

Onur Bilge

- Őirler -

Yayın Tarihi:

05.05.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Onur Bilge

Birkaç drtlgmle ben, Onur Bilge:

İktisatçı, ressam, editör...

Kimim?

BEN

Antalyalı, yanık tenli kızım ben
Herkesin içinde bir yalnızım ben.
Ulaşılamayan korkunç hızım ben! ..
Şiir şiir koşan, bir Onur Bilge! ..

Nasılım?

BİR GARİP

Bazen "rekotu", bazen "Höşmerim"
Diyor, babam bana, biraz esmerim.
Çifte kavrulmuşum, elâ gözlerim
Yanık tenim, içim, bir garibim ben! ..

Neden doğdum?

ÜÇÜNCÜ ÇOCUK

"Tekne kazıntısı! " diyorlar bana
"Davetsiz misafir! ", son çocuğum ben.
"İstemedik seni! ..", diyorlar bana! ..
nc ocuğum, son ürünüm ben.

Elimden ne gelir?

ÇOK GEÇ

Dünyaya gelmişim, fark ettiğimde
İş işten geçmişti, kime ne denir!
Bir gün mezarlığa park ettiğimde
İş işten geçecek, kime ne denir!

Ne diyorlar?

NELER DİYORLAR?

"Kelebek", "Fırtına! ", "Ateş! " diyorlar
Uçuşur, dağıtır, yakar, kavurur!
"Balarısı ile kardeş" diyorlar
Onur'un önünde nasıl durulur! ?

Neler mi yaptım?

YILANLAR

Aşk okuduk, yazdık, sevgi doğurduk
Cefalar salladık salıncaklarda!
Gayretler eledik, emek yoğurduk
Yılanlar uyuttuk biz, kucaklarda!

Şimdi mi?

ZORLU YAĞMURDA

Hem sırlısıklamız zorlu yağmurda
Hem yolcu, dizine kadar çamurda...
Daimi yangınlar var, yüreklerde
Gönüllü mahkûmuz, esiriz burda! ..

Hayat görüşüm mü?

NE DİYOR?

Bir ömür boyunca ne diyor, insan?
Nafile seyahat ediyor insan.
"Haydi, vakit tamam! .." denildiği an
Bir selâ, bir ezan; gidiyor insan!

Ne mi yapmalıyız?

ZAMAN BU ZAMANDIR

Dün, yaşandı, bitti; bir daha gelmez
Belki vakit tamam, yarın da gelmez
Zaman, bu zamandır, şakaya gelmez
Şimdi yapmalıyız, ne yapacaksak!

Onur Bilge

...VUR DA ÖYLE GİT

.....Canımı namluna sürdüm
.....Görmedin! ..

Bir bilsen, ne kadar hasretim sana! ..
Birazcık yanımda dur da, öyle git!
Aşkı, yaşatarak öğrettim sana
Bize dair bir düşün da, öyle git!

Hep biraz ümit var, karanlığında
Ve hep biraz ölüm, canlılığında...
Yine seni gördüm uyandığında
Düşlerimi hayra yor da, öyle git!

Tatlı heyecanım, mademki geldin
Çocuk gözlerinle aklımı deldin
Anaforum oldun, çıldırtan yeldin
Aşkınla kalbimi bur da, öyle git!

Kökten bir yanlışlık mı var, bu işte?
Bir zehir zemberek dünya bu, işte!
Ne sırlar gizli, bu geliş gidişte
Birazcık aklını yor da, öyle git!

Nasıl da rahatsın, en zor anımda! ..
Hızla dolaşırken aşkın, kanımda
Kollarım çaresiz, iki yanımda...
Nasıl sevdiğimi sor da, öyle git!

Ayrı ayrı evler, kat kat duvarlar
Canımı içimden yırtar, soyarlar
Tepeden tırnağa kana boyarlar
Kalbimi ikiye yar da, öyle git!

Yürek, bir değirmen; acı öğütür
Beyinse büyüteç; seni büyütür
Gönül, serasında aşkı büyütür
Bütün camlarını kır da, öyle git!

Zamana takılı yorgun gövdemiz
Nasıl yaşamıştık, nasıl, tertemiz!
Hasrete ne kadar dayanırız biz?
Vuslatın harcını kar da, öyle git!

Aşkın bedelini ödemek yıkar
Ayrılık, şimdiden boynumu sıkır
Onun faturası sonradan çıkar
Hesaba kitaba vur da, öyle git!

İçimdeki düşler, sana çıkıyor
Ömür tükeniyor, sona çıkıyor
Mantık bile, senden yana çıkıyor
Ölümü gözünden ır da, öyle git!

Belki de göremem bir daha seni
Kalbinde, aklında taşıma beni!
Ağlatır, her yerde keser neşeni
Gurbetin farkına var da, öyle git!

Sadece anılar yaşar, silinmez
Kalan sağ kalır mı, asla bilinmez
Ya geri gelinir, ya da gelinmez
Son bir kez sımsıkı sar da, öyle git!

Sen gidiyorsun, ben eksiliyorum
İçim sıkılıyor, eziliyorum
Sensiz, ölmek bile zor, biliyorum
Alnımın şakından vur da, öyle git!

Onur BİLGE

skjut mig innan du går! .. (vur da öyle git! ..)

.....Jag hade mitt liv på ditt gevärslopp
.....Du såg aldrig! ..

Om du bara visste, min längtan till dig! ..
Stanna med mig en stund, innan du går!
Jag har lärt dig kärleken genom att leva
Skapa en dröm om oss, innan du går!

Det finns alltid lite hopp, mitt i mörkret
Och alltid lite dödsfall, i min livlighet...
Åter igen såg jag dig när jag just vaknat
Dröm om det goda, innan du går!

Min ljuva hänförelse, eftersom du kom
Du tog mitt förnuft med dina barnaögon
Du blev min virvel, du var vinden som gör mig galen
Vrid mig om härtat, innan du går!

Finns det något fel på grunden i detta?
Världen är ett gift, en spiralfjäder, titta!
Vilka mysterier är dolda, i denna ankomst, denna avgång
Trötta ut ditt förnuft lite, innan du går!

Vad du är avslappnad, i min svåraste situation! ..
Medan din kärlek hastigt vandrar, i mitt blod
Mina armar är hopplösa, vid båda sidor om mig...
Fråga först hur mycket jag älskar dig, innan du går!

Olika hus, massvis med väggar
Sliter mitt själ, även plundrar
Färgar till blod från topp till tå

Dela mitt hjärta i mitten, innan du går!

Hjärtat är en kvarn; malar lidande
Hjärnan är förstöringsapparat; förstör dig
Begäret, uppfostrar kärleken i sitt växthus
Krossa alla glas, innan du går!

Tiden är fäst vid trötta kroppar
Vad vi hade levt ihop, vad helt rent!
Hur mycket till tål vi denna längtan?
Rör ihop ingredienserna till återföreningen, innan du går!

Att betala för kärlekens värde, river ned
Separation redan klämmer mig om halsen
Fakturan kommer inte först efteråt
Redovisa räkningen först, innan du går!

Alla mina drömmar är för dig
Livet tar slut, livet går under
Till och med logiken är på din sida
Avlägsna döden från dina ögon, innan du går!

Kanske aldrig ser jag dig igen
Bär inte mig i ditt hjärta, dina tankar!
Det får dig att gråta, var du än är, gör dig sorgsen
Observera skillnaden med främmande land, innan du går!

Endast minnen överlever, de går inte att suddas ut!
Om den som är kvar överlever, vet man aldrig
Man kanske kommer tillbaka, kanske inte det
Krama om mig en sista gång, innan du går!

När du går din väg, tar jag slut allt eftersom
Mitt inre vantrivs, och skämmas
Att även dö utan dig, är jobbigt, det vet jag
Skjut mig om pannan, innan du går!

Onur BİLGE

Çeviren: Mihriban YAMAN

Onur Bilge

..ACI

Acıma acıyan yürek yaşını
Serperek harını çoğaltmışsın, vay!
Acıma! Sen de vur! Al git başını!
"Hiç tanımadım..." de, beni yoktan say!

Karanlıklarımı yararcasına
Bağrına basarak sararcasına
Tüm kemiklerimi kırarcasına
Üstüme gelmekten usan artık, cay!

Kalbim sıkışıyor, çatma kaşını!
Çatlattım sabrıyla sabır taşını.
Anlayamıyorum bu telâşını
Sakin ol, ruhuma bir ferahlık yay!

Ayakta pranga, bilekte demir...
Demire hükmeden, hep aynı Emir...
Yeter ki: "O! .." desin, buyursun emir!
Kararı veren O! Hâkim, Kayyum, Hay! ..

O/Nur olmasaydı, yoktu tesellim.
Yoktu tek bir umut, dumandı hâlim!
Kırılсын, imzayı atan şu elim! ..
Kahrolacağıma yok olsaydım, hay! ..
Kahrolacağıma yok olsaydım, hay! ..

Onur Bilge

..ACIM YANKI YANKI

Acım yankı yankı kulaklarımda
Ben erimekteyim göremiyorsun
İsrar ediyorum tüm haklarımda
İsyanıma göğüs geremiyorsun

Hep böyle barışıp darılalım mı
Sarmaşıklar gibi sarılalım mı
Devam edelim mi ayrılalım mı
Nedense bir karar veremiyorsun

Ya silip yeniden başlayacağız
Ya birbirimizi haşlayacağız
Ya da karşılıklı taşıyacağız
Önüme seçenek seremiyorsun

Kurabilir miyiz bir hayal bir düşün
En güzel düşün olup yüreğime düşün
Yakışır mı bize kızıp kin güdüş
Sevgi çiçekleri deremiyorsun

O/nur çırpınıyor anılarında
Hâlâ bir yol bulma sanılarında
Sevgi ve hoşgörü kanılarında
Doyulmaz tadına eremiyorsun

Onur Bilge

..ADIM ADIM

.....İki koltuk değneği
.....Arasındaki inciye...

Bu akşam
Denizin derinliklerinde
Bir midyeyi araladım, bütün gücümle! ..
Bir inciye seyrettim, doyasıya
Kum tanesini düşledim
Geçmişinde.
Sonra
Pırıl pırıl tutsaklığını
İki kapak arasında...

Sedefi kat kat giyinişini gördüm
Ufuklara özlemine, gözlerinin
Bakışlarının nemini...

Sonra
Çaresizliğini, ellerinin
Bembeyaz kıvranişını, sessizce...

Gözlerinde çırpınan duygular
Sorular; düzene, bugüne
Haksızlıklara isyan...
Ellerimin arasındaki yürekten
Kâinat dışına haykırış...
Feryat! .. Feryat! ..
Alabildiğine...

Denizin tuzu, damağında
Acısı boğazında...
Hayatın yazında serzeniş...

Çığlık çığlık sesleniş
Uzaklara...
Çaresizlik, kabulleniş...
Yorgun bir sükût, nihayetinde...

Bu akşam
Denizi seyrettim
Bir incinin gözlerinde
Saatlerce...
Ruhun esaretini izledim
Bedenin içinde...
Hareketsiz çırpınışını
Ruhunun ötesinde...

Çağurdım:
"Gel! .." dedim, "Gel! .."
Bir adım dostluğa...
Bir adım arkadaşlığa...
Sevgiye bir adım...

Ve
Adım adım mutluluğa...”

Onur Bilge

..ADIN SAKLIMDADIR

ADIN SAKLIMDADIR

Adın saklımdadır dallanır yakar dilimi çelıyor diyemiyorum
Tadın aklımdadır ballanır akar dilimi geliyor yiyemiyorum

Taşkını çağlara sızan ürkeğim isminle seslenme cesaretim yok
Aşkını dağlara yazan erkeğim cisminle hislenme esaretim çok

Özlemim yakacak bedenini kor buharlaşacaksın dokunduğumda
Elemim akacak nedenini sor baharlaşacaksın okunduğumda

Yüzümü yıkayan yağmurlarınla ellere sarılma ağlayacağım
Düzümü tıkayan çamurlarınla sellere karılma çağlayacağım

Beter bağlanmışım vuslatla güldür vazgeçip inattan güzel al bağla
Yeter dağlanmışım pusatla öldür az geçip in attan gazel ol ağla

ADIN SAKLIMDADIR

Adın saklımdadır; dallanır, yakar
Dilimi çelıyor, diyemiyorum.
Tadın aklımdadır; ballanır, akar
Dilimi* geliyor, yiyemiyorum.

Taşkını çağlara sızan ürkeğim
İsminle seslenme cesaretim yok.
Aşkını dağlara yazan erkeğim
İsminle hislenme esaretim çok.

Özlemim yakacak bedenini, kor...
Buharlaşacaksın dokunduğumda.
Elemim akacak, nedenini sor!
Baharlaşacaksın okunduğumda.

Yüzümü yıkayan yağmurlarınla
Ellere sarılma, ağlayacağım.
Düzümü tıkayan çamurlarınla
Sellere karılma, çağlayacağım.

Beter bağlanmışım, vuslatla güldür
Vazgeçip inattan; güzel, al bağla!
Yeter, dağlanmışım; pusatla öldür
Az geçip, in attan; gazel ol, ağla!

Onur Bilge

*Dilim: Bütünün parçası.

Onur Bilge

..ADINI ANIŞ

Aklıma ilk gelen Sensin her sabah
Ne güzel aşkınla dolu uyanış
Yazılıp dursa da sevapla günah
Gün boyu tefekkür adını anış

Teşpih tanesidir tende her hücre
Urperişleriyle katılır ecre
Her gece Seninle varırım fecre
Sabahlara kadar çılgınca yanış

Gözümü kapatsam özüm kapanmaz
Gün yirmi dört saat başka ad anmaz
Esmanı zikreder ruhum usanmaz
Mümkün mü böylesi hazdan usanış

Zevk deryalarına dalar çıkamam
Cemalin göz alır yere bakamam
Bu denli vuslattan asla bıkamam
Olur mu hayali hakikat sanış

Yüreğim Seninle dilim Seninle
Onur sarhoş gezer en son dininle
İnle mel'un şeytan artık sen inle
Ya Rabbi kabil mi aşkına kanış

Onur Bilge

..AĞAÇLARIM SAVAŞTA

AĞAÇLARIM. SAVAŞTA

_____ a
_____ ğaç
_____ larım
_____ savaşta
_____ ru
_____ humun
_____ ormanında
_____ yapraklar feryat figan
_____ çır
_____ pınıyor
_____ kavgada dallarsa sille tokat
_____ girmiş birbirlerine
_____ ko
_____ zalak
_____ kozalak
_____ çene göz kelle kulak
_____ yumruk yumruğa her şey uçuşmada
_____ so
_____ palar havalanmış
_____ mızrak mızrak kafalara kafalara
_____ toz duman acımasızca iğneler çamlarım birbirini
_____ ne çiçek ara artık
_____ ne
_____ sevişme ne polen
_____ meyveler hayal olmuş kuşları hiç bekleme
_____ çoktan çekip gitmiş uçuşmuş kelebekler kaçışmış kaçabilen
_____ kurtçuklar sürünmede
_____ kap
_____ lum
_____ bağalar
_____ olanca güçleriyle emeklemekte
_____ bu öyle bir orman ki gelinir de gidilir de sen de git sen de kaç
_____ haydi durma olanca gücünle yan yan yengeçlerce ve olanca güçsüzlüğünle
_____ arkana bakmadan ve asla ama asla geri dönmemesine
_____ ister hızlı
_____ ister yavaş
_____ savaş var
_____ ruhumda savaş
_____ kıyasıya
_____ acımasızca
_____ gaddarca
_____ yanani mı
_____ soruyorsun
_____ vurulani mı
_____ talani mı
_____ dul yetim
_____ kalani mı
_____ ev bark
_____ vatani mı

_____yoksa senin gibi
_____yan gelip yatana mı

_____Onur BİLGE

AĞAÇLARIM SAVAŞTA

Ağaçlarım savaşta
Ruhumun ormanında

Yapraklar feryat figan
Çırpınıyor kavgada
Dallarsa sille tokat girmiş birbirlerine
Kozalak kozalak
Çene göz kelle kulak
Yumruk yumruğa her şey uçuşmada
Sopalar havalanmış
Mızrak mızrak kafalara kafalara
Toz duman
Acımasızca iğneler çamlarım birbirini

Ne çiçek ara artık
Ne sevişme ne polen

Meyveler hayal olmuş kuşları hiç bekleme

Çoktan çekip gitmiş uçuşmuş kelebekler
Kaçışmış kaçabilen
Kurtçuklar sürünmede
Kaplumbağalar olanca güçleriyle emeklemekte

Bu öyle bir orman ki
Gelinir de gidilir de

Sen de git
Sen de kaç
Haydi durma
Olanca gücünle
Yan yan yengeçlerce
Ve olanca güçsüzlüğünle
Arkana bakmadan
Ve asla ama asla geri dönmemesine
İster hızlı
İster yavaş

Savaş var ruhumda savaş
Kıyasıya
Acımasızca
Gaddarca

Yanana mı soruyorsun

Vurulanı mı
Talanı mı
Dul yetim kalanı mı
Ev bark vatanı mı

Yoksa senin gibi
Yan gelip yatanı mı

Onur Bilge

..Ağır Zaman

Dakika dakika yaşarım günü
Öylesine uzun gelir ki bana
Ne zor batırırım sonunda günü
Öyle kızarım ki ağır zamana

Akrep yüreğime çakılır kalır
Yelkovan yerinden kıpırdayamaz
Saniye dakika halini alır
Sanki saat durur tıkırdayamaz

Hele bir beklenen var ise günden
İçeri dışarı gidip gelmeler
Hiç emin olamam yürüdüğünden
Birisiz zamanın aklını çeler

Ağırdır kalkamaz dünya yerinden
Güneş genç kız gibi nazlı salınır
Zaman yüreğimi sıkar derinden
Bu gidişle canım erken alınır

Onur Bilge

..AĞIT

Pamuk ipliği mi arada bağlar?
Sen bir yana, ben bir yana, sevdiğim...
Gencecik bir gelin, burada ağlar
Hep, adını ana ana, sevdiğim! ..

Dinmez, gözlerimde sicim sicim yaş
Oyalı mendilim kurumaz, hep yaş! ..
Daha on yediye değmemiş bir yaş...
Saramadım, kana kana, sevdiğim! ..

Yüzüne damlalar değse, benimdir! ..
Buharlaşan yaşım, kanım, tenimdir! ..
Seni ben kaybettim, yitik benimdir! ..
Soruyorum, ona buna, sevdiğim! ..

Kimin gözü değdi, kimler kandırdı?
Yuvamızı yıktı, ciğer yandırdı?
Kanımıza kimler ekmek bandırdı?
Bir kez daha sına, sına, sevdiğim! ..

Saçını başını yoluyor, anam
Çıkmıyor, sokağa, kahveye babam
Daha ellerimde duruyor, kınam
Uyuyorum, dona dona, sevdiğim! ..

Dalga dalga saçın, avuçlarımda
Aşkın inci inci, göz uçlarımda
Eriyip, asılsız tüm suçlarımda
Akıyorum, sana sana, sevdiğim! ..

Gözümü açmışım, seni görmüşüm
Saçımı ellerin ile örmüşüm
Ne kadar safmışım, bakar körmüşüm
İnanmışım, buna şuna, sevdiğim! ..

Tek dost tanımadan üşüştü, düşman
Selâm verdiğime pişmanım, pişman! ..
İnan ki gölgene düşmanım, düşman! ..
Sanki nikâhlanmış, sana, sevdiğim! ..

Kâkülün, öptüğüm alnına değer
Bir tutamı, dünya malına değer! ..
Ne kadar sevmişim, ne kadar, meğer! ..
Arıyorum, yana, yana sevdiğim! ..

Sen gidince, evden gitti, kediler
"Alaca Kız bir hoş oldu! ..", dediler
Yere yatırdılar, kesip yediler
Tiridine bana bana, sevdiğim! ..

Sanki birileri kısmet bağlıyor
Yalnız Koca İnek, geçim sağlıyor.

Ak Kız öksüz, gece gündüz, ağlıyor
Yemiyor içmiyor dana, sevdiğim! ..

Gözyaşı mı akar, acımış, pınar
Devrildi, isimler yazdığın çınar
Ne olur, dön artık, el âlem kınar! ..
Ağır gelir bu yük cana, sevdiğim! ..

Geçende alıcı çıktı, halıma
Pazarlık ederken, şaştı halıma
"Ballar mı uyarmış, benim balıma?
Beklerim, ben! .." dedim ona, sevdiğim! ..

Pazar gün, Döne'nin kel kız evlendi
Davulla kalbimde kor alevlendi!
Zıpkın yemiş gibi bir alevlendi! ..
Gelin gidecekmış Van'a, sevdiğim! ..

Beni burda rezil rüsva eyleme! ..
Allah'ın aşkına bir yâr peyleme! ..
Tatlı tatlı konuş, kötü söyleme!
Otu tıkkattırma çana, sevdiğim! ..

Köyde gezen lâfi kestim, budadım! ..
Sana kavuşmaya bir can adadım! ..
Davar keseceğim, adak adadım! ..
Düşte yuttu seni Tuna, sevdiğim! ..

Viran köy yolları karla mı kaplı?
Yanıyor yüreğim, hasretin saplı! ..
Aptesli-namazlı, eli kitaplı
Gidiyorum, sona sona, sevdiğim! ..

Dün sabah midemde bulantı oldu
Betim benzim attı, yanağım soldu
Betül Ebe baktı, derdimi buldu
Ben de olacağım ana, sevdiğim.

Kaçakçı Hasan'a tuzak kurmuşlar
Geçitte kıstırıp, gözden vurmuşlar! ..
Bütün köylülere sual sormuşlar
Mezarına baykuş kona, sevdiğim! ..

O çıkarmadı mı, onca yalanı! ? ..
Sirtına vurdular, kefen palanı! ..
Bayram etti; çoluk- çocuk, kalanı! ..
Bütün köy yakacak kına, sevdiğim! ..

İzin vermiyormuş, eşekarısı
Konuşamıyormuş, melek karısı
Çıkageldi bana, gece yarısı
Boynuma sarıldı Suna, sevdiğim! ..

Babam vuracaktı, anam salmadı
Hangi âsi, Hak'tan ceza almadı! ..
Kendini ispata lüzum kalmadı
İhtiyacın mı var şana, sevdiğim! ? ..

Yürek, oylum oylum, kor kor közlendi! ..
Her gün postacının yolu gözlendi.
Yeryüzünde kim, bu kadar özlendi! ? ..
Bakışım dönüştü kana, sevdiğim! ..

Koynumda eskittim, en son resmini
Dudağıma zikir ettim, ismini
Bir görsem karşımda, gerçek cismini
Veririm canı o âna, sevdiğim! ..

İnan iftiradır, inan yalandır! ..
Eden buldu, içim dışım talandır! ..
Kaç kez yemin ettim! .. Rabbim, inandır! ..
Teneşirde tenim yuna, sevdiğim!

Yıkık hayatımda yalnız sen varsın
Öylesine var ki evren kadarsın! ..
Bilmem, bu zavallı nasıl yalvarsın! ?
Daha neler desin Râna, sevdiğim! ? ..

Geçen gün, elime mektubun geçti
Anana yazmışsın, yârinse hiçti...
Gözlerim, hasretle yazını içti! ..
Resmini mi koydun fona, sevdiğim?

Her nereye baksam, gözlerin ışıır
Rüzgâr, fısıll fısıll sesini taşır
Sohbet ediyoruz, istersen şaşır
İstersen: "Deli! .." de, kına, sevdiğim! ..

Buluştuğumuz o dere kenarı...
Kırıp, yediğimiz kırmızı narı...
Hatırlıyor musun, geçen baharı?
Ne yazmıştık, göçük hana, sevdiğim?

Acep söndürür mü yangını, yaşlar?
Bir ağıt bitmeden, yenisi başlar! ..
Hayatımı yedi, o çatık kaşlar! ..
Gözyaşım yaklaştı tona, sevdiğim! ..

Biter mi bu matem, bu destan, ağıt! ? ..
Dertlerim taşıyor, kaçınıcı kâğıt! ? ..
Şiir et, çilemi ya sat, ya dağıt!
Türkü et, beste et şana, sevdiğim! ..

Uyku-tünek bitti, düşe dalamam

Mektuplar yazarım, sana salamam
Kıyarım canıma, sensiz kalamam! ..
"Gidecek! .." diyorlar, "Bon'a! ..", sevdiğim! ..

Onurla yazıldı, adıma adın! ..
Damağımda kaldı, o buruk tadın
Ne yapar sılada, yapıalnız kadın?
Elini buladın hûna, sevdiğim! ..

Onur Bilge

..AĞIT GÖZLÜM

Ağıt gözlüm kestin can damarımı
Kırpık aralanır göz sana bakar
Gözlerin ömrüme şok şamarı mı
Yürek aralanır köz sana bakar

Sükûtun sükûtla ahraz yankısı
Görölmüş şey değil aşkın yargısı
Sevdanın baskısı sabrın katkısı
Dudak aralanır söz sana bakar

O/Nur ile buldum diğer yarımı
Şavkın ateşledi gönöl harımı
Dönmek üzereyken son kulvarımı
Canım aralanır öz sana akar

Onur Bilge

..Ah

Ah
Ne zor
Tirmandım
Ne zor zorun
Merdivenine
Zorlaştırıldıkça
Zorlaştırılan aşkın
Taşkın çağlayanlarında
Çağla gözleriyle bir edip
Bir edip iki kalbi seviye
Seviye seviye geçit verirken
Verirken ne varsa dünyalık adına
Adına yakışan davranışlar içinde
İçinde gizlemekte olduğu kör yılanla
Yıl anla ve o yılanla bir olduğu zamanda
Zamanda devrim yaratan ihanetiyle çağ sarsan
Sarsan can verecek sorsan pişman edecek haliyle
Haliyle ifadesi alınamayan bir mücrim olarak kayda geçti
Geçti artık öldürse de içindeki yılanı kırılan birleşmeyecek
Birleşmeyecek iki kişi varsa biziz o benim baş düşmanım yeryüzünde
Yüzünde kalmamış bir parça ar alınıdaki yalancı mührüyle silinmiş o nur
O/Nur affeder affetmesine de belki asla affetmez öyle bir haini Onur

Onur Bilge

..Ah/SEN

Ey yüzünü gizleyen Güzeller Güzeli ah Sen
Gözlerinden okumamı istemediklerini
Avucuma yazmak için gece yarısını mı bekledin
Konuşmadan da anlatılabilir söylenmek istenen
Bir anlık bakışla bir çırpıda
Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi ayna

Ey yüzünü gizleyen Güzeller Güzeli Ahsen
Varlığını güneşler yakarak gösteren Yar
Varlık diye yarattığın etrafa dağıttığın
Görünen görünmeyen Senden başka ne var

Nereden giderse gitsin yola düşünce
Her yolun sonunda Sana dayanıyor bilinç
Her yokun sonunda Var'a varıyor düşünce
Kulunda tezahürün ne kadar ilginç

Orada bir ayna varsa duran
Şavkı yüzüme vuran
Parlaklığı gözümü alan
Hüsnü gönlümü çalan
Ardında bir el var
Mutlaka onu tutan

Orada bir güneş
Isı ışık canlılık veren
Hareket eden
Ardında bir el
Bir varlık
Sen

Onur Bilge

..AKDENİZ

.....Kumsal çiçeğimsin
.....Silinmez izimsin
.....Akdeniz'imsin

Aşkla çalkalanan gönlün ne güzel
Deli mavi derin gözlerin deniz
Çağıl çağıl çağlar ünün ne güzel
Yazımızda serin sözlerinden iz
Sana koşuyoruz hep biz Akdeniz

Sahile sevgiler taşıyorsun sen
Çılgınca oynuyor coşuyorsun sen
Düşüyor kalkıyor koşuyorsun sen
Silinir gider mi dizlerinden iz
Koynunda yaşayan biziz Akdeniz

Güneyin güneşi yıldızı sensin
Dağların mavili ak kızı şensin
Aşık yüreklerde bir sızı densin
Her an ardındaki izlerindeniz
Cennet uzantısı bir iz Akdeniz

Onurla enerji saçıyorsun yak
Kumsal çiçeğimsin açıyorsun bak
Hepimize kucak açıyorsun çak
Her zamanki gibi yine sendemiz
En ılık en temiz deniz Akdeniz

Onur Bilge

..AKLIMA ZARARSIN

Yollar yenilendi, taşlar döşendi
Belki de gelirsin, ararsın diye.
Şehir sana bir kez daha süslendi
Sokak sokak beni sorarsın diye.

Takvimler eridi, on birler geldi
Rüyalar görüldü, tabirler geldi
İçime yöneldim, şiirler geldi
İçimin içinde sen varsın diye.

Öyle feryat figan görmedi dağlar
Gözümde tazecik bir gelin ağlar
Hangi insafsızlar yolları bağlar?
Beklerim, dağları yararsın diye.

Toroslardan akan kanlı yaşındı
Kayalar yarıldı, dağlar aşındı!
Güneş değil yanan, dertli başındı
Doğunca, sıcacık sararsın diye.

Görün, hasret kaldı tüm cihan, sana
Nerede kavuşur arayan, sana?
Nasıl da özenmiş Yaratan, sana! ...
Bakınca, gözlerim kararsın diye.

Onurumsun, bahar seninle gelir
Buzullar çözülür, aşkıyı bilir
Ne olursun, artık ufukta belir! ..
Korkarım, aklıma zararsın, diye! ..
Korkarım, aklıma zararsın, diye! ..

Onur Bilge

..AKLIMIN DEHLİZLERİNDE

_____ AKLIMIN DEHLİZLERİNDE
_____ aklımın dehlizlerinde arıyorum seni
_____ beynimin
_____ üst üste kilitlenen
_____ kapılarının arkasında
_____ ruhumun karamsarlığında
_____ mayalanıyor yokluğunun sıkıntısı
_____ iyice bocalamışım
_____ kör _____ karanlıklarda
_____ körkütük sarhoşum üstelik
_____ alkol mü karışmış sevdama
_____ nikotin mi
_____ tein mi
_____ bakışlarım donuk
_____ puslu birer cam gözlerim
_____ gözlerim iki delik
_____ bir hayal gözlerim
_____ hayal hayal meyal üstelik
_____ Onur BİLGE

AKLIMIN DEHLİZLERİNDE

Aklımın dehlizlerinde arıyorum seni
Beynimin
Üst üste kilitlenen
Kapılarının arkasında
Ruhumun karamsarlığında
Mayalanıyor yokluğunun sıkıntısı
İyice bocalamışım
Kör karanlıklarda
Körkütük sarhoşum üstelik
Alkol mü karışmış sevdama
Nikotin mi
Tein mi
Bakışlarım donuk
Puslu birer cam gözlerim
Gözlerim iki delik
Bir hayal gözlerim
Hayal
Hayal meyal üstelik

Onur Bilge

..ALDIRMAYALIM

Gel seninle çalgın gibi koşalım
Gören deli desin aldırmayalım
Haydi dans edelim haydi coşalım
Şikâyeti arşa kaldırmayalım

Aşkı bulduğumuz yerde yaşayıp
Neşeyle mutluluk pistinde kayıp
Ne yapalım yani ayıpsa ayıp
Kıskananlara hiç saldırmayalım

Bu hayat yaşamak için verilmiş
Sağlık gibi nimet öne serilmiş
Yaşayamadan bu yaşa erilmiş
Anı fark edelim daldırmayalım

İki çocuk gibi saf temiz berrak
Kendi halimize herkesten ırak
Eksiği fazlayı tasayı bırak
Zamanı kimseye çaldırmayalım

Onur Bilge

..ÂLEMLERİN SERVERİ (S A V)

İnce uçlu parmağın bir sabır abidesi!
Bir başına İslâm'ın özetidir, simgesi...

Doğar doğmaz, bu parmak: "Tektir! " demiş, "Allah tek! .. "
Secdeye kapanarak; ilk örneksin, ilk örnek!

Bu parmaklar okşamış süt kokan bebeleri
Bu parmaklar sulamış binlerce cengâveri!

Bu eller, eller tutmuş, söz almış Akabe'de
Bu eller kılıç tutmuş, can almış her darbede!

Bu parmaklar uzanıp ayı bölmüş ikiye!
Bu parmaklar kazanıp dağıtmış ahaliye.

Bu avuçlar açılmış, yağmur boşanmış yere!
Nice gözler açılmış, dokununca bir kere!

Kapanmış yara bere, okşayınca bu eller
Göz nakli yapmış köre, derde deva bu eller!

Nasıl bu kadar güzel olabilir, bir insan? !
Sen seçilmiş, sen özel, bedeninden nur akan...

İri kirpikli gözler; yumuşak, sevgi dolu...
Şefkatle bakan gözler, bu bakış İslam yolu!

Bir damar uzanıyor iki kaş arasından
Yavaş yavaş akıyor içinde mübarek kan...

Dudaklarında Kur'an, yakınlık, gülümseyiş...
Dudaklarından çıkan, en anlamlı özdeyiş!

Görür görmez sevdiğim, sonsuz saygı duyduğum!
Önünde eğildiğim, yoluna baş koyduğum!

Hiç kimse bana öyle sevgiyle bakmamıştı
Konuşan gözleriyle kalbimi yakmamıştı.

Milyarlar, kadın erkek; bir kez görmek isterken
Sen bana lütfederek göründün, kimim ki ben?

Ben, kendini bilmeyen, ümmetinin hakiri
Önünü göremeyen, dini bilgi fakiri...

Sen, İslam Peygamberi, İns-ü Canın Önderi
Kâinat Efendisi, Âlemlerin Serveri! ..

Ben gafil, ben uykuda; ben günahkâr, ben asi...
Bir karanlık kuyuda ışık arayan, aksi...

Sen en merhametlisin, Merhûm'dur diğer adın

Çok ağladım; acıdın, hatamı bağısladın.

Affetmesen gülmezdi herkesten güzel yüzün
Pişmanlığım bitmezdi, yerdı beni bu hüzün!

Anlamalı bir bakışla bambaşka bir tebessüm...
Sonsuz bir anlayışla bir müjde oldu düşüm!

Yirmi yıldır beynimde, gözlerimde nakışsın
İçimdesin, kalbimde sınımsıcak bir bakışsın!

Beynim çekmiş resmini, ruhuma işlemiştir
Necip Fazıl'ca beni yazmışsın, fişlemiştir.

Her ne kadar ben lâyıık değilsem de Resul'üm
Lütfet, görün bir anlık, bedelse gelsin ölüm!

Onur Bilge

..ALLAH AŞKIDIR O

Kocaman kocaman yüreklerimiz
AŞka programlı, sevmeye aşık...
Şiire dökülmüş emeklerimiz
AŞk mıdır, tutku mu; biraz karışık.

Görmeye bilmeye ihtiyaç mı var?
Ta Kal-u Bela'dan verilmiş karar
Kardeş ruhlarımız çılgınca sarar
Birbirini, çünkü Hak'la barışık...

Âdem'le Havva'dan akrabayız biz
Bedenlerimizse, dünyadaki iz...
Ayrı yerlerdeki sevgilileriz
Gönüller ezelden beri sarıŐık!

İki sarmaŐıĖın sarılmasını
Sonsuzluk sırrına karılmasını
Hayal et, öyleyiz; ayrılmasını
Bekleme; kördüğüm kalpler, dolaşık.

Onur ve sen diye iki kişi yok
Aramızda hiçbir farkın işi yok
Feyiz kaynağının hattı, fiŐi yok
Allah aşkıdır o, İlahi IŞık...

Onur Bilge

..ALLAH İÇİN SEVEN

Belleğimde siyah ateş bakışlar
Gözler iri, casus, gizli bırakmaz.
Ayrı yollar, aynı yere akışlar...
Doğada nehirler tersine akmaz.

Özlesek nafile, ölsek nafile! ..
Aşka yenik düştük biz, bile bile.
Tüm karanlıkları hep sile sile
Kavuşmak isteriz, yollar bırakmaz.

Yola dağ oturmuş, geçit vermiyor
Eller uzatılmış, değmez, ermiyor.
Yozlaşmış sevgiler aşk içermiyor
Allah âşığını cehennem yakmaz.

Allah'ın Cemâli tecelli etmiş
Gözler şifre çözmüş, sır belli etmiş.
Yıllar, aşkı sağlam temelli etmiş.
O Nur'u görenler, boşluğa bakmaz! ..

Onur Bilge

..ALLAH VAR BİR

Pankart açmış, ağaçlar
"Allah Var! .. Bir! .." diyerek.
Doyuyor, cümle ağlar
Nimetini yiyerek.

Sudaki balığa bak!
Yaratan Hâlık'a bak!
Görmeyen aliğe bak! ..
Bedenini giyerek.

Asuman billur kubbe
Ne varsa, habbe habbe...
Hamd olsun, Yüce Rabbe!
Var mı göklerde, direk?

Yeryüzü, gökyüzü su...
Bu ne gaflet uykusu!
Anlamadım, doğrusu
Yapılır mı bir sinek?

Bebeklerin gülüşü
Büyüyüp, yürüyüşü...
Yorduruyor, her düşü
Vücutlar ruha binek! ..

O Nur, göklerde, yerde...
Görmüyor musun, nerde?
Şifadır, her bir derde!
Tapılır, baş eğerek!

Onur Bilge

..ANAN SEvMEZ

Anan sevmez seni sevdiğim kadar
Garip beraberlik adı konmamış.
Bilinmez vaktimiz ya geniş, ya dar
Göçmemecesine kimse konmamış

Allah aşkı ile sel gönder bana
Azminle şevkinle ol önder bana
Susmaz bir gönülle Hak "Dön" der bana
Senin imânına hiç toz konmamış

Bir nebze haz için şeytana kanma
Dünya geçicidir sakın aldanma
Eşinden dostundan yardım var sanma
Pişmiş aş a o soğuk su konmamış

Çalış durma ödül Cemâl unutma
Geçici zevk için cenneti satma
Cihad-ı Ekber bu yan gelip yatma
Peygamberler bile haz'ra konmamış

Hakikât marifet denilen sevi
Tövbeyle yıkansın kalbinin evi
Tevhitle yen nefis denilen devi
Kötü bir saraya sultan konmamış

Onur Bilge

..ANDIZLIK'TA

Gel, bir tefekkür edelim!
Mezarlık'ta bak, neler var!
Taşları rehber edelim!
Kabirlerde, pişmanlık var! ..

Bunlar taş, nerde bedenler?
Azametle kükreyenler! ?
Hükmedenler, emredenler! ..
Taşlı Köy'de, suskunluk var.

Küfretmez olmuş, dilleri!
Vuramaz olmuş, elleri!
Yere yapışmış, belleri! ..
Mezarlarda, itaat var! ..

Yaşarken, emre uymuyor
Dünya sevgisi, koymuyor.
Madde kulaklar duymuyor! ..
Açık Köy'de çığlıklar var! ..

Adem'den taaa bugünlere...
Kanmış; mallara, ünlere!
Bayramlara, düğünlere...
Tahta Köy'de, ağıtlar var! ..

Çürük beden, gübre olmuş...
Mezarlık, ağaçla dolmuş!
Cansız hücre, hayat bulmuş! ..
Andızlık'ta, besinler var! ..

Felce uğramış, bedenler! ...
Fırsatları kaybedenler! ..
Durmuyor, azap edenler! ..
Tabutlukta, esirler var! ..

Gâfil yaşayıp,ölenler...
Nefsine toprak bölenler...
Topraklara gömülenler...
Çukurlarda, hesaplar var! ..

Ölümlle yitmek olsaydı! ..
Yok olup, gitmek olsaydı! ..
Eriyip, bitmek olsaydı! ..
Sonevlerde*, hayatlar var! ..

Konuşsalar, sır verseler!
Fani dünyayı yerseler! ..
Ya bir mesaj gönderseler! ..
Kabristanda, gizemler var! ..

Veda edip, neşelere
Sıkışmışlar, köşelere!

Düşmüşler, endişelere! ..
Arşa varan feryatlar var! ..

Her mezar taşı, bir radar! ..
Ömür bitmiş, vakitler dar! ..
Feryatlar, taaa haşre kadar! ..
Kabirlerde, Onur'lar var! ..

Onur Bilge

..ANLATILMAZSIN

_____ANLATILMAZSIN

__tertemiz kâğıtsın_____kâğıtsın tertemiz
yazılmamış çizilmemiş__çizilmemiş yazılmamış
yok üzerinde tek bir nokta nokta bir tek üzerinde yok
doyulmaz huzur mutluluk mutluluk huzur doyulmaz
_yudumlanır gözlerinden gözlerinden yudumlanır
__duru ve beyaz teninde teninde beyaz ve duru
_____yalnızca dermanım dermanım yalnızca
_____ellerim ellerinde ellerinde ellerim
_____sevinç güven güven sevinç
_____ah sevgili sevgili ah
_____ya ben ben ya
_____anla anla
_____ta ta
_____mı mı
_____yorum yorum
_____ya sen anlatılmazsın anlamıyorsun sen ya

Onur Bilge

..ANLAYAMIYORSUN

.....Sen beni bekleme!
.....Cesedim gelir! ..

Sen şiiirden ne anlarsın!
Sevgiden, aşktan?
Hiç sevilmemişsin ki!
Sadece sevmişsin
Sevmeyi bilmişsin
Kendin yazmış
Kendin dinlemişsin.

Sevince nasıl sever insan, bilirsin...
Sevilince
Ya sevilince?

Öyle mutlu olmalıydın ki hissedince! ..
Atmosferi geçmeliydin
Sevinmeliydin delice! ..
Bir lokmayla doymalıydın
Bir yudumla kanmalıydın
Yerlere koyamamalıydın beni
Toz kondurmamalıydın üstüme! ..
Kırmamalıydın, üzmemeliydin
Yok etmemeliydin, yaşatmalıydın sevgiyi! ..
Yenik düşmemeliydin öfkene
Kıskançlık a neymiş?
Sebebi ne?

Sen şiiirden ne anlarsın!
Sevgiden, aşktan...
Çılgınca sevilmekten...
Şözlerden, gözlerden ne anlarsın!

Sevgiyse, senin sevgindir.
Senin yüreğinin yanışı...
Aşksa, şiiir diye karaladığın...
Ya yok yere yaraladığın?
Ya öfkeyle karaladığın?

Kapatmışsın gözlerini, kulaklarını, yüreğini...
Göremiyorsun, duyamıyorsun
Hissedemiyorsun.

Yazık, çok yazık! ..

Yazık şiiirlerime
Duygularıma yazık!
Boşa yormuşum elimi
Beynimi boşuna yemişim.
Harcamışım yüreğimi, benliğimi...

Taş olsa hissederdi

Tir tir titrerdi!
Dile gelirdi.
Bilirdi sevdiğimi
Hem de delice! ..

Belki dağılır, kum olurdu
Yumuşar, toprak olurdu belki de
Serilirdi ayaklarımın altına.

Aşkımı söyleseydim
En güçsüz, en küçük tohuma
İncecik kökler salardı yere
Yeşerirdi
Güçlenir, ağaçlaşırdı
Demet demet çiçeklerle
Dal dal uzanır
Ne yapar yapar
Bana ulaşırdı!
Filiz filiz sarardı
Çiçeklere boğardı
Meyveler sunardı yüreğinden.

Kayanın da kalbi vardı
En az onun kadardı!
Bir de ruhu...
Sevildiğini anlardı.

Sana 'Taş! ' desem
Taşlar incinir!
'Ot! ' desem, otlar...

Zatını nasıl sevdiğimi
Allah bilir!
Bir O anlar beni
Bir O anlar! ..

Onur Bilge

..ANNE SEVGİSİ

.....Sen Beni Hiç Sarmadın Öyle! ..

Anne, sen beni hiç sarmadın, öyle
Mezarın, ölüyü sardığı gibi! ..
Taş gibi dolanıp, durmadın, öyle
Mermerin, kabrimi sardığı gibi! ..

Anne, asıl anam toprakmış, benim! ..
Mermerim, sen gibi ap akmış, benim!
Konfetim, sararmış yaprakmış, benim!
Duvağın, gelini sardığı gibi! ..

Anne, burda darlık, keder bile yok!
Kimseden kötülük, riya, hile yok!
Kefenim, gelinlik; artık çile yok!
Kundağın, bebeği sardığı gibi! ..

Güneş, hep geliyor, beni arıyor
Su, yeri deliyor, bana varıyor.
Servi gölgeliyor, toprak sarıyor
Mecnun'un, Leylâ'yı sardığı gibi! ..

Kuşlar şarkı söyler, meltemler arar
Böcekler üşüşmüş, gelmiyor, zarar!
Akrepler, karınca, yılanlar sarar
Kemerin, belimi sardığı gibi! ..

Böylesi bir sevinç, böylesi huzur
Anne, şu dünyada nerde bulunur? !
Mutluluk sarıyor, uçuyor, Onur! ..
'Sevgi'nin, içimi sardığı gibi! ..
Sevginin, içimi sardığı gibi! ..

Onur Bilge

..ANTALYA'YA ÇAĞRI

Kumsal, orman, deniz; mavi ve yeşil...
Gökyüzünü seyret, bulutları sil!
Başı karlı, sakın, mert Beydağları...
Bir derin nefes al, ölüysen diril! ..

Deniz çağırıyor, köpük köpük, gel! ..
Ağaçlar dizilmiş, bölük bölük, gel! ..
Yollar kıvrım kıvrım; yar, şu dağları!
Seni bekliyoruz, büyük küçük, gel! ..

Ağaçta, çiçekte, kuşta gelinlik...
İç içe yaşanır sıcak, serinlik.
Müze, tiyatrolar; atla, çağları!
Hangi uçurumda, böyle derinlik! ..

Alanya Kalesi, Perge, Aspendos
Düden, Düzlerçamı, Güver, Termessos
Yivli Minare'si ve Kadın Yarı...
Tünellerle Kemer, işte Olimpos! ..

Konyaaltı'nda yaz, aşk yaraları...
Beydağlarında kış, az araları.
Aynı anda yaşa, iki mevsimi
Döner Lokanta'da manzaraları! ..

Sanki yere daha yakın yıldızlar
Ateş böcekleri ve yakamozlar...
Serinlik ve müzik; yaşa geceyi!
Ateş etrafında dans eder kızlar.

Güneş başka doğar batır burada
Farklı yaşantılar, deniz karada
Dağ, köy, yayla, kumsal, adada
Geçmişle gelecek, hal bir arada.

Deniz çağırıyor, köpük köpük, gel! ..
Ağaçlar dizilmiş, bölük bölük, gel! ..
Yollar kıvrım kıvrım; yar, şu dağları!
Seni bekliyoruz, büyük küçük, gel! ..
Seni bekliyoruz, büyük küçük, gel! ..

Onur BİLGE

Onur Bilge

..ANTALYA

Torosların yanağından akanı
Sunar mısın toprağına, sevgili?
Kayalardan kurtararak yakanı
Pınar mısın Kırgöz'ünde, sevgili?

Falezlerde şaheserce oyulup
Düden'inde benliğinden soyulup
Çağlayana doğru yola koyulup
Kanar mısın o vuslatta, sevgili?

Feslikan'dan kuşbakışı bakarak
Manavgat'ta şelalede akarak
Kumsallarda vücudunu yakarak
Yunar mısın Akdeniz'de, sevgili?

Yeşilinle, çiçeğinle, hazınla
Yağmurunla, melteminle, nazınla
Göz alıcı kavurucu yazınla
Yanar mısın Çıralı'da, sevgili?

Seraların, bahçelerin, bağların...
Şaklıkent'te gelinisin dağların
İskelede çekilirken ağların
Kanar mısın içten içe, sevgili?

Hadriyanus Kapı'sından girerek
Tarihinin gizemine ererek
Hıdırlık'tan asra selam vererek
Kınar mısın günümüzü, sevgili?

Alanya'na, Kemer'ine, Kaş'ına
Betonlaşan metropolün dışına
Aspendos'un otantik bir taşına
Konar mısın kumrularla, sevgili?

Yörüklerin kıl çadırın hayranı
Köylerine, turistlerin seyranı
Katmeriyle gözlemesi, ayranı...
Banar mısın hoşmerime, sevgili?

Seyrederken Yedi Arık Çayı'nı
Bağdaş kurup çardağında çayını
Yudumlarken dolunayda ayını
Tınar mısın cennetleri, sevgili?

Tarlalarda pamukların aklaşır
Portakalın limonuna yaklaşır
Mandalinan, muzun, elman koklaşır
Al nar mısın gülümseyen, sevgili?

İşsiz kalıp, sıkışınca başları
Gözlerinde tomur tomur yaşları

Dışarıdan gelen göçmen kuşları
ınar mısın barındıran, sevgili?

Terminalde fırsatını kollayıp
ubuk Beli dağlarını sollayıp
Acımadan gurbet ele yollayıp
Sınar mısın ara sıra, sevgili?

Parklarında dolaşırken zleyip
Kepez'inde yollarını gözleyip
Hasretiyle yüreğini közleyip
Anar mısın Onur'unu, sevgili?

Onur BİLGE

Onur Bilge

..ANTALYA MANZARALARI

Antalya adım başı eski taksi ve dolmuş
Say dolmuştaki başı büyük baş ile dolmuş
Caddeyi dolu almış dolmuş dolmuş boşalmış
Açıkgöz dolu almış kimileri boş almış

Muhtaç olduk Arap'a çarpmış bir oto büste
Satılınca araba rahatlık otobüste
Dolmuş et et üstüne herkes balık istifi
Sen de et et üstüne bozmaz alık istifi

Sanki ebemkuşağı giymiş Arap Uşağı
Çalmış ebem kuşağı dövmüş Arap uşağı
Trafik arapsaçı şaşırmış oto yaya
Yoluyor Arap saçı kemani muhtaç yaya

Yolun başı Barınak sonra Karpuzkaldıran
Şu obalar barınak köylü karpuz kaldıran
Tam tersi Konyaaltı yakın eski şehire
Bursa bir Konya altı atmış Eskişehir'e

Büyük park Karaoğlan ters düşer Şarampol'e
Öfkeyle Kara Oğlan fırlamış şarampole
Bir taraf Kepezaltı diğer taraf Topçular
Düden bir Kepez altı nerde eski topçular

Onur BİLGE

Onur Bilge

..ARKADAŞTIK BİZ

Hiç konuşmasak da arkadaşlık biz
Oyun oynuyorduk sevinç içinde
Seninle el ele dağlar aşık biz
Mutluluğa erdik olsa da Çin'de

Yere basmıyordum kayıyordum ben
Sevinç mesajları yayıyordum ben
Günleri yaşanmış sayıyordum ben
Birazcık burukluk vardı içinde

Nasıl da gamlıyım ne kadar yasta
Hem darmadağınım hem ağır hasta
Umudum kalmadı Hızır İlyas'ta
Bunca karamsarlık bir sor niçin de

Ayrılık zamanı kedere kardı
Bizi sen ben diye ikiye yardı
Korkunç uçurumdu uzaklık yardı
Vuslattan bir yudum bade iç in de

Göz gözü görmüyor yer gök sis duman
Ne bir ses ne nefes suskun asuman
Kavuşmayı ancak topraktan uman
O/Nur mu acun mu haydi seç in de

Onur Bilge

..ARKASINDA SIR

Ayna

Basit bir eşya
Nihayet bir cam
Bakan birisi
Arkasında sır

Pencere

Kapalı güya
Arada bir can
Yakan birisi
Arkasında sır

Işık

Büyülü rüya
İlginç serencam
Yakan birisi
Arkasında sır

Göz

Rengârenk dünya
Sunturlu yalan
Hakan birisi
Arkasında sır

Onur Bilge

..ARTIK AŞKIMI SANA BİLDİRMEK İSTİYORUM

Artık aşkımı sana bildirmek istiyorum
Her harfine bir roman yazmak gerekse bile
Kuteyfe'den sırrımı sildirmek istiyorum
O baltayla kabrimi kazmak gerekse bile

Şiir şiir konuşup nokta nokta susarak
Muallakat-ı Seb'a gibi ufka asarak

İmr-ul Kays'ı çıldırtan sevdanı betimleyip
İmge imge süsleyip sanatla dokuyarak
Uneyze'yi kahreden iltifatla imleyip
En duygusal sesimle derinden okuyarak

Mehtabı arzulayan en kaygılı gecede
Her sözcükte eriyip can bulup her hecede

Ansızın celallenip çılgınlara dönsen de
Baştan sona umudum tutkumsun bercestemsin
Sırtından çıkardığın bürdeni giydirirsen de
Büyülü efsanemsin bin öyküm tek bestemsin

Çobanaldatanların şarap içmiş sesinde
Umutla ötmekteyim Muceybir zirvesinde

İnzivaya çekilen rahibin çerağıyım
Ruhuna nurlar saçan karanlık otağında
Dize dize zehirim kıta kıta ağıyım
Sarı sedefte inci Leyla'nın yatağında

Ey Kays, son arzum yetiş dinle son nefesteyim
El- Ayr vadisindeki kemikten kafesteyim

Onur Bilge

..ARTIK BİLSİNLER

Küçükken düzlükte oynardık
Nefes nefese
Ne yorulduğumu hissederdim
Ne acıktığımı
Birisi fark ederdi
Hava soğuyunca
Üşüdüğümü
Bir ceket getirirdi
Akşamüstleri

Nasıl kızardım
Oyunumu kesen herkese
Hiç söylemezdim
Kavga ettiğimi
Küstüğümü
Oyunlar oynardım
Nefes nefese
Pür neşe

Özgürlüğümde olurum diye
Katlanırdım her şeye
Hiç söyler miyim düştüğümü
Dizlerim yara bere

Akşam olunca anlardım
Oyunun aralandığını
Eve döndüğümde görürlerdi
Dizlerimin yaralandığını

En güzel yerinde kopmuş
Hayatımın filmi
Makaslanmış
En mutlu olduğum sahneler

Hayatım
En güzel yerinden kopmuş
Beş dakika ara vermişler
Beş çocukluk ihtiyaç molası
Gazozlar
Patlamış kısır döngüler
Yokluk çokluk

Şimdi
Şeyreden hayatımı oynuyorum
Yüreğim yara bere

Daha fazla uzatmak istemiyorum
'Yalnızlar'ı
Artık söylüyorum
İçimin nasıl paralandığını
Kimlere küstüğümü
Nasıl acıktığımı dosta

Nasıl bir yalnızlığa düştüğümü
Yüreğimin kaç yerinden
Nasıl yaralandığını

İliklerimde hissediyorum
Ortamın soğukluğunu
Etin kemikten aralandığını
Ve artık bilsinler istiyorum
Ne kadar yorulduğumu
Nasıl üşüdüğümü

Onur Bilge

..ARTIK DÖNSENE

Anlatılamayan dertler içinde
Gönül gama daldı artık dönsene
Bir parçacık sevgi yok mu içinde
Hasret yere çaldı artık dönsene

İki fidanımla üç gülüm vardı
Bir deli ormanda dikenler sardı
Ulaşamadıkça kedere kardı
Aklımı gam aldı artık dönsene

Tek dayanağımdı tutkun yarlığın
İçimde zerrəsi yoktu darlığın
Varlığımı saran sıcak varlığın
Tuttuğum son daldı artık dönsene

Yolumu şaşırdım kırık kanadım
Yıllar yılı içten içe kanadım
Gözyaşlarım içim dışım kan adım
O/Nur değil zaldı artık dönsene

Ƙahir kurşunuyla Nur'u vurdun sen
Ölümüne sevgi aşk savurdun sen
Dağlandı yüreğim yâr kavurdun sen
Ruhsuz bir ten kaldı artık dönsene

Onur Bilge

..ARTIK GELSENE

Tarifi imkânsız aşk hikâyesi
Hicran adı aldı artık gelsene
Bilmem ki feleğin neydi gayesi
Kederlere saldı artık gelsene

Orada tutuklu mu kutlu musun
O huzursuzlarla çok mutlu musun
Koruduklarından umutlu musun
Mazi çıkmaz faldı artık gelsene

Hangi dertlerine derman oldular
Seni sevmедiler ancak yoldular
En kara gününde hani n'oldular
Hepsi aynı maldı artık gelsene

Yakana yapıştı mel'un salmadı
Üst üste gelmeyen bela kalmadı
Suçunu omzuna kimse almadı
Hata samur şaldı artık gelsene

Dağlara vuramam tutmaz dizlerim
Sağanak yaşlardan görmez gözlerim
Nasıl sızlanırım nasıl özlerim
Ayrılık mahvetti artık gelsene

Ayları yılları sayamaz oldum
Duamı göklere yayamaz oldum
Sekrerat halinden ayamaz oldum
Ecel kapı çaldı artık gelsene

Azap kurşunuyla kalbimden vurdun
Kurak sam rüzgârı yalım savurdun
Dört bir yanım ateş yaktın kavurdun
Ruh köklerimiz kaldı artık gelsene

Onur Bilge

..ARTIK ÖZGÜRÜM

Allah'ım ne güzel nimetlerin var
Kalbime düşen nur demetlerin var
Geç de olsa buldu beni mutluluk
Kucak kucak sevinç buketlerin var

Yaşamak bir başka uyku bir başka
Konuşmak bir başka gelince aşka
Şiirler söylemek her şeye dair
Deli gibi koşmak sevgiye aşka

Erkenden uyanmak kurtulmak dünden
Bir şeyler beklemek her yeni günden
Özgürce düşünmek savunabilmek
Emin olabilmek özgürlüğünden

Bir dünya kurmuşum düşlediğimce
Yalnız bana ait benim sadece
Eş dost sevdiklerim ve seçtiklerim
İstedğim gibi gündüz ve gece

Beynimin içinden çıktım ben hürüm
İstersem yaşarım ister ölürüm
Oynarım dans eder takla atarım
Özgürüm dostlarım artık özgürüm

Kafamın içinde bitirdim işi
Düşündüm, yaşadım çekip gidişi
Sekizinci katı sanki cennetin
Başladım yeniden silip geçmişi

Sevdiklerim ben ve özlediklerim
Yakınımda artık beklediklerim
Her şeye ulaştım eksik fazla yok
Şimdi söz ve şiir derlediklerim

Yürek şiir yazar dilse heceler
Sabahı huzurla bulur geceler
Hak yer gök düş gül kuş ev can sen ben biz
Mutluluğumuza ait heceler

Onur Bilge

..ARTIK SUS

Artık sus
Beynimde konuşup durma
Mık

Batan bir yıldızsın sen benim için
Karmaşık orman misali aklımın
Yangın sonrası halinde
Seni anlamam imkânsız
Kalan tek yeşili de sen
Kökünden kes
Yık

Kapkara bir enkaza dönmüş us
Usanmadan çene dövme
Sözü söze ekleme
Yeter artık
Bekleme
Bık

Güven düşse de tohum tohum
Ekilse de yeşermez
Çiçek açmaz
Bundan böyle
Seni anlamamı umma
Aklımda durma
Çık

Ne dersen de nafile
İnandıramazsın bir kere
Boşuna lafı geveleme
Öyle
Hık mık

Dırdır etme biteviye
Yakınlık çoktan bitti
Alaka çekip gitti
Aşksa komada
Uyandırma
Çıkarma
Gık

Menteşesi gevşek
Kilidi laçka
Çeneni tut
Şık

Yalan dolan
Her yana dönen
Dilini dür bük
Boğazına
Tık

(Cık cık cık)

Onur Bilge

..ARZA HOŞGELDİN

.....Güneşin Şairi'nden
.....Asla batmayacak
.....Kureyş Güneşi'ne...
.....Şefa'at ümidiyle...

Ruhlar aleminde ilk yaratılan
Ey mükemmel doğan, arza hoş geldin!
Bitmez yalnızlığa, hüzn'e atılan
Ey, seçilmiş insan, arza hoş geldin!

Tutunduğu dallar elinde kalan
Nurla aydınlanan tek yola dalan
Allah'ın elinden risalet alan
Ey Hafiz-i Kur'an, arza hoş geldin!

Çılgınca fişkırın, ruhta çağlayan
Allah aşkı ile yürek dağlayan
Anlaşılamayan, gizli ağlayan
Ey sabırda sultan, arza hoş geldin!

Cihatta cepheden cepheye kayan
Askeri, gaziyi, şehidi sayan
İlimler sahibi, gizli ve ayan
Ey rakipsiz hakan, arza hoş geldin!

Ölümünden sonra yeri dolmayan
Onurlu taze gül, asla solmayan
Kureyş'in Güneşi, eşi olmayan
Ey canlara canan, arza hoş geldin!

Onur Bilge

..ARZU M

Mutlu etmek için dünyaya gelen
Gül yüzlü meleğim kim demiş ölü
Miraç Kandilinde göğe yükselen
Geride mutsuz bir hayatın külü

Varlığınla cennet idi cehennem
Güzeller güzeli hülyalı sanem
Canımın cananı aşkım bir tanem
Kara talihinin bembeyaz gülü

Yükledin yükünü bir öğle vakti
Sezip ezeldeki o kutsal akdi
Ahret diyarına göç etme vakti
Bir uçtan bir uca geçerek çölü

Yalnız el salladım veda ederken
Asla bırakmam ayrılmam derken
Canımdan can koştun ne kadar erken
Aralanıverdi ölümün tülü

Arzu/m O/nur yüzün Firdevs'te gülsün
Yaren'in gülsün ukbada gülsün
Müzeyyen kutsansın senle övülsün
Günyüzü görmesin namerdin dölü

Onur Bilge

..ASRIN EN VEFASIZI

Sökemeyecek şafağa bin umut bağlamışım
Yıldızları yüreğime dökerek ağlamışım
Ay ışığıyla bir nebze ferahlık sağlamışım

Gamlı dağların ardından doğamayan güneşim
Karanlığımı ışığa boğamayan ateşim

Nasıl arzulandığını sevildiğini sezen
Aykırı yerlerde mağrur kendi feylinde gezen
Özlendikçe inadına zıt yörüngeler çizen

Yedi kat arşı süsleyen binbir renkli özellik
Muhteşem yaratılmış bir göz alıcı güzellik

Umursamaz halleriyle kahreden edasıyla
Harabeye döndüren mahveden vedasıyla
Dönüp duran hayaliyle çınlayan sedasıyla

Ardına bile bakmadan çekip giden sevgili
Hiç acımadan bıkmadan azap eden sevgili

Yakınıma uğramayan tek ışın göndermeyen
Dağıttığı aydınlığı akşamüstü dermeyen
Başkalarıyla gülerken selam bile vermeyen

Ahir zaman hayırsızı asrın en vefasızı
Yetmedi mi bunca zaman çektiğim cefa sızı

Emeğimle yeşerttiğim hayatım hazan oldu
Aşkımın şavkı kalmadı o nur söndü can soldu
Sonsuza savruluyorum verilen zaman doldu

Sevecek gücüm kalmadı gönül yorgun kalp yorgun
İlk vurgunu atlatmadan yaklaşıyor son vurgun

Onur Bilge

..AŞIK ATEŞ İÇER

Bir kulunu sevsem kayar da gider
Kul aşkı içime sinmez ki asla
Her şeyi ortada koyar da gider
Rabbi seven çıkar inmez ki asla

Oku ve uygula der Yüce Kur'an
Kavuşur vuslatın düşünür kuran
Her şeye ulaşır huzurda duran
Kimse elleri boş dönmez ki asla

Öyle bir ateş ki yanar da yanar
Aşık ateş içer kanar da kanar
O/Nur/la adını anar da anar
O aşk hiçbir zaman sönmez ki asla

Onur Bilge

..AŞK AKIL DANIŞMAZ

Aşk, akıl danışmaz, randevu almaz
İlâhi sorudur, sorulur.
Davetsiz misafir, kapıda kalmaz
Çıkar başköşeye kurulur.

İrade dinlemez, mantığı yoktur
Oyunu, düzeni, hilesi çoktur.
Ciğerin köküne saplanan oktur
En atik ceylanlar vurulur.

Fırat'ın oğlu ol, Dicle'nin kızı
Yakalar, kaçıtır, savurur hızı.
Yavaştan başlayan o tatlı sızı
Artıkça, yürekler burulur.

Uslanır, bindiği yabani taylor
Hasretle gelirse figanlar, 'vay'lar
Sabırla devrilir haftalar, aylar
Çağlayan, vuslatla durulur.

Onur/la, gururla geziyor, bakın
Başına hükümdar tacını takın!
Hedefler belirli, sanmayın sakın
Yayını germekten yorulur.

Onur Bilge

..AŞK BİZCE

Yarıp akıp giden sonsuz zamanı
Bölüşmekti bir süreci sessizce
Çarıp ruhu mutluluğa her anı
Üleşmekti huzur ile aşk bizce

Dokunarak tezgâhında karanın
Dokunarak her tonuna karanın
Dokunarak gönle hazza karanın
İlişmekti kıyısına denizce

Karardı tez verdi kırdı kalemi
Karardı göz zalim aldı kalemi
Karardı tüm renkler canda kal emi
Gülüşmekti tek suçumuz hissizce

O nurlu yol önümüze serildi
Onurlu bir sevda ipe serildi
Onur'lu bir yaşam yere serildi
Bilişmekti hata mıydı bu sizce

Onur Bilge

..AŞK ÇİÇEĞİM

Sana 'Aşk Çiçeğim' derdim
Demet demet sevgi derdim.
Gidince başladı derdim
Yeter artık, bekletme, gel! ..

Yükseldiğin yerden inme!
Yakışır mı tahttan inme?
Kalbime inecek inme
Yüreğimi tekletme, gel! ..

Sevdam, acı ile ermiş
'Bekle, gelir! ' diyor, ermiş.
Herkes muradına ermiş
Sabrı, sabra ekletme, gel! ..

Dalları yapraklar sardı
Yüreğimi korku sardı! ..
Seni, başkası mı sardı?
Her zarımı yekletme, gel! ..

Onur'un yüreği kanar
Sanma ki aşkına kanar
Tatlı sözlerine kanar
Aşk siteni hekletme, gel! ..

Onur Bilge

..AŞK DENİLİNCE SEN

Aşk denilince sen sevsen sevmesen
Başka bir ben bende çırpınır durur
Özlem denilince gelsen gelmesen
İçimde iliğim kemiğim kurur

Bu hasret hep aynı yanında bile
Ve hayatımın her anında bile
Aklımda fikrimde kanımda bile
Gezer de yüreğe yüreğe vurur

Onur'un bir sana kavuşmak diler
Şiir yazar okur durmadan çiler
Hayalin süzülür gerçeği siler
Gözümü yummadan karşımda durur

Onur Bilge

..AŞK TASARISI

.Zifir karanlıkta tuttuğum ışın
Yavan bir hayatın tadıyla tuzu
Haziran güneşi kutupta kışın
Okşayamadığım küçük bir kuzu

Hangi nehir koőmaz okyanuslara
Deniz kucak açmaz mı yunuslara
Sevdalar sığar mı kalbe uslara
Dokunamadığım kutbunda buzu

Aklımın düşmanı canın yarısı
Kalp peteklerimin tek balarısı
Beyin mimarımın aşk tasarısı
Sığınamadığım çöllerin kuzu

Girdapta kıvranan zoraki gülen
Gurbete yükselip gönle dökülen
Lânet ayrılıkla candan sökülen
Saklayamadığım gözyaşı tuzu

Onur Bilge

..AŞKA AÇ

.....Az sayıda dosttan
.....İlk sıralardaki birine

İhanet silüetlerinin bayram yeri kargaşasında
Dokunduğun hain serseri deli
Değdiğin insafsız zalim acımasız
Tavırlar iğreti yüzler maskeli
Umutsuzca dolaşır
Yakaran endişeli yorgun bakışlar
Tarar da tarar

Eller son bir gayretle
Güvenli bir dal
Arar da arar

Hemen yanı başında
Dokunacağı kadar yakında
Oldukça güçlü görülen bir zavallı vardır
Kendisinden de bitkin
Canından bezgin
Dünyası ulaşabildiği kadardır
Sarılmak ister ve teslim etmek varlığını
Tutunuvermek değil sadece bir süreliğine
Şonsuza değin
Ölümüne
Körü körüne
Karar da karar

Rabıtaca aklındadır
Tefekkürce zihninde
Ve dilinde zikredercesine
Şükreder ömrünün her gecesine
Gizlice dokunur dili hazla
İbadet edercesine
İsminin her hecesine
Anar da anar

Düşünmeye yanaşmaz
Kaç dalın elinde kaldığını geçmişinde
Anımsamak istemez yanılgılarını
Yenilgilere bağışıklık kazanmıştır belki
Belki de çaresizdir acınası
Denemeden sağlamlığını
Aldanışların en yıkıcısına gönüllü kanar
Kanar da kanar

Dayanabilme gücü tükendiğinde dayanağının
Cezası kesilir
Boşlukta kalır aniden ayakları yerden kesilir
Bir türlü zemine ulaşamaz ne kadar uzatsa da
Değemez yere
Dipsiz kuyulara yuvarlanırcasına

Ani düşüŖlerin en son ve en acımasızında
Vazgeçmekten başka bir Ŗey kalmaz çırpınmaktan
Savrulduğunda acıtan pürüzlü yanlarına rast gele
Yüzülür boydan boya ruh teni
Kimseye bir Ŗey diyemez
Olacak olan olmuştur bir kere
İçine uğunur
Yanar da yanar

Dayanak aciz güçsüz muhtaç ölümlü
Tutunanın avucunda ezik bir tutam Ŗiir
Gözlerinde yaş
Kederinden erir yavaş yavaş
Hayat bin bir bölümlü
Her safhada benzersiz bir savaş
Ağlayarak gelir bilinçsizce
Öğrenir kelime kelime
Aştan ihanete kadar
Kanarak yaşar önüne gelene
Sadakat ümidiyle
Nihayetinde aşka aç
Sevgiye muhtaç
Ve kırgın gider
Geldiği yere
Yanarak lime lime
Kanar da kanar

Onur Bilge

..AŞKA MÜEBBET

Duman sessiz bekler yakıtta tutsak
Buhar dua eder suyu kurutsak
Şevgiye esiriz aşka müebbet
Ölürüz zikrini bir an unutsak

Duyduğumdan beri adın dilimde
Varlığın gizli ve açık ilimde
Bitse esareti ruhumun tende
Nasıl bir mutluluk saklı ölümde

Yakıcı aşkımdan meczup olmuşum
Kahkaha atarken acı dolmuşum
Yarattıklarına âşık olsam da
Perdenin ardında Seni bulmuşum

Çağırсан emretsen yükselsem Sana
Aşkla damıtıldı can yana yana
Evreni yok eden Nur Cemalinle
Görünüp desen ki "Bak kana kana"

Kalbimi yerinde kim tutabilir
Ruhumu bedene kim katabilir
O/Nur'un şavkından yansa gözlerim
Erise aksa kim kapatabilir

Onur Bilge

..AŞKA NİKÂHLİYİM

Aşk, bende hiç bitmez, üreten benim
Sevgiler ekerim, sevda biçerim.
Duygulardan sevi türeten benim
Sevgiler mezemdir, ona içerim.

Aşk bende yılda bir tatile çıkar
Dinlenir de gelir, yine severim.
Sanmayın, ben ondan, o benden bıkar
Aşka nikâhliyim, yemin ederim!

Onunla tartışmam, o ne derse o!
"Emrine emriküm! Sen emret! " derim.
Ne yaparım, beni terk ederse o?
Aşksız yaşamaya hayat mı derim!

O/Nur/un aşkına sınır çizilmez
Fecre kadar O'nu arar gözlerim.
Fakat kahrolası nefis ezilmez!
İlle de sevgili yolu gözlerim.

Onur Bilge

..AŞKI YAZACAĞIM SEVGİ AZ GELİR

AŞkı yazacağım sevgi az gelir
Tutku güneş olur sanki yaz gelir
Gönüller canlanır cana can gelir
Serinlik istemem biraz sıcaklık

Gecede güneşten bir parça kalsın
Biraz ışık biraz sıcaklık sarsın
Akıp ılık ılık kalbime dalsın
Karanlık istemem biraz sıcaklık

Sıcacık bir gülüş sıcak dokunuş
Duygu yüklü Şiir sıcak okunuş
Tatlı tatlı sıcak sıcacık konuş
Soğukluk istemem biraz sıcaklık

Onur Bilge

..AŞKIMA AŞIK

Aynı olay iki kere üzemez
Artık ondan onu beklemekteyim.
Kimden ne gelecek kimse sezemez
Sükûneti sabra eklemekteyim

Pırıl pırıl yüzler olsun çevremde
Gülerim gülerler sevinirim ben
Başarı isterim her bir evremde
Asık bir yüz görsem yerinirim ben

Gözler gözlerime sevgiyle baksın
Bakışta kıvılcım aramaktayım
Gözlerden gözlere sevgiler aksın
Ruh ufuklarını taramaktayım

Bir ana kucağı yetimler için
Sıcacık yüreğim özgün bir biçim
Mutluluklar yayan betimler için
Yaşamak ve yazmak istiyor içim

O/Nur/la Türkiye'm ışık dolmalı
Büyük adımlarla yürümeliyim
Yarınlar Aşkım'a âşık olmalı
Çağları O Nur'a bürümeliyim

Onur Bilge

..AŞKIN ALTIN ÇAĞI

Aşkın altın devri bu olsa gerek
Başım seccadede ben göklerdeyim
Bu sevgi düşünde ne varsa gerçek
Artık hem çiçekte hem köklerdeyim

Zerreden küreye yok ettim boşum
Her hücremde dönen zikrimle hoşum
Sevda çöllerinde bitince koşum
Sevinçle yedi kat feleklerdeyim

Tek nefes değil mi ölümün özü
Dünyaya kapatmak değil mi gözü
Ta Kal-u Belâ'da vermişim sözü
Ahte vefa için emeklerdeyim

Yıllar yılı cana yük oldu beden
Neden ayrı düştüm Senden ben neden
Ey Yedi Kat Yeri Göğü Var Eden
Zehirli dikenli döşeklerdeyim

Hiç bir farkı yok mu sonsuzla için
O Nurlu Cemal'i setretmek için
Seni kana kana seyretmek için
Çılgınca dua ve dileklerdeyim

Onur Bilge

..AŞKIN ÇEKİRDEĞİ

Sonbahar sürükleyip gitti eteklerini
Yudum yudum içmiştik rüya gibi o yazı
Tutkuyla doldurmuştuk aşkın peteklerini
Kanımı donduruyor Torosların ayazı

Ayrılık çekirdeği aşkın cilvesi nazı
Yine eskisi gibi sever misin beyazı

Lalezar olan gönlüm karla buzla kaplandı
Saçakların okları ciğerime saplandı
Fırtınası borası hep başıma toplandı
Kalem kudret kalemi silinir mi bu yazı

Ayrılık çekirdeği aşkın cilvesi nazı
Yine eskisi gibi sever misin beyazı

Adres bulunmaz olmuş sis çökmüş yollarıma
Akbabalar tünemiş çaresiz dallarıma
Umutsuzluğun mührü vurulmuş kollarıma
Naçar avuçlarımın kabul olmaz niyazı

Ayrılık çekirdeği aşkın cilvesi nazı
Yine eskisi gibi sever misin beyazı

Nasıl paramparçayım nasıl dilik diliğim
Hasretinden buz kesmiş kemiğimde iliğim
Şekli mi renklerimi yitirmişim siliğim
Çoktan kırağı tutmuş yüreğimin alazı

Ayrılık çekirdeği aşkın cilvesi nazı
Yine eskisi gibi sever misin beyazı

Onur Bilge

..AŞKIN SAÇAK SALMIŞ

Aşkın saçak salmış, yarmış kayayı
Özgürce büyürken, kalp yarılıyor.
Umursamaz olmuş; atmış, hayâyı
Kurtulmak isterken, o sarılıyor.

O kadar arsız ki başta geziyor!
Beni istediği gibi eziyor.
Ne ara veriyor, ne de beziyor
Sanki canımdan can koparılıyor!

Başı havalarda, ayağı bende
Ne harıma sığar ne de bir bende...
Buralardan çekip gitsem mi ben de?
Yüreğim dışarı çıkarılıyor!

En küçük meyvesi düşmez bu yana
Kanımı emiyor, hem kana kana!
Sabahlara kadar iç yana yana
Gözyaşları ile yakarılıyor!

O/Nur/a, sadece O/Nur/dan fayda
Sevdaya sabır da geçiyor kayda.
Yürek avuçlarda, bakışlar Hay'da
Bir nefis sınavı başarıyor.

Onur Bilge

..AŞKIN SOKAKLARINDA

Davranışların dili insan ruhuna ayna
Baharın çağrısına kara kışı al da git
Düşle anılarını sahnele tekrar oyna
Unutulmaz aşkının girdabına dal da git

Güneşin ışıltısı toprağın kıpırtısı
Doğanın fisiltisi yüreğin tıptırtısı
Yaprağın hışırtısı suların şıptırtısı
Denizin kenarında biraz olsun kal da git

Yazdığın senaryonun şevki ile coşarken
Gölgene takılarak yalnızlığı boşarken
Taptaze bir hayalin davetine koşarken
Doğaçlama vuslatın hülyasına dal da git

Ruhunda beklentinin kavurucu sığığı
Aklında sevgilinin hasret dolu kucağı
Mutluluklar kentinde gezip köşe bucağı
Bir sevda masalının ıslığını çal da git

Kahreden sıkıntılı yolların en uzununu
Karıştırırken tere Akdeniz'in tuzunu
Son fırsat masasında oynarken son kozunu
Tortulu kederini dalgalara sal da git

Onurlu yürüyüşün ve güvenli duruşun
Aşkın sokaklarında durup adres soruşun
Mutluluk kapısını ümitsizce vuruşun
Mutlaka açılacak binlerce kez çal da git

Onur Bilge

..AŞKIN SONU

Hayalin mi yanımda yoksa ruhun mu bilmem
Dondu yine ellerim az önce sımsıcaktı
Vücudum da canım da sendendir buz kesilmem
Buz dağı emellerim sevgin yansıyacaktı

Nefret mi veriyorsun yoksa sevgisizlik mi
Ayaz gönderiyorsun kin mi ilgisizlik mi
Övüyor yeriyorsun çelişen hissizlik mi
Oysa yanında yerim sıcacık bir kucaktı

Yıldızları ve ayı indiremiyor musun
İçine bu dünyayı sindiremiyor musun
Kahredici rüyayı dindiremiyor musun
Onur ve aşkın sonu böyle mi olacaktı

Onur Bilge

..ATATÜRK GİBİ

Kapkara kâğıtta karca bin hece
'Vatan' yazısını seçer, gözlerim!
Zifiri karanlık, hain bir gece...
Zulmeti yakacak nefer gözlerim! ..

Bir can, arkasından seller sürüdü! ..
Biz ses çıkarmadık, eller yürüdü.
Meydanı mendilli eller bürüdü
Yerinden kalkacak asker gözlerim!

Vay, benim Vatanım, yerde yatanım! ..
Canıyla yurduma toprak katanım!
Asırlardan beri benim Vatanım
Bas Günü, İlâhi Sefer gözlerim! ..

Yıllardır Ülkemde gözyaşı, ölüm! ..
Bitip tükenmiyor haksızlık, zulüm.
Ne zaman açacak, benim al gülüm?
Dost yok, düşmanımı sezer, gözlerim.

Her ana bir evlat harcadı, Yurda! ..
Boşa mı bekledik sınırda surda?
Nasıl olur bunca velvele, burda! ? ..
Atatürk gibi mert bir er* gözlerim! ..

Onur BİLGE

Er*:Yiğit.

Onur Bilge

..ATEŞ OLURUM

Yeter ki kendini yakmak iste sen
Ben seni yakacak ateş olurum
Eğer ki aşkımla yanmak istersen
Gayya'da bekleyen bir eş olurum

Yeter ki bir ses ver yeter ki çağır
Aşkınla yanarak kor dolar bağır
Çağrına koşarım değilim sağır
Kör karanlığına güneş olurum

Hayal âleminden düş aşırırım
'Canım' diye diye us şaşırırım
Sevgi fışkırırım aşk taşırırım
Tüm yanardağlara kardeş olurum

Yanan çöllerimde kavrulur musun
Dağılır toz olur savrulur musun
Ölür ölür yine doğrulur musun
Kalbe saplı akkor bir şiş olurum

Padişah hazine bahşetse bile
Tuzaklar kurdursa yapsa bin hile
Başıma yağdırsan sayısız çile
'Of' bile demem hem beleş olurum

Aşkından kurusam yansam har olsam
Bir sana kolayım ele zor olsam
Sevda oyununda bir çift zar olsam
Defalarca atsan düşüş olurum

Onur 'Sen sen' diye akli aldırır
Feryadımı duyan dağlar çıldırır
Şiirim dünyayı hüzne daldırır
Çifte kuzularım meleş olurum

Onur Bilge

..AYRILIK VAR SABAHA

Her gün yirmi dört parçam ayrıldı bedenimden
Kulağım telefonda yolunu gözlemekten
Her saat altmış kere altmış defa tenimden
Geçen kızgın alazdı lav oldum zlemekten

Seni düşünmek volkan fışkırtması bir dağın
llerinde kaybolan beynimin fırtınası
Kum yığını altında ezik ve darmadağın
Kavruk avuçlarımda yüreğimin kınası

Karanlık zamanların aydınlık yüzlü yâri
Geceler harcanır mı ayrılık var sabaha
Ya geri dnemezsen göremezsem bir daha

Yanaklarımı yakan bakışların sam yeli
Zamanı durdurmanın tam zamanı gecede
Sessizce anlatmanın hasreti tek hecede

Onur Bilge

..AYSİMA

Aslında

Aslında çok şey istememiştim senden Aysima
Yakın arkadaşlık biraz dostluk çokça sevgi o kadar
Şöyle bir yerde karşılaşmak belki ayda yılda bir
Yol boyu yürümek yan yana
Ellerimiz ceplerimizde olsa da
Yorulunca oturup çay içmek bir kır kahvesinde
Ve konuşmak havadan sudan olsa da
Biraz saçma sapan biraz komik en çok duygusal ve tabi ki romantik
Dama oynamak ya da
Fakat cıvıl cıvıl mutlaka

Aslında

Bilgim yoktu hakkında
Sana karşı en küçük bir sevgim de ilgim de
Sen hiç ummadığım bir anda kendiliğinden geldin geliverdin
Davetsizce habersizce sessizce
Sevdanın ayak seslerini bile duymadım Aysima
Ansızın içimde bitiverdin inmece indin
Bana yepyeni el değmemiş mutlu ve huzurlu bir dünya verdin
Hoş geldin

Aslında

Nasıl da ihtiyacım varmış ilgiye sevgiye aşka
Kıyasıya tutkuya ve hiçbir şeye başka
Bu ne kadar güzel bir duygu Aysima
Yüreğin yürekte vurması nurun gönle vurması
Mekânın yok olması zamanın durması
Tek düşüncenin beyne çakılması orada öylece durması
Ve hayal kurması insanın her fırsatta gece gündüz
Gerçekleşmeyeceğini bile bile olmayacak şeylere dair
Sevmek başka sevinç sevildiğini hissetmek bambaşka
Söylenmese de duyulmasa da hiçbir kanununa uyulmasa da
Ukde olarak kalsa da itiraf edilmemiş olması içimde
Yine de Allah'ın lütfu nimeti ikramı bir biçimde
Mümkün olmasa da bir araya gelmek iki laf etmek
Aşk demek huzur ve mutluluk demek

Aslında

Başka bir şekli de olabilirdi bu garip ilişkinin tuhaf aşkın
Üzölmeyebilirdik belki bunca
Onca sıkıntı içinde kıvrınmayabilirdik mesela
Yer açarak hayattan kendimize iki kişilik iğreti bir dünya kurunca
Çok az da olsa bir şeyler paylaşabilirdik pekâlâ
Biraz beraberlik konuşma anlaşma kaynaşma
En azından arada sırada telefonlaşma
Bunu bile çok gördün bana canın sağ olsun
Bütün kapıları kapattın sıkıca kilitledin
Sadece tek pencere araladın ve iki hayatı birden paraladın
Her şeyden uzak kaldın mahrum bıraktın kendini de beni de
Ayıp mıydı suç muydu çok muydu
Beni yalnızlığa zincirledin sonunda

Yoklukla eşleştirdin hiçlikle birleştirdin
Yerine evren kadar bir boşluk yerleştirdin
Kahroldun kahrettin
İkimize de yazık ettin Aysima
şimdi ağlama

Aslında
Sevginin sevincinden çılgına döndüğüm zamanlarda
Karardıkça kararan gözbebeklerini seyretmek istemiştim doyasıya
Kaşlarınla gizlemeye kirpiklerinle örtmeye çalışsan da
Hiçbir şey doyumluk değil yaşamak da aşk da
Ve birinden bir şey beklemek doğru değil o sen olsan da
Hiçbir şey sorma bana artık dünyamı öğrenme bilme
Sakin ha sakın Sükût Diyarı'nın Suskun Kralı
Zahmet edip de ta buralara gelme
Dokunma kendimleliğime kırgın keyfime taş atma
Uzak yalnızlığım tek kişilik dünyama değme
Eğme dalımı bilme halimi küskün sessizliğime elleme
Hiçbir şey tasarlama bundan böyle bize dair Aysima
Tasarlasan da uygulamaya kalkma
şakla vakitlerini korkularını sakla
Ürkek çekingen kuşkulu bir mantıkla
Seni bana beni sana yasakla
Hayatımı kurcalama
Konuşma bu saatten sonra
Hiçbir şey sorma
Onca zaman sustuğun gibi sus
Sus sonsuza kadar
Aysima

Onur Bilge

..AZAP ÇİLE

Tenimi dağlıyorken ayrılığın yelleri
Her gün daha çok yakan hasret denen alazla
Ruhumun boğazını yokluğunun elleri
Sıkıyor da sıkıyor an be an daha fazla

Bir lm ağırlığı çöküyor her heceme
Sensizlik tüm gücüyle üstüme yükleniyor
Gökyüzü yıldırımlar döküyor her geceme
Bulutlar sarhoş olmuş gibi sürükleniyor

Günlerin güneşi yok geceler kapkaranlık
Yıldızlar vurdumduymaz umurunda mı ayın
Birlikte yaşanılan yıllarımız bir anlık
Sen gideli kalmadı seneden farkı ayın

llerimde beliren sadece bir seraptır
rkasından koştuğum gökkuşağı tutamam
Kalan mrmn tümü derin bir ızdıraptır
Kabir azabım sensin haşre dek unutamam

Biz hiç ayrılmamıştık bu kadar uzun süre
Nasıl olur aylarca bir gün yarım gün bile
Böylesine sevgiyi görmemiştir yer kre
O/Nur için çekilir bu kadar azap ile

Onur Bilge

..AZAP SOKAĞI

Karanlık çökünce, kan tutmuş gibi
Çekingen çekingen sokağındayım...
Perdelerin beni unutmuş gibi...
Nerdesin? Gözümün akağındayım...

Hâlâ çılgın gibi seni özlerim! ..
Herkeste yüzünü arar, gözlerim...
Kaç yıl oldu, kaç yıl! .. Yolu gözlerim! ..
Kör bir kurşun gibi şakağındayım! ..

Bir ara, bir görün, bir dışarı çık!
Dayanamıyorum, anla! Aaçık...
Gözlerim açık kalacak, açık! ..
Kimsesizliğin son sapağındayım...

Tepeden tırnağa yandım, kanadım! ..
Tükendim, kırıldı kolum-kanadım! ..
Azap Sokağı'nda ben adım adım
Anıların hazan yaprağındayım.

Seni görmeyeli, anlar ay oldu
Neredeyse, tam bir ömür zay' oldu!
Onur, tek aşk ile kaç pay oldu! ? ..
Sevgisizliğin en çorağındayım! ..

Onur Bilge

..BABA SEVGİSİ

Babamı düşündüm bugün, kaç kere!
Onu çok özledim! .. İçimde bere...
Kanadı, depreşti! .. O hep bizleri
Sevgiye götürdü, güzelliklere...

Babamı düşündüm, arkadaşımı
Her şeyi paylaştım, hem sırdaşımı.
Her erkek öyledir zannediyordum
Elimle yaktığım, kendi başımı.

Babam duyguluydu, merhametliydi
Hem bir centilmendi, hem heybetliydi
Oyunlar oynardık, şakalaşırdık
Evimiz, huzurlu, bereketliydi.

O çok sevdi bizi, en çok annemi...
Asla incitmedi, kadın köle mi?
Üstüne titrerdi, çok değerliydi
Ölünce, kalmadı artık önemi.

Benim beklediğim, güzel sözlerdi
Baktığımda, mutlu eden gözlerdi.
Bir gün ayrılmadı babam, annemden
Yarım gün ayrılrsa bile özlerdi.

Babam dirayetli, evin direği...
Annem çok güzeldi, onun meleği...
Herkesin belliydi işi, görevi
Mutlu olmamızı her an dileği

Her babalar günü farklı özlerim
Nasıl anlatayım? Doldu gözlerim.
Koptum gittim yine, yangınlardayım
Boğazımda düğüm düğüm sözlerim...

Onur Bilge

..BABA VASİTETİ

.....Mümkün değil
.....Biliyorum
.....Size hasret
.....Gidiyorum

Kayar yılan günler akrep geceler
Engerek saatler ömür de biter
Uzaklarda mutlu olun eceler
Toprağa karışır özlemler yiter

Ölüm haberimi duyamazsınız
Kimseyi yerime koyamazsınız
Evlât ölçüsüne uyamazsınız
Sessiz ayrılığım sizlere yeter

Kimine geniş yer kimisine dar
Toprağın altında kesişir yollar
Huzuru Mahşerde hesabımız var
Allah'ın önünde dökülecek ter

Toprağı görmeye gelin arada
Tırnak izleriniz durur yarada
Dünyada yananlar yanmaz orada
Cehennem bedeni cennete iter

Aşk cehenneminde yaşadım zaten
Sönmedi yanıyor yüreğim ve ten
O/Nur/da kömüre dönüştü beden
Yeter kavrulduğum Allah'ım yeter

Yeter kavrulduğum Allah'ım yeter

Onur Bilge

..BaK

Aşkı nakşetmiş, göklere
Yerlere, O Nakkaş'a bak!
Evren nere, yer-gök nere?
Yüreğe, göze, kaşa bak!

Bir fincan su, sızsa yere?
Seyrediyor; tepe, dere
Güzellikler dere dere...
Bâdem gözlüye, şaşa bak!

Hay'dan, Hu'ya doğru akar
Çağıl çağıl, canlar yakar
Urkek ceylan gibi bakar
Henüz on yedi, yaşa bak!

Şessiz sedasız fabrika!
İmana gelmez, Marika.
Yedi delikli hârîka
Akli taşıyan başa bak!

Yol gider sudan, karadan
Haramsa, sızar yaradan...
Çıksın, kör şeytan, aradan!
Bir arza, bir de arşa bak!

Sanatına kim söz etmiş! ?
Yaratığını gözetmiş.
Evreni zevkle bezetmiş
Taa bir uçtan bir başa, bak!

Boşuna mı, ay, yıldızlar?
Parlar, gecede yaldızlar
Kızlar, gelinler, baldızlar
Tefekkürde, baş başa, bak!

Ölüm, ensemizde gezer
Sağduyulu herkes sezer
Akli olan, nefsi ezer! ..
Bir nura, bir ataşa bak!

Bilinmez, ne zaman, nerde
Düşersin, amansız derde
Kaza kader yok mu serde! ?
Kor gözlerdeki yaşa bak!

Zikri çağlıyor, dallarda
Merhameti var, kullarda
Nasıl gidiyor, sallarda
Ana-baba, kardaşa bak!

Böyle emretmiş, Yaratan
Kullar geçiyor, sıradan

Hiç ses gelmiyor, oradan
Başlarındaki taşa bak!

O/Nur kalır, herkes gider
Bir dağın içinde yiter
Yeter, söyletmeyin, yeter! ..
Şu bendeki telâşa bak!

Onur Bilge

..BALON

.....Serbest şiirlerce özgür hisset kendini
.....Git gidebildiğin kadar git artık

Bir bayram sabahı armağanı olarak verilen
Kocaman rengârenk bir balondun
Sımsıkı ipinden tuttuğum
Beni sevince gark eden
Bir anlık gafletle elimden kaçan

Çiçek gözlü bir çocuğum
Ardından bakakalan
Bakışları göklerde
Gözyaşları yerlerde

Alabildiğine özgürsün şimdi
Git gidebildiğin kadar
İstedğin yere
Kucaklanmak ne demek
Dokunulmak
Okşanmak
Hayranlıkla seyredilmek
Ait olmak ne demek
Hatırına getirmeden
Ve asla özlemeden

Serbest şiirlerce özgür hisset kendini
Git gidebildiğin kadar git artık
Kurtularak tüm sıkıntılardan
Aşkımın basıncından
Büyü büyüyebildiğin kadar
Şeffaflaş inel
Uç uçabildiğin kadar uç artık
Aşağılara bakmadan

Yarenlik et bulutlarla
Kuşlarla söyleş
Salın rüzgârın kanatlarında
Bilinmezlere
Yepyeni umutlarla

Sakın patlama
Sakın düşme
Pis bir kaldırım kenarına
Üstüne basmasınlar
Kıyamam
Dayanamam bir sabah erkenden
Takılışına bir süpürgenin ucuna
Çöpe çöplüğe savruluşuna

Bir bayram sabahı armağanı olarak verilen
Kocaman rengârenk bir balondun

Sımsıkı ipinden tuttuğum
Beni sevince gark eden
Neden gittin
Neden

Onur Bilge

..BARIŞ İÇİN

Öncelikle barış için
Şiirler yazmalı şair
Azsa Haçlı kudursa Çin
Bal şeker yazmalı şair

Makbul değil nefretle kin
Tüm kötü duygular çirkin
Allah için sakin sakin
Has eser yazmalı şair

Vatan sevgisi bambaşka
Güç yeter mi öyle aşka
Savunma gerekse başka
Şaheser yazmalı şair

Kılına gelmesin hanel
Kaşını çatmasın hilal
Son damla kanımız helal
Bu sefer yazmalı şair

O/Nur inmez gökten yere
Ancak örtülür askere
Duysun cihan yüz bin kere
Bin sefer yazmalı şair

Onur Bilge

..BASAR/a

.....Sahire dar O Sahir/e
.....Batın/ına ve Zahir/e
.....Basaire basar gerek
.....Nasıl görsün bu sahire

Seni anlamak mümkün mü Ey Sevgili
Akıl aciz dil aciz

Gerektiği gibi hissetmek ve sevmek
Bu benim harcım değil
Beşerin değil

İdrake sızan miktar akli zorlarken
Gerektiği şekilde bende olmak Sende

Bende benlikten eser kalmazsa bir nebze belki

Bende benler benlikten çıkmış
Çil halinde kaplamış bedeni

Basara basmış teni

Onur Bilge

..BAŞA SAR

Hiçbir şey yerinde değil artık
Dün başka yerlerdeydik, bugün başka
Hiçbir şey olduğu gibi kalmamış
Nerelerden nerelere gelmişiz
Fakat ben buralardan hoşlanmıyorum

Haydi koy her şeyi yerli yerine
Filmi başa sar
Kırılanlar birleşsin
Kabuğuna girsin yumurta
Yukarıya doğru aksın sular
Krem tüpüne dolsun
Her şey
Yerli yerinde olsun

Herkes gitsin yerine
Eski haline

Sen de sus
Konuşmamış ol
Zaten duymadım

Yerinde dur
Ben de yerimde

Herkes yerine
Yerli yerine

Onur Bilge

..BAŞKA BİR İLAH YOK KI

Yokların arasında varlığının farkına
Vardığımda tutulup kalmışım ne yapayım
Takılmışım bir kere cazibenin çarkına
Her yeri kuşatmışsın hangi yola sapayım
Başka bir İlah yok ki söyle kime tapayım

Her sokak sana çıkar aşk şehrinin her yolu
Her yerde bir işaret her yer muhafız dolu
Herkes seni zikreder nur olmuş sağı solu
Kervana katılmış bir karıncayım n'apayım
Başka bir İlah yok ki söyle kime tapayım

Ummadığım bir anda öyle sessiz sedasız
Sezdirmeden gelmişsin gösterişsiz edasız
Ziyaretin davetsiz dostluğunsa vedasız
Yaban yahşi ben yavan el buğday ben arpayım
Başka bir İlah yok ki söyle kime tapayım

Ne çabuk yer etmişsin yeşermiş boy atmışsın
Gönlümün sarayını yeşile boyatmışsın
Yüreğime yayılmış sere serpe yatmışsın
Meyyit gibi teslim ram ne aziz ne papayım
Başka bir İlah yok ki söyle kime tapayım

Dört bir yana kök salıp her tarafa ağmışsın
Rengârenk çiçeklenen mest eden bir bağmışsın
Esir alan padişah O/Nur/dan چراغmışsın
Tarifi imkânsız haz huzur neden kopayım
Başka bir İlah yok ki söyle kime tapayım

Onur Bilge

..BAYRAĞIM

.....Yüreğimin arşivinden
.....İki avuç mısra

Dökülen kanlara vurduğu zaman
Göklerden ay yıldız çalan bayrağım
Çekilip göndere durduğu zaman
Cihana korkular salan bayrağım

İlâhi âlemden inen kuvvetle
Topyekûn savaştan Aziz Milletle
Vatana döşenen kemikle etle
Tüm yurt sathına kök salan bayrağım

Taşır Türk kanının asil rengini
Kahramanlık şeref iman zengini
Gördüm diyen varsa senin dengini
Vallahi Billahi yalan bayrağım

Tarıyor evreni gözlerin radar
Süsle gökyüzünü sonsuza kadar
Cumhuriyet ilelebet payidar
Olsa da tüm dünya talan bayrağım

Bu vatan harplerin geçtiği yerdir
Türk'ün canla paha biçtiği yerdir
Allah'ın bizlere seçtiği yerdir
Kıyamete dek dalgalan bayrağım

Her bir kum tanesi şahittir harbe
Yıllar yılı darbe üstüne darbe
Yabandan gelenin neresi kâr be
Bize yeter bizden olan bayrağım

Askerin hüllesi cennet libası
Seni gülümsetmek idi çabası
Ardında yetimi ana babası
Mehmetçik düşmana dalan bayrağım

Vatan ırmak ırmak kan ağladı kan
Gencecik şehitler can dağladı can
Gururla duruşun şan sağladı şan
Artık elden ele dolan bayrağım

Binlerce şehidin yattığı yerden
Özgürlüğe imza attığı yerden
Her bir Türk kalbinin attığı yerden
Açan al bir lâle olan bayrağım

Gelincik tarlası yapar yurdumu
Peşinden sürükler öne durdu mu
Büyük Türk Milleti Yüce Ordumu
Sen solma can olsun solan bayrağım

Parsellemiş yurda uzanan eller
Çıkarlar uğruna bükülmüş beller
Yurduma bayrağı çekecek eller
Hilâl kaşım gözü dolan bayrağım

Vermeyiz en küçük çakıl taşını
Dökmeyiz vatanın tek gözyaşını
Türkiye'm için kim vermez başını
Onur'la gözleri dolan bayrağım
Onurla haşre dek kalan bayrağım

Onur Bilge

..BAYRaM

.....Bana hep
.....Yalnızlık düştü! ..

Akşamüştü
Yağmurun gözyaşlarında
Kıyasıya ıslandım! ..
Gün boyu
Uzaklardaki beş canı andım.
Ne aradım
Ne arandım!

Dünyanın altı nasıldır?
Nasıldır, üstü?

Kurban Bayramı'nda kurbandım!
Elim kolum bağlı, diz üstü! ..
Ramazan Bayramı'nda yandım! ..
Yandım! ..

Ben, dünyaya küştüm
Dünya bana küştü.

Geç de olsa, uyandım! ..
Sanallara aldandım.

Evreni altı parçaya böldüm, bin kez
Beş onlar
Bir de ben
Altı...
Altıda bir candım! ..

Bana hep
Yalnızlık düştü! ..

Bayramlarda bile yalnız olandım!
İçimin gurbetinde yalnız kalandım!

Yanandım! ..
Yanandım! ..

Onur Bilge

..BEKLIYORUM BEN

Buğday başak verir, orak pahalı
Bakarım gelmezsin, bekliyorum ben.
Ayak bileğine altın halhalı
Takarım, haydi gel, bekliyorum ben.

Pırlanta bilezik, yüzükler iste
Altın kemer iste, yürekler iste!
Bükülmeyen güçlü bilekler iste!
Vakarım yerinde, bekliyorum ben.

Fidanım gül vermiş, eğmem o dalı
O yürek değerli, kara sevdalı! ..
Sana ev yaptırdım, sekiz odalı
Yakarım gelmezsen bekliyorum ben.

Nazın fazlasına yürek dayanmaz
Aşkın ile yanan bir daha yanmaz! ..
Onur gibi âşık, kolay usanmaz
Bakarım gelmezsen, bekliyorum ben.

Onur Bilge

..BELLİ BELLİ BESBELLİ

.....Yalan dilli! ..
.....Yılan dilli! ..
.....Belli belli
.....Besbelli! ..

Yılan
Uzun bir kuyruk...
Kendi başına buyruk...
Başı belli
Sonu belli...

Belli belli
Besbelli...

Ağzı...
Gözleri...
Nerde elleri?
Nerde kuyruk?
O mu kuyruk
Kuyruk mu kuyruk?

Yalan...
Hem de kuyruklu! ..
Uyduran...
Başına buyruk! ..

Başı belli
Sonu belli...

Belli belli
Besbelli...

Hem de katmerli! ..

Yalan dilli! ..
Yılan dilli! ..

Yılan mı yılan?
Yalan mı yılan?
Uyduran mı?

Baş belli
Oturan belli! ..
Oturup, buyuran belli! ..
Buyurup, duyuran belli...
Hem de incecik belli! ..

Kafasını yoran mı?
Açını doyuran mı?

Kılıfına uyduran mı?
Cebini dolduran mı?

Kayıran mı?
Kıvıran mı?

Yalan dilli! ..
Yılan dilli! ..

Her şey belli! ..

Belli belli
Besbelli! ..

Onur Bilge

..BEN BİR SENİ SEVDİM ÖLÜRCESİNE

Gözlerim gözlerine değdiği zaman
Ruhumu dünyanın büyüğü sardı
Beynim gidip geldi bilincim kayıp
Dizlerimin bağı çözülürdü

Sırtıma kayalar binercesine

Ayaklarım yerden kesiliverdi
Kendimi unutup sende yok oldum
Harikalar ülkesinde kayboldum
Yüreğim yerinden çıkacak gibi

Seni o an sevdim sönercesine

Kanıma ısıtan kalbimi yakan
İçimi acıtan hızla yayılan
Başımı döndüren beni güldüren
O en güzel en saf duyguyu bildim

Yüreğime inme inercesine

Gizlemek cevizin yeşil kılıfı
Kabuksa esaret kara sevdaya
Ben içini sevdim buruk tadını

Kevser şarabını içercesine

Aşkımı saklasam içime sığmaz
Haykırsam dağlara taşlara ayıp
Ya sana yavaşça söylesem olmaz
Kanlı katilimi alıp koynuma
Boynuma bir engereği dolayıp
Yaşadım kendimden geçercesine

Seni öyle sevdim ölürcesine

Aşkımı gizleyip çetin kabuğa
Kabuğu bulayıp suskunluklara
Uzaklaşıp kaçıp sonsuzluklara
Yok ettim izimi asla dönmedim
Gururu aşkımdan üstün belledim

Ben bir seni sevdim ölürcesine

Onur Bilge

..BEN SENDEN GEÇER MİYİM

Dünyayı cennet etsen
Ben, Senden geçer miyim?
Nefretle lanet etsen
Ben, Senden geçer miyim?

Sıratından geçersen
Ab-ı hayat içersen
Bin bir sevgili versen
Ben, Senden geçer miyim?

Tüm belayı yağdırsan
Felaketi ağdırsan
Eza cefa sağdırsan
Ben, Senden geçer miyim?

İnancımı sezsele
Silindirle ezsele
Kurşunlara dizsele
Ben, senden geçer miyim?

Başıma bin taç koysan
Cehennemde aç koysan
Damlaya muhtaç koysan
Ben, Senden geçer miyim?

Senden gayriye boşum
Ben, aşkınla sarhoşum
Yalnız Seninle hoşum
Ben, Senden geçer miyim?

Onur Bilge

..BEN SENİ NASIL SEVMEM

Ben, sevgiden gelendim
Aşkta üşüyen, titreyen
Kimsesizlikte çimlenen
Yalnızlıkta yeşeren
Şiir şiir çiçek açan, sessizlikte
Nefes nefes
Sevgi sevgi seslenen...

Ben seni nasıl sevmem, bir tanem?
Aşk ısıttığında çatladı, kabuğum
Senin sıcaklığını duydum.
O günden beri
O günden beri ben hep seninleyim
Sense her yerimde...
Her yerimde...

Ben seni nasıl sevmem, bir tanem?
Filiz filiz seni aradım, gün boyu
Gece gündüz sana uzadı, dallarım
Renklerinle boyandım, yıllardır
Sıcaklığında yandım! ..
Şen habersiz gibiydin, benden
Öylesine gelir giderdin...

Ben seni nasıl sevmem, bir tanem?
Avuçlarım sana açtı, yaprak yaprak
Çiçek çiçek sana bakardım...
Aşk ı sevgin sulardı
Köklerim sımsıkı tutunmuştu
Olanca gücüyle
Tırnak tırnak aşka saplı...
Sen beni görür müydün?
Gözlerin var mı?

Ben seni nasıl sevmem, bir tanem?
Sen, ışık ışıktın, gökyüzünde
Sıcaktın, sıcacık...
Yaprak yaprak avuçlarıma
Ilık ılık dokunandın
Isıtandın, yakandın...
Çiçeklerime öpücük öpücük vuran
Meyvelerimi kızartan, tatlandırırdın
Yepyeni hayatlar başlatırdın, tohumlarımda
Işık ışık sarıydın beni
Can can kuşatan...

Ben seni nasıl sevmem, bir tanem
Işığında, sıcaklığından habersizdin
Senden habersiz
Benden habersiz...
Geceden gelirdin, karanlıklardan...
Umursamadan geçirdin aynı yerlerden

Karanlıklara, geceye giderdin...
Toprağım aşktı
Ben aşktan gelendim, topraktan
Aşkla beslenen
Sana sana yönelen
Aşka aç
Sana muhtaç...
Onun için sana 'Güneşim! ' dedim
'Eşim! ' dedim
'Kardeşim, her şeyim! ..'

Ben seni nasıl sevmem bir tanem?
Sen gecedeiken
Ben karanlıklarda
Yıllarca
Çiğ taneleri topladım, avuç avuç! ..
Sabahları
Yanaklarımdan sildiğın onlardı..
Sen, gözyaşlarıımı kurutandın
Gün boyu içimi ısıtan
Dünyayı aydınlatan...

Ben seni nasıl sevmem, bir tanem?
Çiçek çiçek sevincimdin
Yaprak yaprak el çırpışım
Yazım, kışım
Mevsim mevsim gelenimdin...

Ben seni nasıl sevmem, bir tanem?
Ne kadar el salladım sana!
Sana sana nasıl uzandım!
Nice sessiz çığlık gizli kaldı, içimde!
Oysa sen benimdin
Canımydın
Can kaynağımydın, her biçimde! ..

Ben seni nasıl sevmem, bir tanem?
Beklediğımydın
Özlediğımydın
Sevdiğımydın
Her şeyimdin! ..

Kaderimden öte kaderimdin! ..
Bense
Her şeyden çok muhtaç sana! ..

Onur Bilge

..BEN SESSİZCE Mİ GİTTİM

Ben sessizce mi gittim, sessizce mi ayrıldık?
Fırtınalar kopmadı, gökler yarılmadı mı! ..
Habersizce mi gittim, hissizce mi ayrıldık?
Ormanlar ağlamadı, dağlar darılmadı mı!

Bir ruh parçalanmıştı, bölünmüştü ikiye
İrade üstün gelsin, nefis yenilsin diye.

Ben zamansız mı gittim, vedalaşmamış mıydık?
Ruhlarımız sarıldı, uzun uzun bakiştık...
Ben apansız mı gittim, sedalaşmamış mıydık?
Tek can olacaktık ve öylece kalacaktık.

O can parçalanmıştı, bölünmüştü ikiye
İrade üstün gelsin, nefis yenilsin diye.

Onur Bilge

..BENDEKİ SEN

..... Sen beni yok etmedin
.....Yok edemezsin!
.....Ne beni ne de şiirlerimi...
.....Bilesin!

“Senin için bir mısra bile yazmayacağım! ” dedim ya
Duramadım, duramıyorum...
İçimde: “Yaz! Yaz! ” diyen biri var.
İçimde, içime sığmayan bir yürek
Yüreğime sığmayan bir sevgi var
Şiirler fıskırıyor, ruhumdan
Kağıda taşıyor.
Kan gibi sevda dolaşıyor özümde
Kan gibi...

Bana hayat veren o
Vücudumu ısıtan
Ayakta tutan...
Özümde bir gönül
Kalp gibi atan
İşte o gönül
Sevgiyi eviren çeviren
Yoğuran, dolaştıran...

Sense
Damar damarsın içimde
En ücra yerlerime kadar varan
Beynimde kıvrım kıvrım
Kalbimde şırıl şırıl
Ağ gibi gözlerimde...
Göz bebeklerime kadarsın.
Her yerimde sen varsın
Yedi ekvator kadarsın.

“Senin için bir mısra bile yazmayacağım! ” dedim ya
Sen nereden bileceksin yazdığımı!
İçime sığdıramadığımı...

Sen beni yok etmedin
Yok edemezsin!
Ne beni, ne de şiirlerimi...
Bilesin!

Sen, sendeki seni yok ettin
Bendeki seni değil!
Bendeki sen, hep benimle...
Şiirlerim de...

Sendeki sen nerde?
Resimleşen, şiirleşen...
Hani devleşen, efsaneleşen

Ölümsüzleşen...

O bende!
Yanımda, şuramda!
Şiir şiir konuştuğum
Canımda!

Damar damar
İçimde duyduğum
Şakır şakır atansın
Kardeşsin, babasın, yarsın, vatansın!
Bana benden yakın
Benimle varsın.
Evren kadarsın! ..

Sendeki sen nerede?
Bir yokla!
Ara, bul, göster
Varsa bir okla!
Artık şiirlerimde yaşarsın
Bir de özümde
Çözüm de dediğim biçimde...

Bir daha göremeyeceksin beni!
Gözlerime soramayacaksın
Merak ettiklerini.
Şiirlerimden haberin olmayacak
Okuyamayacaksın, duyamayacaksın!

Şiir şiir bende kalacaksın!
Ölürsen öl artık, bana ne?
Ben sağ kaldıkça
Bende yaşayacaksın!

Onur Bilge

..BENİ YOKTAN SAY

Yalnızlığımı yaşıyorum
Soluk almamacasına
Nefsimle kavgam var
Acımasızca
Kıyasıya
Vay ki vay

Dedim ya sana
Törpülenmeli
Budanmalı
Köklenmeli hatta
Fakat ne yazık ki
Boşuna bir say

Çokluklar içinden
Kaçmalı beden
Ene yok olmalı
Bu gurur neden
Ey asi benliğim
Vazgeç keşmekeşten
Yeter artık cay

Varlık aldatmaca
Yaşantı yalan
Gerçekten yaşayan
Vahit Kayyum Hay

Eserlerimde harfim
Dünyada konuk
Kentimde sayı
Semtimde sakin
Sokağımda komşu
Evimde gölge
Işığım sönük
Bavulum hazır
Yönüm kibleye dönük
Yüzüm Berzaha nazır
Hak'la hâk arası
Biteviye Say

Pencereler kapalı
Panjurlar inik
Kahverengi perdeler
Işığa düşman
Tüller geride kalmış
Üst üste binik
Güneş yıldız ay

Aldanma bana
Bakma bu yana
Siluetim silik
Görüntüm karanlık

Varlığım sanal
Aynada hayal
Yücelerden kopan
Minicik helik
Gerçeği yansıtan
Güçlü kişilik
Parlayan bir say

Şimdilik burada
Misafireten
Hayatın ucuna
Öylesine ilişik
Emaneten
Bir elimde şiir
Bir elimde çay

Akşamdan sabaha
Zifiri zindan
Sağanak bazen
Arada şimşekler
Bir anlık zaten
Yenen zehir zıkkım
Giyilen kefen
Serapa yalnızlık
Ve sadece ten
Beni yoktan say

Onur Bilge

..BENİM SEVDİĞİMDİR

Kaderimdir beni tuşa getiren
Yazan kaleme mi sitem edeyim
Döndürüp döndürüp başa getiren
Bozan yelime mi sitem edeyim

O kalemi tutan eli sevmişim
Beni sürükleyen yeli sevmişim
Bir kulunu deli deli sevmişim
Yakan eleme mi sitem edeyim

Onu ayna ayna dağlara atmış
Aşkını yansıtmış canı dağlatmış
Şiirler yazdırmış gönül çağlatmış
Akan selime mi sitem edeyim

O/Nur/un zâtıdır yazıyı yazan
Bahar ve yaz geçti yakındır hazan
Yanına çağırın kabrimi kazan
Talan hâlime mi sitem edeyim

Onur Bilge

..BENİM YARİMDİR

Bir yar diyar diyar gezdirir beni
Silindirler geçer benim Yârimdir
Sonunda canımdan bezdirir beni
Yazan çizen bozan benim Yârimdir

Kimi kime desem canımdan yakın
Şikâyetim vardır sanmayın sakın
Siz bana bakmayın hep O'na akın
O kalemi tutan benim Yârimdir

Bana da dünyada bir yer ayırmış
Evlât mal mülk vermiş beni kayırmış
Her kimi sevdiysem ondan ayırmış
Veren de alan da benim Yârimdir

Akıl sır ermeyen işleri vardır
Onur bir damla su toprak buhardır
İlmi sonsuz kere sonsuz kadardır
Her an bir şendeki benim Yârimdir

Onur Bilge

..BESMELe

Zatını Rahman, Rahim
Diye tanıtan Rabb'im
Kula kimlik kartında
Buyurur 'Affederim'

'Esirger bağışlarım
İsyankârı dışlarım
Soyut somut ne varsa
Hep benim nakışlarım'

Yüz on dört kere tekrar
Her sure başında var
Vurgulanan tek ayet
Besmele'dedir sırlar

Kul çaresiz kul güçsüz
Kul zavallı kul öksüz
Allah himayesine
Sığındırıyor bu söz

Hepimiz günahkârız
Yaratandan korkarız
Besmele kanadının
Altına sığınırız

Kalıp kalıp buzları
Baraj baraj suları
İstese yağdırırdı
Gökten meteorları

Özveriyle merhamet
Tekrar tekrar bu ayet
Esmâ esmâ iniyor
Yere sevgiyle rahmet

Kaplamış merhameti
Eşit verir nimeti
Damla damla serpiyor
Üstümüze rahmeti

İncinmez gül yaprağı
Çiğ tanesi kırağı
Rahmet ile iniyor
Suluyor kırı dağı

Milyon günahın olsa
Feryadın ahın olsa
Tövbe kapısı açık
Pişmanlık vahın olsa

Sahibi hazinenin
Af berat isteyenin

Elini boş mu koyar
Samimice gelenin

'Kahhar Celal' dememiş
Böyle takdim etmemiş
Sana senden de yakın
'Rahman ve Rahim' demiş

Bir kul var mı kusursuz
Yaşanır mı O/Nur/suz
Gayet mütevekkil ol
Yeter artık Onur sus

Onur Bilge

..BEŞ KALA

Bir fırtına esti ona muhtaçtım
Rüzgâr buz tutar mı dondan bilmem ki
Kasırgaya döndü şerrinden kaçtım
Başıma ne gelir ondan bilmem ki

Nefesi sırtımda ürperiyorum
Her adımda sanki can veriyorum
Dokuz doğuruyor geberiyorum
Dokuzun farkı ne ondan bilmem ki

Hortumdu fırlıdak gibi çevirdi
Sevda fena vurdu yere devirdi
Demir olsa damla damla erirdi
Ben ne beklemişim bundan bilmem ki

Kör ayrılık beni yere kararken
Ecelim koynuna alıp sararken
Yıllarca yurttta dört dönüp ararken
Ne selâmıydı o Bon'dan bilmem ki

Ölüme beş kala bir mektup aldım
Alelacele bir karşılık saldım
Aklın yolu nerde şaşırdım kaldım
Onur ne alacak sondan bilmem ki

Onur Bilge

..BEYİN KURŞUNUM

Gözlerin siyah kanıyor içime anla
Sen girmişsin, iki kaşımın arasından!
Asırlar, asırlar önce
Kal-û Belâ'da
Beynime çakılmışsın, ölümüne!

Gözlerimin ardında çakıyor bakışların!
Aklımın kör karanlığında
Gözlerin siyah kanıyor içime
İki kaşımın arası fena kanıyor!
Beynimin karanlık ışığı gözlerin
Her zamankinden de derin!
Ruhum karanlıklara kanıyor.

Sen, dünyamı saran siyah aydınlık!
Siyah parlayan güneşi, göklerimin!
Beynimin kurşunu!
Gözlerin siyah yanıyor içimde
Ölümüne siyah
Siyah...
Ölümüne! ..

Gözlerimi kapattığımda
Şebnem şebnem çakıyor, bakışların
Art arda!

Bir şenlik başlıyor içimde! ..
İçimin derinliklerinde
Muhteşem bir havai fişek gösterisi! ..
Gözlerimin ardında
Görkemli!

Gözlerimi kapattığımda
Aklımı yumduğum anda....

Gözlerin siyah kanıyor içime
Sen girmişsin, iki kaşımın arasından!
Beynime çakılmışsın, ölümüne! ..
Beynime çakılmışsın!
Beynime!

Onur Bilge

..BEYNİMİN PENCERESİNDEN GÖRÜNTÜLER

Gözlerim pencere olmuş beynime
İnanmak istiyorum
Kök saldığına çivilerin
Yeşerdiğine
Çiçek açtığına
Topluiğnelerin çimlendiğine
İnanmak istiyorum
Yürüdüğüne elektrik direklerinin
Ve senin beni sevdiğine

Onur Bilge

..BIRAK DÜŞ DİYARINA

Nasıl da k/andırır insan kendini
Nasıl da in/anmak ister
Çılgınca sevip sevildiğine
Dokunma aldanışlarına
Şüpheler içindeki zoraki keyfine
Sev/dalı d/alı
D/eğme gitsin

Mono/tonlaşmıştır hayat
G/ezilmektedir t/onca yükün altında
Sağlık sallantıda
Vakit dar/almada
Varlık askıda
Ölüm göl/gece y/akında
Beden s/olmaktadır saksı/da

G/özü asılı kalır
Düşemeyen t/ek damlaya
B/al p/eteklerine b/aksın
B/aka kalsın
Umudu o/dur
B/ıracak düş di/yarına
Aldırma g/üne
Y/arını b/ekle

Onur Bilge

..BİLE BİLE

Tüm sevgilerimiz çalınmış bizden
Gözyaşı selinde atılmışız biz
Kazandıklarımız alınmış bizden
Yardımda en öne atılmışız biz

Eller uzatmışız kollarımız yok
Beller büküyoruz yollarımız yok
Sürükleniyoruz dallarımız yok
Yılana sarılıp katılmışız biz

Sevgi istemişler yürek vermişiz
Aç kalıp açlara yemek vermişiz
Yıllarca boşuna emek vermişiz
Üç kuruş çıkara satılmışız biz

Uğraşamamışız rüyalıklarla
Anlaşmamışız dünyalıklarla
Savaşmamışız kayalıklarla
Evrenin dışına atılmışız biz

Allah'ın adını anıyoruz ya
Kula bile bile kanıyoruz ya
O/Nur/la gönüllü yanıyoruz ya
Cehennem narına çatılmışız biz

Onur Bilge

..BİLEMİYORUZ

Kavgalar mı etsek tartışsak mı biz
Nasıl yenişilir bilemiyoruz
Yoksa geri dönsek barışsak mı biz
Nasıl birleşilir bilemiyoruz

Ö kadar kararsız yaşıyoruz ki
Öyle sıkıntılar taşıyoruz ki
Öylesi engeller aşıyoruz ki
Nasıl sevişilir bilemiyoruz

Hayal dükkânından sevgi aşırдық
Mutluluk çok geldi bize taşırдық
Fırsatlar solladı geçti şaşırдық
Nasıl yetişilir bilemiyoruz

Sevgi seli geçti tortusu çöktü
Kavga fırtınaydı ağaçlar söktü
Gönüller yapraklar çiçekler döktü
Nasıl ödeşilir bilemiyoruz

Onur Bilge

..BİLİR MİSİN

Bilir misin
Nasıl çıldırır insan
Nedir o iç sıkıntısı
Nasıldır
Sen hiç delirecek gibi oldun mu
Hep aynı soruyu sordun mu kendine
Düşüncelerinin aynı yerlerinde
Saatlerce

Konuştun mu gece gündüz
Günlerce sustun mu
Kafanı vurdun mu duvarlara
Önüne gelene anlattın mı ağlayarak
Tekrar tekrar kan kustun mu

Koşmaktan zordur
Koşarcasına yürümek
Duymaktan beterdir
Duyup da susmak
Ve bırakmak Allah'a
Öldürecekken

Nasıl dörde ayrılır
Beyinde ağrı
O ağrı nedir
Bilir misin

Sen hiç sevdin mi benim gibi
Sevebilir misin
Beklentisiz sevmek ne demek
Ne demek
Uzaklıklara rağmen sevmek
Onur biriktirmek
Ömür vermek

Onur Bilge

..BİLSEYDİN

Bakışlarınla aşka kandığımı bilseydin
Gözlerini kırpmadan gözlerime bakardın
Ne büyük bir sevdıyla yandığımı bilseydin
Koca dünyayı bile tek kibritle yakardın

Bilseydin göklerinde çılgınca döndüğümü
Senden her kaçışında hep sana döndüğümü

Derdimi anlatsaydım tutkumu savunsaydım
Merhamete gelirdin dermanını bulurdun
Ne olurdu güzelim sesinle avunsaydım
Uzaktardan da olsa belki çare olurdun

Lal olmasaydı dilin hülyamı yıkmasaydı
Sessizliğin içinden sessizlik çıkmasaydı

Ucu yanık mektuba yazılıp okunsaydım
Bir name de sen yazar gözyaşınla yıkardın
Bir kerecik elinin ucuna dokunsaydım
Öperek koklayarak saçlarına takardın

Çiçeklerin içinden karanfili seçseydin
Şerilseydim yoluna bari ezip geçseydin

Onur Bilge

..BİR ADIM KALDI

Dünyana kanmadım, ben Seni seçtim
Ahireti seçtim, bir adım kaldı!
Bana da lütfettin, sıratı geçtim
Cennet kapısına bir adım kaldı!

Geçtim ben dünyandan, dünyanın sıratmış
Kahroldum, bir yandan yaz, boz, kır, atmış
Sıratından kayan Burak, kır atmış
Ya Rab, cennetine bir adım kaldı!

Ben Seni istedim, cennet demedim
Açtı çiçeklerim, işte demetim!
İlle Cemal dedim, söz edemedim
Ya Rab, Cemalinde muradım kaldı!

Beni mutlu eden, Senin varlığın
Yüreğe yer eden sıkın, darlığın
İçime işleyen, Senin Yar'lığın
Ya Rab, kavuşmaya bir adım kaldı!

Sana geleceğim, kapı açılsın!
Sırlar dereceğim, içim açılsın!
Cemal görecekim, örtü açılsın!
Ya Rab, mutluluğa bir adım kaldı!

Aşkımı getirdim, sır dereceğim
Ben sende eridim, delirecekim
Canımı yitirdim, ne verecekim
Ya Rab, ben yok oldum, bir adım kaldı!

Hani sen bir Nur'dun rüyalarımda
Beni Sen kavurdun hülyalarımda
Sen vardın, iç ve dış dünyalarımda
Ya Rab, buluşmaya bir adım kaldı!

Birkaç saniyelik düştü O Nur'un
Bir erişilmezlik, düştü O Nur'un
Cazibene yenik düştü Onur'un
Ya Rab, ölüyordum, bir adım kaldı!

Şimdi açılacak cennet kapısı
İnci saçılacak, altın yapısı
Nasıl açılacak Rıza kapısı?
Ya Rab, razı mısın? Bir adım kaldı!

Sevmeyi bilmezdik, öğrettin bize
Seni göremezdik, resmettin bize
Sana eremezdik, lütfettin bize
Ya Rab, hasret bitti, bir adım kaldı!

Rıza, Cemal yoksa cennet istemem
Tüm yılanlar soksa, cennet istemem

Cehennemden yaksa, cennet istemem
Ya Rab, Rıza? Cemal? Bir adım kaldı!

Dizlerim tutar mı Seni görünce?
Ateşler yakar mı Seni görünce?
Yüreğim atar mı Seni görünce?
Ya Rab, bu vuslata bir adım kaldı!

Sevgin ile geldim, kendimle değil
Aşkınla yüceldim, derdimle değil
Çağlayarak sevdim, bendimle değil
Ya Rab, Okyanus'a bir adım kaldı!

Aşkın eritirdi kutupta buzu
Aşğın aşısın, ekmeği tuzu
Sen bir mıknatıssın, ben demir tozu
Ya Rab, ne olacak bir adım kaldı!

Sana çıktı yolum, ben Sende yittim
Yarattığın kulum, Sana aittim
Kalbim sıkışıyor, şu an da bittim!
Ya Rab, nasıl olur? Bir adım kaldı!

Onur Bilge

..BİR AKREBİM VAR

Dağlar dolaşmayın ayaklarıma
Aşkına ram eden bir ilgilim var
Caddeler yol verin sokaklarıma
Yollarda bekleyen bir sevgilim var

Kahreden hüsrarla yasa bürünen
Beldede hıçkırın bir âşığım var
Varlığa bürünen şahıs görünen
Göz alan İlahi bir ışığım var

Arkamı dönersem o an vuracak
Tetikte bekleyen gözleyenim var
Başacağım yere tuzak kuracak
Bağrına basacak özleyenim var

Savulun araçlar bırakın yollar
Çılgınca özledim çok acelem var
Dağların ardında açılmış kollar
Hasretle ağlayan yüzde elem var

Taşını toz eder bir de elerim
O/Nur/la çağlarım güçlü debim var
Ciğerini tünel tünel delerim
Canına kıyacak bir akrebim var

Onur Bilge

..BİR AYRILIK DÜŞÜNDÜM

Bir ayrılık düşündüm
Hiç yaşanmamış
Öyle sıradan değil devasa
Kıyasıya yaşadım tüm içtenliğimle
Hislerim kanarcasına
İçim yanarcasına
Ruhum yırtılırcasına
Tenim etimden sıyrılırcasına

“Bir bilsen
Bir bilsen ne kadar hasretim sana”
Diye yalvaran en duygusal iç sesimle
Ağlarcasına
İnlercesine

O bir çağırıştı bir yalvarıştı
Umuttu teklifti alttan alışı
Acındırış iç döküş sorgulayış sergileyiş
Felsefe ilanıaşk meydan okuyuş
Maziye bakıştı anımsatış vuslata davet
Uyarı hayat dersi ümitsizlik
Meydan okuma vedalaşma
Haykırış çırpınış
Ve denebilecek en son söz

“Alnımın şakından vur da öyle git”

Kimin için mi yazdım

Hani o bağrımıza bastığımız taş çıkan kişiler
Koynumuzda büyüttüğümüz yılanlar için
Candan içre can olan sevgililer
Umursamazca hayatımızı boşaltanlar
Bize en büyük cezayı kesenler için
Aynı duyguları yaşayanlar
Çılgınca sevenler için

Bizim için
Sizin için
Hepimiz için

Ayrılanlar için

Onur Bilge

..BİR AYRILIK İSTİYORUM SENDEN

Bir ayrılık istiyorum, senden
Bir ayrılık, ölümüne! ..
Öylesine gizemli, görkemli
Sessiz ve bitimsiz...
Bir yalnızlık istiyorum
İki taş arasında kalmışçasına! ..
İki taş arasına cansız uzanmışçasına! ..

Ne sesin, ne nefesin...
Yaprak hışırtısı bile olmasın!
Kanat çırpmadan uçsun kuşlar!
Tomurcuklar sessiz çatlasın!
Sessiz açsın çiçekler!
Kelebekler sussun!
Yavaş düşsün polenler!
Buhar sessizce yükselsin!
Bulut sessiz...

Sensizlik istiyorum, ölümüne! ..
Sensizlik, sessizlik, sessizlik...

Onur Bilge

..BİR BAK

Takip et çiçeğin açılışını
İnatla zamanı yarıyor, bir bak!
Kokla, seyret ruha saçılışını
Düşün ne işlere yarıyor, bir bak!

Sırrını çöz, feryat eden çiçeğin
Hakkını ver, akıl denen merceğin
Aslına er; Rabb'in, sanal-gerçeğin
Hamurunu nasıl karıyor, bir bak!

Güneş kucaklıyor; yeri, gökleri
Kozası pamuğu, kurt ipekleri
Saksılar toprağı, toprak kökleri
Yaprak nasıl dalı sarıyor, bir bak!

Aşıklar yanarak arar ateşi
Çiçekler tohumu, tohum güneşi
Yarımlar ağlıyor, nerede eşi?
Kavanoz, kapağı arıyor, bir bak!

Çiçeğin dudağı aşıktır tene
Nemli ve yumuşak, bir dokun, dene
Hangi defilede rengârenk, gene?
Onur nasıl Hakk'a varıyor, bir bak!

Onur Bilge

..BİR BAK YA RESULULLAH

Asırlar ötesinden
Bir bak Ya Resullulah
Yüceler yücesinden
Bir bak Ya Resullulah

Özledik bekliyoruz
Günleri ekliyoruz
Sensiziz tekliyoruz
Bir bak Ya Resullulah

Gaflete dalmış ümmet
Ne olursun yardım et
Bir kere olsun lütfet
Bir bak Ya Resullulah

Şünnetin unutuldu
İsyan edenler oldu
Alimler de yoruldu
Bir bak Ya Resullulah

Düğümlü din işleri
Bir tuhaf gidişleri
Aydınlat şu düşleri
Bir bak Ya Resullulah

Onur Bilge

..BİR CAN BIRAKTIM

Bir can bıraktım her köşe başına
Yanlarına bedel koya koya gel
Bin umut bağladım her yol taşına
Kilometreleri saya saya gel

Dağlardan taşlardan adresi sorup
Bir kır kahvesinde birazcık durup
Kavuşmaya dair hayaller kurup
Yaklaşma tadını duya duya gel

Ağaç dallarında özlemler durur
Hayat damarlarım hasretten kurur
Ayrılık yüreğin köküne vurur
Ruhuma bir huzur yaya yaya gel

Toprak su ısındı düştü üç cemre
Tüm yaratılanlar uydu bu emre
Ağaçlar tomurcuk yemyeşil çevre
Kirlarda çiçekler oya oya gel

Yapraklarda tomur tomur yaşlarım
Geldiğimden beri çatık kaşlarım
Uyur uyanırım yine başlarım
Yaktığım ağıdı duya duya gel

Böyle feryat figân görülmüş değil
Araya tel örgü örülmüş değil
Bu aşkın defteri dürülmüş değil
Yerime kendini koya koya gel

Kabuğu soyulan ağaç yaşar mı
Yeri daralmayan nehir taşar mı
Canhıraş çığılı dağlar aşar mı
Canına cinine doya doya gel

Efsane sevdamız yücedir yüce
Karşı koyulur mu böyle bir güce
Dere tepe deme gündüz ve gece
Tünel aç dağları oya oya gel

Sen de bir an önce gelmeyi dile
Mesafeler ile bitsin bu çile
Bütün yasakları çiğnesen bile
Aşkın kanununa uya uya gel

O Nuru aklından çıkarma, sakın
O zaman olacak uzaklar yakın
Mutluluğa doğru akın var akın
Gerekirse yürü yaya yaya gel

Onur Bilge

..BİR ÇİFT

.....Ölüm
.....İki hece

Çifte kumrulardı
Hayatın bam telinde
Tam on beş kapı açıldı ansızın
Yedi kat göklerde
Yedisi solda
Sekizi sağda
Ortada
Kıldan ince saç teli

Çifte kumrulardı
Hayatın bal deminde
Biri uçtu bir gece
Deferi elinde
Gizlice

Ecele kuruluk saati duruk

Ölüm iki hece

Kalanın kanadı kırık
İçi buruk
Nicedir söylemez olmuş dili
Artık o bir deli

Sol elinde
Hiç kurumayan mendili
Şiir yazar
Ağıt yazar
Hasret yazar sağ eli

Onur Bilge

..BİR GİDİŞ GELİŞ

Aklımı kaybetsem, sende bulurum
Siz ve ben arası bir gidiş geliş!
Kendime gelince, arar dururum...
Sen ve ben arası bir gidiş geliş!

Tutmaya kalkarım; hayali, düşü
Yok etmek isterim, geri dönüşü!
Hayat bir sahtekâr; yalan, gülüşü
Gam ve şen arası bir gidiş geliş!

Gerçek, sarp kayalar gibi önümde!
Sanal dolaştırır dün, günümde...
Hayal geziniyor her bir yönümde
Tin ve ten arası bir gidiş geliş!

Ya nefsimi vursam ya da aklımı! ..
Öldürsem hayali, düşü, aşkımı!
O/Nur/la durdursam, korkunç akımı!
Can ve men arası bir gidiş geliş! ..

Onur Bilge

..BİR GÜN BİR YERLERDE KARŞILAŞIRSAK

Bir gün bir yerlerde karşılaşsaksak
Çiğlikler atarak sarılamayız
Yüz yüze gelirsek ve bakışsaksak
Gözyaşı seline karılamayız
Hiç tanıımıyormuş gibi yaparak
Kalabalıklara karışacağız

O an aşkımızı haykırmak varken
Belki göz ucuyla bakışacağız
Koşarak hasretle kavuşmak varken
Çaresiz sessizce kaçışacağız
Hiç tanıımıyormuş gibi yaparak
Kalabalıklara karışacağız

Bir şeyler söylemek isteyeceğız
Nefes kesilecek dil tutulacak
Sen beni ben seni bilmeyeceğız
Sanki yaşananlar unutulacak
Hiç tanıımıyormuş gibi yaparak
Kalabalıklara karışacağız

Sevinçten çılgınca haykırmak varken
Seslerin yerini sükût alacak
Dünya duysun diye bağırarak varken
Kalbimizdekiler gizli kalacak
Hiç tanıımıyormuş gibi yaparak
Kalabalıklara karışacağız

Onur Bilge

..BİR GÜN KURTULURSUN

Bir gün kurtulursun, ölümüm yakın!
Hakkını helâl et, istersen yakın
Namazımı kılma, getirme tekbir.
Kahkahalarla gül, kınalar yakın!

Demem ki o mutlu günleri bir an
Oyna, şarkı söyle, üzülme bir an!
Gözyaşı akıtma gözünden tek bir
Elinde tütünün, önünde biran...

Orda var olurum, burda biterim
Elbet, ekildiğim yerde biterim
Benim Yaratanım, Sevgili'm, Tek, Bir
Ölümün öldüğü yere biterim!

Onur Bilge

..BİR GÜNDEN

Berna, altıda kalkıyor.
Saatim, altı on beşte çalışıyor
Kolumu uzatıp, susturuyorum.
Kızım onu, on buçuğa kuruyor.
'Çıt' çıkmıyor.
Yalnız, bir ışık geliyor, mutfaktan
Berna kahvaltı ediyor.
Belki bazen istemsiz bir tıkırtı...

Gözlerim, beynim, benliğim uyuyor...

Kapılar, açılıp açılıp, kilitleniyor...
Asansör sesi, biiiiiir! ..
Asansör sesi, ikiiiiii! ..
Zil sesi...
Demek ki problem yok
Uykuya devam! ..

Arada sırada
Duvardaki saati
Tek gözle izliyorum...
Dokuz...
On...
On buçuk...
Saat çalışıyor! ..

"Belya! .. Begüm! .."
"Tamam anneeee! .."

Bir gürültü, patırtı! ..
"Defterim! .."
"Kitabım! .."
"Kalemim! .."
"Çantayı al! "
"Servis! .."
"Koş! .."

Kapılar açık kalıyor.
Saat on bir.
Asansör sesi, biiiiiir! ..
Asansör sesi, ikiiiiii! ..
"DRANNNK! .."
Dış kapı ile rüzgâr arasındaki kavganın
Son sözcüğü! ..

Beyaz anahtarla
İşi tatlıya bağlıyorum.
Oda kapısını, rüzgârın elinden kurtarıp
Siyah anahtarla, garantiye alıyorum.

Sonra
Sessizlik, yalnızlık...

Servis şoförü, kornaya basıyor.
Demek gittiler.
Perdeler, ışığı bırakmayın!

Şimdi, herkes kapıların dışında
Benden başka...
Uykuya randevu veriyorum.
Gizlice giriyorum
Yatağım sıcak...
Uygunun ayak seslerini bile duymuyorum.
'Çıt' yok.
Rüzgârda bile...
Rüyalarımda bile...
Sessiz filmler gibi seyrediyorum.
Hem uyuyorum
Hem uyuduğumu hissediyorum.
Uyku içime sınıyor
Uykuyu yaşıyorum.
Ben
Yatağın derinliklerinde
Yitirip benliğimi
Kayboluyorum.

Zaman zaman
Rüyalarda buluyorum, kendimi
Kendime söz geçiremiyorum.
Bu ben, başka ben...

Ben, beni bulduğumda
Saat ikiye geliyor.
Haberler geçmiş
NTV'den veya CNN'den
Haber özetleri alıyorum.
Önce görüntüsüz...
Çünkü gözlerim yanıyor! ..
Yavaş yavaş aralayıp, gözlerimi
Kırpıklarımın arasından izliyorum.
Beynim, hâlâ gidip geliyor
İçim bayılıyor! ..

Belki bir film
Belki bir tartışma programı...
Dizilerden hiç hoşlanmıyorum.

Arka arkaya bir şeyler içiyorum.
Canım sıkılıyor
Dışarı fırlıyorum! ..
Dışarı dediğim
Yüz metre kare teras...
Etrafı çiçekli
Çiçekten öte kumsal, orman, deniz...

Alabildiğine...

Sağda solda dağlar, başları karlı...
Bulutlarla güneş oyun oynuyor.
Gizli bir ressam boyuyor, onları.
Belki bir çocuk oyun bozuyor
Sağa sola kaçıyorlar! ..

Güneş, bir yerlerden bakakalıyor! ..

Onlar, benim canlarım!
Arkadaşlarım! ..
Aralarımdayım...
Gülümsüyorum
İçim sevinç doluyor.

Yalnız, rüzgâr var ki
Geçimsiz, şu günlerde.
Giysilerimi geçip
Önce üşütüyor
Sonra içime işliyor, yavaş yavaş
Kemiklerimi dondurup
İliklerimi titretiyor! ..

İçeri kaçıyorum.

Olmaz olsun, böylesi! ..
Arkadaş değil! ..
Baş düşmanım kesiliyor! ..

Gelme! ..
İçeri gelme! ..
Orda kal! ..

Kumsal, orman, yol, deniz... hoşça kal! ..
Dağ, kar, mavi, beyaz... hoşça kal! ..
Yeşil, gri, sarı, lâcivert... hoşça kal! ..
Hoşça kal, güneş, gökyüzü! ..
Salıncak...
Hoşça kal! ..

Onur Bilge

..BİR İSİM BİR ANI

Bir isim isterim; gizli, çalıntı
Hayal âleminde gelmişçesine, yalan...
Silik bir resim gibi sessiz ve fersiz
Kimsesiz gibi durgun, çaresiz...
Terk edilmişlerce sahipsiz, buruk...
Efsanevi bir uzak diyar firarisi...
Eski bir öykünün çoktan unutulmuş
Gücünü yitirmiş kahraman eskisi...

Bir an için arala zamanı!
Bir isim
Unutulmuşlardan
Eski bir isim bul çıkar!

Yakala
Geçmişte kalan o yitik anı!

Bir ismi, bir âni...
Bir isim, bir anı...
Her isim bir anı.

Onur Bilge

..BİR KADİR GECESİ

Bir Kadir Gecesi yıktın dünyayı
İçimde sen vardın, evren kadardın!
Yaktın yıldızları, güneşi, ayı...
Göz göz, imza imza hepsinde vardın!
Sonsuzluk ötesi sonsuz kadardın.

Bir Kadir Gecesi yapayalnızdım
Beni oyalayan her şeye kızdım.
Herkesten uzakta, yıldız yıldızdım
Kuşattın beynimi, ruhumu sardın
Sonsuzluk ötesi sonsuz kadardın.

Bir Kadir Gecesi attım, unuttum
Herkesi, her şeyi yokla bir tuttum
Kapladım evreni, bulut buluttum
Oysa evren yoktu; nurdun, ya/nardın
Sonsuzluk ötesi sonsuz kadardın.

Bir Kadir Gecesi melekler indi!
Yılların acısı o anda dindi.
Sen Onur'un idin, O/Nur Senindi
Aşkına doyulmaz Emsalsiz Yar'dın
Sonsuzluk ötesi sonsuz kadardın.

Nefis bunalttıkça, ruhu sıkandın
Pişmanlıklarımda, bağışlayandın
Canımın içinde canıma Can'dın
Kalbimi arıttın, gönlümü sardın
Sonsuzluk ötesi sonsuz kadardın.

Bir Kadir Geçesi vardım, huzura!
Gark oldum İlahi, Ezeli Nur/a!
Ufuklar açıldı, garip Onur'a
Adını andıkça onu anardın
Sonsuzluk ötesi sonsuz kadardın.

Onur Bilge

..BİR KOCANIN İTİRAFI

Sevgisiz kalmışım yalnızım yalnız
'Beni bana bırak ilişme' dersin
İlgisiz kalmışım yalnızım yalnız
Çaresiz değilim çekip gidersen

Evlilik benimle kaldığın zaman
İhanettir benden çaldığın zaman
Sen kendi dünyana daldığın zaman
Kimsesiz değilim beyin didersen

İçimin özünde çatladı tohum
Gecenin gözünde huzur dolduğum
Bir aşk var dünyamda mutlu olduğum
Bir kulvar koştuğum hepten kedersen

Sen kendi halinde ben sevgiye aç
Gecenin içinde bir sese muhtaç
Kaç kaçabildiğin kadar durma kaç
Hangisi ihanet yoksan hedersen

Acıkan ruhumu mu doyurmuşsun
Sevginin sesini mi duyurmuşsun
Yavan yaşarmışsın ve uyurmuşsun
Taş değil insanım kabul edersen

Onur Bilge

..BİR SOR KENDİNE

Üç gün ömre, beş gün hizmet ederiz
Zarar mı yarar mı? Bir sor kendine!
Dağları toz eder: "Zor değil!" deriz.
Hazırlığın var mı? Bir sor kendine!

Orada sonsuz bir kalış, bekliyor
Cennet, cehenneme dalış, bekliyor
Azrail canları alış, bekliyor
Ferahlık mı har mı? Bir sor kendine!

Evlât: "Hani benim geleceğim?" der
Azrail kart atmış: "Geleceğim! ..", der
Kul: "Huzura nasıl geleceğim! ? ", der!
Dizlerin tutar mı! ? .. Bir sor kendine! ..

Sen, seni sevmezsin; mal, şöhret, para...
Biraz kendini sev; çıkış, yol ara!
Orda seçilecek ak ile kara! ..
Düşman mısın yar mı? .. Bir sor kendine! ..

Onur Bilge

..BİR SÜKÛTA FEDA ETTİK YILLARI

En güzel çağımsın, doyamadığım!
Çağlardan çağlara çağladın aktın.
Yerine kimseyi koyamadığım!
Çağlarca içimi dağladın, yaktın.

Ne bir mektup, ne söz, ne selam sabah
Bir adım ötesi ayıp ve günah.
Yüreğin kökünden söküldü bin ah! ..
Bana yasak, haram; ellere haktın.

Bir sükûta feda ettik yılları!
Aramıza yılan ettik yolları
Kendimize zehir ettik balları
Sen de harap oldun; ağladın, aktın!

Sustuk, gözlerimiz aşkı haykırdı
Volkanlar patladı, sevgi fıskırdı! ..
Umutsuz yürekler sessiz hıçkırdı
Elini kolunu bağladın, baktın.

Zıt yönlerde akan yollar gibiydik
Bir felçliye ait kollar gibiydik
Yaşamı arzuyla sollar gibiydik
Saman yığınınına çakmağı çaktın

Onur Bilge

..BİR ŞİİRİN DOĞUMU

İki imge birleşti, yüreğime yerleşti
Kanımda iliğimde, kısa süre eğleşti.
Nene gerekti senin, maniyle hatır sormak?
Geçtiğini sandığım tüm dertlerim depreşti!

Sancı çeken gözlerim, sabaha dek açıldı
Sanki kıyamet kopmuş, tüm yıldızlar sağıktı!
Vakit saat yaklaştı, ay sıyrıldı buluttan
İki satır çatladı, koca bir Şiir çıktı!

Şairlerin birkaçı gelecek bir araya
Bamteline basacak, dokunacak yaraya
Aynı dertten muzdarip, yazdıracak Şiiri
Yalnız kalan bir Şair, gidiverir araya!

Bir Şair diğerine lâzım, ilham verecek
Gurbetteki sözcükler, özlemlerle erecek.
Dizeler, hasret çeken mıknatıs parçaları
Sımsıkı sarılarak, has Şiiri recek.

Kapılar açık değil, her gönle akılamaz
Sıcaklık oluşmazsa, bir kibrit çakılamaz.
Ozanlar tanışmalı, dost olup, atışmalı
İletişim gerekir, tek odun yakılamaz.

Gönüller birbirini körükleyip, yakacak
Dörtlükler çarpıştığığa kalpte Şimşek çakacak!
Ateş gl açaacak, tutuşan yüreklerde
O/Nur/la okunacak, damar damar akacak...

Onur Bilge

..BİRAZ IŞIK VER

Sonsuz hülyalara salarak gittin
Sevda bayrağını çekmez bu gönder
Münzevi dünyana dalarak yittin
Bari dalgalansın bir rüzgâr gönder

Hasret mayalayan kalan zamanda
Gönlüme yerleşen tatlı hayalet
Tutkuyla yazılan mutlu romanda
Alacağın hazzı bir kez hayal et

Mumya bezi kadar beter sarışın
Bari gözlerime biraz ışık ver
Ayrık otu musun yeter sarışın

Ya kalan ömrünü hayatıma ser
Ya beni sevmedi diye bileyim
Görmedim bilmedim diyebileyim

Onur Bilge

..BİRAZ SICAKLIK

Huzura sükûna ihtiyacım var
Gerginlik istemem biraz sıcaklık
Sevdana tutkuna ihtiyacım var
Girginlik istemem biraz sıcaklık

Aşkı yazacağım sevgi az gelir
Tutku güneş olur sanki yaz gelir
Gönüller canlanır cana haz gelir
Serinlik istemem biraz sıcaklık

Gecede güneşten bir parça kalsın
Biraz ışık biraz sıcaklık salsın
Akıp ılık ılık yüreğe dalsın
Serinlik istemem biraz sıcaklık

Bembeyaz bir gülüş sıcak dokunuş
Duygu yüklü şiir sıcak okunuş
Tatlı tatlı sıcak sıcacık konuş
Derinlik istemem biraz sıcaklık

Yakıcı dizeler esrik bakışlar
Aşk melodisine zevki nakışlar
Her notada kalpten kalbe akışlar
Şirinlik istemem biraz sıcaklık

Ay sessiz ışısın yıldızlar sessiz
Gökler ışıllı bulutsuz sissiz
Esenlik güzellik olmaz ki hissiz
Ben şenlik istemem biraz sıcaklık

O/Nur/la yaşamak lazım hayatta
Dinginliğe uçmak için kanat da
Olmazsa olmasın ses soluk hatta
Yarenlik istemem biraz sıcaklık

Onur Bilge

..BİRLİK

Körler pazarında ayna satmaya
Alışmışım varsın alan olmasın
Tutar diye gönle maya katmaya
Çalışmışım mahrum kalan olmasın

Elimin dilimin erdiği kadar
Allah'ın güç kuvvet verdiği kadar
Eren/in önüme serdiği kadar
Aktarmışım işte yalan olmasın

Ne gerek var vakti geçen talkına
Nasihat etmenin kubur halkına
İsterim Türk güle İslam kalkına
Aramıza fitne salan olmasın

Arzum o ki sona kadar birlikte
Yürümek bu yolda çare birlikte
Bir de birr olmada Bir'de Birlikte
Bi'rde ateş azap falan olmasın

İsterim O/Nur'la ışınsın her yer
Dilerim onurla yaşasın her ser
Önerim o nurla aşılınsın her şer
Dünyalar ukbalar talan olmasın

Onur Bilge

..BİTER Mİ SANDIN

Bir yıldız patladı arşa yayıldı
Seyretmeye gözler yeter mi sandın
Gökte milyarlarca sevda sayıldı
Bu aşk bir kalemde biter mi sandın

Bir heceye binbir sözü bağlatır
Yüreği ağlatır gözü ağlatır
Çiğeri dağlatır özü dağlatır
Ölümü bu aşktan beter mi sandın

Akıl mantık durur beyinler almaz
Vazgeçtik olmuyor bıraktık salmaz
Rüyada gezdirir uykuya dalmaz
Ayrı kalmak fayda eder mi sandın

Kader fırtınaysa yapraklar gibi
Sular seller ise topraklar gibi
Depresyon önünde idrakler gibi
Sürüklenir durur yiter mi sandın

Ne kadar uzarsa uzasın yollar
Acze düşmez Hakk'ı arayan kullar
Zincirleri kırar güçlüdür kollar
O/Nur/um araya gider mi sandın

Onur Bilge

..BiZ

BİZ

Biz
Biz biz
Batarız birbirimize
Birimiz birimizi
Birbirimizi
Yeriz
Biz

Eller karışır
Kaynaşır
Sarışır
Güler
Oynaşır
Huzur ve
Mutluluğu
Asırlara taşır

Onur Bilge

..BOŞLUK

Sen hiç yalnız kaldın mı?
Nasıldır, bilir misin, yalnızlık?
Nasıl kaybeder insan, kendini!
Nasıl arar, candan bir dost sesi, nefesi!
Nesi varsa, nasıl aktarır, ona!
Neler feda eder, uğruna!
Neler harcar, neler...
Bir can yoldaşlığına!

İnsansız kalmak ne demektir?
Sessizlik nedir?
Nedir, kimsesizlik?

Hiç, kimsesiz kaldın mı?
Kimsesiz
Sessiz
Nefessiz
Hiç nefessiz kaldın mı?

Bensizlik koymaz sana
Biri olmazsa, biri var
Biri aramazsa, biri arar.
Ama sensizlik
Kafdağı kadar! ..

Sen yoksan, bomboş, evren!
Ne insan, ne melek
Ne cin, ne şeytan...
Boşluk boşluk! ..
Atmosfer ötesi...
Havasız bir boşluk, nefessiz! ..
İşte, o boşluk
Beni deli eden! ..

Onur Bilge

..BU BENİM ŞAIRLİĞİM

Bu benim şairliğim
Benim yüreğim
Gözlerinin güzelliği
Bakışlarının büyüğü değil
Beni çıldirtan

Gözlerini göz
Bakışlarını bakış yapan
Sözlerimin büyüğü
Onları çıldirtan da benim
Onlarla çıldıran da

Bir işe yaradığın yok aslında
Yüreğime sıkıntı sıkıntı çökmekten
Ruhumu karartmaktan başka

Ha benim sözlerimi çıkarmışlar
Ha senin gözlerini

Ben yazdım onlara yüzlerce şiiri
Daha binlercesini yazarım

Sadece bakarsın
Bense
Gözyaşı döküp üstüne
Gözlerinde bir ömrü
Çatır çatır yakarım

Ha sen olmamışsın
Ha ben yazmamışım

Seni gören benim
Bilen ben
Şiirleştiren

Güzel gören gözlerime hayranım
Öven sözlerime
Çatlarcasına sevebilen yüreğime

Kim bilirdi seni
Kim önemserdi
Kim severdi

Seni mısra mısra işleyen benim
Pırlantalarla bezeyen
Taç Mahal'imdeki tahta oturtan
Seni sen yapan benim
Benim sözlerim
Şairane bakan gözlerim

Sen kimsin bensiz
Sen kimsin

Kendisini ifade edemeyen
Kimsenin bilmediği birisin

Onur Bilge

..BU NASIL AYRILIK

Bu nasıl ayrılık, gökler yarıldı!
Aciz, naçar, kader denen seldeyiz.
Yer, gök paramparça! Sona varıldı
Per perişan, ayrı ayrı ildeyiz.

Hâlâ anlamadım, neden ayrıldık!
Ne kadar mutluyduk, derde karıldık
Kavuşmak dururken, ele sarıldık.
Şimdi iki cambaz, aynı teldeyiz.

Ayrılığa tutsak, zor anlardayız
Kollarımız kırık, zindanlardayız
Dünyamız kararmış, külhanlardayız
Meltemler beklerken, kızgın yeldeyiz.

Elimizdeki son kale alınmış
Hazinelerimiz bile çalınmış
Saraylarımıza kadar dalınmış
Talana uğramış harap beldeyiz.

Tek aynada güneş gibi durmuştuk
Kâinata ışık ışık vurmuştuk
Kavuşmaya dair hayal kurmuştuk
Bir inat uğruna, bak ne haldeyiz!

Onur yalnız, yitik; sen neredesin?
Hayalimdeki tek penceredesin
Bir kerede değil, bin keredesin!
İki yarım, ayrı ayrı eldeyiz.

Onur Bilge

..BU NASIL BİR DÜNYA

Bu nasıl bir dünya, çıldırtır beni!
Şarkı da var, şiir de var, söz de var.
Öyle bir dünya ki; yıldirtir beni!
Şarkı da var, garbı da var, öz de var.

Bu nasıl bir ülke, Türk'ü yakıyor?
Deniz de var, dağlar da var, düz de var.
Ozanları ağıt, türkü yakıyor
Yaz, kış da var, bahar da var, güz de var.

Bin bir çeşit insan gelmiş, gidiyor
Bütün de var, yarım da var, cüz de var.
Öyle bir kitap ki; her şeyi diyor
Ayat de var, sure de var, cüz de var.

O/Nur, ibadet et! .. O gün gelecek! ..
Ağız da var, kulak da var, göz de var.
Hardala karşılık, o gün gelecek! ..
Cennet de var, ateş de var, köz de var.

Onur Bilge

..BU SEVGİ BİTECEK Mİ

Yıllar eritemedi
Bu sevgi bitecek mi
Ayrılık yetemedi
Bu sevgi bitecek mi

Sevgi geldiği yere
İçimde bin bir bere
Gömüldüğümde yere
Bu sevgi bitecek mi

Uzaklaşsam kurtulsam
Kanserlere tutulsam
Ölsem de unutulsam
Bu sevgi bitecek mi

Ben gitmeden arıyor
Benden evvel varıyor
Yüreğimi yarıyor
Bu sevgi bitecek mi

Ne yıllara aldırır
Ne uykuya daldırır
Düşünceme saldırır
Bu sevgi bitecek mi

Ne akli var ne fikri
Ne namazı ne zikri
Süründürür fakiri
Bu sevgi bitecek mi

Yazsam sabaha kadar
Feryat etsem kim duyar
İçime atsam da var
Bu sevgi bitecek mi

İçine gömme dersin
Durur mu zannedersin
Nerede zapt edersin
Bu sevgi bitecek mi

Söylemekle kurtulsam
Söylemesem kavrulsam
Kabirlere yol bulsam
Bu sevgi bitecek mi

Sevmemek elimizde
Fakat sevdiğimizde
Kurşun yüreğimizde
Bu sevgi bitecek mi

Allah aşkı bambaşka
Benzemez başka aşka

Doydum sevgiye aşka
Bu sevgi bitecek mi

Mecazi aşk insanda
Söndü dediğin anda
Bir yangın olur canda
Bu sevgi bitecek mi

Yürek denen kazanda
Kaynayıp akar kanda
Sen kaçtıkça arkanda
Bu sevgi bitecek mi

Ömür yaşanır biter
Gençlik güzellik gider
Yeter Allah'ım yeter
Bu sevgi bitecek mi

Neden sevdik bu kadar
Bu sevgi akla zarar
Biz vazgeçsek o arar
Bu sevgi bitecek mi

Sevmemek elimizde
Fakat sevdiğimizde
Kurşun yüreğimizde
Bu sevgi bitecek mi

Onur Bilge

..BURUK BİR YAS ISSIZLIĞI

Odalara dolmuş yokluğunun boşluğu
Yalnızlığın kahreden sızısı inmiş
Kaplamaş mekânı kimsesizlik loşluğu
Duvara içimin sıkıntısı sinmiş
Buruk bir yas ıssızlığı
Ölüm kokusu

Sıcacık yakınlığın coşkusu dinmiş
Kalmamış hiç bir duygunun hoşluğu

Duyulan
Saatlerin ritmik umursamazlığı
Zamanın alaycı yeknesak ıslığı
Boğazımda büyüyen
Hıçkırıkların en boğucusu
Birden bire susmuş her şey
Haberler şarkılar filmler
Kapı zili çalar saat telefon
Musluklar bile damlamaz olmuş
Trafik durmuş

Sessiz açılıyor hayatın yaprakları
Şivrisinekler sessizce yaklaşıyor
Ölgün ışıklarda titrek sancı
Çatal bıçak değmiyor birbirine
Çarpışmıyor kap kacak
Canım bedenimden ha çıktı ha çıkacak
Masada bir tabak bir bardak eksik
Bir demet matem kalmış ortada
Bir tutam acı
İştah kökünden kesik
Hatıra namına ne varsa yalancı
Han olduğu yerde ancak
Usulca kalkıp gitmiş hancı

Şamdanın ucunda yas alev alev
Baş başa tek başınaya dönüşmüş
Geride yetim kalan ev
Çiçeklerin gerçek sahibi ölmüş
Ne varsa renginle renklenen
Gördüğüm
Kararmış yıpranmış ağlamaklı
Buhur sinmiş üzerime
Yaş izi
Mateme bürünen içim kördüğüm
Ne varsa ruhu uçmuş ölü
Aynalar dilsiz
Saatler pilsiz
Kapılar zilsiz
Nutku tutulmuş ses verenlerin

Yalnızca hayalin her yerde

Belleğimde susmak bilmeyen sesin
Ve o
Ölsen de ölmek bilmeyen
Canıma okuyan gözlerin...

Onur Bilge

..BÜYÜTECİM

Sen odaklayandın
Toplayan
Deva olmalıydın Kerbelâ değil
Tutuşturan değil dağılayan değil
Tek kıvılcımınla yangın çıkardın
İkimiz de yandık
Ben sende sen bende
Nasıl da yandık
Nasıl dayandık

Rüzgâr olmalıydın hafif ve serin
Benim için meltem
Her dem

Fırtına kasırga tufan
Hortum olmamalıydın
Sevda köklememeli
Şiir yolmamalıydın
Esin esinti
Aşk çağrıştıran meltem
Her dem

Onur Bilge

..CAN GÜLÜ

Gün var yıldan üstün yıl var gün değil
Koşmak arzulara hedefe varış
Mutlu olmalıydık biz üzgün değil
Sonsuzluğa doğru duraksız varış

An var ömre bedel ömür an gibi
Sevgisiz anlamsız boş saman gibi
Göz göze yaşanan an külhan gibi
Aşk huzur mutluluk tutku ve barış

Can var cansız beden soğuk bir ölü
Can cana can katan ılık aşk gölü
O/Nur/la yeşeren açan can gülü
Dünyayı ukbayı sıcacık sarış

Onur Bilge

..CANDAN DA YAKIN

Elime kalemi aldığım zaman
Sen yazılıyorsun, gerisi saman...
Bazen şiir bazen öykü ve roman...
Uzaklarda mısın? Candan da yakın!
Ne olur orda kal, kaybolma sakın!

Kimseye yüzlerce şiir yazılmaz!
Yüreğe kazınır, buza yazılmaz!
Bu benim kaderim, sana yazılmaz.
Sen yanımda mısın? Candan da yakın!
Ne olur, yerleş kal, yok olma sakın!

Her günüm, her saat, her anımdasın
Sıcacık dolanan al kanımdasın.
Dedim ya güzelim, sen canımdasın!
Hatta daha yakın, candan da yakın!
Ne olur, ben ol kal, sen olma sakın!

Onur Bilge

..CANIM RESULÜM

.....Âlemlere Rahmet olarak geldin
.....Danimarka'ya felâket mi oldun! ..
.....Ne istediler
.....Ne istiyorlar
.....Ya Resulullah?

Sen benim canımsın, canım, Resul'üm!
Gelişinle bitti, dünyada zulüm.
Bize vız geliyor, sonunda ölüm
Olsa da yolundan dönmeyiz, asla! ..

Sen, tek yol gösteren, en büyük önder!
Bize oralardan da ışık gönder!
Yüreğimden bir ses: "Geriye dön! " der
Çağırırsam, gelmezsin yerinden, asla!

Bizi buralarda öksüz bıraktın
Irmak oldun, nurlu tek yola aktın.
Düşte gözlerime bir kere baktın...
Ben, öyle bir bakış görmedim, asla!

Kalkan olsam, sana gelen oklara!
Yolunu göstersem; aza, çoklara!
Nur sofralar kursam; aç, toklara!
Şeref misafirim olmazsın, asla...

Önüme gerilsem, Nesibe gibi
Hayatımı versem, bir hibe gibi
Yaşasam bir adak, rahibe gibi
Akıtsam kanımı; yetinmem, asla!

Kılıçlar doğrasa da parça parça
Tüm oklara hedef olsam, naçarca
Dönüp dönüp ölsem de defalarca
Mertebe beklemem, istemem, asla!

Sana dokunmasın, rüzgârlar bile!
Yüzüne değmesin, yağmurlar bile!
Sana ilişmesin, rüyalar bile!
Ben ölürüm, sana kıyamam, asla! ..

Can veririm, akan tek gözyaşına! ..
Bin kez ölsem çok az, güzel başına!
Aşık oldum; yüze, göze, kaşına...
Aşkımı ifade edemem, asla!

Sen benim canımsın, canım Resul'üm!
Canımdan ötesin, az gelir ölüm!
'Sonsuz kere sonsuz' kere ölürüm! ..
Sevgimi anlatmam imkânsız, asla!

Felç olurum, seni gördüğüm yerde!

Oysa deva idi gözlerin derde...
Nerdesin Resul'üm, nerdesin, nerde?
Seni bir kez görmek mümkün mü? Asla!

"Öldü..." desem, ölüm sana değemez! ..
Bir gül atsam, gülüm sana değemez.
Bundan sonra zulüm bize değemez!
Zalimlere geçit vermeyiz, asla! ..

Bize bıraktığın kutsal emanet
O/Nur/la korunur, bil, itimat et!
Ona ilişmeye niyetli, lânet
İnsanlara taviz vermeyiz, asla! ..

Onur Bilge

..CANIMIN EN DERİNİNDE

Mutlu bir hayatın özü
Canımın en derininde! ..
Güneşin kavuran gözü
Canımın en derininde! ..

Özlem duyduğum sıcaklık
Renge zıt çıldırtan aklık
Göz kamaştıran parlaklık
Canımın en derininde! ..

En güzel ses, seste coşku
Tertemiz aşk, sonsuz tutku
Bitmez isteklerin ufku
Canımın en derininde! ..

Ulaşılamayan yerde
Bir sarhoşluk ruhta, serde...
Şifa, gönlümdeki derde
Canımın en derininde! ..

Dokunmadan hissettiğim
Hiç görmeden fark ettiğim
Ne varsa arzu ettiğim
Canımın en derininde! ..

Söyleyin, bende bileyim!
Göz yaşlarımı sileyim
İki cihanda güleyim
Canımın en derininde! ..

Tükenmeyen şiir, sözüm
Kâinatı görmez gözüm
Aklım, ruhum, gönlüm, özüm
Canımın en derininde! ..

Ömrümde bir kez güleyim
Ona gönüllü köleyim
O/Nur/la mutlu öleyim
Canımın en derininde! ..

Belki bir yerde, bir zaman
Kavuşmaya çıkar ferman
Onur/a can, derde derman
Canımın en derininde! ..

Onur Bilge

..CANIMSIN SEN

.....Yıldız tutuşturdu elime gece
.....Sustum güneş uyanmasın diye

Kirpiğimin gölgesinde
Uyuyorsun canımsın sen
Yanık bir yürek sesinde
Çok eski bir anımsın sen

Gözümü yumamıyorum
Aşkınla yunamıyorum
Hiçbir şey umamıyorum
Damar damar kanımsın sen

Yanağıma dayanırsın
Rüyalara boyanırsın
Nefes alsam uyanırsın
Hareketsiz çanımsın sen

Gözlerimden bakacaksın
Gözyaşımla akacaksın
Retinamı yakacaksın
En kritik anımsın sen

Bir yanım dağlarda onur
Bir yanım serapa gurur
Onur "Sen sen" diye kurur
Bilmediğim yanımsın sen

Onur Bilge

..CEZA

Tam on dört yılımı ne yaptın, Kemer?
Gün gün, saat saat, her saniyemi?
Kayıp, yıllarımı bana geri ver!
Maktuluna âşık oldum, diye mi?

Bende Allah aşkı vardı, mutluydum
Emredilmiş; farza, sünnete uydum
Müslüman olmanın hazzını duydum
Tek Olan'a âşık oldum, diye mi?

Bir "Allah! .. " sedası del etti beni
Attı Antalya'ya, el etti, beni
Ağlattı, kahretti, sel etti, beni!
O kuluna âşık oldum, diye mi?

Bu nasıl aşk? Çıkmaz içimden, asla!
Yasla, sarhoş gönlü kibleye yasla! ..
Nasıl yaşanacak bu yıllar, yasla?
Yok olana âşık oldum, diye mi?

Üç ayların gelir, ramazan gelir
Tövbe bozan gelir, sûi zan gelir...
Haykır, deli gönül, bir duyan gelir!
Okuluna âşık oldum, diye mi?

İnsanların içi, dışından belli
Sayısal düşünür; kırk dokuz, elli...
Nefisler çıldırmış, hep taralelli!
Hak Yol'una âşık oldum, diye mi?

Kim kurtarır beni? Sevdan uçurum!
Yıldan yıla artar aşk, kahrolurum!
Ya güldür, ya öldür, kulun Onur'um! ..
Sağ koluna âşık oldum, diye mi?

Ya öldür, ya güldür, kölen Onur'um! ..
Ya Rab! Sana âşık oldum, diye mi?

Onur Bilge

..CİN DÜĞÜMLERİ

Senin için şiir yazmadım mı ben
Gözbebeklerinin içini oku
Aşkı bakış bakış yazmadım mı ben
Çevir sayfa sayfa içimi oku

Can alan mısralar çiğlık bakışlar
Yalnızca bakışan balıklar gibi
Kavurucu yazlar donduran kışlar
Hâlâ acır tende yanıklar gibi

Talihsiz yaşamın düğünleriydi
Çözemediğimiz ayak bağları
Boğuştuğumuz cin düğünleriydi
Kıskıvrak şeytani kader ağları

Dualarım kına avuçlarımda
Papatya dizisi mutluluklara
Ahtapot kolları can uçlarımda
Tenim sürüklenir yolculuklara

Onur Bilge

..ÇAĞLA SEVDİĞİM

İsyana yetmeyen kâğıtlardasın
Yazdım, bitmiyorsun, çağla sevdiğim!
Göklere sığmayan ağıtlardasın
Dinle feryadımı; ağla, sevdiğim!

Sen de biliyorsun ya ereğini
Durma, gerçekleştir, yap gereğini!
Aşkımın yanan ak kor yüreğini
Bastır şu kalbime; dağla, sevdiğim!

Zincire vuralım, birbirimizi
Ayıramasınlar, bir daha bizi!
Anahtarı kayıp kelepçemizi
Aynı prangaya bağla, sevdiğim!

Gurbetin elinden kurtularak gel!
Aşk lâbirentinde yol bularak gel!
Allah yollarında yok olarak gel! ..
Beklenen vuslatı sağla, sevdiğim!

Ya hep yanımda ol; dindir sancımı
Ya da temelli git; katla acımı! ..
Gitmeden önce kur, darağacını
İpi ellerinle yağla sevdiğim! ..

Onur Bilge

..ÇAKAN GÖZLER

Çakıyordu gözleri, aklımı alıyordu!
Derinden daha derin, bakarken dalıyordu.
Hayal hayal her yerde; gözüme akar, gözler
Bir sarhoşluk var, serde; özümü yakar, özler.

Kaçtım, kurtulamadım; ben varmadan varıyor!
Peşimde adım adım, benliğimi sarıyor.

Işıl ışıl, kapkara; derin, huzur veriyor
Ruhumda bir çift yara, yüreğimse eriyor...
Hangi yıldırım koymuş; siyaha, bu ışığı?
Katlime sebep oymuş; öldüren, bu âşığı!

İçin için kanadım; derdim, derde karıyor!
Kırık kolum kanadım, hangi vefa sarıyor?

Aşk, peşimdeki ışık; o, önümdeki gölgem...
Gitmez, bana alışık; fetholmuş, her bir bölgem! ..
Bir de yol gösteriyor, benden önce gelmiş de
Sabır dersi veriyor, yüreğimi delmiş de.

Hasreti sulamadım, can evimi sarıyor!
Yalnız da kalamadım, gizli radar, tarıyor!

Gözlerinin büyü, içimden canı sökmüş!
Gönlümün her yerine ayrılık sisi çökmüş.
Silmiş, bütün ekleri; onsuz, içim üşüyor
Duygu çekirdekleri, şiiere dönüşüyor.

Hülyaya dalamadım, düşüncemi karıyor
Beynimden alamadım, ihtirasla sarıyor!

İçimde ondan başka kim varsa, karalandı
Hayat boyu tek aşkla, tam bin can paralandı! ..
O/Nur; ışık vermiyor, ne güneş, ne ay, bana
Elim ona ermiyor, yazık bana, vay, bana! ..

Uzakta olamadım; can, bedeni yarıyor!
Taşa yazılsın, adım; aşk, toprağa karıyor! ..

Taşa yazılsın, adım; aşk, toprağa karıyor! ..

Onur Bilge

..ÇAMURDAN ÇAMURuRA

Tertemiz fişkirtir çamur yeşili
Al gülle serenat yap aşığına
Leş yiyen hayvanlar nasıl beşili
Haram mı helal mi bak kaşığına

Tohumun şifresi yansır yaprağa
Yeşererek gelir dokunduğunda
Bedene sarılır döner toprağa
Koza keten olup dokunduğunda

Enseden gelince sesi topuzun
İtiraz etmeden emre uyarak
Sapsarı kaskatı yerde upuzun
Arkası gelmeyen soru duyarak

Zamanın en ağır geçtiği zaman
Sıkıntının doruk noktalarında
Çıkmayan feryatlar `merhamet aman`
Kemik çatırdatan tahtalarında

O/Nur nefesine kıy ister kıyama
İsrafil iki kez üfleyince sûr
Uyanınca cümle âlem kıyama
Nasıl geçilecek kıldan ince sur

Onur Bilge

..ÇEŞMNEDE

En çok ağlayışını seviyorum senin Çeşmne de

Öyle ala fıcırık boz duman edişini dünyayı
Hiçkırıklara boğulurcasına gürleyişini
Derleyişini cümle bulutlarını
Yitirmişçesine tüm umutlarını
Şakır şakır yağışını
Sele verişini değil her yeri

Şöyle öksüzce kıvrılıp büzülüşünü
Masumlaşan yüzünü
Yıkık kaşlarından uzaklaşıp
Birbirlerine sokularak dertleşen
Kırpiklerinin arasında beliren gözyaşını
O çiy tanelerinin
Sebepli sebepsiz
Sessiz sedasız
Ve vedasız ayrılışlarını
Göz pınarlarından
Ardında ışıltılar bırakarak
Yanaklarından yavaşça süzülüşünü

İssizlaşan yüreğinin hüznünü
Kırgınlığını küskünlüğünü
Buruk tebessümünü seviyorum
Acı yüklü gülüşünü
Yetimce yığılıp kalan
Bir yana devrilen bakışını
Kendi feylinde
Dakikalarca akışını

Gün ışıdıkça yıldızları sönükleşen
Laciverdi mavileşen geceliğin
Ne yapacağını bilmeyen
Acemice dolanan çaresiz ellerinle
İncecik cılız kolların
Ve kalem bacaklarınla
O güçsüz o çocuksu görünüşünü

İstirapla bakışını seviyorum senin Çeşmne de
Yalımıyla yanımı yakamı yakışını
Yakışını canımı an be an
Atışını kalbimde dem be dem

Sen dargın
Ben perişan

Dudaklarında sitem
Gözlerinde nem

Onur Bilge

..ÇIKAMIYORUM

Durur durur, akla mesaj gönderir
Gönül ile başa çıkamıyorum.
Aklım, düşüncenin içinde erir
Düşüğüm girdaptan çıkamıyorum.

Özgürlük hapsettim sur duvarlara
Gözümü kapattım, ilkbaharlara
Kendimi savursam yardan yarlara
Dört duvar içinden çıkamıyorum.

Seni görsem, kaçmak istiyorum ben
Görmesem, yaklaşmak istiyorum ben
Gizlemek ve açmak istiyorum ben
Bu işin içinden çıkamıyorum.

Aşk, karlı dağların doruklarında
Aşıkların güçlü soluklarında
Kabe'nin altından oluklarında
Bu yollar yokuşlu, çıkamıyorum.

Şiirle denesem, "Şairim" desem
Ya evliya olsam, ya "Pirim" desem
Ya da acındırsam, "Garibim" desem
Bir türlü ortaya çıkamıyorum.

Sansasyon yaratsam, olaylar çıksa
Manşetlerde kalsam, okurlar bıksa
Her işte başarım, rakibi yıksa
Olmuyor, göklere çıkamıyorum.

Sağıldım, içine ezelden geldim
Yağındım ben, sende gezinen eldim
İliktin, eridim sende, inceldim
Bir türlü yüzüne çıkamıyorum.

Yıllarca okudum, ne zaman biter?
Askere gitseydim, olsaydım nefer
Yeter, diploma ver güzelim, yeter!
Üniversitemsin, çıkamıyorum.

Yeter hapsettiğin, gönül içinde
Sense uzaktasın, sanki taa Çin'de
Aç aşk kapısını: "Haydi geçin!" de
Senden esir kaldım, çıkamıyorum.

Bir parça kumaşsın, ölçer biçerim
İki boy, iki kol versen, biçerim
Enin dar, boyun az, ne yol seçerim?
Giysi olup, senden çıkamıyorum.

Toplandık seninle, kırdık tasayı
Çarpıldık, çoğaldık; yap çıkarmayı

Sen küçük sayısın, ben büyük sayı
Negatif vermeden çıkamıyorum.

Cevapsız bıraktım, kötü sözleri
Mendilimle sildim, yaşlı gözleri
Avcumda söndürdüm, yakan közleri
Hatırdan, gönülden çıkamıyorum.

Derin oldum; sardım, korudum seni
İpekçe dolandım ince bedeni
Güneşte bıraktın, yaktın sen beni
Sıyrılıp da senden çıkamıyorum.

Güzel değil, çirkin, kara olsaydın
Yüreğe yerleşen yara olsaydın
Seni satın alsam, meta olsaydın
Kolay mı? Paradan çıkamıyorum.

Yıllar yılı sürer, uzar bu fasıl
Hesabı kapattık, hani ne hasil?
Nasıl alışveriş, bilanço nasıl?
Borçlu da, kârlı da çıkamıyorum.

Bu ne bitmez işmiş, bu nasıl uğraş?
Alet, malzeme ve zamanla savaş...
Sen nasıl ustasın? Elin ne yavaş!
Kaç yıldır elinden çıkamıyorum.

Her zaman seninle, her görevinde
Kıracın olmuşum, gönül evinde
İster üzül, ister eğlen, sevin de
Senden başka eve çıkamıyorum.

İçimde, sarmaşık aşkın büyürse
Aklımı, ruhumu sarar, bürürse
Seni dava etsem, mahkeme sürse
Sevda bakanına çıkamıyorum.

Para, mendil olsam, cebe katılsam
Piyango bileti olsam, satılsam
İkramiye olsam, ben uzatılsam
Çekmezsün ki; sana çıkamıyorum.

Ya eksiliş, ya da artışı versek
Ya da kavga etsek, tartışıversek
Köşeyi dönerken çarpışıversek
Ansızın karşına çıkamıyorum.

Zamlara alıştık, arkası gelmez
İyi ya; cüzdânlar cepleri delmez
Şendeki değerim neden yükselmez?
Uç kuruşa bile çıkamıyorum.

Yıllar yılı yakar, eritir narım
Sessiz sessiz, için için yanarım
Hayat sahnesinde aşkı oynarım
Mecnun'a, Leylâ'ya çıkamıyorum.

Gittikçe büyüdü aşkın gözleri
Herkes'e söyledim tatlı sözleri
Kimse satın almaz içi, özleri
Gönülüm, pazara çıkamıyorum.

Yol olmak isterdim labirentlerde
Sana çıksam, deva olsan bu derde
Nerdesin bir tanem, nerdesin, nerde?
Çıkmaz sokakmışım, çıkamıyorum.

Benim için sensin, candan değerli
Sana koşuyorum, atım eğerli
Bin pehlivan olsam, altın kemerli
Kaderle güreşe çıkamıyorum.

Aşkı kule yaptım, sezgilerimle
Üst üste koyduğum sevgilerimle
Serenatlar yaptım, ezgilerimle
Bininci katını çıkamıyorum.

Sevda yordu beni, halimden kaçsam
Acımasız yardan, zalimden kaçsam
Bari rapor alsam, talimden kaçsam
Kalbimden çürüğe çıkamıyorum.

Akıllar pazara çıkarılınca
Herkes yine aynı akli alınca
Tartışma içinde sessiz kalınca
Herkesten akıllı çıkamıyorum.

Herkes'e ayrı bir oyun oynasam
Dolandırmadığım insan koymasam
Herkesin hakkını yesem, doymasam
Medyanın gözünden çıkamıyorum.

Şaşardım düşerdim, ben de beşerdim
Herkes gibi öne öne eşerdim
Her yere ekildim, hemen yeşerdim
Sen çorak tarlasın, çıkamıyorum.

Biliyorum, bende üşüdün, buydun
Aylarca fırtına sesleri duydun
En güzel hep sendin, bir içim suydun
Bitmeyen kış oldum, çıkamıyorum.

Bet beniz kalmadı, sararıp, soldum

Kumaşlar boyadım, kök boya oldum
Sulara karıştım, güneşte soldum
Kalbinde mühürüm, çıkamıyorum.

Seni bana diyen, şu gözlerimdir
Yoluna koyduğum, başım, serimdir
Çıkmak ister miyim, kalbin yerimdir
Senin hatırından çıkamıyorum.

Derdimi kimseye söyleyemem ki!
Gönlümü cennette eyleyemem ki!
Mikrop olsam sana ben değeremem ki!
Çıban olsam sende çıkamıyorum.

İstekler olmuyor, canı sıktım da
Şu zalim nefsimden artık bıktım da
Tam yedi düvelle başa çıktım da
Bir, nefisle başa çıkamıyorum.

Karanlıktı, dağın ardında kaldım
Uyudum, uyandım, hülyaya daldım
"Yanıma gel!" diye haberler saldım
Güneş oldum, dağdan çıkamıyorum.

Haberler hep senden, ezgilerde sen
Mecmualarda sen, dergilerde sen
Gelen çeşit çeşit vergilerde sen
Gazeteyim, her gün çıkamıyorum.

Cennette gezdirdin, huriymiş gibi
Birincilik verdin, jüriymiş gibi
Her işte baştaydın, piriymiş gibi
Bir rüyayım, sende çıkamıyorum.

Ellerde yazıldım, kelâmlar ile
Hem başta, hem sonda selâmlar ile
Ben uğraşamadım Bel'âm'lar ile
Nedense postadan çıkamıyorum.

Bazen rüşvet verdim, bazen de aldım
Hem bütçeden, hem de ceplerden çaldım
Yer altı dünyası içine daldım
Kolayca açığa çıkamıyorum.

Gözdağları verdim, sinen olmadı
Aşağıdan aldım, inen olmadı
Kumara dadandım, yenen olmadı
Satrancın ferziyim, çıkamıyorum.

Tencere, tas, tava, çıktım yollara
Herkeste bir hava, gayret kollara
Nereye döneyim; sağa, sollara?

Kısık halk sesiyim, çıkamıyorum.

Cinayet işledim, hem de kaç kere!
Kimler gömülmedi o kara yere!
Mazlum kanlarından olurdu dere
Ağızda baklayım, çıkamıyorum.

Kendimi savundum, suçsuzum gibi
Ağladım, söyledim, mutsuzum gibi
Çöllerde kalmışım, susuzum gibi
Ağızdan burundan çıkamıyorum.

Yemyeşil ağaçlar, açamıyorlar
Yere mihlanmışlar, kaçamıyorlar
Sesleri yok, ağız açamıyorlar
Orman yangınıyım, çıkamıyorum.

İltifat ettiler, şımaramadım
Yüz verdiler, astar da aramadım
Sevdiğim çağırdı da saramadım
Çizmeden yukarı çıkamıyorum.

Adet, töre belli, aşmak olur mu?
Doğru yol çizilmiş, şaşmak olur mu?
Kuran'ın dışına taşmak olur mu?
İnsanlıktan asla çıkamıyorum.

Açlıktan bir kemik, deri olunca
Kazancım, alnımın teri olunca
Şöz verip, sözümün eri olunca
Aleme yalancı çıkamıyorum.

Kimseler yüzüme bakmıyor artık
Arkadaşlar ışık yakmıyor artık
Düşmanlarım çelme takmıyor artık
Selâm verip, borçlu çıkamıyorum.

Ateşten gömleği soyamıyorum
Ortaya seçenek koyamıyorum
Yine de dünyaya doyamıyorum
Senarist'e karşı çıkamıyorum.

Sevda arttı, yaktı, kalbi bürüdü
Aşkın beni ezdi, yerde sürüdü
Cümle âlem bana karşı yürüdü
Eşkiyayım, dağa çıkamıyorum.

Kuyulara düştüm, çöllerde gezdim
Kendimi harcadım, nefsimi ezdim
Sevda yüreğimin içinde; sezdim
Aşkın topuğuna çıkamıyorum.

Sevgiler aradım, avunma ile
Çare bulamadım, aşk sunma ile
Hakkımı aradım, savunma ile
Ne yapsam, temize çıkamıyorum.

Yenik düştüm, hayat ile savaşta
Tuz olabilseydim, pişen her aşta
Ezilen ben oldum, hem de her yaşta
Tartışsam da üste çıkamıyorum.

Trafik keşmekeş, artık sen anla
Ben anlaşılamadım, hiçbir insanla
Ona kızdım, buna çattım, zamanla
Sebepsiz kavgayım, çıkamıyorum.

Yıprandım, eskidim, modelim düştü
Antikacı dahil, herkes küsüştü
Zavallı başıma cinler üşüştü
Yaşlandım, hurdaya çıkamıyorum.

Halk oldum, şikayet duyuramadım
Hükümdarken bir şey buyuramadım
Vicdanın sesini duyuramadım
Olayım, ayyuka çıkamıyorum.

Nefsime yüz verdim, günahlar geldi
Gönlümü şımarttım, hep "Ah!" lar geldi
Çekilmez akşamlar, sabahlar geldi
Kimsenin başına çıkamıyorum.

Üç aylarda çıktım, köyleri gezdim
Kuran'lar okudum, ne işler sezdim!
Namazlar kıldırđım, iyi vaizdim
Yemin ettim, cebre çıkamıyorum.

Araştırdım, sordum, şakalar yaptım
Kurcaladım, durdum, her yola saptım
Sonra da küreğın sapını kaptım
İşin cıçıgıyım, çıkamıyorum.

Kavgalar çıkardım, dövüşler ettim
Akla gelmeyecek ne işler ettim
Sayısız gidışler, gelişler ettim
Yine de çığrımdan çıkamıyorum.

Laflar attım, cevap veren olmadı
Kötü sözü ayıp gören olmadı
Sevgi verdim, sevda deren olmadı
Kızdım; zivanadan çıkamıyorum.

Çarşıda, pazarda, sokakta, evde
Şahnedede, podyumda, konser, söylevde

Sahada, diskoda, her iş, görevde
Gizli rezaletim, çıkamıyorum.

Karın tokluğuna ne lâflar duydum
Gün oldu, aç yattım, soğuktan buydum.
Direndim, kanuna, kurala uydum
Çizmeyle tandıra çıkamıyorum.

Dünyada aradım, sevgi, huzur yok
Eleştiri yaptım, benden muzır yok
Ölümü düşündüm, hiçbir mahzur yok
Vakit varmış, yola çıkamıyorum.

Yıllarca manevi uykuya daldım
Yaklaştım Rabb'ime, adresi aldım
Bedenin içinde sıkışıp, kaldım
Özgürlük ne zaman? Çıkamıyorum.

Antalya yazımsın, sensin tek eşim
Canımdan yakınsın; pırlanta, yeşim
Gözüm kamaşıyor, temmuz güneşim
Çıldırısam da sana çıkamıyorum.

Işığım olsaydın, saçlar tarayan
Birkaç söz deseydin, işe yarayan
Nasılsa başkası yine arayan
Artık telefona çıkamıyorum.

Kaset yaptım, klip çektim, olmadı
Rezalet çıkardım, çilem dolmadı
Tokat attım, kimse saç baş yolmadı
Neden ben ekrana çıkamıyorum?

Ajanslara gittim, ne dersler gördüm
Roller ezberledim, sağırdım, kördüm
Herkesin başına çoraplar ördüm
Sahneye, podyuma çıkamıyorum.

Ömrüm itirazla, isyanla geçti
Meclis, beni hep baş muarız seçti
Çiçekle uğraştım, gerisi çeçti
Güzelim, sözünden çıkamıyorum.

Seyri sülûk etsem, Allah'ı ansam
Sen merdiven olsan, sana tırmansam
Allah aşkı vursa, kahrolsam, yansam!
Sana kıyamam ki, çıkamıyorum.

Sevda yollarını sen bilemezsin
Götüreyim desem de gelemezsin
Sen beni sevmeyi hiç dilemezsin
Yine de aklından çıkamıyorum.

Hiç beklemediğin yerinden vurdum
Vicdanına girdim, özünde durdum
Akla gelmeyecek sorular sordum
Yer ettim, içinden çıkamıyorum.

Bazen düşünceye, fikre bulaşan
Bazen sözcüklerle dile ulaşan
Akılda, beyinde, ruhta dolaşan
Gizli bir dumanım, çıkamıyorum.

Düşündüm, yavruya muhtaçsın diye
Ana oldum, kanat, kol açsın diye
Kabuğa büründüm, anaçsın diye
Gün değil, ay oldu, çıkamıyorum.

Sisli, puslu hava, yağdı yağacak
Toz duman ayakta, göğe ağacak
Fırtına çirpınır, bulut sağacak
Korkak bir güneşim, çıkamıyorum.

Toroslar yaş döker, bense ondan çok
Onunki tükenir, bende tondan çok
Çimenler yeşerir, çiçek fondan çok
Önur'lu böceğim, çıkamıyorum.

Onur Bilge

..ÇIKARCILIK

Bülbülün çektiği dili belası
Söz çıkmaya görsün bir kez ağızımdan
Söz verdiğim olur bir baş belası
Sıkar ayrılmaz bir el boğazımdan

İnsanlar menfaat peşinden koşar
Çıkarı var ise nerdeysem bulur
Para önde gelir sevgiyi aşar
Bir işim düşerse yoktur kaybolur

Ver ver daha daha hem eyvallah yok
Yama yama bitmez sayısız yırtık
Geri ister diye selam sabah yok
Ben bu sülüklerden usandım artık

İstedğin her şey sende varsa var
İhtiyaçlar sonsuz bir kararı yok
Sakin muhtaç olma kapılar duvar
Kimsenin kimseye bir yararı yok

Onur Bilge

..ÇILDIRIYORUM

Hücre hapsindeyim, sevda sürgünü...
Duvardan duvara... Çıldırıyorum! ..
Aldırış etmeden geçen her günü
Bellek arşivine kaldırıyorum.

Bazen üzerime düşer, duvarlar
Bir ses alır, yardan yara yuvarlar!
Yan yana koşuda, ayrı kulvarlar...
Hırsımdan kadere saldırıyorum!

Yaklaştıkça kaçan ebemkuşağı
Madem buldun benim gibi uşağı
Ne olur birazcık insen aşağı
Derdinden akıllar aldırıyorum!

Az mı geldi onca değerim, sana?
Oysa dünyalara değerim, sana!
Elimi uzatsam değerim, sana
Sen yanımda mısın? Daldırıyorum.

<embed src='http://www.halksiir.com/siir.mp3/kusursuz_ask.mp3'>

Onur Bilge

..ÇIRILÇIPLAK

Dünyanın kapısını
Her an çalıyor, bir aç
Çirilçıplak
Ve muhtaç...

'Tak! .. Tak! .. Tak! ..'
'Kim o? '
'Aç! ..'

Onur Bilge

..ÇIRPINMAK

Beden, dümensiz sal, kaderse ırmak...
Akıntıda kürek çeksen, ne çare!
Şağır kader, duymaz, boşa haykırmak
İnsanlar çaresiz, can pare pare!

Mutluluk peşinde herkes, dedektif
Biraz rahat huzur, kadın kııda mı?
Para, banka, faiz; var mı efektif?
Güzel bir araba ile hızda mı?

"Bir vursa piyango, sayısal, loto! "
"Ne kadar yatırsam ata, acaba? "
"Belki tutar on üç, rast gelir, toto."
Nafile hem haram hem boşa, çaba!

Çırpınmak ne fayda sağlar, bir salda?
Yatağı bataktır, mildir, batarsın!
Çıkarsa cesedin, salınır salda
Yan gelip yatmaks; kabir, yatarsın.

Onur/la yaşamak, cana zor gelir
Ne yapsan, kaderle uğraşamazsın!
İstersen isyan et, istersen delir! ..
Elin kolun bağı, savaşamazsın.

Onur Bilge

..ÇIFTE İMZALAR

Şarkılar seninle başlayıp biter
Şiirlerim sana sana uzanır.
Erir, hücre hücre bedenim, erir! ..
Bir ömre tek bir aşk nasıl uzanır?

İhtirastan kine kadar yaşadık
Nefret ederken de canlar adadık! ..
Bize, bizden başka dost bulamadık
Çilgınca sevenler nasıl usanır?

Anılarımızda çifte imzalar...
İmzalara isyan eder azalar! ..
Başımızda döner durur kazalar...
Onur'un seninle hayat kazanır.

Onur Bilge

..ÇİLE

.....Birlik ve beraberlik içinde
.....Tek bir yumruk
.....Tek'e doğru...
.....Umutla! ..

"Öptüm gözlerini, öptüm Ali'nin! "
Diyor peygamberim, ona doymamış! ..
İri, siyah gözler, derin mi derin
İslâm'ın dışına bir an kaymamış! ..

Fatıma nerede, hani Hüseyin?
Kanlı gömlek elde, sabretmekteyiz!
Ya Hasan, geriye gelir mi dersin?
Her gün daha fazla kahretmekteyiz.

Ya taş taş üstünde kalmasın yerde
Ya tir tir titresin arz, eceliyle! ..
Kalksın aramızdan karanlık perde!
Erişse erisin dağ, tecelliyle! ..

Baldıran şerbeti olmuş nafaka
Yağdır rahmetini, teklemekteyiz! ..
Takılı milletin gözü âfaka
Nuh'un gemisini beklemekteyiz! ..

Başımıza sardı, bin bir belâyı
Mel'un aramızdan uzaklaşmıyor!
Yakında verecek mü'min selâyı
O, Senin yoluna hiç yaklaşmıyor!

Resulüm, sesini duyamaz olduk
Ashabın nerede, sen neredesin?
Kuran'a sünnete uyamaz olduk
Manevi kanaldan yardım edesin!

Bir dünyam olacak; güneşli, parlak
Olacak inşallah, bir gün olacak! ..
Kur'an'ın emrine aynen uyarak
Onur'un çilesi doldu dolacak!

Ya taş taş üstünde kalmasın yerde
Ya tir tir titresin arz, eceliyle! ..
Kalksın aramızdan karanlık perde!
Erişse erisin dağ, tecelliyle! ..

Onur Bilge

..ÇİLE MEZARLIĞI

Tek tebessümüne bin can veririm!
Seni hissederim, benden de gizli.
Yüzün gölgelense, inan eririm!
Neden, 'İlâhi aşk' denende gizli...

Duygularım vursa, kaynar denizler!
Kalbimse okyanus, neleri gizler!
Zannetme gün gelir, silinir izler
Çile mezarlığı, bedende gizli.

Sanma ki sarhoşum, sanma ki deli!
Mutluyum, aşkımlı ilân edeli.
Yürekle sunduğum aşkın bedeli
Bir ömrü, önüme serende gizli...

Şiirim; görkemli kasrı nutkumun
Gönlümün cilası, sırrı utkumun...
Aşkımın gizemi, sırrı tutkumun
Bizi, Bizden Fazla Seven'de gizli.

Mutlu oluyorsam, senin sayende...
Gezip tozuyorsam, gönül bahçende
Vazgeçemediğim, esirim sende.
O/Nur/un huzuru, güvende gizli...

Onur Bilge

..ÇOCUK GİBİ

Yalnızlığı emiyorsun
Karanlığın kucağında.
Öldüğünü demiyorsun
Garipliğin bucağında

Çıldırmaya varıyorsun
Tabiatı sarıyorsun
Hâlâ sevgi arıyorsun
Ana baba ocağında

Aşkı ararken gözlerin
'Ölüm' yazıyor kaderin
Ahtapot kollu kanserin
Ecel ören saçağında

Herkes sana bayılıyor
Tanıyınca ayılıyor
Saniyeler sayılıyor
Azrail'in bıçağında

O/Nur/un hayatı ölüm
Yaşanıyor bölüm bölüm
İsyan edilir mi gülüm
Yaratan'ın uçağında

Onur Bilge

..ÇÖZÜM DEĞİLSİN

Ecel soğuk gelir, âni yakalar
Canımı ısıtan közüm değilsin
Nedir o tavırlar, nedir cakalar?
Kırağı tutmuş son güzüm değilsin
Kör yalnızlığıma çözüm değilsin.

Beni bana bırak, haydi durma, git!
Düştü, uyan artık; hayal kurma, git!
Yeter, duvarlara yumruk vurma, git!
Mutluluğa bakan yüzüm değilsin
Kem ıssızlığıma çözüm değilsin!

Yılan güzelliğin, aklıma zarar
Beyne çöreklenmiş, boynumu sarar!
Gözüm içe bakar, ruhumu arar
İçimin içinde özüm değilsin
İçsel kargaşama çözüm değilsin.

Bırak da duvarlar sırdaşım olsun!
Uçurumlar, yarlar yandaşım olsun
Özümde baharlar yoldaşım olsun.
Sıcacık bakan ruh gözüm değilsin
Tinsel açlığıma çözüm değilsin.

Yüreğime dağlar oturmuş, ezer
Karlari buzları içimde gezer
O/Nur/a az kaldı, kalp bilir, sezer
Yokuşa sarmışım, düzüm değilsin
Kurtuluşum için çözüm değilsin.

Onur Bilge

..DAĞDA TEFEKKÜR

I

Gecenin ikisi...

İkisi ayrı yerlere düşmüş en parlak yıldızlar bakışıyor.

Bak, ışıyor lacivert gökyüzünde!

Gök, yüzünde kızaran bulutlarla kaplanıyor, gitgide...

Git, gidebildiğin kadar, sevgili rüzgâr, pürneşe; dolaş dünyayı, yıldızı, ayı; selam götür güneşe!

Gün eşe kavuştuğunda; gece karardıkça, dağ kararıyor...

Dağ, kar arıyor, kış yakın.

Yakın ışıkları, pencereleri açın!

Açın avuçlarınızı çiseleyen yağmurun altına!

Altına dönen ekinler için şükredin, tohumların çatlaması için dua edin, sicim gibi rahmet insin!

İnsin ve canın kurtuluşu için yakarın!

Ya karın üstünde sürünen sürüngenlerden olsaydık?

Olsaydık da mertebe bulsaydık, Allah katında!

Katında yatında safa sürmeye gelememiştik hayatın.

II

Hay, atın gerçekleşmesi zor hayalleri uzakların uzaklarına, uzun kollu sapanlarla!

Sapanlarla oturup kalkmayın!

Kalkmayın, toprağı taşı götürmeye; taşıyamazsınız, sırtınıza vurduğunuzda!

Vurduğunuzda başınızı, başucunuza dikilen tahtaya, aklınız gelir başınıza!

Başınıza üşüşünce melekler, ne diyeceksiniz, sorguya çekince?

Çekince içiniz yanacak; mirasçılar, bankadan paranızı; malınız mülkünüz üzerlerine geçince!

Geçince iğnenin deliğinden, dönünce ipliğe, ipince...

İp, ince ince sorulmuştu, hamala; hesabını verememişti!

Verememişti, eli cebine gitmemişti de pişmandı nicesi toprağın altında!

Altın da faydasızdı, elmas da pırlanta da yakut da; evlat, mal, mülk; tapular, yapılar fayda etmiyordu!

Etmiyordu kimse kimseye, kendisinin yaptığını!

Yaptığını yıkıyordu, ölüm; orada çekiyordu!

Çekiyordu akli olan hırs ve tamahtan elini!

Elini gününü de düşünerek yaşıyordu.

Yaşıyordu, nasıl yaşanması öğütleniyse, İslamiyet'i o şekilde!

Şekilde görüldüğü gibiydi durum işte!

Onur Bilge

..DAĞILACAK GİBİYİM

Suskun kırıgın bir bakış buruk bir yürek ile
Sızlayan gözlerimden sağılacak gibiyim
Bir buket çiçek ile bir paket çörek ile
Sana gelmişim ama dağılacak gibiyim.

Kalan son damla gücüm düşmememi sağlıyor
Dizlerimin üstüne yığılacak gibiyim

O/nur sisin altında için için ağlıyor.
Bakışlar birbirine sarıldıkça dağılıyor
Parmaklarının ucu beni sana bağlıyor
Dizlerimin üstüne yığılacak gibiyim

Kalan bir nebze gücüm düşmememi sağlıyor
Dizlerimin üstüne yığılacak gibiyim

Onur Bilge

..DAĞLAR

Dağlar acımasız gaddar ve yaşlı
Felç olmuş yatarlar boylu boyunca
Surat tam bir karış ters çatık kaşlı
Yatışirlar sakın bir ses duyunca

Müzmin sevdaları yaşları kadar
Şarp yanaklarında yaş izleri var
Öpücükler koyan yağmur dolu kar
Yeşil kaftanları rüzgâr soyunca

Günü seyredeler ılık günlerde
Aynı mesafeden yakınlık nerde
İlgisiz sıcaklık gark eder derde
Ateş bakış yakar kendi huyunca

Güneş çılgın bir kız kimse tutamaz
Aynı hızla kaçır ufuk yutamaz
Kavuşmak imkânsız ya unutamaz
Dağlar ağlar güler geçer duyunca

Kırgın hasta yorgun yerinde vakar
Gönüllü hemşire bulutlar bakar
Canını dağlara feda eder kar
Elini alnına bir kez koyunca

Onur Bilge

..DANTEL

Dantel örüyorum
Tiğın ucundan görüyorum evreni
Gözlerimin üstünde yürüyorum
İplere aktarıyorum deseni
Unutmak için her şeyi
Her şeyi herkesi ve seni

Danteller örüyorum
Çile çile ip ip
Çile çile gündüzlerimi
Gecelerimi örüyorum
Zincir zincir saniyelerim
Dakikalarım dolgu delik

Gözlerime batıp çıkıyorum
Göz bebeklerim delik deşik

Motifler örüyorum
Örtüler aralar uçlar
Kelebekler örüyorum
Dallar çiçekler kuşlar
Kaçmak istiyorum gözlerinden
Kendimden senden
Kurtulmak istiyorum görüntünden
Bir örneğe
Bir dantele bakıp
Hep seni görüyorum

Gözlerime batıp çıkıyorum
Göz bebeklerim delik deşik

Sen göz bebeklerimdesin
Dantel dantelsin üstelik

Yaşanmamış yıllarımı seriyorum önüme
Bir ömrü sergiliyorum kar beyaz
Motif motif
Desen desen
Oyalarımda sen
Dantellerimde sen
De artık ne diyeceksen
De sen

Gönlümde düğüm düğümsün
Fikrimde dolam dolam ip
İstemli istemsiz
Her ânımdasın
İlmek ilmek üstelik

Gözlerin saklambaç oynuyor
Kaybolup kaybolup belirip
Her anımdasın

Şerit şerit üstelik

Seni örüyorum ne garip
Hayal âleminde gezinip
Dünyanın çekirdeğine inip inip
Geri gelip
Fellik fellik üstelik

Deseni değil seni takip ediyorum
Bir görüyor bir kaybediyorum
Bir sana bir ölüme
Gidip gelip

Hayalin dolaşüyor garip garip
Ben hayal hayal dolaşıyorum
Ruhumda dolaşıyor ip
Ruhum da dolaşıyor
Ne garip

Onur Bilge

..DARILMAK

Karanlık ormanda yitmiş gibisin
Sorulmak ne kadar nereye kadar
Dönüp dönüp başa gitmiş gibisin
Yorulmak ne kadar nereye kadar

Çimenler çiçekler renkler saklanmış
En güzel duygular aşk yasaklanmış
Yüzlerde çizgiler saçlar aklanmış
Durulmak ne kadar nereye kadar

Yalnız bir uğultu kulaklarında
Delirten zonklama şakaklarında
Terkedilmişliğin sokaklarında
Kırılmak ne kadar nereye kadar

Hep aynı çizgiyi çizmek yeniden
Hep aynı şiiri yazmak yeniden
Aynı sorunlara kızmak yeniden
Kurulmak ne kadar nereye kadar

O/Nur/ca sorular cevaplar aynı
Hep aynı hatalar sevaplar aynı
Hep aynı günahlar Tevrap/lar aynı
Darılmak ne kadar nereye kadar

Onur Bilge

..DAYANAMAM BEN

Biraz daha baksam yakacak sanki
Korkarım o gözler öldürür beni
Yüreğim eriyip akacak sanki
Korkarım o közler öldürür beni

Seni seyretmeye dayanamam ben
Bundan daha fazla da yanamam ben

Belki bir köşeden bir gün ansızın
Çıkarsın devirir çalımın hızın
Terslersin oturur içime sızın
Korkarım o sözler öldürür beni

Sana yaklaşmaya dayanamam ben
Bundan daha fazla da yanamam ben

Onur Bilge

..DEĞİŞMEZ YASA

Değişmiş, eşyanın rengi
Boyanmış, ne varsa yasa.
Bu ateşin var mı dengi? ..
Ölüm, değişmeyen yasa! ..

Sahipsiz kalmış, çiçekler
Yiyecekler, ičekler...
Gelip, kefen bičekler! ..
Sus pus olmuş, halı, masa...

Kiminin gözü parada
Elem sızlıyor, yarada!
Gelen giden, bu arada...
Değerlenmiş, çelik kasa!

Kimisinde mülk kaygısı...
Hırs bürümüş, yok saygısı.
Mal ister, yokmuş yaygısı!
Ölen ölür, ne gam, tasa?

Kimisi masraf hesaplar
Bir türlü tutmaz, hesaplar.
Ya ahretteki hesaplar?
Yardım edilir mi, nasa?

O/Nur/dan yakın kimi var?
Kâinatın Hâkimi var! ..
Dünyada yerçekimi var
Ruh Berzah'a, yere posa! ..

Onur Bilge

..DELi CANAVAR

Avcumun içinde büyüse güneş
Koluma baş koyup, yatsa, uyusa!
İçimi kavursa çılgınca ateş
Böylesi bir sevda sığar mı usa?

Beynim seni yazar, kalbim heceler
Bitmez yalnızlıkta uzar geceler
Balığın karnında kimler geceler?
Çağırsam da gelse, sorsam Yunus'a!

Yunus'ça kurtulsam, çıksam dışarı!
Senden uzaklarda durmak, başarı!
Haşarı bu deli gönlüm, haşarı!
Tutsam da kapatsam, girmez fanusa.

İçimde kükreyen deli canavar
Bilir mi utanma, sıkılma ve ar!
Kudurmuş, çıldırmış, sabaha kadar
Kivransa, çırpınsa, yansa, ulusa! ..

Gönül ipotekli, gitmez uzağa
Bağlar bağışlasa beylerle ağa
Yaralı, çırpınır, düşmüş tuzağa
Tur dağından yardım eder mi Musa?

İlâhi bir sevda çıkmış karşıma
Zabita kesilmiş, gönül çarşıma
Hükmeder şiire, şarkı, marşıma
Dilimden yayılır, bütün ulusa...

Gem vurulamayan bir küheylandım
Yıllarca Allah'ın adını andım
Yeter artık Rabb'im, yandım ha yandım! ..
Fettah yardım etse, Rahman korusa! ..

Gönülden gönüle sessiz bir çığlık
Geçitsiz kayalık, çalılık, dağlık
Oysa arkamızda bahçelik, bağlık
Açık adres olsa, ruhum okusa!

Züleyha misali intikam alan
Yusuf'ça zindanda yıllarca kalan
Yuvası yıkılmış, yüreği talan
O nur yapayalnız düşmüş mahpusa.

Onur Bilge

..DELİ KASIRGAM

Bazen soğuk, poyraz, bazen yağmur, kar...
Sen her gün bir türlü esersin, bende! ..
Sevdan, sekiz yönden gelen bir rüzgâr...
Bilmem ki dört mevsim ne'dersin, bende?

Bazen çatıdasın, tıklar tıkırsın!
Fırtınam, yağmurum, şakır şakırsın! ..
Deli kasırgamsın, nedir o hırsın! ?
Her yeri tarumar edersin, bende! ..

Saçaklarımdaki buzlarsın, sarkan
Bir kuzey rüzgârı mutlaka, arkan...
Senin hasarından bir benim, korkan!
Dolular yağdırır gidersin, bende! ..

Ayaza çekersin, donup, gecede
Bir çığlık esintin, her bir hecede! ..
Kar, kış, düğüm düğüm, her bilmece
Anlamam, çözemem, ne dersin, bende?

Ilık bir meltem ol, gel, es başımda!
Bir sabah güneşi ol, doğ karşımda!
Bir bak, buzları çöz, ak gözyaşımda! ..
Neden, hep donduran kedersin, bende?

Kırağı çalmış bir şaşkın'a döndüm!
Dünyamı şaşırdım, aşkına döndüm!
İçinde eridim, taşkına döndüm! ..
Sellere verir de neylersin, bende?

Sabah güneşi'm ol, bitir kışımı!
Bırak artık yeter, bırak hışımı! ..
Geceme doğ, ısıt, içim dışımı!
Dağlar arkasına gidersin, bende.

Ellere fırtına, bana meltem ol!
Bana düğün-bayram, ele matem ol!
Kalbime vurulan nurdan hatem ol!
O nurdan mutluluk yeşersin, bende!
Onur'dan mutluluk derersin, sen de.

Onur Bilge

..DELi VURGUN

Fikrisabit kalbimin tek saplantısı
Kaçık yağmurlarımın sersem gecesi anla
Ben seni sevmişim kendimi değil
Yeter savaştığım zamanla
Serseri sonbahar yaprağı yalnızlığımda
Israrla hep aynı yerdesin

Sonsuzluk yolunun sarhoşluğunda
Huzursuz bir âlemden yankılanır sesin
İnlemeler halinde döner durur beynimde
Bitmez çilemin ıstıraplı uzantısı
Kader sokaklarımın duvarlarına yazılmışsın
Silinmez kanla
Çakılıp kalmışsın kör aklıma
Gördüğüm anda
Nerdesin

Ey seçici gönlümün hüzünlü sevgilisi
Biteviye sızlanışlarımın yegâne ilgilisi
Zembereği boşalmış yüreğim dolanmış ağa
Çözümü mahşere kalmış duygulardayım
En derin uçurumunun kenarındayım son dağın
Ruhumun ateş denizi karanlığında
Darmadağın
Ha düştüm ha düşeceğim toprağa
Bire indirgenmiş durumdayım
Kararttıkça karartma
Arattıkça aratma
Atma beni yardan yara bir daha
Sabır granitimi çatlatma

Anıları ele
Mutlulukları katla da katla
Yak kederi tasayı
İkide kalsın sayı
Dinsin bu velvele
Zamanın önünde koşalım el ele
Gel hele gel deli vurgun
Gel hele

Onur Bilge

..DEMEDİM Kİ

Gün ışığı gibi ulaştın, bana
"Kavlat, tüm derimi yak! " demedim ki!
Gözümünden sızarak bulaştın, bana
"İçimi yakarak ak! " demedim ki!

Bazen belâ oldu, kirpiğin kaşın
Dalga dalga saçın, perçemli başın...
"Heykel gibi dikil, gönlüme taşın
Ruhumda ateşler yak! " demedim ki!

Gök gürültüsünü seda etmişsin
Yağmuru, doluyu feda etmişsin
Göklerde bin türlü eda etmişsin
"Gözümde şimşekler çak! " demedim ki!

Kasırga, fırtına... Estin başımda
Kum bile kalmadı, koca taşımda
Ben sana ne yaptım? "Ahir yaşımda
Dünyamı başıma yık! " demedim ki!

Nehir misin, şakır şakır akarsın?
Her yerde önüme selle çıkarsın
Islak ıslak, bulut bulut bakarsın
"Çağlar ol, kalbime ak! " demedim ki!

Erozyon mu oldun, kaydıldın beni?
Şeytan mısın, yoldan caydırdın beni?
Aşk sarhoşu edip, baydırdın beni
"Kapının önüne yık! " demedim ki!

Azrail'im olup, karşıma çıktın
Deprem oldun, gönül evimi yıktın.
Ne çabuk usandın, nazımdan bıktın?
Sana bir kez bile: "Tık! " demedim ki!

O nasıl yürüyüş, duruş ve bakış?
Beynime işlisin, sen nakış nakış.
"Haydi çık karşıma, yakama yapış
Başımı belâya sok! " demedim ki!

Binlerce kişinin içinden seçip
Cayır cayır yakıp, karşıma geçip
Ilık ılık akıp, kendinden geçip
"Gözlerime öyle bak! " demedim ki!

Bende kilitlenip kalmış, gözlerin
Ağlama, canımın içidir, yerin.
"Fısıll fısıll konuş, bak, derin derin
Gönlümün tahtına çık! " demedim ki!

Bu şiir bir çılgılık, şikâyet değil
Duygu hırsızlığı, sirayet değil

İstersen yırt, hadis ve ayet değil
"Muska yap, boynuna tak! " demedim ki!

Bütün insanları karşına alıp
Herkesi bitirip de yalnız kalıp
Kızaran, ıııslak gözlerle dalıp:
"Seviyorum! " dedin: "Gık! " demedim ki!

O/nur seninledir, ölene kadar
Seni yaşar, sana canını adar!
"Çılgın sevda, benim aklıma zarar
Haydi, yüreğimden çık! " demedim ki!

Onur Bilge

..DENİZ

Bu gece bir başka yatıyor deniz
Ağlamış hıçkırılmış durulmuş gibi
Dalga dalga keder sarı bir beniz
Girdap girdap içi burulmuş gibi
Bir zalim yüzünden vurulmuş gibi

Çukurunda esir yerinde mahkûm
Çılgın sevdasıyla kavrulmakta kum
Bu gece benim de dağıldı uykum
Aynı ateş ile kavrulmuş gibi
Çıldirtan hüzünden vurulmuş gibi

Ne kadar özgürsün rahatsin orda
Bense yangınlarda ateşte korda
Nasıl da çaresiz ne kadar zorda
Kabir soruları sorulmuş gibi
Bir melek sözünden vurulmuş gibi

Değse de deryaya varamaz kumsal
Kalkıp maviliğii saramaz kumsal
Ezilir bir işe yaramaz kumsal
Dağlarsa tahtlara kurulmuş gibi
Kumla can özünden vurulmuş gibi

O/Nur/la çırpınır ulaşmak ister
Sahile sarılıp kavuşmak ister
Varıp fısıl fısıl konuşmak ister
Azapta kıvrandır yorulmuş gibi
Deniz tam gözünden vurulmuş gibi

Onur Bilge

..DENİZ FENERİ

Mutluluk vaktine saat kurmuşsun
Ayna karşısında nedir bu vakar
Ruh güzelliğinle ona vurmuşsun
Sen kendi kendini seyredersin yâr
Deniz fenerinde gizli yaralar

Salına salına suda yüzerken
Bakışlarınla can alır gezerken
Galibiyet için henüz çok erken
Ansızın karşına çıkar kayalar
Kıyıda kalanı nasıl yaralar

Sanma ki dosttur o sinsi bir düşman
Apansız devirir sillesi yaman
Bitiverir sevdan çınlar yalvarman
Kimleri yutmadı seni de yutar
Âni yok oluşun yürek paralar

Ayna kırılacak saat duracak
Bir ateş yakacak yel savuracak
Sular kaynayacak ve kuduracak
Deniz sessiz âfet emin karalar
Geride kalanlar yasını tutar

Tekler tekler ile çiftler olacak
Kim bilir kaç yelken şiir dolacak
Yol gösteren ışık da kaybolacak
Mavi deli ateş eritir yakar
Deniz fenerine intihar yazar

Dağ başlarında buz kar inadına
Doyarsın tuzunun zehir tadına
Hazin bir öyküdü denir adına
O/Nur/la kaynayan bir kızgın buhar
İçinde kim bilir kimler neler var

Onur Bilge

..DiYORUM

Akşamdan sabaha kadar zikirle
Eşğine yatıp kalsam diyorum
Sabahtan akşama kadar fikirle
Serapa aşkınla dolsam diyorum

Altında kalmışım onca günahın
Faydası olur mu ah ile vahın
Yaktığı ateşle yakıp Allah'ın
Günde bin kez kömür olsam diyorum

Sırtımda yamalı derviş hırkası
Cennete de gelsin diye arkası
Şaşa kalsa yetmiş iki fırkası
Yolumu aşk ile bulsam diyorum

Vazgeçerek maldan mülkten tapudan
Eşyadan paradan yardan yapıdan
Senden Sana açılan her kapıdan
Dalarak payımı alsam diyorum

Gönülle yürünür nurlu yolumda
Cin şeytan pır dönse sağ ve solumda
Sıratı geçerken melek kolumda
Hakkın selamını alsam diyorum

O/Nur/la sıratı jet gibi geçsem
Resulün elinden Kevser'i içsem
Gözüme en uygun açığı seçsem
Cemalin seyrine dalsam diyorum

Onur Bilge

..DİZİ DİZİ KIRDIK DİZİ

.....Tutuldu bu şehir azat
.....Et ne olur Şehrâzat

Bitimsiz şiirimsin
Hayatıma yazmışım
Aşkimsı şiir imsin
Güze dönük yazmışım

Yedi üç beş altına
Yedi kat yeraltına
Ayağının altına
Yüreğimi yazmışım

Takılmışım yaba'na
Sakın gitme yabana
Ya toprağa ya bana
Gelin edip yazmışım

Aşkın yarama tımar
Virânım gerek imâr
Kurbanım yetiş mimar
Kitabını yazmışım

Onur olmuş ha lime
Bir bak acı hâlime
Ne olursun Halime
Seni bana yazmışım

Onur Bilge

..DOĞMAK İSTİYORUM

Ne farkım kalmış benim
İki büklüm ceninden?
Bir tomurcuğun kabre
Açma sancısındayım.
Vücudum uyuşmuş
Sevgisizlikten.
Doğmak istiyorum
Gözlerinde, yeniden
Derinden...
Derinden
Yüzünden
Ellerinden...
Üç karanlığın
İçinden.

Onur Bilge

..DOLu

Gece buz yağmuru yağdırır durur
Badem Şekerleri kaplar her yeri
Pencere camına kapiya vurur
Çok üşümüş girmek ister içeri

Önce tıkr tıkr sonra hızlanır
Takır takır sanki taramalıdır
Yalvarır yakarır ağlar sızlanır
Şefkati kuytuda aramalıdır

Açılmazsa taşa tutar camları
Sökaklar bembeyaz çakılla dolu
Çimi çiçekleri yeşil camları
Kırar filizleri o/nur/lu dolu

Onur Bilge

..DoSTLUK

Ne bir benzeri var ne bir örneği
Özgün bir sevgi bu önünde eğil
Saf katıksız dostluk öz çekirdeği
Arkadaşlık değil aşksa hiç değil

Ne bir pazarlık var ne bir beklenti
Ne bir dalga geçiş ne bir eğlenti
Ne bir eksiklik var ne bir eklenti
Dört dörtlük güzellik istemsiz meyil

Karşılıklı hizmet say ki kölesi
Sonsuz fedakârlık sanki ölesi
Bulunmaz mutluluk var mı böylesi
Arasan dünyayı dolaşsan il il

Huzurlu sığınak süt liman yaşam
Ne istenir başka her şey tastamam
Hem ağabeyimsin kardeşim babam
Hem canım ciğerim her şeyimsin bil

İki kıta gibi bağlamış berzah
Pırıl pırılız biz çekilmiş perdah
Bizi bizim için yaratmış Allah
Ayırmaya kalkan cânî ve katil

İkiliden biri yaşar matemi
O/Nur/la doldurdum zaten çilemi
Ölürsem üzülme ağlama emi
Kalana yürekten bir Sabr-ı Cemil

Onur Bilge

..DÖNME GÖREYİM

Elveda diyerek gitmek kolaydır
Pişman ol saçını yol da göreyim
Sevdanın yolları dolay dolaydır
Vuslata kılıcı çal da göreyim

Aklına gelmesin aklımı çelme
Ne olursa olsun bir daha gelme
Hatta bu tarafa bile yönelme
Kendi alemine dal da göreyim

Anılarımızı silmedin mi sen
Geriye dönüş yok bilmedin mi sen
Gidip gidip geri gelmedin mi sen
Yiğitsen yerinde kal da göreyim

Unuturum demek kolay geliyor
Ayrılık yüklenip yürek deliyor
Gittikçe daha da çok örseliyor
Erkeksen aşkını salda göreyim

Onur Bilge

..DuA

Bir iman ki yazdım çizdim kaç kere
Bir iman ki sığmaz göklere yere
Bir iman ki çılgın çağlayan dere
Yanıyor yüreğim vuslat nasip et

Yürüyelim Hakk'a doğru el ele
Karışalım 'ashap' denilen sele
Yıkılsın kalmasın batıl bir kale
Bayrağı göklere çekmek nasip et

İslâm benim dinim bana emanet
Şehit Ayşe'ler binlerce Mehmet
Kahret düşmanları Allah'ım kahret
Bize mutluluklar refah nasip et

Yavru anasının dizine yaslı
Hazreti Ali'nin kılıcı paslı
Müminler ağlıyor Müslüman yaslı
Bize zaferlerle savaş nasip et

Müslüman'sın kâfir içinde yitme
Önüne gelenin peşinden gitme
Müminin başını yere eğdirtme
Rabb'im hidayet et salâh nasip et

Müminler toplanmış sancak altında
İslâmın sancağı Nebi tahtında
Binlerce melek Allah katında
Resul'den işaret dua nasip et

Kardeşime kurşun esaret zindan
Müslümanlar artık bıktı canından
Dört halife çekmiş kılıcı kından
Ardından koşacak ordu nasip et

Ninenim dilinde duan Allah'ım
Dedemin dizine derman Allah'ım
Senden gelir emir ferman Allah'ım
Kurtar kullarını zafer nasip et

Rızan için idi namaz oruçlar
Sana açılmıştı yalnız avuçlar
Kâfir bunun için bizleri suçlar
Ezanlar susmasın nefes nasip et

Bizlere verdiğin bu kutsal sancak
Müminden mümine emanet ancak
Kıyamete kadar dalgalanacak
İlâhi bir rüzgâr meltem nasip et

Oğlumun elinde Kur'an oldukça
Kızımın dilinde duan oldukça

Yüreklerimizde iman oldukça
İslam ülkesine huzur nasip et

Resulün yolunda nur izindeyiz
Önderimiz O'dur Hak zikrindeyiz
Bizler gece gündüz hep seninleyiz
Sen de bizimlesin berat nasip et

Bizi kıyamette üçe böldürme
İman ile yaşat suçlu öldürme
Kimini ağlatıp kimin güldürme
Hepimizi affet cennet nasip et

Biz bir Seni bildik Seni biliriz
Şehitlik isteriz ödül isteriz
Ölüm düğün bayram Cemal isteriz
Ya Rab cennetinde görmek nasip et

Onur Bilge

..DUDAK İZLERİ

Camda damlaların dudak izleri
Baharın etkisi aşk filizleri
Öpücükler camı sarhoş ediyor
Neşesi sarıyor içerde bizi

Kaktüsün dikenini güle değiyor
Gül mahcup kızarmış boyun eğiyor
Rüzgâr sarmaşığa zulüm ediyor
O mazlum başını yere eğiyor

Hayal salıncakta sallanır gibi
Hayalin düşleri ballanır gibi
Yer yerinden oynar bir uyanırsa
Deprem olmuş her yer sallanır gibi

Oluktan akıyor sular gürlüyor
Yüzü yıkanıyor beton gülüyor
Saksılar ağlıyor dağ taş ağlıyor
Bulutlar uçuşup bir bir ölüyor

Ben de ölüyorum söylemek çok zor
Karşılıklı yakar kavurur o kor
Dille anlatılmaz gözlerin dili
Ne ben söyleyeyim artık ne sen sor

Onur Bilge

..DURMAZ GELİRDİN

Aklın ağrısaydı, renkler solsaydı
Kavuşma hayali kurmaz, gelirdin!
Sende, benim kadar sevda olsaydı
Bunca zaman orda durmaz, gelirdin.

Sevgiye yasak yok, gönüller özgür
Bir sevgi şairi, aşkı hoş görür.
Sevmeyen yürekler paslanır, çürür
Detaylar üstünde durmaz, gelirdin.

Denizi buluta bindiren misin?
Gözyaşı gözyaşı indiren misin?
Hasret yağmurunu dindiren misin?
Hataysa; yüzüme vurmaz, gelirdin.

Nasıl şiir yazar insan, yanmazsa
Doya doya ateş içip, kanmazsa?
Tekamül edemez kalp, uyanmazsa
Ahiret suali sormaz, gelirdin!

Dilin kavga eder, için barışık
Sen mi haklı, ben mi? Biraz karışık.
Varsa gözlerinde yanan bir ışık
Sen bilirdin; ele sormaz, gelirdin.

Deniz mavisıyla çağırdım durdum
O/nur yeşiliyle aklına vurdum
Beyazlara şiir yazdım, duyurdum
Beni tam alnımdan vurmaz, gelirdin!

Onur Bilge

..DUYGULAR HAPİS

Kuşlar çırpınıyor uçamıyorlar
Uçuşmak imkânsız duygular hapis
Sevda yüreklerde açamıyorlar
Konuşmak imkânsız duygular hapis

Ayrı bahçelerde çiçekler gibi
Ayrı ormanlarda ağaçlar gibi
Ayrı denizlerde adalar gibi
Buluşmak imkânsız, duygular hapis

Kaktüs diken diken kuş konamıyor
Kelebek rüzgâra katlanamıyor
Çiçekler bahara dayanamıyor
Kavuşmak imkânsız duygular hapis

Evse hapishane duvar değil sur
Yaşamak işkence kalmamış huzur
Yazsa da kahrından ölse de Onur
Anlaşmak imkânsız duygular hapis

Onur Bilge

..DUYGUSALLIK

Benim hayatımı yaşayamazsın
Bu duygusallığı taşıyamazsın
Bir çakıl taşının güzelliğini
Kalp akvaryumuna taşıyamazsın

Notalar kalbine yürür dalar mı
Tüm hücrelerine müzik dolar mı
Aşktan mutluluktan başın döner mi
İçin ürperir mi gözün dolar mı

Hiç tanımadığın canın olur mu
Damarlarındaki kanın olur mu
Ölünceye kadar güveneceğin
Sonsuza uzanan yanın olur mu

Ya yalnızlığı ya uykuyu bölmek
Onunla dirilmek onunla ölmek
Sevgiyi umudu ve mutluluğu
Toplamak çarpmak ve ikiye bölmek

O/Nur/la yanarak yakar mısın sen
Yürek göklerinde çakar mısın sen
Hele sevildiğin söylendiğinde
Fıskırıp kaynaktan akar mısın sen

Onur Bilge

..DÜDEN

Toprak çeker ya insanı, bazen...
Hani, çıplak ayak dolaşmak isteriz ya...
Dokunmak, avuç avuç savurmak...
Çamur karmak, doyasıya...
Hani, anamızı özleriz ya...
Özlerim taşını, toprağını, suyunu...

Yeryüzü, girişi...
Yani hayat...
Ağaçlı, çiçekli, ferah...
Taşlı, tozlu, topraklı...
İnişli çıkışlı...
İster sağa dön, ister sola...
Yollarında kaderin gidişi, gelişi...
Ortası uçurum...
Tuhaf bir durum...

Kabrin kapısı, toprak...
Mağara ağızı...
Basamak basamak...
Her an biraz daha ineriz
Bir de bakmışız ki
Kabirdeyiz! ..

Nasıl girmişiz kovuklara?
Karanlık, rutubetli...
Yosun tutmuş her tarafı
Her yer kapkara!

Sesler kesilmiş
Biz de susuyoruz.
Bunalıyoruz.
Yukarda kalmış dünya
Sağ sol, ön arka, alt üst
Altı yön; taş, toprak
Islak mı ıslak
Her şey altüst! ..

Yeraltında da var, yol
Yürü bir yol
Işık ara
Güneş, yeşillik, hava, su
Ne kadar zavallıyız
Ve ne kadar naçar, doğrusu...

İner merdivenler
İneriz biz...
Tüplerimiz biz biz! ..

Yediveren sarmaşık güller...
Belirir renkler...
Yemyeşil çimenler...

Bir deli orman...
Güröl güröl, çağlayan...
Çağıl çağıl, çay...
Tahtlar...
Altından ırmaklar akan...
Gül yüzlü çocuklar, kuşlar...
Yiyecekler, içecekler...
Meyveler, çiçekler, çimler...

İşte güneş!
İşte ay!
Yıldızlar...

Semaverde ateş
Altında kaynar su
Üzerinde çay...
Dokun
Bir kez dokun
Dayan, bir tek damlaya!
Ya...
Vay ki vay!

Taraçalar, çardaklar...
Altında ırmak...
"Cennet mi burası? ! .."
Diye bağırarak...
Sonra garsonlar...
Hizmet eder ya bunlar.

Gilmanlar
Ceylan gözlü huriler
El değmemiş eşler...

Cemal görmek nedir?
Nasıldır başka?
Her varlıktan bakan Bir Varlık var!

Onur Bilge

..DÜNYEVi SORGU

Nerden öğrendik aşkı
Girdik çıkamıyoruz.
Sevda büyüğü şarkı
Ondan bıkamıyoruz.

Kıvılcımla tutuşur
Yüreklerde buluşur
Hayal hayal uçuşur
Kurşun sıkamıyoruz

Duygu duygu bulaşır
Yürek yürek dolaşır
Fısıll fısıll ulaşır
Kulak tıkamıyoruz

Dünyevi sorgudur aşk
Beyinde burgudur aşk
Duygusal kurgudur aşk
Hoştur bıkamıyoruz

Aşk sır içinde sırdır
Gündemde kaç asırdır
Kristal bir kasırdır
O/nur yıkamıyoruz

Onur Bilge

..DÜŞ GÜZELİ

Bir zamanlar göz alıcı sultandım
Hayale sığmayan muhteşem dilber
Yemyeşil gözlerim mavi elbisem
Topuklarımda sapsarı saçlarım
Beyaz tenim pespembe yanaklarım
Kıpkırmızı gülümseyen dudağım
Kızlarla oturur gergef işlerdim
Kafeslerden sokakları gözlerdim

Faytonum kapıda hazır beklerdi
Uşağım dadım emrime âmade
Her akşamüstü seyrana çıkardım
Etrafım mimoza erguvan lale

Şarkılı şiirli sandal sefası
Söyleşerek martılarla oynardım
Dalar gider gurubu seyredirdim
Bir taraftan soğuk şerbet içerdim
Ballı ayva tatlısını severdim
Bir de Şehzade Fatih'i hem nasıl

Masal Kızı Düş Güzeli'ydi adım
İlham verirdim rüyalar süslerdim
Peygamber müjdesi hayal ülkesi
Yeryüzünün gözbebeği arzusu
İslam cengâverlerinin ülküsü
Bense umutla Türk Sultan beklerdim

Kavuşmamız öyle kolay olmadı
Kaç kere istedi beni babamdan
Kaç kez geldi kapımıza dayandı
En nihayet oluk gibi aktı kan
O beni topla tüfekte kazandı

Gemileri dağlar kayalar aştı
Derya değil karaları dolaştı
Kara sevdalı âşıklar buluştu
Nasrani'si Müslüman'ı karıştı
İki kıta sevinç ile sarıştı

Eli mahkûm babam ister istemez
Teslim etmek zorunda kaldı beni
Çağ kapatıp çağ açan kavuşmamız
Tellallarla dört bir yana yayıldı

Ulema sultan ve saray erkânı
Halk ile toplandı nikâh kıyıldı
Tez elden bir düğün dernek kuruldu
Tam kırk gün kırk gece şenlik ve şölen

Gazilerin yaraları kapandı
Şehitlerin bedenleri canlandı

Yerde gökte kim varsa bizi andı
Gayrimüslimler bile hoşnut kaldı
Olay kırk bir pare topla kutlandı

Yanımda çağın en büyük sultanı
Başımdaki taç onun armağanı
Kollarımda taş işli bilezikler
İncecik belimde bir altın kemer
Pırlanta yüzükler elmas küpeler
Yakut gerdanlıklar inci kolyeler
Gümüş nalınlar daha neler neler
Rengârenk kadifeler ipekliler
Dalga dalga saçımda sırma tarak
Dolaştım asırlarca salınarak

Yedi kat göklerde yerde anıldım
Seferlerle savaşla kazanıldım
Eyüp Sultan yüreğimde yatıyor
Evliyalar damarımda atıyor
Etim kemiğim veli şehit gazi
Zannettiler ki kolayca alındım

Önce taşradan bir akın başladı
Sırtlarında yorganları denkleri
En çok başlık parası bulmak için
Meşhur olmak için iş kurmak için
Önceleri makuldü istekleri

Sonra kem tıynette kişiler geldi
Gözünü para bürümüş insanlar
Yatırım adına talan başladı
Evlerimi başıma göçürdüler
Beni yerin dibine geçirdiler
Göklerimi o gök delenler deldi
Şimdi akciğerlerim delik deşik
Gözlerimi oyuk oyuk oydular
Yerlerine taşla cam doldurdular
Her yanımda kırık çıkık ve yanık
Vücudumda sayısız yara bere
İki büklüm oldum yaklaştım yere
Gömülmem çok yakındır bir depremle

Her sabah vızır vızır caddelerim
Yollarım sokaklarım telaş dolu
Herkesin derdi var başından aşkın
Nefsi nefsi kırış kıyamet mahşer
İyilik yerine çöreklenmiş şer
Aralarında asayla gezerim
Ya Allah Ya Sabır selamet derim
Nezaket namına bir şey kalmamış
Hanımefendiler beyefendiler
Gidip gelmemekteler birer birer

Saygısızlar görgüsüzler artmakta
Geride kalan güzide kişiler
Kollarını bağlayarak bakmakta

Nerede o masum aşklar âşıklar
Cebi delik gariban sevgililer
Entel dantel sarhoşlar serseriler

Bütün mal varlığım yağma edildi
Saraylarım kasırlarım köşklerim
Konaklarım birer birer devrildi
Ne sandal kaldı ne kayık sefası
Ne esinti hava ne bad-ı safa
Bunaltıcı yazlar karlar ayazlar
Nerde koruluklar gümrah ormanlar
Birkaç çay bahçesi asık çehresi
Sonradan sonraya tek Piyer Loti

Artık ne şerefim kaldı ne de şan
Rüyalar perisi perli perişan
Varoşlardaki sefalet diz boyu
Yakarmada cümbür cemaat açlar

Nerde o kuyular nerde sarnıçlar
Nerde Mimar Sinan'ın duru suyu
Dürüst esnafın da değişti huyu
Her yer tıklım tıklım ticaret doldu
Mescitler camiler görünmez oldu

Üzerimde ütüsüz bir tuvalet
Kırışık yüzüme makyaj yaptılar
Buruşuk boynuma inci taktılar
Kaderimle baş başa bıraktılar

Onur Bilge

..DÜŞLERİN KARANLIK SOKAKLARINDA

Düşlerin karanlık sokaklarında
Vuslata çıkacak yol bulamadım
Caddede otobüs duraklarında
Sokulup girecek kol bulamadım

Herkes dışardaydı kalabalıktı
Kırış kıyametti çığlık çığlıktı
Vakit hep akşamdı ve karanlıktı
İzini soracak kul bulamadım

Kaç kere evinin önünden geçtim
Görebileceğim yerleri seçtim
Karşında oturup bir şeyler içtim
Kapını çalacak hal bulamadım

Perdeler kapalı ezelden suskum
Ardında yaşayan varlığa tutkum
Haykırmak istedim tutuldu nutkum
Sana seslenecek kal bulamadım

Arz yüzünü şarktan garba döndürdü
Aşkın yıldızları ayı söndürdü
Yokluğun gönlümü çöle döndürdü
Umut yeşili bir dal bulamadım

Üç düşümden biri şad olamamak
Rüyalarda yitmek ve bulamamak
İç içe karanlık kurtulamamak
O/Nur/a uy/an bir sal bulamadım.

Onur Bilge

..DÜŞLEYİP SEVMİŞTİM

İstersen hiç gelme ister şimdi gel
Ben seni hep sensiz sevmiştim zaten
İstersen kezzap ol yüreğimi del
Ben seni bedensiz sevmiştim zaten

İstersen parçala at bedenimi
İstersen ateşe çat bedenimi
İstersen toprağa kat bedenimi
Ben seni hep tensiz sevmiştim zaten

Seninle bir kere buluşmadım ki
Karşılıklı bir kez konuşmadım ki
Bir ömür boyunca kavuşmadım ki
Ben seni sevensiz sevmiştim zaten

Ruhun ruha özlem duyuyuydu bu
Bir gönlün bir gönle uyuyuydu bu
Hayale düşlere doyuşuydu bu
Ben seni nedensiz sevmiştim zaten

O/nur/lu aşklarda gönül gözü tok
Yalvarmak yakarmak sahip olmak yok
Sadece yalnızlık ve sıkıntı çok
Ben seni hep ben/siz sevmiştim zaten

Onur Bilge

..DÜŞÜNCEL

.....İsterse ömrümüzün bir anı kalsın
.....Yaşansın olabildiğince
.....Alabildiğine yaşansın

Bir şiir oku bana
Sessizliği bozmadan
Dağıtmadan romantizmi
Ürkütmeden ıssızlığı
Hissede hissede
Şöyle hakkını vere vere
Heyecanlı boğuk yumuşacık
Okşayan sesinle
Duygular yerlerini bulsun
Uzaklarda çok uzaklarda yanan
Geçmişin buruk ıslığının soğuk fonunda
Ölümüne bir aşkı anlatan
Hüzünlü bir söz büyüsü olsun
Ve kavuşmaya dair bir umut sonunda

Ellerim terlesin erisin kaybolsun ellerinde
Gözlerim gözlerinde donsun
Derinde en derinde
Yüreğimden hızla yayılan ürperti
Üzerinde limon çiçeği kokusu bahçelerin
Derinde derinin her yerinde

Bir ay gülümsemesi bembeyaz dupduru
İçimize huzur yayan
Karanlık yüzünde ışılan gecenin
Bir de senin
Bakışlarının ışıltısıyla uyumlu
İncimsi dişlerin
Yanık teninde

Mehtabın serinliği oynaşırken beyaz giysinde
Dans ederken gecenin serptiği çiğ taneleri
Dalga dalga siyah saçlarında
Melteminde çam kokusu kentin
Suyunda yosun kokusu
Cildinde ıslak buğusu denizin
Dudaklarında tuzu

Kum yorgunu çıplak ayaklarımızdan dökülsün
Geçmişin ısrarla yapışan birikimi
Kıyıya paralel kumsal boyunca
Birbirine oldukça yakın ve uyumlu uzayan
Yalnız kimsesiz ayak izlerimiz
Sabitlensin belleklerimizde
Bengi bir aşk kilitlensin bileklerimizde
Çağlarken bendini yıksın hislerimiz
Özgürce raksetsin sessizliğe sinen seslerimiz
Çağlardan çağlara aktarılsın

Okunsun şiirimiz
Bilinsin hikâyemiz
Bir gece yarısı birbirine dayanan
Falezlerde baş başa kalan
Sabahlayan biz
Aslında kimiz
Kimleriz

Gel otur şu kayaya yanıma
Şöyle arkaya
Daya sırtını güvenle sırtıma
Hızla nefes alışlarını
Kalp atışlarını duyayım
Ritmine uyayım
Başını omzuma koy
Saçların karışsın saçlarıma
Duyguların duygularıma
Yakınlığına doyayım
Soy tüm karanlık düşüncelerden belleğini
Yerine güzellikler koyayım

Bir şarkı söyle bana
Şöyle yıldızları seyrede seyrede
Heyecanlı boğuk yumuşacık
Okşayan sesinle
Sessizliği bozmadan
Dağıtmadan romantizmi
Hissede hissede
Hakkını vere vere
Duygular yerlerini bulsun
Uzaklarda çok uzaklarda kıvranan
Geçmişin buruk ıslığının soğuk fonunda
Ölümüne bir aşkı anlatan
Hüzünlü bir söz büyüsü olsun
Ve kavuşmaya dair bir umut sonunda
Gözlerin gecede
Derinde en derinde
Ellerim kenetli ellerinde

Derinde gecenin serin buğusu
Şiirin hüznü şarkının melankolisi gözlerinde
Dudaklarında denizin tuzu
Her nefeste çiçek yosun ya da çam kokusu

Çidebildiğin en uzak yıldızlardan kopar al
Özenle topla yok sayılan umutları
Tüm ulaşılmazlıklara inat
Getir yüreğime say

Uzaklardan hissetsin kötü ruhlar
Kıskançlıktan çatlasın
Onları yok say

Her Şeye Şahit olsun
Sevinçle onaylasın ay
İyice tanısın parmaklarım ellerini
Ellerim ellerine doysun
Erisin avuçlarım avuçlarında
Ter olup aksın

Gözüm dalsın bakışlarının ışığına
Hayran hayran baksın
Bakakalsın aşığına
Yıkansın ruhumun çiçekleri
Gülümsesin canlansın
Tüm tomurcukları açsın
Kansın özüne özüm

Haydi köpürt gecenin saçlarını
Durula tel tel tara kirpiklerinle
Nefesinle kurut
Süsle çiçeklerimle
Olumsuz ne varsa unut
Yaşanmışlıklara dair
Geçmişini bitir
Karanlıkları soy
Renkleri geri getir
Yerli yerine koy

Doysun evren ışığına
Sıcaklığına kansın
İsterse ömrümüzün bir anı kalsın
Yaşansın olabildiğince
Alabildiğine yaşansın
Falezlerde hayattan çalıntı
Mutlu bir anı kalsın

Onur Bilge

..ECEL

Ecelim, doğarken yollara çıkmış
Yıllarımda dura dura geliyor! ..
Zannetme, zamanı saymaktan bıkmış
Saatini kura kura geliyor! ..

Bir buçuk yaşında nazar, havale...
Zehirlenme, kaza; geldim, bu hâle.
Sıkıntı, bunalım; bak şu ahvale!
Yüreğimi bura bura geliyor! ..

Ya bir baş dönmesi, ya ağrı-sızı
Ya ateş, halsizlik, ya baş ağrısı...
Bunlar, taksit taksit ölüm sancısı
Mesajları, ara ara geliyor! ..

Hesaplı atıyor, her bir adımı
Herkesi tanıyor; bilir, adımları.
Sıfatı melektir, diğer adı mı?
Azrail'dir, kara kara geliyor! ..

Her can, o şerbeti elinden iğzer
Fidanı, ağacı orakla biçer
Yedi kat gökleri bir anda gezer
Yelkenleri fora fora geliyor! ..

Kimi murat almış; almamış, kimi...
'Allah'ın Kanunu' bu, yer çekimi!
Sûrla yeşerecek insan ekimi
Topraklara kara kara geliyor! ..

Nerdeyim, nasılım, bilir hâlimi
Bilir adresimi, bilir ilimi
Yüce Yaratan'dan almış, ilimi
Yollarımı sora sora geliyor! ..

Gece-gündüz, her an zaman sayıyor
Yıldırımından hızlı ışık yayıyor.
Göklerde art arda yıldız kayıyor
Her bir cana vara vara geliyor! ..

Küçük-büyük, yaşlı ve genç demeden
Daha dişi çıkıp, yemek yemeden
Kundaktan çıkarıp, kesip memeden
Kefenlere sara sara geliyor! ..

Bazen yaş yedidir, bazen de yetmiş...
İster mutlu; ister, canına yetmiş...
Eceli gelince, anında yetmiş!
Her bir canı sara sara geliyor! ..

Kılıcı dışarda, durmaz kınında!
Ya doğar doğmaz, ya ana karnında...

Asla ertelemez, tam zamanında
Gökyüzünü yara yara geliyor! ..

Ölüm kayadadır, ömür buzdadır
Hayat şekerdeyse, ecel tuzdadır!
Asırlardan beri aynı hızdadır
Sessiz değil, nara nara geliyor! ..

Her insan, O Nur'dan gelen bir nurdur.
Dünyanın gidişi, tur üstü turdur
Haydi, elindeyse zamanı durdur! ..
O Nur'dan Onur'a, nûra geliyor! ..

Onur Bilge

..EL GELDi BANA

Dağlarda kıyamet koıtu bir zaman
Allah aşkı ile sel geldi bana
Boşuna sevmişim yanmışım aman
Arkadaş olanlar el geldi bana

Dost eli uzanır sandığım anda
Çılgına döndüğüm en son zamanda
Tehlike çanları çalarken canda
Çanları delirten yel geldi bana

Gözümün bebeği güneş yakıyor
Düden Çağlayanı boşa akıyor
Uğrunda öldüğüm bomboş bakıyor
Akıllı sandığım del geldi bana

Onur Bilge

..ELA GÖZLERE

Buzulla kaplanan en son kışımda
Güneşi görmeden açtı gözlerin
Yorgun ve çaresiz her bakışımda
Karanlığıma nur saçtı gözlerin

Kalbimi yakarak gönlüme aktı
İki kor parçası nasıl sıcaktı
Sanki fırsat bulsa konuşacaktı
Sevgiye ne kadar açtı gözlerin

Donan yüreğimde hasret ezeli
Nasıl da harlandı aşkı sezeli
Gönlümü sel bastı dünya güzeli
Başıma hoş bir dert açtı gözlerin

Evin barkın zindan olduğu anda
Dört bir yanın düşman olduğu anda
Sabrın isyanla son bulduğu anda
Cennet kapıları açtı gözlerin

En güzel armağan âhir yaşımda
Ruhumda bir elmas inci yaşımda
Ateşli dumanlı karlı başımda
Pırlanta bezeli taçtı gözlerin

Kudret kalemiyle çizilmiş nâsa
Görünce esaret değişmez yasa
Firavuna Musa Musa'ya asa
Sanki Nasrani'ye haçtı gözlerin

Nasıl bir bilmece nasıl bir bela
Güneşte yemyeşil gölgede ela
Gidince verildi ruhuma sela
Neden uzaklara kaçtı gözlerin

Onur Bilge

..ELLERE VERDİN

Bir gün bulut bulut bindin dağıma
Ovamı düzümü sellere verdin.
Azap olup, indin umut bağıma
Ürünü toplayıp ellere verdin.

Nasıl sonuçladın sorgularımı?
Nereye hapsettin tutkularımı?
"Seviyorum" dedim, duygularımı
Yüksek gerilimli tellere verdin.

Bütün haklarımı o haksızlara
Koşma fırsatını ayaksızlara
Elmas küpeleri kulaksızlara
Şimşir tarakları kellere verdin.

Neler düşlemiştim, senle beraber
Nerde hayallerim, aşktan ne haber?
Arada bıraktın, hazdan bihaber
Tüm ümitlerimi yellere verdin.

Gelinlik giydirdin, düğünler ile
Sofralar kurdurdun, öğünler ile
Gözyaşı döktürdün; say, günler ile
Akıllı yok muydu, del'lere verdin?

"Ölüm çare olsun, bitsin! ' demiştim
'Zehir oldu hayat, gitsin! ' demiştim
'Atın denizlere, yitsin! ' demiştim
Cesedimi çamlı bellere verdin!

Onur Bilge

..ELLERİN BUZ TUTMUŞ

Ellerin buz gibi, yüreğin donmuş
Gönlünden gönlüme karlar iniyor.
Yıllar önceki ilk mutluluk sonmuş
Kaderin acısı, ruha sınıyor.

Nerde kahkahalar, espriler nerde?
Nasıl da saplandık, kahreden derde!
Hele böyle bir aşk var iken serde
Sevda değil, kara sevda deniyor.

Ruhumda sıkıntı, figür mü, fon mu?
Sayamadım, belâ dokuz mu, on mu?
"Biter mi? " diyorum, "Yeter mi? Son mu? "
Çileler üstüne çile biniyor.

Bana ne; istersen, aşkı doku san!
Bellek arşivinde anı dokusan...
Ne zaman yürekten şiir okusan
Serince bir meltem esip, diniyor.

Huzursuzluk sarar, keyif kaçınca
Bazen serzenişle konu açınca
Bazen de mutluluk, neşe saçınca
Yürek soyunuyor, can giyiniyor.

Onur Bilge

..ELMAS

Bana 'incim' demişsin
Sedefi veren sensin
'Aşk sevincim' demişsin
Güzellik gören sensin

Yanarak aşk nârından
Gizleyerek arından
Gönlümün pınarından
Su içen ceren sensin

Sevdanın yelleriyle
Sıcacık elleriyle
Saçımın telleriyle
Kalbini ören sensin

Ezmeyen ezilmeyen
Elmassın çizilmeyen
Kıymetimi bilmeyen
Zalimi yeren sensin

Aldırmadan korluğa
Katlanarak horluğa
Her belaya zorluğa
Gögsünü geren sensin

Ömrünün her anını
Harcayan imkânını
Gerekince canını
Yoluma seren sensin

İlham alıp o Nur'dan
Yansıttığın o nurdan
Aydınlanan Onur'dan
Mutluluk deren sensin

Onur Bilge

..ELVEDA DUYGUSUZ

Kalbimin sesini duyuramadım
Ne olursa olsun makul olsana
Emir aldım asla buyuramadım
Müebbet kölenim uydum yasana

Aşkını gönlüme sığdıramadım
Donuk yüreğine ağdıramadım
Sevda yağmurunu yağdıramadım
Ha sana demişim ha da Hasan'a

Kaderin ardında yürüyorum ben
Kendi kökenimde çürüyorum ben
Ömür defterini dürüyorum ben
Dilimde tüy bitti bir anlasana

Şağır sultan duydu duymuyor musun
İşkence etmeye doymuyor musun
Hakk'ın kitabına uymuyor musun
Ortak olmadım mı her bir tasana

Elveda duygusuz ben gidiyorum
Canıma tak etti terk ediyorum
Dayanamaz oldum yeter diyorum
Başka bir sözüm yok artık ya sana

Onur Bilge

..ELYAZISI

Romantizm örgüsü kıvrım kıvrımsın
Kalemin gözünden dökülüyorsun
Bir bana aitsin sanki tavrımsın
Her dansta bambaşka bükülüyorsun

Kanını en yakın dostun içiyor
Ferinin üstünden zaman geçiyor
Gözler hayal meyal zorla seçiyor
Örüldüğün gibi sökölüyorsun

O/Nur/la yaşanan hayat soluyor
Kalmanın anlamı kalmaz oluyor
Varlığın yerine yokluk doluyor
Karşı koyamıyor dökölüyorsun

Onur Bilge

..EVİM EVİM

1 ÖZLEMLER

Bir ay kadar kaldım, hastanede
Refakatçiydim.
Sandalye üstünde uyukladım
Uzanıp yatamadım, rahatça
Dışarıya çıkamadım
Başka bir pencereden bakamadım.

Çocuklarımı özledim!
Gelen bir satıcıdan
Üç kıza üç bebek aldım
Oglana saat...

Simit yedim, peynirle
Demli bir çayı özledim!
Ev yemeklerini...
Yere oturmayı
Bağdaş kurmayı
Uzanmayı...

Beynim uyuştu, uykusuzluktan! ..
Ayaklarım tutuldu! ..

Yoları özledim!
Birine, bir yere bağlı kalmadan
İstedğim zaman
İstedğim yere gidebilmeyi...
Koşmayı özledim! ..
Kayalardan atlayarak koşmayı...
Yürümeyi, kilometrelerce...
Gündüz gece
Özgürce! ...

Bir de gülmeyi...
Sesli sesli
Şöyle kahkahayla
Doya doya! ..
Yüksek sesle dinlemeyi, şarkıları
Televizyonu bir başına seyretmeyi...
Sevmediğim şeyleri bile özledim! ..

En çok seni...
Hem de nasıl! ..
İmkânsızdı! ..

2 SABAHLAR

Şabahları
Önce toz

Sonra deterjan, antiseptik kokuları...
Nevresimlerin, çarşafın pamukçukları...
Bir de kapı önlerindeki uzun bekleyiş...
Vizite saatleri...
Kahvaltılar, yemekler...
Kirli tepsilerde yemek artıkları! ..
Boğan, bunaltan ziyaretçi akını...
İnlemeler, gözyaşları, fısıltılar...
İğneler, ilâçlar, serumlar, kanlar...
Azarlar...

Sedye tıkırtıları...
Ameliyathane-Morg Seferleri! ..
Güle güle gidiş, moral toplayarak...
Yarı baygın dönüş...
Üşüme, titreme! ..
Hiçkırıklarla
Çılgınlarla hayata dönüş! ..
İlk derin uykuda sayıklamalar...
Umutlar, umutsuzluklar...

Hayatla ölüm arasındaki çizgide
Ağrılarla, sızılarla, figürlerle
Yapılan danslar...
Acılarla kıvranış
Bitmeyen hastalık müziğiyle...

3 BEKLEYİŞ

Bekleyiş...
Bilinmeyen kurtuluş, çıkış müjdesini
Veya
Ya ansızın
Ya da
Yavaş yavaş gelecek ölümü bekleyiş! ..

Gözleyiş...
Kapıya dikip de gözleri...
Bir canı
Bir yakını
Hatta bir yabancıyı bekleyiş...

Hasret...
'Merhaba! ..' ya, 'Günaydın! ..' a
'Geçmiş olsun! ..' a
'Nasılsın? ' a.

İhtiyaç duymak...
İnsana, Kur'an'a, duaya...
Yani Allah'a...
O'na sığınmak, bir biçimde...

Kendine acımak, ağlamak, garipsemek...

Yalnızlık...
Öyle ki
Kalabalıkta bile yalnızlık! ..

4
BEYAZLIK

Beyazlık...
Bulut, tavan, yer, duvarlar beyaz...
Çarşaf, yastık, nevresim, giysiler beyaz...
Aletler, ilâçlar, pamuk, ışıklar beyaz...

Renge hasret kalmak...
Sevinç duymak
Gelen her renkli şeyden...
Boyalı basından bile hoşlanır olmak...
Bir demet çiçeği seyretmek, saatlerce...
Bakışların, renklere kayışı...
Bir noktaya takılıp
Yorgun gözlerin kapanışı...
Bölük pörçük uykular...
Uyuklamalar...

İlâçların yan etkisi...
Baş ağrısı, baş dönmesi, mide bulantısı
Kâbuslar, iştahsızlık, unutkanlık...
Egoizm, kapris, inat, üstelik
Bir de dayanılmaz sinirlilik! ..
Huzursuzluk
Kasvet, kasvet...
Sınırsız, sonsuz! ..

Ve beyazlık...
Her karede
Her kerede
Sınırsız, aralıksız...

5
ÇIKIŞ

Ümitlerin tükendiği yerde
Güçlerin bittiği anda
Yetiştirilmesi Hızır'ın...
Özlenen, beklenen sözler:
"Yarın çıkarıyoruz, sizi! Taburcusunuz! .."

İşlemler
Son koşuşturmalar
Yakınlara telefonlar, müjdeler...

Boşaltılan dolaplar, çekmeceler...
Poşetler, valizler
Mutlu hazırlık...
Kazanılan dostlarla vedalaşma
Yine gözyaşları, ağlaşma...
Yine acı bir ayrılık
Mutluluğa, sağlığa
Kurtuluşa olsa da...

Yolculuk...
Her yolculuk gibi buruk...
Hızla inmek merdivenleri
Arabaya neşeyle binmek
Yollarda zevkle bakmak, sağa sola...
Mutluluk! ..

6 EVE DÖNÜŞ

Eve dönüş...
Bahçe, çiçekler...
Odanın rahatlığı, dağınıklığı
Yatağın alışılmışlığı
Yastığa kavuşma...
Ev yemeği
Demli çay
Sıcak bir duş...
Kumanda ile tokalaşma
Eski dost televizyon
Can telefon...
Saatin hoş gelen tik takları...
Tanıdık sandalyeler, masalar...
Çocuklar
Komşular...
Birlikte yaşamaya alıştıklarım...

Evim evim güzel evim! ..
Bir de sen! ..

Deliksiz uykularım
Kesintisiz rüyalarım...
Anılarım
Düşlediklerim
Biten özlemim...

Hayallerim, beklentilerim
Mutluluk...

Evim evim güzel evim! ..

Yine sen! ..

Uyumadan önce sen
Uyanınca sen
Gün boyu sen! ..

Hep sen! ..
Hep sen! ..

Onur Bilge

..FİLİZ

Ne cesaret çıkmış incecik filiz
Basarlar ezerler korunamaz ki
Ayak sert toprak sert ne gaddarız biz
Kurtlar sofrasında barınamaz ki

Yazı var kışı var yağmuru karı
Yürekte sıcacık gençliğin harı
Bacakları cılız benzi sapsarı
Takva giysisine sarınamaz ki

Aşkî hayal eder giyer beyazı
Nasıl beklemiştir hazla bu yazı
Kazınsa yerinden çıkmaz bu yazı
Düşlediği evde barınamaz ki

Gözleri masumca sevgili arar
Heyhat ondan gelir en büyük zarar
Yargısız verilir hakkında karar
Ruhen yaralanır arınamaz ki

Bir gelecek safça öne sürülür
Kumara basılır hesap görülür
Hayatın defteri başta dürülür
Son namaz öyle bir arı namaz ki

Onur Bilge

..GECE GÖZLERİN

GECE GÖZLERİN

.....Kar/anlıklar Sultanı!
.....Ey, Güz/eller Güzeli!
.....Ey, Melek Yüzlü Peri!
.....Bu şiir/im de sana...
.....Artık duy/sana! ..

Gecenin zifiriyle, gözlerinde tanıştım
Her ne kadar utanıp, kaşlarınla örtsen de.
Kavuştuğum serveti kaybetmeye alıştım
Dilediğince gizle, hazinemi ört, sen de!

Ulaşılmaz sevgiyi, kar/asından öğrendim
Kaçamak bakışlarla anlattım, her fırsatta.
Manasına uymayan bakışlardan öğrendim
Bir sen kal hay/atımda, her kim varsa; sil, at ta!

Derin karanlıkları, huzur okyanusudur
Özgürce kulaç atıp girdabına daldığım.
Ürkek mahmurluğuyla, berrak akan bir sudur
Eğilip, kaynağından yudum yudum aldığım.

Gümrah kirpiklerinle yüzeyi kar/arınca
İçinde yakamozlar oynaşmaya koyulur.
Sarhoş eden bir meydur; içtiğim, kararınca
D/iplerinde gölgeler koyuldukça koyulur.

Kalbim, kutlu bir çocuk; zaman, bayram sabahı...
Bakınca meşke başlar içinde cümle s/azlar
Parladıkça parlarken, göz / alırken siyahı
Çılgın gibi dans eder ruhumda cümle hazlar.

Ey, Güz/eller Güzeli; Ey, Melek Yüzlü Peri! ..
Kaçırma gözlerini; bu vuslat g/ecesidir!
Ciğerime işlesin, yaksın değdiği yeri!
Tam yedi kat anlamlı aşkın bilmecesidir.

Hiç kırpma gözlerini, ay/ırma gözlerimden!
Büyülü bakışların mest eden hülyasından
Sıyrılacak bedenim sanki bütün derimden
Mahrum kalırsam bir an, mutluluk deryasından! ..

Uzasın da uzasın kirpiklerinde gece...
B/ırak bakışlarını, bakışlarım okşasın!
Karanlıklar Sultanı, aşkımız gibi nice
O/Nur/lu kara/sevda sonsuza dek yaşasın!

Onur Bilge

..GECEDEN AYDINLIĞA

Geceden aydınlığa mutluluğa hasretle
Sahilde yalınayak yavaşça yürüyorum
Tevhit sancılarıyla boğuşurken kesretle

Maziyi itinayla toplayıp dürüyorum
Müezzinin sesiyle kıvranırken acından
Titrek ışıklı en son mumu söndürüyorum

Ruhuma yayılırken kızıl ışık sacından
Soyunuyor gökyüzü yok oluyor yıldızlar
Padişah nasıl düşer ayrılırsa tacından

Her adımda tarumar yaslı yüreğim sızlar
Bütün kıyı boyunca ıslak kumlarda yaşlar
Yosun gözlü kayalar benim kadar yalnızlar

Can alan falezlerde ölüm korkusu başlar
Dalgalanan lacivert canavarda bir ara
İşildayan gözlerle belirir çatık kaşlar

Bembeyaz sayfalardan yol gösterirken kara
İki yana açılır fısıltıyla avuçlar
İçleri yüze hasret içlerinde bin yara

Pişmanlıkla dökülür dudaklardan tüm suçlar
Yanaklardan süzülür iner cümle günahlar
İrade şahlanarak şeytani nefsi suçlar

Zulmetin yavrusudur pırıl pırıl sabahlar
Yıkanır tüm azalar başlar secdeye konur
Ancak böyle arınır gerçekleşir salahlar

Seccadeler sessizce alınlara dokunur
Ateşe su serpilir yanan beden serinler
Sekiz cennet halısı ibadetle dokunur

Cehennemi azapta yanarken melun inler
Gider on dokuz melek görünür huri gılman
Tıklım tıklım dolarken safilindeki inler

O/Nur/lu yolda şevkle yazılır kutlu roman
Sayfa sayfa açılır her sabah yeni güne
Hakka kul olabilen en şerefli kahraman

Sırat-ı Müstakimle erer makama üne

Onur Bilge

..GECEMİN IŞIĞI

Güneşin kirpiğı geceye perde
Gecemin ışığı gece gözlerin
Biter mi aydınlık gözlerin nerde
Kirpikler eğilmiş ece gözlerin

Bakışın bilir mi ki payesini
O/nurun şavkını ve gayesini
Ümitsiz bir aşkın hikâyesini
Anlatıyor hece hece gözlerin

Kavuşunca neşe huzur gülmece
Saatlerce ruhu ruha ilmece
Ayrılınca hasret çetin bilmece
Ağladığı zaman nece gözlerin

Onur Bilge

..GECEYDİ GÖZLERİN

Geceydi gözlerin gece ki sessiz
Gecenin özünde biz bizi bulduk
Huzurdu gözlerin dünya nefessiz
Bir biz yaşıyorduk biz de kaybolduk

Geceyi tanıdım ben o gözlerde
Aydınlık siyahtı siyah gözlerin
Ben siyahı sevdim siyah közlerde
Kordu yakıyordu bir 'Ah' gözlerin

Göz göze konuştuk biz her fırsatta
Bakışlar mıknatıs ve sana mahsus
Bırak sözcükleri sesleri at da
O/Nur/un aşkıyla gülümse ve sus

Onur Bilge

..GEÇ DE GÖREYİM

Sesleri kim yarattı?
Gönülleri, kim? ..
Sevgiyi, duygularımı? ..
Başımı döndüren, kim?
Yüreğimi dolduran? ..

Sonra, yalnız Seni sevmek...
Kimseyi değil...
Hataya düşmemek...
Bir de sevdaya...

Nasıl olacak?
Müziği geçmek
Notaları, ezgileri, sesleri
Sevgiyi geçmek?
Unutmak anıları
Geleceğe bakmamak? ...

Akmak kabirlere...
Toprağa bakmak...
Bir de
Yasak, günah, azap, sorular...
Nasıl unutulur, yaşanan yıllar?
Nasıl aşılacak şimdi, engeller?

Dünyan gelir önüme
Dünyan engeller! ..

Sonra çengeller,
Ardarda çengeller...
İlmekler, tuzaklar sonra...
Uzaklar, ufuklar...
Duygular, duygular, ille duygular! ..

Ve gözler çakılmış, zonklar beyinde
Vurur akla, ruha! ..
Belki delilik, melânkoli ya da...
İnsan, ruh, duygu...
Ayrı olur mu! ? ..

Nasıl dayanılır, ayrılıklara! ? ..
Yenik düşülmez mi, düşüncelere?

Ve gecelerin korkunç büyü...
Büyür, karanlıkta aşkın gözleri! ..

Gözler kapansa da hâlâ bakışlar...
Çakılı beyne, ruha! ..
Duygular koşmada! ..
Çılgınca yarış! ..

Sonra karış karış

Daha yakın insan, toprağa
Yokluğa, ölüme, nihayetinde...

Sonsuzluğa tohum olup, ekil! ..
Kariş
Kariş toprağa! ..
Biçil
Haşrde! ..

Haşrolmak, kahrolmak, kahrolmak! ...

Veya bir umut, kurtuluştan yana...

Meğer, insan uyana! ..
Yoksa yana, yana! ..
Ateş, cehennem! ..

Bir zehir zemberek rüya!
Dünya
Kıırış kıyamet yarış! ..

Yaklaş Yaratan'a!
Alış toprağa!
Veya yanmaya! ..
Her şeye alış! ...

Çalış, kurtulmaya! ..
Alış, zorlanmaya! ...

Yaya geliniyor
O/Nur/la yaşanır, yaya! ..
Alışma, dünyaya! ..
Geç de göreyim! ...

Geç de göreyim! ...

Onur Bilge

..GELMEDİN SEVGİLİ

.....Nasıl anlatayım, nasıl anlarsın?
.....Belki öldüğümde beni anlarsın! ..

Aşkı yaza yaza bitiremedim
Gülmedin bir kere, gülmedin gitti! ..
Bir seni geriye getiremedim
Nasıl sevdiğimi bilmedin gitti! ..

Kaydın ellerimden yılan misali
Yüreğim perişan, talan misali! ..
Onca inadını yalan misali
Silmedin sevgili, silmedin gitti! ..

Onur'da yaktığın ateş söner mi?
Yıllanmış acılar, bir gün diner mi?
Yayından çıkan ok, geri döner mi?
Gelmedin sevgili, gelmedin gitti! ..

Nasıl anlatayım, nasıl anlarsın?
Belki öldüğümde beni anlarsın! ..

Onur Bilge

..GELMEMECESİNE GİT

Son defa bakıyorum, son defa, gözlerine!
Haydi, bir daha geri gelmemecesine git! ..
Hayaller takıyorum, gecenin yüzlerine
Neler kalıyor geri, bilmemecesine git! ..

Sessizce akıyorum, kapanıp dizlerine
Kan dolan gözlerimi silmemecesine git! ..
Anılar çakıyorum, karanlık izlerine
Hatıra kalsın yeri, silmemecesine git! ..

O/Nur/la çakıyorum, dağına, düzlerine
Gardını al, ciğeri bölmemecesine git! ..
Bir ömrü yakıyorum, şiirsi gözlerine
Kurup paratoneri, ölmemecesine git! ..

Onur Bilge

..GENÇLİĞE

Bu, üniversite giriş sınavı
Yarın sen, ülkenin tek dayanağı
Basacağın yerde şeytanın ağı
Allah sanatının gayesisin sen.

Bu sınav kolaydır, önemli değil
Beş vakit Rabb'inin önünde eğil!
Hazırlan mahşere, Hakk'a et meyil!
Allah sanatının gayesisin sen.

Kazanamadıysan, yine girersin
Hayatta kazanıp, ahrette yersin
Tekrarı olmayan sınav verirsin
Allah sanatının gayesisin sen.

Kazanmak odur ki Hak Yol buluna
Bunu nasip etmez O her kuluna.
Yazılmak gerekir, Hak Okulu'na
Allah sanatının gayesisin sen.

Okumak odur; kul, Allah'a vara
Bütün derslerinde Allah'ı ara
Yoksa kapanır mı sızlayan yara?
Allah sanatının gayesisin sen.

Diploma odur; kul, beratın ala
Öğrenci; yüreği imanla dola
Vatana, millete hayırlı ola!
Allah sanatının gayesisin sen.

Nimetler önüne serilmiş iken
İlâhi feyizler her an inerken
Kur geleceğini, zamanın varken!
Allah sanatının gayesisin sen.

Gelecek elinde, sevgi solmasın
Vatanını sırtla, tek aç kalmasın
Şeytan, içine bir korku salmasın
Allah sanatının gayesisin sen.

Düşün, plânla, yap yenilikleri
Merak et, araştır derinlikleri
Ülkemize getir serinlikleri!
Allah sanatının gayesisin sen.

Yüreğinle izle Peygamber'ni
Öğren ve uygula hadislerini
Kuran-ı Kerim'in ayetlerini...
Allah sanatının gayesisin sen.

Artık senden çeksın şeytan elini
Bırak da çağlasın, iman selini

Ali Haydar tutsun senin elini!
Allah sanatının gayesisin sen.

Zinnureyn önünde oku Kuran'ı
Şiddik kuldun öğren, Rabb'ini tanı
Ömer ol, eşitlik, adalet tanı!
Allah sanatının gayesisin sen.

Allah'ım güç versin bileklerine!
Yüceltsin, gösterecek meleklerine!
Semaları açsın dileklerine!
Allah sanatının gayesisin sen.

Doktor ol, hastanaya sevgiyle yaklaş
Hakim ol, adil ol, Ömer'e yaklaş
Subay ol, Ali'yle yan yana savaş!
Allah sanatının gayesisin sen.

İmam isen; söyle, Resul diliyle!
Yönetici isen, adalet ile...
Fabrikatör isen, cömert eliyle...
Allah sanatının gayesisin sen.

Mimarlık; plânı, geleceğinin
Mezarlık; ispatı, öleceğinin
Farkına var, hesap vereceğinin!
Allah sanatının gayesisin sen.

Allah'ım güç versin bileklerine!
Yüceltsin, gösterecek meleklerine!
Semaları açsın dileklerine!
Allah sanatının gayesisin sen.

Onur Bilge

..GERÇEĞİN GERÇEĞİ

Gerçeğin Gerçeği Rahmair Rahîm
Herkes O'na muhtaç Allah-üs Samet

Sanırsın kendini başbakan vâli
Orda belli olur kulun ahvâli
Her şey enerjinin yoğun bir hâli
Gerçeğin Gerçeği Rahmanir Rahîm

Kendiliğinden var başka varlık yok
Var olan tek iken var sanılan çok
Burda uyku gaflet ahirette şok
Herkes O'na muhtaç Allah-üs Samet

Onur Bilge

..GERÇEK Ve SANAL

Gerçekleşmiyorsa hayalde kalın
Yaşanır ve biter o hallerimiz
Ne farkı var gerçek ile sanalın
Şimdi boş kalmadı mı ellerimiz

Tut ki yaşamışız düşü an be an
Gerçeği hayali örtüyor zaman
Ellerde sadece anılar kalan
Ayrılrsa da evler ve illerimiz

Sahte yaşantılar bir düş anılar
Evren gerçek değil yalnız sanılar
O/Nur var varlık yok sanal kanılar
Oysa hep capcanlı hayallerimiz

Onur Bilge

..GİZEM

O/NUR/UN GİZEMİ

Gecede gündüzde huzur aradım
Mutluluk iğnesi çal'da mı gizli
Yaprağı taradım gülü taradım
Sevinç yeşilde mi alda mı gizli

Özgürce uçsaydım kelebek gibi
Ya çılgınca dönen bir şebek gibi
Ya da ağlasaydım bir bebek gibi
Şifa zehirde mi balda mı gizli

Ağaç sırlar saklar de derim demez
Mutlaka izin yok açık edemez
Ekmek yemek versem eğilip yemez
Meyve fabrikası dalda mı gizli

Dönenlere bir bak dönen dönene
Gökte yıldızlara tende hücrene
Sistem içi sistem sor bir bilene
Esrarlı Yar bin bir halda mı gizli

Aradım arıda balda izini
Yerleri gökleri ve denizini
Eğilip çiçeğe sordum gizini
Gerçek manada mı malda mı gizli

Ana er doğurur erler incinsin
Ayak güçlü olsun serler incinsin
Sağlam basmak gerek yerler incinsin
Atın tüm kuvveti nalda mı gizli

Dünyada ihanet eden edene
Neden takılırlar sebep nedene
Sahip çıkmıyorlar nefse bedene
Sadakatin sırrı yalda mı gizli

Yaşananlar rüya yıllar sayılan
Aşk ateşi yalım yalım yayılan
Hasret yürekteki zehirli yılan
Kavuşma umudu falda mı gizli

Akıl tuzakta mı desisede mi
Buhar suda gizli sis ise de mi
Vücut güzelliği elbisede mi
Kusursuz omuzlar şalda mı gizli

O/Nur/un gizemi ledûn ilim mi
Aşkını anlatan benim dilim mi
Şen mi geleceksin Azrail'im mi
Ölüm/ün efsunu salda mı gizli

Onur Bilge

..GİZLİ BİR YOLCULUK

Gizli bir yolculuk, gönülden gönle...
Bakışla kalpleri yakış başlıyor.
Rota bulunmuyor bu sekiz yönle
Sevdalara doğru akış başlıyor.

Biz mutlu olalım; ideal, örnek...
Hayata bakalım, gülümseyerek
Sevelim, çarpalım gel, yürek yürek
Çevreye gülücük saçış başlıyor.

Daima ileri, geriye bakma!
Her şeye üzülme, kafana takma!
Unut, ırmağa bak, geriye akma!
Bizi üzenlerden kaçış başlıyor.

Gizlice kaçalım, bulamaları
İyi saklanalım, çok arasınlar!
Değerlerimizi de anlasınlar
Mutluluğa kanat açış başlıyor.

Her anı yaşayıp, paylaşalım biz!
Ova, dere, tepe, dağ aşalım biz!
Memleket memleket dolaşalım biz!
Sevgilere kucak açış başlıyor.

Onur, aradığı huzuru bulsun!
Geçtiğimiz yollar, izler kaybolsun!
Gözlerimiz ufka uzanır olsun!
Geleceğe mutlu bakış başlıyor.

Onur Bilge

..GÖK TAŞLARI GİBİ

Hâlâ kurşun gibi şakağımdasın
Beynimden çıkarıp atamıyorum!
Yollar, kıvrım kıvrım boynumda lâle...
Yolların bittiği yerde kavuşmak var mı?
Bak ne hâle geldik, ne hâle! ..

Kuruyan bir gönül, kırılan bir kalp...
Hazanla buruşan dallarda özün...
Su yürür mü tekrar, olabilir mi?
Yeşerir mi gazel, sen gelir misin?
Tünel açılır mı, dağ yarılr mı?
Çeliktir, başını eğmez gururun.

Mutluluğa kurşun atar dururum
Ruhumun yaşını silip, gizlice...
Kuytulara gezdiğimi bilmezsin
Aşkın çakar, hasret yağar göklerden
Sırılsıklam hıçkıranı görmezsin.

Birisi var, can çekişen, çırpınan
Bir ömür var aşka feda edilen
Haberin olur mu, için sızlar mı?

Dönüp dönüp başa gelir hayalim, o gittiğin âna
Döner döner ağlarım, yana yana! ..
Görmeyeyim, bilmeyeyim geçmişi, olmaz olsun!
Okuma bu şiiri, duyma
Nasılım, bilme!
Sen bana uyma!

Gök taşları gibi kay da git
Bir daha gelme! ..

Onur Bilge

..GÖKKUŞAĞISIN

Ben sana 'Gökkuşağı' demiştim
Yükseklere koymuştum, gökyüzüne...
Tüm renklerinle
Tüm güzelliğinle
Boylu boyunca...
Çünkü değerliydin
Yerlere koyamıyordum
Hep
Ulaşılması imkânsız
Bir yerde kalmanı istiyordum.
Göklerde durmalıydın.

Herkesten üstün olmalıydın
Herkesin, her şeyin ötesinde...
Benden de ötede...
Ve ben seni ancak
Öyle görebiliyordum...
Uzaktan, rahatça...

"Bir ebemkuşağı hep uzaktadır." demiştim.
Hep aynı yerde durmalıydın
Yerinde...
Mesafeyi korumalıydın...
Seni kolayca seyredelmeliydim
Doya doya...

Bir ebemkuşağı
Yakından görülemezdi
Yanıdakilerin
Seni göremediği gibi...
Bense
Hep uzaklarda kalmak istiyordum
Ve seni hiç kimsenin
Göremeyeceği kadar çok görmek...
Hiç kaybetmemek...
Bir an bile...
Onun için "Gelme! " diyorum
"Gelmem! " diyorum.
Uzaklığı korumak istiyorum.
Uzaklığı ve sevgiyi...
Çünkü
Şeni hep seyretmek istiyorum
Ve sevmek...
Engelsiz, kesintisiz, net! ..

Seyretmek ve sevmek...
Engelsiz, kesintisiz ve net...
Onun için dindirmiyorum, yağmuru
Damlaları bitirmiyorum.
Sen, damlalara muhtaçsın
Ben de sana...

Damlalarda yaşıyordun
Yağmur kesilmemeliydi
Güneş çekilmemeliydi
Ve sen
Hep yerinde olmalıydın, hep...
Hep görebileceğim bir yerde...
Ne olursa olsun...
Ve ben seni hep görebilmeliydim!

Yağmur kesildiğinde
Yüreğime akıyordu, yaşlar...
Damlalara sevgi vuruyordu
Işık ışık...
Sen
Gözyaşlarımda oluşuyordun
Tüm renklerinle
Tüm güzelliğinle! ..
Yüreğimde beliriyordun
Tüm heybetinle
Yedi renginle...

Yüreğime yağmur yağıyordu
Sevgi vuruyordu, damlalara
Canım acıyordu.

Kesintisiz ağlıyordum
Kesintisiz...
Kesintisiz seyredabilmek için seni
Gözyaşlarımda
Yüreğimde...
Yüreğimin içinde
Sabaha kadar...
Yüreğime vuruyordu, sevgi
Yüreğimin içi yanıyordu!

Kalbim dışarıdaydı
Benim dışımda
Ötelerde, göklerde...
Senin durduğun yerde...
Kalbim sendeydi
Senin yanında...

Çisem çisem yağmurlar yağıyordu
Yüreğimin içine...
Gözyaşı yağmurları...
Sevgi, damlalara vuruyordu
Sen oluşuyordun...
Seni seyrediyordum
Hep durduğun yerde
Yüreğimde...

Boylu boyunca uzanmışsın

Yüreğim taşıyamıyordu
Yüreğimin içi acıyordu.

Gözyaşlarıma sevgi vuruyordu
Işık ışık...
Yediye ayrılıp
Renk renk seni oluşturuyordu.
Yüreğime sevgi vuruyordu
Gözyaşlarımdan çok
İçimi acıtıyordu.

Yine yağmur yağdı, dün gece
Yüreğime...
Sabaha kadar
Kesintisiz, istemsiz...
Diner gibi oldu, altıda
Yine sen oluşun, Gökkuşığı
Sen
Yüreğimde...
Yüreğim, senin olduğun yerde...

Gözlerim buğuluydu
Dolu doluydu
Net göremiyordum.
Fakat
Kesintisiz seyrettim, seni
Yüreğimin içinde...
O sendeydi
Seninleydi.

Çisem çisem
Yağmurlar yağıyordu
Gözyaşlarımdan
Sen
Işık ışık
Renk renk...
Her rengin bir nota...
Yürek tellerinde şarkılar...

Her renge bir şiir yazıyordum
Her notaya bir şiir okuyordum...

Ben ölüyordum
Şarkılar bilmiyordu
Ölüm nedenini
Şiirler biliyor, söylemiyordu...

Sen
Her şeyi biliyordun.

Sana
.....Bir

.....Daha
.....Şiir yazmak
.....Ve okumak
.....İstemiyordum.

Çünkü
.....Artık
.....Hiçbir şey
.....Yerli yerinde
.....Değildi.

Onur Bilge

..GÖLGE ÇİÇEĞİ

Dünyayı tersine döndürecektik
Aşılı ağacım, yozamıyorum.
Güneşi, aşk ile söndürecektik
Kurallar çok katı, bozamıyorum.

Çıldırırsak nafile, ölsek nafile! ..
Çıkamaz bir sokağa girmişiz bile.
Öyle bir oyun ki, yaptığın hile
Biliyorum ama mızamıyorum! ..

Öylesine güzel şakıyorsun ki!
Öylesi ışıklar yakıyorsun ki!
Gözlerime öyle bakıyorsun ki!
Ne yapsan da sana kızamıyorum.

Şiirime sözsün, şarkıma nota..
Gözümde çıkmışsın, bininci kata.
Art arda yapsan da binlerce hata
Sana son mektubu yazamıyorum.

Usanmadan her an adını ansam
Yokluğuna doysam, hasrete kansam
Kavrulsam, kurusam, aşkınla yansam
Gölge çiçeğiyim, tozamıyorum.

Onur'u, düşleri, hayali, teni..
"Öldürsem! " diyorum; seni, gölgeni..
Yeniden yaratsa Allah'ım, seni!
İhtirasa mezar kazamıyorum.

Onur Bilge

..GÖNÜL

Gönül, güzelliğe sevdalı, gülüm!
Güller diken diken; çile, uzanış!
Daima başımda dolansa ölüm
Dikenlerle savaş, güle uzanış...

Yumuşak, güzel söz, ruhu okşar ya
Sevgi kalpte doğar, ruhta yaşar ya
Nerden gelir sevgi, insan şaşar ya
Yüreklerde savaş, dile uzanış...

Gözlerin sohbeti sessiz, gizlice...
Sonra başlayan bir sevgi, delice! ..
Heyecanlı, boğuk bir ses, içlice...
Çekingen çekingen, ele uzanış...

Onur Bilge

..GÖZBEBEĞİM

Bilmezdim Sana nasıl ereceğim
Şu şaşkın gönlü kime vereceğim
Yarattığın perde olmuş önüme
Ya Rab ben Seni nasıl görecekim

Vardım gönül kapısına dayandım
Açamadım açamadıkça yandım
Eren'in elinde imiş anahtar
Açıverdi ki can içinde candım

Gönül eri ayna tuttu yüzüme
Bir anda erdirdi beni özüme
Bir kez de dışımdan içime baktım
Sen bakıyordun gözüme gözüme

Gizli güzelliğini deremedim
Allah'ım Sana yalnız eremedim
Eren ayna olmuş geçmiş karşıma
Gözbebeğimmişsin sen göremedim

Onur Bilge

..GÖZLER GİBİYİZ

Birlikte açılır ve kapanırız
Aynı şahıstaki gözler gibiyiz
Beraber uyuruz ve uyanırız
Aynı şiirdeki sözler gibiyiz
Biz birbirimiz özler gibiyiz

Ne sen beni gördün ne de ben seni
Ne beni bilirsin ne de ben seni

Aynı renkte ve de aynı biçimde
İkiz yaratılmış ayrılamayız
Ben senin içinde sen de içimde
Fakat hiçbir zaman sarılamayız
Ne olursa olsun darılamayız

Ne sen beni gördün ne de ben seni
Ne beni bilirsin ne de ben seni

Beraber ağlarız beraber güler
Aynı yeri görür bakışamayız
Bizi ancak ecel ikiye böler
Başka göz yanına yakışamayız
Farklı topraklara akışamayız

Ne sen beni gördün ne de ben seni
Ne beni bilirsin ne de ben seni

Onur Bilge

..GÖZLER YEŞİM YEŞİM

Bu kaçınıcı şiir, şiir gözlere?
Bakışın gizemi, yürekte düğüm...
Nasıl hasret ruhum yakan sözlere!
Gözler yeşim yeşim, sende gördüğüm.

Bakışın çatlatır, yürek zarını
Gülüşün körükler gönül harını
Sen yoksan neyleyim dünya varını
Nasıl perişanım, nasıl kördüğüm! ..

O/Nur güzelliğın yiter mi dersin?
Ayrılığa bir gün: "Yeter! .." mi dersin?
Vuslatla hasretin, biter mi dersin?
Sabır, eğirdiğim; çile, ördüğüm!

Onur Bilge

..GÖZLERİM TÜKENDİ YOL GÖZLEMekten

Gözlerim tükendi yol gözlemekten
Bahar geldi geçti bari kışta gel
İflahım kesildi yar özlemekten
Akıl almaz illet dert bu başta gel
Boşal kaynaklardan haydi taş da gel

Yağmur ol gönlümün bağıını sula
İşkence reva mı hasta bir kula
Gidersem bir daha beni kim bula
Ne olur sevdiğim düşüp şaş da gel
İş işten geçmeden hem en başta gel

Bedenim yük oldu ayağa kola
Dört yanımda dört mum haberin ola
Hız kesme hiç verme yollarda mola
Son nefeste yetiş dağlar aş da gel
Yakında yer alır adım taşta gel

Onur Bilge

..GÖZLERİN

Sevmemek mümkün mü bir kez görüp de
Gözlerin mıknatıs bakışı çeker
Dişi örümcekçe ağlar örüp de
Yüreğin köküne ölümü eker

Bakışlar yıldırım paratoner göz
Nereye yönelsem gözlerimdeyim
Kırpikten sıyrılır kabre döner göz
Cehennem narının közlerimdeyim

Gözlerin doğunca güneş kararır
Dünyamı siyahın nuruna boyar
Sessizce batınca yeşil sararır
Bir sıkıntı basar ruhumu boğar

Her renk karışınca ahenk oluşmuş
Hangisine baksam siyah oluyor
Tek rengin içine renkler dolmuş
Gözlerin doğunca hepsi soluyor

Kor bakış petekten süzülen baldır
Göz göz yüreğimin gözlerindesin
Kaldır kaşlarını güzelim kaldır
Bırak da aşkını gözlerin desin

Akdeniz'ce O/Nur gözler gizemli
Falezler karanlık içine çeker
Yakamoz yakamoz buğulu nemli
İçime intihar korkusu çöker

Onur Bilge

..GÖZLERİN İÇİN

Karanlık yaz akşamlarında kaldı
Sarhoş çiğ taneleri
Ilık rüzgârların şiiri
Yıldızlara şarkılar
Mutluluğum...

Bir gözlerin kaldı, hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin karanlıktı
Geceydi, gecenin ortasında
Sessizdi
Masumdu, duygusal, çocuksu bazen
Kararlıydı, huzurlu, gizemli
Çekingendi, suçluydu, ürkek...
Fakat yalansızdı
Sıcaktı zaman içinde.

Bir gözlerin kaldı, hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin kararlıydı
Sessizdi, gözlerimle konuşurken
Huzur veriyordu, sıcaktı.
Onlardı hayal dünyasına götüren
Onlardı tüm duyguları paylaştıran
Duygu duygu dolaştıran...

Bir gözlerin kaldı, hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Bir de ellerin
Uzakta, seçemediğim
Tam anlayamadığım bir şeyler söyleyen...
Bir bütündü gözlerinle
Ulaşamadığım.

Bir gözlerin kaldı, hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Bir çılgın çocuktun
Ağır görünümünün ardında
Kimsenin göremediği...
İlk aşkını yaşar gibi mutlu
Heyecanlı, yaşama sevinci dolu...
Kabına sığmayan
Koşmak, şarkı söylemek, gülmek
Hayal kurmak isteyen
Bir ağaç gölgesinde...

Bir gözlerin kaldı, hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin masumdu
Çocuksuydu, zaman zaman
Düşündüklerini anlatıveriyordu.
İşıltılar belirliyordu içlerinde
Göz bebeklerin gülüyordu
Uyku gibi akıyordu, sevgi gözlerinden
Kaşların gözlerini gizlemek istiyordu
Utanıyordu.

Bir gözlerin kaldı, hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin çekingendi
Suçlu gibi ürkekti bakışların
Bakışların kaçıyordu gözlerimden
Tutamıyordum! ..
"Aşk, Tanrı sanatıdır! " diyor, Mevlâna.
Ne suçun vardı?
Ne gizliyordun?

Bir gözlerin kaldı, hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin duygusaldı
Yalansızdı, gözlerime daldığında...
Ciddiydi, güven veriyordu:
"Seviyorum! .." diyordu, "Unutamam! .."
Yeminler ediyor, inandırıyor.

Bir gözlerin kaldı, hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin darıldı
Gideceğimi anlayınca! ..
Son gündü...
Bir ara takıldı, gözlerime
Bakışların küskündü.
Ayrılık hüznü çökmüştü, içine
Ümitsizlik büyüdü, göz bebeklerinde! ..
Gülemiyordun
Sessizdin
Dalgın...
Her şeyini yitirmiş gibiydin.
Omuzların düşmüştü
Bilinçsizce yürüyordun.
Sanki kimsesizdin
Şusuzdun, açtın
Üşüdüğünü duymuyordun.
Oyuncağı alınmış bir çocuk gibi huysuz
Huzursuzdu gözlerin, üzgündü
Sanki dündü.

Bir gözlerin kaldı, aklımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin donmuştu
Bakışların soğuktu, buzdu! ..
Gözlerin gözlerime son kez sarıldı
Gözlerim üşüyordu.

Bir gözlerin kaldı, hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin geceydi
Daha karanlıktı, güpegündüz.
Daha bir sıcaktı, çaresizdi
Buğulu, suskun...

Bir gözlerin kaldı, hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin sırdaşım
Arkadaşım, korkunç yalnızlığımda...
Yokluğunun avuntusu
Özlemin ilâcı
İyiye, güzele, doğruya rehber
Dürüstlük örneği
Aşkın özeti.

Gözlerin, unutamadığım! ..
Gözlerin en çok özlediğim! ..
Gözlerin, gözlerin! ..
Mutluluğum, her şeyim! ..

Onur Bilge

..GÖZLERİN KADAR DERİN

Öyle bir yakmış ki o kor bakışlar gözümü
Özümü kör etmiş körkütük âşık üstelik
İstedik sadece seyredelim özenle çizilmiş hatları mahveden hatları
Katlari çıkalım hayranlık köşkünde tek nefeste

Üst üste konunca beğeni şablonuma tıpatıp oturmaktasın
Durmaktasın zirvesinde ve vurmaktasın yüreğimde çılgınca
Aklınca çıkılmaz girdaplara umarsız iterken
Erken inen gecede başka yörüngelerde gezmektesin
Ezmektesin kibre dair ne varsa içimde
Bir biçimde eğitmekte ve canıma yetmektesin

Bitmektesin ufukta son süratte
Saatte binlerce mil kat etmekte
Kahretmekte ne yaptığının farkında değilsin

Eğilsin baş kaldırmaya kalkarsam zulmüne belim
Elim cezalara çarptırılırsın ruhum ve bedenim
Benim olmayan aklım bile dibe vursun
Kurusun hakkında konuşursam dilim
Bir milim aleyhine dönerse

Sönerse yaktığın ateşler dağımda
Sağımda solumda yılanlar kaynasın

Aynasın ruhumun karmakarışıklığına
Işıklığına ışıksın ve rakip her halükârda her güneşe

Gün eşe yürür kavuşur dağların ardında her gece
Nece anlatırım ki Şiir'im anlaşılmaz derdim
Derdim ki 'Hissedilmemiş hisler bahçesinden sözler derdim
Serdim geleceğin yollara duygularımı anlatsınlar diye'

Niye ne kadar dillendirdiysem o denli suskun duygularım
Uygularım ne kadar anlatım biçimi varsa
Yarsa içimi yazarken her biri olup da birer ağıt
Kâğıt suspus yazı fersiz ve bir o kadar dilsiz onca şiirim

Şiir im Şiirya'mda şir pençesinde çırpınır binlerce nefessiz hece
Sadece sayfalar dolusu feryat ve şikâyet

Nihayet günün birinde harf seli durur
Kurur damarda kan kalemde mürekkep
Hep böyle gidecek değil ya ilelebet
Elbet sonu gelecek her sonlu gibi
Dibi görünecek derinde yerin

Derin bu mevzu göz bebeğim
Bebeğim gözlerin kadar derin

Onur Bilge

..GÖZLERİN SARP KAYA

Alkolleşmiş bakış, dolaşan bir dil...
Mükemmel sandığım, kısık bir sesmiş.
Kim bilir nerede kararmış, kandil
Gözlerin sarp kaya, kızıla kesmiş! ..

Ruh kaynaşır, dilse dalaşır
Karanlık gecede, güneş dolaşır.
Sitem, sevgiliye nasıl ulaşır?
Gözlerin sarp kaya, kasırga esmiş!

El, dostça uzanır, bir çiçek verir
Yüreklerdeki kin yavaşça erir
Yepyeni dallarda sevgi yeşerir!
Gözlerin sarp kaya, ruhun bakesmiş.

Mantık kavga eder, duygu bastırır!
Gerçekler, ayağı yere bastırır.
Bir iftira gelir, adam astırır! ..
Gözlerin sarp kaya, notasız esmiş.

O nasıl tartışma; sessiz, nedensiz?
Nasıl bir anlaşma, kabul edensiz?
O nasıl kaynaşma, ruhsuz, bedensiz?
Gözlerin sarp kaya, Onur'dan pesmiş! ..

Onur Bilge

..GÖZLERİN SIRRI

Ne kadar isterdim görebilmeyi
Geçit vermez kabre kadar ayrılık
Gözlerin sırrına erebilmeyi
Hasret silahıyla tarar ayrılık

Ne sen konuşursun ne ben sorarım
Gözlerim zapt olmaz seni ararım
Bulsam gözlerini kalmaz kararım
Yanan yüreğimi yarar ayrılık

Romanlar yaşandı siyah gözlerde
O gözler devaydı şifasız derde
Nereye takılı gözlerin nerde
Daha ayrılmadan arar ayrılık

Sorar da cevabı alır gözlerin
Gitsen de beynimde kalır gözlerin
Neden derinlere dalar gözlerin
Kalbime aklıma zarar ayrılık

Dünyayı satarak ben seni alsam
Anlamsız gözlerle bakarak dalsam
Orada felç olsam çakılıp kalsam
Bitimsiz dertlere karar ayrılık

O/Nur/a vuslattan söz etme olmaz
Bunun çaresini kimseler bulmaz
Katlimize ferman çıkmış bozulmaz
Asla vermez affa karar ayrılık

Onur Bilge

..GÖZLERİNDEN MAHRUM KALDIĞIM ZAMAN

Bir yıldız yağmuru göz kamaştıran
Bakış dayanılmaz gözler uçurum
Aşkındır onları romanlaştıran
Birkaç saniyede neler okurum

Kirpikler inerken ışığım söner
Kaşların üstüne perçemler iner
Tutkumun ateşi yangına döner
Yalımdan yalıma mekik dokurum

Gözlerinden mahrum kaldığım zaman
İşkenceye döner yaşanan zaman
Ayrılık kıvılcım hayatım saman
Yoksan ölümlere meydan okurum

Bu karşılıklı bir aşk hikâyesi
Çılgın âşıkların vuslat gayesi
Taahmül ettikçe artar payesi
Çile eğiririm sabır dokurum

Dilimde Aslı'nın yaslı türküsü
Kalbimde Kerem'in paslı küsküsü
Eğnimde sihirli gömlek öyküsü
Saçımda külünle dolar çukurum

Onur Bilge

..GÖZYAŞIN

Gözyaşın kalbimde bir kum tanesi
Yıllardır sevgiyle büyüyen inci
Ölümsüz aşkının tek nişanesi
Bakışın gülüşün yaşam sevinci

Avuçlarım iki midye kabuğu
Kalbim arasında artık alsana
Romansı hasrete esin çubuğu
Değdikçe şiirler yazdı al sana

Kanayan şafaktan mürekkep içip
Suskun ufuklara destan yazarak
Gümbürtüsü ile kendinden geçip
Aşk attı hasretle sana kızarak

Yaklaştı çağrıya uyma zamanı
Yüreğim yaşasın bende kalmasın
İçinde aşkımın tek kahramanı
Çürüyüp eriyip toprak olmasın

O/Nur/la ölümün hasını tattım
Yaşarken seni her özleyişimde
Sararan defteri şarla kapattım
Tükendim yolunu gözleyişimde

Onur Bilge

..GURUR

.....Tanelenmiş hayat
.....Dağılmışım ben

Hayalin utanır bakmaz yüzüme
Kör karanlıklara savrulurum ben
Arada ışığın vurur gözüme
Yangın alevlenir kavrulurum ben

Beynimde ararım oluşmaz yüzün
Nerede can alan bakışın gözün
Kalbe çöreklenmiş ağulu hüznün
Ölür ölür yine doğrulurum ben

Üç günün birinde sokağındayım
Kör ayrılığın kem sapağındayım
Bitimsiz yalnızlık akağındayım
Acıyla kederle yoğrulurum ben

Bir adım atamam kahreden gurur
Kaşlarını çatar karşımda durur
Çaresizlik vurur yok olur O/nur
Birazcık eğilsem doğrulurum ben

Onur Bilge

..GÜLRUH

En çok gerinerek esneyişini seviyorum Gülrüh
Gülümseyerek uyanışını
Kalbinin hızla atışını
Bedeninde beliren belli belirsiz terin
Alnında buğulaşışını
Gözlerimde gözlerin
Ellerimde ellerin
Orada öylece yatışını
Güçlkle aralanan kirpiklerinden sızan ışığın
Dört bir yana dağılışını
Kamaşan gözlerini kırpıştırıp duruşunu
Saçlarını şöyle bir savuruşunu
Yastığına tel tel her dağıtışını
Süzme bal damlayan dudaklarının kıvrımlarından dökülen
Gülen gün/aydınını seviyorum
Kulaklarımda yoğunlaşarak dolaşan yankısını
O tek kelimelik seher şarkısını

Güneş her zamanki haşmetiyle aşmaya çalışırken
Yol almazmışçasına ağır ağır aynı dağı
Dudağı denizin kıpırtısında yalbir yalbir

En çok gecelerinizi seviyorum sizin
Denizin ve senin
İkinizin

Yatağından yavaşça siliniyor izin
İzin vermiyorum yanımdan ayrılmana

Yapma
Her defasında yapma bunu bana
Şafaklar atmaz olsun artık ne olur
Sabahlar olmaz olsun
Buna bir çözüm bulunsun

Orada öylece kal Gülrüh
Kalkıp gitme
Etme eyleme

N'olur
Dur

Onur Bilge

..GÜZ YANI KIŞ

Dağılanların toplanışı
Birleşenlerin ayrılışı
İçe dönüş
Kapanış

Hüznün
Yüzlerdeki sarı ışıltısı
Ayrılığın
Yavaş yavaş hızlanan
Ayak seslerinin
Kulaklardaki çıldırtan yankısı
Ve gittikçe artan yürek sızısı

Gözleri buğulu güz
Sıcacık paylaşımların
Soğuyan yüzü

Ayrılığın sillesi
Aşkın hıçkırığı
Gözlerde binlerce cam kırığı

Göklerin yarılışı
Canın, candan koparılışı
Bardaktan boşanırcasına yaş
Sular seller
Açılan eller
Doğanın duşu

Sonra içsel savaş
Yani kış
Kıran kırana
Vuran vurana
Kırış kıyamet
Barişsiz

Yani
Yani içsel savaş
Yani kış

Onur Bilge

..HAKEDENLERe

Sevgi
Gönül seramın ürünü...
Benim, benden
İçimden gelir
İçimde kalır, çoğalır, akar...
Hak edenlere...
Bazısına damla damla...
Çağlar bazısına
Boğarcasına! ..
Deniz deniz, okyanus okyanus
Sınırsız, sonsuz...

Ben toplarım açınca
Yüreğimin çiçeklerini...
Aşk aşk gülümserler.
Göstermezsem, asla göremezler!
Asla alamazlar, ben vermezsem!

Onur Bilge

..HAKKIN KILICI

Bütün kâinatı hantallaştırdın
Bu, kırış kıyamet yer talanıdır! ..
Bir çöl parçasını kutsallaştırdın
O belde, İslâm'ın sit alanıdır! ..

Bastığın yerleri öpesim gelir! ..
Düşündükçe, beynim göğe yükselir! ..
Bari bir kerecik hayalde belir! ..
Görmek, beş duyunun en yalanıdır.

El-ayak buz keser; duysam, sesini! ..
Derler ki: "Nesini sevdin? Nesini? "
Kor bakışlarından aldım, esini
Gözlerin, güneşin renk çalanıdır!

Tebliğ etmek için Seçilmiş İnsan!
Düşman kesildiler, Allah'ı ansan!
Firdevs'te Cemâl'in tadına kansan...
O zevk ki zevklerin can alanıdır! ..

O/Nur Dağı'nın en yakınıdasın
Sınırsız sevgiler akınındasın!
Hakkın Kılıcı'sın ya kınındasın
Allah, o kılıcın tek çalanıdır! ..

Onur Bilge

..HAL DİLİ

Bir beden ve bin bir ben
Her bende yalnız bir Sen
Her halim başka bir ben

Gövdem kıyamda
Dallarım rükûda
Köklerim kûutta

Gölgede yok olmuş varlığım
Boyutum sıfırlanmış
Sararan alımsa defalarca secdede

Avuçlarım daim açık
Ellerim havada
Dillerim duada
Tek dilden sayısız dil

Her halim başka bir ben
Her bende yalnız bir Sen
Bir beden ve bin bir ben

Onur Bilge

..HALA TAHTINDASIN

.....Yılları araladığımda
.....Bir seni görüyorum

Hâlâ tahtındasın rakipsiz ve tek
Hizana birini getiremedim
Yıllarca savaştım hem de teke tek
Ben yok oldum seni yitiremedim
Kurşunlara dizdim götürmedim

Adın zikrim her bir nefesimdesin
Gözümün gördüğü her cisimdesin
Ya boğazımdasın ya sesimdesin
Seni saydım saydım bitiremedim
Hiçbir negatifle götürmedim

İçimde çoğulsun dışımda çoğul
İster yüz Ö/nur'da istersen boğul
Artıyorsun balım sen oğul oğul
Balını zehrine yetiremedim
Bu aşkın yükünü götürmedim

Onur Bilge

..HASRET MEKTUBU

.....Yaz deme
.....Yazamam
.....Anlatamam

Bu sevgi yazılmaz harf yetmez canım
Gözlerin lisanı bile az gelir
Hasret mektubuna zarf yetmez canım
Yüreğimin kanı bile az gelir

Söylenecek kadar kolay olsaydı
Ya da taşmasaydı kalpte kalsaydı
Bu yükü üstümden biri alsaydı
Dünyanın insanı bile az gelir

Bitimsiz bir çığlık sonsuz haykırış
Duygular koşuyor maraton yarış
Ağlayış inleyiş dua yakarış
Bin ömür zamanı bile az gelir

Dil susar el durur kalem ne yapsın
Bu benim kaderim âlem ne yapsın
Sevinçler ne yapsın elem ne yapsın
Harcasam bu canı bile az gelir

Ruh kırış kıyamet akıl takipte
Can darağacında çırpınır ipten
Ne arıyor bunca çile garipte
O/Nur/un figanı bile az gelir

Onur Bilge

..HASRET SOKAĞI

.....Kaybolduğum sokakların sonundaki
.....Suskun ve apaydınlık
.....Karasevdama...

Hasret sokağının ıssızlığında
Sevdam dilsiz, kara; aşkımsa yarım...
İmkânsızlığın kör yalnızlığında
Bir kez görmek için bin gün sayarım!

Gözlerimde umut, ürkek ışıltı...
Tek işaret alsam da sana uysam!
Ya bir satır yazı ya bir fısıltı...
Tek söze muhtacım; korkarım, duysam!

O/Nur/un gizemi yansımış aşka
Vurdukça yaksa da emin değilim.
Aşkını, ağzından duymak bambaşka!
Aslen kula değil, Nur/a eğilim...

Sessizlik; cehennem azabı, narı...
Başı var, sonu yok, yakar da yakar! ..
Suskun ve mağzun bir bakış pınarı
Yürekten yüreğe akar da akar...

Neden susuyorsun hâlâ, bir tanem?
Bu sükût yüzünden, biz neler çektik!
Konuş da gel, öldür; kan olsun hanem! ..
Her şey yalandı da, bir biz gerçekdik!

Onur Bilge

..HAYALPEREST

..... Adını öğrenmişim
.....Soyadı nedir aşkın

I

Ben masum bir hayalperestim
Uçuk kaçık dağınık
Hayaller kurarım her fırsatta
Kaf Dağı'nın zirvesinden karışarak yellere
Bulutlardan yavaşça uzanırım ellere
Kalbim bitimsiz bir ilahi aşka biatta
Çılgın senaryolar yazarım
Uçan beyaz bir atta

Niyagara olurum ara sıra
Çatlayan topraklara Nil
Yol bulurum kumlarda özgürce
Yayılırım dilediğimce çöllere
Rahatça uzanırım vahalara
Gözyaşlarım sersebil
Yosun rengi çifte vadi
Feda olur sellere

Bin bir gece masalı düşlerle avunurum
Hafızama kayıtlı kurgular bini aşkın
Yaşamaya izin vermez O/nur/um
En dış yörüngesinde döner dururum aşkın
Uyanınca uçar gider aniden her şey
Arkasından bakakalırım şaşkın
Gitgide kararır karanlık
Gölgede kaybolurum

II

Yepyeni bir sevda mı şimdi
Aşkların en ölümsüzünü çoktan gömdükten sonra
Duyar mı olanca gücümle bağırısam dört bir yana
Duysa bile gelir mi yalvar yakar çağırısam
Ne yazık ki artık çok uzakta o duygular

Beklentiler dururken raflarda
Hiç bir zaman umuda geçit vermez gururum
Bilmem neden dururum kahrolası âlemde
Döner kendi dünyama sessizce kavrulurum
İçin için kururum yalnızlıktan kalemde
Beliren her sevgiyi tam alnından vururum

Doğmadan yazarım her aşkın katline fermanı
Mayalandıkça mayalanır içimin içinde elem
Beynimde cirit atar bitmek bilmez sorgular
Ölü aşk şiirleri yazabilir mi kalem

Tökezler dörtnala koşmaktan yorgun atım

Hayatın bir yerinde ansızın tekler yüreğim
Kesilir dizlerimin dermanı
Yavaşlar nefesim
Tutmaz olur ayağım elim
Umarım böyle çetin bir zamanda
Elime verilir beratım

Nasıl değişirdim sevdiğimi hissettiğimde
Diyemezken sessizce kendime bile
Anlaşıldı hep onu anlatan sözlerimden
Bir bebeğin yüzünde parlayan gözlerimden
Delilere dönerdim
Ne kadar sevinsem az
Bilemezdim ne yapacağımı
İçim içime sığmaz

III

Çocuklaşırım zaman zaman
Saatlerce ağlarım umarsız
Ya da tutmaz olur zembereğim
Vara yoğa gülerim
Şimşekler çakar yüreğimde
Ateşler çıkar gözlerimden
Yanaklarım al al

İçimde biri var ele avuca sığmaz
Sınırsız sevgilerle çılgın avare arsız
Yol arayan taşkın kararsız ve zararsız

Çağırırsam gelir mi mutluluklar
Unutturabilir mi acılarımı biri
Onun gibi
'Canım' diyebilir mi
Uyuyabilir miyim yanında huzurla
Öpücüklerle uyandıran olur mu sabahları
Hazır bir kahvaltıya
Veda eder miyim bunaltan maziye zamanla
Yeniden doğar mı neşe
Sevinçle bakabilir miyim güneşe
Gelir mi güzellikler gelir mi geri
Hayat eskisi gibi pürneşe

Ben masum bir hayalperestim
Hayaller kurarım
Düşlerle avunurum
Uyanınca uçar gider her şey
Bakakalırım şaşkın

Adını öğrenmiştim
Soyadı nedir aşkın

Onur Bilge

..HAYAT

Geceler yatay uzar
Gündüzler dikey...
Üçgen, dörtgen, çokgen ilişkiler...
İnadına kıvrak
İnadına dik! ..
İnsanlarsa
Olabilmişince eğri! ..
Çember yaylarına paralel
Kısır döngüsünde monotonluğun...
Hayat lâbirentinin
Kıvrım kıvrım kulvarlarında
Dolu dizgin yarışta! ..
Yaşamlar işkence! ..
Yaşamlar zulûm! ..
Finişte kaskatı
Sonsuza yatay
Sapsarı bir renk kazanır
Sopsoğuk uzanır, ölüm...

Onur Bilge

..HAYDi DURMA GEL

Alaz alaz ateş alan yangına
Yanıp ağlayalım haydi durma gel
Yalım yalım göğe ağan yangına
Rüzgâr sağlayalım haydi durma gel
Yoksa ağlayalım haydi durma gel

Sadece bakışan iki yıldız
Durağan görünen gizemli hızız
Farklı kutuplarda bir çift yalnızız
Buzul dağlayalım haydi durma gel
Yoksa ağlayalım haydi durma gel

Kapışsın yıldızlar biz sarılınca
Çılgınca dans etsin uyarılınca
Şarhoş olsun evren gök yarılınca
Aşkla bağlayalım haydi durma gel
Yoksa ağlayalım haydi durma gel

Hasretin katline mührü vurdurup
Vuslat alanının bağrında durup
Tüm mesafelere sehpayı kurup
İpi yağlayalım haydi durma gel
Yoksa ağlayalım haydi durma gel

O/Nur/dan nur şimşek olup çakalım
Her gözeden göz göz olup bakalım
Çağdan çağa çağıl çağıl akalım
Hazla çağlayalım haydi durma gel
Yoksa ağlayalım haydi durma gel

Onur Bilge

..HAYKIRSAM

Seni düşündüğüm süre mutluyum
Sevgimi haykırsam her yer titrese
Yalnız Senin ile oluyor uyum
Adını haykırsam beşer titrese

Güzelliğın dile gelir seslenir
Bu âşığın aşkın ile beslenir
Hissettikçe içi yanar hislenir
Hasreti haykırsam ciğer titrese

Yıldız yıldız arşa yükselir özüm
Kibleden gayrı yön bilmiyor yüzüm
Nurundan başka şey görmüyor gözüm
Tutkumu haykırsam her ser titrese

Huzurunda dursam ve ayrılmasam
Dünyevi işlere hiç karılmasam
O hoş düşünceden koparılmasam
Aşkımı haykırsam gök yer titrese

Melekler imrense tefekkürüme
O/Nur/la katılsa teşekkürüme
Asla düşmesem bir küçük cürüme
Korkumu haykırsam mahşer titrese

Onur Bilge

..HAYVAN HAKLARI

Onlar Yaratan'ın suskun kulları
Burada sabrederler orda şikâyet
Zalimin gaddarın nardır yolları
Hayvan gibi türap değil nihayet

Hardal tanesince günahla sevap
Karşılık bulacak ne yaparsan yap
Ağız mühürlenir verilmez cevap
Allah'ın sözüdür değil rivayet

Yer canın günaha karıldığı yer
Mahşer kılın kırka yarıldığı yer
Yalandan gerçeğe varıldığı yer
Hal yaman etmezse sevap kifayet

Empati yapmalı her şeyden önce
Hayvana reva mı onca işkence
Saygı göstermeli yaşlıya gence
Sevgi kuldan kula eder sirayet

Zerreden küreye insan içindir
Her biri nimettir inkâr niçindir
Dışarıya vuran ruhun içindir
Allah dileyene eder hidayet

Dört kitap ne diyor duyarsan şayet
Müslüman'a Kur'an yeterli gayet
Belleme gerekir hem ayet ayet
Ey Güzel Allah'ım Senden inayet

Onur Bilge

..HEP SANA KOŞUYORLAR

Bunlar Senin kulların
Manana koşuyorlar
Ne güzelmiş yolların
Hep sana koşuyorlar

Kutsal Cuma gününde
Yüce Kur'an önünde
Sarhoş eden ününde
Sedana koşuyorlar

Masivadan kurtulmuş
Para pul unutulmuş
Cereyana tutulmuş
Sevdana koşuyorlar

Seni zikrediyorlar
Seni fikrediyorlar
Sana şükrediyorlar
Esmana koşuyorlar

Duy bu güzel sesleri
Daralan nefesleri
Geçmiyor hevesleri
Canana koşuyorlar

Emrini dinliyorlar
Aşkından inliyorlar
Yanmış serinliyorlar
Duana koşuyorlar

Tekbir getiriyorlar
Aklı yitiriyorlar
Cezbede titiriyorlar
Emana koşuyorlar

El ele tutuşmuşlar
Yanmışlar tutuşmuşlar
Uruç edip uçmuşlar
Semana koşuyorlar

Resulün, önlerinde
Pirler sağ yönlerinde
O/Nur gönüllerinde
Rızana koşuyorlar

Onur Bilge

..HeP SEN

Sen varsın Senden başka
Hiçbir şey yok Allah'ım
Sana duyulan aşka
Bir sınır yok Allah'ım

Ne varsa var sandığım
Rengine aldandığım
Hayal oyalandığım
Gerçek Sensin Allah'ım

Her mü'minin muradı
Dillerde Allah adı
Lâfz ı Celâl'in tadı
Doyulur mu Allah'ım

Ben nefsimi suçlarım
Sayılır mı suçlarım
Günahkâr avuçlarım
Sana açık Allah'ım

Miras mücevherlerim
Emanet giysilerim
Evden çıkar giderim
Bir kefenle Allah'ım

Kefen beden toprağa
Gübre olur yaprağa
Ruh Alem i Berzah'a
Ben nerede Allah'ım

Ne onlar var ne de ben
Bir Sen varsın yalnız Sen
Yalnız Sen hep Sen hep Sen
Başka ne var Allah'ım

Onur Bilge

..HeP YANIMDA KAL

.....Sekiz cennetimin
.....Tek Tuba'sısın

Yer cennet bir yana aşkım bir yana
Gel can yoldaşım ol hep yanımda kal
Damar damar yayıl karışıp kana
Dolaş vücudumda hep kanımda kal

İçimde gezin dur hayat ver bana
Beraber bir ömür benzer bir âna
Biraz sensiz kalsam ben yana yana
Seni arıyorum her ânımda kal

Böylesine sevmek şöhrettir sandır
Melek gibi görün istersen kandır
İhanetin bile şereftir şandır
Ne olursa olsun hep şanımda kal

Canlılığım aşkın ile sürüyor
Sevda'n yüreğimden ruha yürüyor
Sarmaşık misali canı bürüyor
Bin can feda sana tek canımda kal

Sevdamı yazmışım sır dize dize
Aşkı nakşetmişim şarkıya söze
Sevgi haykırmışım kalp göze göze
Şerefle gideyim lisanımda kal

Elinle sunsunlar en son suyumu
Sen diye kazsınlar beden kuyumu
Sesinle versinler talkın duyumu
Seni zannedeyim hep sanımda kal

Gel Azrail'im ol bekle başımı
Bir kerecik olsun çatmam kaşımı
Sen diye diksinler mezar taşımı
Kıyamete kadar hep yanımda kal

Varsın dört yanımı ateşler sarsın
Münkir Nekir sual sorarsa sorsun
Yeter ki varlığın kalbimde dursun
Altı madde gibi imanımda kal

Unutma kabrinde mahzun yatmanı
Onur'u aşkının gücünden tanı
Cehennem ateşi sarsa her yanı
Sen benim hep gönül külhanımda kal

Onur Bilge

..HIZLA BÜYÜYECEKTİNİZ

Biliyordum hızla büyüyecektiniz
Silinecekti yanaklarındaki masum pembelik
Uçacaktı teninizden çocuk kokusu
Değişecekti cildinizin ipeksi dokusu
Parfüm kokacaktınız üstelik

Canınız sıkılmaz olacaktı
Dönüp durmayacaktınız etrafımda
Hayatınıza birileri dolacaktı
Çok daha önemli birileri
Ölmaz olacaktınız farkımda

Usulca uçacaktınız yuvadan
Vakit bulamayacaktınız çağırdığımda
Yanımda olamayacaktınız aradığımda
Ağladığınızda benim de işlerim vardı
Anında hazır olurdum karşınızda

Hâlâ bebekliğinizi ararım saçlarınızda
Uykunuz gelince süzülen bakışlarınızda
Kucağımda uyutmak isterim sığmasanız
Yine mışıl mışıldır uykularınız
Küçüklüğünüzdeki yatış halini alırsınız

Aynı kokuyu kullansanız da farklı yansır
Yere basışından tanır yavrusunu ana
Düzeltecek sözcük ararım dilinizde
Sanki gereksinim varmış gibi bana
Gelecek önünüzde meslek elinizde

Onur Bilge

..HOŞÇA KAL

Benden sana artı senden eksiler
Gün olur hakkını öderim aşkım
Sağlıklı bir ömür mutluluk diler
Hayatından çıkar giderim aşkım

İşte çocukların akrabaların
İşin katın yatın arabaların
En iyisisin sen tüm babaların
Vedalaşır "Hoşça kal" derim aşkım

Her zaman en iyi hep senin olsun
Herkesin içinden seçenin olsun
O/Nur için candan geçenin olsun
Huzurluysan rahat ederim aşkım

Onur Bilge

..ISRARLa

Yer altı suları, hasret yaşlarım...
Gözümde özümde akar, görünmez!
Durur gibi olur, yine başlarım
Aşkın tacını takar, görünmez! ..

Bedenim, dağ gibi ayakta durur
Ruhum, lâv fışkırır, dışıma vurur! ..
Hayat biter bende, yeşilim kurur! ..
Dağları, karaya çakar, görünmez! ..

Her yerde izi var, her şeyde ilmi
Her yerde oynanan, başka bir filmi
Rahmeti, zilleti, celali, hilmi...
Yazar, oynattırır, yıkar, görünmez! ..

Resul'ü Yaratan, var mı bir eşi?
En mükemmel insan, Kureyş Güneşi!
Veren O, kalbime, güne ateşi
Bütün ışıkları yakar, görünmez! ..

Onur'u, canlardan mahrum koyan, O!
Hem yazıyı yazan, hem okuyan, O!
Var zannedilen her şeyden ayan, O!
Israrla gözüme bakar, görünmez! ..

Onur Bilge

..IŞIĞIM SÖNDÜ

Gölge düşmez oldu, ışık vurmuyor
Dev korkmuş, fil gibi güçlü durmuyor
Karınca yıkılmış, hayal kurmuyor
Güneşi kim aldı? Işığım söndü.

Yürek aynı yürek, taşar gider ya
Ayak aynı ayak, koşar gider ya
İnsan sürünse de yaşar gider ya
Güneşi kim çaldı? Işığım söndü.

Yollar açılsaydı, kayıp gitseydim
Altı beş, on biri sayıp gitseydim
Aptal sürüsünü yayıp gitseydim
Güneş nerde kaldı? Işığım söndü.

Yol aynı yol, asfalt, koşamıyorum
Gönül aynı gönül, coşamıyorum
Sanki bu dünyada yaşamıyorum
Güneş keder saldı, ışığım söndü.

Şiirler yazdıran rüzgâr susuyor
Allah'ın belâsı, zehir kusuyor
Gölgesinden ürken korkak pusuyor
Güneş, kanlı saldı, ışığım söndü.

Mutluluk verirdi, ışın ışındı
Yağmur, fırtına, kar, bora kışındı
Gözlerimden gelen, yaşın yaşındı
Güneş nurdan şaldı, ışığım söndü.

Işınlar sevgiydi, ışınlar ayak
Bazen tema oldu, bazen de uyak
Yüce'den Yüce'ye yapılan kayak
Güneş dilde baldı, ışığım söndü.

Hiçbir sızıntı yok, zifiri zindan
Yararlanamadım tek bir ışından
Zülfükâr öfkeyle çıkınca kından
Güneş kalbe daldı, ışığım söndü.

Yarınlar karanlık, şimşek çakmıyor
Gösterdiğim yöne kimse bakmıyor
Okyanus bekliyor, nehir akıyor
Güneş, çıkmaz faldı, ışığım söndü.

Sarsılmaz bir iman, merak da vardı
Sırat üzerinde durak da vardı
O/Nur çağırmişti, Burak da vardı
Güneş geri kaldı, ışığım söndü.

Onur Bilge

..İÇİMİN ÖZÜ ERİR

.....Ömrümün her safhasında
.....Kitabın her sayfasında
.....Kalplerin en hasındasın

Bakamam gözlerine yanar gözbebeklerim
Dönerim en derine yine seni beklerim

Bakışların içime ölüm korkusu verir
Girersin her biçime içimin özü erir

Yok oluyorum anla kısacık bir bakışta
Uğraşıyorum canla sana sana akışta

Uzak duramıyorum senden kopmak nasıl zor
Bir bağ kuramıyorum yaklaşısam yakıyor kor

Ne ileri, ne geri öyle böyle olmuyor
Ne dışa ne içeri boşa koysam dolmuyor

Ne yapsam bilmiyorum nasıl olacak böyle
Haydi yaz silmiyorum ne yazacaksın söyle

Biz yazsak da çizsek de değişmez karayazı
Tüm renkleri dizsek de yazamayız beyazı

Kalem yazmış, mürekkep kurumuş ne var elde
Böyle yaşıyoruz hep haydi değiştir gel de

Ne aşklar gelmiş geçmiş, hepsini harcamış yer
İstedğini seçmiş gün gelir O/nur/u yer

Bu hayat böyle biter var mı daha ötesi
Bu aşk, bu çağa yeter çılgınca ve ölesi

Onur BİLGE

İÇİMİN ÖZÜ ERİR

.....Ömrümün her safhasında
.....Kitabın her sayfasında
.....Kalplerin en hasındasın

Bakamam gözlerine
Yanar gözbebeklerim
Dönerim en derine
Yine seni beklerim

Bakışların içime

Ölüm korkusu verir
Girersin her biçime
İçimin özü erir

Yok oluyorum anla
Kısacık bir bakışta
Uğraşıyorum canla
Sana sana akışta

Uzak duramıyorum
Senden kopmak nasıl zor
Bir bağ kuramıyorum
Yaklaştım yakıyor kor

Ne ileri, ne geri
Öyle böyle olmuyor
Ne dışa ne içeri
Boşa koysam dolmuyor

Ne yapsam bilmiyorum
Nasıl olacak böyle
Haydi yaz silmiyorum
Ne yazacaksın söyle

Biz yazsak da çizsek de
Değişmez karayazı
Tüm renkleri dizsek de
Yazamayız beyazı

Kalem yazmış mürekkep
Kurumuş ne var elde
Böyle yaşıyoruz hep
Haydi değiştir gel de

Ne aşklar gelmiş geçmiş
Hepsini harcamış yer
İstedğini seçmiş
Gün gelir O/nur/u yer

Bu hayat böyle biter
Var mı daha ötesi
Bu aşk bu çağa yeter
Çılgınca ve ölesi

Onur Bilge

..İKİ TAŞ

.....Sözüm
.....Meclisten dışarı...

İnsanları seviyorum
Herkesi...
Allah için...
Ayırım yapmadan...
Gönül gönül dolaşıyorum
Seviyor, seviliyorum.
Ben yaşıyorum
Sen şaşıyorsun.

En güzel yanımla uğraşıyorsun
Hem eleştiriyorsun
Hem ben olmaya çalışıyorsun!
İnşallah olursun!
Fakat
Tepeden tırnağa kibir
Bomboş gurursun!

Pırıl pırıl parlar, pırlantalar
Işıl ışıl yanar
Ne canlar yakar!
Taçlara ulaşır
Başlarda dolaşır.
Donuksun, matsın
İnsanlığın şurda dursun
Dokunsam elimde kalırsın
Çünkü sen porsun!

Ne kadar sevebiliyorsam
O kadar insanım!
Seni de seviyorum
Falan bey!
Filan hanım!
Hey, kötü söyleyen! ..
Hakaret eden! ..
Sen! ..

Sen de sevgilisin!
Hayatım, canım...

Pırlanta yaşar
Por taş şaşar.

Onur Bilge

..İKİLEMELER

Düşünce zinciri şangır şungur düşünce
Akıl çıkığından boşanarak gıcır gıcır
Hafızanın dibi karanlık allak bullak
Tüyleri diken diken yosun kokulu kuyu
Bulanır da bulanır rutubetli arşivin
Berrak mı berrak bilinen durgun suyu

Bir aşağı bir yukarı bir aşağı bir yukarı

Anı anı acı çekmeye başlar yukarı
Kovalar aşağı başlar yukarı
Kovalar aşağı nedamet tekme tokat

Bir aşağı bir yukarı bir aşağı bir yukarı

Yavaş yavaş doldurur ağzına kadar
Bin kere bin pişmanlıkla kocaman tankı
Oysa hiç ama hiç fark etmemiştir farkı
Hiç mi hiç kızmamıştır o zamana kadar
Kendi kendine nefsinden zamana kadar
Sayar döker ne sözler gelir de döner ağzına kadar

Bir aşağı bir yukarı bir aşağı bir yukarı

Başlar zıpkın yemiş gibi kıvrım kıvrım kıvrınmaya
Başlar alev alev yanmaya başlar
Kıvrır da kıvrır bedende ruh uyanmaya
Ruhta can canda Canan kıvrır da kıvrır

Bir aşağı bir yukarı bir aşağı bir yukarı

Beyninde kaç katman varsa ayrı ayrı
Bilinçaltı kaç kademeysen birer birer
Tüm merdivenlerden art arda geçilirken
Basamaklardan teker teker inilirken
Her biri dile gelir çığlık çığlık
Kabir azapları dillendircesine feryat figan
Yaşananlar arka arkaya akla düşünce
Kâbuslar halinde zuhur eder de eder düş ünçe
İdrakte vakit daraldıkça daralır
Ecel kiskıvrak yakalar canı dar alır

Başlar zıpkın yemiş gibi kıvrım kıvrım kıvrınmaya
Başlar alev alev yanmaya başlar
Kıvrır da kıvrır bedende ruh uyanmaya
Ruhta can canda Canan kıvrır da kıvrır

Bir aşağı bir yukarı bir aşağı bir yukarı
Kovalar aşağı başlar yukarı

Boşalan yere yaş döker de döker
Sesli sessiz döner devranın çarkı

Canlı cansız cümle varlık diz çöker
Töbeler sarnıçta ses yankı yankı

Onur Bilge

..İKİMİZ

_____ İKİ/MİZ

_____ çıkarını hesaplar

_____ çakaralmaz yüreğin

_____ sayısal _____ çarpar

_____ parasal _____ ölçer

_____ toplar _____ çarpar

_____ kırar

_____ döker

_____ her şeyi

_____ benim kalbimse senin

_____ anlayamayacağın gibi

Onur Bilge

..İKİNDİ GÜNEŞİ

Son gidişim de sessiz olur vedalaşamam
Gözyaşları içinde gözlerine bakarak
Beni unutma sakın diyerek yaklaşamam
Usulca kül olurum varlığımı yakarak

İkinci güneşiydi diyerek hatırlarsın
Ruhumun tek eşiydi diyerek hatırlarsın

Bir akşamüstü vurdu gün karanlık dünyama
Nasıl olur evreni yedi renge boyama
Çılgın gibi severdik birbirimizi ama
Birden kayboluverdi ufuklara akarak

Bir akşam güneşiydi diyerek hatırlarsın
Ruhumun tek eşiydi diyerek hatırlarsın

Onur Bilge

..İLÂHİ GÜZELLİK

Allah'ın Cemali vurdu da vurdu
Yaprak yandı çiçek yandı dal yandı
Yalımı evreni sardı kavurdu
Toprak yandı böcek yandı bal yandı
Durak yandı göcek yandı lal yandı

Kıvılcımlar döne döne can buldu
Taş canlandı can taşıyan kan oldu
Dünya denen çift kapılı han doldu
Burak yandı binek yandı yol yandı
Merak yandı mercek yandı kul yandı

Onur Bilge

..İLÂHİ SEVGİYLE KAINAT DIŞINA

Ben hayatı başka yaşarım gülüm
Tende değil ruhta gönülde gönlüm
Öyle yaşarım ki aşktan ölürüm
Ses nefes heyecan koşarcasına

Ben vücudu çoktan aştım güzelim
Beynimin içinde tüm güzelliğim
Bir de yüreğimde haydi çözelim
Sevip yaşayalım coşarcasına

At ayaklarını ellerini at
Vücudunu sesi gözlerini at
Düşünce gücüyle uç kanat kanat
Dünyanın dışına kaçarcasına

Beni görme duyma sesimi bile
Yüzümü gözümü elimi bile
Bilme adresimi izimi bile
Haydi yükselelim uçarcasına

Haydi ver elini haydi koşalım
İlâhi sevgiyle dönüp coşalım
Yıldızları bir bir gel dolaşalım
Kâinat dışına çıkarcasına

Onur Bilge

..İLÂHİLER SÖYLEYİN

Ben İslama hasretim
İlahi ses isterim
Dile gelsin hislerim
İlahiler söyleyin

Hep bir nefes zikirler
Bir olmalı fikirler
Böyle yıkanır kirler
İlahiler söyleyin

Mecazi aşklar biter
Şarkı türkü haberler
Ne söylüyor spiker
İlahiler söyleyin

İnsanlar kin kusuyor
Ruh imana susuyor
Mümin neden susuyor
İlahiler söyleyin

Onur Bilge

..İLGİSİZLİK

Hani can verirdin, bir gülüşüme?
Bakışım kalbine saplanırdı ya...
Gözlerime bakma, bakıp üşüme
Hani yer-gök buzla kaplanırdı ya...

Dallarımın karlar yağmış, birikmiş
Yapraklarım donmuş, ben eğilmişim
İlgisiz kalışım sanki bir ilkiymiş
Ayları deviren, ben değilmişim.

Giderken ektiğin gül, evi sardı
Ak bir yandan, al bir yandan sarıldı.
Bir zaman bu gelin, bir devi sardı!
Bak bir yandan, yak bir yandan; darıldı.

Son kez kapattığın camı açmadım
Bir kere bahçeye bile çıkmadım.
Hain esaretten bıkip, kaçmadım
Engerek hasretin, çile; bıkmadım.

Onurla atladım, ben bu eşikten
Ak gelinlik, duvak ve al kınamla.
Sana geldim, çıkar gibi beşikten
Vedalaşıp, babam ve bal anamla.

Onur Bilge

..İLLETİMDİ

Kuru kavak yapraklarında
Gözlerindi ezdiğim çıtır çıtır
Gözlerindi
Adım adım renklerinde gezdiğim

Bakışlarındı kuruyan gözlerimde
Derindi

Derindi dokunduğum
Serindi

Sendin ruhumdan öte
Tenden içre tendin sezdiğim
Benden özge ben
Sevdiğim

Sevmediğim sözlerindi
Her fırsatta beynime indi

Sendin renklerinde gezdiğim
Her renk solan rengindi

İlletimdi
Canımdan bezdiğim
Dindi

Üçüncü bayram gittiğindi

Onur Bilge

..İNKÂR DAĞLARI

Kaybolduğın dağlarda ateşim yanmayacak
Zannetmiştim meluna kardeşim kanmayacak

Çetrefilli yollarda çalılar var dallar var
Hakikate açılan iç içe nur yollar var

Bir yanın gül gülistan bir yanın kor uçurum
Kurtuluşun imkânsız oldukça zor bir durum

Baykuşların gözünde yaşarken sanal aşkı
Kahredecek ruhuna saplanan kalan kuşku

Savaşırken beyninde vehimle öz umarsız
Kilavuzun karşında gülecek arsız arsız

Sessizlikleri yaran ısıklar duyacaksın
Uzaklaşıp gerçekten batıla uyacaksın

Aşılmaz sarp dağlarda gözlerin fay kıracak
Durmaksızın yüreğin isyanı haykıracak

Dost sanarak bağrına şeytanı basacaksın
Sapkınlığın ipine imanı asacaksın

Kararttıkça geceyi içinin karanlığı
Artacak gafletine cinlerin hayranlığı

Tüm melekler sırtını teker teker dönecek
Yol gösteren yıldızlar birer birer sönecek

Başında bin yarasa ıslak kara kanadı
Dokundukça belki de yırtık yara kanadı

Istırapla yerinde kıvranıp duracaksın
Kayalara kendini ben sanıp vuracaksın

Düşünürken benliğe taparak ta en baştan
Aklın gider aniden koparak düşen taştan

Aynı yerden unutup kaç kere geçtiğini
Hatırlarsın inkârı boş yere seçtiğini

Dizlerinin dermanı kesilince apansız
Bulamazsın tek çıkış tuzaksız ve kapansız

Çökeceksin aniden olduğun yere sessiz
Yazılacak son nağmen bulduğun yere essiz

Kahrolası inadın kırıldı kırılacak
Topraklara kanadın karıldı karılacak

Alev alev tutuşan günahın har boynunda

Yanacaksın bihaber tamahın nar koynunda

Çiğliğini duymamak için put olacağım
Hak bildiğim Kuran'la bin umut dolacağım

Yol yakinken düze çık anlama sarılalım
Bilmiyorum başka şık anlama darılalım

Kıyamete kadardır dostluğum onurluyum
Müslüman'ım imanla mutluyum gururluyum

Onur Bilge

..İNSAN HAKLARI

Saddam asılırken, İnsan Hakları
Sesini çıkarmaz; idamdan sonra
Birkaç sözle kınar; bu, ahlâkları! ..
Hakkı yenen bunca adamdan sonra...

Otuz bin şehidin kanı askıda
Sallanır, Saddam'ın cesedi ile!
Katil, salamura hâlâ baskıda...
Asılacağı gün gelmiyor, dile! ..

Üç-beş yüz nerede, binler nerede?
Paşa gibi yaşar, beş yıldızlıda! ..
Şehit anaları inler: "Nerede
Şehidimin kanı! ? .." Ay-Yıldızlı'da! ..

Katil, aynı katil, suçu farklı mı?
Birine feveran, birine isyan! ..
İnsanlık nerede, katil haklı mı?
İnsan Hakları'nda neden bu nisyan?

Mahkeme bitmemiş, nedir acele?
Neyin çözümüdür? Nedir yararı?
Allah karar verir, her bir ecele! ..
Demokrasi bu mu? Cana zararı! ..

Kurban bayramında cıngar çıkaran
Dernekler nerede! ? Koç mu bu? İnsan! ..
Nasranî eliyle şehit, fukaran...
Bu Allah'ın kulu; Sünnî, Müslüman! ..

Zaten ölmüş biri, ne lüzum vardı?
Bayramı görseydi, kurbanlık mıydı?
Eli-kolu bağlı, lâl... Zulüm sardı
Hukukun hâlesi karanlık mıydı?

"İdam kaldırılсын! " diyenler nerde?
Birleşmiş milletler neden birleşmiş?
Hümanistçe başlar yiyenler! .. Derde
Deva olmak nerde, vicdan kirleşmiş! ..

Türk'se, Müslüman'sa: "Kopar, başını! .."
Hıristiyan ise: "Hümanistiz, biz! .."
Şehitliği süsler, mezar taşını! ..
"Öldü! .." sansalar da, dipdiriyiz biz! ..

Bombalı saldırı, olanlar oldu!
Kardeş kardeşine kırdırılıyor! ..
Kurban bayramına al kanlar doldu! ..
Türkiye'de idam kaldırılıyor! ..

Kurban bayramında insan asımı...
Kendisi yarattı, kendi yok etti! ..

Evvel dostu idi, Şimdi hasımı...
Sattığı silâhtı, uçak, roketi...

Ortalıkta kurban kesmek, yasaktı
Bütün kanallardan seyret, idamı! ..
Müslüman'dan oluk oluk kan aktı! ..
Koyun gibi ipe çekti adamı! ..

Hayvanlara arka çıkanlar nerde?
Bir mü'min asıldı, ölü müsünüz?
Koruma Derneği devaydı, derde...
Yoksa, Hıristiyan dölü müsünüz?

İki bina göçtü, ülkeler çöktü! ..
Türk'e, Müslüman'a hayat hakkı yok! ..
Belâ, kâbus gibi başlara çöktü! ..
İyi ki elinde ayın şakkı yok! ..

Onur Bilge

..İNSAN SEVGİSİ

Her gördüğüm canım ciğerim olur
Herkes yüreğimde bir yer eder de
Kıskanılacak bir değerim olur
Yıllarca dostluklar sürer gider de

İnsanlara sevgi ilgi veririm
Bir dertleri olsa ben de eririm
Danışan olursa yol gösteririm
Bir tek teşekkürle borcu öder de

Bir bardak çay değil dostluk içerim
Duygular içinden aşkı seçerim
Vefa noktasından çok zor geçerim
Herkes İstanbul'da bir semttir der de

Onur Bilge

..İNZİVADAYIM

İN Z İ V A D A Y I M

İ
N
Z
İ
V
A
D
A
Y
I
M

___ben hayatı kaçak yaşamaktayım
___hani okuldan kaçır ya öğrenciler
___bir süreliğine mutlu hissederler
___ağır gelir de art arda sınavlar
___ne yapacaklarını bilmeden
___düşerler ıssız sokaklara
___sorumusuzca gezerler
___hasta ruhuma şifa
___bir devadayım
___inzivadayım
___sensizlikteyim
___içtikçe mest etmekte
___şarabın tahura sessizlikteyim

Onur Bilge

..İSLAMİYET

Tövbe ile sunulan nimettir, İslamiyet
Temelinde adalet, içtihat, kıyas ve nas
Aczini bilmesidir kulların, teslimiyet
Münafıkta ihanet, Mümin'de halis ihlas
Korku yoktur onlara, ancak nârından halas...

Onur Bilge

..İYİ BİLİRSİN

Ben, beni bilemem, yaratmadım ki
Beni Sen yarattın, iyi bilirsin.
Senden başkasını aratmadım ki
Yüreğime, bir sen değebilirsin.

Günahsız değilim diyemiyorum
Bile bile haram yiyemiyorum
Her zaman başımı eğemiyorum
Tüm âsi başları eğebilirsin.

Yalnız Sana olan aşkı bilirim
Secdem tek Sanadır ve eğilirim
İşte bir onunla Sana gelirim
Gizli aşikâr her şeyi bilirsin.

Kul kusursuz olmaz, Sen Rahman, Rahim...
Nasıl korunduysa Halil İbrahim
Narı nura döndür, ne olur Rabb'im! ..
Ateşine: "Yakma! .." diyebilirsin.

İçten sevmeyenler Seni anar mı?
Aşkınla yaşaran gözler yanar mı?
Cennet hayatına bile kanar mı?
Onur Cemâl ister, iyi bilirsin.

Onur Bilge

..KABİR KORKUSU

Korku kuyusu kaynıyor kıpkızıl
Kabarıyor köpük köpük
Kaygısız
Kenetlenmiş kemiklerim
Kaskatı kesilmişim
Kader kasırgasının
Kâinatı kaplıyor kahkahaları
Kezzapla karışıyor kanım
Kara kanatlı karamsar kuşlar
Koruluğun kuytu köşesine
Kabrimi kazıyor
Kıtır kıtır kırılıyor kaburgalarım
Kementlerden kurtulamıyorum
Kollarımda kilitleniyor kelepçeler
Kılıçlar kınlarından kayıyor
Keyifle kıvranıyor kamçılar
Kısılmış kalmışım kötürümce
Kaçamıyorum
Kuşku kalbime kurmuş
Kötümser kalesini
Kısım kısım kasılıyor kaslarım
Kimsesizlik kuvvetimi kesiyor
Kat kat karanlıklarda
Katre katre kayboluyorum

Onur Bilge

..KAÇ KAÇABİLİRSEN

Aşkınla süsledim, şiirlerimi
Sen onlar olmuşsun, onlar sen artık.
Gerçek, duygulardan da ileri mi?
Şiirde uçalım, istersen artık!

İçimde virajlar olmuş, şiirim
Ben onlarla sana sana gelirim
Mısra mısra doğar, sende eririm
"Ben de eriyorum! " de, dersen artık!

Gel, dönemeçlerde yavaşla, dinle!
Yolculuk ne kadar güzel, seninle!
Güneş, orman, deniz yaşar teninle
Zamanı mekânı silersen artık!

Yol bitmesin, her şey seninle güzel!
Duygularım sana yazılmış, özel
Haydi, dize dize sen de bana gel!
Sen de şiirleş, gel, dilersen artık!

Mânâda alışım olmuşuz, gülüm
Sen benle, ben senle dolmuşuz, gülüm
Biz, kenetlenmiş dört kolmuşuz, gülüm
Kaynamış, aç açabilirsen artık!

İçinde dışında, hidrojen gibi
Su gibi muhtaçsın, oksijen gibi!
Sen ben alışımı, homojen gibi...
Kaçabilirsen kaç O/Nur/dan, artık!

Onur Bilge

..KADER KİLİTLEMİŞ

Doğmuş büyümüşüm çileler için
Dünya kötü rüya yoramıyorum
Kelebek olmuşum fileler için
Avcıyı yokuşta yoramıyorum

En güzel hayali kurmak isterdim
Gidip tam aklında durmak isterdim
Aşkı on ikiden vurmak isterdim
Kalbe nişan aldım vuramıyorum

Sen orda ben burda boşa hıçkırmak
Duyulmaz sesimiz yetmez haykırmak
Geçit vermez çılgın lânet bir ırmak
Aramıza köprü kuramıyorum

Benim senden başka arkadaşım yok
Dert yandığım başka bir sırdaşım yok
Sana götüreceğim bir yoldaşım yok
Seni aramadan duramıyorum

Yalnızlık yüklenir yürek ezilir
Yollarda sensizlik nasıl gezilir
Ayakta pranga Fail sezilir
Kader kilitlemiş kıramıyorum

O/Nur/ca kazınmış silemiyorum
Tahammül yeter mi bilemiyorum
Senden başka bir şey dilemiyorum
İcabet eder mi soramıyorum

Onur Bilge

..KADERİMİZ YAĞDI

Buzulla kaplandı hayatlarımız
Bir rüzgâr ki ordan oraya yollar
Gökyüzünü sardı feryatlarımız
Boğazlarımızda engerek kollar

Görüntü kusursuz tını yok ses yok
Vücut sürüklenir ruh var nefes yok
Akkor içimizde donduk ateş yok
Yüreklerimizde mengene kullar

Gözler kırağılı buz tuttu yaşlar
Özlem bastırdıkça zaman yavaşlar
Ayaklar yürümez dizle savaşlar
Bileklerimizde pranga yollar

Onur Bilge

..KADERİN AKIŞI

Kader birleştirmiş tanışmışız biz
Seninle savaşta ben yenik düştüm
Anlaşamamışız tartışmışız biz
Ayrılık kör kurşun yıkıldım düştüm

Kaderin akışı sürükler bizi
Takip ediyoruz görünmez izi
Ne kadar sevsek de birbirimizi
İki yol çizilmiş zıt yola düştüm

Ayrı ayrı yerler hayatlar ayrı
Anlayamıyoruz şerri ve hayrı
Tahammül kalmadı canlarda gayrı
Akıntı kuvvetli girdaba düştüm

Nasipse kavuşmak gelecek başa
Nasip değil ise ne yapsak boşa
Ne olursa olsun gitmeli hoşla
Taksimata rıza derdime düştüm

Mürekkep kurumuş kader yazılmış
Çanlının hayatı buza yazılmış
Ölüm kayalara taşla kazılmış
Mezarım kazılmış zaten bir düştüm

Onur Bilge

..KAHRETSİN

O kadar büyütmişüm ki seni gönül büyütecimle
Hayal çerçevem yüzünü içeremiyor
Kahretsın

Öyle yüksek bir yere koymuşum ki varlığını
Yüceler ötesine yükseltmişim
Ulaşabileceğimi ummadığım için
Ne kadar çabalasam da
Aklım sadece o veriye hiç eremiyor
Kahretsın

Ne kadar kaçamak bakmışım
Nasıl algılamışım
Ne denli korkakça imgelemişim ki aşkı
Sen belleğimde tüm ihtişamınla durmaktayken
Meleke kesp edememişim geriye getirmeye
Yetim bunu bir türlü beceremiyor
Kahretsın

O kadar parlak ki hayranlığım
Yüzünde art arda patladıkça
Gözlerimi kamaştıran inikâsı
Sonsuz mutluluklara boğan gözlerinden
Duyguların en güzellerini deremiyor
Kahretsın

Öylesine bir heyecan sarıyor ki içimi
Aslını değil suretini göreceğimi düşündüğümde bile
Eli ayağına dolaşıyor muhayyilemin
Telaşım simanı ürkütüyor
Ne kadar koşsam da arkasından beynimin içinde
Bir türlü yakalayamıyorum görüntünü
Bakışlarım halsiz ve bomboş dönüyor gerçeğe
Hiçbir usa vuruş seni gönderemiyor
Kahretsın

Hayal âlemini kaplıyor hasret yaşlarının buğusu
Her yer ve her şey netken alabildiğine
Mesafelerin yasakladığı yüzün flulaşmış
Çoktan kaybolmuş çizgilerle boğuşmaktan
Yorgun düşmüş sevdiğin
Nasıl da sır gibi saklamışım aşkı
Kıskançça kendimden bile
O kadar derine gömmüşüm ki içimde
Sırta kadem basan yansımanı
Ruhumdaki hiçbir ayna gösteremiyor
Kahretsın

Sınırlara sığmıyorsun ki
Sırrımı sırrına resmetsin
O denli önemli ve muhal ki seni görmek
Tasavvuruma dahi haram edilmişsin

Ne kadar çırpınsam da hafızamın arşivinde
Bir anlık yansıını bile veremiyor
Kahretsin

Onur Bilge

..KÂİNAT GÜZELİ OLSA NE YAZAR

Gözlerim gönlünü gördü görelî
Dünyevî görüntü almadı bende
Bir sevda hayalî ördü örelî
Kapanıp uykuya dalmadı bende

Evrenin özeli olsa ne yazar
Pırlanta bezeli olsa ne yazar
Kâinat güzeli olsa ne yazar
Zerrece değeri olmadı bende

O gizli güzellik teni yarınca
Akıldan süzülüp kalbe varınca
Ruhunun efsunu ruhu sarınca
Başka bir aşka yer kalmadı bende

Evrenin özeli olsa ne yazar
Pırlanta bezeli olsa ne yazar
Kâinat güzeli olsa ne yazar
Zerrece değeri olmadı bende

(Şarkı sözü olarak yazılmıştır)

Onur Bilge

..KALBİME KAPAKÇIK

Ayrılığın eli yüzüne değer
Kaybettiklerimiz dünyaya değer
Bir şiir okunur ve hatırlarsın
Nedamet kurşunu kalbine değer

Aksilik etsen de kızsan da bana
Takılır kalırsın geçen zamana
Gün olur ararsın özlersin canım
Dualar edersin tanıştırana

Aşka sevdalıydım sevgiye açtım
Yaban gülü iken bağında açtım
Narin bedenimle dört yaprağımla
Tüm fırtınalara bağırımı açtım

Kalbimin içine itmiştim seni
Bütünüyle alıp gitmiştim seni
Vur neşteri durma kanlı katilim
Kalbime kapakçık etmiştim seni

Çöllerimde yitip yana yakıla
İzimi ararken ağıt yakıla
Hasretten Mecnun'a döndüğün anda
Kahır Dağlarında Leyla'n yakıla

Onur Bilge

..KALDIR BAŞINI

Yerlerde aranmaz mutluluk
O, yerlerde değil
Başını kaldır ve seyret.
Gör, gör ki kamaşsın gözlerin O Nur'dan
Ve hiç bir şeyi göremez ol artık bu sahnede.
Huzurunda eğil!

Perde kapanmadan gör.

Sahte ışıklardaki sahte renklere bakakalma
Güneşe bak
Korkma
Bak!

Sonra çevir kamaşan gözlerini yere...
Hâlâ yemyeşil nuru göreceksin
Ve onunla beraber hiç bir şey...

Örgü örmekteyim...
Her ilmekte bir saniye geçmekte...
Zamanın akışını yakından görmekteyim
Her şeyi görmekte bilmekteyim.

Ya O'nu?
O'nu görmek, vakit varken?
Perde kapanmadan O'nu görmek
Görmek ve bilmek, bildirdiği sıfatlarından...
Sevmek, âşık olmak ve O'nda yok olmak...
Var olmak, var oluşların en muhteşemiyle...

Komşu olmak en güzel yaratılana
Bir zevk ve haz denizinde yüzmek, sonsuza kadar...

Ya da yere bakmak, boş yere...
Bomboş yerlere bakmak, boş bakışlarla
Yokta varlık aramak
Yokta sevgi, aşk...

Yalanlar söylemek, yalanlar duymak için
Yalanda çalkalanmak küreksiz kayıklarca
Yerinde saymak, okyanus ortasında
Katıksız müebbede mahkûm...
Devasız yalnızlığa...

Suç; hoş sanmak, boşu
Boşlukta kalmak...
Yere bakmak boş yere
Yere akmak
Akakalmak...
Batmak
Batakalmak...

Onur Bilge

..KALEİÇİ

Üçkapılar'da
İner de çıkar da insan
Aldanma, toprağın üstünde olduğuna
Altı da var!
Sakin unutma! ..

Bilmem kaç asırlık taşlar
Ayaklarının altında şimdi
Ez ezebildiğin kadar!
Kral say kendini
Ne çıkar?

Tut ki
Sen emrettiğin için geldiler
Senin için geçtiler hizaya
Ağaçlar iki yana dizildi
Sen geçerken selamladı duvarlar
Sütunlar saygıyla eğildi
El etek öptü esnaf
El pençe divan tebaan
Hayal bu ya...

Yeni sulanmış sokaklarda
Sokak taşları ezildikçe ezildi...
Bir de ben...
Hem de nasıl!
Anlatamam! ..

Kale içi için için ağlıyordu
Sokaklar yol veriyordu sokaklara...
Evliya yatağında
Kuran hifzetmiş eski evlerin duvarları
Meyhane şarkıları dinliyordu...
Sarhoş naraları geliyordu bir yerlerden...
Gençler, barlaşan salonlarda
Bahçelerde dans ediyordu...

Akşamdı
Gün boyu yanmıştı Antalya
Yavaş yavaş serinliyordu...
Yatsı ezanı okunuyordu, olanca gücüyle! ..
Yer gök inliyordu! ..
Bir de ben...
Hem de nasıl!
Anlatamam! ..

Ortalarda bir masada
Çaresiz bir adam...
Bir yanı şiir
Bir yanı ezan...
Derdi minare kadar...
Dermanı camide, var.

Saat kulesi ne anlar?
Tik tak da tik tak! ..
Ömür nasıl geçiyor
Bak, bak, bir bak! ..
Tik tak da tik tak! ..
İster yık, ister yak! ..

Ha biraz önce binmişiz
Ha biraz gecikmişiz...
Ne fark eder?
Hepimiz otobüs bekliyoruz işte!
Durakta
Miskin miskin pinekliyoruz
Gafilce! ..

Antalya'nın tek gelini
Kuşbakışı seyreder bizi
Ölümsüz bilir kendisini...
Yangın çıkarsa nesi yanar?
Umurunda mı insanlar?
Ona ne Kalekapısı'ndan
Antalya'dan, dünyadan?

Ölen ölür, kalan kalır!
Tik tak da tik tak! ..
İster yık, ister yak!
Beyinsiz bir baş
Kendisi taş, kalbi taş!
Herkesten, her şeyden haberli
Eli işte, gözü oynaşta...
Fıldır fıldır gözleri!
Ölümden habersiz...
Antalya deprem görmedi ki!

Bir taş yığını bile korumaya alınmış
Tarihi eser diye
Kasım kasım kasılır
'Rakipsizim! ' diye.
Ya şair?
Ya ressam?
Adam ezildikçe ezildi...
Bir de ben...
Hem de nasıl!
Anlatamam! ..

Herkes kendi âlemindeydi
Çarşı kırıış kıyamet! ..
Dört yol ağzında
Yol, iki yoldu yine...
Aynı kavşak, iki kere geçildi
Aynı kaldırım, iki kere ezildi...

Bir de ben! ..
Bir de içim! ..
Hem de nasıl! ..
Anlatamam! ..

Onur Bilge

..KANANLARA BAK

Aşktan anlamayan nefse aldanan
Sevgili adını ananlara bak
Küçücük gölteri okyanus sanan
Mecazi aşklarla yananlara bak

Kul köle olarak elin kızına
Merhamet dilenen vurup sazına
Aldanıp süsüne ve yaldızına
Vefalı sanarak kananlara bak

Harama bakıp hor gören eşini
Helali dururken etin leşini
Yiyerek mahveden dünya işini
Sapıtmış canlara cananlara bak

Ne Hak ne kul sever içip sızanı
Namaza kalkmayan duyup ezanı
Unutup ahreti hassas mizanı
Ne varsa burada sananlara bak

Şeytan Eros olmuş elinde yayı
Ok atıyor iyi bilir riyayı
Romeo ve Juliet basmış dünyayı
Kendi kanlarına bananlara bak

Onur Bilge

..KANAR GÖZLERİM

Ölsem de vazgeçmem ben bu yaradan! ..
Ancak görüntüne kanar, gözlerim.
'Mükâfat veririm! ..' diyor, Yaratan
Kan çanağı olur, kanar gözlerim.

Oyun oynamadık, ömür harcadık! ..
Sevgili uğruna canlar adadık
Çağıl çağıl akan aşka susadık
Çağlayan gözlere kanar, gözlerim.

Göz göze gelince, kucaklar gibi!
Hasretle açılan kucaklar gibi
O/Nur/la korunan bucaklar gibi
Bayrağım gibi can, kan, ar gözlerim! ..

Onur Bilge

..KARA KARıNCALAR 4 Aralık DÜNYA MADENCİLER GÜNÜ

I

Bir hengâme yol boyu
Yapraklar kıpır kıpır
Kuşlar cıvıl cıvıldır
Rüzgâr hafif veya şiddetli
Her yönden esmektedir
Karıncalar zeminde sürekli yürümekte
Ağaçlar boy atmakta
Dallar uzamaktadır
Yeni yapraklar çıkmakta
Hissetsek de hissetmesek de
Tomurcuklar oluşmakta
Çiçekler açmaktadır

Doğada bir hareket bir iş bir oluş
Bir yok oluş tükeniş
İç içedir fiiller
Failini düşündürse de düşündürmese de
Tıkır tıkır işlemektedir
Bazen tıkır tıkır bazen şıkır şıkır bazen hışır hışır bazen de vızır vızır
Sıcak yaz günlerindeyse bambaşka olmaktadır
Pırıl pırıl yaşanmaktadır
Sessizce yol alanlar da vardır
Duyamadığımız sesler de
Kazma kürek sesleri
Bitkin nefes sesleri
Karıncalar tünellerde sürekli yürümektedir

Topaç vınlaya vınlaya
Yer küre
Bu dev kütle nasıl bir sesle
Sanki sessizce döner hissettirmeden
Yolcularına hızını korkunç uğultusunu
Sesini bulutlara mı duyurur kuşlara mı
Beraberliği var mı bir eşle
Etrafında dört dönüp kur yapan ayla
Garip bir dansta fısıl fısıl sohbetle biteviye
İşaret diliyle mi anlaşmakta güneşle

Tuhaf bir tavaftalar birbirleriyle
Tavaf ettiği güneş tavaf ettiği kendisi
Bunca asırdır döner durur
Özüne varmış mıdır
Yakıcı bir vuslata
Gerçekten hazır mıdır

Yüklendiği dağların altında mutlu mudur
Gizli gizli gözyaşı döktüğü de olur mu
Ya nedir bulut olup şakır şakır dökülen
Umutlu mu kıyamet denilen felaketi beklerken

Hep hareket halinde
Durması helâkidir
Kendisinin de sırtındakilerin de
Her şeyin yaşaması harekete bağlıdır
Kalbin durup dinlenmeden atmak istemesinin
Gözün rüyada bile bakmak istemesinin
Kulağın duyma mecburiyeti
Kapak edinmek istememesinin sebebi bu mu
Ya telaşı insanın
Bitip tükenmeyen arzular içinde yaşaması
Hep kıpırtı halî iç organlarımızın
Hareketsizken bile
Uyku halinde dahi şırıl şırıl akması damarlarımızda kanın
Canlılık denen neyse demek ki böyle olmalı

II

Huzursuzluk kendimde içimde belki de
Biteviye çırpınan yüreğimin içinde

Bu bir arayıştır dağların içinde
Yer altında bir yer arayıştır
Bir çıkış
Bir savaş
Bir yarış
Bir lokma bir hırka için
Bir karış yer
Yer acımasız
Yer gaddar
Yer insanı yer

Bu bir arayıştır kör karanlıklarda
Kör gözlere aykırı gören gözlerle
Işıkla arayıştır
Bir ışık arayışı
Bir ışık
Bir çıkış

Karanlık gecelerin aydınlık yâri ile
Ayrı olan beden bir yer arayışıdır
Bir yer koskoca evrende
Koca dünyada bir yer
O yerde bir sokak
Bir barınak
Sığınak
Ev sokağın sokak evin içinde
Her şey evin içinde

Ev var evin içinde
Dev var devin içinde

İçinden çıkılmayan bir iç içelik yani

Yani beden ve ruhun
Yani ruh ile gönlün
Yani canla cananın iç içe oluş hali
Belki de bunların yer değiştirmesi ile yaşanan karmaşada huzursuzluğu ruhun

III

Her Şey yerli yerinde iken
Hayat ne güzel
Ne kadar mutlu insan sevdiğiyle beraber
Binlerce kişi olsa
Olsa herkes kul köle eğer
Özelliği olan o seçkin kul gibi değil
Değil onunla bir őmőr mutluluk
Bir anlık beraberlik bile her Şeye değer

Yarım insan dőnyada
Eksik cümle yaratık
Tamamlanma çabası içinde cümle canlı
Durmaksızın hareket
Çılgın bir telaş içinde
Kimisi yeryüzünde
Kimisi yer altında

Kara karıncalar boyuna çalışmakta
Çabalamada ama

Aması malūm
Elim bir durum

IV

Hareket soldan sağa
Sağdan sola hareket
Hareket dıştan içe
İçten dışa hareket

Harekette rahatlık
Harekette bir huzur
Onun durduğu yerde
Durur zaman da mekân da

Kıpırdayın perdeler
Kimıldanın yapraklar
Kanat çırpın ötüşün göklerde renk renk kuşlar
Çabuk çıkın yapraklar
Hızla açın çiçekler
Sizleri sessizce bekler kelebekler
Vızıl vızıl arılar bekler
Arıları petekler

Kara karıncalar ekonomiye emek ekler

Emek üstüne emekler
Heder olan emekler

Ne yazık ki halen e mek le mek te ler

V

Konuşun artık suskun melekler
Ey kara melekler

Evlerde analar babalar
Evlerde eşler evlatlar
Sizleri sağ salim bekler

Yükseltin sesinizi
Olanca gücünüzle
Bir ağızdan bağırın
Haykırın

Nasıl duyurduysanız sesinizi o yüce hünkâra
Süleyman gibi duysun cümle âlem
Yolunu yöntemini değiştirsin
Bir yolunu bulun ki
İşitsin sağır sultan

Ayetin sedasıyla
Kahraman edasıyla
Yürüyün terli alınlarınızın kutsal ışığıyla
Ses çıkarsın çamurlu çizmeler
Eğilmeyin kamburlaşmayın
Şöyle bir resmigeçitte gibi
Mağrur ve dimdik
Aydınlansın mahzenler labirentler
Dehlizler evler ocaklar

Ey mazlum insanlar
Masum karakarıncalar
Hırsızlar emek çalar

Uygun adım
Rap rap

Titresin yedi kat yer
Titresin dağlar taşlar

Firavun'un sinini yerle beraber eden sizler değil miydiniz
Sizler değil misiniz onca cesedi un eden

Nemrutlaşan insanı leşleşen kokusundan bilin
Üstüne üstüne gidin

Üşüşün üzerine

Üşüşün

Düşünün

Sonu yok bu illetin
Yer altından yer altına düşüşün
Duyduğu yok milletin

Düşüş zillet
Kalkış ün

Yeter artık
Çıkın karanlıklardan

Kalkındırdığınız kadar
Kalkının

Kalkın

Onur Bilge

..KARANLIKLAR GÜNEŞİ

.....İyi güzel ve doğru
.....Barış huzur ve güven
.....Her şey seninle tamam
.....İslam'ın ahlâkı sen
.....Ve sen serapa İslam

Sevilebilir miydi böylesine bir insan
Bunca sene bu kadar
Bıkmadan usanmadan
Yedi kat yerde gökte
Bir insana duyulan nasıl bir ihtiyaç bu

Kendini kaybederek yaşamak başkasını
Onun gibi düşünmek onun gibi hissetmek
Tek kişiye dayalı çift kişilik hayatlar
Her köken ve inançtan oluşan toplumların
Yaşaması kardeşçe

Nasıl okşardı elin
Nasıl söylerdi dilin
Mübarek yüreğinle
Ne kadar ve de nasıl
Sevilirdi sevdiğin

Ey yaratılmışları kucaklayan ekvator
Her tarafta zulüm var
Savaş kan açlık ölüm
Bu asırda dünyanın hali bildirilmiştir

Karanlıklar güneşi
Ne olursun yine gel
O nuru tebliğ için

Söndür nifak ateşini
İslam ülkelerinde asırlardır sönmüyor
Durup durup alevleniyor kor
Gel
Gel de hesap sor

Ellerim benim değil
Benim değil gözlerim
Mekânım zamanım yok

Ne itiraz ne sorgum
Ne ben diye bir varlık
Ne yere doğru meyil
Ne de bir nebze 'ben'den
Hak olmuş cümle beden
Dupduru bir gönülle
Yaratan'ı özlerim

Ne varsa sen ve senin
Sevgide hoşgörüde
Çizdiğin doğru çizgin
Her nefeste zikirle
İstikametın izin
Lâ İlahe İllallah
Diye haykıran sesin

Seni seyrediyorum
Ufuk aydınlanırken
Bu sabah yine erken
Beyit beyit yazılan kâinat kitabında
Sessizce açılırken o güzelim yapraklar
Narçiçeği şafaklar renklere ayrışıyor
Yavaşça beliriyor ağaçlarda yapraklar
Mahmur mahmur bakışan sevda yüzlü çiçekler
Mesnevi pırıltılı gökkuşağı giyiyor
Gerinerek uyanan kurtlar kuşlar böcekler
Gözlerini siliyor
Güne gülümsemeye çalışıyor bulutlar
Gece gündüz huşuyla kıyamda dağlar taşlar

Sevgi desen
Sevgide sen
Anlayışta bilimde
Ledun denen ilimde
Sabırla dokuduğun
Her dilde ve her renkte
İnsan denen kilimde
Doğudan batıya dek
Yaşayan
Her iklimde

Kuşların sesindesin
Cıvılcıvıl pür neşe
Kollarını sıvayan aptes alan o kulsun
Senin minarelerden sessizlikleri yırtıp
Yankılanan hoş seda
İslamî vakar ile tekbir alan huzurda
Ardında saf saf duran el bağlayan melekler
Kanlı giysileriyle toprağa secde eden
Milyonlarca şüheda
Mutluluk seninledir
Seninledir huzur da

Taviz vermez tavırla
Tevhide davet eden
Kardeşlikte barışta kabul gören ekolsün
Dünya insanlarına gereken huzur için
Dolup taşan bir dergâh
Tek derslikli okulsun

İyi güzel ve doğru
Barış huzur ve güven
Her şey seninle tamam
İslam'ın ahlâkı sen
Ve sen serapa İslam

Onur Bilge

..KARIŞTI

Günleri, ayları unuttum, gitti
Her Şey birbirine karıştı, canım.
Acıyı, sevinci bir tuttum gitti
Her işime Şeytan karıştı, canım.

Arkadaşlık ölmüş; ne'ylesem, n'etsem! ?
Ben hangi dost için eriyip, bitsem! ?
Ne zaman sıkılsam, bir dosta gitsem
Surat asık, yüz bir karıştı, canım.

Her olur olmaza canımı sıktım
Bıktım bu dünyadan; usandım, bıktım!
Boş bir mezar gördüm; eğildim, baktım
Eni boyu birkaç karıştı, canım! ..

Onur Bilge

..KASTIN NE

Kazandıklarımı sen topluyorsun
Biraz da sen çıkar, böl istiyorsan!
Ben kıyamıyorum, sen topluyorsun
Kendine kastın ne? Öl, istiyorsan! ..

Asla, tartışmaya etme, bir meyil!
Öfkeye yenilen pehlivan değil!
Şu sükûnetimin önünde eğil!
Birazcık sakın ol, gül, istiyorsan!

İster konuşayım, ister susayım
İster sevme beni, aşka susayım!
Kimsesiz kalayım ve kan kusayım! ..
Olayım, kuş uçmaz çöl, istiyorsan.

Dağıttıklarımı ben kaldırayım
Düzeltilme, bırak, git de çıldırayım! ..
Azrail gelmeden can aldirayım! ..
Canımı ikiye böl, istiyorsan! ..

O/Nur/lu ışınlar içinde bırak
Karanlıklar olsun, bizlerden ırak
Yalbir yalbir, pırıl pırıl ve berrak
Olayım duru bir göl, istiyorsan.

Onur Bilge

..KAVUŞACAĞIZ

Şiir şiir konuşmaya
Alışacağız, bir tanem.
Şiirlerde buluşmaya
Çalışacağız, bir tanem.

Yaşlar nehir olsa bile
Okyanus kan dolsa bile
Ömrümüz son bulsa bile
Buluşacağız, bir tanem.

Kurşun yürek delse bile
Kanlarımız selse bile
Son günümüz gelse bile
Kavuşacağız, bir tanem.

Cümle âlem bilse bile
Bu aşk, ömrü silse bile
Başımız kesilse bile
Konuşacağız, bir tanem.

Hiçbir ümit kalmasa da
Akıl, mantık almasa da
Kollarımız olmasa da
Sarışacağız, bir tanem.

Onur Bilge

..KAVUŞAMAYIZ

Seninle ay ile güneş gibiyiz
Göklerde salınır buluşamayız
Birimiz doğarken batar birimiz
Kıyamete kadar kavuşamayız

Okyanusta esir ıssız çift ada
Bütünün payları müşterek payda
İki uzak ağaç aynı ormanda
Sarılmak isteriz ulaşamayız

Üzerlerimize gölgemiz düşse
Hasret ateşinde kalbimiz pişse
Erisek dağılsak bu nasıl işse
Dokunamayız biz bulaşamayız

Olmamız imkânsız aynı sadakta
Aynı yaydan çıkan oklar olsak da
Hedef tahtasında yerler alsak da
Mesafeli kalır yaklaşamayız

İkimiz de artı değerli kutup
Farklı adreslere yazılan mektup
Kaynaktan fişkırsak yolu unutup
Aynı denizlere doluşamayız

Büyüler yaptırırsak muska yazdırsak
İkimize tek bir kabir kazdırsak
Son damlaya kadar kanı sızdırsak
Bir kere el ele tutuşamayız

O Nur emreylese gelsek nazara
Canımızdan bezsek ölsek kazara
Vasiyet etsek de aynı mezara
Konarak yan yana haklaşamayız

Onur Bilge

..KAYs

K aynağımız Allah, sevgimiz başka
A yını yöne giden kuşlar gibiyiz.
Y aratan'a dönen, verdiği aşka
S ahip çıkan gözde yaşlar gibiyiz.

K imden geliyorsa, sevgi onadır
A yını şeye eşit şeyler gibiyiz.
Y alvarsak, yakarsak, hedef, sonadır
S ona kadar gönül eyler gibiyiz.

K ur'ana çıkıyor, birdir yolumuz
A yet ayet okur, beller gibiyiz.
Y ılmaz, yıkılmayız, güçlü kolumuz
S onsuza uzanan eller gibiyiz.

K ırtuluş imanda, yönel rehber!
A kıl vermiş Allah, eren gibiyiz.
Y ukarıdan alıp, yine göklere
S evgi sevgi, aşk aşk veren gibiyiz.

K ullar birbirine olamaz aşık
A şığız sanırız, sever gibiyiz.
Y alan, inanmayın; biraz karışık...
S evdiğimiz Allah, bir er gibiyiz.

K im demiş geriyiz! ? .. Aşk demindeyiz
A ydınlatan ve de sönen gibiyiz.
Y üce bir kuvvetin çekimindeyiz
S ır yürüncesinde dönen gibiyiz.

K imşe yoksul değil, en zenginleriz! ..
A zıgını bine bölen gibiyiz.
Y oktur bizden büyük, biz enginleriz! ..
S avaşıp, din için ölen gibiyiz! ..

K opmaz bir zincirin halkalarıyız
A llah'a el ele varan gibiyiz.
Y arına petek bal yapan arıyız
S ünnetlerle farzı saran gibiyiz.

K imin gücü yeter, bu bilekleri
A yırmaya, söyle! ? .. Mıhlı gibiyiz! ..
Y ardımcı kılarak, tüm melekleri
S af saf sıralamış, zırhlı gibiyiz! ..

K urak gönüllere su verenleriz
A karız nehirce, çağlar gibiyiz.
Y eşeren fidandan gül derenleriz
S araran yeşile ağlar gibiyiz.

K aynıyor kanımız har içmişiz de
A kar damar damar, yanar gibiyiz.

Y udum yudum içtik, kor içimizde
S öner gibi oldu, kanar gibiyiz.

K ibleye yönünü dönenlerdeniz!
A rşaya yükseliriz, uçar gibiyiz! ..
Y angını namazda sönenlerdeniz
S ecdede ne kadar naçar gibiyiz.

K anat gerin bize bütün erenler!
A çın sırrınızı, gizler gibiyiz! ..
Y aratan'a giden yol gösterenler!
S izleri inançla izler gibiyiz.

K optukça dünyadan, berraklaşmışız
A kıp, durulmuşuz, çöker gibiyiz.
Y alandan, riyadan uzaklaşmışız
S onsuzluk sırrını döker gibiyiz.

K ısa gerekirse, biz hıncımızı
A lırız, zor değil, düşman gibiyiz! ..
Y ıkayıp, arıtıp, inancımızı
S evmediğimize pişman gibiyiz.

K ader dualarla değişebilir
A yrılıklar biter, erer gibiyiz.
Y ollarımız bir gün birleşebilir
S abır potasında erir gibiyiz.

K urtarsın Allah'ım, bizi kayırsın! ..
A zan insanlardan bıkar gibiyiz.
Y ol göstereceğin bize, bir yer ayırsın!
S oyunup, bedenden çıkar gibiyiz! ..

Onur Bilge

..KENDİMSİ MUTLULUĞUM

Düşünmek istemiyorum, hiç kimseyi
Hiçbir şeyi...
Sadece beynimi boşaltmak istiyorum!
Sessizliğin sesini dahi
Duymak istemiyorum.

Damarlarımdaki kanın akışını
Nabzımın atışını dahi...

Gözlerim
Odam büyüklüğünde bu gece
Göz kapaklarım
Taban, tavan arası...

Gözlerimi yeni fark ediyorum sanki
Şaşıyorum
Böylesi büyüklüğüne
Zerre kadar bulanıklık yok
Net.

Bütün vücudum
Ağzımın içinde
Ayaklarım
Kollarım
Ellerim lüzumsuz...

Bir gözlerim
Bir de
Ağzımın içindeki ben...

Gözlerim
Görebileceğim yerler kadar
Büyük, kocaman!

Vücudum
Ağzımın içimde
Bir susam tanesi...

Ben
Bu sessiz anı beklerim
Her gün.
El ayak çekilince başlar
Kendimsi mutluluğum.

Bu ilk değil
Sevinçli olduğum.
İlk değil
Huzur bulduğum.

Bir kaçmaca kovalamacaya hayat
Başkalarına bağlı
Aktığı yöne yöne kayan

Bir sürükleniş...

Oysa şimdi
Şimdi zaman benim
Mekân benim
Her şey benim
Her şey, ben/im...

Onur Bilge

..KENDİNİ BİLMEK

Her gün adım adım gidiş Allah'a
Sen daha imana gelmez misin ki
Ateş içindesin daralmış saha
Günahı tövbeyle silmez misin ki

Luna park mı dünya hep gülmektesin
Bataklık içinde gömülmektesin
Büyüklük taşlarken küçülmektesin
İnançla dağları delmez misin ki

Ölümden söz etmek istemiyorsun
En güzel nasihat dinlemiyorsun
Hangisi hayırlı bilemiyorsun
Ukbayı yeğlesen gülmez misin ki

Toprağa gömülse O'nun mülküdür
Su içine girsene O'nun mülküdür
Yıldızlara gitsen O'nun mülküdür
Esir olduğunu bilmez misin ki

Kendini bilseydin O'nu bilirdin
Başı düşünseydin sonu bilirdin
Akıllı olsaydın şunu bilirdin
Ecelin gelince ölmez misin ki

Boğulsan cesedin suda çözülse
Parça parça olsa yanıp büzülse
Veyahut imbikten geçse süzülse
Dirilip huzura gelmez misin ki

Onur Bilge

..KIZIMA

Gitme bir tanem, ufalanırsın
Yok olursun! ..
Avuçlarımda saklan, yüreğimde kal!
Gözlerimin içinde gizlen, korun
Gözyaşlarımdan bak dünyaya!

Gözbebeğim
Kanıma karış, üşüdüğünde
Gez damarlarımda, yüreğimde ısın!

Dolaş düşüncelerimin arasında
Kendini bul, seyret!
Yer et benliğime
Her şey birbirine karışsın!
Gitme bir tanem!
Sen bende, ben sende
Güzelliğin şiir tadında kalsın.

Gitme kum tanem!
Öylesine yerleş ki bana
Simsıkı kapanayım
Kaybolayım okyanuslarda! ..
İçimde gizleyeyim seni, sır gibi
Kabuklarımin arasında
Koynumda...

Hep içimde kal!
Hiç yokmuşsun gibi
Sessiz ve durgun...
Beni bulamasınlar
Seni alamasınlar!

Kat kat sedef giyin aşkımla
Bembeyaz, ışıltılı!
Sessiz ve hareketsiz
Günden güne daha da değerli
Giderek paha biçilmez ve erişilmez...

Masalımızla büyüsün çocuklar
Destanımız yazılsın, yaşasın asırlarca
Tanımayan, bilmeyen kalmasın bizi
Peşimize düşmeyen, aramayan kalmasın
Kimse bulamasın
Birlikte yok olalım, fosilleşelim!

Gitme bir tanem
Güzelliğin şiir tadında kalsın.

Kaynaşalım, taşlaşalım
Karışalım, alelade taşların arasına...
Görseler de fark edemesinler
Bulsalar da ayıramasınlar!

Kıyamete kadar bende kal, bir tanem! ..
Şiirleş, şiir tadında kal.

Eller kirli
Eller acımasız! ..
Eller, eller! ..
Eller kirletir! ..
Gitme bir tanem!
Bende kal!
Şiir gibi
Tertemiz! ..

Güzelliğın şiir tadında kalsın.
Hayat denilen buysa
Seninle yaşansın! ..

Onur Bilge

..KİBİR

İnsan ne sanıyor bilmem kendini
Pis bir sudan gelmiş inkârda dini
Gömmeseler kokar pis cesedini
Bilmem hiç utanır arlanır mı ki

Kâfiri şımartan cüz'î irade
Herkesi istiyor emre amade
Olmuş bir Firavun yetince vade
Kendi kendisine canlanır mı ki

Ömür karanlıkta kibrit alevi
Nâılsa saracak matem her evi
Ölüm bir pehlivan devirir devi
Azrail gelmeden uslanır mı ki

Onur Bilge

..KİM ÇIRPINIR BENDE

Kim çirpınır bende bir bilebilsem
İçimdeki benle tanışabilsem
Gözünün yaşını bir silebilsem
Onunla erisem karışabilsem

Ben başka söylerim o başka diyor
Beni geçmiş benden önce geliyor
Beni aşmış da bin ben içeriyor
Büyüsem de onu bir aşabilsem

Bütün şiiirlerde tüm ezgilerde
Gerçekte yalanda ve sezgilerde
Hep beni geçiyor benden ilerde
Güçlensem onunla yarışabilsem

Gel desem gelmiyor git desem gitmez
Bir mücadele ki bir türlü bitmez
Yanına çağırılmaz uzağa itmez
Dost olsam onunla sarışabilsem

Ağlıyor sızlıyor bir an gülmüyor
Can çekişiyor ya asla ölmüyor
Toprağa girmiyor o gömülmüyor
Ya bıraksam ya da ulaşabilsem

Ne dille yenilir ne güçle kasla
Bıçakla doğrasam kessem makasla
Dost desem dost değil düşmansa asla
Ya darılsam ya da barışabilsem

Bilmem ki nereli hangi ildendir
Hangi topraktandır hangi kildendir
Ne anlatır bilmem hangi dildendir
Bir anlayabilsem anlaşabilsem

Hem tüm insanlarda hem O/Nur'da o
Her zaman her yerde hep Onur'da o
Bir Onur ben isem bin Onur da o
Ya kurtulsam ya da alışabilsem

Onur Bilge

..KİMSE SİLEMESİN

Beni rahat bırak, cânâ, yazayım!
Aşkı, mısra mısra cana yazayım!
Kâder olup; seni, bana yazayım!
Kimse silemesin, büyüler bile! ..

Mısra mısra, dağa, taşta, kayaya
Kazıyıp, yazayım seni, doğaya
Uzanıp, çizeyim, yıldızta, aya...
Kimse silemesin, depremler bile! ..

Av'cuma yazayım, bir ben bileyim
Yüzüme süreyim, dilek dile'yim
Gizlice öpeyim, tene ileyim
Kimse silemesin, cerrahlar bile! ..

Yanıma yazayım, yaksın, duyayım
Kanıma yazayım, aksın, duyayım
Canıma yazayım, çaksın, duyayım
Kimse silemesin, ateşler bile! ..

Beynime yazayım, hem her merkeze...
Ayrı ayrı, ferli, hem çize çize...
Seni hissedeyim, hem göze göze...
Kimse silemesin, ölümler bile! ..

Kalbime yazayım, ağlasın, yaksın!
Ruhuma yazayım, çağlasın, aksın!
Gözüme yazayım, ağlasın, baksın...
Kimse silemesin, zulümler bile! ..

Dilime yazayım, seni söylesin!
Şiirler dökülsün ki sen öylesin.
İşte sen şöylesin, işte böylesin...
Kimse silemesin, lezzetler bile! ..

Dilime yazayım, dilin olayım!
İlime yazayım, ilin olayım!
Elime yazayım, elin olayım!
Kimse silemesin, kezzaplar bile! ..

Sesime yazayım, sana ulaşsın!
Yüzüme yazayım, sana bulaşsın!
Saçıma yazayım, sana dolaşsın!
Kimse silemesin, rüzgârlar bile! ..

Gamzeye yazayım, gülücük olsun!
Kirpiğe yazayım, küçücük olsun!
Dudağa yazayım, öpücük olsun!
Kimse silemesin, neşterler bile! ..

Bileğe yazayım, kelepçe olsun!
Kollara yazayım da mertçe olsun!

Kaşlara yazayım, az sertçe olsun!
Kimse silemesin, balyozlar bile! ..

Derime yazayım, yoklanır olsun!
Serime yazayım, oklanır olsun!
Terime yazayım, koklanır olsun!
Kimse silemesin, yağmurlar bile! ..

Parmağa yazayım, bir yüzük olsun!
Sırtıma yazayım, çok büyük olsun!
Benime yazayım, küçücük olsun!
Kimse silemesin, jiletler bile! ..

Aklıma yazayım, hiç unutmasın!
Ağızıma yazayım, kimse yutmasın!
Elime yazayım, kimse tutmasın!
Kimse silemesin, bıçaklar bile! ..

Belleğe yazayım, sen unutulma!
Benliğe yazayım, ben ol, kurtulma!
Hayale yazayım, asla tutulma!
Kimse silemesin, asırlar bile! ..

Çöllere yazayım, Mevla arayım
Rüyaya yazayım, hayra yorayım
Kucağa yazayım, seni sarayım
Kimse silemesin, engeller bile! ..

Ruhuma yazayım, hayal kurayım
Aynaya yazayım, seyre durayım
Hedefe yazayım, seni vurayım!
Kimse silemesin, gerçekler bile! ..

Geceye yazayım, düş görmek için
Gözlere yazayım, göstermek için
Yoluna yazayım, can vermek için!
Kimse silemesin, kâbuslar bile! ..

Kabrime yazayım, buluşmak için
Ölüme yazayım, kavuşmak için
Toprağa yazayım, karışmak için
Kimse silemesin, melekler bile! ..

O/nurum, kıyamet, sonsuzluk bile! ..

Onur Bilge

..KİMSESİZ DAĞLAR

Sevgisiz kalınca çatlar yarılr
Dört yandan yaş döker kimsesiz dağlar
Kara sevdasıyla derde karılır
İçin için yanar ve sessiz ağlar

Dağların bağrında yılan beslenir
Üstünde rengârenk kuşlar seslenir
Kelebek uçuşur ceylan hislenir
Onları oraya aynı his bağlar

Gelenden gidenden habersiz yollar
Bazen kavuşturur bazen de yollar
Zirveye ulaşma fırsatı kollar
Ovayı tepeye ilgisiz bağlar

Sızlayan kalbini tüneller oyar
Engeller ardında bir esir o yar
Dağ gibi çakılı hasrette koyar
Hüzünle geçiyor güzelim çağlar

Onur dağlar kadar bir de o gurur
Aşksa yüreklerin kökünde durur
Her atışta içsel kurşunla vurur
Sanmayın o ateş sevgisiz dağlar

Onur Bilge

..KOCA ÇINAR

Takvimlerden eller aldı yılları
Yad ellere yâri eller götürdü
Son rüzgârla çıplak kaldı dalları
Gazel olan ömrü yeller götürdü

Terh edilen koca çınar üzöldü
Üzöldükçe süzöldü de süzöldü

Çok özledi can verdiği kulları
Çok bekledi göz tüketen yolları
Bomboş kaldı avuçları kolları
Savurduğu ömrü seller götürdü

Yaş döktükçe koca çınar süzöldü
Süzöldükçe büzöldü de büzöldü

Çoğulları çekip gitti hissizce
Ö/Nur kaldı ellerinde bizsizce
Yedi kabuk birer birer sessizce
Kavladıkça teni diller götürdü

Soyuldukça koca çınar büzöldü
Büzöldükçe yüzöldü de yüzöldü

Onur Bilge

..KORKU Ve UMUT

.....Yüreğimde haşyet! ..
.....Gözlerimde umut...
.....Bırakma ellerimi!
..... Ne olur, sıkı tut!

Toprakta gizlenir, damarda akan...
Yeşil, kırmızıya döner mi? Döner.
Rengârenk bitkide, ette, sütte kan
Memede sızıya döner mi? Döner.

Her şeyde Rabb'ini bulur, arayan!
Gizli, aşikâra döner mi? Döner.
Her ölüm, doğumda gizlidir, uyan!
Dünya işi, kâra döner mi? Döner.

Duy, neler söylüyor, sessizce açan!
Çiçekler, çığlığa döner mi? Döner.
Bir yalan değil mi, gerçekten kaçan?
Toz olur, darlığa döner mi? Döner!

Allah gizli değil, aşikâr, ayan!
Gözler, tek gerçeğe döner mi? Döner.
Baktığı her yerde görür, arayan!
Kör bir taş, merceğe döner mi? Döner.

Q/Nur; Sırat ince, çok olur, kayan! ..
Aşıklar Yolu'na döner mi? Döner.
Dayan mümin kardeş, dayan ha, dayan! ..
Mermi, namlusuna döner mi? Döner.

Mermi, namlusuna döner mi? Döner.

Onur Bilge

..KORKU ve ÜMİT

Aşk uçurumun dibinde can veriyor
Bir gece başlıyor çığlıklarla
Azap dolu rüyalar yaşıyorum

Masal umudu beklenen son
Kabıma sığmıyor taşıyorum

Yağmur korkunç gürültülerle gökleri
Şeytani bir çift lacivert göz
Mücevheri çatlatıyor

Bir yarasa dalıyor içeri
Telâşlı telâşlı kanat çırpıyor
Duvarlara yere camlara çarpıyor
Gecedен kara
Gecedен ıslak yağlı ve soğuk
Yumuşak kadife kanatların
Perdelerine takılıyor parmaklarım
Ölümün serinliğini duyuyorum
Ürperiyorum

Onda kendimi görüyorum
Telâşlı çirpinişleri ruhumun
Kör gibi çarpışım şuraya buraya
Karanlığı yüreğimin
Gözlerimin ıslaklığı
Yalnız avuçlarımdaki soğukluk
İçimin titreyişi ürpertisi ölümün

Perdeler ağarmaya başlıyor
Sabah oluyor
Rüzgârlar ufukta tutuyor karanlığı
Damla damla yıkıyor yağmurlar
Karanlık laciverde maviye
Pembeye sarıya dönüyor ağarıyor
Mucizeymiş gibi şaşıyorum

Yakıtı tükeniyor yıldızların
Sokak lambaları sönüyor

Ezanın hüzünlü yankıları
Huzur veriyor
Sessizlikle en güzel ses iç içe
Yaratanı ve
Yaratılışı düşündürüyor

Gafletime dönüyorum
"Belki bağışlar" diyorum
Bir umut

Onur Bilge

..KRONİK İŞKENCEM

Yalnızlığım kadar yakınsın bana
Beynimde intihar ölüm gibisin
Canıma kasıtsın zararsın cana
Çin işkencesisin zulüm gibisin

Yine sen akarsın coşkun debinle
Damar damar sevdan ve edebinle
Zehir zemberek bir çift akrebinle
İçimde gizli bir bölüm gibisin

Ruhumda kar beyaz ince kanattın
Paramparça ettin yoldun kanattın
Toprağa bir avuç da sen kan attın
Gözyaşı dolu kan gölüm gibisin

Gönlüm kıpkırmızı kalbim kan kusar
Sessizce hıçkırır vuslata susar
Sinemi sarsan al tomurcuk susar
Sinimi saran aşk gülüm gibisin

O/Nur/un başımla gözüm üstüne
Ak appak örterler sözüm üstüne
Beyaz gelinliğim yüzüm üstüne
İnen duvağımla tülüm gibisin

Onur BİLGE

Onur Bilge

..KUDRET

Onu arıyorum semalarımda
Kısıtlı akılla kavranır mı ki
Ona dönüyorum dualarımda
Daha başka bir yar aranır mı ki

Atomun içine ordu dolduran
O hem yeşertendir hem de solduran
Meyveyi dalında O'dur olduran
İzinsiz bir yaprak kıpranır mı ki

Kör sivrisineğe nemrut öldürten
Topal karıncaya saray göçürten
Sonsuz gök cismini birden döndürten
Yer gök tefekkürsüz taranır mı ki

Rüzgârla sularla helakler sonlar
Bazen bir sayhayla yok oldu onlar
Bir tek mikrop ile ölür milyonlar
Hak'tan zorla bela aranır mı ki

O bizim Rabbimiz biz Onun kulu
Emrine uyanın doğrudur yolu
Dünyada ukbada bükülmez kolu
Huzuru mahşerde kıvranır mı ki

Onur Bilge

..KUL YANDI

Allah'ın Cemali vurdu da vurdu
Yaprak yandı çiçek yandı dal yandı
Yalımı evreni sardı kavurdu
Toprak yandı böcek yandı bal yandı
Durak yandı göcek yandı lal yandı

Kıvılcımlar döne döne can buldu
Taş canlandı can taşıyan kan oldu
Dünya denen çift kapılı han doldu
Burak yandı binek yandı yol yandı
Merak yandı mercek yandı kul yandı

Onur Bilge

..KURBAN BAYRAMINA KAN DÜŞTÜ ANNE

.....Her insan, en fazla kendine acır
.....Çünkü herkesten çok kendini tanır.

Bu bayram da kurban oldum kadere
Bir bayrama daha kan düştü, anne!
Ne yana döndüysem, gittim hedere
Bu bayramda, yere can düştü, anne!

Allah'ım, ne yapsam, nereye gitsem!
Kimlere güvensen, yarenlik etsem?
Kader gülmez bana, neylesem, n'etsem!
Eller bayram eder, can küstü, anne!

Ayaklarım yerde kaldı, kesili...
Kafam bir tarafa düştü, kösülü...
Cümle âlem benim ile küsülü
Derimi yüzdüler, çan sustu, anne!

Ben Rabb'imle; el, ellerle konuşur
Kemiklerim birbirine kavuşur!
Kör şeytan aradan nasıl savaştır?
Dünyam kararmış, her yan pustu, anne!

Yoz sevdaya yüz çevirdim, dalmadım
Hiç kimseyi hayatıma almadım.
Hak yolundan bir an gafil kalmadım
O/Nur/la yazıldı, şan üstü, anne!

Onur Bilge

..KUTUP GÜNEŞİM

.....Seninle bir ömür, bir saat gibi..
.....Kutup güneşimsin; kal, bin tat gibi! ..

Yağmur şakır şakır, gökler boşalmış
Yollar, kamçılanmış, koşan at gibi! ..
İçimde dostluklar, sevgi, aşk yanmış
Ellerim, buz tutmuş, hakikât gibi! ..
Kutup Güneşi'msin, tut, biat gibi!

Yağıyor, yağdıkça daha yağıyor! ..
Beynime, sevdanın buzu yağıyor
Donuyor vücudum, sevgi sağıyor
İtirazdan sonra itaat gibi...
Kutup güneşimsin, doğ, sonat gibi!

Aylarca beklenen, yolu gözlenen
Buzlar ülkesinde nasıl özlenen
Tam altı ay önce buzla sözlener
Düğün gecesinde bir damat gibi
Kutup güneşimsin, gel, kır at gibi! ..

Müjdeli şafakta kavuşma, düşün...
Bu, altı ay süren, bitmeyen bir gün! ..
Gecede kızılık, ışıltı ölgün...
Sonra da sıcacık bir vuslat gibi...
Kutup Güneşi'msin, sar, kanat gibi! ..

Buzdağı, yüreğim; keder, yığılan
Hasret ise, suyun altında kalan...
Elin dokununca bendim, dağılan! ..
Buzları eritmek, bir sanat gibi
Kutup Güneşi'msin, vur, kanat gibi.

Yakar, ışınların; içim ısınır
Ulaşan her ışın, ruhumda kalır.
Onur, mutluluktan ölürüm sanır! ..
Seninle altı ay, bir saat gibi...
Kutup Güneşi'msin sen, bin tat gibi! ..

Seninle bir ömür, bir saat gibi..
Kutup güneşimsin; kal, bin tat gibi! ..

Onur Bilge

..Laf

Konuştukça eksilir insan
Gözü döndüğünde hırstan
Savrulur yardan yara
Ruh paramparça
Akıl çepeçevre yara
Yüz kara
Maskara

Tuhaf tuhaf tuhaf

Susarak da savaşılr
Maksat gerçeği aramaksa
Sabır Sabır Ya Sabır
Haykır haykırabildiğin kadar
Haykır
Keyif çakır
Belki deli

Muaf muaf muaf

Akıl tatile çıkmış
Fikir taralelli
Bu yaştan sonra
Çocuk avutmak da varmış
Ninni bebeğim ninni
Bir dağ var masalda

Kaf Kaf Kaf

Bir anadan bir babadan
Kardeş kardeşe düşman
Aman aman ha aman
Biraz ümit biraz da

Havf havf havf

Gümüş söz paslı teneke
Sükût altın pırlanta
Birikmiş bin kıranta
Hakaret eden de var
İftira atan da
Gördün mü böyle adet
Ananda atanda

Gaf gaf gaf

Kim
Nerde
Ne yapıyor
Ne yapsın

Zaaf zaaf zaaf

Keyfinin kâhyası mısın
Sana ne ondan bundan
Kim ne yaparsa yapsın

Saf saf saf

Züğürdün çenesini yorar
Zenginin malı
Konuşulacak yerde konuşmalı
Susulacak yerde susmalı

Lâf lâf lâf

Onur Bilge

..LEYLRuH

En çok gece bitimlerini seviyorum Leylruh
Katran karası saçlarını edayla savuruşunu
Yastığına tel tel dağıtışını
Abanoz bir heykelce o mağrur duruşunu
Hâsılı her yönünü içini dışını
Simsiyah gözlerinin karanlığına
Mavimsi parlak beyazlığının vuruşunu
Sezdirmeden sayısız süzme gün ışını
Sevk edişini seviyorum
Nihayetsiz ve derin sessizliğine
En güzel sesin dalga dalga yayılışını

Saf zarafetine hayran ve meftun
Sadık bir bende oluyorum ben de

Gözlerini sımsıkı kapatıp
Yüreklerini yedi kat göklere diken tüm varlıkların
Cezbeyle titreyişlerini hissederek
Huşuyla ritmik zikirlerini
Kemigimde iligimde
Cümle hücrelerimde duyuyorum
Rüzgârın kollarında ahenkle sallanan dervişlerin
Umutla Gufran'a açılan yapraklarına
Gıptayla baktıkça ürperiyorum
Muhtaç avuçlarının katkısız umutlarıyla umutlanıyor
İçten ve berrak hafi yakarışlarına
Tüm kalbimle cehren iştirak ederken eriyorum

Bütün benliğimle teslim ve müştak
Sadık bir bende oluyorum ben de

Gecenin yorgun uykusuzluğuyla göz kırparak
Sabırları tükenen sahirler çekilirken geri
En parlak olanını bırakarak arkalarında
Tennurelerinden yansıyan nur hırkalarında
Sık sık ve uzun uzun esnerken gök feneri
Bulutlanan gözpınarlarından süzülürken yaşlar
Meleklerle düşüyor yere İlahi kudretle
Secdeden kalkmaya hazırlanırken başlar
Birazdan sürekli ve sınırsız Rahmet'le
Bir rahmet daha başlar

Şükrederek tüy gibi uyanan mahmur kuşlar
Kanat vurup dönerlerken cıvı cıvı semada
Lacivert giysisini sıyırarak üstünden
Mavi bürümcüğüne bürünürken sema da
Bengi bir bengisu arzusuyla yanarken bağır
Ne yazık ki sadece anılar kalır dünden
Işıyan son ışığını da yavaşça söndürüyorsun
Ey sahire neden yüzünü ağır ağır
Doğuya doğru döndürüyorsun

Ağarmaya başlayan saçlarının rengini soyuyorsun
Grileşiyor ve beyazlaşıyor en sonunda
Büyük bir maharetle ne çabuk boyuyorsun
O en sevdiğim sabâ sarısı tonunda
Göz açıp kapayıncaya kadar
Sarışın bir afet oluyorsun
Saba serinliğinde esrik efsunkâr
Ne yazık ki zamanla hükmü geçecek onun da
Usluca pembeleşiyor yanakların Leylruh
Utaniyor musun

O/nur güzelliği veren Güzeli'e
Sadık bir bende oluyorum ben de

Onur Bilge

..MAHPuS

Bir imzaya mahkûm müebbet mahpus
Kapana kısılmış çaresiz kullar...
Kulaklarındaki: 'Ayıp, günah, sus! '
Kelepçeler kesmiş, kanıyor kollar.

Bir lokma ekmeğe dayak, hakaret...
Birkaç bileziğe gitmiş, bekâret
Nasıl çeker gider, yok ki akaret
Dokunmadan kalmış elinde dallar.

Kafasında yumruk, sırtında sopa
Her sene karnında yeni bir sapa
Ne bir baltaya sap; ne balta, sapa
Kapanan kapılar, kesilen yollar...

Ya çatı, ya bodrum; yakar, dondurur
Altta yok, üstte yok; nasıl ondurur?
Yetersiz beslenme, derdi kondurur
Yok; et, süt, yumurta, sebzeler, ballar...

Halsizlik, kansızlık, kesik benizler
Zafiyeti müzmin hastalık izler
Kimseye söylemez, derdini gizler
Solar hayalinde yeşiller, allar...

Dört bir taraf silcan, herkesten zarar
Her ne yana dönse, bir düşmanı var
Bağrına bastığı; vicdansız, gaddar!
Fırsatını bulan, pireyi nallar!

Kanatları kesik kuşlar uçamaz
Tabutluk kilitli, kimse açamaz
Azat edilse de artık kaçamaz
Gözünü korkutmuş, sayısız hallar.

Ruhu ölmüş, mahzun; ağlar, gülemez
Kökeninden başka bir yer bilemez
Beli çatırdasa ince elemez
Yüksüzken de kambur yürür, hamallar.

O Nur'un emrine boyun eğerek
Yılana sarılır, 'koça' diyerek
Günde tam üç öğün dayak yiyerek
Her emre amade, başını sallar.

Onur Bilge

..MAVi

Gözlerine çamların yeşili düşmüş
Bir parça gökyüzü...
Mavi mi mavi! ..
Bir de ben...
Acemice, sessizce...

Çok eski bir masalın tekrarı, hızlıca...
Avuç avuç mutluluk, sıcaklık...
Bakış bakış iletişim
Garip bir titreşim...

Kendilerinden nasıl kaçar, insanlar?
Nasıl dönüp dururlar, içsel girdaplarında?
Nasıl savaşırlar ruhlar, bedenlerle?

Neden uğraşırlar insanlar, nedenlerle?

Direksiyondaki sensin diye
İstedğin yere gidebileceğini mi sanıyorsun?
Herkes
Her şeye hükmeden biri var, biliyorsun!
Biliyorsun kıvranıyorsun! ..
Kıvranıyorsun! ..

Onur Bilge

..MAVi İNCİ

.....Sanki bayrağımın sen
.....Vatanımın! ..
.....Akdeniz gibisin! ..

İlahi güzellik, duru bir beniz
Rahat yüz hatları, çizgiler eşsiz! ..
Huzur veren, uçsuz bucaksız deniz...
Akdeniz gibisin, sakin ve sessiz.

İçinde inciler, servet gizleyen
Öyleyken kibirsiz, yeri dizleyen
Allah'ın çizdiği yolu izleyen!
Akdeniz gibisin, duru ve ıssız.

Sırrı setretmişsin, tek bir örtüyle
Nasıl kaynaşmışın sen, yeryüzüyle!
Kim yarışabilir, bu görüntüyle?
Akdeniz gibisin, muhteşem, eşsiz!

Pırıl pırıl gözler, saf, temiz, berrak
Mütevazı bakış, secde yeri ak
Olgun gülümseyiş, samimi, sıcak...
Akdeniz gibisin, hoş, gösterişsiz.

Bir baş ki; secdede, yerle beraber! ..
Tevazu içinde, Bir'le beraber! ..
Arkasında bin bir erle beraber! ..
Akdeniz gibisin, yüce bitişsiz.

Uzanıp, yatmışsın, boylu boyunca
Uyuyup kalmışsın, başın koyunca
Mutlu oluyorsun, herkes doyunca.
Akdeniz gibisin, kalmazsın işsiz.

Namazda gibisin, huşu içinde
Oysa neler gizli, derinliğinde!
Hafif bir ürperiş, serinliğinde...
Akdeniz gibisin, gidiş gelişsiz.

Yalbır yalbır renkler dalgalanıyor
Dalga dalga yüzün aydınlanıyor
Gözler kamaşıyor, yürek yanıyor! ..
Akdeniz gibisin, ışıksın, sissiz.

Sen benimsin, benim, benim canımsın! ..
Toprağım, suyumsun, etim, kanımsın! ..
Sanki bayrağımın sen, vatanımsın! ..
Akdeniz gibisin, olmaz güneşsiz.

Yüce'den akseden ilâhi ışık! ..
Göreni cezbeder, biraz karışık...
O nuru görenler, Hak'la barışık.

Akdeniz gibisin; yanan, ateşsiz.

Sen Türkiye'm için mavi incisin! ..
Her zaman ilksin ve hep birincisin! ..
İlâhi âlemde de bir incisin! ..
Akdeniz gibisin, özgün, yitişsiz.

Sen gözbebeğimsin! .. Şöhret, şan, onur! ..
Koru ki; sönmesin, ışısın o nur! ..
Sana feda olsun, binlerce Onur! ..
Akdeniz gibisin, kim demiş hissiz?
Akdeniz! .. Benimsin! .. Eşsizsin, eşsiz! ..

Onur Bilge

..MECNUN GEZEYİM

.....Tanıştığımız andan, bu ana
.....An be an aklımdasın

Aklıma gelmesin senden başkası
Al aklımı delirt mecnun gezeyim
Bir kara sevda bu var mı şakası
Seni çıldırmış bir halde sezeyim

Ayrık otu gibi beynimi sarmış
Gönlümü kaplamış kalbimi yarmış
Dört bir tarafımdan üstüme varmış
Yedi başlı ejder nasıl ezeyim

Karanlıklarına hüznün çöküyor
Tutduğum dallar ümit döküyor
Bükülmez kolumu zaman büküyor
Hayal denizinde nasıl yüzeyim

Azalan ömrümün son yıllarını
Hayat ağacımın tüm dallarını
Kabrimin üstünü sağ sollarını
Elimde değil ki senle bezeyim

Onur labirentin içinde yitmiş
Sona yaklaşırken en başa gitmiş
Yılan hikayesi zannetme bitmiş
Bir kördüğüm aşkın nasıl çözeyim

Onur Bilge

..MELEĞİM

Hayalden gerçeğe gidip gelişti
Düşlerim meyveye durdu meleğim
Tasavvura sığmaz öykü gelişti
Mazide şöyle bir turdu meleğim
Anılar içimi burdu meleğim

Yaşanan olaylar peri masalı
Padişahla ece eli asalı
Ülkede kalmamış bir tek tasalı
Pırlanta saraylar kurdu meleğim
Ardında koskoca ordu meleğim

Gönül yalanına gönüllü kandı
Düşlediklerine kendi inandı
Sihir bozulunca uyandı yandı
Usulca boynunu burdu meleğim
Ne kadar zavallı hordu meleğim

Ne senden eser var ne de bir resim
Hasretten daraldı göğüs kafesim
Bir anlık belirdin durdu nefesim
Zifiri karanlık nurdu meleğim
Hülyalı bakışın kordu meleğim

Şimşek gibi çakıp yok oluverdin
Yıldırımca kayıp kayboluverdin
Uzun tünelli bir yol oluverdin
Virajların beni yordu meleğim
Azap sualleri sordu meleğim

Ardından kapandı kapılar cümle
Açmaya çalıştım olan gücümle
"Ne olur dur! " dedim çıkmadı cümle
Kahreden ayrılık surdu meleğim
O/Nur'unla kalbim durdu meleğim

Onur Bilge

..MERHABA

Sen yanımda isen mutluluk sonsuz
Geceyse karanlık sessiz uykusuz
Hiçbir şey kalmamış artık olumsuz
Bir ışık cümbüşü sevmek yaşamak

Gündüzse her işte her oluştasın
Yepyeni arayış ve buluştasın
Bazen sır oluştta kayboluştasın
Bir renk armonisi senle yaşamak

Şiirde başkasın müzikte başka
Dedim ya seninle her şey bambaşka
Yeniden merhaba sevgiye aşka
Ne güzel seninle seni yaşamak

Sevince merhaba dosta merhaba
Sen hem eşsin kardeş yakın akraba
Benim her şeyimsin hem ana baba
İçimde dışımda neşe yaşamak

Ver elini Kemer işte Alanya
Hayat bizim belli Konya ve Hanya
Senden başka her şey sahte yalan ya
Bir de sevgi gerçek sevgi yaşamak

Onur Bilge

..MİKROP

Yontulmamış tahtaydı
Kıymık battı elime
Dengesizdi hastaydı
Her yeri lime lime

Tutacak yeri yoktu
Bayattı hemen koktu
Engerek gibi soktu
Dayanılmaz zalime

Üzerime sıçradı
Bilmem kim nedir adı
Kara çalmak muradı
Güneş gibi halime

Hem keldi hem de fodul
Allah'ın cezası dul
Dul değil bir karadul
Neler geldi dilime

Por taş parlatılır mı
Arsız arlatılır mı
Mikrop anlatılır mı
Yeter mi bin kelime

Onur Bilge

..MONA LISA

Mona Lisa gibi gülümsüyor aşk
Sağında tebessüm solunda keder
İki duyguyu da özümsüyor aşk
Ağında tebessüm yolunda keder
Önce mutlu eder sonra da heder

Bir tarafta bahar diğerinde kış
Yarım bir gülücük buğulu bakış
Hem ruha ferahlık hem acı yakış
Bağında tebessüm kolunda keder
Önce mutlu eder sonra da heder

Bir yanı sılaysa bir yanı gurbet
Bir taraf vuslatsa bir taraf hasret
İstersen isyan et istersen sabret
Dağında tebessüm pulunda keder
Önce mutlu eder sonra da heder

İki dizi inci pembeye inat
Şaheser tasarım İlahi sanat
Kaşlar göze siper dilde serenat
Çağında tebessüm dulunda keder
Önce mutlu eder sonra da heder

Onur Bilge

..MONOGAMI

Her kovanda yalnız bir kraliçe
Yuvanın tek ana aslanı vardır
Kalbi sarsa da aşk ev almaz içe
Tetikte bekleyen sırtlanı vardır

Bir tek arı ile dolarken kovan
Yiyeceği kuru ekmekle soğan
Var mı dağdan inip bağılıyı kovan
Kocasının sadık kaplanı vardır

İki yönetici işleri bozar
Adamın kahrından hayatı tozar
Kırk yıllık aşılı ağacı yozar
Zaten belli yetki alanı vardır

Aile denilen küçük bir devlet
Yuvalar sağlamsa güçlüdür millet
Düzen bozulursa başlar sefalet
Her ülkenin tek bir başkanı vardır

Onur Bilge

..MUHTACIZ YİNE

Kalplerden kar kalkar buzullar erir
Yakıcı yazlara muhtacız yine
Şimdiden meltemler müjdeler verir
Kızıl alazlara muhtacız yine

Kavgalar fırtına bora olsa da
Yüreğe kırgınlık öfke dolsa da
Kavuşmak imkânsız hayal olsa da
Yakan yalazlara muhtacız yine

Gönüller depremler geçirse bile
Ecel şerbetleri içirse bile
Ayrılık acıysa zehirse bile
Haklı ikazlara muhtacız yine

Yıldızlar dans edip uçuşuyorlar
Damlalar düşerken konuşuyorlar
Aşıklar gizlice buluşuyorlar
Çekilmez nazlara muhtacız yine

İnleyen yollarda tekerlek döner
Gurbette ışıklar ölgündür söner
Terk eden sevgili gün gelir döner
Kalbi niyazlara muhtacız yine

Hayat zifir zindan olsa dayanmak
Hem bir ateş yakmak hem onda yanmak
Bozlakla ağıtla derde katlanmak
Avutan sazlara muhtacız yine

Her şeyi bitirmek kolay anlıktır
Ardından yeşeren kin düşmanlıktır
Bir damla gözyaşı bin pişmanlıktır
Zıt itirazlara muhtacız yine

Kar kış da olacak yakan yazlar da
Kabul de gerekli itirazlar da
Yoklukta eridik bittik azlarda
Çoklara azlara muhtacız yine

Yakınken tıkırdar tencere tava
Her gün yense yavan gelir baklava
Mevsim döner yine ısınır hava
O/Nur/sal hazlara muhtacız yine

Onur Bilge

..MUTLULUK

Cesedim dünyada gezer
Güler, ağlar, yer ve içer
Ruhum gökte semâ eder
Öylesine mutluyum ki! ..

"Ne zaman yaşayacaksın?
Daha mı ağlayacaksın? "
Diyorlar, bırakın aksın
Öylesine mutluyum ki! ..

Hakkım yenmiş, mühim değil!
Kim ne demiş, mühim değil!
Başım gitmiş, mühim değil! ..
Öylesine mutluyum ki! ..

Hakk'a uzanmış kollarım
Nur inmiş, açık yollarım
En modernini sollarım!
Öylesine mutluyum ki! ..

Kesmiş İdris'in makası
Cennette gelir arkası
Şırtımda derviş hırkası
Öylesine mutluyum ki! ..

Evliyalar giydirmişler
Hak yolunu bildirmişler
"Saad-er Rahman! .." demişler
Öylesine mutluyum ki! ..

Kep ve forma, para için
Smokin gösteriş için
Bu başörtü Allah için! ..
Öylesine mutluyum ki! ..

Dünya dolu şeytan olsa
Sırma işli kaftan olsa
Şırtımdaki çuldan olsa
Öylesine mutluyum ki! ..

Gözüm yok; mal, parasında
Dünya akı, karasında
Şu dört duvar arasında
Öylesine mutluyum ki! ..

Psikiyatristler niçin?
Stres, migren sizin için...
Şiz de aşk şarabı için!
Öylesine mutluyum ki! ..

Sevgi dolu yüreğim var
Demir gibi bileğim var

Hak yolunda emeğim var
Öylesine mutluyum ki! ..

İblis kurmuş, bin bir tuzak
Cehennem, cennet de tuzak
Gönlüm Hak'tan değil uzak
Öylesine mutluyum ki! ..

Yıkılsın cehennem, cennet! ..
Hep rızan için ibadet
İster lûtfet, ister kahret
Öylesine mutluyum ki! ..

İnen nimeti durdursan
Darağacını kurdursan
Bin kez başımı vurdursan
Öylesine mutluyum ki! ..

Ben aşkınla kaybolmuşum
Kayboluşla yol bulmuşum
Aşkınla sarhoş olmuşum
Öylesine mutluyum ki! ..

Her şeyimi kaybetmişim
Aşkını elde etmişim
Bu aşkla sana yetmişim
Öylesine mutluyum ki! ..

Zikrederim hücre hücre
Ulaşırım nice ecre
Şeninle ererim fecre
Öylesine mutluyum ki! ..

Deli isem, delilik hoş
Veli isem, velilik hoş
Ölür isem, şehitlik hoş! ..
Öylesine mutluyum ki! ..

Hak yolda kim zarar etmiş! ?
Sevgi satar, pazar etmiş!
Yüreğime nazar etmiş! ..
Öylesine mutluyum ki! ..

Dünya sattım, aşkı aldım
Mutlu bir rüyaya daldım
Yıllarca uykuda kaldım
Öylesine mutluyum ki! ..

Zikrettim, tefekkür ettim
O'nu gönlümde hissettim
Gönül gözüyle seyrettim! ..
Öylesine mutluyum ki! ..

Gören göz ile görmektir
Gönülde aşkı örmektir!
O Nur, bu Cemal görmektir! ..
Öylesine mutluyum ki! ..

Onur Bilge

..MÜNAFIKLAR

Yerde kibir ile gezmektesiniz
Acep Azrail'i yener misiniz
İmanda inkârda gezmektesiniz
Yanar sönersiniz fener misiniz

İbret ile bakın düşünün derin
Küfürde kalmayın imana erin
Vakit geç olmadan bir karar verin
Fırıldak mısınız döner misiniz

Be hey akılsızlar be hey gafiller
Mezarlık içinde yatıyor iller
Gün gelip bitecek vücutta piller
İman için geri döner misiniz

Onur Bilge

..NASIL KIYDIN

.....Yeşili öldürdüğün yerdeyim şimdi
.....Kıştan çıkarken nasıldır ağaçlar bilirsin
.....İşte öyleyim

Aşkı en savunmasız anında vurduk hayatımızın rasgele
Bitimli yarınlar satın aldık zamandan umutla
Bir ölüm tırpanıyla yürüdün üstüme
En güzel çağında kastettin mutluluğa
Şair yüreklerle serinlerken akşamlar
Şiir ve sessizlikten başka hiçbir şey istenmezken
Işıklar bile

Dişler zapt edemedi dili
Dudaklar söz dinlemedi
Sesler kurşun
Bakışlar kin
Hayran olduğum ne varsa, çirkin

Yeşili öldürdüğün yerdeyim şimdi
Kıştan çıkarken nasıldır ağaçlar bilirsin
İşte öyleyim

Hep unuttuğum zamanlarda kıvrandım bilir misin
Bir kelebeğin gözlerinde aradım dinginliğini
Kanatlarındaki toz tanelerinde
Güzelliğini renklerinde
Sessizliğinde sesini
Yeşilin tonlarını gezdim gün boyu
Ağaçlara yapraklar giydirdim
Çiçeksiz dallardaydı yokluğunun izleri
Çıplak bir acıydın boyadığım denizde
Kan dolu sanırsın
Kıpkırmızı

Bir kışın kucağında üşüyorsun
Bir dağ başında donup kalan heykelce
Çiğ gibi hazır bekleyen düşmeyi

Ağustosta nasıl yanar ağaçlar
Herkesine her şeye inat
Büyümeğe amaçları dalların
Sen o güneşe dayanamadın

Bir yavru kuşun kanatlarına bıraktım seni
Artık üşümezsin son kışında eminim
Bir gün yalnız kalmamak için
Sımsıkı tutun ona
Sevgi kafesiyle kuşat sar
Sar ki
Kararan bulutlar arasından
Eline el uzatan bir ışın arayarak
Geriye dönmeyesin

Haydi oku karanlığın gözlerini
Çılgınca renkleri bekle bakalım
Haydi uç da göreyim kuşlarca özgür
Bir kelebeğin kanadına kon polence
Evren kadar bir şair yüreği düşün dur
Bir damla su sesine hasret
Hayal et çağlayanları
Şiirler ısmarla yarınlarına
Şessizliği dinle
İnle
İnle

Onur Bilge

..NE DERSİN Satranç

Yüreğime.....yazdığım.....adını.....karaladın
Yazdığım.....kâğıtlarda.....şiiir şiiir.....gülersin
Adını.....şiiir şiiir.....işledin.....yaraladın
Karaladın.....gülersin.....yaraladın.....ne dersin! ? ..

Onur Bilge

..NE KADAR ÖZLEDİM NE KADAR BİLSEN

Ne kadar özledim, ne kadar, bilsen! ..
Sık sık derinlere dalışımdasın.
Yolları eritsen, hasreti silsen!
Aşkımın baş başa kalışımdasın.

Küçücük bir ümit olsa içimde
Yine avunurum ben bir biçimde.

Yaşamak zorunda olduğum hayat
Bazen: "Pes et! " diyor bazen de: "Dayat! ..
Ömür çabuk geçer, gez toz, yan gel yat! "
Yine de her nefes alışımıdasın.

Nasıl da gelecek ya er ya da geç
Diyerek beklesem, geç ey gençlik geç!

Hasret sarmış, içim dışım sarmaşık
Saç baş darmadağın, çılgın bir âşık!
Onun için içsel dünyam karışık
Kendimi akışa salışımdasın.

Tahammül kalmadı, sabır ya sabır! ..
Bilmem ki bu hayat nasıl yaşanır!

Onur Bilge

..NE YALANLAR SÖYLEDİK

Ne yalanlar söyledik, gözümüzü kırpmadan!
Hani çok seviyorduk, bir başkası olmazdı?
Hedefe gidecektik, sağa sola sapmadan...
Hani bu aşkın gülü, kabre kadar solmazdı?
Kalbindeki yerimi bir başkası almazdı?

Ayrı kalmak ne demek; bir gün, yarım gün bile?
Öyle şey olur muydu; ya bir düzen, ya hile...
Araya dağlar girdi, arttı da arttı çile! ..
Hani bu kutsal aşkın süresi hiç dolmazdı
Kalbindeki yerimi bir başkası almazdı?

Bir benim yapayalnız, bir benim unutulmuş
Mazinin yaprakları içinde kurutulmuş...
Sıradan bir aşk mıydı, her aşkla bir tutulan?
Yeryüzüne sığmazdı, gökler bile almazdı!
Kalbindeki yerimi bir başkası almazdı.

"Olmaz, olamaz! .." diyor, hâlâ bir ses içimde
"Mutlaka yanlışlık var, böylesi bir seçimde! "
Yakında dönecektir, senindir bir biçimde."
Umudumu görseydin, direnişin kalmazdı
Kalbindeki yerimi bir başkası almazdı.

Dolaştığın yerlerde hâlâ kuşlar uçar mı?
Dokunduğun dalların çiçekleri açar mı?
Yeryüzünde tek kişi benden fazla naçar mı?
O/Nur/lu hiçbir sevda sessizce son bulmazdı
Kalbindeki yerimi bir başkası almazdı.

Onur Bilge

..NEDEN YAKINIYORSUN

Neden yakınıyorsun, beni çok özlemekten?
Gelişimi görmenin mutluluğu yetmez mi?
Ne kadar çabuk bıktın, yolumu gözlemekten?
O kadar özlemeye, beklemeye değmez mi?

Beni görmeden önce yaşıyor muydun, sanki?
İçinde sıcak bir his taşıyor muydun, sanki?

Gececeğin yerleri gözlerken, saatlerce
Şikâyet eder miydım, haberin olur muydu?
Bir gün, iki gün değil, günlerce, gecelerce...
O özlem olmasaydı, gelenin olur muydu?

Beni görmeden önce yaşıyor muydun, sanki?
İçinde sıcak bir his taşıyor muydun, sanki?

Onur Bilge

..NERDESİN CELLADIM

Bir gülümseyiştii bir iç çekiştii
İçime sığmayan dışıma vuran
Cümle âlem karşı çıktı çekiştii
Hakaret iftira kınayan vuran

Aşka yasak konmuş yürekler katı
Gönlüleri buздаğı sevgi fakiri
Kalbim cehennemini yedinci katı
Var mı anlayan bir kişi fakiri

Sense bakarkörsün yanmayan yakan
Onca güzelliğe kulak tıkadın
Ardından ağlayan ağıtlar yakan
Elleri kınalı küçücük kadın

Gözyaşıyla sular diktiğin gülü
Sen kendi feylinde kim bilir nerde
Kan çanağı gözler hayalet ölü
Genç yaşta karılmış devasız derde

O/nur ellerinle ölen gelindir
Bembeyaz sallanır aşkın ipinde
Nerdesin cellâdım haydi gel indir
Sıcaklığın kalsın gelinliğinde

Onur Bilge

..NEREDE ...Satranç

Ey, benden.....önce gelen.....kurtuluş.....var mı,söyle
Önce gelen.....niceler.....yerle yeksan.....nerede?
Kurtuluş.....yerle yeksan.....olmak mıdır ki.....öyle
Var mı, söyle.....nerede?öyle.....bir can nerede?

Onur Bilge

..NET SEVDASI

.....Çağın salgını
.....Yuva yıkandı...
.....Yakaladı mı
.....Salmaz yakandı

Ne çabuk uyuma zamanı gelmiş?
Gündüzler mi kısa, geceler mi az?
Sensiz ağır çekim, seninle yelmiş
Ayrılık işkence, beraberlik haz...

Gün boyu çalışma, akşam misafir...
Kaşla göz arası fırsat bulsam bir
İçimde aynı ses diyor: "Nete gir! "
Sen aynı terane, ben bildiğin saz...

Sol elimde dünya, sağ elimde sen
Görüntün, gördüğüm en güzel desen
Ne olurdu: "Sana aşığım! " desen?
Bu saatten sonra çekilmiyor naz.

Sadece harf misin, bedeninin var mı?
Bana eza etme nedenin yar mı?
Adım adım takip edenin, ar mı?
Gerçek mi yalan mı, nedir bunda baz?

Yalnızlığım kurşun sıkıyor, dize
Şiirim şikâyet; aşk, dize dize...
Yoruldu, usandım, dert dize dize
Çıkıyorum artık, istersen sen yaz!

Nette piriñ gırla, hem bekâr hem dul!
Akıl der: 'Acilen buna netlik bul!
Evdeki bulgura olmalısın kul
Bataklık içinde yalpalayan saz! "

Onur Bilge

..NeYE YARAR

Petek petek balın varmış, bana ne
Zehrin yüreğime aktıktan sonra?
O alev seni de sarmış bana ne
Beni ateşlere yaktıktan sonra?

Kara sevdam öyle basit olay mı?
Aşkındır parlayan kalpte, kalay mı?
"Unut" mu diyorsun? Öyle kolay mı?
Yaşlı gözlerime baktıktan sonra...

Kimse senin gibi mahzun bakamaz
Gözyaşım çağlıyor, sessiz akamaz
Bin yıldırım düşse, beni yakamaz
Aşkın yüreğimde çaktıktan sonra!

Dileğim, seninle yaşımı silmek
Bana nasip değil bir kere gülmek
Darağacındayım, vız gelir ilmek!
Aşkın yularını taktıktan sonra...

Yıllar yılı gözler seni aradı
Dağları taşları gezdi, taradı.
Neden geldin şimdi, neye yaradı
Başımı belaya soktuktan sonra?

Onur'u gayyada yaktın, bitirdin
Aşkınla dağladın, cana yetirdin!
Neye yarar, dizi dize getirdin
Vuslatı başıma kaktıktan sonra?

Onur Bilge

..NOKTA

İki kapı arasında kalmışım
Cereyandayım
Tutulmuş her yanım aşka
Sağıma soluma dönemem
Kalkıp gidemem
Vakit varmış
Kapı darmış
Dışarısı meçhul
Çiğdem çiçek
Veya narmış
İnsan
Noktalardan oluşan
Varlık âleminde
Nokta kadarmış

Onur Bilge

..NOKTALAMa

.....İster noktalama, ister noktala
.....İster, noktalama ister, noktala!

Sararsın, güzelim yüz; çağla gözler yaşarsın!
Biranla sefa sürme, huzur bulma, dünyanda!
Sararsın güzelim; yüz, çağla; gözler, yaşarsın
Bir anla; sefa sürme, huzur bulma dünyanda.

Onur Bilge

..O ve AŞK

.....O ve aşk her şey demek
.....Her şey o ve aşk

Kalınca bir romandır aşk
Sayfalarca şiir
Yıllarca anı
Masalca inanılmaz
Tadına kanılmaz
Rengârenk her yanı
Bir hayat dilimine uzanan sere serpe
Her an taze çiçek açan yediverenlerce
Anlatılmaz duygular iç içe
Sayılır mı hiç hiçe
Mutludur sevenler
Serapa hüzün içerse de

Her gün yeni bir yanını keşfedersin sevgilinin
Her an biraz daha tanırsın
Neler kazanırsın
Daha çok seversin bir öncekinden
Döndükçe her büküntüsünü*
Gördükçe her görüntüsünü*
Coştukça coşarsın
Yepyeni çevrenlere* koşarsın doludizgin

Tutkunu olursun kokusunun yakınlaştıkça
Teninde çiy taneleriyle yavaş yavaş açıldıkça
Yaprak yaprak okursun dünyayı unutup
Biteceğinden korkarak sınıksız tutup
Kaybolursun içinde
O olursun

Odur içinin lâbirentindeki aynalarda gördüğün
Ruhunun girdabındaki kördüğüm odur
Her renk yâren rengidir aynı tonda
Her şeyin ruhu biraz yârin ruhu
Ya o her şeydedir ya da her şey onda
Yâredir şarkılar yahut yarıdır
Her şiirin içindedir hisleri
Duygu denince akla ilk gelendir
Yalnızca ona duyulandır sevgi
İlgi sadece sevilenedir
Düşkünlük tutku isteri
Hedef utku ezelden beri

O ve aşk her şey demek
Her şey o ve aşk

Hayatlar yaşanır küçük bir karede
İmgeler avuntular kurgular
Günler hülyalarla doğar uzar biter
Hayalini taşır biteviye geceler

Gemiler cana gider
Trenler candan gelir
Sevgi taşır tüm kamyonlar tırlar
İnsan her şeyde cananı hatırlar
İçinde içini
İçinin içinde sevgilisini yaşar
Yani artık kimse kalmamış
Herkes onun halinde onun kadar
Bir an kendine gelse şaşar
Sevilen evren kadar
Yok olmuş kâinat
Herkes her şeye inat
Salt o ve ancak o var

O ve aşk her şey demek
Her şey o ve aşk

Onur Bilge

..O/NUR DAĞLARI

Eylülde gül yüzü ışı ışıdır
Bayram sabahıyla yarışır dağlar
Meltemle sohbeti fısıl fısıldır
Pembe bulutlarla sarışır dağlar

İçinde akrepler yılan çıyanlar
Dostluk andı içip sonra cayanlar
Zehrini akıtıp yan yan kayanlar
Mübarek günlerde barışır dağlar

Yücelerde mağrur ela gözleri
Bakışları yakar sönen közleri
Kıskançlıktan denen kötü sözleri
İşitmez kırklara karışır dağlar

Yaprak yaprak zikir çiğdem çiçek nur
Daima kıyamda huzurda durur
Tek gerçek dostudur Yaratan O/Nur
İlahi aşkıyla arışır dağlar

Onur Bilge

..O/NUR/DAN O/NUR/a

Belki az belki çok zaman verilmiş
Geri sayım biter hesap yakındır
Açılan her çiçek bir bir derilmiş
Asi gafil narın Kevser pakındır

Senden daim rahmet benden şikâyet
Elin üstümüzde yol ayet ayet
Zerrece emrinden çıkarsam şayet
Şefkat tokadınla beni sakındır

Yaratılanların alnında imzan
Beş duyu ilim ve yeterli izan
Zerrece bırakmaz kalpte suizan
Eserine ibret ile bakındır

Tarağın dişleri fark yalnız taat
Senetlerde belli ay gün ve saat
Verilene şükür aza kanaat
Cümlemize iman süsü takındır

Hayatım bir oyun ve aldatmaca
Nefsimse canavar sanki atmaca
Gökten yere yerden göğe atmaca
O/Nur/dan O/Nur/a doğru akındır

Onur BİLGE

Onur Bilge

..OLUR Mu

Sessiz bir anlatım kalem diliyle
Allah'ın yolunda durmak olur mu
Mükâfat verilir Rabb'in eliyle
Ödülü şimdiden sormak olur mu

İslam için yazan kul methedilir
Harcanan her emek tespit edilir
İlimle ukbâya âlim gidilir
Hak ile bâtili karmak olur mu

İbadetle cennet yolu bulunur
Yere boş gelinir burda dolunur
'Cennet Ehli' diye kayıt olunur
Boşuna hayaller kurmak olur mu

Sadece ibadet yeterli sanma
İlimle imanı boşlama kanma
Görürsün orada nasıldır yanma
Ummânı bulmayan ırmak olur mu

İlim öğren burda doldur testini
Allah bilir âşık ile mestini
Durma çek şeytani nefse restini
Sevâbı günaha sarmak olur mu

Tek korkulan savaş Cihad-ı Ekber
Nefsini öldüren muzaffer asker
İradeyle mel'un elini çeker
Hamuru pis suyla karmak olur mu

Kul aşkıyla yarı yolda kalırsın
Kuru saz çalarsan hava alırsın
Huzur-u Mahşer'e dek ufalırsın
Yüreği ikiye yarmak olur mu

Mecazi aşk bir gün rampayı döner
Kullara duyulan sevgiler söner
Çağla ozan Allah aşkını öner
Oluru olmazı sarmak olur mu

Kader belli değil meçhul kazası
Kulun zikirle nur dolar âzâsı
Kolay bulunur mu Hakkın rızası
Kulunun kalbini kırmak olur mu

Her adımda Rabb'in yanında fikret
Bir lâhza dilinden düşürme zikret
Mizanda karşına gelecek sabret
Bedeni boş yere yormak olur mu

Rabbin seçmiş ise seni aradan
Geçersin dünyadan maldan paradan

Makam nasip etti ise Yaratan
Huzura eli boş varmak olur mu

Sen başkalarıyla O hep yanında
Her günün her saat ve her ânında
Hep hissetmelisin O'nu yanında
Sevgili'yi gözden ırmak olur mu

Mürşit bulunmazsa yeterli Kuran
Kazanır Allah'a yakınlık kuran
Yol alabilir mi yerinde duran
Uzatılan ipi kırmak olur mu

Hayat değil hayal eğlence oyun
Yeter hayallere düşlere doyun
Ölmeden ölerək bedeni soyun
Yalanı gerçeğe yormak olur mu

Habib'ine teslim olup uymuşum
Ayeti hadisi canda duymuşum
İçimi dışımı nurla yağmuşum
Hacer-ül Esved'i kırmak olur mu

O/Nur Yaratan'a adanmış canı
Çoktan fedâ etmiş cânı cânânı
Burda oluk oluk aksa da kanı
Orada boynunu burmak olur mu

Onur Bilge

..OMZUNU YASLAR MISIN BANA?

..... Uyansana can
.....Uyansana
.....Kaç ay oldu
.....Bu ne uykusu

.....I

Omzunu yaslar mısın bana derdin
Yılan hikâyesine dönen
Biri sönen biri yanan
Birbirini çağrıştıran derdin
Yıllar yıllar öncesine giderdin

Bölüm bölüm anlatırdın
Kısık sesle acelesiz
Roman içi roman hayatını
Masaya yatırırdın
Derinlerine inerdin
Bitmeyecek sandığım
Ilık bir nefesle
Şiirleştirdin
Ecelsiz ölen
İlk ve çok sevilen
O sultanlaşan efsanevi kadını
Büyük bir zevkle
Keserdin kadavranı

Dinlerdim

Aniden sesin kesilmiş
Büyümüş ve kaymış gözlerin
Gözlerinde
Al örtülü al kınalı
Ak giysili ak gelin
Bakışların
Her zamankinden anlamlı çok daha derin

Sezilmiş söyleyemediklerin
Bilinmiş kula kul olmamış
Asla boyun eğmemişliğin

İmrendim

Gözyaşların kalmış göz uçlarında
Avuçlarında ıslak tuzu
On tırnağında
Derin kanın etin
Ve asaletin
Kilitli dişlerinin arasında kalmış dilin
Sıkılmış yumruklar halinde
Son nefesinde
Hak isteyen iki elin

Açamamışlar

Günde en az üç kez
Yaşlarla yıkanmaya alışık
Yaratandan başkasına açılmayan
Mübarek avuçlarına değememiş su
Geçici bir tahtaya
Onurla yazılmış adın

Gurur duydum doğrusu

.....II

Nerde olursak olalım
Evde parkta caddede
İlk notalarını duyar duymaz şarkımızın
Sarılırdık birbirimize
Bakışarak eşlik eder
Yavaş yavaş dans ederdik.
Sonra gizlerdik yüzlerimizi
Yüreğimizi aynı yalın dağlardı
Aynı hıçkırık sustururdu bizi
İki dev ağlardı

İnlerdim

Ayrıldığıımızda
Gözyaşlarımız kalırdı omuzlarımızda
Soğuyunca hissederdik
Kul hakkı derdik
Adalet isterdik

Seslerimizde hüznün buğusu
Mutsuzluklar içinde mutluyduk doğrusu!

.....III

Uyansana caaan
Uyansanaaa
Kaç ay oldu
Bu ne uykusu

Şimdi
Hiçbir şey kalmadı elimde
Başım önümde
Yaşlarım mendilimde
Şarkımız dilimde

Nerdesin canım
Nerde

Aşkımız sürdükçe
Bitmez bu ağıt
Ne nefes yetişir
Ne kalem kâğıt

Dağıt topladığın hüznü gece
Ne varsa dağıt
Ne varsa dağıt

Onur Bilge

..ONUR DİYE BİRİ

Elimi yazdırana bak!
İçimi coşturana bak!
Beni unut, sen O'na bak! ..
'Onur' diye biri mi var?

Sözü yoğuran, O'dur, O!
Sana duyuran, O'dur, O!
Daim buyuran, O'dur, O!
'Onur' diye biri mi var?

Hücre hücre böldüren, O!
Ağlar iken güldüren, O!
Yaşar iken öldüren, O!
'Onur' diye biri mi var?

Dünyaya, 'Gelmem! " diyemem
Ecele, "Ölmem! " diyemem
Güldürse, "Gülmem! " diyemem
'Onur' diye biri mi var?

Bir kuklayım; yapanım, O!
İradem, oynatanım, O!
Elim, kolum, her yanım, O!
'Onur' diye biri mi var?

Ömürler yaşanır, biter
Bir düşünsem, aklım yiter! ..
Bunca insan nere gider?
'Onur' diye biri mi var?

Yıllar yılı gömüleni
Yutuvermiş, her geleni! ..
Toprak, öğütür bedeni! ..
'Onur' diye biri mi var?

Mezarlıkta tepeler yok
O bedenlerden eser yok
Kaybolanlardan haber yok! ..
'Onur' diye biri mi var?

Mezar taşında kısacık
Hayat özeti kazınık
O da silinecek, artık
'Onur' diye biri mi var?

Taşlar üst üste konsaydı
Kitap olup, okunsaydı!
Sözüm kalbe dokunsaydı!
'Onur' diye biri mi var?

Bir taş olmak var, aslında!
İki tarih arasında

Sıkışıp kalmış, adın da! ..
'Onur' diye biri mi var?

Hep görülen, duyulan, O!
Buyruğuna uyulan, O!
Önüne baş koyulan, O!
'Onur' diye biri mi var?

Onur Bilge

..ONUR DUYSAYDIM

Basıp da geçtiğin yerlerde hasır
Olabilseydim de onur duysaydım
Daim hayalinle nuruna nazır
Kalabilseydim de onur duysaydım

Ömrümce emrinde sadık bir Enes
Olup çıkarmadan en cılız bir ses
Ancak huzurunda derin bir nefes
Alabilseydim de onur duysaydım

Çorabın olsaydım nalın giydiğin
Veya hurma dolu dalın eğdiğin
Ya su testin ya da tasın değdiğin
Dolabilseydim de onur duysaydım

Şanlı kılıcında zırhında demir
İslâm ordusunun başında âmir
Emrin ile dört bir tarafa emir
Salabilseydim de onur duysaydım

Dinimi bilseydim töre bilseydim
Sırtına bir hırka örebilseydim
Uzaktan da olsa görebilseydim
Bulabilseydim de onur duysaydım

O/Nur/lu heybede bir avuç alıç
Ya da râvi hadis çıkarıcı dalgıç
Sana kalkan elin boynuna kılıç
Çalabilseydim de onur duysaydım

Onur Bilge

..ONURİZM

Gecenin içinde güneş aradım
Yıldızlar dağılmış, çizim askıda.
Ay ışığı ile deniz boyadım
Mesajım cevapsız, sözüm askıda.

İçimde bir demet güneş ışığı
Çözemedim; kalpte, aşk dolaşığı
Antalya görmedi böyle aşığı!
Telefonum bozuk, sesim askıda.

Karakalem güneş resmi çizdim, bil!
Fotokopi için çok yer gezdim, bil!
Faks numarası yok, artık bezdim, bil!
Gönderemiyorum, resim askıda.

Bende mi sende mi yaşıyorum ben?
Orda mı burda mı? Şaşıyorum ben!
Yürekle dağları aşıyorum ben!
Dışım görünüyor, özüm askıda.

Resmin bana bakar, ben de resmine...
Kimine sıradan; tuhaf, kimine...
Görseler, derler ki: "Bu deli mi ne? "
Bakıyor, görmüyor; gözüm askıda.

En çok saydığımıdır; canımdır, Eren
Gözünü sevdiğim dağ gülü, ceren
İlâhi koşuda sevgi içeren
Takipten yoruldu, izim askıda.

Hayat yordu beni, sırtımda yıllar
Boşta mı kalacak, uzanan kollar?
Yukarıya doğru uzuyor yollar
Yokuşta tükendim, düzüm askıda.

Ekol olur sevdam, yakındır, yakın!
Bu Allah'a doğru akındır, akın!
Bütün âşıkları sakındır, sakın!
Onur/izm mi ne? O izm askıda.

Onur Bilge

..ONURUN NEFESSİZ

Ay bile denize ihanet eder
İlanı aşk eder, 'maytap' diyorlar.
Ne çabuk sıkılır, terk eder, gider!
Bu vefasızlığa, 'mehtap' diyorlar.

Sular, denizlere âşıktır, coşar
Gece gündüz, dağlar aşarak koşar
Onların sevdası çağlarca yaşar
Karşılıksız aşka, 'azap' diyorlar.

Denizler duygusuz, durgun, yerinde...
Belki de sevdası gizli, derinde.
Bir ömrü yaşadım bal gözlerinde
'Gözlerden gözlere hitap' diyorlar.

Bir anlık bakışın anlattığına
Gözlerin, kalplere atlattığına
Birikip, yüreği çatlattığına
'Bir anda olunan kitap' diyorlar.

Kolumu uzatsam, uyusa Yunus!
Çağlayarak aksam, dolsa okyanus!
Üstüme kapanmış, havasız fanus
Onur/un nefessiz, 'bitap' diyorlar.

Onur Bilge

..OYDuN

.....Beni
.....Mutluluğun sonuna koydun

Sen
Yıllardır beklediğimdin
Oydun
Asalettin
Soydun
En sevdiğim huydun
Huzur dolu koydun

Toydun

Aşk emerek doydun

Oydun gözlerimden seni
Uzaklara koydun
Seni sıyırdın tenden
Derimi soydun

Şimdi
Bir noktayım
Suskun
Boyutsuz
Sen yüksekliğimdin
Enimdin
Boydun
Nicedir sensiz koydun

Beni
Mutluluğun sonuna koydun

Onur Bilge

..OZANIM

Ozanım sazına dokunduğunda
Yüreğın içinde huzur duyulur.
Hasret türküleri okunduğunda
Gönle buram buram sevgi koyulur.

Bazen bir bozlaktır, bazen de deyiş
Ezgiden ötedir, sanki inleyiş!
Bu nasıl duygudur, bu nasıl seviş!
Dinleyen, hayali yola koyulur.

Şiirde buluşma, bir söyleşidir
Tellerde kıvranır, derdin eşidir.
Yanına gelenler öz kardeşidir
Dostluğun tadına, çaya doyulur.

Bir büyük yürektir, herkese yer var
Helâl kazancında emek var, ter var.
Kulağıma gelen seste hançer var! ..
Derin uykudayken bile duyulur.

Bilmem kaç gönülden kaç sevgi derdin!
Belki onun için bitmiyor, derdin.
Kimbilir sazına ne sırlar verdin!
Onun için için için oyulur.

Onur anlatamaz ozanım, seni
Bu şiir sanadır, unutma beni!
Gün gelir, bırakır giderim, teni
Madde âleminden ruhlara soyulur.

Onur Bilge

..ÖL Ve OL

Dört kapı duruyor, insanlar için
Yüreğini dörde bölmedin diye!
Dünya kapısında inadin niçin?
Nefsin ayağını çelmedin, niye?

İlk kapı 'Şeriat! ', çoktan girmişsin
Çalıp söylemekte duydum, pirmiştin!
Sevgiyi görünce, irkilirmişsin! ..
Bir ömür boyunca gülmedin, niye?

İkinci kapı çok dardır, açılmaz!
Allah'ın verdiği sırdır, saçılmaz!
Gayret edip, girmek vardır, kaçılmaz! ..
Zorlayıp, açmayı bilmedin, niye?

'Hakikât Kapısı' varlık bırakmaz
Baki'yi gören göz, faniye bakmaz!
Nehirler, ırmaklar geriye akmaz!
Ben'i dilim dilim dilmedin, niye?

'Marifet'; 'Allah'ı Bilme Kapısı'! ..
Ozanın sağlamdır, idrak yapısı
Kolay alınır mı, Firdevs tapusu!
Yüreği yüreğe ilmedin, niye?

Tasavvuf denilen, en yakın yoldur!
Dört ırmaktan çıkan, on iki koldur!
Azrail gelmeden, testini doldur! ..
Yedi kat gökleri delmedin, niye?

Kapılar dar ise, açar gidersin! ..
Nimetleri çoktur, saçar gidersin! ..
Çağırduğım zaman kaçar gidersin
"Gel! .." dediğim yola gelmedin, niye?

Rüya görmedim ben, ömür bitirdim! ..
"Allah! .. " diye diye, akli yitirdim! ..
Bir yürek dolusu ilim getirdim!
Şeytanı, defterden silmedin, niye?

Cemâl görüyorum, nereye baksam! ..
Bir şimşek olsam da beyninde çaksam! ..
Yıldırım olarak, kalbini yaksam! ..
Onur öldü, kardeş! .. Ölmedin, niye?

Onur Bilge

..ÖLMEK VAR DÖNMEK YoK

Ölmek var, dönmek yok, ölene kadar
Dostuz biz, yüreğim sanki bir harar! ..
Azrail kapıma gelene kadar
Kollarım ekvator, seni de sarar.

Boş arkadaşlıktan zevk almadık biz!
Malayani ile nam salmadık biz!
Allah'ın yolundan hiç kalmadık biz!
Sana veda etmek, aklıma zarar! ..

Bitimsiz ateşi söndürür, sevgim!
Odunu balığa döndürür, sevgim!
Dünyayı, tersine döndürür, sevgim! ..
Göklere tırmanır, evreni tarar! ..

Bir taç Mahal gibi duruyor aşkım
Sana bin bir saray kuruyor aşkım
Kalbe, on ikiden vuruyor aşkım! ..
Güneştir, kurutur, yarayı sarar.

Kardeşim, ablayım, arkadaşım ben
Yoksullara, aç a sıcak aşım ben
Yalnız kalanlara can yoldaşım ben
Böylesine dostluk, yürekler yarar! ..

Kalbi kırmayız biz, Kâbe sayarız! ..
Sevgiyi öperiz, başa koyarız!
Aynı duygudayız, aynı ayarız!
Aşkın hamurunu erbabi karar.

Sevgimiz, kantarda tartılmaz tonsuz!
İhanet sıfırda, aşkımız sonsuz!
Şu gibi muhtacız, yaşanmaz onsuz!
İşte, herkes böyle bir sevda arar!

Bir çiçek aşkıyla bahara erdik
Bütün çiçekleri yoluna serdik! ..
'Allah Delisi'dir! .. Biz 'Onur' derdik
Kalmadı onda da kalmadı karar! ..

Onur Bilge

..ÖLMEYE DEĞER

Güneş, yavaş yavaş girer kanıma
Elleri sıcacık, yüzüme değer
Sessizce yaklaşır, gelir yanıma
Sevincim, onunla bütünmüş meğer
Böyle bir an için ölmeye değer.

Güneş dost, dostluğu çizer dilime
Demet demet güller verir elime
Sonsuz mutluluk o iki kelime
"Seni seviyorum" der ise eğer
İşte bu söz için ölmeye değer

Çiçek güler dalda, elma kızarır
Yakar, yüreğimin köküne varır
Ilık ılık söyler, günah çıkarır
Dünyada kim varsa, silinir diğer
Bu sıcaklık için ölmeye değer.

Bir sevda volkanı, yanan yüreği
Sevgiler püskürmek işi, ereği
Sahte bir güneşin kalmaz çeyreği
O doğunca güneş başını eğer
Aydınlığı için ölmeye değer.

Onur, arkadaşlık, sevgi tertemiz
Nasıl kaynaşmışız; nasıl, ikimiz!
Biz ölmeyeceğiz, efsaneyiz biz!
Herkesten çok bana verdikçe değer
Bu sevgili için ölmeye değer!

Onur Bilge

..ÖLÜM

Kayıp galaksilerin
Sayısız orkestrasında
Aynı anda çalınır
Farklı ölüm marşları
Kâinata.

Yarışır
Melodiler...
Birbirine karışır! ..
Artar isyanları
Enstrümanların! ..

Şeytani kahkahalar yırtar
Yedi kat gökleri! ..
Cinler cirit oynar
Uzayda! ..
Kıs kıs güler
Birileri! ..

Şarkıları yarım kalır
Yıldızların...
Gezenler
Çalıp oynarken susar! ..
Çingene kızlarınca
Rengârenk...

İnsanlar konuşurken...
Koşurken...
Gaflette...

Ölüm! ..
Umursamaz dünyanın dudağında ılık...
.....Sonsuza uzanır
.....Salına salına...

Ecel yankılanır
.....Sessiz boşlukta! ..

Art
.....Arda...
.....Selâ
.....Selâ...

Onur Bilge

..ÖLÜM BENDİ

.ÖLÜM BENDİ

_____ bu
_____ gece
_____ ölü/me
_____ sarılıp
_____ uyudum
_____ alabildiğine
_____ huzur sonsuz
_____ bir mutluluk
_____ duydum
_____ bir kendimi
_____ koydum yeni
_____ kazılmış toprağa
_____ bir de tükenen ömrümü
_____ tüm yaşanmamışlığıyla
_____ çam kokusuna
_____ top _____ oyuk
_____ rak _____ oyuk
_____ koku _____ oyduam zamansızlığı perde perde soydum_
_____ suna _____ ne rütbeydim ne soydum ölümdüm doyasıya
_____ doydum _____ kalmadı ölüm bendi ölüm ben'di ben o'ydum

Onur BİLGE

ÖLÜM BENDİ

Bu gece
Ölüme sarılıp uyudum
Alabildiğine huzur
Sonsuz bir mutluluk duydum
Bir kendimi koydum yeni kazılmış toprağa
Bir de tükenen ömrümü
Tüm yaşanmamışlığıyla

Çam kokusuna
Toprak kokusuna doydum
Oyuk oyuk oyduam zamansızlığı
Perde perde soydum
Ne rütbeydim ne soydum
Ölümdüm doyasıya
Yıkıldı ölüm bendi
Ölüm bendi
Ben oyduam

Onur Bilge

..ÖLÜMSÜZLÜĞE

Vücut soğumaya başladığında
Kalan son nefesi çıkarın artık!
Neler görülür, göz kapaklarında! ..
Ölümün tadını çıkarın artık! ..

Gözler kapanırken rüya bitiyor
Gerçekler ortaya çıkıyor!
Mutluluk ve huzur hissediliyor
Ölüm, tekrarsızdır; yaşayın artık! ..

Gözleriniz, Cemal seyrine dalsın!
Azrail gülerek canları alsın!
Boş bedenler kara toprağa kalsın
Haydi, sonsuzluğa atılın artık! ..

Onur Bilge

..ÖLÜMÜNE BERABERLİK

Sevgi nerde
Ne oldu aşka?
Nerde sevgililer
Aşk sandığımız
Değişken hisler?

Yıllar sonra seninle ben
Beraber yalnızlar değil miyiz, bizler?

Şimdi bir yerlerde
Çoktan unutulmuşlara
Tüm yüreğimizle yazdığımız şiirler...

Hani nerde
Değişmez dediğimiz hisler?

Kâğıtlarda taptaze
İnandırıcı
Kalplerde bambaşka
Yepyeni bir sancı! ..

Acı, malzemeydi bize
Aşk, çilingir soframıza meze
Tat veren söze.

Sen de
Ben de
Tüm şairler de
Büyük birer yalancı!

Bazen simsiyaha vurulduk sandık
Bazen de mavi bir alevle yandık.
Ne şiirler yazdık, elâ gözlere! ..
Mısralar sığdırdık, güzel sözlere.

Bir damlaya hasret
Yandık yıllarca
O renk sağanağında! ..

Çoraklık, kuraklık, yalnızlık...
Yıldık, bıktık, usandık! ..

Baktık ki; avuçlarımızın içinde!
Hiç bilmediğimiz bir biçimde!
Bardaktan boşanırcasına
İşlemiş içimize
İliklerimize!

Kurtulmak isterken kenetlemiş
Teni kanatırcasına
Canı cana batırırcasına! ..

Bugün
Kısacık, keskin bir ayrılık
Soyar tenimizi!
İçimizi oyar!
Şu hengâme içinde
Nasıl da koyar, yalnızlık!
Birazcık uzaklık, kimsesizlik
Nasıl da koyar!

Yazılmamış şiirler bıraktık geride
Gözlerimizde...
Şessiz bakışlarla okunan
Üslûbu aşksı
Temaş; ölümüne sevda! ..
İçeriği anlatılmaz
Konusu malûm
Biçimi bambaşka!
Özgün mü özgün! ..
Her gün
Her fırsatta! ..

Ne kalemle
Ne kâğıtla...
Gözlerle, gözlere...
Gözlerden gözlere...

Şimdi
Harfi harfine hatırlanamayan
Fakat, sonuna kadar gerçek
Ölümüne olduğu gayet iyi bilinerek
Yazılmamış şiirler var
Yaşantılarımızın bir yerlerinde...
Ara sıra hatırlanan, aranan
Bazen de
Başka bir anı ararken geride
Elimize geliveren
Aşınmış bakışların
Sararmış sayfalarına
Şere serpe uzanan, yatan
Özgürce yayılan
Çırlıçıplak gönüllerimizin
Masum görüntüleri
Yıllardan sonra
Ansızın
Çıkıverir karşımıza!

Yaşantılarımızın her döneminde
Parmaklarının ucunda dans ederek
Polence ve ansızın gelen
Önümüze seriliveren şiirlerimiz var
Kimsenin bilmediği
Düşünemeyeceği kadar güzel! ..

Özel mi özel!

Bir daha yaşanır mı anılar?
Duygulara geri dönülür mü?
Gülünür mü durmamacasına
Kavuşunca
Mutluluktan?

Günün her anı beraber
Ayrılmamacasına! ..
Sayfa sayfa güzellik
Yaprak yaprak sevgi
Vazgeçilmezlik...

Nerelerdeydik
Nerelere geldik!
Aşk nerde?
Sevgi nerde?
Hani, nerde
Ölümüne beraberlik? ! ..

Onur Bilge

..ÖLÜNCE

Kabirlere inilince
Münkir'le Nekir gelince
Sorulacak ince ince
İman namaz oruç ne var

İşlerin kalmış yarıda
Evlât mal mülk dışarıda
Yurur cehennem narı da
İman namaz oruç ne var

Dilin dudağın bağlanır
Etin kemiğın dağlanır
Arkandan üç gün ağlanır
İman namaz oruç ne var

Yine rahatsın kabirde
Geride Mahşer var bir de
Sorar Rabbim diriltir de
İman namaz oruç ne var

Bil ki kaynar su içilir
Mümin münâfık seçilir
Şırttan nasıl geçilir
İman namaz oruç ne var

Olmuş eşin dostun ağıyar
Olmadıysan Allah'a yar
Şırtta ayağın kayar
İman namaz oruç ne var

Onur Bilge

..ÖLÜRÜM

Azrail elinden almışım seni
Ezeli aşınam ölüm vız gelir
Mutluluğun için salmışım seni
Ayrılıklar bize zamansız gelir

Dar gelir topraklar almaz mezarlar
'Seni seviyorum' desem kızarlar
Nasıl tek kişilik mezar kazarlar
Başının belâsı çılgın kız gelir

Toprağa girsen de yalnız bırakmam
Deli çağlayansam dünyaya akmam
Uzak bulutlarda ışıklar yakmam
Kabrine çıkarım aşkımız gelir

O/Nur/la beraber yerde el ele
Bizi ayıramaz ölümler bile
Korlar üzerinde kalp gide gele
Gayya kuyuları ıpissız gelir

Sen elimi nasıl tutmak istersin
Cehennem ateşi yalım mı dersin
Şabrimıza cennetle cemal versin
İki garip âşık yalnız gelir

'Ölürüm' demiştim ölürüm inan
Bazen ben söylerim bazen Sibel Can
Onca yemin ettim inanmıyorsan
Şahitlik etmeye bin yıldız gelir

Onur Bilge

..ÖNCE AŞK

Önce aşk yaratılmış
Kalplerimizde sezdik
Sevgili aratılmış
Yerde aradık gezdik

İşte bizim farkımız
Böyle döner çarkımız
Hiç biter mi şarkımız
Aşk yaşadık aşk çizdik

Okuduk hece hece
Aşk yazdık gündüz gece
Bir çözümsüz bilmece
Bezdik bu candan bezdik

Aklımızı yar çeler
Kalbimizi aşk deler
İnce elekten eler
Boşuna canı üzdük

Gönül hülyaya daldı
Aşk nefret zehir baldı
Nefret yukarda kaldı
İnce kevgirden süzdük

O/Nur ağ düğüm düğüm
Maddede giz gördüğüm
Kendisi de kördüğüm
Nice gizli sır çözdük

Onur Bilge

..ÖTENİN ÖTESİ

Her güne umutla, mutlu uyanış
Sevgili'ye günden güne yakınlık...
Huzurlu sessizlik, yürekte yanış
Her adımda ünden üne yakınlık...

Bütün hücrelerde o ritmik atış
Hep aynı sarhoşluk, cana can katış
Sevgi satın alış, maddeyi satış...
Rabıtada biraz tüne yakınlık...

Dünyayı, elinin tersiyle itiş
O/Nur/da eriyiş, yok oluş, bitiş
Zamanda kayboluş, sonsuzda yitiş...
Ötenin ötesi, 'Kün! ..'e yakınlık...

Onur Bilge

..ÖYKÜ GÖZLERİN

Ruhundan sızarak akan yaşlarla
Yıkanır, arınır, öykü gözlerin.
Bazen de ateşler yakan kaşlarla
Örtünür, sarınır, öykü gözlerin.

Üzgün kirpiklerin yazıp, çizerken
Ürkek bakışların yürek ezerken
Beyinde, damarda, ruhta gezerken
Gözümde barınır, öykü gözlerin.

Yaşanan bir ömrün her safhasını
Aktarır, resmeder, rayihasını
Yazar şiir şiir, okur hasını
Kedere karılır, öykü gözlerin.

Göremeyeceğim gizli yerlerden
Suçlu suçlu bakar, ağlar kederden.
Bilmem ki ne anlar kandan, hançerden
Darılır barışır, öykü gözlerin.

O/Nur/u aktarır, gözden toprağa
Toprağı götürür, dala, yaprağa.
Sirtını yaslayıp, yüce bir dağa
Buluta sarılır, öykü gözlerin.

Onur Bilge

..ÖZGÜRCE Ve ÇOK

İnadına mavide
İsyankâr ak
Bulut bulut
Köpük köpük
Bak!

Sendeyse ben
İnadına ak
Apak
Özgürce ve çok! ..

İster vur
İstersen kavur
Yak!
Karardıkça karar!
Nereye kadar?

Yılların hesabını soracağım!
Sen öfkelendikçe
Ben çoğalacağım!

Kefence saracağım
Bembeyaz bir kefence...

Seni ben saracağım
Sımsıkı...
Sonsuza kadar! ..

Kar gibi...
Toprak gibi...
Yar gibi! ..

Onur Bilge

..ÖZGÜRLÜK NERDE

Ö Z /
Ö Z G Ü R /
Ö Z G Ü R L Ü K /
Ö Z G Ü R L Ü K N E /
Ö Z G Ü R L Ü K N E R D E /
bir sen misin mahkûm olan kadere
ben de öyleyim ben de
hem de her şeye
her yer/ de
kendi içimde tutsak
ruhum/ da hapis
evim/ de kilitli
teras/ da esir
öz/ gürlük içinde
sevgi/ de hapis
bir imza mahkûmuyum ben
çocuklara müebbet
kamçı mı istersin
balyoz mu dersin
bir kuru ekmeğe
bin bir çeşit ha/ kar/ et
öz/ gürlük uzakta
belki ölüm/ de
hayır hayır
kibir nezaret/ ha/ ne
cehennem hapis/ hane
işkence işkence işkence
özgürlük nerde kardeşim
özgürlük nerde Onur BİLGE

Onur Bilge

..ÖZLEDİM

'Özledim' demeyi düşündüm ama
O sözcük hasreti anlatamazdı
Şordum hücre hücre bütün azama
Özüm o kesreti anlatamazdı

Nasıl anlatılır anlatamazdı
Öz naçar kalırdı anlatamazdı

Özlem söylenir mi dudak ucuyla
Ruh da yargılanır yalan suçuyla
Öyle aralı ki başı ucuyla
Dil yanar diyeti anlatamazdı

Nasıl anlatılır anlatamazdı
Söz naçar kalırdı anlatamazdı

Hasret bitmez ateş yakar kavurur
Küllendir sanırsın yalımı vurur
Yüreğe saplanır damarda durur
Kan yanar kasveti anlatamazdı

Nasıl anlatılır anlatamazdı
Köz naçar kalırdı anlatamazdı

Kaşla göz arası gönül okutan
Mekik mekik kayıp sevda dokutan
Bir bakışıyla bir roman okutan
Göz bile niyeti anlatamazdı

Nasıl anlatılır anlatamazdı
Göz naçar kalırdı anlatamazdı

Onur Bilge

..ÖzLEM

Seni hatırlamak harika bir şey
Suya kanmak gibi kurak günlerde
Seni görmek duymak düşünmek her şey
Renkler de sesler de buruk günler de

Susamak susamak kanmak yeniden
Düşünmek adını anmak yeniden
Bir gün kavuşuruz sanmak yeniden
Suya dalmak gibi sıcak günlerde

Suların denize koştuğu gibi
Ruhumun aşkınla coştığı gibi
Kanımın kaynayıp taşıdığı gibi
Dalıp yüzmek gibi ılık günlerde

Onur Bilge

..ÖZLEMEN

Bu aşk değil işkence
Ağır çekim intihar
Unutmak istedikçe
Geçmişe dönmekteyim

İşkenceden de beter
Dağılmak paramparça
Yok olmak yok sonunda

Film başa sarmada
Tekrar dönüş bugüne
Defalarca yaşamak
Yaşanılmaz yılları

Yapayalnız huzursuz
İstirapla ve mutsuz

Güneş göğe çakılı
Gölgeler hareketsiz
Gün dönmek bilmemede
Zaman durdu duracak
Yaz günü öğle vakti
Yakıyor kavuracak

Yalım yalım bir hasret
Buram buram özleyiş
Umarsız bir bekleyiş
Yolları kör gözleyiş

Vakit yavaş mı yavaş
Dakikalarla savaş
Saatlere düşmanlık
Tik taklar ayak bağı

Ters ters bakmak saate
Durup durup bin kere

İstasyonları gezmek
Kanal kanal dolaşmak
Saplanarak mekâna
Yana yana yaşamak
Yaşanmaz yalnızlığı
Benliğinle bir savaş
Erimek yavaş yavaş

Anlamsız giden düne
Bomboş uzayan güne
Beklentisiz yarınla
Ne gelecek bilmeden
Cesaretle yürümek
Atinin üzerine

İğreti tebessümler
Arayış sahnelerden
Bazen sessiz görüntü
Bazen görüntüsüz ses

Nefes nefese gitmek
İsteyiş gidemeyiş
Bir yerlere yolculuk
Sanal da olsa yeter

Medet yok hiçbir yerden
Her şeyden ümidi kes
Bitkin ümitsiz bakes

Hasret gidip gelmede
Beynimde bir silindir
Bir düne bir bugüne
Biteviye gezmede
Belleğimi ezmede

Düşünceler isyanda
Nicedir direnişte
Baş kaldırmada yine
Aklımı küremede
Anılar üremede

Ruh yorgun göz uykusuz
Can tellalde kalp susuz
His özgürce sezmede
Ten canından bezmede

Onur Bilge

..ÖZLEMİN KABUSUM

Geceler mengene, içimi sıkar
Hasret yankılanır, küşüşlerimde.
Ne kadar bağırısam, sessizlik çıkar
Sağanak gözyaşı, gülüşlerimde...

Ben uyurum, özlem her an uyanık
Koşamayan ayak, çıkmayan çığlık
Kaynaşan "Neden?"ler, boğan hıçkırık
Kuşku mezarlaşır, düşüşlerimde.

Onur paramparça, uykular yarım
Gözümü kırpamam; dalsam, korkarım.
Uyku haram; kâbus, tüm rüyalarım
Yorgun sabahlarım da düşlerim de.

Onur Bilge

..ÖZLEMİN ÖLÜMÜM

Ne kadar sevmiştik bu neyin nesi
Dışarısoğuk yüreğim ılık
Şobacıtır çıtır yağmurun sesi
Özlemin ölümüm bitti canlılık

Görür görmez sevdik birbirimizi
Paylaştık sevinci kederimizi
Nerden bilecektik kaderimizi
Ecel gibi birden geldi ayrılık

Kavga etmemiştik darılmamıştık
Hiçbir zaman derde karılmamıştık
Bu güne kadar hiç ayrılmamıştık
Şiir gibi bir aşk idi farklılık

Her şey ne güzeldi sen yanımdayken
Ne kadar mutluydum her anımdayken
Nereden bilirdim sen yanımdayken
Üstümüze fena çöktü karanlık

O/Nur ve aşk ruha saplanan diken
Nedir bu sıkıntı canda biriken
Ne kadar mutluyduk beraber iken
Ölmeden son defa görsem bir anlık

Onur Bilge

..ÖZÜN İÇİNDE

Gözünün gördüğünde
Allah gönül içinde
Nefsi öldürdüğünde
Allah gönül içinde

Uzakta değil yakın
Tefekkür ile bakın
Madde gözünden çıkın
Allah,gönül içinde

Göklerde gizli değil
Dünyaya etme meyil
Daim önünde eğil
Allah gönül içinde

Gönlü dünyaya kör et
Gözünü yum bir fikret
Yaratan'ı gör şükret
Allah gönül içinde

Âlemdeki renkleri
Sesleri ahenkleri
Çizen nur hevenkleri
Allah gönül içinde

Sen ki bakmasını bil
Kalp gözünü iyi sil
O'na varmak zor değil
Allah gönül içinde

Varlığını yararsın
Tevhit ile sararsın
Yüreğinde ararsın
Allah gönül içinde

O/Nur'la iç göze var
Zikredilen söze var
Kendini geç öze var
Allah özün içinde

Onur Bilge

..ÖZVERİ

Sen hep düşüncemin üst noktası ol
En büyük sevgiye sinme bir tanem
Tüm güzelliklerin tek kıstası ol
Alemlâneye inme bir tanem

Bir kulu araya eyleme perde
Yalnız Allah yeter deva her derde
Nerdesin Allah'ın indinde nerde
Yükseldiğin yerden inme bir tanem

Varsın aramızda özlemler olsun
Ağlatan söyleten elemeler olsun
Serzenişler olsun sitekler olsun
Gözüme yağmur ol dinme bir tanem

Senin çizgin doğru Hakk'a gidiyor
Daha hızlı yürü seni istiyor
"Yalnız beni düşün beni sev" diyor
Nefsinin atına binme bir tanem

O'na gidiyorsun seni tutamam
Gerçek aşka mecaz aşkı katamam
Ölünceye kadar da unutamam
Kalbimde sızı kal dinme bir tanem

Onur Bilge

..PARANTEZ

Parantez parantez içine girmiş
Anlamlar içinde anlamlar gizli
Bir sentez bir sentez içine girmiş
Adamlar içinde adamlar gizli

İçi dışı davranışı değişmiş
Erkek ama kadın gibi gelişmiş
'Volta atmak' denen gidiş gelişmiş
Adamlar içinde madamlar gizli

Onur Bilge

..PERİŞAN

.....Onur ölmüş
.....Sen nerdesin
.....Gel gayrı

Öyle bir gittin ki canıma yetti
Her dem türlü türlü hallar perişan
Bu vurdumduymazı sevdan inletti
Gülümü gizleyen çal'lar perişan

Aşkımı bir türlü diyemediğim
Zehirli balımsın yiyemediğim
Düğünde bayramda giyemediğim
Sarılar pembeler allar perişan

Arayıp bulsaydım izini Çin'de
Ya da gölgeni bir fincan içinde
Belki bir teselli olur için de
Tek bir sır vermiyor fallar perişan

Gidişinle harap her taraf talan
Tek kişi kalmadı kapımı çalan
Çoktan paylaşıldı geride kalan
Bağ bahçe para pul mallar perişan

Onur ölmüş derler duyarsın yakın
Gözünden tek damla akıtma sakın
İster rahmetle an istersen yakın
Teni taşıyacak salları perişan

Onur Bilge

..PişMANLIK

....."Belli sayıda inermiş
.....Çekiç, örse
.....İncelir, telef olurmuş, altın
.....Daha fazla dövülse! .."

Sözler

Yumruk yumruk, beynimde! ..
Beynimde değil, ruhumda! ..
Kalbimde, balyoz balyoz! ..
Yok olana kadar, hislerim...

O güzel duygular nerde?
Sıcacık dokunuş
Sevgiyle bakış
Pencerelerde bekleyiş, özlemle...
Gecikince endişe
Gelince sevinç...
Paylaşmak, bir tabak yemeği
El ele yürümek
Gülmek...

Dil yumruk! ..
El balyoz! ..
Kafada düşmanlık! ..

Pişmanlık! ..
Pişmanlık! ..

Onur Bilge

..RAYLARIN AŞKI

Biz kavuşamayız güneş ay gibi
Paralel döşenmiş bir çift ray gibi
Kalpler gerilen yay bakıőlarsa ok
Böylesi sevginin bir benzeri yok

Mademki kavuşmak yoktur kaderde
Heder olmayalım yoğun kederde
Aőki yaşayalım gözlerimizde
Ahdimiz kalmasın sőzlerimizde

Sevdamız sağ olsun vuslat ölse de
Ayrılık bir őmrő bine bölse de
Bu aőki her aşkla bir tutmayalım
Őlőnceye kadar unutmayalım

Taşlara yazılsın isimlerimiz
Kayaya çizilsin resimlerimiz
Sevgililer orda dilek dilesin
Tek ruh kalmalıyız bunu bilesin

Onur ve aşk olsun paylaştığımız
Hiç unutulmasın raylaőtıėımız
Destanlar yazılsın bu aşka dair
Kıyamete kadar sűrsűn ve sair

Onur Bilge

..RENKLERE KOŞUYORUM

Renklere koşuyorum! ..
Şekillere...
Hayat ötesine hep...
Sınır ötesine...
Engelleri zorluyorum
Var gücümle! ...
Yıkıyorum bentleri! ..
İleri, hep ileri! ..

Süt, yeşilden akan...
Kan topraktan...
Et kemik, yapraktan...

Ette kırmızı
Sütte beyaz
Gözyaşında renksiz, kan...

Aşkın, damarlarımda
Sevda sevda akan...

Ölüm, doğumda gizli
Renklerin ardında can...

Ya uyuyan?
Uyan, Can! ..
Can, uyan! ..

Onur Bilge

..RESULÜM

Bastın yüreğime, sağ ayağınla
Kırmızı üstüne siyahtı izin.
Tevhidi gösterdin hep parmağınla
İzin ver, uğruna öleyim, izin! ..

Bir anahtar oldu kutsal ayağın
O yürek sevmeyi öğrendi artık.
Eteğine vardık, bir yüce dağın
Müslüman, yıkıyor her bendi artık! ..

Her dağı aşarız, imanımızla!
Dağlar bizden korksun, durmayız artık! ..
Kaç harita çizdik, biz kanımızla!
Boşuna hayaller kurmayız artık.

Yüreğimde ayak izin oldukça
Senin izindeyim; dönmem, Resul'üm!
Serde Allah aşkı, sevdan oldukça
Onur, o/nur olur; sönmem, Resul'üm!

Onur Bilge

..RIZKA KEFİL

Bebek dünyaya gelmeden
Rızkı iniyor memeden!
Dişsiz diye, çiğnemedен...
Ona yetiştiren Rabbim!

Hazmı kolay, hem de ılık
İstemez ışık, hazırlık
Neden zor olsun analık?
Kula yük etmeyen Rabbim!

Besleyici, mikropsuz, pak
Ne kaşık ister, ne tabak
Bedava aş, meyva, su; bak!
Bu ne güzel servis, Rabbim!

Ana kucağı sıcacık
Huzur, mutluluk, ferahlık...
Bu ne şefkat, ne rahatlık!
Sevgiler yaratan Rabbim!

Taşırmayan, tüketmeyen
İsraf etmeyi sevmeyen
İhtiyaca göre veren
Herkesе dağıtan Rabbim!

Ne kıt verir, ne de gürler
Genzine kaçmadan emer
Musluksuz idare eder
Akıtır ve keser Rabbim!

Çeşme iki, belki ikiz
Bazen dört, altı ve sekiz
Kaç yavru var, bilemeyiz
Aynı anda besler Rabbim!

Her şeyi çift, bir O tektir! ..
Tam, ne fazla, ne eksiktir
Simetriktir, bir ibrettir
Sayarak yaratan Rabbim!

Anne bebeğini öper
Bebek anasına değer
Damla damla sevgi emer
Mutluluklar veren Rabbim!

Yaratan'a kulluk eder
Allah'ı bilir, zikreder
Her nefesinde 'Allah' der! ..
Herkes Sana muhtaç, Rabbim!

Ceviz kabuğu içinde
Elmanın orta yerinde

Yer dibinde, su içinde
Kurdunu besleyen Rabbim!

Sema eder, kanat vurur
Kör kuş uçar, iner, bulur
Yerde karnını doyurur
Rızka kefil olan Rabbim!

Herkesin yiyeceği var
Herkesin içeceği var
Eşi de bebeği de var
Nimetleri sunan Rabbim!

Güneş, tüm yaratık için
Yiyeceğin, içeceğin...
İğneden ipliğe değin
Önümüze seren Rabbim!

Kimi güzel, mutlu değil
Kimi zengin, mü'min değil
Kimi mutlu, zeki değil
Eşit paylaştıran Rabbim!

Öksüze ana bulan O
Hastasına baktıran O
Borçlusunu kurtaran O
Ne güzel vekilsin Rabbim!

Lezzet, yutuncaya kadar
Ne yersen ye, karnın doyar!
Açlığından ölen mi var?
Bereketi Senden, Rabbim!

Nimetlerin önemlisi
Evlat, eren, yar sevgisi! ..
Mutlu ediyor herkesi
Sevgi sevgi ören Rabbim!

En çok,sevgiye muhtacız!
İşte bunun için ağız!
Sevdikçe yol alacağız!
Sevgi, Senden Sana, Rabbim!

Öpüp, başıma koydukça
Bir lokma ile doydukça
Ruhu nefisten soydukça
Sana yaklaştık say, Rabbim!

Nimetleri bölüyorsak
Yoksula götürüyorsak
Komşu hakkı görüyorsak
Senden ümit varız, Rabbim!

Misafirin geldiğinde
Bir tabaktan yendiğinde
Sana şükredildiğinde
Bir sünneti bildik, Rabbim!

Ey, 'Rızka Kefilim! ..' diyen!
Var mı Onur'u dinleyen?
Bebeğini istemeyen
Katiller türedi Rabbim!
Katiller türedi Rabbim! ..

Onur Bilge

..RÜYALARDA ARAMAK

Yeter artık karşımda durduğun gündüz gece
Gözlerine bakarak hayaller kurmayayım
Yetmedi mi beynimi yediğin hece hece
Uğuldayan başımı taşlara vurmayayım

Kalmadı çözmediğim çözülmeven bilmece
En sonunda kendime kendimi sormayayım

Unutmak istiyorum düşüncelerim bitsin
Belleğimde yer eden görüntün artık gitsin
Benliğim gecelerin karanlığında yitsin
Düşlerimde yüzünü arayıp durmayayım

Aşkın labirentinde çektirdiklerin yetsin
Istırapla yol alıp ölümlle durmayayım

Onur Bilge

..SABAH GÜNEŞİM

Bazen soğuk, poyraz, bazen yağmur, kar...
Sen her gün bir türlü esersin, bende.
Sevdan, sekiz yönden gelen bir rüzgâr...
Bilmem ki dört mevsim ne'dersin, bende?
Özgün bir İlâhi esersin, bende.

Bazen çatıdasın, tıklar tıkırsın
Fırtınam, yağmurum, şakır şakırsın! ..
Deli kasırgamsın, nedir o hırsın! ?
Her yeri tarumar edersin, bende!
Ne yazık, sonunda hedersin, bende!

Saçaklarımdaki buzlarsın, sarkan
Bir kuzey rüzgârı mutlaka arkan...
Senin hasarından bir benim, korkan
Dolular yağdırır gidersin, bende!
Boz bulanık akar girersin, bende.

Ayaza çekersin, donup, gecede
Bir çığlık esintin, her bir hecede!
Kar kış, düğüm düğüm, her bilmecede
Anlamam, çözemem, ne dersin, bende?
Dört mevsim, durmadan ne'dersin, bende?

Ilık bir meltem ol, gel, es başımda!
Sabah güneşi ol, süzül karşımda!
Bir bak, buzları çöz, ak gözyaşımda!
Neden, hep donduran kedersin, bende?
Her zaman poyrazca esersin, bende.

Kırağı çalmış bir şaşkına döndüm!
Dünyamı şaşırdım, aşkına döndüm!
İçinde eridim, taşkına döndüm!
Sellere verir de neylersin, bende?
Neden, aşka isyan eylersin, bende!

Bahar güneşim ol, bitir kışımı!
Bırak artık yeter, bırak hışımı!
Doğ geceme; ısıt, iç ve dışımı!
Dağlar arkasına gidersin, bende
Anlamadım ki ne sezersin, bende?

Ellere fırtına, bana meltem ol!
Bana düğün, bayram; ele matem ol!
Kalbime vurulan nurdan hatem ol!
O nurdan mutluluk yeşersin bende!
Onur'dan mutluluk derersin sen de.

Onur Bilge

..SABAHLARA KADAR İÇTİM

Sabahlara kadar içtim doydum sevgiye aşka
Güzelliğinde yok oldum ben eriye eriye
Gözlerinden yudum yudum aldığım haz bambaşka
Kızaran yanaklarınla benziyorsun periye

Neden inkâr ediyorsun sen hiç sevmemiş miydin
Niye pişmanım diyorsun sen istememiş miydin

Birlikte karar vererek vuslat için sözleştik
Neler geldi başımıza hayat ile yüzleştik
Efsane oldu sevdamız öyle ölümsüzleştik
İstesek de bundan sonra dönemeyiz geriye

Neden inkâr ediyorsun sen hiç sevmemiş miydin
Niye pişmanım diyorsun sen istememiş miydin

Onur Bilge

..SABRET CANIM

Kuruyan umutların tarlaları boş değil
Boş değil gayretimiz var elleri yakındır
Yakındır dans edecek keyifle günebakan
Güne bakan gözleri mutluluklar saçacak

Saçacak milyonlarca tohumu gelincikler
Gelincikler vuslatı yeniden kavrayacak
Kavrayacak dalları sarmaşıklar saracak
Saracak askerini yüreğine basacak

Basacak yalın ayak hissedecek toprağı
Toprağı sevincine coşkuyla katılacak
Katılacak aş tuz çifte şeker çaylara
Çaylara yaşla dolu mendiller salınacak

Salınacak tebessüm ederek genç fidanlar
Genç fidanlar huzurla gururla boy atacak
Boyatacak kavuşma avuçları saçları
Saçları sacayaklar üstüne koyduracak

Koy duracak elimde haşre değin ellerin
Ellerin nazarına gelse bile gözlerim
Gözlerim o günleri bizi hazza boğacak
Boğacak karanlığı güneşimiz doğacak

Doğacak nice erler kör karanlık sen inle
Seninle çile çektik güleceğiz birlikte
Birlikte yok olarak var olarak Varlıkla
Varlıkla yaşayarak koşacağız yarına

Yarına ovasına kan dökmesi Türk'ünün
Türk'ünün ağıtlara dönüşüp yakılması
Yakılması fitnenin çıkılması yarlardan
Yarlardan kurutacak akan kanlı yaşları

Yaşları yirmilerde gazilerim dönecek
Dönecek mutluluktan eğilmeyen başları
Başları altın harfle tarihe yazılacak
Yazılacak çimenler yüzlerde gül bitecek

Bitecek sıkıntımız huzursuzluk kalkacak
Kalkacak cümle âlem gelince Türk ulusu
Ulusunu kaplayacak mutluluk günden güne
Güne yeni ışınlar ekleyecek düşünce

Düşünce başarının pırıltısı gözlere
Gözlere dolan sevinç fişkirirken yürekten
Yürekten sevmek demek bir değeri aşk canım
Canım ülküme feda mutluluk sevincedir

Sev incedir bu mevzu dönüşecek sevince
Sevince gideceğiz geleceği kurmaya

Kurmaya mutluluğa zamanları an be an
An be an o günleri yaşayalım yeniden

Yeniden yepyeniye hükmederek dünyaya
Dün yaya gezenlerim yarın aya gidecek
Gidecek karanlıklar karamsarlık Onur'um
Onurum yaşayacak ülkemle haşre kadar

Onur Bilge

..SANA DUY SANA

Dünya yuvarlanır üstüme yürür
Kulun işe güce bir farkı vardır
Mahlûkat toprakta yok olur çürür
İnsanın hayvandan bir farkı vardır

Topraktan binlerce bitki taşıyor
Akli olan görüp yollar aşılıyor
Yolda yol arıyor akıl şaşıyor
Nehir yatakları su arkı vardır

Açıkta ve yalnız hayat acıdır
Yüreklere giren zat baş tacıdır
Mutlak her insanın ihtiyacıdır
Yanan gönüllerin bir parkı vardır

Bir yola gir artık hedefe yaklaş
İradeni kullan nefsinle savaş
Şeytani işlerden artık uzaklaş
Dünyanın bir garbı bir şarkı vardır

Neden dönmüyorsun yönünü güne
Neden gidiyorsun daima düne
Ya yarını düşün ya bak bu güne
Değirmenin bile bir çarkı vardır

Yapış o Yüce'nin eteklerine
Arı ol da bal koy peteklerine
Veda et küsurat ve eklerine
Kuşların yuvası ev barkı vardır

Dinle ayetleri Rabbin sesidir
Tüm duraklamalar yolun esidir
Malayani sözler neyin nesidir
Yüreği dağlayan tek şarkı vardır

O/Nur/ün sözleri sana duy sana
Seni çağırıyor seni duysana
Kur'an-ıl Hakîm'e artık uysana
Müminin kâfirden bir farkı vardır

Onur Bilge

..SANA VARMAK İSTERDİM

Aşılmaz dağları aşıyor aşkım
Şarkım imdat çağrısına dönmüş
Sesim sonuna kadar kısık
Ayaklarım kesik
Bir kâbus
Bir mahpus
Hep hıçkırık
Sus

Tüm ışıklarım sönmüş
Kanımla sulanıyor sancım
Arttıkça artıyor hırçınlık
Yokluğun azabı katlayışı
Canımla oynuyor acım
Bu nasıl çılgınlık
Varlığına ölümüne muhtacım
Açım

Oysa ben
Bir sana varmak isterdim
Her çetrefilli yolun sonunda
Ölüm çıkmazlarına değil
Doruklarına ulaşmak sevdanın
Doya doya yaşamak aşkı
Mutluluk diyarlarında
Ya gülmek isterdim aralıksız
Ya gülümsemek mütemadiyen
Mona Lisa gibi değil
Tam

Karanlık intihar dehlizlerinde dolaşmak
Değildi istediğim
Ceset olmak hiç değil

Onur Bilge

..SANALSIN

.....Ben bir hayal sevdim
.....Ölürcesine!

Ben seni tanımıyorum
Hem, belki de yok, öyle birisi...
Beni kandırıyorsun
Sanalsın.

Varmışsın gibi konuşuyorsun benimle
Sana mı inanayım
Gözlerime mi?
Sen
Varmışsın gibi yapıyorsun
Ben seni hiç görmedim ki!
İnanmıyorum
Şaka yapıyorsun.
Varmışsın gibi
Şiirler yazıyorum, sana.
Sen sadece bir sessin
Bir nefes...

Bana seni gösterebilirsen
Veya bir ses resmi çizersen...

Nefes de değilsin.
Öyle olsaydı
Ya kulağımda duyardım, sıcaklığını
Ya ensemden, soğukluğunu
Ölüm gibi...
Ürpertirdim! ..
Ya da uçurdu, saçlarımı
Hafif bir rüzgâr esmişcesine.
Oysa ben
Bunları hissetmiyorum.
Diyorum ya, sanalsın.
Sanalsın, dokunamadığım
Soyutsun, tutamadığım
Manasın, göremediğim
Ya da hiçbiri...
"Yalan söylüyorsun." diyemiyorum
Yalan söylemeyeceğini biliyorum.
Ama bir biçimde oynuyorsun
İnanmıyorum.
Ne sanalsın, ne soyut...
Hiçbiri...

Belki de bir hayalsin...
Varmışsın gibi
Sana neler neler anlatıyorum...

Şiirler yazıyorum, senin için
Ve okuyorum.

Bunları ne yapacağını da bilmiyorum.
Sonunda
Duydun ve unuttun olacak
Boşa emek çekiyorum.

Nerde anlattıklarım?
Şiirlerimi ne yaptın?
Duygularımı göndermiştim
Tutabildin mi?
İstedüğimde geri verebilecek misin?

Bana kızınca yırtıp, yakabilecek misin?
Varmışsın gibi konuşuyorum, seninle.
Nerde sözlerim?
Sözcükler?
Heceler?
Bana bir harf göster!
Varmışsın gibi faturalar ödeyeceğiz, bir de.
Nerde sözler?
Şiirler?
Sesler ne oldu?
Sen nerdesin?
Varmışsın gibi yapıyorsun
Onları bana gösteremiyorsun.
O halde
Onlar yok.
Onlar yoksa
Sen de yoksun.
Varsan
Seni göster!
Sana
Duygularımı göndermiştim
Lütfen
Şimdi geri ver! ..

Ben, bir hayal sevdim
Ölürcesine! ..

Onur Bilge

..SARI DAVET

Ölüm sarı yansır hastanın yüzüne
Sonbahar yaprağının yeşiline
Pişerken yiyeceklere
Yanarken kâğıda değer sarı davet
Kızarmadan önce meyveye

Şarı sonun habercisi
Ölüm müjdecisi
Ölü ruju fondöteni ojesi
Duvardaki kirecin son feryadı
Sarı ölümün diğer adı
Dalından düşmeden yemişin yeşiline

Onur Bilge

..SARMAŞIK

Sarılmak sanatın öpmek âdetin
Ağdığın yer çürür yakar kaçarsın
Reva mı yılışık samimiyetin
Mavi mor kırmızı çiçek açarsın

Aşkın öldürücü tutkunsa bela
Şakakların beyaz gözlerin ela
İşığı beynimi yakıyor hâlâ
Kahkaha çiçeği kadar naçarsın

Onur Bilge

..SARSAM CANIMA

Aşkı bebe etsem sarsam sırtıma
Şamil'in oğlunu sardığı gibi
Delsem bulutları binsem atıma
Füzenin zamanı yardığı gibi

Ulaşsam yanına vursam hasreti
Sevginin aklımı vurduğu gibi
Kavuşsam çoğalsam kursam kesreti
Aşkınin başımda durduğu gibi

Yavaşça yaklaşsam varsam yanına
Güneşin dağlara vardığı gibi
Dolasam aşkımı sarsam canına
Cerrahın yarayı sardığı gibi

Onur Bilge

..SELAM SANa

Sen bu ilmi sohbetlerle
Tebliğ ettin, Nûr-u Mübîn!
Hadislerle, ayetlerle
Selâm sana, Nûr-u Mübîn!

Adı ile ürperdiğim
Sevgisiyle yeşerdiğim
Benim Yüce Peygamber'im!
Selâm sana Nûr-u Mübîn!

Sevgisini hissettiğim
Nurlu Yol'undan gittiğim
Aşkıyla yanıp, bittiğim!
Selâm sana Nûr-u Mübîn!

İzlediğim, önderimsin!
Savaşımda siperimsin!
Her işimde rehberimsin!
Selâm sana Nûr-u Mübîn!

Özümden içeri gittim
O Ehâdiyet'te yittim! ..
Bu ilmi senden işittim
Selâm sana Nûr-u Mübîn!

Kur'anı Hıfzeden Beyin!
Resûl'üsün ins ve cinin...
Ey Rahmetenlil Âlemîn! ..
Selâm sana, Nûr-u Mübîn!

Bin dört yüz seneden beri
Kur' an ilimden ileri...
Rabb'immin Yüce Rehber'i!
Selâm sana Nûr-u Mübîn!

Kâfir oldu darmadağın! ..
İçinde, kurduğu ağın...
Kalkmış şehâdet parmağın! ..
Selâm sana, Nûr-u Mübîn!

Ruhu aydınlatacağız!
Her batılı atacağız!
Kur'an'ı yaşatacağız! ..
Selâm sana Nûr-u Mübîn!

O/Nur sönmez, Mahşer'e dek! ..
Işır, yerden göklere dek! ..
O/Nur/dan, can verene dek
Selâm sana, Nûr-u Mübîn!

Onur Bilge

..SEN BENİM KENDİMSİN

Sen benim kendimsin kendi kendimsin
Bizi farklı yere koyamıyoruz
Bedenimiz ayrı ruh ikizimsin
Başkasını sevip sayamıyoruz

Kendine küstüysen bana küsmüştün
Girdaba kapılmış dibe düşmüştün
İçine dönmüştün kör dövüştüştün
Yürekte sevdayı soyamıyoruz

Ne olmuşsa olmuş ayrı doğmuşuz
Hep birbirimizi yiyip boğmuşuz
Kendi kendimizi dövüp kovmuşuz
Kaçınıcı dargınlık sayamıyoruz

Aynı anda aynı yerde dururuz
Aynı anda aynı yere vururuz
Tepeden tırnağa kadar gururuz
Birazcık sıcaklık yayamıyoruz

Ben sende sen bende yitercesine
Çözülüp yok olup bitercesine
Ö/Nur diyarında gidercesine
Kendinden geçmeye doyamıyoruz

Onur Bilge

..SEN BENİMLE KONUŞMAZSIN

Sen benimle konuşmazsın
Haklısın
Kolay mı bir efsaneden çıkmak
Gerçek olmak kolay mı
Konuşmanın yasaklandığı yerde
Tüm anlatım gözlerde
İfadeler sessiz
Duygular hapis yüreklerde

Sen benimle konuşmazsın
Bu büyüü bozmak kolay mı
Konuşmanın yasaklandığı yerde
Her yığidin harcı mı susabilmek

Susmak
Konuşmak bakışlarla
Bakışlarla ağlamak gülmek
Bakışarak yaşamak aşkı
Gözler ayrılana dek
Gözler kapanana dek

Sen benimle konuşmazsın
Ne diyeceksin ki konuşsan
İnsan ne anlatabilir
Anlatsa anlatsa
Ne kadar
Nereye kadar

Aşk ifade edilebilir mi
Sözcüklerle
İnsanlar sözcüklerle mi severler
Birbirlerini

Sesler anlatabilir mi
Sessizliğin anlattıklarını
Sesler yarışabilir mi
Sessiz bir bakışla

Onur Bilge

..SEN DE GİT

Sımsıkı tuttuğum ellerini al
Kollarım kırılmış olsun sen de git
Eli ısıtsın aşk yellerini al
Sessiz hiçkırılmış olsun sen de git

Ağlama bir tanem gözün dolmasın
Kimsesiz kalayım yüzün solmasın
Ruhunda tûy kadar hüznün olmasın
Yüreğim yarılmış olsun sen de git

Silindirleyip geç dağlar serindir
Uzaklaştıkça aşk daha derindir
Katlimin sebebi kor gözlerindir
Ferman çıkarılmış olsun sen de git

Ta Kal-u Bela'dan rızkım kesilmiş
Nerde yeşerdiysem köküm kesilmiş
Bitimsiz çileyle sözüm kesilmiş
Başım koparılmış olsun sen de git

Dağlar senin olsun doruklar senin
Zirvede duruşu nasıl cerenin
Nerenin fatihisin sen nerenin
Mahşere varılmış olsun sen de git

O/Nur gibi sevmez hiçbir sevenin
Cennet senin olsun Kevser de senin
Ruhum özündeki minicik cenin
Aşkına sarılmış olsun sen de git

Onur Bilge

..SEN GELMİŞSİN

Cıvıl cıvıl sesler her yer rengârenk
Sen gelmişsin dünyam değişivermiş
Ruhumda sükûnet müzikte ahenk
Huzurla mutluluk birleşivermiş

Yüreğimde yara yara hasretin
Gözlerimde pırıl pırıl suretin
Sen varsın ya sözü olmaz kesretin
Ruh çekirdeğime yerleşivermiş

Gurbeti hasreti verdim ateşe
Sevinç dolu içim dışım pür neşe
Canımdasın başım değmiş güneşe
Onur aşkın ile birleşivermiş

Onur Bilge

..SEN HiÇ UMURSAMADIN

Kaç şarkı söyledim sana gözlerim gözlerinde
Rum sözüme hayran kaldı sen hiç umursamadın
Acımıyor musun bana hayatım ellerinde
Mum özümde ışık aldı sen hiç umursamadın

Taş değil kalp taşıydın her seti kaldırırdın
Bu aşk ile ışıktaydın aklını aldırırdın

Bayıltıcı kokun vardı dokunduğun her gülde
İki gözüm iki çeşme serap görürken çölde
Bir yudum su içmek için eğildiğim her gölde
Kum yüzümü seyre daldı sen hiç umursamadın

Benim yerimde olsaydın dünyayı kaldırırdın
Ne kadar sevildiğini bilseydin çıldırırdın

Onur Bilge

..SEN OL

Hiç kimse gönlümü işgal etmesin
Benim kalbimde tek Sen kal Allah'ım! ..
Kimse kendisiyle meşgul etmesin
Bütün küsûratı Sen al Allah'ım! ..

İnsanlarla uğraşacak halim yok
Cahil enflâsyonu, bir tek âlim yok
Yüzlerce gafil var, bir tek kaim yok
Kalplere haşyeti Sen sal Allah'ım! ..

Suladığım aşk gülleri solmasın!
Yüreğime maddi sevgi dolmasın!
Cenazemde bile kimse olmasın! ..
Her zaman yanımda Sen ol Allah'ım! ..

Her adımda Sen ol, benim yanımda!
Her nefeste gel, gir, dolaş, kanımda!
Aklımda, fikrimde, ruhum, canımda...
İçimde dışımda Sen ol, Allah'ım! ..

Balyoz gibi inmiş, sevdan başıma! ..
Onun için kanım sızmış, yaşıma.
'Hüvel Baki! ..' yazmış, mezar taşıma! ..
Dünyada, Ukbada Sen ol, Allah'ım! ..

Onur Bilge

..SEN ŐAIR MİSİN

Sen Şair misin
Şiirler mi yazarsın
Sevgiye aşka dair
Yemez iÇmez misin
Dünya değil mi yerin

Para kullanmaz mısın
Ya malların mülklerin
Kazanıp verdiklerin

Sevdi mi sevdiklerin

Hâlâ arar gözlerin
Derin bu konu derin

Bir hayal âleminde
Gerçek arar ellerin
'Tuttum' dediğin anda
Gerçek de bir yalan da

Ellerinden alan da
Gerçek gibi olan da
AvuÇlarında kalan da

Gerçek sandın
Yalan da

SuÇ kimde bilir misin
Dünya denen yalanda

Onur Bilge

..SENARYO YAZILMIŞ

Gönül umduğuna küsermiş canım
Kızınca üşüşmüş cinler başına
En yakınım değil de baş düşmanım
Onun gibi düşman dostlar başına

Her şey hesaplanmış bir milim şaşmaz
Ve kararındadır dışarı taşmaz
Uzamaz kısalmaz boyunu aşmaz
Hiçbir mahlûk değil kendi başına

Senaryo yazılmış rolümüz belli
Kaderle çizilmiş yolumuz belli
Kelepçeli naçar kolumuz belli
Aldırmaz gözlerin kanlı yaşına

İtirazım olmaz razıyım Hak'tan
Hakkını alacak yaprak yapraktan
Korkarım kul hakkı günah yasaktan
Katamam kimsenin zehir aşına

İçim kan ağlarken güldürebilir
Ömrü ortasından böldürebilir
O/nur/u o/nur/la öldürebilir
Teslim eder iki mezar taşına

Onur Bilge

..SENi ARADIM

Âşıkların gözlerinde
Âlimlerin sözlerinde
Müminlerin yüzlerinde
Yıllarca Seni aradım.

Seni sevene ererek
Tüm yüreğimle severek
O sevgiyi öğrenerek
Çılgınca Seni aradım.

Kitaplarda, şiirlerde
Dualarda, zikirlerde
Namazlarda, tekbirlerde
Her şeyde Seni aradım.

Kullarını inceledim
Kuran'ını heceledim
Nice günler geceledim
Her yerde Seni aradım.

Sana açılan ellerde
Sana bükülen bellerde
Seni anlatan dillerde
Herkeste Seni aradım.

Kelebekte, çiçeklerde
Yiyecek, içeceklerde
Yılan, akrep, böceklerde
İmza imza hep Sen vardın.

Evrende, soyut, somutta
Sevinç, keder ve umutta
Her işaret, her komutta
İç içe halkalardaydın.

Senaryosunu yazdığın
Varlık diye aktardığın
Bir film imiş, oynattığın
Senden gelen, Sana mahkûm.

Senaristin bileceği
Filmin nasıl biteceği...
Anladım, işin gerçeği
Sen ve Senin emredişin.

Ne evren varmış, ne de ben!
Gölgeden ibaret beden...
Aksettiren ve kaybeden
Sensin, Senin hükmedişin!

Onur Bilge

..SENİ BANA BIRAK

Bana seni bırak, yanına alma!
Kısa bir ayrılık, beni devirdi.
Gece yarısı gel, yarına kalma!
Sen buralardayken, zaman erirdi.

İki yarım, bütün olduğu zaman
Yüreklere sevgi olduğu zaman
Ruhlar, sonsuz huzur bulunduğu zaman
Hayatı, zulmetten nura çevirdi.

Hapishanedeydik, gardiyan vardı
Tabutluklardaydık, ne kadar dardı!
Kelepçe çözüldü, can canı sardı
Sabır ile sevgi, çağlar devirdi! ..

Susarak konuştuk, susturan vardı
Birazcık kaynaşsak, pusturan vardı
İkimize de kan kusturan vardı
Yine de, görüşmek neşe verirdi.

Vuslat yaklaşıyor, gün sayıyoruz
Sevgiler toplayıp, aşk yayıyoruz
Mutluluk pistindeyiz, kayıyoruz
O/Nur olmasaydı, sevgi erirdi.

Onur Bilge

..SENİ SEVDİM

.....Onu sevdim bunu sevdim
.....Aslında ben seni sevdim

Sen sımsıcak bir sevdaydın
Bense mum dik duramazdım
'Merhaba'ydın 'Elveda'ydın
Biliyordum soramazdım

Birine bir şey mi dedim
Ben onu sana söyledim
Aşkı sana diyemedim
Boşa hayal kuramazdım

Her şeyde ben seni sevdim
Salt ayrılıklardı derdim
Sabırla Allah'a erdim
Vuslat düştü yoramazdım

Adrasan'dan Antalya'ya
Toroslarda her kayaya
Çizip seni doya doya
Şeyretseydim aramazdım

Aşkın girdabına dalmak
Su altında nefes almak
Yıllar yılı suskun kalmak
Sarp dağları yaramazdım

Ses olup yüreğe kondun
Sessiz gelen telefondun
Ezgi oldun müzik fondun
Ben yanına varamazdım

O/Nur/da kanayan yara
İster unut ister ara
Yar toprakları arala
Kefen olsam saramazdım

Onur Bilge

..SENİ SEVİYORUM

Her kilometre taşına
'Seni seviyorum!' diye
Yazdım, her şeyin başına
'Seni seviyorum', diye.

Yüreğinde duyarak gel
İçimi okuyarak gel!
Fısıltımı duyarak gel
'Seni seviyorum', diye.

Bakma geçtiğin yollara
Dalma sağılara sollara!
Koş, gel, bekleyen kollara
Seni seviyorum, diye.

Kaldıysa, izlerini sil
Geçmiş, bize ait değil.
Sadece aşkımızı bil
Seni seviyorum, diye.

O/Nur/da sabrı bitirme
Karanlıkları getirme!
Bir gün canıma yetirme
Seni seviyorum, diye!

Onur Bilge

..SENİ SEVİYORUM YAZDIM

....."Sensiz Ölüyorum! .."
.....Yazdım.

Gözlerimin yaşlarına
Ağaçların başlarına
Kilometre taşlarına
"Seni Seviyorum! .." yazdım.

Çiçek, kuş nakışlarına
Dağların bakışlarına
Suların akışlarına
"Seni Seviyorum! .." yazdım.

Gelen geçen arabaya
Tanıdığa, akrabaya
Herkes; bayana, baya
"Seni Seviyorum! .." yazdım.

Aldığın her nefesine
Gürültüye, kuş sesine
Her yere, inlercesine
"Seni Seviyorum! .." yazdım.

Ellerine sorsan, söyler
Parmakların da hisseder
Direksiyon yemin eder
"Seni Seviyorum! .." yazdım.

Ankara Haymana'sına
Gelinin kaynanasına
Bir bak, dikiz aynasına!
"Seni Seviyorum! .." yazdım.

Dinle, esen rüzgâr ne der?
Güneş, ay şahitlik eder
Yıldızlara birer birer
"Seni Seviyorum! .." yazdım.

Ülkenin diyarlarına
Tepelere, yarlarına
Tüm araba farlarına
"Seni Seviyorum! .." yazdım.

Trafik levhalarına
Kullanım sahalarına
Gönlümün vahalarına
"Seni Seviyorum! .." yazdım.

Arabanın camlarına
Ormanların çamlarına
Tüm evlerin damlarına
"Seni Seviyorum! .." yazdım.

Damlayan alın terine
Kirpiğine, gözlerine
Sevgisizliğin yerine
"Seni Seviyorum! .." yazdım.

Dilimin her hecesine
Ömrümün her gecesine
Yaşamak bilmecesine
"Seni Seviyorum! .." yazdım.

O/Nur ve aşkı duyarak
Mesajları okuyarak
Gel, gel yollardan kayarak! ..
"Seni Seviyorum! .." yazdım

"Sensiz Ölüyorum! .." yazdım.

Onur Bilge

..SENİ YAZARIM

Benim senden başka derdim olmadı
Ne sitem ederim ne de kızarım
Senin benden başka dostun kalmadı
Senden değil ben bu kalpten bizarım

Yerleştin gönlümde saraya kasra
Aşkımız sığmadı yirminci asra
İki bine taşı dikkat et Asr'a
Üç bine girsek de sende nazarım

Ayrılığı çare bilip gitsen de
Her gördüğün yerde kavga etsen de
Kan davası edip kinler gütsen de
Sen kara sevdamsın seni yazarım

Babamı öldürsen bitse sülalem
Kurusu mürekkep yazmasa kalem
Saklı mı gizli mi bilsin el alem
Aşkını kanla yazar aklı bozarım

Art arda yıkılsa dursa felekler
Un etse dünyayı süzse elekler
Kabirde bin kere vursa melekler
Onur olur sana sana tozarım

Onur Bilge

..SENİNLE SENİ BEKLEME

Saatler umutsuzluğumu vurguluyor
Çaresizliğimin sesini dinle
Onlar da yoruldu beklemekten
Ben de

Zaman alabildiğine özgür artık
Bir o kadar da anlamsız
Gelmeyeceğini bilince
Zaman kavramı kalmadı bende

Bak nasıl çöküyor üstüme hüzün
Nasıl yükleniyor karamsarlık omuzlarıma
Nasıl vuruyor karanlıklar aydınlığıma
Nereye gidiyor gündüzüm zamansız
Gecenin apansız gelişi niye
Niye amansız karanlığın inişi
Nedir siyahın işi bende

Nerede umut ışıltılarım renklerim
Gökkuşağım nerde
Hangi göklerde
Bomboş bir karanlık kaldı bende

Benimle beraber ara kendini
Odalarda duvarlarda şarkılarda
Resimlerde şiirlerde gecelerde
Nerdesin nerde

Gözsüz aynalar ne bilsin, güzelliğini
Bir de gözlerimden seyret kendini
Gör nasıl güzelsin gönlümde
Yüreğimde bende

Onur Bilge

..SESSİZ DAVET

Ayrılık ayazı yağmış, başıma
Yaşlar kırağılı, kalbim tuzla buz!
Kırılğanlığımlı yazın, taşıma!
Kavuşur, kapanan yolda, tuzla buz.

Tuz buzun, buz tuzun düşmanı gibi
Eridik, kaynaştık; bir anı gibi
Ayrılık, ölümün tabanı gibi
Hasret kaldığımız için mutsuzuz.

Gittiğin içindir isyanı, tenin
El ayak yanıyor, karnımda cenin...
Kar yağmış, sırtıma; ağızımda kinin...
Dizlerim uyuşmuş, omuzlarım buz!

Bir masal yaşadık, evlilik değil
Efsaneleşti, tek insana meyil
Eğil, sevdamızın önünde, eğil!
Aynı gurur, aynı aşkla doluyuz.

Arada Toroslar; sıra sıra ağ...
Beynime örülür ara sıra, ağ.
Gel de bin yılan ol, sıra sıra ağ!
O/Nur/un aşkına, Allah kuluyuz!

Onur Bilge

..SESSİZLİK

Pırıl pırıl bir taçtı sevdam
Ay gibi dururdu
Halesi yüzüne vururdu
Işıl ışıl
Göklerinin gizemli Samanyolu
Gecelerinin ışıklı labirenti
Tüm dehlizlerinin feneriydi

Söndüremedim

Mehtapsız gecelerinin
Karanlık denizlerinin
Çıldırta derinliklerinin sessizliğinde
Yakamoz yakamozdu
Yazıydı sestü
Şiir şiirdi
Korkun çığlık çığlıktı
Haykırış feryat
Kırış kıyamet

Dindiremedim

Karmaşık şuur altı bilmecelerinde
Alacakaranlığında kaybolduğun
İssiz köy yollarında
Bir masal oldu sessizce
İddiasız kısacık buruk
Yıllanmış yaşanmışlıkların arasında
Yok oldu seninle

Bulup getiremedim

Karanlıklar koyu karanlık artık
Ne yakamozlar kaldı
Ne ışıldı
Ne ışık
Karardıkça kararan karanlıklarda
Yorgunluktan sarhoş
Biz dolaşıyoruz
Yollar dolaşılıyor
Bıttık usandık
Yolumuzu bulamadık

Bıttık

Şimdi ne şiir
Ne ışıldı
Ne yazı
Ne ses
Ne de bir nefes

Hissizlik

Sessizlik

Onur Bilge

..SEV BENİ BABA

Okşa saçlarımı, sev beni baba!
Meluna sarılmak istemiyorum.
Bas bağrına, konuş, öv beni baba!
Günaha karılmak istemiyorum
Evimden ayrılmak istemiyorum.

"Yavrum! " de, "Kuzum! " de, atma sokağa!
Kendi ellerinle katma o ağa!
Benimle beraber batma batağa!
Kolayca varılmak istemiyorum
Annemden ayrılmak istemiyorum.

Bir dilim ekmeğin bedeli ağır
Eller merhametsiz, vicdanlar sağır
En ağır sözleri de, bağır, çağır!
Ben sana darılmak istemiyorum
Gölgenden ayrılmak istemiyorum.

Koru beni, doyur, okutup, öğret!
Ne güzel bir insan olurum, seyret!
Benimle övünür, edersin hayret
Olmadan yarılmak istemiyorum
Kökümden ayrılmak istemiyorum.

Onur önemlidir, kin unutulur
Biraz sevgi, ilgi; sabret, ne olur!
Sayende bir insan, hayat kurtulur
Daldan koparılmak istemiyorum
Gövdemden ayrılmak istemiyorum.

Onur Bilge

..SEvDA

Beynimin içinde bir dağ bu sevda
Gönülden gönüle mesajlar yollar
Bin kere ölsem de hep sağ bu sevda
Oysa aramızda tüneller yollar

Sevgi çiçeğini ben sulamadım
Kaçtım, uzaklaştım kurtulamadım
Çözüm bulamadım yol bulamadım
İşe yaramadı paralar pullar

Ne kadar uzaksam onca yanımda
Bitmeyen bir sızı ruhta canımda
Her günde her saat ve her anımda
Yatar aramızda kahreden yıllar

Kazsam yere girsem orda bekliyor
Parça parça etsem tutup ekliyor
Yüreğim yoruldu artık tekliyor
Aşkın böylesini almaz akıllar

Ölüm çözüm olsa ölsem de bitse
Toprağa karışsam yitsem de bitse
Narında erisem gitsem de bitse
O/Nur/la cennette kavuşur kullar

Onur Bilge

..SEVDA KAVŞAĞI

_____ SEVDA _____ KAVŞAĞI

_____ kavşağına girmişim _____ bir kere sevdanın
_____ yeşili görmüş arabalar _____ vızır vızır
_____ arkamda _____ önümde
_____ üstüme gelenleri _____ sorma
_____ dönemiyorum _____ kaldırım yakın

_____ birkaç adım _____ geçemiyorum
_____ bir ümit _____ belki ulaşırım
_____ pul gibi yapışmak _____ da var yere
_____ kavşağına girmişim _____ aşkın
_____ girmişim _____ bir kere

_____ Onur _____ BİLGE

SEVDA KAVŞAĞI

Kavşağına girmişim bir kere sevdanın
Yeşili görmüş arabalar vızır vızır
Arkamda önümde
Üstüme gelenleri sorma
Dönemiyorum
Kaldırım yakın
Biraz adım geçemiyorum
Bir ümit
Belki ulaşırım
Pul gibi yapışmak da var yere
Kavşağına girmişim aşkın
Girmişim bir kere

Onur Bilge

..SEVDA MAHKEMESİ KORİDORUNDA

Sevda mahkemesi koridorunda
Sana aşk şiiri yazmak da varmış! ..
Dâvâ edilen bir aşkın korunda
Kendi mezarını kazmak da varmış! ..

Tek bir dosya ile ömrü kapatıp
İdam fermenına imzayı atıp
Tam teslimiyetle tahtaya yatıp
Adını, taşına yazmak da varmış! ..

Dünyevî mahkeme kalmadı amma
Huzur-u Mahşer'i, kolaydır sanma! ..
Orada görürsün; nasıldır yanma! ..
Teni, cehenneme yazmak da varmış! ..

Onur Bilge

..SEVDA SÜRGÜNÜ

Hücre hapsindeyim, sevda sürgünü...
Duvardan duvara, çıldırıyorum! ..
Aldırış etmeden geçen her günü
Bellek arşivine kaldırıyorum.

Bazen üzerime düşer, duvarlar!
Bir ses alır, yardan yara yuvarlar! ..
Yan yana koşuda, farklı kulvarlar...
Hırsımdan kadere saldırıyorum! ..

Yaklaştıkça kaçan ebemkuşağı
Ne olur, birazcık insen aşağı?
Buldun benim gibi aşka uşağı
Derdinden akıllar aldırıyorum! ..

Az mı geldi, O/Nur değerim, sana?
Oysa dünyalara değerim, sana!
Elimi uzatsam, değerim, sana
Sen yanımda mısın? Daldırıyorum.

Onur Bilge

..SEVGİ

Sevgi paylaşmaktır bir bardak suyu
En güzel yerinde bölmek uykuyu
Bakmak telefona gülümseyerek
Hissedebilmektir aynı duyguyu

Telepatik güçlü bir bağ kurmaktır
Gerçeği yaşamak hayal kurmaktır
Ne olursa olsun hiç ayrılmamak
Bir yemin etmektir sözde durmaktır

Baş başa dinlenen bir şarkıdır o
Artının eksiden bir farkıdır o
Aşığın her şeyi ekmeği aşı
Mutluluğu evi ve barkıdır o

Birlikte başlamak her yeni güne
Gün boyu beraber yarına güne
Gidip gelmelerdir nefes nefese
Yüreğe bakıştır ruha özüne

Sevgi sahip çıkmak korumak demek
İtina isteyen kutsal bir emek
Kristal bir kule yapmak görkemli
Onu her gün biraz daha yükseltmek

Para pul değildir ödünç alınmaz
Duygudur mücevher değil çalınmaz
En zor ele geçen en değerli şey
Bir paha biçilmez satın alınmaz

Sevgiyi korumak bulmaktan zordur
Susup tartışmamak kırmaktan zordur
Bir kötü söz yeter bitirmek için
Söz beyne kazınır vurmaktan zordur

Sevgidir çuvalı ayakta tutan
Kanlı göz yaşını silen kurutan
Canları bağlayan bir tutkaldır o
Sevgi özletendir sevgi korutan

Bir anda yitirmek zordur acıdır
O beraberliğin özü harcıdır
Birer birer düşer bütün tuğlalar
Temel de çürükse temel saygıdır

Sevgiyi sevgiyle birleştirmeli
Yürekler içine yerleştirmeli
Öyle saklamalı korumalı ki
O iki insanı birleştirmeli

Onur Bilge

..SEVGİ BİTİR

Topla bakışlarımı canım
Sakla belleğinde
Çıkar ruhu cendereden
Dinmemecesine akarken
Yönlendir gözyaşlarımı çölüne
Bitir kuraklığı
Sevgi bitir kumulunda
Nefrete kine
Düşmanlığa inat
Yemyeşil
Sevgi bitir

Çatlasın çimlensin boy atsın

Sen benim için
Can içre can
Hayattan içre hayatsın

Öfke dinsin
Nefret yansın
Ne diyen desin
Hesap vereceğimiz eller değil
Öyle bir çağlayarak ak ki
Sinsilerin hepsi sinsin
Dünyamızı meridyenler paraleller değil
Gökkuşakları kuşatsın

Bir araya getir yürek parçalarını
Birleştir
Bitir

Bitirme sende beni
Bende seni bitirme
Yanardağlardan ateşi
Kutuplardan buzulları getirme

Sıcacık bir güneş getir gözlerinde
Rengârenk bakışlarınla bak
Kalbime ıpılık ak
Damar damar yayıl
Nabız nabız çak

Aç sıkılı yumruklarını
İçlerindeki düşmanlığı bırak
Bırak artık boğuşmayı
Kendini rahat bırak

Avuçlarında sayısız tohum
Kavurma
Yakma
Yeter mahvolduğum
Kahrolduğum yeter

Aşk biten toprakta
Hoşgörü de
Af da
Sevgi de biter

Sevgi emek
Emek ter
Ne ekersen o biter

Kin ve nefret
Sevgide biter

Onur Bilge

..SEVGİ BORCUM YOK

Ben sevmeyi bildim sevgi borcum yok
Aşk mahkemesinde davam kalmadı
Sıktım yüreğimi damla suçum yok
Sevdadır fıskıran yer gök almadı

Demirleşmiş kalbim balyozum olmuş
Kaya kırıp dağlar yarıp yol bulmuş
Isırdım dilimi ağızım kan dolmuş
Ona gidecektim gurur salmadı

Hafızamda sevdam var haykırıyor
Arada boşuk bir ses hıçkırıyor
Kendini bilmezler kalpler kırıyor
Huzur denizine canım dalmadı

Bir ömür tek aşka feda edilen
Hasret tüten şiir seda edilen
Orda biri sessiz veda edilen
Gurbetinde bir an sükûn bulmadı

O/Nur/un yolları kendine çıkar
Ruhunun gözyaşı içine akar
Sanmayın gün olur usanır bıkar
Böyle çılgın gibi seven olmadı

Onur Bilge

..SEVGİYLE YAKLAŞTIM

Güneşler yakıyor, söndürüyorsun
Hayalini bile kuramıyorum!
Yaratıyorsun ve öldürüyorsun
Dünyada bir işe yaramıyorum.

Seni sevmek için yürek vermişsin
Kainata sonsuz sırlar sermişsin
Ne gerekiyorsa gönle dermişsin
Vuslat hamurunu karamıyorum.

Gün boyu aşkınla ben adım adım
Dünyayı mutluluk ile boyadım
Bedeni ve ruhu sana adadım
Bir türlü yanına varamıyorum.

Mısralara giden tüm hecelerde
Yıldızlı yıldızsız tüm gecelerde
Çözümlü çözümsüz bilmeceelerde
Kendimi, kendime soramıyorum.

Dünyan güzel bir düş, inanıyorum
Zaman zaman ona aldaniyorum.
En güzel yerinde uyanıyorum
Bir türlü iyiye yoramıyorum.

Akılla yürüdüm, beynim yetmedi
Mantıkla denedim, yardım etmedi
Sevgiyle yaklaştım, hiç bekletmedi
Başka yoldan Seni saramıyorum.

Kainat olmasa, yetersin bana
Sonsuz mutluluklar verirsin cana
Sana koşuyorum ben, Sana, Sana! ..
Senden başkasını aramıyorum.
Senden başkasını aramıyorum.

Onur Bilge

..SEVME BAKALIM!

"Sevme! " demek kolay, sevme bakalım!
"Unut! " demek kolay; kolaysa unut!
Haydi, yalnız Hakk'a Hakk'a akalım!
Vazgeç, tüm yollardan; doğru yolu tut!

Kolay mı, gönülden atmak sevdayı?
Ayrık otu gibi sarmış, gitmiyor!
Oysa bağra basmak; sarmak, davayı...
Gönlü ot bürümüş, yol, yol bitmiyor!

Yollar çatal çatal; çıkmaz, sokaklar!
Allah Yolu nurlu, Bir'e gidiyor.
İşte, yalnız bu yol insanı paklar!
Oysa dünya güzel, hoşsa gidiyor.

Bir kalpte bir sevda olmalı, ancak
Yürekte sevgiler ahtapot gibi!
Hepsi atılacak, Allah kalacak!
İnsan olamıyor, bir robot gibi.

O/Nur/u yaratan Sensin, Allah'ım!
Renkler, sesler, ahenk, bu güzellikler...
Böylesi donatan sensin Allah'ım!
Nasıl geçilecek, bu güzellikler?

Onur Bilge

..SINIR ÖTESİNE

Gel, bırak dünyayı, haydi gidelim!
Sınır ötesine uçalım, haydi!
Bu çılgın sevdıyla sema edelim!
Evrene mutluluk saçalım, haydi!
Gönülleri bir bir açalım, haydi!

Şenlensin gökyüzü, İlâhi Âlem!
Herkesi terk etsin dert, tasa, elem!
Artık iyi şeyler yazsın, o kalem!
Haydi, yıldız yıldız uçalım, haydi!
Gökte çiçek çiçek açalım, haydi!

Her yıldız bir sıfat, tam doksan dokuz
Lafz-ı Celâl ile sarhoş oluruz
Tevhit sesleriyle kuvvet buluruz
Cennet kapısını açalım, haydi!
İlâhi sırları açalım, haydi!

Gülmeyi unutmuş insanlar burda
Gördüğümüz yüzler eskimiş, hurda.
Benimle en güzel hayali kur da
Haydi, gözümüzü açalım, haydi!
Cennet ötesine uçalım, haydi!

Bırak, döne dursun yıldızlar, aylar!
Cehennemde feryat, figanlar, vay'lar! ..
Yıkılsın cennetler, köşkler, saraylar! ..
Rıza kapısını açalım, haydi! ..
Evrenin dışına kaçalım, haydi! ..

Rıza engelini aşmak ne güzel! ..
Rabb'in Cemâli'ne koşmak ne güzel! ..
O güzellik ile coşmak ne güzel! ..
Cemâl Perdesi'ni açalım, haydi! ..
O/Nur/lu Cemâl'e bakalım, haydi! ..

Onur Bilge

..SİMA NUR

Karanlık inince gönül evime
Sadece uzaktan bakmak istedim
Karşılık gelince gizli sevime
Gözümünden fışkırıp akmak istedim

Mıknatıs gözlerin kalbi çekimi
Bakışlar yaralı ruhun hekimi
Işığı güneşin diğer teki mi
Şavkıyla beynimi yakmak istedim

Sima nur aksine çatık kaş kara
Yüreğim ne kadar dayanır hara
Soyuldu kavladı her yeri yara
Sanmayın başına kakmak istedim

Dağlansa kavrulsa yansa her yanı
Istirap içinde geçse her anım
Razıyım mutluyum çıksa da canım
Sevdanın tacını takmak istedim

Onurla yürümek onun kolunda
Eceyle şehzade saray yolunda
Gitmezse gitmesin her şey yolunda
Göklerde bir anlık çakmak istedim
Göklerde bir anlık çakmak istedim

Onur Bilge

..SİMSİYAH

Bakınca simsiyah aktı da aktı...
Hiç bilmediğim bir histi gözlerin.
Yalım yalım vurdu, yaktı da yaktı! ..
Başımda yıllarca esti gözlerin.

Her anı bir şiir, sevda masalı...
Sevinçli, hüzünlü ya da tasalı...
Yaşadığın yere ayak basalı
Dizimden dermanı kesti gözlerin! ..

Bazen Azrail'im, bazen hayattı
Derin suskunluktan, çılgılık, feryattı! ..
Neler fısıldadı, neler anlattı! ..
Doyamadığım bir sesteki gözlerin.

Yazıldı, okundu aşk hece hece...
Hem de ölesiye hem de delice! ..
Buğulandı, doldu, taşıtı gizlice
Biraz uzun baksam, sisti gözlerin.

Hâlâ çözülmedi çılgın kördüğüm! ..
Bilmem ne zamandı, en son gördüğüm...
O/Nur/la dolaşık, kalp düğüm düğüm...
Notalar silinmiş, esti gözlerin...

Onur Bilge

..SİTEM

Her hücreğine bir mısra yazdığım!
Öpüp, parsel parsel satın aldığım!
Her parseline bir mezar kazdığım!
Bu kaçınıcı yüzyıl, sensiz kaldığım?

Bastığın toprağın kokusu gelir
Bir Şeb-i Arus'un okusu* gelir
Gözlerime, ölüm uykusu gelir!
Bu kaçınıcı uyku, sensiz daldığım?

Kalbimi altıya böldüm, gelmedin!
Düşler gördüm, umdum, güldüm, gelmedin!
Nerelerdesin can? Öldüm, gelmedin!
Söyle, bu kaçınıcı selâm, saldıgım?

Sensiz ölünür mü? Can paramparça!
Son gün doğamıyor, tan paramparça!
Konakladığım şu han paramparça!
Bu kaçınıcı safa, ondan çaldığım?

Gel, son nefesime vuslat karışsın!
Nedir bu azamet, sen kaç karışsın?
Onur'un işine melek* karışsın!
Bilmem, bu kaçınıcı naçar kaldığım!

Onur Bilge

..SİYAHLA YARIŞIR

Sana ait bir şey arar gözlerim
Düşünceler seni bulur beynimde
Her şarkı bir mesaj seni özlerim
Özel bir yerim var sende benim de

Göklere sığmayan bir aşk ki derin
Siyahla yarışır güzel gözlerin
Neler anlatıyor yine ellerin
Bakışların ışık ışık tenimde

Güneş sıcaklığın sesin serin su
Anılarda yittim girdap derin su
Yudum yudum içtim o gözlerin su
Her an ruhumdasın her an zihnimde

Onur Bilge

..SOKAĞINDAYIM

Üç düşün birinde sokağındayım
Geçtiğin yerlerde göz kesilirim
Delirten özlemin şakağındayım
Tetiği görüntün çeker bilirim

Herkes oralarda yalnız sen yoksun
Kaderin yayından fırlayan oksun
Onun için senden yoksunum yoksun
Bıkıp usanmadan ruhen gelirim

İnsanlar ilgisiz yüzler yabancı
Saplı yüreğimde çıldırtan sancı
Kaçınıcı gelişim söyle kaçınıcı
Kaç kere ölürüm ve dirilirim

Beyne çöreklenen olay yaratan
Görme umududur düşte aratan
Şuuraltındaki yolu taratan
Şana aç uyanır ve irkilirim

O/Nur/um bir yana aşkın bir yana
Cihad-ı Ekber bu ben yana yana
Ararken açılır yol arayana
Akika olurum ve kesilirim

Onur Bilge

..SON AŞK

Gölünce gözlerime dolan sadece sensin
Sensin ie ferahlık ömre huzur ve sükûn
Sükûn bulur ruh senle hiçbir eksiği kalmaz
Kalmaz sıkıntı azap kıvranıőlarım olmaz

Olmaz bir gün sensizlik gözlerim yolda kalır
Kalır bütün işlerim gölgelenir tüm dünya
Dünya yanarsa yansın içinde yoksan aşkım
Aşkıım yalnızlıkların sensizliktir tek adı

Adı tutku olan bu anlatılmayan yangın
Yangın kalbimi harap ettikçe yaşıyorum
Yaşıyorum aşkların en muhteşem çağını
Çağını kapatırken ömür denen emanet

Emanet sahibine yaklaşıyor gün be gün
Gün be gün beden yere ruh ruhuna akıyor
Akıyor kalbimdeki çılgın nehir çavlanca
Çavlanca kükreyerek deli ediyor beni

Beni ahir ömrümde mutlu eden sevgili
Sevgili ellerini ellerimden ayırma
Ayırma teni tenden bir gün yarım gün bile
Gün bile aşkıımızın önünde diz çökerken

Çökerken ilk akşamın karanlığı sahile
Şahile uzanırken bedenler gün yanığı
Yanığı kapanmayan anıları silerek
Silerek gözlerimin kurumayan yaşını

Yaşını unutturup zamanı durdurarak
Durdurarak dünyanın dönüşünü sevdanla
Sevdanla sar sarmala bağrına bas ve koru
Koru ki sönmesin nur hep mutlu olsun O/Nur.

Onur Bilge

..SON HECE

Alev alev yaşanan aşkın son gecesi bu
Bir aşk ki yaşanmamış yaşanması imkânsız
Yakıcı bir romanın kalan son hecesi bu
Bu doyumsuz serüven nasıl biter apansız

Bir şiir daha oku bir şarkı daha söyle
İçinde söylenmemiş duygular olsun şöyle
Yetim çocuklar gibi boynunu bükme öyle
Bu aşkın katili sen değil misin vicdansız

Sen hiç böyle değildin engelleri yıkardın
Çözümsüz sorunların içinden sen çıkardın
Bıksaydın bu zamana kadar çoktan bıkardın
Yıldırım gibi düştü bu ayrılık zamansız

Yüreğim kan ağlıyor sükûtuma aldanma
Umrumda bile değil deyişime inanma
Unut gitsin bir daha adımı bile anma
Bilmem nasıl yaşarım yersiz yurtsuz dermansız

Onur Bilge

..SONBAHAR RÜZGÂRLARI

Kalbimi dağlıyorken karasevda sam yeli
Umudu buyduruyor hazin yıldız ayazı
Ruhumu okşuyorken aşkın efsunlu eli
Gözlerimde buz tutmuş lodosların beyazı
Serapa mahrumiyet bu ne aykırı yazı

Yüreğim harlandıkça kara talih kara el
Savurdu sonbaharın eteğini karayel
Hayallerim yerle bir umudum sarı gazel
Meltemle ne mutluyduk nasıl geçirdik yazı
Serapa mahrumiyet bu ne aykırı yazı

Rüzgâr ılık çalıyor yağmur mırıldanıyor
Ağaçlar dans ediyor çimler kımıldanıyor
İçimde biteviye bir ses fısıldanıyor
Hüzün eşlik ediyor hazan çalıyor sazı
Serapa mahrumiyet bu ne aykırı yazı

Hayallerimi yıktı kasırgası hasretin
Olumsuzluktan yana emsali yok kesretin
Yağmur fırtına bora zerresi yok nusretin
Zamansız ayrılığın fena vurdu poyrazı
Serapa mahrumiyet bu ne aykırı yazı

Onur Bilge

..SONBAHAR ŞARKISI

Eylül geceleri ne serin eser
Ne olur sıcacık bir söz fısılda
Beni ancak ılık bir hüzzam keser
Ruhum donmak üzere bu son fasılda
Nasıl da muhtacım sana nasıl da

Bu sarp yamaçlarda çetindir kışlar
Dağların ardında doğar batarsın
Yollar gözlenirken donar bakışlar
Başını özleme koyup yatarsın
Kırağı kırağı kalbe batarsın

Ayaz kar kapıda yakın zemheri
Buydurucu hırçın rüzgârlar başlar
Kar sessiz zikreder gizler her yeri
Yağmurlar kamçılar dolular taşlar
Buz olarak iner gözlerden yaşlar

Nerde damarları yakan akışlar
Yaşanan ölümün farklı biçimi
Serde çaresizlik baykuşu kışlar
Yazgı bizim değil Hakk'ın seçimi
Birkaç şiir ile ısıt içimi

Sılayla gurbetin arası açık
Ekim bambaşka bir sunum olacak
Yağışlı gözlerin uykusu kaçık
Galiba bu kasım sonum olacak
Sonbahar benim son konum olacak

Son bahar rüzgârı ne acı eser
Ne olur sıcacık bir söz fısılda
Beni ancak ılık bir hüzzam keser
Ruhum donmak üzere bu son fasılda
Nasıl da muhtacım sana nasıl da

Onur Bilge

..SORDU AYRILIK

Haydi zincirleri kır da gel artık
Kalbimde büyüyen urdu ayrılık
Vuslat saatini kur da gel artık
Zindan duvarıydı surdu ayrılık

Bir bilsen ne kadar zordu ayrılık
Münkir Nekir gibi sordu ayrılık

Müebbet mi cezan isyanım bağa
Esaret mührünü vurdu son çağa
Savaş kayalarla tünel aç dağa
Kuruttu ruhumu yordu ayrılık

Gelip boğazımda durdu ayrılık
Münkir Nekir gibi sordu ayrılık

Sonunda döndürdü sabrı isyana
Hiçbir olumsuzluk yetmez nisyana
Bu dumansız ateş sığmaz beyana
Tenimde sönmeyen kordu ayrılık

Dağladı boynumu burdu ayrılık
Münkir Nekir gibi sordu ayrılık

Dünyada bulunmaz böyle bir masum
Adımı unuttum kalmadı usum
Yıllardır gördüğüm korkunç kâbusum
Her gece karşımda durdu ayrılık

Gözleri kör eden nurdu ayrılık
Münkir Nekir gibi sordu ayrılık

Onur Bilge

..SÖKEMİYORUM

Aşkı yüreğimin tam ortasına
Çiviyle çakmışsın, sökemiyorum!
Sen çarpmışsın hayat kaportasına
Düzeltemiyorum, bükemiyorum!

Gönlümü yeşerten Nil'i kurutup
Onca vaat, yemin, sözü unutup
Konuşacağına, dilini yutup
Bakmışsın, içimi dökemiyorum.

Denedim, sessizce çekip gitmeyi
Her türlü duyguya veda etmeyi
Beyaza sarılıp, yerde yitmeyi
Toprağın dibine çökemiyorum.

Onur Bilge

..SÖZ BÜYÜSÜ

.....Şiir şiir hıçkırığımsın.

Şiir söz büyü, hedefi vurur
Şihirli sözlere kanan ben oldum.
Aşkın, dilim dilim keser, kavurur
Kanına ekmeği banan, ben oldum!

Şiire, şiirle cevap gelirdi
Bir gün küçücük bir ümit belirdi
Biri depresyonda, biri delirdi
Aşkın kezzabına kanan, ben oldum!

Sana da zehroldu, sen yutabildin
Belki de başka bir yol tutabildin
Belki sen unuttun, unutabildin
Günde yüz bin kere anan, ben oldum!

En acı gününde, en dar gününde
Küçük bir fısıltı ve her ününde
Her zaman yanında; bugün, dününde...
Eş, dost, kardeş, bacı, anan, ben oldum!

Yıllardır belâsın, belâ başımda!
Her kaşığım dasın; zehir, aşım da...
Ben seni çekemem, âhir yaşım da
O/Nur/la dumansız yanan, ben oldum!

Onur Bilge

..Su

Yerden alıp göklere bindiriyorsun
Rahman Rahîm zikriyle indiriyorsun
Yakaran toprakların avuçlarına
Bırakıp sancısını dindiriyorsun

Her damlayla bir ismin geçer topraktan
Bir ağacın içinden çiçek yapraktan
Meyvelerle ulaşır kula rızk olur
Kulun nasıl vazgeçer Sana tapmaktan

Nerden geçerse geçsin bir yol buluyor
Okyanusa denize göle doluyor
Yol arayan insana kör karanlıkta
Lisan-ı hal diliyle rehber oluyor

İznin ile geziyor gökleri yeri
Kâinatta her canlı, onun eseri
Ne çoğalır eksilir ne isyan eder
Kuraklık da olmasa yoktur değeri

Yeraltından zikrinle çağlar fışkırır
Kaynak olur aşkınla ağlar hıçkırır
Sana doğru koşarken çatlar tohumlar
Suladığı her canlı Seni haykırır

Yalan uyumaz sular insanlar uyur
Allah'ım sağır-laştık emrini duyur
Su kadar olamadık yol bulamadık
O/Nur yolunu göster aşkını duyur

Onur Bilge

..SUSKUN BEBEK

İpek kanatları altın tozuna batmış kelebek
Seni dinliyorum
Sevgilerin kesiştiği yerde
Derin sükûtunda
Debelenerek

Suskun bakışlarını topluyorum emek emek
Tüm görüntülere meydan okuyan görüntünden
Buket buket
Öbek öbek
Büyülenen bakışlarımı ayıramıyorum
O muhteşem eserden
Fakat çakılı olduğum yerde
Hiçbir eser yok senden

Ellerin konuşmuyor eskisi gibi
Avuçların hareketsiz suskun bebek
Mıhlı çarmıhında
Ayakların da öyle
Yorgun durgun susuyor
Ruhun görüntünün ardında
Korkak yılgın pusuyor
İnliyorum
İnledikçe inliyorum puskun bebek

Sessiz gözlerini öpüyorum manada
Mesafelerin ardından saatlerce
Dokunamadan
Dokunarak en derin manalarına özgürce
Öptükçe yeşeriyor boy atıyor
Dünyamı gökkuşağı renklerine boyatıyor
Masum masum bakıyor
Çaresizce
Ve sadece
Susuyor
Susadıkça susuyor

Defalarca aynı şiiri dinliyorum
Ulaşamayacağın kadar uzaklarda
Aynı dizelerde aynı duygulara
Aynı anılara
Sürüklüyor ezgiler

Şarkılar konuşuyor
Öyküler konuşuyor
Canlı cansız her şey konuşuyor
Bir gürültü patırtıdır gidiyor âlemde
Yalnız yalnızlığınca derin gözlerin
Ve ağustos sıcaklığında serin mi serin
Hayalin inadına ısrarla susuyor

Şiirler yazıyorum sessiz sevdama dair

Sessizce üst üste konuyor
Her biri ilgisizlik ve gariplik soluyor
Hareketsiz kalıyor kalem
Elim elem yüklü halsiz yorgun
Suspus umutsuz durgun
Sayfalar sararıyor
Yazılar soluyor
Okunamadan

Ellerin konuşmuyor suskun bebek
İpek kanatları altın tozuna batmış kelebek
Özgürce uçuyorsun ruhumun semalarında

Sessiz gözlerini öpüyorum manada
Dokunarak en derin manalarına özgürce
Mesafelerin ardından saatlerce
Dokunamadan

Öptükçe yeşeriyor boy atıyor
Dünyamı gökkuşağı renklerine boyatıyor
Masum masum bakıyor
Çaresizce
Ve sadece
Susuyor
Susadıkça susuyor

Onur Bilge

..SUSKuN YAR

Gözlerin gözlere isyanıydı o
Bir anlık bakışta sitem var sana
Yorgun bir yüreğin nisyanıydı o
Tek bir kıvılcımım şimdi nâr sana

Dumanı tütüyor yürek yanıyor
Küllenmedi akkor hâlâ kanıyor
Unutmak kolay mı öyle sanıyor
Gerçeğin farkına artık varsana

Nasıl yaşıyorsun vebal altında
Katlettiğin aşkın âhı sırtında
Hesap vereceksin Allah katında
Bundan sonra koca dünya dar sana

Gizli ağlıyorsun hiçkırıyorsun
Susarak aşkını haykırıyorsun
Sırça sarayımda cam kırılıyorsun
'Seviyorum' demek sanki ar sana

Susmak bir sükûta yılları vermek
Bir ömrü ayaklar altına sermek
Sabır potasında eriyip ermek
Belki en yakın yol belki kâr sana

Susarak konuşmak nereye kadar
Bakışların casus gözlerin radar
Onur tek bir söze canını adar
Nasıl anlatayım suskun yâr sana

Onur Bilge

..SUSMAK Zor

Susmak zor susalım sevgi solmasın
Ses yankı getirir yankı yankıyı
Gel aramızdaki sır bozulmasın
İkimiz bilelim gizli sancıyı

Biz gözlerimizle anlaşmadık mı
Sözcüklerden uzak o ne sohbetti
Beden dilimizle paylaşmadık mı
Sessizce sevmekten kim ne kaybetti

Dile dökülünce aşklar yoz olur
El okşar sever ve savurabilir
Bir düşmanlık başlar sevgi toz olur
Gizli sevda ruhu kavurabilir

Gel gizli sevelim birbirimizi
Varsın kavuşmamız mümkün olmasın
Yüreğe gömelim hislerimizi
Yeter ki içimiz hüzün dolmasın

Onur Bilge

..SUSUŞUMU DİNLE

Beni sustuğum zaman dinle
Neler söyler gözlerim ellerim
Hangi duygularda gezinir mimiklerim
Her yerimle
Her halimle sana hitap ederim
Yere nasıl basarım
Nasıl açar kapatırım kapıyı
Neler haykırır tavırlarım
Beni sustuğum zaman incele
İşte anlatamadıklarım

Sabırım hoşgörüm tahammülüm
Bağır çağır hakaret et
Vur kır yık yak harap et kahret
Beni o zaman dinle

Dinle suskunluğumu sessizliğimi
Suçu kabullenmiş miyim seyret
Gör gülümseyişimi
İltifatlarımı dinle

Pehlivan öfkesini yutabilendir
Olgunluk susmaktır tartışmada
Çatıra çatır cevap vermek değildir
Susabilmektir canım
Susabilmektir

Büyüklük taş atana
Gül atabilmektir

Sustuğumda duy beni
Susuşumu dinle
Sevgi dille anlatılmaz
Sessizliğimi dinle
Nasıl yarışırım huzur veren gökle
Masmavi sakın bir denizle

Sükûnetimi izle
Nasıl anlatırım aşkımı sana sessizce
Nasıl konuşurum seninle

Ben hep huzur içindeyim seninle
Artık sen inle
Sen inle

Onur Bilge

..SÜKUT NEREYE KADAR

Gözlerimiz özlemle arıyor birbirini
Bilemedik beraber yılların değerini
Aynı yazıyı yazmış aynı kalem aynı el
Değiştir elindeyse değiştir kederini

Yıllarca beraberdik biz hiç ayrılmamıştık
Mutluyduk neşeliydik asla darılmamıştık
Benimle konuşulmaz hiçbir şey paylaşılmaz
Bu dilsiz oyunundan bıktım usandım artık

Bir an senden ayrılmak gitmek istemiyordum
Yorgundum uykusuzdum şikâyet etmiyordum
Herkes evinde rahat yatağında yatarken
Tahta bir barakada uyku istemiyordum

Evsiz barksız sokakta mutluydum gülüyordum
Sıcak soğuk yağmurda yanıyor üşüyordum
İnsanlar konuşarak tartışarak anlaşır
Sükût nereye kadar kahrımdan ölüyordum

Bütün ömrüm boyunca iki yıl mutlu oldum
Çok sevdim çok sevildim ilahi huzur buldum
Konuşsak, hallederdik dil neden yaratılmış
Yavaşça uzaklaştım yalnızlıkta boğuldum

Hiçbir şey isteyemem ne verebilirsin ki
Vermeye alışığım almayı bilemem ki
Benden ne istiyorsun derken düşünmedin mi
Söyle bugüne kadar senden ne istedim ki

Tezatlar içindeyim hislerim çarpışıyor
Ruhumdaki artılar eksiler kapışıyor
Deli gibi özledim görmek istemiyorum
Çılgınca özlemlere nefretler karışıyor

Onur Bilge

..ŞAİRİN DUASI

Kullara dağıttık has sevgimizi
Gözlere adadık gözlerimizi
Topladık akıttık tüm ilgimizi
Gafletle kararttık özlerimizi

Sevgi tutkal ilgi onu tutandır
Yalanla ihanet aşkı yutandır
Rabbim kula köle kulu utandır
İlminle güçlendir sözlerimizi

Medet gönlümüzde sevgin arınsın
Kalbimizde yalnız aşkın barınsın
Takva örtüsüne ruhlar sarınsın
Bedene kavuştur közlerimizi

Her güzele gönül verdik dağıldık
Yaklaştık sonuna kadar sağıldık
Pişmanız kapına geldik yığıldık
Ne olur birleştire cüzlerimizi

O/Nur/la imanla yazıp çizelim
Gerçek aşkı dize dize dize
Firdevs Cenneti'nde biz de gezelim
Cemâlle nurlandır yüzlerimizi

Onur Bilge

..ŞAİRLER

.....Biz şiir şiir konuşuruz bir tanem
.....Yalnızlık yalnızlık susar
.....Coşku coşku yazarız

Karıncalar yaklaşarak
Dokunarak konuşur
Kuşlar şakıyarak cıvıldaşarak
Sevgililer bakışarak
Hasretler buluşarak
Kavuşanlar kucaklaşarak

Ayrılanlar şarkılarla anlaşır
Dargınlar tavırlarla
Düşmanlar kavgalarla
Âlimler tartışarak

Şairler imge imge söyleşir
Dörtlük dörtlük atışır
Şiir şiir sevişir
Her söz bin anlam taşır
Yüreğin kökünden
Canın özüne ulaşır
Onlar mısra mısra anlaşır

Ressamlar çizgi çizgi
Renk renk
Figür figür haykırır

Yazarlar kan çekerler kalemlerine
Savaş yazarlar
Cinayet yazarlar
Aşk yazarlar
Harf harf
Hece hece
Tümce tümce anlatır
Olay olay aktarır
Tasvir tasvir resmeder
Canlandırırılar

Biz şiir şiir konuşuruz bir tanem
Yalnızlık yalnızlık susar
Coşku coşku yazarız
Dize dize
Ne engeller aşarız
Redif redif yürür
Uyak ayak koşarız
Duygu duygu güler ağlarız
Şiir şiir biz varız bir tanem
Mısra mısra
Kanat kanat uçarız

Şiirlere sığmaz duygularımız

Aşk aşk diye akar
Damar damar kanımız
Yüreğimizin her atışında
Bin kez çıkar canımız
İçimizde sızımız
Dilimizde sözümüz
Aşka dönük yüzümüz

Bakış bakış aşkız
Gözyaşı gözyaşı sevda
Hıçkırık hıçkırık virgül
Feryat figan ünlem
Suskun noktalarız

Tekrar tekrar nakarat
Vurgu vurgu sevdâyız
Tonlama tonlama kara sevda
Oyuk oyuk yarayız
Melankoli melankoli kanarız.
Her şarkıda biz varız bir tanem
Sevda sevda yaşarız
Karasevda karasevda ölürüz

Onur Bilge

..ŞARKILARLA ÖLESİYE

Biz, şarkıları beraber dinlerdik
Aynı duygularla bakardık birbirimize
Hep gözlerimize
Hep gözlerimize...
Bazen de
Yalnızlığının sessizliğini
Sessizliğin müziğini paylaşırdık.

Yere basışından anlardım, hislerini
Yürüyüşünden...
İçindeki fırtına mı, meltem mi?
Bende de aynısı eserdi.

Takılıp kalırdık oralarda...
Yemek hazırmış, bekliyormuş
Sarkıp sarkıp bakıyormuş balkonlardan
Umursamazdık.

Sohbete daldık birileriyle
Aslında birbirimizle...
Yağmur yağıyor olsa bile
Her zamanki yerimizde...
Taşınmaz duygular, yüreğimizde...
Gözlerinde mahcup kararlılık
Bakışlarında dalgınlık...

Ellerin anlatırdı, yalnızlığını
Bir garip dolanışı vardı
Saçlarında, yüzünde...
Fakat tüm anlatmak istediklerin
Karanlık gözlerinde...
Gözlerin gözlerimde
Garip bir sohbette...

Hep şarkılar vardı, fonda
Beraber giderdik, bir yerlere
Realizme, romantizme...
Yoğun, duygusal yaşadık
Simsıcak...

Yemeklerimiz soğurdu
Bir türlü giremezdik, evlerimize.

Yıllardan sonra
Bugün yine
Beraber bir şarkı dinledik:
"Senin için ölürüm! .." dedik, birbirimize.

Yıllar gerideydi
Biz ilerdeydik.
Çünkü biz
Ölesiye sevdik

Sevildik! ..

Onur Bilge

..ŞEFAAT Ya RESULULLAH

.....Şefkat Peygamberi'ne
.....Şefaata umuduyla

Sıyrılıp yücelerden aşkla gülümseyerek
Yedi katlı göklerden şefkatle bakar mısın
Her şeye rağmen yine kıyasıya severek
Yıldırımca yakarak kalbime akar mısın

Nasıl anlatılır aşk içim dışım özümsün
Şiirlerce feryadım romanlarca sözümsün

Bürünerek yeşile sarılara allara
Firdevs'in kokusuyla berzahtan çıkar mısın
Kapkara topraklardan ağaçlara dallara
Süzülerek rengarenk çiçekler takar mısın

Bin bir bahar yaşatan en hüznü güzümsün
Şiirlerce feryadım romanlarca sözümsün

Kendimi kaybetmişim zifir gece ve adem
Karanlıkları yarıp art arda çıkar mısın
Kâbe'yi gösterirken yüz sürdüğüm seccadem
Yolumu aydınlatıp şeytanı yakar mısın

Avuç avuç yakarış yaş süzülen yüzümsün
Şiirlerce feryadım romanlarca sözümsün

İçimin gurbetinde mesafeler eksilmez
Mecazi aşk putundan sütreyi yıkar mısın
Allah'ın rahmetinden asla ümit kesilmez
Ümmetine yardımdan gün gelir bıkar mısın

Ba's gününde umudum kan çanağı gözümsün
Şiirlerce feryadım romanlarca sözümsün

O Nur'u nakşetmişsin Onur'un yüreğine
Darda kaldığım zaman içimi şıkar mısın
Allah'ın izni ile bakarak gereğine
Şefaata-i Uzma'yla günahı yıkar mısın

Sırattaki yoldaşım dar anımda çözümsün
Şiirlerce feryadım romanlarca sözümsün

Onur Bilge

..ŞİR

Kaleme gelmeyen aşkı anlatır
Tabi ki dilinin döndüğü kadar
Kağıda dökülür, hem satır satır
Yürür kıta, beyit, sarhoş mısralar.

Her türlü duyguyu, duygusuzluğu
Anlatılamayan bir susuzluğu
Gözlere sığmayan uykusuzluğu
Sürükler, getirir o hoş mısralar.

Öfkedir, yazarken kalemi kırar
Her derde devadır, herkese yarar
Hücre hücre bütün vücudu sarar
Akla, ruha, beyne nakış mısralar.

Dilden dile seri yolla ulaşır
Ayağa dolaşır, göze dolaşır
Dudağa bulaşır, söze bulaşır
Deyiştir, öpüştür, bakış mısralar.

Sevenin dilinden gelen duygudur
Bazen bir mesajdır, bazen sorgudur
Edebiyatta en güzel bulgudur
Sevgi, nefret, kin, aşk, oluş mısralar.

Evreni anlatır, kuşu, çiçeği
Hem düşü haykırır, hem de gerçeği
Eşyadan kaldırır gizi, peçeyi
Çıplaktır, çırcıplak akış mısralar.

İnsanın içidir, duygularıdır
Ruhudur, aklının burgularıdır
Özeleştirisi, sorgularıdır
Bazen tartışmadır, savaş mısralar.

Şairin en gizli sırlarını der
Ütanmazlığını ve arını der
Gurbetini, yarin diyarını der
Bazen hızlı, bazen yavaş mısralar.

Müzikdir, şarkıdır, türkü özüdür
Yarin dudağıdır, kalbi, gözüdür
Yüreğin sesidir, aşık sözüdür
Akılla, duyguyla özdeş mısralar.

Benliğin içinden koparak gelir
Sıla yollarına saparak gelir
Yüreğin kökünden çıkarak gelir
Gurbettir, yalnızlık, yoldaş mısralar.

Şaire, aşığa Hak'tan vergidir
Duyulur, yaşanır, derin sezgidir

Gönülden dillere düşen ezgidir
Fısıll fısıll denir sırdaş mısralar.

Kasidedir, destan, koşma, ağıttır
İlahidir, mani, kalem kağıttır
Efsanedir, fabl, efkar dağıtır
Mesnevidir, balad, deyiş mısralar.

Sevda yankısıdır, ilan-ı aşktır
Sevenden sevilen cana tuzaktır
Gözyaşından ağdır, duygusal faktır
Bir aşk çağrısıdır, seviş mısralar.

Aşk gizli kalırsa son, intihardır
Demezse çıldırır aşık, naçardır
Şiirde bin hayat iksiri vardır
Hayatın özüne dalış mısralar.

Ruhun haykırışı, kalbin sesidir
Aşk melodisidir, hikayesidir
Sevda notalarsa, şiir esidir
Aşık için nefes alış, mısralar.

Aşktan habersize sevda öğretir
Birkaç kelimeyle yürek titretir
Çekingen aşıklar için sütredir
Yaşamdan sonsuz zevk alış, mısralar.

Derttir, ıstıraptır, hüznün, vefadır
Çıgıktır, feryattır, ah'tır, safadır
Şiir meditasyon, şiir şifadır
Deşarjdır, hayata dönüş, mısralar.

Çiçeği, böceği, eli seviştir
Denizi, yağmuru, seli seviştir
Dağları, ormanı, yeli seviştir
Çılgınca doğaya koşuş, mısralar.

En etkili sözdür, sözün özüdür
Sevda pınarının tutku gözüdür
Soğuk, berrak bir su, aşkın yüzüdür
Kurşun gibi kalbi yakış mısralar.

Savaş kazandırır epik şiirler
Koçaklama ile yetişir erler
Savaşta, talimde marşlar söylerler
Cepheden cepheye uçuş, mısralar.

Yayladır, ovadır, dağdır, ırmaktır
Canının içini gözden ırmaktır
Gurbeti, hasreti, yolu kırmaktır
Gözden sessiz sessiz akış mısralar.

Gurbettir, sıladır, hep haykırmaktır
Dağları yarmaktır, kaya kırmaktır
Yürekler balyozdur, aşk hıçkırmaktır
İçin için, gizli yanış, mısralar.

Ninnidir, bebeğe uyku getirir
Ağittir, yakılır, akli yitirir
Kinadır, yakılır, sevgi bitirir
Bozlaktır, türküdür, duyuş, mısralar.

Anlatılamamış, aşk gibi sırdır
Dillerde gezinir, o kaç asırdır
Dıştan seyrettiğim sırça kasırdır
Dokunamadığım ateş mısralar.

Onur Bilge

..ŞİİR GÖZLÜM

Bedenin önüne geçti, duygular
Sen görünmez oldun; bak, şiir gözlüm!
Beyinden gözlere akan sorgular
Çözülmez bilmecem; yak, şiir gözlüm!

Nedensiz sapılan çıkmaz sokaksın
Bendi yık, duygular nehirce aksın!
Pırıl pırıl bir su, nasıl berraksın! ..
Yudum yudum içsem; ak, şiir gözlüm! ..

Şiir senle yaşar; yaşı, yaşınca...
Çıldırta yüregim dolup, taşınca
Sınır ötesine; ruhu aşınca! ..
Seni kucaklayan; Hak, şiir gözlüm!

İmge imge yansır; çığlık, sözlere
Çığlık sözler yakar; işler, özlere!
Şevgisiz, buz tutan, donan gözlere
Özgürce ateşler yak, şiir gözlüm! ..

Çaresiz, kurumuş yüreğe umut...
Mutluluk av'cumda, ellerimi tut!
Gönüllerde gezin; uç, bulut bulut!
Kalpte şimşek şimşek çak, şiir gözlüm! ..

Bilmem, hangi yoldan sana gidilir?
Bir işaret bırak, yerini bildir!
Söylediğin her söz, yazdığın şiir
Caddemi süsleyen tak, şiir gözlüm!

Onur, görünüşte bir kula âşık...
Aslında Allah'a; biraz karışık...
Alnından yansıyan, İlâhi ışık...
Alnın, O/nur/dan da pak, şiir gözlüm! ..

Onur Bilge

..ŞİİR ŞİİR KOŞSAN

Haydi, gümbür gümbür bu şehri inlet! ..
Sen de sevdalı bir başsan, ne olur!
Bir şiir yaz bana, seslendir, dinlet
Sen de, vaktin varsa, boşsan, ne olur!
Şiir şiir bana koşsan, ne olur?

Gecede şarkılar, şiirler ve sen
Bizim radyomuzdan essen, seslensen
Şöyle şiir şiir koşarak gelsen
Şu mesafeleri aşsan ne olur?
Şiir şiir bana koşsan ne olur?

Elinde kağıtlar deste destedir
Bazen şiir olur, bazen bestedir.
Senin adın bende her nefestedir
Sen de nefes nefes koşsan ne olur?
Şiir şiir bana koşsan ne olur?

Her gece bir şiir yazdıran sensin
Yıldızlara harf harf kazdıran sensin
Kalbe damla damla sızdıran sensin.
Sen de çılgın gibi koşsan ne olur?
Şiir şiir bana koşsan ne olur?

Ben, çılgınca akan deli çağlayan
Sen içimde yağmur, her an ağlayan...
Yatağında akan, yosun bağlayan
Sen de yükselsen de taşsan ne olur?
Şiir şiir bana koşsan ne olur?

Sele ver ovayı, düzü sele ver!
Sevdalar yeşersin, derdi ele ver!
Taş da bana karış; gel, el ele ver!
Sen de bu aşk ile şaşsan ne olur?
Şiir şiir bana koşsan ne olur?

Çırpındım yıllarca, deli ırmaktım
Hep sana, hep sana koşarak aktım
Elleri ellere verdim, bıraktım
Sen de insanları aşsan ne olur?
Şiir şiir bana koşsan ne olur?

Çelik mi, asi bir baş mısın bilmem!
Neden görmüyorsun, şaş mısın bilmem!
Beni duymuyorsun, taş mısın bilmem! ..
Gel, mezar taşım ol, taşsan, ne olur!
Şiir şiir bana koşsan ne olur?

"Onur öldü! " derler, duyarsın, yakın
Bilirsin, sevkıyat var, akın akın!
Gel, dur başucumda, hiç gitme sakın!
Adımı taşıyan taşsan, ne olur!

Œiir Œiir bana koŒsan ne olur?

Onur Bilge

..TABUT ÇİVİSİ

Bir tabut çivisi daha ver bana
Hayatı bir pula satmışız zaten.
Her gün biraz daha yakın yer bana
Korlara dumanı katmışız zaten
Canımızı riske atmışız zaten.

Usulca avladı, fark edemedik
Alištıktan sonra terk edemedik
Yerine oksijen zerk edemedik
Yıllar yılı zehir yutmuşuz zaten
Yüreği közlere atmışız zaten.

Bir tabut çivisi, her bir sigara
Batar ciğerime, hem yara yara
Dişlerim dökülmüş, ciğer kapkara
Azılı düşmana çatmışız zaten
Vücudu, zindana atmışız zaten.

Hastalıklar sardı bezdim canımdan
Nikotinle katran akar kanımdan
Zıkkım ayrılmıyor bir an yanımdan
Ezelden zayıf bir zatmışız zaten
Katlimize imza atmışız zaten.

Bir merak uğruna harcanmadık mı?
Kalp, verem, kanser, felç kazanmadık mı?
Kuru ağaçlarca budanmadık mı?
Sağlık bizden uzak, batmışız zaten!
Teni, cehenneme atmışız zaten.

Dost matemleriyle ağıtlar yaktık
Tabutlar giderken ardından baktık
Ota yenik düştük, çakmağı çaktık
Bedeni ateşe çatmışız zaten
Yanlışlığa demir atmışız, zaten.

Kendi kendimizi dağlamadık mı?
Arkadaşları da bağlamadık mı?
Kabre giderlerken ağlamadık mı?
Baştan yanlış bir yol tutmuşuz zaten
Ruhu, çıkmazlara atmışız, zaten.

Sigara denilen; belâdır, belâ!
Yol yakinken geri dönün, mesela
Son çivi çakıldı, verildi selâ
Kabir azabını tatmışız zaten
Çoktan teneşire yatmışız zaten!
Çoktan teneşire yatmışız zaten!

Onur Bilge

..TAKDIRİ İLÂHİ

Ne hallere geldi İslam âlemi
Heykel saç ektirse saçlanır mı ki
Kendine güldürdü cümle âlemi
Müslüman'ın bağı haçlanır mı ki

Kimse kendisine yarar veremez
Yardım edemez ve zarar veremez
Hakkında âdil bir karar veremez
Nefsini bilen kul hiç suçlanır mı ki

Hak edene ödül cennet verilir
Ceza cehennemse nâra girilir
Allah'ın takdiri elden ne gelir
O'nun iradesi uçlanır mı ki

Verdiğinden başka bir şey alınmaz
Çağırdığı zaman bir an kalınmaz
Merhamet ederse naçar kalınmaz
İsyankâr yakılır taçlanır mı ki

Onur Bilge

..TASARRUF

Azları sabırla topla çok olsun
Yoklukta ak akça eline gelsin
Aç biilaç kalma karnın tok olsun
Acımasın herkes varlıklı bilsin

Namert kapısına giden bin pişman
Kendi yağı ile pişen kahraman
Yorgandan çıkmasın ayağın aman
Ona göre uzat bütçen denk gelsin

İhtiyaçtan fazla sarfı yasakla
Ye iç israf etme kalanı sakla
Kapı kapı gezme cebini yokla
Ele avuç açma yüzün hep gülsün

Çok çalış çok kazan muhtaç sevindir
Yaşlıya hizmet et yoksul giyindir
Tam sekiz kat cennet Cemal senindir
Hak et ki Allah'ın selamı gelsin

O/Nur Bas Günü bir mizan kuracak
Kulları el pençe divan duracak
Hardal tanesine kadar soracak
Zekâtın sadakan günahı silsin

Onur Bilge

..TEK BİR ANAHTAR

Donuyoruz aşkın cehenneminde
Zemheri ayazı dumansız yanan
Ölümsüz sevdanın şom mateminde
Biz olduk sessizce amansız yanan

Aşka sevdalıydık sevgiye açtık!
Tek/bir anahtarla bin kapı açtık
Güneşi görmeden çiçekler açtık
Biz olduk iklime zamansız kanan

Yılanlar uzandı 'el' diye tuttuk
Yalanlar söylendi duyduk unuttuk
Ağzımızdan çıkan her sözü tuttuk
Biz olduk yârene peymansız kanan

Ö/Nur/suz yaşanmaz bilemediler
Öfkeyi nefreti silemediler
Maddeden başka şey dilemediler
En değerli şey aşk gümansız canan

Onur Bilge

..TEK BİR NEFES

Gülleri koparmak niçin?
Kutsal nefes bulmak gerek!
Ateşi söndürmek için
Derin nefes almak gerek!

Dua edebilmek için
Rabb'i anabilmek için
Zikri çekebilmek için
Nefes nefes dolmak gerek!

Emirlere uyulmuyor
Kur'an sesi duyulmuyor
Kervan yola koyulmuyor
Arza nefes salmak gerek!

Buza yazı yazılır mı?
Kaya kolay kazılır mı?
Şiir, yalnız yazılır mı?
Her bir nefes solmak gerek!

Es, ey rüzgâr, Rabbimden es!
Nefes alamadık, nefes! ..
O/Nur, duyulmuyor bu ses
Tek bir nefes olmak gerek! ..

Onur Bilge

..TEK DoST

Sevgi gönül gönül gezdirir beni
Sırtını dönmeyen dost beni bulsa!
Kalleslik canımdan bezdirir beni
Olsa da saçımı başımı yolsa!

Güvenilecek tek kişi kalmamış
Sevgiler sunmuşum kimse almamış
Sahte arkadaşlık kökler salmamış
Dostluk damıtılsa riyasız olsa!

Elimi uzatsam kolum kopuyor
Daha uzatmadan biri kapıyor
Ardına bakmadan kaçıp, sapıyor
Kayba karışıyor tuttuğu yolsa

İnsanlar kayıyor yitip gidiyor
Sevgiler azalıp bitip gidiyor
Kardeş, kardeşini itip gidiyor
Herkesi bitirsem bir Allah kalsa

O/Nur/la yaşasam iki cihanda
Kaç günüm kaldıysa bu köhne handa
Kendi ateşimle yansam külhanda
Azrail gülerek canımı alsa

Onur Bilge

..TESELLİ

Kara gün kararır kalmaz güneş var
Gönüller buz tutmuş olsun ateş var
Kimse yalnız değil eş var kardeş var
Sorunun çözümü bulunur bir gün

'Her derdin vardır bir çaresi' derdin
Sakin ol gelecek çaresi derdin
Sabırla dikenden ne güller derdin
Gül bahçesi gibi olunur bir gün

Derdi veren Allah derman da verir
Kulu sıkışınca Hızır gönderir
Ummadığın anda umut göverir
Sonsuz mutlulukla dolunur bir gün

Onur Bilge

..TESETTÜR

Giysilerin seninle güzelleşsin mümine
Layık ümmet olasın Muhammed-ül Emin'e
Aldırma feminizme, kulak asma Femin'e
Nadide mücevherler korunurlar örneğin
Nisa sensin Nur sana O/Nur yüzün ışısın
İslam'ın bayrağını mağrur başın taşıısın

Pırıl pırıl zekâsı feyiz saçan didesi
İman ile serpilten narin Kureyş fidesi
Tepeden tırnağa bir zarafet abidesi
Asaleti tescilli Fatıma'dır örneğin
Nisa sensin Nur sana O/Nur yüzün ışısın
İslam'ın bayrağını mağrur başın taşıısın

Onur Bilge

..TOPRAK ARALANIYOR

Dünya için koşturur, ne bıkar, ne usanır
Saatlerce boş durur, ibadetten utanır.

Hiç namazdan söz etme, kesiliyor takatlar
Azrail'le anlaşma yapmış gibi rahatlar.

'Daha erken...' der herkes, bir gaflet uykusunda
Kesiliverir nefes, belki de uykusunda! ..

Vakitler daralıyor, ölüme varıyoruz
Bin kapı aralıyor, hâlâ yol arıyoruz!

Vücutlar yere doğru eğilmiş, hazırlanmış
Çoğalmış, sızı ağrı, saçlarımız kırlanmış.

Yol ararken yol biter, bir çıkmaz sokak mezar
Vücutları eritir, yok eder azar azar! ..

Hak yoldan uzaklaştık, yürek karalanıyor
Kabre doğru yaklaştık, toprak aralanıyor! ..

Onur, fark et, fark ettir, hiç kurtulur mu yanan?
Tembellik felâkettir, belki olur, uyanan! ..

Onur Bilge

..TOPRAK ÇAĞIRIYOR

Sonev çağırıyor, hasat zamanı...
Azrail dikilmiş, duymaz, 'aman'ı.
Sararmış, biçilmiş; görünmez bir el
Buğdayı ayırmış, yakmış samanı! ..

Yerim çağırıyor, gidiyorum, ben
Anlasana, sana ne diyorum, ben?
Ölüyorum, yeter; sorma, bir daha!
Yolculuk bitiyor; yitiyorum, ben! ..

Kabir çağırıyor, yağmur geliyor
İçine işliyor, yeri deliyor.
Yiyor, yok ediyor: "Yetmiyor! .." diyor
Çok sevdiği için özür diliyor.

Toprak çağırıyor, hasret içinde!
Akarsular, göller dolu, içinde...
Doymuyor, emiyor, bir vampir olmuş!
Yağmur öldürülmüş, kanlar içinde! ..

Onur Bilge

..TÖVBE VAKTİDİR

Aç avuçlarını, tövbe vaktidir!
Tövbe etmeyene Allah uzaktır
Ezelden yapılan, İslâm aktidir! ..
Tüm şeytani işler, sana tuzaktır!

Yaprak yaprak çiçek, ağaç tövbede..
Avuç açmış, herkes muhtaç, tövbede! ..
Yepyeni bir sayfa bul, aç, tövbede!
İşte o an, alnın nurlu ve aktır! ..

Haydi Müslümanlar, haydi salâha!
"Bağışlarım! .." diyor, af var, Vallaha! ..
Şimdi tövbe vakti, yalvar Allah'a! ..
Mutluluğa doğru, yol açacaktır!

Bin bir günahını O silecektir! ..
Hayatın, bir yerde kesilecektir
Müminle münafık seçilecektir!
Acıkmiş bekleyen, kara topraktır! ..

Onur'un derdi son bulur bu ayda
Kimseden kimseye olmuyor fayda.
Bütün yanlışlardan bu gece cay da
Af dile Rabb'inden, Rahman'dır, Hak'tır! ..

Onur Bilge

..TUTAM TuTAM

Tutam tutam duygu sardım
Şiir yazdım, kâğıtlara
Yüreğimle yakıp yakıp
Gönderdin, ciğerlerine!

Seni yazdım, sana vardım
Konu oldun, ağıtlara
Gözlerimden bakıp bakıp
Karıştın, diğerlerine!

Beynimi, elimle kardım!
İsyan edip, Tağut'lara!
O/Nur/uma bakıp bakıp
Boş verdim, 'eğer...'lerine.

Onur Bilge

..TÜRKLÜĞÜMLE YÜCELDİM

Antalyalı bir Osman Yüksel var, Serdengeçti...
Ali, Osman, Ömerler, Sıddıklar serden geçti!
Bir Necip Fazıl vardı, kolay ekol olmadı!
Abdülhakim Arvasi ırmağı, nerden geçti?

Aslan gibi kükredi: "Hak, Vatan, Millet, Bayrak! .."
Tabutluklarda şiir yazarak, haykırarak!
Kalem yoktu, kazıyıp, iğneyle pantolona
Şiirini ilettiler, zincirleri kırarak! ..

Her zulme karşı koydu, susmadı o yiğitler!
Silindirler geçeriz, bize vız gelir çitler!
Su kaynaktan fişkırdı, hiçbir engel dinlemez!
Kervan yola koyuldu, havlayadursun itler!

İlim ile imanı birleştirip, yazdılar
Yolsuzluğu, düzeni eleştirip, kızdılar!
Mübarek mi mübarek davayı omuzlayıp
Damarlardan girerek, yüreklere sızdılar!

O/Nur/la o izdeyim: "Allah Var! Bir! .." diyorum!
Çelikten imanımınla küffarı eğiyorum!
Daha nice Onur var; yazar, çizer, usanmaz!
Türklüğümle yüceldim, göklere değiyorum! ..

Türklüğümle yüceldim, göklere değiyorum! ..

Onur Bilge

..UFKUN ÖTESİ

.....Batık geminin sarhoş kaptanına...

Yine sokaklarda dönüp duruyorsun
Yine ben binmişim arabana, belli...

Bir fasit dairedesin
Dönüp duruyorsun
Aynı yerde sayıyorsun.

Kim bilir kaç kere geçtin
Aynı yollardan!
Kim bilir kaç kere
Şaşırtan sokaklara girdin! ..

Dilsiz tabelalara
Felçli duvarlara
Her yönü birden gösteren yalancı dallara
Soramıyorsun.
Direkler aldırış etmiyor
Yağmura duyuramıyorsun
Kadere buyuramıyorsun.

Bir de ben çıkmışım, karşına!
Dönüp duruyorsun, hayatında...
Vakit daralmakta! ..

Sense
Aynı yanlışlardasın! ..
Art arda
Aynı gecelerin karanlığında
Aynı çıkmazlarda! ...
Kim bilir kaç kere
Israrla aynı hatalarda! ..

Koşamıyorsun, ufukların ardından
Özgürce...
Önüne katıp
Kovalayamıyorsun...
Yoramıyorsun...
Geçemiyorsun önüne
Ufuk ötesine...

Bir yelkovanın ucuna takılmışsın
Tek çiviyle çakılmışsın, yanlış! ..
Sen
Çaresiz, yorgun
Oyulanmaktasın! ..
Çaresiz, yorgun, yanlışla saplı
Ve
Hata üstüne hatalı! ..

Aynı karanlık açmazlarındasın

Ruhunun! ..
Dönüp durmaktasın! ..

Bilmem ki ne buluyorsun! ..
Mutlu oluyor musun?

Yine ben düşmüşüm aklına...
Yüzün aydınlanmış! ..
Gülümsüyorsun...

Ufuk çizgin aynı yerde duruyor.
Sense hep sinirli, gergin...
Ya ufkun ötesi?
Ya ufkun ötesi?

Nerde gözlerin?

İç içe, küçücük, daracık sokaklardasın...
Öteleri göremiyorsun!
Öteleri...
Ufukları...

Yine
Kör duvarlar çıkıyor karşına!
Umursamaz direkler
Yalancı dalları, ağaçların
Alaycı yapraklar
Tozlar, topraklar...

Bir de ben girmişim hayatına!
Bir deniz fenerinin ucundan
Çakıp durmaktayım!
Yüreğine yüreğine vurmaktayım! ..
Beyninin tam ortasında durmaktayım!
Hayaller kurmaktayım, ötelere dair...
Ufkun ötesine çağırmaktayım! ..

Sense, kör eden bir sise girmişsin! ..
Dilsiz balıklara soramıyorsun! ..
Acımasız kayalıklara...
Umursamaz bulutlara...
Akıntıyla danstasın! ..
Fırtına müziğiyle
Dönüp duruyorsun girdapta! ..

Kıvraniyorsun! ..

Gözlerinde buğulu bulanıklık
İçinde yalnızlık
Donuk bakışlarında dalgınlık...
Yüreğinde
Sevdaların yorgunluğu

Ruhunda sızlayan
Kırgınlık...

Yılların basıncı altındasın!
Göğüs kafesinde tonlarca ağırlık! ..
Boğulmaktasın! ..
Gücü kalmamış ellerinin
Zavallı beyninin...

Sonra
Ben düşmüşüm içine gözlerinin! ..

Ufkun ötesi benim!
Ufkun ötesindeki, benim! ..

Seninse
Deniz dibinde
Açık kalmış gözlerin! ..
Eğlerin yosunlarda
Gözlerinde yosunsu gözler...
Yüreğın yangınlarda! ..
Vücudun buz tutmada! ..

Gönüller Fatih'i sendin, sen! ..

Sen
Sarhoş kaptanı
Batık geminin! ..

Ufkun ötesi nerde
Sen nerdesin! ?

Biçaresin!
Biçaresin! ..

Onur Bilge

..UFUKLAR SİLİNMIŞ

Hayatın en ücra en loş yerine
Sığındım sevdanın hoş nefesinden
Yalvarma kıvançla bak eserine
Korkarım sevginin ayak sesinden

Çılgınca sevmekti hatam bir kulu
Bir eren gösterdi en kısa yolu
İlahi sevgiyle yüreğim dolu
O aşkla vazgeçtim dünya süsünden

Aşkını yeminle söyleyen bile
İnanmam imkânsız asla nafile
Güveni uçurmuş ihanet hile
Şüpheler bakıyor boş kafesinden

Yüzüme masumca bakıp ağlama
Şarkıyla şiirle akıp çağlama
Kalan son parçamı yakıp dağlama
Yüreğin kararmış nefis isinden

Güneşi kapatıp bana baharı
Anlatma kalmamış kalbimin harı
O/Nur/la kazmışım aşka mezarı
Ufuklar silinmiş günah sisinden

Onur Bilge

..ULAŞILMAZ SEVGİLİ

Ne zaman ayırırsın ne randevu verirsin
Mazeretin bahane ulaşılmaz sevgili
Telefona bakmazsın konuşursan erirsin
O biçtiğin paha ne ulaşılmaz sevgili

Bu sözcüklerin balyoz olarak inmesidir
Aşığın per perişan korkarak sinmesidir

Bazen harika sesin ruhu sarsar derinden
Ne kadar aşk öyküsü varsa çıkar yerinden
En yakıcı şiirler dökülür sözlerinden
Sohbetin ne şahane ulaşılmaz sevgili

Bu bir ruhun bir ruha dokunması demektir
Bir romanın yazılıp okunması demektir.

Gelmeme istemezsin gelmeye erinirsin
Oysa birazcık ihmal edilsen yerinirsin
Mantığım sürgün etse kalbime serinirsin
İstediyin daha ne ulaşılmaz sevgili

Bu aitlik duygusu özümseyiş demektir
Muziplik ve sinsî bir gülümseyiş demektir

Sık sık rüya süsleyen zalim hayal olursun
Yaklaştıkça silinir hayal meyal olursun
Korkarım bir gün gider ele ayal olursun
Gezindiğin saha ne ulaşılmaz sevgili

Bu dünyamım başıma yıkılması demektir
Ellerinle boynumun sıkılması demektir

Mağrur başın göklerde yedi kata eriyor
O/nurlu yüz güneşten fazla ışık veriyor
İlahî güzelliği göz önüne seriyor
Salındığın vaha ne ulaşılmaz sevgili

Bu aklımın başımdan alınması demektir
Bütün eklemlerimin salınması demektir
İnme inmişçesine kalınması demektir

Onur Bilge

..UM Ve BEKLE

Aşkımız yağıyor bulutlarımdan
Aç avuçlarını sevgi biriktir
Okyanus taşıyor umutlarımdan
Böylesine tufan belki bir ilktir

Gönlümden boşalan yaşlar dinince
Tarifsiz duygular yere inince
Vuslatın kokusu güle sinince
Goncanın şiiri daha liriktir

Um ve bekle canım hiç usanmadan
Kavuşmak ahrete kalır sanmadan
Göz pınarlarından sana kanmadan
Ölürsem yüreğim dilik diliktir

Sabahlara kadar avuçlar açık
Yedi kat gökleri delip arşa çık
Aşkı Yaratan'a de açık açık
Sevdanın bir adı da deliliktir

O Nur Kalem yazmış ise ezelden
Niyazla tashihat iste tez elden
Belki değişiklik yapar özelden
Yazan bozan Fâil O'dur Melik'tir

Onur Bilge

..UMUTSUZLUK

Bir kara sevdanın tuzağındayım
Uzatma elini tutamıyorum
Kendi kendimin de uzağındayım
Aşkın zehir zikkim yutamıyorum

Batarken girdapta çaresiz şaşkın
Kader ırmağında yüreğim taşkın
Acıyla dolaşmış kördüğüm aşkın
Dolanmış başıma atamıyorum

Seçilmez hayale ümit bağladım
Bir gençlik harcadım canı dağladım
Aralıksız gece gündüz ağladım
Kuştüyü yastıkta yatamıyorum

Huzur verip huzur alabilirdik
Doyulmaz düşlere dalabilirdik
Ömür boyu öyle kalabilirdik
Mutluluğu aşka katamıyorum

Dünya bir tarafta aşk bir tarafta
Sıkıntı bir safta sevinç bir safta
Umudum kalmadı vaatler lâfta
Vuslat çatısını çatamıyorum

Onur Bilge

..UNUTMUŞUM

Gidince unutmuşum; unutmuşum, öyle mi?
Nasıl düşünebildin, seni sevmediğimi?
Ben, ancak gözlerinde unutturum kendimi!

Bir an unuttur muyum, mutluluk dağıtanı?
Seni seven insanı, Sevgi Dağı'nı tanı!

Her nefes alışımda verişimde sen varsın!
Her yalnız kalışımda yüreğimi sıkarsın.
Sessizce dalışımda, gözlerimden akarsın...

Unutabilir miyim; ben, beni yaratanı?
O/Nur ve sen; yeter ki aşkla sev, Yaratan'ı!

Onur Bilge

..UNUTTUM DESEM DE

.....Öncemde bir sen varsın
.....Sonramda tek sen...
.....Arada, kendimi göremiyorum.

“Unuttum” desem de sen içimin özündesin
İşlisin desen desen, ruhumun gözündesin.
Damar damar çağlıyor, sen akıyorsun yine
Her yerde sen ağlıyor, sen bakıyorsun yine.

Çıkaramam, silemem, dövmesin, derimdesin
Bilir misin bilemem, benden de berimdesin.
Zemzem biter, yaş bitmez, yaz poyrazı kurutmaz
Can gider, bu aşk gitmez, ruhum seni unutmaz.

Gözden akmazsa, sevgi değildir, aşk değildir!
Belki küçük bir ilgi, belki de bir meyildir.
Aşk vurunca ağlatır, hem yakar, hem kavurur
Ciğerini dağıtır, küllerini savurur!

Ayları deniz ettik, yıllar okyanus oldu
Bizi muma benzettik, ayrılık fanus oldu.
Nefessiz kaldık, söndük, aşkımız alevlendi
Leyla Mecnun’a döndük, sevgisizler evlendi.

Beraber olamadık, kaçtık, kurtulamadık
Uzakta kalamadık, hiçbir yol bulamadık
Yıkılası tüneli kilitlemiş birisi
Kaderin hain eli! Hep bahane gerisi...

Sil şafağın kanını! Belki görünür yüzün.
Aşkın güzel yanını örtmüş, özlemlerle hüznün.
Güneş doğmaz, sen doğsan; yarılır ortasından
Yalnızlığımı boğsan! Hasreti arkasından! ..

Onur Bilge

..UNUTURSUN

Unutursun demek kolay değil mi
Nasıl unutulur o kor bakışlar
Her anı bambaşka olay değil mi
Nasıl kurutulur kanlı akışlar

Yaz aşkı değildir unutulacak
Şıradan aşklarla bir tutulacak
Öyle bir büyü ki kim kurtulacak
Saikalar gibi kalpte çakışlar

Doyumluk değil ki vuslat tadımlık
Aşılmaz mesafe bir kaç adımlık
Baharın barutu tam bir atımlık
Nasıl da yaşandı kahreden kışlar

Dutlar yeşillenir mimoza açar
Cennet diyarına kuş kanat açar
Ilık rüzgârlara bağrını açar
Yürekten yüreğe kezzap yakışlar

Ne kadar mutluyduk bahardan güze
Kanardık güneşe şarkıya söze
Ne çok yakıştırdı tebessüm yüze
Kuzguni saçlara ak gül takışlar

Her düşünce içi kana boyuyor
Hatıralar oyuk oyuk oyuyor
Gün geçtikçe daha beter koyuyor
Sevdamızda kara kara nakışlar

Artık bir farkı yok baharla kışın
Ceremesi acı çıktı kaçışın
Çılgınca severken bu ayrılışın
Şimdi o yerlerde baykuşlar kışlar

Onur Bilge

..USLAMLAmA

Bir kulu ondan değil ancak kendimden gizli
Gizli sevmişim güya cümle âlem bilirken
Bilirken üflemeden yenmez alaka bile
Bile bile ladestir semtine uğranır mı

Uğranır mı belaya yapmışken aşk ilmini
İl mini hapisane ev ev değil tabutluk
Tabutluk keresteyi sunarken ağaç canla
Canla başla içine girmeye hazır mıyım

Hazır mıyım gönlünde hiçbir şey bilmiyorken
Bilmiyorken tanıma arzusu ile yanan
Yanan ve eriyen tüm nesnelere gibi nurla
Nur'la gelmiş giderken bu sevda nerden çıktı

Çıktı rayından akıl fikir Sana emanet
Eman et şaşkın kalbim ruhum Allah'a sığın
Sığın cümle isimler sıfatlar idrakime
İdrakime vesile olun tüm yaratıklar

Yara tıklar ve kanar nabız yorgun kalp dolu
Dolu vurmuş ürüne dönmek de var sonunda
Son un da dökülüyor değirmenin taşından
Taşından sakınmazken gül gülle olur dosta

Dost'a dost olmak varken korkusuzca rahatça
Rahatça gönüllere uzanmanın vakti mi
Vaktimi harcamanın üç beş günüm kalmışken
Kalmışken bir başıma hazırlıksız çarnaçar

Çar naçar tebaası ondan yardım beklerken
Beklerken iki melek nöbetleri bitecek
Bitecek seyrettiğim çiçekler gözden uzak
Uzak değil taşıma kazınması adımın

Adımın en büyüğü en zoru o bir adım
Bir adım kaldı bittim alın onu da benden
Benden de kurtulayım artık bitsin yalnızlık
Yalnızlık O'ndan ayrı ikilikte kalmaktır

Kalmaktır Yâr'dan ayrı gurbette yaşamaktır
Yaşamaktır Bir'de bir olmak tevhit saadet
Saad et son nefeste O/Nur/la cümlemizi
Cümlemizi tekrarlat La İlahe İllallah

Onur Bilge

..UYAN

Bira kutularının içinden bak dünyaya!
Karanlıklara göm, kıpkızıl bakışlarını!
Küçül, küçül! ..
Küçücük kutular içinde kaybol!
Şişelere mantar ol!
Sıkış, kal!
Kapak ol!
Döne döne sar!
Sımsıkı
Ayrılmamacasına! ..

Pırıl pırıl kubbeler altında devleşme!
Gökleri delip geçme, secde secde! ..
Yıkanma, Kabe'nin çeyresinde!
Kutsal topraklarda çoğalma! ..
Bereketlenme, bir yoksulun ekmeğinde!

Kokulu günahlara dal!
Durma! ..
Nefsini büyüt, şımart!
Sıradan bir oyuncak ol, ellerinde! ..

At, beyaz insanları!
Kov gitsin; hadisler, ayetler!
Ya da yüklen sırtına, kitapları!
Taşı, ölünceye kadar! ..

Sana ne faydası var?
Neye yarar?
Zarar üstüne zarar! ..

Uykulara kaçmaktasın, sorunlarından
Kâbus ki ne kâbus! ..
Tatlı bir düşe hasret yılların...
Huzursuzluk, çırpınış...
Ter içinde uyanış, hengâmeye! ..
Koş, git, gel, uğraş, didin, kazan, ver! ..
Ver, ver, daha, daha! ..

Oysa
Çıkmazına girmişsin, son sokağın
Kör duvar yaklaşmakta! ..
Bir yerlerde
Zamanı sayan biri var! ..
O duvarda bitecek, maçın!
Son düdük beklenmekte! ..

Koş, davran, paralan! ..
Az kaldı zaman! ..
Neydi o çaban?

Tut ki; şampiyonsun...

Şan üstüne şan! ..
Ünvan üstüne ünvan! ..

Kupaların nerde?
Apoletlerin? ..

Seni
Çırılçıplak bekler
Toprağın altı! ..

Burda uyuyan
Orda yanan! ..
Uyan artık, uyan!
Uyan! ..

Onur Bilge

..UYANACAKSIN

Bir kez bile feryadımı duymadın
Vakit dar, ne zaman uyanacaksın?
Kaçtın, Hakk'ın kitabına uymadın
Uyku gaflet canan, uyanacaksın! ..

Aslında neslinde bunlar var mıydı?
Abdest zor, namaz yok, yerin dar mıydı?
Telâşın ne, dört bir yerin har mıydı?
Ölünce, ne yaman uyanacaksın! ..

Kaç gün mutlu oldun, nasıldır sefa?
Dünya yalan, hayat denilen, cefa
Hangi sevgiliden gördün ki vefa?
Ömür, yanan saman, uyanacaksın! ..

Değer bilmeyene değer verirsin
Şeytandır, yaklaşma; yanar, erirsin! ..
Gelirsin sözüme, bir gün gelirsin! ..
Yakında, bigüman uyanacaksın! ..

O/Nur uyarıyor, seni yermiyor
Ne yazık, hesaba aklın ermiyor
Azrail, kimseye vakit vermiyor
Hayat darmadağın, uyanacaksın! ..
Her yer ateş, duman, uyanacaksın! ..

Onur Bilge

..UZUNCA BİR GÜN

Ne bayram ne düğündür
Ne yarındır ne dündür
İki yok arasında
Var diye gördüğündür

Yarın gelmeyecekse
Gün bugünse ve tekse
Dün yoksa arasında
Uzunca bir bugündür

Yarın değil dün değil
Bitmez gördüğün değil
Sonsuzluk arasında
İnsan ömrü bir gündür

Onur Bilge

..ÜMİTSİZLİK

Elimi uzattım kolum kopuyor
Bitmeyen istekler beni yoruyor
Kazancımı sağım solum kapıyor
İyi ki bedeni Allah koruyor

Doğru bir tanedir yanlışsa çoktur
Keyfin yerindedir karnın da toktur
Güzelim bu işin çözünü yoktur
Beklentilerini yel uçuruyor

Aklına koyunca söz dinlemezsin
Önerilerimle perçinlemezsin
Haline ağlayıp da inlemezsin
Halbuki önünde kabir duruyor

Ben başka söylerim sen başka dersin
İşine geleni de gasp edersin
Görürsün yakındır verilir dersin
Yerde birileri hesap soruyor

Öyle de olmuyor böyle de olmaz
İlistire dönmüş gönül aşk dolmaz
Kalbim donmuş buza sevda kaydolmaz
Yılların gözyaşı yeni kuruyor

Onur Bilge

..VARILMAZLARA VARMAK

Yağmurun denize değişi gibi
Dokunmak sana...
Yeşilin güneşi sevişi gibi sevmek...
Bir seher vaktinin gelişi gibi
Özlemek, beklemek umutla...

Hatıralarda yaşamak değil
Sevgi nefret arasında dolaşmak
Hüzün şarkılarına gömmek değil
Simsiyah gözlerini...

Girdaplarında tükenmek
Çıkmazlarında dönüp durmak değil, aşkın.
Bir sahra yazı sonunda
Kavurucu çöl rüzgârlarının ertesinde
Sonbaharı beklemek...
İlk serpintilerin çıplak tendeki serinliğini...

Acımasızca vurmak kabullenişe! ..
Vurmak, acımasızca! ..
"Varsın geçsin ömrüm, öyle ya da böyle! .." dememek...
Akdeniz akşamlarının peşinden koşmak
Sokak sokak...
Hüzünlü şarkılara inat
Anlaşılmaz gözlerinin gizemini içerek sarhoş olmak...
Geçmek geçilmezleri
Yarışircasına! ..
El ele varılmazlara varmak...

Onur Bilge

..VARLIK KADAR

Varlık kadar adem de var
Özüm yâre güzüm yere akıyor
Nefsim de iradem de var
Gözüm yâre yüzüm yere bakıyor

Bir Havva bir Âdem'de var
Sözüm yâre yüzüm yere akıyor
Ne ararsan âdemde var
Çözüm yâre düzüm yere bakıyor

Aşk ateşi her demde var
Canı inletiyor canan yakıyor
Bu dem kadar o dem de var
Han serinletiyor külhan yakıyor

Mah benizli bir şah da var
Ahı inletiyor vahı yakıyor
Hak ışığı her hâkta var
Hakkı zikrediyor Hakk'a bakıyor

Onur Bilge

..VAROŞUN MANZARASI

Akan damlar damlar da ara sıra şarlar da
Niceleri de kalmış ne yazık dışarlarda
Odalarda leğenler tıkırtılar damlarda
Kadınlarda bir telaş sükûnet adamlarda

Aşına görüntüler acı elem arası
İşte böyle güzelim varoşun manzarası

Şemsiyeler ters dönmüş su dolmuş çizmelere
Anlatmak öyle zor ki yazmayla çizmelerle
Kıyasıya bir yağmur saçaklarda damlarda
Cümle âlem perişan tasalarda gamlarda

Ne düşüşü şüşüşü hep yeki dubarası
İşte böyle güzelim varoşun manzarası

Caddeler göle dönmüş sokaklar diz boyu su
Epeydir böyle yağış görülmedi doğrusu
Yalnız ördekler değil kazlar bile yüzecek
Kış zamansız bastırdı kıyasıya üzecek

Duvarlar buzdan sanki Eskimo mağarası
İşte böyle güzelim varoşun manzarası

Alışık asık yüzler canından bezmelere
Yine de bin bir pişman tövbeler gezmelere
Kıskıvrak bağlamakta eli kolu yoksulluk
Sadece çaresizlik ne adamlık ne kulluk

Gelir gelmeden gider ağır basar darası
İşte böyle güzelim varoşun manzarası

Sakince dans etmekte karın biraz sulusu
Birazdan ayaz iner başlar meşhur dolusu
İlkin mercimek kadar sonra nohut ve ceviz
El mecbur koşar adım bahçeye ineceğiz

Ardından kaçınılmaz fırtınası borası
İşte böyle güzelim varoşun manzarası

Mutlaka baca uçar duman dolar burası
Er geç bana çıkacak fedakârlık kurası
Nasılsa sorulacak o ahiret sorusu
Ellerimde kalacak sobamızın borusu

Boğazımda bir yangın enkaz katran karası
İşte böyle güzelim varoşun manzarası

Yüz göz is pas hiç çıkmaz işin kara kınası
Adamın gece gündüz nasıl ağlar anası
Kesik kesik öksürük yemyeşil ifrazatı
Hikmetinden sorulmaz bin birdir bilir Zatı

Bir lokma ekmek için ne pulu ne parası
İşte böyle güzelim varoşun manzarası

Yara sonradan değil hepten kader yarası
Ezelden karalanmış iki kaşın arası
Doksan dokuzdur adı bilmem ne nedir muradı
Yerden yere vurarak süründürür Murat'ı

Avaz avaz bağırrsa sessiz çıkar narası
İşte böyle güzelim varoşun manzarası

Onur Bilge

..VATAN SEVGİSİ

Allah Vatan Millet Bayrak denilince ağlarız
Gece gündüz Esmâ Hüsna ananımız var bizim
Yürek yanar şiir yazar ağıt yakar çağlarız
Feda olsun Vatanıma bir canımız var bizim

Allah sevgisinden gelir yurt sevgisi mümine
Canla savunmaya hazır mümin ile mümine

Yıllar yılı cephelerde birbirine kalkanlar
Şimdi nasıl düşman olur neden dinmez al kanlar
Yabancı bize dost olmaz savaşmaya kalkanlar
Ne yazık ki tahriklere kananımız var bizim

Asırlardır bir arada Kürt'ümüzle Türk'ümüz
Birdir İstiklâl Marşı'mız ezanımız türkümüz

Bir eksilsek bin dirilir hududa dikiliriz
Gerekirse yurt sathına serpilir ekiliriz
Gül bahçesidir bu Vatan fidanca dikiliriz
Şehitlere ölü denmez inanımız var bizim

Cennet kapısından doyar gezer yedi kat gökte
Başka bir yaratılıştta yaşar yeşilde gökte

Türkiye Cumhuriyeti çürük köhne dam değil
Anarşi ve terör ile devrilecek çam değil
Geçmişî imparatorluk şehit olsak gam değil
Muhammed Mustafa gibi cananımız var bizim

Hangi toprak vatan olur kan ile boyanmadan
Her ete yürek mi denir aşk ile o yanmadan

Biz bu topraklarda doğduk burda yere batarız
Ya şanımızla yaşarız ya içinde yatarız
Şehitlik mertebesine ermeğe can atarız
Allah ve Vatan aşkıyla yanarımız var bizim

Müslüman'a şeb-i arus kalplerimizde Kuran
Esfel-üs Safilîn'dedir askere pusu kuran
Cehennemın dibindedir askere pusu kuran

Onur Bilge

..VATAN TALANI

Yer kalmadı yerde, yer yer yendi yer!
Parsel parsel, vatan talanıdır, bu! ..
Binlerce şehidi yer yer yedi yer! ..
İmparatorluğun kalanıdır bu! ..

Yedi kat göklerde, yedi kat yerde
Şehit iniltisi duyulmaktadır! ..
Kime emanet yurt, sahibi nerde?
Hangi vasiyete uyulmaktadır?

Alanya, Manavgat, Kemer satıldı
Topraklarımıza giremiyoruz.
Tapular alındı, imza atıldı
Güya, tek taşını veremiyoruz! ..

Kıbrıs sırada mı? Neler oluyor?
Boşa mı suladık, toprağı kanla?
Elin adamları yurda doluyor
Hem demir atıyor, bin bir mekânla.

Her nereye baksam, zifiri zindan
Araziler cebren satın alınmış
Zavallı köylüler bezmiş canından
Eşkiyalar gibi köye dalınmış.

O/Nur/la korunan topraklarımız
Yalnız bize ait, bizim kalmalı! ..
Bir bize gülmeli yapraklarımız
Yurttaş, yurttaşından emir almalı.

Onur Bilge

..VUR KIR

Son bir kez baktım gözlerine
Veda edercesine
Gözlerinin derinliğine
"Ben de perişanım! " diyordun
Sessizce.

Acı, yumruk yumruktu boğazlarımızda
Ne ileri, ne geri
Tıkanıp kalmıştık, öylesine
Kabullenir gibiydik kaderi
Oysa isyanlardaydık
Hiç sevmemiştik böylesine! ..

Savur, eline ne geçerse! ..
Kır, dök, boşal! ..
İndir camı çerçeveyi aşağıya! ..
Meydan oku dünyaya! ..

Ya da "Gitme! " de
"Ben, sensiz yaşayamam! " de
"Sen benimsin!
Ölsem de bırakmam! " de.

Diyemiyor musun?
Hakkın mı yok?
Yasak mı?

O zaman
Ne kadar odun varsa, kırılacak
Koy önüne
Al baltayı, nacağı eline
Vur
Kaderin yüreğine yüreğine! ..
Rahatlayana kadar vur! ..

Sonra
Dur, düşün, kabullen
Gün sayacaksın artık
Ay, mevsim, zaman...
Ne zaman döneceğim kim bilir
Kim bilir ne zaman! ..

Onur Bilge

..VUR SAZINA

Vur sazına, Allah'ın yolu ıssız kalmasın!
Soyguncular sabinin haklarını almasın!
Ola ki kalbi açar, uyuyanlar uyanır
Fâsık burada kaçır, orada yakalanır.

Âşık isen çal söyle, doğruları diz artık!
Usandık şöyle böyle sözden bıktık biz artık! ..
Her gün daha ileri; susan, geride kalır!
Birkaç tane ukalâ, kendini âşık sanır.

Âşık o ki hak sözü ölse de söyleyecek
Sözle açıp kör gözü, ruhları eyleyecek!
Ozan irşat ettikçe, âlim sıfatı alır
Sazı "Allah! .." dedikçe, batıl kale mi kalır!

O/Nur, ölünceye dek yolunda; yoldaş, inan!
Sendeki Allah aşkı, ıssız dumansız yanan.
Bir kez düşmesin ateş, kalpten kalbe yayılır!
Belki binlerce mümin, zaman varken ayılır! ..

Onur Bilge

..VURGUN ÜZERİNE VURGUN

Şarsıcı yoğun ve berrak duygular
İnadına küskün yorgun üstelik
Şiirlerimdeki coşkun vurgular
Bir o kadar garip durgun üstelik

Sevgi ilgi ile sulanamazsa
Saygı ve yakınlık ulanamazsa
Eselmez tutkuya bulanamazsa
Kurumaya mahkûm dargın üstelik

Aşka mahkûmiyet tek kişilikse
İsrarla aranan salt kişilikse
Oysa beklenen sırf dişilikse
Vurgun üzerine vurgun üstelik

Benzini yeşile boyatamazsa
Hisler ormanında boy atamazsa
Şes çıkaramazsa dayatamazsa
İçten içe harap kırgın üstelik

Onurla yaşanır ötesi günah
Kuluna azabı men eden Allah
Derin pişmanlıkla gelir bir gün ah
Kıyamete kadar sorgun üstelik

Onur Bilge

..VURGUNUM ÂŞIĞIM HASRET ÜSTELİK

Ellerini ellerimden almışsın
Durgunum suskunum yasta üstelik
Saatleri de mi geri almışsın
Yorgunum güçsüzüm hasta üstelik

Kahvaltıya çağırıyor birisi
Ayaktayım gayretimdirisi
Hiç tadım yok bin bahane gerisi
Kırgınım halsizim bitkin üstelik

Varlığının ışıltısı sarardı
Yedi renkli mutluluğa karardı
Üst üste tam yedi kat gök karardı
Vurgunum aşığım hasret üstelik

Çayın rengi uçmuş nasıl içilir
Reçel tatsız ekmek saman ya peynir
Yokluğuna gömüldüğüm ev kabir
Dargınım perişan harap üstelik

Ölü müsün diri misin nerdesin
Hayatıma inen en son perdesin
Ne haldeyim nasıl şana kim desin
Vurgunum yaralı ağır üstelik

O Nur demiş yazılmış Çin yazısı
Yazgı değil serapa iç sızısı
Okunmuyor kanlı çivi kazısı
Sorgunum davacı çetin üstelik
Sorgunum ta haşre kadar üstelik

Onur Bilge

..VURGUNuM BEN SANA

Bir çığın düşmesi sese bağlıdır
Koptum, davet eden sese vurgunum!
Döndüm döndüm... Çılgın gönlüm dağlıdır
Sana kavuştuğum için durgunum
Vurgunum ben sana, hâlâ vurgunum!

Ya acımasızca itmişim seni
Ya da paramparça etmişim seni! ..
Ne zaman bırakıp gitmişim seni?
Arkandan koştuğum için yorgunum
Vurgunum ben sana, hâlâ vurgunum!

Çığın kalbi vardı, sıcaklığı da...
Hücre hücre farklı berraklığı da...
Beyazda gizlenen ufaklığı da...
Fark edemediğin için dargınım
Vurgunum ben sana, hâlâ vurgunum!

Büyüyerek, ezip geçtim, her yeri! ..
Uzaklaşmasaydın, gelseydin beri! ..
Bir ceset olarak girdin içeri
Hem mezarın oldum, hem de sorgunum
Vurgunum ben sana, hâlâ vurgunum!

Onur Bilge

..VUSLATA DAİR

OkyanuŖa varmaya ne yollar ne dağlar var
Yolculuğumuz bitmez çıkmadıkça canımız
Gölcüklere sığmayız deniz bile dar mı dar
Yoktur O'nun zikrinden gafil bir tek anımız

Sessizce avaz avaz gökleri inleterek
Zerreden kürelere ismini dinleterek

Derin bir tefekkürde her an huzurda hazır
Her yerde ve her halde çağıl çağıl durmadan
HuŖu hudu içinde daim Cemal'e nazır
Yalnız rıza umarak başka hayal kurmadan

Selamı duymak için Sevgili'nin yanında
Bu zavallı kulların en çaresiz anında

Dere tepe geçerek yedi dağı aşınca
Yavaşlar yayılarak Safiye vadisine
Arınır durulur kul oraya ulaşınca
Candan içre can bulur can gelir kendisine

Tam doksan dokuz düğüm sabır ile çözüdür
Yarı yolda kalanlar fena halde üzülür

Dört kapı üç sırat var azimle geçmek için
Boyun büküp küçülüp büklüm büklüm akarak
Her kıvrımda Hakikat sırrını çözmek için
Her dönüşte bir şerri cayır cayır yakarak

Döne döne saf olup yükselerek semada
Meleklerle saf tutup nur olarak semada

Resulünün izinden ayırmasın Yaradan
Yol içinden yol açsın engelleri yıkalım
Çölleri yeşertelim can fişkırınsın oradan
Şecdede yok olarak arşa kadar çikalım

Varlığımızdan geçip var olalım Varlık'ta
Yok olduğumuz yerde çok olalım varlıkta

Onur Bilge

..Ya RESULULLAH

I

Seni andık bu gece
Andık Ya Resulullah
Miraç'tan bir gün önce
Yandık Ya Resulullah

Seni göremediysek
Bari hırkanı giysek
Sünnete uyabilsek
Kandık Ya Resulullah

Nerede Kur'an sesi
Şarkı türkü çan sesi
Her sesi ezan sesi
Sandık Ya Resulullah

Ümmetin bir hoş oldu
Benlikten sarhoş oldu
Maddeci bomboş oldu
Candık Ya Resulullah

II

İhtiyaçlar bitmiyor
Nefse takat yetmiyor
Şeytan baştan gitmiyor
Hayret Ya Resulullah

Ayet ayet ilettiler
Hece hece bellettin
Dinimizi öğrettin
Affet Ya Resulullah

Aşk Burak oldu sana
Ulaştın Yaratan'a
Allah adı anana
Gayret Ya Resulullah

Zikreden âşıklara
Gece uyanıklara
Yüreği yanıklara
Ülfet Ya Resulullah

Düşte sana erelim
Doya doya görelim
Yüzünden nur derelim
Lutfet Ya Resulullah

Seni görmek dileriz
Yaşımızı sileriz
Şefaitle güleriz

Elbet ya Resulullah

Huyunla bezet bizi
Kendine benzet bizi
Sırat'ta gözet bizi
Medet Ya Resulullah

Onur Bilge

..YABAN GÜLÜ

Seni seviyorum desem kızacaksın yaban gülü
Yakında yarım aklımı bozacaksın yaban gülü

Seni düşünsem eririm sevmeye kıyamam seni
Gelsen canımı veririm sarmaya kıyamam seni

Dokunsam dağılacaksın tozacaksın yaban gülü
Dört yaprağa fermanını yazacaksın yaban gülü

Sana değersem eririm sarmaya kıyamam seni
Gelsen canımı veririm öpmeye kıyamam seni

Onur Bilge

..YABANCILAŞMA

Domuz derisinden post mu olacak
Ele karışmaktan kâr olur sanma
Ezeli dışmanlar dost mu olacak
Türk'e sadece Türk yâr olur kanma

İçerde dışarıda kaynıyor yılan
Yabancılaşma/ya arttı bayılan
Gaflet uykusundan yok mu ayılan
Yurdun dört bir yanı nâr olur yanma

Gülerken ısırır sakın kanarsın
Yara açar yıllar yılı kanarsın
Onur olmaz övgü ile anarsın
Yarın sana döner âr olur anma

Onur Bilge

..YAĞMURU GÜLDÜRMEK

Hep ağlattılar yağmuru
Ben güldürüyorum
Defterini dürüyorum acıların
Öldürüyorum kederi hüznü melankoliyi
Senli şiirler örüyorum
Duygularımıza tıpatıp uyan
Görüyorum damlaların gülümsediğini
Çiğ tanelerinin mahmur mahmur gerindiği
Serinlediğini
Toprağın çimenin
Göklerin yerin
Gönüllerin ruhların
Yüreklerin
Her şeyin her yerin

Duymaz oldum
Can çekişenlerin
Ağaçların ekinlerin çiçeklerin
Hâsılı en küçük bir şeyin inlediğini

Hep ağlattılar yağmuru
Ben güldürüyorum

Duygular koyuyorum koynuma
Gülen yağmurlarda yıkanmış
Şiirler yapıyorum sana
Yüreğimde demliyorum
Bir süre bekletiyorum
Kokusundan anlıyorum demlendiğini
Gözlerime dolduruyorum
Mutluluk mutluluk
Sevinç sevinç
Biliyorum
Bakışlarımın derinliklerinde dinlendiğini
Kendimden geçercesine okuyorum
Duyuyorum
Aynı tarzda aynı hislerle dinlendiğini
Ve gayet iyi biliyorum
Beni çok sevdiğini

Hep ağlattılar yağmuru
Ben güldürüyorum

Şiirler örüyorum ikimiz için
Mutluluk renklerinde
Sana dair şiirler
Bana dair
Aşka dair
Ve sair...

Onur Bilge

..YALNIZ SEN

Sesinden başka seda
Duyulur mu, Allah'ım! ..
Mümin, fitne fesada
Koyulur mu, Allah'ım! ..

Ne varsa, var sanılan
Rengine aldanılan
Hayal, oyalanılan...
Hiç olur mu, Allah'ım! ..

Âşıkların muradı
Dillerde Allah adı!
Lâfz-ı Celâl'in tadı! ..
Doyulur mu, Allah'ım! ..

Evden çıkmadan daha
Ruh, Âlem-i Berzah'a...
Kabirden geniş saha
Oyulur mu, Allah'ım?

Bürününce barağa
Kefen, beden toprağa...
Gübre olur yaprağa
Soyulur mu, Allah'ım?

Tövbede avuçlarım...
Sayılır mı suçlarım?
Ben nefsimi suçlarım!
Uyulur mu, Allah'ım! ..

Ne onlar var, ne de ben...
Bir Sen varsın, yalnız Sen! ..
O/Nur/lu benlikte ben
Can bulur mu, Allah'ım! ..

Onur Bilge

..YALNIZIZ

Yalnızız sevgisiz kalınca, yalnız
Mutlaka yüreği yaracak, biri!
Yalnız, başkaları için yaşarız
Kalpteki yarayı saracak, biri!

Tekrar hayat bulup, sanki teninle
Baştan yaratılıp, senin geninle
Aşk ile alışım olup, seninle
Sevda kozasını saracak biri!

Kulak verip, dar zamanda çağrına
Derman olup, yürekteki ağrına
Gece gündüz sevgi dolu bağrına
Basarak, sınıksız saracak biri!

Gururu ateşe atarcasına
Kovsan da eşige yatarcasına
Geceyi gündüze katarcasına
O/Nur/la Allah'a varacak biri...

Onur Bilge

..YALNIZLIK

Yine yalnızım gecede
On birde...
Bir, ay yalnız
Bir, deniz
Sonra ben, bir de.

Mehtap varmış
Herkes balkonlardaymış
Gözler bir denizde
Bir aydaymış
Yakamozlar ışıldarmış
Göz alırmış...

Neler paylaşırdık seninle!
Neleri çoğaltırdık, paylaşa paylaşa!
Yanımda olabilseydin
Gelebilseydin...

Seni haritalarda aramak da varmış! ..

Mehtabı paylaşabilseydik!
Çoğaltsaydık, paylaştıkça
Ay ışığını, yakamozları...
Rengârenk olsaydı, denizin yüzü
Belirginleşseydi, ayın gülüşü...

Herkesin bir beklentisi vardır
Bir hülyası, bir düşü...
Benimki, seninle bana kadardır.
Biliyorum, imkânsızdır
Ya da çok zaman vardır.

Biraz daha serin esseydi, rüzgar
Bakışlar daha sıcak, sıcacık...
Buharlar yükselseydi bardaklardan
Sigaralar unutulabilseydi.
Dalıp dalıp çıkabilseydik, denize ta buradan.
Ayda, bir kahve içimi kalabilseydik
Güneşe el sallasaydık, geceden.

Şiirler okusaydık, sevgiye dair
Mutluluğa dair
Yıldızlara, aya, iri gözlere
Ve hep, aşkımıza dair...
Kimsenin anlayamayacağı yoğunluktaki sevgilerden
Yüreklere sığmayan duygulardan oluşan
Şiirler okusaydık!
Her yıldızda birer tane...

Birinde benden
Benim yüreğimden
Yanan gönlümden...

Birinde senden
Hasret Ağacı'ndan...
Dilinden, gözlerinden
Çaresiz dolanan ellerinden...
Derinden, derinden...
Yüreğinin derinliklerinden...

Sabaha kadar dolaşsaydık
O yıldız senin
Bu yıldız benim! ..

Neden uzaklardasın, sevgilim?
Neden, yalnızlıklar hep benim?

Nasıl bir bütün olurum, uzakken senden?
Ne anlarım, müzikten, şiirden, geceden
Ve saire den? ..

Oysa
Senden gelirdi, tüm güzellikler.
Sesinden
Sevincinden
Gözlerinden
Ellerinden
Yüreğinden
Senden...

Büyülü bir gizem değerd, yere
Nereye baksam
Neye baksam
Başım dönerdi!
Neye, nereye baksam! ..

Bir bütün olurdu, mutluluk
Böyle, parça parça arayıp durmazdık
Telefondaki, radyodaki seslerde
Anılarımızdaki yerlerde
Düşlerde...

Vurmazdık duvarlara, kapılara...
Atmazdık kendimizi
Yardan yarlara...

Neden gidersin oralara
Bilmediğim diyarlara?
Bari her saat başı ara!

Sen yoksan
Mehtap da kara
Yakamozlar da
Gece de

Karanlıklar da
Yalnızlıklar da...

Hasret Ağacı'm
Gönül Güneşi'm
Eşim...
Işık ver onlara!
Renk ver onlara! ..

Bari ara, ara!
Beni hep ara!
Hep ara!

Bulsan da ara
Kaybetsen de!
Bin kere bulsan, yine ara!
Yine! ..
Tekrar tekrar ara! ..
Yanıdayken de...
Canındayken de...
Canının içindeyken de...
Canının içiyken de! ..

Onur Bilge

..YARDIMSEVERLİK

Tüm sevgilerimiz çalınmış bizden
Gözyaşı gölüne katılmışız biz
Kazandıklarımız alınmış bizden
Yardımda en öne atılmışız biz

Sevgi istemişler yürek vermişiz
Aç kalıp açlara yemek vermişiz
Yıllarca boşuna emek vermişiz
Üç kuruş çıkara satılmışız biz

Uğraşamamışız rüyalıklarla
Anlaşmamışız dünyalıklarla
Savaşmamışız kayalıklarla
Evrenin dışına atılmışız biz

Allah'ın adını anıyoruz ya
Kula bile bile kanıyoruz ya
O/Nurla gönüllü yanıyoruz ya
Cehennem narına çatılmışız biz

Onur Bilge

..YAŞADIĞIM SOKAK

Yazları yaz yapan heyecan sevinç
Sende beni bende seni bulduğum
Yaşadığım sokak seninle ilginç
Maziye döndükçe mutlu olduğum

Gözlerin gözlere tutkusuydu o
Aşk kucagındaki uykusuydu o
Dünyanın en yüce duygusuydu o
Kaç kez yakalanıp da kurtulduğum

Konuşmanın yasak olduğu yerde
Melankoli dolanıp dururken serde
Düşüp kara sevda denilen derde
Yemeden içmeden yanıp solduğum

Çöktükçe aklımı yedi geceler
"Bu aşkta ümit yok" dedi heceler
"Kavuşmadan göçüp gitti niceler"
Duyuldu firakım ve kaybolduğum

Ürkütmeden tutup okşayan bakış
Yürekten yüreğe ılık bir akış
Onur'lu sevgiden simli bir nakış
Düşündükçe sonsuz huzur dolduğum

Onur Bilge

..YAŞAMA SEVİNCİ

Allah'ım Hamdolsun mutluyuz mutlu
Rahmetin iniyor çıldırıyoruz
Dünya düğün dernek kutlu mu kutlu
Evreni ayığa kaldırıyoruz

Sonsuzun çoğalan karelerince
Çiğ gibi büyüyen kerelerince
Yarattıklarının zerrelereince
Hamd'la kâinatı dolduruyoruz

Kalbi karartınca derin bir hüzün
Işığın sönünce parlayan yüzün
Farkı kalmayınca gece-gündüzün
Umut güneşini solduruyoruz

Bir orman yangını olur her dua
Yalımı hükmeder toprağa suya
Allah sevgisini kalp duya duya
Olmaz denileni olduruyoruz

Onur azaldıkça fişkirir iman
Küçücük kalp değil yanardağ yanan
Ey Yedi Kat Yeri Göğü Yaratın
Aşkından akıllar aldırıyoruz
Aşkından akıllar aldırıyoruz

Onur Bilge

..YAŞARKEN

Vücut sağlıklı hoş iken
Kaza hastalık gelmeden
Rahatça katlanır beden
İman namaz oruç ne var

Varsa biraz paran pulun
Kabe'nin yanında bulun
Ahiret yolu çok uzun
İman namaz oruç ne var

Zekâttan haberin olsun
Örnek peygamberin olsun
Binini ver birin olsun
İman namaz oruç ne var

Dilini zikire kullan
Cebini fakire kullan
Gücünü kâfire kullan
İman namaz oruç ne var

Çocuğuna gayret sarf et
Farz ile sünneti öğret
Küçükken Kuran'ı bellet
İman namaz oruç ne var

Hakkı söylesin şiirin
İlâhiye dönsün dilin
Öğrensin kızın gelinin
İman namaz oruç ne var

Uzun yola çıkacaksın
Yollarda ne yakacaksın
Azık al acıkacaksın
İman namaz oruç ne var

Varlık kabirlere kadar
Yatacağın yer dar mı dar
Toprak sıkacak o kadar
İman namaz oruç ne var

Çiğlikler mahşere kadar
Ömür bitmiş kullar naçar
Ölü kime avuç açar
İman namaz oruç ne var

Yaşama sen safa ile
Muhammet Mustafa (S.A.V.) ile
Döndürülürsün Fail'e
İman namaz oruç ne var

İcelin verir mi aman
Ölüm gelmiş dolmuş zaman

Uyanacaksın o zaman
İman namaz oruç ne var

Kuran'ı taşıyamadın
İslâm'ı yaşayamadın
O/Nur/la ışıyamadın
İman namaz oruç ne var

Onur Bilge

..YAŞATMAK İSTERDİM

YAŞATMAK İSTERDİM

Yaşatmak isterdim seni
Elimde olabilseydi
Yaşaman için ölümüm dahi gerekseydi

Yaşatmak isterdim seni
Bir köy evinde
Ağaçlar içinde kaybolmuş
Ahşap harap tek odalı bir de
Alabildiğine çiçekli
Sınırsız bir bahçe
Önünde bir göl bir çay bir arık belki de

Kuş sesleri mi istersin
Su sesi mi dersin
Şarkılar mı dinlersin
Sevgi şiirleri mi
Yağmurun kiremitlerdeki tıkırtısını mı
Oluklardaki şakırtısını mı yeğlersin
Ya da olabildiğince sessizlik
Ne dersin

Yeşilden bıktığın olur mu
Ara sıra başını kaldırıp
Bakar mısın maviye
Az gelir mi çiçeklerin alı sarısı
Maviliklerden beyazlar mı beklersin
Siyah yine arkada fonda
Karanlık bir gece yarısı

Rüzgarlara ismarlardım serinliği
Sıcaklığı güneşe
Pür neşe başlardın güne
Pür neşe

Güneşin bittiği yerde
Grileşirdi romantizm
Tatlı bir yorgunluk akşama doğru
Biraz durgunluk
Çilingir sofrası
Mum ışığı
Parfüm kokulu tütsüler
Doğunun gizemli dünyasından
Bazen fasıl
Bazen fonsuz şiirler benden

Yaşatmak isterdim seni
Elimde olabilseydi
Yaşaman için ölümüm dahi gerekseydi

Onur Bilge

..YAŞAYABİLİRDİK

.....Ne bir Onur kaldı ne içinde sen
.....O/Nur yeter bana "Ne için desen"

Yaşayabilirdik senle beraber
Ne bir yaşam kaldı ne içinde sen
Beni de kaybettin senle beraber
Ne bir varlık kaldı ne için desen

Sen terk edenlerin aşkını koru
Aman sorulmasın hakkında soru
Ellerin koynunda çıkarla zoru
Ne bir kadın kaldı ne içinde sen

Bir çift mavi gözü düşünle hayal et
Bir tebessüm sakla kalbinde seyret
O gitsin sen ona etme ihanet
Ne bir sevda kaldı ne içinde sen

Geçmişe takılı yaşıyorsun ya
Ne yaşadığına şaşırıyorsun ya
Unutamamışsın aşırıyorsun ya
Ne bir gönül kaldı ne içinde sen

Çok önemsendiğin el neyin nesi
Nasip olmaz para pulu iğnesi
Kalp sesi değil bu ecelin sesi
Ne bir hayat kaldı ne içinde sen

"Biraz yürüyelim" desem yorgunsun
Dışta beğenmezsin içte durgunsun
Ya sen sanki bana çok mu uygunsun
Ne bir huzur kaldı ne içinde sen

Tek paylaştığımız tavla oyunu
Oynamadın ipe serdin ununu
Hırsıyla imzaladın zarın sonunu
Ne bir oyun kaldı ne içinde sen

Herkesle can ciğer benimle suskun
Bana durgun yorgun ellere coşkun
Ya biraz hastasın ya basar uykun
Ne bir sohbet kaldı ne içinde sen

Beni mi çağırdın bu ben ben değil
Önce sen değiştin bu sen sen değil
Ev kabir ben ölü bu ten ten değil
Ne bir yuva kaldı ne içinde sen

Boşuna arama burda değilim
Beni merak etme darda değilim
Daha çürümedim hurda değilim
Ne bir sevda kaldı ne içinde sen

Belki bir hayali yaşayacaktık
Hülyayı gerçeğe kazıyacaktık
Sevdayı sonsuza taşıyacaktık
Ne bir hayal kaldı ne içinde sen

Azrail'in eli daha sıcaktır
Elimi uzatsam kavrayacaktır
Mezarda mutluluk tam olacaktır
Ne bir azap kaldı ne içinde sen

Yılan çıyan akrep dolarsa dolsun
Sual melekleri olursa olsun
Azapmış ateşmiş n'olursa olsun
Ne bir dua kaldı ne içinde sen

Duyguyu bırakıp uymalı akla
Yaşayamıyorum bunca yasakla
Sana son şiirim istersen sakla
Ne bir yürek kaldı ne içinde sen

Yalnız değilim ben sensizim yalnız
Beraberliğimiz süsleme yıldız
Mümin yüreğinde tükenmez yıldız
Ne bir gece kaldı ne içinde sen

Her biri bir yıldız Ashabı Kiram
Peygamberimse ay hepsi O'na ram
Ta ezelden iyi onlarla aram
Ne bir boşluk ne içinde sen

Bende ben kalmadı ben bende bittim
Dünyayı bitirdim ukbaya gittim
Gerçek Sevgili'nin aşkıyla yittim
Ne bir Onur kaldı ne içinde sen
O/Nur yeter bana "Ne için desen"

Onur Bilge

..YAZDIKLARIM

Aşkı şiir şiir, simli çevreye
Yaşımın işledim, astım, çevreye.
Şarkı türkü olsun, söylensin diye
Okuyup, dinlettim, yakın çevreye.

Hıçkırma hıçkırma, yaşımın yazdım
Şiirden halıyı yoluna yazdım.
Her şey, mutluluğun, sevincin için...
Seni yaşatırken, ben öleyazdım! ..

Ekmeğim suyumdu, gıdaydı, aştı
Aşkımın sesiydi, dağları aştı!
İçimin içini işgal etmişsin
Kendimi ararken, feleğim şaştı! ..

Arada nesirdir, genelde nazım...
Bazen Necip Fazıl, bazen de Nazım...
"O/Nur/un tarzı tarz! .." dediğim zaman
Şiir biter bende, çekilmez nazım.

Onur Bilge

..YAZDIRMA BANA

Çırılçıplak bıraksam bakışlarımı
Helâk olur gözlerin
Yanarsın canım!

Dokunsam
Ellerin yerinde kalmaz
Kanarsın yıllarca
Kanarsın canım!

Söylesem aşkı ben mısra mısra
Batarsın aklının dibine kadar!

Hangi çılgın benimle yarışır durur?
Aşksa aşk...
Sonsuzun ucuna kadar! ..

Yazdırma aşkı
Yazdırma canım!
Deli bakışların aklımda durur
Vurur yüreğimde
Çılgınlar gibi! ..
Durur, taa ömrümün sonuna kadar!

Onur Bilge

..YELKOVANIN AŞKI

Yelkovan, akrebin umurunda değil!
Karşılık verir mi hiç ercesine?
Diğerinde ise ısrarlı meyil...
Kendini altmışa biğercesine!

Nasıl da ęırpınır, kavuşmak için!
Bir anlık da olsa buluşmak için
Aşkını anlatmak, konuşmak için
Uğraşmayı tek yol seçercesine!

Bir saatten fazla ayrı kalamaz
Yârinden uzakta nefes alamaz!
Böyle tek taraflı bir aşk olamaz!
Sarılır, kendinden geçercesine.

Keşke kalbi dursa, vuslat bitmese!
Kısır döngü bitse artık, gitmese!
Akrep de sarılrsa, onu itmese!
Mest olsa, zamanı içercesine!

Bir fasit daire, yaşamak buyrsa...
Ortak yaşantıya duygular uysa!
O/Nur bir kez cennet kokusu duysa...
Kevser şarabını içercesine!

Onur Bilge

..YENİ YIL

YENİ YIL

.....Adaletin ne yanda Rabbim
.....Adaletin ne yanda

Bu gece
Azap içinde geçen yıllarımı düşündüm şöyle bir
Üç beş gün değil üç beş ay değil
Ağıt ağıt şiirlerimi
Çokluklardaki kahreden yalnızlığımı
Kıvranışlarımı
Zindanlara sıkışıp kalan özgürlüğümün
Canhıraş feryatlarını
Çaresizce duvardan duvara savruluşlarımı
Sonra sabrımı
Fedakârlığımı
Yaşanmamış yıllarımı

Avuçlarım ter içinde
Ayaklarım buz
Yanaklarım alev alevken
İliklerimi titreten nefret
Kemiklerimin içine işleyen
İliklerime çöreklenen çirkin kin
Sadece birkaç damla gözyaşı
Çektiklerimi bilenlerin sözleri
Beynimde yankılandığı için
Yıllanmış ıstırapın yaşları
Oluk oluk akmişti zaten
İçime sığmamıştı
Sabır deryası
Çoktan taşmıştı

Eski yıl biterken
Bilançolar çıkarken
Hesaplar kapanırken
Yer gök titrerken
Yer gök titrerken

Ben sabrederken
Yaratan sabrederken

Henüz çok erken

İki elim on tırnağım bir yakada
Yaşanmamış yıllarımı
Bonkörce harcanan
Gençliğimi geri isterken

Adaletin ne yanda Rabbim
Adaletin ne yanda

Ben sabrederken
Sen sabrederken
Eski yıl biterken

Ömür biterken
O/nur biterken

Onur Bilge

..YIKILAN YUVA

Acıları tersyüz edip giyerim
Sen ne çektiğimi fark edemezsin! ..
Yüreğim yarılr; kanar, ciğerim! ..
Artık mutluluğa gark edemezsin.

Dışım güler oynar, içim kan ağlar
Derdim dağı aştı, sırtımda dağlar! ..
Maziyi anlatmak sana ne sağlar?
Bu saatten sonra çark edemezsin.

Başım bulutlarda, gururlu, yüce
Kim ulaşabilir, bendeki güce! ..
Bırak dorukları; gelip, gizlice
Yamacıma bile park edemezsin! ..

O/Nur/la çıkılan yoldan dönüldü
Binlerce kez yanıp yanıp söndü.
Kırılan, dağılan; sırça gönüldü
Yıkılan yuvayı, bark edemezsin!

Onur Bilge

..YILDIRIM IŞIĞIM

Soy çıkar karanlığı karanlıklardan
Geceyi geceden arala
Kamaşıp kapanınca hayranlıktan
Gözlerimi kirpiklerinle arala
Dünyamı bakışlarınla karala
Ben ona değil sana âşığım
Yıldırım Işığı'm

Koy avuçlarıma zeytin karası gözlerini
Günüme bir gece daha düşsün simsiyah
Bakışların ara ara ışınsın
Kömür gibi kara kara yansın
İliğim kemiğim ısınsın

Bakışların göklerimde kapkaranlık ışınsın
Dünyam aydınlansın
Aydınlansın da isterse dünya yansın

Koy avuçlarıma yüreğini
Tenimde dolanan yangını alsın
Sessizce seyret dinginliğini
Huzurla rengârenk düşlere dalsın
Dokunma sonsuza kadar öylece kalsın

Koy avuçlarıma ellerini
Hissetmeye çalış bende ki sana ait olan beni
Dalga dalga yaydığım sevgiyi
Geri çekme alelacele
Biraz bekle
Ya da bırak hep bende kalsın

Bakışların siyah ışık
Yıldırım Işığı'm
Göklerimde günümde
Ara ara çakan
Kör eden parlaklık
Fakat ne yazık ki bir anlık

Beynimde siyah yanıyor gözlerin
Siyahım simsiyah
Karanlığım zifiri karanlık
Ne olur bir anlık da olsa
Biraz aydınlık

Gözlerimde kapandıkça kapanıyor bulutlar
Karardıkça kararıyor yağmurlar
İçim seninle aydınlık
Yıldırım Işığı'm

Ruhumun yağmurlarında boğulduğum
Böyle sensiz böyle sessiz ve böylesine ıssız gecelerde
Umutsuzluk basar şehrimin sokaklarını diz boyu

Kaldırım kenarlarına düşer hayallerim
Akıntıya kapılır ışıllı saman çöplerince
Serserice yüzen hafif ve ince
İzlerim hızla yok oluşlarını mazgallarda

Düşlerim yaşarımla birlikte zir-i zeminlerde
Aşkın emin ellerde

Gözlerimi yumduğum anda
Siyah şimşekler çakar göz bebeklerimde
Havai fişek gösterisi görkemiyle
Art arda

Onlar
İçimin karanlıklarında gizlediğim
Sana diyemediğim
Bir başıma seyrettiğim duygular

Bırak gözlerini gözlerime
Hep öyle karanlık ışısın bakışların
Geceme gününe
Bir an için de olsa ışısın
Işısın da düşün yıldırımlar önüme
Yeter ki ses gelsin ünüme
Ses gelsin
Yıldırım Işığım

Onur Bilge

..YILDIZ

Sen gönül evrenimde küçücük bir yıldızdın
Son derece çaresiz bir o kadar yalnızdın
Okşayarak büyüttüm kucağımda uyuttum
Seni parlatmak için ben kendimi unuttum

Bilirsin ki sönmesi yakın olan yıldızlar
En parlak olanlardır acır yüreğim sızlar
Kızıl saçlı afetim kemiğimsin etimsin
Hayatımı mahveden sarı felâketimsin

Karanlıkları sevdim güneşten üstün tuttum
Senden başka kim varsa terk ettim ve unuttum
Ne yazık ki yakında ansızın söneceksin
Sefaletten gelmiştin yokluğa döneceksin

Onur Bilge

..YILLANMIŞ ÇİLELER

Beynimin içinde yaşıyorum ben
Aşkınla kurduğun çılgın tuzakta
Yıllanmış çileler taşıyorum ben
Hasretten kördüğüm senden uzakta

Rabbime böyle bir aşkla tapalı
Nuruyla ışılan yola sapalı
Kapı pencereler perde kapalı
On yıl inzivada say ki Irak'ta

Dayanamayınca kırlara çıktım
İnsanlardan kaçtım riyadan bıktım
Ömrümce üzüldüm canımı sıktım
Nefsime eziyet ettim dil 'Hak'ta

O/Nur/a zikirle yürüyüş sohbet
Dostluk arkadaşlık ayrılık hasret
Mutluluk ve huzur gelecek sabret
Özgürlük yakında sense ırakta...

Onur Bilge

..YILLAR ARKAMDA

Kırıntılar verdim, kuşlarım oldu
Huzurla yürüdüm, yollar arkamda.
Sevgiliyle yazım, kışlarım oldu
Bilekte kelepçe, kollar arkamda.

Kefenim sırtımda, zehir aşımda
İşkence izleri durur kaşımda
Her gün bin bir bela garip başımda
Azap ile geçen yıllar arkamda.

Yılan yavrusunu bastım bağıma
Deva bulunmadı ruhsal ağrıma
Kaf Dağı'ndan yankı geldi çağrıma
Saf saf sıralandı kullar arkamda.

Orman, deniz, güneş, kum satın aldım
Açıp perdeleri, seyrine daldım.
Yıldızlar gelecek, haberler saldım
Ayla buluşma var, dallar arkamda.

Meltemler tarıyor, gür saçlarımı
Su serinletirken avuçlarımı.
O/Nur da biliyor tüm suçlarımı
Büyük kavuşma var, salları arkamda.

Onur Bilge

..YILLAR KANAT KANAT

.....Olmak istiyorsan
.....Artık çok geç
.....Ölmek istiyorsan
.....Şimdi

Gecenin gözlerinden kayan yaşlar gibiyiz
Tekerlek izlerinden uçan kuşlar gibiyiz
Sürpriz dolu hayatın sisli puslu yolunda
Şerefli bir biatın korku ümit kolunda

Yollarda bin bir çıkar yolların sonu sırat
Yollar yollara çıkar yıllarsa kanat kanat

Bilinmezlere doğru gidiyoruz istemsiz
İyi güzel ve doğru yaşıyoruz sitemsiz
Kesilmeyi bekleyen kurbanlıklar gibiyiz
Hüznüne gam ekleyen karanlıklar gibiyiz

Yollar yollara akar yolların sonu sırat
Yollar yollara çıkar yıllarsa kanat kanat

Sonsuzlukları yarıp zamanı saya saya
Zamansızlığa varıp gülmeden doya doya
Yol ararken kaybolan şaşkınız zavalliyiz
Yolun sonunu bulan birer kıt akıllıyız

Yollar yollara bakar yolların sonu sırat
Yollar yollara çıkar yıllarsa kanat kanat

Onur Bilge

..YİNE BEN VARIM

Hep sana, hep sana yazıyorum, duy!
Bu gece kanında yine ben varım!
Aşkımı ruhuna kazıyorum, duy!
İçinde, canında yine ben varım!

Kulağına gelen her notadayım
Hep sana doğruyum, o rotadayım
Seni saran her bir ihatadayım
İşte, dört yanında yine ben varım!

Çizdim ve resmettim, kara kalem din
Fethedemediğim, en sarp kalem din.
Sen şiirlerim din, kâğıt kalem din
Okurken, yanında yine ben varım.

Bilmem, ne bulursun; ahmak, alıkta
Gider kaybolursun, kalabalıkta
Özelde, genelde, ayrıcalıkta
Gönül külhanında yine ben varım.

Bir şiir yaz bana, dinlemekteyim
Hece hece, harf harf inlemekteyim!
"Gezme gökyüzünde, in! " demekteyim
Her yer, her anında yine ben varım.

O/Nur/a dayanmak çok zormuş meğer
Bence, bu aşk için ölmeye değer!
Bir gün kara yere girersen eğer
Toprağın altında yine ben varım! ..

Onur Bilge

..YİTMİŞ GİBİLER

Deli bir çağlayan hayat ters dönmüş
Köpüren sularla güreşmekte
Kulaçlar çırpınış ümitler sönmüş
Güç belâ kurtulmuş bekleşmekte

Koca bir ormanın ortasındalar
Mutlaka kaderin rotasındalar
Hâlâ nehrin soğuk potasındalar
Islak giysilerle titreşmekte

İşte bir baraka şömine yanmış
Sıcak bir içecek nasıl susanmış
Gözden göze sevgi yürekler yanmış
Hem kurumakta hem söyleşmekte

Bitkinlikten eller kollar salınmış
İkinci vaktine kadar kalınmış
Yolculuğa devam karar alınmış
Çalılar dikenler kükreşmekte

Hedef belirlenmiş yollar bırakmaz
Kaderse çağlıyor geriye akmaz
Kimse gözlerinin yaşına bakmaz
O/Nur ormanında kökleşmekte

Onur Bilge

..YOKLARIN ÇOKLUĞUNDA

Avuçlarımda duysam da sıcaklığını hâlâ
Çoktan yok olmuş kokunla tenine değen tenim
Son görüntün belleğimde geziniyor ne âlâ
Çıldırta özlemimi o gideremiyor benim

'Seni seviyorum' diyor kulaklarımda sesin
Biliyorum seviyorsun seviliyorsun kesin
Albümlerde arıyorum mutluluğu nerdesin
Sevgilerin kıranında tutkuyu öğretenim

Ayrılığı düşünmedim yakınlık tokluğunda
Yalnızca iki varlıktık yokların çokluğunda
Canım ayrıldı canımdan eridim yokluğunda
Hakikat şafaklarında O/Nur/la belirenim

Onur Bilge

..YOLLAR

Gurbet sabahları pusludur hava
Sokaklar ıssızlık yalnızlık dolu
Ayuçlar umarken dertlere deva
Yolcular hüznle tutarlar yolu
Araçlar yorgun argın yutarlar yolu

Hafif bir sarhoşluk gözler süzülür
Hayal dünyasına dalıp yüzülür
Uyku bastırdıkça vücut büzülür
Sarsıntı uyumaz tartaklar kulu
Araçlar yorgun argın yutarlar yolu

Şoförün aklında senedi borcu
Sevdiğinin yeri kalbinin burcu
Hasret mi ararsın hem burcu burcu
Direksiyon debriyaj ve vites kolu
Araçlar yorgun argın yutarlar yolu

Ah çıkar gönülden gözden akar yar
Yollara dağlara nasıl bakar yar
Diyar diyar kayar sinyal çakar yar
Düşünceler gizler sağı ve solu
Araçlar yorgun argın yutarlar yolu

Yol yola açılır yol yola çıkar
Yollardan yollara yollanan bıkar
Kalanı bekletir gideni sıkır
Var mı bir çaresi bir çıkar yolu
Araçlar yorgun argın yutarlar yolu

Onur Bilge

..YUMMA GÖZLERİNİ GÖZLERİME BAK

Gözlerim kamaşır, güneş gözlerin!
Bakış, güzelliği nereden almış?
Tam sekiz cennete bir eş, gözlerin!
Nakış, özelliği nereden almış?

Gözlerin bir dantel, gözlerin oya
Özgün görseiliği nereden almış?
Bakmadım endama, bakmadım boya
Süzcün nesnelleği nereden almış?

Yumma gözlerini, gözlerime bak!
Aşkın güncelliği nereden almış?
Nazar, kara ışık; duygularım pak
O/Nur, o belligi nereden almış?

Onur Bilge

..YURT SEVGİSİ

Ayağından çıkan paslı çivi
Beynine çakmışsın, bir de kalbime...
Mozaik yapılı eşsiz çiniyi
Kanla sardım, seyret, gir de kalbime! ..

Beni öldür, kalbi yar da öyle gör!
Ellerinle kanı kar da öyle gör!
Kürt, Türk, Alevi'yi sar da öyle gör!
Ülkemi bir seyret, gir de kalbime! ..

Bunlar renkleridir, o mozaiğin
Birlikte yaşarız, sonsuza değin! ..
Biz ayrılamayız, işte gerçeğin! ..
Dostluğu bir seyret, gir de kalbime! ..

Kırmızımız, ortak akan kanımız
Beyaz imza atmış bak, vatanımız!
Her yerinde ayrı ayrı anımız
Yaşıyor, bir seyret, gir de kalbime! ..

Mavi çerçevesi O/Nur çizilmiş
Sınır sınır, yüce ordu dizilmiş! ..
İsyan eden zalim başlar ezilmiş! ..
Gücünü bir seyret, gir de kalbime! ..

Onur Bilge

..YÜREĞİM KOCAMAN

_____Y Ü R E Ğ İ M _____K O C A M A N

_____ içinde kâinat çarpar _____ çarpar kâinat içinde
__yüreğim kocaman benim _____ benim kocaman yüreğim
_nasıl olsa sen anlayamazsın _anlayamazsın sen nasıl olsa
__hayal edemeyeceğin kadar _hayal edemeyeceğin kadar
__her şeyi herkesi alır içine _alır içine herkesi her şeyi
_____ herkese yetecek kadar _yetecek kadar herkese
_____ sevgi biriktirmişim _biriktirmişim aşlı
_____ bin kere kalbimi _kalbimi bin kere
_____ kır yine dene _yine kır dene
_____ darılmam _darılamam
_____ ben hiç _hiç ben
_____ kim _seye
_____ as _la

Onur Bilge

..YÜREĞİMİ YAKIP ISINDIM

Aşkın buzuluna konduğum zaman
Yalın ayazında donduğum zaman
Yabancı yerine konduğum zaman
Garip yüreğimi yakıp ısındım
Korunda bir ömrü yakıp ısındım

Islak yanakların kırağı tutmuş
Kalbin buz kesilmiş hissi kurutmuş
Yalın bakışların beni unutmuş
Donuk gözlerine bakıp ısındım
Nurunda bir ömrü yakıp ısındım

İlgisizlik yeli keskindir yakar
Bulutlarım dolu ya dolu ya kar
Yıldırımım kendi kendimi yakar
Art arda şimşekler çakıp ısındım
Uğrunda bir ömrü yakıp ısındım

Onur Bilge

..YÜREK DEMİŞLER BUNA

İş, yüreğe girmekte
Girip, orda dur da gör!
Ilık ılık yürekte
Nabız nabız vur da gör!

Sanal nedir, düş nedir?
Cehenneme düşmedir!
İlgi nedir, aşk nedir?
Hayalini kur da gör!

Bir yanlış yol, saptığın
Başına taç yaptığın
İlâh edip, taptığın
Çürümüş bir hurda, gör!

Dayandın ona şuna
Hedef oldun kurşuna
Yürek demişler, buna! ..
Gel, kendini burda gör! ..

Onur Bilge

..YÜZÜN

_____ Y Ü Z Ü N

_____ h
_____ er
_____ bit
_____ kinin
_____ yaprağından
_____ farklı görünür
_____ yüzün _____ yüzün
_____ her _____ her
_____ çiçeğin _____ çiçeğin
_____ giysisinde _____ giysisinde
_____ başka _____ başka
_____ kesimsin _____ kesimsin
_____ renksin _____ renksin
_____ her _____ her
_____ yerden _____ yerden
_____ bakarsın _____ bakarsın
_____ gözlerime _____ gözlerime
_____ her _____ her
_____ yerden _____ yerden
_____ her _____ renkte
_____ ve _____ her
_____ biçimde
_____ gözle
_____ rin
_____ ya
_____ ra
_____ ta
_____ ni
_____ m

_____ Onur BİLGE

YÜZÜN

Her bitkinin yaprağından
Farklı görünür yüzün
Her çiçeğin giysisinde
Başka kesimsin, renksin.
Her yerden bakarsın gözlerime
Her yerden...
Her renkte ve
Her biçimde gözlerin
Yaratırım!

Onur Bilge

..ZAMAN

Anılar yılların arkasındadır
Gerçekle yalanın arasındadır
Ömür kayar gider avuçlarından
Sonuçta zamanın rotasındadır

Dün yaşandı bitti bir anı artık
Ömrünün değerli her anı artık
Düş de düş gerçek de yaşadıkların
Şu yalan dünyayı bil tanı artık

İnsan zamanını bilmeyebilir
Ecel gelince kim ölmeyebilir
O halde şimdi yap ne yapacaksan
Yarın söz vermedi gelmeyebilir

Dün bugün ve yarın dünya üç gündür
En vefasızı dün en gülünç gündür
Yarına güvenme sözünde durmaz
Bugün sana ait bu gün güç gündür

Şuna 'Dünya, yalnız bir gün' diyelim
Dün terk edip gitti 'Üzgün' diyelim
Yarına çıkmaya senedin mi var
Yani 'Ömür yalnız bugün' diyelim

Yalan para mal mülk ünden sana ne
Ne faydası kaldı dünden sana ne
Yarınlar kimleri kandırmadı ki
Yaşanmadan biten günden sana ne

Kabirde farkına varamıyorum
Bir düşmüş gördüğüm yoramıyorum
'Dünyaymış' diyorum önemli değil
Ahreti kimseye soramıyorum

Onur Bilge

..ZEHİRLİ SARMAŞIK

Yolmakla tükenmez arsız mı arsız
Ayrık bir duygu bu ruhu bürüyen
Dolam dolam yangın dumansız narsız
Kordan alev alev kana yürüyen
Nabız nabız bütün teni bürüyen

Nasıl yakalandım bilemiyorum
Bir türlü kendime gelemiyorum

Oydu o çağlardan çağlara akan
Zindanlara atan çıkararan hakan
Leyla'nın camından Mevla'ya bakan
Kızgın kumda düşe kalka yürüyen
Mecnun'u çöllerden çöle sürüyen

Kalbimle dağları delemiyorum
Kerem'in aklını çelemiyorum

Yürek çeneğini sancıyla yaran
Yakarak yayılıp bedeni saran
Yalımlı sedası ayyuka varan
Zehirli sarmaşık teni bürüyen
Çelik kollarında benim çürüyen

O/Nur/ca yazılmış silemiyorum
Düşmanıma bile dilemiyorum

Onur Bilge

..ZİKİR

Dilde zikir, gönülde aşk, Habibim!
Güzel yaratmış ruhumu, Sahibim.
Tüm azama, farz sünnete sahibim
Bütün güzellikleri veren Rabbim!

Çağlar gönül, ağlar gözler zikirde
Yok, para, pul, mal, mülk, dünya, fikirde...
Tek bir nefes; zengin de bir, fakir de
Güzellerden zikirler deren Rabbim!

Besmele ile başlarız, her şeye
Üç ismin üç nur, yüz on dört sureye...
Senin eşsiz anahtarın yüreğe
İşlemişiz, gizlemişiz, Ya Rabbim!

"Estağfurullah el Azim! ..", bir anlık
Gaflete düşünce; günah, karanlık...
Her gün en az yetmiş tövbe, pişmanlık...
Tüm günahlarımızı örten Rabbim!

Yanımızda, canımızda Resulün
Salâvatla şefaathar, kulun.
Kul hakkı yok; Sana borçlu, kabulün...
Esirgeyen ve bağışlayan Rabbim!

"Lâ İlâhe İllallah! ..", ilk sözümüz
"Muhammeden Resulullah! ..", özümüz!
Senden başkasını görmez gözümüz...
Kabir azabından kurtaran Rabbim!

"Allah! .." diye; kalp açılır, kapanır
"Allah! .." derken; nefes, nabız hızlanır!
"Allah! .." diyen, delireceğim, sanır! ..
Bütün damarlarımda akan Rabbim!

"Hu! .. Hu! .." diyor, her bir teneffüs eden
Sana inanan ve Seni reddeden!
Aldığı nefese şükreder beden
Yarattıkların tutsak Sana, Rabbim!

"Hak, Hak, Ya Hak! ..", yine Hak; Hak, Hakikat!
Gerçekliğini haykırıyor hilkat! ..
Seni anlatmaya yetmiyor takat.
Sen, kendini bizlere duyur, Rabbim!

"Hay! .." derim, hayattasın; canlı, Sensin!
Ölmeden, cansızlığımı bilensin
Ölümlerle beden kirini silensin.
Senden başka kalıcı yoktur, Rabbim!

"Kayyum! ..", Sana ulaştıran kanattır!
Ya Rab, bu ne ilim, bu ne sanattır! ..

Bize dűűen, emrine itaattir!
Kendiliğinden Var; bir Sensin, Rabbim!

“Kahhar! ..” ismine gelmiű, dayanmıűım!
Bilmediđim bir renge boyanmıűım.
Gece gűndűz bu ismini anmıűım...
Anmıűım, anmıűım; yanmıűım, Rabbim! ..

Onur Bilge

..ZİKİRLE

Sana söyleyecek sözüm kalmadı
Derin çaresizlik voltasındayım
Kimi seversen sev gözüm kalmadı
Kör bir yalnızlığın ortasındayım

Benden çok uzakta yaşanır hayat
Deniz kenarları yalı villa yat
Biraz peynirim var ekmeğim bayat
Aşkım Azrail'in oltasındayım

Sana değmeyecek artık gözlerim
Bazen garipserim belki özlerim
Götürüleceğim yolu gözlerim
Önden gidenlerin rotasındayım

Seni düşününce göz dolmayacak
Sana ulaşan tek söz olmayacak
Bir dakikan bile kaybolmayacak
Bitkin bedenimin arkasındayım

Kur'an-ı Kerim'e tam uyacağım
İbadetlerimden haz duyacağım
Ömür uykusunu uyuyacağım
Zikirle O/Nur/un potasındayım

Onur BİLGE

Onur Bilge

..ZOR GELDI

"Gitme! " diyecektim, dilim varmadı
Gitmek uzaklara, salmak zor geldi.
Hiçbir iş yapmaya elim varmadı
Sensiz, nefes bile almak zor geldi.

Alışmışım, senin ayak sesine
Yüzüne, gölgene ve nefesine...
Sensiz mutluluk mu? Hayır, tersine...
İnan ki; uykuya dalmak zor geldi.

Gözlerim aradı her yerde, yoksun!
Oysa içimdesin, ne kadar çoksun!
Sevgi ise sevgi! .. Aşka da toksun!
Bir gün bile sensiz olmak zor geldi.

Karanlık çökünce arttı hüznümüz
Garip garip sustuk, nerde dünümüz?
İşte böyle buruk geçti günümüz
Sensiz, yetim gibi kalmak zor geldi.

Kulağım kapıda, ayrılık biter
Üstümüze çöken bulutlar gider.
Nerelerde kaldın; gel artık, yeter!
Galiba, kapıyı çalmak zor geldi.

Onur Bilge

..ZULÜMSÜN ZULÜM

Yalnızlığım kadar yakınsın, bana
Beynimde intihar, ölümsün, ölüm!
Canıma kasıtsın, akınsın cana
Bitimsiz işkence, zulümsün, zulüm!

Düşünsem, hayalin beynimi yakar
Bedende, kaynayan nehirler akar
Gönlümde art arda şimşekler çakar
Kalbimde en gizli bölümsün, Gül'üm.

Çıldırısam, kahrolsam; olamam sensiz
Vücudum olmuşsun, yaşanmaz tensiz
Vazgeçmek, ayrılmak ne demek, densiz! ?
Onurum, canımsın, gülümsün, gülüm!

Onur Bilge

.ADALET

Hak hukuk adalet
Eşitlik ister
Ahlak yoksa
Kanun ne yapsın

Mal cimride
Silah korkakta
Karar zayıfta
Düzen bozuxsa
Sarpa sarar işler

Suçtu toplum hazırlar
Suçlu işler

Avukat
Makasa benzer
Araya gireni keser

Bozacı silahtar
Şıracı mühürdarsa
Suçlu beraat eder
Yargıç hüküm giyer

Güya hak deyince
Akan sular durur
Asla yerde kalmaz
Gelirse batıl gider
Adalet yerini bulur

Oysa
Yazılı yasa
Örümcek ağıdır
Zayıf yakalanır
Güçlü deler geçer

Hak arayan dardadır
Eşitlik mezardadır

Onur Bilge

.AF DİLEDİM

Aka aka iz etmişsin gönlümde
Nasıl derin yer etmişsin gördün mü
Kulun sana kavuşacak ölümde
Balın hazır peteğini ördün mü

Aşkın beni bir kovar bin çağırır
Buna nasıl dayanırım sordun mu
Çocuklarım "Annem! " diye bağırır
Şu Azrail şu da melek ordun mu

Bugün çağır "Gelmem! " demem yanına
Resulün nurunu bana koydun mu
Aşk özünü akıtmışsın kanıma
Beni bütün kötülükten soydun mu

Tüm kulların huzurunda senada
Diz çökmüşler zikirdeler duydun mu
Katılıyor meleklerin semada
Sorma bana "Farz sünnete uydun mu? "

Emanetin Resul'deymiş duymuşuz
Bir avuçla ambarımız doldu mu
Kitabını okumuşuz uymuşuz
Bilmeyerek kusurumuz oldu mu

Af dilemek yanlışını bilmektir
Kullarını reddettiğin oldu mu
Onur'un ki günahını silmektir
Af diledim Rabb'im kabul oldu mu

Onur Bilge

.AFFET RABB'İM

Sana yaklaşıyordum adım adım
Ben Seni ararken ona rastladım.
Bir avuç toprağa bir can adadım! ..
Affet Rabbim, Sana ulaşamadım! ..

Ondan çekip koparamadım özüm
Görmez olsaydım kör olsaydı gözüm
Yarattığın eserde kaldı gözüm
Affet Rabbim Sana ulaşamadım!

Gururu ve aşkı öldüremedim
Sevgileri Sana döndüremedim
Eren'in yüzünü güldüremedim
Affet Rabbim Sana ulaşamadım

Onur Bilge

.AHİRETTE ARAYACAĞIM

.....Son ağacın altındayım
.....Senin uzağında
.....Ecelin kucağında
.....Ahretin kenarında

Mademki çilemsin öremiyorum
Bambaşka bir işe yarayacağım
Yasaksın dünyada göremiyorum
Ölümün saçını tarayacağım
Ukbâyı arayıp tarayacağım

Kabirde nerdesin mahşerde nerde
Sevapta nerdesin gûnahta nerde
Nerdesin sabırda bir tanem nerde
İnsanları bir bir tarayacağım
Seni âhirette arayacağım

Onur Bilge

.AKINTI KUVVETLİ

Yarın ne olacak bilemiyoruz
Okunmaz yazılar kim bilir ne der
Mürekkep kurumuş silemiyoruz
Ömür öyle böyle oluyor heder

Kader biz gelmeden gelip oturmuş
Bazen felaketin önüne durmuş
Bazen acımadan tokadı vurmüş
İster vezir eder ister derbeder

O dilemedikçe ne dilesek boş
İyi veya kötü ne verirse hoş
Fark etmez karanlık aydınlık ve loş
Akli olan hangi kul isyan eder

Ya birbirimizi üzüyoruz biz
Ya da kadere göz süzüyoruz biz
Alın yazımızda yüzüyoruz biz
Akıntıya bağlı sevinçle keder

Birleştiren O'dur O'dur ayıran
Bazen ceza veren bazen kayıran
Cennet cehennemde yerler ayıran
Onur bir oyuncak oynuyor kader

Onur Bilge

.AKLIMI ZORLUYORSUN

Gece gündüz zikrin düşmez dilimden
Affet Rabbim aklımı zorluyorsun
Sana vardım aldığım her ilimden
Yüce Rabb'im aklımı zorluyorsun

Övsem sanatını dilim yeter mi
Saysam yarattığın varlık biter mi
Aşk ateşin cehennemden beter mi
Yandım Rabb'im aklımı zorluyorsun

Onur Bilge

.ALLAH SANATI

Güzellik çirkinlik Allah sanatı
Nasıl olabildin o kadar katı
Eleştirdiğin kim bir düşünsene
O senin gördüğün sadece çatı

Çatının altında neler gizli gör
Gerçeği görmeyen hem sağır hem kör
Zarfa aldırma aç mektubu oku
Seyret o eseri sevgiden ağ ör

Her şeyde özgünlük vardır mutlaka
Eser sebep olur İlâhi aşka
İman güzelliği nurdur fışkıran
Gören sevdalanır o aşk bir başka

Kimseye kalmadı yaratma işi
Kimde ne var ise Rabb'in vergisi
Gelmiş geçmiş bir tek şaheser varsa
"Habibim! " dediği o seçkin kişi

Onur Bilge

.ALLAH YOKLUKTA

Yalnız Allah gerçek ne varsa yalan
Bir dünya oyunu oyna oyalan
Bedelini öder zevkten pay alan
Birbirini siler artı eksiler

Ne kadar gülersen onca ağlarsın
Ne kadar yok isen o kadar varsın
Kainat içinde yokluk kadarsın
Yok olduğun zaman Varlık ortada

Kulluk sınırında bittiğin zaman
Bir sıfır içinde yittiğin zaman
Yokluk ülkesine gittiğin zaman
Her şey silinir ve Allah belirir

Allah aranır mı madde gözüyle
Aşıklar ulaşır Ona özüyle
Kavrulmadan olmaz aşkın közüyle
Yana yana ateş yakmaz olunur

Yok olursun Onda yiter erirsin
Yok olduğun yerde filizlenirsin
Ölmeden ölünce Onu bilirsin
Madde aleminde Allah aranmaz

Allah yokluktadır çoklukta değil
Göklerde değildir ufukta değil
Madde de değildir mana da değil
Gönül gözlerinin bebeğindedir

"Kulunum" dediğin anda karşında
Söyle başka ne var Onun dışında
Adını yürekten her anışında
Sana senden yakın bir can canında

Öyle bir güzel ki güzellik Ondan
Görülen bilinen özellik Ondan
Kainatta her şey bir bellik Ondan
Onu zikrediyor yerler ve gökler

Çiçeği giydiren taşı süsleyen
Yarattıklarını gören besleyen
Canlıyı cansız çift çift eşleyen
Tek'i haykıran O Ehadiyeti

O/Nur O'na muhtaç cümle yaratık
Canlısı cansızı avuçlar açık
Nimetler saçmada daim uyanık
İhtiyaçtan uzak Allah-üs Samed

Onur Bilge

.ARAMA

En çok kimi sevdiysem
Yıllar girdi arama
Kime gitmek istesem
Yollar girdi arama

Bu kaçınıcı arama
Yaramazsın yâr ama

Aramazsan arama
Yaramazsan yarama
Zaman sürdürüm yarama
Geçti artık arama

Onur Bilge

.AŞIK OLMAK

Aşık olmak
Prangaya vurmak kendini
Çarmıha germek
Kalbinden çivilenmek bir noktaya
Akreple yelkovan gibi dönüp durmak

Tek ağaca tutsak etmek bakışları ormanda
Romanda baş rolü oynamak
Oymak kendi gözlerini
Sürekli oymak
Her şeyin yerine
Israrla birini koymak
Sabit fikirlilerce
Odaklanmak ona

Aynı yerde durmak
Ellerinin üstünde
Ters çevirmek beyni
Ters düşünmek
Hep aynı kişiyi
Saçmalığını bile bile

Zorla kabul ettirmeye çalışmak yüreğini
Akıntıya karşı yüzmek
Şelaleye tırmanma çabası
Boşuna emek

Batıdan doğmak istemesi güneşin
Kayanın uçma hevesi
Bir ölünün nefesi
Kulun ilâhlığını ilânı
İkinci hayat çırpınışı Firavunca
Atmosferi delme gayreti
Piramidin azimle

Zıplama gayreti ayaksızın
Dilsizin şiir okuyuşu
Sağıra çığlık çığığa davet
Taşa masal anlatmak

Demirler arkasında
Çırılçıplak uzanmak ıslak betona
Katıksız mahkûmiyet
Diyet diğer tüm duygulara
Mahrumiyet
Zincirlere vurulmak
Kırbaçlanmak

Tutuşmuş meşalece yanmak deli deli
Erimek mumun özverisiyle
Ampulün boşluğunda ışımak

Bir ilâh yaratıp durduk yerden
Kul köle olup tapmak

Günde bin kez ölmek yani
Yani ölüp ölüp dirilmek her an

Onur Bilge

.AYRILIK VE GURUR

Ayrılık uzanmış, yollar bağıyor
Müzmin kara sevda atar yarada.
Âşıklar, ırmaklar gibi ağlıyor
Gaddar sıradağlar yatar arada.

Ocaklar üstünde dumanlar tüter
Esirler, evlerin içinde yiter
Duvarlar, yumruklar... Allah'ım yeter!
Töre kelepçesi parlar arada.

Pranga bilekte, ayak bağlanmış
Soğuk dehlizlerde yürek dağlanmış
Sesler kısılana kadar ağlanmış
Kırbaç sırtta, saik yatar parada.

Yürekleri bağlar, kopmaz zincirler
Kapı, pencereler, gaddar demirler...
Gardiyanlar beyinde gezinirler
Vicdan mekik dokur, iki arada.

Gurur öldürülse, bitse esaret!
Artık sona erse, kahreden hasret!
Onur'u kurtarır, birazcık gayret
Kim bilir kaç esir bekler sırada?

Onur Bilge

.AZRAİLİME

Gözlerimde yağmurlar vücudumda ayazlar
Ruhumda karamsarlık geride kalmış yazlar
Dilimde bitmez sitem saçlarımda beyazlar
Ne işe yararım ben benden ne bekliyorsun

Bir yola gelmez deli bin bir belâ başımda
Soframa oturamam öfke zehir aşımda
Bir el var kırılması kan fişkırır kaşımda
Kendime zararım ben benden ne bekliyorsun

Oğlum aşmış boyumu ellerimde ikizler
Çocuklar yüreğinde anne özlemi gizler
Almadan veriyoruz bütün anneler bizler
Şefkatle sararım ben benden ne bekliyorsun

Gönlüm senin yanında her gün daha aç sana
Hangimizden geçersin hepimiz muhtaç sana
Yüreğin alacaksa dördümüze açsana
Çareler ararım ben benden ne bekliyorsun

Cefaya önceleri büyük isyanım vardı
Fakat önleyemedim akacak kanım vardı
Keşke baştan bitseydi bir kuru canım vardı
Pişmanlık kararım ben benden ne bekliyorsun

Oğlum kader ortağım bütün tesellim oldu
Yüreğimdeki boşluk içim, kucağım doldu
Keşke büyümeseydi onun da yüzü soldu
Canımla sararım ben benden ne bekliyorsun

İkizler daha küçük henüz farkında değil
Oysa düşmanımızın kılıcı kında değil
Allah yolu sabırda yalnız aşkında değil
Rabb'imi ararım ben benden ne bekliyorsun

Azrail'im sevgilim sen ne güçlü büyüsün
Biraz geç gel ne olur özlemimiz büyüsün
Gözüm açık kalmasın çocuklarım büyüsün
Toprağı yararım ben benden ne bekliyorsun

Ben parayı çocuklar için kazanıyorum
Zannetme ki içinden bir lira alıyorum
Yalnız çalışıyorum kendimle kalıyorum
Onlara yararım ben benden ne bekliyorsun

Kavuşmak ortak derdi sevilenin sevenin
Senin ailen yok mu çocukların sevenin
Sorumluluğun yok mu ben miyim tek güvenin
Kendimi ararım ben benden ne bekliyorsun

Öyle büyük ki aşkın herkesi siliyorsun
Bir yuva yıkılır mı günahdır biliyorsun

Bekleyenlerin varken sen beni diliyorsun
Bir sebep ararım ben benden ne bekliyorsun

Yaşamak zorundayız bu kaderi sessizce
Her şeye katlanarak kaya gibi hissizce
Bir nur olup sabırla muhteşemce eşsizce
Evreni tararım ben benden ne bekliyorsun

Sırdaş olup dertleştirm iplerle, çile çile
Her ilmekte "Sabır ver Ya Rabb'im" diye diye
Binlerce çile ördüm daha da arttı çile
Çileler sararım ben benden ne bekliyorsun

Her ne olsa kabulüm tevekküle çalıştım
Şikâyetsiz katlanıp sabretmeye alıştım
Erenlere dost oldum birkaç kademe aştım
Sarp yola sararım ben benden ne bekliyorsun

Seni çok seviyorum gücenme hiç sevgilim
Er geç kavuşacağız henüz hazır değilim
Allah aşkı içindir bu sevgi bu eğilim
Ondan bîkararım ben benden ne istiyorsun

İnsan ömrü kaç yıl ki belki gitti yarısı
"İsyân eder mi" diye bir çılgınının karısı
Allah beni deniyor vardır bir tasarısı
Kime ne sorarım ben benden ne bekliyorsun

Beni kurtardığında kasırganın elinden
Kefen giyebilirim takamam ki telinden
Çok farklı olacağım tazecik bir gelinden
Toprağa yararım ben benden ne bekliyorsun

Nasıl yakışıklısın beyazların içinde
O gün de beyazlar giy gel, hazların içinde
Artalım çoğalalım tüm azların içinde
Hep umut kararım ben benden ne bekliyorsun

Yine öyle gülümse "Geldim senin için" de
Her şeyin en güzeli huzur senin içinde
Neler feda etmez ki Onur senin için de
Kabıma zararım ben benden ne istiyorsun

Nasıl aydınlık yüzün o nur senin içinde
Nasıl deli olmasın Onur senin için de
Başka yerde arama O Nur senin içinde.
O Nur'u ararım ben benden ne bekliyorsun

Onur Bilge

.BEN ÇAREDEYİM

Kim bulursa beni bana getirsin
Sende kaybolmuşum ben neredeyim
Kim görürse beni bende bitirsin
İçime bakan kör penceredeyim
Sen açmazlardasın ben çaredeyim

Artmasın kollarım elim olmasın
Yakınım olmasın elim olmasın
Kimsenin hayatı elim olmasın
Boğulduğun suda o deredeyim
Sen açmazlardasın ben çaredeyim

Yüreğine çöken darda ben varım
İçinde ateşim korda ben varım
Neren sızlıyorsa orda ben varım
Sende her bertikte her beredeyim
Sen açmazlardasın ben çaredeyim

Artık çoğalsana hep azlardasın
Neden itirazda olmazlardasın
Derde karılmışsın çıkmazlardasın
Sen çıkmazlardasın, ben çare deyim
Sen açmazlardasın ben çaredeyim

Yakana takmışsın rozet gibiyim
Vücudunda kemik ve et gibiyim
Seni öldürmeye namzet gibiyim
Bin kere sendeyim bin keredeyim
Sen açmazlardasın ben çaredeyim

Kendini bilmeyen pırlanta sensin
Haydi bulutlara gökler şenlensin
Biz ayrılamayız bendeki bensin
Bense senin gibi biçaredeyim
Sen açmazlardasın ben çaredeyim

Onur Bilge

.BEN SENSİZ OLAMIYORUM

Buzullar eriten kalp ateşimle
Kül ettim hayatı da yanamadın
Sıcacık bir yuva umdum eşimle
Kavuran aşkıma dayanamadın

Dağıldın elimde hazan yaprağım
Okşayıp, severek uyutamadım
Suları çekilmiş çatlak toprağım
Gözyaşı nehrini kurutamadım

Gözümün önünde birden beliren
Hayalin gülüyor gülemiyorum
Dört duvar içinde burda deliren
Bir kadın bıraktın gelemiyorum

Sarılsam boşluğu sarar kollarım
Ruhun var cismin yok bulamıyorum
Ansızın bir görsem fırsat kollarım
Vuslata ben sensiz olamıyorum

Onur/u kenara atamıyorum
Denedim denedim ama olmadı
Sensizce kıvrılıp yatamıyorum
Geceler bekleme çilem dolmadı

Onur Bilge

.BEYNİMİN ARŞİVİNDE

Ben
Uzun süre göremedim seni
Biliyorsun
Ansızın geldi ayrılık
Yüzünü nakşedemedim beynime
Doya doya seyredemedim

Kaşların nasıldı
Saçların nasıl
Nasıl olurdu gülünce
Yüzündeki çizgiler

Hatırlamak zor
Hele bunca yıldan sonra
Ne kadar istesem de
Yüzün yok
Beynimin arşivinde

Özledim!
Çok özledim
Nafile

Belki
O denli büyük ki
Sevgim
İnmiş, bulut bulut
Hayalinin üstüne
Görüntünü silmiş

Ben
Senin güzelliğini seyretmemiştim
Yalnız
Yüz hatlarını incelemiştim
Çözmüştüm şifreyi
Ruhunu okumuştum
Duygularını

Jestlerin mimiklerin
Bakışların
Yürüyüşün duruşun

Ben
Seni bedeninden tanıdım.
Sen
Bedeninin arkasındaydın.

Yıllar sonra
Bugün yine
Ötelerde seninle beraberim
Hayalin
Silinip gitmiş beynimden
Görüntünü

Telaşım gölgelemiş

İçimde
Yüregimin derinlerinde
Ötelerde
Ötelerde seninle beraberim

Onur Bilge

.BİLİYORDUN

Hani
Palmiyeler büyüdü aramızda
Yüzünü gizledikleri için
Yapraklarına düşman olduğum.

Hani
Kelebek kanatlarında taşırdım seni
Polenler arasında
Daha hafiftin onlardan
Ürkek ve çekingen
Söylemeyen
Hissettiren

Benimse
Gökkuşuğu dolanmış dilime
Rengârenk masallar şiirler
Arka arkaya

Sonra
Yaşların yankılandı gözlerimde
Yanaklarda sular seller

Artık
Şakaklarımızdaydı ayrılık
Zonk zonk zonklayarak

Şimdi
Yağmur toplayan bulutlar gibiyiz
Yıldırımlara gebe

Oysa
Çoktan hazırdım gitmeye
Ben yazdıkça sen siliyordun
Yavaş yavaş gidiyordum
Görüyordun

Nasıl olsa bir gün gidecektim
İmkânsızdı
Biliyordun

Onur Bilge

.BİLİYORSUN

Ne sözü uzatmanın yararı var
Ne de anlatmanın Sana
Mısralar boyu
Nasılsa ben yazdıkça
Sen siliyorsun
En büyük irade Senin
En büyük güç Sende
Açığa vurduklarımı da
Gizlediklerimi de biliyorsun

Onur Bilge

.BİN KEZ ÖLMEK

Göz güzellikleri bulur çıkarır
Akıl karar verir takılır kalır
Sevgiler oluşur dolar gönüller
İlgi zamanla aşk adını alır

Yaşamak bir gönle girmek demektir
AŞk için harcanan kutsal emektir
O mutluluk huzur coşku ve umut
Sevgisiz bir hayat bin kez ölmektir

Onur Bilge

.BİR AĞAÇ KADAR

Köklerini yaymış toprak altına
Gövdesini oynatamaz fırtına
Yaratıklar sığınıyor altına
Onun gibi kuvvetli duramadım

Tüm yapraklar zikirde tüm çiçekler
Sevinçle el çırpır Azrail bekler
Şon rüzgarla ölüme gidecekler
Ölümü sevinçle bekleyemedim

Gövde kıyamda tüm dallar rükuda
Kol uzanmış el açılmış duada
İbadette her an bense uykuda
Bir ağaç kadar kulluk edemedim

Fısıll fısıll Seni zikrediyorlar
Rabb'im yalnız Seni fikrediyorlar
Dalları yaprakla setrediyorlar
Ben bir bitki kadar örtünemedim

Kendimi bir dev onu cüce sandım
Yanına yaklaştım durdum utandım
Boyuna bakınca Rabb'imi andım
Heybetine bir örnek seçemedim

Yılda bir bayramı var çiçeklenir
Çiçeklerinden meyveler beklenir
Meyvelerine tohumlar eklenir
Allah için bir tohum veremedim

Başsız iken düşünür tefekkürde
Hamd-ü senalar ediyor şükürde
Balta keserken bile teşekkürde
Odun kadar gözyaşı dökemedim

Benim gibi tatlı tuzlu yemiyor
Öyle iken bana mısın demiyor
Ekşi tatlı mayhoş meyve veriyor
Aldıklarımı geri veremedim

Vurmadıkça sesi çıkmaz gık demez
İnsanoğlu söylemeden edemez
Şükut altın olsa da sabredemez
Öyle derin huşuya dalamadım

Gezme bilmez hiç ziyarete gitmez
Yaren yanına varıp laf işitmez
İnsanların dedikodusu bitmez
Yalnızlığın tadına varamadım

Susuz kalmış da kurumuş kavrulmuş
Yaprakları rüzgarlarda savrulmuş

Birkaç kütük Őmineye kurulmuş
ylesine gururla yanamadım

Yanarken de: "Allah! .." der, çıtır ıtır
Yine huzurla, Rabb'ini haykırır
Dumanı ruh gibi tenden ayrılır
Duman duman Sana ykselemedim!

Onur Bilge

.BİR KEREÇİK BAKSAN

Donup kaldın gözlerimin içinde
İnanmazsan gözyaşımı sil de bak
Biraz sevgi ilgi var mı içinde
Yüreğimde atıyorsun gel de bak

Bir kerecik baksan dünya mı durur
Yoksa bana kırgın mısın güzelim

Bırakmışlar seni kendi haline
Şu saçının şu başının hali ne
Bana gelsen benzersin bir geline
Sana nasıl âşık oldum bil de bak

Bir kerecik baksan dünya mı durur
Yoksa bana dargın mısın güzelim

Onur Bilge

.BİR TABUT ÇİVİSİ

Bir tabut çivisi daha ver bana!
Dünyayı bir pula satmışız zaten.
Tabut hazır olsun, selâ ver bana!
Bedeni toprağa satmışız zaten
Ruhu, azaplara atmışız zaten.

Bir tabut çivisi, her bir sigara
Batar ciğerime, hem, yara yara
Madara bu dünya, hepten madara
Korlara dumanı katmışız zaten
Ruhu, zindanlara atmışız, zaten.

Birkaç söze ömrü harcamadık mı?
Güler yüze canı adamadık mı?
Anı anı acı yaşamadık mı?
Çoktan teneşire yatmışız zaten
Ruhu, uçuruma atmışız, zaten.

Şiirler yazmadık, ağıtlar yaktık
Gerçeği aradık, Tağut'lar yaktık
Para denen bomboş kağıtlar yaktık.
Bedeni ateşe çatmışız zaten
Ruhu, çıkmazlara atmışız, zaten.

Bir sese, bin gönül dağlamadık mı?
Bir göze, bin ümit bağlamadık mı?
Bir gülüp, bin kere ağlamadık mı?
Af mı? Bizden uzak! Batmışız zaten!
Ruhu, cehenneme atmışız zaten.

Onur Bilge

.BİRLEŞME ZAMANIDIR

Geliyoruz gül artık
Kardeş bitiyor çilen
Bu yola can adadık
Bir sen misin ezilen

Her devirde inletti
Kâfirler Müslüman'ı
İnat etti diretti
Aktı mümin Türk kanı

Açıkça savaştılar
Kimi gün kan aldılar
Gizlice uğraştılar
Nice iman çaldılar

Şeytan yayın yapıyor
Bilmem kaç yüz kanaldan
Uyuyanlar tapıyor
Aldan ekrana aldan

Uyuttular imanı
Aldılar doymadılar
Saf temiz Müslümanı
Sıraya koymadılar

Fakirdi Peygamberim
Garipti İslamiyet
Odur benim rehberim
İhlâsla teslimiyet

Güçsüz ezilenlerin
Sesi gelir derinden
Tüm Müslüman Türklerin
Farkı yok birbirinden

Allah'a dayanalım
Akan mümin kanıdır
Gafletten uyanalım
Birleşme zamanıdır

Onur Bilge

.BİTİMSİZ SIZIM

Ne kadar özledim ne kadar bilsen
Sık sık derinlere dalışımdayım
Yolları eritip hasreti silsen
Hayal dünyasına dalışımdayım

Yaşamak zorunda olduğum hayat
"Ya pes et" diyorum "Yahut da dayat
Günler çabuk geçsin gez toz ya da yat"
Derin uykulara dalışımdayım

Hasret sarmış içim dışım sarmaşık
Hem de darmadağın çılgın bir aşık
Onun için içsel dünyam karışık
Duygu denizine dalışımdayım

Onur Bilge

.BULUP GETİREMEDİM

Karmaşık ruhunun açmazlarında
Karmakarışık bilinçaltı girdaplarına batmışım
Kör ebesi olmuşum kör olası oyununun
Sen sürekli yer değiştireni
Her yerden ses vereni

Karanlıklar çökmüş üstüne korkularının
Karabasan sabahlara uyanmışsın
Masal olmuş ne varsa bize dair
Sus pus olmuş her yer
Ağaçlar evler caddeler
Acılı kederli
Buruk mu buruk
Tüm şehir

Buğusu kalmış bakışlarımda
Kahreden boşluğunun
Yıllanmış karamsarlığına gömülmüşsün
Umursamazlığında kaybolmuşsun sessizce
Yok olmuş mutluluğumuz seninle birlikte
Toz kondurmadığımız sevgimizi aradım umutsuzca
El değmemiş aşkımızı
Gölgelerine gizlendiğin
Alaca karanlıklarında yok olduğun
Bu hain kentin sokaklarında
Ne seni bulup getirebildim
Ne de onları

Onur Bilge

.BUNALIM

Biz bir efsaneyi paylaşacaktık
Daha pek çok nehir dağ aşacaktık
Saplanıp kalmadan hiçbir noktaya
Kâinat dışında dolaşacaktık

Ben göklere baktım sen kara yere
Ben sağlık getirdim sen açtın bere
Nerede aşkımız sevgimiz nerde
Toprağa çakıldık öldük bir kere

Deniz orman dağlar daha güzeldi
Her şeye bir anlam ve sevinç geldi
Bize de mutluluk uçarcasına
Sayende bunalım göğe yükseldi

Onur Bilge

.BURDA YANALIM

Hasretlerle geçsin varsın bir ömür
Varsın sevdamıza dayanılmasın
Yansın kalplerimiz olsun bir kömür
Yeter ki orada da yanılmasın

Zikir dilimizde hep hece hece
Her yerde her zaman gündüz ve gece
Esmanın anlamı çetin bilmece
Silinsin adımız hiç anılmasın

Sabreden kullara mükâfat vardır
İyi amel ile ibadet kârdır
Günahkâr ölenin mezarı dardır
Neden gül bahçesi kazanılmasın

Kitabımız müjde olarak indi
İslamiyet'se en mükemmel dindi
Mazlumun sabinin acısı dindi
Şeytanın sözüne inanılmasın

Her nefis nihayet tadar ölümü
İmanla yaşayan kullar ölü mü
Kabirdeki de bir hayat bölümü
Kâinat yalandır var sanılmasın

Bu ömür öyle de böyle de biter
Sadece O/Nur'a teslim ol yeter
Kim demiş bedenler toprakta yiter
Mümkün mü sûr ile uyanılmasın?

Onur Bilge

.ÇEVRE KİRLİLİĞİ

Denizlerde siyah, üçgen jiletler...
Yırtılmış deriler, dişlenmiş etler...
Kesiyor ipeği, parlak maviyi
Köpek balıkları, oyuncak jetler.

Gözle görülmeyen gizli düşmanlar...
Hem tek hücreli, hem de ne yamanlar! ..
Yüzeni, yatağa götüren devler
Mikrop, kolibasil... Alanlar anlar! ..

Kumsalda kutular, cam kırıkları...
Saymakla bitmeyen ev atıkları...
Çöp bidonunda yok, bu kadar çeşit! ..
Duyarsız insanlar, yok mantıkları! ..

Her ağacın kurdu, mutlaka vardır
İşleri güçleri cana zarardır...
Yer, kabuk altını, kökü, dalları
Bu ülkenin kurdu, bu insanlardır! ..

Sahilde bir koku, basmak imkânsız!
Tuvaletler taşmış, bunlar iz'ansız!
Kumlar üzerinde kalıntıları...
Kedi bile yapsa, gömer, vicdansız!

Ağzı açık, koku saçan bidonlar...
Öyle dolmuşlar ki kapanmaz onlar! ..
Yukarda kediler, altta köpekler...
Neden, hiç vaktinde gelmez, kamyonlar?

Herkes bir şey dinler, ses kirliliği...
Hava kirliliği, su kirliliği...
Kirlilik beyinde, zor temizlenir! ..
Argolar, sataşma, söz kirliliği...

Onur Bilge

.ÇIKAR

Bu saatten sonra ne önemi var
Sevmesen ne çıkar
Sevsen ne çıkar

Sevgi var mı
Yürek var mı
Mangal kadar mı
Yanar mı

Varsa çıkar
Yoksa çıkar
Varsa yoksa çıkar

Onur Bilge

.ÇOKTAN GİTTİM

Ben sana veda ettim sessizce
Biliyordun gidersem dönmeyeceğimi
Her şeyi
Her şeyle beraber seni
Elimin tersiyle ittiğimi
Hâlâ anlayamadın mı gittiğimi

Onur Bilge

.DAMARLARIM GİRİFT

.....Güneşin Şairinden
.....Sevgilisine

Damarlarım girift kalbim boğulur
Beynimin çığığı kanın feryadı
İçimden dışıma canım kovulur
Bu en büyük aşkın adı soyadı

Bir an uzaklaşsam iç sıkıntısı
Kendimden kaçtıkça tutuluyorum
Gittikçe kök salar bin çıkıntısı
Ruhum tarafından yutuluyorum

Gönlümde patlayan sevgim evreni
Kıplamış en uzak küreye kadar
Güneşim her yönden sarmış çevreni
Her yerden gülümser zerreye kadar

Aklımdan çıkarsam huzur duyamam
Adıyla sükûna erer yüreğim
Başka bir beyana asla uyamam
O'na lâıyk bir kul olmak ereğim

O Nur'la mutluyum hoşum cezbede
Hayatla ölümü bir tutmuşum ben
Dört duvar içinde sarhoş izbede
Zamanı mekânı unutmuşum ben

Onur Bilge

.DARMADAĞIN

Söndü bakışların yıldızımızla
Eteği göründü bir yüce dağın
Son virajı döndük son hızımızla
Sen ben darmadağın biz darmadağın

Resul'ün nurunu taşımalıydık
O nuru dünyaya taşımalıydık
Evrene nur salıp ışımalıydık
Ruh ten darmadağın biz darmadağın

Onur Bilge

.DELİ MİDİR VELİ Mİ

Meydan onlara kaldı her yerde var bir deli
Dünya ukba onların çoşar zırvalar gezer
Bir eli göz çıkarır yol gösterir bir eli
Yolunu bulamazken sır içinde sır sezer

Kırk akıllı bir yerde kıt akıllı bir yerde
Anlamlar saklayarak anlamsız bir cümleye
Dilinden bir diyen var suflörü var bir yerde
İbret vesikasıdır ders verdirir cümleye

Delî midir velî mi ancak Yaratan bilir
Öyle halleri var ki akıl durur sır ermez
Bu yol öyle bir yol ki gönül ile gidilir
Nice geçitler vardır akıllıya yol vermez

Kimisi yürüyerek kimisi sürünerek
Yol alırken menzile onlar gider uçarak
Aşkla sarhoş olarak yokluğa bürünerek
Dost'a daima Dost'a insanlardan kaçarak

O/Nur her an bir şende neylerse güzel eyler
Her sesliden seslenen her kulundan bakandır
Hakk'ı bulan gayriyi akli mantığı neyler
Samimi tek tövbeyle seyyiatı yakandır

Onur Bilge

.DİRENMEK

Yarım asrı teslim edip geçmişe
Dayanmak ne kadar nereye kadar
Direnmek yaşamak zulmü seçmişe
İnanmak ne kadar nereye kadar

Gezinmek sonsuzun zıt uçlarında
Tekrar tekrar ölmek tüm suçlarında
Cehennem ateşi avuçlarında
Hep yanmak ne kadar nereye kadar

Üç beş gün mutluluk sıkıntı azap
Kuluna rahat bir yer var mı Ya Rab
Evrende ne varsa tümüyle serap
Var sanmak ne kadar nereye kadar

Onur Bilge

.DOĞUM GÜNÜM

Bugün doğum günüm yıllar sırtımda
Her yıl bin kez öldüm yaş günlerimde
Yıkıldım kahroldum yalnızlığımda
Çıldırđım boğuldum hüzünlerimde

Zaten sevemedim doğduğum günü
Yılını ayını pazar gününü
Sıkıcı dünyanın bugünü dünü
Hep bir başınayım öğünlerimde

Kapın kapalıydı pencerelerin
Sen nerdeydin nerde güzel gözlerin
Matem yeri gibi sokağın evin
Ağtılarımdaydın ve ünlerimde

Akşamlarda yaktun sabahlarımda
Sessiz feryatlarım ve ahlarımda
Sıkıntılarımda ferahlarımda
O/Nur var bugünde ve dünlerimde

Onur Bilge

.DONUP KALDIN GÖZLERİMİN İÇİNDE

Donup kaldın gözlerimin içinde
İnanmazsan gözyaşımı sil de bak
Biraz sevgi ilgi var mı içinde
Yüreğimde atıyorsun gel de bak

Bir kerecik baksan dünya mı durur
Yoksa bana kırgın mısın güzelim

Bırakmışlar seni kendi haline
Şu saçının şu başının hali ne
Bana gelsen benzersin bir geline
Sana nasıl âşık oldum bil de bak

Bir kerecik baksan dünya mı durur
Yoksa bana dargın mısın güzelim

Onur Bilge

.DOYAMADIM RESULÜM

Ümmetinin kalbine
Sevgin akar Resulüm
Müminin sevgisine
Aşk hediyen Resul'üm

Sünnetine uyana
Seni içten anana
Hasretinle yanana
Görünürsün Resul'üm

Öyle sarmaş dolaş ki
Aşkınla Allah aşkı
Sarhoş eden bir aş ki
Sunuyorsun Resul'üm

Sevdan ile çilekeş
Yüreğimde bir ateş
Sana benzer sana eş
Bir kul var mı Resul'üm

Bu gece düşümdeydin
Sembolik gül eceydin
Güneşin yerindeydin
Işıyordun Resul'üm

Gül gibi açıyordun
Mutluluk saçıyordun
Aşk yolu açıyordun
Yüreklere Resul'üm

Emir mevkiindeydin
Herkesin fevkindeydin
Canımın içindeydin
Yakıyordun Resul'üm

Pırıl pırıldı yüzün
Dağıldı gitti hüzün
Geçenin ve gündüzün
Işığıydın Resul'üm

Gülüyordu gözlerin
Her zamankinden derin
Pırıl pırıl her yerin
Parlıyordu Resul'üm

Gözünden dudağından
Alnından yanağından
Mübarek parmağından
Sevgi saçtın Resul'üm

Gözlerini görenler
O şerefe erenler

Sana gönül verenler
Can da verir Resul'üm

Görülmemiş yiğittin
Her zaman başta gittin
Bir göründün bir yittin
Doyamadım Resul'üm (S.A.V.)

Onur Bilge

.DuA 2

Kurani okuyani
Uyariyi duyanı
Kanonuna uyanı
Öven koruyan Rabb'im

Habibini sayanı
Aşkıni taşıyanı
İslam'ı yaşayanı
Seçip kayıran Rabb'im

Günahtan sakınanı
Tefekkürle bakanı
Tevekkülle ananı
Ödüllendiren Rabb'im

Zatını zikredeni
Nimete şükredeni
Belaya sabredeni
Sevip ayıran Rabb'im

O/Nur'ların yüzünden
Elini üstümüzden
Sevgini gönlümüzden
Ne olur alma Rabb'im

Onur Bilge

.DÜŞÜNCELER

Anıların muazzam arşivinden
Hızla geri gelir düşünce.
Ne düşünüyordum az önce

Hatırlamaya çalışırım
Son düşündüğümü
Yakaladığımda
Kayadan kayaya atlarcasına
Atlarım bir öncekine
Ondan öncekine
İrkilirim
Aklıma yeni bir düşünce düşünce

Birbirini çağrıştıran benzerlerinden ilkinde varınca
Aynı sırayı takip ederek dönerim
Kaldığım yere

Mekân değiştikçe değişen duygularla
Yönlenerek devam eden
Zincirinin ucunu
Zamana bırakırım.

Böyle üzülür
Böyle sevinir
Eğlenir
Azap çekerim

Kontrolü elimde tuttuğumda
Üzölmek de benim elimde
Sevinmek de

Kara bulutları dağıtmayı biliyorum
Güneşi
Saklandığı yerden çıkarmayı

Fırsat vermiyorum geceye
Karanlığa
Azabın çökmesine
Kasvete kahra

Ruhumda çöreklenen
İçimi sıkan engereğe

Sıkı sıkı kapatıyorum
Hayal dünyamın risk taşıyan kapılarını
Pencerelerini
Tüm gediklerini

Gerçeğin buzulundan
Hayalin masalına kaçıyorum
Kaf dağının ılık esintisine
Sıcacık düş âlemine

Mademki
Dünya hayatı
Bir oyun
Bir eğlenceden ibarettir
Benimle dalga geçmektedir
Ben de onunla geçiyorum

Art arda sorunlarla örülü
Arapsaçına dönmüş
Karmaşada
Nefes alabileceğim
Bir yer açıyorum kendime

Gülüp eğlenebileceğim
Huzur duyabileceğim
Özgürce koşup
Oynayabileceğim
Tüm isteklerimi gerçekleştirebileceğim
Her şeye rağmen
Mutluyum diye bağırıp
Yankılanmasını dinleyebileceğim
Kurtarılmış bölgeler

Kimşenin el koyamayacağı
İşgal edemeyeceği
Yerleşemeyeceği
Kurtarılmış parselleri
Ve sayısı hızla artan
Sit alanları

Öyle ki
En eski
En yıkık
Yosun tutmuş duvarının
En çürük
Kanserli bir taşına dahi
Kimse bir tek çivi çakamaz artık

Özgürce gaza basarken
İstedğim gibi vites değiştir
Sessizce seyrederken
Hiçbir trafikçi yolumu kesemez
Uyaramaz
Ceza yazamaz
Yönlendiremez
Gidişat güzergâhımı değiştiremez

Birkaç dakikalığına bile
Hiç kimse binemez arabama

Seçtiklerimle sevdiklerimle

Gittiği yere kadar

Onur Bilge

.EBEMKUŞAĞI

Bir ebemkuşağı hep uzaktadır
Işığı, renklere ayırmaktadır
Kollarını açıp, davet ederken
Ulaşılmazlığı haykırmaktadır.

Bir ucu, tepenin arkasındadır
Diğeri yakında, şu ormandadır
Bir nişan yüzüğü; parlak, romantik
İki sevgilinin arasındadır.

Sen; ebemkuşağı, sen bir şiirsin
Farklı noktaları birleştirirsin
Yaklaştıkça kaçan, mahcup, gururlu
Renk, ışık, pırıltı, sevinç verirsin.

Yağmur yavaşılamış, güneş açarken
Hava, şairane toprak kokarken
Seni gökyüzünde seyrediyorum
Sen yedi renginle ışık saçarken.

Renklerin ahenkle kaynaşıyorken
Sana ulaşmaya çalışıyorken
Aynı uzaklıkta dans ediyorsun
Uzaklaşıyorsun, yaklaşıyorken.

Her rengin bir nota, sen bir şarkısın...
Sessiz bir müziğin garbı, şarkısın...
Kavuşmak imkânsız, doymak da öyle
Mutluluğun resmi, aşkın farkısın.

Yine damlalarla gizleneceksin
Başka bir yağmurda izleneceksin
Kavuşmak imkânsız, doymak da öyle
Bir bilsen, ne kadar özleneceksin! ..

Onur Bilge

.EL ATı

El atına binen tez iner Caney
Ben yaya gitmeyi tercih ederim
Yaz yağmurudur bu tez diner can ey
Gelecek günlere güvenme derim

Ne hayal kuracak kadar bir zaman
Ne gerçeğe doğru atacak adım
Boşa senin bana gönül bağlaman
Seninle yarışa yetmez, takatim

Düştür uyanılır uçar elinden
Hayal kırıklığı geride kalan
Benim çok farkım var taze gelinden
Belki de şeytandır kalbini çalan

Bir göğe bir yere bakar dururum
Rabbime dönüşü düşünürüm bir
Bütün kapılara kilit vururum
Bitimsiz arzuyu bitirir kabir

Onur Bilge

.EROZYON

Ağaçlarım devrilir
Ormanların çevrilir
Akarsular denize
Boyuna toprak taşır
Ülkem suya karışır

Yurduma el karışır
Zaman ile yarışır
Çözüm arar
Yara sarar

Biz ne der
Ne ederiz

Bize ne
Deriz

Seyrederiz

Onur Bilge

.GERÇEĞE DOĞRU

İçim içime sığmıyor taşkınım
Nasıl buldum bilemedim şaşkınım
Sen benimsin ben de Senin aşkınım
O mel'unun aramızda işi ne

Sünnetine farzlarına sarıldım
Bir davayı kucakladım karıldım
Artık Sen'den başkasına darıldım
Varsın gitsin o kör şeytan işine

Gözün değdi gözlerime konuştuğ
Allah nasip etti yine kavuştuk
İşimize gelmiyordu savuştuk
Herkes bulsun uygununu dişine

Kalben temizlendim yundum arındım
Beyaz giydim ak yazmaya sarındım
Vardım Hakk'ın divânına barındım
Gurbetinde ne yapar bir kişi ne

O/Nur/u anlamıyorlar sultanım
Gözden anlayana fedadır canım
Zikirdeyim Hak Hak Ya Hak her yanım
Varamadım Hakikat Ülkesine

Onur Bilge

.GİDECEK MİYDİN

.....Ne şiirler yazmıştık
.....Kralla ecesine
.....Kıyamete kadar silmemecesine

Sen
Gider miydin böyle
Gelmemesine

Aramaz mıydın
Günler geçse de

Söyle
Kaç roman yazmıştık
Aşkın tek hecesine
Ve kaç yıldız adamıştık
Bu şehrin tek gecesine

Bir mutluluk vardı
Hasret kaldığımız
Kesintisiz
Doyumsuz
Bir de biz
Kimsesiz
Sorunsuz

Bensiz yaşar mıydın
Öyle
Uzaklarda
Sorumsuz
Ne vardı aramızda
Olumsuz

Yavaşça kaçır mıydın
Çözumsuzcesine
Anlaşılmaz
Sessiz
Yorumsuz

Sen
Böyle olabilir miydin
İlgisiz
Hissiz
Uyumsuz

Ne şiirler yazmıştık
Kralla ecesine
Kıyamete kadar silmemecesine

Hasret mi kalacaktık
Aşkın tek hecesine

Sen

Gidecek miydin böyle
Böyle
Böyle gelmemecesine

Onur Bilge

.HA VAR HA YOK KABİLİNDEN

Bana bir sözcük ver
Şiire ilham
Bir soyut isim olsun mesela
Hayal gibi
Rüya gibi
Ölüm gibi belki
Yani senin gibi
Ha var ha yok kabilinden

Onur Bilge

.HAK NOKTAYI KOYMUŞ

Beraber bir karar vermek istersin
Kadere yazılan nedir bilemem
Takdir-i İlâhi ne diyor dersin
Mürekkep kurumuş artık silemem

Hak noktayı koymuş kaydolmuş öyle
Kime sorarsan sor işte bu böyle
Elindeyse kendin yaz kendin söyle
Kadere razıyım bir Şey dilemem

Onur Bilge

.HAZRETİ ALİ

'İkilik yok, birlik var! Ülkemizde dirlik var! ' diyebilmeliyiz.

Secde, namazın en güzel yeridir!
Miraç edebilen, gönül eridir!
Secdede Allah'a ulaşamayan
"Kıldım! " dediği namazdan beridir.

Uyumuşum, miracı düşünürken...
Secdede yalnız, Kabe görünürken
Hazreti Ali yanımda belirmiş
Ses:"Ali, Osman, Al-i Aba! .." derken.

İman kapısının kilidi Ali! ..
İlimler şehrinin kapısı Ali! ..
Peygamberin beyni, ayağı, eli! ..
On iki imamın önderi Ali! ..

Arap milli kıyafeti giyinmiş
Belli ki yedi kat gökte gezinmiş!
Bir göründü, bir kayboldu, doymadım!
Bu sorunun cevabını getirmiş;

"Ben böyle yapardım! " dedi, bıraktı.
Yüreğime, ateş selleri aktı!
Gerisini anlamak, bana kaldı
İslâm'ın bayrağını O Nur aldı!

Onur Bilge

.HER YERDE SENLER

Bir renk cümbüşüdür dokunur kilim
Ülke folklörünü süsler desenler
Sevdadır gönüle dokunur kilim
Heybede halıda renklerde senler

Halı olup elde dokunmadım ben
Kitap olup sende okunmadım ben
Bir kere eline dokunmadım ben
Çimende çiçekte denizde senler

Şiir et bir kere beni oku sen
Halı et kilim et beni doku sen
Şarkı et türkü et beni oku sen
Dağlarda taşlarda göklerde senler

Ya konuş yüzümü güldür bir tanem
Ya da sus kahrımdan öldür bir tanem
Odamı mezara döndür bir tanem
Gözde sözde şiir nefeste senler

Onur Bilge

.HİCRET

Ebu Cehil ile başladı hicret
Koyun sürüsünü yarar gideriz
Yaratılanları birazcık fikret
Kur'an'ı Kerim'i sarar gideriz
Yer değiştirmekte yarar gideriz

Her yerde bir başka Ebu Cehil var
Her yerde bir Nemrut denen canavar
Mümin hicret ile belâyı savar
Yedi kat gökleri tarar gideriz
Yer değiştirmekte yarar gideriz

Hıra Mağarası Kehf Mağarası
Müminin müşrikle uzak arası
Yakın belli olur akı karası
Batılı toprağa karar gideriz
Yer değiştirmekte yarar gideriz

Hicret ile Haccı bir tutuyor Hak
Dâr-ül Emin bekler sevinç ile bak
Madem ki tercihin yak kendini yak
Gitmeye vermişiz karar gideriz
Yer değiştirmekte yarar gideriz

Tağut, yedi başlı kes kes bitmiyor
Çile sarık olmuş baştan gitmiyor
Onun ettiğini şeytan etmiyor
Kardeşlerimizi sarar gideriz
Yer değiştirmekte yarar gideriz

Oyun oynamadık, bir ömrü yaktık
Her karanlık yerde ışıklar yaktık
Anlaşamadık, zulüm var baktık
Vuslat hamurunu karar gideriz
Yer değiştirmekte yarar gideriz

Onur Bilge

.İZLeR

Eyüp Sultan'daki ayak izinde
Senin kokun vardı, Canım Resul'üm! ..
Milyarlarca insan, senin izinde
Yürüdü, yürüyor, Canım Resul'üm! ..

Ali'nin atının ayak izleri...
Kayalarda kalmış! Orda sizleri
Düşündük, şaşırttı onlar bizleri!
O at, uçar mıydı, Canım Resul'üm?

Kayalarda izler, kumda kalmaz iz!
Bu nasıl oluyor, bu nasıl bir giz?
Gizemli çizgiyi izliyoruz, biz
Sana gidiyoruz, Canım Resul'üm! ..

O Nur'dan gönüle sevgi saçıldı!
Şüpheli görülen yoldan kaçıldı.
Yürüdükçe gördük, sırlar açıldı
Hakk'a gidiyoruz, Canım Resul'üm! ..

Onur Bilge

.KAP DEĞİL RAB

İçimde bir heyecan
Bedene sığmıyor can
Ne yazabilir insan
Kalem Allah elinde

Yüreğimde duyduğum
Buyruğuna uyduğum
Yoluna can koyduğum
Ne var benim elimde

Gönül pınarlarından
Feyiz ırmaklarından
Hikmet deryalarından
Sizlere bu mısralar! ..

Kap değil Rab yazıyor
Kap sunuyor, taşıyor
O Nur ulaştırıyor
Size bu şiirleri

Elim kolum O benim
Gönlüm dolu O benim
Yaratan'ım O benim
Aşkından öldürüyor

Onur Bilge

.KEFENİMSİN

Düşleyip sevdiğim bilmediğimsin
Sende sen yaşamaz bende ben'imsin
Kanımla yazdığım silmediğimsin
Ölürüm desen ki "Yalnız benimsin"

Sendense batmıyor dikenini bile
Değilse yaralar gül tenini bile
Nefessiz beklerim gölgeni bile
Yoluna serildim sen bedenimsin

Bitmeyen özleme çözüm bulsana
Ya bir beden bulup çare olsana
Hayal gerçekleş gel hasretim sana
Her an hissettiğim kendi tenimsin

Onur aşk sarhoşu böyle olay mı
Bu bir işkence mi söyle alay mı
Ölünce biter mi öyle kolay mı
Kabre gireceğim gün kefenimsin

Onur Bilge

.KES KAFANI

.....Boşalan beynini
.....Kim dolduracak?

Bir organın değerini
Bir nimetin ederini
Düşünebiliyor musun
Kâinattaki yerini

Soramadım bir veline
Bir âzâmın değeri ne
Bir tek çiçek koyamadım
Nimetler sunan eline

Güzel söz söyleyemedim
Kır boynumu eğemedim
Kiracınım şu dünyada
Kirayı ödeyemedim

Seni nasıl zikredeyim
Seni nasıl fikredeyim
Sonsuz nimetin iniyor
Sana nasıl şükredeyim

Kulak işitebilene
Göz Seni görebilene
Ayak Sana koşmak için
Dil Allah diyebilene

El vermiş değemiyorsun
Bel vermiş eğemiyorsun
Türk Müslüman kardeşini
Yürek var sevemiyorsun

İslâm kucaklaşmak demek
Allah'a ulaşmak demek
Sevinci de kederi de
Bir olup paylaşmak demek

Fakiri doyuramazsan
Adilce buyuramazsan
Hep dinlemek zorundasın
Sesini duyuramazsan

O/Nur anlayamıyorsan
Görüp kavrayamıyorsan
Kes kafanı yük olmasın
Rabb'ine varamıyorsan

Onur Bilge

.KISIR DÖNGÜ

Koşuyoruz cam kırıkları üzerinde
Ayaklarımız yalın çıplak dizlerimiz
Arkada önde kanlı ayak izlerimiz
Uğraş yarıçapına takılı dönmekteyiz
Merkeze varamıyoruz soluk soluğa
Aynı çemberi defalarca çizmekteyiz
Koşu bitmeyecek bir yol yok mutluluğa

Onur Bilge

.KİMSE GÖREMEZ

Bir coşkulu yürek almış aklımı
Gönlüm sana doğru akıp duruyor
Şeni göremeyen gözler haklı mı
Âmâ gibi boşa bakıp duruyor

Gökkuşağım kimse göremez seni
Ruha bakamazlar geçerek teni
Bense kıskanırım yerden gölgeni
O seni bağrına basıp duruyor

Ne güneş dolansın sarsın belini
Ne de toprak öpsün hoş bedenini
Ben de bilmiyorum ya nedenini
Kıskançlık içini yakıp duruyor

Ne sesini duysun sevgisiz kulak
Ne eline deysin duygusuz salak
Uzakta da olsan bana bana ak
Bende bin çağlayan akıp duruyor

Ne bir abartı var ne de bir yalan
Uzun uzun değil yalnızca bir an
Hasret gözlerime baktığın zaman
Yüreğimde aşkın çakıp duruyor

Tutkumu yazamam hece çıldırır
Şeni düşününce gece çıldırır
Öyle güzelsin ki ece çıldırır
Sihirli aynaya bakıp duruyor

Yazamam bu aşkı yazamam sana
Zulmetsen mahvetsen kıyamam sana
Öyle bir oyun ki mızamam sana
Gözlerin beynimden bakıp duruyor

O Nur anlatsa da duyan olur mu
Aşk kural tanımaz uyan olur mu
Şöyle sevdiğine doyan olur mu
Özlem yüreğimi yakıp duruyor

Onur Bilge

.KÖYÜN DELİSİ

Her köyde mutlaka bir köyün delisi vardır
Beğenir beğenmeyiz ne var bunda kızacak
Cahil tiplemesidir bir de velisi vardır
Karagöz olmasaydı Hacivat ne yazacak

Bir gün bir düğün olmuş başlamış oynamaya
Bir türlü oturmazmış onu anlamış ermiş
Çokça övüp başlamış saçını okşamaya
"Ne de güzel oynadın" demiş oturuvermiş

Meğer onun maksadı kendini göstermekmiş
Saatlerce oynamış artık geçmiş kendinden
Kan ter içinde kalmış boşuna bir emekmiş
İşte ancak böylece kurtulmuşlar fendinden

Onur Bilge

.METROPOL

Açık maviyle turuncunun en dost olduğu saatler
Gecedен artık
Birkaç can çekişen ışık
Yoruyor uykusuz gözlerimi yakıyor.
Minareler elektrik direkleri
Binalar bile doğal görünürken
Beklenen ancak gün ışığı iken
Diken diken batıyor gözlerime yapay ışıklar
Ampuller sahte mücevherlerce kör ışıyor

Pencere ötesi on metrelik yol
Kocaman binalarla dolu gerisi
Sefertası apartmanlar
Kuş yuvası katlar
Çiçeksiz saksılar
Boş balkonlar
Balık istifi sağ sol
Nasıl hasret sonsuzluklara gözlerim
Sahili Akdeniz'i ufukları özlerim

Camı kaldırırsan toz dolar
Duman kir is
Çıkıp balkonda oturamazsın
İstedğin kadar dolaş ara sokaklarda
Temiz hava bulamazsın
Bari içerde boğazın yanmaz

Egzoz ev ve fabrika bacaları
Tuvalin eşsiz renklerini
Griye siyaha boyuyor acımasızca
Bu katran bu zehir yetmiyor
On dakikada bir el pakette
Duman telleniyor

Metropol sokaklarında
Sigara ve büyük şehir kurbanı
Yüzlerce zavallı halsiz hasta
Akciğer kanserli geziyor
Bir o kadar da veremli
Eşler analar yavrular
Gözleri nemli

Yapay sesler sinirleri geriyor
Kim bilir kaç kişi uyuyor halen
Kaç bebek sığrayarak uyanmış huysuzlanıyor
Uykular bölük pörçük
Dinlenmeler yarım yamalak
Rüyalar belli belirsiz
İnsanlar nefessiz

Sessizce görevini yapıyor güneş ve ay
İssiz

Dünya mütemadiyen dönüyor sessiz
Sayısız görevli emrimizde
Hissettirmeden dört dönüyor

Allah'ım ne kadar güzel yaratmış evreni
Gören gözlerle bak etrafa
Ne önemi var bu kısacık düşün
Çevreni tanı
Yaratan'ı yöneteni düşün

Ya şu çalar saatin 'tik tak' ları
Ya canavar kamyonlar
Klaksonlar

İnsan yapısı her şey huzursuz eksik
Ömür törpülüyor ruh yıpratıyor
Binlerce genç bunalımda
Hızlı veya yavaş intihar ediyor
Vakitsiz ölüyor canlar
Birileri yüzeysel çözümler aramada

Odalarda esir insanlar
Gün görmez güneş görmez
Odalarda yılların mikrobuyla kaplı
Örtü döşek halı
İnsanların gözleri kapalı

Duvarlardaki donuk tablolardan
Seyretmeye mahkûm hareketi
Huzuru yaşama sevincini
Veya televizyondan
Gözlerini yora yora
Çekilmiş kahve yığını topraklardan
Pazarlara taşan bereketi
Hepsi sadece boya yalnızca çizgi

Doğaya
Doğal renklere
Işıklara seslere
Doymak için güneşe
Bol oksijene
Kaçmak şehirlerden köylere
Köylere kaçmak
Ve yaşamak doya doya
Haydi yelkenler fora

Onur BİLGE

<embed src='http://www.halksiir.com/siir.mp3/kusursuz_ask.mp3'>

Onur Bilge

.MuM

Mum ne fayda sağlar k3r bir 3l3ye
Batıl d3ř3ncenin ortasına dik
3l3n3n yararı var mı diriye
Aydınlatısın diye kafasına dik

Mezar ziyareti illet olacak
Kabirlere tapan millet olacak
Azimle İslâm'ı bellet olacak
Cehalet y3z3nden ne hâle geldik

Allah huzurunda değil miyiz biz
T3rbe kapısında nedir işimiz
O g3zelim yatır ziyaretimiz
Nasıl d3n3ř3yor şirke çok dedik

O anda ulaşır dilek Allah'a
şah damarlarından yakın Vallaha
Aklından geçeni bilir Billaha
Ne bir eksik kalır ne de bir gedik

Onur/la arayan, O Nur'u bula
Vuslat kolay nasip olmaz her kula
Eselsin diye g3z yaşıyla sula
Dilek ağacını y3reğine dik

Onur Bilge

.MUTLU OLABİLSEYDİN

Mutlu olabilseydin yol aramazdın
Maddeden kopamazdın seni itse de
Allah'a yaklaşamaz ve varamazdın
Tekamül edemezdin vaktin yetse de

Geçici bir hülyaya tamahın neden
Kısacık bir rüyaya kanıyor beden
Bambaşka bir dünyaya göçer ebeden
Her nefis istese de isyan etse de.

Madem ki asıl yerin burası değil
Var Hak'kın huzuruna secde et eğil
Sakın etme bir daha faniye meyil
Nefsin seni tutsa da hep menetse de

Maddi beklentileri istekleri sil
Unut canı cananı bir Rabb'ini bil
İnsanı cehenneme atıverir dil
Kökünden kesmedikçe hep zikretse de

Aklında ve kalbinde hep Allah olsun
O'nun varlığı ile kalbin nur dolsun
Nurla arınsın ruhun benlik kaybolsun
O Nur seni affeder ömrün bitse de

Onur Bilge

.MÜNAFIK

1

Münafıkların işareti üçtür
Gerçeği, yalandan ayırmak güçtür.
"Bizler dostuz..." demeleri gülünçtür
Onlardan inananlara dost olmaz! ..

Seni görünce yüzüne gülerler
Arkandan istediklerini derler
Hatta daha da ileri giderler! ..
Domuzların derisinden post olmaz! ..

Döner döner, pis işleri işlerler
Çarıplıların derisini dişlerler! ..
Öz babalarını bile şişlerler! ..
Onur gibi aşıklara kast olmaz! ..

2

Benim özüm, Yaradan'a doğrudur
Onların iman ağacı kurudur
Yarın, Hakkın divanında sorudur
Sorulur ki, bir cevabı bulunmaz! ..

Söz verir de, sözünde hiç duramaz
Şeytandan başkasıyla oturamaz
Kurduğu tuzağı, kimse kuramaz
Böylelerine ayak uydurulmaz! ..

Emanetlere ihanet ederler
"Söyleme! .." denilen sözleri ederler
Eşi, dostu, arkadaşı üzerler
Çevrelerinde hiç kimse bulunmaz! ..

Üç özellik bir insanda var ise
Vazgeç ondan, o sevgili, yâr ise
Münafık listesine yazar ise
Rabb'im bir kez, bir sileni bulunmaz! ..

O/Nur, sırat köprüsü çok incedir
Onların oyunları haincedir
Geçen geçer, geçemeyen nicedir
Ya nar da bir kurtararı bulunmaz! ..

Onur Bilge

.NEDEN VAZGEÇTİN

Neler konuşmuştuk neler kurmuştuk
Bir ömür boyunca sevecektin ya
Ne mutluyduk düğün dernek kurmuştuk
Nikâh masasına gelecektin ya

Şimdi ne değişti neden vazgeçtin
Kavuşmaya dair bin yemin içtin
Pembe gelinlikle gelecektin ya
Nasıl sevdiğimi bilecektin ya

Neler düşlemiştik vaat etmiştik
Hani bu aşk için ölecektik ya
Bütün güçlülere göğüs germiştik
Bir ömür boyunca gülecektik ya

Şimdi ne değişti neden vazgeçtin
Kavuşmaya dair bin yemin içtin
Pembe gelinlikle gelecektin ya
Nasıl sevdiğimi bilecektin ya

Onur Bilge

.NEVRUZ

Güneşe yürüyüş var akın akın
Ayazı, yağmuru yerecek günler.
Bir daha geriye bakmayın, sakın!
Camlar açıp, tüller yerecek günler.

Kış geride kaldı, bahar ve nevruz...
Sıcacık günlere kavuşuyoruz
Havuz başlarında içecekler buz...
Çiçeğe, yeşile yerecek günler.

Gönüller ısınır, çatlar tohumlar
Sevgiler yeşerir, tatlı yudumlar
Yürekten yüreğe gizli duyumlar...
Demet demet sevda yerecek günler.

Mutluluğu sevgi, aşk bilenlere
Duygusal gözlerden yaş silenlere
Seven gönüllerden, sevilenlere
Al bir bakara gül yerecek günler.

Onurla parklarda buluşacaklar
Aşıklar sarılıp, dolaşacaklar
Sevgi zirvesine ulaşacaklar
Çimenden halılar yerecek günler.

Onur Bilge

.ON BİR

Kırdım kafiyeyi heceyi artık
Altı beş on biri sana bıraktım
Sabrettim buldum ben neşeyi artık
On bir mezar taşı sona bıraktım

On birinci ayın on birindeydi
Defteri kapatıp senden ayrıldım
Yıllardır yüreğim o birindeydi
İşte o gün öldüm tenden ayrıldım

Birbirine yakın o iki direk
On bir yıl önceydi geldim Kemer'den
Gelip mezarıma o dikilecek
Bir başa bir uca beyaz mermerden

Beyaz kefen mermer beyaz ölümdür
On bir Münkir Nekir hesap sormada
Belki en çıkar yol bu yaz ölümdür
Ölüm beyaz bulut beni sarmada

Onur Bilge

.ONA VaR

Savaşıp yenerek lânet şeytanı
Kaybedip kendini, Rabb'ini tanı
Oku ayet ayet uygulayarak
İğneden ipliğe bil Yaratan'ı

Her bir harf işaret ve hecesiyle
Gizlenip bulduran bilmeceyiyle
Yalvarıp yakarıp huşu içinde
O'nu bul gündüzü ve gecesiyle

Birer yıldırımca nurlar indirip
Zikriyle sevdanı içe sindirip
Sonsuzluklarını aydınlatarak
O'na koş ruhunu aşka bindirip

Habib'i miraca çıkaran oydu
Yaşarken hayatı sırtından soydu
Öyle bir buluşma gerçekleşti ki
Yedi kat göklerin seyrine doydu

O/Nur/un şavkıyla, cennettir çölüm
Şeb-i arus olur vuslattır ölüm
Beyazlar içinde gülümseyerek
O'na var bir düğün gecesi gülüm

Onur Bilge

.ÖLÜME ÇAĞRI

Ben her gün bu sokaktan defalarca geçerim
Anıların içinden hayalini seçerim
Ne senden ümit keser, ne de senden geçerim
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Sanki yıllardan sonra senden haber almışım
Bir selâm, bir işaret, hayallere dalmışım
Şaşırmışım; tutulup, heykel gibi kalmışım
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Birden yolda görünce, yine hayalin sandım
Sen sıcacık gülünce, geldiğine inandım
Gözümü alamadım, gözlerinden utandım
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Ne güzel bir sürprizdi, böyle birden gelişin!
Nasıl oldu da geldin? Mutlaka var bir işin.
Kime misafir olup, kimle görüşeceksin?
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Birden tanıyamadım, ne kadar değişmişsin!
Buraya gelir miydin? Hayrola, nasıl geldin?
Karşılaşmasaydık, sessizce gidecektin
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Galiba sen unuttun, unutabileceksin
Demek unutmak kolay, sen bir gün sileceksin!
Deli gibi özledim, nereden bileceksin?
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Ne kötülüğüm oldu, ben sana ne yapmıştım?
Senin yörüngendeydim, hangi yöne sapmıştım?
Bir sana tutulmuşum ve adeta tapmıştım
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Neden ansızın gittin? Bir çiçek verecektim
Hiçbir şey istemedim, son bir kez görecektim
Veda bile etmedin, kahrımdan ölecektim!
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Sensiz nasıl yaşarım, bir gün, yarım gün bile?
Katkısız seviyorum, bilmem yapmacık, hile
Bir gün umarım, biter, bütün eziyet, çile
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Ne kadar çok özledim! Bilsen, nasıl aradım!
Ne kadar çok sevmişim! Burada duramadım
Sokak sokak dolaştım, sokak sokak aradım!
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Yaktı aşk yüreğimi, ateşle mi, közle mi?
Nasıl dayanabildim, nasıl çektim özlemi!

Sen beni nasıl sevdin, yalandan mı, özle mi?
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Sen beni beğenmedin, yoksa hiç sevmedin mi?
Beni hatırladın mı, birazcık özledin mi?
Yoksa ben mi görmedim, daha önce geldin mi?
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Yoksa gelemey miydin? Sana bir şey mi oldu?
Neden konuşmuyorsun? Neden gözlerin doldu?
Keşke hiç sormasaydım, tüm sevincin kayboldu
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Şana uzanan eli, imanla kıracağım,
Önce Allah, sonra sen! Ona haykıracağım!
Kimseyle paylaşamam, seni kaçıracam
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Benimle gelir misin? Bir yuva kuralım mı?
Birlikte oturalım, hayaller kuralım mı?
Kaderle yarışalım, ölümlle duralım mı?
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Seni göremediysem; o gün, dünya bana dar
Eşim ve çocuklarım, ne yurdum, ne yuvam var?
Sen yoksan, anlamı yok, ne işim, görevim, var
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Eğer öğretmeseydin, bu duyguyu bilmezdim
Karşıma sen çıkmasan, kolayca yenilmezdim
Anlamsız yaşar, ölür, sevmezdim, sevilmezdim
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Yalansız bakışların, seviyor, özlüyorsun
Gözlerin gözlerimde, hep beni izliyorsun
Neden söylemiyorsun, aşkını gizliyorsun?
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Malım, mülküm, param yok, önüne sereceğim
Yüreğimi, kanımı, canımı vereceğim!
Beni böyle istersen, murada ereceğim
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Kalbimde Allah aşkı; dinle, her şeyi unut!
Dua dudaklarımda, inanç ellerimde, tut!
Seni götüreceğim cennete, bulut bulut!
Benden mi kaçıyorsun? Nerde saklanıyorsun?

Onur Bilge

.ÖZLEMİN ÖYLE GÜZEL

Özlemin öyle güzel, hiç görmesem, bitmese!
Yüreğimdeki sızı eksilmese, yitmese!
Gözlerimden gözlerin silinmese, gitmese!
Kavuşmaktan vazgeçtim, gelmek istemiyorum.

Bu kutsal aşkı kimse bilmesin, bizden başka
Gizlilik gerekiyor, ibadete ve aşka.

Nerden kaynıyor sevgi? Bu pınarın gözünü
Şöylesek inanmazlar, aşkımızın özünü.
Ölünceye kadardı, hiç unutma sözünü!
Özlemini çok sevdim, gelmek istemiyorum.

Bu kutsal aşkı kimse bilmesin, bizden başka
Gizlilik gerekiyor, ibadete ve aşka.

Onur Bilge

.RABBİM

1

Yalnızlık, Sensizliktir; bilmemek, densizliktir!
Yücelik, ben'sizliktir; Var olan Sen'sin, Rabb'im!

Ölüm; vaktin doluşu, saatlerin duruşu
Bedenin yok oluşu, Sana dönüştür, Rabb'im!

İnsan bilmeyebilir, kalbi silmeyebilir
Yarın gelmeyebilir! .. Nasıl ölünür Rabb'im?

O an gelip, çatinca; kalpler son kez atınca
Kara yere batınca, cevaplar nedir, Rabb'im?

Kibleye yönelinir, gizli-günah bilinir
Tövbelerle silinir! .. Rahman ve Rahim Rabb'im!

Bu ne huzursuz âlem! Yaşamak bana elem! ..
Büyüdü Sana özlem! Cemal göreyim, Rabb'im! ..

2

Öncesi, zamansızlık... Geçmiş, bana karanlık...
İlk anılar, ilk ışık... Doğuşum böyle, Rabb'im!

Ara sıra mutluluk... Sonsuzluğa yolculuk...
Hep, Sana sorumluluk duyuşum böyle, Rabb'im!

Sana uzanır elim; iyiliktir emelim.
Nasıl doldu defterim, amelim nasıl, Rabb'im?

Her an dilimde adın, beni Sana boyadın!
Dünyanla oyaladın gönlümü sanma, Rabb'im?

Bayram, Sana dönüşüm; toprağa gömülüşüm! ..
Ruhum, en uzun düşüm görür kabirde, Rabb'im!

3

Yalnız Sana tapmışım, kitabını kapmışım
Masivadan kopmuşum, aklım fikrim Sen, Rabb'im!

Hoşnudum kaderimden, elini üzerimden
Sevgini, yüreğimden hiç eksik etme, Rabb'im!

Al dünyanın malını! Yalnız Senin adını
Senin sevgi tadını içimden alma, Rabb'im!

Sen aldın, benden beni! İstersen al, bedeni!
Aradan kaldır, teni! .. Sana varayım, Rabb'im!

4

Ben Seni gökte, yerde, ne varsa, her eserde
Gecelerde, seherde aradım, buldum, Rabb'im!

Benim, maddi dünyada, bu boyalı hülyada
Bir kısacık rüyada tamahım yoktur, Rabb'im!

Hüner, Seni buluştur ve Sende kayboluştur!
Engelleri savuştur, Sana ulaştır, Rabb'im!

Ya İlâhi, yardım et! Peygamberin Muhammet
Mustafa (S.A.V.) ya vasil et; kavuştur beni, Rabb'im! ..

Seyr-i Sülûk edeyim, Sana doğru gideyim! ..
O Nur'da eriyeyim, bir hiç olayım, Rabb'im! ..

Onur Bilge

.SeV

Sev çiçeği kuşu taşı böceği
Bu köhne dünyada kalamayız biz.
Faninin malumdur ya öleceği
Büyük hülyalara dalamayız biz

Sevmeyi bilmeden gönle girilmez
Eren bahçesinden çiçek derilmez
Aşk ile sevmeden Rabb'e erilmez
Mecazi aşktan kâm alamayız biz

Gönüller buz tutmuş biraz zor erir
Gözler gönüllere mesaj gönderir
O/Nur tarif eder yolu gösterir
Bir türlü adresi bulamayız biz

Onur Bilge

.SEVGİ YANSIYACAK

Azları önemse; topla, çok olsun
Sevgiler dostlara ağlar örecek.
Gönder yüreklere, hüzün yok olsun!
Sevgi yansıyacak, sana dönecek.

Sevgiler biriktir, herkese yetsin
Bir gülücük gönder, buzu eritsin
İçten bir selâm ver, kırgınlık bitsin!
Kullar kör olsa da Allah görecek.

Aralar düzelsin, sular durulsun!
Tam kalbe nişan al, hedef vurulsun!
Kalpler arasına köprü kurulsun!
O/Nur ışıyacak, kinler sönecek.

Onur Bilge

.TÜRKMEN OĞLU

Demir eğilir dağ erir
Türk'e Orta Asya'ya

At şahlanır kaykılır yer
Ova yayla yassılır

Ayağında çarık ile
Omzunda heybesiyle

Göç ederken sürüsüyle
Ormanlar kucak açar

Dağlarla kayalar sarar
Rüzgârlar hatır sorar

Yürü küffarın kâbusu
Yürü seni kim tutar

Gökçe çiçek yüreklidir
Temur yağız yığittir

Sığmaz göklere yerlere
Kükredi mi bir kere

Şah olur padişah olur
Hükümdar olur yere

Hele bir niyet etmesin
Dağ devirir yol açar

Yamaçlardan kaydırarak
Gemisini yüzdürür

Yardan ummana vararak
Çağ kapatır çağ açar

Asırlardır bileğini
Büktürmedi büktürmez

Bin yıl geçse âdetinden
Töresinden vazgeçmez

Onur Bilge

.UNUTABİLSEYDİM

Unutabilseydim ben unuturdum
Yılları toprağa verir miydim hiç
Tek noktaya baktım tek hayal kurdum
On yıl inzivada erir miydim hiç

Nasıl sevinirdim gördüğüm zaman
Sıkıntım biterdi düşündüğüm an
Onunla mutluydu bu ruh ve bu can
Hayal dünyasından gelir miydim hiç

Saf sevgi verenler unutulur mu
Herhangi biriyle bir tutulur mu
O/nur/a gurbet el mekân olur mu
Ayrılığa fırsat verir miydim hiç

Onur Bilge

.YALNIZ...

Yapayalnız gelir dünyaya herkes
Yalnız alınıp veriliyor nefes
Kırılınca vücut denilen kafes
Yalnız çıkılıyor Allah önüne

Sen de arkanı dön küsüver gitsin
Bırak bu garibi dünyada yitsin
Siliver gönlünden sıkıntın bitsin
Hazırlanamasın Mahşer Günü'ne

Onur Bilge

.YARIN

Hakk'a yaklaşırken ben adım adım
Yarın kenarında ona rastladım
Bir avuç toprağa bir can adadım
Yârin sevgisini bine katladım

Kulunun aşkıyla hâlâ göz gözüm
Görmez olsaydım kör olsaydı gözüm
Kaldı yarattığı eserde gözüm
Yarınlar dururken düne atladım

O mecazi aşkı öldüremedim
Kalbimi Allah'a döndüremedim
Eren'in yüzünü güldüremedim
Yarın yüreğimi yarın patladım

Onur Bilge

.YAŞANMAMIŞ YILLAR

Mutlu olabilmek ayrı bir sanat
Tüm sorunlar dizi dizi bekliyor
Bütün safraları düşünceden at
Bin bir ayak bir tek izi bekliyor

Kanatsız kuş uçmaz kanat et beni
Beynine yerleştir hep hisset beni
Bilmeden üzersem gül affet beni
Tüm kusurlar bir tek sözü bekliyor

İşte Torosların zirvesindeyiz
Büyük bir mutluluk zevk içindeyiz
Rahatız huzurlu dinç ve zindeyiz
Yaşanmamış yıllar bizi bekliyor

Onur Bilge

.YAZ GÜNEŞİM

Her şeye ne oluverdi birden
Neden karadı içim
Bu ne biçim bir yalnızlık
Nasıl bir ıssızlık
Karanlık

Yaz güneşi sen miydin
Memleketimin
İçimin güneşi
Sen miydin

Boşaldım bittim
Cesaretim kalmadı yaşamaya
Ağırlaştıkça ağırlaştı zaman
Uzadıkça uzuyor günler geceler
Şimdiden omuzlarım çökmüş
Beynim yorgun
Ruhum tüm negatiflere teslim
Ölüce savunmasız

Yakar da yakar iğde dikenini
Tam yüreğimde
Gittikçe artar hasretin acısı

Haydi yaşa zamanı eskisi gibi
Unut özlem ekeni
Okyanus yavrusunun kıyısında
Çılgın yaz güneşi altında
Pırıl pırıl sıcacık
Ya da sahilde şiirler söyle
Kumlara uzanıp
Aşka dair
Sevgiye dair
Mutluluğa
Neşeye
Sevince

Gözlerinde kıvılcımlar
Yıldız yansımaları
Saçlarında denizin tuzu
Nemi

Mehtaplı geceleri bekle
Dört gözle

Bilirsin
Nasıl olur insan
Sevince

Kaldı mı
Hiçbir şeyin güzelliği
Önemi

Şimdi
Asla dönmeyecek
Birini bekle
Özle özle

Haydi yaşa
Yaşayabilirsen

Bir nefes al
Sadece bir nefes
İçin acımadan
O kocaman
Dikenle

Onur Bilge

.ZÜLFİKÂR

Sol yanımda Zülfikâr'sın
Yüreğime yaslısın yâr
Dünya ahret için kârsın
Kederlisin yaslısın yâr

Ben Kerem olamasam da
Sen Aslı'nın aslısın yâr

İntikamdan kinden uzak
Kınındasın paslısın yâr
Hem tuzak üstüne tuzak
Kuran zalim Aslı'sın yâr

Ben Kerem olamasam da
Sen Aslı'nın aslısın yâr

Onur Bilge

? AİLE ve KADER

Onur BİLGE

Bize dışarıdan kimse bir şey yapamaz, günaha da sokmaz. Ya tanışmaz, hayatıma sokmayız, ya da çıkarır, kurtuluruz. Fakat eşlerimizi ve evlatlarımızı atamayız da satamayız da... Onlar sınav sorularımızdır.

"Eşleriniz ve evlatlarınız, sizin için fitnedir." Ayet.

Eşin veya evladın zulmüne izin veren de Allah'tır. İyiliği yarattığı gibi kötülüğü, meleği yarattığı gibi şeytani da yaratmıştır. Bu gezegende herkes senaryo icabı görevini yapacaktır.

Güzergâh bellidir. Plan yapılmıştır. İnsanlar beden atına binmiş, hayat caddesinde yol almaktadır. Her yol ayırımında, herkes için seçenekler vardır; ya sağa sapacak, ya sola sapacak, ya da dosdoğru gitmeye devam edecektir. Geri dönüş yasaktır.

Aldatıcı çekimlerine aldanarak, ara sokaklara saparsa; sıkılacak, daralacak, zorluklarla savaşıyor, azap çekecek, iki cihanda da kahrolacaktır. Yol yakinken, vakit varken, ana yola çıkmaya çalışırsa, İlahi yardım gelecek, işi kolaylaştıracaktır.

"Zehri altın kadehte sunarlar." O dar ve çetrefilli labirent benzeri sokakların başları; iki tarafı yemyeşil ağaçlarla, kuşlarla, çiçeklerle, davet eden kişilerle süslüdür. Çok geçmeden manzara değişmeye, çorak tarlalar, bataklıklar, yılanlar, çıyanlar, akrepler, böcekler, zebaniler görünmeye başlar. Her türlü tehlike ve güçlüklerle dolu olup, hepsi de cehennem azabına çıkar.

Sadece Sırat-ı Müstakim, yani hayata başladığımız ana cadde, geniş ve emin olan doğru yoldur ki orada seyretmek de son derece rahat ve huzurlu bir cennet hayatı gibidir, sonunda da cennet vardır.

Bir süre yalnız devam ettikten sonra aile arabasına bineriz, önce eşimizi, daha sonra da birer birer evlatlarımızı alırız aracımıza. Kişi sayısı arttıkça sorunlar da artacaktır. Soru olmazsa, sınav olmaz. Sınav olmazsa, mükâfat olmaz. Tahammül edecek, direksiyonu sağa sola kırmayacak veya arabadan inip, yan sokaklara sapmayacağız.

Uzun süre sabrettik ve işkence dayanılmaz boyutlara geldiyse; ruh ve beden sağlığımız tehlikeye girdiyse, hayatımızı koruyabilmemiz için, şartlar uygunsa, vicdanımız da elverirse, yavaş yavaş yolcu indirmeye başlayacağız. Önce sağlık gelir. Canımızı korumak zorundayız.

İnsan, aldanabilir veya direnir. Nefsinin emrine uyarsa, zulmeder. Zulmettiren, ona zulmeden, sıkın daraltandır. Nefsi onu o da başkalarını bunaltır. Allah müsaade etmese, kimse kimseye bir şey yapamaz. Bir yere kadar izin veriyor. Her yaratılan O'nun kontrolünde... Sadece kimin ne yapacağını seyrediyor. Belli bir yerde müdahale ediyor.

Ya sabretmek var, Allah'ın rızasını kazanmak, kötülüğe sürekli iyilikle karşılık vererek puan toplamak, ya da sınav yerini terk etmek... Bize yapılanlara sabreder, kısıstan vazgeçer, Allah'a bırakırsak, Müntakim'dir. İntikam alır. Biz, ancak bire bir alabiliriz, hakkımızı; O'na havale edersek, tam on mislini alır.

Eziyet edildikçe, çile yolundan Allah'a yaklaşırız. Sabredip katlanamaz, itici gücü

uzaklaştırır, o sınavdan kaçarsak; kurtulduk zannederiz ama benzeri başka bir sınav bizi beklemektedir. İşkence bitmez, kurgu değişir. Bu defa eziyet rolünü ya da görevini başkaları yükleniyor; senaryo devam ediyor.

Kimse kaderinden kaçamaz. Kişi daha gitmeden, kader gider oturur, onun gideceği yere. Fakat artık o maneviyatı kolayca yakalayamayız bir daha. Sabredenlerin yakınlıkları artar, dereceleri yükselir, kalp gözleri açılır.

Evlatlar da ayrı çektirir, kötü niyetleri olmasa da. Bir türlü bitmez sorunları, birlikte büyür. Aynı kurallar onlarla olan ilişkilerimizde de geçerlidir.

Allah'ın bize son çare olarak tanıdığı boşanma hakkını kullanmadan önce bıçak kemiğe dayanıncaya kadar beraberliği bozmamak için sabretmeli, dayanmalıyız. Allah, sabredenlerdir.

Onur Bilge

? BEN BİR YAZARIM

Onur BİLGE

Ben bir dülgerim. Duvarlar örerim harflerden. Bakışlarım mekik dokur, ekranla klavye arasında. Antalya'nın tam ortasında, çarşı içinde bir evin birinci katında, kapıdan girince ilk dar ve uzunca odada, bir ranzanın alt katında duvarlarını örerim Ülkemin geleceğinin. Gecem gündüzüme girmiş, günlerim birbirine... Aylardan nedir? Günlerden ne? Ayın kaçını göstermekte takvimler?

İşlek bir cadde üzerinde... Olan iki pencere de gürültüye sımsıkı kapalı, panjurlar inik, koyu kahve perdeler çekik... Aşağıda mağazalar, dükkânlar, karşımda okul... Kimler gelir gider oralara? Kimler geçer kaldırımlardan?

Oda kapısı açık... Mutfağa uzanır bakışlarım en fazla. Gitse gitse; içeriye alınan balkonun dışına dizilen saksılardaki rengârenk çiçeklere, ardındaki çınar ağacına, küçük parka, dev apartmanlara ve bir parça gök mavisine kadar gidebilir ama vaktim olmaz onları seyretmeye uzun uzun. Sağ uçtaki saksılara kumrular yumurtlar. Birer çift bembeyaz potansiyel hayat... Gübü, güzel anne, cici anne... Ürkek ürkek bakar, kabartır tüylerini, korkutmak için. Kanatları uçuverecekmişçesine kıpırdarken, tetikte, anaç göğsü sımsıkı yapışık, emeğine...

Dışarıdan ve içeriden cıvıltılar gelmekte, yan taraftan müzik sesi... Üç kafeste toplam altı muhabbet kuşu, bir de kafesimde ben... Onlara bazı sözcükler öğretmeliyim. Oysa konuşmaya bile vaktim yok. Belki yemleri, suları... O kadar! Taklit edebildikleri "Çıt çıt çıt..." klavye sesi...

Dışarıdakiler özgürce kanat çırpırlarmış. Şarkılar söylerlermiş, umut dolu. Akşamüstleri geleceğe dair masallar söyleyerek uyutur, gündüzleri uçmayı öğretirlermiş yavrularına özgürce, dağlardan düzlüklere, deniz kenarlarına doğru... Geleceğe dair düşler görürlermiş, tünedikleri yerlerde. Sabahları talime çıkarlarmış. Tatbikat yaparlarmış, arasıra.

Gözlerim kapalı o dışarıya, tepeler irak, dağlar uzak... Düşlenen Kaf Dağı, efsanelerde yer alan, yerinden memnun, gerçeğin semtine uğramamış. Kulaklarımda son ses İlahiler... Esmâ Hüsna, Kur'an Kiraati... "Malik ül Mülk- ü Zülcelal-i Vel İkrâm..."

Donup kalmaz, bir anlığına dahi düşüncelerim, hayallerim, ümitlerim... Dur durak bilmez kara klavye üzerinde azimle kanat çırpın ellerim... Parmaklarımda uçlarında hayat, sevinç, mutluluk... Parmaklarımda uçlarında canlanmakta, tüm tasarımlarım... Ülkemin apaydınlık geleceği, parmaklarımda uçlarında şekillenmekte... Boşlukta, heyecanlı bir telaş içinde ellerim, parmaklarım ve bakışlarım... Bakışlarım mekik dokur, beynim tasavvur eder, parmaklarım yazar, gözlerim okur. Gözler okur Hatay'dan Sinop'a, Iğdır'dan Çanakkale'ye kadar... Gözler okur, internet hattı uzunluğunca... Paraleller yolunca, meridyenler boyunca... Bir kutuptan bir kutba cümle âlem duyunca, gerçek olur bu rüya, yere batır o hulya!

Uzanırken ellerim klavyeye, uzanırken bakışlarım nurlu geleceğe, hızla harç koyar parmaklarım, tuşların üzerine... Tuşlar koyar tuşlar üzerine... Harflerle duvarlar örer. Ördüğü duvar, çekül istemez, gönyeye gerek yok! Gönyesi Kur'an'dır, Çekül'ü Sünnet!

..

Yürüyorlar kırlardan sokaklara, kucaklarında Kitap... Sımsıkı kapılardan içeri yürüyorlar! Dağlarda bekleyen nöbetçiler, kar altından baş veren kardelenler, ilkyazların engel

tanımaz sürgünleri.

Baş aşağı ediyorlar, kötülükten, çirkinlikten yana ne varsa! Çarşılar, sokaklar, pazaryerleri... Şeytanların cirit atmakta olduğu plajlar, hamamlar, külhanlar... Toprağım insanı an be an bilinçleniyor. Kentlerdeki tüm şer odaklarını, horlanan O/NUR/larıyla denize döküyorlar.

Bir de bakıyorum, duvarlar ören parmaklarım, hapishaneler, zindanlar değil, okullar örüyor, koskoca bir dünya örüyor, muhteşem bir gelecek... Hazır tüm kötülükleri, çirkinlikleri yıkmaya, dört duvar arasına sıkışan, heyecandan sıkışan küçücük kalbim! İçine tüm yaratılanların ve Yaratan'ın sığıdığı devasa kalbim! ..

Ben, yerde yazılmakta olan şiirlerin uçmakta okunması için dizeler demetleyen bir şairim. Ben, yazılmakta olan eserlerin, huzurda okunacağından son derece emin, temkinli, dikkatli ve daima tetikte bir yazarım.

Ben bir yazarım. Aşktan geldim, aşkı öğrendim, aşkla yaşadım, aşkla yaşamaktayım. Sevdaya sevdalıyım, aşka aşığım. Allah'a kadar aşka âşığım! Sevgiler yazarım, iyilikler, güzellikler... Yıkmaktan yana olmadım hiç, batıldan gayrı... Daima hayrı düşündüm, mutluluğu hayal ettim, müjdeleri ve müjdeleyicileri zikrettim. Yemin ettim bu çizgide, sonsuz kere vurulsa başım, doğru bildiğimi yazacağım! Ben esenlikler ve güzellikler yolunun kalemiyim. Gerçeğin kalemi... Ölümüne koruyacağım Kalam'ı ve son nefesime kadar savunacağım, pırlanta tuğlalarla örülen kutsal kalemi!

Sevgili Kardeşlerim! Sizler de dikkatle okuyun ve okutun, e mi?

Onur BİLGE
DENEMELER

Onur Bilge

? BİR AVUÇ TOPRAK

Onur BİLGE

Hani seyahate çıkarız, çantamızı bavulumuzu alır, gideriz ya... İşte, bir gün yine öyle çıkıp gideriz evimizden. Hem de hiçbir şey almadan... Dünyaya geldiğimiz gibi girilçiplak...

Kutsal topraklarda da öyle oluruz. Kefenlerimizle gezeriz. Orada dil, ırk, millet, mevki, rütbe, benlik, hiçbir şey olmaz. Herkes tek tip giysi içinde, herkes yaya, eşit... Oradakilerin tek ortak özellikleri insan oluşları... Cinsiyet ayırımı, haremlik selamlık gibi yerler yok. Birlikte ibadet ediliyor. Kabirlerimizde de böyle olacağız. Erkekler bir tarafta, kadınlar bir tarafta yatmıyor orada. Tek tip giysi içinde, yan yana kabirlerde, eşit... Adil bir şekilde sorgulanıyorlar.

Dünya da bir ev, bizim için. İçinde yaşadığımız, içinde öldüğümüz. Dünya denilen evi ve tüm evleri temsil eden bir ev, Kâbe... Basit, gösterişsiz, küçük, dört duvardan ibaret bir yapı...

Evler yapılmış, insanlar için. Evler yıkılıyor, daha güzelleri, daha gösterişlileri, daha yüksekleri yapılıyor. Konaklar, villalar, şatolar, saraylar, apartmanlar, gökdelenler... İnsanlar kat kat binalarda oturuyorlar. Kat kat yükseliyorlar, tırmanıyorlar göklere. Gidiş nereye? Son durak nere?

Hangi kata kadar çıkarsak çıkalım, yere iniyoruz. Hem de yerin altına... Toprak gibi olmalı gönüllerimiz. Yerle bir... Bugün, ayağımızın altında toprak; yarın, üstümüze yorgan... Hani deprem olur da kalıverir ya insan, evinin altında... Kabir, üstümüze çöken evimiz. Başımıza yıkılan dünyamız! "Biraz daha geniş, daha konforlu, daha çok güneş gören..." diyerek, bitmek bilmez arzularımızın bizi gezdirdiği evlerin sonuncusu. En güneşsizinden güneşsiz, en darından dar, en rutubetlisinden rutubetli, en kasvetlisini mumla aratan, başımıza göçen, daraltan, sıkı, boğan, yiyen, yutan, çürüten, yok eden son ev. Eşyasız, konforsuz, süssüz, dekorsuz, tablosuz, biblosuz sığınak... Ne bir milim sağa, ne bir milim sola... Ne aşağıya bir yol var, ne de yukarıya... Gir kalıbına nefis! .. Gir kalıba! ..

Bedenimiz kadar yerimiz yok aslında, dünyada. Damar boşalır, kan akar. Karıncalar, solucanlar, tarla fareleri, yılanlar, ağaç kökleri... Açmış ağızlarını, yeraltındakiler... Ne deri, ne kas, ne damar, ne sinir... Yerler; ciğer, mide, dalak, böbrek... Ne yanak ne kulak ne dudak ne dil... Önce yumuşak yerler; göz, kulak memeleri, burun, parmak uçları...

Göz... Doymak bilmez göz! .. Göz; gören, isteyen, arzuları kamçılayan, gönülleri akıtan, kalplerin ibresinin yönünü değiştiren, gönlü baştan çıkaran göz...

"İnsanoğlunun Uhut Dağı kadar altını olsa, bir o kadarını daha ister. Onun gözünü ancak toprak doyurur."

"Hangi güzel göz ki; yere akmadı!
.Hangi güzel yüz ki; toprak olmadı! .."

Kabir; gözleri toprakla doyuran, arzuları, insanı, bedeni bir noktaya çivileyen, eritip, bitiren yer. Kabir, kemiklere gelip dayanan, öğüten, un eden değirmen... Kabir, vücudumuz kadar yeri bile bize çok gören dünyanın iştahla açılan ağzı.

Hani biraz daha oval olsa, dünyayı yutmak isteriz ya! O bizi yutar. Toprak satın alırız. Biraz daha, biraz daha... Ömrümüzü harcarız, arsa, ev, parsel parsel dünya almak için. Dünya bizi alır. Can veririz, kan dökeriz, toprak için, tapu denilen kâğıt parçaları verirler elimize, sevinir, avunuruz. Gaflette kâğıt biriktirirken, toprak açar ağzını, ağzında hayvanlardan, köklerden dişleri; büyük bir zevkle bizi bekler. Biz para kazanmaya, toprak, mal, mülk almaya gittiğimizi zannederken, her adımda, şiş karınlı dünyanın kasvetli ağzına doğru ilerleriz. Bir de bakarız ki ağzının içindeyiz! .. Ne arsalar, tarlalar, bağlar, bahçeler gelebilmiş bizimle, ne tapular, paralar pullar...

Kabir, çıkmaz sokak... Değirmen... Ezen, öğüten, yok eden... Kabir, bir uzay üssü... Yolculuk belki de uzaya, bir başka yıldıza... Mutlaka Berzah Alemi'ne, cennete, cehenneme...

Sırat köprüsü denen, dünya. Dünyayı itebilirsene elinin tersiyle, ondan vazgeçebilirsen, yani dünyadan geçersen, sıratı geçmiş olursun.

Hani hadislerde sırat tasvirleri vardır, iki yanı uçurum, ince bir hat... Altında cehennem, ucunda cennet ve o hat üzerinde engeller, çengeller... Altı; cehennem, magma, ateş...

Yeraltı dünyası; disko, kumarhane, meyhane, gizli işlerin döndüğü yerler... Çengeller; arkadaşlar, dedikodu, faiz, haram, içki, kumar, kadın... Çengellere takılmadıysan, aşağıya düşmediysen, hızlı da gitsen, yavaş da gitsen, önün cennet...

İnce hat, İslamiyet... Bir yanı dinsizlik, yani ateizm, bir yanı batıl dinler ve batıl inançlar... Sıratın kıldan ince ve kılıçtan keskin oluşu; İslami emirlerin kıldan ince, kılıçtan keskin oluşu...

Yunus gibi olabilesek! Vız gelse, kılıcın keskin tarafı! .. Üzerinde koşabilesek! Hatta uçabilesek, Burak'la! Evler kurabilesek, üzerine, Yunus'ca! Öyle bir yansak ki Allah Aşkını ile kor olsak, yalım yalım girsek cehenneme, narı hissedemesek Allah Aşkının ateşinden! .. Soğuk gelse, cehennemin ateşi!

"Kahrın da hoş, lutfun da...
.Nurun da hoş, narın da..."

Tut ki girmişim, kabre. Tut ki sıkılmış, toprak. Yolum, cehennemi bir azaba çıkmış. Taptığım başka bir ilah mı var! Yine "ALLAH! ALLAH!" diyeceğim, ateşin içinde. Biliyorum ki O'ndan başka ilah yok! .. Biliyorum ki O'ndan başkası bana yardım edemez! Yaratan'ım O! Koruyacak olanım O! Bütün yollar O'na çıkar. O, mümin olan herkesin Sevgilisi. Benim de gerçek Sevgilim. Azap etse de O'ndan başkası olamaz benim için. Yaksa da kahretse de azap üstüne azap etse de O'ndan vazgeçmem! Başka kapıya gitmem! Çünkü O'nun kapısından başka kapı bilmem! ..

Sadece aşkımla gideceğim O'na. Sevgi karşılıklıdır. Bir adım gelene koşarak gittiğini söylediğine göre o da beni sever. Seviyorsa, yeter! Merhametlilerin en merhametlisi! Sevdiğine kıyar mı! Azap eder mi! O ki bir annenin bebeğine duyduğu merhametin yüz misline sahip!

İnşallah, tüm müminleri, hepimizi affeder! Cümlemize Firdevs Cenneti'ni, Cemal'ini nasip eder!

Onur Bilge

? BOŞLUK

Onur BİLGE

Zamanla monotonlaşıyor hayat. Her gün aynı şeyleri yapmanın sıkıcılığına aile içi sorunların yükü de eklendiğinde, hele bir de iletişim kurulamamaktaysa, bunalım başlıyor.

Arayış içine giriyor kişi ya da kişiler. Bazıları çeşitli meşguliyetler buluyorlarsa da kendilerine, nefes alabilmek için, bazıları da arkadaş arıyor, kafa dengi, boşalabilmek için.

Korkusuzca severken bitiveriyor her şey ve sevgimizin gölgesinden korkar hale geliveriyoruz. Fakat öyle bir yürek ki bu bize verilen; ağız açık kap misali boş duramıyor ve içindeki mayi, daha yoğunu gelmeden, ortamı terk etmiyor. Boşluk dediğimiz dahi dolu, havayla da olsa... Dünyada boşluk yok. Lüzumlu lüzumsuz şeylerle tıklım tıklım... Detaya inersen, iyice karışacak aklım.

Beraber olduğumuz kişinin fiziki veya ruhi gidişiyile yer bir an bile boş kalamıyor. Birisi çıkarken yavaş yavaş bir başkası giriyor. "Mart içeri, pire dışarı" derler ya işte öyle... Bazen de yeni gelmeye başlayınca eski mekânı terk ediyor, aynı hızla. "Eski tavuk kişi kişi, yeni tavuk gir kümese" diyor halk arasında buna da. "Eskiye rağbet olsa, bitpazarına nur yağardı" diyenler de var.

Bir yıldızın çekiminden kurtulan bir gezegen mutlaka başka bir yıldızın çekimine girmiştir. Onun etrafında dönmeye başlar artık. Her şey o merkezlidir, hayata tutunma dalı ya da kök ucu odur. Masanın altındaki mıknatısa göre hareket eden bir demir parçasıdır, uzakta kalsa da.

Ne bulmuştur onda? Önce dinleyici bulmuştur, kimsenin kimseyi dinlemek istemediği bu devirde, sonra da anlayış... Şiddetle istediği; kafa dinlemek için yalnız kalmak, yalnızlık sıkınca da hayatı paylaşabileceği kişiyle rahat ve huzur içinde yaşamaktır. Aklına gelmez, bu ilişkinin de öncekinden farkının olmadığı, insanın kaderinden kaçamayacağı. Aynı filmidir tekrarlanan. Gelen, gideni arattıracaktır, bir süre sonra. Elin iyisinden, kendi kötüsü daha iyidir. Çocuklarının anası ya da babasıdır, en azından. Yaşananlar vardır. Zor günlerdeki güçlülere birlikte göğüs gerilmiştir. "El âlem ne der?" düşüncesi, bir de vefa vardır ve de merhamet...

Tilkinin geleceği kürkçü dükkânıdır. Sabreden kazanmıştır. Gerçi hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır ama beraberlik sürebilecek, evlat hatırına çiğ tavuk yenecektir.

Sayıllı günlerdir kalan. Öyle de böyle de biter bir ömür. Aşkı arar insanlar, yana yakıla! Oysa aşkların en güzeli, bere almayı, gün geçtikçe artacak ve sonsuza kadar sürecektir olanı, Allah aşkıdır. O'na kavuşmadan, tam anlamıyla huzur ve mutluluk bulmak mümkün değildir.

Onur Bilge

? Cahit KÜLEBİ

Onur BİLGE

Günlerin en kısa, gecelerin en uzun olduğu zamanlarda doğmuş; gecelerin en kısa, gündüzlerin en uzun olduğu zamanlarda aramızdan ayrılmış. Aralığın yirmisinde doğmuş, haziranın yirmisinde ölmüş. 1917 ile 1997 yılları arasında sürekli hareket halinde yaşanan, şiirlerle süslenen, Tokat'ta başlayıp, Ankara'da biten, dolu dolu bir hayat...

Sanayi Devrimi sonrası... Makineleşme devri... Atlardan eşeklerden, kağnılardan arabalardan motorlu taşıtlara geçiş dönemi... O zamanın insanlarına nazaran daha fazla seyahat etmek zorunda kaldığı için olsa gerek, yollardan çok etkilenmiş. Şiirlerinde yollardan, yolculuklardan, taşıtlardan sıkça bahsediyor. En çok da yük taşıyan araçlardan... Kağnılardan, kamyonlardan, trenlerden, gemilerden... Bildiğim kadarıyla, onun kadar taşıtlardan bahseden, başka bir şair yok! Asıl mesleği şoförlük olan bir şair dahi onun kadar yollardan sokaklardan, caddelerden; sürekli bir yerlere gitmekten gelmekten söz etmemiştir. Şiirlerinde de seyahat etmekte veya bu arzuyla yanmakta... Caddeler, sokaklar, yollar... Havadan, karadan, denizden gidiş gelişler... Yolculuklar, yolculuklar... Hep ayrılıklar, uzak ve mahrum kalmalar ve hep uzaklarda, özlenmekte olan kişiler... Ulaşılmak istenen birileri, imkânsızlıklar...

Hayatın gerisinde kalanları hatırlayışlar, hasret kalınanlara yapılan çağrılar, ulaşılamayanlara gidiş tasarıları, kavuşmalara dair hayaller, hemen hemen hepsi sevilenlere yazılan şiirler... Maceraperest bir ruh... Aşk için her şeyi göze alabilen bir genç... Sevgiliye yakın olabilmek için parasız pulsuz yollara düşen, trenle ta İzmir'e giden, eza cefa çekme pahasına orada bir süre kalan, kopamayan...

Hemen hemen zamanının ulaşım araçlarının tamamını şiirlerine sokmuş olmasının sebepleri belki de uzun süre gurbette kalması, hareketli geçen teftiş hayatı, sevilenlere veya silya kavuşma arzusunun şiddetindedir.

"Açık", "Sevda Peşinde", "Cebeci Köprüsü" ve "Çürüyen Otlar" isimli şiirlerinde trenlerden bahseder.

O zamanlar, uçağa binebilen az sayıda insan vardır ve o, şanslı kişilerdendir. Uçmanın tadını almış, tesirinde kalmış, doyamamış olmalı ki "Uçak Yolculuğu" isimli şiirinde bir uçağa sahip olma hayali kurmuş ve uçma arzusunu dile getirmiş.

"Kuşun Hikâyesi" isimli şiirinde gemi, "Dişi" ve "İstanbul'daki"nde gemiler, "Mustafa Kemal"de de gemi ile birlikte kayık, taka sözcükleri vardır.

"Alacakaranlık"ta taksiler, trolleybüsler; "Evvel Zaman"da tramvaylar, kamyonlar yer almaktadır. "Dostlara Türkü", "İstanbul" ve "Yurdum"da kamyonlar; "Sivas Yolları"da kamyonlarla beraber, arabalar, kağnılar... "Uyusun da Büyüsün"de arabacık, "Özlem"de at, "Tokada Doğru"adlı şiirinde de at ve tekerler...

Kurtuluş Savaşı... Yokluk kıtlık devri... Atlar, arabalar... Kağnılar cephe taşımaktadır. Tekerlekler dönmekte, taşlı tozlu yollarda paralel izler bırakmaktadır. Gıcır gıcır gıcırdamaktadır tekerlekler. Sokakta oynarken, arada sırada yanlarından geçen bir kağrı, bir araba, o zamanın çocuğu için ne kadar ilginçtir!

Önce tekerlekler dikkatini çeker. Çember çevirir yaşlılarıyla. Arabaların arkasından koşar. Telden arabalar yapar. Atlara biner büyüyünce. Koşturur, olabildiğince! Uçuşur

atların yeleleri, şişer gömleği, yeleş... Yüzüne rüzgâr vurdukça kızarır yanakları. Alnında bir serinlik, rahatlık, içinde tarifsiz bir huzur... Özgürlük böyle bir şeydir, mutluluk bu olsa gerek.

Türkiye Cumhuriyeti yeni kurulmuştur. O, bir Cumhuriyet çocuğudur. Hürriyet sevdalısı... Kaçıp gitmek ister uzaklara, dağların ardına... Gitmek, gidebildiği kadar gitmek... Fakat okumalıdır, hayata hazırlanmalı... Daha sıkı çalışmalı, daha çok... Hayalleri ancak bu şekilde gerçekleştirebilecektir.

Yolculuğu başlamıştır bile. Tokat sıla olmuştur. Artık Sivas Erkek Lisesi'nde okumaktadır. İlk şiirlerini o zaman yazmış ve okulunda çıkan Toplantı adlı dergide yayımlamıştır. 1935 yılı Mayıs ayında çıkan Yücel Dergisi'nde de 'Sivas Erkek Lisesi-Ahmet' imzasıyla bir şiiri vardır.

Sivas Erkek Lisesi'nden mezun olduktan sonra tahsilini tamamlamak amacıyla İstanbul'a gider. Yazım hayatının ilk yıllarında yazmış olduğu şiirlerden bazıları çeşitli dergilerde çıkmaya başlar. 1938'de Gençlik Dergisi'nde, Mahmut Cahit imzasıyla iki şiiri yayımlanır. İki şiiri de Nazmi Cahit imzasıyla yayımlanır. Sonra Cahit Erencan adıyla Sokak, Gençlik ve Varlık Dergisi'nde şiirleri çıkar. Babasının aile adı olan Gullebi'ye yakın bir isim bulur. Soyadı Kanunu çıkınca, Külebi ismini tescil ettirir.

Külebi, İkinci Dünya Savaşı sırasında gelişmekte olan şiir akımlarının tesiriyle yazmakta, farklı amaçlar güden çeşitli kaynaklardan beslenen; onlardan esinlenmekle beraber, halk edebiyatının ve serbest şiirin tekniklerinden yararlanarak özgün bir sentez yapmayı beceren bir şairdir. 1940 Edebiyat Hareketi içinde etkin olmadığı, hiçbir gruba katılmadığı ve hiçbir eğilime dâhil olmadığı halde kendisini kabul ettirmeyi başarır. Anlatımındaki rahatlık, samimiyet ve duyarlılığıyla şiirimizin yenileşmesine katkı sağlar.

İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdikten sonra hayata atılır. Antalya lisesi'nde, Ankara Devlet Konservatuvarı'nda ve Ankara Gazi Lisesi'nde edebiyat öğretmenliği yapar.

Bir taraftan şiirler yazmaktadır. Gurbetin eline esir düştüğü zamanlarda sıla hasreti vurunca, sevilenleri görme arzusu şiddetlenince, hissettiklerini kaydetmeye başlar. O eski sevdası, o uzaklara gitme arzusu depreştiği zamanlarda, hayallerine takılır gider. Özgür ruhu zincir tanımaz. Bırakır bedenini uçurtma misali, kuş misali uçar, dilediği yere gider gelir.

Düşlerine uzaklar girer, şiirlerine vasıtalar... Araçlardan bahsetmemişse, rüzgârlardan bahseder, uçmaktan... Kuşlardan, balondan, uçurtmadan...

Sık sık geçmişe, geride bıraktıklarına gider. Onları anar, birer birer. Bir silyaya bir gurbete gider, hep gider. Bazen de gelsinler ister.

Nostaljiden hoşlanan, vaktiyle yapmış olduğu bir hatayı anarken içini yakarak kendisini cezalandıran, çok hassas bir insandır. Duygusallığının yanı sıra ince bir ruh yapısına sahiptir. Sade, olduğu gibi, dümdüz söyler; süslemez, lafı dolandırmaz.

Artık şiirde epey yol almıştır, kitap çıkarma zamanıdır. 'Adamın Biri' isimli ilk kitabı 1946'da, ikinci kitabı olan 'Rüzgâr', 1949'da yayınlanır. Bu kitabında Orhan Veli şiirine yaklaştığı görülür. Fakat henüz adını duyuramamıştır. 1950-1954 yılları arasında

Sokak, İnsan, Türk Dili, Yaratış, Kültür Dünyası gibi dergilerde şiirleri çıkmaya başlar. Yurdun dört bir tarafına yayılan bu dergilerdeki şiirleri çok beğenilir. Artık ünlü bir şairdir.

Bir yandan şiirde, öte yandan da mesleğinde ilerlemektedir. Öğretmenlikle başladığı çalışma hayatına, Milli Eğitim müfettişi olarak devam etmektedir.

1952 yılında çıkan 'Atatürk Kurtuluş Savaşı'nda" adlı eseri, Nevit Kodallı'nın 'Atatürk Oratoryosu'nun temelini teşkil eder.

1955'de "Yeşeren Otlar" ile Türk Dil Kurumu Edebiyat Ödülünü alır.

1965'de "Süt", 1969'da "Şiirler" isimli şiir kitaplarını yayımlar. İsviçre'ye kültür ataşesi ve öğrenci müfettişi olarak atanır. Bu arada bazı çeviriler yayımlar. Yurda dönünce de Milli Eğitim Bakanlığı Başmüfettişliği ve Kültür Müsteşar Yardımcılığı yapıp, 1972'de emekliye ayrılır.

1973'de "Türk Mavisi", 1977'de "Sıkıntı ve Umut" adlı şiir kitapları yayınlanır.

Durup dinlenmek bilmez, yapmış olduğu onca işten sonra, Türk Dil Kurumu'nda göreve başlar, 1976'dan 1983'e kadar Türk Dil Kurumu Genel Yazmanı olarak çalışır.

1981'de "Yangın" Yeditepe Şiir Armağanına layık görülür.

1982'de "Bütün Şiirleri"; 1985'de düz yazılarının yer aldığı "Şiir Her Zaman", 1986'da "İçi Sevda Dolu Yolculuk" isimli anı ve 1991'de "Güz Türküleri" adlı şiir kitabı yayınlanır. Şiirleri, 1997'de de "Bütün Şiirleri" isimli bir kitapta toplanır.

Mesleği gereği Anadolu'nun pek çok yerinde bulunma şansını elde eder. Yurdumuzun doğal güzelliklerini seyrederek, örf adet ve geleneklerini yaşayarak öğrenir, bunları şiirlerine en çarpıcı biçimde, yalın bir dille yansıtır. Anadolu insanının acılarına ortak olur, onları dillendirir.

Bakımsız yerleşim yerlerinden bahseder, şiirlerinde. Çorak ovalardan, verimsiz tarlalardan, soğuktan, karından kışından söz eder. Keskin rüzgârlar estirir mısralarında. Dizelerinde tuz ve odun taşıyan kağnılar vardır. Güzel kızlar, eşkıyalar, seyyar satıcılar, çiftçiler, çobanlar, hamallar, balıkçılar... O kadar yumuşak, sevecen ve alçak bir sesle anlatır ki onları! Yaşantılarını, çilelerini, acılarını, kederlerini, sevgilerini, aşklarını, hâsılı tüm sızlayan taraflarını, inleyen yanlarını ve o saf, hile karışmamış hallerini, o el değmemiş yüzlerini, gönüllerimize nakşeder dize dize.

Çok sevilir şiiri. Çünkü gerçektir, yalındır. Sevgi yazmaktadır. Aşk yazmaktadır. Arkadaşlık, dostluk, kardeşlik... Sevdirmeye çabası vardır, insanımızı insanımıza. Birleştirme gayreti... Kötülüklerin karşısındadır, barıştan yana...

Her okuyuşumda heyecanlandırıyor "Bebek". Buram buram koku getiriyor Anadolu toprağından. Berrak bir güzellik... Sevecen bir yakınlık... Ellerini uzatıyor: "Senin dudakların pembe, ellerin beyaz... Al, tut ellerimi bebek, tut biraz..."

"Anlarsın" onu anlatıyor. Yorgun yalnızlığını, hasretini... Sanki okuru çağırıyor, sevgiliyi değil. Maviliklerde uçma arzusu hissettiriyor, durduk yerden. Soyutlamış kendisini, arkadaş seçmiş. Konuşmak istemiş, gecenin bir yerinde. Oysa halsiz, dermanı kesik, gözkapakları güçlkle aralanmakta, uyudu uyuyacak.

"Bir Halin Var Özlüyorum", üç beş dizelik, küçücük bir şiir... Belli belirsiz bir portre çiziyor. Küçücük eller, sıcacık dudaklar, yıldızlı gözler ve inadına arsız bir burun... Çok genç... Sanki çocuk... Tut ki sevgili, tut ki eş... En çok aşk çiziyor, hasret, hasret... Burcu burcu...

"Bizim Dağlar"da geziyorum. Ararat Dağı, Yıldız Dağı... Sultan, Bingöl, Kaz, Keşiş, Kop Dağı... Kuş olup konuyorum birinden diğerine. Uzun Yayla'da güreş seyrediyorum, "Cebeci Köprüsü"nden denizi, dünyayı... Gurbet ele gidiyorum onunla. Bir çiçekle konuşuyoruz. Yalnızlığı yaşıyoruz birlikte.

"Dostlara Türkü" söylüyoruz Ankara'da. Paslanmış kamyonlar gibiyiz. Bir bardak su, biraz ekmek... Yaşayıp gidiyoruz. Memleket hasretiyle yanıyoruz. "Gel Seninle Resim Yapalım" diyor. Küçük bir yüz çiziyoruz, nezleli bir burun ve kocaman yeşil gözler, zeytin gibi... Ve saçlar, bulutlar, türküler, masallar gibi... Bir de yürek, üstüne... Kocaman, sevgi dolu... Arkadaşlık, mutluluk... Tüm insanlar sığsın içine! "İsterse bütün şairler ölsün, ondan sonra!" diyor. "Hayır, ölmesin! Hiçbiri ölmesin! Sen, sen sakın ölme! E mi?" diyorum. Cevap vermiyor. "Neden?" diyorum. "Görmüyor musun? Şiir bitti!" diyor. El sallıyor, uzaklaşırken. Emir, Büyük Yer'den... Biliyorum. "Gitme! .." diyemiyorum.

Onur Bilge

? CEHENNEM DÜNYADIR SIRAT DA NEFİS

Onur Bilge

Nefsimizi tam anlamıyla tuşa getirebilseydik! Ateş, lav, zehirli gaz, duman dolu, patlamaya hazır bomba olan nefsimizi, benliğimizle birlikte yok edebilseydik! Yani dünyayı, yani özünün gerçeği olanı, cehennemini... Dünyanın özü değil mi, cehennem? Dünyanın boyalı, aldatıcı yüzü değil mi, cehenneme bilet kesen? Yaşarken, yeryüzü cehennem, birinci bedene. İkinci bedene de aslı...

Cehennem, derinliklerle, kat kat derinliklerle anlatılmış. Cennet, yüksekliklerle... Yaşayanlar için dünyanın taş, toprak, canlılık, hayat dolu kısmı olan soğuk tabakası, bir elmanın kabuğu kadar ince, ateş dolu, cehennemine oranla. Dünyanın kabuğu olan, yaşanılabilir kısmı, kat kat, gitgide ısı artan, yakan, kavuran, eriten ateş tabakalarıyla cehenneme benziyor, madem ki bizden, yıldızları, ayı, güneşi tefekkür etmemiz isteniyor, gökler, yukarılar, cehennem benzeri güneşle, belki de cennet misali diğer gezegenlerle önümüze serilmiş, cennet de, cehennem de tanıtılmış, o halde, bizim, dünyevi isteklerden vaz geçmemiz, onun makyajlı yüzüne aldanmamamız gerekiyor. Aksi halde, içine dalar, bir türlü çıkamayız. Cehennem azabı henüz dünyadayken başlar. Ruh, hafif beden, yükselmeye çalışırken, nefis etkisiyle ağırlaşmış madde beden, yeryüzüne yapışır kalır, hatta yeraltı bataklığına gömülmeye başlar. Kurtulmak için çırpındıkça daha da batar.

Nefis, şeytanidir. Ateş gibidir. Çünkü şeytan da ateşten yaratılmıştır. Nefsi arzularımız bizi yakar, kavurur. Onları gerçekleştirmek için, yanar, tutuşuruz. Hem hedefe ulaşmak için maddi ve manevi varlığımızı helak ederiz, hem de çabuklaştıramadığımız hissine kapılarak, kendi kendimizi yer bitiririz.

Nefis, Sırat'tır. Nefsin istekleri, bu köprü'nün üzerindeki engeller ve çengellerdir. Sırat'ı geçmek isterken arzularımıza, tutkularımıza takılır, ilerleyemeyiz. Oysa amacımız; bizi cennete ulaştıracak olan o köprüyü yıldırım hızıyla geçmektir. Nefsi isteklerimizden vazgeçersek, o çengellere takılıp kalmaz, cehenneme düşmekten kurtulur, karşıya, cennete kolayca, hızla geçiveririz. Önemsizleştirerek vazgeçtiğimiz isteklerimiz, engel teşkil edemez, yolumuz açılır.

Nefis, insanı aşağıların aşağısına çeker. Kula kul eder. Başına iş açar. Aza kanaat ettirmez. Sürekli ister... Çok, daha çok, en çok... Oysa ihtiyaçlar sonsuzdur, tatmin edilemez. Para, mal, eşya, ev, kat, yat, villa...

Gelir seviyesi, yaşam standardı bizden yüksek olanlarla görüşmek, isteklerimizi körükler. Aksine, fakirlerle arkadaşlık edip, halimize şükretmeli, azla yetinmeyi bilmeli, daha fazlasını isteyerek kahrolmamalıyız. Zengin, çok malı mülkü, parasal varlığı olan değildir. İsteklerini sınırlayabilendir.

Erenlerden birinin yolu, bir camiye düşer ki; o gün, o vakitte devrin padişahı da oraya, namaza gelecektir. Adamın biri erene beklemesini, padişahın yanında namaz kılmasını, ondan yardım talep etmesini, verecekleriyle ihya olacağını söyler. O da padişahın yanında namazını kılıp, dua eder. Bakar ki; padişah, istiyor da istiyor! Hazinesinin bir o kadar daha olmasını, topraklarına bir o kadarın daha eklenmesini, haremine birilerinin daha katılmasını, daha neler neler istiyor, duası hiç bitmiyor. Eren yavaşça kalkar, gider. Padişah bakar ki kendisinden ihsan istemek üzere gelen bu fakir adam oralarda değil, etrafındakilere onun derhal bulunup, huzuruna getirilmesini söyler. Ondan birşey istenmeden gidilmesini hakaret telakki eder.

Adam bulunup, getirilir. Padişah, onun neden kendisinden bir şey istemeden gittiğini sorar. O da:” Padişahım, benim birkaç altına ihtiyacım vardı. Bunu siz de verebilirdiniz. Fakat, yanımda o kadar çok şeye ihtiyacınız olduğunu belirttiniz ki bende sizin benden de fakir olduğunuz kanaati hasil oldu. Benden daha çok ihtiyaç sahibi olduğunuz için sizden bir şey istemekten vaz geçtim. Anladım ki siz benden de acınacak durumdasınız. Onun için oradan uzaklaştım.” der. Padişahın isteklerinin bitimsizliği, fakirliğinin; ihtiyaçlarından vaz geçenin zenginliğinin anlatıldığı bu kıssadan herkes hissesini alacaktır.

Hırs ve tamah, insanın daima fakara olarak yaşamasının nedenidir. Ne kadar çok nimet inerse insan, kanaatkar olmazsak, şükredemeyiz. Oysa, hamd, şükür kapsar. Teşekkür kula, hamd Allah’adır. Allah’ın bize ilk emri: 'OKU! ', Kuran’ı okumaya başladığımızda, ilk söylettirdiği: 'EL HAMD! ' dır. Çünkü aralıksız, içiçe nimetler inmektedir. Kuldan istenen, nimetlerin gerektiği gibi farkında olmak, taksimata rıza göstermek, ihsan eden Allah’a HAMD etmektir.

Onur Bilge

? EN GÜZEL GÖNÜL

Onur BİLGE

En güzel gönül, incitmeyen ve incinmeyen gönüldür. İncitmemek kolay değildir. Fakat sabredilir, hassas davranılırsa, mümkündür. İncinmemek ise çok zordur. Kalp denilen sırça saray, oldukça kırılındır.

Günümüzün insanı, almış başını gidiyor... Hem de ne gidiş! .. Grayderleyip geçiyor! Kırılacakmış, darılacakmış, umurunda değil! Egoizm, canavarlaştırmış. Hatır, gönül kalmamış. 'Köpeğinin hatırı yoksa, sahibinin hatırı var.' diyenler, parmakla sayılacak kadar az. Birbirimize düşmüşüz. o kadar ki nasıl zarar vereceğimizi bilemez hale gelmişiz. 'Eşeğini dövemeyen, semerini döver.' zamanını yaşıyoruz.

Kıran kırana bir hayat savaşında, insanca yaşamaya çalışanların, yıpranmamak için çözüm olarak yalnızlığı seçmeleri, kaplumbağalar gibi başlarını evlerinin içine çekmeleri doğal. Özellikle ekonomik nedenlerle çıkarıcılığın had safhada yaşandığı bu zamanda, zarar görmemek mümkün değil.

Kendi kabuklarına çekilenler, zamanla karamsarlığa gömülüyor, giderek depresyona giriyor. Ruh sağlığı bozuk bir toplum, ülke huzurunun gündün güne artarak bozulmasına sebep oluyor.

İnsanlar saygıyı kaybetmekte. Aile içinde veya dışarıda, bu nedenle huzursuzluklar çıkmakta; tartışmalar, kavgalar, boşanmalar olmakta, hatta cinayetler işlenmekte.

İnsan, saygın bir varlık olarak yaratılmış, kendisine melekler secde ettirilmiş. İnsana secde etmeyen, saygı duymayan, şeytandır. İlk yaratılanımıza secde etmediği ve emre itaatsizlik nedeniyle saygısızlık ettiği için lânetlenmiştir. İnsan, sadece Allah'a secde eder, secde edeceği başka bir varlık yoktur.

Saygıyı hak etmiyor olsa bile insanı sahibinin hatırı için saymak gerekir. Çünkü insanın sahibi, sonsuz saygı duyduğumuz Allah-ü Teâlâ'dır. Kul demek, köle demektir. Abdullah, yani Allah'ın kuludur, kölesidir. Köleye yapılan kötü muamele sahibini incitir. İnsana yapılan da Allah-ü Teâlâ razı olmaz.

Mademki yeryüzüne, Allah'ın rızasını kazanmak için geldik, 'Yaratılanı hoş göreceğiz, Yaratan'dan ötürü.'

Saygı, sevgiden önce gelmeli. Onu hiç kaybetmemeliyiz. Saygı duymadığımız insanı sevmeyiz. Beraberliğin ilk şartı güven, ikincisi saygı, üçüncüsü sevgidir. Bu üçü tamamlandığında; dördüncüsü, yani vazgeçilmezlik, kendiliğinden oluşur. Arkasından huzur da gelir, mutluluk da...

Allah için saymalıyız, Allah için sevmeliyiz. Kırmamalıyız, incitmemeliyiz, toz kondurmamalıyız.

Peki, ya kırılmamak? Bir zehir zemberek dünya içinde incinmemek? Canavarlaşan insanların arasında, yıpranmadan yaşayabilmek? İşte, bu çok zor! Bunu başarabilmek için, evliya sabrı gerek. Yunus da incitmemeyi ve incinmemeyi öneriyor:

'Dövene elsiz gerek
Sövene dilsiz gerek
Derviş gönülsüz gerek

Sen derviş olamazsın.' diyor.

Vuracak kıracak, dövecek sövecek, gücenmeyeceksin. Hoşgörünün boyutuna bakın!
Hatta 'Taş atana ekmek atacaksın!'

Hiç kimse hakkını yedirmez. Bizim dinimizde kisas da var. Bire bir alacaklıyız. Eğer, Allah'a bırakırsak, hakkımızı on misli koruyacak.

Hakkımızı bire bir almak var, Allah'a havale etmek, yani on mislini talep etmek var. Büyük bir hoşgörüyle karşılamak, öç alma yoluna gitmemek, fakat darılmak var. Bir de hiç bir şey olmamış gibi hiç incinmemek var.

Kalp Allah yapısı, Kâbe kul yapısıdır. Kalp kırmak, onu yıkmaktan daha günahtır. Kâbe yıkılırsa, bir daha yapılabilir. Kalp kırılırsa, bir daha birleşmez.

Onur BİLGE

Onur Bilge

? EVLER DÜŞÜNÜYORUM

Onur BİLGE

Ülkemde evler düşünüyorum. Nerde, nasıl, kaç odalı olduğu önemli değil. Duygusalılık dolu, huzur veren, sıcacık bir ortam olsun yeter. Huzurla gülümsesin eşyalar, perdeler sevinçle açılınsın, romantizmle kapansın.

Artık ekranlarda bile boy gösteren anlaşmazlıkların yaşandığı işkence mekânlarının yok olmasını istiyorum. İşte o zaman ülkemizin mutluluk dolu altın çağını yaşayacağına inanıyorum.

Bir oda bir mutfaktan ibaret de olabilir. İki sedir yeter. Somya olsa da olur. Bir masa, dört sandalye, bir kitaplık, çalışma masası, gardırop... Aslında çok eşya kullanmaz insanlar. Fakat nedense evi tıklım tıklım doldurmadan edemezler. Hele misafir odalarında; koltuklar, kanepeler oturur. Sonra da içinde yaşayacak bir yer bulamazlar. Sıkışık kalırlar. Boğulduklarını hissederek, kendilerini dışarıya atmadan rahatlayamazlar. Lüzumlu lüzumsuz herkesle doldurdukları hayatları gibi huzursuz hale gelir, yuvaları da.

Sabahları neşeyle, hızla aralansın perdeler. Gün ışığı dolsun içeri, müzik sesinin yanı sıra. Gülümseyerek uyananların etkisiyle gülümsesin eşyalar, duvarlar, kapılar... Kapı kolları, musluk başları, çaydanlık kulpları, bardak belleri, çatallar, giysiler... Her şey nasibini alsın, okşanmadan yana. Gün boyu avuçların sıcaklığını saklasın, akşam eve dönülünce iade etsin, gülümseyerek.

Vücut diliyle anlaşır olsun insanlar. Şiirlerle konuşur olsun. Bakışarak sevişir olsun. "Oh! .." la dolsun, evin içi, dışına yayılsın. "Oh! .." desin komşular; sokak, mahalle, şehir! .. Ülkem "Oh! .." desin! "Ah! .." lar, mezarlıkların duvarları içine hapsedilsin, "Keşke..." lerle birlikte!

Her gün, bir aşk masalı tadında yaşansın. Her gece farklı bir öykü yazılınsın; iyilik, güzellik, mutluluk, sevgi ve aşk içerikli. Sevme sanatını anlatan yazılar, şiirler, romanlar... İbadetler yapılsın, tadına doyumayan. Sabahlara kadar uyutmayan ibadetler... Nur insin, ta İlliyyin'dan. Yer gök, meleklerle dolsun. Bir tek Müheyminil kalmasın, inmedik! Öylesine açılınsın, öylesine açılınsın ki yüreklerimiz; tüm insanlar, melekler, iyi niyetli cinler, en önemlisi Rabb'imiz sığınsın içine! O hazzı düşünün!

Bir kişinin sevgisiyle, ılık ılık, hoş bir duyguyla sancıyan yürekteki hazzı, bahsettiklerimin adedince çarpın, bir de Allah'ın sevgisinin yarattığı etkiyi toplayın ve düşünün!

Nedir mutluluk? Sadece iki karşı cinsin yaşadıklarıyla sınırlı, sevgi özetli, aşk temalı basit bir duygu mu? O zaman siz hiç mutlu olmamışsınız demektir. Bahsettiğim hazzı yaşamadan ölmeyin! Aksi halde, cennetin sekizinci katındayken dahi pişmanlık duyarsınız. Çünkü en güzel makam, kulluk makamıdır. Aile, ev, sevgi ve huzur ortamı, bu makama ulaşabilmek için gerekli mekân ve paylaşımdan başka bir şey değildir.

İşte, başarılı evlilikler yapamamanın başlıca sebebi, amaçların kul sevgisi ve aşkla sınırlı kalmasıdır.

İnsanların bir araya gelme sebebi, elele Rabb'lerine doğru yürümek olmalı! .. Biri diğerini örterek, koruyarak, severek, tüm sevgileri toplayıp, çarpıp, aynı yere kanalize ederek... Açılan yüreklere, her gün biraz daha sevgi doldurup, aşk sarhoşu olarak,

Mevlana'ca, Yunus'ca yaşamak, aşkı... Onlar gibi söylemek, yazmak, anlatmak olmalı amaç. Yoksa bir araya gelinmesin hiç! .. Bu yola çıkanlar, geriye dönmez. Dönmeğe, ölmeyi tercih eder. Engel olacak kim varsa, şeytanın safına gönderilmeli. Çünkü o insanların, İblis'ten farkı yoktur. Şeytan, cinden de olur, insandan da...

Bahsettiğin şekilde olanların, böyle bir huzur ve mutluluğu yaşamalarına, kalan ömürler yeter mi? Hiç sanmıyorum. İlahi âlemde de devam etmesi gerekir. İnsanın yaratılma amacı, budur! Örnek insan olan Allah Resulü'nün yaşam tarzı da böyleydi. O, aile hayatında herkesten daha mutluydu.

Mutluluğun doruğunun nerede ve nasıl olması gerektiğini anladığım kadarıyla özetlemeye çalıştım.

İslamiyet, teslimiyettir. Aşk da teslimiyettir. Bir geminin bir kaptanı olur. İki kaptanlı gemi, ortadan ikiye bölünür. Eşler, zaman zaman gemi veya kaptan olmalı. Fakat hep; biri gemi, biri kaptan... Bir gemi, bir kaptan... Dünya, okyanus...

Onur Bilge

? GERÇEK SEVGİLİ

Onur BİLGE

Biz ne cesur insanlarız! İnsanlara ihtiyaç duydukça herkesi hayatımıza doldururuz. Sonra da şikâyete başlarız. Oysa tanımadığımız kişilerin çok zararı dokunamaz bize. Ya tanıklarımızın! ? Hayatımıza giren kişilerden neler çektiğimizi bir düşünelim! .. Fakat daha önce, kimleri topladık başımıza?

Kendimizi bildiğimizde, bir ailenin içine düştüğümüzü fark eder, kabulleniriz. "Anadır babadır; kızabilir, vurabilir..." diyelim. Ablalar, ağabeyler de öyle... Neden? Çünkü onlar bizim iyiliğimizi istiyorlar. Yani üzülmemizi, darılmamızı, kısaca ruhsal ve bedensel acı çekmemizi istiyorlar. Aksi halde dayak ve azarı değil; konuşmayı, öğüt vermeyi yeğlerlerdi. Diyelim ki; bu yöntem iyiliğimiz içindir, beklenen iyileşme görülebiliyor mu? Hayır, aksine! .. Nefret, kin, öfke, isyan, ruh ve akıl hastalıkları...

Küçüklüğümüzde; can sıkıntısı, arkadaşlık etmenin çekimi, oyunun tadı, bizi arkadaşların arasına iter. Vakit su gibi akar, oyun tatlıdır, arkadaş ihtiyaçtır. Arkasından; kavga, dargınlık, üzüntü... Büyü bozulduktan sonra zorlama başlar. Ne tadı kalır ne tuzu... Çocuklarda kin ve nefret olmaz sanırız. Bilinçaltında neler gizlidir, bilemeyiz. Onlar büyüklerden daha gururludur, daha hassastır. Asla unutmazlar.

Biraz büyüdüğümüzü hissettiğimizde karşı cinse ilgi duymaya başlarız. Sevmeye ayarlıdır yüreğimiz. Sevgiyi, gelmesini istediğimiz ilginin bedeli olarak peşin veririz. Çoğu zaman veresiye defterine yazılır ve gömülür kalır. Bazen de azar azar, taksitle ödenir. Fakat hiçbirimiz, verdiğimiz tam olarak karşılığını aldığımızı söyleyemeyiz. Hepsi de her dünyevi sevgi gibi rampayı dönmek zorundadır, doruğuna ulaştığında. Sonunda elimizde kalan; hayal kırıklığı, pişmanlık, derin üzüntü, iç sıkıntısı, asabiyet, çoğu zaman da depresyondur.

İlişkimiz iyi giderse evleniriz. Büyük bir hayati karardır bu. Ancak çoğu zaman gözaltı, müebbet veya idam kararı da sayılabilir. Bir farkla; mahkûmiyette azar, dayak, kötü söz ve davranışlar, ihanet gibi şeyler yoktur, evlilikte ise gırtlak! ..

Bir iken ikiye çıkmak yetmiyormuş gibi, üç, dört olmaya can atmaya başlarız. Ne kadar cesaretliyiz, dedim ya! Artan zırzırla, hırgür de artar. Yokluktan çokluk çıkmayabilir ama çokluktan, başta yokluk olmak üzere çok şey çıkar.

İlk iki kişi, üçüncü tarafından yakın takibe alınmıştır artık. Tost arasındaki kaşar gibi evlat, o doyulmaz lezzetiyle, ana babanın arasında hem yapıştırıcı, hem de ayırıcı rol oynar. Çocuk, hele hele ilk çocuk, aileyi pekiştirdiği gibi, sevgi ve ilgi odağı olma yarışında da huzur bozucudur. Yaramazlık ve parazit yapmaması gerektiğini gayet iyi bilir, fakat dikkati devamlı üstünde hissederek mutlu olduğu için, o yanlışa devam eder. Oysa en azından iki kişi kalmayı başarabilseydik, dert birken iki olmayacaktı. Üçüncüsü, dördüncüsü veya daha da fazlaları yolda! ..

Dert arttıkça, paylaşacak birilerini ararız. Arkadaşlar, komşular... Çok değil, kısa süre sonra onlardan da şikâyet etmeye, yenilerini aramaya başlarız. Yalnız bu konuda şanslıyız. Akrabalarımızı seçemeyiz ama arkadaşlarımızı seçme hakkımız vardır. Gerçi yine aynı kapıya çıkar; her seferinde yanlış seçim yaptığımızı söyler, başa döner, tekrar aynı hataları yapar, aynı faturaları öderiz. Oysa derdi içimizde tutabilseydik, arkadaşla ihtiyaç duymaz, tekrar tekrar anlatıp, tekrar tekrar üzülmezdik. Ne dost etmeye çalıştığımız kişileri hayatımıza sokmak zorunda kalır ne düşman kazanır ne de derdimizin azalmasını beklerken derde gark olurduk. Sayıyı arttırmaya ne kadar

meraklıyız! Ne kadar cesuruz!

Ne işe yarar arkadaş? Ne zaman ihtiyaç duyarız ona? Canımız sıkılınca. Ne zaman sıkılır canımız? Bir derdimiz olduğunda. Paylaşmadığımız can sıkıntımız tehlikesizken, dertleşmenin yan etkileri, çoğu zaman etkisinden kat kat fazla olur. Çünkü söz, ağzımızın içindeyken tehlikesizdir. Dışarı çıkınca yılan olur, yedi mahalleyi dolaşır, dosta düşmana biraz zarar verir. Fakat mutlaka geri dönüp, gelir ve bizi fena sokar! Hem de defalarca! .. Her yerimizden! ..

Öfke, konuşturdukça konuşturur; arkadaş, yaydıkça yayar... Hemen hemen hepsi gazetecidir. Dikkatle dinlediklerini görünce, çözüm üreteceklerini sanır, neler umarız! Oysa onlar, tiraj arttırma ve reklam kapma çabasındadır. Haber, kısa ve nettir. Süsleme işi onlara aittir. Genellikle çoğu, işinin ustasıdır. Üç beş satır okuyucuyu tatmin etmeyeceğinden, sansasyon yaratamayacağından, hayal güçlerini devreye sokarak oldukça ilginç öyküler yazarlar. Şama şark olduk gitti! ..

İnsanlar dertsiz başlarına neden dert alırlar? Neden arkadaşlık ararlar, nasılsa bir süre sonra düşmanlıkla ve pişmanlıkla sonlanacağını bile bile? Sevgi açıdırlar da ondan!

İnsan; yer içer, gezer eğlenir, uyur uyanır, parayı da bulabilir, parayla elde edebileceği şeyleri de... Bedeninin gereksinimlerini giderebilir. Oysa sadece bedeni yoktur ki! Bir de ruhu vardır! Gıdası Yaratan ve yaratılan sevgisi olan, ancak doya doya sevip, doyuracak kadar sevildiğini hissedince huzurlu olabilen aç ruhu! Onun içindir, deliler gibi arayışı!

İnsan son nefese kadar sevginin peşindedir. Hem de soluk soluğa! .. Ne kadarını bulduysa, daha fazlasını, en fazlasını isteye isteye! .. Doyulur mu sevgiye? Doyulur mu sevmeye, seilmeye? Neler feda edilmez onun bir anı için! ?

Üç yaşında başlar, cinsiyet kavramı. Yıllarca aşkı arar insan. Bulduğunu sandığında, ölümüne sevmek ve seilmek için evlenir. Sevgi gelmeden, menfaat gelip oturmuştur. İnsanoğlu doyumsuzdur. Dahasını, hep daha dahasını arar. Uhut Dağı kadar altını olsa, bir o kadarını daha isteyeceği söylenir.

Eşler, ağızlarıyla kuş tutsalar, birbirlerine yaranamazlar!

Sevginin, aşkın azı da kandırmaz ruhu. Bir süre sonra insan, sevilmediğini zannetmeye başlar. Hele ilgisiz kalırsa, iyice artar sevilmediği konusundaki endişesi, deliye döner! Yakınması, görünüşte şudur, budur... Asıl sebep sevgisiz kalışı veya öyle olduğuna inanmasıdır! Onu mahveden, içindeki açlıktır!

İnsanlar birbirlerine, çoğu zaman, az da olsa bir şeyler vermekten kaçınmazlar. İş, sevgi vermeye geldi mi cimrilerin cimrisi kesilirler! Kolay mı sevmek! ? Hele hemcinsiyse, kıskançlık bırakmaz ki sevsin! Karşı cins içinse; sevgi gelmeden, menfaat gelir oturur ya! .. Bir de kıskançlık! .. Her halükarda sevgiden, beklenen randıman alınamaz.

Hâsılı insanların ömrü, o kapı bu kapı, sevgi dilenciliğiyle geçer. Hayatın sonunda, birer parça kuru ekmek değerinde sevgimsi duygulardan başka bir şey bulamazlar torbalarında. Ölüm gelince onu da bırakır, eli boş girerler kabirlerine.

Orta yaşı geçenler, Asır Suresi'ndeki gibi, hayatlarının ikindi vaktine gelmişlerdir bile. Geri dönmek mümkün olmadığı gibi, ilerisi için yatırım yapmaya vakit de kalmamıştır.

Oysa dost Allah'tır. O seçilmiş, Onun peşinden koşulmuş, O sevilmiş olsaydı, verilen sevgi katlanarak dönecek, yüreği ısıtacak, yaraları saracak, başka sevgiler önemsizleşecek, Allah aşkında eriyecek, hiçbir şey dert olmayacak, ömür güneşi batarken de karanlıklarda ve azapta kalınmayacaktı. Gerçek Sevgili'ye kavuşma sevinci içinde, Allah'ın nurunun aydınlığına açılacaktı gözler! O En Güzel'in Cemal sıfatının tecellisi ile mest olunacaktı!

Gerçek sevgili, Allah; en yüce sevgi, Allah sevgisidir!

İnsan ancak O'nun aşkıyla tam anlamıyla mutlu olabilir! Ancak O'nu severek kanar aşka! Yoksa bir türlü bitmek bilmez arayışlar! ..

Yaratılanı seveceğiz tabi ki ama Yaratan'ın hoşnutluğu için ve dozunu ayarlayarak... Aşk ilaçtır. Dozu iyi ayarlanmışsa; ruhta, beklenen olumlu etki kısa sürede görülür. Yokluğunun veya azının, ruhu aklıktan yataklara düşürdüğü gibi, fazlası da zehirlenmesine yol açar.

Sevgide de perhiz vardır. Zararlıları dünyamızdan uzaklaştırmalıyız. Sevgi verirken, ne cimrilik etmeli, ne de olura olmaza savurmalıyız. Hak edenlere, hak ettikleri kadar...

Allah aşkı, tüm sevgilerin odak noktasındadır! Yakıcıdır.

Her sevgi ondan çıkarak dağılır, evrene. Sonsuza uzanır ışınlar; Allah, doğruluktan yana olduğundan, dosdoğru... Tüm sevgiler Allah aşkında birleşir. Kâinatı yarattığı gibi yaratmıştır sevgiyi. Dağıtmıştır, saçmıştır; toplayacak olan da O'dur. Herkesin sevgisi o makama uzanamaz. O da sıradan sevgileri istemez.

Allah, sevdiklerini ve seçtiklerini, yeryüzünde sevgisiz, çaresiz bırakır; Resulullah'ı (S.A.V.) yapayalnız bıraktığı gibi. Onu kendisine istediği gibi ister sevdiklerini. Davete icabet eden kazanır.

Allah'ı aşkla sevip daha fazlasıyla karşılığını hisseden kadar mutlu kul var mıdır? İşte mutluluğun doruğu budur! Hem dünyevi, hem uhrevi mutluluk, ruhun aşka kanışı! ..

Aksi ise kanışıdır kişinin! Dünyada ve ukbada yanışı! ..

Gözyaşı pişmanlıktır. Pişmanlık tövbedir. Tek dost Allah'tır. Kişiye Allah yeter.

Onur Bilge

? GÖZLER CASUS

Onur BİLGE

Gözler casustur. Beyin seçicidir. Göz görür, beyin seçer, ilgi tek kişi üzerinde yoğunlaştıkça, beğeni artar. Beyin, bellekteki beğeni çizgisini ferlendirir. Kişi, belleğe kazınır. Kalbe iner sevgi. Görünce heyecan başlar. Yürek, hızlı hızlı atar, yüz sararır, el ayak titrer; ani karşılaşmalarda, dizler tutmaz olur. Sürekli gülümser insan. Vara yoğa güler. Mutlu olur, görüşmekten. Hep görmek, hep onunla olmak ister, bir an ayrılmamacasına... Yakın, daha yakın olmak gelir içinden. Bunun için ne gerekliyse yapmaya hazırdır.

Ondan başkasını düşünemez olur, giderek. Hep o, her an o, nereye baksa, nereye gitse... Herkese ondan bahsetmek ister. Ondan bahsedildiğinde sevinir. Onunlayken huzurludur.

Gün boyu düşüncesinde dolanıp duran, uyuduğu zaman da şuur altında dolanmaya devam eder. Rüyalarında da onunla olmaya başlar. Uyandığında, batıl bir inanç olduğunu bildiği ve hiç inanmadığı halde, onu bir daha görebilmek için kaldığı yerden aynı rüyanın devam etmesi dileğiyle yastığını ters çevirerek tekrar uyumaya çalışır. Rüyalarda arar durur.

Uyandığında, ilk aklına gelen odur. Adını sayıklamıştır, sabaha kadar. Uyandığında, hâlâ fısıl fısıl dudaklarındadır. Onu arar, gözlerini açar açmaz.

Hiç kimsenin önemi yoktur, dünyada. Hiç kimsenin, hiçbir şeyin... Yaşamasının anlamı da sadece odur. Onsuzluk ölüm gibidir. Belki de daha kötüdür ölümden!

Aşk, ormanda ısrarla tek ağaca bakmaktır. Benimsemektir onu. Kendisine ait olduğunu düşünmek, onu diğerlerinden farklı kılar. Sabit fikirli ruh hastaları gibidir. Onun seçimi odur. O, en doğru seçimdir.

Bazıları, görür görmez âşık olduklarını, nasıl olduğunu bilemediklerini, ellerinde olmadan kapılıp gittiklerini söylerler. Oysa göz görür görmez beyin devreye girmiş, seri bir etkileşim oluvermiştir. Bunun için günlerin ayların geçmesi gerekmez. Karşılıklı beğenidir birkaç saniyede oluşan.

Beğeni giderek koyulaşır aşk kıvamına gelir. Kavuşamama halinde kara sevda yani melankoli oluşur.

Bir kul sevgisinin, insan hayatını ne kadar çok değiştirdiğini biliyoruz. Böylesi sevgiler; başlar, yükselir, rampayı döner, bir süre sonra da biter. Buna rağmen herkes âşık olmak, bu hazzı doya doya yaşamak ister.

Deneyimleri sonucunda, bir daha sevmeme kararında olanlar bile ömürleri boyunca sevmekten kendilerini alamazlar. Çünkü sevmek ruhun en önemli gıdasıdır. Sevgi, sevgiyle satın alınır. İnsanı, sevildiğine inanmak kadar mutlu eden bir şey yoktur!

Sevgiyle birbirine bakan insanlardan oluşan bir toplumda yaşamak, cennette yaşamaktan pek farkı değildir. Günümüzdeki sevgilerin, doyumluk değil tadımlık verilmesi, kısa bir süre sonra ödünç verilmişçesine geri alınması, çağımızı depresyon çağı haline getiren en büyük etkendir. İnsanlarımız, önemsiz olaylara karşı bile tahammülsüz, hırçın ve asabi bir hale geldi. Arabesk dinleyenler, kendisine ve başkalarına zarar verenler arttı. Boşanma davalarının sayısı yükseldi. Parçalan

ailelerin altında çocuklar kaldı.

İnsanımız insanımıza güvenemez oldu. Her aşk, içinde ayrılığı taşıyor, çekirdek gibi. Ayrılık korkusu, kanser tümörü gibi büyüyor, yüreklerde. Biten sevgilerin kaybından değerliymiş gibi eşya kaçırıyorlar birbirlerinden, tazminat talep ediyorlar, aşkla yarışabilirmiş; mal mülk, para sevginin yerini tutabilirmiş gibi. Eskiden nişanda takılırdı takılar, şimdi nikâhtan sonra... Ayrılık halinde kap kapanın elinde kalıyor!

Yalnız kalınca Rabbine yöneliyor insan. İhlâsla dua ediyor. "Allah'a sormuşlar: 'Ya Rabbi, neredesin?' 'Kırık gönüllerdeyim.' demiş." denir ya; Kimsesizlerin Kimsesi'dir, O! Dualara İcabet Eden'dir.

Kul dara düşünce Rabbine yönelir. Eğer O'nu görürse âşık olur. Her an adını tekrarlar. Zikirdir bu. Her an onu düşünür, tefekkürdür. Onunladır, uyur uyanır, onunla ilgili rüyalar görür, zuhurattır. Âlelade bir kulun aşkı, çıldırtacak kadar olabiliyorsa, Allah aşkının boyutunun verdiği mutluluğu düşünün! ..

İşte bir tek bu aşkta güvensizlik yoktur! Çünkü bir tek bu sevgi tam anlamıyla karşılığını alır. Hatta Allah, bir adım gelene on adım gelir. Sevgisi, bitimsiz nimetleri gibidir. Herkese paylaştırsa da artar, tükenmez.

Kul: "Ya Rabbi! .." deyince: "Lebbeyk! .." (Emrine âmâdeyim! ..) der. Bu ne muazzam bir lütuftur! .. O ne güzel bir Sevgili, ne muhteşem bir Dost'tur! .. Gelen gelir, giden gider. Bunalıma girmeye lüzum yoktur. 'Kulum! ..' desin, yeter ki! ..

Kişiyeye Allah yeter.

Onur Bilge

? GÜVEN

Onur BİLGE

Bir gemi, bir kaptan... Arada çok kişi varsa, beraberlik olmaz. Arkadaşlık, dostluk, evlilik, adı her ne ise...

İki kişi arasında sağlam bir beraberliğin oluşması ve başarıyla devam edebilmesi için, kişilerin araya başkalarını sokmamaları gerekir. Biri gemiyse, diğeri kaptan olacak. Fakat dönüşümlü. Her zaman kaptanlık yapmak hem yorucu, hem de diğeri için bıktırıcı, bunaltıcı, hatta bazen de yaşamaktan bezdirici olur.

İnsanların beraberliklerde, kavanoz-kapak gibi kilitlenip, birbiriyle bütünleşebilmeleri ve mutluluklarını sürdürebilmeleri, üçüncü kişinin araya girmemesi ile mümkündür. Aksi halde, ya kavanoz kırılır, ya da kapak laçka olur. Döner durur, kavanozun ağzında. İşlevini yapamaz. Bütünlük bozulur. Artık, sıkı sıkıya bağlılık, bütünlük ve uyum mümkün olamaz.

Kendimizi, başka kapak tanımaz, sağlam bir cam kavanoza benzetelim. Orijinal kapağımızdan başkasıyla uyum yapamayacağımıza kesin olarak inanalım. Kapaktan da ricamız, kavanoz kavanoz gezip, orijinalliğini bozmaması olsun. Bilsin ki diğeri bozucu, mahvedicidir. Dimyat'a pirince giderken, evdekinden de olmasın, tepemizde şapka gibi kalmasın. Sonra da bizi suçlamaya: "Neden beni dışladın?" demeye hakkı olmasın.

Herkese ayrı ayrı hesap veren biri, özgürlükten bahsedemez. Bir geminin bir kaptanı olur.

Sevmek ayrı, boğmak ayrıdır. Kimsenin kimseyi öldürünceye kadar sıkmaya hakkı yoktur. Severken öldürmek... Çocuklar gibi sıkmak, civcivi, kuşu... Sonra da ağlamak, toprağa gömerken... Üstüne varmaya gerek yok, insanın. Serbest bırakacaksın. Ehli bir güvercin gibi... Uçsa, dans etse, görünmez yerlere gitse bile, seviyorsa, döner, gelir. Gelirse, bizimidir. Gelmezse, bırakalım, gitsin. Zaten hiç bizim olmamıştır.

Zorla güzellik olmaz. Kimse kimseyi zorla elinde tutamaz. Kimse kimseyi kendisini sevmeye zorlayamaz. İnsan, bağ kabul etmez. Ayağından bağlanmaz, tavuk değildir. Boğazından bağlanmaz, dört ayaklı değildir. Kanadından, kulaklarından tutulmaz, kümes hayvanı ya da tavşan değildir.

Kalbinden tutulur, gönlünden bağlanır. Öyle güçlü bir bağla bağlanır ki ucunda ölüm bile olsa, koparamazlar. Sevgi, yeryüzündeki en sağlam bağıdır. Çelik halatlardan, prangalardan güçlüdür.

Gönül, camdan kırılıgandır. Bağırma, bir kötü söz veya istemli istemsiz bir darbe yeter, dağıtmaya. Hani kırılmaz bardaklar, tabaklar vardır ya, darbelere dayanıklı... Öyle darbeler alırlar ki; vız gelir onlara! Fakat öyle bir noktalarına düşerler ki, tuzla buz olurlar. Bir araya topla, filmi başa sar, bakalım! .. Mümkün mü?

Bazen uzaklaşmakta fayda var. Kendimizi tezgâh kenarlarından, masa uçlarından, ortarlardan raflara çekmeyi bilmeli, dolapların güvenliğinde hissetmeliyiz. Kırmamak kolaydır. Kırılmamak çok zor... İlişkinin devamını istiyorsak, kırılacağımızı anladığımızda, uzaklaşmalıyız. Bir süre için uzak kalmak, ayrılıktan daha iyidir.

Sadece gecenin, günün bir yarısı ya da tamamı değil, kalan ömürlerin tamamı verilir,

yeter ki her güzel anın, her iyi davranışın değeri, gerektiği kadar bilinsin.

Sıradan biri değil, güvenilir olmalıyız. İslam Peygamberi'nin, o kutsal görevi yüklenmeden önceki en belirgin özelliği emin oluşuydu. 'Muhammet Emin' (S.A.V.) olarak anılırdı. Aksi halde kendisine inanan bir tek kişi olmazdı. Oysa kısa sürede muazzam bir başarı elde etti.

İnsanlar arasında şiddetle ihtiyaç duyulan, dürüstlük, güvenilirliktir. Kendimizden bu konuda sonuna kadar emin oluruz. Karşımızdakinden de en az kendimiz kadar güvenilir olmasını isteriz. Tam bir huzur duyabilmemiz için, en gerekli duygu budur. Güvendiğimizi hissettiğimizde, dünyalar bizim olur.

En çok ihtiyaç duyduğumuz güvendir. Güvenirse severiz, sayarız. Güven, en çok ihtiyaç duyduğumuzu sandığımız sevgiden de, saygıdan da önce gelir. İşte, ancak bu üçü bir arada olduğunda, beraberlikler üç ayaklı taburenin üstünde durabilir hale gelir. Mutluluk, ancak bu üç ayak üzerinde oluşabilir.

İnsan, en çok, en yakınlarına güvenmek ister. Daha sonra da ilişki kurduğu herkese... Anaya, babaya, evlada, komşuya, bakkala, kasaba, manava, sütçüye, doktora, avukata, hâkime, parlamentere, herkese, herkese...

Güvenemediğimiz kimseler, hayatımıza girdikleri gibi çıkarlar. Kaybımız olmaz. Yerlerine dürüst kişileri bulmaya çalışırız. Bulamasak da çok üzülmeziz.

Yeryüzündekilerin hepsi hilebaz veya dolandırıcı olsun; zararı yok, tahammül edebiliriz. İsteriz ki en yakınımız öyle olmasın! Malımızı, canımızı, namusumuzu, sevgimizi emanet edeceğimiz, sevdiğimize değsin. Layık olsun, sevgimize, ilgimize...

O zaman canımız feda olsun ona! .. Bize huzur ve mutluluk verene! ..

Onur Bilge

? HARAMA BAKMAK

Onur BİLGE

Yuvalar için en tehlikelisi; harama bakmaktır. İnsanın baş düşmanı, gözdür. Göz güzelliği görünce, beğeni ortaya çıkar. Kişi, gözünün gördüğünü eşiyile kıyaslamaya başlar. Artıları fazlaysa, ilgi onda yoğunlaşır. Arkasından yakınlık, sevgi, platonik aşk doğabilir. Ruh onunladır artık. Evde gezinen, sadece bedendir. Şiir bozulmuştur. Ne kadar uğraşılırsa uğraşsın, artık ona ulaşamaz.

Evde huzur bozucu hiçbir şey olmasa da eve sığamaz olur. İlk fırsatta kendisini dışarı atma isteği ile başlayan iç sıkıntısı, aile fertlerine de yansır. Ne yaparlarsa yapsınlar, tutamazlar onu. Ya bedenen gitmeler, ya da gitme arzusu kıvranırları...

Ruhen her an seçtiği iledir. O nedenle sevgiyi o dalda yeşertir. Zamanla gümrahlar ki artık o, tamamen o dalın kuşudur. Aile içinde veya dışında görevlerini sürdürmekte zorlanmaya, bir süre sonra da bazılarını savsaklamaya başlar. Karşılıklı yakınmalar, şikâyetler ve hoşnutsuzluk büyümekte, tartışmalar artmakta, kavgalara dönüşmektedir

Zamanla, konuşmalar tamamen biter, tartışmalar azalır, kavgalar için bile eşler birbirlerini bulamaz olurlar. Ya tamamen kutuplarına çekilmişler, ya da tümüyle kabuklarına çekilip, içlerine gömülmüşlerdir. Her halükarda ruh sağlıkları bozulmuş, tedaviye muhtaç hale gelmişlerdir. Hiçbir şey anlamadığı sanılan küçük çocuklar bile şiddetle etkilenmiş; kendileri fark etseler de etmeseler de aldıkları yarayı ömür boyu taşıyacaklardır.

Elmanın bütünlüğünü bir iğne ucu bile bozsa, oradan çürümeye başlayacaktır. İlişki berelenmiştir. Göstermelik birliktelikten başka bir şey kalmamıştır. Görünen kabuktur, öz yok olmuştur.

Onur Bilge

? İHANET İBADET

Onur BİLGE

İnsanlar, kısacık bir süre mutluluk gibi görünen gafletin faturasını, iki dünyada da çok ağır öderler.

Bu dünyada, pişmanlığın karabasan gibi üstlerine çöküşü ile ruhun bunalması sonucu, kalplerine çöreklenen iç sıkıntısını, günahın ağırlığının omuzlarına olanca gücüyle yüklenişini hissederler. Oysa ilk zamanlarda nefislerine hoş gelen ilişki, bir süre sonra monotonlaşmaya başlar, daha sonra da bıkkınlık haline gelir. Hele, terazinin iki kefesi birbirini dengeleyemiyorsa...

Günahtan uzak duramayan, ibadetlerinden uzak kalır. Ara sıra ibadete yönelirse de, ondan gereken zevk ve mutluluğu alamadığı için tekrar bırakır. Allah'ın huzuruna hakkıyla çıkamaz. Ezilir büzülür, o huzura kendini layık göremez. Çünkü günahla ibadet bir yerde duramaz. Hakkıyla ibadet edebilmek için tövbe gerekir. Ancak tövbe ettiğinde, tüm hücrelerine kadar huzur, mutluluk ve temizlik duygusu yayılır. İşte o zaman namaz, namaz; oruç, oruç; zikir tam anlamıyla zikir olur. Aptes de arınmayı hissedebilmek içindir, temizlenmek için değil... Öyle olsaydı, teyemmüm olmazdı.

Dünya hayatında haram ağır basınca, beden ikiye bölünür. Ruh ikiye bölünür. Nereye intibak edeceğini şaşırır insan. İkili oynamaktan yorulur, sonunda bir tarafa resti çekiverir! Çocuk, eş, dost, akraba, çevre... Genelde eş tercih edilir, diğeri gider. Aile kutsaldır, vefa ve acıma duygusu vardır.

Kaç yola sapılır, hayat yolunda! Kaç çıkmaz sokağa girilip dönülür! Yol aranır, yoldan habersiz. Yol ararken yol biter, ölüm gafletteyken geliverir!

Kul, kula vesile... Bilen bilmeyene iletcek yasakları, yaşamın karanlık tarafının zararlarını aktaracak.

Yanlış yapmamak da marifet değil. Marifet; bile bile yanlışta kalmamak, ısrarcı olmamak, kurtulabilmek ve arınabilmek...

Onur Bilge

? KADIN GİBİ KADIN

Onur BİLGE

Bir kadın, ne kadar güzel, kültürlü, zarif, dürüst ve hoş olursa olsun; hırçın, huzursuz, ve asabiyse, son derece iticidir.

Hangi erkek, böyle bir kadınla birlikte olmak ister? Yanınızda, lüzumsuz el kol hareketleriyle, asabi mimiklerle, dişlerini sıkarak konuşan, her an patlamaya hazır bir bomba ile ne kadar huzurlu ve mutlu olabilirsiniz?

Şık giyinmek de önemlidir ama zarafet daha önemlidir. İnsan yaratılış itibarıyla hantal olabilir. Öyle ölçülü, öyle güzel yürüyen toplu hanımlar vardır ki onların yürüyüşlerini bile seyretmek, ruha huzur verir. Hele onlarla yürüyüşe çıkmak ne kadar mutlu eder insanı! Yere basışlarındaki yumuşaklık, adımlarındaki acelesiz huzurlu tempo ruhu rahatlatır.

Zarafet, kadını şiirleştirir. Öne yıkılacakmış gibi, asker gibi, omuzları düşük, kambur, boynu, başını taşıyamıyormuş gibi bükülmüş, sallanarak veya sürüklenerek, ya da paldır küldür yürüyen bir kadın düşünün! ..

Ne kadınlar vardır; tesettürlü de olsalar, süzülür gibi, dans eder gibi yürürler. Bir bardak su verirken, bardağı değil, dünyaları uzatırlar, insana! 'Hizmet' önemli değildir. 'Sunuş' önemlidir. Yumuşak, hoş bir hareketle, gözlerinin içi gülerek, saygı ve sevgi dolu bir bakışla uzatılan bardağın içindeki, her ne ise mutluluğa dönüşür. Daha içmeden huzur, mutluluk ve yaşama sevinci yayılır ruha. Sunulan suysa, su da hayatsa, bu su ab-ı hayattır! ..

"Günaydın! Aşkı! Canım! " demeseler bile öyle bir tebessümle gelirler ki yanınıza; hangi kötü ruh halinde olursanız olun, o anda gülümser, huzur duyar, onunla bütünleşiverirsiniz. Bir demet çiçek gibidirler. Cıvı cıvı bir kuş, berrak akan bir su, gün ışığı gibidirler. Uzaktan duyarsınız, sıcaklığını. Ona doğru yaklaştığınızın farkına bile varmazsınız. Mıknatıs gibi kendilerine çekmişlerdir sizi. Demir tozları gibi yapışır kalırsınız. Zaman durmuştur. Mekân orasıdır. Dünya o kadarcıktır. Kalabalığın sayısal değeri bire inmiştir. İkiye çıkmasına da lüzum yoktur.

Şiir gibi yürürler. Şiir gibi dolanırlar etrafınızda. Şiir gibi konuşur, en güzel melodiler gibi gülerler. Ağlayışları da hiçbir kadının ağlayamayacağı kadar güzeldir.

"Hiçbir kadın senin kadar güzel ağlayamaz.
Bir yıldız yağmurudur, senin gözyaşların! " der, Ümit Yaşar Oğuzcan.

Film de onlardır, şarkı da, hayat da! Etiyle kemiğiyle gerçektirler; yaşattıklarıyla, hayal âleminin bireyleri...

Dokunmaya kıyamazsınız. Bakmaya doyamazsınız.

Okşasanız, saatlere düşman olursunuz!

Birkaç ömür daha istersiniz, Yaratan'dan.

Dünyanızı, cennete değişmezsiniz.
Dans edercesine yaşamaktır, onunla günlük hayatı yaşamak.

Gülümseyerek uyanırlar. Müzikle, oynarcasına çay yapmaya giderler. Telaşsız, cıvıl cıvıl güne başlayan sevimli kuşlar gibidirler. Geysalar gibi... Onların tüm amaçları, erkeklerini mutlu etmektir. Onları mutlu ederek mutlu olurlar.

Bir de hizmetçi ruhlu kadınlar vardır. Sabah sabah, oflaya puflaya yataktan kalkarlar. Söylene söylene, takur tukur temizliğe başlarlar. Kafanıza çarpar gibi kururlar sofrayı. Mükellef bir kahvaltı sofrasında bile çekilmezler.

Sadece bayanların mı romantizmden hoşlandıklarını sanıyorsunuz?

Ya da sevmekten?

Erkeklerin de romantizme, sevgiye, ilgiye ihtiyaçları olduğunu düşünmüyor musunuz?

Onlar, sevildiklerine inandıkları, doya doya sevgi aldıkları zaman, kahvaltılarını yapmış olurlar. O konuda akşama kadar acıkacaklarını, başkalarına ihtiyaç duyarak, avuç açacaklarını, sevgi dileneceklerini sanmıyorum.

Akşam da aynı sıcaklıkla karşılanıp, aynı huzur ortamına çekildiklerinde, onlardan mutlu kimse olmaz. Kovanınız da yanınızdan ayrılmaz, ne kadın, ne erkek, kimseye ihtiyaç duymazlar. O sizindir. İmzayla, kanunen değil, bir köle gibi, seve seve! .. Artık herkes onu, sizden kıskansın!

Sahabeden birisinin hanımı ekmeğini, suyunu güneşe koyar, sıcak su, kuru ekmeğe yemiş, kocası işinde öyle yiyor diye.

Eşini, erkeğini kendisinden önce düşünür, İslam kadını!

Onu ana gibi şefkatle sarar. Abla gibi kanat gerer üstüne.

Kardeş gibi yanında, canında taşır. Arkadaş gibi omuz verir, paylaşır.

Eşi olarak da tüm yüreğiyle, her şeyden çok sever, herkesten üstün tutar, sahip çıkar kardeşim!

SAHİP ÇIKAR!

Evde ne huzur veriyorsunuz da, dışarıdakilerden kıskanıyorsunuz?

Her şey iyi gidiyorsa; onlar neden kendilerini dışarıya atıyorlar?

Arılar, bal dolu kovanlarını neden terk ediyor?

Acı yok, tatlı yok; evde duranın akli yok!

Kalıp gibi, KOLALI KADIN olmayın!

Sinirden tir tir titreyen, söylenen, bağırıp çağıran, kavgazan, fettan, fetfaz bir kadın olmayın!
Önce sakin olun!

Huzur bulun; huzur verin!

Sonra zarif olun!

Daha sonra da duygusal olun.

Akıllı olun, AKILLI!

Unutmayın ki; onların herkesten önce, SİZE İHTİYAÇLARI VAR!

Onur Bilge

? KALEMİM ve EMELİM

Onur BİLGE

Bir taş bile dikmeyin başucuma. Yeter, kör karanlıklarda şaşkın şaşkın bakışan, yolun sonuna geldiğinin bile farkında olamayan ve hâlâ yol arayan, uçuruma çıkan yanlış yollara sapan zavallıların uçmak yolunu bulabilmeleri umuduyla her köşe başına dikmeye çalıştığım nurlu tabelalar! Ne taş muhtaç olacağım artık, ne de toprağın farkında.

Yalnız bir ucu açılmış, sadece batılın balonlarını söndürmek için sivriltilmiş, ancak ama ancak tek ve Hak istikamet gösteren kalemlerle inşa etmekte, aşkımla süslemekte, azmimle yükseltmekte olduğum, imanımın muhkemleşen cennet misali elmas kalemde, gün be gün sona doğru giderken, etrafımda, benimle birlikte ve benden sonra; halka, dolayısıyla Hakka yapmakta olduğum hizmet için gönüllü, kalemlerime talip güzel yürekli sevecen yazarlar olsun yeter!

O kalemler, benimle beraber ya da benden sonra; gözlerini iyice kapatarak, üstüne yanlış düşüncelerin tezgâhında dokunmuş sıradan bir paçavradan gözbağını sımsıkı bağlayarak, inatla sadece kendi dünyalarını karartan kişilerin; gökyüzünde olanca kuvvetiyle ışımakta, göz kamaştırıcı şavkıyla parlamakta olan temmuz güneşini göremez hale gelerek; güpegündüz, bir öğle vakti, apaydınlık Ülkemize gecenin karanlığının çöktüğünü zanneden, kör kör ilerlerken aniden önlerine çıkıveren son duvara toslayıveren, neye uğradıklarını bilemeyen zavallıların azalması, herkesin doğru yolu bulması ve olanca gücüyle Gerçeğe doğru koşmaya başlaması, en yakın yolu takip ederek acilen kurtuluşa ermesi için insanlığa hizmet amacıyla yazmaya devam ettikçe dünya üzerinde de toprağın altında da benden mutlu kimse olamaz!

Birer Fatıha gönderilsin ardından, bana yeter de artar bile! Artık zamandan mekândan bana ne? Süratle kök salsın düşüncelerim, hızla boy atsın ektiğim ekinler, sadece Ülkemin tamamını değil, karasıyla deniziyle, buzuluyla çölüyle tüm dünya yüzeyini kapsasın ve sadece ilkbaharlarda değil, dört mevsim on iki ay; yedi yirmi dört gümrahlasın, bire bin versin başaklar; kıtlık kalmasın yeryüzünde, kıtlık kalmasın sevgiden yana, bir huzur kapsasın âlemi, bir bolluk, bir bereket; iyilik, güzellik ve doğruluk namına ne varsa ondan yana...

Bir elim Kitap'ta, bir elim Hadiste, olanca gücümle yanıfta olan insanların gözkapaklarını aralamaya ve geceleştirilen karanlık beyinlerinin içlerine her iki gözlerinden de projektör ışığı göndermekteyim. Olur da gafletlerinden bir nebze ayılırlar ve uyanma belirtileri göstermeye başlarlar. Önce hafif bir açılım beyinlerinde, belli belirsiz bir kıpırtı yüreklerinde, gönüllerinde bir nebze sevgi, birazcık aralanma kirpiklerinde... Sonra gittikçe şiddetlenen bir tarzda atmaya başlaması kalplerinin ve o uyanışla birlikte bir ter, bedenlerinin her yerinde! Ciltlerindeki her delikten o kokulu ve zararlı yanlışın çıkmasıyla huzur bulması, ferahlaması ruhların... Ne kadar zararlı madde enjekte edilmişse, bir biçimde dışarıya atılması ve arınması kanın, vücudun şifa bulması...

Ne yapraklarla işim olur, ne de topraklarla... Susuzluğumu giderir mi, kabrime dökülen sular? Üstüme dikilen çiçeklerden, başımdaki servilerden bana ne? İstemem, başıma hiçbir nesne! Ne bir taş ne de bir taç... Bir tek çiçek bile... Kalemime aç, yardımına muhtaç hiç kimse kalmasın geride, yeter! Yeter ki yazmadığım, yazamadığım hiçbir şey kalmasın, yaşarken! İşte o zaman, kalemim de rahat, ben de... Neylesin sekiz cenneti, öyle muazzam bir huzur içindeyse bende? Çürürse çürüsün, yok olsun beden de, ben de! ..

Ölüm, herkese gelecek! Herkese... Bir gün bana da... Ya geç ya erken! Önemli olan, gülerek yaşamak değil, gülümseyebilmektir can verirken! Mühim olan, geride kalan dostların ağlaması değildir, düşmanların bile gözyaşları içinde kalması ve hıçkırıklara boğulmasıdır, giderken!

Onur Bilge

? KISKANÇLIK

Onur BİLGE

İnsan, hayat boyu öğütücü, yok edici! Fırınlarda dolusu ekmek, manavlar dolusu sebze, meyve, hava, su, giyecek... İnsanlar, birbirlerini de yiyorlar, öğütüp, yok ediyorlar!

Bazı kadınlar da, karadul gibi, eşlerini yok ediyorlar. Eşini sevip, kıskananlara bir sözüm yok. Bahsettiğim, eşlerini sevmedikleri halde onların kollarını kanatlarını kıran, ayaklarını kısıvrak bağlayan, gözlerine at gözlüğü takan, hayatlarına ambargo koyan kadınlar... Şadece egolarını tatmin etmek için eşlerini bir imza karşılığı köle eden kadınlar... Ülkemizde, sayıları hatırı sayılır çoğunlukta olan bu insanlar hem evde huzur vermiyorlar, hem de dışarıdaki hayat haklarını ellerinden alıyorlar. Erkeklerin çoğu da aynı zihniyette... Onlar da korkutarak, şiddet uygulayarak, tehdit ederek, aynı taktiği uyguluyorlar.

İnsanları birbirine bağlayan, sevgidir. Sevgi tutkaldır. Sevgi yok edildiğinde, insanlar birbirlerinden kopar, dağılır. Aile de sevgi bağıyla bütünlüğünü muhafaza edebilir.

İşinden çıkar çıkmaz evlerine koşan erkekler, kadınlar vardır. En kısa yoldan, en hızlı araçla birbirlerine kavuşmak için can atarlar! Bu istek, bazılarında karşılıklıdır. Onlar en mutlu çiftlerdir. Bazılarında bir süre, tek taraflı devam eder, karşılık bulamayınca sona erer.

Tek taraflı düşkünlük, bir süre sonra sevilmediğini hissettirir insana. Ne zaman geri çekildiğini, ne zaman ulaşamayacak kadar uzağa gittiğini anlayamazsınız. Hani nerde o ilgi, o düşkünlük, tutku derecesindeki yakınlık! ?

Eşlerin bir diğerini sevmeyişi halde sadece ego için köleleştirmeye başlamışsa, mutlaka onu kaybetmiştir. Maddi beraberlik devam ediyor olsa bile köleleştirildiği zannedilen eş içsel isyanlardadır. Ruhun çok uzaklara gitmiştir. Geri gelmesi mümkün değildir. Ruhun gitmenin zevkini alan, gittiğinde huzur bulan eş, geçici bir süre için geri gelse de hasta bir ruhla geri gelmiştir, ilk fırsatta firar edecektir.

Özellikle kadınlar, aldatılıp aldatılmadıklarının merakı içindedir. Çünkü evliliklerini güven temeli üzerine kurmamışlar, kargasını saygıyla çıkmamışlar, duvarlarını sevgiyle örmemişler, çatısını vazgeçilmezlikle yapmamışlar, sıvasını boyasını aşkla yapıp, içini huzur ve mutlulukla döşememişlerdir.

Güvenin olmadığı yerde, saygıdan söz etmek mümkün değildir! Öyle biriyle yola çıkmak, aptallıkların en büyüğüdür. Onunla yaşamak, işkencelerin en dayanılmazıdır. 'Acaba' larla yaşamak, cehennem azabıdır!

Güvenin olmadığı yerde saygıdan söz edilemez. Saygı, güvenilen insana duyulur. Güvenilir ve saygın insan sevilir, çok sevilir, bu sevgi aşk raddesini bulur. Öyle bir hale gelinir ki vazgeçilmezlik ortaya çıkmış, tüm gücüyle bastırmaktadır!

Eşine güvenmeyen kadının tüm günü huzursuzluk içinde geçer. Eşi gelince onu sorgulamaya, bir şeylerini karıştırarak olumsuz bir delile ulaşmaya çalışır. O artık bir eş değil, uzman bir dedektiftir. Zanneder ki eşinin ona sadece bedenen ihanet etmesi en önemli, en kötü, en dayanılmaz şeydir! Oysa, bir erkeğin, karısı dururken başka bir kadına platonik bir şekilde âşık olması, fiziksel beraberlikten bin kat daha dayanılmaz, daha aşağılayıcı bir şeydir.

Adamcağız yemin eder: "Yok öyle bir şey. O kadınla veya kızla hiçbir ilişkim olmadı. Eli elime değmedi." diye. Doğrudur. Öyle olmamıştır. İşin kötüsü de o ya! .. Adamın akli, fikri onda kalmıştır! Uykuları, hayalleri, ruhu, beyni onunla doludur. Elinin ucuna dokunabilmek için ölümü göze alacak kadar, taparcasına sevmektedir! Bu ne büyük bir ihanettir! ..

Kendi eşi dururken, bir erkeğin başka bir kadına âşık olması! .. Bunun kadar acı bir aldatma şekli olamaz! .. Seninleyken bile seninle değil! .. Her an onunla! Aldatsa, yarım saat, bir saat, yarım gün, fakat böyle? ! .. Günlerce, gecelerce, yememecesine, içmemecesine, uykuları terk ederek! .. Aman Ya Rabbi! ..

O eş ki güvensiz... Araştırmacı... Eser yazacak mübarek! Dır dır, hır gür! .. Saygı sınırını da çoktan aşmış. Ne bekliyor? Sevgi mi? Komik! .. Aşk mı? Bu zamandan sonra? .. Kendisinde var mı? Neyin karşılığını bekliyor?

Onur BİLGE

Onur Bilge

? PET ŞİŞE

Onur BİLGE

Dışarıdan geldim. Hava kararmış. Çocuklar kurstan henüz dönmemiş. Üstümü değiştirdim, tam oturacağım, tekrar giyindim.

Dördüncü kattaki Mine' ye gideceğim. Kapıyı kilitledim, otomatiğe bastım. Hızla merdivenleri çıktım. Kapılar hızla, sırayla gözümün önünden geçti. Baktım ki; son kat karanlık. Otomatiğe tekrar basarken, birkaç basamak yukarıda beşinci kattaki hanım, bir çuvala odun doldurmaya çalışıyor:

"İyi akşamlar! "dedim.

"İyi akşamlar! " dedi. "Otomatiğe basma, yanmaz. Buranın ampulü yok. Hayrola? "

"Mine'ye geldim."

Tam açık kapıdan içeriye:

"Mine! " diye seslendim ki:

"Orası benim evim." dedi kadın. Işığı yanan yere baktım, gerçekten başka bir ev...

"Bir kat fazla çıkmışım." dedim ama midemde bir ağrı! Nefes nefeseyim. Kendimi hala genç sanarak, bir solukta çıkmışım, beşinci kata.

Bir kat indim, zile bastım, ses yok. Bir daha... Karşı dairenin kapısı açıldı, yaşlı bir teyze görüldü:

"Mine'ye mi baktın anam? Yok. Gel, buyur." dedi.

Hem arkadaşımı bekleyecektim, hem biraz dinlenecektim, hem de buraya taşındığımdan beri hiç ziyaretimize gelmeyen bu komşuyu utandırmış olacaktım. Eşi de, kendisi de kapıdan "Hoş geldiniz." demişlerdi. Bir defa su çıkarmasına ben, bir defa da odun çıkarmasına kızım, yardım etmiştik. Birkaç kere de selamlaşmamıza rağmen beni tanıyamadı. Kabul edip, içeriye girdim.

"Sen Mine' nin neyi oluyorsun? " dedi, misafir odasına geçerken:

"Komşunuzum. Birinci katta oturuyorum. Kızları tanıyorsun ya."

"Sen onların annesi misin? Haaa! Hadi, burası soğuk, amcanın odasına geçelim. Baban yaşında, ne olacak? Gel! " dedi.

Bence de mahzuru yoktu. Kapısını çaldım, girdik.

Amca yatağında oturuyor. İyi giyimli, üstünde gömleği, yeleği, ayağında üç kat çorap, altında eşofman... Yorganı ayakucunda katlanmış duruyor. Biraz hal hatır sorup, konuştuktan sonra, sobanın neden bu kadar yandığını sordum. İçerisi hamam gibiydi. Yavaş yavaş midemin ağrısı geçmeye başlamıştı ama oturulacak gibi değildi. Ter bastı. Kapıyı açmalarını isteyemem, balkona çıkamam. Yaşlı adam:

"Üşümüyorum, ayaklarım buz. Hiç kızmıyor." dedi.

"Yorganın altına soksana." dedim.

"Orda da buz... Bayramdan sonra oğlana söylüycem, Ankara'ya, beni o puröfösüre götürsün. İyice bi bakıtsın. Böyle olmayacak." dedi. Hanımına:

"Pet şişe yok mu? dedim:

"Yok anam, ne arasın bizde pet şişe? Kola mola içtiğimiz yok ki! "

"Kavanoz da mı yok? "

"Yok."

"Bir sürü kavanoz vardır sende, birini boşaltsana! "

"Yok anam yok, kavanoz da yok. Attım hepsini..."

"Ütü de mi yok? " Kahkahayı bastı:

"Yok valla, ütü de tamirde."

"Amca, boşa bu kadını! Bundan hayır yok sana." dedim.

Tam yarasına dokunmuşum. Bir başladı... Bereket, hanımı alışmış, aldırış etmiyor.

"Kalp var mı sende? " dedim. Yokmuş.

"Şeker var mı? " dedim.

"O var işte! " dedi.

"Ayaklarına çok iyi bakmalısın. Çünkü şeker hastalarının ayak damarları günden güne zayıflar, iyi çalışmaz, ayaklara kanı götüremez. Vücut kanla ısındığı için, ayakların üşüyor. Damarların ayaklarına, onları ısıtacak kadar kan taşıyamıyor. Doktor ne yapsın? Yürüyüş yap. Ayaklarını hareket ettir, damarların çalışsın. Dıştan ısıtacaksın." dedim. Onun ayakları üşüdükçe rahatsız oldum. Bir an önce gitmek istiyordum. Onlarınsa canları sıkılıyor, benimle arkadaşlık etmek istiyorlardı. Bu arada Mine'nin bakkaldan geldiğini, onlara da ekmek aldığını öğrendim, kalktım:

"Bugün bizim misafirimizsin. Ona da başka zaman gidersin." dediler.

Biraz sonra tekrar geleceğimi söyleyerek ellerinden kurtuldum. Hanım daha arkamdan bakarken Mine'nin evine girdim:

"Üç gündür arıyorum, yoksun. Nerelerdesin? "

"Evdeyim. Akşamları nadiren çıkıyoruz. Sana rastlamış."

"Pet şişeye sıcak su yapsana! Amcaya götüreceğim."

Hemen mutfağa doğru yürüdü. Ben de arkasından... Su oluncaya kadar ayaküstü

konuştuk. Sonra birlikte yaşlılara gittik.

Yorganı hastanın ayaklarından beline kadar örttüm. Pet şişeyi ayaklarının ucuna koydum. Arkasına bir yastık... Bir yastık da camdan tarafa... Balkon camından soğuk geliyordu, sağ tarafına. Başını dayayabilmesi için yastığın altına bir de destek koydum. Ayakları ısınmaya başladıkça, neşesi yerine geldi:

"Sen daha önce nerdeydin? Neden gelmedin? Ben bu ayaklarımdan neler çektim! Allah razı olsun! Oh be! Hah şöyle! Fırın gibi oldu, fırın! "

"Gördün mü, bak, sen neden düşünmedin bunu? Habire sobayı yakıyosun. Bizde beş kiloluk bidon yok mu? Ona doldur, buraya böyle koy! " diye sataştı, hanımına. Daha ne dualar...

Yakacak sorunundan habersiz insanlar nereden bilsin pet şişeyi? Ülkemizde artık gece sabaha kadar soba yakılmıyor. İnsanlar yatarken birer sıcak su şişesi alıyor yanlarına. Elektrikli battaniye gibi riskli de değil. Hatta, yassı deterjan şişelerine koyuyorlar, sıcak suları. Vücuda temas eden yüzeyi daha geniş olduğu için daha çok, daha iyi ısıtıyormuş.

Suyun, yakacak kadar sıcak olması tehlikeli olabilir, hele şeker hastaları için. Şişe akıtabilir, bir damla damlasa, küçücük bir tahriş olsa bile ayak büyük zarar görebilir. Yorganın uzak bir köşesine konsa bile sabaha kadar kalorifer gibi ısıtır. Kışın sıcak, yazın buz tutmuş pet şişeler ısınma ve serinlemede epey işe yarar.

Onur Bilge

? RUHSAL VE BEDENSEL YAKINLIK

Onur BİLGE

Eşlerin ilk görevleri, birbirlerini o büyük günahıtan korumaktır. Sağlam ailelerde üçüncü kişiye ne ihtiyaç duyulur, ne de kaçamağa özenilir.

Erkek kadının, kadın da erkeğin cinsel isteklerini örter. Eşler, birbirleri için birer elbisedir. Ayette böyle belirtilmiş. O kadar ki; rüya-yı sadıkada bile ayet-i kerime tecelli edebilir. Örneğin; çiftlerden biri, rüyasında diğerini çıplak görse, ya eşinin öleceğine ya da herhangi bir nedenle nikâhın düştüğüne işarettir. Elbiseyi çıkarmış olması, ya Hakk'a yürüyeceğini ya da kendi yoluna gideceğini gösterir.

İhanet, sadece bedenen olmaz. Ruhun de ihanet eder insanlar. İşte o zaman, bedenen bir arada olursa da bir şeyler hep eksik kalacaktır. Çünkü insanın yarısı, parçacıklardan; organlardan, et, kemik yağ, su, kan gibi maddelerden oluşan görünür beden, diğer yarısı da tek parçadan ibaret olan ruhtur. İkisi bir arada olmadıkça, kişinin varlığından söz edilemez. Ruhun ihanette olan, yanımızda da olsa yabancıdır, uzaktır, uzaktadır.

Aslında çiftlerin, bedenlerinden önce, ruhen yakında olmasına ihtiyaç vardır. Beden uzaklaşmışsa, ruh yakınlık hissediyorsa, nerede olursa olsun, gelir. Fakat ruh uzaklaşmışsa, beden mutlaka gitmek zorundadır, o veya bu biçimde. Gitmese de bir işe yaramaz. Artık, beraberlik rızayla değil, zorakidir. El arı, düşman gayreti ile devam ettirilmektedir. Sadece katlanmadır yaşanan. Sıkıcı, bunaltıcı ve hastalıkların temel nedeni...

Eşler, bedenen ve ruhen bir araya geldiklerinde, bu bütünlüğü devam ettirebilmek için oluşturdukları güven, sevgi ve saygının yanı sıra, birbirlerini kırmamaya, üzmemeye çalışmalı, özellikle de yasaklar koymamaya dikkat etmelidirler. Güya güvensizlikten değil de tedbir amacıyla konduğu söylenen yasakların en âlâsı, zaten Yaratan tarafından koyulmuş, toplumun çoğunca uygulanmaktadır ve bu bilinçli kesim, gözetim altında yaşamakta olduklarının farkındadır.

Onur Bilge

? SEVGİ DEMEK EMEK DEMEK

Onur BİLGE

İnsanlar; sevgiyi, sempatiyi ve sıcaklığı aldıklarını hissettikleri zaman, tuhaf bir ürküntüyle şımarıklık raddesinde naza çekmeye başlayıp geriye bir adım atarlar. O adımla açılan ara, sevgi kaynağının da gerilemesi, yok denecek kadar sönükleşmesi ile açılır. Zannederler ki ne yaparlarsa yapsınlar, o sevgi pınarı yanı başlarında çağıl çağıl akacak, hiç bitmeyecek, zenzem gibi sonsuza kadar...

Oysa sevgi, anında karşılık bekler. Sadakat ve saygıyla korunmak ister. Sevme sanatı, duygusal bir dansa benzer. Aşk, romantizm yüklü, aynı adımlarla, sarmaş dolaş, fısıllı fısıllı, doyumsuz bir ılıklıkla devam ederken, itina ile korunmalıdır. Bulmak zor, kaybetmek kolaydır. Zor olan; onu göz gibi korumak, yaşatabilmektir.

Bir kötü söz yeter, bitirmek için. Öyle bir söz çıkar ki dudaklar arasından, istemli ya da istemsiz; bir anda her şeyi bitiriverir! Sonra, ara dur bakalım!

Hani, az önce avuçlarınızdaydı. Küçük bir kuş gibi mutluluk veriyordu. Sıcaklığını duyuyordunuz, yüreğinizde. Damar damar dağılıyordu, ılık ılık akıyordu, kanınızla içinize. Tüm vücudunuza yayılıyordu. Uçtu, gitti işte! Gelir mi bir daha? Asla! Hangi kuş azat edildikten sonra geri dönmüş?

İnsanların, en çok muhtaç oldukları, sevgi... Aşk, onun kremalısı... Yokluğu kedere gark eder, çılgına dönersiniz! Bulunca, bahanelerle geri çekilirsiniz. Kaybedince, beyninizden vurulmuşa dönersiniz ama iş işten geçmiştir, artık!

Ne olurdu, yıllarca aranan sevgi, bulunduğu gereken yapılsaydı? Zaman, mekan ve beraberliğin gittikçe yoğunlaşan doyumsuz tadı, paylaşıla paylaşıla çoğalıp tüm dünyamızı mutlulukla doldursaydı! Her anı, fark edile fark edile yaşansaydı hayatın!

Sevgi, daima alıp verdiğimiz bol oksijenli hava gibi bulunmaz bir nimettir. Hayatta kalabilmemiz için günde binlerce kez nefes alırız da aklımıza bile gelmez, onun ne kadar değerli olduğu, ne işe yaradığı. Yaşamamız için ilk sırada olduğunu ve en gerekli ihtiyacımızı giderdiğini düşünmeyi bırakın, nefes alıp verdiğimiz bile farkına varmayız, çoğu zaman. İlk adımlardan sonra, belli bir tempoda devam etmeye başlayan, adeta istemsizleşen yürüyüşümüz gibi monotonlaşır, önemsizmiş gibi, hissedilmeden sürer gider, nefeslerimiz.

Ne zaman havasız kaldık, oksijensiz bir ortama girdik, nefes alamaz olduk, işte o zaman kıvranmaya başlarız, hattâ çırpınmaya! .. Nefes alamamak gibidir sevgisizlik! Boğulacak gibi oluruz, sevgisiz kalınca! .. Yüreğimizi ısıtmakta olan o kaynağı kaybetmeden, yokluğunun nelere mal olacağını bilemeyiz.

Neden, binlerce nefesin bir tanesini aldığımızda, durup düşünüp şükretmeyi bilmeyiz? Neden, sevdiğimiz söylendiğinde çılgınca sevinip, derinliğine hissedip, Sevgiyi Yaratan'a hamd; hissedip hissettirene teşekkür etmeyiz? Neden, karşılığını vermede cimrilik yaparız?

Sevgisiz yaşamak, yaşamak değil, sürüklenmektir. Tuz kadar önemlidir, sevgi. Tuz, baklavaya bile girip her şeye gereken tadı verir. Yaşamımızı tatlandırır odur. Yavan bir hayat, ruh hastası yapar insanı, hattâ delirtir. Hatırlasanıza, sevgiyi hissettiğinizde nasıl değişir evrenin rengi; suyun, ekmeğin tadı! Neler söylemeye başlar, her gün dinlediğiniz, dilinden o ana kadar pek bir şey anlayamadığınız şarkılar, türküler, şiirler!

Ne güzel doğar güneş, çiçekler ne kadar güzel açar! Ne kadar güzeldir yaşamak, nefes nefes sevgi alıp vermek, ne güzeldir!

Sevgi, yüreğimize inen en doyulmaz duygudur. İnsan, mutluluktan öleceğini zanneder, hissettiğinde! .. Bir şiidir, sevmek. Sevmek, bin şiidir. Bir sevmek, binlerce şiiir demektir. Nasıl, bir sözcük, bir işaret, bir şiiiri bozarsa, yanlış seçilen bir sözcük de bir aşkı bitirir, mahveder, bozar!

Her şiiir, bir başka musikidir. Bir notanın hakkı verilmezse, eser bozulur. Sevginin de hakkı verilmelidir! Sevginin hakkı; karşılık vermek, sadakat ve saygıyla korumaktır. Yaşatmak için emek vermek, gereken özeni göstermektir.

Sevgi, demek, emek demek!

Onur BİLGE

Onur Bilge

? SEVGİ ve CEZA

Onur BİLGE

Yaşlı teyzeyi ziyarete gittiğimde, mutfakta oturduğunu gördüm. Orası oda kadar genişti. İki sedir, bir buzdolabı... Ortada bir gaz sobası... Pencere kenarındaki sedirin ucunda büyük bir televizyon vardı. Yerdeki halının üstünde boş bir biberon duruyordu. Oraya fırlatılmış olduğu belliydi. Onun yerde ne işi olabilirdi? Ucu ağza girmiyor mu! "Çocuk atmıştır." diye düşündüm.

Üstüne televizyon konmuş olan sedirde, bir buçuk yaşlarında bir çocuk oturuyordu. Etrafı oyuncak doluydu. Beni de o mutfağa aldılar. Diğer sedirin ucuna iliştim. Çocukla aramıza da anneannesini oturdu.

Bir süre onları seyrettim. Adeta boğuşup duruyorlardı. Çocuk, anneannesini iyi de söylese, kötü de söylese, kadının kafasına gözüne olanca hızıyla tokatlar yapıyordu. O ise hem gülüyor hem kendini korumaya hem de çocuğu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Zaten tüberküloz hastası, güçsüz bir insandı. Başörtüsünü yerinde tutmakta zorlanıyordu. Kan ter içinde kaldı!

Çocuk da iyice yorulmuştu. Bir süre sonra sakinleşti. Eğilmiş, anneannesinin önünden bana bakıyordu. İşaret parmağımı uzattım. O da uzattı. Tam dokunacağım zaman elini çekti. Yüzüme baktı. Gülümsediğimi görünce o da güldü. Elim, küçücük elinin yanında dev eli gibi duruyordu. Yüzüne sevgi ile bakarak elimi tekrar uzattım, yine uzattı. İşaret parmağımı uzattığımı görünce, o da aynı parmağını uzattı. Hafifçe parmağının ucuna dokundum, çektim. Bu defa önce o parmağını uzattı, sonra ben... Önce o dokundu ve çekti, benden öğrendiği gibi, sonra ben elimi uzattım, dokunmasını bekledim. Yine parmağımın ucuna dokundu. Ben de elini okşadım. Her defasında, her yaptığımı yaptı.

Önce elinin içini, sonra dışını okşadım. Elimini tekrar uzattığımda, önce elimin içini okşadı, sonra da elimi çevirip, dışını okşadı. Elini bu şekilde her okşayışında: "Cici! " diyordum, o da her öyle deyişimde dokunmayı adet edindi. Sonra elini tuttum. Gülüyordu. Anneannesinin arkasından bana doğru başını uzattı. Yanağını okşadım, aynı sözcüğü tekrarladım. Hoşuna gitti. Yine aynı yerden başını uzattı.

"Haydi sen de benim yanağımı okşa! Sev beni! " dedim, sol yanağını okşarken, o da benim sağ yanağımı okşamaya başlayınca anneanne daha fazla dayanamadı, küskün bir sesle:

"Beni okşamazsın ama. Bana biberon, ona "Cici! .." Haydi, beni de okşa! Sev! " deyince, çocuk hiç düşünmeden onun da sağ yanağını okşadı. Kadın şaşırıp kaldı! Birdenbire böyle bir değişikliği hiç beklemiyor olmalıydı. Çünkü az önce ne sağ yanak kalmıştı ne sağ göz ne de gözlüğün o taraftaki camı! .. Kafa, göz, gözlük dinlemiyordu! Şimdi sakindi, mutluydu. Çünkü sevildiğini biliyor, sevmeyi hissediyordu.

"Sen gelmeden önce şu biberonla kafama vuruyordu. Acımasın diye kafama elimi koyuyordum. Biberon elime gelince "Tık! " etmiyor diye, elimi çekip çekip de ondan sonra vuruyordu. Kafamın her yanı ağrıyor, şişti Vallaha! Ben de kızdım, elinden alıp attım biberonu yere! Bak orda duruyor. Bu da: "Neden bana onu vermiyorsun da ben onunla "Tık! " edemiyorum? " diye vuruyordu bana." dedi, kadın.

Çocuk, bir buçuk yaşında olmasına rağmen yürüyemiyor, konuşamıyor. Tutunarak sıralarken sık sık düşüyor. Net söylediği, anlaşılabilir bir tek sözcük bile yok. Yaşına göre oldukça iri. Meramını, işaret diliyle ve ağlayarak anlatıyor. İsteklerini barbarlıkla

koparmakta ustalaşmış. Yatırılınca, kendi kendine kalkamıyor. Bazen otururken veya sıralarken yan yatıp, yardım istiyor. Anında yardım edildiği için kalkmaya çalışmıyor, yardım bekliyor. İşaret ve ağlama dili gayet iyi çözüldüğünden, konuşmak için hiç acelesi yok.

“Bir defa da bırak, kendisi kalksın! ” dedim.

“Kalkamaz, ağlar.” dedi.

“Ağlarsa, canı yandığı için ağlamıyor ya, ağlasın! Bir yerlere tutunup, dengesini bulup, kalksın. Sen ondan elini çekmedikçe, o hiçbir şey yapmak için kendisini yormaz. Sen, o vurdukça gülüyorsun. O da, hoşuna gittiğini ya da oyun oynadığınızı sanıyor. Onun için vuruyor.”

“Hayır, bana kızdığı için vuruyor. Cezalandırıyor beni.”

Meğer vurmayı, ceza için kendileri uygulayarak öğretmişler, benim iyi davranışı öğrettiğim gibi...

Çocuk yine oturduğu yerde dengesini kaybederek yan tarafına yattı. Ağladı, yardım istedi. Yardım etmemesini söylediğim için annee de dokunmadı. Biraz ağladıktan sonra, etraftaki örtülere, eşyalara tutunarak kalktı, oturdu. Önceki gibi aciz değildi. Kendisine güveniyordu artık. Bakışları öyle diyordu.

Onur Bilge

? SEVGİ VE RUH SAĞLIĞI

Onur BİLGE

İnsanın görünen bedeninin tedavisi, çoğu zaman mümkündür. İnsan vücudu, parçalardan oluşur. Bir parçanın hastalığının veya yokluğunun, hayati önem taşıyorsa, bütününe pek etkisi olmaz. Organ nakledilebilir, çift olan uzvun biriyle yetinilebilir, eksiklik protezle giderilebilir.

Ruh, tek parçadır. İlaçla, ameliyatla, protezle tedavi edilemez, diğeriyle yedeklenemez, başkasından nakli mümkün değildir. Ruh hastalandığında, tedavisi zor, delilik derecesinde hastalanırsa, imkânsızdır. Ruh hastalıklarının ana kaynağı, olaylardır. Kişiyi en çok etkileyen, sevgisiz kaldığını hissettiren olaylardır. Bunların ilkinde veya birikiminde ruh hastalanır.

Görünüşte, sahip olmak isteyip de ulaşamadığı şeyler nedeniyle ruhunun bozulduğunu söylemekte, bu nedenle en çok en yakınlarını suçlamaktadır. Oysa derdinin kaynağı yine en yakınlarıdır. Yakınları, onun katı maddeye dayalı isteklerini gerçekleştirememelerinin haklı bir nedeni olduğuna onu inandırabildiği halde, sevgi ihtiyacının tatmini için geçerli bir bahane bulmaları zordur. Çünkü sevgi yürekte oluşur, maliyeti sıfırdır.

Aslında kişinin sevgiyi ölçmek için maddi isteklerden faydalandığı düşünülebilir. İstekleri yakınları tarafından tatmin edildiği zaman, yapılan fedakârlığın sevgiden geldiği düşüncesiyle, kişi huzura kavuşur.

İhtiyaçların tatmin edilememesi halinde, bunun sevgisizlikten değil de maddi olanaksızlıktan sağlanamadığı izah edilince, ruh, maddenin yerine sevgiyi ikame ederek, kısmen bir sevinç ve huzura kavuşur.

Sevginin değerine paha biçilemez. Fakat ne yazık ki kendilerine sevgi verilmeyen kimseler, yüreklerinde oluşsa da onu göstermek istemezler.

Sevmeyen insan yoktur. Çünkü yürek varsa, sevgi de vardır. Bazıları tüm sevgilerini bir kişiye odaklar. Bazıları birkaç, bazıları da daha çok kişiye dağıtır. En duygusuz kişi dahi sever.

Yakınlarımız, az ya da çok sever mutlaka ama hissederiz veya hissedemeyiz, gösterirler veya göstermezler. "Mümin kardeşinizi seviyorsanız, ona sevdiğinizi söyleyin." diyor, İslam Peygamberi.

Söylenmeyen sevginin ne yararı var! Sevgi varmış, çokmuş, hissettirememişse, neye yarar! İnsan sevgiye inandığında mutlu olur. Olması gereken, kuru kuru sevmek değildir. Sevgi, yürekte fişkırdığı zaman, son damlasına kadar akıtılmalı, sevilene. Olanca gücüyle hissettirilebilmeli. İnsan, sevgiye inandırılmalı. Sevgiye doymalı.

Neden gizlenir sevgi? Ne gereği var? Ver, dağıt, doysun, şımarırsa şımarsın! .. Anlamazsa anlamasın! Varsın, bilinmesin değer.

Sev, sevebildiğin kadar! .. Sev ki; açılın yüreğin! Kalbin çatlayacak raddeye gelsi! . Tüm gücünle sev! .. "İnsan, sevebildiği kadar insandır." diyor, Ümit Yaşar Oğuzcan.

"Söyle! " diyor, en güzel insan. "Söyle! " diyor, Şefkat Peygamberi. Söyle ki bilsin, inansın, ruhu doysun, mutlu olsun. İnsanı hiçbir şey, sevildiğini bilmek kadar mutlu

edemez. Sevildiğine inanan kadar sevinçli, mutlu ve huzurlu bir insan olabilir mi!

Sevildiğini hisseden kişinin gözlerinin içi sevinçle parlar, hissettiği sürece gözlerinin içi güler.

Ya artık sevilmediğini hissedince nasıl olur? Bomboş, anlamsız bir ifadeyle bakan, yorgun, bitkin, durgun, huzursuz, ağlamaklı, asabi, hâsılı kişiliğine uygun bir hüznün sergiler. Sık sık gözleri dolar, her fırsatta ağlar. Ağlaması, kendisine acımasının ifadesidir. Dönüp dönüp aynı olayları anlatıp aynı şikayetleri dile getirir. Teselliye muhtaçtır. Geriye dönmemelidir. Gelecekte, kendisini iyi günlerin beklediğine inandırılmalıdır. Boşa giden emeğine, değer verilmeyen sevgisine, kısaca kendisine acımaktadır. Acınacak haldedir. İskeleti alınmış gibi yığılıvermiştir.

Bir kişiyi sevgisiz bırakmak, kaplumbağayı kabuksuz bırakmak gibidir. Sevgimize karşılık gelse de gelmese de sevmeliyiz. İnsanlar sevgilerine karşılık bekledikleri için kahrolurlar. Beklentisiz sevmenin ulviyetini düşünemezler. Halbuki sevgi, önce kendisini, sonra da karşısındakini mutlu etmek içindir. Karşılık beklememek olmaz ama mutlaka karşılık almak da gerekmez. Zaman içinde, doğallığında karşısındakinde de oluşur veya oluşmaz. Oluşmamışsa ya da gösterilmiyorsa, bunu abartmamalıdır. Büyük bir sorun haline getirip, yüklenip sonra da onun ağırlığı altında ezilip kahrolmamalıdır.

Sevgi ödünç verilmez ki karşılık beklensin! Hediye gibi düşünülmelidir. Karşılığı gelir ya da gelmez, önemli değildir. Sevgi kalpten koparak gelir. Sevgiyi oluşturmanın, kalbi, ruhu sevgiyle doldurmanın hazzı da yeter insana. Tamamen karşılığını almak hedeflenmemişse, sevmek de en az sevilme kadar mutluluk vericidir.

Sevgi satılsaydı, onu ancak sevgiyle satın alabilirdik. Onun için sevmeye, yürek kapısını açılincaya kadar çalmaya devam edeceğiz. O, güzel gönlün ürünüdür. Ruhun, sevilme kadar, sevmeye de ihtiyacı vardır. Bazen platonik bir aşkla sever insan bazen sanal bir sevgiye tutunarak yaşar. Sevmeye de muhtacız, kısaca. İnsan, hayvan, bitki, en önemlisi, Allah sevgisine muhtacız, tam bir mutluluk için.

En güzeli de Allah sevgisi değil mi! İçine nefret karışmayan, hiç eksilmeyen, hatta gittikçe artan tek sevgi o değil mi! Tamamen, hatta kat kat fazlasıyla karşılığı gelen tek sevgi de o. Ne mutlu, Allah'ı aşkla sevebilene! .. Ne mutlu, Allah'ın aşkla sevdiği kullarından olabilene! ..

Onur Bilge

? SEVGİSEL İFLAS

Onur BİLGE

Dün, yaşandı ve bitti. Yarın gelmeyebilir. Gün, bugündür. Bu gün elimizdedir. Yaşadığımız an bize aittir. Öncesinin varlığının faydası yoktur. Sonrası meçhuldür.

Ayrılık, sevgisel iflastır. Fiziksel ve ruhsal beraberliklerin bitmesi her şeyin kaybıdır. Sürüklenen bir beden kalmıştır geride, cenazeden farksız. Beraberlik; iki ayakla yürümek, koşmak, dans etmektir. Yalnızlık, tek ayaklı kalmaktır. Nefes alamamak, yere göğe sığamamaktır. Ölmek ölmek, dirilmek, tekrar tekrar ölmektir. Ruhun sıkılması, canın vücutta kıvranmaya başlamasıdır. Ruhsal sancının dayanılmaz bir hal almasıdır. Teşhisi kolay, tedavisi; hayatın akışına göre kısa veya uzun süre sonra, yine kısa veya uzunca bir süre için mümkündür.

Mutluluk hızla biter, zamanın nasıl geçtiği fark edilmez. Yalnızlık, uzar da uzar, dayanılmaz. Beklemekten daha sıkıcıdır, işkencedir.

En çok, sevgisiz kalmak koyar insana. Hayat birdenbire boşalivermiştir. Anlamsızlaşmıştır yaşamak. Ne doğan güneşin, ne şarkının, ne de şiirin anlamı kalmıştır. Hiçbir şeyden zevk almaz olur insan. Yarınsız hisseder kendini. Geriye bakar. Hep geriye... Neler cirit atar beyninde! .. Ardı arkası gelmez, soruların. Sordukça batır, düşünce batağına. Düşündükçe çeker girdap, içine. İçinin derinliklerine indikçe, sıkılır ruhu. Çıldırarak gibi olur. Ya saldırganlaşır, ya da içine kapanır. Ya vurur kırar, her önüne gelene sataşır ya da dalar gider ruhunun derinliklerine... Bulabilirsen bul! ..

İçinin çıkmazlarında ne yapar insan? Geçmiş canlandırır durur. Aynı olayları defalarca hatırlamaktan kurtaramaz kendini. Tekrar tekrar acı çeker. Pişmanlık bastırır, var gücüyle! .. Keşkeler içini yer bitirir. Olanca heybetiyle çıkar gelir, çaresizlik.

Giden gelse de, eskisi gibi değildir artık. Mutluluk gelse de, eskisi gibi değil. Hiçbir şey yerinde değildir artık. Her şey başka, bambaşka, darmadağın! ..

İnsanların darbe yemesi değildir, olay. Öyle görünse de, değildir. Darbe yiyen; sevgidir. Yaralanan, berelene, kırılan sevgidir.

Her konuşma, acabaları çağırır. Her bakışta, kopmuş gitmiş birşeyler vardır. Sevgi, yüreği doldurmayı bir türlü başaramaz. Yabancı gibi gelir insanlar birbirlerine. Şüphe, yüreklere çöreklenir; olası bir ayrılık, huzursuzluk nedeni olarak, dolaşır durur ayaklara.

Dağdan kopan kayalar gibidir, kayıplar. Geriye gelmesi mümkün değildir. Her yükselen kötü söz veya davranış, bir kaya parçası düşürür, gönül dağından.

Bir de ihanet vardır. Yalan ya da iftira... Grayderler geçer, en sarp dağı dümdüz eder.

Gitme zamanı, gitmeyi bileceğiz. Geriye bakmadan, başarabildiğimiz kadar hızla uzaklaşmaya çalışacağız. Geride birşey kalmamıştır, bir yangın sonrasının enkazından başka.

Anı değerlendirmeyi bilmeli insan. Elindekiyle yetinmeyi, dünyasını süslemeyi bilmeli. Halen elinde olanları birer birer, tekrar tekrar düşünüp, Nimetleri Sunan'a şükretmeli: „Hamdolsun! ..“ demelidir.

Giden gitmiştir. Gelse de, eskisi gibi olamayacaktır. Yaşananlar, daha dayanılmaz

haliyle bir kez daha yaşanacaktır. O halde, aynı işkenceyi bir daha, artırılmış şekliyle yaşamak istemenin mantığı nedir?

Geride yıkıntı, kömür, kurum, is... Kurtarabildiklerimize bakalım. Sağlığımız, işimiz, kalan hayatımız, en önemlisi; yüreğimiz.

Biz, o yürekle severiz. O yürek ki sevmeye ayarlı. Bir kara taşı bile severiz. Yeter ki güven versin, saygıyı hak etsin. Sevgi gelir. Hem de gümbür gümbür! ..

Umutsuzluk yoktur bizde. Allah'ın merhameti sonsuzdur. Hazinesinde neler vardır! .. Yeter ki; hak etmeyi başaralım, istemeyi bilelim. Açılıncaya kadar, sabırla, dualarla çalmaya devam edelim, merhamet kapısını! .. Mutlaka açacaktır! ..

"Allah, gümüş kapıyı kapatırsa, altın kapıyı açar."

Onur Bilge

? TEK DOSt

Onur BİLGE

Düşünmek istemiyorum hiç kimseyi, hiçbir şeyi. Sadece beynimi boşaltmak istiyorum. Sessizliğin sesini dahi duymak istemiyorum. Damarlarımdaki kanın atışını, nabzımın sesini bile...

Gözlerim oda büyüklüğünde bu gece. Göz kapaklarım taban tavan arası. Yeni fark ediyorum gözlerimin bu boyutunu. Zerre kadar bulanıklık yok. Net.

Bütün vücudum ağızımın içinde sanki. Ayaklarım, kollarım, ellerim lüzumsuz. Bir gözlerim, bir de ağızımdaki ben... Gözlerim, görebildiğim yerler kadar büyük, vücudum, ağızımın içinde, bir susam tanesi kadar.

Ben bu sessiz anı beklerim gün boyu. El ayak çekilince başlar kendimsi mutluluğum. Sabaha kadar sürer bazen. Bazen, içmeden sarhoş olup, sızana kadar... Bu benim kendimle paylaştığım mutluluğum.

Bir kaçmaca kovalamacaya hayat! Başkalarına bağlı, hayatın aktığı yöne yöne kayan bir sürükleniş... Oysa şimdi zaman benim, mekan benim. Hayatımın bu bölümünde, dalgasız, akıntısız, yalnız bana ait huzur okyanusundaki mutluluk gemimin tek yolcusu ve kaptanı benim. "Bir ben vardır bende, benden içeri!" sırrının çözüldüğü yerde, bendeki benle haşır neşirim.

Kim bilir kaç kişi kendisini es geçerek tüketir hayatını. Daima başkalarına takılı yaşar, bir kısır döngüde. Çakılır kalır, beyni yelkovanca işine, ailesine, dünyaya. Gece gündüz, durup dinlenmeden aynı çizgiler arasında, sevgilisi akrebin arkasında önünde dolanır durur, pili bitene kadar.

Onunlayken, onunla olduğu gibi, yalnızken de onu taşıyan insanlar vardır. Bazıları belediye otobüsü gibi tıklım tıklım insan taşır, kafatasının içinde. Bazısı dolmuştakiler, bazısı taksidekiler kadar. En az bir kişi taşıyanlar, aşıklardır. Onlar herkesi indirir, bir kişiyi asla bırakmaz. Uyanık oldukları her an sevgililerini sırtlarında taşırlar. Maceracı bir ruha sahipse, motosiklet; garipse, öğrenciyse bisiklet; romantikse at gibi... Sırtındakiyle bütünleşmeye çalışır durur. Beyni darmadağın, içi sızı sızı, kemikleri unufak... Diğerlerinin ruhları karmakarışık iken, onlar biraz daha şanslıdır. En azından kendilerini, taşıdıkları kişiyle mutlu hissederler. Onlar da onu bir yere kadar taşır, yorulunca huysuzlanarak, sırtından atar. Çok geçmeden başkasını bindirmiş, taşımaya başlamışlardır bile. Nedir bizi buna azmettiren? Ne bulduk ki ne bekleriz? 'Mutluluk' deriz, 'sevgi', 'arkadaşlık', 'aşk' deriz. Kazancımız nedir? Neler kaybederiz! ? ..

Mutlaka birini omuzlayıp, gezdirmek zorunda mıyız? Galiba öyle... "Yalnızlık, Allah'a mahsustur." denir.

İnsan sevmeye görsün! Bir de bağlanmaya görsün birilerine, bir yerlere! Köleleşmiştir artık. Hep birileriyledir ve hep birilerine bağlı... Onlarla da onlarsız da onlardır artık. Bir belediye otobüsü bile işindedir gün boyu, fakat bir de garajı vardır, boşaldığı, rahatladığı.

İyi ki uyku var! Fakat bilinçaltına sızanlar, rüya kanalından girip, yine karşımıza dikiliverir. Hâsılı uykuda bile hamallıktan kurtulamayız.

Herkes bir tarafa, ben beni arıyorum. Bana 'ben' lazım, herkesten öte. Ben bana yük

değil. Ben beni setretmez. Silah çekmez ben bana. Ben bendeki tek pırlanta... Gerisi moloz, taş yığını, yük... Safraları atma zamanı, gece. Ağırlıkları yere bırakıp, göklere yükselme zamanı... Göksel merdivenlere tırmanma zamanı, iç benle.

Ağırlıklardan kurtulma zamanı, uyku gibi, ölüm gibi. Hayalet olma zamanı. Ruhlaşma vakti. Huzur ve mutluluk denizinde, batmaz taş gibi yüzme saatleri. Batmaz taş gibi hareketsiz, gamsız, boş, bomboş, tam bir teslimiyet içinde...

'Meditasyon' diyelim. 'Rabıta' diyelim. Bırakalım, kaslarımızı sıkmayı. Eklemlerimizi kasmayalım. Boşaltalım ek yerlerimizi. 'Dağılmak'sa adı, dağılalım. Nasıl kabuğundan çıkamazsa civciv, onu kırmadan, bedeni yok etmeden çıkamayız içinden. Ruh kalamayız. Huzur bulamayız.

Önce kendimiz kalalım, herkesi bırakıp. Bir süre kendimizle kalalım. Sonra kendimizin içini boşaltalım. Daha sonra da bir beden kabuğu olarak kalalım. Onu da kırıp, hiç kimse olalım. O anda Rabbimizi bulmuşuz demektir. Dost odur. Kelimenin tam anlamıyla, 'DOST'tur.

Tek dost O'dur!

Onur Bilge

? TUHAF BİR DERTLEŞME

Onur BİLGE

Bir gün bana bir arkadaşım geldi. Eşine kızmış; bavulunu almış, bende kalmaya, benden de memleketine gitmeye kararlı.

Kadın ağlıyor, iki gözü iki çeşme! .. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, zorla ara veriyor ve eşinden bahsediyor, şikayet ediyor, yana yakıla! ..

Ben de almışım elime bir din kitabı: 'Aaaaa, baksana ne yazıyor; Yasin Kur'an'ın kalbiymiş.' deyip, bir paragraf okuyorum; dinliyor, mecburen bana bir kaç cümle söylüyor ve devam ediyor ağlamaya...

Ben tekrar: 'Aaaa, baksana Fatıha, Kur'an'mış, şifaymış, duaymış.' diye bir sayfa okuyorum; mecburen dinliyor ve şikâyete başlıyor:

'Ama sen beni hiç dinlemiyorsun. Taaa Antalya'dan ben senin yanına Kemer'e geldim: 'Vah vah! ..' bile demedin. Sen bana hiç acımıyor musun? Bir saattir ben anlatıyorum, sen okuyorsun, o daldan o dala geziyorsun. Ben sana: 'Yuvamı yıkacağım. Bu en küçüğü aldım, iki yavrumu, eşimi terk ettim, babamın evine gideceğim.' diyorum. Hiiiiç umrunda değil. Kitap okuyorsun. Tabi, senin tuzun kuru. Acıyan bana acısın! ' deyip, tekrar başlıyor iç çeke çeke ağlamaya.

Aradan iki saat geçtikten sonra bir telefon... Kızı annesinin evi terk ettiğini ve bir not bıraktığını söylüyor, ağlamaktan boğulurcasına! .. Belli ki zangır zangır titriyor: 'Annen yanımda. Kardeşin de... Merak etme, akşama doğru eve gelecek.' diyorum. 'Ama bavulunu, özel eşyalarını da almış ve baban gelirden onun böyle gittiğini fark ederse çok kızar, büyük bir kavga daha olur. Şimdi gelsin. Ne olur, hemen gelsin! ' diyor.

Çocuk akıllı... Kolay sanıyor, son hızla giden arabanın başarılı, ani bir dönüşü yapabilmesini.

'Kızındı....' diyorum. 'Okuldan dönmüş. Seni evde bulamayınca, 'Memlekete, babamın evine gidiyorum. Bir daha gelmeyeceğim. Kardeşine iyi bak. ' yazılı notunu okuyunca, ağlamaya başlamış. İyi cezalandırmışsın kızı.' dedim: 'Onun bir suçu yok ki! Suç babasında... Ona ne dedin? ' 'Annen sizi terk eder mi hiç. Biraz sonra yatışacak ve eve dönecek.' dedim. Kurgu gereği: 'İstersen gitme. Kal burada bir kaç gün. Sonra da memleketine gidersin. Ne yaparlarsa yapsınlar. Babası sana olan hıncını kızından ve oğlundan çıkarır. Bir süre sonra boşanma davası açar. Sen de istemiyorsun zaten onu, ayrılırsınız. Adam genç. Bulur birini...' der demez: 'Ben çocuklarımı üvey ana eline bırakmam! ' dedi. 'O halde? ' dedim... 'En iyisi ben hemen gideyim. Yol en azından bir saat... Adam eve gelmeden, hiç bir şey olmamış gibi evde olayım.'

Onun derdini dinlerken, kraldan çok kralcı olsaydım: 'Yaaa, öyle mi? Vah, tüh! .. Onu asmak gerek, kesmek gerek! ..' dese ydim, içindeki kinin yangınını körüklemiş, bir yuva yıkılmasına zemin hazırlamış olacaktım. Karı-kocanın arasına şeytan bile girmezmiş; çok mu lâzım, bana? Zaten eninde sonunda barışacaklardı; halen bir arada olduklarına göre... Arada ben kalacaktım, iyilik yapacağım derken, hem gıybet, hem de yuva yıkmaya gibi bir yığın günahla.

Şimdi mutlular. O zamandan beri büyük bir anlaşmazlıkları olmadı. Galiba anladı ki; öfkeyle kalkan, zararlar oturur ve kendi kötüsü, elin iyisinden iyidir.

Onur Bilge

? YALAN

Onur BİLGE

Güven duymadığım kişiyi büyüteç altına alırım. Hislerimle hareket etmek istemem. Elimde kesin delil olmalı. Gözümle görmeli, kulağımla duymalıyım.

İhanet, genel olarak, ikili ilişkilerde, eşlerin birinin diğerini aldatması olarak bilinir. Fakat arkamdan konuşulması da bir ihanettir. Çünkü dostum, arkadaşım olan, benim olmadığım yerde, aleyhimde konuşuyorsa, haindir, riyakârdır. Yani hem ihanet edendir, hem de ikiyüzlüdür.

Yalan da insanı aptal yerine koymak, kandırmaya çalışmak, kendisinin daha akıllı olduğunu sanmak demektir. İhanetten daha da kötüdür. Çünkü ihanet; planlanarak, bilerek, isteyerek de olabilir, akıntıya kapılarak da. Yani insanlar, nefislerine yenilerek de ihanet edebilirler. Yalansa; planlanarak, isteyerek, bilerek söylenir. Bir sürükleniş değildir. Akıl ve irade kullanılarak söylenir. Üstelik: "Ben ondan akıllıyım. İnanır." düşüncesiyle tasarlanır.

Oysa inanan kişi, herkesi kendisi gibi bilmektedir. Güvenilir sanmaktadır. O aptal değildir. Zaten, bir süre sonra, yalan söyleyenin aptallığı ortaya çıkar. Söylediği yalanı, aklında tutmak zorundadır. Ama bir süre sonra unuttur. Tekrar tekrar sorulduğunda, değişik cevaplar verir. Hem küçülür, hem de, eğer hala hayâ kaldıysa kendisinde, utanır, kızarır, bozarır, yerden yere geçer! .. Fakat genelde, utanma duygusu olmayan bu insanlar, yani yalancılar, ahlaki değerlerinin hemen hepsini kaybetme tehlikesi içindedir. Çünkü yalan, kötülüklerin anasıdır.

"Ben, yalandan nefret ederim! " diye söze başlarken ilk yalanlarını söylemişlerdir bile. Bunu belirtmelerinin sebebi; güven sağlayarak, söyleyecekleri yalanlara kanılması için kendilerince sağlam bir zemin hazırlamaktır. Dürüst tanınarak, istediği gibi yalan söyleyecek, inandırdığından emin olacaktır. Karşısındakini yalan söylemediğine ikna edebilmesi demek, söyleyeceklerinin hepsine körü körüne inandırması demektir. Kurnazca davrandığını sanır. Tasarladığına göre, yalan söyleyebileceği dahi düşünülmemeli, son derece dürüst bilinmelidir. Daha arkadaşlığın, dostluğun başında planlanan büyük bir düşmanlıktır, bu.

Bir yalanını yakaladığım kişi benim için son derece basit biridir. Kesinlikle arkadaşım olamaz. Yalanın mazereti, yalancının affı yoktur. O benim gözümde, ancak tehlikeli bir zavallıdır.

İhanet, bile bile, istemli bir şekilde ve diğerinin eksikliğinden değil de, zaaf neticesinde meydana gelmişse, bir kereye mahsus olmak şartıyla, affedilebilir. Yeni, tertemiz bir sayfa açılarak, tekrar denenebilir. Yalan, yılan gibidir. Yalancı da öyle! ..

Tasavvufta, nefs-i emmaredeki kişilerin, yalan gibi en kötü sıfatlarının sembolü yılanıdır. Yılan, yalan veya kötü söz söyleyen dili sembolize eder. Bu pis sıfattan kurtulabilmek için sözlerin en faydalısı olan "La ilahe İllallah" zikrine devam edip, rüyasında veya yakaza halindeyken yılan öldürmesi, ya da ölmüş yılan görmesi gerekir.

İnsanlar ikna edilebilir. Yeter ki açık yürekli, birbirlerine karşı dosdoğru olsunlar. Yalanı söylemek kolay, akılda tutmak ise çok zordur. Unutulursa, foya meydana çıkar. Her şey mahvolur!

Önce, yalancılık için yeterli zekâya ve hafızaya sahip olup olmadıklarına bakmalı, sonra

o işe kalkışmalılar. Yarım akıllarıyla insanları aldatmaya kalkanlar, kendilerini daha çabuk ele verirler.

Aldattığını sandığı kişi, aslında kanmıyor, kanmış gibi görünüyor. Onun yalandan yalana geçişini, verdiği açıkları seyrediyor. Yalan söyleyenin batışını izliyor. Bir taraftan da muhtemelen şöyle düşünüyor: "Ne kadar aptal! .. Bir önceki söylediğini unuttu. Yalanı meydana çıktı. Demek ki olduğu gibi görünmekten korkuyor. Ya kendisini benden küçük gördüğünden; beni, seviyemde olduğuna, hatta beden daha üstün olduğuna inandırmak için yalan söylüyor. Her halükarda, bir şeylerin ortaya çıkmasından, hâsılı benden korkuyor. Ne kadar korkak! Ne kadar sıradan ve basit biri! Böyleselerine hiçbir konuda güvenilmez. Bunlarla arkadaşlık da edilmez. Uzak durmalıyım. İnsan gibi insanlar da karşıma çıkar. Samimi, ölümsüz dostluklar kurarım."

Yalanı, korkaklar söyler. Cesur kişiler, ucunda ölüm bile olsa, doğruyu söyler. Ne yazık ki herkes adam gibi adam olamıyor. Yalancısı, dolandırıcısı, hilekârı, riyakarı, haini... Çeşit çeşit insan müsveddesi var. Oysa kandıran, kendini kandırır. Eden, kendine eder. İnsanın kendi kendisine yaptığını, kimse yapamaz.

Onur Bilge

? YALNIZLIK

YALNIZLIK

Onur BİLGE

Hainlerin arasında kaldığımız bu devirde hâlâ güvenecek bir arkadaş, bir dost, adam gibi adam ararız ya umudumuzu yitirmeden.

Hemen yanı başımızdaki birine uzatırız elimizi. Arkadaşlığa, dostluğa davettir. Kıyamete kadar sürecektir, aklımızca.

Bizi taşıyamaz. Oysa biz ölümüne beraberlikler umarız.

İbadet edercesine severiz Allah'ın hoşnutluğu için. 'Yaratılanı sevmek, Yaratan'ı sevmektir' diye...

Aklımıza getirmeyiz, sayısız yanılgılarımızı. Yine de insan sevgisi vardır içimizde. Yalnız taş duvar olmaz da ondan.

Fakat o da öncekiler gibidir. İhanet eder dostluğa o da. Güven kalmamıştır yeryüzünde, biz her ne kadar var olduğunda kararlıysak da... Gerçek, tüm acımasızlığıyla karşımızdadır! Ayaklarımız suya erer, nihayet. Dert olur içimize. Yüreğimize oturur! Kanarız.

Dayandığımız, insandır sonuç olarak. Aciz, güçsüz, zayıf... Zaaflarla bezenmiştir. Dayanmamız gereken Allah olmalıdır! Gerçek dost, Allah'tır. O ne güzel dosttur! ..

İnsan, ağlayarak doğar. Zavallıdır. Yapayalnız gelir, üç karanlık içinden. Yapayalnız çeker acılarını. Yapayalnız yaşar. Yapayalnız kabre girer. Yapayalnız dirilir ve yine yapayalnız çıkar Allah'ın huzuruna! Aşktan ihanete kadar her şeyi dünya denilen bu çöplükte öğrenir.

Aç doğar, yarı aç yaşar, aşka aç, sevgiye muhtaç ölür.

Allah aşkını bulana kadar açız, evet! Her şeye rağmen yaratılanı sevmeye devam edeceğiz, Yaratan'dan ötürü.

Onur Bilge

? YANLIŞ ANLAMALAR

Onur BİLGE

Berberliklerde, her şeye dikkat edilse de karanlık kalan konular veya yanlış anlamalar olabilir. Aranın açılması, hatta eşlerin birbirlerinden nefret etmeleri için olayı anlayamamak kadar, yanlış anlamak da başlı başına bir geçimsizlik nedenidir.

Anlaşılamayan konularla ilgili sorular karşısında; asabi davranışlar sergilemek, terslemek, ani çıkışlar yapmak, hücumla geçmek yahut cevapsız bırakmak yerine, sükûnetle cevap verilirse; kalp kırılmaz, endişe yok olur, merak şüpheyeye dönmez, tartışmaya neden olmaz. Ön yargıyla verilen aksi bir cevap, diğerini çekingenliğe veya korkuya sürükler, merakını gidermek için bir daha soru soramaz.

Her sorunun altında gizli bir sebep aranmamalı, iyi niyet ön planda tutulmalıdır. Böyle nahoş bir saldırı, karşı tarafta, çekingenlik boyutunu aşır, korku boyutuna ulaştığında; korku, sevgiyi yok eder. Sevgi, daima korkudan çok büyük olmalıdır. Hatta sevgi ortamında korkuya yer verilmemelidir. Gözdağı vermeye ise hiç gerek duyulmamalıdır. "Kedinin bacağını ilk günden ayırmak" değimi dilimize yerleşmiş olmasına rağmen, son derece yanlıştır. Böyle bir korku salma, nefrete sebep olur.

Tam açıklığa kavuşamayan sıradan bir olayın karanlık kalan şüpheli tek hücresi dahi yüreklerde mikrop gibi çoğalır, ruhu perişan eder. Onun için birbirlerinden hiçbir şey saklamamalı, akıl kurcalayan, şüphe uyandıran konular, anlaşılır tarzda aktarmalı, kişi tamamen aydınlanıncaya kadar sorulara sabırla ve sakince cevap verilmelidir. Şüphe, beyni oyar, güveni yer bitirir, saygı kolonlarının çökmesine, sevgi duvarlarının göçmesine, vazgeçilmezlik çatısının yerle bir olmasına sebep olur.

Önceleri, bu günkü gibi çekirdek aileler çoğunlukta değildi. Büyüklerle beraber oturulur, eşler ilişkilerini onların denetiminde, sağlıklı bir biçimde sürdürürlerdi. Yanlış bir davranışta bulunan, uyarılırdı. Sevgi, saygı içinde, gelenek ve göreneklerimize göre yaşanılırdı. Evlilikler daha sağlıklı ve daha uzun ömürlü olurdu. Şimdi ise, mahkemelerde binlerce boşanma davası... Dosyalar, dağlar gibi yığılmakta, hâkim sayısı yeterli gelmemektedir.

Çocuklar, analı babalı öksüz, yetim, gelecekteki yuvalarının mutsuz eşleri olmaya aday... Daha çok mutsuz yalnız insanlardan oluşan bir toplum... Giderek globalleşme etkisinde... Giderek dejenere... Giderek arabesk...

Onur Bilge

0001 - GAZETE PARÇASI

Onur BİLGE

Sabah öğleye kadar On Bir Eylül İlkokulunda yedek öğretmenlik yapıyorum, öğleden sonra birinci sınıfın, akşam da ikinci sınıfın derslerine giriyorum. Günlerim öylesine yorucu ve uykusuz geçiyor ki uyurgezer gibiyim. Akademi ile Kükürtlü Kız Öğrenci Yurdu'nun arası on dakika... Bir de o dik Muradiye Yokuşu olmasa!

Yine böyle bir akşamüstü, akşam derslerine girmeme kararı alıp, gündüz aldığım derslerin bitimine kadar nasıl dayandım, bilmiyorum! Uykusuzluktan gözlerim kayıyor. Zaten çoğu kez açık duran kapıya yakın olduğundan daha havadar olan ön sıralarda, açabilirim ümidiyle pencere yanlarında oturuyorum. Üç yüz kişilik amfi... Teneffüslerde aynı anda yüzlerce sigara yakılıyor. Bir de o kadar kişinin nefesi! Mide bulantısından dersten çıkmak zorunda kaldığım bile oluyor. "Sen de içersen, o kadar etkilenmezsin." diyorlar. Dershane değil, işkence odası! Hemen kendimi dışarıya attım! Bir an önce yurda varmak, yatağıma uzanıp, yemek vaktine kadar birazcık dinlenebilmek için sağa sola bakmadan hızlı hızlı yürüyorum.

Aynı yerden alışveriş yapmak âdetim olduğu halde yolumun üstündeki en son ve en yakın bakkal dükkânına bile uğramadım. Yurdun seyrek ağaçlı, çiçek dolu bahçesini geçtim, tam binaya yaklaşmaktaydım ki yerde, buruşmuş, üzerine basıldığı için kirlenmiş, resimli bir gazete parçası... Görür görmez ürperdim! Bir kaç saniye duralayıp, dikkatle baktım. Bana sanki içinde sıldan bir ölüm haberi yazılıymış gibi geldi. Halbuki her yerde böyle bir çok gazete kağıdı parçasına rastlarız, ne önemseriz ne de iyi ya da kötü bir olay okuyormuş gibi oluruz. "Allah korusun!" diye mırıldandım.

Sağ taraftaki söğüdün yerlere kadar sarkan dallarına sürünerek ilerledim, merdivenleri yavaş yavaş çıkmaya başladım. Aceleciliğimden bir solukta, ikişer ikişer atladığım basamaklar yükselmiş, dikleşmiş ve çoğalmıştı. Arada biraz bekleyip, soluklandım. Tekrar devam ettim. Yine de nefes nefeseydim. Ardına kadar açık kapıdan içeri daldım!

Birisi koridora sandalyeler dizmiş, üzerine çamaşır sermiş. Havalanması için de kapı önüne doğru koymuş. İlk sandalyeyi sola doğru çektim. İnadına içerisi buhar olmuş. Banyodan su sesleri, odalardan sigara dumanları geliyor. Hayret! Demek ki günlerdir akmayan su, nihayet gelmiş. Fırsat bu fırsat, banyo yapmak isterdim ama kolumu kaldıracak halim yok. Solda on kişilik bir oda, sağda iki kişilik ve sekiz kişilik iki oda, caddeye bakan sol dipte de bizim altı kişilik odamız... Sağdaki büyük odada toplanmışlar. Yine bir olay var. Jeyan, gün boyu sevgilisiyle nerelerde dolaştığını anlatıyor. Uludağ yolunda pinik yapmışlar. Meraklılar yatağına dolmuş. Sorular, kahkahalar...

İçimde bir matem burukluğu... Sıradan bir kâğıt parçası, gerçekten bir yakınımın ölüm haberini iletmiş gibi üzüntüye gömülmeme sebep olmuştu. Kimseyle paylaşmadım ama üzerime çöken yas ıssızlığından kurtulamıyorum. Yoğun bir iç sıkıntısı! .. Neden durduk yerden sılayla ilgili böylesine bir karamsarlık içinde kötü şeyler düşünüyorum?

Odaların sesleri birbirine karışıyor. Kimisi küçük tüpün üstünde, minicik bir tavada helva kavuruyor, kimisi şarkı söylüyor; dedikodu edenler, ders çalışmaya gayret edenler, çamaşır yıkayanlar, giyinenler, süslenenler... Herkes hareket halinde, her zamanki gibi... Uzaklardan radyo sesi geliyor, dışardan caddenin gürültüsü... Benimse vücudum ağırlaşmış, kocaman açılmış gözlerimde donuk bir dalgınlık, etrafa bomboş bakmaktayım, sesleri ayırıştırıp, söylenenleri anlayamadan... Aklımda bir sürü soru cirit atmada! Ne kadar yorgunum! Gözlerim süzülüyor. Dizlerimin dermanı kalmamış.

Yatağım ranzanın üstünde, çıkacak halim yok. Alttaki yatağın ayakucuna, battaniyenin üzerine uzanıyorum.

Olabilir miydi öyle bir şey? Böyle bir iletişim mümkün müydü? Telepatiye, birçok kere yaşadığım olaylar nedeniyle çok inanıyordum ama bunca belirgin, gazeteden okurcasına da olabilir miydi? Orada bir ölüm ilanı olsaydı, diyecektim ki: "Ben bağlantı kurdum; yazıları, bildiğim isimlere benzettim." O kısım, o tür ilanların konduğu iç sayfalardan değil, ön sayfadan kopmuş, defter yaprağı kadar, resimli, çamurlu ve buruşuktu. Uzakta olduğu için doğru dürüst okunacak durumda da değildi.

Kim ölebilirdi? Babam? Allah korusun! O değildir. Acı haber tez duyulur. Annem aklıma gelmiyordu. Sanki hiç evden çıkmadığı için başına kaza bela gelemez, ölüm onu bulamazmış gibi... Akrabalarımız? Aile dostları? Babamın arkadaşlarından biri? Kaç samimi arkadaşı var ki zaten? Sadri Bey ilkokul öğretmenimdi, bir yıl önce öldü. Zeki Bey hasta değil, güçlü kuvvetli adam! Sanki o gibi... Aman, şimdi neden böyle şeyler düşünüyorum? Neden hep en kötü şeyler geliyor, aklıma? Neden doğum ilanları, evlenme haberleri değil de ölüm haberleri? Saçmalama! Zeki Bey ölse, üç samimi arkadaşın ikincisi de gitmiş olacak. Babam, sıranın kendisine geldiğini düşünerek üzülecek. Yorgunluktan beynimin uyduğu yetmezmiş gibi içinde düşünceler süratle dönüp duruyor. Bütün vücudumdan elektrik akarcasına bir sıcak bir soğuk dalgalar geçiyor.

Akşamları telefon kilitleniyor, gündüz görevlilerin kontrolünde açabiliyoruz. Bulduğumuz yere postane çok uzak. Hiç bir şey yapamadan, eli kolu bağlı, sabaha kadar beklemek ne acı!

Akşama kadar ağzımı bıçak açmadı. Doğru dürüst yemek de yiyemedim. Herkes, her zamanki gibi gülüp oynuyordu; ben bilmediğim, duymadığım, görmediğim bir şey için ölümü yaşıyordum. Gurbetin de ölümden bir farkı yok ya böyle duygular da tuzu biberi... Gecenin kasveti çökünce, bunaltan huzursuzluğu hiç taşıyamaz oldum. O gürültüye rağmen erkenden yattım.

Ertesi gün sabah korkuyla evi aradım. Hissettiklerimi anneme söyledim. Sakin bir sesle:

"Bizde bir şey yok. İyiyiz. Hamd olsun! Düşündüğün gibi... Zeki Bey öldü. Hüküm Allah'ın. Başın sağ olsun! Allah taksiratını affetsin! Salonda oturduğu yerden kalkmış, ayağı halıya mı takılmış, bilmiyorum; düşmüş, alnında bir kızarıklık... Dev gibi bir adam, devrildi gitti! Vakit saat... Ecel gelmiş. " dedi.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0001

Onur Bilge

0002 - YEMEK

Onur BİLGE

Yurtta ancak dört ay kalabildim. Yemekleri berbattı. Yorgan, battaniye ve yastık götürdüğüm halde yataktan rahatsız oluyordum. Pamuk bir yataktı. Yılların mikrobi, tozu vardı içinde. Kim bilir kaç kişi yatmıştı üzerinde, kaç hasta ya da kaç çocuk kirletmişti. Kaç kere silinip, kurutulmuş, kaç kere attırılıp, havalandırılmış, kaç kere yüzü çıkarılıp, yıkanmıştı? Bunlar aklıma gelince diken oluyor, bana batıyordu.

İlk sabahki kahvaltıda gözlerimden yaşlar süzüldü. Minicik tabaklarda üçer zeytin tanesi, dört kesme şeker büyüklüğünde beyaz peynir, bir dilim ekmeğe sürülebilecek kadar margarin, iki dilim ekmek... Evimizdeki kahvaltı sofrası geldi gözümün önüne. Neler yoktu ki! Hem bu kadarcık yiyecek bana nasıl yeterdi? Özel bir yurttu. Yemek için fark ödüyorduk. Bunları mı yiyecektik? Hele çay! .. Eski, yer yer sararmış, dibi yarı beline kadar kararmış kocaman bir çaydanlıkta, şekeri dâhil kaynatılmış, yıkana yıkana ne renk oldukları anlaşılamayacak kadar solmuş, oldukça aşınmış, karıştırılmaktan içlerindeki çizikleri ferli bir şekilde çay karası olan, kaba görünümlü melamin fincanların yarısına kadar konan, aromasını kaybetmiş, bulanık, sarı, ılık bir su... Şimdi dahi nasıl içtiğime hayret ediyorum anımsadığımda ama tadını hiç unutmadım.

Ertesi gün öğle yemeğinde okuldaydım. Akşam, bir tabak pilavdan üst üste iki kıl çıktı. Sadece ekmeğimi alarak sofradan kalktım. Karşıdaki bakkaldan küçük bir yoğurt aldım, yedim.

Bir daha yemek yememe kararındaydım. Fakat ara sıra mutfağa bir göz atmadan da edemiyordum. Alışverişten gelir gelmez filelerden çıkarılan sebzeler; kabuklu meyveler, patates ve soğan gibi soyularak yenenler neyse de marullar, ıspanaklar, semizotları, maydanozlar da her yere girilen çıkılan, her yerde gezilen ayakkabılarla basılan yere konuyordu. Açıklama istediğimde: "Nasıl olsa yıkanacak." cevabını alıyordum.

Çorbanın yağındaki pişmiş sineği gösterdiğimde: "Yanık soğan o! " deniyordu. Kanatları ve bacakları olan yanık soğanlara daha fazla bakamıyordum.

Sık sık suyumuz kesiliyordu. Belki de tasarruf sağlamak amacıyla vanayı kapatıyorlardı. Banyo yapma ve çamaşır yıkama sorununu halledemiyorduk. O zamanlarda bakkalarda su satılmadığı için, çok güç durumlarda, yapış yapış olsa da el yıkamada gazoz kullanıyordum; sonra da kolonya ile şekeri gideriyordum.

Her zaman dışarıda yiyemiyordum. Simit, tost, sandviç ve yoğurtla geçtiirdiğim öğünler çoğalmıştı. Her ay bir kilo verdim.

Ranzamda bir gece arkadaşlarımla çektiirdiğim pijamalı resimlerimi görünce annem ağlamış:

"Bu ne? Gözlerinin etrafı kararmış, avurtları çökmüş! Böyle mi gönderdim ben bu kızı? Çocuğum orada ölecek! Birkaç parça eşya alalım, biz oraya gidelim! Burada her şey böylece kalsın! " demiş.

Bu kararın bana ulaştığı mektuba cevaben her ne kadar: "Gerek yok. Rahatınıza bakın. Düzeninizi bozmayın." diye bir mektup yazmış olsam da ısrarla gelmek istediklerini bildirince, yurtla okul arasında küçük bir ev kiraladım, temizlettim, boyattım. Bir hafta sonra da sadece yetecek kadar eşyayla geldiler. Artık ne benim aklım sıladaydı, ne de onlarınki gurbette...

Yemek ve hijyen sorunum kalmamıştı. Ne kadar arkadaşım varsa toplayıp, öğle yemeğine eve götürüyordum. Güle oynaya yenen yemeklerdeki sıcak ortamı anlatmam mümkün değil! Annem, daha büyük tencere ve servis kapları satın almak zorunda kaldı.

Bir defasında üç erkek arkadaşımı yemeğe çağırdım. Balıkesirli belediye başkanının oğlu olan Orçun, boksta medariiftiharımız Karadenizli Mahir, Maraşlı Ahmet... Annem, kocaman bir tepside karnıyarık yapmış. Orçun, patlıcanı görmeye bile katlanamayan birisi... Kokuyu duyar duymaz evden çıkmaya kalktı:

"Babam eve patlıcanları gazete kâğıdına sararak getirir, görmeyeyim diye. Benden gizli pişer ve yenir." diyordu. Annem de:

"Sen hayatında yememişsin böyle bir yemek ama bir tadına baksan, bir iki tane daha istersin! Karnıyarığı bir ben pişiririm, bir de İstanbul'daki Mişon! " diye ısrar ediyordu.

Masaya tepsisiyle getirdi. Diğer iki arkadaşım da biz öylesine yemeye başladık ki o da dayanamadı, tadına baktı. Bir kez tadınca hayretler içinde kaldı ve başladı iştahla yemeye:

"Yıllardır yüzünü görmek dahi istemediğim patlıcan bu kadar mı lezzetliymiş! Ellerinize sağlık! Aman Allah'ım! Gerçekten ben bu tepsinin yarısını yiyeceğim şimdi!"

Ben de başladım, başlamasına da:

"Bir bardak su getirir misin? " Mutfağa gidiyorum. Su alıp gelinceye kadar epey yol almışlar, atıştırma konusunda. Kenara ilişmemle:

"Karabiber var mı? "

"Bir tabak getirsene! "

İsteklerin ardı arkası kesilmiyor! Ben oturuncaya kadar tepsinin tamamını bitirdiler:

"Ben ne yiyeceğim? " dedim:

"Bu bize yetmeyecekti, seni uzaklaştırdık." Dediler.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0002

Onur Bilge

0003 - ÇİRKİN

Onur BİLGE

Bir defasında, babası parasını ödeyemeyince, taba rengi panzotta yapılmış, kilidi bozuk olduğu için kapanamayan, iple bağlı yırtık bavulu eline tutuşturularak yurttan atılan bir kız arkadaşımı alıp bize getirdim. İdareten oturduğumuz öğrenci evi çok geniş sayılmazdı ama bir odamız boştu, orada kalabilirdi. Annem şiddetle karşı çıktı. Ailesinden uzaktaki bir genç kızın sorumluluğunu alamazmış. Bana kalsa arkadaşlarımın hepsini eve getirecektim. Kimsenin orada kalmasına razı değildim. Fakat şartlar onu gerektiriyordu.

Yazık oldu! Ne hayallerle gelmiştik, bir gece bile misafir edemedim. Geldiği gibi geri gitti. Yüreğim onunlaydı, içim acıyordu. Günlerce, yüzündeki çaresizliğin, gözlerindeki mahzun umutsuzluğun etkisinden kurtulamadım. Onu, çok yaşlı olduğu için Babaannene diye anılan emekli bir öğretmenin işlettiği küçücük, sıkışık, yemek çıkmayan, loş ve berbat bir yurda yerleştirdik. Her odada beş altı ranza... Aralarında, sadece yürünecek kadar mesafe... Karanlık, rutubetli, kasvetli bir yer.

Semra; kara kuru, hatta sıska, kambur duruşlu, simsiyah kabarık kıvrıkcık saçlı, elmacık kemikleri dışarıda, çenesi içerde, cildi pürüzlü; sık, uzun ve kıvrık kirpiklerinden, çukuruna kaçmış küçücük kapkara gözleri görünmeyen, seyrek ve sarı dişli, grapon kâğıdı görünümümlü incecik derili kalın dudaklı bir kızcağızdı.

Magazin gazetelerinin birinden, Bursa Tıp Fakültesi'nde okuyan birisini bulmuş. O zamanlarda üniversite binası tamamlanmak üzereydi, öğrencileri hâlen İstanbul'da okuyorlardı. Mektup yazıp, kendisi hakkında bilgi vermiş, aynada aksini nasıl görüyorsa... Genç de ilgilenmiş, cevap yazmış. Birkaç mektuptan sonra birbirlerini görme merakları artmış. Tıp balosunda buluşmaya karar vermişler.

Bizim kızda bir telaş! Yirmi gün öncesinden başlamış hazırlanmaya... Ne alacağını, ne giyeceğini, nasıl makyaj yapacağını bilmiyor! "Onu mu alsam? Bunu mu? Bu renk beni daha mı çok açar? Saçlarımı şöyle yaptıracağım. Yakışır mı? Ayakkabı da mı alsam? Param yetişmez ki! " Aman Ya Rabbi!

"Resmi var mı sende? "

"Var."

"Yanında mı? "

"Evet."

"Görebilir miyim? "

"Tabii, al."

"Ne kadar yakışıklı! Seçip de mi yazdın, mübarek? Arasan bulunmaz böylesi! Hem de doktor olacak! Ne güzel! Allah sana bağışlasın! "

"İnşallah ama onda benim resmim yok. Belki beğenmez diye göndermedim."

"Gelince görecek."

"Ya beğenmezse diye korkuyorum. Çok güzel olmalıyım, çok! Şurada gün de kalmadı."

"Yok, canım; daha çok..."

"Heyecandan öleceğim! "

"Nasıl tanıyacak seni? "

"Ben onu tanıyacağım. O da beni giysilerimden tanıyacak. Kapının önünde buluşacağız. Kendimi tarif ettim. O da tanır. Ah! 14 Mart, hayatımın en önemli günü! Saat on dörtte, Tıp Fakültesinin kapısında..."

Yemedi içmedi, giysi ve makyaj malzemeleri aldı. O gün yanına alacak bir kuruşu

kalmamış, üstelik herkese borçlanmıştı bile. Telefon konuşmaları da sıklaşmıştı. Aylardır akli havalardaydı. Dersleri de asmişti.

O gün geldi çattı! Sabahtan kuaföre gitti, saçlarını biraz kestirip, toplattırdı. Makyajını, giysilerine uygun tonları kullanarak beraber yaptık. Bir çift koyu kahve, yüksek topuklu ayakkabı da almış, ayaklarını vurmaması için içerde giyerek açılmasını sağlamıştı. Belki çok ayakta kalacak, belki de uzun yürüyüşler yapacaklardı. Aynı renk bir de çanta bulduk, arkadaşlardan. Kahverengi sekiz parçalı eteği, son derece şık, yaka uçları, kol uçları fistolu, önleri kendi renginden çiçeklerle işli, sedef düğmeli, krem rengi bluzu vardı. Nasıl da değişmişti! Nikâhına gidiyordu sanki. Şebekesini, mendilini kontrol etti. Her şey tamamdı. Bir miktar da para verdik, gönderdik.

"Allah, çirkin talihi versin! " diye düşündüm. Birazcık kıskanmadım dersem, yalan olur. Yepyeni bir beraberlik başlıyordu. Mutlu bir yuvanın temeli atılacaktı, belki. Onu görmediği, onunla beraber olmadığı halde ayakları yere değmiyordu! Ya buluştuklarında neler hissedecekti, kim bilir? Keşke onların buluşmalarına ben de şahit olsaydım!

Demmişti ki: "Beni tanımasını bekleyeceğim. Onu tanısam da renk vermeyeceğim. Yanıma gelmedikçe: "O sen misin? " falan demedikçe, bakıp gülmeyeceğim. Kim olduğumu belli etmeyeceğim."

İlk sözcükleri ne olacaktı acaba? "Merhaba! Ben Coşkun... Semra? " "Evet. Merhaba! Nasılsın? "

Neşe'yle Kültür Parkı gittik, biz de. Hayvanat Bahçesinde biraz oyalandık. Gölde kayıkla dolaşanları, köprüde balıkları, sarılıp gezen sevgilileri, koşmayı tercih ettikleri için sık sık düşen küçücük çocukları seyrettik. Herkes arkadaşını, eşini, çocuğunu almış, geziyordu.

Daha çok ben konuşuyordum, arkadaşım sus pustu. "Semra'nın yerinde olmak isterdim! " dedi, bir ara, o kadar. Başka konularda konuştuk. Biliyordum, en az benim kadar merak ediyordu ama içinde halletmeyi tercih ediyordu.

Her taraf yemyeşil, cıvılcıvıldı. Sabaha karşı yağın yağmurdan yıkanan ağaçların yaprakları, yüzlerine ışık düştükçe güne ışıltılı ışıltılı gülüyordu. Bulut parçaları nazlı nazlı yol alıyordu. Hava güneşli olmasına rağmen biraz üşütüyordu. Hatta bir ara yağacak gibi oldu. O nedenle sadece dolaştık, bir yerde oturamadık. Çimenlerde, bankalarda oturanlar da vardı ama onlar sıkı giyinmişlerdi. Bizse incecik giysilerimizle güz pilici gibi hemen üşüyüveriyorduk. Bir saat kadar oralarda kalıp, ahmakıslatana yakalanmadan, belki biraz da ders çalışırız diye, bize gittik. Evimiz, parkın hemen karşısındaydı. Okul, sinema, stadyum, park ayağımızın altındaydı.

Annem, oda kapıma, "Üst kattakilerdeyim! " diye bir not bırakmıştı. Ev bize kalmıştı. Her şeyden önce hemen teybi açtık, sesini yükselttik. Sonra birlikte mutfağa girip, güle oynaya çay koyduk, acikolu ekmek dilimleri hazırladık. Akşam yaptığım peynirli poğaçalar da vardı. Yiyecekleri, tabakları, bardakları odamdaki üstünü boşalttığım çalışma masama yerleştirdik. İyice acıkmışız. İştahla yiyeceğiz. Çaydanlığı getirdim, nihaleye koyarken, kapı çalındı. Semra!

"Ne oldu? " diye sormadan, kendini içeri atıp, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Bir süre konuşmadan, bir şey demesini bekledik. Etekleri zil çalarak, gözlerinde sevinç pırıltılarıyla, uçarak gitmiş; ağlayarak, perişan bir halde dönmüştü. Neşe'yle göz göze

geldik, bir an. Anlamıştığ. Semra bir süre sonra boğuk bir sesle:

"Gördü. Tanıdı. Fakat yanıma gelmedi." diyebildi.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0003

Onur Bilge

0004 - AYAKKABI BOYACISI

Onur BİLGE

Akademnin giriş kapısı ile arka bahçedeki kantine açılan kapı arası, girişle dersanelerden çok işler. Birinci sınıf da girişin tam karşısında, dipte yer alan, birkaç basamakla inilen en büyük amfidir. Ana kapıdan dersliğe yürüyünce, sağda aynıyat, soldaki duvarın dibinde de yaşlı, yaşamaktan bezmiş görüldüğü halde, konuşmalarından anladığım kadarıyla, hayatı olduğu gibi kabullenmiş, hatta belki de içten içe halinden son derece memnun bir boyacı vardır.

Herkes okuyamadım, öğrenemedim, defter, kalem, kitap, teksir, hoca, ders, imtihan, not, diploma, askerlik, iş, evlenme, ekmek, geçim, seçim derdinde ve stres içindeyken, asıl adının ne olduğunu kimsenin merak etmediği, Kamber olarak tanınan bu adam, işini önüne koymuş, son derece rahattı. Yüzü gözü ayakkabılardan havalanan ince, nefes tıkayan tozdan görünmezdi. Buruşuk cildi siyah deliklerle dolu, nasırlı elleri; boya, cila, pislik ve bakımsızlık nedeniyle yara bere içindeydi. Avurtları çökmüş, gözleri çukuruna kaçmış, kaşları, kirpiklerinin üstüne sarkmıştı. Kocaman, kemerli, ucu sivri bir burnu vardı. Sigaradan morarmış, katlı ve kırışık dudakları hep kırır kıpırdı. Çıkık, sivri genesi de hareket halindeydi. Yalnızken de bir şeyler mırıldanmaktaydı. Genellikle koyu renk, eski ve ütüsüz giysiler giyen bu çingene, süslü püslü sandığının başında, minik taburesinde pineklerdi. Yerinde görmezsek eksikliğini fark ediverdiğimiz bir parçasıydı okulun. Birileri geçerken had safhada tozlu, kocaman, kararmış, meyilli fırçasını bazen sandığın sağ yanına, bazen de keratayı, pırl pırl parlayan piriç şişe kapaklarına vurarak dikkat çekmeye çalışır: "Boyayalım abi! " derdi. Çocuklarla koyu sohbetlere dalardı. En çok söylediği söz, dillere destan olmuştu:

"Benim bir olum var. Senin gibi... Görersen ayrıran kalırsın! Ayakları miz kokar! "

Hukuk dersleri çok neşeli geçirdi. Aynıyat memuru ve Kamber de amfinin kapısı açıksa ders dinlerler; kapalıysa aralıktan işaret ederlerdi, açık kalsın diye. Ders dinlemezdik, tiyatro seyrederdik. Ortaoyunu... Profesör değil, meddahtı! Bu kadar tatlı, bu kadar sevimli olamaz bir insan ve bu kadar da saygın! Her konuyu, dramatize ederek anlatırdı. O kadar komik örnekler verirdi ki kahkahalarla başlar, bitirirdik! Not tutmaya gerek yoktu. Konuların örnekleri, olaylar halinde akılda kalıyordu zaten. Çünkü hepsi de özenle seçilmiş, son derece enteresan vakalar olduğundan, can kulağıyla dinlenmekte, tek kelimesi kaçırılmamaktaydı. Tüm dersler sıkıcıydı ve çok az devam eden vardı. Hukuk derslerinde ise tıklım tıklım dolardı.

Bazıları geç kalır ama muhakkak derse girmek isterlerdi. Açık da olsa kapıyı çalar, izin isterlerdi. O, dersi keser, anlayışla gülümseyerek:

"Gelin bakalım! Gelin! Geç geldiğinizde cezası gelmeyen son yer buralar olacak. Yarın göreceğim ben sizi, bir işe girdiğinizde, üç kuruş alma pahasına, gecikmemek için caddelerde koştururken! Ne kadar azar işiteceksiniz amirlerinizden! O zamanlar, bu gecikmelerinizi anımsayın!

Hukuk Profesörü Yusuf Nihat Alatlı, aynı zamanda dekandı. Yıllarca Anadolu'nun aşağı yukarı her yerinde kaymakamlık yapmıştı. Halkla iç içe yaşamının verdiği rahatlığı halen ve aynen sürdürmekteydi. Hepimizle ilgiliydi, herkesle selamlaşır, kaynaşırdı.

Bir defasında, arkamda oturan erkek arkadaş durmadan ayakkabısının burnuyla sandalyeme vuruyor, galiba içinden söylediği şarkının temposunu tutuyordu. Bir iki kere arkaya döndüm, yüzüne baktım: "Ne oluyor? " dercesine. O dalga geçmeye devam

ediyordu. Tekrar döndüm ve:

"Yapmasana! " dedim.

"Ne olmuş? " diye efelendi.

"Rahatsız oluyorum."

"Bir şey mi yaptık şimdi sana? Amma da nazlıymışsın ha! " dedi tekrar, küstahça. Hocamız dayanamadı:

"Söylüyor ya işte! 'Rahatsız oluyorum! " diyor. Daha ne diyecek? Onun özgürlük sahasına giriyorsun. Buna hakkın yok! Kalk oradan! Başka bir yere otur. Ya da çık dışarı! Ders dinlemiyorsun, bari dinleyene mani olma! Sene sonunda göreceğim seni! " diye üç yüz kişinin içinde usulüne uygun azarladı onu.

İri yapılı, geniş omuzlu, biraz kamburca, bembeyaz saçlı, değirmi yüzlü, tombul yanaklıydı. Kalın gözlüklerinden iri gözleri arada daha da büyük görünüyordu. Geniş tebessümlü, son derece sevimli bir çehresi vardı. Genelde gri takım elbise ve açık renk gömlek giymekteydi. Kravatı, pastel renklerden idi. İlkbahar sonundan ve sonbahar başına kadar beyaz ve krem renkli giysiler giymeyi tercih ediyordu. Çoğu zaman koltuğunda bir kalın kitaplar, kâğıt tomarları olurdu. O kadar babacandı ki ne derse desin, ona kimse kızmazdı. Not vermese, süründürse de en çok sevilen ve asla unutulmayan olacaktı.

Bir gün ayakkabı boyatırken Kamber'le sohbete başlamışlar. Laf, dönmüş dolanmış, ekonomiye gelmiş. Bir ara ağzını aramış, ihtiyarın:

"İşler nasıl Kamber? İdare ediyor mu seni buradaki kazancın? "

"Eh! İyidir. Yuvarlanıp gidiyoruz işte hocam."

"Nasıl 'eh', Kamber? "

"Alıyoruz işte üç beş kuruş, efendim."

"Ne kadar yani? Söyle bakalım! Ortalama kaç ayakkabı boyuyorsun, günde? "

"Belli olmuyor, Efendim. Günde yüz elli iki yüz alıyoruz, Allah'a şükür! "

Yusuf Nihat Alatlı bir hesaplamış, boyacının ayda eline geçeni, bir de kendi maaşıyla mukayese etmiş, şaşırıp kalmış! İlk derste bu muhabbeti anlattı, gözlerini gözlüklerinin üzerinden fal taşı gibi açarak:

"Yahu bu ne biçim adalet? Bu nasıl iş? Onca sene oku, dirsek çürüt, yıllarca o kasaba senin, bu kasaba benim, gez dolaş, sürün, istersen profesör ol, bir ayakkabı boyacısı kadar para alama! .."

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0004

Onur Bilge

0005 - POLİTİKA

Onur BİLGE

Akademi, Altıparmak'taki işlek cadde üstündeydi. Gürültü ve soğuk gelmemesi için çift camlıydı. Bitişik nizam yapılmış karşılıklı apartmanların altlarında iş yerleri vardı. Üst daireler çoğunlukla konut olarak kullanılıyordu. Okulun etrafında, özellikle öğrenciler için gereken her şey yerini almıştı. Demli Çay Bahçesi, Akademi Kitabevi, Yazıcı Sineması, Loş Restoran, Eflatun Kuaför, yiyecek ve giyecek satılan dükkânlar...

Akşam dersine girmek için biraz erken gelmişim. Bahçenin ana kapısından geçip, binanın girişindeki merdivenin solundaki ilk banka oturdum. Yoldan geçenlere, vızır vızır işleyen arabalara, arada kocaman afişlere bakıyorum. Sinema kapısının solundaki dükkânın vitrininde, mankene giydirilen, etekleri, yakası ve kol uçları kırmızı incecik biyelerle süslü, dışa kıvrılmış etek ucundan gördüğüm kadarıyla içi kar gibi miflonlu, parlak beyaz bir kaban vardı ki: "Al beni! " diyordu. Nereye baksam dönüp ona takılıyordu gözlerim!

Aklıma, "Al beni, al beni de sar beni! " cümlesi, sonra da onu ilk duyduğum kişi, yer ve konu geliyor. Yani hukuk dersinde dekanın, alametifarika konusunda kolunu öne uzatıp, gözlüklerinin üzerinden bize bakarak, parmaklarını saya saya dediklerini anımsıyorum:

"Alametifarika, bir ticari malı, herhangi bir nesneyi tanıtmaya, benzerlerinden ayırmaya yarayan özel ad veya işaret olup, beş kelimeyi geçemez. "Al beni" olabilir, "Al beni, al beni de sar beni" diye bir marka olamaz."

"Alsam da sarsa beni! " diye düşünüyorum. "Böyle bir marka olabilir. Vitrin bozarlar mı acaba? "Babacım, babacım, babacım! " desem? Olur, neden olmasın? Beyaz çizmelerime ne kadar da uyar! Bir ara bakarım. Fiyatını falan sorarım. İlk defa gördüğüm, özgün bir model. Pahalıdır mutlaka."

Hızlı bir akış insanlarda ve taşıtlarda... Eve dönüş telaşı içinde herkes. Dışarıda araba gürültüleri, fren sesleri, arada uzaklardan gelen, birbirlerine karışan şarkılar, türküler... İçerde de çakıl taşlarının hırçın, asabi ve aceleci ezilişlerinin sesini bastıran konuşmalar, tartışmalar... Kümeleşmelerden oluşan cıvıltılar, şakalaşmalar, kahkahalar... Duvar diplerinde, kalabalıktan uzak kalmayı yeğleyen, dünyadan habersiz sessizce sohbet eden romantik sevgililer...

Bu arada Zülfikâr'ın, ara ara patlayan, ışığı daha çok fark edilmeye başlayan flaşının parıltısı ve bitmek bilmez teranesi: "Foto! Foto! .. Baylar, bayanlar! Çekelim! "

O kalabalıkta bile gözümden kaçmadı, hiç bakımsız görmediğim saçları, giysisi, makyajı ve meydan okurcasına güvenli yürüyüşüyle dikkat çeken, kısa boylu, tombul, esmer doktor hanım.

Okulun sağ tarafındaki apartmanın üçüncü katında oturur; sol taraftan ikinci sokağın başındaki muayenehanesinde çalışır. Abartılı topuzu nedeniyle, boyuna oranla kafası çok büyük görüldüğünden, hemen fark edilir.

Mavimsi koyu siyah saçlarıyla aynı renkte boyattığı ve daima aynı model tarattığı; abartılı, kabarık iri dalgalarla örgülü, çabuk bozulmaması için yoğun spreyle sertleştirilmiş olduğundan kalıp gibi görünen kocaman postisi, arkaya toplanıp kıvrılarak saklanan saçının üstüne tokalarla tutturulmuştur. Adım attıkça hafifçe sallanır.

Aralıklı dikilmiş ulu çınarların aşağılara kadar sarkan dallarına ve duvarın üstündeki seyrek, kahverengi demir parmaklıklara rağmen gelişini fark eder, gözden kayboluncaya kadar izlerim.

Türkan Arca, kadın hastalıkları mütehasası olup, partisinin kadın kolları başkanı ve aynı zamanda belediye başkanının sağ koludur. Gün inerken mutlaka çok yorgun olmasına rağmen, galiba topuzu arkaya doğru biraz sarkmış olduğundan, başı yukarda, kaykılarak, diğerlerine göre telaşsız, salına salına gider. Evinde sürekli kalan bir hizmetçisi olduğu için yemek yapma, sofraya kurma sorunu yok. Tamamen iş kadını...

Eşi hastanede, kendisi onca işi bir arada götürmekte... Acaba ikisi de son derece yoğun olan bu kişiler, yirmi dört saat içinde birbirleriyle kaç dakika görüşüp, konuşabiliyor ve neler paylaşabiliyorlar?

İdol olarak seçebileceğim bir kişiliğe sahip olduğu halde kendisini dışarı atış nedenini anlayamıyorum. Şairsel duygusallığım, sevgiyi daimi beraberliğe dayalı düşünüşüm ve annemle babam arasında gördüğüm yakınlığın onlarda olmadığını, vardysa da çoktan çözüldüğünü hissettiriyor. İki sınıfın derslerine birlikte devam ettiğim için bir ayağım okuldaydı ve onu her gün birkaç kere gördüğüm halde eşiyile beraber hiç görmemiştim.

"Sevgi ne kadar sürer? Çiftler arasındaki ilgi, sevgi, aşk ve tutku sıralaması ne zaman geriye döner de sevgisizlikte biter?" diye düşündüm. Mutlaka bir aşk evliliği yapacaktım ve annemle babam gibi fırsat bulduğum her anı onunla yaşayacaktım. Ayrı kalmak işkence, beraberlikse huzur ve mutluluk olacaktı.

Dersler bitip eve döndüğümde, iki defa belediye başkanlığına bir defa da milletvekilliğine adaylığını koymuş ama kazanamamış, bu arada servetler harcamış olan babama, aynı partiye mensup doktor hanımdan bahsettim. Kadınlar koluna girmek istediğimi söyledim. Artık ben de siyasi tercihim yapılmıştı. Gençlik kollarına üye olmamın daha uygun olacağını söyledi.

Aldığım kararı hemen uygulamak istiyordum. Sabah, telefonla Türkan Hanım'ın evini arayıp, randevu aldım. Yarım saat sonra müsait olabileceğini söyledi. Tam zamanında bir kız arkadaşımın yanındaydık. Ne kadar heyecanlı olduğumu görünce, memnun oldu:

"Gençlere çok önem veriyoruz. Bize sizin gibi heyecanlı bir nesil lazım!" dedi, gülümseyerek.

Yardımcısına çay getirtirdi. İlk defa orada, pırıl pırıl gümüş tepsiyle gelen ve yine gümüş işlemeli altlıkların içindeki kesme bardaklarla çay içtik. Çok daha zevkliydi.

Aynı gün akşamüstü gençlik kollarına üye olduk. Fırsat buldukça parti binasına gidiyorduk. Zarflara adres falan yazıyorduk. Birkaç kere de toplantıya ve seçim propagandasına katıldık. Bana çok yavan ve anlamsız geliyordu. Evcilik de oynamamıştım, küçükken. Bu onun gibi bir şeydi.

Bir ay sonraki seçimlerde, nasıl olduğunu anlamadan, bulunduğum mahallede, seçimi kazanacağı belli olan listenin altına, seçime birkaç saat kala, tükenmez kalemle ismim yazılmış ve delege seçilmişim. Ne isteğim, ne çabam, ne de haberim var. İlk bayram, parti genel başkanından bir tebrik kartı geldi. Önce şaşırđım! Bu kadar delegeye gidecek binlerce kartı ne kadar zamanda imzaladığını düşündüm. Dikkatli baktım ki tek imzayla halletmiş. Matbaada basılmış.

Siyasete girmemle çıkmam bir oldu. İyüzünü abuk gördüm. Zaten ailede bıkmıştım o muhabbetlerden. Amcam da aktif olarak katılmıştı. Küçüktüm o zamanlar.

Derslerimle ilgilenmeliydim. Poli, Yunanca çok demekti, tika da yüz... Çok yüzlülük bana göre değildi. Meraklısı herkesin önünde eğildi. Kırılsam da eğilmeyecektim. Sessizce çekildim.

Az daha unutuluyordum! Babam, gerçekten ateşli bir taraftardı. Partisine üye olur olmaz, o can alıcı kabanı almam için para verdi. Satıcı, vitrin bozmak istemedi, çok direndi, başkalarını gösterdi, övdü ama çok ısrar ettim, mankenin üstünden çıkarttırdım, giydim.

Kaban sıcacıktı ve son derece şıktı. Gözlerim, yüzüm ışık ışıktı!

Siyasetse soğuktu, buzdu. O oyunlar, oyunu bozdu. Oyunu kullanan olacaktım. Oyuncak olmayacaktım!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0005

Onur Bilge

0006 - VATAN KURTULDU

Onur BİLGE

O zamanlar sağ sol kavgaları vardı. Akademinin önünden hemen hemen her gün bir cenaze geçirdi. Her iki grup, farklı sloganlar atar, aynı bayrağı taşırlardı. Anlaşamadıkları, paylaşamadıkları neydi? Ne gereği vardı?

En yakın arkadaşım solcuydu. Hatta ateist olabilecek kadar yakındı bazı zararlı dini fikirlere. Onun o yönü, sadece günde birkaç kere tartışma konusu oluyor, kısa süre sonra tatlıya bağlanıyordu. Hem zıt sayılabilecek görüşlerdeydik, hem et tırnaktık. Evden çıkar çıkmaz, buluşur, her yere birlikte giderdik. Neşe, neşeli bir kızdı, her şeyden önce. Uyumluydu sonra... Genellikle kararları ben verirdim, o itiraz etmezdi. Belki de bu nedenle gün boyu hiç ayrılmazdık. Ancak yedek öğretmenlik yaptığım okullarda benimle olamazdı. Çıkışta hemen bulurduk birbirimizi. O zamanlar cep telefonları yoktu ama ne zaman, nerede olacağımız, yakınlarımız tarafından bilinirdi.

Bir altmış boyunda, elli beş kilo kadar, beyaz, pembe yanaklı, sarı ela gözlü; kısa, kumral, dalgalı saçlarıyla kıpır kıpır güler yüzlü bir melekti. Ben roman okur, şiir yazardım; o ders çalışır, bulduğumuzda yolda sokakta bana anlatırdı. Adres yazacak olsam: 'Eğil bakalım!' derdim. Masa olurdu. Sirtında yazardım. Bursa kazan, biz kepçe... Her yerini karış karış dolaşırdık. Arada, yurttan tanıştığımız, daha sonra ev tutarak ayrılan okul arkadaşlarımıza çaya giderdik.

Bir gün Akademinin giriş kapısının önündeyim, Neşe'yi bekliyorum, Dilan'la karşılaştım. Yurttan aynı odada kalıyorduk. Benden sonra onlar da Jeyan ve Gözde ile beraber ev bulup, yerleşmişler. Yanlarına başka bir özel yurttan kalan Fatoş'u da almışlardı. Epeydir görüşemiyorduk. Yakında oturuyorlarmış. Evlerini tarif etti, mutlaka beklediğini söyledi. Ayaküstü bir süre konuştuk. Ortak tanıdıklarımız hakkında birbirimize haberler ilettik, ayrıldık.

Bir süre sonra Neşe geldi. Dilan'dan bahsettim. Aramızdaki konuşmaları aktardım, kısaca. Beraber davet ettiğini de söyledim. Uyar akıllıydı, dedim ya: "Gideriz bir gün." dedi. O dördünün de sol görüşlü olduğunu biliyordum ama benim için fark etmiyordu. Neticede hepsi arkadaşım. Ayırım yapmadan herkesi sevebilecek yüreğim vardı. O kadar büyüktü ki onlar da ne? Tüm dünya insanları sığardı tek gözüne! Diğer gözlerde de ailem, platonik aşkı ve inancım vardı.

En çok Kültür Park'a giderdik. Ben isterdim. Ağacı, taşı, kuşu, böceği... Doğayı nasıl sevdiğimi anlatamam! Birer birer incelerdim bitkileri... Yapraklarını, çiçeklerini... Damarlarına, kokularına, üstlerindeki şebnemlere kadar... Yürüyen, uçanı, kaçanı benim için yaratıldıklarının farkındaydım. Şu beyaz giyme tercihim olmasaydı, yerlere oturacaktım. Toprağa, taşın bile... Yaratılışımız ondan olduğu için belki, aşırı kendisine çeker toprak beni. Elektrik boşalır vücudumun sanki bir taşın oturduğumda, çıplak ayakla taş zemine bastığımda, düş aldığımında... Aşırı gergin zamanlarımda bu üçünden birini yaparak rahatlarım.

Benim gibi biri daha var. Antalya'dan, Yusuf... Aynı sınıftayız. Ara sıra selamlaşır, sınavlarda kalem silgi falan alırız birbirimizden. Bazen de kopya çekeriz. Yardımlaşma deriz ona kendi aramızda. Bilgi hırsızlığı falan değildir, umumun kararına göre; aksine, sevaptır bile. Çünkü kopya verene, bizi bir ders belasından daha kurtardığı için dualar ederiz, yadım edene.

Yusuf da doğa aşığı... Antalyalı... Elmalı'nın, adını unuttuğum bir köyünden. Toprağını

mı özlüyor, nedir; her geldiğimizde parkın yüksekçe bir yerindeki çimenlere yatmış, ya ders çalışıyordu ya da uyukluyordu. Hep yalnızdır. Ebu Zer deriz. "Ebu Zer, yalnız yaşar, yalnız ölür." Kimseye karışmaz, kimseye konuşmaz. Sorulursa en kisasından tek cümlede özetler cevabını.

Bir gün kaplumbağaları seyrediyoruz. Sırtlarında, geceden kalma erimiş, ezilmiş rengârenk mumlarla, feneri bir yerlerde söndürmüş sarhoşlar dibi geziyorlar. Arada tosluyorlar birbirlerine. Yine yollarına devam ediyorlar. Bazen dik bir yere tırmanmaya çalışıyorlar, devriliyor, zorla doğruluyorlar.

Yusuf yerde yüzükoyun yatıyor, çimen kokusuna hasret kalmışçasına. Kitabı ellerinde, yüzü kitabın üstünde, uyumuş kalmış. Bahçıvan da hortumu almış, yukarıdaki ağaçları sulayarak geliyor. Tam onun hizasındaki ağacın altındaki çukur dolunca, etrafındaki yumuşak toprağı yarararak taşan su, serinliğı çimenlerden farksız olduğundan, dipten geldiğinden dışarıdan fark edilmiyor ve yavaş yavaş değdiğinden, vücut ısıtıyor olmalı ki ayağından girmiş, beline kadar yürümüş, hiç farkında değil. Kaplumbağanın birisi koluna değer değmez, sıçrayarak kalktı ama ne kalkış! ..

Krem gömlek ya da kazaklar giyerdi. Altında hep aynı açık kahverengi pantolonu... Bu defa gri ince kazağı vardı, krem gömleğinin üstünde. Kitabın izi yanağında, boydan boya ve pantolon karnına kadar sırlıklam! ..

Nasıl utandı, kızardı bozardı! Kaçarcasına uzaklaştı, bizi görünce. Güldük. Çok güldük hem de! Nereye gittiğini bilmiyoruz ama o uzaklaştıktan sonra da uzun süre kahkahalarla güldük.

Bir cumartesi günü kızlara gittik. O kadar soğuk karşıladılar ki bizi! Benim, Neşe'yle aynı görüşte olmadığımızı öğrenmişler. Fatoş'un hatırı olmasaydı, girmeyecektik. Yarım saat kadar kaldık. İyi ki girmişiz, çok şey öğrendik.

On dakika kadar sonra kapı çalındı. Uzun boylu, sert yüz hatlarına sahip, ince uzun bir genç geldi: 'Şunu alın, sizde kalsın bir süre. Bir şeye ihtiyacınız var mı?' dedi Dilan'a. Bez parçasına sarılmış bir tabancaydı, uzattığı. "Tamam." diyerek, alışık tavırlarla aldı ve duvardaki rafa koydu.

Jeyan da meraklıydı silahlara. Lisedeyken askerlik dersinde, erkeklerin bile bilmediğı bir silahın nasıl kullanılacağını sadece kendisinin tarif edebildiğini, yurttan övünerek anlatırdı.

"Ah, Diyarbakır! Gözünü sevdiğim memleketim! Bir dönsem, hayırlısıyla! Dokuz kurşun sıkacağı havaya!" derdi.

Öğrenci evinde, kızlara silah? Hiç hoşlanmadım. Tedbir için dahi olsa ne gereğı vardı! Hepimiz bu ülkenin evlatlarıydık ve okumak gibi aynı hedefi belirlemiştik, ilkin. Sonra da çalışıp, kazanacak, hem başkalarına muhtaç olmayacaktık hem de vatana millete faydamız olacaktı. Her gün, tanıyalım tanımayalım, bir öğrenci arkadaşımız ölüyordu. Kavgada, çatışmada falan değil... Çoğu arkadan, kalleşçe atılan kurşunlarla! .. O taraf bu taraf yoktu benim dünyamda. Her taraf bizimdi, herkes bizimdi ve bizler bizdik! Onlar ve biz yoktu.

Diğerleri ne kadar belli etmemeye çalışsalar da Dilan'ın asabi davranışları, sadece sorulursa, hızla ve baştan savma verdiği cevaplar iyice sıkıntı yaratmıştı. İnsan

sevilmediğini hissetmez mi? Zaten, silahı görünce, son derece rahatsız olmuştum. Bir bahaneyle kalktık, çıkıp gittik oradan. Ondan sonraki karşılaşmalarımızda selamlaştık dahi asla eskisi gibi yürekten olamadı. Kimeydi silah? Kurşun kimeydi? Düşman mı vardı ülkemizde! Kardeş değil miydik? Din kardeşi değil miydik, en azından?

Bir arkadaşımızın yüzü Alparslan Türkeş'e benzediği için ona 'Albay' diyorduk. Çocuğun siyasetle falan ilgisi de yoktu. Ailesinin gönderdiği üç kuruşu denk getirerek okumaya çalışıyordu. Sessiz, ürkek, garibanın tekiydi. Onun, örgütteki görevinde o rütbeye kadar yükseldiği zannedilmiş ve katline karar alınmış. Birkaç saat sonra Balık Pazarı'ndan geçerken, kafasına sıkılmışlar.

Olay yerindeki kan izi, yağmura rağmen silinmedi. Kaç kere üstünden gelip, geçtik. Gerçek adını bile bilmediğim arkadaşımız da son bir kez okulun önünden geçti, gitti.

Albay öldü, vatan kurtuldu!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0006

Onur Bilge

0007 - CİN

Onur BİLGE

Bir gün akşam dersinden sonra eve döndüğümde, karşı apartmanın alt katında oturan komşumuz Zerrin Hanım'ın bizde olduğunu gördüm. Babam diğer odadaydı. Gazete okuyordu. O da annemle sohbet etmekteydi. Her zamanki gibi aceleyle canımı içeri attım. Yorgundum, bir an önce üstümü değiştirmek ve dinlenmeye geçmek istiyordum.

Ben gelince kesilen sohbe kaldıkları yerden devam etmeye başladılar. Sesleri geliyordu. Ne konuştukları anlaşılmıyordu. Rahat bir şeyler giydim, elimi yüzümü yıkayıp, saçlarımı topladım, yanlarına geldim. Komşu hanım, gözlerini kocaman kocaman açmış, hararetle anlatıyordu. Annem de arada lafa giriyordu. Bir süre dinlemede kaldım. Önceki konuyu kaçırmıştım ama yine de zamanında yetişmişim. Oldukça ilginç şeyler duydum. Tam da ilgi alanıma giriyordu. Olay duru görü ile ilgiliydi. Oldum olası olağanüstü olayları okumaya, dinlemeye bayılırım!

"Bu gün hava oldukça soğuktu. Akşama kadar kapı dışarı çıkmadım. Çok önemli birkaç işimin dışında hiçbir şeye elimi sürmedim. Sıkıca giyindikten sonra, televizyonun karşısındaki sedirde örgümü örüp, ara sıra sıcak bir şeyler içtim.

Ayaklarım yorganın altındaydı, üstünde de uzun tüylü, kahverengili sarılı, leopar desenli bir battaniye vardı. Arkamdaki pencerenin perdesi sonuna kadar açıktı. İçeriye bol güneş ışığı giriyor, odamı sera gibi ısıtıyordu. Akşamüstü güneş kuvvetini yitirmeye başladı. Dizlerime kadar, yorgan ısıtıyordu. Fakat güneş çekilmeye başladığında sırtıma yağın ayaz her an biraz daha artıyordu.

Artık sobayı yakmalıydım. Bir kendim için akşama kadar soba yakmamak, yakıttan tasarruf etmek amacıyla saatlerce burada bu şekilde oturmayı tercih etmişim. Zaten yarım saat sonra çocuklarım ve eşim dışarıda epey üşümüş, elleri yüzleri soğuktan kızarmış bir vaziyette okuldan gelecekler, ellerindekileri bir yere atar atmaz, ısınmak için koşacaklar, sobanın başında toplanacaklardı.

Kovayı alarak hemen dışarıya çıkmalı, bahçeden çalı çırpı, odun parçaları toplamalı, üzerine atacağım odunların kolayca yanmasını sağlamalıydım. Sonra da yemekleri sobanın üstüne dizmeli, sofrayı hazırlamaya başlamalıydım.

Akşama kadar ritmik hareketlerle örgü örerken, içimden saatlerce zikrettiğimden, adeta transa geçmiş bir halde, alışık olduğum şekilde otomatikleşmiş hareketleri, istem dışıymış gibi yaparak yerimden kalktım, sobanın kapağını açıp, içinden kovayı çıkardım, bahçeye çıktım. Arka tarafa dolandım. Orada, budanan dut ağacının tahrayla kestiğim kurumuş dalları, odun yongaları, duvarın dibinde de yaşken nacakla kolayca kestiğim, kurumaya bıraktığım kalın dut dallarından oluşan odunlar vardı.

İncelerini ve yongaları hızla toparlayarak alıp, kovaya doldurmaya başladım. Bunlar da ritmik, aynen örgüdeki gibi düşünmeyi gerektirmeyen, otomatikleşmiş hareketlerdi. Bu tür işleri yaparken, elimizdeki işten başka şeyler düşünürüz.

Sobanın kovası ağızına kadar dolunca, ayağımla basarak, içindekilerin biraz sıkışmasını sağladıktan sonra, üstüne üç tane de kuvvetli odun yerleştirdim. Ayağa kalktım, kovanın sapını tuttum, arkama döndüm, başımı kaldırıp, dalgın gözlerle bahçe kapısına doğru baktım ki bir de ne göreyim?

Üç metreye yakın boylu, esmer, siyah saçlı, koyu kurşuni kaşe karyagdılı takım elbise,

beyaz gömlek giymiş genç bir adam kocaman adımlarla, üzerine sarmaşık gibi ağın hanımelleriyle kaplı duvardan geçerek eve doğru gelmiyor mu! .. "Korkmadım" desem, yalan olur! Dalgındım, neler neler düşünüyordum...

Acelem vardı. Soba yakacaktım, yemekleri ısıtacak, sofrayı kuracaktım. En çok bahçede yakalanmaktan korkuyordum. Eşim beni bahçede gördüğü zamanlar:

"Bu kadın hiç dışardan içeriye girmiyor! " diye söylenmeye başlıyor:

"Akşama kadar bahçede ne yapıyorsun? Etrafta birisi mi var? Ne işin var bu saatlere kadar dışarıda? " diye bağıyor, bir türlü bitirmiyordu! Komşulardan utanıyordum.

Yine bu çirkin ve zan dolu sözleri işitmek için alelacele eve girmeliydim. O, aslında evden dışarıya çıkmadığımı gayet iyi biliyor, kıskandığını öne sürerek, dışarıdaki stresini bana aktarmak amacıyla hır çıkarmak istiyor, eve gelir gelmez içindeki huzursuzluğu fıskırtıyordu.

İrkildim! Bir anda geri çekilmek, kaçmak istedim! Aklıma, elimdekini bırakmak bile gelmedi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı! .. O kadar ki adeta ağzımın içinde atıyordu! .. Öylece kalakaldım!

Elimde kova, nereye gidebilirdim? Onunkilerin yanında küçücük kalan adımlarımla ne kadar uzaklaşabilirdim? Yanıma gelmesini, ne yapacaksa yapmasını beklemekten başka çarem yoktu. Kaçacak gücüm de kalmamıştı. Apışıp kalmıştım! .. Büyük adımlarla üstüme doğru geliyordu ama fluydu. Madde bedeni yoktu. Duman gibiydi, sis gibi... Silik bir resim gibi... Sadece hatları belirliydi.

Dört bir taraf duvarla çevriliydi, demir bahçe kapısı da kapalıydı. Benim hemen arkamda duvar vardı. O, kapıdan değil, sokak kapısının yanındaki duvardan girmişti, her şekilde bana ulaşabilirdi. Duvardan süzülüp geçebildiğine göre, ya cin, ya da dalgın gözle gördüğüm bir vizyon olabilirdi. Daha önce de benzer görüntüler görmüştüm. Bunlar, mesaj niteliğindeki görüntülerdi.

Birkaç saniyede, akşamın alaca karanlığında, yüz hatlarını tam anlamıyla seçemediğim bu silüet kime aitti? Gözlerimi kocaman kocaman açıp, tüm dikkatimi toplayarak baktım; yok oldu! "Hayal gördüm galiba! " dedim, kendi kendime ama yüreğim pır pır!

..

Boşalan dizlerime can gelmesini beklemeden, elimden gelebildiği kadar hızla, mecburen onun görüldüğü yere doğru yürüyerek, kaybolduğu noktadaki merdivenlerden çıkıp, aralık kapıyı iterek eve girer girmez, ayağımla kapatıp, anlamsız olduğunu bile bile sürgüledim. Duvardan geçen, eve giremez miydi?

Görüntü kime aitti? İyi insanlara görüldüğü söylenen, halk arasında "dede" olarak anılan, erenlerden miydi, birisinin ruhu mu, cin mi? Dede olsaydı, konuşurdu. Herkes öyle demiyor muydu? Fakat benim gördüğüm, bembeyaz sakallı olmadığı için, verilen tarife uymuyordu.

Cinin benimle işi neydi? Abdestinde namazında, sürekli okuyan, zikreden biriydim. Ruh da olamazdı. O gelemezdi ki! Berzah âlemindeydiler onlar. Duyduğuma göre, ruh çağrılrsa dahi cin gelir, bir sürü zırva sözler eder, giderdi. Belki de musallat olur, ne yaparsan yap, gitmezdi. Ya öldürür, ya da delirtinceye kadar bırakmazdı. Öyle bir

musallat olurdu ki cinci hocalar bile karşılarında aciz kaldıklarını söylerlerdi.

Neyse... İçeri girer girmez elimdekini sobaya yerleştirdim, yakarken olayın etkisinin biraz geçtiğini hissettim. Çünkü artık düşünebiliyordum ve anlamıştım ki o bir vizyondur. Sadece görüntüydü. Belki de ben öyle olduğuna inanmak istiyordum.

Acaba ne demek istiyordu? Her görüntünün arkasında, onunla ilgili, bizi hayretler içinde bırakan bir olay olduğunu biliyordum. Daha önce hep öyle olmuştu. Rüya çıkar gibi aynısı çıkmıştı. Bir taraftan da:

"Dalmışım. Hayal gördüm. Ne kadar da canlı gibiydi! Masallardaki devler gibi... Sürekli önüme baktım, örgü ördüm ya, onun için gözlerim yorulmuş da ondan... Belki de beynimde canlandı, oradaymış gibi gördüm. Beynimin bir oyunundan başka bir şey değil! Dikkatli bakınca nasıl da kayboldu! Var olsaydı, yok olmazdı. Hayal ya da rüya... Uyanırken görülen rüya..." diyordum kendi kendime. Birisi beni duysaydı, deli zannedecekti. Acaba gerçekten akli dengem bozulmak üzere miydi? Akıl hastaları vizyon görmeye başlarmış ya... Halüsinasyonlar mı görmekteydim?

"Durduk yerden bu kadar hakarete maruz kalan, bu kadar çoluk çocukla, üstelik yoklukla, delirmesin de ne yapsın?" dedim.

Sobayı yaktım. Sana telefon açtım. "Böyle böyle..." diye ama sadece gördüğümü tarif edebildim. O da yarım yamalak... Çünkü çok sıkışık bir vakitti. "Gideyim de etraflica anlatayım, bari. Merakta kaldı." dedim. Onun için geldim.

Yemek ısıttım, sofrayı kurdum. Bizimkiler geldiler. Oturduk, yemek yedik. Sofrayı kaldırdım; bulaşık yıkamaya başladım, yağmur da indi! O yağmurda "Tak! Tak! Tak! ..." kapı! .. Zile de basmıyor. Unuttum bile olayı. İşe daldım ya... Doğru kapıya koştum:

"Acaba bu yağmurda kim ki?" diye.

Bir de kapıyı açtım ki orada bayılacaktım, çocuğu tanımasam! .. Görümcemin oğlu! İzmit'ten gelmiş, el öpmeye. Metin! Askere gidiyor ya, "Allahaismarladık!" demeye... Esmer, uzun boylu, siyah saçlı, karakaşlı, kara gözlü... Üstünde koyu kurşuni kaşe karyagdılı takım elbise, beyaz gömlek..."

Annem sözünü kesti:

"Gördüm. "Telefonda tarif ettiği geldi!" dedim içimden. Pencereden yağmuru seyrediyordum. Daha önce birkaç defa gelmişti ya oradan tanıdım. Gerçekten ayakta rüya mı görmüşsün ne? Ya da sen erdin de bizim haberimiz yok!" diye hem hayretler içinde hem de espri yapıp, gülmekte...

Ben de dalıp gitmişim. Sadece gözlerimi kadına ağzına diktiğimi, put gibi hareketsiz durmakta olduğumu fark ettim. Sonra birkaç tahmin yürütmeye çalıştık ama işin içinden bir türlü çıkamadık.

"Belki sanrı, belki de duru görü... Olayın izdüşümünü görmüş olabilirsin." dedim. "O İzmit'ten çıkarken, görüntüsü buraya düşmüş. Dağın arkasındaki uçağın; görünmesinden önce gölgesinin yere düşüşü gibi..." diye devam ettim.

Zerrin Hanım sözünü tamamladı:

“Ne bileyim? Anlamam ki öyle şeylerden. Erzincan’a gidecekmış. Çok sever dayısını da beni de. Ya gelinir ya gelinmez diye vedalaşmaya, helalleşmeye gelmiş.”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0007

Onur Bilge

0008 - YÜZÜK

Onur BİLGE

Sınıfımızda bir mankenimiz vardı. Adı Ayşen'di, manken gibi olduğundan ona öyle derdik. Sarışın, iri, çekik, yeşile çalılık açık kahve gözlü, oldukça uzun boylu, iri kemikli zayıf bir köylü kıızıydı. Her gün iri bigudilerle dışa doğru sardığı, beline kadar gelen kat kat iri dalgalı sarı saçlarını havalandırarak yürür, bembeyaz dişlerle gülerek selam verirdi. Çok neşeli sayılmazdı. Güler yüzlüydü.

İlk geldiğinde birkaç kez dersten ağlayarak çıkmış, teneffüste nedenini sorduğumda:

"Millete baksana! Herkes neler giymiş, benim bi şeyciğim yok. Elbisemden, ayakkabılarımdan utandım. Bizim oralarda böyle uzun elbise giyerler, burda mini etek giyiyorlar. Pantolonum bile yok. Girmiycem derslere." demişti.

Makyajsız, hafif çilli yüzü, tepesinde toplayarak lastikle sımsıkı bağladığı atkuyruğu saçları, soluk, biraz eskimiş, kaba dikişli elbisesiyle sıradan bir köylü kızdı. Isparta'nın bir köyündendi. Bursa'dakilerin giyim tarzına ayak uyduramaması normaldi. Aramızda, her gelir seviyesinden ailelere mensup kızlar vardı.

Hele bir Neylan vardı; iriyarı, minimini etekli... Fabrikatör kızı... Ağabeyi de okulda asistandı. Her gün başka kıyafetle gelirdi. Etrafında bir arkadaş kitlesi! O geldi mi herkesin neşesi yerine gelirdi.

Eli boş gelmezdi. Çaylar da ondandı tabi. Arabadan kocaman bir kesekâğıdı ile iner, atıştıra atıştıra kantine doğru yürürdü. Boğazına çok düşkün olduğu, soba borusu gibi bacaklarından, korsesine rağmen bir adım arkadan gelen kalçalarından belliydi. En önemli özelliği zenginliği olduğu için fazla kilolarını sorun yapmazdı. Her zaman oldukça mutluydu. Espriler yapar, kahkahalar atardı. El şakaları, koşuşturmalar... Dışarıdan müzik gelse, kalkar dans etmeye başlardı. Etrafındakiler de halka olur, alkışla tempo tutarlardı.

Ayşen, çoğu gün okula geldiği halde derslere girmede, herkes çıkıncaya kadar, gözleri dolu dolu, suratı asık, bahçede ya da kantinde oturdu. Sonradan ne oldu, nasıl olduysa, epey güzel giyinmeye ve makyaj yapmaya başladı. Hayret edilecek kadar değişti. Bir havaya girdi! Atkuyruğu saçlarını aslan yelesi kestirip, yuvarlak bir şekil verdirdi. Yine çok uzundu ama çok kabarıktı. Saç modeli, makyajı ve giyimiyle, sanki okula değil de bir moda dergisi için resim çektirmeye veya çok önemli bir partiye gidiyormuş gibiydi.

Ne kadar şık, bakımlı, modern ve ne kadar güzel olduğunu göstermek için derslere birkaç dakika geç girmeye başladı. Genellikle yanında, kendisinden dört parmak kadar uzun, esmer, çatık karakaşlı, sıska denecek kadar zayıf olan, bakışlarından hiç hoşlanmadığım erkek arkadaşı olurdu. Bizim sınıfta mıydı, kızdan ayrılmamak için mi beraber geliyordu, bilmiyorum.

Bir gün, ders çıkışı Ayşen yanıma yaklaştı ve bana 'pat' diye fakat gayet rahat bir şekilde:

"Sen esrar kullanıyo musun? " diye sordu. Aniden böyle bir soruyla karşılaşacağım, hiç aklıma gelmezdi! Kızdım ama yine de sakin sakin:

"Hayır, neden? Sigara dumanından bile hastalanıyorum. Kaç kere midem bulandı kesif dumandan, dayanamadım da dersten çıktım, görmedin mi? Nerden çıkardın bunu? "

dedim.

"Harun: "Sor bakalım! " dedi de ondan sordum."

"Nerden icabetmiş? Neden sordurtuyor? "

"Senin gözlerinin altları kahverengi ya... Biraz da çökük..."

"E? Ne olmuş? "

"Esrar kullananların öyle olurmuş da eğer kullanıyorsan, getircekti."

"Ne? Bana esrar getirecek ha? O bu işleri mi yapıyor? "

"Ne yapsın ya? Ona para gönderen mi var? "

"Burada öğrenci gibi kaç tane sivil polis olduğunu biliyor musun? Yakalarlar bir gün onu. Yanında sen de yanarsın. Bizim gözümüzün yapısı öyle. Baba tarafımın gözleri, kahverengi boyalı gibi... Bir de yorgunluk... Ben ikinci sınıftan başladım. Senin gibi sadece beş derse girmiyorum. İlk yıl babam göndermedi. Sınavlara dahi gelemedim, otomatikman kalmış sayıldım. Bu yıl razı oldu, ikinci sınıftan başladım. Hem birinci sınıfın hem ikinci sınıfın tüm derslerini aldım. Öğleye kadar yedek öğretmenlik yapıyorum, öğleden sonraları birinci sınıfın, akşam geç saatlere kadar da ikinci sınıfın derslerine giriyorum. Sabah derslere giremediğim için arkadaşlardan aldığım notları gece temize çekiyorum. Çok kilo verdim. Ailem onun için geldi." dedim.

Neden bu kadar geniş bir açıklama yaptım? Onunla bir daha konuşmama kararı aldığım ve her şeyi iyice öğrenmesini istediğim için. Bana esrarcı gözüyle bakmalarına asla tahammül edemezdim!

Derslerde daha rahat konuşmak için arka sıralara giderlerdi. Ben zaten temiz hava alabilmek için ön sıraları ve pencere kenarını tercih ediyordum. Sadece bahçede veya kantinde beraber olabiliyorduk. O tarihten sonra onlardan mümkün olduğu kadar uzak durmaya gayret ettim.

Aradan çok geçmedi, Ayşen parmağında kalın bir alyansla sırtarak geldi. Kabaran saçlarını sık sık düzeltiyormuş gibi yapıyor, herkese onu göstermeye çalışıyordu. Ağzı hiç kapanmaz olmuştu. Ya konuşuyor ya gülüyordu. Sık sık yer değiştiriyor, saçlarını herkese meydan okurcasına daha çok savuruyor, kibirle sallanarak yürüyordu. İçi içine sığmıyordu! . Kısaca, çok mutluydu!

Nasıl bir nişandı bu? İstenmeden, ailelerden habersiz, aniden... Ne acelesi vardı? Kaçıyorlar mıydı?

Sonradan öğrendiğime göre aralarında yüzük takmışlar. Harun demiş ki:

"Aileme senden bahsettim. Resmini falan gönderdim. Beğendiler. Evlenmemize razılar."

Kendi aralarında, kuyumcуда nişanlanmışlar.

Allah mesut etsin! Etsin de... Bugün esrar satan bu insan, nasıl koca olur? Ben olsam, böyle birisinin eşim olmasını ister miydim? Allah yazdıysa bozsun!

Bir ay kadar sonra, uzun boyu ve havalı saçlarıyla yüzlerce kişinin arasında hemen fark edilen mankenimiz görünmez oldu. Yurtta beraber olduğumuz arkadaşlardan Handan'a sordum:

"Ayşen nerede? Hasta falan mı? Yoksa Isparta'ya mı gitti?"

"Yurttan ayrılmış, Jeyan'larla kalmaya başlamıştı. Nişanlısının ablası evleniyormuş, Adana'ya düğüne gitti, Harun'la. Ailesi merak ediyormuş. "İlle getir kızı da bir görelim!" demişler. Bir hafta sonra geleceğini söylemişti ama on gün oldu, daha gelmedi. Biz de merakta kaldık. Nişanlısının ev telefonu olsa arayacağız ama yok."

Bir hafta kadar daha geçti. Mankenden haber yoktu. "Acaba okulu mu bıraktı? Evleniyorlar mı?" diye düşünüyordum ki Handan'a rastladım:

"Manken geldi mi?" dedim.

"Ay! Sorma onun başına gelenleri!" dedi

"Ne oldu?" dedim, merakla.

"Nişanlısından ayrılmış. Devamlı ağlıyor. Bir şey söylemiyor. Aklını yemiş gibi!"

"Ne olmuş ayrıldıysa? Nişanlılık; evlenme düşüncesiyle bir araya gelme ve birbirini tanıma dönemi değil mi? Anlaşamamışlar, ayrılmışlar. Ne var bunda?"

"Öyle değil! Öyle değil! .. Ah! .. Nasıl anlatsam, bilmem ki!"

"Anlatsana! Benden mi gizliyorsun? Ne olmuş?"

"Bak! Kimseye söyleme sakın!"

"Tamam, söylemem. Hem bana ne? Kime söyleyeceğim? Herkes her şeyi biliyordur zaten, bir ben bilmiyorumdur."

"Tabii ayıldı, kulaktan kulağa! O bilmiyor bunu. Bir arkadaşı biliyor zannediyor. Nevin var ya... Hemşerisi... Ona demiş. Biz de bilmiyormuşuz gibi teselli ediyoruz ama mahvolmuş kız! Görsen tanıyamazsın! Okula da gelemiyor. Odasında ağlıyor sadece. Ya da sabit bir yere bakıyor, dalıp gidiyor. Mümkün olduğu kadar yalnız bırakmamaya çalışıyoruz, delirmesin diye. Ailesinin de haberi yok. İntihar etmesinden korkuyoruz."

"Anladım gibi bir şey de... Düşündüğüm gibi mi acaba?"

"Yok! Öyle olsa, öp de başına koy! Nişanlısıyla değil..."

"E?"

"Senin anlayacağını; nişanlısını bunu alıyor, düğüne diye Adana'ya götürüyor. Ne düğün var ne bir şey! Evine de götürmüyor. Otobüsten iner inmez, onları karşılayan bir adamla tanıştırıyor. Yüzüğü çıkarıp, adamın parmağına takıyor ve kıza: "İşte senin nişanlın bu! Hadi bakalım gidin şimdi!" diyor. Kız, neye uğradığını anlayamıyor. Adana'nın ortasında bir başına kalıyor. Ne yapsın? Takılıyor adamın peşine! Gerisini

bilmiyoruz. Gerisi ağlama, inleme, kendine işkence... Düzeliir mi? Düzelmez mi? Bu kadarını öğrenebildim. Başından neler geçti, nasıl kurtuldu, nasıl geri geldi, bilmiyoruz.

"Ya yüzük? Hâlâ parmağında mı? "

"Evet. Ona bakıp bakıp ağlıyor ya zaten."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0008

Onur Bilge

0009 - DEFİNE

Onur BİLGE

Bir sorunumuz olunca Necmettin Dede'ye giderdik. Güngörmüş, bilge kişilikli bir ihtiyardı. Akademinin karşısındaki sokak içinde, ahşap, yıkık dökük, kendisi gibi asırlık, çok geniş, iki katlı, altı odalı, iki salonlu, çift mutfak ve banyolu, arka taraftaki ortası havuzlu ağaçlarla gölgelenen, çiçeklerle gülümseyen güneşli bahçesinde; kileri, kümesi, hattâ kuyusu bile olan eski konaklardan olmasına rağmen, kullanılamayacak hale geldiğinden sudan ucuza tuttuğu bir evde otururdu.

Buraya üç ay kadar önce taşınmış, çok yaşlı ve hasta olduğu için bakımsızlıktan harabeye dönen bu koca binanın tamamını kullanılabilir hale getirememişti. Küçük bir kilim, tek kişilik sünger yatak, bir sandık kitap, tahta bavul, elektrik ocağı ve üç beş parça mutfak kabından ibaret olan eşyasıyla sağ taraftaki ilk odaya yerleşmişti. Girişte, kendisinin yaptığı, sağ duvara dayalı derme çatma uzun bir tezgâh vardı.

Bir gün bu sokaktan geçerken tesadüfen gördüm, onu. İki kanadını da ardına kadar açtığı kocaman giriş kapısının önüne küçük bir masa ve iskemle atmış, yumuşak ağaç parçalarından heykeller, süs eşyaları ve takılar oyuyordu. O kadar güzel şeyler yapıyordu ki bakmadan geçemedim! Minik insan ve hayvan figürlerinin yanı sıra çok ilginç küçük ev eşyaları, oyuncaklar, aletler bile vardı. Hepsisi de doğal rengi bozulmamış ağaçlardandı. Bazıları vernikli, bazıları mattı.

Kocaman bir ceviz içi vardı ki gerçeğinden ayırmak, sadece boyutuyla mümkündü. Aynı renk ve aynı damarlara sahip bir ağaçtan yapılmıştı. Seyretmeye doyamadım!

O gün ayaküstü, havadan sudan konuştuk, öylesine. Sonra bir kere de ziyaretine gittik. Kapının önünde çalışıyordu. Biz de içerden getirip, pencere kenarına koyduğu minderlere oturduk. Gözünü işinden ayırmadan konuşuyor, bir dakikasını boşa harcamıyordu.

Yumuşak, tatlı bir ses tonuyla konuşuyordu. Derslerimizi, başka neler yaptığımızı, okul bitince neler yapmak istediğimizi sordu. Kısa sorulara kısa cevaplar veriyorduk. Aslında biz onu tanımak istiyorduk. Bu ilk misafirliğimizdi. Hiçbir şey sormamayı yeğledik.

Hemen girişte, elektrik ocağında özenle çay demledi. Güler yüzle ikram etti. Çay değil, sıcaklık ve yakınlık içtik.

Konu konuyu açtı, sohbet derinleşti. Okuyamamıştı ama hayattan çok şey öğrenmişti.

"Sorunlarınız var mı sizi üzen bir şeyler falan? " diye sordu bir ara.

Bize bir şekilde faydalı olmaya çalıştığını anlamıştık. O nedenle Neşe, annesiyle arasında sorun olduğunu söyledi.

"Hangi konularda anlaşıyorunuz? " diye sordu. O da:

"Sabahları erken kalkamıyorum. O da kahvaltıyı hazırlıyor, mutlaka bir şeyler yememi istediğinden beni uyandırıyor. Israr edince bağıyorum. Sakin görünüyorum ama çok sinirliyim. Hele uykum bölününce, deliye dönüyorum! " dedi ve devam ettiler:

"Sadece bu kadar mı? Başka sorun yok mu? "

"Yok. Sadece sabahları tartışıyoruz. Hem de her sabah! "

"Peki, sen ne yapıyorsun geceleri? Ders mi çalışıyorsun? "

"Hayır! Dersi, derste öğreniyorum zaten de eve dönünce şöyle bir tekrar ediyorum, yetiyor."

"O halde geç yatmanın, çok önemli başka bir sebebi olmalı. Nedir o? "

"Televizyon seyrediyorum. Kapanıncaya kadar ekrandan gözümü ayıramıyorum. Sonra da teyp veya radyo dinliyorum, oyalanıyorum. Uykum kaçıyor."

"Sence doğru olan hangisi? Sabahlara kadar oturmak, akşama kadar yatmak mı, yoksa biraz geç de olsa, belli bir saatte yatıp, sabahın güzelliğini doyasıya yaşayarak, aile fertleriyle birlikte kahvaltı etmek, üzmeden üzülmeden güne huzurlu bir şekilde başlamak mı? "

"Tabi ki doğrusu, ikinci şık da... Alışmışım bir kere, işte! "

"Eskiden kızlar on bir on iki yaşlarına geldiğinde, sabahları erkenden kalkmaya, kahvaltı hazırlamaya alıştırılırlardı, "Yarın bir gün el ocağı yakacak, şimdiden alışsın da kocasını işe, çocuklarını okula aç göndermesin! " diye. Şimdiki anneler kızlarına kıyamıyor, kendileri hazırlıyorlar. Hanım kızlarımız da kalkıp yemeye üşeniyorlar. Ne zaman yardımcı olacaksın, annene? Gelin olup gittikten sonra mı? "

"O zaman, kendi işlerime yetişemeyeceğim! "

"Tabi ki öyle olacak. Erkenden kalkacaksın, hem kendi ihtiyaçlarını gidereceksin hem de bakmakla yükümlü olduğun kişilerin ihtiyaçlarını... Bebeğini bile annene getirip bırakacaksın, daireye giderken, değil mi? En güvenilir kişi... Gözün arkada kalmaz. O halde o sana daha çok lazım. Şimdi birazcık fedakârlık etsen, onu da kendini de üzmesen olmaz mı? Şimdi bana söz ver bakalım! Her gün yarım saat önce yatmaya başlayacak mısın? "

"Deneyeceğim."

"Birden bire: "Şu saatte yat, uyu! " demedim sana. Yavaş yavaş uyku düzenini annenin isteğine göre ayarlamaya çalışmanı tavsiye ettim. Sonra da televizyon kapanınca hemen ışığı kapatıp, yatmalısın! Uyuyamasan da dinlenirsin. Her sabah tartışmak, güne yorgun, asabi ve bedbin başlamak demektir. Bu seni yıpratır."

"Ah! Bir yapabilirsem! "

"Önce istemelisin. Yani belleğindeki minicik saati kurmalısın. Her şey beyinde başlar, beyinde biter. Siz aydın kişilersiniz. O işi gayet güzel yapabilirsiniz. Yeter ki isteyin."

"Annem, her gün dakikası dakikasına sabah namazına kalkıyor. Hiçbir gün saat kurmuş değildir."

"İşte gördün mü? O, bu işi öğrenmiş. Hem sen ne kadar şanslısın! Baksana, benim ne kahvaltı hazırlayanım ne de hazırlayacağım kişiler var! Senin gibi bir kızım olsaydı, benden önce mutfağa girseydi, kızarmış ekmek ve çay kokularıyla uyansaydım! Senin

yetişkin bir kızın olsaydı, böyle bir olayı haftada bir kez olsun yaşamak istemez miydin?
Haydi, ayda bir olsun! ”

”Kim istemez? ”

”Sen istemiyorsun, işte! O hazırlıyor, belki de yalvarıyor, kalkmıyorsun.”

”Tamam, tamam. İkiniz de haklısınız. Benim erken yatıp, uykumu almam lazım. Bir gün de ondan önce ben hazırlayayım, bakalım ne yapacak! ”

”Ben çok seviyorum gençleri. Ne kadar olgunlar! Sağlıklı düşünüp, güzel kararlar alıyorlar. İş, uygulamaya kaldı. Bundan sonrası, sana ait. Konuştuklarımız boşa gitmesin! Bir işe yarasın.”

”Seninle konuştuktan sonra hatanın bende olduğunu anladım. Bana bunu ne kadar güzel, ne tatlı bir dille anlattın! ”

Bu olaydan sonra sık sık uğramaya başladık. En basitinden, bizim için en büyük olay olan aşka kadar, anlatılabilecek her derdimizi onunla paylaşmaya alıştık.

O gün, orada bir saat kadar kaldıktan sonra istemeye istemeye kalktık. Öğleden sonraki ilk derse yetişecektik. Biraz uzaklaşınca, ilk babamdan duyduğum ve yeri geldikçe evde kullanıldığı için aklımda kalan, Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri'nin ölümsüz dizelerini okudum, Neşe'nin de ezberlemesi için sınıfa girinceye kadar tekrarladım:

”Harabat ehlini hor görme zâkir
Defineye malik viraneler var.”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0009

Onur Bilge

0010 - ViRANE

Onur BİLGE

Orçun, talebe cemiyeti başkanıydı. Herkesin Ağabey dediği, yirmi beş yaşında olmasına rağmen, otuz yaşlarında zannedilen, devam mecburiyeti olmadığı için, derslere devam eden öğrencilerin en ağırbaşlısı, en aktifiydi. Herkese sözü geçerdi. Yanında her zaman beş on kişi olurdu. Ayağa kalktı mı erkeklerin hepsi kalkar, gerektiğinden çok sayarlardı. Tuhafıma giderdi.

Akşam İstatistik sınavımız vardı. Onun için bizimkiler, tam kadro gelmişlerdi. Okulun etrafı öğrenci doluydu. Orçun'la grubu da Demli Çay Bahçesi'ndeydi. Onu görünce hemen yanına gittim:

"Biraz görüşebilir miyiz, Orçun? " dedim. Hemen:

"Tabi bacım! Hayırdır, İnşallah! " dedi.

Biraz ilerideki masaya geçtik:

"Çay? " dedi.

"Demli olsun, gözlerimi açamıyorum, çok uykusuzum. Bak sana ne diyeceğim! "

"De bakalım! "

"Hani bir ara sana yaşlı bir adamdan bahsetmiştim. Necmettin Dede'den... Hatırladın mı? "

"Kimdi o? Hatırlatsana biraz."

"Hani Neşe'yle gittiğimiz, Akademi'nin karşısındaki ağaç oyan dede... Hani biblolar, oyuncaklar falan..."

"Ha, evet! Hatırladım. Harabede kalan..."

"Evet, işte o! Onunla konuşsak, o evi temizletsek, yurt parasını ödemekte zorluk çeken erkek arkadaşları oraya yerleştiresek? Hem dede o yaşta canını dişine takarak çalışmaz, sadece can sıkıntısından yapar o yaptıklarını. Çocuklar az da olsa bir şeyler ödeseler, ona yeter de artar bile. Ev, altı oda... Kocaman iki salonu var. Sadece son derece harap ve pis... İhtiyacı olan arkadaşları toplayalım, içindeki çöpleri attıralım, süpürtelim, yıkatalım, sildirelim; bak, nasıl olacak orası! Ne dersin? Hepimiz evlerimizden bir şeyler getiririz. Eve benzer. Babaannenin yurdundan bin kat daha iyi olur. En azından ferah! Hem biraz para kazanır hem çocuklar ona can yoldaşı olur; yaşama zevki verir. Yalnız, uyumlu kişileri seç. Gerçi seni bilirler, hiç biri baş kaldıramaz da... Beş altı kişi olmayacaklar ki! Yirmi kişi bile barınabilir orada rahat rahat. Ancak, asayişi sağlayabilmek için başlarına senin gibi birini koymak lazım."

"Çayın soğuyor. Hem iç hem konuş."

"Konuşma sırası sende. Ben diyeceğimi dedim."

"Peki, kiralanan ev başkasına kiraya verilir mi? "

"Aferin sana! Yusuf Nihat Atlı'yı iyi dinlemişsin. Hukuku bırak. Onu ben halledeceğim. Olur mu, olmaz mı? Ne diyorsun? "

"Olur da olmaz da... Önce evi bir görelim. Dedeyle konuşalım. Sonrası kolay! "

"O zaman şimdi gidelim! Derse elli dakika var."

"Haydi bakalım! Yaptın yine yapacağını! Kandırdın ya beni. Dedeyi de kandır da görevim marifetini."

Konuşarak gittik. Dede, her zamanki yerindeydi. Önünde oyuncakları... Hayat başa mı sarıyordu ne?

"Kolay gelsin, dede! " dedim. Ona ilk defa böyle hitap ediyordum. Önce hayretle yüzüme baktı. Sonra gülümsedi. Dudakları titriyor, gözlerinin içi, gülüyordu. Devam ettim:

"Bak, sana kimi getirdim! Bu Orçun! Bizim talebe cemiyeti başkanı..."

"Gel bakalım delikanlı! "

"Selamün aleyküm dede! Nasılsın? "

"İyi evlat, nasıl olsun? Yuvarlanıp duruyoruz işte! "

Birer tabure getirdi, yeni yapıldığı belliydi. Lafa bir yerlerden başlamak amacıyla, cevabını bildiğim halde sordum:

"Sen mi çaktın bunları? "

"Evet ya... Sizler geliyorsunuz, oturacak yer yok."

"Dede, diyorum ki istersen senin bu evini temizleyelim. Boyayalım, eşyalar koyalım. Ne dersin? "

"Çok para ister, çok! Benim gücüm yetmez ona."

"Sen onu bize bırak. Senden sadece izin istiyoruz, para değil."

"Nasıl olacak o iş? "

"Sen izin ver hele! Ondan sonra gör, nasıl olacağını! "

"Benim odama dokunmayın da ne yaparsanız yapın! Benim için fark etmez. Öyle de olur, böyle de... Bu ömür buraya kadar geldi ya bundan sonra öyle de biter, böyle de... Hayat boyu rahatımı aramadım ben. Nasıl yaşamış İslam Peygamberi? Eş yok, evlat yok. Bir canım var. Bir lokma, bir hırka... Derviş hayatı..."

"Dede, yarın hemen başlayacağız biz. Sen işine bak. Hiç karışma. Bitince çok beğeneceksin! "

"Ne gereği var çocuklar? Bir sürü zahmete gireceksiniz benim için."

"Mekânı beraber kullanıyoruz sayılır. Her gün buradayız. Biraz da bize ait... İçi dışı, her yeri tertemiz ve bakımlı olsun; içimize sinsin! "

Orçun'un da yüzü gülüyordu. Bir süre aralarında konuşup, birbirlerini tanımaya çalıştılar. Sonra da beraberce evin her yerini gezip, geldiler:

"Orçun, nasıl buldun evi? Olur, değil mi? "

"Epey işi var. Bazı yerleri göçmek üzere... Oralar elden geçecek, sağlamlaştırılacak. Çatı beş altı yerden akıyor olmalı ki tahtaları çürütmüş. Çatı aktarılacak. Kırık camlar değişecek. Ağır bir rutubet kokusu var içerde. Badana boya kolay... Bursa'nın tahtakuruları meşhurdur. Binayı baştan sona ilaçlamak, bir müddet her yeri kapatmak lazım... Tamirat bitsin, camları takılsın, ondan sonra..."

"Bahçe nasıl? Beğendin mi? Ağaçlar birbirine girmiş, çiçekler nefes alamıyor. Budattıracağız. Çocuklardan biri ikisi anlar bu işlerden herhalde. Herkes bir yere el atsa, bir haftada evin yüzü güler, değil mi? "

"Bir hafta, iki hafta... Orası belli olmaz. İşin içince girince belli olur, ne kadar zamanda biteceği. Haydi, şimdi gidelim, sınava geç kalıyoruz! Allahısmarladık, dede! Hoşça kal!"

"Dedem, dedem, dedem! Dua et bize! Derslerimizi verelim, bütün işlerimiz kolaylaşsın! Haydi, hoşça kal! "

"Siz de bana dua edin de sizin gibi genç olayım! Haydi bakalım, güle güle! Allah yardımcınız olsun! "

Yolda Orçun, dedeye projemizden neden bahsetmediğimi sordu:

"Merdiven basamak basamak... Yavaş yavaş olur, olacak, olmalı, oldurmaliyiz. Birden bire o kadar yüklemeye yapamazdım." diye cevap verdim. Sonra da sesli düşünmeye başladım:

"Emeğimiz ve harcamamız boşa mı gider? Neden gitsin? En azından temiz bir mekânımız olur. Emeğimiz olduğu için daha rahat girer çıkarız. Nasılsa boş bir yer, değerlenmiş olur. Pastanelere, çay bahçelerine para yetiştirmeye çalışacağımıza, bir şeyler alır, burada pişirir, garibanları da doyururuz. Bu durumda orada kabuklu yumurta yenmez! İçeri girince evhamdan mı, tozdan mı, yılların mikrobundan mı nedendir, kaşınmaya başlıyorum. Her tarafım kabarıyor! Eve gidince dezenfektanlı suyla yıkıyorum, inanmazsın! "

Sınavdan çıkınca, grubu kantinde topladık. Evin durumunu ve yapılması gereken işleri kabaca anlattık. İçlerinden birisi:

"Çatı aktarmak kolay! " dedi. Ben anlarım o işten. Bizim evin damını kaç kere aktardık, babamla. Birkaç tane beş onluk tahta aldık mı tamam; merak etmeyin! "

Süpürge, faraş, testere, budama makası, deterjan, kova, hortum, temizlik bezleri gibi aklımıza ne geldiyse, uzun bir liste yaptık. Böyle şeylere para veremiyorduk. Kim neyi, nereden temin edebilecekse söyleyecek ve sabah gelirken getirecekti. Kısa

sürede görev dağılımı yapıldı. Kim ne getirebilecekse, aklına yazdı, ben de onun adını o nesnenin karşısına yazdım.

Kararlaştırdığımızı göre, ne alacaksak, ne bulacaksak, bugünden sağlayacaktık. Ertesi gün cumartesiydi, akşama kadar çalışacaktık. Pazar günü her yer kapalıydı. Sabah sekizde hepimiz okulda olacak, hep beraber gidecektik. Önce içerdeki kalıntılar atılacak, her yer yıkanacak, iyice temizlenecekti. Sonra da aramızda para toplayıp, tamirat için malzeme alacak, camları taktıracaktık. Badana ve boya işi sonraydı.

Görüştüğümüz kişiler de sözlerinin geçtiği en yakın arkadaşlarını getireceklerdi. Bir an önce başlayıp bitirmek istiyorlardı. Ahmet:

"Enerjimizi sokakları arşınlamaya harcayacağımıza, faydalı bir işe harcarız, sevap olur!" diyordu. Hiç biri asıl niyetimizi bilmiyor, sadece dedeye yardım edeceğimizi zannediyorlardı.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0010

Onur Bilge

0011 - ÖLÜM

Onur BİLGE

Neşe eve geldiğinde kapıyı çalmış, açan olmayınca anahtarıyla içeriye girmiş. Odalara bakmış, kimse yok... Mutfağa girmiş ki bir de ne görsün! Annesi oracığa düşmüş kalmış. Baygın zannetmiş. Hafifçe sarsarak: "Anne! Anne! " diye seslenmiş. Bir tepki alamayınca ve ses gelmeyince, öldüğünü anlamış. Kapının önüne çıkarak bağırmağa başlamış! Komşular toplanmış. Yapacak bir şey yok. Olan olmuş, ölen ölmüş.

Eve döndüğümde, annem: "Telefon geldi, Neşe'lere gittim. Annesi... Ölmüş! Başımız sağ olsun! Kalp krizi! Neşe perişan! Aile felaket yaşıyor! Yarın defnedilecek. Sabah oraya gideceğiz. İyi ki pazara denk geldi. Beraber gideriz." dedi. Nutkum tutuldu! Olduğum yere yığıldım!

Vakit çok geçti. Telefonla başsağlığı dilenmezdi. En yakın arkadaşımdaydım. Annem zaten gitmiş, uzun süre yanında kalmıştı. Sabahı beklemekten başka yapılacak şey yoktu. Ne düşünebiliyor, ne rahat edebiliyordum. İçimde bir sıkıntı... Kadın gözlerimin önünden gitmiyordu. Birlikte olduğumuz zamanlar, aramızda geçen konuşmalar, gülüşü, davranışları... Bir türlü etkisinden kurtulamıyordum.

Sabah uyanır uyanmaz, hemen bir şeyler atıştırdık ve abdest alıp, onlara gittik. Evin içi dışı kadın doluydu. Bahçenin bir bölümünü çarşafarla kapatmışlar, fakat üstü açıktı; cenaze yıkanıyordu. Merdivenleri çıktım, tam kapıdan gireceğim, kapalı bölüme doğru baktım. Oradan cenaze ve yıkayanlar görünüyordu. Bir süre duraladım ve seyrettim.

Hanife Hanım'ı tenesire upuzun uzatmışlar, üzerine bir peştamal örtmüşler; ıpslak... Saçları, yüzü köpük içinde... Birisi su döküyor, ölü yıkayıcı da sabunlu lifle hareketsiz vücudu yıkıyordu. Kadın, tamamen savunmasızdı.

Bakma, görme, konuşma, kırırdama ve müdahale hakkı ondan alınmıştı. Heykel gibi, cansız bir manken gibi yatıyor, ağzına, burnuna, kulaklarına köpükler, sabunlu sular doluyordu ve bu durumdan rahatsızlık duyup duymadığı hiç belli değildi. Suyun sıcak veya soğuk oluşunu umursuyor muydu? Utanıp, örtünme ihtiyacı duyuyor muydu? Saçları dağılmıştı, ayakları, kolları öylesine zavallı duruyordu ki!

O anda ne kadar çaresiz olduğumu düşündüm. Acaba, acaba bir tek Kelime-i Şehadet, bir "Estağfirullah el Azim! " veya bir "La İlahe İllallah! .." sözü onu cehennemden kurtarabilecek olsaydı, onun bu sözlerden gerekeni bir kez söylemesi için izin verilirdi miydi? Ya da bir kez tüm iman gücüyle ve samimiyetiyle, yüreğinin kökünden "ALLAH! .." deme hakkı ona tanınır mıydı?

Süleyman Çelebi'nin "Bir kez Allah dise aşk ile lisan, dökülür cümle günah, misli hazan! " deyişi aklıma geldi. Tut ki böyle bir fırsatı değerlendirmek için bu hak, yani birkaç saniyelik zaman, bir kereye mahsus olmak kaydıyla da olsa, ona verilir miydi?

O anda, aklımı oynatacak gibi oldum! .. Ürperdim ve anlatamayacağım kadar üzüldüm!
..

İlk kez, ölümü bu kadar yakından gördüğümden, bir an için onun yerine kendimi koydum ve hesap vermenin haşyetiyle sarsıldım, şoka girdim! ..

Oradan, merdivenlerin kalanını nasıl çıktığımı, içerdeki kalabalık arasında oturan annemi nasıl bulduğumu bilmiyorum! .. Ayağa kalkıp, kucakladı beni ve bağrına bastı:

"Aman Ya Rabbi! .. Ölüm nasıl bir şey! .." diye ağlamaya başladım. Sırtımı sıvazlıyor, yatıştırmaya çalışıyordu:

"Sakin ol! Sakin ol! Kendini bırakma! "

Bir süre öylece kaldık. Sonra o yavaşça yerine otururken, yere diz çöktüm, başımı kucağına gömüp, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam ettim! ..

Bir süre sonra, sakinleştim. Fakat hâlâ gözlerimi kocaman kocaman açıp, ölümün dehşetini seyretmekte olduğumu fark ettim! "Ölüm, en iyi vaazdır! " sözünü anımsadım. Teneşirde, insanın aczini düşündüm.

Artık, arkadaşımın annesinin ölümüne üzülüyordum. Ne kadar aciz, ne kadar acınacak halde olduğuna ve olduğumuza ağlıyordum! İşte, Rabbimin huzuruna çıkmaya hazırlanıyordu; yapayalnız, güçsüz ve son derece zavallı! ..

Yapayalnız dünyaya geliyoruz. Doğarken başlıyor sıkıntımız, acılarımız. Ruhsal ve bedensel acılarımızı yapayalnız çekiyoruz. Üzüntülerimizi yapayalnız yaşıyoruz. Yapayalnız can verip, kabre yapayalnız giriyoruz. Yapayalnız haşır olacağız. Hesap vermek için, Allah'ın huzuruna yapayalnız çıkacağız. O huzurda yapayalnız, çaresiz, aciz, en acınacak durumda olacağız.

Elimizde ne var? Ne yapabiliriz? Nereye kadar? Teslim olmaktan başka çaremiz var mı?

Babamın halasının dedikleri geldi aklıma:

"İslamiyet, teslimiyettir! Allah'ın iradesi karşısında, kulun iradesinden söz edilebilir mi? Olacak olan olur, ölecek olan ölür! Neyi, ne kadar değiştirebiliriz? Kabullenmekten başka çare var mı?

Körü körüne kadercilik değil, bahsettiğim. Akıntının kuvvetli oluşu, insanın aczi...

İnsan, merhamete muhtaç... Allah'ın merhametiyle yaşanabilir. Kurulu bir düzene doğan insan, yaşam için gereken ortam sağlanmış olduğu halde, ihtiyaç sahibidir. Bütün ihtiyaçlarından Allah haberdardır, onları Allah giderir. Ne kalbini çalıştırabilir, ne de beynini... İlahi elektrik kesiliverirse? Oysa her an kalbini bir attıran, hücrelerini yenilettiren vardır. Allah, her an insanladır. İnsansa başkalarıyla... Gafil! ..

Sanki Allah, bizi nimetlerle donatmaya mecburmuş gibi, hamd etmeyi bilmeyiz. Birisi hatırımızı sorsa, teşekkür ederiz. Kulun Allah'a borcu, tüm yakınlığıyla "Hamd olsun! .." demektir.

"Hamd olsun! .." diyen, Allah'tan razı olduğunu bildirmiş olur. Elindeki nimetleri görür. Neler vardır elinde! "Hamd olsun! .." diyerek, hoşnutluğunu bildirir, nimetlerin şükrünü yapmış olur. Elindekilerin farkına vardığı için mutluluk duyar. Bu, bardağın dolu kısmını görmek demektir. İnsan, iki cihanda da mutluluğu ister. Mutluluk, hissedebilenindir. Mutluluğu hissedebilmenin yolu, nelere sahip olduğumuzun farkına varmak, Nimetleri vereni görmek, nimetlerin inmiş olması, devamı ve artması için hamd olarak karşılığını sunmaktır. Allah'tan razı olduğumuzu bildirdiğimiz zaman, Allah da bizden razı olur. Maksat bu değil midir? "

Bu düşünceler içindeyken cemaattekiler, bir bayan idaresinde Tevhit'e başladılar. Ben de katıldım. Bir ben mi? Tam arkamdaki üstü örtülü kafeste iki muhabbet kuşu vardı, onlar da bizimle başladı, hiç susmamacasına! Durduğumuz zaman susuyorlar, başladığımızda yine aynı coşkuyla adeta zikrediyorlardı.

O gece, günlük olayların etkisiyle olacak, o kadını kabirde gördüm. Her tarafı tesettüre girenler gibi örtülüydü. Bir ses, korkunç bir biçimde şöyle dedi:

"SOYUN! .."

Zaten örtülü bir hanımdı. İbadetlerini yapmaya çalışıyordu. Kim soyacaktı? Neden? Kimdi sesin sahibi? Bilmiyorum. Kan ter içinde uyandım! .. Bir daha da uyku tutmadı. Haşyetullah, bu olsa gerekti. Aklıma, bir caminin önündeki karatahtadan okuduğum, kısacık bir ayet geldi:

"Allah'tan, gerektiği gibi korkun! .."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0011

Onur Bilge

0012 - ÖMÜR

Onur BİLGE

Cenazeden geldiğimiz gece, yaşadıklarımın bilinçaltına işlemesi nedeniyle gördüğüm rüyanın etkisiyle tere batmış halde uyandıgımda, yatağımda döndüm durdum. Düşünce zinciri, kuyu çıkığından boşanırcasına yerin dibine akıyor, sesi sarnıçlarda yankılanıyordu! Toprak altında kaç kademe varsa, hepsi birden dile geliyor, kabir azabında çıkan sesleri hayal ettiriyordu! Aklımdan arka arkaya anılar, duygu ve düşünceler kâbuslar halinde geçerken, bir sağa bir sola kıvrılıyor, kıvranıyordum!

Ölümü, bugünkü kadar büyük ve kalın camlı bir büyüteç altında seyretmeden önce, yaşayıp tüketmekte olduğum ömür ve önemi, günlük hayatta hiç aklıma gelmezdi. Daha önce nefessiz kalan birini hiç görmediğim için sürekli nefes alır da nefes almanın ne kadar önemli olduğunu fark etmezdim bile. Çünkü o kadar doğaldı ki yaşamak! Hayatın durduğu yerde, en az ömür kadar doğarken, yadırgadığım ölümdü.

Elimi, kolumu, ayağımı, gözümü, beynimi, her organımı kullanırken de nasıl kullanabildiğim aklıma gelmezdi. İsteddiğimde, kendiliğinden olmaktaydı. Hareketsiz ve savunmasız yatana görmeden önce, yaşamakta olan herkes için normaldi, bütün bunlar. Yeşerteni, soldurana, yaratana, öldüreni, bu düzeni döndüreni, canlılığın kaynağını hiç böylesine hissetmemiştim! O nasıl bir gücü ki her an her şeye hâkim ve her yaratılan ona ramdı?

“Hayat buza yazılı, ölüm kayaya kazılı! ”

Çenaze kalktı, yerine yerleşti ama benim aklım, allak bullaktı! Ölüm, o kadar yakınımaya geldi ki hayatla yan yanaydı artık ve iki dünya arasında sadece incecik bir zardı. Artık, yaşam penceresindeki ölüm tülünün arkasındaki gerçeği rahatça seyredebiliyordum.

Yunusun, mezar taşlarına hece taşları dediği gibi gözümün önünden gitmeyen mezarlıktaki hece taşlarından ölümün öyküsünü okuyabiliyordum.

“Yûnus der ki, gör takdîrin işleri,
Dökülmüştür kirpikleri, kaşları,
Başları ucunda hece taşları,
Ne söylerler, ne bir haber verirler! ..”

İnsan, yapayalnız geliyordu, o üç karanlığın içinden. Yapayalnız, aciz, zavallı, ıslak, aç ve ağlayarak... Yapayalnız çekiyordu tüm acıları. Kaderini yapayalnız yaşıyordu, kalabalıklar içinde olsa bile. Bir o vardı, bir de sahibi olan Allah...

Diğerleri mi? Canlı cansız, gördüğü görmediği, bildiği bilmediği, tanıdığı tanımadığı her şey, hiç bir şeydi. Var gibi görülenler, tümüyle yoktu. Var olmak zordu aslında; ölmek ne kadar da kolaydı! Doğmak için bile dokuz aya ihtiyaç varken ölmek tek nefeslikti, anlıktı.

Kolay kolay kendime gelebilecek gibi değildim. Ne yediğimin içtiğimin tadı tuzu vardı, ne ders çalışabiliyor, ne de hayattan zevk alabiliyordum. Ne kadar zamanda atabilirdim bu kasveti üstümden? Kim, nasıl yardım edecekti bana?

Annem çok ölüm görmüş. Zamanla kabullenmiş. “Takdir-i İlahi! ” der, geçer. Evet, öyledir de akıl nasıl alır? Nasıl dayanılır? Onu bir daha hiç göremeyeceksin. Sevdiğin

varlığın, istenmeyen bir madde oluşuna tanık olacaksın ve onun da çürüyüp yok olacağını bileceksin.

Babam, dünya hayatının bir oyun, bir eğlence olduğunu söyler, cazip görünüşüne aldanmamamı, ayağımı denk almamı öğütlerdi:

"İnsanlar, dünyayı lunapark gibi görürler. Sanki eğlenmeye gelmişler. Yer, içer, gezerler... Çarpışan otolara binmiş gibi kullanırlar, beden arabalarını. Sevinç ve coşku içinde, çılgınca sürerler. Seçtikleri müzikle, kolları camdan dışarıda, istedikleri gibi gezer tozarlar. O kadar hızlı yaşar, o kadar hızlı giderler ki ölüme, gafletteyken!

Dünya hayatı, ne kadar uzun olursa olsun; bir saman yığını gibi bir anda yanıp, bitiverir! İnsan, ne kadar yaşarsa yaşasın, hiç yaşamamış gibi hisseder: "Daha dün çocuktum, ne çabuk bu hale geldim? Zaman nasıl da geçti! " der.

Her bebek, solucanın besini olarak doğar.

Doğar, büyür, evlenir, çocukları, torunları olur, yalandır. Ölür, yalandır. Kıyamet kopar, topraktan çıkar, yalandır. Ne zaman Allah-ü Teala'nın huzuruna gelir, işte yalnız O Gerçek'tir! .. Hak'tır, Hakikat'tir! .. Tek Hakikat vardır. O, Allah'tır! ..

Yeryüzünde ve gökyüzünde ne varsa, yalandır, yoktur, yok olmaya mahkûmdur. Bir tek kalıcı vardır, yalan olmayan... O, Allah'tır! " derdi, sohbetlerinde.

O kadar çok dinlemiştim ki ondan bu sözleri, artık ezberlemiştim ama hiçbir zaman, bugünkü kadar iyi anlayamamıştım.

İnsan ölünce neler olduğu geldi aklıma. Kendi kendime mırıldandım:

"Hiç ölmeyecekmiş gibi çalışacaksın, kazanacaksın, biriktireceksin, yaşayıp bir ömrü tüketeceksin, bir de bakacaksın ki elinde hiç bir şey kalmamış!

Önce takılarını, mücevherlerini, paranı alacaklar, sonra da giysilerini çıkaracaklar, doğduğun gibi soyacaklar, çırılçıplak bırakacaklar. Doğarken kundağa sardıkları gibi, kefeneye saracaklar, kokmasın diye çıkarıp atacaklar, kendi evinden.

Arsalar, tarlalar, yapılar, tapular, yeryüzündeki bütün kapılar arkada kalacak. Bir tek kapı olacak önünde, kabir kapısı! Ruhun, Berzah Âlemine, bedeninin toprağa... Ne kaldı senden ki: "Ben! Ben! " diyorsun, benlik içinde? "

Küçükken çok canım sıkılırdı. Annem, şarkı türkü söyleyerek dikiş dikerdi, onu seyredirdim. Çok mutlu görünürdü, hiç canı sıkılmazdı. İşlerini yetiştiremezdi ki! Benimse hiç işim yoktu. Ne yapacağımı bilmezdim:

"Canım sıkılıyor! " diye sızlanırdım.

"Canını geniş yere koy, sıkılmaz o zaman." derdi.

"Oda dar mı? Bahçeye koyayım o zaman."

"Burada kal. Orada sana bakamam. Ablan gelinceye kadar bekle. O çıkarır seni."

"O geç gelir. Arkadaşım da yok. Çok canım sıkılıyor! "

"Bir şeyler yap. O zaman canın sıkılmaz. Bak, benim hiç canım sıkılıyor mu? "

"Ne yapayım? Babam gibi gazete, kitap okuyamam, okumayı bilmiyorum. Senin gibi dikiş dikemem, onu da bilmiyorum. Oynamak istiyorum, arkadaşım yok. Canım sıkılıyor."

"Yani ne olsun isterdin? "

"Büyüme! "

"Keşke ben hiç büyümeseydim, hep senin kadar kalsaydım! Neden istiyorsun büyüme? Acelen ne? "

"Büyüklerin canları sıkılmıyor da ondan. Her şeyi yapabiliyorlar. Ben hiçbir şey yapamıyorum. Canım sıkılıyor."

"Vaktin çabuk geçmesini isteme. Büyüme için acele etme. Hayat bitiverir, sonra. Çocukluğunun tadını çıkar. Hep çocuk kal. Nasıl anlatsam sana? Bu yaşlarını çok arayacaksın! "

"Neden arayacağım? Ablamla ağabeyim her yere gidebiliyor. Siz de gidiyorsunuz, istediğinizde. Ben, şuradan şuraya gidemiyorum. Canım sıkılıyor işte. Çocuk olmaktan bıktım! "

"Bak sana bir masal anlatayım: Bir şehzade varmış. Çok canı sıkılmış. Padişah, oğlunun can sıkıntısını giderecek kişiye, istediğini her şeyi vereceğini söylemiş. Her yerde tellallar, davullar çalarak bunu ilan etmiş:

"Ey ahali! Duyduk duymadık demeyin! Şehzademizin can sıkıntısını giderene ne isterse verilecektir! "

Bunu duyan bir ihtiyar çıkmış gelmiş, saraya. Padişaha, oğlunun derdine derman bulduğunu söylemiş. Denemesi için kendisine fırsat verilmiş. Şehzade ile karşılaştırılmış. Adam ona, üzerine altın sim sarılı bir makara vermiş:

"Canın sıkıldıkça bu ipi çekeceksin, hayatın renklenecek. Ne kadar hızlı çekersen, o kadar hızlı ve güzel yaşayacaksın. Fakat dikkatli ol! Bu makaradaki değerli iplik, senin bütün ömründür. Hızlı çekip de çabucak bitirme! Sim biterse, hayatın bitmiş olacak! "

Şehzade sevinçle makarayı almış. İpi biraz çekmiş, can sıkıntısı geçmiş. Biraz daha çekmiş:

"Oh! .." demiş. "Hayat ne kadar güzel! .."

Çektikçe renklenmiş, hayatı. Çektikçe mutluluktan mutluluğa koşmuş. Fakat bir de bakmış ki bobinin sonu gelmiş! Makaranın tahtası görünürmüş. O zaman ihtiyarın sözlerini hatırlamış. Artık, yapılacak bir şey yokmuş. Ölüm gelmiş, kapıya dayanmış!

"Ama ben daha hiç yaşamadım ki! " diyebilmiş.

Karabasanlar içinde ne kadar boğuştuğumu bilmiyorum; hafızamda tekrarladığım masal bitince, birazcık huzur buldum ve içimi döküp rahatlamak için bir şeyler yazmak üzere kalktım.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0012

Onur Bilge

0013 - DÜŞÜNCELER

Onur BİLGE

Bazı geceler uykum kaçınca, sokak sessizliğe büründüğünde, perdeyi açıp, camın önündeki elektrik direğinin ışığında, pencerenin pervazına dayadığım orta boy bir sehpa genişliğindeki sert ve kalın bir karton parçasının üzerinde, elime geçen kâğıt parçalarına şiirler yazıyorum. Bu defa da aklıma geleni yazacağım, içimi döküp, beynimi boşaltacağım.

Nisanda yapraklanan dutların taze görünümüne, gece yağın çigle vuran ışık güzellik üzerine güzellik katıyor. Işıl ışıl gülümseyişlerini seyretmeye doyamıyorum.

Ağaçlar, hafifçe esen rüzgârın etkisiyle, ulvi bir atmosferde zikreder gibiler. Avuçlarını açmış, dua ederken, kendilerinden geçmiş, titriyorlar. Arada hızlanan veya başka yönden gelen rüzgârla, bir Mevlevi dergâhında zikreden dervişlerin, tefekküre daldıklarında cezbeye gelişlerini andıran titreyişler sergiliyorlar. Dalların eğilip, doğrulmaları esnasında yaprakların heyecanlı ürperişleri, onların da kendilerine has bir ibadet şekillerin olup olmadığını düşündürüyor.

Gecenin dördü... Sokakta 'çıt' yok! Sadece az önce süratle ve gürültüyle bir motosikletli geçti, o kadar. Hayat durmuş. Sanki herkes, her şey 'tıp' sesini duymuş, olduğu halde kalmış.

Duvar saatinin 'tik tak' sesleri büyüdükçe büyüyor. Her vuruşta, tüm hücreleriyle bir hecesini söyleyerek, biteviye: "Allah! Allah!" dediğini sanıyorum. Kalbim o ritimde zikrediyor. Son yaşadığım olaylar nedeniyle yoğun mistik bir havaya girdiğimden, bana her yaratılan ibadette gibi geliyor.

Hayalimde, yorgun ve yaşlı dünya da, hiçbir yere dokunmadan sessizce ve korkunç bir hızla dönerek sema yapıyor ve adeta Allah aşkıyla uçuyor! Ay da onun karşısında... Güneş, kendi feleğinde... Gökyüzünde ne kadar gök cismi varsa, birer semazen... Yıldızlar, sistemler, sayısız galaksiler... Tozu dumana katmışlar, yedi kat göklerde! Ne kadar gezegen varsa gözleri kapalı olduğu halde, çarpışmadan birbirlerinin içinden geçerek, akıl almaz karmaşıklıkta iç içe halkalarda, düşünülmemeyecek hızlarda dönerek zikrediyorlar. Yok bildiğimiz akıllarıyla tefekkür ediyorlar ki cezbeye gelmişler, duramıyorlar! Aynı Sevgili'ye âşık oldukları halde, birbirlerinin farkına varamayacak, hatta kıskanamayacak kadar duygularıyla meşgul, aynı tutkuyla sarhoş, tek Hükümrân'a ram, kavuşma arzusuyla evrenin sınırlarını zorluyorlar! ..

Biteviye sürecek değil ya, gün gelecek, duraçak sema. Darmadağın olacak! Öylesi bir vuslat, sessizce olamaz! O en muhteşem düğün şenliğinde, yerler gökler birbirine kapışacak! .. Davullar vurulacak, gümbür gümbür! .. Art arda havai fişekler patlayacak, sonsuzlukta ve âşıklar, Maşuk'una kavuşacak!

Fakat bu saatlerde yeryüzünde herkes, her şey put kesilmiş. Yatağım, yorganım, yastığım, eşya namına görülen, görülmeyen ne varsa uyuyor. İnsanlar, Uludağ, bulutlar, evler, cadde, elektrik telleri, telefon kabloları, kapı zilleri, pencere önündeki saksılar, içlerindeki çiçekler, ağaçlar, kaldırım taşları, asfalt, toprak, her şey... Akla gelebilecek ne varsa...

Belki de ben uyuyamadığım için uyutuyorum onları. Önce susturuyorum ses verenleri, sakinleştiriyor ve durduruyorum hareket edenleri, başlarını yastıklara koyuyorum, üstlerini örtüyorum; sallamadan, kıpırdamadan ninni söylüyorum.

Bir ben uyanığım, bir de duvardaki saat... Bende bir acayiplik olduğu kesin de soluğu kesik değil mi gerçekten her şeyin ve herkesin? Evlerin ışıkları sönmüş, perdeleri kapanmış; dükkânların kepenkleri inik, gözlerini kapatmışlar, derin uykudalar. Asfalt boylu boyunca yatağına uzanmış...

Bence pencereler evlerin gözleri, kapılar da ağızları... Gözle pencere... İki de dışa açılan görme araçları... Dışarıyı pencereden seyretmek, bu beraberlikle mümkün değil mi?

Evlere ne girerse, kapıdan, bedene ne girerse ağızdan... Kapılar ve ağızların trafik akışı oldukça yoğun... Şimdiyse akım durmuş, sımsıkı kapanmışlar.

Unutamadığım ölümün üzerimdeki etkisini saçmalayarak atacaksam, devam etmeliyim! Bana yatmak yok bu gece! Tekrar benzer bir manzarayla karşılaşmamak ve aynı korkuyu yaşamak ihtimalini dahi yok etmek için aklıma geleni yazmalıyım! "Korkulu rüya görmektense uyanık kalmak daha iyidir."

Ölüm, hiç bu kadar yakınım gelmemiştir. Bir ölünün aczini bu denli yaşamamıştım. Yattığım zaman sanki o oluveriyorum! Teneşirin üzerine uzanmışım gibi geliyor. Rahatsız oluyorum. Nerden de baktım! Keşke görmez olsaydım! Gözümün önünden gitmiyor.

Karşıda bir dairenin ışığı yandı. Geceler nelere gebe! Kim bilir neler gelecek neler gidecek her yeni günde! Bu zamanlarda görülen rüyalar nelerin habercisi!

"Rüya" dedim de aklıma geldi. On beş gün önce annem bir rüyasını anlattı bana:

"Bu gece Geyikli Dede'yi gördüm rüyamda. Türbesindeymişim. Kabrinde bir türlü rahat edemiyor, huzursuzluk içinde sağa sola dönüyordu. Yüz ifadesinden, canının son derece sikkın olduğunu anlaşıyordu. Neden acaba? Onu rahatsız eden bir şey mi var? Benden dua mı istiyor, bir şey mi olacak? Rüyama neden girdi, dersin? Bir Yasin okuyayım da ruhuna bağışlayayım bari." dedi.

"Hayırdır İnşallah! Zamanı gelince göreceğiz. " dedim. Onun, aşağı yukarı bütün rüyaları çıkar.

Annemin, 'Geyikli Dede' dediği yatırın bulunduğu yer, Bursa'daki Muradiye Camii'nin batısındaki, Fatih Sultan Mehmet'in doğduğu evin sokağıyla Beşikçiler Caddesi'nin kesiştiği yerdeki medresenin içinde küçük bir türbedir. Bursa'nın tanınmış evlialarından Geyikli Baba'nın türbesi, Muradiye İlçesi'nin Babasultan Köyü'ndedir. Bursalılar onu o kadar çok sevmişler ki bahsettiğim türbedeki zatı da aynı adla anmakta, yalnız bir farkla; 'Geyikli Baba' yerine, 'Geyikli Dede' demekteler.

Aradan birkaç gün geçti. Ev sahibimiz:

"Geyikli Dede'nin Medresesi, Halk Eğitim Müdürlüğü'nün kullanımına tahsis edilmiş. Orada biçki dikiş kursu açılacaktı." dedi.

On güne kadar devam eden hazırlık çalışmalarından sonra, Avlu Sokağın, Beşikçiler Caddesiyle birleştiği yerdeki bu küçük dergâhta, şarkılı türkölü oldukça kalabalık bir açılış töreni yapıldı.

Yapılan konuşmalarda böyle bir kursun ne kadar yararlı olduğu defalarca anlatıldı. Kurs öğrencilerinden olan çok yaşlı bir hanım, kendi dikişini kendisi dikmek konusunda yazmış olduğu şiiri, büyük bir heyecanla, biraz da yaşlılıktan zorla çıkan çok titrek bir sesle okudu. Daha sonra o kadın ve kız kalabalığı, sınıf haline getirilen medrese odacıklarına doluştu! Orası o günden sonra vızır vızır işlemeye başladı.

Tavandaki tahtaları sayarken geçmeyen zaman, yazarken ne kadar çabuk geçiyor! Muradiye Cami'inden ezan sesleri yükselmeye başladı bile. Sabah makamında okunduğu için diğerlerinden çok farklı bir huzur veriyor. İnsanlar, yumuşak ve sakin bir sesle uyandırılıyor. Aksine, akşam ezanı ne kadar hızlı okunuyor! Vakit dar olduğundan olsa gerek. Hemen sonra yatsı vakti giriyor.

İşte o bölüm, sadece sabah ezanın sonunda olan, diğerlerinde olmayan:

“Essalatü hayrün minen nevm...”

Burası o kadar çok hoşuma gidiyor ki! Müezzin bu kısmı okunurken, öyle bir mutluluk doluyor ki içime! Özellikle nevm sözcüğünü ahenkle söyleyişini ruhumla dinliyorum. O çok güzel, tok ve kendinden emin ses tonuyla: “Nevm! ..” derken o kadar içli bir şekilde vurguluyor ki!

Her duyduğumda, ne anlama geldiğini babama sorma niyetine girdim, sonra unuttum. Yine uykusuz kaldığım gecelerin birinin sabahında, defterimin arkasına kaydettim ve bir akşam ders çalışırken gözüm ilişti notuma ve merakla sordum:

“Sabahları okunan ezanlara ilave edilen bu cümlelerin anlamı ne baba? ‘Essalatü hayrün minen nevm’ ne demek? Yalnız, bana hatim indirmeye kalkma. Hiç vaktim yok, dinleyemem. Ders çalışacağım. Kısacık anlat.

“Kuran-ı Kerim’de namaz, ‘salât’ olarak geçer. Hayr, hayırdır... Nevm, Uyku demektir. O cümlelerin anlamı şudur: Namaz, uykudan hayırlıdır. Arzunuz yerine geldi mi, küçük hanım? Bundan sonra merak ettiğiniz konuları, kendiniz araştırın! Ayaklı kütüphaneniz kapandı.”

“Özür dilerim. İyi ki senin gibi kültürlü bir babam var! Ne öğrendiysem, temeli senden... Arkadaşlarım hukuki terimleri anlayamıyorlar. Kanun maddelerini açıklayabilmek için Hıfzı Veldet Velidedeoğlu’nun Osmanlıca-Türkçe sözlüğünü aldılar. Bense, öğrettiğin gibi, bilmediğim kelimenin köküne iniyorum, çözümlüveriyor, anlamakta güçlük çekmiyorum.” diyerek sarıldım ve yanaklarından doya doya öptüm!

O, her konuda kendisini yetiştirilmiş, çok yönlü kişiliğe sahip, eşsiz biriydi. Cumhuriyet öncesi çocuğuydu. O nedenle Osmanlıca tedrisat görmüştü. Arapça yazıştığı arkadaşları vardı. Harf Devrimi 1 Kasım 1928 de olmuştu. Babam o zamanlar öğrenimini tamamlamış, ilkokul öğretmeni olarak işe başlamış.

Bir sözcük sorsam, Arapçasını Farsçasını, eskisini yenisini anında sıralar, yetmezmiş gibi kelimenin köküne iner, imini cimini anlatır. O kadar etraflıca anlatır ki içime baygınlıklar gelir!

Evdeysem, namaz kılıyorum. Cami çok yakın. Ezanı duyuyorum. Duymasam neyse de, duyup da kılmazsam, Allah beni huzuruna davet ediyormuş da ben gitmiyormuşum gibi

geliyor. Ağır bir suçluluk duygusunun altında eziliyorum!

Sevabı çok fazla olduğu için olmalı, hiçbir şeye üşenmediğim halde namaz ne kadar zoruma gidiyor! Hâlbuki birkaç dakikalık iş!

Sabah namazınınsa değil farzını, sünnetini kılmak bile, dünya ve içindekilerin hepsinden değerli! Bilmesine biliyorum da işte, gel de anlat! Bir dalıyorum, en basit bir işe, "Tamam kılacağım, şimdi kalkacağım, kalktım, kalkıyorum..." derken, vakit geçiveriyor!

Hiç bitmeyecek hayata oranla, dünya hayatı denen, yok sayılacak kadar kısa bir zaman diliminde, sadece meslek edinebilmek, kimseye muhtaç olmamak için akşamın geç saatlerine kadar okuldayım, sabahlara kadar ders çalışıyorum.

Yirmi yıllık bir çalışma hayatında kazanılacak, ondurmuyacak ve dondurmuyacak kadar bir dünyalık için tam on beş yıl okumak; sonsuz bir hayat için eli kolu bağlı, tembelhane sakinleri gibi pinekleme, aptallık değil de nedir?

Essalât-ü hayrûn minen her şey! Haydi kızım, namaza! Sadece O'nun huzurunda eğil ve topla, cennet nimetlerini! İçsel rahatlık başta olmak üzere tüm iyilikleri, güzellikleri...

Allah'tan, yine Allah'a sığın!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0013

Onur Bilge

0014 - KoPYA

Onur BİLGE

Vakit ilerledikçe, kantinin önünde yapmış olduğumuz toplantıda olanlar, birer ikişer vedalaşıp evlerine, yurtlarına gitmeye başladılar. İhsan, Orçun, Mahir ve Ahmet'le biraz daha kalıp, viraneyi nasıl mamur hale getirebileceğimiz konusunda sohbe devam edecektik ama üçünün sorunları boylarını aşmıştı.

Dedenin yanından koşarçasına gelmiş, ilk derse ucu ucuna yetişmiştik. Matematikti, hocası aksi mi aksiydi! Üstelik iki ders üst üsteydi ve sonra da istatistik sınavı vardı. O nedenle çok yorgunduk ama Ahmet'le ben sevinçliydik. Çünkü istatistik sınavlarımız çok iyi geçmişti ve organizasyon ödev notlarımız da yüksek gelmişti. Böylece iki dersin sıkıntısını daha üstümüzden atmış olmanın mutluluğunu yaşıyorduk.

Organizasyon ödevi aylar öncesinden verilmişti. Titizlikle hazırlamıştık. Çünkü bu dönem, o dersten sınav yapılmıyacaktı, sadece ödev verecektik. Bir hafta önce verdiğimiz ödev notları asılmıştı. Sınavdan çıkar çıkmaz, ilan tahtasına koştuk. Orçun çok üzüldü! İstatistiği fena geçmemişti ama organizasyon ödevini, nasıl olsa okumazlar diye baştan savma yapmıştı. Aksine, hem de dikkatle okumuşlar! Ödevi yeterli bulunmamıştı. İkmale kalmıştı yani. Son derece üzgündü:

"Nasıl yapacağım yine ben onu! Öf, neden kaldım bu dersten ben? En sevmediğim ders! Keşke önemseseydim! O kadar kâğıdı okumazlar diye uyduruktan yaptım, verdim! " diye söylenip duruyordu.

İşin kötü tarafı, İhsan istatistiğe çalışmamıştı. Çalışsa de hiçbir şey anlamıyordu. Günlerdir, en yakın arkadaşı olan Mahir'e:

"Senin sınavın sabah ya, benimki de akşam... Madem biliyorsun o dersi, benim yerime de girsene! " diyordu. Mahir de:

"Sen emret, Uludağ'ı kaldırayım, yerinden! " diyordu. Çok güçlü bir boksördü. Bir elli boyuyla, sıçrayarak vuruyor, rakibini deviriyordu!

Şaka yapıyorlar, zannediyoorduk, aldırımıyorduk ama gerçekten de Mahir, maharetini göstermeye kalkmış. Sabah kendi sınavına, akşam da o yeni aldığı siyah takım elbisesi ve yakasındaki avuç içi kadar, gümüş rengindeki, partisini sembolize eden rozetiyle, İhsan'ın sınavına da girmiş. İlginç tipi, yeni siyah takım elbisesi, beyaz gömleği, hele o yakasında bar bar bağırın, karşı görüştekileri çileden çıkarın rozeti yüzünden, tesadüfen her iki sınavda da gözcülük eden Neylan'ın ağabeyi Asistan Fuat Bey tarafından hemen fark edilmiş, bizimki enselenmiş!

"Sen sabah da girmedi mi bu sınava? Gündüzcü müsün, gececi misin? Çıkar bakayım şebekeni! " demiş, asistan.

Bir şebekeye bakmış, bir sarışın Karadenizlinin kıpkırmızı suratına! Mahir, utanmış utanmasına ama kendi halinin komikliğinden, belki de işi şakaya vurarak geçiştirmek istediğinden, salonda basmış kahkahayı!

"Benim kâğıda değil de İhsan'ın kâğıdına kocaman bir sıfır... Al başına belayı, İhsan! Hadi gel, eve gidelim! Sen beni döv, ben seni! "

İhsan ona vuracağına duvara vursun! .. Parmakları kırılır! O kadar ince ve narin bir

yapısı var. Mahir parmağıyla itse, kemikleri çubuk kraker gibi dağılır.

Bu sabah, işleri varmış demek ki erkenden gelmişler. Mahir, kantinin önüne bir sandalye koymuş, oturmuş, ayak ayaküstüne atmış; İhsan da kapının önünde endişeli ve telaşlı bir şekilde geziniyor, karşıdan karşıya konuşuyorlardı. Mahir, son derece rahat ve boyuna gülüyor; İhsan'ın sancısı var ya, kıvranıp duruyor! Arada yanına yaklaşıp, evirip çevirip sürekli aynı soruyu soruyor:

"Mahir, gircen mi İstatistiğe? "

"Pantolon yeni... Yirmi beş liraya aldım."

"Mahir! Gircen mi? "

"Ceket de yeni... Elli liraya aldım."

"Oğlum, ben şaka yapmıyorum; gircen de mi? "

"Gömlek de yeni... On liraya..."

"Abim yapma ya! Tamam mı? Tamam de! "

"Kravat da yeni, İhsan! Tamam mı? Tamam de! "

"Tamam da kravat mı gircek ya? "

"Tamamsa, beş lira beş! "

"Ya girmicem de şuna bari de bileyim! Sıkıntımdan ölçem! "Kaldım! " derim, şimdiden! İşte senin arkadaşlığın bu kadar! "

"Gircem ulan, gircem! "

Şimdi yine aynı yerdeler. Roller değişmiş. Bu defa İhsan oturmuş bir kenara, sus pus... Mahir ateş püskürüyor! .. Bir aşağı, bir yukarı gidip geliyor:

"İhsan, yaktın beni! .. Hem kendini hem de beni! .."

"..."

"İhsan, hadi eve gidelim; sen benim boğazımı sık, ben senin! "

"..."

"Oğlum konuşsana, ne yapcaz şimdi biz? Ne ceza verecekler, kim bilir!

Baktım ki bitirecekleri yok. Yarı şaka takılıyorlar ama yine de gerginler, hava değişmeli! Orçun'un Organizasyonu, o ikisinin istatistiği... Bunları nasıl sakinleştireceğiz? İhsan'la o kadar samimi değilim, Mahir'in arkadaşı olarak tanıyorum. Onu orada bıraktım, üçünü aldım, doğru bize!

Kapıyı annem açtı. "Hoş geldiniz! Buyrun! " der demez:

"Anne, Ahmet'le ben savaşı kazandık, bu ikisi ağır yaralı! " dedim.
O, günü gününe her hareketimi takip ederdi. Her dersimden, sınavımdan, sonuçların ne gün asılacağına kadar her şeyden haberdardı. Zeki kadındı. Hemen anladı:

"Üzöldüğünüz şeye bakın! Ölüm yok ya ucunda! .. Canınız sağ ya! Çalışır verirsiniz! " dedi. Orçun:

"Teyzeciğim, ben bu dersten nefret ediyorum, bir daha nasıl çalışacağım? " diye attı kendisini sedire!

"Üzölme! Beraber çalışırız! Ben sana yardım ederim! Nasıl olsa ödev değil mi bu? Benim ödevimin biraz değişini yazarım, seninkine. Yazımı, yeni siyah takım elbisesinin yakasındaki kocaman rozetinden mi tanıyacaklar? Sağa yatık, iri harflerle, erkek yazısı gibi yazarım. Hiç fark etmezler, merak etme! Ben hazırlarım, sen verirsin. Tamam mı? Hadi unut sen o dersi! " dedim; hemen can geldi bedenine:

"Sen var ya sen! Bacıların bir tanesisin! Vallaha bu akşam, moralimi kimse düzeltemezdi benim! Oh be! Rahatladım! Hay, Allah razı olsun senden! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0014

Onur Bilge

0015 - RuH

Onur BİLGE

Cumartesi günü sabah, sözleştiğimiz gibi okulun ön bahçesinde arkadaşlarla buluştuk. Ellerimizde araç gereç paketleri, doğru viraneye gittik. Dede çoktan kalkmış, camiye gidip gelmiş, kahvaltısını yapmış da işinin başına geçmişti bile. Bizi görünce sevindi, telaşlandı, eli ayağına dolaştı.

"Sen şöyle otur, yerine. İşine bak. Bize hiç karışma. Yavaş yavaş her şey olacak." dedi, Orçun. Sonra da görev dağılımı yaptı: "Nihat, sen çatıcıydın, hani ya... Çık bak bakalım, ne âlemde? Çöp ev olmuş burası. Hasan, sen sadece bahçeyi temizleyecek ve çıkan çöpleri taşıyacaksın. Nesrin, sen al kovana, bezlerini; camları kabaca silmeye başla bakalım! Arzu da kapı, çerçeve ve dolapları silsin. Özgür, ikinci kat sorumlusu sensin. Buranın sorumlusu da Ahmet... Kızlar, süpürmeye başlayın, haydi! Yalnız, ağzınızı burnunuzu kapatmayı ve yerlere su serpmeyi unutmayın! Semiray'ın toza karşı alerjisi var. Kaba temizlik bitince girsin, içeriye. Dedeyle otursun birazcık. Hem bize çay yapsın, su versin. Arada komşulara da gider, bir şeyler istemeye. Onlarla arası iyi... Ha, hortumumuz yok. En çok lazım olacak olan. Bacım, hangisine sözün geçiyorsa, uzun bir hortum bul gel bakalım! "

Hepimiz bir yere dağıldık. Ahşap merdivenler, yağsız kapılar, yaşlı ve ezik taban tahtaları seslenmeye, virane nefes almaya başladı. Hasan, yerleri kaplayan yıllanmış yaprak yığınlarını bahçenin dibindeki barakada bulunduğu tirmikle toplamaya başlarken, bitişikteki Zehra Hanım'dan getirdiğim hortumu ona uzattım.

"Bu iyi oldu! " dedi.

Musluğa taktı ve her tarafı suladı. Sonra işe girişti. Odalarda, önceki oturanlardan kalan o kadar lüzumsuz eşya vardı ve aradan o kadar çok zaman geçmişti ki onlar bırakılalı, küflenmiş ve çürümüşlerdi. Bohça bohça giyecekler, yatak, yorgan, çarşaf, yastık, perde, çoraba kadar akla ne gelirse... Ahmet'le Özgür, onları girişe taşıma konusunda, adeta yarışıyorlardı. Hasan hayretler içindeydi!

"Nasıl atacağım bunları ben? Çöp bidonları da almaz. Etraftan kızlar bana tiksintiyle bakacak. Eyvah, buldum başıma belayı! Abi ya, bana verecek başka ceza bulamadın mı? Hava kararınca atsam? Sabaha kadar taşıyım, gönüllü! Olmaz mı? " diyordu.

"Oyunbozanlık etme. Ben de yardım edeceğim sana. Kim ne derse desin! Mahalle kızları dedikoducu olur. Onlar bilirler; kimin, neyi, ne için yaptığını." dedi, Orçun.

Dedenin yanında, dışarıda otururken bile, kâğıt mendille ağzımı burnumu kapatıyordum. Bahçeye açılan kapıdan vuran güneş hüzmesinde, sayısız toz taneciği dans etmekteydi.

Yan komşu radyosunu açmış, karşıdan karşıya laf yetiştiriyordu:

"Kâmil Bey, Süheyla Hanımla barışmak için gelmiş. Eve almamışlar. Beş yıldır çocuklarını göstermiyor. Onlar da ne hayırsız evlatmış, ayol! İnsan hiç atasını özlemez mi? Hatçecim, bunlar nasıl insan? Günahı vebali var bunun."

"Vaktinde, işleri iyiyken çalıştırdılar yediler; iflas edince kapının önüne koyuverdiler. Zengin kızı almıycaksın, Zehra'nım. İşte böyle ederler seni."

"Ne soğuk nevaledir o! Çocukları da kendine benzetti. Onlarda da zerre kadar merhamet yok! Adamcağız bir şey istemiyor ki! Sadece görmek, helalleşmek, hasret gidermek istiyor. Baba olarak onun da hakkı değil mi? "

"Yiyip içip gezmedi, karıya kıza da yedirmedi. Ne bulduysa taşıdı, getirdi eve. Yaranamadı! "

"Ya, ya sorma! İçim acıdı koca adamın ağlayarak yalvarmasına! Kaç gündür huzurum yok. Çok üzülyorum, çok! "

"Üzülse ne yapıcaksın? Elinden bir şey gelmez ki! Gülmedik başa gül soksan gülmez! Hadi, ben gittim. Bir sürü iş beni bekliyor! Takma kafana! "

"İyi, hadi kolay gelsin! "

İstemeyerek duyduğumuz bu konuşmalar esnasında arada bir dedeyle göz göze geliyorduk. Bir şey söyleyecek gibi bakıyordu. Hissettiğimi ona alçak bir sesle sordum. Anlatmak için fırsat kolluyormuş. Anlaşılan, tam da yarasına dokunmuşlar.

"Özellikle parçalanmış ailelerde, bir taraf çocuklara sahip çıkar gibi görünmekte, fakat onları diğer tarafa düşman olarak yetiştirmekte... Zavallı bomboş beyinler, telkinlerin etkisiyle dolmakta, uzak bırakılan tarafa karşı olumsuz düşünceler ve duygular beslemeye başlamaktadır.

Saf dışı edilen, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, kendisini anlatamamakta, dolu defter sayfaları yazı kabul etmemektedir. Bu nedenle giderek iyice ümidini kesmekte, evlat hasretiyle yıllarca yanmakta, bazen de o yangınla kabrin kapısını boylamaktadır! Bir kez bile göremeden, sarılamadan, bağına basmadan, derdini anlatamadan, savunmasını yapamadan yana yana toprağa girmektedir!

Her canlı gibi o da yerine gider. Kara haber tez yayılır. Evlatlar o zaman ayılır! Fakat artık her şey için çok geçtir! Babaları kabirden onlara şöyle seslenmektedir:

"Bir kerecik olsun, "Bizim de bir babamız var! " diyerek, arayıp sormadınız. Kapılarınıza geldim, yalvardım, ağladım; vicdanınız sızlamadı, geri çevirdiniz. Aracı gönderdim, yüzüne bile bakmadınız. Şimdi, istesene de artık yok öyle birisi. Başkaları 'Baba!' derken, burnunuzun direği sızlar da hatırlarsanız; eli kolu bağlı, burada hasret ateşleri içinde, küskün ve mahzun yatmaktayım. Artık, istesene de yüzümü göremezsiniz. Toprağı görmeye gelin arada! Tırnak izleriniz durur, yarada! İşte şurada! .. Burada yananlar, yanmaz orada! Dünya hayatı, sayılı gündü. Hasretler içinde o defter kapandı, bitti. Kabir hayatı da geçer gider, bu yürek yanmaya alışık. Hatta zevk alır oldu, yanmaktan. Yine de ananızın ak sütü gibi hakkım helal olsun! Sizi yakmasınlar! Dayanamam! Rüzgârlar bile değmesin teninize, yanaklarınıza gözyaşları inmesin! Saçınızın teline zeval gelmesin! İnşallah, burada da orada da cennet nimetleri içinde olursunuz! "

Bu son sözleri, kabirdeki değil de kendisi söylüyordu, yürek yangınıyla. O kadar içten söylüyordu ki onun da benim de gözlerimizden yaşlar boşandı!

"Dede, o baba mı diyor bunları, bu baba mı? " dedim.

"Karıştırma şimdi. Hadi sen işine bak bakayım! Çay mı koyacaksın, ne yapacaksın? Hadi

bak Orçun çağırıyor. Geliyor, geliyor! "

"Sorumu şimdilik geri aldım ama birazcık kırıldım sana. Ben, kimseye söylemediğim her şeyimi seninle paylaşıyorum, sen içine gömüyorsun! Demek ki benim kadar yakınlık duymuyorsun. Olsun."

"Bu konuyu başka zaman konuşalım. Şimdi hazır değilim. Anlaştık mı? "

"Tamam, anlaştık. Hani geçen hafta Neşe'nin annesi öldü ya... O zamandan beri aklıma bir soru takıldı. Sen de dedin ya toprağı görmek midir kabir ziyareti? Ruh orada mıdır? Gelenden haberdar olur mu? Ruh görür mü, duyar mı? Yani Berzah âlemine git..."

"Dur! Hepsini birden sıralama! Birer birer sor, birer birer cevaplamaya çalışayım, bildiğim kadarıyla. Benim aklım defter değil. Baştan başla. Nedir ilk sorun? "

"İnsan ölünce, ruhu nereye gider? İlk sorum, bu! "

"İsra Suresi'ndeki bir ayet, yaklaşık anlamıyla şöyledir: "Sana ruhtan sorarlar. De ki: 'O, Allah'ın emrindedir. İnsanlara onun hakkında çok az bir bilgi verilmiştir." Çok az, 'kalil', 'ilmen' ilim... 'İlmen kalila' olarak geçer, sorunun cevabı, Kur'an-ı Kerim'de."

"Yani ne kadar? Nerden biliriz, bildirmezse? "

"Kuran'da her şey vardır ama detay yoktur. Hadisler, konulara açıklık getirir."

"Hadislerde bu konuda ne kadar bilgi var? Mesela ruh, kabrine bağlı mıdır? "

"Gayet tabii! Yine yaklaşık anlamıyla, Yasin Süresi'ndeki, Sûr üfürüldüğünde, yani Bâs Günü'nde tekrar dirilme ile ilgili ayetlerden anlaşılıyor: "Eyvah bize? Bizi yattığımız yerde kim uyardı? " Onlar kabirlerinden kalkıp, Rablerine doğru koşarlar! " Demek ki kabirlerindedir. Oraya gömüldüler, oradan çıkacaklar."

"Herkes mi kabirde? Peygamberler, evliyalara, şehitler de mi? "

"İdris Aleyhisselam ile İsa Aleyhisselam'ın göğe yükseltildiğine inanıyoruz. Demek ki doğrudan oraya alınanlar da var. Doğrusunu, Allah bilir."

"Kabirdekilerin ruhları, gelenlerden haberdar olurlar mı? "

"Öyle derler. Birbirlerinden dahi rahatsız oldukları söylenir. O nedenle Müslüman Kabristanları, diğerlerinininkilerden ayrı yeredir. Herkes velilere yakın gömülmek ister. En azından Müslümanlarla komşu olmak ister. Evliya mezarlarının bulunduğu yerler tıklım tıklımdır! Gerçi herkesin nerede, ne zaman doğacağı, nereye gömüleceği de bellidir. Aslında lüzumsuz telaş bizimkisi! Adam burada doğuyor, dünyanın bir ucunda ölüyor; diyelim, Avustralya'da... Ta oraya gömülüyor."

"Yanına gelenleri duyar mı? Söylenenleri anlar mı? Kısaca, ruh duyar mı? "

"Duymasa, talkın verilir mi? Asırlardır uygulanıyor. Gerçi talkının ölüye mi, diriye mi verildiği de tartışılır ya..."

"Yani? "

“Yani, ölen ölmüş. Kalkıp da hayatını düzene sokacak, tekrar sınanacak ve artık kurallara uyacak değil ya... Kalanlar hisse kapacak, hataya düşmemeye çalışacaklar.”

“Yasin de ondan okunuyor, değil mi? Kalanlara, gidenin hali ders olsun, diye?”

“Hem de onun yok olup gitmediği, tekrar yaratılacağı ve ameli iyiye cennet nimetleriyle ödüllendirileceği hatırlatılarak, yüreklerine su serpmek için... Haydi, şunlara bir çay koy da demlenedursun. Bir, ara versinler.”

“Az kaldı zaten. Merak ettiğim bir şey daha var. Kabirdeki ruh, söylenenleri duyar mı? ”

“Allah isterse, izin verirse, her şey olur. Bu, kaçamak bir cevap gibi oldu ama mantıklı düşünürsek; rüyalarımızdakileri beden gözlerimizle, kulaklarımızla mı duyuyoruz? Ruh gözlerimizle, kulaklarımızla... Hatta birisi kovalıyor, olanca gücümüzle koşuyoruz! Oysa yatağımızdayız, mışıl mışıl uyumaktayız.”

“Sahi sen mışıl mışıl uyur musun dede? Asla inanmam! İş makineleri gibisindir! Hani şu betonları delenler var ya... Bir de grayderler...” diye kahkaha attım! Yalancıkıktan kızmış gibi yaptı:

“Kalk kız! Kalk çay koy! Çok mu lazım sana elin üç oğlaklı beş keçisi! Sana ne benim nasıl horladığımdan? ” derken, bıyık altından gülüyordu. Bu haliyle, Hulusi Kentmen’ e benziyordu.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0015

Onur Bilge

0016 - EVLATLIK

Onur BİLGE

Viranenin önünde, yarım saat kadar süren bir çay molasından sonra tekrar başlanan çalışmaya ben de katıldım. Çok şey atılmış olduğundan ortalık epey açılmış, her yer öncekine nazaran oldukça temiz görünüyordu. Gözle görülmeyenleri saymazsak tabii. Bu defa dip bucak bir temizliğe giriştik.

Arsız bir sarmaşık, binanın bahçeye bakan yüzüne ağmış, pencereleri dahi tamamen kapatmıştı. O nedenle doğu taraftaki bahçeden içeriye güneş ışığı giremiyordu. Evin arka odaları zindan gibiydi. Mesut, bahçedeki üstünkörü budama işini bitirmişti. Çünkü budama zamanı değildi. Sadece çıkıntıları almış, çiçeklere gün ışığı gelmesini sağlamıştı. Artık ağaçların altında rahatça yürünebiliyordu.

"Mesut, buraya bakar mısın? Sadece pencereleri kapayan dalları keselim, bol ışık gelsin!" dedim.

O kesti, ben çektim, aşağıya attım. Çekemediklerime yardım etti. Aşağıya inip, bahçeden o cephenin nasıl görüldüğüne baktık. Binanın yemyeşil peçeli yüzünün gülümseyişini, gözlerinin ışıl ışıl parlamışlığını bir süre seyrettik. Yalnız, yukarıya uzanan dallar azalmıştı ama üzülmedik. Çünkü sulanacak, bakılacak, eskisinden de gümraklaşacak, belki çatıyı da saracaktı. O zaman kiremitleri oynatacak, damın akmasına sebep olacaktı. Aslında, çok tırmanmasına izin verilmemeliydi.

Öğleyin, sadece cantık yedik, gazoz ve ayranla. Çalışınca daha çok acıktığımızdan ve arkadaşlarla beraber olduğumuzdan, ziyafet gibi geldi. Güle oynaya atıştırdık. Hem de nasıl bir iştahla! Gönül şen olunca, ne yense tatlı gelir ya...

Öğleden sonra yorulmuştuk artık. Daha aheste çalıştık. Yine komşulardan İngiliz anahtarı getirdim. Orhan, muslukları tamir etti. Kimisi açılmıyor, kimisi damlıyordu. Artık, camların takılması ve tamirat kalmıştı. O da erkeklerin işiydi. Bitirdiklerinde tekrar temizleyecektik.

Çatıcımız Nihat, kaç kiremit, ne kadar tahta ve çivi alınacağını tespit etmişti. Orhan, kırık camların ölçülerini almıştı. Biz de göz kararı, pencerelerin ebatlarında perde uyduracaktık. Ampuller eksikti. İlk etapta bunlar tamamlanmalıydı. Gerisi yavaş yavaş olurdu.

Akşama doğru herkes gitti. Orçun'la ben kaldık. Dedeyle konuşmak ve onunla bir şeyler yemek istiyorduk. Beni eve o bırakacaktı. Yakındı zaten. Yalnız da gidebilirdim. Centilmenliği kimseye kaptırmıyor, kapıya kadar getiriyordu.

Dostluk, arkadaşlıktan da ötedir. Arkadaş bulmak kolaydır. Selam ver, tanış yeter. Dost bulmak çok zordur! Herkes dost olamaz. Bazen ana baba, eş, kardeş, evlat bile dost olamaz. Ne güzel bir ortamda, dostlar arasındaydım!

Orçun, ekmek arası İnegöl köftesi getirdi. Yine yanında ayran vardı. Dede sadece çorba ile idare ediyordu. O nedenle güçsüz kalmıştı. Ona ara sıra evden de ekmek arası bir şeyler, haşlanmış yumurtalar peynir ve yoğurt getiriyordum. Özellikle et, süt ve yumurta yemeliydi. Kimseye muhtaç olmamak için gelirini giderine denk getirmeye çalışırken, boğazından kesmek zorunda kalıyordu. Sigarasından kesmiyordu ama. Ona dokunulmazdı.

Akşam çaylarımızı içerken:

"Dedecim, dostluk nedir? " diye sordum, laf arasında.

"Ölümüne beraberliktir! " dedi, hiç düşünmeden.

"Onlar birbirlerine her şeylerini anlatabilenlerdir, değil mi? "

"Elbette. Çünkü birbirlerine güvenirler."

"O halde sen niye bize hiçbir şey anlatmıyorsun? Biz senin dostların değil miyiz? Bize güvenmiyor musun? "

"O nasıl söz öyle? Güvenmez miyim! Hem benim öyle büyük, saklanacak sırlarım yok ki! Kendi halinde yaşlı bir adamım."

"Bu kadar gelip gittik, bir kere bile kendinden bahsetmedin. Seni tanımak istiyoruz. Nasıl birisiisin sen? Hayatını anlatsana bize... N'olur, n'olur! "

"Neresinden başlayayım? "

"Başından... Ta başından..."

"Peki öyleyse. Üzölmek, sıkılmak yok ama. Siz istediniz. Hiç sözümü kesmeden dinleyin madem:

Doğar doğmaz evlatlık vermişler bir kapıya... Gözlerim açılmamış, daha annemi görmemişim. Gözümü açtığımda bir yaşlı adamla bir kadın... "Anne! Baba! ' diyordum. Ne bileyim, herkes yanındakilere öyle diyordu. Belki de öyle dememi öğretmişlerdi. Öyle ya... Nereden bileceğim; uzaktan yakından hiç bir kan bağımlı olmayan, annemin bile beni verinceye kadar görmediğı, tanımadığı bu kişilerin, hiçbir şeyim olmadıklarını?

Babam terzilik yapardı. Verdi elime iğneyi ipliğı... Koluma altın bileziğimi takacakmışım. Bir yandan okula git, bir yandan sarhoş ayağı, teyel, gizli dikiş... Etek bastır, paça kıvrır...

Annem tezgâh dokurdu. Peştamal, bürümçük kumaş, çaput kilim, yün yolluk falan... Arada yardım isterdi. Tezgâha girerdim. Ölç biç, getir götür, parasını iste, git gel...

Yemek dahi yapardım. Ne yapayım? Kim yapacak? Aç mı oturacağız? Delikanlı mıydım, evin genç kızı mı? Beş dakika dur durak yoktu ki kimseye! Bir de okul...

Daha orta ikideydim, içimde ılık ılık bir duygu, Neriman aklıma gelince. Ben onu düşündüğümde kızarırdım. Gizlice bakarım, gelir gider evimize. Yakınıma gelse, utanır, kaçarım. Uzaktan hissettirmeye çalışırım, işaret ederim, anlasa! .. O ise çakaralmaz! Küçük tabi, benden... Daha çocuk... Biliyorum ama gel de anlat! ..

Tüm cesaretimi toplasam: "Gel bir gazoz ısmarlayayım sana! " desem, köşedeki bakkalda karşılaştığımız zaman... Neyle? Elime para geçmez.

Bir defasında para biriktirdim. İki gazoz, iki çubuk kraker alabilecektim. Hatta çikolata bile... Giyindim, kuşandım, ayakkabılarımı parlattım, saçlarımı yandan ayırıp, birkaç

damla limon suyu ile güzelce yatırdım. Kolonya sürdüm yüzüme, özlerim ışıltılı, yüreğim pır pır! .. Kalbim, ağzımda atıyor! .. Ne olacaksa?

Kapının önüne dikildim, beklemeye başladım. Aşağı yukarı her gün okuldan önüne bakkala gelir. Görünür görünmez fırladım! Fakat ben kendimi toparlayıp, oraya varıncaya kadar, benden biraz daha büyük bir çocuk kola ısmarlamış. Bir ellerinde de çokolatalı gofret, sarı kırmızı jelâtinli... Duvara dayanmışlar; gülüyor, konuşuyorlar...

Avucumda sıradan, ucuz iki gazoz parası... İki kraker belki bir de... Metal paralar ateş, sıırıslıkam, alnımda boncuk boncuk ter! Ne ileri gidebiliyorum ne geri dönebiliyorum. Tutulup kalmışım! Beterim, beter! ..

Nasıl oldu, nasıl döndüm eve? Tenha, loş, küçük, beyaz kireç badanalı dip odaya koşup, nasıl attım kendimi yere, ne kadar ağladım, bilmiyorum, hıçkırma hıçkırma! ..

Her fırsatı kıl payı kaçırdım. Ah, aptal kafam! .. Ya ne yapsaydım, peki? Elde yok, avuçta yok. Kit kanaat geçiniyoruz. İyi ki o gecekondular bizim de kira ödemiyoruz.

Bir yere gittiğimiz yoktur. Eş dost, tanıdık, akraba, memleketten falan hep bize gelir. Ailenin büyükleri ya onlar. Ordu gibi gelirler, günlerce kalırlar, bütçemiz açılır. Paraları olmasa da gururları vardır, laf küf olur. Bol döküm olacak, her şey.

O yıla kadar farkında değildim hiçbir şeyin. Orta ikide yıkıldı dünyam! Eylülde ikmale kaldığım üç dersten sınava gireceğim. Aldım nüfus cüzdanımı, kalemimi, kâğıdımı, silgimi; okula gittim. Bahçedeki bankta sınav saatini bekliyorum. Elimdeki cüzdanı öylesine karıştırırken arka sayfada bir yazı: "... Hukuk Mahkemesi kararı ile filan tarihte, Aysel Mahzun tarafından Hüseyin Aktan ve Ayşe Aktan' a evlâd-ı manevi olarak verilmiştir."

Sonra devam etsem, çocuklar? Bana darılmazsınız, değil mi? "

"En heyecanlı yerinde kesilen arkası yarınlar gibi oldu ama madem öyle istiyorsun; peki, sen bilirsin." dedi Orçun.

Define'nin nasırlı, titrek eli, masanın üstündeki Birinci paketine gitti. Kederle bir sigara yaktı. Konuyu değiştirerek, gözlerindeki doluluğu buharlaştırmaya çalışıyordu. Sanki çok da merak ediyormuş gibi Orçun'a bakarak:

"Ne oldu Mahir'le İhsan'ın işi? Bir şey çıktı mı? "

"İkisini de alıp götürdüm, dekana. Özür diledtirdim. Bir daha yapmayacaklarına söz verdiler. Ceza almazlar artık. Alsalar da bayram tatiline falan denk getirilir, sicillerine işlenmez."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0016

Onur Bilge

0017 - HARÇ

Onur BİLGE

İnsan beyni ne kadar süratle çalışıyor! Bir anda binlerce düşünce geçiveriyor akıldan. Biri, diğerini çağırıyor. Zincirleme devam ediyor. Aynı sırayı izleyerek geri dönüldüğünde, ilk başlanan yere kadar gelinebiliyor.

Geçenlerde dede, bir şeyler anlatmaya başladı, daldan dala atladı, döndü geldi sonra, topladı. Yanımda, hukuk derslerindeki esprileri anneme de dinletebilmek için çantamda taşıdığım teybim vardı. Anlatmaya başladığında, yavaşça açtım. Bu da hayat bilgisi dersiydi; iyi dinlenmeli, akılda kalması için kaydedilmeli ve zaman içinde tekrarlanarak pekiştirilmeliydi.

Okul bitince problem çözmeyecektik belki ama bir hayat bina edecektik. Define'nin her sözü, temele dolduracağımız, kolonlarda, tuğlaların arasında, iç ve dış sıvada, kısaca temelden çatıya kadar her yerde kullanacağımız bol çimentolu harçtı, yani ihtiyaçtı.

"Her önüme gelen akıl verdi bana, para veren olmadı. Herkes bir şeyler anlattı durdu, yıllardır. Dert yananlar, böbürlenener, atanlar tutanlar... Yalan ya da doğru... Koyunun kaval dinlediği gibi dinledim, kafa salladım. İnandırmaya çalıştılar, bin dereden su getirip. Sabrettim, nezaketen. Masal dinler gibi... Yalandıysa, yalanlarını satın alan oldum. Çok mu gerekiyordu gerçekliği yani? Dünya külliye yalan! Olsun, o da yalan olsun, hepsi yalan olsun isterse!

Her şey yalan olmadı mı gün gelip? O debdebeli günlerim... O çalışmalarım, emeklerim, alın terim... Nerde, baş üstünde gezdirdiklerim? Emeğimi gasp edenler, üç kuruşa sırtıma binenler... Ayakçı ettiler beni! Yenik düştüm hırsıma! Azmetmişim, kararlıydım, hedef belirlemişim, onları geçecektim! Ne ettiysem, kendime ettim! Nihayetinde kemiktim, ettim! Bittim! ..

Dur durak yok sana! Çalış oğlum! Akılsız kafanın cezasını ayak çeker. Onca yıl çalıştın, kazandın, yedirdin millete... Şimdi yakalandın illete!

Hani neredeler? Hani nerde: "Daha daha..." diyenler?

Yerlere bastırmadığım karım nerde? Çarşıya pazara gitse gelip dükkâna yığılan:

"Of! Dolaşmaktan ayaklarım şişti! Bi taksi çağır da gideyim eve! " diyen nazlım nerde? Diyemedim ki:

"Hanım, paketleri bırak, akşama ben getireyim. Yük etme. Sen şuracıktan dolmuşla gidiver. Taksi kaç para? "

Alışkindi taksiciler. Durağa telefon açar açmaz, daha bir kelam etmeden: "Tamam abi, geliyoruz! " der, kapatır, iki dakika sonra kapıda hazır olurlardı. Bizimki kasıla kasıla yürür, gider, kurulur... Ne varsa ben taşıyım, bagaja... Hamalım ya! Ablası fabrikatör karısı ya... Ne dolmuş ne otobüs... Benim de davulhanelerim var sanki! Burada para kesiyorum ya...

Ben bunu beğenmezdim. Hiç aklıma gelmezdi. Ablasının peşindeydim. Nasıl da güzeldi, namussuz! Ondandır düşman oldu ya bana. Bunu aldım diye... Ne yapacaktım ya? O da o fabrikatör bozuntusunu tercih etmeseydi! O öyleyse, bu da böyle... Öyle ya da böyle girdim ya aileye! Oh! ..

Onunla buluşur, gezerdim. Bu küçüktü o zamanlar. Sıska bir şey... Otururuz bir yerde... Tam baş başa kalacağız Nesrin'le, pat diye yanımıza gelirdi, ben de azarlardım, kovalardım:

"Git kız işine! Oyna orda, hadi! A... Bak, annen çağırıyor. Geliyo geliyo! .. Hadi koş! Şurda iki lâf edeceğiz. Sipariş misin mübarek? "

"Ben n'âpiyom size be! Gitmiyom işte! " der, burnunu diker, gitmez... Sinir ederdi beni!

Denize giderdik. Ablasıyla otururduk, konuşurduk bir kenarda, bu da gelir, yanımıza yatardı.

"Kızım, koca kumsal... Başka yer mi yok yatacak? Git başka bir yere yat! Bırak da iki kelam edelim! "

Yok, lâf dinlemez. İstifini bile bozmaz! Çırpı gibi kollar, bacaklar... Koca bir kafa... Mankafa! Nereye gitsek, dibimizde biterdi! Ne sinir şeydi! Deli ederdi bizi!

Nerden aklıma gelirdi, onu alacağım? Aklımın işi değildi. Bir kere bile dönüp bakmazdım yüzüne! Allah'ın sümüksü! Meymenetsizi! Başımı yaktı ya sonunda. Ne kadar da değer veriydim!

Ablasının yaşı bana daha yakındı. Güzeldi. Kumral, balıketinde, uzun... Bunun gibi yerden bitme değildi. Yanıma aldığımda, herkese gururla:

"Sevgilim! " ya da "Eşim! " diye takdim edebileceğim bir kız...

Alan aldı, kuş uçtu! Bana da kala kala bu sümsük kaldı! Hiç sevmeydim ama inat bu ya, aldım! Almaz olaydım! .. Ah, sersem kafam! .. Anamdan emdiğim sütü burnumdan getirdi!

Sırf kuru inadımdan, öyle bir bela aldım ki başıma, deme gitsin! Serapa kapristi. Migren bahane... Ne bileyim ağrıdığına? Güzel bir numara... Başın dara geldi mi çekil kenara:

"Ah, başım! Başım! .."

Al hapı, yat uyu! Oh! Ne doymaz gözü vardı! Ne bitmez tükenmez istekleri... O ne hırsı öyle! Aman Ya Rabbim! ..

"Dünya yuvarlak olmasa, yutucam! .." derdi.

Ablası ister mi mesut olduğumuzu! Gün yüzü göstermedi bize. Hep fitedi durdu, beni kötüledi ona. Aramızı bozana kadar... Rahatlamıştır şimdi. Kardeşini çok kıskanıyordu. Bizimki de, ablası ya, iyiliğini istiyor sanır, dost bilirdi onu.

Ben de kıskandırmadım değil, hani! Hep oynadım. Elimden geldiği kadar eşime âşık göründüm. Yanında, gözlerine hayranlıkla bakarak iltifatlar ettim. Onun kimseden duyamayacağı sözleri söyledim. Ne şiirler yazdım, aslında ona ama güya eşime... Geldiğinde görsün diye hattat arkadaşşıma, fon kâğıtlarına yazdırdım, "Sevgili eşime..." ithafli... Her yere astım. Her gelişinde, farklı şiirler okuyordu, duvarlardan. Kuduruyordu kıskançlıktan, bir kat daha fazla fitliyordu. "Bir fit, bin büyüye bedeldir! "

derler.

Hediyelere boğdum, ona inat! Fabrikatör kocasının alamayacakları şeyleri aldım. Altın mı? Daha çoğunu... Elbise mi? Daha güzelini... Kürk mü? Daha pahalısını... Eşya mı? Daha kalitelisini, en modernini... Bu yarış bitirdi ya beni! Pişman etmek istiyordum onu, o adamı seçtiğine. Bir süreliğine oldu olmasına da, ben de öldüm!

Nasıl da arka dönüverdi, para suyunu çekince! Para, ey para! Neleri değiştiriverirsin, bir anda! Ne "Bitmez!" denilenleri bitirir, ne "Gitmez!" denilenleri yitiriverirsin!

Eskiden Alaaddin'in lâmbası varmış. Onu silip, okşayınca bir Arap çıkar, büyür büyür, güçlü kuvvetli bir dev haline gelirmiş. Adaleli kollarını kavuşturarak, önünde eğilir:

"Emret, sahip!" dermiş.

Saraylar, hanlar, hamamlar, külhanlar... Bir anda oluverirmiş her şey. Sofralar kurulur, paralar pullar, küpler dolusu çil çil altınlar gelirmiş, ister istemez! Padişahın kızı bile gelirmiş, tıpış tıpış! Bırak Nesrin'i, biz bir Nevin'i getiremedik! Para olsa gelir mi? Gelir! Gelir iyi olsa, gelir!

Arap, tersten onunca para... Para varsa, her şey var, yoksa yoksun, yoksunsun her şeyden! Hiçbir şeysin! Hiçsin! Hiç kimsesin! Kimsesizsin!

Kadın milleti mi! İllallah! .. Nefret ediyorum! Al birini, vur ötekinin kafasına! Allah topunun cezasını versin! En iyisinin boynu altında kalsın! Hepsi birbirinin fotokopisi... Üst üste koy, bak! Adı Ayşe olmuş, Fatma olmuş, fark etmez! Aynı bezin kenarı... Ama bende de oldu kabahat. Sen bir garip çingenesin, nene gerek gümüşlü zurna! Dümbeleğe olmayacak imkânımızı davula gerdik. "Borç, yiğidin kamçısı!" derdik. Burnumuza kadar borca battık. Ev, eşya, eş, evlat; ne varsa gönderdik.

Nereden nereye geldi, düşünce! Ne diyordum ben? Nerden çıktı da dedim bunları ben size? Ha, para diyordum. Akıl veren oldu da, para veren olmadı. Ne sosyal güvence ne bir şey... Ne ev kaldı, ne bark, ne çoluk çocuk... Dinledim ben, sadece dinledim ve sustum. Hak istemedim, ağzımı açıp bir şey demedim. Desem, işten atarlardı. Gücsüzdüm, onların gücü vardı. Yedim bir lokma ekmek, seslenmedim. Ondan da olmak vardı!

Çok sevdiler beni, çok! Severlerdi tabi. Ağız var dili yok, neden sevmesinler? Bir iş verdiler mi unutulardı. Olmuştu o iş, asla kaçmazdı! İşte öyle bir sorumluluk bilinci vardı bende.

Sigortam var sanıyordum, eşimin eniştesinin yanında çalışırken. Yapacağız demişlerdi. Ben de güvenmiştim. Meğer bizimki gitmiş, demiş ki:

"Siz onu sigortalamayın, prim miktarını maaşına ekleyin!"

Ben de koşa koşa çalışıyordum, arkadaşlardan fazla alıyorum, diye! Ah, aptal kafam!

Bir gün bizim oğlan hastalandı. Bronşit... Nefes alamıyor. Aldık acile götürdük, o zaman çıktı ortaya. Ne sigorta yapılmış ne prim ödenmiş!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0017

Onur Bilge

0018 - ViRANE KAFE

Onur BİLGE

Ailesinin geliri, kendilerine kadar olduğu için Ahmet'e, öğretmen olan ablası para gönderiyordu. Gelen miktar yetmiyor, sürekli para sıkıntısı çekiyordu. Bu durum onu mutsuz, suskun, durgun bir hale getirmişti. Zamanla aramızdan uzaklaşmaya başladı, içine kapandı. Kimseye bir şey söylemiyordu ya zor durumda olduğu her halinden anlaşılıyordu. Biz de çok masraf yapmıyorduk ama bazen bir yerlere gidiyorduk, bir şeyler yiyip içiyorduk; o bir bahane ile ayrılıyor, bizimle gelmiyordu. Kendisi açmadığı için biz de teselli edemiyorduk. Utanmasın diye bilmiyormuş gibi davranıyor, anlamazlıktan geliyorduk. Onun mutlaka birisiyle konuşması, anlatması, içindekileri atması gerekiyordu.

Bir gün, ders çıkışında kapıda bekledim. Ona Define Dede'ye gitmeyi teklif ettim. Maksadım, ikisini konuşturmaktı. Bence bu, Ahmet için psikolojik destek olacaktı. Kabul etti, gittik.

Hal hatır sorma faslından sonra, konuyu nasıl açacağımı düşünmeye başladım. Bir kitapta, herkesin trilyoner olduğu yazılıydı. "Gözlerinizi kaçaya satarsınız? Ellerinizi, ayaklarınızı, kulaklarınızı? " şeklinde devam eden sorulara vereceğimiz cevap belliydi. "Paha biçilmez! " O halde, bundan bahsetmeye başlamalıydım:

"Dedeciğim, zaman zaman yokluktan yakındığın oluyor mu? "

"Şükrediyorum ama hiç de yakınmadığımı söyleyemem, yalan olur."

"Şimdi sana desem ki: "Bana ellerini sat." Satar mısın? "

"Olur mu öyle şey, Semiray? O zaman ben nasıl yaşayacağım? Her işimi ellerimle görüyorum. Bir bardak su alıp içemem. Kim bakar bana? Para da kazanamam. Sorduğun soruya bak! Allah korusun! İşte o zaman mahvoldum, demektir! "

"Yani, diyorum ki: "Onları bana satsan, kaçaya satarsın? Ederi nedir? "

"Paha biçilir mi kızım? Sen kaçaya satarsın? "

"Ben de satmam. Satamam zaten. Ellerimin bedelini kimse ödeyemez! Devlet bütçesi bile! "

"O zaman bana neden soruyorsun? Nerden geliyor böyle şeyler senin aklına? "

"Hani, ara sıra da olsa yokluktan yakındığın oluyormuş ya... Ne kadar zengin olduğuna bak! "

"Şimdi o zenginlik mi; yani şu kocaman, nasırlı, titrek ellerim? "

"Değil mi? "

"Bilmem ki hiç düşünmemiştim."

"Ya gözlerini satar mısın? Kaçaya satarsın? Bir paha biç bakalım! "

"Bak, gözlerime dokunma! Ne satarım, ne paha biçerim! "

“İnsanın en değerli ve en nazik organıdır göz. Dışa açılan penceremiz, değil mi? ”

“Hasret kaldıklarımızı onlarla göreceğiz, Allah izin verirse...”

“Kulakları da sorayım mı dede? ”

“Kulak, göz dedin de aklıma bir darb-ı mesel geldi. Sıkılmazsanız anlatayım.”

“Anlat, dedeciğim. Zaten biz seni dinlemeye geldik. Yalnız, hazırda çayın var mı? ”

“Biraz ısıt da doldur oradan. Yeni yapmıştım ama soğumuştur belki. Elin işte, kulağın bende olsun.”

“O kadar uykusuzum ki sen masala başlayınca uyuyuveririm. Demli bir çay içeyim de gözümün önü açılsın.”

“Eskiden insan ömrü çok uzunmuş. Yüzlerce yıl yaşanmış. Adamın biri de bir mağarada, sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar ibadet ederek beş yüz yıllık ömrünü tamamlamış. Mizan kurulmuş ama cennete girecek olanların sevapları hiç tartılmıyormuş. Her gelene:

“Allah’ın Fazlı’ndan cennete! ” diyorlarmış.

O günah işlemek için münzevi yaşayan ve beş yüz yıllık ömrünü sadece ibadetle geçiren adam bu işe bozulmuş. ‘Testiyi dolu getirenle boş getirenin farkı yok mu burada?’ diye düşünmüş. Kendisine sıra gelince itiraz etmiş:

“Ben yeryüzünde beş yüz sene yaşadım. Günahlardan uzak kaldım, bir anımı boş geçirmemeye çalışarak ibadet ettim. Benim sevaplarım tartılsın, cennete gireceksem, iyi amellerimle girmek istiyorum! ” demiş.

Terazinin bir kefesine beş yüz yıllık ibadetin sevabını koymuşlar, bir kefesine de sadece iki göz, iki kulak... Terazinin sevap kefesi havaya kalkıverince âbid:

“Aman, ne oluyor? Nasıl olur? ” diyecek olmuş. Demişler ki:

“Senin onca yıl yaptığın ibadet, Allah’ın sana verdiği bu birer çift gözle kulak bile etmez! O’nun fazlı olmasa, kimse cennete giremez! ”

Kulağı duymasaydı, İslam’ı bilmeyecekti. Hiç bir şey öğrenemeyecekti. Okumayı bile... Gözleri görmeseydi de Kur’an okuyamayacak, ilim yapamayacaktı. Tefekkür bile yapamayacaktı. Gözlerim bana tefekkür yaptırır. Neye baksam, Allah’ı hatırlarım. Sanatına hayranlığım artar. Küçülür, ezilir büzülürüm.”

“Nelere sahip, insan! Sadece gözle kulak mı? Saymakla bitmez. Bence en değerli servetimiz aklımız.” dedi, Ahmet.

“Galiba bende eksik olan...”

“Neden öyle diyorsun, dede? ”

"Neden olacak, oğlum? Baksana halime! Ne uzadım, ne kısdım, yıllardır. Hâlbuki aklımı kullanmış olsaydım, köşeydim şimdi! "

"Hiçbir şey için geç değil. İstersen, her şey olur. Yeter ki iste! "

"Nasıl olacak? Yoktan ne olur? "

"Neden olmasın? Biraz cesaret ve çalışmak yeter."

"Bu yaştan sonra ne yapabilirim? Koşturacak güç takat kalmadı. Yaş yetmiş, iş bitmiş! "

"Sadece tost ve ayran... Ne dersin? Yapıp satalım mı? "

"Biz mi? Nasıl? "

"Hani şanzımanlı çamaşır makineleri var ya... Onunla yapacağız. Ağzına kadar köpük! Fakat dışarıda sadece bir yayık olacak. Herkes orada yapıldığını sanacak. Yalnız öğrencilere satsak, bir sürü para kazanırız. Çay kahve de veririz. Zaten çayın hazır her zaman... Ne olur, bir çay ocağı alınır, o kadar."

"Benim kilometrem doldu. Yapacaksan, hiç durma, başla! Bana bakma. Servis yapamam. Sadece yorucu olmayan işlerde yardımcı olurum. Peşinen diyeyim de anlaşmazlık çıkmasın aramızda."

"Tamam, dede. Anlaştık. İsteddiğimi yapacağım değil mi? "

"İsteddiğini yap! "

Ahmet'in donuk yüzüne birdenbire can geldi. Gözleri parlamaya, gülümsemeye başladı. Hastamız iyileşiyordu. Sorunumuz halloluyordu. Bir işi olacak, kendi ekmeğini kendisi kazanmaya başlayacaktı:

"Oh, ne güzel! Heyecanlandım. Bahçeye üç dört kare masa atarız. Beyaz çiçekli renkli örtüler... Satranç da koyarız. Ah, çalışmıyor olsam da ben de yardım etsem size! "

"Senin varlığın yeter, Semiray. Arkadaşların gülü! İyi ki getirdin beni buraya, iş kuracağım sayende."

"Dedeme söyle sen onu. O var ya... Candır, can! "

"Bir yıla kalmaz, araba alacağım, gezdireceğim onu. Gör de bak! "

"Ne kadar zaman oldu, biliyor musunuz çocuklar, Bursa'dan dışarıya çıkmayalı? Tam dokuz yıl... Dile kolay! Bırak Bursa'dan çıkmamayı, bir köyüne bile gidemedim. Hasret kaldım şöyle bir arabaya binip, etrafa baka baka gezmeye! Sahi, gezeriz değil mi? İstanbul'a da gider miyiz? "

"Nereye istersen... Ölünceye kadar emrinde olacak o araba senin. Sen bu dar günümde elimden tuttun mu tutmadın mı? "

"Keşke bir şey yapabilsem! O eski halim olsa da dur durak bilmeden çalışsam, zamanı unutup! "

"Daha ne yapacaksın? Allah razı olsun, başımızdan eksik etmesin! "

Oradan ayrıldığımızda ona bir miktar borç verebileceğimi söyledim. Önce 'hık mık' etti ama sonra:

"Borç yiyen, kesesinden yer. Senetli vereceğim hem de. Ödemezsen icraya vereceğim seni." dedim, gülümseyerek:

"Tamam, şimdi oldu. Çok değil, beş yüz lira yeter bana."

"Yarından tezi yok, başlayacaksın düzenini kurmaya."

"O zaman, yarın Amerikan yardımın bir kısmını alayım."

"Şimdi iki yüz versem? Yarın da kalanını? "

"Zaten hemen makine, yayık falan almayacağım. Tost makinesi lazım... Kocaman bir çaydanlıkla büyücek bir cezve alacağım. Bir düzine su bardağı, bir düzine de çay bardağı, kaşık, tabak... Öyle şeyler işte. Çok tutmaz. Bir de askı..."

"Ne askısı? "

"Çay askısı. Hani çay bahçelerinde, ellerinde sallaya sallaya yuvarlak bir tepsi ile çay getiriyorlar ya... Hatta arada sırada havada döndürürler de onu."

"Ha, üç saplı... Sarı..."

"Evet, o. Masa sandalye de sonraki iş... Yavaş yavaş olsun. Yukarıdaki iki tahta sediri bahçeye indireceğim. Sünger minder ve yastıklar yaptıracağım üstüne. Bahçenin ortasına, dip köşedeki boş beton saksıyı koyacağım, onun üstüne de büyük bir sini... Orta boy toprak testi, bakır su tası... Otantik olsun. Bir de mini buzdolabı bulmak lazım. Belki tamircilerde ikinci el bulunur. Şimdilik buzla idare ederiz de... Havalar ısındıkça zor olur."

"Biz de arkadaşlara duyururuz. Demli Çay bahçesi yeteri kadar soydu milleti."

"Kul sıkılmadan Hızır yetişmez. Öyle zamanında oldu ki! İlaç gibi geldi! "

"Yurttan da ayrıl. Sadece yatmadan yatmaya boşuna para ödeme oraya. Define'de kal. Ona da bir can yoldaşı lazım. Hani o iki sedirin birini geceleri içeriye alır, üstünde yatarsın. Ne olacak? Havalar ısındı. İdare et işte. Hem sakın, sessiz orası... Yurtta patırtı kütürtü... Her kafadan bir ses çıkar. Kavga dövüş... Anarşiden de uzak... Değil mi? "

"Neden olmasın? Faydam olur, zararım olmaz. Hem viranenin toparlanması da hızlanır."

"Sen o minder ve yastık işini bana bırak. Ev sahibi hanım, yeni yatak almış. Çift kişilik sünger yatağı verecek birilerini arıyordu. Onu alır, keseriz. Onlarda dikiş makinesi var. Düşündüğümüz masa örtüleriyle uyumlu birer örtü diktiririm anneme. Yastık çıkmazsa, artan parçaları küçük küçük keser, kare kılıflara doldururuz. Tam ortalarına iki kocaman düğme... Daha şirin olur. Her şeye para verme."

"Adı ne olacak, peki? "

"Onu hiç düşünmedik."

Yol bitmeseydi, sabaha kadar yürüyecek, hayaller kuracaktık. O da farkındaydı. Veda sözcüklerinden önceki cümlesinden anladım:

"Ne kadar da çabuk yaptık her şeyi! Sabah ola, hayrola! "

Ne ad koyacağımız aklıma geldiğinde, beni eve bırakmıştı, içeriye girmiş, kapıyı kapatmıştı; o da epey uzaklaşmış olmalıydı. Hızla açıp, dışarıya çıktım, arkasından 'Bak buradayım! ' dercesine el sallayarak:

"Ahmet! ..Ahmet! .." diye seslendim. Dönüp bakınca, 'Evraka! Evraka! ' der gibi bağırdım:

"Virane Cafe! .. Virane Cafe! .."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0018

Onur Bilge

0019 - SIĞINTI

Onur BİLGE

Arkadaşların yardımlarıyla Virane Kafe ortaya çıkmaya başladı. Artık ders aralarında gidecek yer aramaz olduk. Tamirat bitmiş, badana edilmişti. Bahçedeki çiçekler, suya kavuşunca ve güneşi görünce boy atmışlardı. Gittikçe ısınan hava, bizi bahçenin serinliğine itiyordu. İkinci adresimizde, cümbür cemaattik. Sessiz film gibi, tıp gibi oyunlar oynuyor, kahkahalar atıyorduk. Ders çalışmak isteyenler üst salona çıkıyordu. Orada, Neşe'nin getirdiği bir masa dört sandalye vardı.

Define, kapının önünden ayrılmıyordu, ben de onun burnunun dibinden... Bir akşamüstü Orçun da yanımıza gelince, kadro tamamlandı. Dedeyi bir punduna getirip, kaldığı yerden öyküsünü anlatmaya razı ettim:

"Nüfus cüzdanım elimde, şerh düşülen arka sayfa açık... Önce anlayamadım. Hukuki bir dille yazılmıştı. Sonra anladım işte. Kafama dank etti! Düşündüm. Bu ne demek? Kimin çocuğuyum ben? Ya evdekiler kim? Beynim karmakarışık! Bir baş dönmesi! .. Dizlerimin bağı çözülmüş! Öğretmenler geldi. Çocuklar sınav salonuna... İkmal, imtihan, okul, her şey bitti orada benim için! Hiçbir şey düşünemiyordum. Aptal aptal bakınıyordum. Yerimden kalkacak gücüm mü var? Tam sınav öncesi olana bakın!

Sanki ikiye ayrıldı dünya. Bir tarafta mutlu çocuklar, dersler, sınavlar, hayat; bir tarafta da ben, yalnız, kimsesiz, dünyadan kopmuş... On beş dakika kadar daha düşündüm halimi, şokta... Sonra ağlamaya başladım, kaçan geleceğimin arkasından. Sınav başlayalı çok olmuştu. Okuyup da ne yapacaktım? Başkasının çocuğu, başkalarının... Elin çocuğu, yetimhaneden alınış... Zavallı, öksüz, yetim, kimsesiz... Bütün bunlar dönüp duruyordu beynimde. Kendimi toparlar toparlamaz, baktım ki dizlerim beni çekebilecek, kalktı... Gerisin geriye doğru eve...

Orada öğrendim gerçeği, tüm çıplaklığıyla. Sigara paketi kadar, haftalık bir fotoğraf verdiler elime. Makyajlı, havalı, esmer güzeli bir genç kadın... "Annen! " dediler. Baktım, baktım, bakakaldım! Tabi okul da bitti orada. Bitiş o bitiş... Sınıfta kalmıştım, geleceğim sönmüştü. Subay olma hayalim vardı, hiçbir şey ama hiçbir şey kalmadı! Umurumda değildi artık. Başından bozuktu benim geleceğim. Temelden çürük... Bana öyle geliyordu.

Bir daha da insan içine çıkamadım, aylarca. Sanki herkes biliyordu. Diyecikti de diyemiyordu. Sadece komşularımız mı, arkadaşlarımız mı? Sokaklar, ağaçlar, evler, duvarlar... Tanıdığım tanımadığım herkes, gördüğüm görmediğim her şey... Bilip bilmedim kim ve ne varsa... Sanki bir normal hayat vardı, başkalarına ve herkese ait, bir de anormali, yani benimki... Hiç aklıma gelmiyordu böyle şeylerin olabilirliği, başkalarının da aynı durumda olabileceği, kim bilir kaç kişiyle aynı kaderi paylaşmakta olduğum.

Ayıp mıydı? Ayıpsa bana mı ayıptı? Ne yapmıştım ben, dünyaya gelmekten başka? Herkes doğmuştu da burada ne olmuştu?

Annemin ilkiymişim. Gayrimeşru bir çocuk muydum acaba? Başından bir olay mı geçmişti? Gizlice mi doğurmuştu beni? Kimse bilmeden uzaklaştırılmış mıydım? Yüzkarası mıydım annemin? Benden kurtulmak istemesinin nedeni neydi? Ya babam kimdi? Serserinin biri mi? Annemle gönül eylemiş, çekip gitmiş miydi? Neden almamıştı annemi? Yoksa: "Benden değil, kim bilir kimden?" diyerek, ortada mı bırakmıştı? Yoksa evlilerdi de bırakıp kaçmış mıydı onu? Peki sonra? Bu zamana kadar kalır mı? Mutlaka

evlenmiştir, biriyle. Kardeşlerim var mıydı? Kimden öğrenecektim bütün bunları?

Ne olursa olsun, bir anne; bebeğini, daha gözleri açılmadan, başından atar, hiç tanımadığı kişilerin ellerine teslim eder miydi? O sadece siyah beyaz, parlak bir kâğıttı, benim için ve hep öyle kaldı. Nefret ediyordum ondan! O diye biri yoktu! Olsun, kimsem olmasın, o da yoktu!

Günlerce sofraya oturamadım. Sığıntı gibi hissettim kendimi. Sığıntıydım tabi. Başka neydim ya?

Demek, onun için pataklıyorlarmış sık sık. Onun için söylüyorlarmış o kötü sözleri. Başkasının çocuğu olduğum için. Kendilerinin olsaydım, yapmazlardı bunları. Arada okşadıkları da oluyordu ama o zaman kan çekerdi, yürekten severlerdi. Fiske vurmaya kıyamazlardı.

Büyük bir ağacın kalınca bir dalıydım sanki ve çatırdayarak ayrıldım. Tamamen kopamadım ama yel estikçe uzaklaşmaktaydım. Yapraklarım solmaktaydı... Meyve falan beklesinler benden, canımın derdindeydim.

Mademki pansiyoner gibiydim o evde, mademki yabancılar arasındaydım; mecbur değillerdi bana bakmaya. Hiçbir şey için mecbur değillerdi. Yediğim ekmeği hak etmeliydim. Hatta daha da çok çalışmalı ve bu güne kadarki emeklerinin karşılığını vermeliydim.

Akşama kadar, terzihane yaptığımız o evimizin dışı bakan odasında, başımı kaldırmadan dikiş dikiyor, sabaha kadar kilim dokuyordum. Deli gibi aralıksız çalışmaya vermiştim kendimi. Yorgunluktan beynim uyuşuncaya, elim ayakım tutmaz oluncaya kadar, kendimden geçercesine... Yorgunluktan oralara yığılıp, uyuyup kaldığım çok oluyordu.

Yanında bulunduğum kişiler yabancıydı, eldi. Haddimi bilmeliydim. Yalnızdım ben. Yapayalnız... Ne şımarabilirdim, eskisi gibi ne nazlanabilirdim. Para istemem ise mümkün değildi. Ekmeğimi taştan çıkarıp, kendi elimin ekmeğini yemeliydim. Alın terimle bulduğum kazancımı harcamalı, onlara daha fazla yük olmamalıydım. Beni, hiç mecbur olmadıkları halde o yaşa getirmişlerdi, borcumu ödemeliydim.

Eski rahat halimden eser yoktu. Nadiren gülüyordum. Şakalaşmalarım da bitmişti. Birazcık oynayivermek için yana yakıla izin istemelerim, bir turlayıp gelivermelerim, sevincim, neşem, hiçbir şey kalmamıştı. Çocukluğumla beraber her şey çok gerilerdeydi artık.

Eski halime dönüşüm kolay olmadı. Sağlıklı düşünmeye başladığımda, benimle aynı kaderi paylaşan kim bilir ne kadar insan olduğu aklıma geldi. Annem de tecrübeli ve olgun bir kadındı. Birileri geldiğinde, onlarla yaptığı konuşmalarda ne yapar yapar, benimle benzer durumda olan birinden söz açar ve onun ne kadar hayat dolu olduğundan, içinde bulunduğu durumun avantajlarından bahsederdi. "Sana söylüyorum kızım; sen işit, gelinim!" dercesine. Mahallemizde birkaç kişi, sokağımızda da bir kız benim gibiydi. Demek ki doğaldı böyle şeyler. O kadar abartmaya gerek yoktu. Giderek kabullendim ve içinde bulunduğum duruma şükreder hale geldim.

En azından, evlatlık olduğumu kimse bilmiyordu. Bilenler yakın çevremizde yaşamıyorlardı. Bilseler de benim suçum değildi. Dünyanın da sonu değildi. Sanki

dünya yıkılmış da altında kalmışım gibi üzülmekten vazgeçmiştim. Olaya iyi yanlarından bakmaya başlamıştım. Kıt kanaat geçiniyorduk ama malımız mülkümüz çoktu memlekette. Bir evin bir çocuğuydum. Geleceğim garantiliydi.

Zaman, her şeyin ilacıydı. Yara, açıldığı gibi kalmıyordu. Acı, giderek azalıyordu. Unutmak, Allah'ın en güzel lütuflarındandı. Hayat yavaş yavaş eski haline dönmeye başladı. Hızla boy atmaktaydım. Kollarım, bacaklarım, burnum birden bire uzamıştı. Gövdem küçük kalmış, karikatüre benzemiştim. Değişim geçiriyordum. Yeni bedenimle dengesizce hareket etmekteydim. Bir şeyleri deviriyor, düşürüyordum. Paldır küldür de değildim. Elimin kolumun ayarı kaçmıştı. Yürürken bir acayıptım, otururken de öyle. Yürürken, iki sopa üzerinde gezer gibiydim, oturunca dizlerim burnuma geliyordu.

Büyüme sancılarım da geride kaldı. Zaman o kadar hızlı geçiyordu ki! Gövdem de gelişimini tamamladı ve incecik, fidan gibi bir delikanlı oluverdim.

Arada komşu kızlarıyla denize, yazlık sinemaya gittiğimiz de oluyordu. Güvenilir bir genç olmuştum. Ailesinin hiçbir yere salmadığı kızları evlerinden alıp gezdiriyor, kapılarına kadar getirip analarına teslim ediyordum.

Çok erkek arkadaşım yoktu. Daha çok yaşlılarla arkadaşlık ediyordum. Evimizden misafir eksik olmuyordu. Başköşede bir masamız, üzerinde lambalı, hoparlörünün üstü saman rengi delikli bezle kaplı, cereyanla çalışan ahşap radyomuz vardı. Açınca bir süre bekliyorduk, ısınması için. Uzun dalgada Ankara Radyosu, orta dalgada İstanbul Radyosu çıkıyordu. Bir bakır telle anten yaptık mı, hele bir tencere kapağına bağlayıp dama koyduk mu, kısa dalga yayınlarını da çekiyordu. Uyanır uyanmaz bükerdik kulağını, yatıncaya kadar kapatmazdık. Tek eğlencemiz oydu, evin içinde. Bir de gramofonlar vardı ama bizde değil, bazı komşularda... Ara sıra getirirlerdi, aynı plakları defalarca dinlerdik. Bir iki plak da ben almıştım.

Birisi çıksaydı da deseydi ki: "Gün gelecek sinemalar evlere girecek. Oturacaksın koltuğuna ve sadece seyredeceksin. Bedava!" Asla inanmazdım! Hayal bile edemezdim! O seslerin radyolara nasıl geldiğine hayret ediyordum.

Evdekiler türkü dinlerdi. Nuri Sesigüzel hastasıydılar. Ben Zeki Müren'i severdim. Temsiller vardı; Arkası Yarın'lar başladı sonra... Radyo Tiyatrosu, Mikrofondada Tiyatro, Orhan Boran'ın diş macunu yarışması... Dakika şaşmaz, kulak kesilirdik.

Ara sıra mahalle aralarında düğünler olurdu, iki taraftan ip çekip, örtüler asılarak kesilen yollar arasında... Kadınlar içerde, erkekler dışarıda oynardı. Şehir Kulübü'nde balolar da yapılmaktaydı, yemeli içmeli... Sosyete işi tabii, erkek kadın bir arada... Bize göre değildi. Bizimkiler davet edildiklerinde gitmez, aileyi temsilen beni gönderirlerdi.

Davetiyeler çift kişilik olurdu ve damsız girilmezdi. Mahalledeki kızların en masumunu alır, giderdim. Neler vardı o masalarda! Bir kuş sütü eksikti! İçebildiğin kadar içki! .. Saz, caz...

Döner gelirdik, geç saatlerde gecekondularımıza... Saat yirmi dört olmadan, sihir bozulmadan... Masum kızın bir pabucu elimde kalırdı."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0019

Onur Bilge

0020 - ÖZGÜRLÜK

Onur BİLGE

Virane'nin bahçesinde hava kararmaktaydı ama biz pazar günün bitmesini hiç istemiyorduk. Gün boyu beraberdik. Sabah dokuzda okulun önünde buluştuk, dedeyi de alıp Kültür Park'a gittik, tam kadro piknik yaptık. Börekler, dolmalar, sandviçler... Üç termos dolusu çay içtik sadece, meşrubatları saymadım. Çimenlere oturduk, sohbet ettik. Fıkralar anlattık sırayla, kahkahalarla yıktık ortalığı! İhsan top getirmiş. Voleybol ve yakar top oynadık. Erkekler uzuneşek oynadı. Çok komikti! Kocaman adamlar! Kimde can kaldı! Körebe ve saklambaç da oynadık, öylesine. Çok sürmedi ama olsun! Çocukluğumuzu bir günlüğüne geri getirdik. Yakında okul tatile girecek, kısa süreliğine de olsa, çoğuyla yaz boyunca ayrı kalacaktık. Beraberliğin tadını kıyasıya çıkardık, doyasıya eğlenerek!

Akşamüstü Virane'ye dönerken, ordu gibiydik! Yol boyu da espriler, şakalaşmalar devam etti. Gençlik buydu, böyle olmalıydı! Kavgalar nedendi? Hiçbir sebep yokken hizipleşmeler, kutuplaşmalar, düşmanlıklar... Birbirini öldürmek ne demekti?

"Hey, Altıparmak sakinleri! Görün işte, gençliği! Tek elin sımsıkı bir yumruk olmuş hali budur! Her bir ilden, her kesimden birleşip, kardeşliği yaşamak o kadar kolay ki bilinçli olunca ve yürekler sevmeyi bilince! Yaşamak öylesine güzel ki beraberken! Kazıyın hafızalarınıza bu mutlu ve neşeli tabloyu!" dercesine geçtik o caddeden, esnafın meraklı bakışlarına aldırmadan, ara sokağa saptık. Herkesin kapısı, penceresi açıktı. "Kim bunlar?" dercesine başlarını uzatıp baktılar. Belki de artık adlarımızı bile biliyorlardı. Her gün oralardaydık.

Virane'nin sessizliğine taarruz edip ıssızlığını işgal ettiğimizde, oturduğumuz yerlere iyice yayıldık. Nasıl da yorulmuştuk! Her şey çok iyiydi hoştu ama şu uykusuzlukla yorgunluk olamasaydı!

Oturacak yer bulmakta güçlük çekilir hale gelmişti kafe. Boş tenekeleri, sandıkları ters çeviriyor, üstlerine bir kâğıt ya da bez parçası koyup, oturuyorduk. Ayaklarını dinlendirmek isteyenler, yerdeki taşlara da oturuyorlardı. Yan yatanlar, bağdaş kuranlar bile vardı. Hele sediri boş bulanlar, yüzükoyun yatarak uyukluyorlardı. Fakat o çok zordu. Çünkü bir grup gidiyor, bir grup geliyor, hiç boş kalmıyordu.

İki satrancımızı, üç tavlamız vardı. İskambil yasaktı. Turnuvalar düzenliyorduk. Puanlamayı, ağacın gövdesine bantladığımız bir listeyi işaretleyerek yapıyorduk. Kazananın adını büyük bir kâğıda yazarak, duvara asıyorduk. Bana tavlada kimse yenilmesin! Adet edindiğim gibi yapıyor, karşıdakini deli ediyordum! Yani galip geldiğimde, tavlayı kapatıyor, ayaklarımı onun üstünde üst üste koyuyor ve muzaffer bir komutan edasıyla mağlup olana emirler yağıdırıyordum! Kaldıramayıp, darılanlar bile oldu. Kısa sürdü, biliyorlardı ki birazcık eğlenmek içindi. Güzel bir huyum varsa, yenince de gülüyordum, yenilince de kahkahalarla... Ben eğlenmek için oynuyordum. Yensem ne olacaktı, yenilsem ne değişecekti? Akıl işi de değildi ki hepten! Zar gelmezse ne yapabiliirdik? Oyundu bu! Yenmek de vardı, yenilmek de... Eğlenmek vardı ama en çok, deli gibi oynamak, kıran kırana, kıyasıya ve hep gülmek!

Tavşankanı akşam çayları geliyordu. Ahmet'in kız arkadaşı Duygu, bol kaşarlı tost basıyordu boyuna. En iyi tost o yapıyordu. Fırsat bulunca, sessizce gezinerek temizlik yapıyordu. Masa örtülerini silkeliyor, küllükleri boşaltıyor, boşları topluyordu.

Ne güzel kızdı, Ya Rabbi! Kısacık, dalgalı, koyu sarı saçları, iri ela badem gözleri vardı.

Kalkık burunlu, uzun boylu, dolgun vücutlu, tipik göçmen kızıydı. Bulgaristan göçmeni, yeni gelenlerden... Bunlar, küçük yaşta bir sevgili bulur, onun için ne tür fedakârlık gerekirse yaparlardı. Çalışmaktan asla yılmazlar, erkek işi kadın işi ayırımı gözetmezler, her işin altına girerlerdi. Köle gibi çalışır, hesabını bilir, biriktirir, kısa sürede elin biri olurlardı.

Bir ailede kaç fert varsa çalışır, para havuza birikir, mal mülk edinirlerdi. İlk beş yıl da vergiden muaf oldukları için, kendilerini çarçabuk toparlarlardı. Duygu da o yolda azimle yürüyenlerdendi. Hem okuyor, hem çalışıyor, fırsat buldukça da çeyizi için örtüler işliyor, danteller örüyordu. Bir ulusun bu denli çalışkan hale gelmesi için ille de komünizmi görmüş olması mı gerekiyordu?

Milletler kadar onları oluşturan kişiler de hürriyete âşıktı. En çok özgürlük mutluluk veriyordu bize. Karışan görüşen olmaması... Bu yaşlara kadar ailelerimizin gözetimi altındaydık. Hâlbuki büyümüştük artık. Onların gözlerinde çocuk kalmış olsak bile yetişkin birer bireydik. Bu konuda bir sohbe başladık. Herkesin isteği aynıydı, kendilerine güvenilmesi ve özgür olduklarını hissetmek... Birbirini destekleyen sözler edildi. Başlardan geçenler anlatıldı.. En sona kalan Orçun, çok ilginç bir olay anlattı:

Üç kardeşiz. İki kız kardeşim var, on dokuz ve yirmi bir yaşlarında... Derya ile Hülya... Babam çok titiz ve şüpheli... Çocuklarına bir şey olacak diye akli çıkar! Annemse bizi iyi tanımanın rahatlığı içinde... Onunla daha çok beraberiz ve her yaptığımızdan haberdar olduğu için gamsız denecek kadar sakin.

Bir akşamüstü, hava kararmak üzereyken kardeşlerim aniden giyinip süslenmiş halde gelip, annemden izin istediler:

"Anneciğim, çok canımız sıkıldı. Biraz dolaşacağız, vitrinlere bakacağız, hemen geleceğiz. Çıkabilir miyiz?" diye.

"Çok geç kalmayın. Babanızı biliyorsunuz." dedi annem. Mutfağa girdi, yemek hazırlamaya. Ben de kızaranlardan atıştırmak için dolanmaya başladım etrafında. Arada iş de söylüyor. Kızları gitti ya...

"Şunu karıştırıver. Aman ha, taşmasın!" Bir taraftan salata yapıyor, bir taraftan masayı hazırlıyor. Aradan yarım saat geçti geçmedi, babam başladı, salonla mutfak arasında mekik dokumaya, annemi yemeye:

"Güneş batmadan evden çıktılar. Hani hemen geleceklerdi? Bak, hava karardı, hâlâ yoklar! Nereye gittiklerini, nerelerde dolaştıklarını biliyor musun? Hiç merak ediyor musun? Başlarına bir hal gelebileceğini düşünmüyor musun? Niye araştırmıyorsun? Nerde kaldı bunlar?" diye söylenip duruyor.

"Kötü bir yere gitmezler. Hem ikisi bir arada... Bir şey olmaz. Akli başında kızlar. "Hemen geleceğiz." dediler, giderken. Gelirler. Bir yere takılmışlardır."

"Arkadaşlarına falan telefon et, sor, neredeler!"

"Ne gereği var, canım! Arkadaşlarına gitmediler ki! Bu saatte arkadaş ziyareti mi olur! Tam yemek zamanı... Gelirler. Hiç bu kadar geç kalmışlar mıydı? Akşam olunca evin yolunu bilirler. Fakat zaten bugün çok geç çıktılar. Aniden akıllarına bir şey gelmiş gibi... Ben de anlayamadım bu gidişi. Aniden..."

"Ne dediler sana? Nereye gideceklerini söylediler? "

"Çarşıya çıkacaklarmış. "Anne, biz biraz dolaşacağız. Vitrinlere bakacağız." dediler."

"Çok mu lazımmiş, akşamın bu saatinde? Bu zamana kadar akılları neredeymiş? Vakitlice gidip gelselermiş... Bunlar gizli bir iş çeviriyor, seni ayakta uyutuyorlar. Geldiklerinde al önüne konuş! Sor bakalım neredelermiş! Kızını dövmeyen, dizini döver! Kızını serbest bırakma, ya davulcuya ya zurnacıya varır. Onu da bulamaz bunlar, böyle giderse. Evde kalırlar. İzin vermeyecektin! "Akşam oldu, bu saatten sonra ne gezmesi?" diyecektin. Senin bu huyuna çok kızıyorum! .."

"Ben kızlarımı tanıyorum ve onlara güveniyorum. Benim çocuklarım kötü bir şey yapmaz! "

"Görürsün! Onlar yapmaz ama cemiyet bozuk. Haberleri dinlemiyor musun? Gazete okumuyor musun? Dünyada neler oluyor neler! "

"Şimdi gelirler. Sorarız, bakalım neredelermiş."

"Sanki sana doğrusunu söyleyecekler! Bozacının şahidi şıracı... Biri der, diğeri de destekler. Öğren, öğrenebilirsen! "

"Ben onları yalana zorlamam. Sıkıştırırsam, çeşitli nedenle yalana başvurabilirler. O nedenle her şeyin imini cimini sormam. Anlatmak istedikleri kadarını, kendiliklerinden anlatırlar. Ben sadece onlara, olabilecekleri söylerim. Uyarır, sonra da serbest bırakırım. Bu zamana kadar böyle davrandım, zararlı çıkmadım. Onlara hiçbir şey olmaz! Bebek değiller. Akılları başlarında. Kafalarını kullansınlar. Yapacakları her hata, bizden çok kendilerini üzer. Yıllardır her gün, her fırsatta anlattım. Hem artık reşit onlar. Kanunen de yapacak bir şey yok. Kendi kararlarını kendileri alırlar, istedikleri gibi uygularlar. Hâlâ nasihat etmekteyim. Fakat sadece nasihat... Yapabileceğim başka bir şey var mı? "

"Bilmem. Sen bilirsin. Benden söylemesi... Konuşmayayım diyorum, yine dayanamıyorum! "

"Biz başlayalım yemeye. Onlar sonra yesinler. Haydi gel! "

"Bu işten hiç hoşlanmıyorum. Ailede akşam yemekleri bir arada yenmeli. Herkes için ayrı sofra kuruluyor bu evde."

"Sahabe, acıkmadan yemezmiş. Sünnet... Canları ne zaman isterse, o zaman yesinler. Beğenmezlerse, canlarının istediğini pişirip yesinler. Eskidendi o! Ne getirirsem onu yerlerdi. Pişirdiklerimden başka bir şey bilmezlerdi. Şimdi lahmacun, pide, döner, tost, sandviç... Aperatif şeyler... Kızartma ve makarna seviyorlar. Yakında sulu yemekler tarihe karışacak."

"Zil çaldı. Geldiler. Kapıya bak! "

"Tamam, açıyorum."

"Anne, geciktik, özür dileriz. O kadar yer gezdik ki! "

“Akşam vakti ha? Yarını yok muydu? Nerelere gittiniz? ”

“Dur, anlatacağım. Önce yapılacak bir işim var. Babam nerde? ” dedi Hülya, anneme.

“Yemekteyiz. Mutfakta... Bekledik bekledik, gelmediniz, biz de başladık. Çabuk olun! ”

“Babacığım, babalar günün kutlu olsun! Bak bakalım, beğenecek misin? Her baktığında bizi hatırlaman için! ” diyerek, elini öptü. Sonra da sarılıp yanaklarından öptü babamı. Derya da aynı şeyleri tekrarlardı.

Babam, kendisine uzatılan gri jelâtinle sarılı kırmızı kurdeleli paketi aldı, açmaya başladı. Gözleri dolmuştu. Boynuna kadar kıpkırmızı olmuştu. Kızların yüzüne bakamıyor, elindekiyle meşgul oluyor, ağırdan alıyordu. Nihayet açtı, bir kol saati çıktı içinden. Sağ eliyle alıp, göz hizasına kaldırdı, iyice inceledi. Bunları yaparken bir taraftan da konuşuyor, adeta özür diliyordu, onlardan da annemden de:

“Beni çok duygulandırdınız, çocuklar. Ben bile unutmuşum. Tarifsiz duygular içindeyim. Beni ağlattınız. Canlarım benim! Allah Allah! Demek bu saate kadar... Onca zaman... Fakat çok beğendiğim bir armağan almışsınız. Takın bakayım, koluma! Her şeyden önce bana sevinç ve mutluluğu yaşattınız. Bu saati, ömrümün sonuna kadar taşıyacağım ve bu anı hatırlayacağım. Beni mahcup ettiniz. Ne diyeyim ben size şimdi ha? Ne diyeyim? Ben de neler... Neyse...”

“Tekrar tekrar özür diliyoruz. Geç vakit hatırladık, apar topar çıktık! İlle zamanında vermek istedik. Yarına kalamazdı. Öyle önümüze geliveren yerden, sıradan bir şey de almak istemedik. Baştan savma değil, zevkine uygun olması için çok yer gezdik. Gecikeceğiz, merakta kalacaklar, diye hızlı hızlı dolaştığımız için de çok yorulduk. Nasıl koştuk yollarda! Hâlâ nefes nefeseyiz! ”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0020

Onur Bilge

0021 - NEŞE

Onur BİLGE

İlkokullar tatil olduğundan beri sınavın olmadığı günlerde mutlaka bir yerlere gidiyorduk. Neşe, annesinin ölümünden sonra bir süre evden çıkamamış, kendisini toparlayamamıştı. Devam mecburiyeti olmadığı için okula da ara sıra geliyordu. Bazen, açılması için evinden zorla çıkarıyor, Virane'ye götürüyordum. Arada, bir noktaya takılıyordu gözleri, dalıp gidiyordu. Fark ettiğimde hemen uyarıyordum:

"Hangi yıldızdasın yine? Dünyadan Neşe'ye! Koordinatlarını ver Neşe! Sana ulaşamıyoruz."

Gülümseyerek gözlerime bakıyordu. Çok değişmişti, çok! Ölümü o kadar içinde yaşamıştı ki! İnegöl'de ne kadar akrabası varsa, duyar duymaz gelmiş, annesinin akrabası olan kadınlar, nöbetleşe yanlarında kalarak, onları hiç yalnız bırakmamışlardı. Baba tarafı Bilecikli, annesi İnegöl'ün bir köyündendi. Babası Merinos'ta bekçi olarak çalışmaya başladığı için uzun süredir Bursa'daydılar.

Evin yüküyle birlikte, kardeşi Hasan'ın sorumluluğunu da üzerine almıştı. Erkenden kalkıp, kahvaltı hazırlamak, babasını, kardeşini okula göndermek zorundaydı. Misafirlerin de ardı arkası kesilmiyordu. Baş sağlığına gelenler bitmek bilmiyordu. Sürekli yemek yapması gerekiyordu. Alışveriş de üzerine yıkılmıştı. İki ay olmamıştı daha ama sanki yılların yorgunluğu vardı üstünde.

"Size şer gibi görünen, aslında hayırlıdır, fakat siz bilemezsiniz" kadarı aklımda kalmış, bir ayet vardı, 'Her işte bir hayır vardır.' da derler ya annesinin ölümü Neşe'nin aleyhine görünüyordu ama aksine lehineydi. Bir anda olgunlaştırmıştı bu olay onu. İşin en iyi tarafı da Allah'ı görmeye başlamasıydı. O güne kadar, ateizme son derece yakınken, birdenbire yüz seksen derece dönüş yapmış, gelen akrabalarıyla namaz kılmaya başlamıştı. Bunu öğrendiğimde o kadar sevindim ki! Annesini kaybetmişti ama İnşallah cenneti kazanmıştı. Sadece ibadet etmek de yeterli değildi onun için ve kimin nereye gireceğini yalnız Allah bilirdi ama imanını kurtarmış olması bile yeterdi. Hayatında, eskiden okuduğu gazeteye kadar çok şey değişmişti. Bizim kıza ne olmuştu, Şule Yüksel Kars'ın 'Huzur Sokağı' isimli kitabını okuyordu.

Define'yi bulduğumuz günü anımsadım. Dedeyle annesiyle arasındaki sorunu anlatan Neşe değildi bu. Ne bir anne kalmıştı, ne de bir sorun... Dede, her ihtimali anlatmıştı da ölümden bahsetmemişti ona:

"Annen ölürse, içine batar. Ona bağırma. Uyumlu ol. Ona bir şey olursa, çok vicdan azabı çekersin! Onun çalışmaları senin için nimet, vardığı devlet! Kıymetini iyi bil! Annen, senin için en büyük zenginlik. Bak benim hiç annem olmadı, mesela. El kapısında büyüdüm. Anne sevgisi nasıldır, bilmem. Anne neyi ifade eder, onu da bilmem. Öyle bir şey hissetmedim çünkü hiç. Keşke olsaydı da her gün sorunlarım olsaydı! Bir kere saçlarımı okşasaydı, bir kere yanağımdan öpseydi, bir kere bağrına bassaydı! " dememişti, diyememişti. O zamanlar bilmiyorduk ki böyle bir şey olduğunu. Onu yeni tanımıştık.

Bu olasılığı anımsamış olsaydı, onu kıracak en küçük bir söz söyler miydi, acaba? Sayılı günlerinin kaldığını, çok yakında aileden ayrılacağını bilseydi, kurulu sofraya oturmak için kalkmamak, kavga çıkarmak ne demek, her gün herkesten önce uyanır, elinden geldiğince güzel şeyler hazırlar, gözünün içine bakar, etrafında dört döner, bir an ondan ayrı kalmak istemezdi. Ne yazık ki Azrail, randevu almadan çıkıp geliveriyordu!

O sorun kökünden çözülmüş, tüm sorunlar, olanca ağırlığıyla yeni başlamıştı. Bu defa annesinin sorumluluğu dağlar gibi omuzlarındaydı. Hem madde dünyasındaki işleri yüklenmişti o gencecik, narin omuzlar, hem de mânâ âleminin sorumluluğunu... Hem kendisini kurtaracaktı, hem de annesinin kurtuluşu için dua edecekti.

Küçükken Kuran Kursu'na gitmiş olduğu için Arapça okumayı biliyordu. Ben bilmiyordum. Onlara gittiğimde o okuyor, ben Türkçesinden takip ediyordum. Bitince, hâsıl olan sevabı, özellikle annesinin ruhuna bağışlıyordu. Bir gün okumasa, rahatsızlık duyuyordu.

"Peki, anlamını biliyor musun bari?" dedim.

"Hayır." dedi.

"Hiç merak etmedin mi? Sevabı anne gidecek, anlamı, seni ferahlatacak."

"Nasıl yani?"

"Ben de Türkçesini ezbere biliyorum. O, Kuran'ın özeti gibidir. İnsanın doğru yolu bulması gerektiğini, aksi halde hüsrana uğrayanlardan olacağını örneklerle anlatır ve ölümle her şeyin bitmediğinden, Bas Günü'nde nasıl diriltileceğimize bahseder. Her okuyuşumda ufkum açılır. Sanki her defasında ruhum biraz daha yükselir. Dünyayı biraz daha yukarıdan kuşbakışı seyredirim. Yükseldikçe daha geniş bir alan açılır önümde ve gittikçe küçülerek önemsizleşir, yaratılanlar. Giderek, dünya bilye kadar kalır. Daha yükselebilsen, Samanyolu'nu toz edeceğim, savuracağım!"

"Neler diyorsun sen? Anlayamıyorum."

"Hele bir defa oku, o sana anlatacak, ne demek istediğimi. Okudukça beni anlayacaksın. Zamanla, her şeye bakış açın değişecek."

Daha fazla o konuda konuşmak, bıktırıcı olmak istemedim. Bir güzelliği yakalamıştı. Üstüne varmak doğru değildi. O gün yine Virane'deydik. Düşünsün istemiyordum. Her fırsatta geçmişe gidiyor ve aynı olayları tekrar tekrar yaşamaya başlıyordu. Onu da turnuvaya dahil ettim. O bahaneyle sık sık aramıza gelecek, oyun boyunca olsun, düşüncelerinden uzaklaşacaktı.

O günden sonra hemen hemen her gün Virane'ye gelir oldu. Özellikle o gelince hüzünlü şarkılar dinliyorsak değiştiriyor, neşeli bir bant koyuyorduk teybe. Komik olaylar ve fıkralar anlatıyor, espriler yapıyorduk. Sadece turnuva için değil, her önüne gelenle tavla oynuyordu! Deli gibi oynuyordu hem de! Bilinçsizce saldırılar yapıyor, adeta kıran kırana savaşıyordu! Fakat rasgele de olsa bazen kazanabiliyordu. Ya gözlerinden yaşlar süzülüyor, ya da çılgın gibi gülüyordu! Zaman, her huzursuzluğun ilacıydı. Giderek duruldu. Sakinleşti. Artık normale dönüyor, iyileşiyordu.

Onu çarşıya götürdüm. Vitrinlere bakmasını sağladım. Bir şeyler seçmesini, denemesini rica ettim. İlk defa bir giyecek beğendi. Bu, robası ve kolları beyaz dantelli, açık mavi bir bluzdu. Hemen iki tane satın alıp, mavisini ona armağan ettim. Çok uçuk pembelisini de ben giydim.

Bir gün de okulun karşısındaki Kazıcı Sineması'na götürdüm, zorla. Çok komik bir film

gelmişti. Gerçekten sinemalar, dış dünyadaki dertlerden, bir süreliğine de olsa uzaklaşmada son derece etkin yerlerdi. İçeride bambaşka bir âlem sarıyordu, ruhu. O kadar çok güldük ki! Dışarıya çıkınca, etrafı yadırgadık, hemen uyum yapamadık. Çünkü hâlâ gülüyorduk ve herkes bize bakıyordu.

Sınavlarının yarısını verebilmişti. Çok da önemli değildi. Sağlığı yerine gelsin yeterdi. İkmal imtihanları da vardı. Her şey giderse geri gelebilirdi, akıl giderse, geri dönüşü yoktu.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0021

Onur Bilge

0022 - BENİMLE EVLENİR MİSİN KIZ

Onur BİLGE

Bu aralar, Neşe'yi neşelendirmekten başka işimiz yok. Onu, ısrarla seyretmekte olduğu karanlıktan kurtarmak, yan apartmanın simsiyah yüzünden başka bir şey görülmeyen penceresinin önünden kaldırıp, eşsiz güzellikteki manzaraları seyredilebileceği diğer pencerelerin önüne getirmeye çalışıyoruz. Değişik konular açıyoruz, farklı olayları düşündürüyoruz. Bu işi en iyi, yılların deneyimiyle Define beceriyor.

Neşe Viraneye gelince, onu tezgâhının yanına çekiyoruz, birer sandalye çekip, oturuyoruz ve dedeyi konuşturacak sorular sormaya başlıyoruz. Maksudımızı bildiği için hiç nazlanmıyor ve başlıyor anlatmaya:

"Konfeksiyonlar açılmaya başladı. Artık herkes hazır giyecek almayı yeğliyordu. Kumaşı, düğmesi, fermuarı, sofı, telası, ipliği... Bir de dikişine para vermek ve birinci prova, ikinci prova, olmadı, bir daha... Makası vurdun mu işi biter. Geri dönüşü yok. Dikkat edeceksin. Beş ölçek, bir biçeceksin. Yani zor iş... İğneyle kuyu kazmak... Bir süre daha direndik. Baktık, olmayacak, işi bıraktık.

Hiç bilmediğimiz bir işe giriştik. Trikotaj işine... Önce bir örgü makinesi aldık. Ufak tefek işler yaparken, bir tane, bir tane daha... Atölyeyi kurduk. Bana koşturmak düşüyordu. İplik almaya gidiyor, örnek çıkarıyor, kesiyor, dikime hazırlıyordum. Dikişini, nakşını etrafa veriyorduk. Parça başı cüzi bir paraya yapıyorlardı. Pazarlaması ayrı dertti. Elimde katalog, dolaşıyordum.

Çıkaramayacağım desen, yapamayacağım model yoktu. Müşterinin önüne atıyordum katalogu: "Seç, beğen!" diyordum. Yüzüme bakıyorlardı. "Arzu ettiğinizi, arzu ettiğiniz gibi yapacağım! Hiç kuşkunuz olmasın!" diyordum. İşlerim açıldı. Artık para akmaya başladı!

Kapalıçarşı esnafına mal yapıyordum. Küçük boya pazarlık yapıyordu bazısı, 'bir büyük boyunu alacağım' diye tutturuyordu. Vermesen olmaz, versen kârı az... Bazısı, sadece dümdüz örülmüş istiyordu, metre hesabıyla alacak, evde ölçüyorum, on metre, teslim ederken nasıl oluyorsa oluyor, onlar ölçünce dokuz metreye iniyor. Her şeye kafa salladım, mecburen. Bu işler böyle dönüyor. Metre oynatıyorlar, alavere dalavere... Söylesen,

"Vay, sen bana 'hilebaz' mı demek istiyorsun? Üçkâğıtçı mıyım ben?" diye kalkınveriyor; söylemesen, sinir kesiyorsun!

Gece gündüz, insanüstü bir gayretle çalışıyordum. Sevdiğim kızı alacaktım. Nesrin'i... O her şeye değerdi. Hep, beklediğimden az geldi param. Emek kutsaldı. Alın terimdi o benim. Biriktirecektim, sevdiğim kızı alacaktım. O üçkâğıtçılar var ya, onların yedikleri içtikleri haram!

Hep kıl payı kaçırdım, her fırsatı. Hep birileri benden önce davrandı. Elin oğlu kaptı kızı, arkasından bakakaldım.

Size anlatmıştım ya ilk aşkı. Herkes Tommiks, Teksas koyar kitabın içine, ders çalışır gibi yaparak onu okur, benim kitabın içine, ne eder eder, Aliye girer. Mahallede bir kız vardı ya hani derts çalışacağım, kitabı elime alıp her açışında, hayali okumaya çalıştığım sayfadan gülümserdi, gözlerine dalardım, bir türlü anlayamazdım okuduğumu. Detaylar ise hiç kafama girmezdi. Hani gazoz ısmarlayamamıştım, geç

kalmıştım, kaptırmıştım ya elimden, paramı denklezene kadar, işte onun gibi kıl payı gitti, Nesrin de.

Evlenme zamanım geldi de geçiyordu bile. Akranlarım evlenmişti, çoğu çocuklanmıştı bile. Bazılarının ikinci çocukları doğmuştu. Annem, bir akraba kızını peylemiş. Bana boyuna ondan söz ediyordu. Kızı çağırıyor, bir arada kalmamız için elinden geleni yapıyordu. Kız küçük, çelimsiz, güzel de değil... Zaten çocukluğunu biliyorum. Elimizde büyüdü. Onu alacaktım. Nuran'ı... O olursa iyi, olmazsa asla!

"Kapıdan giren, düşmanımdır! .." diyor da başka bir şey demiyor.

Onu kullanacak, istediğini yaptıracak, tabi. Başkasını ısıramayacak. İşine gelir mi? Ben de istemedim, direndim. Ta ki annem iyice ümidini kesene, o kız evlenene kadar... İnatsa inat!

Çok kız arkadaşım oldu o güne kadar ama ille de Nesrin! Ne kadar nefret de etsem, geriye baktığımda o, diğerlerinin yanında ay gibi... İki yıl kadar arkadaşlık ettik, gezdik tozduk, evlenmeye karar verdik; o fabrikatörün oğlu ortaya çıktı, hem o gözü kör olası para hem de annemin yüzünden kaçırdım, ayağıma kadar gelen fırsatı.

"Anne, git iste o kız bana! " dedikçe:

"Vermezler, oğlum. Zengin kızı o. Anasının babasının gözü yükseklerde. Keskin baltamızı taşa vurmayalım! " dedi.

Bu arada babam, aniden ölüverdi! Kalp krizinden. Kız o zamanlar isteniyordu. Bizimse cenazemiz vardı. Gelirimiz düzelmmişti ama daha düğüne yetecek kadar para biriktirememiştim. Hâsılı, gülmedik başa gül soksan gülmez. Sevgilim, gözümün içine baka baka gitti!

Son bir kez konuşmak istedim. Adetlerine sıkı sıkıya bağlılar. Verildikten sonra, yalnız bir yere bırakmadılar. Kapı dışarıya salmadılar. Görüşemedik. Kardeşiyle haber gönderiyordum, o da ondan bana, benden ona, mektup ve haber getirip götürüyordu.

Hemen hemen her gün Nevin'le buluşuyorduk. Maksadım, onunla konuşmak değil, ablasından haber alabilmektir. Bana, evdeki gelişmeleri, günlük olayları anlatıyordu. Benim merakım; ablasının duyguları, neler yaptığı, olaylar karşısında nasıl davrandığıydı.

Bir öğleden sonraydı. Nevin'le karşılaştık. Ayaküstü biraz konuştuk. Eve dönüyordu. Ben de döndüm, yürümeye başladık. Ona o zamana kadar hiç değişik bir gözle bakmamıştım. Çelimsiz bir şeydi. Hatta gıcık bir kızdı, hiç hoşlanmazdım. Ablasından ümidi kesince olacak, o gün bir başka göründü gözüme. Caddenin ortasındayız, aniden karar verdim, 'Ne olursa olsun! ' dedim, kendi kendime. Nevin'i çektim kenara:

"Benimle evlenir misin kız? " dedim, 'pat' diye. Şaşırdı! Ablasını sevdiğimi gayet iyi biliyordu. Hiç beklemeden:

"Olur! " dedi.

Hemen elinden tuttum, doğru ev eşyaları satılan yerlere... Bir vitrinin önünde durduk, baktık, bir yemek odası takımı...

"Bu nasıl? Beğendin mi bunu? " dedim:

"Güzel." der demez, içeriye girdim. Hepsi tanıdık...

"Bu takımı eve bırakın! " dedim. O kadar... Ne senet, ne sepet... O zamanlar öyleydi. Herkes birbirini bilirdi. İtibarımız vardı. İstanbul, böyle değildi.

Yine vitrinlere baka baka dolaştık. Başka bir yerde bir koltuk takımı gördük. Baktım ki hoşuna gitti; değil pazarlık etmek, fiyatını bile sormadan, adresi verdim:

"Bu adrese bırakın, teslim alınca ödeme yapacağım." dedim.

O gün, bir ev için epey bir eşya aldım. Tanıdık yerlere borçlandım tabi. Onlar para falan sormazlar, "Ne zaman ödeyeceksin? " falan da demezler. Öde de, ne zaman ödersen öde... Ben de dert etmiyordum onlara olan borcumu. İşlerim iyiydi. Yeter ki koşuşturayım. Ne kadar çok koşarsam, o kadar kazanıyordum.

Daha kızı istememişim, vermemişler, vermeyebilirler de... Ne bu acele? Bilmem. Aklıma eseni, estiği zaman, hemen yaparım ben. Gecikirse, hiç olmasın, daha iyi!

Kızcağız da şaşırırdı ama havam yerinde! O anda zengin bir iş adamı gibi hissediyorum kendimi. Görsünler bakalım, ben neymişim, kimmişim! Bana kız verilir miymiş, verilmez miymiş? Annemi dinleyen kim? Dünya karşıma dikilse, gözüm karardı, bir kere, bu iş olacak! Öyle ya da böyle!

Hava karardıktan sonra ancak bitti işimiz. Kızı evine bıraktım, eve geldim ki ne göreyim? Benden önce gelmiş, eşyaların çoğu... Annem şaşkın şaşkın dolanıyor. Babam da öldü ya, evin erkeği benim. Hele bir şey desin! Desin de görsün, nasıl koparmış, kıyamet! Yüzüne bile bakmadım ama her şeyi anladığının farkındayım. Yalnız kimi alacağımı bilmiyor.

Eşyaları bir odaya yığdık. Yemeğe oturduk. O, sormaya cesaret edemiyordu. Tersleyeceğimden emindi. Sadece evlilik konusunda ona ters davranıyor, çirkin çıkışlar yapıyordum. 'Ben söyleyeyim de o da rahatlasın, ben de' dedim:

"Nevin'i istemeye gideceksin! Lâmi cimi yok! Ne dersem o! En kısa zamanda! "

"Ya vermezlerse? "

"Vermezlerse kaçıracağım! Kız razı. Yarın git, iste! "

"Ben gitmem! " dedi de başka bir şey demedi.

"Gitmezsin, öyle mi? Kendi gömleğimi kendim keserim ben de! "

Hiçbir şey diyemedi. Yaş yirmi dokuz... Ne diyecek? Daha mı bekâr gezeceğim? Gitmeye de yanaşmadı. İş bana düştü, anlaşıldı. Kendi işimi, kendim halledecektim. Yabancı değillerdi zaten, komşuyduk.

Nevin'e dedim ki:

“Söyle anana babana, müsaade ederlerse, seni istemeye geleceğim.”

“Hık mık” diyecek oldu.

“Annemi yoktan say. Babam da öldü. Ben isteyeceğim seni. Ha anam istemiş, ha ben...” diye kestirip attım!

Evdekilere söylemiş. “Gelsin! ” demişler. İzin çıkar çıkmaz, hemen o akşam onlara gittim ama nasıl? Tahmin edemezsiniz. Kız evine ne gider, ilk gün? Kız istemeye, bir kutu çikolata, bir buket çiçek falan, değil mi? Ben ne götürdüm? Bilin bakalım! ”

“Nereden bilelim? Başka seçenek yok ki? ” dedim. Neşe:

“Şeker falan mı aldın? Sakın lokum mu? Eskiden kolonya falan da gidermiş.” dedi. Orçun:

“Ben anlamam o işlerden. Daha başıma gelmedi. Sayende öğreneceğim.” dedi.

“Kimsenin aklına gelmez! Üç tane kocaman palamut... Herbiri nah, bu kadar! Elimde ipe bağlı, sallayarak geldim, kapıya. Bir baktılar, hayretler içinde kaldılar! İçeriye de girmedim, doğru mutfağa...

“Bir dakika... Önce şunları bir halledeyim.” dedim.

Temizledim, kestim, pişirdim, ondan sonra girdim, salona. Maksadım, ne kadar marifetli olduğumu göstermek.

Herkes kurulmuş koltuklara, beni beklemekte... Tanıyorlar zaten de yine bir şeyler sordular, usulen tekrar anlattım durumumu. Oradan buradan konuştuk. Öylesine mükellef bir sofraya donattılar ki ağızım bir karışık kaldı. Urfalı ya bunlar, aman Ya Rabbi! Bu kadar mı olur! Hayatımda tatmadığım lezzette yemekler! İçli köftesi, analıkızlısı, mantısı, dolması, yuvalaması, künefesi... Hepsi birden mi pişer bunların? Üç tepsi de balık geldi, benim yaptığım. Ben de nasıl yemek yaptığımı gösterecektim onlara.

Ne yediğimi bilmiyorum. Onlar saymışlar. On üç tane içli köfte yemişim, sadece. Başka ne kadar ne yedim, bilmiyorum. Şimdi düşünüyorum da, utanıyorum kendimden. “Kıtlıktan mı çıktın, mübarek! ” Nasıl yaptım, neden yaptım o açgözlülüğü, bilmiyorum! Belki gerçekten lezzetine kaptırdım kendimi, belki de ne yaptığının farkında değildim, heyecandan.

Evlendikten sonra Nevin:

“Herkes iki, üç, bilemedin beş tane yesin; sen o akşam, tam on üç tane içli köfte yedin, biliyor musun? Annemle beraber saydık.” dedi.

Ne kadar utandım, anlatamam! Çok güzel yemek yapardı. O konuda üstüne kimse yoktu! Heykeli dikilirdi! O kadar sene onun için çektim ya kahrını.

Hele bir keresinde dışardan lahmacun aldım; o zamanlar her yerde satılmıyor, bu kadar yaygın değil; koşa koşa getirdim eve, ‘soğumadan beraber yiyelim’ diye. Elimden aldı, paketi açtı, daha görür görmez, tekrar kapatıp, çöpe attı:

“Yenmez bu! Öf! Çok kötü görünüyor! ” diye. Hemen girdi mutfağa, bir lahmacun yaptı, parmaklarımı yedim!

“İşte lahmacun böyle olur! ” dedi.

O zamanlar yeni evliydik. Ben nerden bileyim lahmacun nasıl olur? Evde bile yemekleri ben yapardım. Bizim yemeklerimiz bellidir. Çok çeşit bilmezdi annem. Bilse de vakti yoktu oyalanacak. Karalâhana, mısır, balık... Doğma büyüme İstanbullu sayılırım ama serde Karadenizlilik var.

Aile akıllı. Kızı verdikten sonra, beni içlerine aldılar. Evlatlarını emanet edecekleri kişiyi tanımak için. O günden sonra evlerine rahatça girip çıkmaya başladım.

Ne bakıyorsunuz? Bu günlük de bu kadar. Arkası yarın... Hadi bakalım. Biraz da tavla oynayın! ”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0022

Onur Bilge

0023 - ÇİÇEK

Onur BİLGE

Define yaşlı... Hemen yoruluveriyor. Onu daha fazla zorlamak istemedik. Bahçeye, arkadaşların yanına döndük. Ahmet bir muhabbet kuşu almış. Beyaz tel kafesini asmış ağaca. Daha yavru, minicik... Ona bir şeyler dedirtmeye çalışıyor. Adı Çiçek. Önce adını öğretecek. Sürekli tekrarlıyor. Arada ötmeyi de öğretiyor, sanki ona nasıl öteceği öğretilmemiş gibi:

"Çiçek! Cık cık! Çiçekçik! Bebek! Oğlum. Hoş geldin! "

Beş çaylarımızı içeceğiz. Duygu'nun kaşarlı, sucuklu tostlarının birbirine karışan kokusu sarmış ortalığı, iştahımızı arttırıyor. Çaydanlığın buharı, sigara dumanlarına karışıyor. Bir taraftan çayın, bir taraftan da bahçede özgürce ve keyifle boy atan çiçeklerin kokusu duyuluyor. Ahmet yerleri sulamış. Beton parlıyor, toprağın buram buram buğusu yükseliyor. Neşe'nin de bunları fark etmesini istiyorum:

"Neşe bak, çay demlenmiş. Çiçekler açmış, rengârenk... Yapraklar inadına yemyeşil, gökyüzü inadına masmavi! Mis gibi tost kokuyor, tost! Kuşa bak! Kaç renk var üstünde! Allah ne kadar özenmiş, ağacına, taşına, kuşuna, böceğine bile! " diyorum ve diğerleri kıskanmasın, gücenmesin diye kulağına fısıldıyorum:

"Hele seni ne güzel yaratmış! Gülünce inci dizisi gibi dişlerin... Dişçiler görmesin seni. Onların kalıbını çıkarmak isterler."

"Ne kadar inceliyorsun her şeyi! Ben hiç farkında değilim bütün bunların. Ağaç mı ağaç, taş mı taş, kuş mu kuş işte! "

"Ben şair ruhluym, güzelim. Maddenin gözünü görmeliyim, gözünden de özünü... Baksana, taş duvarda büyüyen çiçeklere! Toprak bile yok orada. Su veren de yok. Nasıl da hallerinden memnun gülümsüyorlar. Senin gibi gülümsedikçe güzelleşiyorlar."

Turnuva, tüm hızıyla devam ediyordu. Şakalaşanlar, itiraz edenler, zar sallayanlar, pul vuranlar... Bir curcunadır gidiyor! Orçun aralarına daldı ve orada kaldı. Biz de dama oynadık, bahçenin dibinde.

Onun yenmesi için son derece dağınık oynadım. Kazanınca mutlu oluyordu ya... O nedenle... Kazanması için hiç yapılmayacak şeyleri yaptım. Yenilmek için olabilecek ne varsa... Arka arkaya kazandı. Keyfine diyecek yoktu! Durdu durdu, duramadı, aldı sandalyesini, yine gitti dedenin yanına. Orçun'la ben de arkasından...

"Dedeciğim, Semiray âşık mı ne? Oyuna kendisini veremedi. Hep yenildi."

"O yaşlarda, normal... Olmasa şaşarım da kime acaba? "

"Bilsem! "

"Şunun sevincine bak! Nasıl da seviniyor beni devirdiğine! Onun derdi başka dede. Tavla mavla, aşk maşk değil. Maksadı, kaldığın yerden sana anılarını anlattırmak." dedim. Orçun da üsteledi:

"Dinlendiysen, devam edebilir misin, dede? Biz de merakta kaldık. Sonra ne oldu? "

“Nerde kalmıştık? Unuttum ki şimdi. Hatırlat bakayım, oğlum! Ne diyordum ben? ”

“Hani kızın evine rahatça girip çıkmaya başlamıştın. Orada kalmıştın.”

“Ha, tamam. Hatırladım. Susun da anlatayım o zaman:

Kısa sürede herkese kendimi sevdirdim. Büyük anne ve aksi dede dâhil, sadece benden nefret eden birisi hariç... O hep surat astı, ters ters baktı, ya hiç konuşmadı, bir şey sormadı, ya da azarlarcasına cevaplar verdi. Bir türlü yıldızımız barışmadı. O rüya gibi yaşadığımız iki yıl nereye gitti? Ne oldu o güzelliğe birdenbire? Düşman mı olmuştuk, biz şimdi?

Unutmuş muydu beni? Sanmam. Bu kadar çabuk... Nasıl olurdu? İki yılda giren dert, iki ayda çıkar mıydı? Ben onu unutamadan... Vefa nerdeydi? İstanbul’da tabi ama o, oralara hiç uğramamış olmalıydı. Belki de unutamadığı için nefret ediyordu benden. Kısırcağıktan kuduruyordu! Evinde hiç oturmuyordu, suyu mu çıktı, her ne hikmetse, her gün annesindeydi. Bizi hiç yalnız bırakmıyor, kaşla göz arası Nevin’e çatıyor, bana laf çarpıyor, sataşılıyor, ikimize de rahat huzur vermiyordu.

Yalnız bir kibir vardı bunlarda! Öf! Sanki küçük dağları onlar yaratmış! Nevin’dekiyse, had safhadaydı! Aşağılık duygusunun etkisiyle olmalıydı. Vaktiyle beğenilmemenin acısını çıkarır gibiydi, oda benden. Hiç hazmedemiyordu, o zamanlar ablasına olan ilgimi. Ablası da mutluluğumuzu hiç istemedi. Karıştırdı durdu, ortalığı!

Onun kocası, ilerde fabrikanın başına geçecekti. Villalar yaptıracaktılar, döşeyeceklerdi. Gelecekleri parlaktı. Nevin ona imreniyor, ne alırsa almak, ne yaparsa yapmak istiyordu. Tatile çıkmak, gezmek tozmak... Onların arabaları vardı, benim bisikletim bile yoktu. Sürekli onlarla bizi mukayese ediyor ve karamsarlığa sürükleniyordu.

Benim düğün borcuma; eşimin, ablasıyla aşık atarken yaptırdığı borçlar da eklenmişti. Buna rağmen ona, her şeyin en iyisini, en pahalısını almaktan çekinmedim. Başta ablasının olmak üzere bütün ailenin hayretten ağızları bir karış açık kaldı ama gel de bir de bana sor, o borcun altında nasıl ezildiğimi! Bir türlü belimi doğrultamadım.

Denize nazır bir ev kiraladık, şöyle saray yavrusu... Salonda oturdun mu deniz karşında, seyrine doyamazsın! Ben, nereye bastığımı biliyor muyum? Ne yapacağım, nasıl yapacağım, kime satacağım, kimden alıp, kime olan borcumu kapatacağım, bunları düşünüyorum.

Orada bir ev varmış, leb-i deryaymış, kocaman bir salon, muhteşem döşenmiş... Bir baştan bir başa pencere... Otur işte, seyret manzarayı! Çalışıp gelmişsin, dinlen şimdi!

Ne manzarası? Denizi menizi göreceğiz gözüm mü var? Ne dinlenmesi? Nerde olduğumun, nereye oturduğumun farkında değilim! Koltuk mu, kanepesi mi, iğneli beşik mi, çivili tahta mı? Yorgunluk ilğime işlemiş! Oturduğum yerde uyuyorum. Bu kadar borca nasıl battım, hiç bilmiyorum! Ah, akılsız kafam! Sen kiminle aşık attığına bir baksana!

Taksitti, kiraydı, vergiydi, işçilerin parası, evin nafakası... Akşam birkaç lokma yer yemez, koltukta uyuklamaya başlıyorum, kanepede kalıveriyorum.

Eşimde surat bir karış! O gezmek ister, akşama kadar yolumu gözlemiş, temizlik

yapmış, sofrayı hazırlamış, beni beklemiş. Canı sıkılıyor, biraz dolaşmak istiyor. Bende kıpırdayacak mecal yok. Dizlerim titriyor, yorgunluktan. Merdivenleri zor çıkıyorum. O da haklı, anlamaz.

Ablası tavşan almış. O da kürk ister:

“Benimkisi tilki olacak! ” der.

İşte tüyleri söylemiş, rengi böyleymiş, deseni, kalitesi, ıvırı zıvrığı... Öyle mi, öyle!

“Seninki leopar olsun! Ablan hırsından çıldırsın! Damat bey de çatlasın! Cimri, pinti, varyemez...”

Çalış babam çalış! İşçilerle uğraş, esnafla uğraş, eve gel, bir de ananla, karınla uğraş. Hanım nanemolla. İkide bir hastalanır. Migreni var, sinirlenmeye, üzölmeye gelemez.

Akşam yorgun argın eve dönüyorum ama sevinçle! Evimiz geniş, ferah, konforlu... Eşim silmiş süpürmüş, benim rahatım için temizlik yapmış, yemek hazırlamış, sofrayı kurmuş; güle oynaya yemek yiyeceğiz, karnım açlıktan zil çalıyor; kapıyı çalar çalmaz, annem karşılar, karımdan önce, mutfığa çeker, ayaküstü başlar... Fiskos, dedikodu... “Vıdı vıdı...” Hanım yatak odasına çeker, iki gözü iki çeşme:

“Annen şunu yaptı, bunu yaptı, bunu bunu dedi...”

Her Allah'ın günü böyle! Perişan zavallı. Migreni tutar. En az iki gün başı çatlar ağrıdan! Tadımız tuzumuz kalmaz. Baktım olmayacak:

“Haydi, evine! ..” dedim, anneme.

Gitmek istemedi. Yalnız kalmak zor tabii... Kıyameti kopardı! Ağzına ne gelirse söyledi:

“Karını tercih ediyorsun, beni kovuyorsun! Hayırsız evlat! Sana hakkım haram olsun! ” Daha ne laflar, hakaretler! ..

“Evin var. Git! .. Benim evimde işin ne? Yuvamı bozacaksın! Rahat huzur kalmadı! Karımı mı kovacağım? Sen gideceksin! Zaten yıllarca dediydin. Kapıdan giren, düşmanın olacaktı. Bu olmasaydı, başka kim olursa olsun, düşmanın olacaktı. Şartlanmıştın bir kere. Haydi, evine! ..” dedim, topladım eşyasını, tuttum bir araba, gönderdim.

O gidince tatsızlık bitecek sandım. Acaba düzeler mi? Dırdır biter mi? Nerde? Sonra hırgür de başladı. Zaten zorlamayla bir şeyler olmuştu, güç bela ayakta duruyordu, yuva; iyice sallanmaya başladı.

İlk çocuğumuza hamile olduğunu öğrenir öğrenmez onu hediyelere boğdum! Benim sadece bir analığım var, o da dargın, gelmez. Onun bütün ailesini davet ettik. Saymadım ama gelenler yirmi kişi kadar vardı. Muazzam bir şölen verdik. Komşulardan masalar getirdik. Birleştirdik, zorla sığdık. Yiyecekler, içecekler, ne ararsan var. Her şeyin her çeşidi... Evi çiçeklerle donattım. Onların yanında çıkarıp, serpmeye bir pırlanta kolye taktım boynuna. Ablası bayıldı bayılacak... Fenalıklar geçirdi asap bozukluğundan. Hiçbir şey yiyemedi sofrada. Suratı mosmordu, hasedinden. Benimse mutluluğum tavan yapmıştı. Amacım, eşimi şımartmak değil, ötekinin burnunu kırmaktı.

Aradan çok geçmedi, iki ay sonra falan, doğum günü geldi. Yine bizdeler, tam kadro halinde. Anası babası, dedesi, ninesi, ablası, eniştesi, onun ailesi, tanıdığım, bildiğim, bilmediğim, konu komşu... Geldiler mi, ordu gibi gelirlerdi, yedi sülalesi birden. Fabrikatör damat da gelecekti ya, öyle bir çiçek yaptırdım ki görünce hepsinin hayretten gözleri fal taşı gibi açıldı, kalakaldılar öylece! Hayatlarında görmemişler o kadar güzelini! Muhteşem bir şeydi! Eniştesi bile alamazdı öyle bir çiçeği karısına! Paraya kıyamazdı! Çok pahalıydı. Sırf ablasını kıskandırmak için aldım. En son kayınvalidem girdi içeriye. Hemen gözüne çarptı, kocaman çiçek, masanın üstünde:

"Aman, ne kadar güzel bir çiçek böyle! Kim aldı? Bizim büyük damat mı? " diye sordu, içeriye girer girmez. Nevin:

"Necmettin almış, anne." der demez, bütün gözler bana çevrildi.

Ablası kıskançlık krizlerine girerken, damat bey, baş ağrısı tutmuş olacak ki o anda, başını ellerinin arasında sıkarken, anası kurum kurum kurulurken başköşeye, ben gururla kabarıırken ve herkes suspusken, bizimkisi patlamaz mı, o kadar kişinin içinde, annesine dönüp:

"Kim bilir ne kadar para verdi! Yenmez içilmez. Bunu alacağına beş kilo et alsaydı da bir ay yeseydik bari! " demez mi?

Başımdan aşağıya kaynar sular indi! Sanki eve et girmiyormuş gibi... Etin her türlü, peynirin beş altı çeşidi, zeytinin en lezzetlileri, reçeller, ballar, özel yapım sadeyağlar... Evde bir şeyin eksik olduğunu fark ettiğimde, daha o söylemeden alırdım. Ta Gemlik'ten getirtirdim sızma zeytinyağını. Sofrada hiçbir şey tek çeşit olmazdı, evde tek eksikimiz yoktu. Para ondaydı zaten ve istediğini alırdı. Asla ne yaptığını, nerelere sarf ettiğini bile sormazdım.

Kıpkırmızı oldum, kan ter içinde kaldım, durduğum yerde! .. Rezil etti beni! .. İnsan içine çıkacak yüzüm kalmadı! .. Keşke o sözleri duyacağıma, yer yarılısaydı da içine girseydim! .. Ablası kıs kıs gülmeye başladı. Damat bey havalara girdi. Benim yüzüm yerlerde... O gece bitti bitmesine de ben de bittim!

Sen misin bana bunu diyen! O zamandan sonra ona asla bir daha çiçek getirmediğim."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0023

Onur Bilge

0024 - Pişmanlık

Onur BİLGE

Bir tarafta abla, fabrikatör gelini... Bir yanda eşim, esnaf karısı... Tavuk kaz meselesi... Neyse... Çalışmalıyım, uğraşmalıyım, borçları bitirip, işi büyütmeliyim. Benim çektiğim yokluğu doğacak çocuğum çekmemeli.

"O da çalıştı mı? Para kazandı mı? " diye sordu Neşe.

"Hayır. Hiçbir sanatı yoktu. Elinden iş gelmezdi. Gelse de yapmazdı. Elinde sigarası vardı. Arka arkaya yakar, tütürürdü. Dünya yansa, umurunda değildi!

Nice iğne tutamayanlar, iş aldılar benden, söke dike öğrendiler, aile ekonomisine katkıda bulunmak için, az da olsa para kazandılar; o elini bile sürmedi. Yemek yapardı, giyinir kuşanır, boyanır sıvanır gezer, ona buna hava yapardı. Uç uca sigara ekler, duman savururdu.

Benimle de ilgisi yoktu. Egoistti. Sadece kendisi vardı. Çocukları belki biraz, o da analık duygusundan, diğer herkes önemsizdi, onun için. Yalnız ailesine çok düşkündü. O, aslında baş düşmanı olan ablasına, anasına babasına... Onlar bir tarafa, dünya bir tarafa!

Bazı işler hepten benimdi. Bahçe temizlemek, çöp atmak, halı kilim yıkamak, lavabo ovma... Elini değdirmez, bana temizlettirirdi. Çok hor kullandı beni. Bir kere sırtımı ovmuş değildir.

Ben elimden emekliydim. Çalışır kazanır, eline verirdim tüm aldığımı. Sadece harçlık alırdım, içinden. Bir paket sigara ve yol parası... Gazete bile almazdım. Cimrilikten değil, okumaya vaktim olmadığından. O, ne kadar magazin varsa alırdı. Model mecmuaları, aşk romanları... Para ne yapılacak, nerelere verilecekse, o verirdi. Karışmazdım."

"Ablasını seviyordun. Belki onun içindi, seni sevmeyişi... Yoksa kıyamazdı sana, sadece tüketmez, bir şeyler üretmek için o da çırpınırdı. Belki de onun intikamını alıyordu." dedi, Neşe.

"Sevdim tabi de, zamanla unuttum, unutabildim. Zaten o kadar yük vardı ki sırtımda! Irgat gibi çalışıyordum, kendimi unutmuştum, o mu kalırdı? Yalnız onu kıskandırmaktan büyük bir zevk alıyordum, anlatılması mümkün değil! "

"Sen de ondan intikam alıyordun, demek ki! "

"Bilmem ki Neşe'm. Galiba. Duygularımı tahlil edecek vaktim mi vardı? Hal kalmadı ki bende! O da o kadar sinsice kötülükler yaptı ki bize, huzurumuzu o kadar bozdu ki seviyorsam da nefret etmeye başladım."

"Nasıl kıskandıırıyordun onu, mesela? Armağanlar almak dışında? "

"Biraz fırsat bulunca şiir karalardım. Onları evin duvarlarına asardım. Bir hattat arkadaşım vardı; belki bahsetmişimdir, daha önce; fon kâğıdına yaldızlı kalemle yazardı, süslü püslü, Nesrin'in bize geldiğinde görebileceği yerlere asardım. Yazdıkça değiştirir, yenilerini asardım. İthaf 'Sevgili eşime...' olduğu için, kudururdu hirsından! Oysa o şiirlerin tamamı onaydı! Ölse de bilmeyecek! Asla! .."

“Evlendikten sonra da unutamayacağın kadar hiç âşık oldun mu, dede? ” diye sordu Neşe. Bu konulara çok meraklıydı. Az daha ağzının içine girecekti, Define'nin:

“İnsanın böylesine ilgisiz ve bencil bir karısı olur da benim gibi duygusal bir adam başkalarına yönelmez, âşık olmaz mı be kızım? Hem de ne âşık olmak! Feleğimi şaşırdım! ”

“Anlatsana dede, iyice merak ettim, şimdi işte! Kimdi? Nerde tanıştınız? O da seni sevdi mi? Nasıl oldu? Eşin fark etti mi? ”

“O kadar soru birden sorulur mu? Nasıl anlatayım, her şeyi birden? Sırayla... Başka bir zaman... Ona daha sıra gelmedi. Borçla harçla uğraşıyorum, kadın kız göreceksin halde değilim, gözümün içine girseler bile! Hem ben evli bir adamdım. Bizde ihanet yoktur. O zamanlar daha aramız iyice bozulmamıştı. Pek iyi gitmese de bir evliliğimiz vardı. İngiliz düz yokuş gidiyorduk beraber.”

“Şimdi kısaca söylesen de sonra uzun uzun anlatsan, olmaz mı? Merak ederim ben, bu gece uyuyamam.”

“Sanki geceleri uyurmuş gibi... Beni bahane etme, hacıyatmaz, seni! El yatar Ellez oturur! Hadi Ellez hadi, işine! ”

“Uyumaz olur muyum, dedeciğim? Bütün iş üstüme kaldı. Ev işi, alışveriş, daha düne kadar dersler, gelen giden... Dur durak var mı bana? ‘Akşam olsa, şu yemek faslı bitse, bulaşıkları yıkasam da bayılsam’ diye bakıyorum! Tepetakla gidiyorum! Deliksiz uyuyorum. Bıraksalar, öğlene kadar yatacağım da, nerde? Babam çok erken işe gidiyor. Hasan da sabahçı... Bizde kalan akraba hanım, sabah namazına kalkınca beni de uyandırıyor. Namaz kıldık, kahvaltı hazırladık, milleti yedirdik içirdik, yolladık, derken; sofrayı kaldırı, bulaşık yıka, sil, süpür, çamaşır yıka, as, topla, ütüle... Öf! Hatırlayınca bile bunalıyorum! Bitiyor mu evin işi? Buraya öğle sonları gelebiliyorum ama eskisi gibi öyleye kadar yattığımdan değil! ”

“Aman da benim kızım ev kızı olmuş. Hanım olmuş. Aferin sana! Bak bu ‘aferin’inimi al, iyi sakla, bayramda harcarsın.”

“Dede, sen var ya, beni öldüreceksin! Nereden buluyorsun o gün görmedik lafları? ‘Define’ dediğimiz kadar varsın. Haydi, anlat! Ne olursun! ”

“Şimdi başka söyleyeceklerim var. O, daha sonra... Anlattıklarımın hisse kapın! Onun için anlatıyorum. İyi anlayın; nerelerde ve nasıl hatalar yaptığımı, neticede neler çektiğimi? Hayatta her şeyin hemen, ilk anda, birdenbire olmasını ve zamanla olması gerekenlerin hepsini birden istemeyin. Ne alacaksınız, gücünüzün yeteceği kadar alın, borçlanmayın, zorlanmayın. Çok şeye ulaşmak değildir, mutluluğun anahtarı. Zamanı en iyi şekilde değerlendirmektir. Senin olan vakti, huzur içinde geçirmeyi becerebilmektir. Yaşadığınızı hissede hissede yaşamalısınız. Küçük şeylerle mutlu olmasını bilemeyen, hayattan mutluluk beklemesin! Onun yaşamı, hırsı yüzünden zehir olacaktır. Mutluluk getireceğini sandığı büyük emelleri, onu da, hayatını da, sahip olduğu küçük nimetleri de yer bitirir.

‘Kendime ait şöyle bir villam olsun’ diye, sakın ve huzur içinde çalışıp, olanla yetinmesini bilerek, akıllıca değerlendirmeniz gereken hayatı, kendinizi paralarcasına

çalışarak, tazı gibi koşarak, keçi gibi para peşinde dağ bayır dolanarak, maymun gibi daldan dala tırmanarak harcarsanız, arzuunuza ulaştığınızda, bir de bakarsınız ki onun içinde yaşayacak zamanınız kalmamış. Ne ibadet edebilmiş, öte tarafa hazırlanabilmişsiniz, ne de dünya hayatını sürdürmeye mecaliniz kalmış! Hırs ve arzularınızın harap ettiği bedeninizi, hastalıklar teslim almış; mutsuz, umutsuz bir zavallı oluvermişsiniz! ”

“Hayatın başında olsaydın nasıl yaşardın? ” diye sordu, Orçun.

“Hiçbir şey için telaş etmezdim. ‘Acele şeytandandır.’ Hem işime, hem aileme zaman ayırırdım. Hem paraya, hem sağlığıma değer verirdim. Hem bu dünya için, hem de âhiret hayatım için çalışırdım. Annem olmasa da mecbur olmadığı halde beni büyüten, bende öz annem kadar emeği olan o insana, çocuklarımın anası kadar değer verir, eşit tutmaya gayret eder, onu dışlamazdım. Ele gösteriş yapacağım diye har vurup harman savurmaz, bu yaşlara geleceğimi, bu hallere düşeceğimi düşünür, yatırım yapardım. Çok pişmanlığım, çok! Saymakla tükenmez. Bakın, hava karardı. Aileleriniz yemeğe bekler sizi. Haydi, bakalım, evlerinize gidin. Ölmez, sağ olursak, yarın devam ederiz.”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLER -0024

Onur Bilge

0025 - UÇUK

Onur BİLGE

Işıl'ı yaklaşık on beş gündür tanıyoruz. Bir akşamüstü, tam evlerimize gideceğimiz zaman kapıdan Virane'ye gelişiyle dünyamıza da girmiş oldu. Yürüyüşü, duruşu, konuşma tarzı, davranışları bambaşkaydı. Bir insan, ancak o kadar uçuk ve sıcak olabilirdi.

Ahmet'e, verdiği notları çekip, çekmediğini sordu. O da gerekenleri çoktan kaydettiğini ama defteri geri vermeye fırsat bulamadığını söyledi. Yukarıya koşup, getirdi, özür dileyerek iade etti.

Işıl, benim buralarda olduğum zaman zarfında hiç gelmemişti. Ona okulda da rastlamamıştım. Konuşmalardan anladığım kadarıyla, hastanede olduğu için aylardır okula devam edememiş, sadece sınavlara girmek için bir ay önce çıkmış, gelmiş. Bir süre sonra tekrar yatabilirmiş. Hastalığı hakkında bilgi alamadım.

Şiir yazmakta olduğumu öğrendiğinde, yazdığı şiirlerden, yanında olan bir tomar müsveddeyi çantasından çıkararak bana uzattı ve:

"Çiziktirdiklerimi inceleyebilir misiniz? " diye sordu.

Bunlar, asılları temize çekilmiş, üstleri çizilmiş şiirlerdi. Ben de bu konuda uzman olduğumu iddia etmiyordum ama şiirden anlıyordum. Değerlendirmeyi kabul ettim. Ona eleştireceğimi söyledim. İnandı mı bilmiyorum. İzmit'e gideceğini, oradan da İstanbul'a geçeceğini söyledi. Gitmeden önce yazdıkları hakkında fikrimi almak istiyordu. Bana, kuşkulu gözlerle bakmasından rahatsız oldum. Bakışları sürekli değişkenlik arz ediyordu.

Hava çoktan kararmış olmasaydı, hemen orada üstünkörü inceleyecek, düşüncelerimi söyleyecek, bu sıkıntıdan kurtulacaktım. Fakat artık ayrılma vaktimiz gelmişti.

"Ben, bir işi yapmak için söz verdiğim zaman, elimdeki her işi bırakır, gerekirse saat kavramını unutarak, iyice yorulana kadar onu yapmaya, uykusuzluktan bayılacak hale gelene kadar da olsa bitirmeye çalışırım." diye onu temin ettim.

İki gün üst üste, akşamları birkaç saat üzerinde çalıştığım dan habersiz, üçüncü günün ikinci vaktinde çıkageldi. Zaten son kalan üçünü de öğleye doğru bitirmiş, artık ruhen ve bedenen dinlenmeye geçmiştim. Karmakarışık yazılar ve girift duygularla boğuşmaktan beyhut düşmüştüm. O bunu bilemezdi tabi.

"Şiirlerime bakabildiniz mi? " diye sordu.

"Beni uyutmuyorlar."dedim.

Gelip, yanıma oturdu. Tedirgindi. Sıkıntılı, dalgın, asabi... Ürkek bir serçe gibi oturuyordu. Konuşuyla kalktığı bir oluverecekmış gibi. Onda bir acayıplık vardı ya tam anlayamamıştım.

Bir süre beraberce tekrar baktık. Aksayan yanlarını gösterdim. Nasıl olması gerektiğini defalarca anlattım. Dikkatini toplayamıyordu. Motivasyonu yedi dakika kadar bile değildi. Beş dakikada bir başka şeylerle ilgilenmeye başlıyor, bir şey yemek, içmek, gezmek dolaşmak ihtiyacı duyuyordu. Oysa bu yaştaki bir üniversitelinin, yarım saatte

bir verilen kısa molalarla, saatlerce çalışması mümkündü.

Mesela ben, başladığım bir işi bitirmeden rahat edemem. Elime aldığım romana, bitirmeden uyuyamam. Sürükleyiciyse, yarım bırakmam. Okumaya başladığımda, zaman ve mekân kavramı kalmaz. Her zaman yanımdadır, benimle. Yolda yürürken dahi okurum. Bu huy küçüklüğümden beri böyle... Okumaya başladığımdan beri, okumaya değer bulduğum her kitap, esir alır beni.

Babam emekli olacağı zaman, emeklilik işlemleri için Anklara'ya, gitmiştik. İlk çarşıya çıkışımızda, gözlerim bir kitapçı vitrinine takılıp kaldı. Anladı, masallara baktığımı. İçeriye girdik. Bir kitap seçmemi söyledi. Peri Masalları isimli, kalınca bir kitabı çok beğendim. Kapağında rengârenk, bambaşka bir âlem ve çok güzel uzun tuvaletli, beline kadar dalga dalga dökülmüş sarı saçlı, iri gözlü, kıvrık kirpikli, minicik kırmızı dudaklı, pembe yanaklı, çok güzel bir genç kız resmi vardı. Aradan yıllar geçtiği halde, çok beğendiğim, albenili parlak kalın karton kapak hâlâ gözlerimin önünde! O kitap, benim için Ankara'daki her yerden güzel, her şeyden sevgiliydi. Alır almaz kapağını açtım, o zamanlar, ara sayfalar bıçakla açılıyordu. Aralayarak başladım okumaya. Hem yürüyor, hem okuyordum. Okudukça okumak istiyordum, doyamıyordum.

Babam, bir başka kitapçıya daha girdi ve kitabı açmak için bir mektup açacağı istedi. O, eve dönünce okumaya başlayacağını sanıyordu ve satın alır almaz onun için açmayı akıl etmemişti. Baktı ki merakla okumaya başladım, o sihirli dünyanın sayfalarını bana açtı. Başımı kaldırmadan, etrafıma bakmadan, her yerde, onu bitirinceye kadar okudum. Annem:

"Bak, burası Ulus! Başını kaldır da bir etrafına bak! Şurası Gençlik Parkı! " diye bana bakıp, gözüyle işaret ediyor:

"Biz seni Ankara'ya kitap okuman için mi getirdik? Gezdiğimiz yerleri seyretsene! " diyordu.

Biraz gösterdiği yerlere bakıyor, aklım fikrim masalın devamında olduğu için kısa süre sonra yine başımı eğiyor, okumaya başlıyordum. Bir hafta kadar kaldık. Bu, hep böyle devam etti. Sadece Anıtkabir'de elimden bıraktım. O efsaneleşen kişiliği, eşyalarından, giysilerinden, orada gördüğüm her şeyden tanımaya çalışıyordum. En çok ilgimi çeken ve hafızama kazınan; küçücük cüsseme oranla kocaman, genellikle siyah kaşe giyeceklerin yanında oyuncak gibi minicik kadehler ve inadına dev büyüklükteki sarı ve beyaz leblebilerdi. Küçük cam kadehler görmüştüm yine de hiç o kadar büyük, giysiler ve leblebiler görmemiştim.

Kitabı bittirdiğimde tekrar başladım. Gezdiğimiz dolastığımız her yerde elimde, yatarken de başucumdaydı. Bir hafta kadar amcamlarda kaldık. Bu hep böyle devam etti. Babam baktı ki hastalık derecesinde tutku var bende okumaya karşı, bir peri masalı kitabı daha aldı, öncekinden daha ince ve kapağı da o kadar cazip değildi. Fakat kitaba bir türlü ısınamadım. Kapağı ince kartondandı ve kâğıdının kalitesi iyi değildi. Masallarının konuları merak uyandırıcı ve derin değil, yüzeyseldi. Uyduruk olduğu besbelliydi. Anlatımı da akılcı ve akıcı değildi. Elime aldım aldım bıraktım.

Okumayı öğrendiğimde ilk okuduğum kitap, 'Oyuncakçı Dede' isimliydi. Kitabın kapağında ak saçlı, aksakallı, minik yuvarlak camlı gözlükleri burnunun ucuna tutturulmuş, toplu ve kamburca bir dede resmi vardı. Elinde çivi ve çekiç, tezgâhında çalışmaktaydı. Heceleyerek okuduğum kitaptan anladığıma göre; tahtadan oyuncaklar

yapıp, boyuyor ve sırtına yükleyip, sokak aralarında dolaşarak satıyordu. Bütün çocuklar onu çok seviyorlardı. Oyuncakçı Dede, sokak başlarında görüldüğünde çocuklardan sevinç çığlıkları yükseliyordu. O, maniler söyleyerek gönüllerini alıyor, onları okşuyor, ayaküstü anneleriyle ve onlarla kısa söyleşiler yapıyordu. Uzaklaşırken de çocuklar arkasına takılıyor, bir süre daha yanından ayrılamıyorlardı.

Mahallenin çocukları da oyun aralarında onun dükkânına geliyor, neler yaptığını seyrederek öğrenirken, sohbet ediyorlardı. Oyunlarını, anlaşmazlıklarını, aralarındaki konuları dedeye anlatıyor ve merak ettiklerini soruyorlar; o da onlara yol gösteriyor, sorunlarına çözüm getirici önerilerde bulunuyor, laf arasında hayat dersleri veriyordu. Görür görmez Necmettin Dede'ye kanımın kaynayivermesinin nedeni budur. O beni bir anda çocukluğumun masal âlemine götürdü. Yıllar sonra bana, o asla gerçekleşmeyecek sandığım dünyayı kurdu, yaşattı ve yaşatmakta.

Bana bir anda bütün bunları düşündüren, Işıl'ın akıl almaz halleriydi. Küçük bir çocuk gibiydi. Belli bir konuya yoğunlaşmıyordu. Bunalinca bırakıyor, biraz tavla oynuyor veya dolaşıyorduk. Aramıza en son gelen olduğu halde çok sevilen biri oldu. Çünkü uçuk kaçıktı. Hiç bir kurala uymuyordu, şakada sınır tanımıyor, son derece rahat davranışlar sergiliyordu. Ben, ben diyordum ama o beni geçmişti.

Şiirlerinde bütünlük yoktu. Her kıtada bambaşka konuları işlemişti. Hayal dünyası dağınık olmasına rağmen kuvvetliydi ama mantık sıralamasını bir türlü beceremiyordu. Adamı önce hapse attırıyor, sonra yargılatırıyor, daha sonra da suç işlettiriyordu. Bunu ona anlatıncaya kadar haraboldum! Anlasa da uygulayabileceğini zannetmiyordum. Zihnini toparlayamıyordu.

Şiirleri, ilginç saçmalamalardı. Yazdıkları, şuur altının köpürerek kâğıtlara taşması, sahip olamama kıvranımları, isyan ve sorgulama karmaşasıydı. Yazıları; bazen sağa, bazen sola yatık, dik, köşeli, elyazısı, kitapyazısı, hasılı karmançormandı. Kâğıtlar da son derece yıpranmıştı.

Zaten o sevgi kızıydı ve sevgi açtı... Aşka aşık, sevdaya sevdalıydı. Bir anda kalkıp oynamaya, dansetmeye başlıyor, kısa süre sonra melankoliye bürünüveriyordu. Sürekli çocukluğuna gidiyor, mutlu olayları atlıyor, hep olumsuzları anlatıyordu. Olan olmuş, bitmişti. Fakat o bir türlü kapatmak bilmiyordu. Hatırlayıp hatırlayıp sinirleniyor, kendisine acındırıyor ve ağlıyordu.

Son derece hassas, bir o kadar da nazik ve romantikti. Şair sözcüğü en çok ona yakışırdı ama ne yazık ki beceremiyordu. Görünüş yönünden de artıları fazlaydı. Kumral, uzun boylu, çekik açık kahverengi gözlü, koyukestane, uzun dalgali saçlı, çukur çeneli, düzgün hatlara sahip bir gençkızdı. Olduğundan biraz büyük görünüyordu.

Onun gelişile neşemize neşe katıldı. Bir de tavlayı iyi oynayabilse! Birkaç yenilgiden sonra biraz öğrenmiş gibiydi. Benden bir oyun almayı başarmıştı.

İmtihanlar bittiği ve arkadaşların çoğu memleketlerine gittiği için Virane tenhaydı. Akşamüstü bir ara dede, biraz kestirmek için sedirin birinin üstüne yüzükoyun yattı. Bahçe tenhaydı. Teybin sesini iyice kıstılar. Biz de alçak sesle konuşmaya başladık. Yatar yatmaz uyudu. Demek ki çok yorulmuştu.

Işıl onu ilgiyle seyretti bir süre, gülümseyerek. Sonra:

"Şöyle kalınca bir ip var mı? " diye sordu.

"Çamaşır ipi var." dedi Duygu.

İşil uzandı, çözmek için, boyu yetmedi. Ahmet yardım etti, yerinden söküp verdi. Yirmi metre kadar vardı, uzunluğu. Alıp gitti dedenin yanına, bana de ucundan tutmamı söyledi. Başladı dedeyi sedire bağlamaya. Ben de karşısında yardım ediyordum. Elimizdeki ip bitinceye kadar, sedirin eninden boyundan adamakıllı sardık, kalan son ipi de doladıktan sonra düğümledik. Herkes kıs kıs gülüyordu. Biz de kendimizi zor tutuyor, uyanacak diye hızlı nefes bile almıyorduk.

Yerlerimize oturduk, sohbete devam ettik. Fakat bir şey olsa da Define uyansa diye bekliyorduk. Gürültü yapıp, uyandırmak vardı ama kıyamıyorduk. Nasıl da teslim etmişti kendisini ellerimize, ne kadar da savunmasız ve masumca uyuyordu! Uyandığında olacakları düşünüp kısık sesle gülüyorduk. İçimizde muziplik heyecanı ve sabırsız bir bekleyişin sıkıcılığı...

Bir saat kadar sonra Define uyandı. Ağa takılı balık gibi çırpınmaya başladı. Bir yandan da daha çok gülmemiz için abartarak:

"Kim yaptı ulan bunu? Çözün biriniz beni! Çabuk! Çabuk kurtarın beni bundan! Ruhum daraldı! Öf! .. Bir yakalarsam bunu yapanı! " diye bağıriyordu.

Bir süre çırpınmasını seyrettikten sonra, Ahmet koşup geldi. Sanki oyuna dahil olmamış, olayın farkında değilmiş de yeni görmüş gibi ve gayet ciddi bir sesle:

"Dur ben çözeyim seni dedeciğim. Kim yaptı bunu ya? Neden yaptınız benim dedeme bunu? Kırrk yılın başında, iki dakikacık uyuyacaktı şurada, burnundan getirdiniz! "

Aman ne güldük! Dede kendisini örümcek ağından kurtarmayı başaran sinek gibi üstümüze yürüdü! Yalandan kızıyor, köpürüyor:

"Eh, bunu bana yaptınız mı yapmadınız mı? Benden rövanşını bekleyin! İnanın muhteşem olacak! " diyordu.

Bir taraftan da soruşturma yapıyor, onu bunu sıkıştırıyordu, kimin yaptığını bulmak için.

Bu arada Neşe de geldi. Olayı kaçırmıştı. Ona da naklettik:

"Ah, keşke biraz daha erken gelseydim! Onun o halini görmek isterdim! dedi.

Gün boyu Virane'deydik. Güldük eğlendik ama oturmaktan sıkıldık, biraz da yürümek istedik. "Setbaşı'na, Yeşil'e ya da en iyisi Emir Sultan'a kadar gitsek" diye düşündük. Dede de gelir miydi bizimle? Yürür müydü oraya kadar o da? Sorduk. Kabul etti. Onsuz olur mu? Duygu'yu da aldık. Asker gibi kalktık. Define komutasında Viraneciler, Emir Sultan Seferi'ne çıkıyordu. Mehter Marşı'yla gidip, İzmir Marşı'yla ve yine mutlaka çok değerli ganimetlerle dönecektik.

Bahçede sadece Ahmet kaldı.

*

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0025

Onur Bilge

0026 - AşK

Onur BİLGE

Virane'den neşe içinde çıktık. Caddeye paralel ara sokaklardan geçerken hafiften marşlar söylüyorduk, hep bir ağızdan. Mecburen caddeye çıkınca, sustuk. Deli fıkraları anlatmaya başladık. Herkes aklına geleni aktardı. En son Örcün anlattı:

"Adamın biri kendisini füze sanıyormuş. Çıkış, elektrik direğine, havalanacak. Ne dedilerse bir türlü indirememişler. İtfaiye gelmiş, aşağıya bez germiş falan... O sırada yaşlı bir adam gelmiş:

"Hey, oradaki! Sen! Bana bak bakayım! Füze! Sana diyorum! " diye seslenmiş.

"Ne var? Ne diyorsun? Ben füze oldum. Geri sayım başlasın! Havalanacağım! "

"Tabi ki füzesin. Hem de en iyisisin! Fakat ikmalini yapmamışsın! Öyle uçamazsın. Gel, yakıtını al, sonra tekrar çık. Yoksa geri saymayız." deyince, yakıt almak için inmiş."

"İçerdekiler de dışarıdakilerin haline gülüyordur." dedi, Işıl.

"Onların sayıları belli de dışarıdakilerin belli değil. Her üç kişiden biri deliymiş. Şu anda aramızda kaç deli gizli, siz söyleyin." dedim. Mahir:

"Delirende mi delirtende mi suç? Bazen öyle şeyler oluyor ki gel de delirme! " dedi. Neşe:

"Deliler için sorgu sual yok. Oh, ne güzel! 'Haydi, geç bakalım Cennet-i Âla'ya! ' Oh, ne âlâ! Keşke deli olsam da ibadetten de sorumlu olmasam! Biz hesabı verene kadar, Sırat'ı çoktan geçmiş olacaklar." dedi. Define:

"Akıl, Allah'ın bize verdiği en değerli varlıktır. O olmazsa rezil oluruz! Bunarız. Mahcur oluruz. Allah, verdiği akli almasın! Kabirde bile aklımız başımızda olsun ki hesabımızı verebilelim! " dedi.

"Dedeciğim, Osmanlılarda, şifahanelerde akıl hastalarını musiki ile tedavi etme usulü kullanılmış. Avrupa bunu yeni uygulamaya başladı. Tıpta ne kadar ileriymişiz. Ne kadar bilim adamı yetiştirmişiz! Tarihimizi okudukça, geçmişimizle gurur duyuyorum." dedi Nihat.

"Onların kim bilir kaç tanesi bu topraklardan geçmiştir! Bunu düşünmek de beni heyecanlandırıyor." dedi Arzu. Define:

"Beni heyecanlandıran da Fatih, Ak Şemsettin, Molla Gürani, Molla Fenari, Somuncu Baba, Emir Sultan, Geyikli Baba..." dedi. Neşe:

"Ben, evliya hikâyelerini dinlemeyi çok seviyorum. Onların hayatlarındaki olağanüstü olaylara inanmak istiyorum. Onların gerçekten kerametleri var mı dede? " dedi.

"Allah'ın sevgili kullarında bazı kerametler görülebilir. Onları dinlemek hoştur tabi ki. Aslında onların gerçek kerametleri insan-ı kâmil yetiştirmektir. Fakih Ahmet olmasaydı, Fatih olmayacaktı. Beş yaşından beri namaz kılan, bir farz namazını dahi kazaya bırakmayan bir öğrencisi, Ayasofya'da ilk namazı kıldırıldığında, ne kadar mutlu olmuştur, kim bilir! Onun hocası da Hacı Bayram'dır. Emir Sultan'ı yıkayan, defneden..."

Emir Sultan'ın da Hacı Bayram'ın da hocası Somuncu Baba'dır. Şu Kapalıçarşı'da: "Müminler, somunlar..." diyerek, eşeğiyle ekmek satan, kerameti anlaşılınca Bursa'yı terk edip, Darende'ye yerleşerek, orada Hacı Bayram'ı ve onun gibi nicelerini yetiştiren âlim zat. Onlar anlatılmakla biter mi Neşe'm? "

Beraber olunca yol o kadar kısaydı ki yokuş bile düz geldi. Yeşil Çay Bahçesi'nde oturmaya karar verdik. Hemen aramızda fısıldaşarak anlaştık. Define'ye aşkı soracaktık. Üç masayı birleştirip, Bursa'yı kuşbakışı seyrederken Orçun:

"Bir, iki, üç! " der demez, Define'ye bakarak hep bir ağızdan:

"Ah, Aşk! " dedik, derin birer iç çekişle.

"Ne olmuş aşka?

"Aşka bir şey olmamış da, olan arkadaşlara olmuş, dede. Bize aşkı anlatsana! " dedi Orçun.

"Aşk yaşanır, anlatılamaz. Size sadece insan ilişkilerinde sevginin önemini anlatabilirim, kendi hayatımdan örneklerle. Kaldığım yerden Nesrin olayını anlatayım mı? Ne dersiniz?"

Her biz ağızdan bir ses çıktı. "İçinde aşk olsun da ne tür bir konuşma olursa olsun! " "Yalnız, sadece ona olan aşkı anlat! " "Aranızdaki sevgiden bahset! " "Aşk nedir, dede? " "Sevgi mi önce gelir, saygı mı? " "Aşkla nefret ilişkisinden bahset! " "Aşk mı sadece sevgi mi, nereden bilebiliriz? " Gibi birçok cümle ve soru cümlesi arka arkaya geldi:

"Yine beni soru yağmuruna tuttunuz. Bu kadar soruya cevap vermek kolay değil. Bunları akılda tutabilmek bile çok kuvvetli bir hafıza ister. Soru ve önerilerinizi yazılı alsam..."

"En iyisi kaldığın yerden devam et, dede. Kaç gündür çatlıyorum, merakımdan! " dedi Neşe.

"Nasıl bana onu anlattıracaksınız, en iyisi mi, ben bildiğim gibi devam edeyim, Nesrin olayına. Fakat önce bir soluklanayım; çaylarımız gelsin, ondan sonra... Böyle güzel bir konu, öyle kuru kuruya anlatılmaz.

Bursa ayağımızın altındaydı. Sadece kırmızı kiremitli çatıları görünen evler minicik kalmıştı. İçlerinde ne kadar değişik hayat vardı! Her biri birer roman... Sevgiler, aşklar, aldanışlar, nefretler... Kavuşmalar, ayrılıklar, doğumlar, ölümler... Mutlu olanlar, acı çekenler... Büyüklükler, küçüklükler, gençler... Neler yaşanmaktaydı, her birinde, kim bilir! Yuvalar, sadece mutlu kişilere mi aitti? Biz, sadece bir kişinin hayat öyküsünü dinlemekteydik. Daha niceleri vardı, onlardan habersizdik.

Çay da burada içilirdi! Tavşankanı! Mis kokulu! Anlatılmaz! Attığımız şekerleri eritmeye çalışırken bile, gözlerimizi Define'den ayıramadık. Bizim için en enteresan konuyu anlatmaya başlamasını, adeta saniyeleri sayarak, sabırsızlıkla bekledik. O da çayını karıştırmayı bitirdi ve bardağını dudağına götürüp, ilk yudumu aldı:

"O ve ben... Sevgi açıydık ikimiz de. Birbirimizi sevgili olarak seçtiğimizde onu bağrıma

basmıştım. Kolayca elde ettiği yakınlığı, kesintisiz bir şekilde akan sevgi, sempati ve sıcaklığı hissettiği zaman, tuhaf bir ürküntüyle, şımarıklık raddesinde kendisini naza çekmeye, geriye çekilmeye başladı. Bir adım sevgiye ve bir adım dostluğa atılan adımlarımızla bulduğumuz noktada, aşkın değerini bilemedi; geri attığı her adımla açılan ara; zamanla, sevgi kaynağının da gerilemesi ve yok denecek kadar sönükleşmesi ile açıldıkça açıldı.

İnsanlar zannederler ki ne yaparlarsa yapsınlar, o sevgi pınarı yanı başlarında sonsuza kadar çağıl çağıl akacak, zezem gibi hiç bir zaman azalıp bitmeyecek.

Oysa sevgi, her kıpırdanışına anında karşılık bekler. Saygıyla sabitlenmek, sadakatle korunmak ister. Sevme sanatı; aşk ve romantizm yüklü duygusal bir dansa benzer. Aynı yöne aynı büyüklükte adımlarla, sarmaş dolaş, fısıl fısıl, doyumsuz bir ılıklıkla devam ederken, dengenin ve ahengin bozulmamasına azami itina ve dikkat ister. Sevgiyi bulmak zor, kaybetmek kolaydır. En zor olan da onu göz gibi korumak, toz kondurmamaktır. Ancak itinayla yaşayabilir.

Ayrılmış ve başka yuvalar kurmuş da olsak, içimizdeki güzellik sönmeyebilirdi. Başladığı yere, arkadaşlığa, dostluğa dönebilir ama ölmeyebilirdi. Böyle bir güzelliği yakalamıştık, sırf kıskançlık, gösteriş, inat ve kaprislerimiz yüzünden mahvettik. Sevdâ, bir süre daha yok olmamak için direndi, sonunda nefrete teslim oldu.

Aşka kurşun işlemez. Top, tüfek etki etmez. Sevdikçe artar, eksilmez, bitmez. Sadece bir kötü söz yeter, bitirmek için. İstemli ya da istemsiz öyle bir söz çıkar ki dudaklar arasından, bir anda her şeyi bitiriverir! .. Sonra deliler gibi ara dur, bakalım! ..

Oysa daha dün, tüm sıcaklığı ve güzelliğiyle avuçlarınızdaydı ve küçük bir kuş gibi mutluluk veriyordu. Heyecanlı kalp atışlarını duyuyordunuz, yüreğinizde. Damar damar yol alarak, ılık ılık akıyordu; kanınıza karışarak, tüm vücudunuza yayılıyor, içinizde biteviye deveren ediyordu. Uçtu gitti işte! Gelir mi bir daha? Asla! .. Hangi kuş, azat edildikten sonra geri döner?

En çok muhtaç olduğumuz, sevgidir. Aşk, onun kremalısıdır. Yokluğu, derin üzüntüye, kedere gark eder, çılgına döneriz; bulunca da sudan bahanelerle geri çekiliriz. Kaybettiğimizde, ruh dünyamızın gönül okyanusunun suyu çekilir ve oluşan o uçsuz bucaksız alan ve tüm uçurumların toplamı kadar olan derinlikteki korkunç boşluk, doldurulabilecek gibi değildir. Onu içimizde hissettiğimizde, beynimizden vurulmuş döneriz ama ne yazık ki artık çoktan işten geçmiştir! ..

Ne olurdu, yıllarca aradığımız sevgiyi bulduğumuzu hissettiğimizde, onu ömrümüzün sonuna kadar yaşatabilmek için gerekenleri yapsaydık; kaderin önünde sürüklenirken; her ne olursa olsun, her ne konumda bulunursak bulunalım; ara sıra da olsa, zamanı ve mekânı paylaşabilmenin huzur ve mutluluğu içinde; beraberliğimizin, azaldıkça yoğunlaşarak artan doyumsuz tadını, paylaştıkça çoğaltarak, okyanuslarımızı dopdolu tutsaydık ve ömrümüzün her anını, nefis bir içeceği yudumlarcasına tüketirken, her yudumda damaklarımızda oluşan eşsiz lezzetini fark ederek yaşasaydık.

Ruhumuz, sevgisiz kalınca nefes alamaz olur, boğulur. Vücudumuzun, canlılığını muhafaza edebilmesi için oksijene ne kadar ihtiyacı varsa, ruhumuzun sağlıklı olabilmesi için de sevgiye o denli ihtiyacı vardır.

Ne zaman sevgi alamaz olursa, nefessiz kalır ve kıvrınmaya, hattâ çırpınmaya başlar!

.. Sevgisiz kalınca, boğulacak gibi olur, ruhumuz. Daraltan, bunaltan bir iç sıkıntısı başlar! Yere göğe sığamaz oluruz! .. Onun da, ihtiyaç duyduğumuz her şey gibi ruh sağlığımız için bize bahşedilen, ne kadar önemli bir nimet olduğunu, kaybetmeden fark edemeyiz.

Sevgisiz yaşamak, yaşamak değil, sadece hayatı sürüklemektir. O, hayatlarımızdaki olaylarda, yemeklerdeki tuz kadar önemlidir. Nasıl ki tuz, baklavaya bile girip, her yemek için gereken tadın oluşmasını sağlıyorsa, yaşamımızı tatlandıran odur. Yavan bir hayat, ruh hastası yapar insanı, hatta delirtir.

Sevgiyi hissettiğimizde nasıl değişir, evrenin rengi, suyun, ekmeğin tadı? Her gün dinlediğimiz, dilinden o zamana kadar pek bir şey anlayamadığınız şarkılar, türküler, şiirler neler söylemeye, hissettirmeye başlar? Ne kadar parlak doğar güneş, ne ılık eser rüzgâr, yağmur ne kadar hoş yağar ve nasıl da rengârenk açarken bir kat daha fazla koku saçar çiçekler! Ne kadar güzeldir yaşamak, nefes nefes sevgi alıp vermek, ne güzeldir!

Aşk, yüreğimizde hissettirilen en güzel nimet, en tadına doyum olmaz duygudur. İnsan, onu kalbinde hissettiğinde, mutluluktan öleceğini zanneder! .. Sevmek, bir şiirdir. Aşksa, binlerce şiir... Bir sevmek, binlerce şiir demektir. Nasıl, bir sözcük veya bir noktalama işareti, bir şiiri bozarsa, yanlış seçilerek sarf edilen bir sözcük de bir aşkı mahveder, bitirir!

Her şiir, bambaşka bir melodidir. Bir notanın hakkı verilmezse, eser berbat olur. Aşkın kusursuz devam edebilmesi için de beraberlik portesindeki her paylaşımın hakkının verilmesi gereklidir! Sevginin hakkı, emektir. Emek vermek; güveni korumak, saygıyı elde tutmak, ilgiye anında, hem de aynı oranda, özenle karşılık vermek, sevgiyi arttırmak ve sadakatle korumak demektir."

Biz, Define'nin yüzüne gözlerimizi dikmiş, söylediklerinin bir kelimesini bile kaçırmamak için dikkatle dinlerken, Işıl'ın, arkama gizlenip, kollarını sandalyemin arkasında kavuşturduğunu ve alnını sağ koluna dayayarak sessizce ağlamakta olduğunu fark edemedik. Dedenin sözü bitince, kendimize geldik, birbirimize baktık. Duygu, yerinden kalkarak yanımıza gelirken, ben de arkama döndüm:

"Ne oldu sana? Anlatsana! " diye fısıldadım, saçlarını okşarken.

O zamana kadar engellediği hıçkırıkları, elimin temasıyla sese dönüşmüştü. Çantamdan kâğıt mendil çıkardım:

"Ağla, açılırsın! Ağlamayan insan değildir." dedim.

Biraz sonra lavaboya götürdüm, yüzünü yıkattırdım. Açıldı. Alışmıştık artık onun gülerken ağlamalarına. Yalnız, bu defa anlatırken değil, dinlerken ve daha uzun ağlamıştı, içinin gurbetinde.

Geri geldiğimizde, ikinci çaylarımız gelmişti. Sohbetin rengi değişmiş, yeşile dönmüştü.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0026

Onur Bilge

0027 - AYRILIK

Onur BİLGE

İşil'la hiçbir şey demeden yerlerimize oturduk. Yeşil Türbe'nin tarihsel ve kültürel değeri, Osmanlı İmparatorluğu'nun bıraktığı mirasın gerektiği gibi korunamadığı, semtin bakımsızlığı hakkında konuşuluyordu. Konu, 'Neler yapılabilir?' e gelmişti ki ayrılıktan muzdarip arkadaşımız Akif, sohbetin akışını değiştirdi:

"Ne olursa olsa da ayrılık olmasa! Üzerlerinden asırlar geçtiği halde o eserler hâlâ sağlam. Ben dokuz gün dokuz gecedir, dokuz doğuruyorum! Dokuz günde harabeye döndüm. Zamanın, ölümüne sebep olacak olsa bile bir an önce geçmesi ve sevdiğime kavuşabilmek için sigara üstüne sigarayla kendimi yakıyorum. Her gece, takvimde hükmü kalmayan bir günün üstünü, büyük bir zevkle çiziyorum. Daha yeni uğurladım. Bu yaz geçmez benim için. Ayrılık, ölümden de zor! Ölünce fark etmem kendimi de, onun yokluğunu da... Şimdi ise her an ölüp ölüp diriliyorum! Ruh sıkıntıları içinde kavru olarak yaşıyorum, hasreti. Burcu gideli daha dokuz gün oldu. Bu üç ay nasıl geçer, dedeciğim?"

"İnsanlar, yeryüzünde bir yerlere veya birilerine bağlı yaşamak zorunda kalırlar. Bu nedenle dünyada ayrılığı, gurbeti, hasreti öğrenirler. Özlemin sıkıntılarını yaşarlar. Oysa sadece cismen ayrı mekânlardadırlar. Ruhlar için mesafenin önemi yoktur. Onlar, kilometrelerce uzaktan birbirlerine sarılabılırler. Bedenen uzakta olmak, kopmuş olmak demek değildir ki! Her an onun da seni düşünmekte ve ruhsal boyutta seninle yaşamakta olduğunu hissetmiyor olamazsın. Senin ona kavuşma isteğini, onun sana kavuşma isteği bütünlemektedir."

"Onun da beni her an düşündüğünü hissettiğim için azap dolu yaşıyorum ya yokluğunu ve özlemi! Kalp kalbe karşı' derler ya hani..."

"Demek ki farkındasın. Ne mutlu! Mesafelere rağmen, her an berabersiniz yani. Peki, hiç düşündün mü, bir ömrü gece gündüz beraber geçirenlerin bazılarının, aslında birbirlerinden fersah fersah uzak olduklarını? Nice eşler vardır; yan yana, burun buruna uydukları halde, biri bir yerde, biri bir yeredir. Sadece bedensel beraberlik nedir ki? Önemli olan, ruhsal beraberliğin sağlanmış olmasıdır. O nedenle, üzülme. Sayılı gün çabuk geçer. Bak bir ömrü yaşadım, bitirdim, sanki bir yıl gibi... Rüzgâr gibi geçiyor günler! Söylediklerimi unutma ve fiziki ayrılığı abartma olur mu?"

"Hep beraberlikler olsaydı da ayrılıklar olmasaydı, olmaz mıydı?"

"Ayrılıklar olmasaydı, beraberliklerin anlamı olur muydu? Ayrılık acısını çekmeyen, beraberliğin ne denli büyük bir nimet olduğunu idrak edebilir miydi? Açlık olmasaydı, tokluğun mutluluğu fark edilir miydi? Gece olmasaydı günün değeri anlaşılır mıydı? Her şey, zıddıyla bilinir. Zorluklara göğüs germeden, kolayca elde ettiklerimizin değerini yeterince bilebilir miydik? Sayısız örnek var. Sen düşün, genişlet ve nedenini iyice kavra. Bak, sana kısacık bir hikâye anlatayım; çocuklar, hepiniz dinleyin:

Benim bir arkadaşım vardı. R harfini söyleyemezdi. Parasal sorunlar içinde kendini kaybettiğe, sudan nedenlerle eşini döver, kovardı. Günlerden bir gün yine bir akşam, sekiz aylık hamile karısını, adamakıllı dövüp, kapı dışarı atmış; zavalıcık da karnı burnunda, iki gözü iki çeşme, bize sığınmıştı.

Ziya, bana 'ağbi' derdi. Dokuma fabrikasında apre ustasıydı. Gece gündüz, vardiyalı olarak çalışıyordu. Hem işyerinde saatlerce biteviye boya kazanlarından buharlaşarak

dağılan kimyasal maddelerle yoğunlaşan kesif, rutubetli, kirli havayı solumakta, hem de dışarıda her fırsatta sigara yakmaktaydı. Ciğerleri berbattı. Nefes alırken hırıltılar duyuluyor, boyuna öksürüyordu:

"Ziya, bunu bu kadar içme! " dediğimde:

"Hızlı yaşa, genç öl, cesedin yakışıklı kalsın! " derdi.

Bu cümlede R harfi olmadığı için kusursuz telaffuz ederdi. Zaten çok yaşamadı ya akciğer kanserinden öldü. Önce ciğerinin büyük bir kısmını aldılar. Bir süre nefes almakta zorlanarak yaşadı, yaşamaksa. Öldüğünde, daha otuz beş yaşına girmemişti. Ardında gencecik dul bir kadın, üç kız ve bir erkek, dört yetim bırakmıştı.

Kira sorunu, okuyan kardeşlerine yardım etme mecburiyeti, erkek evlat sahibi olabilmek için her sene aileye katılan yeni bir bebeğin masrafiyle artan nafaka derdi, onu iyice geçim sıkıntısına sokmuştu. Karısı ne yapsa, kabahat oluyordu. Giyinip süslense, 'gözü dışarıda' diye, giyinip süslenmese, 'onu önemsemiyor' diye... Kavga arayana sebep mi yok?

Uzatmayalım; ertesi gün sabahleyin, o işe gittiğinde, karısı eve gidip, üç kızı da alıp geldi. Bu kaçınıcı dayaağıydı! Garip bize gelmese, nereye gidebilirdi? İstanbul'da kimsesi yoktu. Ziya da iyi bilir ki 'Nebahat başka yere gitmez. Ağbigildedir, nasıl olsa emin ellerdedir'; yiğitliği elden bırakmaz, birkaç gün arayıp sormazdı. Sonra yaptığından bin pişman, utana sıkıla gelir, özür diler, eşini ve çocuklarını alır, evine götürürdü.

Bu defa, 'Bir ay sonra doğuma girecek bir kadına yapılır mı bu kadar işkence? ' diye çok kızdım. 'Karısını da çocuklarını da, burnu iyice sürtülünceye kadar ona vermeyeceğim! ' diye karar aldım. Adamın resmen eşi, çocukları... Nasıl vermem? Kanunen alma hakkı var. Saklarsam, olaydan haberimin olmadığını söylersem, mutlaka inanırdı. Bana güvenir ve beni öz ağabeyi kadar sever, sayardı.

Üçüncü gün, iş çıkışı geldi. Nebahat'ı ve çocukları sordu. Ben de görmediğimi söyledim. O, bizde olduklarından o kadar emindi ki kaç gündür arayıp sormamıştı bile. Ben de görmediğimi söyleyince, beyninden vurulmuşa döndü! .. Oh olsun! .. 'Öyle, kadın dövmek neymiş? ', görsün. Yokluğunu yaşasın da hele bir... Canı yansın ki kıymetini öğrensin!

Bu gitti geldi, sağa sola sordu, iyice deliye döndü! Aradan beş altı saat kadar geçti ve artık bulamayacağını akli kesmiş olacak ki son çare olarak, karakola gitmeye karar vermiş. Polislere yüzü yerlere geçerek:

"Ben karımı ve çocuklarımı arıyorum. Galiba onları da alarak, eşim evi terk etmiş. Nerede olduklarını bilmiyorum. Bana yardımcı olur musunuz? " diyecek. Utanç içinde ağlıyor ve bin pişman! .. Acıdım. Kenara çektim:

"Oğlum, bu senin yaptığın, insanlığa sığar mı? Bu kaçınıcı? Karın, akşam sabah doğurabilir. Karnındaki senin yavrun! O üç sabinin gözleri önünde bu kadını döverken, evlatlarının şuuraltına işleyeceğini; ilerde, kimisinin pısrık, kimisinin canı ruhlu olabileceğini düşünmüyor musun? " diye epey bir bağırdım ve arkasından da uzun bir nutuk çektim.

Bir daha asla ona el kaldırmayacağını, ekonomik nedenler yüzünden bunaldığı için

haksızlık ettiğini, aslında karısını çok sevdiğini, saçının teline zarar gelmesine gönlünün razı olmadığını falan söyleyip, bir daha fiske bile vurmuyacağına beni temin etmek için yeminler ettikten sonra; içeri girdim ve Nebahat'ı çağırdım:

"Haydi, özür dile ondan ve al karını, git, güzel güzel geçinin! Bir daha fena bir muameleni duyarsam, yuvanı yıkarım! Alır, götürür, babasına teslim ederim, kızı! Bakalım alabilir misin onu bir daha geri! .." diye de tehdit etmeyi ihmal etmedim.

Kızlarının birini bir koluna, birini bir koluna alıp, kaldırdı, kucakladı. Büyük kız, annesinin elini sıkıca tutmuş, bırakmıyor ve korku dolu gözlerle babasını süzüyordu. Bizim Ziya, mutluluktan dört köşe! Sevinçten ağzı kulaklarına varıyor! O kadar lafın üstüne dönüp de bana ne dese beğenirsiniz?

"Ağbi! Dağılmalağ bağışmalağ, ayğılmalağ kavuşmalağ; hayatın tuzu bibeğidiğ! Şimdi biz biğbiğimizi bu kadağ özlemiş olmasaydık, bu kavuşma bu kadağ tatlı oluğ muydu? Kavga dövüş de hayatın tuzu bibeğidiğ. Kağı koca ağasında oluğ öyle şeyleğ."

"Sen de öyle mi düşünüyorsun, Nebahat? " dedim kıza. O da gülümsüyordu. Karı koca arasına şeytan bile girmezmiş. O zaman kendime kızdım. Bana ne oluyordu? Neden kraldan fazla kralcıydım? "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0027

Onur Bilge

0028 - DELİLİK

Onur BİLGE

Dede, dinledikleri hoşuna gittiği için artık gülümsemekte olan Işıl'a dönerek:

"Yağmur dindi mi Işıl Hanım? Güneş ışıl ışıl bakıyor mu aralamaya çalıştığımız bulutların arkasından? Bir ışıltı da bize gönderebilir mi? Bir demet ışın düşebilir mi üzerimize? " diye laf attı. Bunları söylerken; gözlerine, gözlerinin içi gülerek bakıyordu. Maksadının, onu konuşturmak, onun da derdini dinlemek ve rahatlamasını sağlamak olduğunu Işıl da anlamıştı:

"Üçlü konuşsak, dede? " dedi.

"Neden olmasın? Başka kim gelecek? "

"Semiray gelsin."

Üçümüz biraz ilerde, sol köşedeki masaya geçtik. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, Define:

"Anlat bakalım, sulu gözlü şey! O güzelim gözleri harabeden kim ya da ne? "

"Bu benim ikinci okulum. Burada halamlarda kalıyorum. Ailem İzmit'te oturuyor. Anne tarafım Ankara, Kızılcahamamlı. Baba tarafım Kütahyalı. Babam Devlet Su İşlerinde çalışıyor. Annem hemşire.

Ben, liseyi bitirir bitirmez, ilk girişte Ege Tıp Fakültesi'ni kazandım ve okumaya gittim. Kız yurdunda kalıyordum. Erkek yurdu da yakındı. Arkadaşlarla pencereden el sallardık, birbirimize. O kadar yakındı.

Aradan birkaç ay geçti, sınıf arkadaşlarımdan o yurttaki kalan sınıf arkadaşım Aydın'la önce samimi arkadaş, daha sonra da sevgili olduk.

Bir gün, onun yurttaki en yakın arkadaşının doğum günüydü. Bizi de davet ettiler. Yurttan iki kız arkadaşımınla beraber, 'Gidelim, biraz eğlenelim!' dedik. Hepimiz aynı sınıftaydık. Epeydir arkadaşlık ediyorduk. Zaten Aydın sevgilimdi. Saffet, doğum günü olandı, diğer ikisi de aynı evi paylaşan arkadaşlarımızdı ve aylardır beraber olduğumuz için hepsine de çok güvenmenin rahatlığı içindeydim.

İkinci vakti okulun bahçesinde Aydın ve Saffet'le buluştuk. En yakın parkta biraz dolaştık. Bir yerlerden pasta, yiyecek ve içecek bir şeyler aldık. Akşama doğru, üç kız, iki erkek, kararlaştırdığımız gibi diğer iki erkek arkadaşımızın evine gittik. Akşam yemeği yiyecek, doğum günü kutlayacak, kendi aramızda eğlenecektik.

Yemek bittikten ve pasta kesildikten bir süre sonra kız arkadaşlarım, vakitlice kalktılar, yurda döndüler. Şarkılar söylüyor, espriler yapıyor, çok güzel vakit geçiriyorduk. Ben eğlenceye doyamamıştım. Aydın'dan da ayrılmak zor geliyordu, biraz daha kalmak istedim.

Yemekte, hayatımda ilk kez, oyunbozanlık yapmış olmamak, ortama uymak gayesiyle, ben de biraz alkol almıştım. Artık büyümüştüm, her şeyi deneme ve öğrenme vaktim gelmişti. Hem sonra yabancılar arasında değildim. Onlar sınıf arkadaşlarımdı. Okulda saatlerce beraberdik. Her yere birlikte gidiyor, geziyorduk. Biz artık üniversiteliydik.

Aydın kişilerdik. Bu gençler de temiz kişilerdi. Kimseye istemeden bir şey yapmayacak kadar da naziktiler.

O arada orada onlar esrar kullanmaya başlamışlar. Ben o madde ile hiç tanışmamıştım. Sadece sigara içiyordum. Bana da verdiler. Sigaradan hiç farkının olmadığını ama çok iyi kafa yaptığını söylediler. Zaten duman altı olmuşum, fark etmezmiş, öyle dediler. Bu değişimi ilk defa duyuyordum. Bir kez denemekte mahzur görmedim.

Derken kendimi kötü hissetmeye başladım. Belli etmemeye çalışıyordum ama bilincim gidip geliyordu. Aşırı yorgunluk hissediyordum. Yerimden kalkacak ve yurda dönecek mecalim kalmamıştı. Bir an önce gözlerimi kapatmak ve uyumak ihtiyacı içindeydim. Başımı birazcık kıpırdatınca, korkunç bir baş dönmesiyle boğuşuyordum. Bir taraftan da midem bulanıyordu.

O can ciğer arkadaşlarım, birer canavara dönüşmüşlerdi. Önce Aydın'ı tanıyamaz oldum. Sonra da diğerleriyle birer birer mücadele etmeye çalıştım ama ben çok güçsüzdüm.

Ertesi gün sabahleyin oradan çıkıp, olanları aileme telefonla bildirdim. Derhal karakola gitmemi ve onların tarif edecekleri her şeyi sırayla yapmamı salık verdiler. Babam da yanıma gelmek için yola çıktı.

Hiç vakit kaybetmeden karakola gidip, olanı biteni anlattım. İfademi aldılar, koluma mühür vurup, Adli Tıp'a sevk ettiler. Cumhuriyet Savcılığı'na dilekçe verdim ve o dördü hakkında dava açtım.

Kimseye bir şey diyemedim, arkadaşlarımın yüzüne bakamazdım, utancımın okulu terk edip, babamla İzmit'e döndüm.

Mahkemeye çıkmadan önce, aralarında anlaşmışlar ve bana ilk tecavüz edeni, sevgilim bildiğimi, yani Aydın'ı kurban olarak seçmişler. Belki hapse girmemek için, belki de o anda bana acıdığından, benimle evlenmeyi kabul etti.

Yıldırım nikâhıyla evlendik. İzmit'teki evimize, ailemin yanına yerleştik. Onunla ayrı evde yaşamamın hayati tehlikesi vardı. Eşim esrar kullanmaya ve içkiye devam ediyor, olayı hazmedemiyor, beni eş olarak kabul edemiyordu. Onu bu alışkanlığından vazgeçirip, sağlıklı düşünmeye başlamasını sağlayabilirsek, her şeyin düzebileceği kanaatini taşıyorduk.

Özellikle esrardan vazgeçirebilmek ve saldırganca davranışlarından zarar görmemek için onu küçük odaya kapattık. O odanın sadece kapısı vardı. Dışa açılan penceresi yoktu. Evde bıçak, jilet, ip, ilaç, elektrikli küçük ev aletleri falan, intihara veya cinayete sebep olabilecek ne varsa sakladık. Günde üç öğün yemek; yiyecek, içecek, her ne isterse veriyor, o kötü alışkanlığından vazgeçirmeye çalışıyorduk. Sadece doğal ihtiyaçları için dışarıya çıkmasına izin veriyor, o zamanlarda da kontrol altında tutuyorduk.

Kriz zamanlarında, deliler gibi bağılıyor, danalar gibi böğürüyordu! Altını ıslatıyor, yemek verdiğimiz tabakları, bardakları eğmeğe bükmeğe çalışıyor, sağa sola fırlatıyordu. Ona verdiğimiz yiyecek ve içecekleri cam, porselen veya melâmin gibi şeylere değil, metal kaplara koyuyorduk.

Bana başkalarının da elleri değdiği için kendisine layık olmadığını tekrarlıyor, sürekli hakaret ediyor, küfrediyor; ya beni, ya da kendisini öldüreceğini söyleyip duruyordu. Bırakın normal bir aile hayatını, yan yana bile gelemiyorduk. Beni görür görmez kuduruyordu! Gözü kararmıştı, üzerimize canice saldırıyordu! .. Ne babam, ne ağabeyim, ne de hemşire olan ve benzeri olaylarla sürekli karşılaşan annem, bir şey yapabildi.

O aralar göğüslerim, durduk yerden önce kızarmaya, sonra morarmaya başladı. Kanser olduğumu zannediyorduk. Doktora gittim. Aşırı sıkıntıdan, strestenmiş. Bir süre tedavi olduktan sonra normal rengine döndü.

Baktım ki sadece benim değil, ailemin de ruh ve beden sağlığı bozuluyor, onu salıverdik. Doğru dürüst evlenmediğim, gelin bile olmadığım halde, dul bir kadın oluvermiştim. Resmen ayrıldık.

Ayrılınca kadar, bir süre sonra iyileşeceğine, aramızın düzeleceğine dair az da olsa umudum vardı. Her ne kadar bana karşı düşmanca davranıyor olsa dahi yakınımdaydı, varlığını hissederek, birazcık da olsa dayanak buluyordum. Temelli gidişiyile içine düştüğüm boşlukta kendimi kaybetmiştim. Dünyam kararmış, ikinci kez başıma göçmüştü! Bu defa aklımı muhafaza edemedim! Aşırı asap bozukluğu, kavgalar, bağırılmalar ve sinir krizlerinden sonra kendimi Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde buldum! Yine şiddetli bir kriz anında annem ve babam getirmişler. Öyle bir yerde yatmakta olduğumun farkına vardığımda itiraz etmedim, gerçekten tedavi olmam gerektiğine inanıyordum. Güçlük çıkarmadan, kendi isteğimle kaldım.

Annem mazeret izni almıştı, hemşireliğimi kimseye bırakmadı. Gece gündüz başımda bekledi. Bu ilk yatışımdı. Bir hafta sonra doktorum beni aldı, annemle beraber, bana göre 'zirdele'lerin koğuşuna götürdü. Bir süre davranışlarını uzaktan seyrettirdi ve sakin bir ses tonuyla onları birer birer tanıttı. Rahatsızlık nedenleri konusunda bilgi verdi ve en sonunda bana dedi ki:

"İyileşmen için bize yardım etmelisin! Bunu önce sen, mutlaka ve çok istemelisin! Kendini sıkır, ruhunu harap edersen, seni kurtaramayız! Bunlar gibi olmak ister misin? Eğer maddesel olayları abartırsan, ruh sağlığın elden gider, işte ilerde böyle olursun. Biz, senin ruhunu ameliyat edemeyiz, ruh da nakledemeyiz. Sadece, nasıl iyileşebileceğin konusunda yol göstereceğiz, sakinleştirici ilaçlar vereceğiz, o kadar... Olaylara bakış açını sen değiştirmeye çalışacak ve ruhunu kendin düzelteceksin." dedi.

O anda ne dediğini duyuyor, aklımda yoğuruyor ama ne demek istediğini bir türlü anlayamıyordum. Annemin getirdiği kitaplardan en az yazılı olan bir şiir kitabını elime aldım; iki dizelik bir sözü defalarca okumama rağmen, ne anlama geldiğini çözemedim.

Hafızamda kayıtlı ne kadar şiir varsa hepsi silinmişti. O hiç unutamam dediğim, ta çocukluğumda öğrendiğim ve o zamana kadar yüzlerce defa tekrarladiğım, beynimin en saf, temiz zamanında en kolay yere büyük harflerle ilk kaydolan masal şiir, hatta daha önceki tekerlemeler, ninniler bile... Bütün telefon numaraları silinmişti, ev adresime kadar her şey...

Adımı sorduklarında söylüyordum ama o sanki bana ait değildi. Yabancı geliyordu. Tekrarlayıp durdukça sadece harflere dönüşüyor, anlamı kalmıyor, saçma sapan oluveriyordu. Adıma bile yabancılaşmıştım.

Ziyarettime gelenleri; İzmir'den mi, İzmit'ten mi, Ankara'dan mı, Kütahya'dan mı tanıdığımı hatırlayamıyor, ilgisiz kişileri birbirleriyle karıştırıyordum. Onlar bana kendilerini hatırlattıkça, yerin dibine batıyordum!

Bilmem kaçınıcı yatışımdı. Düzeleceğimden ümidimi kestiğim anda; lisedeyken, yıllarca platonik bir aşka sevdiğim kişiye ait, sır gibi sakladığım ve unutmamak için defalarca tekrarlayarak beynime iyice kazıdığım telefon numarasını araştırdım, hafızamın arşivinde. Saatlerce onu ve anılarımızı anımsamaya çalıştıktan sonra bir ara 'pat' diye bir objeyle bütünleşerek hatırıma geldi, o telefon numarası. Sonra da çorap söküşü gibi tüm ezberlediklerim... İlkokuldan itibaren öğrenci numaralarım, en yakın akrabalarımızın ve arkadaşlarımın telefon numaralarından oluşan uzun bir fihrist, kullanımına açıldı.

Geçici bir hafıza kaybı yaşamıştım. Allah'ıma Hamd Olsun, iyileştim! Yalnız tamamen iyi değilim. Zaman zaman eskiye gidiyor ve yaşadıklarımı abarttıkça abartıyorum. Sonra kendime acıyor, ağlıyorum. "Ben sadece sevmiştim. Karşılığı bu mu olacaktı? " İşte beni mahveden bu tek cümledir, binlerce kez tekrarladığım.

Hastanede resim yaptırıyorlar ama ben yazmaktan daha çok hoşlanıyorum. Şiirler yazıyorum. Bir süre sonra okuduğumda aynı duyguları bir kez daha hissediyorum. Şiirlerim özümün içi, içinde mutlu olduğum. Onları sadece kendim için yazıyorum. Yazarken, sanat falan yapmaya çalışmıyorum. Sanatın, toplum için olduğunu, bana gelinceye kadar, bunu yapmış ve yapacak çok kişinin olduğunu düşünüyorum. Kendimi, kendime anlatabilmek için yazıyorum. Ayrıca, birileriyle paylaşmaktan da büyük bir zevk alıyorum.

Şiir yazmışım, herkesten gizlemişim, neye yarar? Sevgisini yüreğinde saklayan, asla söylemeyen, hatta belli bile etmeyen, hapishane duvarı suratlı biri gibi mi olayım? Sevgi varsa, ait olduğu kişiye mutlaka söylenmeli. Aksi halde ne yararı olur o sevginin? Şiir de paylaşılmalı. Kime, ne faydası olur, yazıldıktan sonra bir sandıkta, egoistçe yıllar yılı saklanan, yıpranmış sarı defter yapraklarında solmuş, okunmaz olmuş şiirlerin? "

"Zararın neresinden dönülse, kârdır. Olan olmuş, zamanla yara kapanmıştır, ya da kapanmalıdır. Geride kalan ömrümüzü, bize tecrübe kazandıran o olayları tekrarlamamaya dikkat ederek sürdüreceğiz ve asla arkamıza bakmayacağız, asla! .. Elimizde olanlara bakacağız! Allah'a şükür ki halen yaşamaktayız. Sağlıklıyız. 'Düşünebiliyoruz, o halde varız.' Kim demişti bunu?"

"Descartes, patates... Dekart. De, kart! "Düşünüyorum, o halde varım."

"Hah, işte o. Kaç dekarsa... Bu arada teşekkürler... Bir iltifat geldi geçti! Işıl, canım... Ölüm olmasın. Her şey insan için... Namus o bahsedilen değil ve burada bir namussuzluk varsa, o da senin değil. Hata o gençlerde de değil. Bu cinnet çağında, o akıl gideren maddeleri, sırf ceplerini doldurmak için üreten, yayan, satan, bunlara göz yuman herkeste..."

Her şeyin azı karar, çoğu zarar; böyle şeylerin azı da zarar, çoğu da zarar.

Ortada bir suç varsa; o sarhoş eden maddelerin neden haram olduğu konusunda cemaati ikna edemeyen din adamlarının, bireye ve topluma olan zararlarını, herkesin anlayabileceği şekilde, dramatize ederek anlatarak, kitleleri aydınlatamayan aydınların; evlatlarını o zamana kadar eğitememiş, ne yaptıklarından habersiz, zevk-ü sefa içinde

hayatlarını yaşayıp, günlerini gün eden, sadece para göndererek çocuk okuttuklarını sanan, onları başıboş bırakan ana babaların, yani kısaca hepimizin...

Her zaman dediğim gibi; dün, yaşandı ve bitti. Yarın, söz vermedi, gelmeyebilir. Gün, sadece bugün, an da bu andır. Bu günün şu ânı elimizdedir. Yaşadığımız an bize aittir. Öncesinin varlığının faydası yoktur. Üzüntü veren kötü olayların, mâziye dönülerek, hatırlanması, anlatılması, o olayları tekrar yaşamak demektir. Bir kere yaşanmış, vurup geçip gitmiştir. Geri getirip, tekrar yaşamamanın anlamı nedir? Hafızada tekrarlanması da üzüntü ve sıkıntıdan başka bir işe yaramaz. Geçmişî karıştırıp durmak, cadı kazanı kaynatmaktır. Kalan hayatımızı mutlu yaşamamızı engeller. İçinde bulunduğumuz ânın sonrası ise tamamıyla meçhuldür. O hâlde, geçmişte bizi üzen ne varsa, kesip atacağız ve onların sıkıntısından kurtulacağız. Ânı yaşayacağız, arkadaşlığımızın, birlik ve beraberliğimizin tadını çıkaracağız."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0028

Onur Bilge

0029 - ŞAKA

Onur BİLGE

Işıl'ın bir ânı bir ânını tutmaz. Ya temelli susar, ya ağzı kapanmaz. Şimdi ağlarken beş dakika sonra, sanki hiç o değildir, gülmeye başlar. Kâh hıçkırığa hıçkırığa ağlar, kâh kahkahalarla güler.

Derin üzüntüsünü bastırmak için mi, ağlayınca acze düştüğünü düşündüğünden, bunu gurur meselesi yapıp, ne kadar güçlü olduğunu ispatlamaya çalıştığından mı nedendir bilinmez, özellikle uzun süre ağladığı zamanlarda, aradan çok geçmeden mutlaka bir sebep bulup, çılgınca gülmeye başlar.

Ya kabuğuna çekilip ruh gibi oturur, ya mazinin derinliklerinde kendisini kaybedip anlatır da anlatır, ya da akla hayale gelmeyecek şakalar, sınır tanımaz espriler yapar. Bir türlü ortayı bulamaz. Geriye gitmediyse, akli fikri muzipliktir. Genelde işi gücü, şeytan pabucu dikmektir. Ne kadar hinlik varsa ondadır.

Define'nin ayakkabıları, giyilemeyecek kadar eskimişti ve hem onlar kışlık, içi miflonlu, altı keçeli botlardı. Haziranın yarısını geçmiştik. Artık onlar giyilmezdi. Orçun, babalar gününe denk getirip, ona bir çift saman rengi süet, iki parmak topuklu, hafif, bağciksız, yazlık ayakkabı hediye etti. Garibin ayakları bayram yaptı. Çünkü takatsız bacakları o ağır botları taşımakta güçlük çekiyordu. Zaten bir ay önce düşmüş, sağ bileği burkulmuş, ameliyatlı dizi incinmiş, şişmişti; o nedenle topallamaktaydı. Yeni ayakkabıları giyince bahçede şöyle bir yürümüş:

"Oh be! Dünya varmış! Hay aklınla bin yaşa! Ne iyi ettin bunu! Yalnız sana zahmet oldu. Teşekkür ederim. Bayram çocuğu gibi yastığımın yanına koyup uyumak geldi içimden." diyerek, ne kadar hoşuna gittiğini belirtmişti.

Yeşil'e giderken de, yeni olduğundan ayaklarının arkasını fena halde vurmıştu. Bahçede oturan arkadaşların yanına döndüğümüzde bu sıkıntısını dile getirdi:

"Ya çocuklar, bu ayakkabılar etti bana edeceklerini. Ayaklarımın arkası kabardı, su topladı, yanıyor! Topuklara içten bir şeyler koysak da biraz yükseltsek mi acaba? "

"Kâğıt mendil koyalım. Karton falan yok." dedi, Mahir. Işıl da:

"Dede, çıkar sen onları, ayakların şişmiştir senin. Şöyle şu boş sandalyeye uzat da lenf sistemi rahat çalışsın, şişliği biraz insin." dedi.

"Size karşı ayıp olmaz mı çocuklar? "falan dedi ama gözlerinin içi parladı.

Canına minnetti aslında. Çünkü hemen çıkardı ayakkabıları, koydu sağ tarafa, ayaklarını da o sandalyeye uzattı. İyi akıldı. Nasıl olsa kalabalıktık. Boş sandalye korkuluklardan taraftaydı. Masa örtüsü de örtüyordu. Kimse onun orada o şekilde oturduğunu göremezdi. Görse ne olacaktı? Yaşlı bir adamdı. Romatizmaları falan var zannederler, hoş görürlerdi. Hem artık güneşin etkisi azalmış, batmasına az kalmıştı. Yaklaşık yarım saat kadar sonra hava kararmaya başlayacaktı. Uzun bir yolumuz vardı. Firsattan istifade, birazcık dinlendirdiği kârdı.

Işıl, bana, ben Mahir'e, Mahir Neşe'ye fısıldadık. Kulaktan kulağa herkese haber gitti. Dede, masanın baş tarafında oturuyordu. Solunda boş sandalye, sağında Orçun vardı. Neşe Duygu'nun, o da Orçun'un yanında oturuyordu.

Ayakkabının tekini saklayacaktık. Onu almak, Orçun'a düşüyordu. O, çok sevmezdi böyle şakaları ama oyunbozanlık yapmak istemedi, yavaşça sol elini uzattı ve ayaklarının yanında duran ayakkabının sağ tekini aldı, arkadan Duygu'ya uzattı. O, sol eliyle alıp, masanın altından sağ eline geçirdi ve Neşe'yi atlayıp, Mahir'e, o da benim sandalyemin arkasından fikir anası Işıl'a verdi.

Işıl'ın çantasında bir ben eksiktim! Okul çoktan tatil olmasına rağmen; defter, kalem, silgi, şiir müsveddeleri, makyaj çantası, cüzdan, tarak, toka, çakı, poşet, mendil, tırnak makası, cımbız, ayna gibi nesnelerin yanı sıra, akla hayale gelmeyecek şeyler dahi olabiliyordu. Gerçi benim çantamın içindekiler de onunkinden farksızdır da, öyle valiz gibi kocaman değil, yarısı kadardır.

Valizimsiyi masanın altında yavaşça açtı ve içinden buruşturulup kıvrılarak hacmi küçültülmüş bir poşet çıkardı. Ayakkabıyı ona koydu ve çantaya indirip, fermuarı çaktı.

O sırada, önünde 'Çanakkale Meslek Lisesi' yazılı bir gezi otobüsü gelmiş, bahçe bir anda liseli öğrencilerle dolmuştu. Maksatları, oturup bir şeyler içmek değil, sadece buradan Bursa'nın görünümünü seyretmek ve resim çekmekti. O nedenle korkuluklara doğru ilerlediler ve bir süre aşağıyı seyrettiler. Güneş batmadan resim çekme telaşındaydılar. Bir grup da dedenin sağ tarafından yanaştı. Beş dakika kadar sonra geldikleri gibi otobüslerine doluşup, Emir Sultan'a doğru gittiler.

Bu defa konu futboldu ve Beşiktaş, Fenerbahçe, Galatasaray tartışılıyordu. O kadar hararetli bir konuşma vardı ki erkeklerin hiçbiri etrafla ilgilenecek durumda değildi. Kızlar, aralarda kaldıkları için kendi aralarında konuşamıyor, biraz sonra olacakları hayal edip, işaretleşerek eğleniyorlardı.

Karnımız acıkmaya başlamıştı. Akşam, Romans Aile Çay Bahçesi'nin arkasındaki İnegöl Köftçisi'ne gidecektik. O leziz köftelerin içine karbonat ilave edildiği kesindi de o kokuyu veren otun adı neydi, bilmiyorum. Bu tür şeyleri devlet sırrı gibi gizliyorlardı. Kızlarla, karşıdan karşıya, sessiz film oynar gibi yemeklerden bahsediyorduk. Ne zaman acıksak, yemek tariflerine başlardık.

Güneş sararmış, kızarmış, batmak üzereydi. Bursa, gerçekten her haliyle bambaşka güzeldi. Çok geçmeden karanlık inmeye, evlerin ışıkları, sokak lambaları birer birer yanmaya başladı. Nihayet hatlar silindi, sadece sarı ve beyaz ışıklar, ateşböcekleri gibi yanıp sönen, hareketli araba farları kaldı. Bir yarım saat kadar da şehrin bu halini seyrettik. Bizimkilerin maç sohbetleri nihayet sona erdi. Acıktıklarını fark ettiler. Mahir:

"Yavaş yavaş kalksak? " dedi. "Ben acıktım."

"Doğru İnegöl Köftçisi'ne! " dedi Orçun.

Herkes yerinden kalktı, birbirine bakarak. Hepimiz, dedenin ne yapacağını meraklıydık. Ayaklarını yavaş yavaş indirdi ve sağ eliyle yeri yoklamaya başladı. Ayakkabının sol tekini aldı, giyerken:

"Bir teki nerede bunun? Hey, çocuklar, bakın bakayım şuna, nereye gitmiş? "

"Nereye gidecek dede? Ayakları mı var onun? Oradadır. İyice baksana." dedi, Işıl.

“Karanlık da değil. Olsa burada olacak. Biri var, biri yok. Çok biliyorsan, gel de sen bak!”

Hepimiz eğildik; arar gibi yerlere bakmaya, etrafa bakınmaya başladık. Bir taraftan da: “Nereye gider bu?” “A a, gerçekten de yok!” “Birisi mi aldı acaba?” “Tek bir ayakkabı kimin işine yarar ki?” “Arkadaşlar, bakın, sakladıysanız çıkarın.” “Böyle şaka olmaz. Eşek şakası bu!” “Saklamadınız dediği mi?” “Belki de başkası aldı.” “Neden alsın? Tek ayakkabıyı ne yapacak? Arabasına mı asacak?” “Koca ayakkabı... Bebek patiği mi bu?” “Assa, önünü göremez!” “Ya kokusu?” “Acaba korkuluklardan aşağıya mı düştü? Bir bakın bakalım.” “Aşağıya düşemez. Arada yükseklik var. Ancak birisi kaldırıp atarsa, düşebilir. Yoksa mümkün değil.” “O da olmayacağına göre...”

“Bırakın çocuklar, gidelim. Sakladıysanız, halime bakıp, insafa gelir de çıkarır, getirirsiniz. Yok, saklamadıysanız, o gezi otobüsüyle gelen kafileden birisi aldı.”

“Ne yapacak, dede? Bursa hatırası olarak mı saklayacak?” dedi Akif.

“Ulan, ne kadar da hoşuma gitmişti! Eh, ne yapalım, nasip değilmiş giymek. Hadi, yürüyün! Böyle de giderim ben.” diye devam etti.

Zaten aksak yürüyordu, bir ayağında ayakkabı, bir ayağında çorap; topallaya topallaya başladı yürümeye. Çay bahçesinden çıkarken millet yerlere yatıyordu, gülmekten! O hiç bozuntuya vermiyor, gülemiyordu da üzüntüsünden. Yerler çakıllı, ayaklar bir sağa, bir sola... Arada oflamalar... Çok yürümediği için incelen ayak tabanına taşlar battıkça söylenmeler...

Yola çıkınca iş değişti. Yokuşta bir ayakta iki parmak topuklu ayakkabı, diğeri yalın... Baktı ki dengeyi bulamıyor, olmayacak; diğer tekini eline aldı. Bir süre de sadece çoraplarla yürümeye devam etti. Sonra sol elinde sallaya sallaya götürdüğü ayakkabı tekiyle ne kadar komik olduğunu düşünmüş olacak ki:

“Ulan, madem teki yok. Olsaydı şimdiye kadar gelirdi. Bu bir teki ben ne yapacağım? Orçun, evladım, kusura bakma. Bana nasip değilmiş. Giyemedim.” diye sol elindeki sol teki sağ eline aldı ve atabildi kadar uzağa fırlattı.

“Atma dede. Hatıra olarak saklarız. Ben götürürüm. Bahçeye asarız. Baktıkça bu günü anımsar, güleriz.” dedi, Mahir:

“Gülün siz gülün! Tabi sizin ayakkabılarınız var.”

“Dedeciğim. Biraz bekle. Camiden bir çift takunya alıp geleyim. En azından ayaklarına taşlar batmaz.” dedi Akif.

“Oğlum, siz benimle kafa mı buluyorsunuz? Ben Bursa caddelerinde takunyayla gezecek adam mıyım?”

“Tıkırık tık! Tıkırık tık!” dedi Neşe.

“Dede, senin bacakların eğri miydi? Sonradan mı oldu? Çarpık duruyor da...” dedim.

“Sen de o ayakkabıları çıkar, eline al da, bak bakalım, taşlar battıkça ne olacak? Skoda olursun.”

"Gençliğinde çok futbol oynamış da... Öyle değil mi dede? Futbolcuların öyle olur da..." dedi Akif.

"Yürü ulan, kafa bulma benimle! Hadi, işine bak sen! Bak postaneye geldik. Burcu'ya bir telefon aç da hasret gider, hadi! "

Masadan kalktığımızdan beri katıla katıla gülüyorduk. Kimimiz dizlerine, kimimiz birbirlerine vurarak... Hayatımda o kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Gülmekten nefes alacak halimiz kalmadı! Karnımıza ağırlar girdi! Açlığımızı falan çoktan unuttuk. Ah, bir kamera olacaktı da olayı başından sonuna kadar çekecekti!

Mahir yavaşladı, biz ilerledikçe geride kalan ayakkabı tekini aldı, arkasına sakladı. Tabi Define oflayıp puflamakta, topallamakta... Setbaşını geçtik, Heykel'e geldik, Işıl:

"Dedeciğim. Ben yanlışlıkla poşete koymuşum da çantama indirmişim. Buradaymış. Bak! " diye sağ teki poşetle ona uzattı ve kaçtı. Define bir anda kızgınlığını unuttu ve sevinçle aldı, sağ eliyle poşetten çıkardı ve ayağına giymeye davrandı ama aklına geldi:

"Ne işe yarar artık bu? Ötekini attım ya." dedi ve onu da heykelin bulunduğu bahçedeki çimenlere fırlattı.

Bu olay üzerine arkada kalan ve yavaş yavaş gelmekte olan Akif, biz epey ilerledikten sonra, onu da hissettirmeden alıp getirdi. Karşıya geçtik ve tam Romans Aile Çay Bahçesi'nin önüne geldik ki Mahir ve Akif, iki teki birden dedeye uzattı. Define, pabuçların birini bir eline diğerini öteki eline alır almaz peşlerine düştü! Yakalasa kafalarına geçirecekti. Sonra nefes nefese durdu, bahçe duvarının dibine çömeldi. Kirlenen, belki de delinen çoraplarını çıkarıp, ayaklarının altlarını silerek, ayakkabıları giydi. Eşğini kaybeder de bulunca nasıl sevinirse insan, işte aynı öyleydi. Arkasının vurmasına dahi aldırdığı yoktu:

"Dede, çorapları katla da topuklarının altına koy." dedi Işıl. "Ayakların yükselsin de yaralı yer yukarıda kalsın, acımasın! "

"İyi akıl, köftecide yaparım ama sen gözüme görünme! " dedi Define, son derece kızmış gibi görünerek.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0029

Onur Bilge

0030 - MUTLULUK İKSİRİ

Onur BİLGE

O zamandan sonra Işıl için adeta seanslar düzenledim. Define ile kapının önünde yalnız bırakarak, konuşmasını ve içini boşaltmasına yardımcı oluyordum. Sık sık bize götürüyor, saatlerce onu dinliyordum. Elimin erdiğince, dilimin döndüğünce teselli etmeye çalışıyor, içinde bulunduğu durumu atlatabilmesi için onunla dama, kızmabirader gibi oyunlar oynuyor, başka şeyler düşünmesi için farklı konular açıyordum. Daha çok Kültür Park'a götürüyordum. Bir saatlik de olsa orada dolaşmak, içini ferahlatıyordu. Özellikle sabahları gidiyorduk. Öğleden sonraları hep beraberdik. Neşe ve diğerleri de geliyordu. Bazı günler, bütün arkadaşlar, sabahtan akşama kadar beraber geziyor, eğleniyorduk.

Kendisine yapılanları akli almıyor, o kötülüğü yapanları asla affedemiyor, onlara beddualar ediyor, başka türlü rahatlayamıyordu. Sürekli geçmişe dönmeler, hatırlamalar, olayı güncellemek, yarayı kaşımak oluyor, iyileşmeyi öteliyordu.

O gün epey kalabalıktık. Duygu bize pırasalı gözleme yapıyordu. Bahçeye iki briketle portatif bir ocak yapmış, arasına koyduğumuz odunları, kâğıt parçaları ve çırpılarla tutuşturmuş, yan komşudan aldığımız sacı üzerine oturtmuştuk. Oklava, senit ve döndürgeç de yan taraftandı.

Duygu, kocaman bir kabin içinde sabahtan hamur yoğurmuş, kolay açılması için dinlenmeye bırakmıştı. Saat dokuzdan itibaren toplanmaya başlamıştık. Ahmet, döne döne hizmet ediyor, içecek dağıtıyor, Duygu gözleme yetiştiremiyordu. Arada duman bizi tütsülüyor, nazar, göz isabet, hiç bir şey bırakmıyor, gözlerimizden yaşlar getiriyordu ama ortalıkta, is kokusuyla karışan, iştah kabartan mis gibi bir koku vardı.

Olan, duyguyla Neşe'ye oluyordu. Yerdeki kilime oturmuş, önünde senit, karşısında ateş, tepesinde güneş, kan ter içinde kalmıştı! Buna rağmen ürettikçe mutlu olduğu, içi sevinçle dolan kan çanağına dönmüş gözlerinden anlaşılıyordu. Ahmet de aynı duygular içinde; buzlu su, meşrubat, ayran, çay koşturup duruyordu.

Neşe'nin, her işe eli yatkındı. O da Duygu'ya yardım ediyordu. Sacın yanındaki briket'e oturmuş, gözleme pişiriyordu. Öyle bir döndürgeç kullanışı vardı ki kırk yıllık yufka pişiren köylü kadınlara taş çıkartırdı. Bir taraftan yanan odunları sacın altına itiyor, bir yandan ateşin harlanması için bir karton parçasıyla yelpazeliyor, bir taraftan da döndürgeçle gözlemeyi sacın üstünde gezdiriyor, döndürüyor, adeta dans ettiriyordu.

Duygu da başa çıkamamış, bezeleri üst üste koyarak aralarına bolca ufra yayıp, üç yufkayı birden açmaya başlamıştı. Belli bir büyüklüğe geldiklerinde teker teker alıyor, biraz daha açarak, yufkanın yarısına kadar doğranmış tuzlu, kırmızıbiberli pırasaları serpiyor, boş olan diğer yarısını da bu kısmın üstüne kapatıyordu. Maharetli parmak uçlarıyla meydana gelen yarım dairenin çevresindeki açık kısımları yapıştırıyor, itinayla kaldırıp, sacın üstüne atıyordu.

Yemesi kadar, yapılışını seyretmesi de son derece zevkliydi. Yakın çevreden de kokuyu alanlar, ellerinde tepsiler, geniş ve yassı tabaklarla geldiler. Yapılanlar bize zor yetişirken, bir de onlar sıraya girdiler. Duygu:

"İyi ki öğleye de yapmak düşüncesiyle hamuru fazla tutmuşum." dedi.

Virane'de ilk kez yapıp, satışa sunduğu bu ürün çok tutulmuştu. Artık her hafta pazar

günleri gözleme yapacak ve bunu etrafa da duyuracaktı.

Ahmet'in de ayran yapmak için makine alma zamanı gelmişti. Bu zamana kadar, beş kiloluk plastik bidona koyduğu yoğurdu, üstüne doldurduğu suyla, elinde sallayarak ayran haline getirmekteydi. İyice köpürttükten sonra, bardaklara koyuyor, üstüne buz parçaları atarak soğumasını sağlıyor ve isteyenlere içine tuz ilave edip, karıştırarak sunuyordu.

İkinci el buzdolabını yeni almıştı. Bir haftadır, ayran bidonunu dolapta soğutabilmenin rahatlığını yaşamaktaydı. Işıl, Neşe ve ben her gelişimizde mutlaka ve ihtiyaç halinde gidip gelerek evlerimizden buz taşımak zahmetinden kurtulmuştuk.

Hava iyice ısınmıştı. O sıcakta kendimizi zor taşıyorduk. Bir de ellerimizde ikişer üçer kilo buz; bir taraftan erir, poşet su dolar; bazen akar, yol boyu damla damla iz, geçtiğimiz yerlerde... Fakat her güçlkle beraber bir kolaylık, her zahmetin bir faydası vardı.

Virane yakındı, yol kısaydı ama avuçlarımı buz poşetiyle serinlettiğimde, sıcaklığın etkisi azalıyor, ellerimi yanaklarıma, alınıma sürdükçe içime bir ferahlık geliyordu. Artık buz getirmek gerekmiyordu ama ben yine de evden çıkarken elime bir parça almayı alışkanlık haline getirmiştım. Plastik bardaktaki suyu akşamdan buzluğa koyuyor, sabah alıp, çıkıyordum. Yol boyunca yanan avuçlarımı serinletiyor, eridikçe birer yudum içiyordum. Virane'de üzerine su ilave ediyor, buz az kalınca da üzerine ayran alıyordum. O bardak, elimde ve çantamda benimle gezer oldu.

Define bize küçük şeylerle mutlu olma sanatını öğretiyordu. Her halde mutlu olunabilecek bir şeyler olduğunu, bizim sadece onları bulup çıkarmaya çalışmamız gerektiğini söylüyordu. Elimizden geldiğince uygulamaya çalışıyorduk. Bu bahsettiğim olay da bunlardan biriydi.

Gözleme faslı bitti, saç duvara dayandı, senit temizlendi, döndürgeç ve oklava yıkanıp hemen kurulandı. Kap kacak eviye taşındı, kilim çırıldı. Saat on bir e geliyordu. Ağaçların gölgesi azalmıştı. Masa ve sandalyeleri gölgelere çektik.

Bir gözüm Işıl'daydı. Arada bir Define'nin yanına gidiyor, kapının önünde yanına oturup konuşuyor, sinirli sinirli, el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyordu. Dede, işinin başında yemiş, içmiş, tezgâhını boş bırakmamıştı. Bir süre sonra masasını Ahmet'le beraber tutarak, olduğu gibi kaldırıp, içeriye çekti. Işıl'ı da alarak yanımıza geldi. Ona, bir yere oturmasını söyledi.

Bizim kız çok asabi ve hırslıydı. Dede'ye yine mutlaka geçmişle ilgili şeyler anlatmıştı. Onunla hararetle hararetle konuşurken ağlamış olacak ki gözleri kızarmış, kirpikleri ıslanmıştı. Galiba hâlâ arada gözleri yaşarıyordu. Çünkü başını evin duvarına doğru çevirerek, elinin tersiyle siliyordu. Eve en yakın olan şeftali ağacının altına bir sandalye çekip, oturdu. Dede de kapı önündeki minderli sandalyesini getirerek, bahçeye açılan kapının sağına koydu ve ayak ayaküstüne artarak oturup, başladı anlatmaya:

"Gözlemelerinizi yediniz. Karnınız doydu. Şimdi artık beni, can kulağı ile dinleyebilirsiniz. Bugün size; kin, nefret, fitne, fücür, düşmanlık, haset, hâşılı birilerine duymakta olduğunuz bütün kötü duygular konusunda bir şeyler söyleyeceğim.

Işıl, bugünün konusunu belirlememe yardımcı oldu. O, onu üzen kişilerin etkisinden

kendisini kurtaramamakta ve onların umurunda bile değilken, burada acılar içinde kıvrılmakta! ..

Mutlaka sizleri de üzenler, aynı duruma getirenler vardır. Hani o asla affedemedikleriz... Hani size yaptıkları, ölseniz bile kemiklerinizden çıkmayacak olanlar... Hani iliklerinize işleyen, yüreklerinize oturan laflar, hakaretler, iftiralar, karalamalar... Kısaca size de herhangi bir şekilde kötülük edenler vardır. Olmuştur, olacaktır. Kaçınılmaz. O zaman size o kötülüklerin etkisinden nasıl kurtulabileceğimiz konusunda bir şeyler anlatacağım.

Dün, yaşandı ve bitti. Bunu kaç kere tekrarladım. Geriye asla dönmeyeceğiz. Geçmiş, geçmiştir. Şimdi, şu anda ne yapabiliriz? Bunu düşünecek ve uygulamaya başlayacağız. Bunu da bilmem kaç kez tekrarladım. Siz burada kahrolurken, size kötülük edenlerin hiç umurlarında değil; onlar orada rahat ve huzur içinde yaşamaktalar. Siz kendi kendinizi yedikçe, bundan haberleri varsa zevkten dört köşe olmaktadır. Arzuları gerçekleşmiş, sizi deli etmişler, bunun tadını çıkarmakta, 'Oh! ' çekmekte. Siz de bunu bile bile kendinizi yerden yere vurmaktasınız! Yani onların ekmeklerine yağ sürmekte. Demek ki onlar o kadar güçlüler ki siz onların auraları altında ezilmekte. Öyle mi? Onlar sizi deli ederek muratlarına ermiş olacaklar ve siz, o zalimlere bu zevki yaşatmaya devam edeceksiniz, ha?

"Efendim, bana yapılanları unutamıyorum. Geçmişe dönmek istemiyorum ama içimde öyle bir kin ve nefret var ki bana rahat vermiyor; ister istemez o günlere gidiyor ve o olayları tekrar tekrar hatırlıyorum. Bu da beni harap ediyor. Çünkü intikamımı alamıyorum. Sadece beddua ediyorum. Ettikçe edesim geliyor; hırslım arttıkça artıyor, mahvoluyorum! .. O ise belki son derece mutlu, gezip tozuyor, keyfine bakıyor. Ben ona ulaşamıyorum, onu sadece Allah'a şikâyet ediyorum. Şikâyet ederken de içim içimi yiyor! .. İlendikçe ilenesim geliyor! " diyenleriniz var mı içinizde? Böyle bir dertten muzdarip olanlar el kaldırsın bakalım! "

On beş kişiydik, on beşimiz de el kaldırdık. Ne diyeceğini merakla beklediğimiz için hiç konuşmadık. Sadece meraklı gözlerle bir gözlerinin içine, bir ağzının içine bakıyorduk. O, bir sigara yaktı ve bir nefes aldı. Bir nefes daha aldı. Bizi bekletmesinin sebebi, iyice dikkatimizi vermemizi sağlamaktı. Bizde hareket yoktu. Acaba neler diyecekti? Tekrar başladı:

"Çok eski zamanlarda, bir dergâhta, huzursuzluk ve müritler arasında anlaşmazlık had safhaya varmış. Talebeler, bir türlü ilerleme kaydedemiyorlarmış. Dışarıdakilerle olan ilişkileri de berbatmış. Her biri kin, nefret ve düşmanlık duyguları içinde sinir kesmiş! Ayır ayrı huzura gelip, sorunlarını anlatıyor, birilerini ve birilerini şikâyet ediyorlarmış. Bu anlaşmazlıkların, huzursuzlukların ardı arkası kesilmeyince, hocaları bir sabah bunları bir araya toplamış ve:

"Hemen tarlaya gideceksiniz, birer çuval patates çıkaracak, yüklenip, geleceksiniz. Şimdi, hemen! Haydi, durmayın! " demiş.

Müritler, derhal denileni yapmışlar, hep beraber gidip, sırtlarında zorla taşımakta oldukları çuvalarla dergâha dönmüşler. Bir taraftan da bu kadar patatesin ne olacağını merak ediyorlarmış. Hocaları onları kapıda beklemekteymiş. Müritler, tam çuvaları yere bırakıp, oturacaklar, onlara:

"Otururken de sırtınızda taşıyacaksınız. O çuvalı gün boyu asla sırtınızdan

indirmeyecek, sadece uyurken yanınıza koyacaksınız." demiş.

Her biri, sırtlarında kocaman patates çuvallarıyla sıralanıp oturmuşlar. Bir süre dinlendikten sonra, günlük işlerini yapmak üzere kalktıklarında çuvalları bırakacak olmuşlar. Hocaları:

"Her nereye giderseniz gidin, ne yaparsanız yapın, o çuvallarla gideceksiniz. Çarşıya, pazara, gezmeye, tarlaya, ayakyoluna kadar bile sırtınızda taşıyacaksınız." demiş.

Müritler söylenileni yapıyorlarmış ama o kadar zorlanmışlar ki canlarından bezmişler! Ata dahi binseler, sırtlarında bir çuval patates varmış. Bir omuzları acıyıp ağrıyınca, diğerine geçiriyorlarmış. Omuzları kızarmış, çürümüş ve yara olmuş. O kadar zaman geçmiş ki aradan, patatesler de çürümeye, kokmaya başlamış aman ne koku! ..

Bir gün bu duruma daha fazla dayanamayan sözü geçkin bir talebe her şeyi göze alarak öne çıkmış:

"Efendim, taşıdığımız patatesler çürüdü, kurtlandı, kokmaya başladı. Artık bunlardan kurtulsak! Taşımak neyse de bu kokuya katlanmak mümkün değil! Çok pis kokuyorlar. Üstümüz başımız, yerimiz yatağımız, her yer koktu! Ne yapacağız? Buna daha ne kadar dayanacağız? " demiş. Bunun üzerine hocaları:

"Her biriniz kendisini yoklasın. İçindeki kin, nefret, düşmanlık, haset, fitne, fücür, her türlü kötü duyguyu çıkarıp atarsa, çuvalını götürüp atsın! Yok, atmazsa, atamıyorsa, taşımaya devam etsin! " demiş.

Her biri bir süre kendisini dinlemiş. O zamana kadar, kime düşmanlık, kin, nefret gibi kötü duygular besliyorlarsa, içlerinden silip, temizlemeye çalışmışlar; bunu başarabilenler çuvallarını alıp gitmişler, bostan kuyusuna boşaltmışlar, dönüp gelmişler, yıkanmışlar, temiz giysiler giymişler ve huzura gelmişler. Hepsi de kısa sürede bu kötü yükten kurtulabilmek için bunu bir an önce gerçekleştirmiş ve tamamı gelince hocaları onlara:

"Şimdi kendinizi nasıl hissediyorsunuz? " diye sormuş. Her biri, farklı söylemlerle aynı duyguyu dile getirmiş:

"Çok iyi..." "Oh, kurtulduk! " "Dünya varmış! " Ne kadar rahatladık! " "O ağırlıktan ve pis kokudan usanmıştık! " demişler. Hocaları gülümsemiş ve demiş ki:

"O bir çuval patates, size yapılanlar, asla unutamadığınız kötülüklerdi. Zamanla içinizde birikmiş, ağırlaşmış, giderek çürümüş, kurtlanmıştı ve sizi son derece rahatsız etmekteydi. Bana aktardığınızda beni de rahatsız ediyor ve siz onları, uyanık olduğunuz her an yüklenip taşıyor, o ağırlık altında mahvoluyordunuz! Ben size o yükün ne kadar ağır ve rahatsız edici olduğunu gösterdim. Şimdi, o yükten ve sizi huzursuz eden sıkıntısından kurtuldunuz, hafiflediniz. Artık mutlu olmamanız için bir neden kalmadı."

Şimdi ben de sizden, artık patates çuvallarınızı boşaltmanızı ve yıkanıp temizlenmenizi, üstünüzü başınızı da değiştirmenizi istiyorum. Bunu yapabilecek misiniz? Yoksa kokmuş, kurtlanmış patatesleri taşımaya devam mı edeceksiniz? Taşımak isteyenler el kaldırsın! "

Birbirimize baktık. Kimsenin eli kalkmadı. Bir süre düşündük. 'Çıt' yoktu. İçimizde

hesaplaşmaya başladık. Son derece çetin birer savaş vermekteydik! Kolay değildi ama mümkündü. Arada birbirimizle göz göze geliyorduk. O anda karşılaşan bakışlarımız, doğru olanın, atıp kurtulmak olduğunu tasdik ediyordu.

Artık, kötü duygular kalmayacak, şikâyet nedeni de ortadan kalkmış olacaktı. İçimizden attığımız o kokuşmuş duyguların yeri boş kalmayacak, yerlerine huzur ve mutluluk gelip yerleşecekti.

Önce ben teşekkür ettim, Define'ye. Sonra da diğer on dört genç... Ruh sağlığımız için hiçbir ilaç bu kadar faydalı, iç huzurumuz ve mutluluğumuz için hiçbir iksir, bu denli etkin olamazdı!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0030

Onur Bilge

0031 - SARHOŞLUK

Onur BİLGE

Burcu, Akif'in burnunda burcu burcu kokmaktaydı. O denli hasret kalmıştı ki günde iki paket sigara yetmemeye başladı. Arada bir bira alıyordu ama birkaç gündür şaraba da başlamıştı. Ayrılıklarının onuncu gününde, Viraneye zil zurna sarhoş geldi. Önce saldırgan ve kavgacı tavırlar sergiledi. Tutarsız konuşmalar yaptı. Övünmeler, emirler yağdırmalar, tehditler savurmalar... Aradan bir saat kadar geçince yumuşama, gülme, alaya alma, espriler...

O akli başında Akif gitmiş, yerine garip bir yaratık gelmişti. Deli, desek değil, akıllı hiç değil... Bazı kutlamalarda alkol alanları görmüştüm ama hiç böyle bu kadar değişen birisine rastlamamıştım. Tanınacak halde değildi.

Önce ondan korkmuştum. Yanından uzaklaşmış, yaptığı rezillikleri uzaktan seyretmeye başlamıştım. Hatta bir ara, Neşe'yle Işıl'ı alıp, parka kaçmak gelmişti içimden. Fakat yalnız olmayışım, bizimle beraber sekiz erkek arkadaşımızın daha bahçede olması, onu gözlemlememin sakıncasız olduğunu düşündürdü.

Önce ona kızdım, ne yapıyor, neden yapıyor bunları diye; sonra haline baktım, baktım ve acıdım. Ayakta zor duruyor, sallanarak yürüyordu. Yıkılıverecek gibiydi. Gözleri yarı kapalı, bakışları şehla, yüzü ve gözlerinin içi kıpkırmızıydı. Başının döndüğü belliydi. Görüşü de bulanık olmalıydı. Hedeflediği yerleri bulamıyordu. Yere basarken de, yer ona daha yakın geliyor gibi olmalıydı ki adımları daha yukarıda kalıyor, sonra yeri buluyordu. Bu nedenle düşme tehlikeleri atlatıyordu. Masa üzerinde duran sigara paketine doğrudan uzanamıyor, eliyle biraz yoklayarak alabiliyordu. Açarken, içinden sigara alırken zorlanıyor, bir iki tanesini yere düşürüyordu. Eli, ağzının yolunu biliyordu ama çakmağı yakıyor; aleve, sigaranın ucunu buldurmak için çaba sarf ediyordu.

Son derece güçsüzken, kaktırsak düşecekken, kendisini Herkül gibi hissetmesi, herkesi asacakmış kesecekmiş gibi havalara girmesi, aslında dostu olan kişileri düşmanıymış gibi görmeye başlaması ve gelir gelmez efelenerek onlara durduk yerden saldırmaması, meydan okuması o denli acze düşürüyordu ki onu. Erkek arkadaşlar, deli avutur gibi o ne derse kabul eder görünüp, ne emrederse 'tamam, peki' dediler ama bazıları bıyık altından, bazıları da kıs kıs gülmekten kendilerini alamadılar.

Bu gibi durumlarda, yani bu tür olayları gözlemlerken geri çekilirim ve farkında olmadan ağzımı sımsıkı kapatır, gözlerimi hayretler içindeymişim gibi kocaman kocaman açar, en çok parmaklarımı olmak üzere kol ve bacak kaslarımı kasar, hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlar, yani heyecanlanırdım. Neden sonra bu durumda olduğumu fark eder, derin bir nefes alır, kaslarımı gevşetir, parmaklarımı hareket ettirmeye başlar ve normal hale dönerdim. Yine aynı hale gelmişim. Ne güzel eğleniyorduk, onun gelişle tadımız kaçmış, rahatımız huzurumuz kalmamıştı.

İçki ve sigaranın, ayrılığa ne gibi bir faydası olabilirdi? Sayılı gündü nihayetinde ve geçecekti, nasıl olsa. Fakat bu zararlı maddeleri bir kez bile kullanmak, mayına basmak demektir. Sadece içeni değil, her şeyi tahrip edecekti. Sevgilisini de, ilişkisini de, geleceğini de...

Madde bağımlılığı, bir eksiği olanın, eksiğini tamamlamak için başvurduğu eksikliğiydi. Biz neden bağımlı değildik? Eksiklik hissetmiyorduk da ondan. Mükemmel insanın eksiği olmazdı ki madde alsın! Mükemmel demek, kemale ermiş, tamamlanmış demektir.

İçler acısı bir haldeydi. Tek başına ortaoyunu oynayan bir meddah gibi komik bir pozisyonda sahnedeydi. Herkes ona bakıyor, o kimseye güven ve saygı telkin etmiyordu. Bu durumda sevilmesi de mümkün değildi ve vazgeçilmez birisi olamazdı.

Sadece bizim için bu böyle değildi. Onun bu halini görmüş olsaydı Burcu da güvenini yitirecekti saygısı kalmayacak, sevgisi tek başına uzun süre ayakta kalamayacaktı ve bu beraberlik vazgeçememe nedeniyle evliliğe gidemeyecekti. Acaba kızın ailesi Akif'i bu halde görse, ona evlatlarını emanet ederler miydi? Böyle durumlara düştüğünü gören işveren ona iş verir veya öyle ya da böyle bir iş bulup girmiş olsa dahi onu işte tutar mıydı?

Bir aile dostumuzun oğlu, kaydolduğu Yıldız Teknik'ten yedi yıla yakın bir zamanda mezun oldu ve muhtelif yerlerde elektrik Mühendisi olarak görev yapmaya başlamıştı. Okuduğu süre zarfında içki müptelası olduğu için öğrenimi uzamış, hayata atıldığı zaman da içmeye devam etmişti. Son girdiği işyerinde, çalıştığı bölümde müdürlüğe kadar yükselmiş ama sabaha kadar gece hayatı, sabaha karşı sızıp kalmalar, öğleye doğru işe gitmeler, işinde randımanın düşmesi neticesinde hakkında tutulan raporla işine son verilmişti. Ayrıca son gün, kendisini kendisine göstermek için masasına bırakılan bir kâğıda adı yazılıp, üzerine çarpı çekilmiş ve iri harflerle 'Bu adam işe yaramaz!' diye not düşülmüştü. Akif de bu illete yakalandıysa, aynı akıbete uğrayacaktı.

Ben bu düşünceler içindeyken, ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. O hakaret eden, tehdit eden, hava atan, ona buna saldıran, kavga çıkarmaya çalışan kişi gitmiş, onun yerine, olura olmaza gülen, şakalaşan, son derece neşeli birisi gelmişti. Güya espriler yapıyor, mübalağalı hareketle gülüyordu.

Ahmet'le Mahir, onun bu kendini bilmez taşkınlıklarına son vermek için onu alıp götürdüler, duvarın kenarındaki çiçek tarhına kafasını eğip, başından aşağı bir şişe soğuk su döktüler. Yüzünü de yıkadılar ve ayılması için öylece bıraktılar. Duygu, iki fincanlık su koyup, ağır bir sade kahve yaptı ve onu fincana değil, çabuk soğuması için kalın bir su bardağına koyup, Ahmet'e verdi.

Akif içmemek direniyor, Ahmet içirmeye çalışıyordu. Akli başındaydı ve mantık yürütüyordu:

"Şimdi içki 'uyu' diyor, kahve 'uyuma' diyecek. Olmaz! İçmem!"

Herkes içmesi için baskı yapınca mecbur oldu, içti. Ne kadar faydası olacaktı acaba? Hâlâ gözleri kayıyordu.

O gelmeden önce 'Kim? Nerede? Ne Yapıyor? Ne Yapsın?' oynuyorduk. Bu oyun, bir defter kâğıdını dörde katlayarak oynanıyordu. İşil bize soruyor, cevapları yazıyordu. Önce ilk sütunu, aşağıya kadar, 'Kim?' sorusuna aldığı cevaplarla doldurdu. Hepimizin ve ortak tanıdıklarımızın adlarını yazdı. İkinci sütuna 'Nerede?', sonra üçüncü sütuna 'Ne yapıyor?' ve dördüncüsüne de 'Ne yapsın?' sorusuna verilen cevapları yazdı ve kâğıdı açarak, bu defa sırayla okumaya başladı. Bu oyunda kadar komik cümleler meydana geliyor ki katıla katıla gülmemek imkânsız! Mesela: 'Define, pazarda takla atıyor, makyajını yapsın.' 'Neşe, meyhanede ders çalışıyor, giyinsin.' 'Hukuk Profesörü Yusuf Nihat Alatlı, düğün salonunda vaaz veriyor, emziğini emsin.' 'Duygu, banyoda zıplıyor, amuda kalksın.' 'Orçun, bayan kuaföründe bale yapıyor, ciddiyetini takınsın.' gibi değişik sözler ortaya çıkıyordu. Bunları hayal edince gülmekten kırılıyorduk!

Akif, sallana sallana Virane'ye geldiğinde, Işıl böyle bir kâğıdı açmış okuyor, bahçe kahkahadan çınlıyor, biz gülmekten yerlere yatıyorduk! O çirkin vaziyette gelip, ona buna sataşmaya başlayınca, tadımız kaçtı. Herkes hofun sofun oldu.

Biz onu aramıza almışız, arkadaş olarak bağrımıza basmışız, dışlamamışız; ne gereği var alkol almanın, huzur bozmanın? Bu bir kerede kalsa iyi de, ya devam ederse? Tekrarlayacak olursa, onunla arkadaşlığımızı kesmek zorunda kalacaktık. Gönül ister ki bir daha yapmasın, aramızda kalsın. Yoksa içki onu içine çeker, esir alır.

Öyle zor bir durumdaydık ki onu yalnız bıraksak, daha fazla içecek, mahvolacak, aramızda kalsa, huzur bozacak. Maksat vakit geçirmekse, ille de kendini alkole, sigaraya vurarak değil, aramızda da geçirdi. Yeryüzünde sevgilisinden birkaç aylığına ayrı kalan ilk o değildi. Ne gereği vardı bunun?

Acaba Burcu, onun bu halini görseydi artık ona güvenir ve saygı duyar mıydı? Bir sevgili ki toplumda saygınlığı kalmamış. Ona herkes 'Ayyaş Akif!', 'Sarhoş Akif!' demeye başlamış. Sevgisi aynı kalır mıydı? Onunla evlenmek ister miydi? Ya annesi babası? Ona güvenerek evlatlarını teslim etmeye yanaşırlar, bu evliliği onaylarlar mıydı?

İnsan, dünyaya tertemiz geliyor. Burada kirleniyor. Allah, insanı 'Eşref-i Mahlûkat' olarak yaratmış ve ona çok önemli bir değer vermiş. Akıl gideren maddeler, ondan bu değeri kaldıracağı için onları yasaklamış.

'Ölüye üç gün ağlarlar, deliye her gün gülerler.' diye bir söz vardır. Kısa bir süre uyuşmak, güya avunmak için kendi rızasıyla, kendi parasıyla deliliği satın almış ve aramızda itibarını kaybetmişti. Ya Allah katındaki değeri neydi?

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0031

Onur Bilge

0032 - KAYIK SEFASI

Onur BİLGE

Akif, suyun ve kahvenin etkisiyle, biraz ayılır gibi oldu ama yine dayanamadı, masanın üzerinde kavuşturduğu kollarına başını dayadı ve uyudu kaldı.

Bahçeye bir huzursuzluk çökmüştü. Onu, Ahmet'le Duygu'ya havale edip, dedeyi de alarak çıktık. Öğle sıcağında serin yerler bizi kendisine doğru çekiordu. Kültür Park'a doğru yürümeye başladık.

Yolda, bir turist kafilesine rastladık. Orta yaş grubuydu. Beyaz veya çok açık renkli pamuklu giysileri, hasır ya da keten şapkaları, spor ayakkabıları ve sandaletleriyle yorgun bir halde yürüyorlar, her yeri ilgiyle inceliyorlardı. Karşı karşıya geldiğimizde, yüzlerimize tanıdık gibi baktılar ve bir kaçı:

"Hello! " diye selam verdi.

Bazıları gülümseyerek, bazıları da başlarını hafifçe eğerek, içleri gülen gözleriyle sevgi mesajları gönderdi. Onlara, yabancısı oldukları bu topraklarda dostça karşılandıklarını hissettirmek ve bir nebze de olsa, Türk misafirperverliğini göstermek için aydınlık yüzlerindeki ışıltılı bakışlarına, mümkün olduğunca sıcak bir ilgiyle karşılık verdik ve el sallayarak, gülümseyerek, aynı dille:

"Hello! Well Come! " dedik. Define:

"Bizim yapmamız gerekeni onlar hakkıyla yapıyor; tanıdık tanımadık herkese selam veriyorlar. Bu medeni insanlara mahsus bir özelliktir. Bize: "Aranızda selamı yayın! " denildiği halde, sadece tanıdıklarımıza selam veriyoruz. Oysa selamlaşmak, bin dört yüz yıldır bizden istenilen güzelliştir. Onlar yapınca medeni insanlar oluyorlar, biz yapınca? "dedi ve devam etmedi. Mahir:

"Farzlar, bütün sünnetlerden daha değerlidir. Bir sünnet var ki sevabı, farzından daha değerlidir. O da selam vermektir. Selam vermek sünnet, almak farz olduğu halde veren, alandan daha çok sevap kazanır." dedi.

Benim bu konuda bilgim yoktu. Selamlaşmanın, sadece adet olduğunu sanıyor ve hiç de önemsemiyordum. Hele misafirlere 'Hoş geldiniz! ' dedirtirlerdi de bana basmakalıp ve anlamsız gelirdi; adet yerini bulsun kabilinden, zorla derdim. Hatta 'Selamün Aleyküm! ' diye yaşlılar, eskiler selamlaşır zannediyordum. Bazı cemaatler arasında da parola olarak kullanıldığını sanıyordum. Anlamını da bilmiyordum. Mahir'e sordum:

"Selamün Aleyküm; 'Allah'ın selamı üzerine olsun! ' demek. Selam, Allah'ın sıfatlarındandır ve 'Selamete Çıkarıcı' anlamına gelir." dedi ve selam konusunda bildiklerini anlattı.

Ben, selamın sevabı olduğunu da ilk kez duymuştum. Meğer alan da veren de pek çok sevap alıyormuş. Hakkında hadisler varmış. Her ne olursa olsun, karşılaşmaların birbirlerine iyi dileklerde bulunmaları ne kadar güzel!

Parka girince, sanki mevsim değişti. Ulu ağaçların ıslak serinliğiyle rüzgârın yalımı kesildi. Her taraf çiçeklerle donanmıştı. Çimenler inadına yeşil, nemli ve pırıl pırıldı. Ezilen otların kokusu, sulanmış toprak kokusuyla birleşmiş, çiçek kokularını bastırıyordu. Koyu gölgeye gelince, serinlik kucaklıyor, esinti okşuyor, çiçekler

gülümseyerek karşılıyor, jestleriyle:

“Buyurun! Hoş geldiniz! ” diyorlar, ağaçlar şefkatle üstümüze kanat geriyordu. Çimenler davet ediyor, kuşlar şarkı söylüyorlar, tek tük ağustos böceği sesi geliyordu. Çay bahçelerinden gelen şarkılar birbirine karışıyor, içeriye doğru ilerledikçe rahatsız edici hale geliyordu.

Öğle vakti olduğu halde, kalabalık sayılırdı. İnsanlar, durmadan konuşuyorlardı. Ya birbirlerine heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyor, ya hararetle tartışıyor ya da gülüp, söylüyorlardı. Bazılarının bütün dikkatleri çocuklarının üzerindeydi. Sürekli onları uyarıyorlar, titizlikle yönlendiriyorlar, adeta görünmez iplerle bağlamışlar da bir ucunu sınımsız tutuyor, sürekli hükmediyorlardı.

İnsanlar, yaşadıklarının farkında değillermiş gibi ömürlerini tüketiyorlar. O kadar çok lüzumsuz konuşmalar yapıyorlar ki gün boyu sadece kendi konuştukları kaydedilseydi ve her gece onları baştan sona kadar dinlemek zorunda bırakılsalardı, buna büyük bir külfet olarak bakarlar ve dinlememek için ellerinden geleni yaparlardı. Hâlbuki dinletecek birilerini buluyorlar ve o kadar lafı bir araya getirip, emek çeke çeke anlatıyorlar. Anlattıkça anlatmak istiyor, hiç usanmıyorlar ve dinleyenlerin bıkmayıp, bıkmadığını akıllarına bile getirmiyorlar.

Oturmak üzere seçtiğimiz yere yöneldiğimizde, yürüdüğümüz patikanın sağ tarafında bulunan, mecburen yakınından geçmemiz gereken bir piknik masasında oturmakta olan beş bayan, hem kendi aralarında konuşuyorlar, hem de yanlarına yaklaşırken bizi birer birer, tepeden tırnağa kadar süzmekten geri kalmıyorlardı. Arkası dönük olanların da bakmaktan neredeyse boyunları kırılacaktı. Herkes herkesle neden bu kadar ilgiliydi?

Yaklaşınca, bir hanımla göz göze geldim; hepimiz adına, gülümseyerek:

“İyi günler! ” dedim.

Yüzlerimize bakmaya devam ettikleri halde, aralarından hiç birisi cevap vermedi. Meraklarından doğan ilgilerinin aksine, selamlaşma konusunda son derece ilgisizlerdi. Neşe'ye:

“Bak, selam verdim, almadılar.” dedim.

Anlaşıldı ki daha çoğumuz, bu güzel davranıştan nasibimizi alamamışız. İnsanımız, tanımadıklarına selam vermediği gibi, verilen selamın alınması gerektiğinden de haberdar değil. Benim yaptığım, kurala uygun olarak, hepimiz adına bir sünneti yerine getirmek idi, onlardan biri bile, beşini de sorumluluktan kurtaracak olan farzı yerine getirmeye yanaşmamıştı.

Oturmak istediğimizde, hepimize yetecek kadar yer bulamadık. Yakındaki başka bir masada yalnız başına oturan, koltuk değneklerini de diğer sandalyeye koymuş, kırk beş yaşlarında, esmer, zayıf; hayatından bezmiş görünen, hasta ve yoksul olduğu her halinden anlaşılan bir adamcağız vardı. Yaklaşmakta olduğumuzu görünce, değnekleri alıp, yer açtı ve kollarıyla bedenini kaldırarak, hafifçe doğruldu.

Selam verdik, gülümseyerek, sevinçle aldı. Hiç de hayat dolu görünmemesine rağmen, üstelik rahatını bozmuş olduğumuz halde, varlığımızdan hoşnut olmuştu. Demek ki insanlık daha ölmemiş, bir kesimde olanca canlılığı ile hüküm sürmekteydi.

Onunla paylaşacak hiçbir şeyimiz yoktu ve biz birbirimizle bile konuşacak konu bulmakta zorlanıyorduk ama o bize kendisi, hayatı ve başına gelenlerden sonra çevresinin kalmayışı, insanların iyi gün dostu olduklarına dair bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra, sadece dinlediğimiz, az ve kısa cevaplar verdiğimiz için olacak, başını çevirdi ve çevreyle ilgileniyor gibi davranmaya başladı. Aynı masada, onu yok sayarak sohbet etmek çok sıkıcıydı. Hem, neden rahatsız edelim ki onunla konuşmayacaksak? O nedenle, Mahir ve Neşe'yle, on dakika kadar sonra sandalyelerimizi alıp, ona veda ederek kalktık. Define, iki masayı birleştirmişti. Ayrılığı hiç sevmiyordu. Biz de aralara sıkıştık.

Semaver yakılıyormuş. Bir süre sonra geldi, masanın ortasına kondu. Çayın zamanı değildi ama gölün başında her zaman iyi giderdi. Hele yanında kalın kaşarlı tost olacaksa... Nedense kömürde demlenen çayın kokusu bir başka oluyordu. Göle güneş vurmuş, yeşilimsi suda sarı, gümüşü parıltılar oluşmaktaydı; her yeri kıpır kıpırdı. Gerek kayıkların, gerek balıkların, gerekse rüzgârın etkisiyle mütemadiyen hareket halindeydi hem göz alıyor, hem de göz kamaştırıyordu. O nedenle ilgi odağıydı. Göl olmasaydı, çok da cazip olmazdı burası. Hele Gölbaşı Çay Bahçesi'nin hiç ayrıcalığı kalmazdı.

Bu sıcakta, kayıkla gezenler vardı. Hele üç askerın bindiği kayık, çok dikkati çekiyordu. Onlardan birisi oturmuş, kürek çekiyordu; diğer ikisi de iki uçta dikilmiş, şakalaşıyorlar, eğilip eğilip su alıyor, birbirlerine atıyor, bağılıyor, gülüyorlardı. Biz de başladık gülmeye. Çünkü kürek çeken arada kalmış, her ikisinin attığı sularla sıırılsıklam olmuştu; atanlara sadece birkaç damla su gelmişti. Açık renk askeri giysileri ıslandıkça koyu yeşile dönüyor, kimin ne kadar ıslandığı uzaktan dahi gayet net fark ediliyordu.

Kıyıda, iki askerın ayağa kalkmamaları için sürekli uyarı geliyor:

"On numara, dikkat! Ayağa kalkmayın! Çok tehlikeli Batarsınız! " diye anons ediliyordu.

Onlar, her anonstan sonra kısa bir süre oturuyor, fakat ne oluyorsa, bir dakika bile geçmeden tekrar kalkıp, birbirlerini ıslatmaya çalışıyorlardı. Her su almak için farklı zamanlarda göle doğru eğilip kalkışlarında ve atışlarında, kayığı sarsıyor, dengesini bozuyorlardı. İşin en ilginç tarafı; hâlâ o ikisine de doğru dürüst su değmemiş olması ve ortadakinin sıırılsıklam oluşuydu. Kürek mahkûmu:

"Yapmayın, durun! Bakın şimdi bırakacağım kürekleri! " dese de asla dinlemiyorlardı.

Zavallı, onları gezdirmek ve eğlendirmek için öğle sıcaklığında küreklerle asılmış, o kadar zahmet çekip, kan ter içinde kalmıştı; eğlenmek bir tarafa, etrafına dahi bakamıyor, kayığa hâkim olmakta güçlük çekiyordu. Bir de bu yetmezmiş gibi, ikaz için bile ne tarafa başını çevirse, suratına su geliyordu. Yüzünü gözünü omzuyla silmeye çalışıyor, kürekleri bırakamıyordu. Bir süre daha her iki tarafın da atışlarına hedef olduktan ve artık canına yettiğinden olacak ki kürekleri bıraktı. Bir de etraftakilerin kahkahaları... Sanki suç onunmuş gibi utancından başını kaldıramıyordu.

Diğerleri hâlâ su savaşına devam ettikleri ve gözleri birbirlerinden başkasını görmediği için, çevreden de etkilenmiyorlar ve artık anonsları da duymuyorlardı.

İşin kötüye gitmemesi için, kıyıda bir kayıkla iki görevli gelip, kürekleri boşta olan bu

kayığı yerine çektiler ve onları, zaman dolmadan indirdiler. Kıyıda su yoktu. Savaş mecburen bitmiş, barış imzalanmıştı ama o ikisi kupkuru, arkadaş mahkûmu ise göle dalıp çıkmış gibiydi.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0032

Onur Bilge

0033 - BAŞARININ SIRRİ

Onur BİLGE

Gölde heyecan verici manzaranın nihayetlenmesiyle birbirimizle ilgilenmeye başladık. Çayımız demlenedursun, oradan buradan konuşmaya başladık. Laf döndü dolaştı, sevgilisinin hasretiyle gözyaşı döken Akif'e geldi. Babasının hali vakti yerindeydi. Bol para geliyordu. Sevgiliyle de yerdi, içerdi de... İstedığı gibi har vurup harman savurabilirdi. Virane'ye dönünce bu konuyu dile getirmeye karar verdik. Yanımızda, onun aksine, örnek bir arkadaşımız vardı. Çok ağır uslu, akli başında biriydi.

"Aramızda medar-ı iftiharımız var, dede. Hemen hemen her dersten tam not alan... Şurada hiçbir şey yapmıyormuş gibi duran var ya, işte o! " diye tam karşıma düşen arkadaşımızı gösterdim.

"Ya, sen misin Faruk? Aferin şana! Nasıl oluyor bu iş? Başarının sırrı ne? Anlat da arkadaşların da sebeplensin. Önce kendini tanı, sonra..." dedi, Define.

"Ben de madencileri anlatan bir yazı yazdım, birkaç gün önce. Cebimde. Oradan okusam, daha iyi olur. Sebebi daha iyi anlaşılır, gayretim. Dinler misiniz? " diyerek, yüzlerimize baktı.

"Tabi ki..." "Daha güzel olur." "Sen yazılar da yazıyor musun? " "Oku bakalım! " gibi şeyler söyledik.

Ayağa kalktı, pantolonunun cebinden, dörde katlanmış, ezilmiş, kenarları kıvrılmış birkaç defter yaprağı çıkardı ve başladı okumaya:

"Yazımı bir gazeteye göndereceğim. O nedenle yanımda taşıyorum. Ara ara okuyor, hatalarından arındırmaya çalışıyorum. Dinleyin o zaman:

YERALTI FEDAİLERİ

Ben, Karabüklü, maden işçisi bir adamın oğluyum. Bir kenar mahallenin çıkmaz sokağında, dededen kalma iki göz odadan ibaret, bahçeli bir evde otururuz. Benden küçük üç kız bir erkek kardeşim var. Gittikçe ağırlaşan hayat şartlarında kıt kanaat geçiniriz.

Annem; reçel, turşu, tarhana, salça gibi ev yapımı yiyecekler yapar. Boş vakitlerinde yazma oyalar, dantel, kazak, yelek, çorap, patik örür ve bunları pazarlarda satar. Bahçemizdeki birkaç ağacın meyvesine kadar her şeyi para ettirmeye çalışır. Kardeşlerimin ikisi lisede, biri ortaokulda, diğeri de ilkokulu bu yıl bitirdi. Bize para yetiştirmek için sabah ezanından gece yarısına kadar hiç boş durmaz:

"Babanızın ekmeği yenmez." der. "Çünkü o, akşama kadar kazma kürek çalışıyor. İnsan kılığında çıktı. Genç yaşta çöktü, zavallım! Öğretmenlerinizi iyi dinleyin. Derslerinize sıkı çalışın. Ümidim sizde... Göreyim sizi! Yüzümüzü kara çıkarmayın! Emeğimizin karşılığını verin! Sizinle gurur duyuyorum."

Babam madende, yerin yüzlerce metre altında, bizi okutmak için çalışıyor. Bizim oralarda, bir madenci ile yeraltında yük taşıyan bir katırın farkı yoktur. Aynı havasız yerde, aynı gazların, kömür ve toprak parçacıklarının havalandığı, defalarca kullanılmış, havalıktan çıkmış gaz odası ortamında yaşarlar, günlerinin yarısına yakını. Kirin pisin içinde, aynı yorucu işte çalışırlar. Onlara kimse acımaz, hallerinden haberdar oldukları

halde. Kulaklarının üstüne oturur, işverenler.

Elleri yüzleri kara içindedir, oradan çıktıklarında; tanınmaz haldedirler. O kömür tozu sinmiş elleriyle yerler, içerler; kuru katık ne getirdilerse...

Yeraltı fedaileridir onlar. Yeryüzündekilerin mutluluğu, rahat ve konforu için harcarlar varlıklarını. Elleri kolları tutmaz hale gelinceye kadar kazarlar, küreklerler, yüklerler. Çalıştıkça elleri nasır bağlar, omuz ağrıları artar. Kolları yerinden çıkacak gibi olur. Kanadı kırık kuşlara benzerler. Kısa sürede kamburlaşırlar, yorgun ve ağrılı dizlerini bükerek yürürler. Yüzlerce metre derinliğe indiklerinde, kazma kürek ellerine verildiğinde, her yanları acısa, sancısa da çalışmak zorundadırlar. Orada nazlarının geçeceği kimse yoktur. Ortaya birer ömür koyarlar ama karşılığını doğru dürüst alamazlar.

Sarıdır baretleri, benizleri, hastalık sarısı, ölüm sarısı... Kaderleri ise kara, kapkara... Karanlıkların kara elmasını çıkarmaya çalışırlar, pırıl pırıl parlayan sarı güne... Sırtlarından kazanç sağlayanların yaşadıkları parlak günlerin farkında bile değillerdir. Alın terlerinin karşılığı, eh işte, yok sayılmayacak kadardır.

Besmeleyle içeriye doğru ilk adımı atar, canları Allah'a emanet, dışarıdaki işsizlik ordusunu düşündükçe, hallerine şükrederek çalışırlar.

Grizu enselerinde gezer, göçük tepelerinde... Azrail'le inerler derinlere, yedi kat yerin dibine, ölmeden gömerler ömürlerinin kalanını. Alayı öksürüklüdür. İfrazat çıkarırlar ciğerlerinden boyuna, koyu, sarı, gri, yeşilimsi, kahverengimsi, kara... Ciğerleri hep yara...

Karıncalar gibi delikler açarak dalarlar, yerin katmanlarına ve labirentlerde yitirirler sağlıklarını. Kabirler oyarlar, baretlerinin ışığında. Mutlu yarınları gösteremez, ellerindeki fenerleri... Güpegündüz elinde fenerle insan arayan Diyojen gibi, kendilerine sahip çıkacak insan ararlar, her kazmayı vuruşlarında. En azından dürüstlük vardır, sırtlarına binenleri taşımaktan dik duramasalar da, o asil duruşlarında. Sabır imbiğinden geçerler, susarlar, işlerinden olmamak için. Eve ekmek götürebilmek için susarlar. Gururla bakabilmek için eşlerinin, evlatlarının yüzüne.

Onlar, aileleri için kendilerini feda edenlerdir. Çile, eza, cefa adamları... Kaderlerinin kara yazısını, kara kömür tozuyla alın terini yoğurarak, alınlarına işlerler çalıştıkça. Günden güne derinleşir kırışıklıklar, yüzlerinde, alınlarındaki çizgiler derinleşir; derinleşir düşünceler, çocuklar büyürken masraflar büyüdükçe.

Akıllarına getirmezler patlamayı, göçük altında can vermeyi, bizim içimiz bodruma inince dahi daralırken... Bazı insanlar, deprem korkusundan, apartmanların alt katlarında bile oturmaktan kaçınırken, onlar öne atarlar canlarını, kalorifer kazanlarını kaynatmak, konfor ihtiyaçlarını sağlamak için.

Biz yazabilirsek, elimizden geldiğince; bütün zamanlar onların öykülerini okuyacak.

Yolları bitmez, çileleri bitmez... Yol uzun, çile girift... Dert yumak yumak... Dur durak yok, son durak mezara kadar. İşte öyle fedakârca, feragatle çalışırlar, insanlık için, insanlıklarını unutarak, kendilerini yakarcasına.

Dışarıya çıkınca hayret eder olurlar, temiz havaya... 'Bu var mıymış? Bu kadar da temiz

olur muymuş? ' diye ama günden güne daralmaktadır, ciğerlerindeki borular, gözenekler kapanmakta, baloncuklar dolmaktadır; yeterince istifade edemezler.

Derin derin nefes alırlar, bir balonu şişirmeye çalışırcasına. Sanki ilk oksijen dolu hava dolarcasına göğüs kafeslerine... Sanki ilk nefesi alırcasına, yanarcasına ciğerleri...

Başları dik, alınları açık, omuzları çökük, dizleri büküktür. Acımasızlar, birer kamburdur, sırtlarında; hayat, birer acılı lokmadır, boğazlarından geçemeyen, gözlerinden yaş getiren, nefeslerini tıkayan, ölümüne soluksuz bırakan! ..

Bazıları, aşk acılarından yakınır, kendilerini sigaraya, içkiye vururken, saatlerce sevgililerinin hasretiyle gözyaşları dökerken; onların, saatler önce gözlerine kaçan kum taneciklerini çıkarmaya çalışırken, ellerinin tersiyle ovdukça çizilen, mikroplanan, kızaran, çapaklanan, kan çanağına dönen gözlerinden akan yaşlar, yanaklarından siyah mürekkep olarak süzülmemektedir, mürekkep ve kâğıt parası bulabilmek için.

Belki kar vardır dışarıda; karanlığa, karaya inat, bembeyaz... Göz alır, parlaklığı, gözleri kamaşır, bakamazlar. Belki de yaz güneşi yakmaktadır çimenleri, gün ışığı vuracaktır gözbebeklerine, yakacaktır gözlerini. Dayanamazlar ki karanlıklara alıştıktan sonra! İşkence olur onlar için bakamazlar. Baksalar da göremezler güzellikleri. Dallardan sarkan, olgunlaştıkça kızaran meyveleri, fidanlardan gülümseyen albenili gülleri, çiğdemleri, çiçekleri... Onlar, farkında olanlar içindir. Görecek gözleri mi kalmıştır, ağacı, taşı, kuşu, böceği? Ne yapsınlar meyveyi, çiçeği, gülü? Kendileri birer canlı cenaze, ruhları ölü...

Sanki karıncadırlar, kara karıncalar... Yeraltı için yaratılan ve kendi bedenlerinden kat kat ağır yüklerin altından kalkmaya çalışan... Onlar, yerin altına taşır bulduklarını, depolarlar, saklarlar; madenciler, yeryüzüne çıkarır, yığar, dağıtırlar.

Patlar mı yaraları, harlanır da iyileşir mi sonra? Onlar da koparlar mı, eritmeye çalıştıkları kocaman dağlardan, çığlar misali büyürler mi? Kapanır mı ellerindeki ayaklarındaki zehir çatlakları, acıları kabuk bağlar mı zamanla? Yoksa bir grizu patlaması, bir göçük sonucunda göçer giderler mi dünyadan, kimseler duymadan, çer çöp misali? Ağlar mı geride kalanları? Eşleri, çocukları? Anaları ağlar mı? "

Faruk, elindeki kâğıdı aşağıya indirdi ve katlamaya başladı. Biz de alkışlamaya başladık. Onun bu yönünü bilmiyorduk. Demek ki onun için asılıyordu derslere. Kaderlerini değiştirebilmek için ve devralmak için geçim derdini, anasının babasının omuzlarından. Yazısını çıkardığı yere koyarken, sadece bakıyorduk. Bir şey diyemedik. Ağır bir hüzün çökmüştü üzerimize.

"Analarının ağladığı doğru da, gerisini bilmem. Allah yardımcıları olsun! Hepinizin, hepimizin yar ve yardımcısı olsun! 'Hak alınır, verilmez! ' sloganlaşmış bir sözdür. İnsanlardaki de gözdür ama görmek istemedikleri için görmezler. Para babalarının da gözlerini para bürümüştür. O nedenle göremezler. Harika bir yazıydı, evlat! Yazmaya devam et! Olur da birileri duymak ister de duyar." dedi define.

Çay demlenmişti ama bizde çay içecek hal kalmamıştı.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0033

Onur Bilge

0034 - ANALIK MİMARLIKTIR

Onur BİLGE

Virane'nin sokağına sapınca, köşede Azime Hanım'la karşılaştık. Evinden çıkmış, elinde küçük para cüzdanı ve filesiyle bakkala gidiyordu. Selam verdi. Define selamını aldı ve:

"Nerelerdesin sen? Neredesin kaç gündür? Seni çok merak ettim. Dışarıya falan da çıkmadın. İki hafta olacak. Merak ettim. Başında bir iş mi var, hasta falan mı oldun? "

"Yok, ağabey. Ekmek alıp döneyim; gelir, anlatırım. Ah, sorma başıma gelenleri! " dedi ve yoluna devam etti.

Define'ye dert anlatan, sadece biz değildik. Onun bilge kişiliği, insana insanca davranışı, çevreye güven telkin ediyordu. Mahalleli de onu seviyor, sayıyordu. Komşu hanımlar, genç kızlar arada gelip, hatırını soruyor, oturup biraz konuşuyor, rahatlıyorlardı.

Azime Hanım da arada sırada dedenin yanına gelir, onunla biraz dertleşir, bir kahve içer giderdi. Fakat epeydir gelmez olmuştu. Kapı pencere de açmıyordu. Onu merak ediyorduk ama söylenmeyen şeyleri deşmek, meraklılık iyi bir şey olmadığı için araştırmıyorduk.

Arkadaşlar, bahçeye geçip, devam eden turnuva heyecanıyla tavla oynamaya koyuldular. Define, tezgâhını kapının önüne çıkardı. Üzerine malzemeleri koydu. Sigara paketini ve çakmağını da cebinden çıkarıp, masanın üzerine bıraktı. Meşhur minderli sandalyesini çekip, oturdu ve işini yapmaya başladı. Dede, Kapalıçarşı'daki hediyeleşya satan bir dükkândan sipariş almıştı. Yüz adet biblo yapması gerekiyordu. O, insan ve hayvan figürlerini oluşturacak olan parçaları oyup, hazırlıyor, ben yapıştırıp, boyuyordum. Ben de karşısına geçip, oturdum.

Azime Hanım, ekmeklerle ve meşrubatlarla dönüp, evine girdi. Birkaç dakika sonra elinde büyükçe bir poşetle çıktı. Biraz sararmış, solmuştu. Gözleri çökmüş, bitkin bir haldeydi. Poşeti masaya bıraktı:

"Hayırlı akşamlar! Kolay gelsin ağabey! "

"Hayırlı akşamlar olsun! Nerelerdesin sen? Geç otur şuraya bakalım! Bizi merakta bıraktın."

"Poğçaça yaptım. Çocuklara meşrubatla birer ikişer dağıtiverin. Oğlum okulunu bitirip geldi ya. Beraberce kutlayalım."

"Meraklandım, kimseye de sormadım. Anlat bakalım, ne oldu? Neler oldu? "

"Tam karşıdayız. Duymamış olamazsın. Nezaketen bilmezlikten geliyorsundur. Kıyametler koptu ya! Gece yarısı camlar aşağıya indi, sabaha kadar bağış çığırış, kapılar çarpıldı, çanak tabak havada uçtu. Evde ne var ne yoksa kırıldı. Avizelere, duvar saatine kadar... Küllükler, aynalar... Kırılacak ne varsa..."

"Çok oldu, bir gece 'şangır' diye bir ses duydum, uykumun arasında, benim odanın camını kırdılar sandım. Sonra dinledim, baktım, başka tıkırtı yok, tekrar uyudum. Gece üç falandı. Fakat sürekli bağıran ve hep aynı sözleri tekrarlayan bir genç erkek sesi geliyordu. Sarhoştur galiba. Çünkü dili dolaşüyor ve bozuk plak gibi diyip diyip, aynı şeyleri diyordu... Sonra uyumuşum. Sabah ezanı kalktığımda ses yoktu. Namaza gittim.

Birkaç gece daha benzeri sesler geldi. Sonra azaldı ve bitti. Bir haftadır ses yok.”

“Sorma başıma gelenleri! Camlar indi ya! Bağırmlar, kavga dövüş! .. Bazı geceler, saatlerce bağırdı! Birkaç gece içip içip geldi, yapmadığını bırakmadı! .. Zil zurna sarhoş! .. Laf anlamaz, söz dinlemez! .. Benim kocam da kavga dövüş yapardı ama içkisi yoktu. Ağzına koymazdı. Kokusunu duysa, midesi bulanırdı. Ailemde içen de yoktu. Babam arada ziyafetlerde hatır için bir kadeh rakı içecek olsa, hemen çıkarırdı. Bünyesi kaldırmazdı. Ağabeylerim de içmezler. O nedenle ben hayatımda sarhoş avutmadım. Babasının yanında okudu ya, adam bunu da bunalıma sokmuş. Ne olduysa olmuş, bu çocuk içkiye alışmış.”

“Senin sesini hiç duymadım. Kapı dışarı da çıkmadın. Sadece o mu bağırdı? Benim bildiğim, kavga karşılıklı söz düellosudur.”

“Tabi duyamazsın. Bana konuşma hakkı vermedi ki! ”

“Ne demek? Senin evinde sana tahakküm ediyor ha? Anneye? ”

“Evet, sorma! Hem de nasıl! .. Senden saklım gizlim yok zaten. Halimi biliyorsun. Biz on üç yıl önce ayrıldık. O zamanlar bu oğlum daha dokuz yaşındaydı. Kızım da yedisindeydi. Kocam o zamana kadar, bu iki çocuğumu da bana düşman olarak yetiştirdi. Evliliğimiz boyunca bana dedi ki:

“Bu çocukları sana düşman edeceğim! .. Göreceksin! İhtiyarladığında, ölüyor olsan, sana bir bardak su vermeyecekler! ”

O zaman küçüklerdi. Yeni yürümeye başlamışlardı. Çocuklara:

“Yerden kaldırabildiğiniz kadar büyüklükteki taşları alın, vurun ananızın kafasına! ” derdi.

“Olur mu öyle bir şey? Annelere el kalkar mı? Bir baba evlatlarına böyle şeyler der mi? Anasını döven evlat, babasını öldürür! ”

“Kendi eziyet ettiği yetmezmiş gibi bir de bunlara gerilla eğitimi verdi. Neyse, ayrıldığımızda bu iki çocuğu kaçırdı. İki yıl boyunca evlatlarıma hasret kaldım. Bu süre zarfında bunları iyice fitlemiş, bana düşman etmiş. İki yılın sonunda mahkeme nihayetlendi, hakim çocukların velayetini bana verdi.

Yanıma aldığımda bir süre buna benzer taşkınlıklar yaptılar ama o zaman daha küçük oldukları için disipline edebildim. Giderek beni tanıdılar. Et tırnak, birbirinden ayrılır mı? Her şey normale döndü ama ben baba düşmanlığı aşıl原因arak kısas yapmadım. Ana ya da baba ile evladın arasını açanın da yeri yatağı yok! Allah'tan korktum.

Merinos'ta çalıştım, çocuklarımı okuttum. Bu oğlan Ankara Yükseliş Mimarlık Mühendislik Mimarlık bölümünü kazandı. Baba da oralı ya; orada, onun yanında okudu.

İlk iki yıl geldi gitti yanıma, bir iki hafta kaldı. Bir şey yoktu. Öğrenimi süresince sadece para istedi benden. Ne zaman istediyse, buldum buluşturdum, gönderdim. Sorun olmadı. Fakat son iki yılda, kız da okumaya başlayınca, ona o kadar para gönderemez oldum. O yıl babası emekli olmuştu. Emeklilik ikramiyesini de almıştı, bir çocuk değil miydi bakacağı? Rahat rahat bakabilirdi. Tamamen göndermemek de etmedim. Az

ya da çok, arada yine gönderiyordum.

Bu yıl diplomayı aldı, mimar olarak döndü. Ben ne bileyim düşman olarak, ayyaş olarak döndüğünü? Ben, 'oğlum okusun, istikbalini kazansın' diye para gönderdim. O kadar parayı da için diye göndermedim. Yemedim içmedim, 'elin günün yanında boynu bükülmesin' diye gönderdim."

Azime Hanım, gözlerinden akan yaşları silmek için mendil aranmaya başladı. Çantamdan kâğıt mendil çıkardım, uzattım. Kimbilir kaç gündür ağlıyordu bu ana! Daha gözlerinden akmadan, burnundan gelmeye başladı. Anasından emdiğini, burnundan getirmişti ya oğlu!

"Sabahlara kadar ışığın hiç sönmedi. Gece teheccüt namazına kalkarım, ışığın yanar. Sabah namaza kalkarım, ışıkların yanık... 'Bu saatlere kadar neden oturuyor? Acaba nesi var?' diye merak ettim. Sen gelmeyince, demeyince, kimseye de bir şey sormadım." dedi, Define.

"Deli gibi dantel örüyorum! Sabahlara kadar. Elim tığı tutamaz olana, gözlerim allak bullak görene kadar... Hırsımı örmekten alıyorum! Söylemek istemiyordum ama ağabey, ben oğlundan dayak yiyen bir kadını! .." derken hıçkırmaya başladı.

"Nasıl bir evlat o öyle? Neden söylemedin bana? Neden yardım istemedin? Onunla konuşurdum. Nasihat ederdim. Yüz, yüzden utanır. Bir faydam olurdu! "

"Kol kırılır, yen içinde... Söylemezdim yine de... Nasıl denir? Nasıl anlatabilirdim? Evlat! Hem, istesem de söyleyemezdim ki! Sabaha kadar başımda dikildi ve beni susa durdurdu! Tehditler, gözdağı vermeler, neler neler! ..

Kimseye bir şey demedim. Sabırla alttan aldım. Annem derdi ki ağabeyim bunaldığı, o demir ütüyü yere vurup kıldığı zamanlarda:

"Delisi olan, derdini çekecek. Nasıl kedinin tüyünü başından kuyruğuna kadar okşuyoruz, başından kuyruğuna kadar sıvazlayacağız. Sabırla yumuşatacağız. Tüyler, tersine sıvazlanmaz! İnadına gitmeyeceğiz. Zamanla fırtına diner, sular durulur. Sabırla koruk, helva olur."

"Anne koruk helva olur mu? "

"Olur, olur. Olgunlaşır, üzüm olur. Üzümü sıkırlar, kaynatırlar, pekmez olur. Onu unla kararlar, helva olur." derdi.

Osmanlı kadınıydı annem. Çok görmüş geçirmiş! Onun ağabeyime yaptığını yaptım. O bana hakaret ettikçe, küfrettikçe ona tatlı dille konuştum. Sakinleştirdim, sevdim, okşadım aksine. Israrla iyi sözler dedim. Elimde biraz param vardı. Bu ay artanım... Onu verdim:

"Git kendine giyecek bir şeyler al. Kaliteli olsun. Yakışır oğluma. Artık talebe değilsin. Koskoca mimarsın." dedim.

O benimle kavga ederken, tabakları bardakları kırarken, sevdiği yemekleri yaptım. En çok en çok sevgiyle baktım gözlerine. Zamanla onu kazandım ama bir de bana sor!

Keyfimden dantel örmüyorum. Bu ördüklerimi sattığım falan da yok. Kızın çeyizi desen, çoktan bitti. Dantel, derdimi alıyor benim. Her ilmekte zikir yapıyor, Allah'tan sabir ve yardım dileniyorum. Ritmik hareketler benim ruhuma sükûnet veriyor.

Evde iki sözcükten cümle kurma hakkım vardı. O da kendi duyacağım kadar alçak bir sesle... Kız bağırsın, bir şey yok. Kendisi sabaha kadar bağırsın, kırsın, döksün, vursun, kıyameti koparsın, bir şey yok; her gece altı saat bağırsın, o zaman kimse duymaz, yer yerinden kopar, bir şey yok; ben mutfakta, ocağın başında normal sesle konuşsam, ta arkadaki kahvehanede oturanlar duyar:

"Sus, konuşma! Sinirleniyorum! Bak kızıyorum! Şimdi içmeye gideceğim! "

Böyle bir psikopatlık sadece bana... Kıza falan, başkalarına bir şey yok. Baba görevlendirmiş.

"Git böyle yap, şöyle yap! " diye değil de hep aleyhimde konuşarak...

Çocuk fitil olmuş. Uzaktan ateş alıyor, 'barut' mu desem? Çok zorladı beni ama seslenmedim. Bana vurduğu gün, ben onu kendi yatağıma yatırdım, sırtını, bacaklarını kulunçlarını ovdum, sevdim, okşadım. Onu kazandım ama anlatırken bile mahvoluyorum! O zamanlar kimseye söyleyemedim. İçime attım.

"Pencereleri açma! Bu kapı kapanmayacak! " diyordu.

Televizyonu masanın üstünden sürüklüyor, kenara kadar getiriyor, yere atacak! Patlayacak, yanacağız, ev yanacak! .. Zil zurna! .. Kendini bilmiyor! Ne yaptığının farkında değil! Televizyon düştü düşecek! .. Kalktım, tutup yerine koydum. Arkamı döndüm, yerime oturacağım; bir yumruk geldi, sol böbreğimin biraz yukarisına! Neye uğradığımı şaşırđım, çöktüm, olduğum yere! ..

Ben bu davranışları hak etmedim. Çocuklarımı bana düşman edemeyecek! Müsaade etmeyeceğim! Hislerimi ifade etmesini bilirim ben. Mektep medrese görmedim ama hayat okulunu başarıyla bitirdim; kendimi hemen hemen her konuda yetiştirdim. Annelik konusunda da...

Oktay geldi, dedi ki o camı çerçeveyi indirdiği gün bana:

"Beni kovman için yapıyorum. Haydi, kovsana beni! At sokağa, haydi! Polis çağır! .. Bağır, komşuları çağır da kurtarsınlar seni benim elimden! Babama postala beni! Hayırsız bir evlat doğurmuşsun."

"Asla! .. Beni dilim dilim doğrasan, kıyma makinesinden geçersen, asla sana kıyamam! Ben anayım! .. Bir ana yavrusuna kol kanat gerer! Onu sokağa atmaz! Ne olursa olsun, bağrına basar! Ben seni çok seviyorum! " dedim ama gözlerimden yaşlar boşandı!

Gözlerime baktı. Gözlerimden sevgisinin boşalışını gördü. İşte günden beri dostuz. Birden fren yapmadı tabi ama her gün biraz daha yumuşak ve olumlu tavırlar sergilemeye başladı. Oğlum, ilk binasının planını yanlış çizmişti. Yırttı attı. Güzel ve sağlıklı bir plan çizmeyi başardı. İçkiyi azalttı ve bıraktı. İki paket sigarayı yarıma indirdi. Evden çıkmıyor. Mutfakta etrafımda dolanıyor. Şakalar yapıyor, eskisi gibi. Gülüyor, eğleniyoruz. Odasında kendisini geliştirmeye çalışıyor.

Bu başarının yarısı benimse, yarısı da onun. Demek ki iyi bir temel atabilmişim vaktinde. Asıl mimarlık, evlat yetiştirmektir. Çünkü en önemli yapı, insandır! Ana, çocuğunun mimarıdır.

İlk geldiğinde adeta bir zırdeliydi. Anlatamam! Kimseye diyemedim!

"Galiba oğlum delirmiş, şizofren ya da uyuşturucu müptelası galiba." diyemedim. Bekledim. Sabrettim. Ona sabırla kendimi ifade ettim.

Eskiden can ciğerdik. Sol dizimde büyüttüm. Beş dakika kızıma fırsat vermezdi oraya oturması için. O kadar severdik ki birbirimizi ve o kadar iyi anlaşırdık ki babası kıskanır, ortamı terk ederdi!

Bunu çok döverdi. Beni o kadar kötülemiş ki çocuk zırdeli olarak geldi. Geleli on beş gün oldu. Çok şey değişti ama ben de bittim! .. Kapı dışarı çıkmadım. Hep örgü ördüm, içinde bulunduğum durumu düşünmemek için. Ev için, mutfak için gerekenleri alt komşuma aldirttim. Onun da yardımı oldu. Ona anlatmadım ama duydu. Anlamıştır da tekrarlamamam, tekrar üzülmemem için sormamıştır. Onun da başında. Onunki ıslah olmaz. Eğitim almamış. Kötü arkadaşlarla kenetlenmiş. Babası da başında ama zapt edemiyorlar. Kadın içine ovunuyor! Ne yapsın? Evlat! Çekecek!

Neler yaptı bana! Fakat artık o değil. Çok iyi, daha iyi olacak. İnan çok severiz biz birbirimizi! Medarı iftiharımdır o benim! Aslını bilirim. Son derece duygusaldır. Baba demiş:

"Bak işte seni attı. Parayı da kesti. Şöyle böyle..." İyice doldurmuş. Seni sevmiyor. Kızını seviyor. Ben onu attım sanmış. Ne kadar büyüseler, içleri çocuk... Kalıpları yetişkin adam ama... Onun yanındayken içmeye başladı da neden sahip çıkamadı? Yanıma gelir gelmez nasıl hâkim oldum evladıma?

Analık budur işte! Sadece doğurmak da değildir, büyütme, okutmak da... Analık mimarlıktır."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0034

Onur Bilge

0035 - BEDDuA

Onur BİLGE

Azime Hanım'ın sinirden elleri titriyordu. Ara sıra dili dolaşüyor, kendisine yapılanları hatırladıkça, gözleri yuvalarından çıkacak gibi oluyordu. Derdini içinde mayalamamış, çoğaltmıştı. Anlata anlata bitiremiyordu:

"Onca zaman geçti aradan, unutamadı adam beni, çim çiğ yiyecek! Elinden gelse bir kaşık suda boğacak! Dedim:

"Benim kadar taş düşsün kafana! .. Allah sana öyle bir dert versin ki beni unut, kendi derdine düş! .. O kadar kötü bir sıkıntı versin ki sana, aklına getireme, düşüneme beni! .. Her gün hayatımı hücre hücre yedin, ölüp kurtulma, uzun yaşa, her gün bir parçan kopsun! Rahat huzur bulma, hayır kadem görme, bana ettikleri çekmeden ölme, ölmek iste, öleme, sürün! "

Ağır şeker hastası oldu. Ölümünden ödü patlar. Kaç yıl oldu, adam dalımdan inmedi yahu! Oğlanı kurmuş, robot gibi, canıma okuttu! .. Canavar gibi geldi! Melek gibi uyuyor içerde şimdi. Ne içiyor ne hır çıkarıyor.

Bu çocukların ruhunu bozmaya ne gerek var? Vallaha deli sandım, diyemedim. Adam var ya, meleği delirtir üç günde. Ta oradan yetiyor bana. Ara sıra kız da tavır koyuyor. Son derece uyum içindeydik hâlbuki onunla. Bu aralar sık görüşüyorlar ya telefonda. O nedenle... Neler diyor kim bilir?

Özellikle Kübra'ya acındırıyor kendini. Onu çok etkiliyor. Bu adam ölmeden, bana rahat huzur yok.

Kimseye demem ki ben! Demeyecektim ama beni hırs bastığını zannedersin diye söyledim. Keyfimden mi sabaha kadar oturup, dantel örüyorum, sanıyorsun. Örerken, kendi içime kaçıyorum. Her zincir çektikçe bir adım, o âleme... Oralarda gezip, dolaşıp, mutlu oluyorum. Kimsem yok ki benim. Kapım kapandı mı kimsem yok. Kimse giremezdi kapıdan içeriye ve beni alamazdı onun elinden!

Bitti artık. Kısa sürdü. O zamanlar demedim. Diyemezdim. İşkence devam ederken deseydim, çok üzülürdün. Kübra bile:

"Anne onu burada tutma, sana bir zarar verecek! .." diyordu. "Evden at bari onu. Babama gönder! "

O benim yavrum! Deli de olsa, sarhoş da olsa, geri zekâlı da olsa; Allah, onu benim korumama vermiş. Yetiştirdiğim çocuğu sokağa atayım da vampirlere yem mi edeyim? O sokaklarda serseri olsun, ayyaş olsun, park köşelerinde banklar üzerinde sızsin da ben rahat yatağımda mı yatayım? Nasıl uyuyayım?

Arada çay içiyoruz onunla, sohbet ediyoruz. Artık meşrubat içiyor. Ben meyve suyu içmem aslında. Suni onlar. Sevmem. Sadece ona doğru bir adım gitmek için o ne içerse içiyorum.

Çok iyiyiz, çok! Bir hafta önceden bin kat iyiyiz! Bazen arada kel horozluk yapıyor, o kadar. O da sadece bana. Kuvvetliyim ya ben. Tahammül ederim ya. Kıza kıyamıyor.

"Allah'ım, benim, senden başka durumumu anlatabileceğim, yardım talep edebileceğim

kimsem yok. Tamamen sana teslimim. Sen bilirsin! " diye dua ettim hep.

O, beni yerlere koyar mı? Yaratanım O! Sahibim O! Herkesten yakınım, geldiğim, gideceğim O! Misafirim burada ben; o yükledi çileyi, merteye verecektir. Belki de hak etmişimdir, dersimi verdirtmiştir. Belki evlat sevgisi fazla kaçmıştır da:

"Al da gör evladı! .." diyordur. Çile varken deseydim. Allah'ı kula şikâyet etmiş olurum. Bitti ya. Dayandım ya, artık bitti; şikâyet olarak anlatmadım. Sadece olayı naklettim. Herkese de demedim, sadece sana dedim ki anla neden sabahlara kadar oturduğumu. Yoksa her gün o kadar oturmak, sabah erken kalkmak mümkün mü normal bir hayat sürmekte olan bir insan için? Gözüm açtım mı işe başlıyordum, yumana kadar... Ev işi, el işi, yemek, çamaşır, bulaşık... Meşguliyet tedavisi... Yoksa aklımı yiyecektim! Dört saat uyku, bazen iki, bazen üç...

Kıyasıya bir savaş oldu aramızda! Çok uğraştı ama beni alt edemedi. Baba ile oğlun arasını açanın yeri yatağı yok. Bunu bilmesem var ya tamamen aksini ona yaptıracağım da... Aynısının bin beterini! .. Allah'tan korkuyorum ve evladımın ataya isyan edip, günaha girmesini istemiyorum. Allah versin karşılığını!

O hengâme içinde dedim ki bir akşam:

"Bak oğlum! Bugün ikindi vakti, son namazımı kıldım. Artık beni öldürebilirsin. Madem bu kadar düşmansın bana, durma! Öldür de bitsin! .. Sen de rahat et, ben de! Sen de kurtul, boğuşmaktan, ben de kurtulayım! .. Can çekiştirme bana! .."

Gerçekten de dedim ki içimden: 'Bu delirmiş.' Evlattır. Atsan atılmaz, satsan satılmaz! Kıldım namazı, son namazımı kılar gibi... Delirmiş miydi, sarhoş muydu? Adam filemiş, onun etkisiyle mi? Bilmiyorum ki! Bir milim öteye gitmiyordu! Dikiliyor: "Ben kendimi öldüreceğim, şana hediye vereceğim! Şöyle bir kutuda getirecekler cesedimi sana, pakette, armağan olarak... Daha neler neler..."

O gün, intihar tehdidi altındaydım. Beni, evlat acısı çektirerek cezalandıracak, ya da olacakmış gibi kuşklar içinde yaşatıp, sürekli üzecek.

Ben de içime kapandım. Ne yapsaydım? Üstüne varsaydım da, içmeye gitseydi, sokaklara çıkıp gece üçlerde dörtlerde meyhanelerde oğlan mı arasaydım?

Ölümü düşündüm. Ölümümüzü... Böyle rezil bir hayat yaşayacaksa; hani derler ya: 'Olursa el beğensin, ölürse yer beğensin!' Bir ara razı bile oldum, onu kaybetmeye ki en kötü şey evlat acısıdır! Neyse... Allah kimseye evlat acısı vermesin! Bu da bir ana evlat öyküsü... Bir anı olarak kalacak. Harp etmekten yoruldu. Tansiyonum düşük. Ayağa kalkınca başım dönüyor.

"Bir dokun, bin ah işit, kâse-yi fağfurdan." derler ya, geçti o günler. İyiyim şimdi. Hamd secdesi yapıyorum. Çile bitti. Hamdolsun! Vardır bin sebebi. Ne gelirse Sevgilim'dendir. O merhamet etti mi, biter. Kimse bir şey yapamaz bana! Birazcık çekiverdim."

"Demek ki tam vaktinde müdahale etmişsin. Aksi halde, önünü alamazdın. Çocuk da uyumluymuş ki o akıl gideren nesneden uzaklaşmayı istemiş. Her şey beyinde biter. O istemeseydi, sen de ziddına gitseydin, bu başarıya ulaşamazdın. Yalnız, iyi olmayan bir şey var. Beddua..."

Beddua, iki tarafı keskin kılıca benzer. Her iki tarafı da keser! O nedenle sadece Allah'a bıraksan da beddua etmesen... Allah, bire bir öç alma hakkımızın olduğunu, fakat kendisine havale edersek, bire on alacağını söylüyor. 'Allah'ım, Sana havale ettim, Sen bilirsin! ' de! Ne yapacağını O bilir. Senin şöyle yap, böyle yap demene gerek yok. Allah ıslah etsin! Başta beni, sonra onu ve burada adı geçen geçmeyen herkesi..."

"Âmin! Bak ben bunu bilmiyordum. Bundan sonra öyle diyeyim. Bedduam tuttu; adam şeker komasına girdi, ağır hasta şimdi ve her gün her organı hücre hücre erimekte ama bana da musibetler geldi. Demek ki ondanmış. Belki bu çektiğimin sebebi de odur. Zararın neresinden dönülse, kârdır. Tövbeler tövbesi! Demem bir daha! "

"Allah'a havale edilmesi yeterlidir. Davanı avukata veriyorsun, sonra onun işine karışıyor musun? 'Şöyle yap, böyle yap, şunu şöyle yaz' diye? Duada da öyledir. Allah'ın her şeye kadir olduğu bilinciyle dua edilir ve O'na sonsuz güvenilirse, O bilir neyi, niçin, nasıl ve ne zaman ihsan edeceğini... Yok, eğer içinde şüphe varsa kabul olmayacağına dair, bu O'na tam güvenmediğinin işaretidir. O zaman, kabulü de şüphelidir. İslamiyet teslimiyettir. Tam bir teslimiyetle dua edilir ve işin içinden çıkılır. Duan çok güzeldi. İçinde teslimiyet ifadesi vardı. Dilde kalmamış, gönülden denmiş demek ki sonuç hayırlı olmuş."

"Derin bir dini bilgimiz yok. Oradan buradan duyduklarımız... Okumak lazım tabi de bir de anlayacak kafa lazım. Unutuyordum; bir de duamda 'Önce Peygamber Efendimizin ve tüm sevgili kullarının ve özellikle Emir Sultan Hazretleri'nin hürmetine' de diyorum. Onun için, 'Bursa'nın manevi koruyucusu' derler. Peygamber Efendimizin, dokuzuncu göbekten evladıymış."

"Öyledir. Emir Buhari Hazretleri'nin kerametleri çoktur. Yüzyıllardır anılmakta, yaşatılmaktadır. Onun hocası, Somuncu Baba'dır. Himmetleri hazır olsun! Kabirlerini ziyaret ederiz, onlar için okuruz, 'Allah Rahmet Eylesin! ' deriz ve ahlaklarıyla ahlaklanmaya çalışırız. Örnek insanlardır. Kerametleri çoktur ama en önemli kerametleri, insan yetiştirmektir. Bir çömlekçi, bir padişahı yönlendiriyor. Bir padişah irşat edeni, bir ekmekçi yetiştiriyor. El elden üstün. Dinimiz bu zamanlara böyle bozulmadan, ilim devredile devredile gelmiş. Bilen, bilmeyene öğretmiş. 'Müslüman, eller gibidir; biri birini yıkar.' Galiba bu bir hadisti."

"Ağabey, senin yanına geldim mi, sükûnetin, birkaç sözün içimi ferahlatıyor. Hay Allah razı olsun senden! "

"Senden de... Haydi, kahveni iç bakalım. Biz de getirdiklerini götürelim."

"Afiyet olsun, ağabey."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0035

Onur Bilge

0036 - SoHBET

Onur BİLGE

Dede hava kararınca tezgâhını topladı, içeriye aldı. O meşhur sandalyesini bahçe kapısının önüne koydu, oturdu. Herkes kendi âlemindeydi. Bahçede, ağaçlardan sarkan ampullerin sarı ışığının altındaki masalarda bazıları tavlaya oynamaya devam ediyorlar, bazıları konuşuyor, tartışıyorlardı. Ben de Çiçek'in kafesinin asılı olduğu ağacın altına, onun yanına oturdum. Canı sıkılmıştı:

"Dedikodu etmekten de dinlemekten de o kadar kaçınıyorum ama yine de 'hal dert lafi' derken, bu pisliğe bulaşıyorum. Dinlesem bir türlü, dinlemesem bir türlü... Allah affetsin! Bari onlar için hayır dua edeyim de kul hakkı azalsın. 'Ya Rabbi, o hakkında konuşulanları da bizi de affet, cennetine Cemaline layık kullarından et!'"

"Komşu... Can burnunda... Ne yapsın? Anlatacak, derdini dönecek, rahatlayacak. Psikiyatr da aynısını yapmıyor mu? Hem ferahladı, hem de bir şeyler öğrendi."

"Herkesin evladı geliyor, arıyor soruyor. Bense çoktan ümidimi kestim, buralarda pinekleyip, duruyorum."

"Biz varız ya dedeciğim. Biz de evlatların değil miyiz? Her gün senin yanındayız ya."

"Gemimi geviyorum."

"Ne demek o? Gemini gevme? Hiç duymadım."

"Özellikle yaşlanan, ya da tembel, işe güce gitmeyen, evde oturan erkekler için hanımlarının kullandığı bir deyim... Birileri kocalarını sorar, mesela: 'Hasan Abi nasıl, n'apıyo?' diye, o da: 'İyi, n'apsın, gemini gevip duruyo işte buralarda.' der."

"Gün görmemiş laflar var sende de dede! Ne enteresan adamsın! "

"Bahar gelmiş, üç cemre düşmüş, ısınmış hava, su, toprak; mevsim dönmüş, yaz gelmiş, umurumda değil. Halimi hatırlımı sormaya sizler geliyorsunuz, komşular başıma üşüşüyor; iyi güzel de, benim evlatlarım yok mu? Ne zahmetlerle yetiştirdim ben onları! Vergisi algısı, borç harç, elektrik, su, kira... İlle de kira! Sonra o kaza... Kaldırımında üstüme çıkan araba! Bileğim, dizim... Kemiklerim paramparça... Kaç kere ameliyat oldum. Otuz üç dikiş... Bir keresinde bir ay hastaneden çıkamadım. Tam sekiz ay, ayağımın üstüne kalkamadım, evde yattım. Öyleyken bir gün boş durmadım. Yüzükoyun sedire uzanarak ahşap boyadım, elimde boya tabancası... Fabrikalara iş yaptım. Uçuşan boya damlacıkları yuttum, bir odanın içinde. Yapmadığım iş kalmadı, onların rızıklarını temin etmek için..." diye oflayıp, pufluyordu!

Kucağına gelmek için paçasına sürtünen kediye sol ayağının dışıyla yavaşça ittirdi:

"Sırnaşık şey... Şimdi sırası değil, git! Başka zaman... Beni de okşayıp sevecek, yatıştırarak birisi olsa! .." diye söylendi. Geçmişe döndüğü zamanlarda böyle bedbin bir hal alıyordu.

Ahmetler gelmeden önce bahçeye dadanan, bir kere yiyecek verdiği ve elini değırdiğı için Define'nin üzerine kalan yavru kediydi bu. İlk geldiğinde yumruk kadar, ürkek, hatta korkak, hemen savunmaya geçen, yırtıcı tırnaklarını ve keskin dişlerini göstererek tıslayan tipik sokak kedisiydi. Şimdi pamuk gibi oldu ve artık gelişimini tamamlamak

üzere... Ne çabuk da büyüdü! .. Büyür tabi. Dede yemez yedirir ona. Her gün bir parça ciğer ya da balık... Bir de Virane'nin kırıntıları... Fıstık gibi oldu! Tüyleri de okşanmaktan bu kadar uzamıştır. İyi de oldu geldiği. Allah gönderdi. Çünkü böyle evlerde fareler cirit atar. İyi ki sarı kol geziyor, onlara göz açtırtmıyor.

Geçenlerde dede beni heyecanla bahçeye çağırdı ve bunun maskaralıklarından birini gösterdi. Nereden bulduysa yakalamış bir fındık faresini, yaralamış mı, bayıltmış mı ne, havaya atıp atıp kapıyor. Epey bir oynadı onunla, sonra getirdi, define'nin önüne bıraktı. Burnunu indirip de yemedi. Yer mi? Ciğerler, balıklar... O da bahçe süpürgesiyle uzun saplı bahçe farasına koyup, sokağın köşesindeki çöp bidonuna götürüp attı. O gün onu ne kadar da sevmiştii. Ödüllendirmişti. Kedi anlıyor, onun memnuniyetini. Kuş uçurtturmuyor etrafta! O bile yediğini ödüyor.

Bizim bir komşumuz vardı, memlekette. Kedinin hali bana, onu hatırlattı. Daha üç yaşındaki kızına bir şeyler getirir götürürdü. Çocuk o güzelim oyununu böler, onun dediklerini yapardı. Neden böyle yaptığını sorduğumda:

"Dede, yediğini öde! " derdi. "Gün bir, öğün üç." "Getiren bilmez, doğrayan bilir." Böyle sözleri vardı, sıkça tekrarladığı. Kıt kanaat geçinirlerdi. Galiba ondandı.

Dede onu ehlileştirdiği ve elinde büyüttüğü için çok seviyordu aslında. Keyfi yerinde olduğu zamanlar, bir sigara yakıyor, gülümseyerek yerine geçiyor:

"Sarı! Gel bakalım! " diye sağ eliyle sağ dizine vuruyordu.

Hemen bir adım ötesinde, önünde hazır bekleyen, kuyruğunu kıvrıp, kulaklarını dikerek, gözlerini kırpmadan ağzına bakan, 'gel' demesini dört gözle bekleyen hayvan, işareti alır almaz, ok gibi yerinden fırlayarak gösterilen yere çıkıyor, dedenin iki bacağına arasına kıvrılıyor, okşanmayı bekliyordu. O da onu büyük bir keyifle okşayarak, etrafı seyre koyulurdu. Dakikalarca tüylerini okşuyor, bir taraftan da ona tatlı tatlı bir şeyler diyordu. Sarı okşandıkça gözlerini ve kulaklarını kısıyor, bıyıklarını oynatarak, hırıltıyla nefes alıp vermeye başlıyor, mest oluyordu! Artık Sarı'nın da onun da değme keyfine!

"Bahar yorgunluğu desem, bahar geçti. Yerimden kıpırdamak bile zor geliyor. Bana bir bardak su versene kızım. Bu sıkıntılı isteksizlik, tatsızlık... Yok, yok... Yaşama sevincimi yitirmekteyim. Herkese kazandırmaya çalıştığım, galiba bende tükenmekte..."

"Mum dibine kör yanar. Olmaz ama kendini toplamalısın." diye suyu getirip verdim.

Üç defada, küçük yudumlarla içti ve bardağı uzattı. Ağzının kenarlarını sağ elinin tersiyle sildi. Dirseklerini dizlerine dayadı, yanaklarını avuçlarının içine aldı ve gözlerini kapayıp, bir süre düşündü:

"Neden çalışıp uğraşıyorum, ben? Kimin için? Eş yok, evlat yok... Çok mu gerekli? Bıktım bu hayattan! Sekiz yaşından beri çalış, çalış... Onca iş yaptım, onca yerde çalıştım; ne emekliliğim var, ne de bir şeyim... Primlerimi ödemediler, ben de ödeyemedim... Uğraş dur işte bu yaşta, bir lokma ekmek için sürün dur! .."

Gömleğinin cebindeki sigara paketine gitti elleri... Ağır hareketlerle bir sigara aldı. Çakmak, Birinci paketinin içindeydi, çıkardı, çaktı ve dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayı, sağ elini sol elinin içine alıp, yaktı ve kahırlı bir duman çekti içine:

"Uzaklaşmak istiyorum buralardan. Yalınayak başıkabak da olsa, bir süre köy köy Anadolu'yu gezmek, bir Karadeniz kasabasında, küçük bir balıkçı köyüne yerleşmek ve sadece balık tutup yemek... Çalışmaktan bıktım. Tembellik de, ne dersin de! Hayatımda tatil yapmadım ben. Bir gün olsun yan gelip yatmadım. Boş günüm de burnumdan geldi. Yok yaz temizliği, yok bahar temizliği, soba kurulacak, baca temizlenecek, borular silkelenecek, halı yıkanacak, bahçe temizlenecek... Nerde pis iş varsa, bir hafta boyunca beni beklerdi.

Tatil nedir bilmem. Hiç olmadı öyle bir şey, hayatımda. Mecburen bir yerlere gittiysem, işte o... Onda da sağa sola bakmaya fırsat olmadı. Hiç param olmadı ki şöyle keyfimce gezsem tozsam! İçimde ukdedir, biliyor musun?

Gemici olmak isterdim. Bir kaptan... Ne kadar da severim denizi, balığı, gemileri! .. Sahil çocuğuyum ben, aslım Karadenizli... Büyüten aile dahi... Genetiğimde var. Okuyabilseydim, deniz subayı olmak isterdim. Ah, aptal kafam! .. Askerliğimi bile bahriyeli olarak yapamadım. Olmadı. Nasip değilmiş.

Lacivert denizin ortasında salınan geminin direğine hızla tırmanıp, dürbünle etrafi gözetleyen genç bir tayfa olsaydım, mesela. Kıpamazdım gemimden, karaya çıkmazdım.

En çok kaptan olmak isterdim. Açık denizlere açılmak... Sadece balık yemek her gün, bıkip usanmadan... Duyulan yalnız dalgaların sesi... Fakat tütünüm hiç bitmemeliydi, bir de denizkızı olmalıydı, sadece gözleriyle konuşmalı ve karaya çıkmadığı gibi, denizde de gidememeliydi. Her şeyi bilmeliydi, terk etmeyi bilememeliydi. Duygularımız ikiz... Güzellikler eşsiz... Şiir gibi bir hayat, nihayetsiz seyahat...

"Baksana, Çiçek var, Sarı var, bizler varız. Ne kadar alıştık hepimiz sana. Hele Ahmet'le Duygu, öz evladın... Bizi bırakıp gidebilir misin? Çiçek hecelelemeye başladı. Adını tekrarlıyor. Yakında sana 'dede' diyecek. Küçük daha yavru... Büyüyecek. Seninle gezecek. Bırakıp kaçmayacak. 'Seninle Bir Dakika' nın ilk notalarını duydu mu başlıyor ötmeye. Eurovizyoncu kuş. Semiha Yankı başladı mı şarkıya, çıldırıyor! Konuşmaya çabılıyor. Bülbül ötüşlü kanarya sesi dinletince banttan, onunla nasıl yarıştı! .. Gördün ya! Onun da bir cana ihtiyacı var. Bir havyanın insana, bir insanın hayvana..."

"Allah hiçbir şeyi lüzumsuz yaratmamış. Birbirimize yaslamış bizi. Sen bana, ben sana dayanak olup yaşıyoruz. Her şeyi bizim istifademize vermiş. Güneş her gün onun emriyle doğar, sessizce görevini yapar, işini bitirir gider. Dünya sessizce döner, bizi sarsmadan. Süratle gider, midemiz bile bulanmaz. Kupkuru yerden güzellikler fıskırır, yiyecekler çıkar. İkrâm ettikleri; el değmemiş, ambalajlı ve mikropsuz. Her sebzenin meyvenin tadı tuzu yerinde... Tavuk görevini yapar, taştan kuş çıkar. Allah'ın akıl almaz işleri var. Her an yaratır, öldürür, soldurur, öldürür. Öyle bir düzen kurmuş ve öyle bir programlamış ki zerre kadar aksamaz! Beş parmak yaratmış, altı değil, dört değil. Bir eksik ya da bir fazla olsa, kullanışlı olmaz. Her şey tam kararında..."

"Her şey tam kararında da dede, havanın bileşimi de tam kararında... Dumanı mı eksik kalmış da tamamlıyorsun? Hani nefsimize zulmetmeyecektik? Hani organlarımız da bizden davacı olacaktı? Sen ciğerlerini kurum doldurmanın hesabını nasıl vereceksin? " dedim, gülerek.

"Çok konuşma sen! Fazla karıştırma! Hadi bak, Duygu çağırıyor. Geliyor, geliyor! Koş! "

"Duygu falan çağırıyor. Beni başından savmaya çalışıyorsun. Cevap gelmek zor geliyor değil mi? Neyse... Bak nasıl da sürtünüyor paçana, Sarı! İttiğin halde sana geliyor. Neden bana değil? Seni seviyor, senin tarafından sevilme istiyor. Sana güvenmesin, sığınmasın da ne yapsın? O da hayatta yapayalnız."

"Sen neden buradasın? Anan baban var. Ailen var. İlle de benim tarafımdan mı sevilme istiyorsun? Git, annen baban sevsin! "

"Bunu içten mi söylüyorsun? İnanmıyorum. Ben seni çok sevdiğim için her fırsatta yanımdayım. İstersen artık gelmeyeyim, ha? Ne dersin? "

"Olur mu öyle şey kız? 'Bakalım ne diyecek? ' diye söyledim. Sensiz olur mu? Buralarda ilkinsin sen. İlk sahip çıkanım, ilk el uzatanım... Senin yerini kim tutar? Bir de sigarama karışmasan! Prensesim olacaksın! "

"Çiçek'e bak. Kafesi açık balsa kaçacak! Düşmanlarına şarkılar söylüyor. Onu hapseden biziz. Düşmanlarını sevmek zorunda... İstenmeden kocaya verilen kızların, kapatıldıkları hapishanelerde mecburen oturmaları ve eşlerini sevmeye zorlandıkları gibi... Kafesini ve bizi sevmeye zorluyor, kendisini."

"Nerden, neler bulup çıkardın yine! Hiç aklıma gelmezdi, o ikisinin benzerliği."

"Mecburen itaat eder eşine. Başında töre var tabi. Gelinlikle girer hapishaneye, kefenle çıkar. O, o ortamda yaşamaya hazır mı, değil mi, kimin umurunda? Bir de laf uydurmuşlar: 'Nikâhta keramet var. ' diye. Olmayacak da ne olacak? Başka seçenek mi var? Mahkûm...

Yine de en yakını, eşi... Elden bin kat iyi! Ruhun yakın olamasa da, bedenen destek vereni... Elden iyi, tabi... Bir lokma ekmek getireni... Kim kime ekmek verir?

Büyümeden evlendiriliyor kızlar, 'Bir boğaz eksilsin! ' diye, çoğu yerde. Bir roman sancılıyor beni, dede. Doğacağa benziyor. Konu bu, sevgisiz evlilikler.

Hapishane denince aklıma gelir. Oralarda bol arkadaş vardır. Ya kıskanç kadınların eşlerinin kestiği mahkûmiyette? Hücre hapsi... Tabutlukta yatmak!

Hapishanelerde çok yorucu işler yapma mecburiyeti yok. Boğaz tokluğuna, küreğe mahkûm çoğu kadın! .. Bitmez ki anlatsam gerisini! Bu kadarı yetersin."

"Yani şimdi sen bana: 'Haline şükret, sus, otur oturduğun yerde! ' mi demek istiyorsun? "

"Laf nerden nereye geldi! Tabi ya, bir bakıma, öyle... Yani sen öyle bir kızcağız olsaydın, ne yapardın? Bahçeye bir sandalye atar, bir de sigara mı yakardın? Onlar öyle mi yapıyorlar? Şikâyet hakları bile yok. Cevap hakları bile..."

"Hele bir de kaynana tahakkümü altındaysalar, değil mi? Evde kaynata, görümceler, iniler, çoluk çocuk..."

"Ve o, sadece iş yapacak, seslenmeden... Herkesin emrinde duracak, el pençe divan! .."

"Aman, iyi ki öyle olmamışım! Onu hiç çekemezdim ben! Bana tek amir yetti de arttı bile! .."

"Özlemiyor musun karıcığını? "

"Aman, şeytan görsün, suratını! Bulmuş birini, evlenmiş. Arabası evi falan varmış adamın. Benim büyük oğlanla kavga etmişler. Evinin önünde dövmüş adamı! Küçükle iyi anlaşıyorlarmış. O, onlarla kalıyormuş. Büyük, dayısında... Kız evlenmiş, haberim yok. Belki doğurmuştur bile. Kim bilir? Ben de oğlanın arkadaşlarından alıyorum bu haberleri. Arada yanıma geliyorlar. Zengin koca istiyordu. Arabalarda geziyordu şimdi."

"Onun evlendiğini duyduğunda neler hissettin? Ne yaptın? "

"Eski bir albümüm vardı, sandıkta. Yuvam yıkıldığında onu alıp, saklamıştım. İçinde siyah beyaz düğün resimlerimiz vardı. Mutlu olduğumuz zamanlara ait resimlerimiz... Çocuklarımın resimleri... Sandıkta duruyordu. O akşam onu çıkardım, açtım, içinde ne kadar ona ait resim varsa yırttım, attım! Yetmedi, çöp tenekesinde yaktım! .. Ondan kurtuldum! Suratını görmek istemiyorum! .. Ona ait hiçbir şeyi görmek istemiyorum! Bir tutam da saçı vardı, loğusayken başına bağladığı kırmızı kurdeleyle beraber yıllardır saklıyordum. Onları da yaktım! .. El işlemeli bir örtü var, onu hatırlatır. Bir sehpa örtüsü... Çeyizinden... Keten kumaş üzerine Çin iğnesi nakışlı... Onu da yakacaktım, kıyamadım! İşleyenin göz nuru var, üzerinde. Emek kutsaldır! "

"Başka neler var o tahta sandıkta, dede? "

"Hatıralarım... Neler neler... Aklına, hayaline gelmeyecek şeyler..."

"Neler mesela? Merak ettim! "

"Bu yaşıma kadar kim ne verdiyse bana, hatıra olarak; onlar var. Bir de şiir dediğim karalamalarım ve mektuplarım..."

"Bir gün açar mısın, onları gösterir misin bana? "

"Belki... Şimdi hazır değilim, onları görmeye. Bilmem, anlayabilir misin beni? "

"Anlıyorum, dede."

*

Onur BİLGE
bin bir gece öyküleri - 0036

Onur Bilge

0037 - DERs

Onur BİLGE

Dede, bir aşağı, bir yukarı gezinmeye başladı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sonra ani bir kararla beni Azime Hanım'a gönderdi. Ona, dedenin mesajını gizlice ilettim. Hemen oğluyla beraber Virane'ye çay içme bahanesiyle gelmelerini, herhangi bir masada yabancı gibi oturmalarını söyledim. On dakika kadar sonra Oktay'la birlikte gelip, bir masaya oturdular. Define onları, sıradan müşterilermiş gibi karşıladı.

Akif, bahçede uyumaya başladığında, Ahmet ona bir süre dokunmamış, sonra da yavaşça uyandırıp, yukarıya götürmüş, yatırmış. Akşamın bu saatine kadar uyumuş, o kadar pul vurma, tavla kapatma, konuşma, tartışma, hiçbir gürültüden etkilenip uyanmamıştı. Define, Ahmet'i, onu uyandırması için gönderdi. Birkaç dakika sonra artık alkolün tesiri kalmamış olacak ki uyanabilmiş, içleri kıpkırmızı gözlerini ovalayarak geldi. Define, bahçedeki herkesin duyabileceği şekilde:

"Üsküdar'da sabah oldu, beyim! Akşam şerifleriniz hayırlı olsun! Öte tarafta ne var ne yok? Anlat bakalım! Burum burum Burcu'yu gördün mü rüyada? "

"Hayırlı akşamlar, dede! Dur bir, yüzümü gözümü yıkayayım, geliyorum."

"Gel de bir ifadeni alayım! "

'Acaba ne diyecek? ' diye merak etmeye başladım. Tavla oynayanlar ara verdi, konuşanlar da susup, dikkat kesildiler! Herkes bir Akif'e bir dedeye bakıyordu.

"Gel bakalım Akif! Getir şu tavlayı da ifadeni alıvereyim senin! "

Akif, suçunu biliyor ya, herkesin önünde azarlanacağını, kovulacağını, hatta Virane'den temelli uzaklaştırılacağını zannederken, dedenin tavla oynamayı teklif etmesi, ödül gibi gelmiş olacak ki büyük bir sevinçle koşarak alıp getirdiği tavlayı, taburenin biriyle beraber, Define'nin dizlerinin önüne koyarken, ağzı kulaklarına varıyor, gözlerinin içi gülüyordu! Bir sandalye çekip, karşısına oturdu. Dede gözlüklerini taktı, tavlayı gözüne göre ayarladı, ilk zarı salladı ve attı:

"Yenecek misin şimdi sen beni? "

"Yeneceğim tabi. Seni yenmekten kolay ne var? Her önüne gelen yeniyor! Burcu'ya yenildin, Sigaraya yenildin, Alkole yenildin; bir de bana yenilsen, ne olacak? "

"Burcu da bana yenildi."

"Evet, evet... Sigara denen ot da sana yenildi, Alkol de... Ben de yenileceğim. Sen o kadar güçlüsün ki! .."

"Fena vurdun yine bana dede! .."

"Daha vurmadım! Sen hiç baba dayağı yememişsin! Babanın haberi var mı içtiğinden? Ya anacığının? Böbreklerinin çift bıçakla doğrandığından? "

"Haberleri yok. Arkadaşlarla takıldığımızda 'bir iki bira' derken alıştım. Bu aralar şaraba tadandım. Bu defa fena sarstı. Taşkınlıklarım için özür dilerim. Böyle olsun istemezdim. Ayrılığa dayanamıyorum dede! "

"İyi bir marifet yaptın! .. O arkadaşların buradakilerden çok mu değerli? Ayak takımıyla işin ne? 'Alimle sohbet et, bulursun mertebe; cahille sohbet etme, dönersin merkebe! ..' Ne kazandın şimdi? Şerefin itibarın mı arttı? 'Büyük adam!' mı dediler senin için, yoksa 'Sarhoş o, boş ver!' diye hafife mi aldılar? Yücelmek mi istersin, ufalanmak mı? Ufalanıp gitmek mi oğul? Ufalanıp gitmek mi? ! "

Akif başını eğdikçe eğdi. O kadar ki, oyunu nasıl takip ettiğine şaşmaya başladım. Define güya Akif'e, bir taraftan da Oktay'a hitap ediyordu. 'Sana söylüyorum kızım, sen işit gelinim! '

"Ayrılığa dayanamıyormuş! Hıh! Sanki ayrılık görmüş! Yıllardır gözümde tütüyor evlatlarım, canlarım! Ben özlemiyor muyum? Ne yapayım yani kendimi şaraba mı vurayım? Getirecek mi özlediklerimi? Aklımı giderecek, beni millete rezil kepeze edecek! .. Herkes saygınlığı hak ediyor. Sen hak etmediğini mi düşünüyorsun? Allah, insanı eşref-i mahlûkat olarak yaratmış. Yani yaratılanların en şerefli... Bizim o şerefi ölünceye kadar taşımamız, verdiği payeye layık kullar olmamız lazım. Öyle değil mi, evladım? "

"Haklısın dede ama Kuran'da içki haram yazıyor mu? 'İçkiliyken namaza yaklaşmayın!' yazıyor, değil mi? "

"Maide Suresi, doksanıncı ayette, 'üç şey, şeytan işi, pislik' olarak tanımlanıyor ve uzak durmamız emrediliyor. Bunlardan birisi içki... Senin ayete saygın yok mu? Onu nasıl ihlal edersin? Çoğumuz, yerde gördüğümüz bir ekmek parçasını 'nimettir' diye, bir ayet meali yazılı takvim yaprağını, 'Allah Kelamı'dır' diye, üzerine basılmaması için alır, temizler, öper başımıza koyarız. Bu ayeti nasıl umursamazsın? Aklım almıyor! .. Sadece kendine zararın olsa, neyse... Toplumun huzurunu da bozuyorsun! "

Derken, birinci oyunu aldı, dede. Akif'in morali bozuldu. Zaten akli konuşulanlardaydı. Oyuna kendini veremiyor ve çok utanıyordu. Hem konuşuyor, hem oynuyorlardı ama bahçede oyun çoktan bitmişti. Konuşmalar, tartışmalar da öyle... Herkes onları dinliyordu. Oktay'la annesi de... Çünkü inciler dökülmeye başlamıştı. Kaçırılacak sohbet değildi. Sandalyesini alan, birer birer geldi oturdu, çevrelerine.

"Oğlum, Ahmet! Birer çay ver arkadaşlarına bakalım. Hem içelim, hem söyleşelim! "

"Getirecektim zaten dede, hazırды. İçimden gelmişti. Sohbet de başladı. Çaysız olur mu? "

"Buhara'da doğan, Emir Külal Hazretleri'nin oğlu olan Muhammed Şemseddin, çömlekçi olan babası tarafından yetiştirilir. Yedi yaşındayken annesini, on sekiz yaşındayken de babasını kaybeder. Daha sonra hacca giderek, orada Peygamber Efendimiz'den aldığı manevi bir emirle Bursa'ya geldiğinde yirmi iki yaşındadır. Sizler kadar...

Bursa'ya gelip, çömlekçiliğe devam eden ve bir taraftan da Molla Fenari gibi zamanın âlimlerinden ders alarak kendisini yetiştirmeye çalışan Emir Buhari, Hundi Sultan'la evlenerek, Yıldırım Beyazıt'a damat olur ve Emir Sultan olarak anılmaya başlar.

O yıllarda, inşaatında Karagöz'le Hacivat'ın da çalıştığı Ulu Cami bitmek üzeredir. Padişah, büyük bir törenle açılışını yapma heyecanı içindedir. İçlerinde, Emir Sultan'ın hocalarının da bulunduğu pek çok rehber şahsiyeti, devletin ileri gelenlerini ve ahaliyi

açılışa davet eder. Bir gün, son hazırlıkların nasıl gittiğini görmek ve damadına bu muhteşem eseri göstermek için, beraberce camiye giderler ve her yeri gezerler. Bu arada:

“Dört cihete dört kapı yaptırdım ki giriş çıkış rahat olsun! Sevgili damadım, nasıl buldun camiyi? Bir eksigi var mı? Şahane bir eser, değil mi? ” diye sorar.

“Çok güzel, Efendim. Zat-ı âlinize lâyük bir eser olmuş ama bir şey eksik! ”

“Nedir o? Derhal söyle, ilave ettirelim! Bu camide noksanlık olmamalı! ”

“Haşmetli padişahım, bu caminin dört köşesine dört tane meyhane yaptırmalıydınız. Olmamış.”

“Olur mu öyle şey? Hiç Allah’ın Evi’ne içki girer mi? Haşa! .. Bunu nasıl söylersin? ”

“Bu, sadece taştan yapılmış bir bina... Kul yapısı... İnsan bedeni, Allah Yapısı... Siz, Allah Yapısı olan kalbinize o haram maddeyi sokuyorsunuz, bir şey olmuyor ya; buraya girse ne olacak? ”

Yıldırım Beyazıt, içkiye düşkünlüğüyle tanınan bir padişahdır. Emir Buhari de onu bu kötü alışkanlıktan vaz geçirmeye, ibadete yöneltmeye çalışmaktadır. O zamana kadar ne dediyse, padişahı ikna edememiştir. Fakat bu söz o kadar tesirli gelir ki Yıldırım Beyazıt:

“Haklısın, Emir Sultan! Bugünden tezi yok, içkiyi bırakıyorum! ” der ve oracıkta tövbe eder.

Bu arada Akif mars oldu. Devam etmeye lüzum görmediler. Sonuç belliydi.

“Yenilmezmiş! Hıh! Güleyim bari! Öğren de gel! ”

“Yenilmem dede! Yenilmem! Seni can kulağıyla dinledim de ondan! Tövbe ettim! Yenilmedim! Tövbe ettim! ”

Bir alkış koptu! Ardı arkası kesilmeyecek sandım! Herkes gülüyordu. Hepimiz mutluyduk! Akif’le ilk tokalaşan Define oldu. Akif o eli öpüp, başına koydu.

“Hah, şimdi beni yendin! Tövben mübarek olsun! Allah istikamet versin! Pırlanta gibi bir adam ol, İnşallah! İftihar ediyorum seninle! ”

Allah razı olsun, dede. Burada bana babalık ediyorsun. Ne büyük yüreğin var! Hepimizi içine alıyor! Beni bile, bu serseriliğimle...” Define de onu alnından öperek:

“Gençlikte olur serserilik, o da sadece bir kerelik! ” dedi.

Onu hepimiz ayrı ayrı kutladık. Bu son sözle, Define’nin dersi bitmiş, bir taşla iki kuş vurmuştu. Virane Hayat Okulu’nun çıkış zili çalmıştı. Akif toparlandı, Oktay nasibini aldı, huzur içinde dağıldık.

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0037

Onur Bilge

0038 - TAVLA

Onur BİLGE

Nazan'la Levent, bu yıl mezun oluyorlar. Birkaç dersleri var, eylüle kalan. Bu yaz evlenme kararı içindeler. Aralarında sözlüydüler. Şimdi nişanlı sayılırlar. Aileleri anlaştı. Sadece Nişan yapılmadı. İki aya kadar hepsi olacak; nişan, nikâh, düğün... Ev aramaya başladılar, şimdiden. Levent bankacı. Hem çalışıp hem okuyor. Ancak aralarında bazı sorunlar var. Duyduğuma göre, kız tarafı uyumlu, Levent'in babası sorumsuz ve egoistmiş.

Nazan, bu sorunları benimle paylaşınca, ona Define'den bahsettim. O da merak etti ve sevinerek benimle Virane'ye geldi. Vakit sabahın dokuzu; dede, her zamanki yerinde, evinin gölgesinde, işinin başındaydı. Yanında Mahir vardı. Bu saatte baş başa konuşmalarına bakılırsa, galiba onun da bir sorunu var. Biz gelince sustuğuna göre...

Bir süre beraber oturduk. Ahmet çay getirdi. Nalân bu gece bizde kaldı. Gece yarılarında kadar dertleştik. Sabah da kahvaltı ederek çıktık. Çay falan içeceğimiz yoktu ya âdet yerini bulsun.

Çay faslı; tanıma, tanışmayla geçti. Mahir'e, arkadaşımın Define'yle özel bir görüşme yapmak istediğini, bize birazcık müsaade etmesini söyledim. Anlayışla karşıladı ve Ahmet'in yanına geçti. Nazan, nereden başlayacağını düşünüyor olmalıydı. Biraz bekledi, söze girmeden. Utanıyor da olabilirdi. Kolay mıydı bir itirafta bulunmak? 'Söz ola kese savaşı, söz ola kestire başı.' Ağızdan çıkan bir söz nelere sebep olmuştu! .. Nihayet, derin bir nefes alıp, heyecanını yatıştırdı, cesaretini topladı ve:

"Dedeciğim, bana bir konuda yardım eder misin? " dedi.

"Tabi, memnuniyetle... Bir faydam olacaksa, kaçınır mıyım hiç? "

"Dört yıl önce bu okula girdiğimde, arkadaşlarım yirmi yaşını aşmamışlardı. O nedenle, kendilerinden büyük olan kızlara, evde kalmış muamelesi yapıyorlar ve ağır hakaret telakki edilecek sözler sarf ediyorlardı. Zaten çelimsiz olduğumdan, eziklik içindeydim, yaşımdan da utanmaya başladım. O nedenle de sorduklarında, gerçek yaşımın beş yaş eksikliğini söyleme ihtiyacı hissettim. Onlara on sekiz yaşında olduğumu söyledim. Ufak tefek olduğumdan, yalanımı kimse fark etmedi. Bu yalana devam ettim.

İki yıl sonra, grubumuzdan bir arkadaşımınla yakınlığımız arttı ve birbirimizi sevdik. Baktık ki gayet iyi anlaşırız, evlenmeye karar verdik. O zamanlar Levent'in de işi yoktu, Okul panosuna asılan bir ilanda, Ortadoğu Teknik Üniversitesi ile Sular İdaresinin, ortaklaşa hazırladığı bir ankette hep beraber görev aldık. İşyerinin koridorunda, nüfus cüzdanlarımızı içeriye vermek üzere toplayan arkadaşımız, gerçek yaşımı öğrenmiş ve herkese söylemiş.

Bu konuda bana soru soranlara:

"Babam, ortaokulu bitirdiğimde bir işe girmem için yaşımı büyüttü. Gerçi işim de olmadı ya neyse..." diye bir yalan daha uydurdum.

"O zaman gerçek yaşına neden dönmüyorsun? " dediler.

Ben de yine yalana başvurdum ve gerçek yaşıma gelebilmem için de tekrar dava açmam gerektiğini, bunun için müracaat ettiğimde, o davanın bir kereye mahsus olarak

açılabilceğinin, tekrar dava açma hakkım olmadığının söylendiğini, en inandırıcı bir şekilde anlattım.

Levent'le iki yıldır sözlü gibiyiz. O, yirmi üç yaşında ve benim yirmi iki yaşında olduğumu zannediyor. Ben ondan dört yaş büyüğüm, yirmi yedi yaşındayım. Şimdi evlenme hazırlığı içindeyiz. Ailelerimizi tanıştırdık. Bugün değilse yarın, nasılsa meydana çıkacak olan bu yalanın altında eziliyorum ve artık bir şekilde bu işi halletmek istiyorum ama onlara gerçeği söyleyemiyorum. Düşünsene itibarımı! Orada boş bulunup, arkadaşlarımla laf çarpmaması için söylediğim bir anlık yalan, başıma dert oldu. Artık işin içinden çıkamaz oldum. Ne yapayım?"

"Yalan, çoğu zaman, bir anlık bocalama veya panik ile yapılan bir hatadır. Bir yalan, birbirini destekleyen bir dizi yalana yol açar. Aptalca olanlarının yanı sıra, akıllıca uydurulmuş olanları da vardır. Olmasaymış, iyiymiş ama olmuş bir kere. Olanla ölenin çaresi yok.

Allah affetsin! O anda, istemli veya istemsiz, saldırılardan korunmak için bir nevi zorlama karşısında söylenmiş bir yalanı bu kadar büyütme. Doğrusunu söylediğinde, o yalan günahı senden silinecek değil. Kendi kendine yalancı damgası vurdurmamak için o yalanı o haliyle bırak ve unut.

Allah'tan başka kimseye hesap vermek zorunda değilsin. Onun için tövbe edersin. Bir daha da yalan söylememeye azmedersin. Doğrusunu söyleyemeyeceğin bir durumla karşı karşıya geldiğinde, o soruyu cevapsız bırakma hakkını kullanmalısın. Yalan söylemektense, cevaplamamak daha hayırlıdır.

Yapılan günahın karşılığı bir iken, bunu başkasına söyleyerek onu da şahit ettiğinde artar. Seninle Allah arasındaki günahların affı daha kolay olur, sanırım. Şahitli suçlar, mutlaka ceza gerektirir. Çünkü yapılan, başkası için de kötü örnek teşkil eder. O da deneyebilir. Bu nedenle de cezasız kalmamalıdır. İfşa etmek, sakıncalıdır. Kabahat de gizli, ibadet de...

Allah, Rahman ve Rahim'dir. Esirgeyen ve Bağışlayandır.

Sözlüne doğruyu söylemesin. Mademki bir yastığa baş koyacaksınız, başını koyar koymaz uyuyabilmen için eşinden saklı gizli hiçbir şeyinin olmaması gerekiyor. Ona, uygun bir zamanda, münasip bir dille, arkadaşlarına yalan söylemek zorunda kaldığını ve kendini, bunu devam ettirmek mecburiyetinde hissettiğinden, yalanına devam ettiğini ve artık evlenme kararı içinde olduğunuz için onun doğruyu bilmesinin gerektiğini anlatmalısın. Bozulacaksa, baştan bozulsun! Yalan üzerine yuva kurulmaz. Aksi halde bu yaşamakta olduğun huzursuzluğu evliliğin boyunca yaşarsın. Keşke o zamanlar, ilk evlenme niyetine girdiğinizde, sadece ona deseydin. Bu zamana kadar sıkıntılarla yaşamamış olurdu."

"Bir sorunum daha var. Benim ailem, evliliğimiz için üzerlerine düşen her görevi seve seve kabul etti. Annem babam gereken her şeyi yapmaya çalışıyor ama onun ailesi, yani babası son derece lakayt tavırlar sergiliyor. Olmayacak şeyler yapıyor.

Levent'e halası çok bakmış. Kendi çocuğu olmadığı için onu evladı gibi kabul etmiş, bir süre de yanına almış. Ortaokul ve lisedeyken okumasına yardım etmiş. Üniversitedeyken de işe girinceye kadar para göndermiş. İşe girince, ona göndereceği parayı biriktirmiş ve evleneceğini duyunca, düğünde harcaması için babasına yirmi bin

lira vermiş. O da bu parayla oğluna eşya falan alacağına, kendisine araba almış. Gel de kızma!

“Söyle babana, telefon aç, o parayı göndersin ya da git, iste! ” diyorum.

Gitmiyor. Babasına bir şey diyemiyor. Kazandığı ne ki? Onunla bir şeyler yapmaya çalışıyor, o da yetmiyor. Bir de çok pısrık. Benim gibi birisinin eşi öyle olmamalı! Her konuda kendisini geliştirmeli. Ben hem okula devam ettim, hem de açılan her kursa gittim, bir sürü sertifika aldım. Lisan öğreniyorum. Kaç kuru başarıyla bitirdim! İşe gireceğim zaman, kalınca bir dosya sunabileceğim, işverene. Böylece yerimde saymayacağım, onun gibi. Kısa sürede bulunduğum yerde yükseleceğim. Ona ne kadar söyledim:

“Sen de gel, dil falan öğren, sertifika al, yanında bulunsun! ” diye, hiç oralı olmadı! Memur olarak girdi, memur olarak emekli olacak.”

“Söylesin babasına. Arabasının acelesi mi var? Düğüne kalkılmış.”

“Demiyor işte, diyemiyor! ”

“O zaman çağırırım babasını, ben diyeyim.”

“Babası gelmez. Çalışıyor. Siz gidin, Levent’le. Zaten bir arkadaşı oraya gidecek, o da onun arabasıyla gidecekti. Seni de götürsünler. Olmaz mı? ”

“Hele bir yüz yüze konuşalım. Anlayalım, dinleyelim; niyeti ne? Kararlı mı, kararsız mı? Neden böyle yapıyor? ”

“Kararlı tabi. Kararsız olsaydı, ailemle anlaşmaya yanaşmazdı. Bütün derdi, masrafı bizimkilerin üstüne yıkmak... Bir ay sonra nikâh olacak. Ailem geldi. Annem, ablamın evinde bizimle kaldı. Babam işleri nedeniyle döndü. Gereken her şeyi annem, ablam, ben yapıyoruz. Onlardan ne gelen var ne giden... Çevremiz ayaklandı. Herkese duyuruldu. Bunlar meydanda yok. Biz her şeyi hazırlayacağız, bunlar misafir gibi düğüne gelecekler galiba.”

“Öğleyin sözlünle görüşebilir miyiz? Onu getirir misin buraya? Git, bir yerden telefon et. Tarif et Virane’yi. Gelsin, önce onunla bir görüşeyim. Bakalım, o ne diyecek? Belki onun da seninle ilgili sorunları vardır. Her iki tarafı dinlemeden olmaz.”

“Öğleye doğru telefon ederim. Uzak değil, çalıştığı yer. Dolmuşa atlar gelir.”

Saat ona geliyordu. Bu arada bizimkiler birer ikişer gelmeye başladılar. Kadro tamamlanmak üzereydi. Dün akşam durum ciddiye. Sohbet vardı. Put gibi durduk ama bugün tavla festivali yapacaktık. Dün dağılırken öyle anlaşmıştık.

Dedenin bir huyu var. Oynarken, tavlayı gözüne göre ayarlıyor, ayaklarını açarak, tavlayı tam ortaya hizalıyor, Ellerini de dizlerinin üstüne koyuyor. O kadar ciddi ve kendisini vererek oynuyor ki dünya yansa duymuyor. Konsantrasyonunu asla bozmuyor. Bu arada tavla kazara bir milim oynasa, anında sandalyesinin altından tutarak onu kaldırıyor ve kalkıp, sandalyeyi yerleştirdiği milimetrik konuma tekrar oturuyor. Bunu öyle bir tik haline geline getirmiş ki onun için nefes almak kadar doğal. Mübalağasız bir saatte otuz kere kalkıp oturduğu olur. O tavla oynamaya başladı mı,

herkes işini gücünü bırakır, onu seyre gelir.

Dedeyi oyuna Mahir razı eder. Onun için de önce sataşmaya başlar. Bakalım nasıl ikna edecek? Nazan'la aralarındaki konuşma onu derin derin düşündürmeye başlamış görünüyor. Mahir'le arkadaşlar fısıldaşıyorlar.

Arkadaşların hepsi haberli... Nalân'a da söyledik. O da öğrendi. Artık biz gerekenleri yapacağız. Yani her fırsatta bir punduna getirip, tavlayı oynatacağız. Mahir yavaşça başladı:

"Dede, dün sen laf kalabalığına getirdin, Akif'i yendin. Bir de beni yensene! "

"Bu sıcakta tavla çekilir mi evladım? Akşam serinliği olsa, neyse... Hem hiç gücüm yok."

"Zaten senin için biz de öyle diyoruz. 'O, dişleri sökülmiş bir aslandır, kökü dışarıda bir ağaç, kabuksuz kalmış bir kaplumbağadır.'

"Kim demiş onu? Siz ha? Sana yağı çocukları, sizi! Biz tereyağıyla, balla, köy yumurtasıyla büyüdük; sizin gibi sandviçle değil."

"Baksana, yerinden kıpırdayacak halin kalmamış. Dede, sen küçükken yazı icat edilmiş miydi? Seni hiç dinazor kovaladı mı? Cilalı taş devrinde mi doğmuştun sen, maden devrinde mi? Yani merak ettim de, savaş baltan oldu mu hiç? "

"Ne diyorsun oğlum sen? Ha? Tokatlanmak mı istiyorsun? Zorla aranıyor musun? Almayayım ayağımın altına! "

"Al, dede! Ayağına paspas olayım; ez geç! Ama nerde? ! .. Akşam karanlığında yendin çocuğu. Suçlandı garibim zaten! Beni yen de göreyim! "

"Zorla arandın sen! Madem öyle, hazırla, geliyorum! "

Tezgâhın üzerinden çakmağını, sigarasını aldı, gözlükleri burnunun ucunda, dizlerini tuta tuta kalktı. Önce yürüyemedi. Ayakları tutulmuştu. Bir süre bekledi. Baktı olmayacak:

"Haydi bacak! " diye eliyle destekleyerek sakat sağ bacağına bir adım attırttı, yeni yürümeye başlayan çocuklar gibi 'ta ti ta ti' yürüdü biraz, sonra ayakları açılmış olmalı ki belini doğrulttu, yürümesi normale döndü.

"Cereyanda oturmaya gelmiyor bedenim. Her yerim tutuluyor. Esinti vardı ya iki kapı arasında... Ta dışarıda beni vurdu! "

"Gel bakalım dede, gel! Dedem benim! Haydi, otur! " dedi Mahir, ondan evvel minderli sandalyesini getirip, masada açtığı yere koyarken.

Dede keyifle yerleşti yerine. Derinden bir:

"Oh! .." dedi, önce. "Her yerim ağrıyivermiş demek ki! Ayağa kalkmasaydım, o kadar hissetmezdim. Kalkınca, ortaya çıktı. Pinokyo'ya dönmüşüm! Eklemlerim dağılmış."

"Haydi, başla, dede! Sen at! Salla! .."

"Olmadı. Bak zar nasıl atılır! Haydi kemik! .. Aslanım benim be! Bak, neymiş? Dübeş! "

"İyi, hadi hadi, çok konuşma! Oyna! "

Daha başlar başlamaz, Mahir tavlayı bir milim oynattı. Dede hiç üşenmeden, o ağrıyan bacaklarıyla, tutulmuş kulunçlarıyla, sandalyesiyle beraber kalktı ve mevzilendi. Varan bir! Daha başındayız. Biz yavaşça kıkırdadık. Aldırış bile etmedi. Eller dizlerin üzerinde, parmaklar açık, saldırı vaziyeti almış, atışa geçti yine, bu defa ben yavaşça dokundum. İki milim eğrilmiştir. Bizimki tekrar sandalyeye davrandı, iki eliyle tutup kaldırdı, bedeniyle beraber, yeni pozisyonunu ayarlayıp, tekrar oturdu. Uğur tutmuş gibi sanki. Robotlaşmış. Hiçbir yeri acımıyor muydu acaba?

"Al kapını, al kapını! Demedi deme, pişman olacaksın şimdi! "

"Sana kapı mı dayanır dede! Kapıyı kapatsam, pencereden giriyorsun! "

"Dalga geçme paluğum! Yiyeceyum senu! "

"Çene kemiklerin kırılır dede! Dişlerin sağlam mı? Benim etim kösele gibidir! "

"Tursun'len Temel oldik senunlen da! İçi Lâz uşağı..."

Biraz da Nazan dokundu. Fazlaca kaçmış. Dede epey öteye aldı sandalyeyle kendisini. Bu defa kahkaha koptu! O da güldü. Biz aramızda güldük zannetti. Sormadı da ne olduğunu. Tüm dikkatini oyuna vermişti.

Hepimiz birer birer bir bahane ile marifetlerimizi gösterdik. On üç kişiydik. Demek ki on üç kere zavallım kalkıp kalkıp oturmuştu! Her defasında da gülüyorduk da birbirimize baktığımız için, o hiç alınmıyordu.

İlk tur tamamlandıktan sonra ikinci turda, planımıza göre ona bakarak gülmeye başladık. Bu defa eliyle burnunu sildi. Biz yine bakıp gülünce, yüzünde kara falan, bir şey var zannederek, avuçlarıyla yanaklarını yokladı. Sonra göz pınarlarını temizledi. Alalacele meraklı bakışlarla yüzümüze bakıp, yine hemen tavlaya dikiyordu gözlerini. Orçun ona kıyamıyordu. Kendisine sıra geldiğinde, azıcık, bir milim bile değil, dokunduğu anda dahi dede haydi, yine kalkıp yeni yerine taşındı. O ne gözdü öyle! O ne açi ayarlamaydı, Ya Rabbim! O ne titizlik, o ne itina! Artık karnımızı tuta tuta gülüyorduk, yüzüne baktığımızda! Bir hacıyatmazımız vardı, bir de hacıoturamazımız oldu. Artık hızlandık. Bir dakika geçmiyordu okunuşlarımızın arasından, o da bizimle beraber! .. Kalk otur, kalk yerinden yine otur...

Hepimiz birden, aynı anda yüzüne bakıp bakıp güldükçe, şaşkın şaşkın bakınıp, ayağa kalktı, pantolonunun cebinden mendilini çıkardı, burnunu sildi. Yine kahkaha koptu! .. Bahçe inledi! .. Dayanamadı, kalktı, bahçenin dibindeki lavaboya kadar gidip, duvarda asılı olan yer yer sırrı dökük aynaya baktı. Bir şey göremeyince yaklaştı, gözlüklerini düzeltip, yine baktı. Yine yüzünde bir şey göremedi. Bu arada oyunu bölündü diye de biraz rahatsız oldu:

"Yüzümde ne var çocuklar? Neden bakıp bakıp gülüyorsunuz? Aynaya baktım, ben bir şey göremedim! "

"Hiç, bir şey yok! " "Yok da..." "Sen âlemsin dede ya! " " Vallaha biz seni nereden bulduk? " "Eşsizsin, eşsiz! " "Piyango bize çıktı! "dedik.

"O zaman neden kıkırdayıp duruyorsunuz? Rahat bırakın da işimize bakalım! " diye yine özenle ayarladı kaidesini ve bir heykel edasıyla kuruldu!

Bir insan, o kadar eğilir doğrulur, zar atar, pul vurur, en az yirmi altı kere kalkar oturur da onda ağrı sızı mı kalır?

Bu arada üç üç oldular. Mahir, gülmekten oynayamıyordu! Hem 'dede kızacak oyunu bırakacak' diye korkuyordu, hem de gülme krizine girmişti. Oyundan koptu, meydan dedeye kaldı. O da pürdikkat, var gücüyle asıldı ve marsla oyunu bitirdi; bir kahraman edasıyla tavlayı kapattı ve Mahir'in koltuğunun altına sıkıştırdı. Mahir'de boy bir elli... Yerlerde yuvarlanmaya başladı artık, oyun bitti ya! .. Rahat rahat, doya doya güldü! ..

Dede, aklını kaçıran bir zavallıya bakar gibi hayretten açılan gözleriyle, gözlüklerinin üstünden ciddi ciddi ona baktı, seyretti seyretti ve sonra dizlerine vurarak:

"Vah zavallı vah! .. Aklını oynattı, yenilince! " dedi.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0038

Onur Bilge

0039 - LIMON

Onur BİLGE

Öğle tatilinde Levent bankadan çıkıp geldi ve dedeyle tanıştı. Hep beraber bahçede oturduk. Masaları, en büyük ağacın gölgesinin altında birleştirdik. Tam on altı kişi olmuştuk. Define fırsatı ganimet bildi ve ortaya konuşmaya başladı. Bu, mutlaka Levent'le yapacağı özel görüşme için platform oluşturma gayesi ileydi. Konuyu hemen kadın hakkındaki düşüncelerine getirdi ve başladı:

"Kadın, anlaşılması zor bir yaratıktır. Bir erkeğin, kendisini ona anlatması çok daha zordur. Yapıcı güçleri ve güzel özellikleri bünyesinde barındırır. Sonsuz olan kâinatta asil bir yaratılış şeklidir insan, kadın daha farklı güçlere sahiptir ve pek çok değişik üstünlük taşır. Hayatın sorumluluklarını üstlenir; o sorumluluk ona öyle büyük bir yük olur ki zamanla ve öylesine yüklenir ki narin omuzlarına, kendisini düşünemez hale gelir, erkeğini, ailesini, yuvasını düşünmekten. Zaten buna hali ve fırsatı kalmaz.

Kadın, ona iyi davranıldığında melek gibidir. Erkeğin yardımcısı, üzerine kol kanat geren, yaşadığı eve zevkiyle huzur ve mutluluk getirendir. Sürekli değişim ister, yenilikler arar, bunu maksimum seviyede sağlayabilmek için.

Yalnızlığında, içine gömülmesine, ağlamasına, şikâyet etmesine bakılıp da zayıf sanılmasını gururuna yediremez ve bunu örtmek için kendisini güçlü göstermeye çalışır; beraberliklerde, bir başınayken düştüğü aczin tersine büyük bir güç sergilemeye başlar.

Önce güveni, sonra saygı ve sevgiyi bulduğu zaman, adeta köleleşir. Çünkü gerçekten birisine inanmaya hasret kalmıştır. Bu özellikleri bulduğu kişinin yanında özüne döner. Özü melektir. Açar koruyucu kanatlarını, gerer erkeğinin ve yavrularının üzerine, dört elle sarılır eşine, işine, yavrularına, yuvasına!

Monotonluktan hoşlanmaz. Gezmek, eğlenmek, hareketli bir hayat yaşamak, renkli bir ömür sürmek ister. Bunun için de eşinden pek çok beklentisi olur. Bunların başında para gelir. Önce yeterli gelir seviyesinde olması gerek. Sonra mevki ve rütbe ister. O zaman toplumda eşiyile bir kimlik kazanmış olacaktır ki bu, onun kendisine güvenini arttırır. Bunları sağlayan erkek için harikalar diyarının kapıları sonuna kadar açılır."

Kimseye sözünü aralama fırsatı vermeden, nefes almadan sıraladı bütün bunları ve:

"Ahmet, oğlum, bizim çaylarımızı dışarıya getiriver. Çocuklar, bize biraz müsaade eder misiniz? Öğle sıcağında iş olmaz, yarım saate kadar döneceğim." diyerek Levent'le beraber kalktı.

Onunla çok önemli şeyler konuşacaktı ve zaman çok az kalmıştı. Vakti hemen en iyi şekilde değerlendirmeliydi. Ne akıllı adamdı! Önce kıvamına getirdi, şimdi indirici darbeyi vuracak! Bakalım neler olacak?

Nazan benden de heyecanlıydı. Doğrudan onunla ilgiliydi. Nasıl etekleri zil çalmasını? Elleri ellerini yemeye başladı! Parmaklarıyla oynuyor, kıvırıyor, büküyor, sıkıntısından ne yapacağını bilmiyordu.

"Acaba ne konuşuyorlar? " diye, ne kadar merak ettiğini belirtti. "Acaba dinlesek mi? "

"Olur mu? Kulak hırsızlığı olur, der annem. Kapı dinlemenin ne kadar günah olduğunu söyler ve:

“Sakin kapı dinleme kızım! Olur da hoşuna gitmeyecek şeyler duyarsın, üzülürsün; dostlukların zedelenir. Çünkü her iki kişi, üçüncünün hakkında konuşuyor artık. Dedikodu aldı başını gidiyor! .. Duyma, öğrenme, hiç bilme ve onları hep dost say! ” diye tembih eder, bana.”

“Ama çok merak ediyorum. Benim hakkımda konuşuluyor. Ne olursa olsun, ben içeriye gizleneceğim ve dinleyeceğim. Bakalım Levent ne diyecek. Hayat memat meselesi bu! Geleceğimizle ilgili...”

“Sen bilirsin. Ben diyeceğimi dedim. Ne yaparsan yaparsın. Karışmam. Benimkisi sadece bir öneriydi. Sevabı günahı ayıracak durumdasın.”

Doğru dürüst dinlemedi bile, hemen kalktı ve sokak kapısının, ardına kadar açık kanadının arkasında kalan bir karışıklık açıklığa gizlendi ve sanırım nefesini keserek kulak kabartmaya başladı. Bulduğumuz yerden rahatça görünüyordu. Başını sokaktan tarafa uzatmıştı. Boynu sola kıvrılmıştı.

Merak ne kadar güçlü bir duyguydu ve insanı nasıl da arkasından sürüklüyordu! Duyacakları, belki de kurulu yuvasını yıkabilecek kadar hassas mevzulardı. Ya Levent onun hakkında kötü şeyler söylerse? Ya hoşlanmadığı huylarını ve ters gelen davranışlarını sayar dökerse? Belki de ona âşık olmadığını, ilk zamanlarda o duyguyu hissettiğini ama artık o sevginin ancak arkadaşlık sevgisi kadar kaldığını, şimdi sadece söz verdiği için kendisini onunla evlenmeye mecbur hissettiğini söylerse? Ya da evlilik için çok acele etmediğini, bu sorumluluğu yüklenmeye henüz hazır olmadığını, Nazan’ın ısrarıyla bu işe kalkışmak zorunda kaldığını belirtirse?

Aklıma arka arkaya o kadar çok şey geldi ki ben de telaşlandım. Bunlardan birisi bile beraberlik elmasına bir topluğne batırmak olacaktı ki bu da daha kurulmayan bir yuvanın altına dinamit yerleştirmek demektir ve beraberliğin yavaş yavaş çürümesine sebep olacaktı.

Bazen saatlerin nasıl geçtiğinin farkına varılmazken, bekleyişte ne kadar yavaşlar, zaman! Ne geçmek bilmez bir vakit parçasıymış bu yarım saat! Tekrar Nazan’a baktım; bir ara bu tarafa baksa da yüz ifadesinden gelişmeleri alsam diye. Nerde? Bakar mı? Sanki sadece kulaklarıyla değil, gözleriyle, hatta tüm hücreleriyle dinliyor gibi donup kalmıştı, manken gibi!

Peki, ama iki yıl boyunca bu güvensizlikle nasıl devam etmişti bu beraberlik? Pamuk ipliğiyle mi bağlıydılar birbirlerine? Levent’in, kendisi hakkında neler düşünmekte olduğu konusunda bu kadar şüphe içindeydi de onu nasıl sevebildi? Hayretler içindeydim! Hayretim, merakımı bastırmış durumdaydı.

Nihayet Nazan’da ani bir kıpırdama oldu. Kendisini yavaş adımlarla fakat hızla bahçeye attı ve çay ocağına yanaştı. Alelacele bir bardak aldı ve çay koymaya başladı. Çay içmek istediğini sanmıyorum. Sadece orada olmasını normal gösterecek bir meşguliyet aramaktaydı. Ancak artık bulunduğu yerden konuşulanları duyması mümkün değildi. Bahçe oldukça gürültülüydü ve ağustosböceklerinin sesleri bile parazit yapmak için yeter de artardı bile!

Neler duymuştu acaba? Yüzüne baktım, hofunsofundu! Fena halde bozulmuştu. Sormak doğru olmazdı. Söyleyecektiyse, zaten söylerdi. Düğün arifesinde sayıldıkları şu

günlerde araları bozulabilir, en azından bir soğukluk oluşurdu. Aşağı yukarı durum anlaşılıyordu. Nazan'ın başından aşağıya kaynar sular boşalmış gibi bir hal almasına bakılırsa, Levent de ondan şikâyetçi olmuş olmalıydı. Ben soramazdım, dede de kimsenin sırrını kimseye söylemezdi.

Birkaç dakika sonra Define ile Levent bahçeye geldiler. Dede, sandalyesiyle gelmişti, koyup oturdu, az önceki yerine. Levent, onunla vedalaşmış olmalı ki bizimle vedalaşıp, Nazan'la beraber çıktı.

"Bana yıllar sonra nihayet İstanbul yolu göründü. Bunların işi için mutlaka benim gitmem gerekiyor. 'Sana asla dönmeyeceğim!' diye terk ettiğim İstanbul'un kulakları çınlıyor, gözleri seğiriyordur. Nasıl da burnumda tütüyordu oysa! İnat ettim, gitmedim! Hem ne yapacaktım, gitsem? Eşim yabancı olmuş, elin olmuş; kızım evlenmiş, gelin olmuş; oğullarımın biri bir tarafa, biri bir tarafa gitmiş, selin olmuş; yuvam darmadağın, ailem paramparça, yüreğim dilim dilim olmuş! .."

"Ne zaman gideceksiniz dede? " diye sordu, Ahmet.

"Yarın gidiyorlarmış. Bence de vakit geçirmemek lazım. Daha yapılacak çok işleri var. Kolay mı düğüne kalkmak? Bir evin eksikliği biter mi? Her şey paraya bakıyor aslında ama birilerini de seferber etmek gerek. Bu da bana düşüyor. Allah Allah! .. Hiç aklımda yokken... İstanbul da özlemiş beni anlaşılın! Kader nasıl da sürüklüyor! Vakit zaman geldiğinde oluyor her şey."

"Aile fertleriyle görüşecek misin oraya gidince dede? " diye sordu, cesaret isteyen soruyu, Mahir.

"Sanmıyorum. Bunca sene ne onlar aradı sordu, ne de ben burnumu indirdim! Bildiğim iki adresin biri bacanağımın villası, diğeri de fabrikası... Boşadığım kadının ablasına, eniştesine gidip de ne diyeceğim? "

"Başka tanıdıkların vardır, ortak tanıdıklarınız..."

"Eğer hâlâ aynı yerdeyseler, uğrayacağım tabii de kim bilir öldüler mi kaldılar mı? Her yer gündün güne değişiyor. İstanbul'u tanıyabilecek miyim, bakalım? Bereket versin ki arabayla gidiyoruz. Ben tarif edeceğim, onlar bulur. Çocuklara da yük olmak istemiyorum. Olduğu kadar işte! "

"İstanbul diyince, balıktan başka aklına neler geliyor, dedeciğim? " dedim.

"Profiterol!... Eskiden İnci Pastanesi vardı. Profiterol orada yenirdi. Ne kadar özledim, ne kadar! .. İnşallah, oraya gidersem, mutlaka yiyeceğim, mutlaka! .."

"Balıkçı tekneleri, Kumkapı'daki Balıkhalisi'ne her sabah kasa kasa balık bırakıp, tekrar avlanmaya çıkarlar. Restoranlara oradan dağılır. Balık, İstanbul'da yenir. Öyle değil mi dedeciğim? " dedi, Işıl. Gözlerinin içi gülüyordu, anımsayınca.

"Çengelköy'de vapur iskelesinin yanında deniz mahsulleri güveci yapılırdı, o zamanlar. İstakozu soya sosuyla fırında pişirirler; şimdilerde ona 'atom' diyorlar. Sonra soya sosu kalamar... Nefis olur! "

"Rumelikavağı'nda kalkan tandırı, külde balık, balık kavurma, balık kokoreç pişirilir,

değil mi dede? Sen iyi bilirsin oraları." dedi, Orçun. "Biz ailecek orada on beş gün halamlarda kalmıştık. Hep beraber giderdik." Hakan, aklına bir şey gelmiş gibi parmağını şıklattı:

"Kanlıca'da tuzda balık meşhurdur. Dil sufle, pazı yaprağında levrek ve kalkan balığı... Nasıl da canım çekti şimdi! .. Canım İstanbul! Ah, bir daha gitsem! Üç yıl oldu, görmeyeli."

"Rumelihisarı'nda, Üsküdar Salacak, Tuzla'da deniz kenarında oturacaksın, yalnız karşı kıyıyı değil, boğazın iki yakasını birden seyrederek oranın spesiyalitetlerinden yiyeceksin; balık pastırması, subye yumurtası, dülger balığından hazırlanmış külbastı, pazıda karides dolması, dereotu ile doldurulmuş levrek dolması... Balık namına ne varsa orada... Paran olacak ama... Öyle herkesin gidebileceği gibi yerler değil." dedi Yalçın.

"Bir tomar para koyacaksın cebine, Kuruçeşme sahilinde boğaz manzarası seyrederek hardal sosla marine edilmiş levrek veya tonik lakerda yiyeceksin." dedi, Ayşen.

"Foça'da, levrek filetosuna sarılmış deniz mahsullerinden oluşan Foça lokması yapılır, bilmem bilir misiniz? Uskumru dolması, çam fıstıklı balık köftesi, somondan yapılmış balık pastırması... Canınız ne isterse... Tabi, paradan haber ver! " dedi, Zafer. Define oralara gitmişti sanki. Heyecanla, gözlerini aç aça, elleriyle tarif ede ede anlatırken adeta kendinden geçiyordu:

"Küçükalyalı sahilinde, çapari buğulaması veya tuzda balık olur. Orada bir restorana gireceksiniz, Adalar karşınızda... Ne ararsanız var; balık pizza, balık içli köfte, balık pastırma, balık kokoreç, kekikli ızgara kalamar, levrek marine... Torik lakerda, palamut fûme gibi salamura balıklar... Soya soslu fener balığı kavurma, deniz mahsulleri güveç, fırında düğmeli ahtapot, defneyaprağı ve zeytinyağı ile pişirilen kâğıtta balık mantar... Bunların hepsini yapmayı bilirim ben. Bana balık diyeceksin, her çeşidini bilirim. Balık yemekleri konusunda heykelim dikilir! "

Başladı bunların pişirilişlerini ve lezzetlerine lezzet katmak için dikkat edilecek püf noktalarını anlatmaya. Zaten öğle vakti, yemek zamanı... Hepimiz yutkunmaya başladık. Ağzımızın suyu aktı!

"Ahmet! Aramızda para toplanacak da, bir koşu, Tuzpazarı'na kadar gitsen, hamsi alsan bize, yedi sekiz kilo? Ancak yeter, değil mi, çocuklar? Gelirken on tane de ekmek alsan..." dedim.

"Olur. Neden olmasın? Toplayın biriniz! "

Nadir, balık yemiyormuş. Ağzına bile koymazmış. Kokusundan da hiç hoşlanmazmış. O ve dede hariç, herkesten beşer lira aldım:

"Yetmiş lira oldu. Yeter, herhalde. On ekmek parasını ayır, kalan paranın hepsine balık al." diyerek, parayı Ahmet'e uzattım. "Sen gelinceye kadar biz de ateş yakalım, külden pişirip yeriz. Tavada isterseniz, yan taraftan tava getiririm. Yağımız var, tuzumuz var... Başka ne lazım? Bir kilo da soğan al. Ha, limon da al, limon! .." der demez, dedenin suratı değişti, kızarmaya başladı! İki eliyle çenesini kavramış, avuç içlerini yanaklarına yerleştirmiş; kaşlarını, dayanılmaz acılar içindeymiş gibi çatmış, yüzünü buruşturmuş, dört dönüyor! ..

O dayanamaz limon denmesine bile! Halden hale geçer! .. Limonu salatada, çorbada, balıkla veya yemeklerde yer; önünde kesildiğini, sıkıldığını görmeye ve bunun tasvirinin yapılmasını dinlemeye dayanamaz! Onun için devam ettim:

“Şöyle sulu sulu olsun! ..”

Dede yere çöktü, iki büklüm oldu, kıvranmaya başladı! Konuşamıyor da! Dişleri kilitlendi!

“Yeter! .. Yeter artık, sus! ..” diyemiyor! .. Bir diyebilse! ..

Ben hiçbir şey olmamış gibi ağızımı şapırdata şapırdata devam ettim, sanki karşımda limon yiyormuşlar da ağızımdan sular akıyormuş gibi:

“O kocaman, sulu limonları masaya yatıralım! .. Keskin bir bıçakla, sularını akıta akıta ortalarından güzelce keselim! .. Her birimiz birer yarım limon alalım, elimize; balıkların üzerlerine bolca, şıkır şıkır sıkalım! .. Şapur şapur yiyelim! ..

“Ölüyorum! .. Kes artık! .. Vicdansız, merhametsiz! ..” diyecek, konuşabilse!

Ağızını açamıyor! .. Sadece kıvranıyor, ağızında bir avuç şap varmış da eriyormuş gibi dişleri kamaşıyor! Boynuna kadar uyuşmuş vaziyette çenesi! .. Eski toprak o! Ona bir şey olmaz. Nasılsa ölmemiş, daha sağ; devam:

“Ben limonu alırım, önce güzelce yıkarım, sonra şöyle incecik soyarım! .. Ortasından keserim, tuzlarım ve asitli masitli, sularını akıta akıta, ısırma ısırma yerim! .. Keserek yemem! .. Ya yukarıdan ağızıma sıkacağım, ya da ısırma ısırma şapur şapur yiyeceğim! ..

Bir gözüm de dedede... Yerde kıvranıyor. Elleri meşgul... Kulaklarını da tıkayamıyor. Kim bilir nasıl kamaşıyor dişleri! .. Alnındaki boncuk boncuk terler, güneşin de etkisiyle yüzünden, boynundan aşağıya süzülüyor! Yüzü morarmış! Millet gülmekten kırılıyor! .. Devam ediyorum:

“Bayılırım, limon salatasına! Kalın kabuklu limonlardan olur. Önce limonlar zar gibi soyulur. Sonra küp halinde doğranır. Üzerine zeytinyağı, tuz ve kırmızıbiber... Şapur şapur yenir! Hele dedem nasıl sever, ah nasıl! .. Değil mi dedeciğim? Söylesene, öyle değil mi? ”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0039

Onur Bilge

0040 - HÜSNÜGÜZEL

Onur BİLGE

Neden sonra bahçede espi bitti ve her şey normale döndü. Balıklar pişirildi, yendi. Hava o kadar sıcaktı ki yemekten sonra Virane çekilmezdi. Bahçenin taş duvarları yüksekti, ağaçların dalları yere sarkmıştı, hava alamaz olmuştuk. Rüzgâr da esmiyordu. Şöyle Çekirge'ye doğru yürümek, efil efil esen Hüsnügüzel'de birer çay içmek, hiç de fena olmayacaktı. Karar alınınca hemen toparlandık. Dede:

"Ben eski botlarımı yanıma alayım, ne olur ne olmaz..." dedi.

Ayakkabısının tekini saklayarak ona şaka yaptığımız Yeşil gezisini hatırlamıştı. Yaz ortasında koca postalları hayal ettik ve gülmeye başladık. Hepsini kahkaha atınca on altı kişinin sesi nasıl çıkarsa öyle bir gürültüyle! O günü, onun o halini gözümün önüne getirir getirmez kendimi tutamadım zaten! Diğerleri aynı şeyi yapmış olacaklar ki birden yer yerinden oynadı! Bu olay, tam kapıdan çıkacağımız zaman olduğu için, birden frenleyemedik, akademinin önüne kadar güldük!

Okulu okul yapan, içindeki öğrencilerimiz. Sahipsiz, terk edilmiş, ruhsuz, bir binaydı o anda. Eylülde heyecan artar, o da canlanır, cıvıdamaya başlar. Kantin kapanmıştır. Kantinci işsiz kalmış, bir yerlere işçi olarak falan girmiştir, üç aylığına. Sahi ayakkabı boyacısı ne yapıyordu acaba? Nereye tezgâh açmıştı? Hey gidi Kamber hey! Yusuf Nihat Alatlı'yı az daha kahrından öldürüyordu! Ne hatıralar gömmüştük oraya. Şimdi sessiz, ketum, metruk yalnız başına oturuyordu. Önünden neşeyle geçtik. Acaba bizi vefasızlıkla suçluyor muydu? Yoksa hiç tanımadı mı, biz geçerken? Bazı yaratıklar kış uykusuna yatarlar ya kış buyunca, o da yaz uykusuna mı yattı, yaz boyu uyuyacak mı? Biraz dinlensin ki yeni döneme güçlü girsin. Yine elimizden neler çekecek, kim bilir!

Geçen öğrenim döneminde onlarca genç vermiştik anarşiye. Bir arkadaşımızı, Mudanya'da deniz almıştı. Dört arkadaş yüzmeye gitmişler. Bu da sahil çocuğu ya onlara nasıl daldığını göstermeye kalkmış. Dibi bataklık... Dalmış, kalmış! ..

Bir arkadaşımız da karanlık olaylara karışmış, eline silah vermişler. Denilenleri yapamamış. Kimsenin olmadığı bir yer aramış olmalı ki inmiş akademinin altına, kütüphanenin okuma salonuna girmiş. Birbirine ekli kocaman masaların etrafındaki sandalyelerin birisine oturmuş. Masanın üstüne kitaplarını koymuş. Ne kadar oturdu, ne kadar düşündü, neler düşündü, kim bilir! Bir defter yaprağı koparmış, üzerine kocaman harflerle, 'Ölümümünden kimse mesul değildir! .. Hiçbir ideolojik sebebi yoktur! ..' yazmış ve şakağına tabancayı dayayıp, ateşlemiş! ..

Oturduğu yere yığılmış kalmış! Silah sesini duyanlar, nerede patladığını araştırmışlar ve ceset soğumadan bulmuşlar. Orçun'u çağırmışlar, kütüphaneye. Talebe Cemiyeti Başkanı ya... Hakkında bilgi almak için... Tanımış, görür görmez. Dördüncü sınıftaymış, içine kapanık biriymiş. Dersleri de çok iyiymiş. Zeki çocukları ele geçirirler ya pis işlerde kullanmak için... Fakat o yapamamış. Kimsenin canını yakamamış, kendine kıymış! Kanlar içindeymiş! .. Soymuşlar, masanın üstüne yatırmışlar, ellerini kavuşturmuşlar, ayasının başparmaklarını birbirine bağlamışlar ve üzerini gazete kâğıtlarıyla örtmüşler.

O olaydan sonra bir daha asla kütüphaneye giremedim! Binaya her bakışımda, aklıma hep bu elim olay gelir. Hayalen aşağıya inerim bir anda, okuma salonunun kapısından içeriye bakarım. Gözümün önüne, o tanımadığım kan revan içindeki ceset ve intiharın korkunç yüzü gelir. Orçun'un bana anlattıklarını birleştirir beynim, sıraya koyar ve bana o kanlı manzarayı, orada olup bitenleri, bir film şeridi halinde geri verir. Bu dramı her

seyredişimde, tepeden tırnağa ürperirim! ..

Neler ekler olaya düşüncelerimin hayal gücü! .. Öğrencilerin olay yerine yığılmalarını, öğretim üyelerinin, sonra emniyetin ve adli tıbbın haberdar edilmesini... Hastaneye gidişini, morga konuluşunu, belki sonra otopsi yapılmasını, bir torbaya konulup, ailesine paramparça teslim edilmesini... O ana babanın korkunç hayal kırıklığını... Mezarını... Ardından yakılan ağıtları ve kurumak bilmek gözyaşlarını... Dahası da var ya...

Hiç görmediğim, bilmediğim birisiyle ilgili bu olay, bende derin bir yara olarak kanamakta... Mudanya olayından çok farklı... Oradaki kazaydı, kabul edilirliliği vardı. Bu olayı aklım almadı, alamıyor! .. İnsan, canını şeytana nasıl teslim eder! ? İnşallah bir cinnet anında intihar etmiştir de kurtulur! Aksi halde akli başındayken, bile bile kendisini öldürmesi... Dilim varmıyor! Allah taksiratını affetsin!

Ben bu düşünceler içindeyken, hep kaldırıma bakmışım. Dış dünya ile irtibatım kesilmiş, Çelik Palas'a gelmişiz, haberim yok. Konuşmalar sadece parazitti kulağımda, caddenin gürültüsüne karışan ve uğuldayan... Başka şeyler düşünmeliyim, artık. Arkadaşlarla ilgili...

Ordu gibiyiz. Yürüdük mü Bursa sallanıyor! Bu anarşi döneminde iyiyiz, çok iyiyiz. Bir demet olmuşuz; eğemezler, bükemezler, kıramazlar bizi!

"Yaşasın dostluk, arkadaşlık! .." diye bağırdım, aniden.

Bir anda susup, herkes bana baktı. Ne olduğunu sordular, gözleriyle. Sadece gülümsedim. 'Hiç, içimden geldi, öylesine...' der gibi içleri gülen gözlerimle cevapladım, meraklı bakışları. Uğultu aralanmış, sesler seçilmeye başlamış, sözcükler ayrıışmıştı ve artık cümleleri seçebiliyordum. Gidinceye kadar hiçbir şey demeden, o içimi daraltan düşüncelerimden uzaklaşmak için konuşulanları dikkatle dinledim ve çevreyle ilgilendim.

Koyu gölgeli ağaçların altından geçerek Hüsnügüzel Çay Bahçesi'ne girince, bu iki güzelliğin bir araya gelişinin ne kadar ilginç olduğunu düşündüm. 'Hüsn' de iyi ve güzel demekti. Acaba 'Hüsn-ü Güzel', güzeller güzeli mi demekti? O ikisini bir araya getirenin kim olduğunu merak etmeye başladım. Her neyse, gerçekten burası güzeller güzeliydi! Ova ayaklar altındaydı! Ufkum açıldı. Ulu çınarların, çamların altı nasıl da esiyordu!

Buraya her gelişimde, akademiden bir erkek arkadaşımızı görürdüm. Çatık kapkara kaşları, simsiyah gözleriyle dikkati çeken, çok yakışıklı, esmer, uzun boylu, prensip sahibi, galiba nişanlı bir gençti. Yanında, güzeller güzeli, omuzlarına kadar gelen dümdüz kumral saçlara, duru beyaz tene, bir ressam tarafından itinayla çizilmiş yüz hatlarına sahip, incecik belli, dal gibi, hanım bir kız vardı. Göçmen güzellerine benziyordu ama değildi. Mutlaka yerlisindendi. Onların hal ve hareketleri, başka sevgililerinkinden çok farklıydı. Hiç konuşmadığım, hatta tanışmadığım bu çift, gördüğüm kadarıyla, çifte kumrulara mükemmel bir örnekti. Okul arkadaşımız kitaplarıyla, kız da eliyle gelirdi. Bazen onları; birisi ders çalışırken, diğeri nakış işlerken bulurduk. Bazen de bizden sonra, mutlu adımlarla gelirlerdi, birinin elinde kitapları, birinin iş çantası... Boyları da uygundu. Kız hep yarım adım önde ve sağda olurdu, diğerrinin sağ kolu kızın sırtına değmez ama eli sağ omzunda dururdu. Nasıl sahipleniş, ne güçlü bir ilişki, ne kadar güzel bir uyumdu, Ya Rabbi! ..

Yine oradaydılar. Rahatlıklarına bakılırsa, mutlaka nişanlıydılar. Kız, ev kızı olmalıydı.

Diğeri, üçüncü sınıftaydı. Delikanlı gelecekteki işi için çalışıyordu, genç kız da kuracağı yuvaya çeyiz hazırlıyordu. Bizim çeyizlerimizi annelerimiz düşünüyordu. Biz de çalışma hayatına hazırlanıyorduk. Hem artık böyle şeyler çarşıda satılıyordu. Çalışmaya başlayınca, istediklerimizi kısa sürede temin edebilirdik.

Yavaş yavaş örtüler kalkıyor. Çeyizler sandıklarda kalacak. Onları yıkamak, kolalamak, ütölemek... Zor işlerdi, bunlar, çalışan hanımlar için. Yine de ona imrendim. Kuracağı yuvaya dört elle sarılmış, iğneyle kuyu kazıyor, geleceğe göz nuru dökerek mutlu oluyordu. Ben de şiir yazarak... Arada, düşüncelerimi kâğıda dökerek... Deli deli gezerek, eğlenerek... Hayatı, bulduğum yerde yaşayıp, içinden öğrenmeye çalışarak... Yaşayarak, görerek, araştırarak, inceleyerek... 'Belki ilerde lazım olur, yazım hayatımda faydalanırım' düşüncesiyle...

Yine dalıp gitmiştim. Onlara imreniyordum, ne yapayım? Eğer o çocuk, o kızdan önce karşıma çıksaydı, benim nişanlım olurdu. Gözü kapalı kabul ederdim, evlenme teklifini! Neyse... Türünün tek örneği değildir ya, kelaynaklar gibi korumaya da alınmamışlardır. Gün gelir, biri de bana rastlardı.

Sanki kocaman çay bahçesinde bir onlar varmış gibi gözüm hep o ideal çiftte takılıyordu. Bu defa bir roman vardı masanın üstünde. Dudakları kıpırdadığına göre, dışından okuyordu. Kız da almış kasnağı eline, eğmiş başını işine, hem işliyor, hem de dinliyordu. 'Allah mesut etsin! Hep böyle olsunlar, ömürlerinin sonuna kadar!' dedim, içimden.

Uludağ'ın çam kokulu rüzgârı vurdu yüzüme, okşadı geçti! Bizimkiler çay söylüyorlardı. Bu arada dört masayı birleştirmiştik. Acıkmak olmasaydı yemek yemenin, yorulmak olmasaydı, dinlenmenin tadı mı çıkardı? Şimdi çay zamanıydı. Altımızdaki tahta iskemleymiş, olsun! Bizi taşıyor ya... Dinlendiriyor ya... Onun bile bir işlevi var bu dünyada. Bir ağacın, bir taşın... Koca dağın yüklendiği şu göreve bak! Hiçbir şey yapmıyormuş gibi oturuyor, orada.

Bana bu iki tepe, koyun koyuna uyuyan eşler gibi gelir. Yüksekliği erkek, korumasına almış eşini... Kucağına... İki baş, bir beden olmuş. Evlilikler böyle olmalı işte! Kopmaz bir söz bağıyla bağlanmış, yerinden oynatılamaz olmalı! Kayanın kayayla alaşımı, taşın taşla kaynaşması, nikâh denen volkanın patlamasıyla! Beraberlikler olacaksa, ölümüne olmalı! ..

Eski bir sönmüş volkanik dağımış, iki bin beş yüz kırk üç metre yüksekliğinde. Bizanslılar zamanında Olimpos Dağı, Osmanlılar Dönemi'nde Keşiş Dağı olarak anılmış. Bin dokuz yüz yirmi beş yılından beri de Bursa Vilayeti, Coğrafya Cemiyeti üyelerinden Dr. Osman Şevki Bey'in girişimleri sonucunda, Uludağ adını almış.

"Neler düşünüyorsun sen? Hiç söze karışmadın? Anlat bakalım aklından geçenleri, Semiray!" dedi dede, başını ona çevirip, göz göze geldiğimizde.

"Uludağ'a bakarken düşündüm de... Kim bilir nelere sahne olmuş, hangi olaylara şahit olmuş, kim bilir ne sırlar gömmüştür, taş sandığımız yüreğine!"

"Bu devirde bazılarının ki taşlaşmış olsa da taşın da kalbi vardır, belki de anlayamadığımız gibi, bir başka var oluşla..."

"Nasıl yani?" dedi Mahir.

"Sadece canlılar mı yaşar? Her şeyin bir ömrü var. Koca dünyanın, kâinatın bile... Gün gelip yok olmayacak mı? Peygamber kıssalarını oku! Kaya konuşmadı, kütük ağlamadı mı? Bunlar mucizevî olaylardır ama gerçektir."

"Ağızları, dilleri mi var? " diye alaya aldı Mahir.

"Kuran'a inanıyoruz, değil mi? Oradaki bir ayetin meali şöyledir: "Biz, onların ağızlarını mühürleriz. Ne yaptıklarını bize elleri söyler, ayakları da şahitlik eder."

"Eller konuşacak, ayaklar da şahitlik edecek ha? Vay be! Yandık biz! "

"Tabi ki, Mahir! Her işte mahirsin ya, bu hususta da bilgili bilirdim, seni. Bundan sonra biraz meal oku da bu konuda da maharetini görelim! "

"Meal okumak mı? Dersler, gezmek, eğlenmek... Bekâr adamız; çamaşırımızı bulaşığımızı kendimiz yıkarız. Yemeğimizi yaparız. Gün yetmiyor ki bana dede! Vaktim yok! "

"Benim de namazım, işim gücüm var ama nasıl size de vakit ayırıyorum? Hatırınız için, İslam'da yasaklanan tavlayı bile oynuyorum. Bahçede yasaklasam, sizi nasıl toplayabilirim, bir araya? Sizinle oynamasam, nasıl kaynaşabiliriz? Birazcık ben sizin yaptıklarınızı yapıyorum, birazcık da siz benim yaptıklarımı yapmayı deneyin, bakalım! Ben sizi sevdiğim için size zaman ayırıyorum. Siz de Allah'ı seviyorsanız, O'na vakit ayırmalısınız. İnsanlar, sevdiklerine vakit ayırırlar."

"Şu masadakilere bakar mısınız? İlk fırsatta birbirlerine koşuyorlar! Onlar birbirlerini gerçekten seviyorlar. Hep beraber olmak istiyorlar." diyerek, göz ucuyla bizimkileri işaret ettim.

"İşte, Allah'a âşık olanlar da onlar gibidir. O'nunla bir an önce baş başa kalabilmek için can atarlar! 'Ah, gece olsa, el ayak çekilse de Sevgili'yle baş başa kalsam, huzur içinde ibadet, sakın kafayla tefekkür etsem! ' diye..."

"Tefekkür etmek ne demek dedeciğim? Daha önce hiç duymadım." dedi, Işıl.

"Tefekkür etmek, fikretmek, düşünmek, eşyaya boş gözlerle bakmamak, onu incelemek, yaratılışını tasavvur etmek ve hakikatine ermek demektir."

"Ne eşyası? Tam anlayamadım. Yani yaratılanlara mı? "

"Evet. Yaratılanlara, sadece kör kör bakmak değil, inceleyerek, üzerinde düşünerek bakmak... Olaylara başka açılardan bakabilmek... Yani, gerçeğin perdesini aralamaya çalışmak... Siz, bilimle meşgul olan kişilersiniz. Sıradan bir adamın baktığı gibi bakmazsınız bir sineğe bile! Ona bakınca neler hatırlarsınız! "

"Sen neler hatırlarsın yani sineğe baktığında? Sinek, sinektir işte. Pis yerlere konar, mikrop taşır. Başka ne olacak? Uçar, kaçar, konar... Dahası ne? "

"Sinek için 'pis' denir ama bir hadiste, yemeğe konduğu zaman, bir kanadını içine batırırsa, diğer kanadının da batırılması halinde yenebileceği söylenmiştir.

Şimdi hepiniz tiksindiğiniz, değil mi? Fakat bu konuda araştırma yapan kimyagerler, sineğin bir kanadında taşıdığı mikrobu, diğer kanadında taşıdığı maddenin tamamen yok ettiği sonucuna varmışlar. Bunu öğrenince; onun bile birçok işe yaradığını, havadaki mikropları yok ettiğini, çiçek açmayan incirin oluşması için döllenmeyi sağladığını düşününce; alelade bir yaratıktan, kâinata kadar hiçbir şeyin lüzumsuz yaratılmadığını ve bütün bunların, tek bir sanatkârın elinden çıktığını idrak ederiz; bizde, bütün bunları, sonsuz bir akıl sahibinin yaptığı düşüncesi hâsıl olur ve O'nun yaratılıştaki kusursuzluğu karşısında hayretler içinde kalırız! ..

İşte bu şekildeki düşünce biçimi, tefekkürün bir çeşididir. Allah, düşünene kendisini bulmasında kolaylık sağlar. Onun ilmimi, anlayışını ve dolayısıyla imanını arttırır. Bu son dediğim, öğrencinin duasıdır. Okuyun, araştırın, öğrenin ve böyle dua edin."

"Nasıl dua edelim, dedeciğim? Söyle de yazayım! " dedi Işıl.

"Ders çalışmaya başladığınızda, okuduğunuza kendinizi verebilmeniz için önce ilmi ve onu anlamayı istediğinize kendinizi inandırın ve "Allah'ım, benim ilmimi, anlayışımı ve imanımı arttır! " diyerek dua edin. O zaman yüzde yüz başarılı olursunuz! Çünkü ilim, onu talep edenin ve peşinden gidenin olur. Bilim olmasa, tefekkür de bir işe yaramaz. İçinde istek olmazsa da öyle... İnsan, öküzün tirene baktığı gibi bakar, yaratılanlara. Doğru dürüst bir şey düşünemez ve arzu edilen sonuca varamaz. Hayvandan insanı ayıran özellik, düşünebilme yeteneğine sahip oluşudur. Düşünebildiği için de mesuldür. O nedenle hayvanlara, çocuklara, delilere, bunamışlara, yani akılsızlara sorgu sual yok!"

"İlim Çin'de de olsa bulunuz! " "İlim, müminin yitik malıdır." diye iki hadis nakletti, Mahir.

"İnsan, düşünen hayvandır." "İnsan, düşünebildiği kadar insandır." "İnsan, sevebildiği kadar insandır" dedi Orçun.

"Siz düşünün çocuklar! Bana da sorgu sual yok. Deliyim ya ben! " dedi gülerek, Işıl.

Dedeyle ben, neyi kastettiğini anladık. Diğerleri sadece şaka sandı. Bu konu da şimdilik, böylece kapandı.

Ona bakarak gülümsedik. O da yüzlerimize bakarken gülümsüyordu ve sorumluluktan kurtulmanın öyle o kadar kolay olmadığını, adını deliye vermekle mümkün olamayacağını gayet iyi biliyordu.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0040

Onur Bilge

0041 - GECEYARISI

Onur BİLGE

Bir haziran günü, ikinci vakti, Hüsnügüzel’de, bir yanımızda dağ yolu manzarası, iki yanı çam ağaçlarıyla bezenmiş, alabildiğine yeşil, bir yanımızda olanca güzelliğiyle sere serpe yayılan ova, ulu çınarların, çamların altında, baş başa kaldığımız böyle bir romantik ortamda, Define’nin anı sandığını açmanın tam sırasıydı. Ne zamandan beri hayat hikâyesinin gerisini merakla bekliyorduk. Herkes Uludağ’a doğru yürüyüşe çıkmıştı. Orçun’la Neşe gitmek istememişlerdi. Biz bizeydik. Dörtlü tamamı. Fırsat bu fırsattı:

“Yarın İstanbul’a gideceksin, dede. Onca seneden sonra... Kim bilir ne kadar heyecanlısındır! Nasıl ayrılmıştın, oradan? Taşraya çıkmaya karar veriş sebebin neydi? Anlatsana bize! ” dedim.

“Bela mısın be? Senden kurtuluşum yok mu benim? Tam millet gitti, başımı dinleyeceğim, şurada biraz nefes alacağım... Şimdi sırası mı? ”

“Haydi dedeciğim, naz etme! Anlatıver işte, ne olacak? Sermayeden zarar mı edeceksin? Laf değil mi? Parayla pulla mı? Aşkolsun! ”

“Orçun, al bu kızı başımdan! Bak, orada boş bir masa var. Oraya geçin! Haydi! Ben Neşe’ye razıyım. Ağzı var, dili yok onun.”

“Ama dede... Ben de merak ediyorum. Neşe de öyle... Değil mi Neşe? Anlatıversen, olmaz mı? ”

“Haydi, anlat, dedeciğim, millet gelmeden. Meraktan çatlıyorum hem de! ” dedi Neşe.

“Sen de mi Brütüs? Ablukaya aldınız beni. Kaçacak yerim kalmadı! O zaman çayları tazeleyin bakalım! ”

“İstedığın çay olsun dede! ” diye garsona işaret etti, Orçun. “Dört çay... Demli olsun! ”

Yerlerimizde heyecanla kıpırdanmaya başladık. Kalktık, ona yakın sandalyelere geçip oturduk. Sözleşmiş gibi dirseklerimizi masaya dayadık, yüzüne bakarak, dikkat kesildik. Her zamanki gibi bir sigara aldı paketten, yaktı ve kahırlı derin bir nefes çekti içine. Derdini depreştirmişti yine. Geriye, o günlere gittiği, kaşlarını hafifçe çatarak, gözlerini kısmasından, bakışlarının derinleşmesinden, yüzünün hüznü bir ifadeye bürünmesinden anlaşılıyordu. İlk dumanı üflerken, ufuklara bakarak anlatmaya başladı:

“Yalnızlığımın son raddesinde olduğum anda bir gece yarısı, asap bozukluğu içinde kalktım, yatağımda sağa sola dönüp durmaktan serseme dönmüş vaziyette... O şubat soğuşunda içim yanıyordu! Ellerim, yanaklarım... Ayaza çekmişti. Nefesim buğu buğu yükseliyor, şehrin üstüne çöken yoğun sise karışıyordu.

Caddenin bulanık ıssızlığında, yalnızlığımın sessizliğinde, balkonun karanlığında, geniz yakan havada bir sigara yaktım. Masa buz gibiydi. Sandalye donmuştu sanki. Önemli değildi. Hemen ısınırdı. Oturup, İstanbul’u seyrettim, doyasıya! Son bir kez daha bakarcasına!

Tüm ışıkları sönmüştü evlerin. Sadece sokak lambaları direnmekteydi, olanca güçleriyle. Birkaç saate kadar onlar da sönecekti. Kim bilir benim gibi uykusu kaçmış

kaç kişi vardı çatılarda, bahçelerde, hızını alamayıp dışarıya fırlayan ve serserice dolaşan, sokaklarda?

Binlerce ev vardı. Neler yaşanıyordu içlerinde? İçlerindeki içlerinde? Kaç ailede huzursuzluk, kaç yürekte onulmaz yara, hafızalarda kaç kurt vardı, acaba? O kadar ikiyüzlü ve hain vardı ki etrafımda! Dost gibi görünen, sinsî, zehirli yılan! ..

Evliliğimi sallamaya başladılar. Annem bir yandan, baldız bir yandan... Adamın sevgilisi, baldızı olur da o evlilikten hayır mı gelir? Kardeşiyle evliyken de ilişkiyi devam mı ettirseydim onunla? Olur muydu? Bizim kitabımızda yazmıyordu ama galiba o, bunu istiyordu. Bütün tanıdıklarımın güvendikleri, namuslarını emanet ettikleri birisiydim, delikanlılığım bile. Gönül de neymiş? Alırdım ayaklarımın altına, basardım üzerime yüreğinin, ezer geçirdim üzerinden, arkama bakmamacasına! ..

Hani söz vermiştik, iyi günde, kötü günde, ne olursa olsun beraber olacaktık, sadık kalmalıydım tabii ki. Bir anda Kal-u Belâ'da Allah'a verdiğimiz sözü hatırladım. Kul olmaya söz vermiştik hani? Ne olmuştu, yeryüzüne inince? Henüz kulluk görevlerimi bile yapamamaktaydım, koşuşturmaktan.

Nesrin'e bir daha hiç 'seni seviyorum' diyememeye hüküm giymiştim, kardeşini alma niyetine girdiğim anda. Şiirlerimde söyledim, yalnızca. O da dolaylı... Kime yazdığımı anlayamadı. Eşime sandı. İçim deli deli yanarken, kalbimin zarı patlama raddesine geldiği zamanlarda. Fakat bu aptal kafam, vücudumun en güzel yerine, hem de dört odasına birden, düşmanımı, o haini yerleştirmişti.

Elimizi sürmeyecektik, başkasına. Bir biz olacaktık, birbirimiz için, ölene kadar. Sözünde durmadı, ben de duramazdım, o gidince. Sıradan birisiyle evlenmiş olsaydı, belki hazmedebilirdim ama sadece varlıklı olduğu için alelade bir adamı seçmiş, beni yüzüstü bırakıvermişti. Bunu hazmedemiyordum. Yüreğime oturmuştu!

'Kalbimi kimse alamaz' demiştim, alamamıştı. Elimde değildi ki zaten. Şair yüreğim, ona, sadece ona adapte olmuştu. Daha kalemi alır almaz elime, daha bir kelime yazmadan, geçip karşıma oturuveriyordu. Nasıl dönsün ardına da başkasına bakarak yazsın?

'Ölene kadar seninim!' demişti, her defasında, inanmıştım. Hem de ne kadar da safça! Ah aptal kafam! Mantığım, sevilmeye layık olmadığını, adını anmanın bile salaklık olduğunu söylüyordu. Bazen böyle yalnız kaldığım zamanlarda dilim de böyle diyordu ya aşkı, bataklık gibiydi ve ben fena halde saplanmıştım, çıkamıyordum! Çıkmak istemediğimden belki. Her nerede ve ne halde olursam olayım, mutsuzluğumu hissettiğimde geçmişime, onunla mutlu olduğum zamanlara gidiyor, dalıp kalıyor, güne geri gelmek istemiyordum.

Kalbimi sorguya çektim günlerce. Her yalnız kalışım da yanıma gelip oturduğu zamanlarda... Kalkıp yer değiştirdim evimde, oturacak yer beğenemedim. Odalara sığamadım! Daraldım! Hem onunla olduğum zamanlara kaçarak huzur buluyordum, hem de kendimi varlığından kurtarmaya çalışıyordum. Onun için, çabaladıkça yüreğimin batışını, dibe çakılışını seyrediyordum.

Nereden çıkmıştı karşıma, nasıl da inanmıştım, asla bitmez sandığım sevgisine! Yeminler ediyordu. Ne masum, ne inandırıcı bakışları vardı, konuşurken etkisini gözlerimden yüreğime akıttığı, tüm ruhuma ılık ılık yayılan. Olmaz olsun! .. İnsafsız!

Vefasız! Vicdansız!

Nerdeydi o masumiyet, neydi bu canavarlık? Kalbim uzun süre sabretti, bir yumuşama, en azından bir dostluk bekledi, çok bekledi, olmadı. Sonra yoruldu, her şeye rağmen sevmekten. Dilik dilikti, çeteleye dönmüştü, iler tutar yeri kalmamıştı! Kendimi korkuluktan aşağıya bırakmak istedim, olanca yıkılmışlığımla! Boş çuval gibi yığılıvermek, bahçe betonuna! .. Yapamadım. Elime bakan çocuklarım vardı. Küçük, seneye okula; büyük, ortaokula başlayacaktı. Ne kadar da severdim kızımı! Cimcimemdi.

Ölümümü düşündüm. Can vermeyi değil, geride kalacak olanları... Akşam olup, herkesin babası eve döndüğünde, hep beraber sofraya oturduklarında, çocuklarım boyunlarını bükeceklerdi, babasızlığın garipliği ve buruk suskunluğuyla. Zehir olacaktı, boğazlarından geçmeyecekti lokmaları, yiyecek bir şeyler bulabilirlerse... Bu bile yeterdi beni intihar düşüncesinden vazgeçirmeye. Onlara kıyamadım. Kıyamazdım. İnsanlar en çok çocukları için yaşarlar.

Hayat, bana hep acı yüzünü gösteriyordu. Tam mutluluğu yakalayacağımken, tam geçivereceğim sanmaya başladığımda, gökkuşağının altından, fersah fersah uzaklaşıyordu benden. Sıradan bir yuva kurmaya kalkmışım, borç, taksit, icra, haciz derken, altında kalıvermişim, yıllardır doğrulamıyordum. Çabaladıkça, borç üstüne borca batıyordum. Onun külahını buna, bunun külahını ona giydirmeye çalışırken, feleğimi şaşırılmışım!

Kimine bir gün gibi gelir, mutluluk içinde yaşanan hayat, benim içinse, bitmek bilmez kapkaranlık geceler gibiydi, her bir saatim. Dünyam cehennem...

Öyle bir yük yüklenmişim ki sırtıma, bir anlık indirmem ve birazcık dinlenmem mümkün değildi. Bir ağaç altında, hiçbir şey düşünmeden galesizce yatmak ve huzur içinde biraz kestirebilmek için neler feda etmezdim! Yediğim zehir zıkkım, giydiğim kefen... Hayat geçiyordu dalgasını, acımasızca!

Hep acelem vardı. Yatağımdan kalkar kalkmaz, bir panik hali... Koşa koşa giderdim durağa, dolmuşta içim içimi yerd, beynim kendini... Her ânını telaşlı, yorgun, üzgün, huzursuz, mutsuz, yaşayan bir köleydim, daha müreffeh bir hayat verebilmek için, aslında çok da sevmediğim bir kadına. Çaresizdim. Katlanıyor, susuyordum, çocukların hatırına.

Günler, teksir makinesinden çıkmaya başlamıştı. Gönüllü esirdim, kürek mahkûmu, birilerinin mutluluğuna... Gönülümdeki yerini yavaş yavaş terk etmeye başladı, baldızım. Yine de her şeye rağmen, başrolü oynuyordu hayatımda ve bana, bütün zorluklara katlanma azmi veriyordu; içimdeki, boğmaya uğraştıkça hortlayan, öldürmeye çalıştıkça yedi başlı ejderha kesilen aşkı.

O dayanağım da çökmeye başlamıştı ve ayakta duramaz olmuşum. Herkes sıcak yatağında mışıl mışıl uyurken, balkonlarda yıldızları sayıyordum. Onu ve yedi başlı aşkını yedi tepeye gömmem gerekiyordu artık ve veda etmek, bir daha yüzüne bakmamacasına, ona ve canım İstanbul'a...

Kalbim paramparçaydı, her biri bir tepesinde kalan, parça parça edilen ve her bir parçası bir dağa atılan kuş misali. Ne zaman bir araya gelecekti! Nasıl? Kim yapabiliirdi bunu? Bu mucizeyi, Allah'tan başka kim gerçekleştirebilirdi?

O gece, sabaha karşı, aşka dair ne varsa, savurdum karanlığa... Bahçe betonuna serptim, kalan kırıntıları da, balkondan aşağıya silkeleyerek kalbimi... Karıncalara, kuşlara yarardı belki, zarar üstüne zarar olan derdi!

Bir söz vermiştim, eşime evlenirken. Âşık değildim, fakat yakınlığının doruğundayken, ne olursa olsun, ruhen de sadık kalmalıydım, ona. Olmadı, olamadı. Elimde değildi. Tek sığınağımdı.

Aşkın bittiği yerde, pek bir şey kalmıyordu, ortada. Sadece güzelim İstanbul, mahzun prensesim kırgın, suskun uzanmıştı boylu boyunca, gideceğimi anlayınca; puslu, buğulu ve karanlık gözlerinde pırıltılı gözyaşlarıyla içler acısı bir halde bakıyordu, gecenin içinden gözlerime ve sevdası akıyordu yanaklarımdan, balkonun taş zeminine... Kimine göre ne güzeldi hayat, kimine göre çile üstüne çile!

Sadece sevmiştim ben. Kimseye bir şey yapmamıştım. Değil dokunmaya, yüzüne bakmaya bile kıyamazken, neydi bana yapılanlar? Terk etmek, başkasının olmak, karşıma geçip düşmanca tavırlar almak... Sitem bile etmemiştim ona. Toz kondurmamıştım. Bir kez bile incitmemişim. Kaç kere harap etti beni, mahvetti. Ah etmedim, yine de.

Annemin saldırılarını normal görebiliyordum. Her kaynana gelin arasında olan şeylerdi. Kayınvalide, kayınpeder derdim de olmadı, pek öyle, ufak tefek pürüzlerin dışında. Kendilerini beğenmeleri bir yana, anlayışlı insanlardı ve en azından, kızlarının huzurunun bozulmaması için ılımlı davranışlar içindeydiler. Ah Nesrin, ah! Ah aptal kafam! Ne işin var o ailede senin? Başka kız mı yok? Fakat bir de kader, nasip, kısmet diye de bir şeyler vardı. Çağlar, Çağın ve aralarında Çiğdem, çiçeğim doğacakmış.

Elin kızı yaktı bizi! Güzelim İstanbul'u da yaktı, yerli dişi Neron! Orada karar aldım. Evi satacaktım, anamı kiraya çıkaracaktım, borçlarımı kapatacaktım, başımı alıp gidecektim, buralardan, arkama bakmamacasına, bir daha geri dönmemesine!

Haritada yer aramaya başladım. Sahil şeridinde bir il beğenmeliydim hasta gönlüme. O en narin çocuğumun yaralı ciğerine temiz hava gerekiyordu, sağlıklı yetişebilmesi için. Müzmin bronşiti vardı. Zatürreeye çevirmişti. Verem olacaktı, neredeyse. Hava kirliliği artmaya başlamıştı. Okula da muntazaman gidemiyordu. İkide birde hastaneye yatıyordu. Refakatçi olarak ben kalıyordum, başında. Hanımın migreni tutuveriyordu o zamanlarda, inadına! O, ne zamanlarda tutacağını gayet iyi biliyordu.

Annelerin refakatçi olarak kaldıkları koğuşlarda tek erkek olarak ben... Arkamı döner otururdum, bir köşede, rahatsız etmemek için onları. Rahatça yatar uyurlardı, çocuklarının yataklarının kenarına kıvrılıp, yavrularını kucaklarına alarak. Bense, sandalye tepesinde sabahlardım. Ayaklarım kütük gibi şişerdi. Hele ameliyatlı olanının üzerine basamazdım,... Bazen doktorlar sorarlardı onlara:

“Rahatsız değiliz ondan. Bize hiç zararı yok. Gitmesin. Kalsın, çocuğunun başında! ” derlerdi.

Herkese sevdirdim de kendimi, o engereğe sevdiremedim!

Belki de sevme biçimi acılıydı. Bir elinde kalkan, bir elinde kılıç... Dişi kurt! Asena! Amazonlar kraliçesi! Çaktı sillesini! .. Düşürdü gurbete, nihayetinde.

"Mutlu ol kraliçem! Sen mutlu ol yeter ki! Ha bir Necmettin eksik, ha bir fazla, İstanbul'da... Ne çıkar, bir âşık eksik olsa? Haberi mi olur caddelerin, trafiğin, denizin, Nesrin'in? " dedim, kendi kendime. Şiirleştii, sonradan.

Sıratın geçeri gibi geçtim boğazı... Unutacaktım o yılını, unutmalıydım o kızını! Canavarlaşan baldızı... Fakat hemen geçivermedi yüreğindeki müzmin sızı. Aşka programlı bir şair kalbi asla boş kalmazdı, kalamazdı. Sızıyı sızıyla kesmek lazımdı, kılıç yarasını dağlarcasına! .."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0041

Onur Bilge

0042 - ATATÜRK NE DERDİ

Onur BİLGE

Define, arkadaşlar yürüyüşten dönünce, sanki bir daha İstanbul'dan geri dönmeyecekmiş gibi tembihlere başladı. Onun bu davranışı, aklıma kötü şeyler getiriyordu. Bir an için onu bir daha göremeyeceğimi düşündüm. Korkunç bir şeydi! "Allah korusun! " dedim içimden ve beynimden o tür olumsuz düşünceleri silmeye çalıştım.

Her olasılığı düşünerek veda eder gibiydi. Sanki 'elveda' diyor, vasiyet ediyordu. Anladığım kadarıyla, yıllar sonra memleketine dönme sevincinin yanı sıra, birkaç günlüğüne de olsa ayrılık, şimdiden koymaya başlamıştı.

Söz dönü dolaştı, nasihatten vasiyete geldi. Orçun:

"Dede, Atatürk sağ olsaydı, bize, Türk Gençliğine neler derdi, başarılı olmamız konusunda? " diye bir soru yöneltti.

"Gençliğe Hitabe'si var ya, daha ne desin? Hepiniz noktasına virgülüne kadar ezbere bilirsiniz. Bu yaşımda, benim bile hâlâ aklımdadır. Biz onu, unutmak için ezberlemedik, evladım! "

"Yok, dedeciğim. Yaşasaydı, ya da tekrar seslenebilseydi bizlere, başarı hakkında neler der, nasıl nasihat eder, ne vasiyet ederdi? "

"Öyle zor bir soru sordun ki, Orçun'um. Beni çok güç bir durumda bıraktın! Ben kimim, öyle bir deha sahibinin diyebileceklerini tahmin edebilecek kim! ? "

"Kimse o değil, o veya onun gibi olmak mümkün değil, biliyorum ama sence tahminen neler derdi bize? Aşağı yukarı bir şeyler desene. Tasavvur et ve onu hayalen bize hitap ettir, ne olur! "

Define, elindeki sigarayı kül tablasının kenarına bırakarak yavaşça ayağa kalktı. Üstüne başına şöyle bir çekidüzen verdikten sonra önünü ilikledi, saçını başını düzeltti ve gururla başını kaldırıp, kendinden emin bir asker gibi:

"Bir tiyatro eserinde, kurgu gereği Atatürk'ün tekrar aramıza dönüşünü canlandıracak olsaydım ve gençliğe başarı konusunda onun dilinden bir nutuk yazmam gerekseydi, o bölümü şöyle yazardım:

Der demez hepimiz ayağa kalktık. Bahçede ses kesildi. Sanki gerçekten böyle bir eser ve öyle bir bölüm yazmış da ezbere okur gibi tok ve son derece etkileyici bir ses tonuyla doğaçlama bir söyleve başladı:

"Ey Türk Gençliği!

Başarıya ulaşmak için ne iş yaparsanız yapın, en iyisini yapmaya çalışın! Yapmakta olduğunuz işin mükemmel olabilmesi için ona, gereken itinaı gösterin! Vatan için, millet için, kendi iç huzurunuz için elinizden gelenin en iyisini ortaya koymaya çalışın!

Birkaç defa üst üste başarıya ulaştığınızda, göze batacaksınız ve sizi baltalamaya çalışanlar olacaktır. O zaman sakın yılmayın! Yolunuza öncekinden daha büyük bir azimle devam edin! O kadar iyi yapmaya çalışın ki işinizi, birileri engellemek için

ellerinden geleni yapmaktan geri kalmasalar, başarınızın görünmemesi için onu yok göstermeye çalışsalar da aldırmayın! Belki artık gündemde olamayacaksınız ama gönüllerde olacaksınız!

İşinizde ustalaşmaya çalışın! . Araştırın, öğrenin ve yenilikler getirme yollarını arayın! Yolculuğunuza yılmadan, bıkmadan, usanmadan devam edin! Daha iyisini yapmaya, daha daha iyisini, en iyisini...

Onlar size kötülük ettiklerini sanırlar. Oysa hasetleriyle sizi ileriye itmektedirler. Bunun için kendilerine minnettar olmalısınız. Takdir ve taltifler, insanları buldukları yerden bir adım ileriye gitme isteği içine sokabilirse de bu adımlar, küçük adımlar olacaktır. Size düşmanlık ettiklerini zannedenlerin engelleme çabaları, hırsla başarıya koşmanızda ilk itici güç, kurdeleyi göğüslemeniz için süratinizi arttırmanızı sağlayacak son derece tesirli bir takviye kuvvettir!

Birilerinin takdirini kazanmak için değil, elinizden geldiğince kendinizi yetiştirmek için çalışın! İşinizde hata çıkmamasına dikkat edin. Ne kadar itina ederseniz edin, yine de bir yerlerde, gözden kaçan bir şeyler olabilir. O kadar hata, kadı kızında da olur.

Asıl hata; gurur, kibir, kıskançlık gibi kötü duyguları içinde barındırmakta ısrarcı olmakta ve kendi durumunu görmezken, başkalarının hatalarını araştırmakta ve yüzlerine vurmaya çalışmaktadır. Yapıcı eleştirilerinizi aleni yaparak, karşınızdakinin gururunu kırma yolunu seçmeyin! Gizlice, sadece muhatabına, münasip bir dille bildirin ve buradaki niyetiniz de gerçekten, onu bir adım ileriye taşıma çabası olsun.

Bu nevi olumsuz duygular az veya çok herkeste vardır. Fakat sizin, ideal vatandaş ve mükemmel insan olabilmeniz için bunlardan arınmaya çalışmamız gerekir. Başkalarına saldırmak, kimsenin hoşlanmadığı, herkesin nefret ettiği birisi olmanıza sebep olur. O nedenle, kendinize edersiniz, kimseye değil!

Gençler! Hedef, başarıdır! İleri! .."

Bir biz değil, bahçede kaç kişi varsa ayağa kalkmıştı. Bir lider ki, aramızdan ayrılışının üzerinden bir asra yakın bir süre geçmiş olmasına rağmen, adı anılır anılmaz, milletini ayağa kaldıracıyordu! O günlerden beri çok şey değişmiş gibi görünse bile o sağdı, aramızdaydı. Bu millet, doğru kişinin emriyle ayağa kalkmış ve zaferden zafere koşmuştu, milli menfaatlerimiz için doğru insanlar beklemekteydi, ayağa kalkmak ve ardından koşmak için! Kelimenin tam anlamıyla 'doğru insanlar'...

Dede, bir anda içinden geliveren ve dilinden dökülen sözleri bitirince, yine bir biz değil, Hüsnügüzel Çay Bahçesi'nde yediden yetmişe ne kadar insan varsa, hepsi birden, yürekten alkışladı.

"İşte buydu, dede! İşte buydu! Duymak istediğim, arkadaşlarımın da duymasını istediğim böyle bir söylevdi! Hay Allah razı olsun, senden! Sanki sen değildin bize hitap eden, oydu! Tüylerim diken diken oldu! O nasıl haykırış, o nasıl dramatize edildi, dede! Bir an, gerçekten gelmiş ve bize, Türk Gençliği'ne uyarılarda, nasihat ve vasiyette bulunuyormuş gibi bir duyguya kapıldım! Nasıl başardın bunu? Sen hiç böyle konuşmazdın. Yani öylesine kendinden emin bir ifade tarzıyla canlandırdın ki! Bir dâhiyi konuşturmak kolay bir şey değildir! Nasıl oldu bu dede? Nasıl? " diye heyecan içinde sordu, Orçun.

“Oğlum, ben bir ara, tiyatro çalışmalarına da iştirak ettim, Ahmet Vefik Paşa Tiyatrosu’nda. Sahne tozu yuttum. Ondandır. O konudan size hiç bahsetmemiştim, değil mi? Ya, tabi... Nereden bileceksiniz, ne kadar büyük bir hayat mücadelesi verdiğimi! Sadece alnımın teriyle para kazanabilmek için yapmadığım iş, girmedeğim kılık kalmadı! ..”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0042

Onur Bilge

0043 - SOL YANIM

Onur BİLGE

Halit'i sevgilisi terk etmişti. Son sınavdan sonra Sivas'a dönmüş, on gün kadar sonra da telefonda, onunla evlenmesinin mümkün olmadığını, ayrılmaktan başka çarelerinin kalmadığını söylemişti. Kızın, üç yıllık bir beraberlikten sonra, memleketine gider gitmez kendisine arka dönmesine, bir kalemde her şeyi bitirivermesine akıl erdiremiyordu. Tam okul bittiğinde, evlenmeleri için hiç bir engel kalmadığı anda, Ayşe'nin yaptığını bir türlü hazmedemiyordu.

Uludağ yoluna da onun için gitmişlerdi. Biraz ağaçla taşla oyalansın, değişiklik olsun, düşüncelerinden uzaklaşsın diye. Yarası çok tazeydi. Perişandı! Ayrıldıklarını hepimiz biliyorduk, sadece dede bilmiyordu. Telefon yeni gelmişti. Giderayak üzülmemesi, aklının burada kalmaması için söylememiştik.

Define, tam tiyatro hayatından bahsetmeye başlayacaktı, zeminini hazırlamıştı ki Halit ani bir soruyla sözü, ayrılığa çeviriverdi:

"Terk etmek mi zor, terk edilmek mi dedeciğim? "

Dede, konudan haberdar olmadığı için, sorunun öylesine sorulduğunu sandı. Kendisine bir soru yönetildiği zaman, başkalarının hayatlarından örnekler vererek gıybet girme tehlikesiyle karşı karşıya kalmamak için olacak ki genelde kendi başından geçenleri anlatırdı. Cevap da detaylar da anlatılarda gizliydi. Onların içinden işimize yarayanları biz seçer, alırdık. Her zamanki akıcı üslubuyla, örneklemelerle süsleyerek, uzun uzadıya cevapladı:

"Terk etmek de terk edilmek kadar zordur. Ayrılık, şekli ne olursa olsun, dayanılmazdır ve hiçbir yönünün güzelliği teselli verici olamaz. Aşık olalım olmayalım, hepimiz onun acısını tatmışızdır. Tam orta yerinden yaşamışızdır, dayanılmazlığını.

"Sen nasıl kopabildin İstanbul'dan? Oradaki yakınlarından, sevdiklerinden nasıl ayrılabilirdin? İçin yanmadı mı?

"Ben bir kızı sevmiştim, evlat. Onun beni terk edişinin misillemesi olmalıydı. Mahrum kalmak ne demek, tatmalıydı. Nasıl olurmuş, arayıp, bulamamak, görüp ulaşamamak, yaşadığını bilmek ve ölü saymak... Eline konup, tam tutuvereceğin zaman uçuvermesi, bir kuşun... Bir kurşunun delip, geçememesi, kalakalması yüreğin tam orta yerinde! .. Şimdi ona sorulsa o, bana sorulsa ben, ikimiz de terk ettiğimizi söyleyebilecektik. Ne güzel! Ayrılığın en hazmedilmez tarafını da böylelikle halletmiş olacaktım.

"Kimdi o dede? Sevgilin kimdi? Neden terk etti seni? Yalnızca merak benimkisi... Sakıncası yoksa..."

"Ne sakıncası olacak, aradan geçen onca seneden, bu yaştan sonra? Aranızdan birileri bilir zaten. Bir kız sevmiştim. Nesrin'di adı. Gitti, başkasıyla evlendi. Acısı yüreğime oturdu o terk edilişin! .."

"Gücüne giden neydi? En çok acıtan..."

"Babasının parasından başka benden hiç bir konuda üstünlüğü olmayan bir adamı seçmiş olması... Tam evleneceğimiz zaman, kayıp gitti elimden! Hiç ummadığım anda terk eden oydu. Ciğerimi oydu! "

"Gurur mesesi yaptın tabi, değil mi? "

"Hem de nasıl! .. Hangi konuda yetersizdim? Hangi yönüm hatalı, hangi alışkanlığım fenaydı? Dayanabildiğim yere kadar dayandım, sonra terk ettim oraları."

"Gitmek mi kolay, kalmak mı? "

"Gitmenin, intikam alma gibi yürek soğutan bir tarafı varsa da o kararı verebilmek son derece güçtür! Kaç kere yokladım yüreğimi, kaç kere sordum kendime: "Dayanabilir miyim acaba? Ya dayanamazsam?" diye.

"Sonra? Nasıl yapabildin? Nasıl verebildin o kararı? Başka sorum yok, dedeciğim. Şimdi artık seni dinliyorum. Hiç kesmeyeceğim. Lütfen rahatça anlat."

"Sadece onun yokluğu değildi, beni korkutan. Onunla beraber İstanbul'u da göremeyecek olmak... Tüm selamlaştıklarımı, eski arkadaşlarımı, dostlarımı... Sağdaki bakkalı, arkadaki manavı, büfeciye, simit satan çocuğu, kösedeki dilenciye... Bunlar, yaşarken varlıklarına alıştıklarım. O güne kadar hiç aklıma gelmemişti bile ne kadar önemli birer yer tutmakta oldukları hayatımda ama ayrılacağımda, gözümde büyüyüverdiler.

Hani bir diş, iki diş... Önemsenmez ya azar azar çekilirken... Nasılsa çoktur, bitmeyecekmiş gibi gelir ya... Fakat hepsi birden çekiliverince nasıl hissederse ağız kendisini, tıpkı öyleydim. Daha yola çıkmadan büyük bir boşluğa düşmüştüm, gurbetsi hisler içindeydim.

Daha gözüm açılmadan geldiğim, kendimi bildim bileli onunla olduğum, onun olduğum Sultan... Her yerini karış karış bildiğim, gözlerimle okşadığım, sevdiğim... İliğim, kemiğim, iskeletim... Memleketim... Taşrada ben onsuz ne ederdim?

Hangisine âşıktım aslında? Mukayese ettiğimde, işin içinden çıkamıyordum. Bir ozan vardı. Tek dağı olan küçücük köyüne yüzlerce şiir yazmıştı. Ağacına, taşına, kurduna, kuşuna, ötesine berisine, deresine, teresine, madımak otuna kadar... O tek dağın kayaları, taşları, mağaraları, kovukları, girintileri, çıkıntıları birer birer kayıtlıydı hafızasında, yetmiş yaşın unutkanlığına rağmen. Oysa oralardan ayrılalı yarım asır olmuştu.

O köyde doğmuştu, büyümüşü. Dünyayı ilk kez orada algılamaya başlamıştı. Dünyayla birlikte kendisini de... İlk okumaya başlama sevincini, ilk sevdalanışını, belki de ilk hayal kırıklığını oralarda yaşamıştı, seyrederken dağı, taşını, ırmağını, çardağını...

İlk sevgilisi Kezban oradaydı ya... Gözünü açıp gördüğü, yüreğinin ilk kıpırtısı, sevdayı öğretene, yaşatanı... Her şeyden önemlisi oydu. Oralari sevdiren, onunla yaşadıkları... Yoncalı demek, Kezban demektir. Koyun otlatmaya gidişleri dağa, bellerinde kuşakları, arasına sokulmuş kırbalari, ellerinde değnekleri, uçlarındaki dağarcıklarında azıkları...

Topu topu minicik bir köy, sıradan bir dağı ve de bir dere... Anlata anlata bitiremezdi! Gezdikleri yerleri, mola verdiklerinde oturdukları kayayı, üşüdüklerinde sığındıkları mağarayı, açıp çıkınlarını, Allah ne veriyse döküp ortaya, güle oynaya nasıl yediklerini ballandıra ballandıra anlatırdı.

Kezban dediği de, kendisinden iki yaş büyük, köyün en çirkin kızı, kara kuru, kırpışık kara gözlü, gözü çapaklı, kirli yaşmaklı... İkide birde burnunu çeker, genzini temizler, tükürürdü yere... Fakat gönlün akli mantığı yoktu ki ne olursa olsun, sevmişti bir kere...

İlk o bakmıştı gözlerine öyle, ilk onun elini tutmuştu ve unutmuştu koyunu kuzuyu o anda... "Kezban kız, sen den de beni seviyon de mi?" dediği zaman da: "He ya!" demişti ya utana sıkıla. Kan yürümüştü kara yanaklarına... Nasıl da sevinmişti! Dünyalar ona verilmişti! "Bu ne işti Ya Rabbi! O zamandan sonra her şey güzelleşti, dağ taş değişti! O zamandan beri aşığım Yoncalı'ya. Canımı veririm tek kayasına, taşına! Bilsen nasıl hasretim kuzusuna kuşuna!" derdi.

Ben de oralarda tatmıştım bütün bunları. Saymakla bitmez sevinci, çileyi, anlatmakla bitmez bir dizi olayı... Kolayı nasıldı ayrılığın? Var mıydı? Nasıldı? Yavaş yavaş mı ayrılmalıydı kemikten et, birden bire, aniden, bir çırpıda mı?

Hiçbir şey istediğim gibi olmadı ki! Aniden olsun bitsin isterdim. Kim vuracaksa vursun, tek kurşunda bitirsin işimi! .. Kabil mi?

Nesrin ilk sevgilim olamadı, sondu ama öylesine etkileyeni olmamıştı hiç. Belki olgunluk dönemimin gerçek aşkıydı, o nedenle sarsmıştı o şekilde ve sarmıştı yaban sarmaşığı gibi elimi kolumu bağlamıştı. Gitme kararı aldığımı duyunca, belli etmemeye çalıştı ama hissetmiştim, için için ağlamıştı.

Evi satışa çıkardım. Annemi, ikna edemedim, önceleri. "Satmam da satmam!" diye tutturdu. İsrar edince feveran etti! 'Mahkeme' falan dedim de razı oldu, sonunda. Yıllarca et tırnak olduğu evi elinden kayıp gidiyordu, onun da. Ağlamalar, sızlamalar...

Verilmiş bir karar vardı ve bu kararda yarar vardı. Biz belki kıt kanaat geçinmiş, Ümraniye'de kenarda kıyıda kalmıştık ama şerefimizle yaşamıştık. Alacaklı getirtmemiştik kapımıza. Başka yolu yoktu bunun. Mutlaka satılacaktı ve çok da incelemedim zaten, acil para lazımdı; ucuz pahalı, ilk taliplerinden birine sattım. O gaileyi de attım başımdan. "Oh be!" dedim, rahat bir nefes aldım!

Bir o mu yaşamıştı, o mekânda? Ya ben? Orada hayatım gömülüydü! İlk adımlarımı atmaya başladığımdan beri tanımaya başladığım zemin, uyuyuncaya kadar seyrettiğim tavan, elimin ezbere bildiği kapı kolları, elektrik düğmeleri, musluklar... O zamana kadar varlığından utandığım fakirhane, kaybetmek söz konusu olduğunda, kıyamadığım, vazgeçemediğim yârim oluvermişti. Bir boydan bir boya bir tarafım, sol yanım... Sol yanım Nesrin, sol yanım İstanbul, evimiz, hanemiz, fakirhanemiz, eşimiz dostumuz... Bir kanadım kırıldı, bir tarafım yerle bir oldu, çöktü! .. Neyim kaldı, neyiz? Önümüzdeki gurbetti, göçtü.

Annemi bir oda bir salondan ibaret bir gecekonduya yerleştirdim. Borçlarımı kapattım. Atölyeyi çoktan kapatmıştım, Maliye'nin defterini... 'Aşk defterini de kapattım' diyebilmeyi ne kadar isterdim! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0043

Onur Bilge

0044 - MERAK

Onur BİLGE

Karşımızda bir daire vardı, perdeleri hiç açılmayan. Zerrin Hanım'ın oturduğu evin üstü... O apartmanda herkesi tanıyordum ama orada kim ya da kimler oturuyor bilmiyordum. Önceki oturanların kızları, okul arkadaşım, Sosyal Sigortalar Kurumu'nda memur olarak çalışan Tuba'ydı. Yıldırım'da ev alıp taşındılar. On beş gün kadar boş kaldı, sonra sanki ölüm giysilerine, beyazlara büründü pencereler ve ev adeta mühürlendi. Görünürde kimseler yoktu. Acaba, içine eşya konmuş, terk edilmiş bir ev miydi?

Perdeleri bembeyaz, keten gibiydi. Patiska belki... Yıkamak için de mi çıkarmıyorlardı? Bir kere bile aralandığını görmemiştım. Camsa sanki sabitti. Ne açıldı, ne silindi. Bu daire kimindi?

Her perdeyi açışında, pencereden bakınca gözüm o camlara takılmaya başladı. Soldaki perdenin solunda, sağdaki perdenin ortasında ve solunda dört parmak kadar aralıklar vardı ve ne artıyor ne eksiliyordu. Büzgüleri rast gele dağıtılmış, birinin alt ucunun kıvrımı sola doğru eğimliydi.

Merak ne kadar kötü bir duygu! Esir alıyor düşünceyi. İşini gücünü bıraktırıp, peşine düşürüyor insanı. O zamana kadar hiç de ilgimi çekmemişti. Kim oturursa otursun veya kim oturmuyorsa oturmasın, bana neydi? 'Şeytan dürttü' derler ya, aklıma takıldı bir kere. 'Kime sorsam' diye düşündüm. Yine anneme sormalıydım. Komşulara mı soracaktım? "Sana ne? Ne yapacaksın? " derlerse fena bozulurdum. Nihayet bir gün dayanamadım:

"Anne, çok merak ettim. Şu dairede kim oturuyor? Terk edilmiş bir ev gibi... Senin de dikkatini çekti mi? " diye sordum.

"Bana ne elin evinden? Kim oturursa otursun. Beni ne ilgilendirir? Boş ver, sana ne? Başka işin yok mu senin? " dedi, bana.

"Böyle şeyler değil, hiçbir şey onun dikkatini çekmezdi. Her şeye yüzeysel bakar, neyin neresinde nesi var, hiç bilmezdi. Bazen çeyiz sererler ve davet ederlerdi de sadece davete icabet etmiş olmak için giderdik. Odalara yaydıkları, iplere astıkları rengârenk çeyizlere, sergi gezer gibi bakar, salona geçer otururduk.

Yine son gittiğimiz çeyiz bakmada, kadınlar kendi aralarında konuşmaya başladılar. Birisi:

"Kızın masa örtüsü ne kadar emekli değil mi? O modeli hiçbir yerde görmemiştım. Gizli gizli geceleri işlemiş, kimseye örneğini vermemek için. Bek sen şunun yaptığına! " Diğer:

"Gece, ampul ışığında göz mü dayanır ona? Hesap işi... Bir yanlışlık olsa, hepsini sökmek lazım..." Öteki:

"Seccadesi çok güzel olmuş. Hani bordo saten üzerine altın sim işli Çin iğnesi... Üç tarafında dallar, çiçekler, ortasında yanan mum olan... Ben ona bayıldım! Aynısından kızıma işleyeceğim." dedi. Beriki:

"Ben pikesine bittim! Aynı modeli beyaz satenle herkes yaptı ama onunki kadar iyi

olmadı! Annesi işledi onu. Çok titiz, çok! Ne kadar da güzel olmuş, ütülenince! Sanki aynı örnek değil de bambaşka! Öyle değil mi? ” diye anneme sordu, tasdik ettirmek için. O hiç birini hatırlayamadı. Alıcı gözle bakmamıştır ki:

“Nelerden bahsediyorsunuz siz? Hiç dikkat etmemişim. Bir ucundan girdim, bir ucundan çıktım. Gidip bakayım bari o dediklerinize.” diyerek yerinden kalktı, tekrar bakmaya gitti.

O kadar meraklıydı ki bu mahalle kadınları, gördüklerinin fotoğraflarını çekiyorlardı adeta ve her şey hakkında dakikalarca yorum yapıyorlardı. Çünkü küçük dünyalarında bunlar çok büyük olaylardı.

Bu merakla acaba ben de onlar gibi mi olacaktım, zamanla? Fakat bende bu huy ta çocukluğumdan beri vardı. Ben beş yaşındayken taşınmıştık kendi evimize. O zamandan beri mahalledeki herkesi adıyla soyadıyla bilirdim. Evde birinden bahsederken adını hatırlayamayan bana sorardı. Çünkü onların çocuklarıyla tanıştığımda adlarını soyadlarını öğrenirdim. Annelerinin babalarının adlarını da aklıma yazardım. Birisinin adı sorulunca hemen o kişiyi hayalimde canlandırır, adını hatırlardım, sonuna çocuğun soyadını getirir, söylerdim. O nedenle babam bana ‘mahallenin muhtarı’ derdi.

Bir düğüne gitsek, ben kimin ne giydiğine, ayakkabısının rengine, şekline kadar inceler, hafızama resmederdim; annem saatlerce gelinle damada bakar, gelinliğin modelini, kızın saç ya da duvağının şeklini aklında tutamazdı.

Bakmak başka, görmek başkadır da bana çok mu lazımdı? Hayır, hiç de gerekmiyordu ama belleğim ister istemez gördüğünün resmini çekip arşive gönderiverirdi.

Ders anlatılırken de anlatılanlar hayalimde canlanıyorsa söylenenler aklıma giriyor ve orada kalıyor, aksi halde duyduklarım uçup gidiyordu. Gördüğümü ise asla unutmuyordum.

“Anne, her bakışımda dakikalarca aklımı meşgul ediyor; bir sor öğren bakalım, kim ya da kimler oturuyor orada? O perdeler günlerdir aynı şekilde duruyor. Bir milim olsun kıpırdamaz mı? Her bakışımda, görüntüsü bir önceki gün bıraktığım gibi... Merakım vaktimi alıyor ve beynimi lüzumsuz yere işgal ediyor.”

“Aman Ya Rabbi! Merak edecek başka bir şey bulamadın mı? İyi, tamam, sorup öğreneyim de için rahatlasın!

“Oh be! Şimdi bile biraz rahatladım. Akşam gelince soracağım sana. Ona göre...”

Aradan günler geçti, daha annem öğrenecek de bana söyleyecek... Epey geç uyandım. Kahvaltı ettik, biraz babamla konuştuk, derken baktım, saat ona geliyor; acele giyinmeye başladım.

Bakalım, bu günümüz nasıl geçecekti? Nerelere gidecek, neler yapacaktık? Ders mers kalmamış, sonuçlar çoktan açıklanmış; kalan kalmış, geçen geçmiş, çoğu arkadaşımız yaz tatilinde memleketlerine dönmüştü. Burada kalanlar ya yerliler ya herhangi bir işte çalışanlar ya da benim gibi aileleriyle gelenlerdi. Onlar sılada hasret giderecek, gezip eğleneceklerdi. Biz de Bursa'nın tadını çıkarmaya çalışıyorduk.

"Bugün, saat onda Virane'de buluşacağız, bizimkilerle. Duruma göre artık nereye gideceksek, orada kararlaştıracacağız." dedim, kapıya kadar gelen, beni geçiren anneme.

Tam kapıdan çıkıyordum ki karşı apartmanın kapısından bir genç çıktı. Bir an göz göze geldik. Başını çevirdi, çiçeklerle oyalanır gibi yaptı. Ben gidinceye kadar, vakit geçirmek istiyor gibiydi. Sağ tarafa doğru yürüdüm. Kaç gündür orayla ilgiliyim ya, aklım arkada kaldı.

Biraz uzaklaştım ki o apartmanın demir bahçe kapısının mandalının açılıp kapanma sesleri geldi. Sessizce yürüyordu ama sanki ayak sesini duyuyordum. Karşı kaldırımda, benimle aynı yöne gidiyordu. Acaba o muydu orada oturanlardan biri? Yani gizlenenlerden? Belki de kimse gizlenmiyordu da bana öyle geliyordu.

Geçen arabaya bakıyor gibi sol omzumun üzerinden baktım. O da aynı arabanın arkasından bakar gibi yaptı ben bakınca. İkinci defadır başını çeviriyordu. Bakmak yasak mıydı? Hatta gülümser, selamlaşır insanlar.

O ev üzerine varsayımlar çoğalttığım için onu da bir an o evin sakinlerinden olarak düşündüm. Acaba doğru muydu?

Kendime kızmaya başladım. Bir yandan tahmin yürütüyor, bir yandan da kendimle kavga ediyordum. Bir aklım da hâlâ arkamdaydı.

Beni izliyor olabilir miydi? Tanıyor muydu? Neden izlesin? Belki onun da bu tarafta bir işi vardı. Öyleyse, artık belli olacaktı. Önüme gelen ilk sokağa saptım. Nasıl olsa her yol Roma'ya çıkıyordu. Beni takip ediyorsa, mutlaka o da sapacaktı.

Sokakta, oynayan çocuklar ve oynayamadıkları için oynayanları kenardan seyreden minikler vardı. Seyredenlerden bir tanesini okşar gibi yaptım ve arkaya baktım. Görünürlerde yoktu. Belki biraz uzaktaydı da ancak dönecekti. O sırada, top peşinde koşan çocuğun biriyle çarpıştım. Fırsat bu fırsat, rahatça sola dönerek baktım. Kimsecikler yoktu. Bana öyle gelmişti. Arka sokaktan Virane'ye çıktım.

Tam zamanında gelmiştim. Teleferik'e gitmeye karar verilmiş. Ben de kabul ettim. Neşe hariç, herkes hazır. Bir süre onu bekleyecektik. Galiba ev işlerini bitirememişti. Artık hacıyatmaz değil, hacıuykusunualamaz olmuştu. Anneciğinin kıymetini öğrenmişti ama iş işten geçmişti.

Öğrendiğime göre, Define'yi sabahın erken saatlerinde alıp gitmişler. Arabayla gittikleri için belki de çoktan memleketine varmıştı bile. Buralar boşalmıştı sanki. Oysa tam on iki kişiydik. Ahmet, her zamanki gibi Virane'de kalacaktı. Ekmek teknesi, ne yapsın? Duygu bizimle geliyordu.

Işıl Akan Hazretleri çok asabiydi yine. Sınavlarda başarılı olamadığı için aşağılık duygusu içine girmiş, her fırsatta ona buna sataşır duruyor, kudurmuş gibi hepimize saldırıyordu! Durumunu biliyordum. Arkadaşlara onu idare etmelerini söyledim. Açıklama yapmadım, başından geçenler dedeyle bende emanetti, sırdı. Sadece hatırım için sabretmelerini, ona mümkün olduğu kadar hoşgörüyü davranmalarını rica ettim. Üstüne varmıyorduk. Yoksa iyice delirecekti! Beş yaşında çocuk muamelesi yapıyorduk. Galiba artık Bakırköy'e yatma zamanı gelmişti.

Aradan bir süre geçti. Bizimki nefes nefese geldi. Nerede kaldığını sorduğumuzda,

gölerek:

"Ay, çocuklar! Sormayın, nerde kaldığımı! Nereye gittiğimi..."

"Merak ettik. Sormayacaktık ama madem bir yere gittiğini söyledin, artık sormamız lazım. Nereye gittin, Neşe?" dedim.

"Hani bizde kalan akraba kadınlar var ya... Onlardan Fatma Teyze'm var bu aralar, yanımızda. Fala, cine, büyüye çok meraklıdır. Onunla, Fomara'da bir cinci hocaya gittik. Ay! Çok tuhaf! Değişik şeyler hissettim orada."

"Ne gibi şeyler?" "Neden gittiniz oraya?" "Ne yapıyor?" "Nerde o hoca?" "Nasıl bakıyor?" "Suda mı bakıyor?" "Nasıl topluyor?" "Caminin ilersindeki mi?" "Ona inanıyor musun?" "Peki, ne dedi size?" "Sana da baktı mı?" "Sana ne dedi, mesela?" gibi bir sürü sorduk bir anda. Hangimize cevap vereceğini şaşırdı.

"Birer birer sorun ya! Hepinize nasıl cevap vereceğim? Zaten nefes nefeseyim."

"Haydi, çocuklar! Oyalanmayalım. Laflamanın sırası değil şimdi. Orada konuşursunuz. Madem gideceğiz, hava iyice ısınmadan yola çıkalım. Teleferik epey uzak... Öğle sıcağına kalmayalım. Daha yolda alışveriş edeceğiz." dedi, Orçun.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0044

Onur Bilge

0045 - FaL

Onur BİLGE

Öğle sıcağının basmasını beklerken, aniden hava bulutlanmaya, etraf gölgelenmeye başladı. Yol boyu sık sık başımı yukarıya çevirip, göz kamaştıran parlaklıkta gezinen yeni atılmış pamuklar gibi dağılan, köpüren beyazlıkları seyrettim. Kulağım, fal hakkında konuşulanlardaydı, gözlerim uzaklarda...

Tam Tophane'deki kulenin hizasına gelmiştik ki Neşe parmağıyla sol tarafta, Fomara'da bir sokağı göstererek, sabahki gittikleri evi kabaca tarif etti ve kime sorulursa sorulsun, herkesin o cinci adamı bildiğini ve evi bulma konusunda kendilerine yardımcı olabileceklerini söyledi.

Arkadaşlar Neşe'ye, Virane'de sorduklarını soruları yineliyorlar, o da elinden geldiğince, fakat karmakarışık cevaplamaya çalışıyordu. Sonunda, ayrı ayrı laf yetiştirmekten usanmış olmalı ki herkesi susturdu, zaman zaman arabaların gürültüsünden, kalabalığın sesinden söylenenler tam anlaşılmasa da biraz sesini yükselterek anlatmaya koyuldu:

"Teyzemle eniştem, evlendiklerinden beri geçinemiyorlar ve aralarındaki sorunlar bitmek bilmiyor. O da evliliğinin devamı için falcılara bel bağlamaya, büyücülerden medet ummaya başladı. Tanımadığı bilmediği falcı, büyücü, cinci kalmadı. Öyle şeyler anlattı ki ben de inanmaya başladım."

Parapsikolojiye meraklı olduğum için bu konuda araştırma yapıyordum. Olağanüstü olaylar, masal dinlemeye başladığımdan beri dikkatimi çekiyordu. Telepatiye inanıyordum ve telepatik olayları en çok annemle yaşıyordum. Duyu dışı algılamayı çok yaşamıştım ve bunlarda yanılğı payı yok gibiydi. Falın uyduruk bir olay olduğunu düşünüyordum. Fakat araya girmemeyi tercih ettim. Yol üstünde konuşulacak konular değildi bunlar. Söyleyeceklerim araya giderdi.

"Fala inanma, falsız kalma! " dedi Nazan. Işıl:

"Fatma Ana'mız: 'Yarısı yalan, yarısı gerçek olsun! ' demiş." deyince Mahir:

"Sen onun kim olduğunu biliyor musun? " diye sordu.

"Hayır. Galiba Peygamberimizin eşlerinden biri..."

"Hayır, kızı... Hazreti Ali Efendimiz'in eşi... Kuran'da fal için 'şeytan işi, pislik' denecek, Fatıma Ana'mız da yarısına inanmamız, yarısına inanmamamız gerektiğini söyleyecek, öyle mi? Sence mümkün mü bu? "

"Bilmem, herkes öyle söylüyor. Herkes fal baktırıyor. Ben de baktırıyorum. Falın günah olduğunu ilk defa sizden duydum."

"Herkesin ne dediği değil, Kuran'da ne yazılı olduğu yani Allah'ın ne dediği önemlidir! Saçmalama! İki ayette içkiden, üç ayette kumardan, altı ayette fal oklarından bahsedilmiştir. İçki, ayetin birinde; falsa altısında kesinlikle ve şiddetle yasaklanmıştır."

"Ayetler tartışılmaz. Bu konuyu kapatalım. Fal haramdır. O kadar! " diye kestirip attı, Orçun.

"Sebebini sorsam... Hiçbir şey sebepsiz değildir. Konuyu birazcık açar mısınız? Kim

biliyorsa..." diye üsteledi, Işıl. Mahir:

"Âlim, Allah'ın sıfatlarındandır. O, her şeyi bilir. Hiç kimse, O bildirmezse hiçbir şeyi bilemez. Bilinci de bilgiyi de veren O'dur. Bildiklerimiz, bilmemizi istediği kadardır. Şimdi sen, başına gelecek felaketleri veya ne zaman öleceğini falan bilmek ister misin? Bilsen, gününü yaşayamaz, sıkıntılar kederler içinde bunalırsın. Hiçbir işe elin varmaz. Yaşamak ölümden beter olur, yani. O nedenle geleceği bilmemizi istememiş, en sevdiği ve seçtiği kuluna dahi bildirmemiş, araştırılmasını da men etmiştir. Kim çıkabilir de: 'Ben, Allah'ın gizlediklerini biliyorum!' ya da: 'Allah biliyor, ben de biliyorum!' 'Allah gizliyor ama ben söyleyeyim size!' diyebilir? Böyle diyene kim inanır? Allah, sırrını sadece eminine verir, o da zamanı gelince. Peygamberlerine, veli kullarına... Allah bildirmezse, onlar da bilemezler. Onun için bilmemizde sakınca olan şeyleri araştırmak da bunları bildiğini söyleyenlere inanmak da emre itaatsizlik yani günahdır." dedi. Işıl yine:

"Neden günah? Neden altı defa geçmiş Kuran'da? " diye sordu. Mahir yine sabırla cevapladı:

"İçinde şirk var da ondan... Biz, Kuran'a göre, Allah'tan başkasının geleceği asla bilemeyeceğine inanırken, birisi çıkacak, kendisinin de bildiğini söyleyecek... Allah'ın apaçık sözü dururken ona inanmak, Allah'a 'şirik', yani eş, benzer, ortak koşmak demektir ki buna 'şirk' denir. Şirk sessizce gelir, bilemezsin. En büyük günahdır! .."

Bulutları düşünüyordum. Nedense şekil beğenmez Bir halden bir hale geçer dururlar. Her bir zerreleri hareket halindedir ve kıpır kıpırdırlar. Kâh bir araya gelir, kâh dağılır, savrulurlar. Nedir onların arayışları? Ne yapmaya çalışırlar? Bazen at üstünde bir şehzadenin ruhu olurlar, bazen kurban edilmeye hazır koç, bazen de elini açmış dilenmekte bir muhtaç... Şekilden şekle bürünürler.

Bazen hasta yüzü gibi sapsarıdır benizleri, bazen utangaç bir gelinin yanakları gibi kızarır yanakları. Ağarır, kararır, morarırlar... Ne kaybetmiş de aranırlar, yavaşça ya da hızla süzülerek göklerde?

Yeryüzünün huzursuzluğundan firar eden parçacıklar, yükseklerde başlarını dinlemekte, sessizliğin tadını doyasıya çıkarmaktalar. İnsan kalabalıkları, karmakarışık duygular, stres yüklü yüreklerin sıkıntısı oralara ulaşamaz.

Ne kadar da lüzumsuz ve sadece süs gibi görünürler! Kolayca bulunan, parasal değeri olmayan su, dağ, taş, toprak kadar, hava kadar doğaldırlar. Seyredenleri hayal âlemine götürürler. Muhayyilelerini bir an olsun durgun bırakmazlar. Kıvrılıp bükülerek, surat asıp gülerek, kendilerini sürekli seyrettirmeyi başarırlar. Sessiz kitlelerin uzaklarda salınımı seyre değer. Göklerin filmi midir oynayan? Kendilerine özgü bir dans mıdır yoksa ibadet biçimleri midir huşu içinde yaptıkları?

Gökyüzünün boşluğunu doldurur, süsler, giydirirler. Sonsuzluğu perdelerler ve göklerin büyüğü büyüklüğünü gözler önüne sererler. Sözcüklerle anlatılabilir mi o zarafet, o haşmet ve heybet? Her şeklini ve her şeklinin uyandırdığı duyguları anlatabilmek için yüzlerce kitap yazılabilir. Yeryüzünde rast gele gibi görünen hiçbir şeyin tesadüf eseri olmadığı gibi onları da bir, biçimden biçime sokan var.

Uzaktaki sevgilisine hasret kalan, seyretmeye başladığında, bir süre sonra, ona benzer bir yüz gördüğünü iddia edebilir; ayın, bir genç kız yüzüne benzetildiği gibi... Hâlbuki

ben, ne kadar aynı şeye benzetmeye çalışarak baksam da ay, dede veya genç kız gibi gelmedi bana hiç. Aksine içi geçmiş bir ihtiyardı, acuze dünya gibi. Asırlardır bitmemiştii sevdası ayın, usanmamıştı dünyanın peşinde dolanıp durmaktan ve nihayet beraberce yaşlanmışlardı.

Bence 'fal' denilen, mürekkep lekesini bir şeye benzetmek gibiydi. Oluşan şekiller, herkesin beyninin algılayışına göre değişkenlik arz eder, kişiye göre değişen düşünceler ortaya çıkardı. Aynı dikdörtgen, birisine masayı çağrıştırır ve ona: 'Yakında masa başında bir görev alacaksın.', diğerine tabut gibi gelir ve karşısındakine veya onun en yakınlarına konduramaz: 'Söylemek istemezdim ama galiba uzaktan bir akrabanız vefat edecek.' dedirtebilirdi. O nedenle böyle saçmalıklara inanmak, akıl kârı değildi.

Yol boyu konu ara ara işlendi. Bir yerlere uğradık, yiyecek içecek bir şeyler aldık. Yalnızken uzadıkça uzayan yol, beraberken ne kadar da çabuk bitiveriyordu!

Gelmekte olan Teleferik'e baktığımda, Bursa'ya gelmeden önce gördüğüm, beni hayretler içinde bırakan rüyayı hatırladım. Göklere uzanan teller işte buradaydı, yanı başımda... Garajdan Fomara'ya doğru yürürken karşımda görüvermiş, şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilememiştim. Bursa, rüya kanalıyla teleferik sembolüyle tanıtılmıştı bana ve o, bugün bu kadar yakınımdaydı. Daha önce de çok gelmişim buraya. Bugün tefekkür günümüdü. Gözüme bambaşka göründü.

Çamların altındaki çimenler çekti bizi. Örtü aratmıyorlardı. Herkes rahatça oturdu. Bir ben kalakaldım. O hep beyaz giyme alışkanlığımdan kurtulamadığım için yine zor durumdaydım. İyi ki aldığımız yiyeceklerin kesekâğıtları vardı. Onlardan birini açıp, yeşilliklere serdim ve oturabildim. Buraya geleceğimizi bilseydim, koyu renk bir pantolon falan giyerdim. Virane'den masa örtüsü alırken, oturacak bir şeyler de almak aklımıza gelmedi.

Çimenlere serilip, birer 'Oh! ' çektikten sonra sorular tekrar başladı. O zaman artık konuşmalara katılmanın sırası gelmişti:

"Kendimizi kandırmayı çok seviyoruz. Kader karşısında aciz kaldıkça, meraklı arayışlar içine giriyor, karartılardan, şekillerden medet umuyoruz. Fincanlar içinde gelecek arıyoruz. Telve şekillerinde, gerçekleşmesini çok arzu ettiğimiz şeyleri görmek istiyoruz. Bıkıp usanmadan, 'fal' adı verilen aptalca şeylerde müjdeler arayıp duruyoruz, ne kadar saçma bir inanış olduğunu gayet iyi bildiğimiz halde. Gerçek hayatta arzu edip de bir türlü yakalayamadığımız iyilik, güzellik, sevinç ve mutlulukları, beyazlıklara düşen karanlıklarda arıyoruz, hiç aklımıza hayalimize getirmeden olumsuzlukları, felaketleri...

Bakıcıların söyledikleri ruhumuzu okşadıkça, kendimizden geçerek, merakla dinliyor, bitmesini istemiyoruz. Aldanmaya, gönüllü olarak teslim olmuşuz ve küçük yalanlara yaslanmışız yüreğimizi. Zaman geçtikçe, bizi çıldırma raddesine getiren sorunlarımıza alışacağımıza, hepsini o mekân ve zamanda bırakmayı ve oradan tüy gibi kalkıp, yepyeni umutlarla, uçarcasına uzaklaşmayı arzu ediyoruz.

Bir bakıcı öyle kolayca çıkabilecek mi işin içinden; gelmesi mümkün olmayan mutluluklara olta atarken ve neler geleceğinden o kadar umutluyken?

Gerçek, Allah'tır ve Gerçek'in farkında olmak çok zordur. Ruh, kendini kandırmakta olduğunun farkında değilken, Gerçek'ten fersah fersah uzakken, yanılığını kolayca kabul eder mi? Fincanlar kapatarak, iskambil kâğıtları açtırarak, bakla attırarak fal

baktırır. Sanki hayat evciliktir ve o oyun oynamaktadır. Öyle aldanışlar içindedir ki gelecek avuçlarında sanır. Oysa o bir göz yanıltmasıdır, beynin şekilleri tamamlama özelliğine bağlı bir aldatmacadır. Ne kadar saçma olduğu o kadar açıkça ortadayken, falcılara etek dolusu para dökerler.

Ne kadar koşular, yerlerinde saymaktadırlar. Hareket halindeki bir arabanın içinden dışarıya bakanların, telefon direklerinin hızla geriye gittiğini sandıkları gibi hayatlarını göz aldanışlarıyla şekillendirmeye çalışırlar.

Oysa ne kadar sorun varsa, uğraşıp çözerek veya unutarak yaşamak gerekir. İnsan, kendisini yok sayanları yok sayarak huzur bulabilir. Doğru düşünme şekli budur! İnsan, hayatındaki boşlukları doldurmalı ki yaşanacak ne varsa anlam kazanmalı. Geceler boyu, bitmek bilmez kapkaranlık labirentlerde delice ve çaresizce koşmak, bitkin sabahlara kahırla başlamak, gün boyu iç sıkıntısından bunalarak kıvranıp durmak, uykuya dalıncaya kadar yanarak yaşamak yerine, bir ilkbahar sabahına uyanır gibi mutlulukla uyanmalı.

İnsan, suyun kaynağından çıkışı gibi fişkırmalı, süratle yolunu bulmalı, yatağını derinleştirip, debisini güçlendirerek, çağıl çağıl akmaya başlamalı ve en kısa zamanda çağlayarak denize kavuşmalıdır.

Hiç bir şeyin tesadüf eseri olmadığı gibi yaşadıklarımız da tesadüf değildir. Her şey ilk bakışta öyle zannedilir ama hayat çarpışmasında, her birinin en az bir sebebi vardır. Kimsenin kimseyle tanışması ve aralarında cereyan edenler tesadüf değildir, yazılımı yaratılışa dayanır. Kader deriz, kısaca.

Her yaratılanın bir gereği, bir işlevi, var bu âlemde. Her olay, yazılım halinde bekler ve zamanı gelince olacak olan olur. Onu ne falcı bilip söyleyebilir, ne de büyücü engelleyebilir.

Bakın şu gökyüzünde dağılan, birleşen, gezinen bulutlara! Her biriniz şu anda neye benzettiğinizi söyleyin bakalım." dedim.

Farklı farklı şeyler söylediler. Her biri başka bir şeye benzetti. Böyle olacağını biliyordum:

"Gördünüz mü? Aynı şekli hepiniz farklı nesnelere benzettiniz. İnsan beyni, parçacıkları tamamlama, birleştirme özelliğine sahiptir. Bütünün muhtelif yerleri yok edilse, sadece birkaç hat kalsa, beyin onu tamamlayarak algılar. Fakat her beynin aynı algılamayı yapması mümkün değildir. O zaman, telvedeki şekilleri, her insan farklı görür. İsterseniz aynı fincana farklı falcıların bakmasını sağlayın. Gözlerini kırpmadan o kadar yalanı art arda sıralayabilenler, foyalarının ortaya çıkmaması için işi sağlama almışlar ve saçma kurallar koymuşlar. "Fincanı hemen yıka da falın çabuk çıksın." yani başkası bakmasın, 'Bir fincana sadece bir kişi bakar.' ki yalanı çıkmasın.

Doğru, bir tanedir. İlk falcı doğru söylediyse, bin falcı baksa aynı şeyleri söyleyecektir. Fincandaki gerçek ise Fizan'da da gerçektir."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0045

Onur Bilge

0046 - İLGİNÇ BİR ANI

Onur BİLGE

"Size bir anımı anlatacağım, çocuklar. Bilmem, dinlemek ister misiniz? Çok komik! " dedi Ayşim.

O sıkıcı fal tartışmasından sonra ne kadar da iyi olurdu. Hepimiz canı gönülden kabul ettik. Ayşim, bu yıl üçüncü sınıfı bitirdi. Adanalılar ama annesi ve iki kız kardeşiyle Bursa'ya yerleşmişler. Gülümseyerek anlatmaya başladı:

Ailenin bir arada olduğu bir kış akşamında on beş voltluk ampulün sarı ölgün ışığıyla aydınlanan salonda hem bir şeyler atıştırmakta hem de çok sevdiğimiz ve bir cümlesini bile kaçırmak istemediğimiz bir yarışma programını seyretmekteyiz, abajura tutturduğumuz kurşun kaleme tünleyen Öpücük de seyretmekte...

Orta masada, büyük cam vazodaki nergislerimizin yaydığı net çiçek kokusu, ağızımızdaki çerezlerin değişik lezzetlerine karışan yudumladığımız içeceklerin lezzetleri... Yeni bitirdiğimiz temizliğin mis gibi deterjan kokusuyla her yerin pırıl pırıl oluşunun huzur ve mutluluğu içindeyiz... Sabahın erken saatlerinden, akşamın onuna kadar çalışmışız. Duşumuzu almışız, çıkanlar makinede... "Oh! .." diyoruz, "Oh! .."

Kolay mı üç oda, bir kocaman salon, yüz yetmiş metre karelik evi temizlemişiz, tepeden tırnağa! Her birimiz bir köşeye çekilmişiz, dizlerimize battaniyelerimizi örtmüşüz, elektrik sobası yanıyor, oda sıcakık, hatta biraz da bunalmışız sıcaktan. Yeleğimi bile çıkarmışım. Ayaklarım sıcak olmalı tabi ki kalın yün çorapların içinde. 'Ayağını sıcak tut, başını serin; içini ferah tut, düşünme derin.' diye boşuna dememişler. Ayaklar, vücudun kalorifer kazanı... Başımda örtü, bere falan olsa, çıkarıp atacağım. Saç tokası bile takmıyorum, kafama.

Fakat düşündürücü sorular var, yarışmada. Arada sırada annem ve kız kardeşimle soruların konusunda tartışıyoruz. Hatırlayıveren hemen söylüyor cevabını; üçlü iştirak ediyor, biz de aramızda yarışıyoruz. Dördüncümüz, uyumak için odasına çekilmiş. Keyfimize diyecek yok! Değme gitsin!

"Anne, ne oldu çamaşırlar? " diyor, kardeşim.

"Bilmem, bir bak bakalım! "

Ayça'nın, salon kapısını açıp, hole ayağını atar atmaz geri gelmesi bir oluyor! Çorabı, terliği suya batmış.

"Anne! .. Buraya bak! .."

"Bakamam şimdi. Yorgunluktan canım çıktı, dinlenmeye geçtim. Şehir dışındayım.

"Anne! .. Gel! .. Ayaklarım tuluk oldu! ..

"Neden? "

"Su basmış buraları! .."

"Nerden? "

"Banyodan! .."

"Haydi, kalk Ayşim, beraber silin! "

Dizlerimden battaniyeyi atıp, kalkıyorum ve kapıdan koridora bakar bakmaz hayretler içinde bir çığlık atıyorum:

"Ay! .. Eyvah! .."

"Çok mu? " diyor, merakla annem.

"Göl olmuş, göl! .." diyorum. Zaten bir ayağı suya battığı için öylece suya dalan, eline geçen bir şeylerle suya müdahale etmeye çalışan Ayça hâlâ söyleniyor:

"Ne terlik çorap kaldı ne de eşofmanımın paçaları! .."

Ben tedbirliyimdir. Ne olur ne olmaz... Çıkıyorum çoraplarımı, terliklerimi; yalın atak dalıyorum sulara! Anneme haberleri okumaya başlıyorum:

"Holde ördek yüzdür! .. Banyoda her yer sele gitmiş! ..

Panikle elime geçen faraşla suları on beş yirmi defa küvete attıktan sonra fark ediyorum, meğer gider tıkalıymış; annem, koku gelmesin diye araya poşet parçası koyarak sıkıca kapatmış. Kapağı kaldırıp, oradan çıkıyorum ama iki odaya su çoktan yürümüş bile!

Bu arada annem de tahtından inmiş, yalınayak aramıza katılmış, koridorda sularla boğuşuyorlar. Elimde faraşla yardıma koşuyorum.

"Yatak odama da su girmiş! .." diyor, annem.

"Bizim odaya da! .." diyor Ayça. "Halı ıpslak, yarısına kadar! .. Yerinden kalkmıyor! .. Abla! .. Kalk! .. Evi su bastı! .. Yardım et de halıyı çekelim!"

Halının üstünde karşılıklı yataklar var. Zaten gülle gibi olmuş!

"Gelemem. Çoraplarım ıslanır. Çok yoruldu. Uyuyacağım ben. Hem üşüyorum. Yatağımı yeni ısıttım. Sabah erken kalkacağım. Dersim var."

"Abla, gel! .. O kadar çok ki! Şimdi senin odana da girecek! Kalk! Koş'! .

"Yaaaa.! .."

Diyerek, sakın sakın, yüksek topuklu plastik şeffaf terliklerini giyip geliyor ama su hareket ettikçe, ne terlik, ne çorap dinliyor!

Solmuş nevresim ve çarşafı ayırmışız, bir kenara, temizlik sonrası. Kocaman bir poşet, sokak kapısının arkasında... Aşınmış ya da artık bize sığmayan giysilerimiz de üzerinde dürülmüş vaziyette... Birilerine vereceğiz, güya. Vazgeçiyoruz başkalarından. Her birimiz birer tane kapıyoruz, poşeti yırtarak; bastırıyoruz sulara ve lavabolara sıkıyoruz. Bir koşuşturmaca, evin içinde...

Holde ağır dolaplar... Su altlarına girmiş, dipleri beşer parmak su çekmiş. Annem, eline geçen tahta parçasıyla gidere doğru iterek, suya yön vermekte, ablamlar ben sıkıttığımız çarşafı yerlere serip serip topluyor, tekrar sıkıyoruz. Ayça'yla benim odamdaki birinci el koyu kırmızı, desensiz Isparta halsü, yıllar önce içtiği şerbet boyasını yavaş yavaş salıyor. Ne şifonyer kalmış, ne dikiş makinesi, ne büfe, ne gardırop, ne yüklük...

Ceviz kaplama suntalar onar santim su emmiş... Annemim yatak odasındaki suyun yol almaması için elime geçeni suya atıp, lavaboya kadar gidip vakit kaybı olmasın diye koridora sıkıveriyorum. Önemli olan möblenin durumu... Şifonyer neyse de, onu kaldırmak kolay; gardırobu nasıl oynatacağız yerinden? Evde erkek yok. Gardırobun içi tıklım tıklım, üstü hurç dolu. Halının dörtte biri ıslanmış. Kuzey cephedeki pencereyi açıyorum. Kış ortası... Poyraz esiyor. Hava ayaz! Halıyı toplayıp, dolabın önüne koyuyor, ıslanan kısmını pencereden aşağıya sarkıtıyorum.

Hâlâ zannediyoruz ki bir yerlerde boru patladı. O nedenle, banyoya girince, ilk iş olarak vanayı kapatmıştım.

Üç kişi koridordaki suya hâkim olmaya çalışıyor. Daha yeni temizlediğimiz halde, kalkan halıların altlarını tekrar silip, kurutuyorum. Şifonyeri oraya çekip, altını siliyorum. Gardırobun altından dalga dalga sular, sızıyor, halının kalktığı yere. O kadar ki sadece silmekle bitecek gibi değil. Mutlaka yerle irtibatının kesilmesi lazım...

Gardırobu kaldırmalı, altını kurulamalıyız. Yoksa gül ağacı kaplaması kalkacak. Üçümüz yükleniyoruz, bir milim kıpırdamıyor! Üstündeki hurçları aşağıya indirmeye başlıyoruz. Aldıklarımızı yere koyamıyoruz. Yatağın üzerine sıralıyoruz.

İki orta boy ve üç büyük hurcu yatağın üstüne atıyor, tekrar deniyoruz. Birazcık kıpırdıyor ama kalkacak gibi değil! Az önce annemin su itmekte kullandığı tahta parçasını bari onun altına koymalıyız ki hava alsın da kurusun! Dolabın kuzeyden açtığım pencere tarafındaki yan yüzü ile duvar arasındaki üst üste yığılan valizleri, paketleri alıyoruz. Onları da yatağın üzerine koyduktan sonra arkalarındaki köşede rulo halinde dik duran kullanmadığımız halıyı çıkarıyoruz. Onu da yatağın üzerine uzatıyoruz.

Aşağıya ucunu sarkıttığım halının içerde kalan kısmından kapakları açılmayan gardırobun önünü açmak için halının dörtte üçlük kuru kısmını da yatağa, rulo halindekinin üzerine koyuyoruz.

Artık dolabı, pencere tarafında açtığımız yere kaydırabiliriz. Bir daha yükleniyoruz. İki santim gitmiyor, fakat desteğini kaybettiği için kırılacak gibi oluyor.

Hafiflemesi gerektiğinden içindekilerin bir kısmını çıkarmaya karar veriyoruz. Mantolar, paltolar, ağır demir askılar... Alıp alıp yatağın üstüne yığıyoruz. Neyse ki askılar yüz kadar... Dört kanatı da hafifletiyoruz.

Yeniden ve büyük bir ümitte ablamlar beraber, kapıdan taraftan bütün gücümüzle itiyoruz. Bu defa, zorla da olsa oluyor. Biraz açıklık bırakıyoruz, duvar tarafında. Suyun geldiği tarafı biraz kaldırıyoruz, Ayça da tahtayı altına sokuyor, yerle temasını kesiliyor.

Bu en zor işi başarınca kadar üçümüz de kan ter içinde kalıyoruz! Sıcacık salonda otururken üşüdüğümüz için dizlerimize battaniye alan biz... Eşofmanlarımız dizlerimize kadar sıvanmış, yalın ayak... Yerlerde sabunlu sular... Tekrar her yer silinecek. Yeni

baştan yerleşecek... Dip bucak temizlik yapmıştık güya ve işimizi bitirdiğimiz için yıkanıp, üstümüzü değiştirmiş, yerlerimize yerleşmiştik. Yarışmamızı seyrediyor, meyve suyu içiyor, fıstık çekirdek yiyorduk.

Islanan yerlerin kuruması için bütün kapıları pencereleri açmıştık. Açık camlardan, kapılardan, özellikle balkolardan dondurucu bir rüzgar geliyor; soğuk, terli vücutlarımıza zehir gibi işliyordu!

Şifonyerin ıslanan yarısını da kızağa alıyoruz. Ya büfe ne olacak? Kalkar mı o? İki parçasını, kuru bir yere almayı düşünüyorum. Ayça'yla ablama kalsa, öyle orada, ıslak halde bırakacaklar.

Nasıl da yorgunuz! O kadar iş yapmışız, sabahtan akşama kadar ayakta kalmışız, can burnumuzda... Bir de su baskını... Annem, elindeki yer silme aracının sapıyla, büfenin boyuyla çekmek istediğimiz yeri ölçmeye giderken bir kayıyor, ta sokak kapısının önüne kadar! .. Yerler seramik, ıslak zemin; akan, sabunlu su... Sıkı sıkı tutmakta olduğu araç hâlâ iki elinde! .. Banyonun önünden çıkıp, sağ ayağını atar atmaz kayıyor, nasıl oluyorsa, önce sol kalçasını, sonra kafasının sol tarafını 'Dank! ..' diye yere çarpıyor! ..

Biz çığlık çığlığa! .. Saat, gecenin ikisi olmuş! Beş kat apartman, çift daire; herkes derin uykusunda; bizde kıyamet kopuyor! ..

"Abla koş! .. Annem düştü! " "Ne oldu? " "Bir şey oldu mu? "

"Düştüm işte! Daha ne olacak? "

"Bir yerine bir şey oldu mu? "

"Hayır, iyiyim. Bende bir şey yok. Biraz sersemledim, o kadar. Biraz başım..."

Annemi sopasıyla beraber tutup kaldırıyor, ayağa diyoruz ve başlıyoruz gülmeye! .. Yerlere yatıyoruz! Kahkahalar, çığlık çığlığayız! ..

Ayağı hızla kaydı birkaç metre kadar ve bereket ki pek de acınacak şekilde düşmedi. Canı tatlı değildir zaten de bu yaştan sonra kalça kemiği kırılması felakettir! Altı aydan önce iyileşmez. Sakat da kalabilirdi. Neyse kırık çıkık yok, ucuz atlattı, iyiydi. Temizlik aracının sapı hâlâ elinde... Yerden, kollarından tutarak kaldırdığımız gibi ölçmek için büfeye yöneliyor. Elinden alıyoruz.

"Elindekini bari bırak bir tarafa! " diyoruz. Farkında bile değil, düştüğünün, kaktığının. Akli hâlâ büfeyi kurtarmakta... Laf söz anlamıyor. Üstü başı ıslak, ölçmeye devam ediyor.

"O haliyle ölçmeye devam ediyor. Bakar mısınız? " diye birbirimize gösteriyoruz.

"Anne! Bırak, git yıkan da yat sen! Abla, annem düştü! Başını fena vurdu, betona! Bir şey olur mu acaba? " diyorum. "Beyin kanaması falan? " Ablam:

"Üç saat uyumasın! " diyor, odasından çıkmadan. Odamızdaki sularla uğraştıktan sonra makinedeki çamaşırları çıkarıp, leğene doldurmuş, bir su elde yıkamış, durulamış, sıkarak sermiş; odasına dinlenmeye çekilmiş, beş saat gecikmeyle uyumaya hazırlanıyor.

"Bir saat içinde bulantı falan olmazsa mesele yok! " diyorum. "Haydi, bırak, biz yaparız kalanını; haydi, sen duşa gir de salona geç, yerine yerleş! Buralarda durup da üşüme! " diye onu banyoya sokuyorum.

Uzun tüylü, ip çözümlü su yuğunu Isparta halının kenarları kan kırmızı! Gâvur ölüsü gibi! .. Kalkar mı yerinden? Üzerinde karşılıklı iki yatağın ön ayakları... Üstelik, sudan kaçırılan her şey yatakların üstüne konmuş, ağırlaşmışlarda ağırlaşmışlar! Evde erkek yok. Babam Almanya'da...

Biz uğraşırken, gecenin üçü olmuş. Çekilen eşyaların sesinden çok bizim seslerimiz:

"Yuvarla, dür, kaldır, bekle, döndür, tut, asıl, çek, çekil, olmadı, dur bırak! .." kaptırmış gidiyoruz.

Zaten annem düştüğünde çığlıklar, gülmeler... Yer yerinden oynadı! .. Tam odamızın üstünde, çocuk odasında, yeni doğan bebekleriyle yatmakta olan komşular yukarıdan vurmaya başladılar. Caddeye bakan pencereden seslensem:

"Kusura bakmayın. Zor durumdayız. Su borusu patladı da... Üç odayı su bastı..." diyeceğim, diyemiyorum. Bir kat çıksam, zile bassam, sıcak yataklarından da kaldırmış olacağım. Bebek uyanmadıysa, o da kalkacak.

Tere batmış halde, nefes nefese, bir yapışkan not kâğıdına durumumuzu mazur gösterecek iki satır yazıyor, 'Evi su bastı da... Rahatsız etmek istemezdik.' diye mazeret beyan eden bir not yazıyorum. Üst kata çıkıyor, kapılarının ortasına yapıştırıp, geliyor.

Daha koridordaki dolaplar kalkacak. Dalga geçmeye başlıyoruz, çifte yorgunluğun üstüne:

"Anne, nasıl düştün öyle? " diyor Ayça.

"Elinde temizlik bezi sopası... Fıy! .." diyorum.

Tekrar başlıyoruz. Gülmemeye çalıştıkça kopuyoruz! ..

Bizim odanın halısı su emmiş, kalkmıyor! .. Yatakların biriyle yüklüğün arasına, yuvarlamışız, dikey halde leğene koymuşuz, güç bela! Neyse halıyı zorla kaldırıp, küçük bir leğenin içine dikey ediyoruz. O haliyle odadan çıkarmamız imkânsız. İlk leğenin pembe suyunu döküyoruz. Biraz daha su kaybetmeli, sonra tekrar leğen değiştireceğiz.

Annem duştan çıkıyor. Giyinip salona döner dönmez, battaniyenin altına giriyor. Çoraplarını giyerken:

"Ayaklarım kuru ama nemli gibi... Acaba buz kestiği için mi bana hâlâ ıslak gibi geliyor? Sıcak bir çay içimizi ısıtır." diye güya sesli düşünüyor. Çay koymamızı istiyor.

"Tamam! " diyorum ama o işin arasında unutupuyorum. Aradan on dakika kadar geçiyor:

"Kızlar! Çay olmuştur! " diyor. "Dikkat edin, yerler kaygan; kaymayın! Koridor sabunlu suyla kayganlaşmış. Tekrar silinip, kurumalı! Gelip ben alayım çayı." diyor.

"Sanki sen düşmezsin! " diyorum. Ayça:

"Çabuk çayı koy! Şimdi gelecek, bakacak ki ortada çay may yok! "

"Geçici bir örtü bari serin yere! " diyor, annem.

"Ben de kaydım! .." diyor, ablam içerden.

"Elinizde kaynar çay varsa..." diyor hâlâ annem. "Düşerseniz... Aklım çıkıyor! .. Dizlerimin bağı çözülüyor, düşündüğümde! "

Ayça koridora bir halı seriyor. Annemim içi hiç rahat değil. O düştü ya... Nasıl olur düşmek, bildiği için ana yüreği tir tir titriyor! ..Ya biz de düşersek? Çaydanlıkla oyun olmaz. Kaynar su bu! Allah korusun!

Aslında çay yeni kondu ateşe. Başka işler çıktı, arka arkaya, unutuldu.

Neyse, bir süre sonra nihayet çayı getiriyoruz. Duş almışız, ayaklarımız çelik gibi... Çoraplar etkisiz eleman... Salon da darmadağın! Elimize aldığımızı atmışız o telaşla ıslanmaması için...

"Saç kurutma makinesiyle ısıtın ayaklarınızı! " diyor, annem. "Kemikleriniz buz tutmuştur. Benimkiler öyle... "

Uyuma moduna geçeceğiz. O bir kaç saat uyumamalı. Bize rahat yok sabaha kadar. Yanına sokuluyoruz. Battaniyesinin altına... Kumrular gibi... O yorgunluktan sonra sabaha karşı da olsa dinlenmenin tadı, hayal edilemeyecek kadar güzel!

O kadar suyun; kesin dönüş yaptığımızda Almanya'dan getirdiğimiz tam otomatik çamaşır makinesi, su ısıtma fonksiyonunu kaybettiği için tamire gittiğinde, orijinali bulunamadığından yerlisi takılıveren ve yenisi daha küçük olduğundan, yıkama sırasında yerinden çıkan termostat nedeniyle oluşan delikten geldiğini, daha sonra yaptığım inceleme sonucunda anlayabildim.'

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0046

Onur Bilge

0047 - SEVGİ VE İLGI

Onur BİLGE

Üç arkadaşımızın ruhsal sıkıntısı vardı. Işıl aklını zor muhafaza ediyordu. Bugün yarın İstanbul'a gitmesi an meselesiydi. Bakırköy'de tedavisi, periyodik bir şekilde devam etmekteydi. Onunla arkadaşlığımızı devam ettiriyorduk ama közde pişmiş kestane gibi elde tutamıyorduk. Bir avucumuzdan bir avucumuza geçirerek devam ediyorduk. Cıva gibiydi. Elde avuçta durması çok zor... En küçük dikkatsizlikte dağılıveriyordu. İşin yoksa toplamaya çalış yeniden!

İkincisi Neşe'ydi. Annesini kaybettikten sonra kendisini toparlayamadı. Biraz fark var ama çok değil...

Diğeri de Halit... O, Ayşe'nin son telefonuyla mahvolan... Kırlara gelmemizin sebebi bu üçü... Bahçede de olsak, kapalı yerlerde çıldırarak gibi oluyorlar! En azından şu sıcakları atlatıncaya kadar onları gezdirmemiz gerektiği kanaatindeyiz.

Tedavinin bir parçası meşguliyet, bir parçası da konuşturmak ve dinlemek... İçlerine ukde olan şeyleri dışarıya atmalarına yardımcı olmak... Zaten elimizden başka ne gelir? Onlara sorular soruyoruz. Düşünmemeleri, içlerine dönmemeleri, boşalmaları için konuşturmaya çalışıyoruz.

Ayşim'in durduk yerden o komik anısını anlatmasının sebebi de aynı. O huzursuz ruh hallerinden sıyrılabilmeleri için hepimiz elimizden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyoruz.

Hafif bir yaz yağmuru çiselemesinden sonra bulutlar, geldikleri gibi dağıldılar. Güneş olanca parlaklığıyla göz kamaştırmakta, kısalan gölgelerin açığında kalan yerlerimizi yakmaktaydı. Çam yapraklarının ve çimenlerin üstündeki minik damlacıkları kurutmuş, yağmurun verdiği serinliği yok edivermişti.

Her güç verilen, gücünü gerektiği gibi kullanarak hükümdarlığının keyfini çıkarıyordu. Yumuşacık, romantik, masum görünüşlü bulutlar yapmıştı yapacaklarını yağmur olup, az da olsa ıslatıp geçmişlerdi her yeri, herkesi; hiç kimseyi, hiçbir şeyi umursamadan; sıra güneşteydi. Doğada da nezaket kuralları geçerliydi. Birisi ortaya çıkınca, biraz güçlenerek, gücünü göstermek üzere, diğeri geri çekilip, yol veriyor, kendisini göstermesine fırsat tanıyordu. Bir savaş yoktu aralarında, yapmaları emredilenlerini yaparken.

Ay, lambasını yakarak çıkacağında, gizlendiği dağın ardından; güneş, yavaşça eteklerini toplayarak, sessizce çekilip gidiyordu, karşı tepelerin ardına.

Işıl karşı tarafta Mahir'le sohbete dalmış. Yanımda Neşe, Nazan, Halit var. Orçun diğerleriyle voleybol oynuyor. Baktım, Neşe yine dalmış. Uyukluyor gibi... Ruh gibi...

"Neşe, anlat bakalım. Ne var ne yok? Artık uykun düzene girdi mi? Kendini nasıl hissediyorsun? Neler yapıyorsun?" dedim, deşelemek için.

"Annem öldüğünden beri, sakın, mutlu ve uykumu tam anlamıyla almış bir halde kalktığımı bilmiyorum. İçeriye girip de o manzarayla karşılaştığım anı aklımdan çıkaramıyorum. Onun o cansız vücudunun mutfakta, yerde yığılıp kalmış hali özlerimin önünden hiç gitmiyor. Kim bilir ne acılar çekti, nasıl kıvrandı, kriz geldiğinde, nasıl teslim etti canını! .. İçim yanıyor, düşündükçe!"

"Hatırlatmak istemezdim ama içine kapanma. Konuş, anlat, açıl. Eskisi kadar değildir. Yavaş yavaş azalır açılar. Ben de çok etkilendim ya o gün, sana anlattım hani... Epey azaldı, eskisi gibi değilim. Ya sen? "

"İlk iki gün ve iki gece uyuyamadım. İlk defa üçüncü gün öğleden sonra iki saat kadar uyuyabildim. Daha sonraları da hep ilaç alarak uyudum. Annemin orada nasıl, ne durumda olduğunu düşünmek, büyük bir huzursuzluk yarattı bende. Tabi ki kolay değil. Her geçen gün daha iyiye gidiyorum. Zaman, her şeyin ilacı... Kırk gün oldu bile... Acım biraz azalır gibi oldu. Bitmez ya ana acısı, biter diyelim... İnşallah! "

"Bitmeyen ne var? Ya da sonsuz? Her şeyin bitimi var. Her şey için birer vade tayin edilmiş. Her yaratılan ve yapılan ne kadar mükemmel! "

"Zannetmeyin ki itirazım ya da isyanım var. Asla! .. Annem öldüğünde anladım gerçekleri. Gerçek'i o olayla gördüm. Aklıma geldikçe hamd secdesi yapıyorum. Size tuhaf gelecek belki ama o ölüm benim lehime oldu. Nereden bilebilirdim onun ölümünün benim doğumuma neden olacağını? Bütün bildiklerimiz, Allah'ın izin verdikleri..."

"Her hayrın içinde şer, şerrin içinde hayır vardır. Fakat siz bilemezsiniz.' Anlamında bir ayet var, Kuran'da.

"Kaç kere ameliyat oldu. Mide, safra kesesi, apandisit... Beyin sarsıntısı geçirdi. Ya felç olsaydı, nasıl bakılırdı, bu yaz sıcağında? Kolay mı? Kim bilir kaç yıl yatacaktı! Yatana da zor, bakana da... Yaşardı da o yaşamak onun için mükâfat mı, ceza mı olurdu? Ya aklını yitirseydi, sokaklara düşseydi? Hayatın bin türlü hali var. Hamd olsun ki tamamen sağlıklıyız, vücut ve akıl olarak. Birisinin kaybının bizi ne hale getireceğini düşünmek bile istemiyorum! "

"Biz isteseydik, sizleri ekinler gibi aynı zamanda yerden çıkarır, aynı zamanda yok ederdik. Birinizin ölümünü diğerlerinize gösteriyoruz ki hisse kapasınız.' anlamında da bir ayet var. Ölüme gösteriyor ve ayağımızı denk almamız için uyarıyor."

"Bir ölümle, hele ailenizden birinin ölümüyse, tabut o kadar yakınınıza geliveriyor ki! .. İşte beni altüst eden odur! Fakat iyi tarafı da var; hayatınıza çekidüzen veriyor, lüzumsuz her şeyden kendinizi soyutlayıveriyorsunuz.

"İnsanlara vaaz olarak ölüm yeter." demiş, Hz. Ömer.

"Biraz da iç açıcı şeylerden bahsedelim. İyi ki varsınız. Sayenizde gezip eğleniyorum. Evde kapanıp kalacaktım yoksa. Yalnız gezilmiyor. İnsanın canı istemiyor, her şeyden önce."

Konuşulanları dikkatle dinleyenlerden Halit söze karıştı:

"Neşe, adın mı çağrıştırıyor, o her şeye rağmen her zaman gülen yüzün mü? Gerçekten... Şartlanmışım, seni görünce gülümsüyorum. Sonra da Pavlov'un köpekleri geliyor aklıma. Sağ ol. Hepiniz sağ olun, arkadaşlar. Hayatıma güzellikler getirdiniz. Arkadaşlığınızla, dostluğunuzla... Yardımla ayakta duruyorum ben de. Varlığınızla teselli oluyorum."

Halit portre ressamıydı. O kadar çabuktu ki eli! On dakikada karakalem resim çiziyordu. Açık havalarda akademinin önünde oturur, her on dakikada bir resim yapar, devlet memurunun iki katı kadar para kazanırdı.

"Halit, rica etsem, bir gün benim de resmimi yapar mısın? " dedi Neşe.

"Memnuniyetle... Elim durmasın diye model arıyorum. Günde bir resmini çizmeye talibim. Ne dersin? "

"Sahi mi? Neden ben? Başkalarını da çizsene..."

"Gülen kız! Ben her gün bir kez seni çizmek istiyorum. Onları da çizerim. Karışma! Sen istiyor musun, istemiyor musun? Ondan haber ver."

"İstemez miyim? Koleksiyon yaparım. Ne güzel! Solmaz değil mi zamanla onlar? "

"Güneş görmezse geç solar. Hepsini asacak değilsin ya..."

"Ne zaman başlıyorsun? "

"Ne zaman istersen..."

"Parayı rahatça bulabilen veya kazanabilen çocuk okumaz. Hazıra dağ dayanmaz ama yine de ailen deniznin ortasında yalnız bırakmadı, çabalayarak kıyıya doğru gidişini dikkatle izledi, değil mi Halit? Bizde öyle oluyor da..." dedim.

"Onların okuttuğu fakir çocuklar bile var. Fakat bana karşı acıma duyguları yok. Bunu iyiliğim için yapıyorlar. Ticareti öğrenmemi istiyorlar. Peygamber mesleğiymiş.

Hedefim, İstanbul'da Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümünde okumaktı. Mutaassıp bir aileden geldiğim için nü model kullanımı nedeniyle müsaade etmediler. Bu okula girmemek için kapıları çarptım: 'Ben burada kalmam! Seneye yine sınava gireceğim! İstanbul'da Güzel Sanatlar Akademisi'nde okuyacağım! " diye, neler ettim onlara! ..

Pişmanım şimdi ama oldu bir kere. Onlar da: "Bildiğini yap! " dediler. Ram oldum ama araya soğukluk girdi bir kere. İdare edip gidiyoruz işte. Fakat iyice güç durumda kalmadan para istemem onlardan." Reyhan:

"Benim ağabeyim de İstanbul Hukuk'u kazandı. Orada kalmak istemediği için kıyametleri kopardığı halde babam onu o fakülteye yazdırdı, yurda yerleştirdi, arkasına bile bakmadan Bursa'ya döndü ve dört ay boyunca telefonla aramadı, mektup yazmadı, yüz vermedi. Ağabeyim, dört ay sonra, sömestrde; mantıklı, makul ve sanki birdenbire olgunlaşmış bir genç adam olarak mutlu bir halde geri geldi.

Onun iki yaş küçüğü olan ağabeyim de aynısını yaptı. Kayıt için gittiklerinde babam ve büyük ağabeyi zapt edememişler. Anneme telefon etti:

"Anne, ben senin yanına geleceğim! Burada okumam! " diye tutturmuş. Ankara, Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni harcayacak, belki de hayatını yakacaktı.

"Ne istiyorsun, oğlum? " demiş, annem.

"Ağabeyimle babam: 'Annen seni yanına istemiyor. Geri dđnemezsin.' dediler, bana." demiş.

"Yok öyle bir şey, oğlum. Senin orada kalman için demişlerdir."

"Beni istemiyor musun? "

"Nasıl istemem? Sen benim başımın tacısın. Senin için evimi kapatır, yanına gelirim! Her şeyi satar, sana yediririm! O öyle diyenleri de keser, sana yediririm! Başımın üstünde yerin var. "Gel! " de, geleyim. Sen söyle! Ne şekilde ve nasıl istersen..."

"Beni istiyor musun? "

"Evet! .. Bir anne çocuğunu istemez mi? O ne biçim söz? "

"İşte ben de bunu duymak istiyordum! Burada kalıyorum! "demiş.

İşte bu kadar basit... İnsanlar, sevgi ve ilgiyi buldukları yerde kalırlar."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0047

Onur Bilge

0048 - SEVDA

Onur BİLGE

Masa örtüsünü çimlerin üzerine serdik. Karpuz, kavun, domates, biber, salatalık, beyaz peynir, yeşil zeytin; neler aldıysak, yıkadık, ortaya koyduk. Bir sürü meyve suyu, ayran, süt... Ne kadar çok ekmek almışız! Savaş mı çıkacaktı? Kıtık mı vardı? Pastalar, börekler... Bir de ekmek arası İskender kebabı almıştık, beş porsiyon, bölüşecektik. "Ne olacak bu kadar yiyecek? Kim yiyecek bunları?" derken, hepsini temizledik! Nasıl yendiğine hayret ettik! Açık hava, oyun... İnsan yalnızken yiyemez de kalabalıkla, ne olursa olsun yeniyordu. Bir de baktım ki o kadar yiyecek içecek bittiği gibi ekmeklerden de eser kalmamış!

"Ne bu ya? Hepsini sildiniz süpürdünüz! Allah manda şifalıyı versin!" dedi, Işıl.

Kimse cevap vermedi. Delidir, ne dese yeridir. Sağlıklı çocuklar, tabi ki yiyecekler. Sakinleştiricilerle, uyuşturucularla yaşamıyorlar.

Aramıza en son katılan Zekeriya idi. Bir ara zamanın akımına kapılmış, çabuk toparlamıştı kendisini ve şimdi huzur içindeydi. Bugün kız arkadaşı Emel'i de getirmişti. İkisi de birinci sınıfı bitirmek üzereydi. Eylülle birkaç dersleri kalmıştı. Zekeriya:

"Ne güzel bir arkadaş ortamı! Ne kadar eminiz, birbirimizden! Onların arasında kuşku içindeydim. Kimse kimseye güvenemiyor, casus olabilir diye herkes birbirine kuşkuyla bakıyordu. Burada arkadaşlık, dostluk, yardımlaşma ve paylaşma var. Birlikten dirlik doğmuş." dedi.

"Onca Vatan evladı bir sevda uğruna canlarını verdi. Ülkelerini çok sevenlerdi. 'Sağcı' dendi, 'solcu' dendi... Neticede insan eti yendi. Pırıl pırıl gençlerdi. Nedendi? Ne farkları vardı? Ne dendi? Kimisine Vatan haini, kimisine kahraman, şehit dendi. Suçlular, gaz verenler; canavarlar, bizi birbirimize düşman edenlerdi!" dedim. Orçun devam etti:

"Bir avuç genciz, onlardan biriyiz. Her birimiz farklı görüşlerdeki kişileriz. Sıkılı bir yumruk gibi birbirimize bağlı, çelik bilinçli gençleriz. Vatan ve ona ait ne varsa, bize ait ve kutsal birer emanettir."

"Bazıları, doğru gibi gösterilen yolda ziyan etti, bazıları erken uyanarak farkı fark etti ve yanlışı terk etti. Adaletti, hukuktu, haktı... Zaman aktı, siyasiler baktı... Nehirler aktı, kanlar aktı, seçenler seçilenler baktı... Sonra yatak değiştirdi, eğrildi büğürdü; dağlara, ovalara yayıldı, bir kısmı da tersine akmaya çalıştı... İşler karıştı. Yağma Hasan Baba'nın böreği! .. Sızıntılar İsviçre'ye aktı... İnsanlar baktı... Sadece baktı... Fakat bizim gibi gençleri de vardı, bu Yurdun. Adına komünist, faşist, kısaca anarşist; her ne dendiye ve her nedendiye, adını siz koyun!" dedim.

Biz birlikteydik, birdik. İnanmadık, kanmadık, yanmadık. Siyasetçileri vardı, ne yazık ki bu Yurdun... İşleri güçleri aldatmaca, sandık... Birileri vardı hep perde arkasında, suflörlük eden, aslında peşinde oyun. Oyun üstüne oyun... "İstemem, sol cebime koyun!" Oy, oy, oy! .. Oy anam oy! .. Sandık mandık...

Bir zamana kadar bir şeyler olur, olacak, oluverecek sandık. Kaldık, kalakaldık! .. Milletçe aldatıldık, kısa bir süre biz de aldandık ama tez uyandık! .. Beklemekten bıktık usandık; herkesi, her şeyi bir kenara attık. Bazıları uykudaydı hâlâ, biz sadece kendimize inandık. Farklıydık, erken uyananın horoz olup öttüğü zamanda, tam maşa yapılıp, kullanılacağımız anda...

Bir gün bir yer gösterildi, bir mutluluk diyarı... Şayet ödenirse bedel, kişi aşabilirse, derin mi derin olan o yarı ve geçebilirse yaratılanlardan, unutulabilirse dünyayı, dünyalıları; O, onun yâri olurdu ve mutluluk yolu da yarı... Yarısı da kurallardı işte!

İşsizlik ordusunun fethettiği zamanlarıydı Yurdun; yurttaşın işi zordu, avucundaki kordu, nasıl da kordu adama güçsüzlük! Güç, paraydı! Parayı kazanmak güçtü! Birilerinin iki dudağı arasındaydı; işin, ekmeğin aşın... Yaşın kaç olursa olsun, iliklenmeliydi düğmeler, eller öpülmeli, beller bükülmeliydi, eğilmeliydi başın; sessizce ve gizlice içine akmalıydı yaşın. Ne yaparsan yap, ne olursan ol, buydu halin ve ne kadar dokundu ama asla okunmadı arzuhalin! ..

Kötüydü, çok kötüydü durum! Bildiğim tek şey vardı, teselli olduğum, tüm yaratılanlara bu koskoca dünyaya dair; her şey kabrin kapısına kadardı.

Bunu idrak ettiğim andan itibaren, maddeye, olaylara, hâsılı dünyaya bakış açım değişti. Alaya alırdım her şeyi. Ne durumda ve nasıl olursam olayım, başarabiliyordum; sıkıntıdan kurtulmayı, yakalayabilmeyi sevinci, mutluluğu ve neşeyi.

Hep hüzün hep acı değil mi her sevda? Sevdamızın adı ne olursa olsun, hatta acı birer lokma değil miydi hayat, ciddiye alındığında? Beklentiler değil miydi kıvrandıran bizi? Umut ederek güzellikleri ve bir şeyler bekledikçe dünyadan, dertler sıralanmıyor muydu dizi dizi? İhtiyaçlar sonsuzdu, tatmin edilemezdi, hani? O zaman, elde edilemeyecek tutkularımızın peşinde, dolap beygiri gibi takılarak çarkına düzenin, deliler gibi koşarak, gözü bağlı, beden ve ruh sağlığımızı kaybetmek ve bir şeyler kazanmak aldatmacasıyla, koca bir hayatı tüketmek nedendi?

Ateş vardı, kan vardı, her şey vardı sevdanın içinde. Sevgi, önüne geçilemez bir duygu. Engel olunamaz... Bunun önüne geçilmiyor ama sonunda helak olmak da vardı.

Bunalım çağı çocuklarıydık. Ülkedeki sorunlardan, yokluklardan, kuyruklardan, enflasyondan, artan işsizlikten, azalan yakınlıktan, çoğalan sevgisizlikten ve kimsesizlikten sarılmıştık birbirimize. Bir dünya kurmuştuk, kurtarılmış bir bölge, içinde huzur duyabilmek için, mutlu olabilme umuduyla, kendimize. Belki aldanmaydı, aldatmaca; sanaldı, yalandı belki ama bizim hayatımızdı. Beraberliklerimizde mutluyduk, çünkü çoğumuz yalnızdı, yapayalnızdı. Beraberken yaşadığımız, bu en güzel çağımız, göklerimizdeki en parlak yıldızdı.

Sevgiydi, hepsi hepsi buydu, istediğimiz... Sevmek arzusuyla doluydu içimiz. Aramızda bir hasret çeken, bir de ayrılık ateşiyle yanan vardı.

"Ben sevdim, o beni üç yıl boyunca nasıl sevdi ki memleketine döner dönmez, on gün içinde ayrılık kararı verebildi? Ben ona o bana sevgi ve saygı duyduk. Her şeyden önce dostluk biz... Nasıl oldu da böyle oluverdi, evlenme arifesinde? Ne yaparsa yapsın, ne olursa olsun, sevda ateşi sönmüyor! Ruhumdaki huzursuzluk da bundan..." diyordu, Halit. Akif:

"Ben de her gün on altı sayfa mektup yazıyorum. Bazen deli rüzgâr oluyor, bazen lodos... Hırçın, duygusal yazıyorum." diyordu.

"Ben ressamım. Fotoğraf büyütürüm, resim yaparım. İşsiz değilim aslında. Memur, amir değilim henüz ama boş gezen biri de değilim. Acaba ailesine söyledi de onlar da

kızlarına beni layık mı görmediler? Nasıl canım sıkılmasın? ”

“Çok güzel resimler yapıyorsun. Nasıl olsa okulun bitti ve bir işe gireceksin. Herkes meslek sahibi olabilir de sanatkâr olamaz. Belki ünlü bir sanatkâr değilsin henüz ama bu olamayacaksın demek değil.

Geçen ay, Ahmet Vefik Paşa Tiyatro binasında resim sergisini gezdiğimiz Çoban Ressam'ın tablolarını gördün. Kendine özgü bir yorumu var. Kırları, ovaları, koyunları, kuzuları resmetmiş. Sen daha realist tablolar yapıyorsun. Onun tablolarında koyunların ve kuzuların bacakları çok kalındı. Deftere eleştiri yazdım. Belki kuvvet sembolüydü, kalın olması... At resminde anlarım da koyunun kuzunun kuvvetli gösterilme nedenini anlayamadım. Bir de renkler bana çiğ geldi. Biraz da kompozisyonlar çocukça... Belki ilerde kendisini geliştirecek, ünlü bir ressam olacak. Neden sen de olamayasın?

Ne iş yaparlarsa yapsınlar, eğitim alanlar, almayanlardan mutlaka farklıdır. Aldıkları eğitim, hangi konuda olursa olsun, onları farklı hale getirir. Arada istisnalar da vardır. İstisnalar kaideyi bozmaz.” dedim.

“Define aklıma geldi de...” dedi Neşe. “O eğitim almamış. Orta ikiden terk... Buna rağmen kendisini yetiştirmiş.”

“Evet ama aramızda öyle, o.” dedim. “Başkalarının yanında sessiz kalmayı yeğlediği oluyor. Eğitim almış, kariyer yapmış birilerinin yanında konuşamıyor. Hiç dikkatinizi çekmedi mi? Hani geçen hafta bir emekli kaptan gelmişti yanına. Hani ev satın almak istiyordu, Çekirge'de... Kapı önünde tanışmışlar, oradan buradan konuşmuşlardı. Adam ne kadar çok yer gezmiş, ne kadar çok şey görmüş ve ne kadar bilgiliydi! Gezdiği gördüğü yerleri, yaşadıklarını anlattıkça hayran hayran dinlemişti.

Define, orada sandığını kapatmış, sadece dinlemiş, biraz da ezilmiş, büzülmüştü. İçten içe ne kadar eksik görmüştü kendisini ve ne kadar üzülmüştü, kim bilir? Bir ara ona dedi ki gözleri dolarak:

“Okusaydım, kaptan olmak isterdim. Denizler, okyanuslar dolaşırdım. İçimde ukde olarak kaldı; okuyamamışlığım, kaptan olamayışım, bir kere olsun para bulup da hiç olmazsa deniz aşırı yerlere gidemeyişim. O kadar istediğim halde, bahriyeli bile olamadım. Size nasıl imrendim! Açık denizler sevdamdı benim, karasevdam oldu! ”

Halinden memnun olmuş olsaydı, bize mutlaka okumamız gerektiğini empoze etmeye çalışır mıydı? ”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0048

Onur Bilge

0049 - BAY PİPO

Onur BİLGE

Define akşam bize telefon etmiş, geldiğini bildirmişti. Akşam yola çıkmışlar. Aradığında saat on bire geliyordu. Eksiğimiz tamamlanmıştı. Allah eksikliğini göstermesin, onsuz olmuyordu. Gittiğinden beri tadı tuzu yoktu Virane'nin.

Gece geç saatlere kadar olup bitenleri yazdığım halde, onu bir an önce görmek ve kimseler gelmeden baş başa konuşup dertleşivermek için sabahın köründe, kahvaltı bile etmeden evden çıktım. On dakika sürmeyen yolu hızla geçtim. Kapı henüz açık değildi. El şeklindeki kararmış pirinç kapı eliyle, altındaki pirinç parçasına kuvvetlice vurdum. Ne güzel metalik bir ses çıkarıyordu! "Tak tak tak! .." İçerden:

"Kim o? " diye bir ses geldi ve sağ üst taraftan bir pencere açıldı. Açılan pencerenin sesini duyunca başımı kaldırdım, yukarıya baktım. Duygu da sarkarak aşağıya baktı. Geleceğimden haberi olmadığı için:

"A, sen miydin? Sabah sabah bu gelen de kim acaba? " dedim, kendi kendime. Açayım, geliyorum, dur! " dedi.

Gıcırdayan ahşap merdivenlerden koşarcasına takır tukur indi, kapıyı açtı:

"Kahvaltı yapacağız. Mutfağa gel! " dedi.

O her sabah erkenden gelir, Ahmet ve dedeyle birlikte kahvaltı eder, sonra günlük işlerine koyulurlardı. Kız eli değince, yukarıya da eve benzemişti. Yurt haline gelebilmesi için sadece odalara yataklar konacaktı. Sayılı gün geçer, eylül de gelirdi. Fakir fakara çocukları bayram edeceklerdi. Hepimiz bu mutluluğu paylaşmaktaydık. Herkesin çorbada tuzu vardı. Kimimiz perde, kimimiz halı, kilim, kimimiz masa sandalye, dolap getirmiştik. Evlerimizde kullanmadığımız kap kacak, çatal kaşık, bıçak, tabak, çanak çömlek; ne varsa buradaydı.

Selma'ların evinde iki çelik nihale varmış. Birisini buraya getirmeye niyetlenmiş. Sonra unutmuş. O gün de annesi bazlama yapmış. Dört tanesini, soğumasın diye kat kat gazete kâğıdına sarıp, dedeye göndermiş. Bir de açtım baktım ki, sıcacık dört bazlama, altında da nihale...

"Bu ne? " dedim, şaşkınlıkla.

"Ne olacak. Buraya getireyim diye niyetlendim ya... Kendiliğinden gelmiş. Ben unutmuştum. Allah unutmaz. Öyle niyet ettim ya bir kere. Dergâh gibi oldu burası. Define erdi galiba." dedi.

Hatta dört köşe küçük fırın bile vardı. Büyüğünü aldığımız ve artık kullanmayacağımız için onu ben getirmiştik. Sabahları ekmekleri dilimliyorlar, orada kızartıyorlardı. Arada ben de onlarla kahvaltı ediyordum. Üçü de benim gibi kızarmış yağlı ekmeği çok seviyorlardı. Dede bazen yağ sürmüyor, özel kulplu kupasındaki az şekerli çayına bir kaşık yağ atıyor ve ekmekleri içine batırıp, yumuşatarak yiyordu. Bazen çok ekmeğin getiren oluyordu. Onları dilimleyip, peksimet yapıyorduk. Bir torbaya koyup, yukarıdaki çiviye asıyorduk. Acıkan gelip bir parça alıyor, yanında peynir ya da zeytinle açlığını bastırıyor, bazıları da sigara altı yapıyordu. Burada öyle bir olay vardı ki anlaşılır gibi değildi! Evde ne kadar ne yersek yiyelim, doyduğumuzu hissetmiyorduk, burada yarım peksimet, bir dilim ekmeğin yessek, karnımız doyuveriyordu. Yiyeceğimiz hiç eksik

olmuyor, kaç kişi yerse yesin, yetip arttığı için, mutfakta her zaman yiyecek bir şeyler oluyordu. Kim ne getirirse, bereketi içindeydi. Hızır eli değmiş gibi yendikçe artıyordu.

"Hoş geldin dedeciğim! Hah şöyle! Virane Virane'ye benzedi. Sensiz olmuyor! " dedim.

Geceki fırtınadan sonra sakinleşen gecenin sabahında, küf kokan asırlık ahşap evin tüm kapı ve pencerelerini açtım. Duygu, demlediği çayı masaya koyarken, Define:

"Duygu, geçen gün bir hanımla tanıştım. Liseler arası tiyatro yarışmasına katılmak için son sınıf öğrencilerini çalıştıran bir edebiyat öğretmeni... Prova yapmak için gürültüsüz, geniş bir yere ihtiyaçları olduğunu söyledi. Ben de size sormadan, bizim arka bahçeyi kullanmalarını önerdim. Sence bir sakıncası var mı? "

"Yok ama diğer ihtiyaçları için yukarıya çıkıp, evi kirletmelerini istemem."

"Tamam, o halde, geldiklerinde söylerim, kabul ederlerse burada çalışacaklar. Zaten üç beş prova yapacaklarmış. Ahmet, ya sence? "

_ "Ben, ne kadar çok gelen olursa, o kadar çok memnun oluyorum dede. Gelsinler, gelsinler! Çok gürültü olursa, biraz yavaş olmalarını söyleriz. Gerçi bu tür çalışmalarda olabildiğince rahat olmalılar ama mahalle arası burası. Yaparız bir şeyler. Hele bir gelsinler. Komşular idare eder. Seslenmezler. Severler bizi."

Sabahın ölgün ışıkları, serin ve nemli esintiyle miadını çoktan doldurmuş pencere pervazlarından süzülerek nazlı nazlı mutfak masasına düşünce, yüreğime bir ferahlık geldi. Hızlı hızlı geldiğim ve burada da sağa sola koşuşturduğum için terlemiştim.

Çay filizi ve bergamut aromalı sıcacık çay yudumları, sohbeti ısıtmaya başladı. Dedenin İstanbul'dan getirdiği bol susamlı, yanık tenli simitleri fırında tazelemişler, enlemesine ikiye kesip, arasına tereyağı sürmüşlerdi.

Artık bahçede, geceleri uzun demir ayaklı beyaz boyalı demir dolabına kilitledikleri bir televizyonları bile olmuştu. Akşamları herkes televizyondan ayrılıp gelmek istemediği için, mecburen almışlardı. Şimdi bahçede, gece Güne Bakış bitinceye kadar müşteri oluyordu.

Aslında bizimkiler sadece dizi ve film seyrediyorlardı. Bir de maçları... Yayın başlar başlamaz açıyorlar, kapanıncaya kadar açık tutuyorlardı. Tıngırdasın işte... Çok meraklıları vardı. Ekrandan bir saniye gözlerini ayırmayanlar, reklâmlara kadar imini cimini seyredenler... Yayın ya da cereyan kesilse, krizlere girenler vardı.

Bir defasında elektrik kesilmişti de filmin yarısında, Mahir yetişemediği için iskemleye çıkarak, gaz lambasını televizyonun üstüne koymuştu, çalışması için. Ne kadar gülmüş, üstüne ne espriler yapmıştık! Rüzgârlı havalarda çatıdaki anten dönüyor, aşağıda kıyamet kopuyordu. En uzunları Ahmet'ti. Onu çatıya dikmeye gönderiyorlardı. Hele maçlarda...

Duygu, bayanlarla ilgili programlarla ilgilenirdi biraz. Akşamları zaten eve yorgun argın gidiyordu. Söylediğine göre, sadece bazı dizi ve filmleri seyredebiliyor, bazılarının yarısında uyuyuveriyormuş. Define aksiyondan hoşlanırdı, gençler gibi. Gemici filmlerini gözler, siyah beyaz eski filmleri özlerdi.

Çocuklar on buçuğa doğru geleceklerdi. Okul kapandığından beri azalan öğrenci sayısı ve dede İstanbul'a gittiğinden beri başka yerlere gitmeyi tercih ettiğimiz için birkaç gündür sakin ve sessiz, kafasını dinlemekte olan bahçeye esaslı bir gürültü gelecekti.

"Acaba çevre veya müşteriler rahatsız olur mu?" diye sesli düşündü dede. "Yok, olmazlar. Zaten sabahtan pek kimse olmuyor bahçede. Çocuklar da daha serin yerlere gitmeyi tercih ediyorlar."

"Hem bir evde her şey olabilir. Misafir gelir, yaş günü olur, düğün olur, mevlit olur... Onlar da bahçelerine masalar atıp, mangallar yakıp, teyplerini sonuna kadar açılmıyorlar mı?" dedi Duygu. Ahmet:

"Rahatsız olurlarsa, "Alçak sesle lütfen..." diyebiliriz ama böyle olmamalı. Bu tür çalışmalarda çocuklar, baskı altında kalmamalı."

"Ellerine sağlık. Afiyet olsun!" diyerek sofradan kalktı, Define.

Gazetesini, piposunu, gözlüğünü ve çakmağını alıp, gıcırtilı tahta merdivenden sağ ayağını çekerek yavaş yavaş indi. Ben de beraber... Ellerindekileri ilk bahçe masasına bıraktı. Özel minderli sandalyesini getirdi. Aşağıda nereye oturacaksa, o sandalye onunla oraya gitmezse olmazdı. O haline gülümseyerek baktığını fark edince, açıklama yapmak ihtiyacını hissetti:

"Çok sert, o ahşap iskemleler. Nesli tükenenlerden, benim gibi. Sert yerde bir süre oturdum mu, belimi alıp kalkamıyorum. Kuyruk kemiğimin dayanılmaz ağrısından epey bir kurtulamıyorum. Miadını doldurmuş iskeletimdeki arızalardan biri de belimde... Sağ ayağımla bel kemiğimin arasından çelik bir tel çekiliyor sanki. 'Siyatik siniri' diyorlar."

Ahmet, sabahın köründe kalkmış, gece çıkan şiddetli rüzgârın marifetini ortadan kaldırmış, saksıların içlerini bile temizlemiş, masaların üstünü silmiş, galiba toz olmaması için masa örtülerini henüz sermemişti.

Define genelde, kapı önündeki tezgâhını rahatça gözetleyebilmek için, bahçe kapısının yanındaki ilk masada oturmayı tercih eder, hafifçe sokak kapısına doğru dönerdi. Arada göz ucuyla tezgâha bakar, birileri gelirse, kalkıp, ilgilenirdi. Her zamanki köşesine otururken, yerleşimindeki hareketler hep aynıydı; yakınmalarla söylenmeler farklı olabiliyordu.

Yine aynı ezberlenmiş hareketlerle geldi, içerden iskemlesini getirip koydu. Her zaman, gömleğinin cebinden sigara paketiyle çıkmak çıkarırdı. Bu defa, pantolonunun sağ cebinden tütün paketini çıkarıp, masanın üzerine, diğerlerinin yanına koydu ve kendini, atarcasına minderin yumuşaklığına bırakıverdi:

"Haydi, bacak! .." diyerek sağ dizini eliyle tutup, sol dizinin üzerine koydu ve şöyle bir kaykıldı.

Parası olduğu zamanlarda; iki paket tütün alır, en kalitesizini, bir kalite üstünü olan ithaliyle harmanlardı. Belli bir tava gelecek şekilde bir süre havalandırıp, biraz kendisini kandırmak, biraz da hava atmak için olsa gerek, yarısını kalitesizinin paketine koyup, ağzını sıkıca kapatarak odasında bir yere kaldırır, yarısını da kalitelisinin paketine doldurur, yanına alırdı.

Gömleğinin cebinden çıkarıp, silkeleyerek açtığı, sapları kopacakmış gibi sallanan gümüş rengi tel çerçeveli gözlüğünü heybetli burnunun ucuna yerleştirdi. İçi kurum bağlamış piposunu ters çevirip, masanın kenarına vurdu ve üfleyerek içindeki kalıntıları düşürdü, tekrar masaya bıraktı. Sol eliyle paketi alıp, sağ eliyle açtı ve burnuna götürüp, derin bir nefes çekerek kokladı. Merak ettim, ben de kokladım. Tütün, çiçek, şarap ve kakao kokusu karışımıydı. Tütünü şarapta bekletip, esanslarla kokulu hale getiriyorlarmış. Sol elinin işaret ve başparmaklarıyla tuttuğu piposuna, diğer parmaklarıyla tuttuğu paketten, sağ elinin üç parmağının ucuyla aldığı bir tutam tütünü, içine doldurdu. Sağ eliyle gömleğinin cebinden bir parmak boyunda, bir tarafı küt hale getirilmiş, bir metal çubuk çıkarıp, tütünleri piponun içine, sol elinin başparmağının da yardımıyla güzelce yerleştirdi. Çakmağı çaktı ve kalın kısmını sol avucuna aldığı pipoyu yavaşça sağa eğerek, tütünü ateşledi. Yanmayınca iki kez daha denedi. Nihayet yanmış olacak ki içimine ve biçimine göre keyifle kavradığı piponun ucunu dudaklarına götürdü. Zevkle çekmeye ve dumanını savurmaya başladı. Rutubetli bir baca kokusu yayıldı, ortalığa.

Üstü minik kara deliklerle kaplı, sert kılları dışarıya, kalın telli sık bıyıklarının üzerine sarkan o kocaman delikli, kemerli, sarkık ve zamanla ortama dayanıklı hale geldiği için bu dumana ve kokuya şikâyetsizce katlanan Karadenizli burnunu hazla kıpırdatmaya, iki tarafa oynatmaya başladı. Birkaç duman çektikten sonra pürdikkât kendisini seyrettiğimi fark edince, gözlüklerinin üstünden bakarak:

“Ne bakıyorsun kız? Hiç pipo içen bir adam görmedin mi? Önüne bak bakayım! ” dedi.

Keyfi yerindeydi. Çünkü ayak parmakları birbiriyle yarışircasına kıpırdamaktaydı. Hiç seslenmeden izlemeye devam ettim. Gözlüklerini düzeltti, gazetesini hışırdatarak açtı ve okumaya başladı. Açık havada olduğumuz halde etrafı kesif bir duman kaplamıştı. Yavaşça oradan uzaklaştım.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0049

Onur Bilge

0050 - HAYAT SAHNESİ

Onur BİLGE

Bulut bulut yükselen ve hava akımına göre yönünü tayin edip yol bulan kesif duman, bahçeden içeriye doğru yayılmaya başladı. Üst kattaki mutfağa kadar geldi. Ahmet alışverişe gitmişti. Ben, toplanan mutfak masasının üstünde, gece yazdığım notları gözden geçiriyordum. Duygu bulaşıkları yıkıyordu:

“Pipo ne kadar kötü bir duman çıkarıyor! Ta buraya geldi, kokusu. Dede sigara içse, daha iyi...” dedi.

“Ondan kaçtım, buraya da geldi. Ne kadar pis kokuyor! Rutubetli kurum kokusu gibi... Ev de soba borusu gibi içine çekiyor.” dedim.

Baktım ki açık penceren gelen güneş ışığında, duman mutfağa doğru ağıyor. Eğilip aşağıya doğru baktım. Dede, adeta bedenindeki tüm kasları serbest bırakmış, kemiklerini salıvermiş, sanki hava almak için değil de o ağır kokulu zehirli kesif dumanı çekmenin akıl almaz tadını çıkarmak için dışarıya çıkmıştı. Solunun üstüne attığı sağ ayağını keyifle sallayarak, ayak parmaklarını kıpırdatarak arada ucu kıvrılan gazetesini düzeltere düzeltere okuyordu.

Yan taraftan gelen şarkı sesine, yukarıdan musluk, bardak, tabak çatal sesleri karışıyordu. Çınar ağacında kuşlar cıvıldaşarak oynuyorlardı. İri taşlarla kaplı bahçe zemininde taşların arasından çıkan çimler yaşama ve büyüme çabasındaydılar. Koyu renkli enerjik dev karıncalar, çizdikleri hatlarla alanı parsellemişlerdi. Saksılardaki güllerin körpe, parlak yepyeni yaprakları, tomurcuklanıyor, serpiliyorlardı. Yakında rengârenk açma telaşıyla güzellik yarışmasına hazırlanıyorlardı.

Bahçe duvarında sakince bekleyen asırlık çamurlu taşların, çürüyerek kararmış, delik deşik, hastalıklı yüzlerinden yayılan yosunların memnuniyeti, gözlerinden okunuyor; aralarındaki kırmızı topraklardan çıkan otların hoşnutluğu, aheste aheste salınmalarından anlaşılıyordu. Duvar dipleri kırmızı çamurla örtülmüş yukarıdan akan sularla kızarmıştı.

Dibe yakın kesilen incir, hayata dönme mücadelesi veriyordu. Süpürge izlerine ara sıra yeni yapraklar düşüyordu. Musluğa bağlı hortum çöreklenip oturmuş, faraş arkasına yaslanmış, süpürge yan gelmiş yatıyordu.

Mavi zeminde gruplaşan beyaz bulutlar yavaş yavaş yol alıyor, şekilden şekle giriyordu.

İnsan bir kez sahne tozu yutmaya görsün, hayatında bir kerecik de olsa sahneye çıkan, tadını alır ve bırakmak istemez. Bazı sahne sanatçısı ana babaların çocukları da sahne köşelerinde oynayarak uyuyarak büyüdüklerinden o sihirli dünyadan kopmak istemedikleri için aynı mesleği seçtiklerini söylerler.

Dede, parasız kaldığı bir zamanda, o acayip fiziği nedeniyle tecrübeli bir tiyatrocu tarafından keşfedilerek, amatör bir çocuk tiyatrosu oyunuyla sahneye çıkmak zorunda kalmış.

O zamanlar, kocaman göbeğinin altındaki ince uzun çarpık çurpuk bacakları, kocaman yamuk yumuk dizleri; bacaklarının aksine kısıcık kalın kolları, kısa ve küt parmaklı küçücük tumbul elleriyle acayip bir vücudu varmış. Tonton yanakları, iki yana uçmuş kuşkanadı gibi fakat yarım, üstelik düşük kaşlarının altındaki minicik kısıcık, çipil

gözleriyle kömürlükten fare bakar gibi bakan, tepesinde dalga dalga uçuşan uzunca bembeyaz saçları ile gerçekten enteresan bir tipmiş.

Epey kilo vermiş. Kemik yapısı da değişecek değil ya sadece fazla yağları erimiş, o kadar. Şimdi ise kısa kesilmiş saçları ile eskiyip aşındığı ve iyice deforme olduğu için ağzından fırlayacakmışçasına hareket eden, yiyecek artıkları barındıran, araları kararmış, plastik gibi duran sapsarı takma dişleri, 'ş' özüllü konuşması, o geniş ve sevimli gülüşünü gölgelese de oldukça babacan bir görünümü var.

"Yeter artık Duygu! O kadar yorma kendini! Gel biraz aşağıya, dinlen! " diye yukarıya seslendi.

"Bitti bitti! Geliyorum! " dedi Duygu.

Pipo sefası bitmişti. Aşağıya indik, karşısına oturduk ve İstanbul'da neler yaptığını sorduk. Kısaca, ana hatlarıyla anlattı:

"Önce parayı verdiğini söyleyen halaya gittik. Güngörmüş, çile çekmiş, yaşlı, tipik İstanbul hanımefendisi... Orada sorun yoktu ama onun da desteğini almak istedik. Hep beraber evlerine gittik. Anne sessiz, konunun dışında kalmayı tercih eden bir hanım; baba, güçlü kişiliğiyle aileye hâkim bir adam... Yıllarca idari görevler almış, dirayetli bir ev erkeği... Çocuk, gerçekten de Nazan'ın dediği gibi pısrırığın biri. Babasına durumunu anlatmaktan aciz... Ya saygısından ya ezikliğinden, onun karşısında ağzını açamıyor. Baktım, derdini anlatamayacak, iş bana düştü:

"Ne yapıyorsun sen? Bu çocuklar evlenecek. Ortada ıslak bir kilim var. Herkes bir ucundan tutup kaldıracak! Öyle kenara çekilmek olmaz! Bu benim çocuğum mu? Kim baş tutacak? Kim kol kanat gelecek bunlara? Bir yuva kurulacak. Hepiniz, üstünüze düşen görevi yapacaksınız! Buna mecbursunuz! " dedim.

"Levent'in babası, gerçekten o para ile kendisine araba mı almış? " diye sordum.

"Evet. Kendi parası da varmış, halanın verdiği paranın üzerine on bin lira daha ekleyerek bir araba almış. Fakat şimdi kalan parası ile destek olacak. Ayriyeten kredi çekecek. Bir şeyler yapacak. O kadar kişinin içinde söz verdi. Halayla beraber gittik ya yanına, parayı kendi ihtiyacına harcadığı ortaya çıkınca, ablasından utandı. Arabanın sahibi Ercan, Levent, bir yabancı olarak ben, eş, ablası... Bu kadar kişinin karşısında mahcup oldu. Sözünde durmazsa tekrar geleceğimizi söyleyerek işi sağlama aldım. Nikâh muamelelerini başlatacağımızı söyledim. Kabul etti. Bir aya kalmaz, nikâh olur." dedi.

Yalnızken, uzadıkça uzayan zaman, beraberken ne de çabuk geçiverir. Sohbet, zamanı bir dikişte içiverir!

"Ah yaşlılık! Bir türlü rahat vermez insana! Birkaç bardak çay içmeye gör! " diye söylenerek, masaya tutuna tutuna ayağa kalkıp, lavaboya doğru yürüdü.

Döndüğünde, İstanbul'da nerelere gittiğini anlattı. İskelede balık ekmek yemiş, İnci'de profiterol... Eski oturdukları semte, Ümraniye'ye gitmiş:

"Çok değişmiş. Yalnız gitseydim, bulmakta güçlük çekebilirdim. O kadar çok bina yapılmış ki semt, özelliğini kaybetmiş. Hiç beğenmedim. Beton yığını! Fakat bazı kişileri

gördüm, aşağı yukarı benim yaşlarımda... Yüzlerine, tanıdık olabilirler düşüncesiyle baktım, göz göze geldiğimizde sanki gülümseyecek gibi olduk birbirimize. Yabancı değillerdi ama kimlerdi? Aradan çok zaman geçti. Yaşlandık, şeklimiz, şemalimiz değişti. Ben bile tanıyamıyorum, aynaya baktığım zaman kendimi. Yüzüm bile bana yabancı...

Evimiz yıkılalı çok olmuş olsa gerek. Çünkü yerindeki apartman bile harap olmuş. Sanki hiç taşraya çıkmamıştım. Oralarda bir yerlerde yaşıyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Bir yerlere yerleşmek, geri gelmemek istemedim, bir ara. Sonra burayı, buradaki düzenimizi, sizleri düşündüm. Bir anlık bir istekti o. Ne de olsa yârimdi İstanbul. İçinde üç canım vardı. Bir de hatıralarım...

Büyük oğlum üniversiteyi bitirmiş. İngilizce Öğretmeni olmuş. Askere gitmiş. Askerlik Şubesi'ne gittim. Adını verdim, kendi nüfus cüzdanımı uzattım ve şimdi nerede olduğunu sordum. Önce bana bilgi vermelerinin yasak olduğunu söylediler ama bir baba olarak gözlerimin yaşardığını, boynumun büküldüğünü gördüler ve bir tanesi dayanamadı, oturup beklememi söyledi. Arşive gitti. Oradaki dosyaları alt üst etmiş.

Epey bir zaman sonra geldi ve onun önce Edirne'ye gönderildiğini, şimdi de dört aydır Balıkesir'de yedek subay olarak askerliğini yapmakta olduğunu söyledi. Adresini verdi. Bir ara gider miyim, gitmez miyim? Bu zamana kadar ne onlar aradı sordu, ne de ben onları aradım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Belki önce ona mektup yazarım. Ara ısınır, ziyaretine giderim. Belki de o gelir. İlk adımı atmak bana düşer. Fakat bu nasıl olacak, onu zaman gösterecek. Her şey bir şeye, bir şeylere bağlı... Bütün olayların senaryoları yazılmış ve biz birer tiyatro oyuncusu gibi zamana takılı olarak rollerimizi oynamaktayız.

Nereden nereye... Kaç yılın üzerine, sebep halk etti, beni oralara sürükledi. Hiç aklımın ucundan bile geçmezken, durduk yerden, apar topar İstanbul'a gitmek gerekti. O vesile ile oğlumun adresini, izini buldum. Aileden uzakta olduğu için onunla irtibat kurmam daha kolay ve rahat olacak. Gidersem, ziyaretçisini olduğunu söyleyecekler ve mutlaka kimin geldiğini merak ederek görüşmeye gelecek. O anda neler hissedecek, neler düşünecek, neler diyecek, nasıl davranacak, bilmiyorum. İhtimalleri tasavvur ettiğim zaman biraz sakıncalı buluyorum.

Her birimiz, hayat sahnesinde sanat icra ediyoruz. Hayatımın bu anına kadar beni oradan oraya gönderen ve o kadar işi yaptıran Allah, mutlaka bizim nasıl ve nerede buluşacağımızı da yazmıştır. Ya da bu buluşma gerçekleşmeyecektir. Her şeyi zaman gösterecek. Yaşayacağız ve göreceğiz.'

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0050

Onur Bilge

0051 - TATLI CADİ

Onur BİLGE

Bazı geceler, sabaha kadar oturup, günlük olayları yazıyorum. Özellikle de bu yaz aylarında... Gündüz arkadaşlarımızla, sıcağın kaçma çabasında... Geceler, doğal olarak daha serin, sessiz ve alabildiğine benim.

Bu zamana kadar bütünüyle okumaya yöneldiğim için artık yazma zamanının geldiğini hissederek, yaşadıklarımı, duygu ve düşüncelerimi kaydetme çabasıydım. Hayatımın ilginç zaman dilimlerini sabitlemeye çalışıyorum. Yaşadığım kayda değer günleri, geriye dönerek yaşamam mümkün değil. Onları yazarak anlatmak demek, sonra okumak, istediğim kadar, her okuduğumda tekrar yaşamak demek.

Ben, mutlu olan, mutlu olmayı bilen kişilerden sayılırım. Bazı akşamlar moralsizliğim üzerimde olursa erken yatıyorum. Yoksa genelde geç yatmaktayım. Geceler, kendimle baş başa kaldığım saatler. Biraz da toplumun olumsuzluklarından kaçış diyebilirim. Bazen kuruntu yapmaktayım ama yaşamak, gerçekten çok güzel! Gecelere sığınmak, belki bir yerde kendinden kaçış. Ancak onlar en sakin, en dingin saatlerim.

Sabahtan beri, Define'nin sakin bir anını kollamaktayım. Yazdıklarım hakkında onun da fikrini almak istiyorum. Bu gece yazdığım denememi mutfakta son bir kere daha okudum ve onu, görebildiğim hatalarından arındırmaya çalıştım. Belki göremediklerim de vardır. Ben kendi gözümü göremem. Onu başkaları görür. Ben de onlarınkini... "Müslümanlar, birbirlerini yıkayan temizleyen eller gibidir." diye bir hadis okumuştum.

Define, oğlunu ve yıllardan sonra gerçekleşmesi muhtemel karşılaşmayı düşünmeye başlamış olacak ki sözü biter bitmez, gözlerini bahçenin ta dibindeki bir yere dikip, dalgın, kırgın, hüzünlü, yani olumsuz bir ruh haline büründü. Hem konuyu değiştirmek, hem de bahçe sakinken yazdıklarım hakkında fikrini almak için:

"Dedeciğim, sana dün gece yazdıklarımı okumak istiyorum. Beni dinleyebilir misin? Dört beş sayfa kadar... Hızlı okuyacağım. Çok sürmez. Bakalım, beğenecek misin? " dedim, ümitle gülümseyerek.

"Oku bakalım, başımın belası! Düşünmeme bile fırsat vermiyorsun. Şöyle doya doya üzölmeye bile hakkım yok, senin yanında! Cadı! Tatlı cadı! Sementa, oku! "

"Yani beş dakikanı bana ayıramıyorsun değil mi dede? Aşk olsun! Düşünmek serbest, üzölmek yasak! Kaşının karardığını görmeyeyim! Oğlun mu? O gelinceye kadar biz varız. Önüne düştüğünde göreceksin, saçının ne renk olduğunu. Olasılıkları hesaplamaya kalkma, başaramayacaksın. "Allah'ın dediği olur! " diyen sen değil misin? Ne mutlu sana! Sağlık haberlerini aldın. Okulunu bitirmiş, Vatani görevini yapmaya gitmiş. Sayılı gün, gelir geçer. İftihar etsene! Asker ocağı gibi emin bir yerde, daha ne? Sana kötü şeyler düşünmek ve üzölmek yasak! Şimdi beni dinle ve bana akıl ver. Tamam mı? "

"Her aklımı sana vereyim de akılsız mı kalayım? Hem akıllar pazara çıkmış, yine herkes kendi aklını satın almış. Ah akılsız kafam! Bende akıl var mı ki sana vereyim? Aklım olsaydı, bu durumda mı olurdu? Ben hatayı başta yaptım, kızım. O sınava girmemekle, öğrenim hayatıma son vermekle yaptım! Şimdi belki de bir deniz subayıydım. Askerlerim etrafımda pır dönmekte... Belki bir kaptandım, açık denizlere açılan. Emrimde el pençe divan mürettebatım... Renkli bir hayatım olurdu, her şeyden önce. Buralarda pinekleyip durmazdım. Ne Nesrin başkasına giderdi, ne Nevin terk

ederdi. Oğlum bile yanıma desturla gelirdi. Ya, işte böyle! "

"Hani asla geriye bakmayacaktık? Hani günü yaşayacaktık? Hani 'keşke'lerimiz olmayacaktı? Keşkeler isyan demektir; olacak olan olur, ölecek olan ölür, bunu kimse engelleyemezdi; hani her işte bir hayır vardı? Bunları diyen, sen değil miydin? Mutluluk reçetende vitamindi ya bunlar, şimdi bu karamsarlık neden? Sadece oğlun yok senin. Oğulların, kızların var. Hem de sayamayacağın kadar çok! Allah korusun, sana bir şey olsa, onlar duyuncaya kadar biz koşup geleceğiz. Onlar mı yakın, biz mi? Biz daha önemliyiz, senin için ve biz seni en az öz evlatların kadar seviyoruz! "

"Ben de sizi... Doğru söylüyorsun ya... Hasret nedir, bilir misin sen? Özlemek, yanmak... Yangın nedir? Orman yangını? Döne döne, dolam dolam yanmak ne demek?

"Allah sabır versin! Kolay değil tabi ama her şeyin bir miadı var. Vakit zaman gelince, "Ol! " emri inince, her şey olur. Dua edeceğimiz, güzellikler için ve umudu taptaze tutmak için sulamaya devam edeceğiz. Umut, fakirin gıdası, ekmeği, aşısı... Yeter ki Allah istesin, yeşertir en sert kayayı, taşı! A, bak aklıma ne geldi! Kemer'e giderken sağ tarafta kayalar var ya onların minicik yarıklarına çam kozalağı tohumları düşmüş; zamanla ağaç olup, kayaları çatlatmış, yarmış! Kayalardan yemyeşil çamlar fıskırmış! Allah'ın hayret edilecek, çeşit çeşit işleri var! Dedeciğim, o kaya ne denli sertse, o küçücük tohum tanesi o kadar aciz, güçsüz ve çimlendiğinde köksü uzantıları, nakış ipliği kadar, son derece cılızken, ona orada hayat ve güç veren nasıl bir Kadir- i Mutlak? Nasıl bir Hâlık? Bu nasıl zanaat? Ya o efsanevi güzellik? Ya o tohuma dökülen sanat? Nasıl bir güç ki o, güçsüzü alıp kaldırıyor ve ona, kayaları yaracak güç yüklüyor! "

"Onun akıl almaz işleri vardır ya! Firavun'un sarayını, küçücük karıncalara yıktırır, Ebabil'lerle Ebrehe'nin ordusunu bozguna uğratar, Nemrut'un hakkından gelmesi için bir sivrisinek görevlendirir... Saymakla biter mi? "

"Atomun içine ordu doldurmuş, dede! Bir ordunun yapacağı işi gözle görülmez en küçük parçaya yaptırıyor! Düşündükçe hayretler içinde kalıyorum! "

"Sen mi ben mi? Nasıl dayandığımı sanıyorsun, o kadar çileye? Onca sıkıntıya nasıl katlandım, bu zamana kadar nasıl dayandım? 'Allah', hep 'Allah' diye diye... İlle Allah! İllallah! Lâ İlâhe İllallah! "

"İşte o kadar, dede! Onu bulan kimi arar? Onunla olan kimi hatırına getirebilir? Öyle değil mi? "

"Kişiye Allah yeter! Haydi oku bakalım! Yine yaptın yapacağını, konuyu Sevgili'ye getirdin, kederi bitirdin! İyi ki varsın! İyi ki yakınımdasın! Haydi oku bakalım! Şimdi seni dinleyebilirim."

"Sonuna kadar dinle yalnız. Hatalarımı bu kalemle şuraya yaz. Okuyup bitirdiğimde bana birer birer söyle. Tamam mı? "

"Tamam. Haydi bakalım, başla! Dikkatle dinliyorum."

"Allah bazı şeyleri yapmamız için bize yetenekler vermiş. Sadece neyi, nasıl yapacağımızı düşünmemiz gerek. Kimseye zararı olmayan, kendimize ve topluma yararlı olacak her şeyi yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Yazmak da bunlardan biri..."

Herkeste bir takım yetenekler vardır. Belki zanaatkâr, belki sanatçı olabilirler. Belki de yaratılışları, sporcu olmaya yatkındır. Güzel sanatların herhangi bir dalında başarılı eserler ortaya koyabilecekken, bunların hiç birini yapmayı denemedilerse herhangi bir dalında yeteneklerinin olduğundan dahi habersizdirler.

Bir öğretmen çocuğu oluşum, ailemdeki okumaya düşkünlük, küçükten beri, ayırım yapmadan elime geçeni okuyuşum, çok küçükken başlayan şiir merakım, kompozisyon yazmadaki başarım, lisedeyken edebiyatta okul birincisi oluşum, yazma merakımı kamçılıdı. Ortaokula başladığımdan beri günlük tutmaktaydım ama oraya sadece olayları kaydetmekteydim. Olay anındaki duygu ve düşüncelerimi aktarmayı gereksiz görmekteydim.

Epey şiir yazmış, beş altı şiir defteri yakmıştım. Bursa'ya geldiğimde, yeni bir şiir defteri almış, ciddi bir şekilde yazmaya başlamıştım. Şiir yazmadaki kurallar, bir süre sonra kalemimin özgürlük alanını daraltmaya başladı. Artık özgürce yazma zamanı gelmişti. Ara sıra şiirlerimi yazdığım kâğıt parçalarına bazı olayları yazarken olay yerini, o andaki ruhi durumumu, başkalarının tepkilerini de kaydetmeye başlamıştım. Şimdi ise sadece şiir ve notlar değil yazdıklarım. Fark ettirmeden azalan ömrümden, hızla ellerimden kayan zamandan, kısacası; yaşandıkça yok olup giden hayatımdan kurtarabildiklerim... Onları, küçük küçük bölümler halinde yakalamayı, ölümsüzleştirmeyi, yani geçmişimi canlı tutmayı başarabilirsem, ne mutlu bana! Çocuklarımla, torunlarımla belki de pek çok insanın okuyabileceği öykülere sahip olacağım.

Öyle çok kazanmak, servetler yığmak için deliler gibi çalışmayı düşünmüyorum. Hayatımı, nasıl olsa dünyada kalacak şeylere kavuşmak için bonkörce harcamayacağım. Yaşamımı idame ettirecek kadar bir dünyalık bana yeter. Yatım yerine tadım olsun. Apartmanlar dikmek yerine, sevgi gökdelenleri dikmek isterim. Uzayıp, atmosferi delecek kadar büyük sevgiler...

Yazmam demek, kendimle, hiç bir kısıtlama olmadan, bütünüyle rahat konuşmam demek... Gündüz yaşadıklarımı, gece bir daha yaşamak gibi bir şey, olayları kaleme almak... Onları hatırlamak ve kayda değer olanların her karesini ölümsüzleştirmek, akıp giden zamandan bir şeyler çalabilmek demek. An be an eksilen ömürden hayat dilimlerini kurtarabilmek...

Olaylar esnasında beraber olduklarımızın dışındaki kişileri de yanımıza davet etmek, olayı onlara da seyrettirmek ve aynı hazzı onların da yaşamalarını sağlamak... Tartışmalarımıza, onları da katmak... Fikirlerimizi aktarmak ve o konularda neler düşündüklerini sormak ama asla ne düşündükleri öğrenememek... Sohbetlerimize dâhil etmek, fakat seslerini işitememek... İşte böyle bir şey, yazmak ve başkalarının da okuması için yayımlamak...

Şimdilik çalاکalem yazıyorum ve bir yerlerde hata yapıp yapmadığımdan emin olmak için yazdıklarımı dönüp dönüp dikkatle okuyorum. Yazdıklarımın içinde beğenmediklerim olsa da onları yırtıp yok etmiyorum.. Tekrar ele alıp, daha güzel bir şekilde yazmak gayesiyle, ayrı bir yerde biriktiriyorum.

Gündüzleri, fırsat bulduğum zamanlarda, tasavvufi eserler okuyorum. Evliya hayatlarını, çerez kabiliinden, büyük bir zevkle okuyorum. Yüce sevgilerin, yüce gönüllerde doğduğunu, büyüdüğünü görüyorum. O gönüller, hiç bir zaman kurumayan güzellik kaynağıdır. Hayatıma geçirebildiğim öğütleri bana bambaşka mutluluk kapıları

açıyor ve beni bilmediğim diyarlara götürüp, tatmadığım zevkleri tattırıyor. O nedenle, onlara ait sözleri, kalın, ciltli ve deri kaplı bir deftere kaydediyorum.

Arkadaşlarımın da gönülleri ve sevgileri yüce... Çağımız insanının çoğunluğu bedensel yaşamakta, maddi zevk ve eğlenceler peşinde koşmakta. Mânâyı yaşamak, gözlerin görmediği, ellerin değmediği, apayrı bir âlemde, adeta cennet hayatı yaşamaktır. Böyle bir dünyanın büyüüne kapılanlar, ne olursa olsun, bir daha maddeye dönüş yapmazlar.

Mecnun'un sevgisini, Yunus'un sevgisini ölçmek için kıstas var mı? Biri kula, diğeri Allah'a dönük sevgiler gibi görünseler de ikisi de Allah Aşkıyla yanan, yüce ve eşsiz kişiler... Bence bize verilen ömrü böyle sevgilerle yaşamak gerekir.

Artık, on sekiz bin âlemi bir atom çekirdeğinde görmekteyim. Albert Einstein, evrenin sınırlarını hesap etmeye çalışmış, onun akli dahi aciz kalmıştı. Sadece evreni düşünüyor, yaratılışını ve yapısını öğrenmeye çalışıyorum. Fakat henüz pek bir şey bildiğimi sanmıyorum. Bir noktaya kadar bilimle çözülebilir gibi görünse de belli bir noktadan sonra evrenin sırrını çözmek ve sınırlarını hesaplamak bir tarafa, tasavvur etmek dahi mümkün değil. Ancak bize izin verildiği kadarını öğrenme hakkımız ve yetkimiz var.

Tasavvuf felsefesine göre her kulda Allah'tan bir cevher vardır. Ben de o cevheri bulup çıkarmaya çalışmaktayım. Allah'ı tıpkı Yunus gibi, insanları Mecnun gibi seviyorum. Kimi seversem, aslında Allah'ı seviyorum. O'nu bulduğumu, bildiğimi sanıyorum ama aslında hâlâ yolun başında ve yana yakıla aramaktayım. Bilmek, sadece varlığından haberdar olmak değildir. İdrak etmek demektir. Kim anlayabilir? Hangi akla sığar, Kâinat'a sığmayan? Yalnızca sevgisini hissedebiliyorum, yüreğimde. Adını duyunca ürperiyor, Allah Aşkının dile geldiği methiye ve ilahileri dinlerken, gözlerimin yaşarmasına engel olamıyorum. Yunus gibi severken; sevgisine, yarattığı kulların sevgisini de ilave ediyorum."

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0051

Onur Bilge

0052 - UMuT

Onur BİLGE

Denemede söz ettiğim konuların kritiğini yaparken kapı çalındı. Duygu açtı. Gelen, Halit'ti. Oldukça sıkıntılıydı. Yüzü gözü kıpkırmızıydı. Yaklaşınca dikkatle baktım, sol yanağı ve alnında, kaşlarının hemen üstünde çok sayıda sivilce çıkmıştı. Bunlar dün yoktu. Bir gecede, birdenbire ortaya çıkmışlardı. Sağ yanağında, kulağına yakın yerde de birkaç tane çıkmıştı. Selamlaştık, masamıza oturdu. Göz kapakları şişmişti, elleri titriyordu:

"Ne oldu hemen bir gecede sana? Yüzündekiler alerji mi? " diye sordum.

"Sanmıyorum. Dokunacak bir şey yemedim. Sıkıntıdan..." dedi.

"Of! Bu kadar büyütme! Nasipse olur, değilse olmaz. Biraz sabret, bekle bakalım. Kaçmıyor ya! Bulunur bir kolayı. Kendini harap edince ne değişecek? Giden geri mi gelecek? "

"Ben ne yaptığımı biliyor muyum? Elimde mi üzülmemek? "

Define, tezgâhını dışarıya koymak için kalkınca, Halit de kalktı. Ucundan tutup, yardım etti. Malzemeleri de üzerine dizdiler. Prova için çocuklar gelecekti. Orada oturup çalışmayacaktı daha ama yine de ekmek kapısını açık tutmak istiyor olmalıydı. Yerlerine otururlarken Define:

"Nasipse gelir; Hint'ten, Yemen'den; nasip değilse, ne gelir elden? " dedi.

Konuyu kapatmak ister gibiydi. Halit ise anlatmak, içindekilerin hepsini dışarıya atıp, bir nebze de olsa rahatlamak istiyordu. Sabah erkenden gelmesinden ve sıkıntılı hallerinden bu anlaşılıyordu. Konuyu değiştirmek için:

"Benim resmim ne oldu, Halit. Ne zaman yapacaksın? "

"İlhami geldiğinde..."

"Esin gelince olmaz mı? İlhami'yi ne yapacaksın? Esin gelsin sana, yer tutucu olarak. Olmaz mı? "

"Ben sana 'Ayşe' diyorum. Sen bana 'Esin' diyorsun."

"Sen bize bir şeyler mi anlatmaya çalışıyorsun? Ne oldu? Anlat madem. Aradı mı? "

"Hayır. Ben aradım. Evden değil. Postaneden... Uzun uzun konuştum."

"O halde rahatlamış olmalısın. Sıkıntın neden? "

"Aklımdan geçenlerin hepsini söyleyemedim. Dilim başka dedi, içim başka diyordu da ondan. Dışım tevekküldeydi, içim isyanda! "

"Neden? Ruhundaki huzursuzluk neden? İsyan neden? Kime? Farkında olmadan şahsa isyan ederken, farklı yere varırsa, hiç düşündün mü? "

"Arkadaşım, sorma! Ben üzüntüsüz ortam ve huzur arıyorum, sen beni bendeki gerçeğin, hüznün ortasına götürüyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun, bilmiyorum ama

canın sağ olsun! "

"Cerahatli bir çıban olgunlaştığında, iyileşebilmesi için can acıtsa da sıkılarak özü çıkarılır, içindeki iltihap dışarıya akıtılır. Zor da olsa, iyileşebilmek için buna katlanmalısın. Kapatmaya çalıştım, olmadı. O zaman deşeceğim ki anlatacaksın. Anlat, anlat da açıl! Özel kısımları sende kalsın. Sadece bilmemizi arzu ettiklerini söyle! "

"Ona dedim ki telefonda, ağlamaya başladığında:

"Boşuna kendini zorlama, ağlama! Veda etmeden git, gideceksen! Mecbur değilsin, üç yıl boyunca gözümü ayırmadan baktığım, bakmaya kıyamadığım, doyamadığım gözlerinden yaşlar akıtma. Beni teselli etmeye çalışmaya da mecbur değilsin. Ya açıklama yap, doğru dürüst; anlat ne olduğunu, neden böyle bir karar aldığını ya da hiçbir şey söylemeden git, gideceksen! Kendini üzme. Bana gelince, beni bana bırak. Asla düşünme! Unut! " İçimden dediklerim tamamen farklı şeylerdi:

"Zannetme ki her şey bitti, sevgili. Zannetme ki o kadar kolay bitebilir. Mutlaka bir gün güneş bambaşka bir parıltıyla, mutluluk ışıkları yayarak doğacak ufukumuzdan, tüm ihtişamıyla. Bambaşka ısınacak topraklar, tohumlar sevinçle çatlayacak, yapraklar inadına taptaze, yemyeşil... Sevda denince biz geleceğiz akla. Dağlardaki kayalara yazılacak adlarımız. Aşkımızın destanı yazılacak. Ülke sınırlarını aşacak sevdamız. Her şeyin bittiğini sanan herkes şaşıp kalacak! Sen de dâhil olmak üzere...

Varsın kalles olsun zaman. Oyunun bu sahnesi böyle kapansın. Akşamında olalım bu dönemin, gözleri yaşlı, yüzleri ağlamaklı... Kapkaranlık geceler beklemekte olsun bizi, bir süreliğine. Yalnızca, ölesiye inandığım bir umut var ki içimde, ona kimse dokunmasın!

Sensizlik olmayacak senden bana düşecek olan pay. Kay bakalım rayından, kolaysa kaderinden kaçmak, rota değiştirmek, başkasına gitmek, elinden geliyorsa, kay!

Yorulduğum, geceler boyu düşünmekten. Yıllardır peşinde koşmaktan. Beklemekten usandım. Üzülecek halim kalmadı artık. Bir son vermem lazım can pahasına, can havliyle atağa geçmek...

İnsan, umudunu yitirdiğinde yiter. Biter bu sıkıntılar, gün gelir biter. Ayrılık biten toprakta vuslat da biter. Yolumuz uzun, ela gözlü yâr. Zannetme ki buraya kadar! Suya yazmadık biz aşkımızı, yitik şehirlerle beraber yitmedik. Bir milim uzağa itmedik sevgiliyi ve bir milim öteye gitmedik. Adını unutturmadan adımları unutamazsın. Sensizliğin çıldırtan boşluğunda kıvrandığım zamanlarda, üç yılı Ahı Dağlarına dolayıp, gittin. Öyle bir gidiş gittin ki bittim! ..

Sana "Zalim! .." demek vardı. Sıralamak sonra, akla ne gelirse, arkasından... Fakat Seni Yoluma Çıkaran'ın bir bildiği vardı elbette. Seni senden değil, Seni Yaratan'dan diliyorum ve biliyorum ki kaderde varsa, kimse engelleyemez ve hiçbir güç, olacak olana "Olma! " diyemez!

Çorak Topraklara Su Veren'dir O, Sararan Ekini Yeşertendir O! Nehirler tersine akarsa ancak o zaman vazgeçerim senden, bunu iyi bil! Kar kan kırmızı yağarsa ve yağmurlar aşağıdan göklere... Belki o zaman...

Ey, Çölün Ortasına Nehir Uzatan! Yıldızsız Gecede Yolu Bulduran, Daim Emreyleyen, Her An Buyuran! Saçının teline esir ettiysen beni, kudretini göster! Bir sebep halk et!

Kalbim laf anlamıyor dede. İlle de Ayşe! Bak, koy elini, bak, nasıl deli gibi çarpıyor! Kulağını daya da dinle, bak ne diyor? Bu nasıl bir heyecan ki hiç bitmiyor dede? Ne önüne geçilmez bir duygu seli bu? Onun beni sevdiğine inanmışım bir kere. Bir şey söyle şu anarşiste! Bende bu organ oldukça ve yandıkça iflah olmam imkânsız. Mantığım doğruyu gösteriyor, bu tamamen aksi istikameti işaret ediyor.

Diyor ki bana: "Kalk Sivas'a git, dikil kızın babasının önüne! De ki: "Bu kız bana üç yıl boyunca ümit verdi. Benimle gezdi tozdu, sonra da yozdu. Bu nasıl iş? "

Yakayı paçayı yırtsam, çöllere mi düşsem, Mecnun gibi? Aşk için canımı veririm, hiç düşünmeden! .. Ben onu unutmak için sevmedim. Nasıl çekilir bu acı? Nasıl dayanırım ben? Onun kalbi yok mu? Bu meret sadece bende mi var? Üç senelik mutluluğu beraber yaşadıkten sonra, tek başıma mı çekeceğim, ayrılığın acısını? Bu ateşte bir ben mi yanacağım? Onun umuru duymayacak mı?

Tüm hücrelerim acıyor dede. Bütün vücudum ıstırap içinde, ruhum sıkılıyor, kahroluyorum! Birbirlerine sarılıp gezen bir çift görmeyeyim, burnumun direği sızlıyor.

Aklımı oynatacağım bu gidişle! Bunalımdayım. Yavaş yavaş çöküyorum. Yediğimin içtiğimin tadı kalmadı. Sadece sizin yanınızda biraz nefes alabiliyorum. Tam okulum bitmişken, bir iş bulup çalışmaya başlayacakken, evlenmemize çok az bir zaman kalmışken, bu neden böyle oldu? Bir anlam veremiyorum. Hayat bağlarım kopuyor. İntihar mı edeyim, dede? Ne yapayım? Sen bana bir akıl ver!

Herkes gülüyor, eğleniyor. Hayat, benim dışında yaşanıyor. Günler geçmeye devam ediyor, bense yerimde sayıyorum. Amacım vardı. Hayata asılıyordum. Okulum bitecekti, onun için olanca gücümle çalıştım. Evlenecektik, bir evimiz olacaktı, bir düzenimiz, başkaları gibi... Her gün onu yurda bırakmayacaktım. Hiç ayrılmayacaktık birbirimizden. Gece gündüz beraber olacaktık. Şimdi burada yapayalnız kalakaldım ben.

Bana bir şeyler söyle. Yoksa "Haydi Abbas, vakit tamam! " diyerek çekip gideyim mi bu dünyadan? Delirmenin ya da intiharın eşiğindeyim."

"Gördün mü bak neler varmış içinde? İçine atarsan ruh sağlığın bozulur. Arkadaş, ne gün için var? Anlat, bağır çağır, konuş... İçine atma! Hem dede bir çare düşünür ona. Biliyor musun? İstanbul'dan sevinçli haberlerle döndü. Levent'in babasının hakkından gelmiş! Ayşe'nin babasıyla da görüşür. Öyle değil mi dede? "

"Senin için dünyanın bir ucundan, bir ucuna giderim, evlat! Alırız ifadesini. Gider, kızla konuşuruz. Sonra da babasıyla... Bakalım neymiş derdi? Merak etme. Ne olursa olsun, o içindeki güzelliği, umudunu kaybetme! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0052

Onur Bilge

0053 - ÜÇ ÖĞÜT

Onur BİLGE

Beklenen öğrenciler, nihayet öğretmenleri ve koordinatörleri ile geldiler. Hızlıca tanışma faslından sonra hemen bir toplantı yaptılar. Rollerini ezberleyemeyenler mazeret beyan ettiler. Üniversite giriş sınavı nedeniyle yeteri kadar çalışmadıklarını söylediler. Bazıları ezberlediklerini söylediler ama kendilerine güvenleri olmadığından yakındılar. Öğretmenleri onlara kızdı. Yüzünü ekşiterek, surat asarak tavır koydu. Biraz da sert çıktı. Çocukları iyice örseledi. Moralleri bozuldu. Cesaretleri kırıldı. Dönüp, koordinatörden özür diledi. Gerçekten çok mahcuptu. Esmer olmasına rağmen yanaklarının kızardığı fark ediliyordu. Hırsını alamadı, epey bir söylendi durdu.

Sanki üzerine vazifeymiş gibi Define kalktı, konferans verircesine çocuklara tiyatro hakkında bir şeyler anlatmaya başladı. Hızını alamadı, oyunculuk hayatından kesitler anlattı. Zannettim ki tüm tiyatro hayatını anlatacak. Oysa onların zamanları kısıtlıydı. Yetmezmiş gibi bir de rollerini nasıl daha kolay ezberleyecekleri konusunda bir nutuk çekti. Üstüne üstlük, yaptıkları işte nasıl başarılı olabilecekleri konusunda da öğretiyeye geçti. Belki artık bitmiştir diye düşünmeye başlamıştım ki birçok taktik verdi.

Onun gençlerle iletişimi çok kuvvetliydi. Yumuşak, tatlı bir ses tonuyla onları okşarcasına konuşuyor, kendisini anında sevdirmeyi başarıyordu. Onun için arada ona 'büyücü' diyordum. İnsanlara söz büyüsü yapıyordu. Doğuştan şair ruhlu bir adamdı. İstanbul ağzıyla konuşuyordu. Türk dili için kabul edilen ağızdı bu. Etkisini hemen gösteriveriyordu.

Define, kibar bir İstanbulluydu. Konuşmasını duyan, onu en az lise mezunu zannederdi. Fakat yıllarca esnafılık ve işçilik yaptığı için esnaf ağzıyla konuştuğu da oluyordu.

Prova için gelen koordinatöre falan aldırılmamış, onun da öğretmenin de önüne geçivermişti. Ben olayları uzaktan izlemekteydim. İstanbul Devlet Tiyatrosu oyuncularından olan Kenan Bey, yıllardır bu işin içindeydi. Öğrenimini almış, senelerce sahnede pişmişti. Dede, okumadan âlim, yazmadan kâtip, işin başına geçivermiş, yönetimi eline alivermişti. Kenan Bey, olgun bir beyefendiydi. Kenara çekildi ve sadece baktı. Fakat o bakışta neler yoktu ki!

Orada öğretmenleri ve koordinatörleri varken, çocukları motive etmek amacıyla da olsa, onların önüne geçmesi ne kadar doğrudu? İnsanlar ne kadar ne bilirlerse bilsinler, kendilerini bilmedikleri zaman hiçbir şey değildirler. O anda ilk defa Define'yi kınadım. O, belki iyi niyetle müdahale etmişti, belki de aşağılık duygusu, onu kendini göstermeye itmişti. Ne olduysa oldu ama bence hiç de iyi olmadı.

Öğrenciler ne düşüneceklerdi? Öğretmenlerinin ne kadar zamandır uğraşıp da başaramadığını, bir adam çıkmış, bir anda başarıvermiş mi olacaktı? Öğretmenleri bu işten zaten hiç anlamıyor muydu? Koordinatör de gereksizdi ve bir işe yaramadığı halde öylesine mi gelip gidiyordu?

Herkes ayaktaydı. Define de başlarına dikilmiş, jestlerle, mimiklerle, heyecandan kendisini kaybetmiş halde anlatıyordu da anlatıyordu. Bu konuşma uzadıkça, hiç bitmeyeceğini sanmaya başladım. Diğerlerine fark ettirmeden el kol hareketleriyle bana bakmasını sağlamak için çırpındım, içim içimi yedi ama bir türlü bakmak bilmiyordu. Belki de gözü ilişiyor da anlamazlıktan geliyordu.

Öğretmen hanım, koordinatörle göz göze geliyor, başını önüne eğiyor, diğeri ise aldırış

etmiyor veya hoş görüyor, güya ilgisiz tavırlarla bahçeyi seyrediyordu. Herkes için ne sıkıcı bir durumdu! Sonunda, nutkun uzayacağını anlamış olacaklar ki kenara birer sandalye çekip, iliştiler. Define:

"Bu kadar büyütmenize gerek yok. Suflörle devam edeceksiniz zaten. Yeter ki oyuna kendiniz verin, canlandırdığınız kişi olmaya çalışın! Fakat bana söz verin, hepiniz tiradınızı ezberlemiş olarak geleceksiniz. Tamam mı? Hiçbir şey için vakit geç değil. Daha üç gün var. Üç koca gün! Bu kadar zamanda neler olur! Fakat siz önce yapmak isteyin ve kendinize güvenin! " dedi.

Dede, işi daha da ileriye götürerek, başladı çocuklara tiyatro geçmişini övünerek anlatmaya:

"Çocuklar, ben yıllarca bu işi yaptım. Gezmediğim yer, gitmediğim okul kalmadı. Bu işin genel koordinatörlüğünü yaptım ben. Hayatında sahneye çıkmamış çocuklara tiyatro yaptırdım. Bu iş, azim ve kararlılıkla olur. Rollerinize adapte olmalısınız. Gerçek hüviyetlerinizi unutup, oyundaki kimliğinize bürünmelisiniz. Bu ancak bu şekilde mümkündür." dedi.

Kenan Bey sabrediyor, susuyordu. Onun yerinde başka birisi olsaydı:

"Konuş bakalım! Anlat! Daha neler diyeceksin? Nasıl bir tiyatro geçmişin var senin? Hangi profesyonellerle, nerelerde, hangi oyunları sahnelediniz? Kaç oyun hazırladın, hayatın boyunca? Kaç başarıya imza attın? " derdi ama o bunları dercesine kaşlarını kaldırarak kulak kesildi. Gülümsemedi ama kızgın ya da yenik de değildi.

Eğitim alanla almayanın farklarından birisi de bu muydu? Ukalalık neydi? Bilgelik neydi, bilgicilik neydi? Aklıma, küçükken annemin verdiği öğütler geldi. Bunları unutmamam için masal halinde anlatmıştı.

Eski zamanlarda, bir memleket varmış. O yıl millet kıtlıktan kırılıyormuş. Açlıktan, ormanlardaki ağaçların diplerini kazarak ağaçların köklerini çıkarır, yumuşak kısımlarını yiyerek nefislerini körlerlermiş. Orada bir bölge varmış, bolluk içinde... Her türlü meyve, sebze; yiyecekler, içecekler, ne gerekirse varmış ve bol dökümmüş hem de. Yalnız oraya gitmeye kimsenin cesareti yokmuş. Çünkü tek geçit varmış, onu da gece gündüz bir dev beklermiş. Uyku tünek bilmezmiş. Biraz uyuklayacak olsa, bir gözünü kapatır, bir gözünü açık bırakırmış. Kimseye geçit vermezmiş.

Çocuklar, yaşlılar, hastalar, acizler, kimsesizler açlıktan kırılırken, arada bir yiğit çıkar, silahlarını kuşanır, o geçide gider, devin karşısına dikilir, içeriye girebilmek için izin istermiş. Dev ise ona sorular sorar, hoşuna giden cevapları alamazsa, onu yermiş. Oraya giden, bir daha geri dönememiş. Günlerden bir gün, herkesin ümidinin bittiği yerde bir delikanlı ortaya çıkmış ve:

"Ben o bölgeye gireceğim! Ne olursa olsun bunu başaracağım! " demiş, ailesinin ve çevresinin tüm yalvarmalarına aldırmış etmeden giyinmiş kuşanmış, silahlanmış ve ardında gözü yaşlı birçok kişi bırakarak yola çıkmış.

Aradan kısa bir süre geçmiş. Delikanlı, arkasında kırk katır yükü yiyeceklerle geri dönmüş. Halk sevinçten çıldırmış! Gelenleri torbalardan, çuvalardan, sepetlerden seleden boşaltırken bir taraftan da ona hayretler içinde sorular yöneltmeye başlamışlar:

"Bunu nasıl başardın? " "Neler oldu, anlatsana! " "Ne yaptın deve? " "Onu öldürdün mü? " "Nasıl oldu bu iş? "

"Anlatacağım. Hele siz bir işinizi halledin! Getirdiklerimi eşit olarak paylaşın. Önce bir sofralarınızı kurun, karınlarınızı doyurun, sonra meydana toplanın, anlatayım." demiş.

Bütün bunlar yapıp, herkes merakla meydana toplandığında anlatmaya başlamış:

"Geçide vardığımda, onu orada, boylu boyunca yola yatmış, bir gözü açık, bir gözü kapalı olarak uyuklar buldum. Fırsat bu fırsat, geçivereyim dedim, hemen diğer gözünü de açtı ve yeri göğü çınlatan bir sesle:

"Gel bakayım buraya! " dedi.

"Ah! Gitmeyeyim de ne yapayım? Tahminine göre, onun bir adımı benim yirmi adımım kadardı. Onun bu kadar büyük olabileceği hiç aklıma gelmemişti ama olan oldu, bir kere! Kurtuluşum yoktu! Tıpış tıpış yanına yaklaştım." Gök gürler gibi:

"İns misin cin misin? Nerden gelir nereye gidersin? " diye sordu. Korkumdan kekeleyerek ve heyecandan kısılan sesimle, sivrisinek gibi vızıldadım:

"Ben cin falan değilim. Sıradan bir âdemoğluyum. Kıtılıktan kırılan ülkemden geldim. Duydum ki burada bolluk varmış, biraz yiyecek isteyecektim."

"Öyledir. Burada, herkese yetecek kadar her türlü yiyecek, içecek, giyecek vardır ama içeriye girmek öyle kolay değildir."

"Şartları nedir? " diyebilirdim.

"Sorduğum sorulara cevap ver! Benim arzu ettiğim cevapları verirsen, buradan geçersin, yoksa seni de yerim, diğerleri gibi! " diye gürledi, ağız sulanarak. Ödüm patladı ama korktuğumu belli etmemek için olanca gücümü ve tüm cesaretimi toplayarak haykırdım:

"Peki, sor bakalım! "

Ötelerde, çiçekler arasında gezinen bir genç kıızı, eliyle işaret ederek yanına çağırdı. O da kendisi gibi iriyarıydı. Bana onu işaret ederek:

"Söyle bakalım, bu kız bana layık mı? Güzel mi değil mi? " diye sordu.

O kız, onun cinsindendi. Bizim güzellik ölçülerimize göre çok çirkindi. Desem ki:

"Saygıdeğer dev hazretleri, bu kız zat-ı âlilerinize layık birisi olamaz." Belki ona âşıktı. Sorunun beklenen cevabı bu değildi. Aksini söylesem de:

"Sen bana böyle çirkin bir kıızı mı layık görüyorsun, ha? " diye kızıp, beni öldürecekti.

Kısa bir süre düşündükten sonra, Allah'a sığınarak:

"Gönül kimi severse güzel odur, efendim! " diyebilirdim.

Yeri göğü sarsan bir kahkahayla memnuniyetini bildirdi ve bana:

"Aferin! İlk soruyu bildin! Şimdi de söyle bakalım, ben bu kızla kavga etmeye başlasam, ya da onu öpmeye kalksam ne yaparsın?" diyerek gözlerimin içine öyle bir bakış baktı ki kalbimin durduğunu sandım!

"Üzerime vazife olmayan işe karışmam, efendim. Karar sizin, o olay ikinizin arasında, beni ilgilendirmez." dedim.

"Hah! .." dedi, yedi "Hah! .." sesi de arka arkaya çevredeki dağlardan geldi!

"Şimdi de söyle bakalım! Bu kızı sana emanet etsem, gitsem, ne dersin?"

"Anacığım derdi ki bana: "Babana bile güvenme! Karını kimseye emanet etme! ' Bizde adettir. At, avrat, silah; bu üçü kimseye emanet edilmez! Sen beni nereden tanıyorsun ki? İnsanoğlu çiğ süt emmiştir. Bana da güvenme!" dedim ama artık ne olursa olsun, umurumda değildi. İçimden diyordum ki: "Ölsem de kurtulsam bari bir an önce! .."

"Aferin sana! İmtihan bitti! Haydi bakalım gir içeriye, kırk katır al ve onlara istediğin kadar yiyecek yükle! Ha, istediğin zaman gel, ihtiyacın kadar yine al git! Tamam mı?" dedi.

Anladım ki annem bana üç öğüt vermek istiyor. Bunlardan ilki; gönül kimi severse, güzel odur. İkincisi; üzerine vazife olmayan işe karışma! Sonuncusu da; kimseye güvenme!

Ben bu düşünceler içindeyken Define coşmuş da coşmuş:

"Ben ne genel koordinatörler gördüm! Dört ayda dört tanesini kovdum! Bir işe yaradığı yoktu, boyuna para alıyordu, bizim hakkımızı ona yediriyorlardı!" diye öfkeyle bağırmaya başlamıştı. Ne söylediğini kulakları duymuyordu. O benim; akrabam, babam, dedem, kan bağımlı olan birisi değildi ama onun namına nasıl utandığımı anlatamam!

Kenan Bey'e baktım, sezdirmeden. Bu sözler onda, başından aşağıya boşalan birer kova sıcak ve soğuk su etkisi yapmışa benziyordu. O kadar sabırla beklemiş, mutlaka yaşına ve cehaletine vererek, hoşgörüsüyle karşılamış, seslenmemiş, tepki vermemiş, hiç bir şey belli etmemeye çalışmıştı ama şimdi artık iş şirazesinden çıkmıştı ve kaşları çatılmış, suratı asılmış, sarışın olduğu için yüzü pancar gibi kızarmıştı. Hemen kalkıp gitse, lafı üzerine almış olacak, herkesin yanında iyice acze düşecekti. Define belki de onun da hakkından geldiği için zaferini ilan edecek, muzaffer bir komutan edasıyla yerine oturacaktı. Galiba bunları düşünmüş olacak ki bir süre daha bekledikten sonra bahçeyi terk etmek üzere yavaşça kalktı, kimseye veda etmeden kapıya doğru yürüdü. Öğretmen hemen fark ederek, uğurlamak bahanesiyle yerinden kalktı, heyecanla onu teskin edecek bir şeyler söyledi. Onların geldiği tarafta oturmakta olduğum için bazılarını net olarak duydum. Define'nin duyması imkânsızdı. Frenleri tutmaz olmuştu. Kendi söylediklerini duyduğu bile şüpheliydi. Duysaydı kendisini toparlaması gerekirdi. Hale Hanım, son derece üzgün:

"Lütfen Kenan Bey... Ona aldırmayın siz. Yaşlılık işte! Kötü niyetli değil ama cahil bir adamcağız. Güya bize iyilik ediyor. Her şeyi mahvetti! Siz olmazsanız, ben bu işin hakkından gelemem. Öğretmenlik başka, oyunculuk başka... Zaten zaman az kaldı.

Oyun kalır. Yarışmadan çekiliriz. Yapabileceğim bir şey yok. Onu susturamam ki! Saygı diye bir şey öğretmişler bize..." dedi alelacele. Gerisini duyamadım.

Tiyatrocular, anlatmak istediklerini; jestleriyle, mimikleriyle, tavırlarıyla; hâsılı vücut diliyle anlatıyorlardı. Konuşurken de duyması gereken ve gerekmeyenlere göre ses tonlarını o kadar profesyonelce ayarlıyorlardı ki Kenan Bey'in sadece dudaklarının kıpırdadığını fark edebildim, sesi bana gelmedi.

Öğretmenler ise altmış kişilik sınıflarda, uyuklayan öğrencileri ayıltmak için olsa gerek, bağıra çağıra ders anlatmaya alışık olduklarından, alçak sesle konuşmalar dahi sözlerini gizlemeyi beceremiyorlardı. Belki tiyatro eğitimi almış olsaydı; sözü, ağzının içinde gevelemeyi, anlaşılmasını istemediği sözleri söylerken, dudak okumayı dahi engelleyebilmek gayesiyle, dudaklarını dahi kıpırdatmadan konuşmayı başarabilirdi. Kenan Bey ise sesi duyulduğu zamanda dahi, söylediklerinin anlaşılabilirliğini yok etmek için sözcükleri son derece ustalıkla söylemeyi biliyordu.

Sokak kapısına yaklaştıkça sesleri yükseldiğinde, öğretmen hanımın defalarca özür dilediğini duydum ama koordinatörün sesini işittiğim halde, ne dediğini anlayamadım.

Onlar uzaklaşmışken hemen kalktım, Define'nin karşısına geçip, sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle:

"Dedeciğim, lütfen gel artık! Onları kendi hallerine bırak! Çocukların yarım saatlerini aldın! " demesem, nefes almadan, bir yarım saat daha konuşabilirdi.

İyi ki kendine geldi de sözünü noktalayarak yerine oturdu! Aksi halde prova yapılamayacaktı. Zaten yine bölük pörçük yapıldı. Fakat söz büyüsü yapmıştı. Çocuklar muma dönmüş, özgüvenlerini kazanmış, ellerinden gelenin en iyisini yapmaya başlamış, hatta provanın sonunda, öğretmenlerinden övgüler bile almışlardı.

Reklâmın iyisi kötüsü olmazdı. Define, kendisini o kadar methetmişti ki bazılarının gözünden düşerken, liseli çocukların gözünde yücelmişti. Prova esnasında, rolünü bitirenler, masasına gelip, onu hayranlıkla seyrederek, tiyatro ve başarılı olmak konusunda sorular soruyor, ünlü bir aktörle tanışmış olmanın mutluluğunu ve ayrıcalığını hissediyorlardı. Kim bilir buradan ayrılınca annelerine babalarına, diğer arkadaşlarına nasıl hava atacaklardı! Hem şair, hem tiyatro sanatçısı, hem de genel koordinatörleri kovacak kadar büyük bir adamla tanışmışlardı.

Çocuklar, böyle bir şahsiyetle oturup konuşmak için sıraya geçmişlerdi. İşi biten, onun karşısında oturanların omuzlarına yükleniyor, dedeye sorular soruyor, akıl danışıyordu. Dede de ayak ayaküstüne atmış, piposunu büyük bir özgüvenle, paşalar gibi tüttüre tüttüre hepsine lâf yetiştiriyor, kabara kabara akıl veriyor, akli sıra büyüyor da büyüyordu.

Evlât hasreti, onu ne hale getirmişti! Gençleri gördü mü bir yapışıyordu yakalarına, bırakmak bilmiyordu. Zaman zaman ondan kuşkulandırdığımı söylesem, yalan olur. Yaşlılara pek yüz vermiyor, hep gençlerle ilgileniyordu ya ilk zamanlarda onu sapık falan zannetmişim de elimden geldiği kadar mesafeli kalmış, tedbirle yaklaşmışım. Bütün davranışlarını izlemiş, her hareketini büyüteç altına almışım. Söylediklerini harfi harfine aklıma yazıyor, sonra üzerinde akıl yürüyordum. Anlayabildiğim; sadece evlât hasretiyle dolu olduğu ve gençlere o nedenle aşırı ilgi duyuyordu. O nedenle bizi şımartıyor, o kadar ağır şakalarımızı gülerek karşılıyordu.

Hale Hanım, çocuğun birine para verdi; kuru pasta, börek, simit ve peynir almaya gönderdi. Ahmet, çayın demlenme vaktini provanın bitimine göre ayarlamıştı. Öğle yemeğini o şekilde geçtirdik.

Burası öyle bir mekândı ki kim ne getirdiyse, kişi sayısına bölünüyor ve paylaşılıyordu. Artanlar, bir sonraki sefere, yeni gelenlerle birleştiriliyor, tekrar paylaşılıyordu. Yiyecek asla bitmiyor, herkes doyuyor, mutlaka artıyordu. Açık havada ise, her şey yenilip bitiyor, hiç bir şey artmıyordu. Bereket, yenen yerdedir derlerdi de inanamazdım. Burası Mevlana'nın dergâhı gibiydi.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0053

Onur Bilge

0054 - KAvGA

Onur BİLGE

Virane'nin sakin zamanlarından birisi, yaz sıcağında kavrulan bir öğle sonu, tam dokuz kişiyiz. Üç masaya dağılmışız. Dede ile beraber, Işıl'ın malum sorunlarını yok etme çabası içindeyiz. Hava sıcaklığının da tesiriyle sıkıntılı bir hali var. Oflayıp puflamakta... Onun hayata sıkıca tutunabilmesi için desteğe gereksinimi var. Yeterli dinginliği yakalayabilse, bunu sağlayacak kişiyi kazanabilir ama bir ânı bir ânını tutmuyor. Aldığı ilaçlar, önce sakinleştiriyor, sersemletiyor, sonra anlamsız bir heyecan ve sıkıntı içinde bırakıyormuş. O duruma geldiğinde, yere göğe sığamaz oluyor. Ona hem çok acıyoruz hem de katlanamaz oluyoruz.

Bu arada, Halit, Ayşe'nin aşkıyla yanadursun, Nazan'la Levent'in nikâh işlemleri başlatıldı. Kâğıtlar askıya çıktı. On beş güne nikâhları var. Nikâh muameleleri sırasında Levent, Nazan'ın gerçek yaşını öğrenince çok fena bozulmuş. Aralarında büyük bir kavga olmuş. Her şeyin bitim noktasına geldiklerinde soluğu Virane'de aldılar. Her ikisi de hırsından burnundan soluyordu! Ter içindeydiler. Kaşları çatık, yüzleri karanlık, durumları hiç de iç açıcı değildi. Nazan süklüm püklümdü. Yarım yamalak bir selamlaşmadan sonra, birer sandalye çekip oturur oturmaz, özel görüşme istemeden, Levent hemen konuya girdi. Heyecanına, asabiyetine, gözlerini ve burun deliklerini açışına bakılırsa, isyan halindeydi. Birdenbire içini boşaltmak istiyor olmalıydı:

"Nasıl olur, dede? Bu kız bana bugün yalan söylese, ben bununla nasıl yola çıkacağım? Ben de zannediyorum ki benden bir yaş küçük... Şimdi ben buna abla mı diyeceğim? Evliliğimiz boyunca bana tahakküm mü edecek, büyük olduğu için? Bir ailede erkek büyük olmaz mı? Beni neden kandırdı? Böyle sır olur mu? Bu tür bir sırra benim saygım olur mu? "

"Daha söylememiş miydin, Nazan? Neden? Ben sana ne demiştim? "

"Aramızın bozulmasından korktum ve yalan söylediğim için çok utandım da ondan, dedeciğim."

"Şimdi daha mı iyi oldu? Sen söylemeliydin. Senden duymalıydı ve ne olacaksa biz İstanbul'a gitmeden olmalıydı. Madem sözümü dinlemeyecektin, bana neden danıştın? Bildiğinizi yapacaksanız, bundan sonra beni boşuna yormayın! "

"Özür dilerim, dedeciğim. Levent'ten de özür diledim. Bu yalan ona özel söylenmiş bir yalan değil. O zamanki durumda söyleme gereği hissetmiştim. Çevremde, insan psikolojisinden anlamayan, ruhsuz ve şımarık kişiler vardı. Bir genç kız olarak aşağılanmaya dayanamazdım. Mecburdum. Sonra da söyleyemedim. Daha başlangıçta beni yalancı olarak damgalanmasından çekindim. O zaman, ilişkimiz başlamadan bitecekti."

"Levent, sen de izam etme! İnsanlar yirmi yaşını geçtiler mi büyük küçük ayırımı kalmaz. Sadece yetişkin birer ferttirler. Nazan'ın yaşı kimseyi ilgilendirmez. Fiziğini müziğini beğendin mi, beğendin. Tamamdır. Eskiden, kızları karşıdan bile göstermezlermiş. Düşün; evleniyorsun, duvağını kaldırmadan bilemiyorsun nasıl bir kızla evlendiğini! Senin namına başkaları görmüş, beğenmiş. Huyu suyu nasıldır, hiç bilmiyorsun. Geçinebilir misin, geçinemez misin? Bir kazan yemeğe, rasgele bir kaşık daldırıp, ağzına sokacaksın; ne çıkarsa, bahtına!

Peygamber Efendimiz, akranları küçük yaşlarda evlendiği halde, yirmi beş yaşına kadar

evlenmedi. Daha önce evlilik yapmış olan Hazreti Hatice Annemiz kırk yaşındayken evlendiler. Aralarında tam on beş yaş fark vardı. Ne olmuş, senden birkaç yaş büyükse? Sünnettir, evladım. O, evlilikleriyle örneklemeler yaptı. Eşlerimiz çok küçük de olabilir, çok büyük de...”

“Ama dede... Erkeğin yaşça daha büyük olması gerekmez mi evliliklerde? ” diye kıkır kıkır güldü, Işıl.

“Karıştırma sen de oradan! Ne biçim kızsın sen ya? Biz burada arabulalım diye çalışıyoruz. Yangını söndürelim diye... Sen de körükle geliyorsun. Bir de benzin dök üstüne de tam olsun! ”

“İnsanlar anlaşabildikten sonra hiçbir şeyin önemi olmamalı. Biz gayet iyi anlaşıyoruz. Ne alakası var yaşla başla? Ne kızlar var, yaşları küçük ama koca kadın gibiler. Benim tipim minyon... Elim yüzüm de düzgün. Beğenen beğenmiş. Sen kendini beğendirmeye bak.” dedi Nazan, o hırsıyla.

“Ama ben senin gibi kart küçük değilim.”

“Gerçek yaşının ne olduğunu bilmiyorum ama sen benden büyük görünüyorsun. Belki de büyüksün. Hem zaten okul değiştirmişsin. Mutlaka büyüksündür.”

“Ben senin gibi yaşımdan utanacak sap salak değilim. Günü gününe yazılmışım, yaşım da gerçek yaşım... Sizi köylerde, iki yaş geç yazdırırlar nüfusa. Babalarınız ne zaman şehre inerse, o zaman... Oğlanları da geç askere gitsin, o zamana kadar tarlada çalışsın diye en az iki yıl geç yazdırırlar. Sonra da kızları küçük yaşta satarlar, inekler gibi... Sana başlık parası da vermez bunlar. Alsınlar yeter! Alsınlar, başlarına belayı! Hah hah ha! ”

“Boyun uzun, aklın kısa... Bodur tavuk, daim piliç... Sen kendine bak! Otuzuna gelmeden çökersin sen! Bir avuç koca karı olursun, yabancılar gibi... Bir Allah'ın kulu arkadaşlık teklif etmiyor sana, şerrinden! ..”

“Senden güzelim ya ona bak! Kiskandın değil mi? Hem senden de küçüğüm. Yalancı değilim, en azından! Kendini ‘çitir’ diye yutturdun değil mi çocuğa? Sen otuzuna geldiğinde, fıstıklara bakacak o! Onu da düşündün mü? Onu elinde tutamazsın. Evliliğin süresince kiskançlıktan çatlayacaksın! Oh! Nasıl da çıktı yalanın! Yalancının mumu yatsıya kadar yanar! Hah hah hay! ..”

“Şimdi kalkarsam, saçını başını yolarım senin! Ağzını topla! Kiskanç! Evde kalmış! Yüzüne bakan yok, kötü bir ruhun var senin! Herkese sataşıyorsun. Hepimize bulaşıyorsun! Seni idare etmekten bıktık, ya! Dede, atsana bu deliyi aramızdan! ”

“Yakışıyor mu size? İki münevver bayan... Allah Allah! Bu ne yahu? Başka işiniz yok mu sizin? Durduk yerden kavga çıkardınız. O onu yer, bu bunu yer... Dağda kurt dalaşır, gelir bana bulaşır! Kavga yasak burada! .. Son kez söylüyorum!

Zıt fikirlerde olabilirsiniz, o anda herhangi bir nedenle birbirinize çok kızmış olabilirsiniz. Biz medeni insanlarız. Fikirlerinizi özgürce söyleyebilirsiniz. Tartışarak, bazı gerçeklere varabilirsiniz. Fakat birbirinizi kırmadan, nezaket ve edep çerçevesi içinde... Hele hele hakaret, aydın kişilere yakışmayan bir davranıştır.

Pehlivan, tartışmada sükûnetini muhafaza edebilendir. Sinirlenen, haklı da olsa tartışmayı kaybetmiştir. Sesi yüksek çıkan, haklıyken haksız duruma düşer. 'Pehlivan, gayzını yutabilendir.' diye bir hadis vardır.

Burada; insana, insanca davranılır. Hiç kimse aramızdan atılmaz. Gruplardan, atılan kadar atan da zarar görür. İnsan, misafir edilmeye; misafirse, baş tacı edilmeye layıktır.

İki kişi tartışabilir, hatta kavga da edebilir. İnsanlar, konuşa konuşa anlaşılır. Asabiyken başka düşünürler, sakinleşince başka... Önce ayrılın bakayım. Işıl, sen kalk, başka masaya git. Orada biraz otur, aklını başına topla, sakinleş biraz, sonra gel! Nazan, sen de bir kelime daha edersen ona, karşında beni bulursun!

Kötü insan yoktur. Kazanılamamış insan vardır. Arkadaşımızın birisi yanlış bir yolda veya yanlış bir inanç içinde olabilir. Ona; iyiyi, güzeli, doğruyu sabırla, sakin sakin, yılmadan, yorulmadan, bıkip usanmadan anlatmalı, onu kazanmaya çalışmalıyız.

Peygamber Efendimiz, kendisine o kadar düşmanlık ve eziyet eden Ebu Cehil'in ayağına bile defalarca gitti. Ne menfaati vardı? O cennete gidecekti de ona yer mi ayıracaktı? Zaten cennetle müjdelenenlerdendi, peygamberdi, ismet sıfatı vardı. Neden? Merhametinden... İnsanların doğru yolu bulmaları ve kurtulmaları için kendisini yedi, bitirdi, helâk etti! Kendisini böylesine harap etmemesi için ayet indi.

Arkadaşlar, lütfen sakin olun! Kimse bir yere gitmeyecek. Sanki gidince sorun hallolacak mı? Neden bir aradayız? Neden çayla şeker bir arada? Biri birini tatlandırıcak da onun için. Karışım olmak için bir aradayız. Alaşım olabilmeyi ümit ediyorum. Hümanizmi, acımasız ve vampirleşmiş milletlere mi bırakacağız?

Biz Türkler, örnek insanlar olmak zorundayız. Güzel duygularla dolmak ve bunları sadece seçtiğimiz, sevdiğimiz bir kaç kişiyle değil, milletçe paylaşarak yaşamak mecburiyetindeyiz. Hepimiz, hepimizi sevmek zorundayız. Ağaca, kuşa, taşa, böceğe, yılanı kadar... Hepsini, her şeyi... Her yaratılanı, bizi Yaratan yarattığı için onlarla bir ortak yanımız var. Hepimiz yaratmışız. Allah'ın yarattığıyız.

Toplumda, daima güzel hal ve hareketler içinde olmamız gerekir. Size: "Tartışmayın! " diyen yok. Seviyeli bir tartışma olsun. Mademki aydın kişilersiniz, en okkalı sözü, en güzel üslupla söyleyebilirsiniz. Hakarete gerek yok! Hakareten ağır sözler vardır. Hiciv vardır. Mizah vardır. Elimizde Türk Dili gibi muazzam bir servet var. Atışma yapın, taşlama yazın!

Umarım bana hak verirsiniz. Ben, ikinizi de hoş gördüm, affettim. Misafirlerimsiniz. İkiniz de canımsınız. Nasıl gönlüm razı olur, birinizin incinmesine? Beni de üzmeyin! Duygusal insanlarız. Gözlerimiz doluverir. Siz de birbirinizi hoş görün ve affedin. Işıl, gel buraya! Nazan, sen de ayağa kalk! Sarılın, öpüşün bakayım! Kul hakkı diye de bir şey var ki çok ağır bir yükür! Ondandır sakınalım! Birbirinizden özür dileyin, helalleşin ve olanları unuttun gitsin!

Levent, sen de Nazan'la tokalaş! Barışın bakalım! Küçücük şeyleri mesele haline getirmeyin! İnsan ömrü kaç yıl ki? Zaten gitti yarısı! Kimin, ne kadar ömrü kaldı, kim bilir? Belki yarına çıkamayız. Aramızdan biri ansızın ölse, vicdan azabı çekmeyecek misiniz? "Onu neden kırdım, keşke yapmasaydım, madem oldu, özür dilesedim, gönlünü alsaydım, helalleşseydim!" diye pişmanlık duymayacak mısınız?

Dünya üç gün... Dün, yaşandı ve bitti. Yarın gelmeyebilir. O halde elimizde sadece bir günümüz var. O da bugün. Bugün mutlu olmaya çalışalım!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0054

Onur Bilge

0055 - EŞEK ŞAKASI

Onur BİLGE

Define'nin meşhur sandalyesinin yumuşak minderi yırtılmış. Oynarken, tavlanın her milimetrik hareketinde kalkar kalkar oturursa ve hep aynı noktaya yerleşir, gün boyu yerinden kıpırdamazsa ona minder mi dayanır? İçine sünger parçaları doldurulmuş, çiçekli basmadan yapılmış, dört parmak kalınlığındaki bu zavallı minder, ondan neler çekiyor kim bilir? Sonunda dayanamadığı, kahrından ortasından yarıldığı; o kadar preslenmeye gelemeyip, nihayet patladığı; onca örselenmeye, ezilmeye katlanamadığı için sıkıntısından çatladığı konusunda çeşitli rivayetler var. Kuvvetli bir ihtimalle sandalye de sıradadır. Büyük adamdır, Define! O kadar sıkleti sıradan kantarlar tartamaz! Bu aciz varlıklar öyle bir değeri nasıl taşısın?

Dede bir ara masadan destek alarak kalkıp, lavaboya gitti. Işıl gördü ya minderin deliğini; hemen o işportacı tezgâhındakiler kadar, yani her çeşit nesneyle doldurduğu ünlü çantasını açarak iyice kurcaladıktan sonra içinden bir balon çıkarıp, minderin deliğinden içeriye soktu, çömelip, minderin içinde şişirebildiği kadar şişirip, ağzını büktü, Duygu'nun verdiği ipe sıkıca bağladı. Küçük yırtık yerin dört ucunu alelusul kapattı ve sandalyeyi masanın altına itti.

Olacakları beklemeye başladık. Dede bir süre sonra, ıslak ellerini yüzüne, saçlarına süre süre geldi. Ellerini ovuşturdu ve sandalyeyi çekip, her zamanki gibi kendini atıverdi. O anda balonun patlamasıyla ödü de patladı! ..

"Ne oldu ulan? Ne yaptınız bana? O neydi o öyle? Kimin marifeti? Soranda kabahat! Işıl'ın işidir bu! Yoksa senin mi Semiray? "

Hepimiz aynı anda Işıl'a bakmışız. Orçun:

"Dede, sen topçu olarak yapmıştın askerliğini, değil mi? " dedi.

"He, öyle oldu. Orada da böyle patlatıyorduk topları! Ne olmuş? " Işıl:

"Her seferinde böyle zıplıyor muydun? Ben de onu merak ettim."

"Yoyo muyum ben, top muyum zıplayacak? " Akif:

"Yoyo da ne, top da kim oluyor, senin kadar zıplayamaz ki onlar! Yüksek atlamacı mıydın eskiden? Hani milattan önce beş bin altı yüz elli yedi yılında yapılan olimpiyatlarda dereceye girmiş miydin? "

"O zamanlar baltalarımızı alır ava giderdik." Mahir:

"Dede, bazı yerlerde neden o kadar kalıyorsun? Uzun hava mı söylüyorsun? Bir ara kulağıma melodiler geldi de..." dedi

"Keşke banda alsaydın. Vah! Tüh! Yazık oldu! Kaçırдың! Kaset yapımcılarına gönderirdin. Almayayım ayağımın altına! Sen hiç baba dayacağı yedin mi? "

"Herkesi deviririm de sana elim kalkmaz dede. Evire çevire bir dövsene beni! Ne zamandır baba dayacağı yemedim. Sırtım kaşınıyor, hem de nasıl! Babamı da özledim." Ahmet:

"Çatmayın dedeme! Uğraşmayın onunla! Ondan başka kimimiz var şurada? Ne diyorlar bunlar sana, dede? "

"Ne bileyim ben! Kurdun kocayani, köpeklerin maskarası olurmuş! "

"Dede, sen neden ihtiyarladın? İnsan hiç ihtiyarlar mı? " dedim.

"Ah, aptal kafam! Şimdiki aklım olsa ihtiyarlar mıydım hiç? " dedi, derin bir iç çekişle.

Duygu, elinde bir kahve fincanıyla geldi. O kadar yavaş yürüyordu ki dökülmesin diye, Define:

"Kızım, karşıya bak! Önüne bakma! Neden tepsiye koymadın onu? Bana mı? "

"Sana, dedeciğim... Herkes üstüne yüklenmiş. Al bakalım, sana bir orta şekerli kahve! Şöyle hüpürdete hüpürdete iç ama dikkat et, çok sıcak! .. Kaynayivermiş! " der demez sol eliyle tabağını, sağ eliyle kulpunu tutarak getirdiği fincanı güya kazara kaydırıp, kahveyi dedenin kucasına döküverdi! .. Define'yle birlikte hepimiz:

"Ay! .." diye bağırarak ayağa fırladık! ..

Adamcağızın beti benzi attı! Halden hale geçti! Yüzü kıpkırmızı oldu! Tere battı ama dökülen bir şey yok! Psikolojik olarak yanma hissi almış, çırpınıyor! .."

"Dede yok bir şey! Bak, fincan boş, şaka yaptım sana! Ne oldu? " dese de Duygu:

"Ah! Yandım yahu! Dizlerim boşandı! Kanım çekildi! Gerçekten yandım! " diye üstünü silkeliyor. Rol yapmış olsa, alnında boncuk boncuk terler olmazdı. Bir süre sonra derin nefesler alarak rahatladı. Canı ne kadar da kıymetliymiş!

Baktı ki çok eğlendik, bize bir fırsat daha vermek içindi sanırım, sigara almak bahanesiyle bakkala gitti. Her zaman erkek arkadaşlardan birisine, genellikle de Ahmet'e aldirtirdi. Geldiğinde yine zararsız şakalardan birinin yapılacağını sanıyor olmalıydı.

Işıl, bu defa minderdeki delikten içeriye dedenin biblo yapmak için kullandığı, sigara paketi, kibrit kutusu kadar, sivri köşeli, yamuk yumuk tahta parçalarını doldurdu. Sivrilikleri belli olmasın diye de üzerine bir kâğıt örtüp, minderi kapattı.

Define döndüğünde, sandalyesini çekti masanın altından ve bir baktı ki minderi şişmiş; yine içinde balon var sanmış olacak, patlatarak gülmemizi sağlamak için öyle bir oturuş oturdu ki oturmasıyla fırlaması bir oldu! Bel kayması falan yerine gelmiştir! Avazı çıktığı kadar bağırdı, canının acısından! .. Işıl sokağa kaçtı! Sanki dedede arkasından koşacak can kaldı! Kıpırdayacak hali olsaydı, kaçtığı yere kadar kovalardı!

Zaten topuk sakat, diz haşat, bel kaymalı, kuyruk batık... Gözlerinden iki dizi yaş süzüldü. Ellerinin üstüyle sildi. Biz de bu kadarını beklemiyorduk. Ne bilelim o kadar hızla oturacağını? Göz yumduğumuza pişman olduk ama olan oldu bir kere! Yumuşacık ve esnek sandı garibim.

Bundan sonra bir yeri iyice yoklamadan oturmamaya yemin etmiştir, mutlaka. Öyle kendini 'zınk' diye biraz zor atar mindere.

"Çok yorgunum çocuklar! Yavaş yavaş canım çekiliyor, hücrelerimden. Gözkapaklarım bana itaat etmiyor. Kulaklarımda baskılanmış cızırtılı bir ses, biteviye... Göz bebeklerim ışığa tahammül edemiyor. Galiba tansiyonum oynadı yine.

Zaten dün, ani bir rahatsızlık haberi yüreğimdeki arkadaşlık telini titretti. Bir arkadaşım vardı, daha iki ay önce tanışmıştık. Bir arkadaş toplantısında birinden bir fenalaşmış, ambulansla hastaneye kaldırılmış. Kalp krizi geçirdiğini duyunca, ev adresini de bilmediğim için ziyaretine gidemeyince kahroldum! İlk müdahaleden sonra evinde dinleniyormuş. Bir gün buyunca müşahede altında kalmış. Derin üzüntü içindeyim. Ona kimlerin ulaşmış olabileceğini düşündüm. Eşi, oğlu, kızı, akrabası, yakınları, komşuları... Kim bilir ne kadar zamandır tanıyorlardı onu. Çoğu kim bilir kaç yıldır? Oysa ben? O kadar yeniydi ki arkadaşlığımız! Fakat onu çok sevmiştim. Sanki yıllardır dosttuk. Sanki ta İstanbul'dan... İçim yandı, duyduğumda! Kuş olup uçsaydım, yanına koşsaydım!

Onu daha önce topu topu üç kez görmüştüm. En son, bu olaydan bir gün önce, sabah namazında, camide gördüm. Sadece selamlaşmıştık ve ayaküstü hal hatır sorduk birbirimize, o kadar. Sapasağlamdı. Hiçbir şeyi yoktu.

İkinci görüşmemiz de Hükümet Binası'nın batısındaki kitapçı dükkânının önünde oldu. Köşeyi döndüm, karşıma çıktı. Az kalsın çarpışıyorduk! İkimiz de irkildik ve durduk. Alaca karanlıktı. Akşam oluyordu. Birkaç arkadaşım ile buluşmuş, bir yerde oturmuş, bir şeyler içmiştik. Orada onunla tanışmıştım. Benden bir saat kadar önce kalkıp evine gitmişti. Demek ki yürüyüşe çıkacakmış. Ben de bir kitap arıyordum. Üstünü değiştirmiş, çıkmış. Siyah eşofman altı, siyah kolsuz bir tişört giymiş. Hava henüz serin sayılırdı ama ter içindeydi. Böyle bir yerde tanışıp, aynı gün bir saat gibi kısa süre sonra tekrar karşılaşmak tesadüf olamazdı. Tevafuktu. Aslında her şey tevafuk... Ne değil ki? Olaylar sıralanmış, zamana yayılmış, hiçbir şey bir an öne geçmiyor, geri de bırakılmıyor. Gecikmeler de emre dâhil... Yine ayaküstü konuştuk, ikimiz de şaşkın bir halde:

"A, Nereye böyle? "

"Kitapçıya..."

"Yürüyüşe çıktım ben de. Terliyim durmayayım. Buralarda yürümeye devam edeyim, işini bitir de beraber yürüyelim."

"Tamam, hemen geliyorum." dedim.

İki adım ötedeki dükkâna girdim. İşimi bitirdikten sonra çıktım. Oralardaydı. El ettim, geldi:

"Ne tarafa? "

"Öylesine yürüyorum. Belli bir güzergâhım yok."

"Ben Altıparmak istikametine gidiyordum." dedim.

Bana eşlik etmek zorunda kaldı. Yol boyu konuştuk. Hızlı hızlı yürüyor, konuşmaktan da geri, kalmıyorduk. Sohbetimiz yarım kaldı. Yol ayırımına geldiğimizde, istemeye

istemeye birbirimizden ayrıldık. O da Çekirge'ye doğru gidip döneceğini söyledi.

Ölseydi, camideki karşılamamız, onu son görüşüm olacaktı. Şimdi düşünüyorum da insan önünü göremeyen bir varlık. Bir an sonra ne olacağı meçhul. Onun için birbirimizi kırmak bir tarafa, her fırsatta helalleşerek ayrılmalıyız. Her günah bağışlanabilir, kul hakkı affedilmez!

Bazen bir bakış, bazen bir ses ya da bir tebessüm, tüm yaldızlı söz ve davranışların önüne geçiverir. O arkadaşın da çok güzel bir ses tonu var. Allah vergisi, harika bir ses... Onu öyle güzel kullanıyor ki dinlemeye doyamazsınız! Türkçeyi mükemmel konuşuyor. Diksiyon dersleri verebilir. Derin bir kültüre sahip, gerçekten çok değerli bir insan.

Bu gece hiç uyuyamadım. Onun sıkıntısı bana sirayet etti. Sabaha kadar aklıma geldikçe, iyileşmesi için dua ettim. Nihayet sabah ezanı okundu. Camiye gittim. Dönüşte ortalık aydınlanmaya başladı. Pencereden gelen sabah esintisiyle odam yeteri kadar serinlemişti. Biraz sonra sokak lambaları söndü.

Günün o saatlerinde, sağlığa çok faydalı bir gaz yayılmış atmosfere. Başka zamanlarda olmayan bir gaz... Sabah ezanı okunurken, bol miktarda olurmuş havada. Namaza kalkılmasının ve hatta namazdan sonra inşirah vaktine ya da kuşluk vaktine kadar uyunmamasının tavsiye edilmesinin sebebi bu olsa gerek. O saatlerde açık havada Kuran okuyacaksın, zikir yapacaksın, tefekkür edeceksin. Uyanık ve dışarıda olacaksın ki istifade edebilesin. Galiba o sırada uykudan uyanmamız ve rahat yatağımızdan kalkıp dışarıya çıkmamız, birkaç adım atarak o tertemiz havayı teneffüs etmemiz istenmiş.

Her zamanki yerimde, açık pencerenin önünde bir süre daha oturdum. Ezbere sureler okudum, tespih çektim, tefekkür ettim. Sokak lambası söndü. Ortalık ağardı. Güneşin ilk ışıkları gelmeye başlayınca kılınan bir namaz vardır. İnşirah namazı... İnşirah; açılma, açıklık, ferahlık demektir. O namazı kıldım ve kapının önüne çıktım.

Sokağa bakan penceremin önündeki çiçek saksıları var ya... İçlerinde kendiliğinden domates fideleri çıkmış. Üzerlerinde bilye kadar domatesler var. Kırılmasınlar diye diplerine çubuklar diktim ve fidanları onlara bağladım.

Sonra bahçeye çıktım. Erikler olgunlaşmış. İskemleye çıktım, olgunlarından ulaşabildiğim kadarını topladım, yıkayıp, yedim. Ağacının dallarına bakın! Nasıl da salkım salkım sarkıyorlar! Elinizi uzatsanız, avuç avuç toplarsınız. Ben yetişemiyorum. Haydi, uzun boylular, biraz olmuşlarından toplayın da yiyelim! "

"Ah dedeciğim! Canım nasıl da ekşi ekşi gök erik çaktı şimdi! Şöyle iri iri, acı yeşil, yemyeşil! Şap gibi! Ağızım sulandı! Ağacından toplayacaksın, avuç avuç... Yıkayacaksın iyice şöyle bir ve birer birer alacaksın eline, tuza batırıp batırıp ağzına sokacaksın, ısırarak yiyeceksin, şapur şapur! .. Ağzından sular akacak! Şöyle irice bir soyulup, ortasından enlemesine kesilmiş limonu yer gibi 'hart' diye ısıracağını, 'hart' diye! .. Suları akacak, ekşi ekşi! .. Dedem çok sever limonu! .. Çok! Limon de, başka bir şey deme! Hasretinden yataklara düşer. Yerlere çömelir. "Ah, limon vah limon, sen neredesin? " diye dört döner, canı çeker de! " dedim.

Daha ben sözüme başlar başlamaz attı kendini yerlere! Dede yine kayıp! Elleri çenesinin iki yanında, çenesi kilitli... Gözleri kocaman kocaman, suratı morarmış!

Betonun üzerine çömelmiş, parmak uçlarında bir sağa bir sola dönüyor! Baygınlıklar geçiriyor! .. Çırpınıyor! Adeta ruhen can veriyor! .. Mahir de oturmuş başına, almış kahve tepsisini kucağına, çevirmiş tersini, dümbelek gibi vura vura şarkı söylüyor:

“Kendim ettim, kendim buldum
.Kendim ettim kendim buldum.
.Gül gibi sarardım, soldum.
.Eyvah! Eyvah! Eyvah! Hey! ..”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0055

Onur Bilge

0056 - TELEPATİ

Onur BİLGE

Annem her gün beni kapıya kadar geçirir; elini ve yanaklarını öperim, o da benim için dua eder. İlkokula başladığımdan beri bu böyledir. Öyle bir yakınlık ve sevgi bağı hâsıl olmuş ki aramızda, birimize bir şey olsa, diğerimiz nerede olursak olalım, anında hissederiz.

Aramızda anlaştık. Gün boyu dışarıdayken içim sıkılır veya durduk yerden değişik hislere kapılırsam, o anda saatime bakıyorum, duygularımı dakikası dakikasına defterime kaydediyorum. Onun da içinde benim hakkımda bazı duygular oluşursa, saati duvardaki takvimin kenarına yazıyor. Eve döndüğümde birbirimize, kimin hangi saatte nerede nasıl bir ruh hali içinde olduğunu, hissedebildiğimiz kadarıyla söylüyoruz ve önemli duygu değişimlerimizi kaydettiğimiz saatleri karşılaştırıyoruz. Bu duygu ani bir sevinç ve iç huzuru olabilir ya da bir boğucu bir sıkıntı, huzursuzluk hali...

Bir gün Neşe ile Akademinin arka sokağındaki yokuştan inerken, aniden sağa saptık. O anda, hiç fark edemediğimiz bir taksi arkadan geliverdi. Yokuş aşağıya olduğu için durmakta zorlandı, ancak biraz yavaşlamayı başarabildi. Az daha arabanın altında kalacaktım. Ciddi bir trafik kazası atlatmışım ve olayın şoku geçince hemen saate baktım. Tam on yedi kırk yediydi. Aynı anda annem takvime on yedi kırk beş olarak kaydetmiş. İki dakikalık hata payı, şok içinde olduğum süreydi. Olay anını tam olarak bana söyledi ve takvimdeki tarihin üzerine yazdığı saati gösterdi:

"Altiya çeyrek vardı. Durduk yerden içime bir sıkıntı girdi! Sol kulağım çınlamaya başladı. "Eyvah! Kızda bir şey var! .." dedim, kendi kendime. Aklıma hemen sen geldin. Ne olduğunu anlayamadım ama o anda çıldıracak gibi oldum! .. Anlatılmaz bir sıkıntıydı! " dedi.

Olay olmadan önce, bende bir sinirlilik ve tedirginlik vardı. Tehlikenin yavaş yavaş gelmekte olduğunu hissediyordum ama ne ve nasıl bir şey olacağını aklıma getiremiyordum. Konuşarak gidiyorduk. Sakin olsaydım, yolun solundan karşıya geçmeden önce sağıma bakardım. Önümü gördüm ya yetti sanki arkama hiç bakmadım. Neşe de bakmamış. Durduk yerden, bir asap bozukluğu, bir dalgınlık ve ihmal ölümüne ya da sakatlanmama neden olacaktı.

Gerçi olacakla öleceğin önüne geçilmezdi ve duaların Allah'ın izniyle bir kalkan, bir zırh gibi koruyucu etkisi vardı. Anne duası alarak ve besmele ile evden çıkmak da tamamlayıcı bir unsurdu. Dua edeceğimiz, sığınacağımız, kabul olacağı veya olmayacağı da kadere dâhildi. Demek ki ömür bitmemiş, Allah merhametiyle kuşatmıştı ki zarar görmedim. Neşe arkamdaydı. Ona pek bir şey olmazdı.

Yolda sokakta, tali yol, ara yol da olsa taşıtlar kadar yayalar da trafikteydi. Umursamayız ya emniyette sanırız ya kendimizi, ayaklarımız yere basmakta olduğu için... Hiç doğru olmadığını o gün anladım. Yürürken konuşulur, belki tartışılır, asabi de olunabilir ama asla tedbiri elden bırakmamak gerekiyor.

Bir defasında da okulda büyük bir öğrenci kavgası olmuştu. O sırada son dersten çıkmış, evlerimize gidecektik. Gece saat on gibiydi. Onu da annem kaydetmiş, eve döndüğümde; Tehlikenin başlaması, arada kalmamız ve kurtulup eve varmamız arasında, olayın üzerinden en fazla altı dakika geçmiş olması gerekirdi. Annem, olaydan tam altı dakika önceyi belirten saati, ait olduğu günün üstüne kaydetmiş, eve girer girmez gösterdi. Artık hayret etmez olmuştuk. Böyle şeyler bize doğal geliyordu.

Anarşi dönemi idi. Gençliğin sağa sola yönlendirildiği, öncelikle iki büyük parçaya bölüldüğü ve çatıştırıldığı zamanlardı. Her an her şey olabiliyordu. Hepimiz her olasılığa hazır bir şekilde okula gidip geliyorduk.

O kadar huzursuzluk vardı ki erkek öğrenciler kapıda baştan ayağa aranıyor, kızlar da bayan polis memurları tarafından aynı işleme tabi tutuluyorlardı. Erkeklerin okula kesici alet sokmaları imkânsızdı. Her ihtimale karşı, kendimizi bir nebze de savunabilmemiz için. Oysa gençlerde tabancalar vardı. Bir anda okulları basabiliyor, sınıflara girebiliyor, etrafı dağıtabiliyorlardı.

Alışmıştık, kapılarda kontrole. Ona göre tedbirler almak zorundaydık, az da olsa. Neticede can taşıyorduk. Biz aranıyoruz ama dışardan gelebilecek tehlikeye tamamen açtık. Güvenlik, okulun bahçe duvarı içi için korucuydu. Kaldırıma adım atar atmaz kendimizi savunmak mecburiyetindeydik. Ancak kitaplarımızın yaprakları arasında jiletlerimiz vardı; ne kadar ve ne işe yarayabilecekse...

Böyle zamanlarıydı ülkenin. Üniversite sınavını kazananların çoğunun, aileleri tarafından okullara gönderilemediği devirdi.

Gençlik ateşliydi. Heyecanlıydı. Çocuklar birbirlerine çatacak yer arar olmuştu. Düşmanca bakışmalar, tepeden tırnağa süzmeler, kelimenin o zamanlardaki tam argo anlamıyla posta koymalar...

Erken uyananın horoz olup öttüğü zamanlardı. Komikti de bir yerden. Bir gün okula gittiğimde kantinde solcu arkadaşları görüyordum, marş söyleyerek, gövde gösterisi yaparak kantini işgal etmişler, sağcılar bahçede pinekliyorlardı; ertesi gün de kantinden: "Ceddin deden, neslin baban!" diye marşlar söyleniyor: "Çırpınırdın Karadeniz, bakıp Türkün Bayrağına!" diye koro halinde haykırılıyordu.

Düşünüyordum; neslimiz, ceddimiz, Karadeniz'imiz, Bayrağımız ve kıvanç kaynağımız Türklüğümüz, ortak değer ve sıfatlarımız değil miydi? Nasıl oluyordu da silahlar her iki taraftan da çekinmeden ateşlenebiliyordu. Normal zamanlarda tavuk keserken elleri, dizleri titreyecek kadar merhametli her iki taraf evladı, kardeşi ona düşman gösterildiğinden, söz konusu Vatan olunca, gözünü kırpmadan cinayet işleyebiliyordu! Çok acı, anlaşılmaz ve gergin günlerdi.

Yine böyle iplerin aşırı gerildiği bir imtihan zamanıydı. Şubattı. Hava soğuktu. Okulda boykot vardı. Faruk, babası toprağın altı yüz metre altında çalışarak onu okutmaya çalıştığı için ucunda ölüm dahi olsa, sınavlara girmek için gayret ediyordu:

"Bunlar sınava girecekmiş gibi girerler, içeride de bize rahat vermezler. Korunmak için bir sustalı aldım, ne yapayım? Onu bari içeriye sokalım ama nasıl? En azından korkutmak için..." diyordu.

Baktım ki avucunda gerçekten, açıldığında yirmi santim falan olan bir sustalı var. Kapıda polisler... İmtihan zamanı gelmiş. Aldım elinden, mantomun eteğinin arkasına, astara sıkıştırdım, fark edilmedi ve eteğimde girdi içeriye. Üstüm, üstünkörü arandı. Kimsenin aklına, mantomun eteğine el atmak gelmedi. İçeriye girince, emaneti telsim ettim. Annem o anı da yazmış takvime. Tam imtihanın başlama anını...

O günden sonra çantamda; iğne, makara, toplu iğneler, mezura ve dikiş makası

taşımaya başladım. Bir de uzun mu uzun, vampir gibi ojeli tırnaklarım vardı, savunma aracı olarak. Arama esnasında çantama bakılırsa, bir yerde dikiş diktiğim sanılsın da güya kesici alet taşımak, suç teşkil etmesin diye.

O aralarda, yine sınava gideceğimde, annem balık kızartmış, sofraya hazırlamış:

"Ye de git! " diye ısrar ediyor. Ben de geç kalıyorum, acele çıkmam lazım.

"Ekmek arası yap, sar, çantaya koyayım." dedim.

Paketi verdi, çantaya indirdim. Okula gittiğimde, bu defa durum daha vahimdi ve kontrol, bahçe kapısında yapılmaktaydı. Benim omzumda çantam, içinde dikiş malzemelerim, üstünde de balık paketi... Bayan polis üzerimi aradı. Her taraf insan kaynıyor. Boykot kıranlar ve boykot yapanların hepsi orada... Çantada balık... Bir açarsa kokacak! Herkes gülecek! Rezil olacağım, millete! Tam geçeceğim, çantayı şişkince gördü:

"Ne var çantada? "

"Hiç... Makyaj malzemelerim falan..."

"Ne var? Aç bakalım! Göreyim! "

"Balık var." dedim, gülerek.

"Ne balığı? Çantada balık mı olur? "

"Vallaha balık var."

"Canlı mı, ölü mü? Aç bakayım! Yoksa okula giremezsin! Biliyorsun."

Kenara çektim, çantanın fermuarını birazcık açtım. Altında makas... Okula girerken suç...

"İşte bak! Balık! Kokla! "

"Ha! Hay Allah! Ben de şaka yapıyorsun sanmıştım. Geç! " dedi.

Altında suç ortağı iğnem ipliğim, makaram... Savunma aracım, sivri uçlu makasım kuzu gibi yatmakta... Şimdiki gibi çantaların röntgenini çekemiyorlardı o zamanlar.

O yaşadığım gerginliği dahi hissetmişti annem. Duyguları biraz güçlü olan herkes, çok yakın geleceği hissedebilir. Olayın hemen arifesinde... Ramak kala! Olay olacaktır, kara bulut üzerine çökmüştür ve gölgesi yere düşmüştür. Kaçamazsın zaten! Kaderin, belli bir akış yönü ve debisi vardır.

Birisinin duygularını, düşüncelerini veya uzaktaki bir olayı bağlantısız olarak algılamak; eskilerin 'hissi kabl el vuku' dedikleri, 'altıncı his', 'duyu yetisi', 'önsezi' veya 'uza duyum'; belki de Allah'ın insana, olay anına saniyeler kala, son bir dua payı lütfetmesidir. Kullanabilene, ne âlâ! Değerlendirebilene ne mutlu!

Bilim de altıncı hissin varlığını kabul ediyor. Beş duyumuzla algılamadığımız şeyleri,

altıncı hissimizle aynen hissedebiliyoruz.

Bazen bende, birisinin beni izlediği ya da seyretmekte olduğu hissi uyanır. Çoğu zaman da doğru çıkar, sanılarım. Odamın perdesini, penceresini açıp önüne oturduğumda, birisinin bana bakmakta olduğunu hissediyordum. Başımı kaldırıp etrafa bakıyordum. Birinci katta olduğumuz için pek bir şey göremiyordum ama oturduğum sürece o his hep vardı ve izlenme olayı birkaç dakika veya saatle sınırlı değildi. O kadar ki zaman içinde dikkatimi dağıtıyor, yazdıklarım kendimi veremez oluyordum.

Hani karşı dairede kimin oturduğunu merak edip duruyordum ya bu yüzdendi. Geceleri pencerede saatlerce yazı yazardım. O kadar rahatsız olurum ki sokaklarda in cin top atarken birisinin beni gözetlemekte olduğunu hissederek, kalemi bırakıp teker teker camlara bakardım. O saatlerde ışıkları sönmük ve evlerin gözleri kapalıdır. Fakat hep bir çift göz izler durur beni, kalemimin her hareketini takip eder. O denli mercek altındadır, dışardan görünen kadarım. Fakat onca bakınmama rağmen, hiç bir şey görememekten bıkarım.

Altıncı his, ailemizde merak konularından birisidir. Hepimizin o kadar gelişmiş hislerimiz vardır ki çevremizdeki olayları herkesten önce tuhaf bir biçimde hissederiz. Deneme yanılma metoduyla her birimiz; göz seğirmesi, kulak çınlaması, iç sıkıntısı ya da aniden heyecanlanma veya ferahlama hissi gibi bir takım yollarla birbirimizle iletişim kurmayı denemekte ve başarmaktayız.

Aramızdaki mesafelere rağmen birbirimizle beyin gücüyle bağlantı kurabiliyoruz. Belki çok ilkel bir telekomünikasyon olayı ama olsun, en azından bir takım cihazlara gereksinimimiz yok ve Kızılderililerin dumanla mesajlaşmasından çok daha kolay... Dumansız, ıssız ve de sessiz...

Kendini dinlemek... İşte bütün mesele bu! Kişinin, kendisine verilenleri kullanmaya çalışması... Sevgi, anten görevi yapmaktadır, burada. Ana kız arasında, sevgililer arasında bu bağ çok kuvvetlidir. İkizler arasında had safhadadır. Eşler arasında da öyle... Onlar birbirlerini uzaktan algılayabilirler. Sevgiyle doğru orantılı olarak, kişiler birbirleriyle, düşünceleri aracılığıyla iletişime geçebilirler. Hissederler. Bu duygularını kullanamaz hale gelenler, tekrar bir takım egzersizlerle altıncı hislerini geliştirebilirler.

O tür duyular, az veya çok her insanda vardır. Bazıları, kendini dinleyerek ve hissetmeye çalışarak algılama yeteneğini geliştirmeyi başarabilir, bizin gibi. Umursamayanlarda körelir ve zamanla tamamen dumura uğrar.

Algılamada; sevgi, anten görevi yapar. Ne kadar güçlüyse, algılama o kadar nettir. Yakınlık ise cihazla antenin arasında, iletişimi sağlayan kablodur. Onda da herhangi bir kopukluk olmaması, her iki taraftaki bağlantının da kusursuz olması gerekir. O nedenle, ailecek birbirimize olan yakınlığımızı sağlam tutmaya; birbirimizi, bizimle beraber herkesi, her şeyi, yüreğimizin zarı çatlayıncaya kadar sevmeye çalışıyoruz.

Tasavvufta, kâmil insan olmanın yolu da sevgiden geçer. İnsan, makro ve mikro boyuttaki varlıkları, kutsal değerleri sevebildiği kadar olgundur. Eren; seven demektir.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0056

Onur Bilge

0057 - LEyLA

Onur BİLGE

Şakalaşma bitince, Mahir'in kahve tepsisine vurarak söylediği türküye, Ahmet'ten bir dörtlük geldi. Orçun da bir mani söyledi. Işıl, Akif, ben, derken hepimiz birer mani söyleyerek atıştık, birbirimizle. Her maninin karşılığı bir mani vardı ve uzayıp gitti, bir süre...

Manilere kimse mani olmasın ki yok olup gitmesinler. Şiir çekirdekleridir o dörtlükler. Halkın, söylemek isteyip de söyleyemediklerini ifade tarzıdır, ne sıkar ne usandırır. Sözün özü, şiirin halka bakan gözüdürler. Sözün letafeti, duygunun inceliği, hâlin niceliği, Türkün zarafeti, türkünün tohumudurlar.

Atışma bitince, etraf sessizliğe büründü. İnsan, yazdıklarını mutlaka birileriyle paylaşmak istiyor. Yazılanlardan başkaları haberdar olmayacaksa, yazmanın anlamı kalmaz, sadece düşünülür, kaydedilme yoluna gidilmezdi. Şimdi tam sırasıydı ve ben gece düşündüklerimi onlarla paylaşmak için can atıyordum. Acaba beğenecekler mi katılacaklar mı yoksa itiraz mı edecekler? Nasıl bir tepki vereceklerini merak ediyordum.

"Arkadaşlar, dün gece yazdıklarımı size okumak istiyorum. Bakalım beğenecek, düşüncelerime katılacak mısınız? Yoksa itiraz mı edeceksiniz? Çünkü aramızda her görüşte insan var." dedim. Define:

"Viraneciler, örnek insanlar olmak zorundadır ve bugüne kadar burada, kimse kimseyi dinlememe saygısızlığı içinde olmamıştır. Katılırız ya da katılmayız, her türlü görüş ve düşünceye açığız. Oku bakalım!" dedi.

"Gece geç saatlerde kimseyi arayamaz ya insan. Can sıkıntısından ölecek raddeye gelse de kimseyle iletişim kuramaz ya... Herkes istirahata çekilmiştir, arkadaşlarımızın hemen hemen tamamı uykudadır. O saatlerde can sıkıntısından kahrolurdum ben! Avunmak için ne yapacağımı şaşırırdım.

Düşünmeye ve yazmaya başladığımdan beri geceler en sakin, en rahat olduğum saatler oldu. Bende artık hep aynı, geceleri yaşamak, yaz kış... Çölde Leyla'nın gecenin serinliğini beklediği gibi o en sakin, en güzel saatleri bekliyorum, 'Ya Leyl, Ya ley!! " diye, gün boyu.

Derken, güneş yavaş yavaş uzaklaşıyor, beni bana bırakıp. El ayak çekiliyor. Kendimsi mutluluğumun başladığı zamanlar yaklaşıyor.

Belki de kendimden kaçış... Belki nefsimden... Tüm isteklerden... Dervişçe... Ölmeden ölmek gibi... Beklentilerin hücumuna uğrayıp, istekler tarafından boğulmaya başladığım zamanlar hayat çekilmez oluyor. Nefis, olanca kuvvetiyle bastırmaya başladığında, kabuğuna çekilmek, dış dünyayı bitirmek istiyorum. Ağzımın içinde eriyip, yok olmak gibi... Büyüdükçe büyüüp bir çift dev kesilirken gözlerim, hayatı locadan seyretmek için dışa atıyorum, kendimi.

Önce "İki odalı bir ev..." der insan. Sonra bir kat, bir yat... İstekler sonsuzdur, tatmin edilemez. En iyisi; istekleri gerçekleştirme yolları arayarak hayatı çekilmez hale getirmek ya da ağır yükler veya risk altına girmek yerine, istekleri en aza indirmeye çalışmak; nefsin istekleri için gece gündüz çalışıp, didinmek yerine, hayatı olduğu gibi bulduğumuz yerde, olabildiğince, tadını alarak, hissederek, zamanın ve anın

güzelliklerinin farkına vararak yaşamak...

Allah Sevgini, Allah Aşkını isterken, gereken merdiven sevgileri bulup, adım adım çıkararak sarpa vurmak... Dünyevi sevgiler ve mecâzi aşklar, rampayı dönmeye mahkum olsalar ve asla dünyamın sınırlarını aşmasalar da belli bir yüksekliğe çıkmam için muhtaç olduğum duygular...

Aşkı, yeni yeni dünya sınırını aşıyor. Gökyüzüne doğru bakıyorum. Epeyce yol almışım duygu yolculuğumda ama henüz atmosferi bile geçememişim.

Altmış dört yaşında bir hanımla tanıştım. Bana Allah'ı anlattı, dilinin döndüğünce. Nereden geldiğini bilemediğim bir sevgi geldi içime. Öyle akıllı uslu değil, deli deli bir sevda! .. Onu gördüğümde, bir mübarek zatı görür gibi olurdum. Fakat öğle sıradan ve yeryüzünde rastlanabilecek türden değil. Şöyle nesli tükenenlerden, bulunmazlardan, sanki öte âlemden geri gelmişlerden... Onu nasıl ve ne kadar sevmekte olduğumu düşündüğümde, şirk yapıyor olmaktan korkardım! ..

Onun bulunduğu arkadaş toplantılarına gittiğimde, sevgilisini görmüş sıırsıklam âşık bir genç kız gibi dizlerimin bağı çözüldü! Elim ayağım tir tir titreyerek yaklaşırdım yanına. Elini uzatmadan önce nefes almam için oturttururdu. Bir salon dolusu bayanın bakışları altında, bir süre sakinleştikten sonra elini öperdim, en mukaddes bir kişiye dokunurcasına... Bir elektrik akımı geçirdi elinden, ta dirseğimden çıkardı ucu! .. Anlatılmaz! ..

"Allah! .." derdi... Fakat o zamana kadar duyduklarımın bambaşka bir coşku ve duyguyla... Allah aşığıydı. Ben, Allah'ı sevmeyi, onu ve tüm Allah'ı sevenleri seve seve öğrendim.

İşte ancak Allah aşkıyla sevilenlerin, Allah'ı sevenlerin, hele hele Allah ve Resulünün aşkı, atmosferi değil, Kâinatı deler, İliyyın'a ulaşır, anında! ..

Kocaman bir şair yüreğini, ancak böyle sevgiler doyurabilir. Aksi halde o açlık, yer, kemirir, bitirir insanın içinini! ..

Her insanda, Allah tarafından bahşedilen cevheri ortaya çıkarmak için insanın insana ihtiyacı olduğunu, o hanımı tanıyınca anladım. Özün varlığından şüphem olmadığı için daha önceden hiç tanımadığım bir Allah aşığına hayran oldum. Allah'ı bilmeye çalışırken, bunu hızlandıracak kişiye dört elle sarıldım. Farkında olmadan kalbimin dört odasını ona tahsis ettim. Adeta âşık oldum.

Allah'ı seveni sevmek... Allah için sevmek! .. Yaratılan kulları, hayvanıyla, bitkisiyle, dağıyla, taşıyla, kumuyla toprağıyla tüm yaratılanları sevmek ve nimete saygı duyarcasına hissetmek o duyguyu, toprağa basarken bile... Allah tarafından yaratıldığını düşünerek saymak ve sevmek...

Mecnun'un aşkı, görünürde Leyla'ya, fakat aslında Mevla'ya... Leyla ona sunulduğunda, yüzüne bile bakmamıştı ve hâlâ "Leyla! " diye feryat etmekteydi. Aradığı; zahirden bir kul, aslında Allah'tı. Peygamberimizi de onun için severiz, birbirimizi de, eşyayı da, evrende ne varsa, tümünü... İçine evrenin sığıdığı bir yüreğin görkemini hayal edin! Bir de Yüce Allah'ın aşkını! .. İşte bu yürek, ancak o zaman doyar. Yoksa her sevgi tatsız, her yemek yavan, her zevk eksik... Her şey Onunla tamam... Her sevgi Onunla değerli... Huzur ve mutluluk Onunla tam... Yunus'un sevgisi sadece Allah sevgisi gibi

görünüyor. İcini açıp baktığımızda, Yaratan ve tüm yaratılanlar beraber...

"Yaratılanı çok sevdim,
.Yaratan'dan ötürü." diyor.

"Birkaç adım ileri,
.Üç-beş adım içeri...
.On sekiz bin âlemi gördüm,
.Bir dağ içinde! " diyor.

On sekiz bin âlemi gösteren, sevdirmiş de üstelik. Gözler casus, beyin seçici, yürek sevici... İşte gerçek insan, işte gerçek insanın içi!

Arapçada 'yetmiş' sayısı, aslında sayısal değerde yetmiş değil, sadece çokluk ifadesidir. 'On sekiz bin' de sözün gelişi... Belki kaç on sekiz bin kere on sekiz bin âlem var iç içe!

"Bin kere dedim, anlamadın mı? " deriz ya... Öyle... Sonsuz kere sonsuz âlem var. Âlem, âlem içinde... Akıl yetmez. Aklımızı kısmış. Yoksa çıldırırdık. Trafoyu yakardık.

Beynimizin, kullanım dışı kısmı da boşuna yaratılmamıştır. Sanırım ölen yakınlarımız, şu anda o kısmın epey bir bölümüyle neler seyrediyor, hissediyordur!

Ayet-i Kerimede, evrenin an be an genişletildiğinden bahsedilmiş ve bilim adamları bunu saptamış. Yunus, kendi zamanında, evrenin yaratılmış sabit bir büyüklükte kaldığı kanaatine kapılmış olabilir. Oysa Allah, her an bir şey'dedir. Her an yaratmakta, döndürmekte ve öldürmektedir. Evren döne döne, yana yana Aden adı verilen boşluğa doğru giderken, binlerce yıldız ve gök cisimleri kara delikte yiterken, gökler genişletilip büyütülmektedir. Yıldızlar yıldızlara gebe, evrene yeni bebeler gelmektedir.

İnsanlar; yasak, haram, günah, ayıp, örf, adet gibi sözcüklerden yapılan kafesler ya da kendileri tarafından örülen kozaların içinde hapsolunca hayal âleminin kapısını zorlayarak açma yoluna giderler. Özellikle şairler ve yazarlar bu konuda çok başarılı olurlar. Yıllar önce uzaklara gideni yakınlarına getiriverir ya da olmayanı dahi oluşturarak, onlarla hayal dünyasında, düşledikleri güzellikler arasında dolaşır, kimsenin olamayacağı kadar mutlu olmayı başarabilirler.

Öyle bir sevgili oluştururlar ve öyle bir hâkim olurlar ki ona, onlar ne isterse, o onu yapar, ne demesini isterse, o onu der. Bu böyle uzayıp gider... Mutluluk, gerçek ya da sanal olarak onu yakalamayı başarabilenindir. Ben de bunu en iyi becerebilenlerden birisiyim. Kendimi nasıl kutlayacağımı bilemiyorum! "

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0057

Onur Bilge

0058 - YILKI

Onur BİLGE

Virane'ye arada sırada gelen bir amcamız vardı. Nihat Bey... Sokağın sonunda, Altıparmak Caddesi'ne çıkmadan soldaki, beyaz badanalı, mavi kapılı küçük evde oturuyordu. Yumuşak huylu, sakin, sessiz, mazlum, güler yüzlü, esmer, uzun boylu, zayıf, haddinden fazla yıpranmış, vaktinden önce çökmüş bir adamcağızdı.. Ürkek, korkak, çekingen, kuşkulu bir hali vardı. Her gelişinde yüzünde, kollarında bereler oluyordu Bazen de bir ayağını çekiyor, topallayarak yürüyordu. Define ona ne zaman bu konu hakkında soru sorsa:

"Sorma, dört basamak merdivenden kaymayayım mı? " "Ah! Başımı bir kaldırdım, ağacın dalına alnımı çarpıverdim." "Pencereyi açmak için çektim çektim, açılmadı; hızla bir çektim, dudaklarım parçalandı! Bak alt dişim de sallanıyor, çıkacak." "Banyoda ayağım kaydı, düştüm de dizkapağım yerinden oynadı. Ondandır topallıyorum." gibi şeyler söylüyordu.

İki ayda bu kadar kaza bela gelir miydi bir adamın başına? Bütün belalar da Nihat Amca'yı mı buluyordu? Bize, bir şeyler gizliyor gibi geldi. Acaba birileriyle kavga mı ediyordu? Birileriyle ya da belli birisiyle dövüşüyor muydu? Her gün mü kavga edecek, her gün mü dövülecekti? Her uğradığında yeni bir yara bere, sakatlanma...

Son geldiğinde yüzünün muhtelif yerlerinde yanıklar vardı. Kaynar su ile haşlanmış gibi...

"Geçmiş olsun, arkadaşım! Ne oldu? Nasıl oldu bu yanıklar? " diye sordu Define. Adamcağız kızara bozara:

"Dün sabah çaydanlık elimden kaydı, masanın üstüne düştü. Sıçrayan su yüzüme geldi. Çok fena yandı her yerim! Hemen buzlu suyla ıslattığım bir havluyu yüzüme kapattım; aynı işlemi defalarca tekrarladım, bir saat boyunca. Çok şükür, acısı geçti ama kabardı, yer yer su topladı. Göz kapaklarıma da geldi. Bak! Allah, gözlerimi korudu! .." dedi.

Biz inanmaya çalıştık, inanır gibi olduk ama on beş yirmi dakika kadar sonra Müjgân Hanım geldi. O da aynı sokakta, onun evinin karşısında, bakkal dükkânının yanında oturuyordu. Elli yaşlarında, sarışın, kısa boylu, şişman, sarı boyalı kısa düz saçlı, tipik mahalle karısı... Dede'ye minik bir köşe rafı sipariş etmeye gelmiş. Üzerine telefon koyacaktı. Nihat Bey'i görünce yanlarına sokuldu, hal hatır sordu. Bir iskemle çekip oturdu. Beraberce sohbet etmeye başladılar. Galiba bir fırsatını kollamış olacak, laf arasında Nihat Bey'e dönerek:

"Bu defa da haşlamış! Çok üzüldük ama yapacak bir şey yok, Nihat Bey. Bu yaşta sonra ayrılmak da olmaz. Kader..." dedi, herkese duyurmak istercesine.

Anlaşıldı ki eşinden dayak yiyor, arından diyemiyormuş. Adamcağız tekrar kıpkırmızı oldu. Cevap da veremedi. Konuşsa, konu biraz daha açıklığa kavuşacak, iyice yalancı çıkacaktı:

"Allah korusun! Tabii efendim. Ayrılan ayrılan... Şimdilerde ne kadar da çoğaldı, değil mi? Adliyelerde boşanma davası dilekçeleri yığılmış. Duruşmalar aylarca ötelere atılıyor. Fakirlikten efendim. Ekonomisi bozuk olan ülkelerde boşanma oranları yükselmiş. Ekonomiden açılmışken, banka faiz oranları yüzde dokuzdan yüzde yirmiye yükseltilmiş. Haberiniz var mı?" diye, ustaca laf karıştırdı.

Biz deşelemedik, konu kapandı gitti. Beş on dakika kadar sonra da bir bahaneyle kalktı. Vaziyeti kurtardığını sanıyordu. Arkasından konuşulacaklardan haberi yoktu. Müjgân Hanım, daha o sokak kapısından çıkmadan anlatmaya başladı:

"Bunun o kadar cadı bir karısı var ki evlere şenlik! Her gün dövüyor, bir yerini morartıyor, yaralıyor bunun. Eline ne geçerse kafasına fırlatıyor! Tabak, çanak, terlik... Döverken döverken, bir gün elinde kalacak! Adam uslu, gariip, kimsesi yok Bursa'da. Bulgaristan göçmeni... Biraz da safça... Kadının karşısında ağzını açamaz! Bak ben gelince nasıl kaçtı? Şefika duysa, burada beraber oturduğumuzu, konuştuğumuzu; gözlerini oyar, ceplerine koyar! .."

"Müjgân Hanım. Gıybete giriyoruz! Şimdi o yok burada. Gıyabında konuşmayalım. Doğru olmaz. İşitenler de günaha girer, durduk yerden."

"Ama ben olanı anlatıyorum. İftira atmıyorum ki! "

"Olmayanı anlatmak, iftira; olanı anlatmak, gıybettir. Haberi nakletmekte pek mahzur olmasa da yorum yaparken gıyabında konuşmak, tamamen gıybettir. Zannın çoğu da iftiraya girer. Şefika Hanım'la helalleşmelisin."

"Ne yapalım canım, bir punduna getirir, helalleşiriz."

"Hah, işte o zaman olur da ben nasıl helalleşeceğim? Ya bu çocuklar? "

"Siz bir şey demediniz ki! "

"Demedik ama duyduk. Biz de iştirak etmiş olduk günaha! "

"Aman! Bu o kadar kötü, öyle mi? Duyanı dahi günaha sokacak kadar! "

"Evet, ya! Bir gıybet, otuz altı zina günahı! .."

"Aman Ya Rabbi'm! .."

"Ya, çok sakınmak lazım! "

"Az önce 'faiz' dedi ya... Bir dirhem faiz de aynı şekilde, tam otuz altı zina günahı! "

"Canım o tefecinin aldığı avanta paradan bahsetmedi ki neden haram olsun? Onlar ocak söndürüyorlar, o yüzden yasaklanmış. Bunu devlet veriyor."

"Olsun! Faizin her çeşidi haramdır. Özellikle 'her çeşidi' diye belirtilmiştir. Banka faizi de dâhil... O faizler yüzünden ekonomik denge bozuldu. Enflasyon, aldı başını gitti! Bir ekmek kaç liraydı, kaç çıktı! Her şey ateş pahası! "

"Vallaha, ben anlamam o işlerden de, Necmettin Bey, sen beni korkuttun."

"Neden? "

"Neden olacak? Ben bugüne kadar o kadar çok kişi hakkında konuştum ki hangisiyle helalleşeceğimi bilmiyorum. Bazıları da rahmetli oldu. Hesabımız mahşere kaldı. Faiz

desen... Faizler yüzde beşten yüzde dokuza çıktığında, bizim eski evi sattık, parasını bankaya, vadeli hesaba yatırdık. Faize koymasak, evin parası küçüldükçe küçülecek. Alıp yiyoruz, harammış. Ne olacak şimdi? "

"Enflasyonist dönemde gayrimenkul gibi altın gibi şeyler satılmaz. Mal mülk fiyatları artar, paranın değeri düşer. Gelecek yıl siz o ev parasına bir oda alamazsınız, üzerinden bir yıl daha geçince, bir oda takımı bile alamazsınız. Paranız erir gider." dedim.

"Ev eskiydi zaten. Tamiri de masraf açacaktı. Satalım da kurtulalım, dedik. Keşke satmasaydık! .. Bak şimdi içim yandı! .. Bahçesi küçüktü ama bir meyve ağaçları vardı içinde! Çiçekler... Cennet gibiydi."

"Madem öyle... Altın bari alsaydınız."

"Altın da insana düşman! Nerede saklayacağız onu? "

"Bankada kasa kiralarsınız."

"Cahillik ne kadar kötü! Bak gördün mü okumuş insanları? Annem babam vaktiyle okutmadılar bizi. Biz dört kız kardeştik. En küçüğümüz oğlan oldu. Onu okuttu babam. Şimdi binbaşı, Kırıkkale'de... Kim bilir, belki bizi de okutsaydı, bir şeyler olurduk. Bir yerlere kâtip falan..."

Bir süre daha oturdu, iki çay içti gitti. Aramızda, olayın kritiğini yapmaya başladık. Konuyu ben açtım:

"Güç de her şey gibi emanet... Bir zaman geliyor, erkekler de yaşlılık ya da hastalık nedeniyle güçlerini kaybediyorlar. Gücü yetenler tarafından şiddete maruz kalıyorlar. Hele onları döven; hanımları veya evlatlarıysa bunu kimseye söyleyemiyorlar." dedim. Mahir:

"Bazıları da kuvvetleri yerinde olduğu halde, üstlerine birkaç kişi birden yürüdüğü için hepsiyle birden baş edemiyor, kendisini savunmaya çalışsa da iyi bir dayak yiyor. Fakat yigittik var ya serde; susuyor, dışarıya belli etmiyor." dedi.

"Çoğu Türk kadını da öyle değil mi? Herkes demez, diyemez ki dayak yediğini! Dayak eşeğe bile yakışmaz. Onu da bir Yaratan var. Neticede, onun da Sahibi var. Ne yazık ki toplumumuzda şiddet, önemsenmeyecek boyutta değil! Dayak yiyen kadın oranı, saptananın belki on katıdır. Çünkü milletimiz arlıdır. Örf ve adetlerimize bağlı bir milletiz. Aile içinde olanlar, ifşa edilmez. Ayıptır. Utançlarından itiraf edemeyen "Kol kırılır, yen içinde kalır." diyen kadınlar çoğunlukta... Hatta kırsal kesimdekiler: "Kocalar döver de sever de..." diye güler geçerler. Artık iyice kanıksamışlardır, o tür sorulara kulak asmazlar. Bu demek ki; ülkemizde kadın, daha asırlarca dayak yemeye devam edecek." dedi Neşe.

"Şiddet gören kadınlar, devletçe veya bazı derneklerce düşünülüyor ve onları barındırmak için sığınma evleri yapılıyor. Fakat erkeklerin neler çektiğini soran yok! Onlar, para getirirken baş tacı; yaşlanınca, hastalanınca, güçten düşünce, yıldı... Eşinden dayak yiyen, sokağa atılan, cami avlusunda yatan erkekler var." dedim. Akif:

"İslam tarihinde Hazreti Ali gibi "Bana bir harf öğretenin kölesi olurum! " diyen bir rehber şahsiyet varken, öğrencisinin öğretmenini dövdüğü devirdeyiz. Oğullarından,

kızlarından dayak yiyen çok sayıda insan var." dedi.

"Arlı bir toplumuz. "Aile sırrı dışarıya çıkmaz! Bir evin içinde her şey olur." denir, susulur, sabredilir. Oysa söylenmeli ve çareler geliştirilmeye çalışılmalı. Devlet, her yere, herkese el uzatmalı da nasıl? Her şey parasal güce bağlı... Onun da ekonomik kaynakları sınırlı... Vergiler gerektiği gibi tahsil edilemedikçe, yolsuzluklar önlenemedikçe eli kolu bağlı kalmaya mahkûm... Her şey finansmana dayanıyor." dedim.

"Bir mahalle halkı, güç birliği yaparak, halinden haberdar olduğu birkaç düşkününe yetemiyorsa; nüfusun hızla arttığı dönemde devlet onca mazlumun halini nereden bilecek ve bunca kişiye nasıl kol kanat gerebilecek? Bunlar sessiz kitle..." dedi Orçun.

"Bence, camilerin geniş kütüphaneleri, aşevleri ve hatta garibanların barınabilecekleri, han gibi bir konaklama yerleri olmalı. Maddi durumum çok iyi olsaydı, erkek sığınma evi açmak isterdim. Kadın, derdini anlatabiliyor, bir yere hizmetçi veya bakıcı olarak falan girebiliyor ama bir erkek, ne derdini diyebiliyor, ne de bir aileye sığınabiliyor." dedim.
Define:

"Genellikle erkekler güçlü oldukları için zayıf olanı dövüyorlar ve şiddetle kınanıyorlar. Oysa güçlü olan kadın kocasını dövdüğünde takdir ediliyor. Kadın erkeğe el kaldırdığında daha fazla dayak yiyeceği için: "Erkeğe el kalkmaz! " derler. Genellikle parasızlık, çocuk sayısı ve iki tarafın ailelerinin müdahalelerinin artması, dayak oranını arttırıyor. Kıskançlığın etkisiyle şiddet, bir tarafın yaşlanıp çirkinleşmesi, diğer tarafın ağırlaşp uslanması nedeniyle gün geçtikçe azalma gösterebilir. Bu kıskançlık meselesi benim de başıma geldi. Çok çektim ondan, çok! .." dedi.

"Anlatsana dede! Çok merak ettim. Ne oldu? Nasıl oldu, yani? Neler geçti başından? " diye atıldı, Neşe.

"Aman yahu! Size de bir şey çıtlatmaya gelmiyor! Hemen soru yağmuruna tutuveriyorsunuz insanı."

"Yani, anlatmayacak mısın? "

"Anlatacağım tabi de şimdi değil. Ne bakıyorsunuz yüzüme öyle melul melul? Siz bana az mı ettiniz? Neydi o şakalar? Hâlâ oturamıyorum. Her yerim çürümüş! Sanki ben şiddete maruz kalmıyorum! Sadece yöntemi farklı..."

"Şimdi sen de bizi meraklandırarak mı intikam alıyorsun yani? "

"Eh! Tam karşılığı olmasa da... Kısasa kısas! "

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0058

Onur Bilge

0059 - DuAM

Onur BİLGE

Rüyalarımız da çıkar bizim. Sadece görünen bedenlerimizle yaşamayız, ruhen de varız. Ruhsal bedenimiz daima maddesel bedenimizin önüne geçmiştir. Özellikle sabaha karşı gördüğümüz rüyalara, rüya gördükten sonra hemen uyandırıldığımız rüyalara inanır, onları mesaj telakki eder, yorarız.

Rüyayı biz görmeyiz. Görebilseydik, her istediğimizde her istediğimizi rüyamızda görüp, hasret giderir, özleminden kurtulurduk. Oysa bu mümkün değil. Biz ne yaparsak yapalım, istediğimiz rüyaları göremeyiz. O halde? O halde rüya görmüyoruz, rüya gösteriliyor. Bazı olaylar ruhumuza yaşattırılıyor. Üstelik onları unutmamamız için olay biter bitmez uyandırılıyor ve konuyu başından sonuna kadar beynimizde bir anımsıyoruz. Bu, kalıcılığı sağlıyor. Tekrar uyusak ve başka rüyalar da görsek, o rüya bir veya birkaç kere de akıldan geçirildiğinden, hafızaya kaydoluyor ve altı çiziliyor.

Risalet tamamlanınca, Sahabe, Peygamber Efendimize:

"Efendim, vahiy kanalı kapanınca biz nereden haber alacağız? " diye sorunca şu cevabı akıyor:

"Rüya kanalı açık..."

"Rüya-yı sadıka gibi mesaj niteliği taşıyan rüyalar, günlük olayların şuuraltındaki kalıntılarının yüze vurması neticesinde görülen rüyalar, dış etkenler nedeniyle hâsıl olan hislere bağlı oluşan rüyalar ve şeytani rüyalar olmak üzere dört çeşit rüya vardır. Rüya ile amel olmaz. Her rüya Rahmani değildir. Rüya yorumu yapılabilir. Yusuf Aleyhisselam'ın kıssalarında bu konuya değinilmiştir. Rüya-yı Sadıka denen rüyalar vardır ki bunlar Allah'ın lütfedidir.

Babam, bir gazetede Melami Baba isimli bir rehber şahsiyetin rüya kanalıyla verdiği sırları takip eder ve zaman zaman bizimle de paylaşır. Olabilirliğini doluya boşa koyar, tartışırız.

Liseyi bitirdikten sonra okumaya niyetim yoktu. Yani ailem bir işe girmemi istiyordu. Babamın arkadaşlarından birisinin bir bankada yüklü bir hesabı vardı ve müdürüyle yakın ilişki halindeydiler. Okulum bitmeden işim hazırды. O nedenle üniversite giriş formu almamıştım.

Son gün müdür idareye çağırdı ve neden form almadığımı sordu. Ben de bir bankada işimin hazır olduğunu, o nedenle sınava girmeyeceğimi söyledim.

"Neden okumak istemiyorsun? " dedi.

"Bankacı olmak, hemen hayata atılmak istiyorum." dedim.

"Yine bankacı ol. Fakat bir üniversite eğitimi al önce." dedi.

"Fakat ben sınava hiç çalışmadım ki girip de nasıl başarılı olacağım? " dedim.

"Sen zeki kızsın. Pratik zekân kuvvetli... Sen kazanırsın. Sana öğleden sonra izin... Al bunu doldur. Git postaneye yüz lira yatır, makbuzunu al getir bana, saat ikiye kadar! " dedi ve elime zorla bir form tutuşturdu.

Emrediyordu. İtiraz temyiz kabul edecek gibi değildi. Eve gittim. Formu doldurdum, parayı aldım, postaneye gittim, yatırdım ve okula döndüm. Son verilen benim formumdu:

“Haydi bakalım şimdi derse! ” dedi, keyifle gülümseyerek.

Coğrafya öğretmenimizdi. Bir gün derste, dünyanın doğudan batıya doğru döndüğünü söyledi. Ben de aksini söyledim. Fakat bana yüz vermedi ve dediğimi kabul etmedi. Ben de teneffüs zili çalınca hemen onunla çıktım ve odasına kadar batıdan doğuya doğru döndüğünü iddia ettim. Odasına girdik. Bana masasının üzerindeki küreyi gösterdi. Tarif ettirdi. Ben vücudumla da tarif ettim. Onu güneş yaptım, dünya oldum, döndüm...

“Olur mu öğretmenim? O zaman güneş batıdan doğar ya! Dünya batıdan doğuya doğru dönüyor ki güneş doğudan batıya doğru gidiyor.” dedim.

Ne dediysem anlatamadım! Nuh dedi de peygamber demedi! Ben de ders zili çalınca kadar meramımı anlatamadığım için vazgeçmek zorunda kaldım, derse girdim.

Aradan bir gün geçti. Bizim müdür araştırmış, öğrenmiş, ya da üzerinde kafa patlatmış olacak ki bir ders arası beni merdivende yakaladı:

“Sen haklısın! Benim kafam karışmış. Dalgınlığıma gelmiş. Dünya batıdan doğuya doğru döner. Doğru söylüyorsun.” dedi.

Onun pratik zekâlı olduğuma karar verme nedeni bu olayı hatırlamasına dayanıyor. O zamanlar nasılsa öğrenimime devam etmeyeceğim için son sınıfta hiç ders çalışmamış, dersleri asmıştım ve altı dersi Eylül'e bırakmıştım. Eylül'e ders bırakmak da kendine güvendir. Aksi halde kimse geleceğini riske atmak istemez. Üstelik hepsi de ana derslerdi.

Bizim okulumuz pilot liseydi. İlk mezunları biz olacaktık. Müdürün de heyecanı ondandı. Okulunun, en kısa zamanda başarılarının duyulması çabası içindeydi. Onu hayal kırıklığına uğratmamalıydım ama nasıl? Sınav için hiçbir hazırlığım yoktu.

Arkadaşlarım eve telefon açıp, ‘yarım düzinelik’ diye benimle dalga geçiyorlardı, hiç aldırış etmiyordum. Nasıl olsa kolaydı benim için çünkü ders çalışmanın püf noktalarını biliyordum. Bir de bahsettiğim gibi altıncı hissim çok kuvvetliydi. Nerelerden sorular gelebileceğini kestirebiliyordum.

Önüme, başıma bela açtığım kitapları aldım. Fizikten başladım. Çoğu deney meneydi. Kuvvetli harflerle, koyu renk mürekkeple basılmış olan tarifleri anlayarak okudum, ezberlemedim. Diğer tarafları geçtim, problemleri çözdüm, bıraktım. Bir haftamı almadı.

Kimya ezbere dayanıyordu. Onu da anımsayabileceğim metinler haline getirerek, tekerlemeler şeklinde aklıma yazdım. Ona tekrar dönecektim. Aritmetik, bana angarya gelirdi. Geometriyi çok seviyordum. Geometri yapboz gibi geliyordu. Akıl mantık işiydi. Pratik zekâyâ sahip kişiler için eğlenceliydi. Felsefe, hiç sevmediğim bir dersti. İşin yoksa kim ne demiş, ezberle. Amma da demişler ha! Diyen diyene! ..

Tarih coğrafya, hep başıma dert olmuştur. Tarihin, sadece sosyoekonomik tarafı

enteresan gelirdi. Hangi savaş, nerede, ne zaman olmuş, bu savaşlarda kaç kişi ölmüş, kim kazanmış, bence teferruatı, sonunda yapılan anlaşma şıkları ilginçti. O nedenle ona hiç bakmak istemedim.

Zaten yüz beş mevcutla açılan bir okuldu. Özel eğitim almış sayılıyorduk. Son sınıf öğrencileri ya Ankara'da ya İstanbul'da sınava gireceklerdi. Sınavlar, ülkenin çok az yerinde yapılmaktaydı. İstanbul'a gidecek olanlar otobüs kiralamışlar, Ankara'ya gidecek olanlar da o çalışma içindeydiler, yakında onlardan da olumlu haber gelirdi. Benim sınava gireceğim de şüpheliydi. Ailem yalnız bırakmaz, benimle de kimse gelemezdi. Her zaman bu böyle olmuş, her etkinlikten ve her güzellikten mahrum kalmıştım.

Hatta lise bitirme gecesi düzenlenmişti de ona prensesler gibi hazırlanmıştım. Beyaz, kloş bir elbise diktirtmişim anneme. Beli vücuduma oturuyor, karpuz kollu, mini etek... Beyaz ayakkabılar almıştık annemle bir örnek. Onunla gidecektim, üniseks modaydı o zamanlar. Benim kavalıyem yoktu. Annem olacaktı yanımda. Onun da giysileri bana uymalıydı, aklımcı. Bu hazırlık titizlikle sürdü. Onun da giysileri dikildi, saçlarımızı kestirdik, yepyeni şekiller verdirttik, gün saymaya başladık.

Nihayet o gün gelip çattı ama babam kokteyl verileceğini duyunca, içkili sanmış. Oysa meyve suları verilecekmiş. Ben de kokteylden aynı şeyi anlamış olduğum için aksinin ispatı yoluna gitmedim. Bu durumda babam annemin gitmesini uygun bulmadı. Aksilik bu ya küçük amcamdan rica etti, beni götürmesini, onun da amiri ve iş arkadaşları yemeğe gelecekmiş, onlarda ziyafet varmış, gelememiş. O kadar umdum ve bekledim ama külkedisi gibi evde kaldım. Vakit ilerledi, geç saatlerde babam götürmeye razı oldu ama bu defa da benim moralim çok bozuldu. Eğlence güneş batmadan başlamış, bitmesine bir saat kadar kalmıştı. O yanımdayken onlara karışamayacak, eğlenemeyecektim ki! ..

O gecem gözyaşları içinde geçti. Ben sadece 'Tezveren Baba' diye bir isim duymuştum, hürmetine ne istenirse gerçekleştiğine dair... Peygamberimiz hakkında da bilgim yoktu. Sadece onun hakkında ileri geri konuşmalar geliyordu kulağıma, doğruluk derecelerinden haberim yoktu. Onun hayatını okutmuyorlardı bize. Kulaktan dolma bilgilerime göre ne yazık ki O kenarda kalıyor, bir eren olduğunu sandığım zat öne geçiyordu. Allah beni affetsin! ..

Hani denize düşen, eline ne geçerse ona tutunur ya son bir umutla; ben de Tezveren Baba'ya tutundum, tüm yüreğimle! Nasıl bir itikatla, anlatamam! Akşamdan başlayan hayal kırıklığımla akmakta olan gözyaşlarım ve terim bembeyaz elbisemi ıslatmış, yüzükoyun uzandığım yatağıma dahi geçmişti. Çünkü sabaha kadar ağlayıp, Tezveren Baba hürmetine dualarımın kabul olması için yalvardım ama ne yalvarış! ..

"Ya Rabbi! Bana bütün hava atanlara karşı yüzümü kara çıkarma! Beni başarılı eyle! Neresi olursa olsun, dört yıllık bir üniversite kazanmam için bana yardım bana yardım et! Bu geceki bitirme kokteyline gidemedim, Sana söz veriyorum, üniversite bitirme gecesine de ben gitmeyeceğim! Ya Rabbi! Bana geleceğimi göster! Hayatımı bana göster, ne olursun, lütfen! Geleceğimi göster bana! .."

Böyle bir adak olur muydu? Olurdu ya! Vereceğim neyim vardı ki? Üç beş kuruş sadaka değildi ki benim için en büyük adak! On yedi yaşımın heyecanı, büyülü mezuniyet geceleri, balolardı. Hayatımda olabilecek üç önemli köşenin ilki o geceydi, yaşayamadığım; bir de olabilecekse üniversite mezuniyet gecem ve nasipse düğünüm

olabilirdi. Bir dördüncüsünü düşünemiyordum. Dünyam o kadarcıktı.

Yakarışım, saatlerce, sabaha kadar sürdü. Ben nereden bileyim; Peygamberinden habersiz Müslüman; her gecede bir 'icabet saati' olduğunu? O âna rastlayan duaların reddedilmeyeceğini? Gök kapılarının, her gecenin farklı saatlerinde sonuna kadar açılacağını ve dualara icabet edileceğini? O nedenle, akşam ezanı ile sabah ezanı arasında sürekli aynı dua edilirse, mutlaka o zamana rastlayacağını ve kabule gireceğini? Ben ki sadece Fatiha ile İhlas Surelerini ezbere bilen, fakat okumaya başladığından beri Kuran Meali okuyan, dindar bir çocuktum. Hatta babam milletvekilliği ve belediye reisliğine adaylığını koyduğu zamanlarda evde yapılan siyaset konuşmalarından usanmış, odama kapanarak meal okuyor: "Ya Rabbi! Ben buradaki kuralları, Senin kurallarını öğrenmek istiyor, sadece Senin taraftarın, fanatiğin olmak istiyorum!" diyordum, Ona hitap edişlerimde. O zamanlar sadece iki parti vardı. Demokrat Parti ve Halk Partisi... Sonradan Adalet Partisi olmuştu adı, değişen bir şey yoktu.

Aman ne kavgalar olurdu kişiler arasında, mahallelerde; akrabalar, hatta kardeşler arasında! Babam üç defa seçime girdi. Amcam da heveslendi. Aynı dönem Ankara'dan gelip, o da adaylığını açıkladı. Tamamen zıt partilerdendiler de bir gece Kâzım Amca'mla beraber evimizi bastılar ve babamı silahla tehdit ettiler, adaylıktan çekilmesi için... Onları babam okutmuş, bizim evimizde tamamlamışlar öğrenimlerini. En büyük ağabeydi babam, ikinci babaları... Ona silah çekmişlerdi! İşte öyle zamanlarıydı Ülkemin.

O nedenle sevmiyordum siyaseti, halen de sevmem. Riyakârlık, kirlilik, şer odağı gibi gelir bana. Asla ısınmadım, kendimi zorladığım zamanlarda da... Söylenilenler, aynı şeylerin tekrarlarıydı ama değişik versiyonlarda... Üç aşağı beş yukarı aynı konular anlatılıyor ve bu konuların tekrarı hiçbir işe yaramıyordu. Minare ne kadar büyük olursa olsun, imam bildiğini okuyordu. Kendileri anlatıp, kendileri dinliyorlardı. Çünkü iki taraf da birbirini asla dinlemek bile istemiyordu, kaldı ki anlamak istesin! Mahallemizde karşılıklı iki kahvehane vardı, karşı görüşten kişiler için. Hatta camiler bile ayrılmıştı. Güya tamamı Müslüman olan halkımızın ibadetleri farklı değildi. Neleri farklıydı? Hâlâ sormaktayım bu soruyu ve aradan o kadar zaman geçmiş olmasına rağmen değişiklik göremiyorum. İhtiyaçlar belli, durum ortada, kader aynı, farklılık nerede? Ha, iki taraf var. Ezen ve ezilen... Doyan ve doyamayan... Okuyan ve okuyamayan... Harcayan ve bulamayan... Fakat her zaman her çağda her ülkede vardı. Sadece Altın Çağ'da bir yere toplandı ve eşit paylaşıldı gelir. Ah! O çağda yaşayabilseydim! Komünizmin bu yanını çok sevdim. Peygamberim harfiyen uygulamış. Bizim farkımız neydi?

Hep siyaset konuşulurdu evimizde. Misafirliklerimizde de misafirlerimizle de... Kahvehanelerde, çarşıda pazarda da öyleymiş. Liselere de girmişti de 'boykot' sözcüğüyle tanışmıştık.

Biz lisede de farklı görüşlerdeki ailelerin çocuklarıydık ama çok samimi ilişkiler içindeydik. Birdik, beraberdik! O nedenle hep sevdik birbirimizi. Aşka âşıktım ben, sedaya sevdalıydım. Her sevdiğimi aşkla sevdim. Halen aynı duygular içindeyim. Bir arkadaşıma onu sevdiğimi söylemeden, daha hissettiğim anda, kızaran yaşaran gözlerim, yanaklarımda yarışan gözyaşlarım, boyutunu diyiverir. Dudaklar yalan diyebilir belki gözler asla! Hele gözyaşları...

Gözyaşlarıyla sabaha kadar yakarışımdan sonra kalkıp duşa girdim ve yastığımı, yatak çarşafımı değiştirdim. Tekrar yattım ama bu defa uyumak için. Tekrar ağladım mı

bilmiyorum. Uyumuşum. Bir rüya gördüm. O güne kadar görmediğim, çok farklı bir rüya...

Daha sonra araştırdım ve öğrendim ki rüya görülmez, gösterilirmiş. Bir et kemik bedenimiz, bir de ruh bedenimiz varmış. Et, su, damar, sinir ve yağdan oluşan madde gözlerimiz kapandığında, rüyayı ruh gözleriyle görür, ruh kulaklarıyla duyarmışız. Ruhumuzun da bedenimizden ayrı bir yaşama alanı varmış ki o, uyku ve ölüm içiymiş.

Genişletip düşündüğümde, doğru olduğu sonucuna vardım. Ne kadar istesem de platonik aşkıma rüyamda görmem imkânsızdı. Ya da ölen dedemi, anneanne veya babaannemi... Hele onlarla konuşmam binde bir ihtimaldi. Sadece Allah lütfederse mümkündü her şey ve zaten her olmuş olacak Onun izniyle, emriyle değil miydi? Öyle bir kapıyı çalmışım ki ısrarla, saatlerce, sabaha kadar, gözyaşları, ürperiş ve titreyişlerle, ödülü gelmişti! .. Umduğum rüyayı avuçlarıma bırakmıştı, hiç bekletmeden! Nasıl sevmem ben böyle bir İlah'ı? Nasıl âşık olmam kuvvet ve kudretine! Merhametine! .. Onca ağlayıp hıçkırığımı, dualar ettiğimi duydukları halde duyarsız kalan, en yakınlarım sandığım annemle babam, hiçbir vicdani rahatsızlık duymadan odalarına çekilip rahatça uyumuşlarken... Beni daima duyan bir Zat vardı. Her sözcüğümü ilgiyle dinleyen ve gereğini tek emirle, hiç bekletmeden lütfeden... Yaratanımla! .. Allah'ım! ..

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0059

Onur Bilge

0060 - RÜYAM

Onur BİLGE

Antalya'nın kuzeyinde bir yerdeyim. Bildiğim bir yer... Arkası dağ, önü göl... Yaklaşık otuz kilometre uzakta... Güneye dönük yüzüm. Arkamda bir dağ, önümde alabildiğine geniş bir düzlük... Karşımda beş kocaman, upuzun direk... Tepelerinde, ten rengi eşofman üstleri... Yanımda arkadaşım...

"Halide, bak! Bunlar olimpiyat direkleri... Üstlerinde eşofmanlar, temsili..." derken, rüzgârla dalgalanmakta olan eşofmanlar bir döndü, beş farklı yabancı ülke bayrağı oldu. Direklere, kol kalınlığında çelik terler bağlı... Hâlatlar gibi... Fakat çok kalın, uzun mu uzun ve uçları gökyüzünde kaybolmuş... İlahi Âleme uzanıyorlar sanki...

"Halide baksana! Görüyor musun? Beş ülke bayrağı oldu. Olimpiyat bayrakları bunlar... Katılacak beş ülkeyi temsilen dalgalanıyorlar burada."

Sağ taraflarında yüksekçe bir tepe... Tepede bir kale, burcunda Türk Bayrağı dalgalanmakta... Fakat karanlık, eski bir yapı... Elimle işaret ediyorum:

"Şehrin savunmasını bu tepeden yapmışlar."

Sonra onunla doğuya doğru gittik. Çok değil. Bir ilçelik mesafe kadar... Uçsuz bucaksız bir ova... Git git bitmiyor! Yol boyunca ona iki taraftaki yeni sürülmüş tarlalarda diz boyu kabartılmış yeni kavrulmuş ve çekilmiş kahve rengindeki taşsız toprakları gösteriyorum.

"Görüyor musun, ne kadar bereketli topraklar? Türkiye'nin en verimli ovası, bu! " diyorum. Sanki biliyormuşum gibi bütün bunları, ona birer birer öğretiyorum.

O hiç konuşmuyor. Ben, özümdeki benle konuşuyor gibiyim. O sadece yanımda, solumda duruyor. Birlikte bir ilçeye geliyoruz. Genel olarak tek katlı yan yana dizilmiş, beyaz badanalı yerden evler; nadiren, en fazla iki veya üç katlı binalar ve daracık sokaklar... Bahçelerde meyve ağaçları... Bir evin bahçesine giriyoruz. Üç oda, yan yana sıralanmış... Her taraf bembeyaz... Odanın birindeki ocaklık bile... Üzerinde beyaz, ucu dantelli bir örtü... Sanki içinde hiç ateş yakılmamış, isten eser yok. 'Ne kadar temiz bir ev sahibi yaşamış burada ama evin hanımı artık yok.' diye düşünüyorum.

Bahçeye çıkıyoruz; ayrılmak üzereyiz, oradan. Bahçe kapısından, esmer, uzun boylu, yaşlı bir adam giriyor, bize doğru geliyor. Elinde, küçük bir toprak saksı; içinde, üç tane yemyeşil yaprağı olan bir bitki ekili... Bana uzatıyor:

"Al bunu. Götür, memleketine, bak! Senin olsun." diyor. Alıyorum. Sonrasını hatırlamıyorum.

Sabahleyin uyandığımdaya rüyamı anneme anlatıyorum, yormaya başlıyor:

Beş direk, beş ders... Eşofmanlar, sıkıntıların... Onlardan kurtulacaksın. Bayrakları açacaksın beşinden de. Beşini eylülde vereceksin. Kalenin burcundaki Türk Bayrağı, Osmanlı Devletiyle ilişkili... Osmanlı tarihinden tek derse kalacak, ondan da bayrağı göndere çekecek, geçeceksin! " diyor.

"Peki ya kuzeye gidişim? "

"Üniversiteye gideceksin. Kuzeye... Tarif ettiğin yol, Antalya'nın kuzeydeki tek ana çıkış yolu. Ortaya otobüsle falan gitmiş olmalısınız. Demek ki yolun açıldı."

"Oradan da doğuya gittik, uçsuz bucaksız ovalara..."

"Oradan da başka bir yere gideceksin demek ki! "

"Nereye? "

"İlk gittiğin yeri bilsem, doğudakini de söyleyeceğimde... Bilmiyorsun ki! "

"Sadece o ovanın, Türkiye'nin en verimli ovası olduğunu biliyorum. Anne, öyle bir toprağı var ki harmanlanmış adeta, kan atsan, can biter! "

"Ne bileyim, ne ovası? Onu sen bileceksin. Rühayı gören sensin. Kim bilir hangi ili gördün? Hangi tepeye kurdular topları, müdafaa için? Yaşayacağız ve göreceğiz. Zamanı geldiğinde rüyayı hatırlarsın, kendin yorarsın. Kur'anda:

"Biz onların gece gördükleri rüyayı, gündüz kendilerine yordururuz." demiyor mu?

O kadar meal okudun. Bilmiyor musun? Rüyalar, Allah tarafından gösterilir. Olacak olaylarla bağlantılı mesaj niteliğinde olanları vardır. Bu rüyan da onlardan birisine benziyor. Hatta ta kendisi! Sakın unutma! Yaz bir kenara. Rüyaları genellikle unutturuz. Aslında belki günü gününe kaydetmemiz gerekir, daha sonra yaşadıklarımızla karşılaştırmak için. Allah'ın varlığının delillerindendir, rüyalarımız."

Üniversite giriş imtihanı zamanı geldi. Ankara'yı tercih etmiştim. Hacettepe Tıp Fakültesi Kütüphane Binası'nda gireceğim. Amcamlar orada olduğu için Ankara'yı tercih etmiştim. Beni kim götürecekti. Babam ya da annem götüremezlerdi. Yalnız da göndermezlerdi. Ne olacağını düşünürken en küçük amcamın Ankara'da halletmesi gereken bir işi varmış ve zaten gidecekmiş. Allah tarafından Ankara'da işi çıktı da babam ona:

"Yakup, sana yol paralarını, harçlıklarınızı da vereceğim, Semiray'ı sınava götürüver." dedi.

"Ağabey, zaten Ankara'ya gideceğim ben de. Nadir Ağabey ve Nihat Ağabey'ime de uğrayacağım. Götüreyim. Hem gidiş gelişim bedavaya gelir." diye güldü.

Beraber yola çıktık. Aynı otobüste hep tanıdığım kişiler vardı. Çünkü zaten Antalya'da birkaç lise vardı ve yaşitlarım ya mahalleden, ya ilkokul, ya ortaokul ya da okumakta olduğum liseden arkadaşlarımdı. Otobüs tutmaya gerek kalmadı. Çok kişi bir aradaydık. Aynı gün ya İstanbul'a ya Ankara'ya sevkıyat vardı. Eğlenceli bir yolculuk oldu.

Sınavdan önceki gün oradaydık. Üst kattakilerde misafir kız da aynı amaçla Kayseri'den gelmişti. Yengem onunla tanıştırdı. O zamanlar sadece bir tek üniversite hazırlık kitabı vardı. Onun kitabını ödünç aldım. Onlar Gençlik Parkı'na gezmeye gideceklerdi. Üç saat kadar sorulara hızlı bir şekilde göz gezdirdim.

Edebiyattan okul birincisiydim. Tam not alırdım. Okul birincisi bile altı yedi alırdı. Sürekli okuduğum ve çok bulmaca çözdüğümünden, kelimelerle yakın arkadaşım. Coğrafyayla aram pek iyi değilse de atlasla arkadaşlığım kuvvetliydi. Gözümün

gördüğünün resmini çeker, asla unutmazdım. Ezbere anlatılan tarih ve coğrafyadan hiçbir şey anlamazdım. O nedenle ders anlatılırken harita veya atlasın takip eder, olayı hayal âleminde canlandırır, film şeridi gibi hafızama kaydederdim.

Sınava gideceğimde gelin gibi süslenirim. Moralim iyi olacak ki başarılı olabileyim. Belki rahat bir kot pantolon ve tişört giymem gerekirdi ama ben, o beyaz tutkum ve sınava süslü gitme merakım nedeniyle kokteyl için dikilen mini etekli elbisemi giydim. Gözlerimi belirginleştirdim. Kirpiklerimi rimelledim. Belli belirsiz açık pembe bir ruj sürdüm. Saçlarım, yaratılıştan gür ve iri dalgalıydı. Ne yana tarasam o yana yatar, istediğim şekli alır, beni hiç uğraştırmazdı. Sol tarafı içe, sağ tarafı dışa kıvrılarak taradım. Bir taraf karavel oldu.

Sabah erkenden evlerinde kaldığım Nadir Amcam ve beraber geldiğimiz küçük amcamla yola birlikte çıktık. O nedenle ulaşımda güçlük çekmedik. İmtihan salonunun önünde benim tam karşımda oturacak olan kısacık boylu, zayıf, çelimsiz esmer çocukla ayaküstü konuştum.

"Ben yüksek matematik okuyorum. Sadece bölüm değiştirmek için sınava giriyorum."

"Ben ilk defa gireceğim."

"Edebiyat, sosyal ve İngilizcem hiç yok. Sadece aritmetik geometrim iyi... Ne yapacağım, bilmiyorum. Bölümün ne? "

"Edebiyat... Yardım ederim ben sana."

"Üç metre masa... Sen bir ucunda, ben bir ucunda... Nasıl konuşacağız? "

"Bak; bu başparmağım a, işaret parmağım b, orta c, yüzük d, küçük e... Tamam mı? "

"Tamam. Anladım. Sen bildiklerini yap, matematiği bana bırak. Sonra değişelim."

"Sosyal, edebiyat ve İngilizce benden... İngilizceden özel ders aldım. Çok iyiyim. Merak etme."

Sınav başladı. Kâğıtlar dağıtıldı. Sorular kolaydı. Edebiyat ve İngilizceden hepsini yaptım. Coğrafya ve tarihten bildiklerimi anında işaretledim, diğerlerinden iki mantıksız eledim, kalanlardan en akla yatkınını işaretledim. Bir buçuk saatte bitti. O da harıl harıl yazıyor, problem çözüyordu. Biraz onu bekledim. Bu arada yaptıklarına yalandan bir göz gezdirdim.

Nihayet başını kaldırdı ve bana kopya vermemi işaret etti. Ben de aynı yöntemle önce onun vermesini istediğimi bildirdim. "Bir" dediğini dudak hareketlerinden anladım. Masanın üzerinde kapalı tuttuğu parmaklarından işaret parmağını açtı. "İki" dedi ve küçük, "üç" orta, "dört" başparmak derken, tüm fen ve matematik sorularını verdi. Ben de ona Edebiyat sosyal ve İngilizce sorularının cevaplarını aynı şekilde verdim ve iki saatte çıktık.

Amcamlar kapının önündeydi. Terden eteğim ıslak olmuştu. Oturduğumuz sandalyeler marokendi. Bizimle çıkanların da arkaları ıslaktı. Onlar, yapamayarak kâğıdı boş verenlerdi. Küçük amcam, nasıl geçtiğini sordu. Çok iyi geçmişti. Allah, birbirimizin eksikliğini birbirimize tamamlamıştı ama o benden çok daha şanslıydı. Benim ona sağlamış olduğum fayda, onun bana sağlamış olduğunun tam üç katıydı. İlerde gelecek

olan sınav sonuçları bu düşüncemi kanıtlayacaktı.

Aradan bir süre geçti. Sınav sonuçları gelmeye başladı. Arkadaşlar birer ikişer hayal kırıklığına uğradıklarını telefonla bildiriyorlardı. Telefonlar geliyor, üzüntülerini bildiriyorlardı. Ben de teselli ediyordum ama artık bana yarım düzinelik demez olmuşlardı. Ben onlara hatırlatıyor:

“Ben yarım düzineliğim. Fakat kazanacağım, göreceksiniz. Çünkü siz okulun son zamanlarına doğru kitaplarınızı yırtıp parçaladınız. Bense cezalarımı önüme koyup, onlarla kozlarımı paylaşmaya başladım.

Gözlerim yollarda postacı bekliyordu. Sabahın sekizinden akşamüstüne kadar kapının önünde oturuyor, dolaşiyor, yollara bakıyordu. Nihayet, bir öğleden sonra bisikletiyle köşeyi dönüp, doğru bizim evin önüne geldi.

“Semiray...” demeden, elindeki mektuba atladım ama vermeden önce:

“Kazanırsan, müjdeme ne vereceksin? Bir Bafra alırsın artık! ”

“Tamam, ver! ” dedim, açar açmaz havalara hopladım! ..

“İngilizce süperdi. Edebiyat da ona yakın... Sonra sosyal de idare ederdi. Matematik en düşüktü. Fakat toplam puan yeterliydi. Pek çok yere ön kayıt yaptırabilecektim. Sevinçle en yakın bakkala uçtum, sigarayı alıp verdim. O kadar sevindi ki pedala tüm gücüyle basıp, uzaklaştı.

Ankara, Adana, İzmir, İstanbul ve Bursa'daki üniversitelerden tam on altı üniversiteye ön kayıt yaptırdım. Her gün puanlar düşmekteydi. Günlük gazetelerden bu durumu takip ediyor, uygun bir yer arıyorduk. Sonra araştırdık ve Bursa'yı seçtik, en uygun il olarak. Aslında bize Bursa seçtirildi. İlerdeki olaylar, bunun böyle olması gerektiğini ortaya koyacaktı. Henüz her şey sır perdesinin arkasındaydı.

O yıl bir okul birincisi, istediği üniversiteye girebilme hakkını kullandı ve eczacılığı seçti. Bir arkadaş da üç yıllık eğitim enstitüsü Almanca bölümü kazandı. Sadece ben gidebilecektim ama altı dersim vardı. Bu olay, okulda sansasyon yarattı.

Annemin dediği oldu. Beş dersi eylülde verdim, Osmanlı Tarihi tek derse kaldı. Onu da verdim ve mezun oldum. Bir Ramazan akşamı, babamla birlikte kayıt için Bursa'ya hareket ettik. Sabaha karşı indik. Garaja en yakın bir otele, Sedir Otel'e girdik. Ben odamızda kaldım. Babam aşağı yukarı dolaştı durdu. Sabaha karşı o da biraz uyudu.

Sabah dokuz gibi otelden çıktık. İlk cadde olan Fomara'ya geldik. Etrafı tanımaya çalışarak yürüyordum, bir ara karşıma baktım ki ne göreyim? Rüyamdaki teller... Fakat uzakta... Beş değil, sayısı farklı ama beşte de giz var. Şaşkınlıktan caddenin ortasında yüksek sesle:

“Baba, bak! Bu teller, rüyamda gördüğüm teller... İşte aynı böyleydi ama uçları çok yükseğe ve daha dik gidiyordu. Tellerin bağlı olduğu yeri göz göremiyordu. Sonsuzlukta kayboluyordu uçları. İlâhi âleme uzanır gibi...”

“Teleferik, o.”

“Biliyorum. Fakat ben böyle teller gördüğümde Bursa hiç aklımızda yoktu. Amcamlarda

kalacak, Ankara'da okuyacaktım."

"Evet, nasip... Kısmet burayaymış demek."

Biraz daha ilerledik. Üçgen şeklindeki bir yeşil alan vardı ortada. Ortasında küçücük bir cami vardı. Burası da çok önemli bir yermiş. Hayatımın en büyük derslerinden birisini aldığım iki katlı ahşap ev de tam karşısındaymış. O gün ve daha kim bilir kaç kere habersizce yanından geçip gittim, bir viranenin ve bir definenin daha farkında olamadan. Başımı kaldırıp, rüyamdaki tepeyi ve üzerindeki kaleyi ararken şaşkınlıktan dilim tutulacaktı! Sağ tarafta bir tepe, orada eski bir kule, tepesinde Türk Bayrağı vardı!

"Baba baksana! İşte o bahsettiğim tepe! Gördün mü kuleyi? Bayrağı? Hani, "Eskiden şehrin savunmasını buradan yapıyorlarmış." dediğim... Demek ki o şehir burasıymış. Gerçekten oradan mı savunuluyordu acaba eskiden bu şehir? "

"Bilmem ama mümkün. Ovaya hâkim bir yer orası. Gezer, bakarız. Şu kayıt işini halledelim! "

Sağa, Altıparmak Caddesi'ne saptık. Okul, biraz ilerdeydi. Babam, ayniyat memuruna, kaydımı yapması için evrakları bıraktı ve emeğinin karşılığını vereceğini söyledi. Sıraya girmedik, beklemedik, uğraşmadık. Şehri dolaşmaya çıktık.

İlk gitmek ve görmek istediğim yer, kule ve civarıydı. Çatalfırın'a doğru yürüdük. Sağdaki merdivenlerden çıkarak kulenin yanına gittik ki orada da beni büyük bir sürpriz bekliyordu. Burada bir türbe vardı. İçinde Osmanlı İmparatorluğu'nun kurucuları yatmaktaydı. Osman Bey ve Orhan Bey'in türbeleri vardı. Onları ziyaret ettik. Osmanlı tarihi dersini temsil edenler...

Kulenin dibine geldiğimizde oradaki toprakları gördük. Halen Ramazan aylarında bu topraklar kurusıkı ateşlenmekteymiş. Sahurda, otelede duyduğumuz top sesleri buradan gelmiş. Önceden şehrin savunması buradan yapılmakta olduğu için bu tepe Tophane adını almış. Bir süre aşağıları seyrettik. O zamanlarda yapılan savaşları anlattı babam. Osman Bey'i, Orhan Bey'i anlattı. Şeyh Edebalı'den bahsetti. O da büyük bir evliya idi belki ama benim aklım Tezveren Baba'daydı. Özüme onu soruyordum. Kimdi o? Nasıl bir şahsiyetti ki hürmetine edilen dualar kabule giriveriyordu? Mademki ölmeden önce ölenlerdendi ve şehitler gibi başka bir boyutta yaşamaya hak kazanmıştı, bir an önce açılsaydı, sır perdesi de görebilseydim onu, tüm canlılığıyla! Fakat Allah, olaylar için bir zaman sıralaması yapmıştı. Vakti geldiğinde saç kesilip, kucağına düşüyor, ancak o zaman yakından görebiliyordun gerçek rengini.

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0060

Onur Bilge

0061 - SİGARA

Onur BİLGE

Hale Hanım, tiyatro grubunu her getirisinde Define çocuklarla ilgilendi. Onları motive etti. Rollerini nasıl ezberlemelerinin daha kolay olacağından, ses tonlarını nasıl ayarlamaları gerektiğine; tiratların hangi sözcüklerinin vurgulanması gerektiğine kadar, dilinin döndüğünce, gücünün yettiğince, bildiği her konuda yardımcı olmaya çalıştı. Fert fert her biriyle ilgilendi, sorunlarını dinledi, çözümler önerdi. Tek tek terapi yaptı ve rahatlamalarını, hatta platonik aşklarını dahi anlatarak deşarj olmalarını sağladı. Arada onları güldürdü, eğlendirdi. Koordinatör de geliyordu ama o, o kadar çırpınmıyordu. Bu amatörce oyunu pek önemsiyor görünmüyordu.

Rus Tiyatro Yazarı Anton Pavloviç Çehov'un, Vodvil adını verdiği, birer perdelik oyunlarından üç tanesi hazırlanmaktaydı. Oyunun birinde, rol icabı pipo içmesi gereken bir genç vardı. Elindeki bir değnek parçasıyla prova yaparken, Define: "Pipo öyle tutulmaz. O şekilde içilmez. Bak, böyle tutacaksın, böyle küçük nefesler çekeceksin! " diye müdahale etti. Ona kendi yaptığı pipoların birisini ödünç verdi; nasıl tutulacağından başlayarak, doldurulmasına, yakılmasına ve içilmesine kadar her şeyi gösterdi ve öğretti.

Nihayet oyunun sahneleneceği gün gelip çattı. O akşam tüm Viraneciler, Ahmet Vefik Paşa Tiyatro Salonunun ön sıralarındaydık. Define, tam sahnenin karşısında, Orçun'la benim aramda oturuyordu. Gözünü kırpmadan kıvançla eserini seyretmeye başladı. Gençler, profesyonellere taş çıkartacak kadar güzel oynadılar. Birkaç yerde kekelemeler ve duraklamalar olduysa da pek fark edilmedi. Hele hizmetçi rolünü yapan sarışın, ufak tefek kız o kadar başarılıydı ki mutlaka keşfedilmesi, yönlendirilmesi gerekmekteydi.

Oyunların üçü de oynandıktan sonra tüm emeği geçenler sahneye gelip, seyircileri selamladılar. Dedenin gözleri yaşarmıştı. Sonra çocuklar biraz geri çekildiler ve Hale Hanım kısa bir konuşma yaptı. Oyunun sahnelenmesinde emeği geçen herkesi saydı. Hepimiz Define'nin adının da geçmesini can kulağıyla bekledik ama sıralamada zikredilmedi. Dedenin de beklemekte olduğunu hissediyor, öğretmeninin gözlerinin içine bakıyordum. O ise sahne ışıklarından dünyayı görmüyordu. Heyecandan sesi, elleri ve dizleri titriyordu. Konuşmasını bitirmeden önce:

"Hele bir kişi var ki o olmasaydı, bu oyun asla sahnelenemezdi. Büyük bir feragat ve fedakârlıkla yardımını bizden esirgemedi. Her oyuncu ile birer birer ilgilendi. Diksiyonlarından, jestlerine, mimiklerine, kostümlerine kadar... Hatta dekorların profesyonelce hazırlanmasına bizzat yarım etti. Onun için ona olan minnet borcumu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum! " der demez, Define ayağa kalktı. Adının söyleneceğini ummaktaydık ama o kendinden gayet emin beklemekteymiş ki o anda gülümseyerek fırladı! Fakat Hale Hanım, tam karşısında olmasına rağmen onu o anda aklına bile getirmemişti:

"Değerli Arkadaşımız, Sevgili Koordinatörümüz, İstanbul Devlet Tiyatrosu Sanatçılarından Kenan Akın! Huzurunuzda kendisine binlerce teşekkür etmek istiyorum." diyerek, sözlerini noktaladı. Orçun:

"Dede, dur! Sana değil..." diye sağ eliyle sağ omzuna dokundu, öğretmen görmeden yerine oturtturmak için. Define, bozuntuya vermedi:

"Yahu pipomu alacağım çocuktan ben. Onun için kalktım. Hey, oğlum! Baksana ulan buraya! Vay be! Gitti! "

“Olsun, dedeciğim. Kulistedir onlar, alırız. Hem getirirler. Kovsan da senden ayrılmaz artık onlar. Sakin ol. Birazcık otur. Kalabalık çıksın, kalkarız biz de.” dedim.

Define, bir piponun arkasına düşecek adam değildi. Sahneye davet edileceğini sanarak kalkmış, önünü iliklemeğe başlamıştı. Öne bir adım atmıştı, sağ ayağıyla, ikinciye atmadan çark etmek zorunda kalmıştı. Unutulmuştu. Daha dün saatlerce birlikte çalıştığı onlarca kişi tarafından birden unutulmuştu. O suflörlük yapanlardan birisi de mi fısıldayamazdı, dedenin adını, öğretmenine!

Bu arada, sahnedeki çocuklar tarafından da olay fark edilmişti. Birbirleriyle fısıldaştılar ama iş işten geçmiş, konuşmaya son nokta konmuş, son çok önemli kişi de alkışlanmış, oyun sonrasındaki oyun bitmiş; dede, beklentisi nedeniyle oyuna gelmişti. Hâlâ toparlamaya çalışıyordu:

“Orçun, evladım! Kulise git de pipoyu aliver. Gül ağacından oyduğunu. Çok değerlidir benim için. Karambole gelir, ativerirler bir yere, biri alır gider.”

Olayın zararını telafi etmek için inanmış göründük. Orçun hemen kalkıp, kulise gitti. Biz de hep beraber kalkıp, kapıya yöneldik. Öğrenci velileri, kardeşleri, arkadaşları doldurmuştu salonu, rengârenk giysileriyle. Otururken kirliliği pek fark edilmezken, insan seli dalgalandıkça yayılan koku tanecikleri ve onca insanın nefesiyle ağırlaşan, daha çok ter kokusu olarak algılanan ağır hava, merdivenleri çıktıkça kendisini olanca yoğunluğu ve nemiyle hissettirmeye başladı. Bir an önce kendimi açık havaya atmak istiyordum. Açık kapıdan gecenin serinliği geliyor, biraz ferahlık veriyordu, solunumuma. Kapının önüne çıkınca, oraya neden gittiğimi düşünmeye başladım. Yüzlerce kişinin nefesini teneffüs etmek zorunda kaldığım; ciğerlerimi, her ciğere girip çıkan hava taneciklerini değerlendirmek mecburiyetinde bıraktığım için kendime kızdım. Gecenin uysallığını nefes nefes içime çektim. Tertemiz bir hava vardı. Ciğerlerim bayram etmeye başladı. Dede, biraz önceki bozumu hazmedememiş olsa gerek, dışarıya çıkar çıkmaz hemen bir sigara yaktı.

“İnsanlar açık havaya duman, katran ve zehir mi çekmek için çıkarlar, dedeciğim? ” diye sataştım.

“Çok konuşma kız! Azalttık ya işte! Tatlı Cadı! İçerde canım istedi, yakmadım. Şimdi istedi, yaktım. Hani birincisinde yakmayacak, ikincisinde yakacaktık? ”

“İçerde yakamayacağın için yakmadın. Yemeyelim birbirimizi! ”

Arkadaşının aniden kalp krizi geçirdiği haberi geldiğinden beri dede sigara aralarını uzatmaya başlamıştı. Bu sabah, üçüncü gün olmasına rağmen, ona şakalar yaptığımız gün aldığı halde yeni biten Birinci paketini öfkeyle buruşturup attı.

“Öyle bir illet ki bu meret, yapıştı yakama, bir türlü bırakmıyor! İçkiyi bıraktım. Bunu bir türlü bırakamıyorum. Dermanımı kesti, tıknefes etti! Bir daha almayacağım, diyorum, yine gidip alıyorum.” dedi.

“Dedeciğim sen içki de mi içtin? ”

“İçtim ya... Hem de ne içiş! ..”

"Bize hiç anlatmadın."

"Övünülecek bir şey değil ki anlatayım! Avuç avuç yüz karası! .."

"O zaman nasıl bıraktığını bari anlat bize."

"Anlatacağım. Çok şey var, size anlatacağım. Her ne kadar hatırlamak istemesem de..."

"Yıllardır yakarı kurtaramadığın belâdan bir çırpıda kurtulmanın keyfini çıkarmaya ne dersin? "

"Mümkün değil! Kaç kere denedim! İçkiye benzemez bu! "

"Neden? Ne farklı var? "

"Parasız kaldığında içkiyi herkesten isteyemezsin. Çok kişi içki ısmarlamaz. Fakat önüne gelen paketi çıkarınca, önce sana uzatır. Elindeyse alma! "

"Ota yenik düştün yani."

"Ot mot ama esir alır adamı. İlk içilen sigara, mayındır! Mayına basmaya gör! Basmışım bir kere! Ölmüşüm ben! .."

"Kabul edersen, rahat yerinden kalkıp, zehir aramaya gitmene gerek kalmayacak. İhtiyaç olmayan nesne için ihtiyaç molaları vermeyeceksin. Yediklerinin tadını alacaksın, nefesin rahatlayacak, yürüyüşün zindelik kazanacak. Cennetin sekizinci katındaymış gibi yaşamaya başlayacak, merdivenleri ikişer ikişer çıkabilecek, mutluluklara bir nefeste ulaşacaksın."

"Nasıl olacak o? "

"Bir şeyin yerine başka bir şey koyarak ama önce ondan ayrılmayı şiddetle istemelisin!"

"Gerçeğini söylemek gerekirse, ben ondan ayrılmak istemiyorum. Onu çok seviyorum. Denedim ama çok ayrı kalamadım. En kısa zamanda kavuştuk birbirimize."

"Tabut çivisinin yerine, canından çok sevebileceğin birisini koyamamışsındır da ondan... Bardakta hava vardır. Su konunca hava, bal konunca da su çıkar gider. Bir şeyin yerine mutlaka bir şey koymalısın. Duman havaysa, arkadaşlık su; yoğun bir sevgi, ilgi, yakınlık, yani gerçek dostluk da baldır; her sıkıntıyı dışarıya atabilir, sigarayı da... Cennet bile, içinde bu duyguların alışverişi varsa, güzeldir; yoksa can sıkıntısı orada da insanın yakasını bırakmaz. Cennet bile yalnız çekilmez. Onun için arkadaşlıklar kurarız. Arkadaşlıklarda dostluklar ararız.

Dostluk; menfaatsiz arkadaşlık etmektir. Zor bulunduğu için orkide gibi kıymetlidir. Bulduğunda koruyabilmek, bulmaktan çok daha zordur. Ne olursa olsun, kaybetmemeye çalışmak gerekir. Sigara dost gibi görünen düşmandır. Onun yerine bizleri koymalısın."

"Sizler de varsınız. Herkesin, her şeyin yeri ayrı..."

"İnsanlar sevgiyi bulduklarında zararlı maddelere gereksinim duymazlar. Demek ki bizim sevgilerimizin toplamı dahi yeterli gelmemiş."

"Sevginin ölçüsü tespit edilemez ama ben sizleri gerçekten çok seviyorum."

"Yüksek sevgiler vardır. Anne sevgisi gibi... Dostluk işte öyledir. Müminler de dost olmalıdır. Allah'ın hoşnutluğu ancak sevgiyle kazanılır. Allah'ı sevmek, Peygamberini ve ümmetini sevmekle tamamlanır. Bazı hadisler vardır: "Ben sizlere, ana baba ve evladınızdan sevgili gelmedikçe iman etmiş sayılmazsınız." "Birbirinizi sevmedikçe mümin sayılmazsınız." gibi... Allah'ın rızası, sevgiyle kazanılır. Allah'a giden yol, sevgidir.

En çok sevgiye muhtacız
İşte bunun için ağız
Sevgiyle yol alacağız
Sevgi; Senden Sana, Rabbim! "

Arkadaşlara dönerek dedim ki:

"Bu dörtlük, 'Mutluluk' isimli şiirimin bu kıtasından... Bu konuyla ilgili yazımı size okumuştum. Orada meramımı anlatabildiğimi sanıyorum. Bana oy verecek kişiler aramaktayım. Yani "Ota yenilmem!" diyebilecek kişiler... Sanırım, çok beklemem. Siz sigaraya:

"Şimdi sen beni kullanıyorsun, aklınca ama bundan sonra ben seni kullanacağım. Artık her istediğin zaman beni kullanamayacaksın. Şimdi seni yakıyorum gibi görünüyor. Oysa yavaş yavaş kendimi yakıyorum. Ağır çekim harakiri yapıyor, yavaş yavaş tüm organlarımı mahvediyorum." diyor musunuz? O zaman: "Ota yenilmem!" diyecek ve onu kontrolünüz altına almaya başlayacaksınız.

İlk canınız istediğinde değil, erteleyerek ikinci defasında yakacaksınız. Yakmadığınız sigaradan sonraki sigarayı yakmanın keyfi başka olacak. Hele bir bunu deneyin. Böylece, ilk etapta, iki paket, bir pakete düşecek. Her defasında yakma araları uzayacak; sayı, gün be gün azalacak.

Birden olmaz. Yavaş yavaş... Alıştığınız hızla vazgeçeceksiniz. Merdiven, basamak basamak... Başaracaksınız ve gücünüzü kanıtlayacaksınız. Eminim.

Sigara, tahrimen mekruhtur. Yani harama yakın yasaklardan... Arabistan'da haram, yani yasak ilan edildi.

Vücuda zararlı olan her şey haramdır. Çok yemek yemek, çok su içmek bile... Çünkü zararlıdır.

Bir kere deneyelim, yerine bir dost getirerek! Haydi, bağımlılıktan özgürlüğe! .. Kalan ömrünüz boyunca sağlığa, hep bahar mevsimi ve her gün bayram sevinci yaşamaya! .. Özgür mutluluklara! .."

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0061

Onur Bilge

0062 - TEZVEREN SuLTAN

Onur BİLGE

Aradan zaman geçti. Tezveren Baba'nın kim olduğunu merak ediyor, kulaktan dolma olsa da hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sadece onun hakkında bilgi edinmek gayesiyle, Evliyalar Tarihi isimli bir kitap aldım. Orada, ondan kısaca bahsediliyordu. Yetinmeyip, araştırma yaptım. Türkiye'nin çeşitli yerlerinde aynı adla anılan Tezveren Dede'ler, Tezveren Baba'lar vardı. Bazı kaynaklarda bir de Tezveren Sultan isimli bir hanım evliyadan söz edilmekteydi. Hasılı, Tezveren'ler hakkında çeşitli söylentiler vardı. Din büyüklerinin veya tarihe geçmiş ünlü kimselerin yaşamlarını ve olağanüstü davranışlarıyla ilgili hikâyeleri dinleyerek büyümüştüm, hemen hemen her evliya için benzer menkıbeler söylenmekteydi. Hepsinin kerametleri birbirine benziyordu ve olması mümkün değilmiş gibi görünüyordular ama zaten ben onları, kıssalardan hisse çıkarmak amacıyla dinliyordum. Bazı yerlerde Tezveren Baba veya Tezveren Dede'nin, evin uşağı olduğu söylene de olay aynı helva olayıydı. Bence o bayandı. Çünkü rüyamda görmüştüm. Beni gezdirmiş, bir yatırı ziyaret ettirtmişti. Benimle ibadet etmişti. Sanki gerçektir.

Sömestrde ailemle Ankara'ya amcamlara gittik. Babamla gezerken, Hacettepe Tıp Fakültesi'nin yakınından geçerken, sınava girdiğim yeri tekrar görmek istedim. Çünkü yine bir rüyamda tam sınava girdiğim yerde olmuştum. Üç yolun ortasında... Kavşağın tam ortasında yanımda; balıketinde, kumral, iriden, uzunca boylu bir hanım belirdi. Sol elini uzatıp sağ elimi tutarak:

"Gel, seni bir yere götüreyim! " dedi.

"Peki." dedim.

Onunla, Samanpazarı'nı geçip, kuzeye doğru gittik. Bir camiye geldik. Güneye bakan kapıdan bahçeye girdik. Hemen solda, yerden bir musluk vardı. Eğilip açtı. Billur gibi bir su akıyordu. Çömeli, abdest almaya başladı. İmrendim! Sol tarafa doğru başını kaldırıp, yüzüme bakarak:

"Haydi sen de al! " dedi.

"Kollarım kısa..." diyecek oldum. Üzerimde, ince moherden elde örülmüş, delikli desenli çok açık pembe bir ceket belirdi.

"A, ceketim varmış." dedim.

Onun gibi çömeldim, musluğu açtım. Çamurlu bir su... Musluğu kapattım. Abdest almaktan vazgeçtim. O, az önce benim durmakta olduğum tarafa geçmişti. Solumdaydı.

"Haydi alsana! " dedi. Yüzüne baktım:

"Bulanık akıyor." dedim.

"Aç, biraz aksın! Durulur, durulur..." dedi.

Musluğu tekrar açıp, biraz bekledim. Gerçekten de bir süre sonra duruldu. Tertemiz bir su akmaya başladı. Abdest aldım. Ceketimi giydim. Saçlarım omuzlarımdaydı. Başım açıktı. Onun üzerinde, uzun kollu, şanel bir elbise vardı. Saçları görünmüyordu. O

haliyle namaz kılabilirdi. Yeterince örtülüydü. Beni alıp, sağ taraftaki caminin kapısının önünden geçirerek, arka tarafa götürdü. İyice eskimiş, sarı tahta merdivenlerden yukarıya çıktık. Burası, caminin kadınlar kısmıydı. Tam karşıda, sol köşede, yufka ekmekler gibi üst üste konmuş yazmalar vardı. Fakat birbirlerine değmiyormuş gibi duruyorlardı. Bir yeşil örtü alıp, başıma örttüm; bir de pembesini... İkisini üst üste örttüm, yani. Orada namaz kılacaktık. Yanlış hatırlamıyorsam, kıldık. O benim sağımdaydı.

Sonra, geldiğimiz yere doğru gittik. Merdivenden inip, camiye geçtiğimizde sol tarafta, cami binasına bitişik küçük türbeye... Kapısı açıktı. İçeriye girdik. Ortada büyük bir mezar vardı ve yatır üzerindeydi. Ak sakallı, sarıklı bir zat... Üzerinde elde dikilmemiş bir giysi vardı. Etrafında da minik minik mezarlar... Kabirlerin üstlerinde de çok güzel çocuklar oturuyordu. Esmer, beyaz, kumral, sarışın; renkli gözlü çocuklardı. Üzerlerinde ipek başörtüsü gibi fakat dikişsiz örtüler vardı. Mavi, sarı, kırmızı, pembe ve yeşil renkli bu örtüler onlara sadece sarıilvermişti. Sol omuzları açıktaydı. Kare şeklinde olduğunu tahmin ettiğim bu kumaş parçaları, belki karşılıklı köşeleri sırtlarında birleştirilerek birbirine iliştilmişti. Ortada, arkasına yaslanmış halde duran, erenlerden olduğunu hissettiğim dedeyi ve onları seyrettim.

Bu rüyamın tesiriyle, Hacettepe Tıp Fakültesi Kütüphane Binası'nın köşesindeki kavşağa geldiğimizde, etrafa bakmaya başladım ve babama dedim ki:

"Baba, işte tam burada o hanım benim elimden tuttu, şu tarafa doğru gittik." derken bir de baktım ki kavşağın tam ortasında bir kabir var. Hemen yaklaşıp, taşını okudum. 'Tezveren Sultan' yazmıyor mu! ? Bana hep 'Tezveren Baba' demişlerdi, ben de onun erkek olduğunu sanıyordum. Çok şaşırdım! Demek ki rüyamdaki oydu! Düşündüğüm gibiydi. Adını ilk kez beş yaşındayken duyduğum; kaybettiklerimin bulunmasında, dualarımın kabulünde ruhaniyeti hürmetine dua etmem öğretilen, ruhsal boyutta yol göstericim, kurtarıcım...

Bizde adet haline gelmiş, ta ben doğmadan... Bir şeyimiz kaybolduğunda arayıp bulamazsak, herhangi bir giyeceğimizin kenarına bir düğüm atar:

"Allah'ım, kaybettiğimi bulursam, Tezveren Baba'nın ruhuna üç İhlâs bir Fatıha okuyacağım." derdim. Aramaya devam etmesem de aradığım elime geliverirdi.

O zaman, o düğümü çözer, vaat ettiğimizi okuyup, hâsıl olan sevabı ruhuna bağışlardım. Bir yere düğüm atmak, sözümüzü unutmamamız içindi. Kazara unutursak, düğümlü kalır, bir zaman sonra elimize geçince, o giysinin bir yerinin neden düğümlü olduğunu düşünür, kayıp nedeniyle düğümlenmiş olduğunu hatırlar, okur ve çözerdik. İncancımıza göre, Allah rızası için bir şey yapmaya söz veren onu mutlaka yapmalıydı.

İhlâs ve Fatıha Surelerini çok küçük yaşlarda ezberlemiştim ve zaten başka sure bilmiyordum. İlkokul dördüncü sınıftan, lise bitinceye kadar her sınıfta din dersi okuduk. Çeşitli sureler ezberlememizi istediler ama ben onları sınavlar için aklımda tutar, hafızama muvakkaten iliştiğim için yazılılardan veya sözlülerden sonra unutturdum. Ezberimde bulunmasının bana ne fayda sağlayacağını bilmezdim. Meğer cennetteki dereceler, ezberlenen ve uygulanan ayetler adedinceymiş. Sonradan öğrenmiştim.

Bizim evde namaz kılınırdı ama sadece günlük olaylar ve siyaset konuşulurdu. Namazsa, hareketlerle hafızamdaydı. İçeriği hakkında pek bilgim yoktu. Önemli

derslerimiz vardı bizim. Tarihlerimiz, coğrafyalarımız, resimlerimiz, müziklerimiz, fen ve matematik derslerimiz vardı. Din dersi de ders miydi, o zamanlarda, aklımca? Hatta on altı yere ön kayıt yaptırmıştım da Hacettepe Beslenme ve Diyetetik, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon ile İlahiyat Fakültesi'ne yaptırmamıştım. Arkadaşlarım, İlahiyat Fakültesi'ni de kazandığımı duyunca dalga geçmişlerdi benimle:

"Hocanın olursun. Mevlit okur, ölü yıkarsın! Hah! Hah! Ha! .." diyerek.

"Tutuyor ama oraya ön kaydım falan yok! " demiştim. Aklımın işi değildi. Bir de Arapça mı öğrenecektim? "Elif, Be, Te, Se, Cim, Dal'lı köse... Arap harfleri girdi kümese..." diye tekerlemeler öğretmişlerdi. İleriye gidecektik biz, aydın Türk gençliği... İleri, daima ileri! .. Arkaya bakmak yoktu. Geriye dönmek yok.

Tarih, geçmişte kalmıştı. Dünde... Her ne kadar tekerrürden ibaretse de geri geleceği yoktu ve bireye, bire bir ilaç değildi, iyi bilinmesi. Coğrafya ise yok olmaya mahkûm, ölümlü dünyanın değişmez surat ifadesiydi. Sayılar, rakamlar, şekiller, değerler, problemler, sonuçlar ne kadar önemliydi? Okullar bittikten sonra kaç yıl daha akıllarda kalacaktı bu derslerde öğrenilenler? Sinüsler, kosinüsler, tanjantlar ne kadar gerekliydi işlerimizde? Gerekeneye gerekemeyene o denli yüklenmesine ne gerek vardı?

Bence, küçükten yetenek saptaması yapılmalı; çocuklar, yeteneklerine paralel eğitimler almaliydılar. Sadece kabrin kapısına kadar gerekecek bilgilerle işgal edilmemeliydi beyinler. Kabrin içine girecek ibadetlere zaman kalmalıydı. Beyinler, büyük sınavda sorulacak soruların cevaplarıyla doldurulmalıydı. Bu nedenle bırakmıştım altı dersi bütünlemeye. Topu topu yirmi otuz konu olurdu, incecik kitaplarda ve onu yılsonuna kadar yayarlar da yayarlardı. Kafa şişirmekten başka bir şey değildi bazı dersler. Dinle ve unut kabilinden...

Unutulmaması gereken bilgilerle donatılmalıydı, insanların en değerli organları. Beyin, çöp tenekesi değildi. Belki de bu yüzden artık o medar-ı iftiharımız olan âlimlerimiz kalmadı. Bilmem kaç karpuzu bir koltuğa sığdıracağım diye uğraş dur! Terzi olacaksın, sadece biçki dikiş dersleri okusun. Kuaför olacaksın, saç, kaş... Su tesisatçısını, müzik dersine girmeye zorlamasınlar. Muhasebeciye tarih anlatmasınlar. Merakı varsa arar, bulur, öğrenir. Aksi halde, huniyle beynine akıtsan, unuttur. Müzisyeni, istemiyorsa beden eğitimi yapmaya zorlamasınlar. Bir gün, logaritma anlatırken aritmetik dersinde, öğretmene sordum:

"Neden öğreniyoruz biz bunları? Benim bankadaki işime ne faydası olacak? "

"Zekânınız gelişecek, akıllı kişiler olacaksınız." dedi.

Akıllıysa akıllı, deliyse deliydi. Aptallığın sınırı ve çaresi var mıydı? Kırk yıllık Gani, nasıl yahni oluverecekti, bu yolla? Yani eğer ben edebiyata âşık olmasaydım, bana kim şiir yazdırtabilirdi? Öykü veya roman yazmak, liselerde mi öğreniliyordu? Böyle el yordamıyla öğreneceğime, küçük yaşlardan öğretilme yoluna gidilseydi, zora koşularak dağılmasaydım, sadece işime yönelip odaklansaydım da bu zamana kadar harikalar yaratsaydım ya!

Ben ziyafet sofrası kalabalığından da hoşlanmam. Görgüsüzler gibi onlarca çeşit yemeği dizmek, her birinden birer lokma alınsa karın doyacakken, tabak tabak mideye sığdırmak için çalışmak... Sadece yemek tatmaksa, yöntem güzel; amaç doymaksa, birkaç çeşitle de doyulur. Tam bir yemeğin lezzetine alışıp, tadına doyamadan, başka

lezzete geçmek, bana göre değil. Canım ne istiyorsa onu yemeği tercih ederim. Neşe benim gibi değildir mesela. Bir restorana gitsek, ben birkaç yemekle doyarım, başka tatlar aramam; o da benzer yemekleri yer ve bir de aşçı yemeği ister, üstüne. Aşçı yemeğini de ondan öğrendim. Büyük bir tabağa her yemekten birer kepçe konarak sunuluyor. Yani restorandaki her yemeğin tadına bakacak. Oysa biz, "İnsanoğlu, karnından daha kötü bir kap doldurmamıştır." diyen bir Peygamberin ümmetiyiz.

Kabrin başında kalakaldığımda, sadece iki sure bildiğimi düşündüğümde aklımdan geçenlerdi, bunlar. Onu bulmuş, ziyaret etmiş, ruhen çok yakınında hissetmişim, kendimi. Bildiğim iki sureyi okudum, sevabını ruhuna bağışladım.

"Babacığım, tam bu noktada elimden tuttu ve şu tarafa doğru gittik." diyerek, Samanpazarı'nı işaret ettim.

"O tarafa gidelim, madem." dedi.

Yolun sol kaldırımına geçtik ve yukarıya doğru yürümeye başladık. Bu arada yolumuzun üstündeki otelle hamamı geçince, esnafın birine, bu yönde, bitişiğinde türbe olan bir cami olup olmadığını sordum:

"Hacı Bayram'ı mı soruyorsunuz? " dedi.

"Hayır. Bir cami... Yanında türbe olacak." dedim.

"Ben de onu söylüyorum. Hacı Bayram, cami..."

"Hacı Bayram Camii mi? "

"Evet. Yanında da türbesi var. Hacı Bayram Hazretleri'nin türbesi..."

"Ya? İşte o, demek ki! Teşekkür ederim." Dedim ama heyecandan dizlerimin bağı çözüldü!

Kısacık bir yol vardı arada. Cami görününce, kızaran ve dolan gözlerimden yaşlar boşandı! Ne ağlamak! .. Herkes bana bakıyordu. Ortada ağlayacak ne vardı? İçimde kopan kıyametten habersizlerdi. Babam da:

"Ağlama! Yanlış anlayacaklar. Sana bir şey yaptığımı zannedecekler." diyip duruyordu.

Bahçe kapısından giremedim. Bir heyecan, bir hayret ki ne hayret! .. Aynı rüyamda geldiğimiz yer! .. Bahçe duvarının dışında, hüngür hüngür ağlayarak dolaştım. Delilikti, biliyordum ama annem de Anıtkabir'de böyle olmuş, benim gibi. Babamla ilk geldiklerinde... O da girememiş, heyecanından, saygısından, sevgisinden, aşkından; iki gözü iki çeşme, bahçenin etrafında dolanmış durmuş bir süre... Neden sonra, kendisini toparlayıp içeriye girmiş, ağlamaktan mahvolmuş bir vaziyette! .. Ayakları yere basmıyor gibiymiş. Onun gibi olmuşum ben de:

"Ya Rabbi! Ben senin mini etekli bir kulunum. Namaz bile kılmayı bilmem, doğru dürüst. Sen beni adam yerine koydun da gelmeden buralara getirdin, layık gördün, öyle mi? Onca mübarek kulun varken, benim gibi bihaber kuluna lütfettin! .. Hamd olsun Sana Ya Rabbi! Hamd olsun! Şimdi ben nasıl gireceğim, Senin Evine? Ben ki camilerin önünden geçmek istemezdim. İçindeki örtüler, kilimler, ölümlerin üstüne örtüldüğü için

tiksinirdim. Ölü yıkandığında yollara sızan sulara basmak istemezdim. Cami demek, mikrop yuvası demekti benim için. Şimdi ben, bunca kirliliğimle içeriye nasıl gireceğim? ' diyordum kendi kendime.

Geldiğimiz yöne geri döndük. Oradaki bir dükkândan açık yeşil bir yazma aldık. Bahçe duvarının dışından arka tarafa dolandık. Orada bayanlara mahsus yerde abdest aldım. Dünyanın en ezik insanı olarak başımı eğdim ve o mübarek mekândan içeriye adımımı attım.

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0062

Onur Bilge

0063 - HARİKALAR DIYARI

Onur BİLGE

Tahta merdivenleri çıkarken yanımdaydı sanki. Onunla gelişimizi anımsadım. Yolu biliyordum. Neyin, nerde olduğunu... Kadınlara ait bölümdü. Yazmalar aynı köşedeydi. Açık ve üst üste değil, dürüldü. Namaz kılmıştık onunla. Namaz kılmalıyım.

O zamanlar gözyaşının abdesti bozduğunu sanırdım. Gözyaşlarımın dinmesini beklemiştim. Kendimi toparladığımda alabildim. Yine ağlamamalıyım, burnumun direği sızlasa da. Sonradan öğrendim ki namazda dahi Allah için ağlanırsa, abdest de namaz da bozulmazmış.

İlk kez bir camiden içeriye girmiştim. Beynin bir gidip geldi, namaza durduğumda! Nasıl kıldım, neler okudum, bilmiyordum. Sadece dünyadan vazgeçtim. Herkesten, her şeyden...

En çok mevki isterdim. Okulumu bitirmek ve gireceğim işte yükselmek... Tamamıyla vazgeçtim.

Aklımda sadece, Tezveren Sultan'ın dahi hayran olduğu Hacı Bayram Hazretleri vardı. O, nasıl bir kuldu? Nasıl güzel bir insandı ki Allah beni ona yönlendirmiş ve ulaştırmıştı? Ne yapmıştı da böyle güzelleşmişti? Neler yapmıştı da Allah'ın makbul kullarından olmuştu? Hangi işleriyle mübarek bir zat haline gelmişti? İster istemez bunlar geçti aklımdan.

Namaz bitti. Dua etmek için ellerimi kaldırdım, avuçlarımı açtım, o anda emindim ki ne istersem Allah verecekti. Beni ta Antalya'dan Bursa'ya, Bursa'dan buraya getiren:

"Dile benden ne dilersen! .." diyor gibiydi. Aklım fikrim, bu işin nasıl olduğundaydı. Hiç gelmediğim yeri, avucumun içi gibi bilmek... Gelmeden gelmek, rüyamdan sonra, gerçek hayatta da...

Öylesine silindi ki tüm dünya, gözümde, sadece Hacı Bayram Hazretleri kaldı. Namaz boyunca sağ yanımda benimle namaz kıldığını hissettiğim Tezveren Sultan dahi yoktu. İki kişiydik evrende. Evren, caminin bahçe duvarlarının içi kadardı. Beynimin içindeki beklentilerin hepsi aralandı ve tek arzu öne çıktı:

"Ya Rabbi! Hiçbir şey istemiyorum Senden! Sadece bu kulun gibi güzelleştir beni de! Yuğ, yıka, temizle, arıt! O nasıl böyle bir mevkie geldiyse, beni de yükselt, yücelt! Bana da onun gibi olmayı nasip et! Beni onunla yaşat ve onunla haşret! " diye dua ettim.

Oysa okulumu bitirmek, maliye müfettişi veya banka müfettişi olmak istiyordum. Vazgeçtim. O denli önemini kaybetti ki bir anda dünya ve içindeki her şey! Müfettişlik sıfırlandı. Sıfır nötr olsa da o da bir değerdi. Kariyerimin hiçbir değeri yoktu.

Henüz Peygamberimden habersiz bir Müslümandım. Bir Tezveren Sultan'ım vardı. Bir de Hacı Bayram'ım... Duam bitince oradan çıktım. Rüyamdaki gibi merdivenlerden indim. Babam camiden çıkmış, beni beklemekteydi. Birlikte sola döndük. Türbenin kapısında kocaman bir kilit asılıydı. Pencereden baktım, içerisi karanlıktı.

Demek ki büyüklerim huzuruna öyle pardır küldür gelinmiyordu. Babam bekçisini aradı. Yoktu. Kapı açılmadı. Oysa:

“Camiye bağış yapacağım! ” diyecekti ve bütün kapılar açılıverecekti.

Para, altın anahtardı. Maymuncuktu. Her kapıyı açıyordu. Rehber şahsiyetler de altın anahtarlardı. Onlar da kalplerin kapılarını açıyorlardı. İnsana; insanı, ağacı, kuşu taşı, çiçeği böceği, tüm yaratılanları, dolayısıyla Yaratan'ı sevdirmeye çalışıyorlardı. Mentşeleri paslanan kalp kapılarını aralıyorlar, rutubet kokulu küflü kalpleri havalandırıyor, dört odasının da pencerelerini ve perdelerini sonuna kadar açıp, içeriye güneşi alıyorlardı. Günahlar, mikroplar gibi kırılıyor, yürekler genişliyor, büyüyordu. Büyüyordu insanlar, yüceliyordu.

Türbedarı aradık. Yoktu. Bir süre bankta oturup konuşarak bekledik. Hayatımın en enteresan olaylarından birinin ilk ve ruhani bölümü bu mekânda cereyan etmişti. İkinci bölümü gerçek hayatta böyle mi nihayetlenecekti? Oysa bu kadarla kalmasını, noktalanıvermesini hiç arzu etmiyordum. Bitmemeliydi bu masal âleminin büyüü. Yeniden başlamalıydı, Peri Masalları'ndaki gibi ya da... Ankara'ya ilk gelişimde, okumaya yeni başladığımda babamın bana aldığı rengârenk resimli, parlak kapaklı, o kalın masal kitabındaki gibi... Hani başımı kaldırmadan okuduğum, okumalara doyamadığım, hayatımın en güzel kitaplarından biri olarak çocukluğuma rengârenk, süslü bir imza atan Peri Masalları... İçindeki masallar adedince hayatlar yaşatmıştı bana. Beni, büyüü masal diyarlarına, sihirli ülkelerin harika güzelliklerine götürmüş, birbirinden güzel, ilginç, esrarengiz olaylara tanık etmiş, hatta her bölümünde bambaşka kişiliklere sahip şahıslarla güldürmüş, heyecanlandırmış, eğlendirmiş ve her masalın nihayetinde mutlu sonla sevinçli dakikalar yaşatmıştı.

Ankara'nın her yerini karış karış dolaşmamıza rağmen, etrafla hiç ilgilenmediğim, annemden uyarı almadan sağa sola, vitrinlere dahi bakmak istemediğim, gözlerimi satırlarından ayıramadığım sihirli masal kitabındaki küçücük dünyama gökkuşağı mutlulukları getiren, beni maceradan maceraya sürükleyip, hayretten hayrette düşüren olayların benzerlerini yaşamaktaydım. Bursa'da, Fomara'da karşıma çıkan teller, şehrin savunmasının yapıldığı Tophane ve o kule... Gözetleme Kulesi belki de... Ovaya tamamıyla hâkim bir nokta...

Ben, çocukluğumdaki kadar mutlu bir şekilde o diyarlarda dolaşmak istiyordum, yeniden. O zamanki gelişimde daldığım gibi hayal âlemine, ruhsal boyuta geçmek istiyordum ve başımı kaldırıp bakmamak sağa sola...

Öyle bir kitap okumalıydım ki yeniden, beni gerçek dünyanın tüm kirliliklerinden arındırarak, çoklarının sanal sandığı gerçek âleme götürsün, bin bir gece masalları sunsun bana her bölümünde, her masalında bir başka zatın harika yaşamı bulunsun. Asırlar arası yolculuklar yapayım zamanda. Bir sayfasını açında Şam'da oluvereyim, bir sayfasını açınca Bağdat'ta... Kerbelâ Çöllerinin kızgın kumlarına batarken, dizlerime kadar, Leyla'larda Mevla arayan Mecnun'ları yakan ateşlerde yanayım! Öyle bir seyahate çıkayım ki mânâ âleminde, beni kimse durduramasın! O kadar ki Evliya Çelebi çıkıp gelse mezarından, kıskançlığından çatlasın! ..

“Baba hatırlıyor musun, Ankara'ya seninle ilk geldiğimizde bana bir kitap almıştın. Adı, 'Peri Masalları' idi. Paramparça olana kadar elimden düşürmemiştim. Sonunda dağılmıştı da kurtulmuştu benden. Sonra yapıştırıp kaplamış, okul kitaplığımıza göndermiştin.”

“Hatırlayamadım. Öyle mi olmuştu? Sana bir pul defteri almıştım buradan. Bana ısmarlamıştın. Onu hatırlıyorum. Sonra postaneye abone etmiştim seni. Mücevher gibi

saklardın pullarını.”

“O değil. O zaman sen annemle gelmiştin buraya. İlkokul dördüncü sınıftaydım. On yaşında başladım pul biriktirmeye. Seçim arasıydı. Genel başkanla görüşmeye gelmiştin. Ben, emekli olduğun zamanki gelişimizden bahsediyorum. Hani Anıt Kabir’e de gitmiştik. Annemin ikinci gidişiydi. Sırf benim görmem için gitmiştik. Annem yine dayanamayıp, hep ağlamıştı.”

“Emekli olduğum zaman... İkramiyemi almaya gelmiştim. Hatırladım.”

“Ulus’ta, Atatürk Heykelinin önünde resim çektirmiştik.”

“Hatırlıyorum. O resim radyonun önünde epeyce kalmıştı.”

“Demek, hayatımın ilk kayda değer kitaplarından birini hatırlayamadın. Bana dünyaları satın almıştın sen. Fakat nereden bileceksin? Senin için bir iki liralık kitaptı. Aldın ve unuttun. Benim için bir değil, masallar adedince harikalar diyarıydı. Ankara’dan ve içindeki sizin ilgilendiğiniz her şeyden değerli...”

“Ben öğretmenim. Çocuk dünyasını gayet iyi bilirim, öyledir.”

“Ben de seni üç kere seviyorum. Üç misli... Bir kere babam olduğun için. Bir kere de öğretmen ve en çok da arkadaşım olduğun için...”

“Bana, benden bir şey isteyeceksin gibi geliyor. Kitap mı? Kitaptan söz açtın da...”

“Yanılmıyorsun. Sıdık Naci EREN’in ‘Yüce Veliler ve Anadolu Evliyaları’ isimli kitabını almanı istiyorum.”

“Buralarda olur mu? ”

“Başkente olmayacak da nerede olacak? Yazma aldığımız yerde de dini kitaplar vardı. Belki o da vardır.”

“Belki... Alırım tabi ya bulmak mesele... Senin öyle bir kitabın vardı. Arada bize de okuyordun.”

“O, senin bana aldığın ikinci ‘Peri Masalları’ isimli kitap gibi yetersiz, kalitesiz, ticari amaçla basılmış, baştan savma yazılmış, dışından içeriği belli bir kitap... Bu dediğim, gerçekten zevkle okunacak, değerli bir kitap... Bursa Şehir Kütüphanesi’nde gördüm. Sadece Abdülhakim Arvasi Hazretleri’yle Necip Fazıl’ın arasında geçenleri okudum. Bir de Gönenli Mehmet Efendi’yi... Çok hoşuma gitti, çok! ”

Türbedarın geleceği yoktu. Birilerine sorduk. Cuma günleri ziyarete açılır dediler. Zaten perşembeydi. Ertesi gün tekrar gelmek niyetiyle kalkıp, oradan ayrıldık.

Hac malzemeleri falan satılan, yazma aldığımız yer, yolun sağındaki ilk dükkândı. Raflarda; esanstan kurşun kaleme, yazmadan defter kitaba kadar her şey vardı. İçinde yok yoktu ama aradığım kitap yoktu.”

Rehber şahsiyetleri okumak istiyordum. Mutlaka kapağıyla, cildiyle, harflerinin puntolarıyla, dizgisiyle, baskısıyla çok güzel bir kitap ve güvenilir bir kaynak olmalıydı.

Hacı Bayram Camii'nden çıkınca uğradığımız üçüncü kitapçada bulduk aradığımızı. Sıdık Nacı EREN'in, 'Yüce Veliler ve Anadolu Evliyaları' isimli kitabıydı. İlk sayfasında, kitabın isminin altında, 'Cumhuriyet Sonrası Tasavvuf Büyükleri' yazısı vardı.

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0063

Onur Bilge

0064 - İNANÇ

Onur BİLGE

Bursa'da, Tophane'deki bir bankta bir süre oturup, etrafı seyrederken; babam, Osmanlı Devleti'nin kuruluş döneminde karşılaşılan güçlükler, rehber şahsiyetlerden Şeyh Edebali Hazretleri'nin nasıl müdahale ettiğini, Beyliğin İmparatorluğa dönüşme müjdesini vererek, Osman Bey'i nasihatleriyle ne güzel yönlendirdiğini anlatmıştı:

"Şeyh Edebali, Karamanlı, Şam'da tasavvufi eğitim görmüş, Tefsir ve Hadis ilmi almış, özellikle İslam Hukuku konusunda ihtisas yapmış, buradaki türbede yatan padişahı yetiştirmiş bir evliyadır. Eskişehir yakınlarında İtburnu Köyü'ndeki zaviyesinde öğrenci yetiştirmekte, Osman Bey de kendisinden ders almaktadır.

Örencilerine; yerleşik düzene geçmelerini, israf yapmamalarını, kendilerine kalan mirası en iyi şekilde değerlendirmelerini, topraklarını ağaçlandırmayı ve onlara en iyi şekilde bakmayı, Kur'an okumayı ve Hadis öğrenmeyi, öğrendiklerini başkalarına öğretmelerini tavsiye etmiş ve âlimlerin ölmeyeceklerini söylemiştir.

Yıl, bin iki yüz yetmiş yedi... Bir gün Osman Bey, o zaviyede bir rüya görür ve hocasına anlatır:

"Efendim, bu gece bir rüya gördüm. Düşümde, sizin koynunuzdan bir ay çıkıp, koynuma girdi. Göbeğimden bir çınar çıktı, dünyayı kapladı. Gölgesinde, dağlar, nehirler ve birbiriyle kaynaşan insanlar vardı." der. Şeyh Edebali Hazretleri de bu rüyayı:

"Babandan sonra Bey olacak, kızım Mal ile evleneceksin. Sizin asil soyunuzdan çok padişahlar dünyaya gelecek. Devlet kuracaksınız. Sülbünden gelenler ve pek çok devleti egemenlikleri altına alacaklar ve devletin sınırları üç kıtaya yayılacak." diye tabir eder.

"Babacığım, Mal, nasıl bir isim? Hiç duymadım." dedim.

"Onun asıl adının Rabia Bala olduğu söylenir. Mal Sultan'ın da Ömer Beyin kızı olduğu rivayeti var." dedi ve devam etti:

"Gerçekten de on dokuz yaşındayken onun kızıyla evlenip, damadı olur. Orhan Gazi doğar. Babası Ertuğrul Gazi ölünce, yerine Osman Gazi geçer ve Türk Birliğini sağlayarak Osmanlı Devleti'ni kurar. Sonra da bildiğin gibi onun soyundan gelen padişahlar, devleti İmparatorluk haline getirirler ve dünya hâkimiyetine doğru giderler. Fakat bu iş kolay olmaz. Bir Bey, kolayca Padişah olamaz. Arkalarında sapasağlam zatlar vardır.

Mesela Şeyh Edebali'nin, Osman Bey'e yapmış olduğu nasihat, çok ünlüdür."

"Merak ettim, babacığım, neler demiş? "

"Tam olarak ezberimde değil ama aklımda kalanları özetleyeyim: "Ey oğul! Uysal ol, hoş gör, gönül yap, adaleti elden bırakma, affetmeyi bil. Bütünle, uyar, gayrete getir." diye nasihat etmiştir. Siyasete atıldığım için son kısmını ezberlemiştim: "Ey oğul! Sabretmesini bil. Vaktinden önce çiçek açmaz. Şunu da unutma! İnsanı yaşat ki Devlet yaşasın! İşin ağır, çetin, gücün kıla bağlı. Allah yardımcın olsun."

"Hepsi bu kadar mı baba? Koskoca bir devleti yönetmek için bu kadar nasihat yeter mi?"

"Bu kadar değil tabi. O bir İlahiyatçı idi. Ona, Allah'ın emirlerinden çıkmamasını, cihat etmesini, askerine iyi muamele etmesini, halkını aç ve açıkta bırakmamasını ve tebaasına zulmetmemesini, dirayetli olmasını, nefesine yenilmemesini, sükûnetle doğru kararlar almasını, hakkını aramasını, söylemiş. Kim bilir daha neler tavsiye etmiştir. Bir kere Kur'an'ın tamamını tavsiye etmiştir ki zaten Allah'ın emridir. Bir de hadisler var. Onlar da bir nevi ayetlerin açıklamaları... Bir hükümdarın öyle büyük sorumlulukları vardır ki güç yetirebilmesi sadece Allah'ın yardımıyla mümkündür. O nedenle Osmanlı Padişahları, dine çok önem vermişler, rehber şahsiyetlere son derece saygı göstermişlerdir. Çünkü her birinin arkasında ulema vardır."

"Nasıl yani? Ulema derken, dini konularda âlim olanları mı kastediyorsun? Yoksa bilim adamlarını mı? "

"O zamanlarda böyle bir ayırım yoktu ki! Âlim denince akla, ilk önce dinini bilen kişi gelirdi. Dinini bilen kişi, ilim Çin'de de olsa arayıp bulması gerektiğini de bilirdi. Sen zannediyor musun ki onlar sadece Kur'an okuyup namaz kılıyorlardı? Onlar, her Müslüman gibi ibadet ediyorlardı ama Kur'an'da ne denilmek istendiği konusunda da kafa patlatıyorlar, pozitif ilimleri de öğrenerek ayetleri daha iyi anlamaya çalışıyorlardı. Fen, matematik, edebiyat, tıp gibi ilimlerle meşgul olanlar da kendi alanlarında ilerleyebilmek için ayetlerden ve hadislerden faydalanıyorlardı. Mesela, Fatih'in yetiştirenlerden Ak Şemsettin, bir hadisten yararlanarak, Pasteur'den dört asır önce mikrobu bulmuş, onu 'gözle görülemeyecek kadar küçük canlı tohumlar' olarak tanımlamıştır. Fakat Tıp Literatüründe adı geçmez. Ayrıca, kanser araştırmacısıdır. Onlar, askerlik ve savaş konularında milimetrik hesaplamalar yaparak başarının temelini atan üstün iman ve zekâ sahipleridir. İstanbul nasıl fethedildi? Kimin aklına gelirdi gemileri karadan denize indirmek? Fatih'i eğitenler, her konuda kendilerini yetiştirmiş kişilerdi."

"Ben, iman olmayınca, başarının olamayacağını düşünüyorum. Karakter oluşumunda da inanç çok önemli, öyle değil mi? "

"İnanmayan güvenemez, başaramaz tabi ki! "

"İki dizelik İMAN isimli şiirimde:

"Karakteri kuvvetli doğmuyor insan
Kişiliği güçlendiren, güçlü iman..." yazmıştım."

"İman ile başarı arasında çok kuvvetli bir ilişki vardır. İmanı güçlü olan kişi, arkasına Allah güvencesini alarak yola çıkmıştır. O, öyle bir kuvvettir ki gücüne güç kadar. Biz bazen buna nur diyoruz. İlahi ışık... Ya da Allah'ın yardımı diyoruz."

"Ben de dualarımda: "Elini üstümüzden, sevgini gönlümüzden alma Ya Rabbi! " diyorum. Onun varlığını hissetmezsem, hiçbir yapamayan, aciz bir zavallı gibi hissediyorum kendimi. Hani ışık verir ya güneş. Her şeyi yaparız rahatça, her yere gideriz, güvenle, dünyamız apaydınlıktır. Aniden batıverdiğini düşün... Nasıl oluveririz? Ne kadar güvensiz... Adım atamaz oluruz. Onun gibi..."

"Teşbihte hata olmaz. Her türlü benzetme zayıf kalır. Bir an uyusa, uyuklasa kıyamet kopar! Sen zannediyor musun ki yaratıldığını korumasız bırakır? Kâfirine kadar her an destek vermekte, nimetlerini yağdırmakta! Kimseden elini bir an çektiği görülmemiş! "

"Can verirlerken de mi? O anda çekmiş olmalı ki ölüyorlar."

"Yanıyorsun, Semiray. O kadar meal okudun, nasıl unutursun, kızım? Bir ayette, yaklaşık olarak şöyle deniyordu: "Haydi, çıkmakta olan canı geri çevirsenize! Ona siz mi yakınsınız, biz mi? " hatırlamış olmalısın."

"Hatırladım. Hatta bir keresinde bu ayeti beraber açmaya çalışmıştık. Ben demiştim ki: "Allah her yerdedir. O anda nasıl yakın olur? Yaratılan değildir, mekânı yoktur. Mekânı da yaratandır. Yeri, zaten Mümin'in kalbidir. Ondan uzak mıdır ki daha yakınında olsun? " Sen de demiştin ki: "Kastedilen yakınlık, mesafeyle ilgili değil. Kurbiyetten bahsedilmekte. Kişilerin, ölüm karşısındaki çaresizliklerine ayna tutulmakta; kibirlenmemeleri, böbürlenmemeleri gerektiği, çünkü Allah'ın kudreti karşısında son derece aciz oldukları ispatlanmakta ve imana davet edilmektedirler."

"Bazı insanların Firavunlaşmış. Onu helak eden, kibri oldu. Bir kere secde etseydi, kurtulanlardan olacaktı. İnsan, ne kadar güçsüz yaratıldığına bakmaz, Yaratan'ına baş kaldırır."

"Öyle ya baba... Bak, bugün Ramazan orucu tutuyoruz, seferi sayıldığıımız halde. Bir gün bile açlığa, susuzluğa dayanamıyoruz. Birkaç dakika nefes almadan kalamıyoruz. Allah bizi bu kadar ihtiyaç sahibi olarak halk etmiş. İsteseydi, nefes almaz, yemez içmez olarak yaratırdı. Melekler öyle, mesela. Onu bulmamız ve sonsuz gücü karşısında aczimizi bilip, boyun eğmemiz, Rab olarak kabul edip, secde ederek, benliğimizi sıfırlamamız ve yakarışlarımızla teslim olup, koruyuculuğuna sığınmamız için..."

"İman etmemiz için... İnsan acizdir. Üç kıtaya hükmetse de kuldür. İnsanlar bey olur, paşa olur, padişah olur, evliya olur, peygamber olur. En yüce makam, kulluk makamıdır! "

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0064

Onur Bilge

0065 - SOMUNCu BABA

Onur BİLGE

Tophaneden ayrılırken, bir kez daha Osmanlı Devleti kurucularını ziyaret etmek ihtiyacı duydum. Sanki onlar ölmemişlerdi. Türkiye Cumhuriyeti ile birlikte yaşamaya devam ediyorlardı. Belki de iki gazi, kanları ve emekleri karşılığında hak ettikleri toprakta, dünyanın en mutlu padişahları olarak mışıl mışıl uyuyorlardı. Hani dinlenmenin tadı yorgunlukla doğru orantılı olarak artar ya... Onca uğraştan sonra, her şeye rağmen, huzur içinde, ilikleri kemikleri dinleniyordu! Onlar beni tanımıyorlardı ama ben onları çok yakından tanıyordum. Eğiticilerine kadar...

Yaşlı bir karı koca kendi aralarında konuşuyorlar, Somuncu Baba isimli, keramet sahibi bir zattan bahsediyorlardı. Türbenin sessizliğinde konuşmaları açıkça anlaşılıyordu. Onlara, nerede olduğunu sorduğumda, kadın:

"Onun kabri burada değil. Darende'de... Burada sadece çilehanesi, fırını, küreği falan var. Görmek isterseniz, kapıdan çıkın, sağa sapın, yolu takip edin, dönünce hemen sol tarafta... Alçak bir kapısı var. Küçücük bir fırın... İki metre ancak gelir eni boyu." dedi.

Teşekkür ettim, ayrıldık. Onlar orada kaldılar. Babama "Gider miyiz? " dercesine baktım. Anladı, "Gidelim! " der gibi gözlerini bir iki saniye kapatarak başını hafifçe eğerek gözlerime baktı. Anlaştık, çıktık. Dar, yokuşlu bir yol... Bursa'nın her tarafı yokuş... Çok gitmeden bahsedilen yeri gördük. Kapısının üstündeki açıklıktan içeriye baktık. Yıkık dökük denecek kadar harap, eğri büğrü sıvanmış taş duvarlı, beyazlığı kalmamış kireç badanalı, alçak tavanlı bir odacık... İçinin sıvası, badanası da aynı... Solda, yarım ay şeklinde bir fırın kapağı, duvarda asılı bir fırıncı küreği...

Sadece ekmek yapan, erenlere karışmış bir adamdı. Hakkında başka bilgimiz yoktu. İçerde de kayda değer bir şey yoktu. Bu mekân neden bu kadar önemli ve milletin dilindeydi. Bir pişmanlık hâsıl oldu içimde.

"Keşke o yaşlılara bu fırıncı hakkında bir şeyler sorsaydım, baba. Kerametleri neymiş? Asırlardır burayı neden korumuşlar, kutsallaştırmışlar? Orada o kadar konuşamazdık ya... Kabirlerin başında... Geldik ama hiçbir şey anlamadım ben. Ya sen? " dedim babama.

"Sorar, öğreniriz. Acaba kaynaklarda var mıdır? Önemli bir zat olmasaydı, bu yapı onca zaman böyle kalmazdı. Koruma altına alındığına göre, değerli birisiymiş. Allah rahmet eylesin."

"Kabri Darende'deymiş. Darende nerede? "

"Malatya'nın ilçesi... Şehre girmeden, beride... Hem yemyeşil, hem de kayalık bir yer... Dev kayaların arasından upuzun gümrah ırmaklar akar."

"Sen nereden biliyorsun? Gittin mi? "

"Sorduğun şeye bak! Onca sene öğretmenlik yaptım ben. Bir şeyler bilmeseydim, çocuklara ne öğretecektim? Sen neden bilmiyorsun? "

"Coğrafya'yla aram yok. Ben ülkemin her yerini gerçekten öğrenmek istiyorum ama kitaplardan değil, gezerek, görerek, yakından... Üç satırlık kitaplardan, cansız haritalardan değil..."

"Bir araba alalım da gezelim." dedi.

"Sen çok yavaş araba kullanıyorsun. Türkiye turuna çıksak, tamamlamaya ömrün yetmez!" dedim.

Gülmeye başladık. O sırada fırından biraz uzaklaşmıştık. Başımı çevirince sağdaki evin penceresinden genç bir kadının bakmakta olduğunu gördüm. Gülümseyerek konuşmak için işaret ettim. Camı açtı:

"Merhaba! Bir şeyler soracaktım. Somuncu Baba'nın kim olduğu hakkında..."

"Merhaba! O mu? Bursa'nın çok meşhur bir evliyası... Tanımayan yoktur burada onu."

"Ben çok meraklıyım da böyle şeylere. Kerametlere falan... Onun hakkında bilgi almak istedim."

"Tam yerine geldiniz. Anlatırım ben size. Tamam, anlatayım da epey uzun... Burada ayakta mı konuşacağız? İçeriye buyurun! Durun, kapıyı açayım!"

Pencereyi kapattı, odadan koridora çıkıp, kapıyı açtı. Tereddüt ettik, girmeden önce ama baktık ki içerde yaşlı bir bey var ve o da kalkıp geliyor, kapıya doğru ve içeriye davet ediyor, girdik.

Tanışma faslından sonra sorumu yineledim. Sinaver Hanım anlatacaktı, Babası Arif Bey atıldı:

"Bize komşu sayılır. Buradadır ruhaniyeti. Onun için araştırdım, öğrendim. Hayatını bilirim. Ben de imamım. Çeşitli illerde ve son beş yıl Bursa Müftülüğü'nde, toplam otuz dört yıl çalıştım. Müftü olarak emekli oldum. Bu konulara ben de meraklıyım. Onu size etraflıca anlatayım. Önce sorayım da üstümden günah gitsin; aç mısınız, tok musunuz? Bizde adettendir, sorarız."

"Seferiyiz ama niyetliyiz. Teşekkür ederiz." dedim.

"Ha, tamam o zaman... Efendim, bu zat, çok büyük bir evliyadır. Babası, Kayseri'ye göçmüş Horasan Türkmenlerindendir. Adı Hamid-i Veli'dir. Peygamber Efendimizin yirmi dördüncü göbekten evladıdır. Yani Seyiddir. İlk tasavvufi dersleri babası Şemseddîn Musa'dan alır, sonra o da diyâr diyâr dolaşıp, Şam'a, Tebriz'e, Erdebil'e gider, ilim tahsil eder.

Tebriz yakınlarında, Hâce Alâeddin-i Erdebili tarafından yetiştirilerek, tasavvufi alanda derecesini yükseltip, Beyazıt Bestami'nin maneviyatından da istifade ederek eğitimini tamamlar, icazetini alır. Hocası, Hamid-i Veli'ye, Anadolu'ya gitmesini, öğrendiklerini insanlara anlatmasını söyleyerek, öğrencileriyle beraber onu, 'Şemseddin-i Tebrizi Makâmı' denilen yere kadar uğurlar, onu kıskanan talebelerine dönerek:

"Hamid'e bakın, şayet arkasına döner, bize bakarsa, gönderdiğim yerde onun bilgisinden yararlanırlar; bakmazsa, ilminden hiç kimse istifade etmeyecek demektir." der.

Kalanların meraklı bakışları Hamid'i takip etmektedir. Hamid-i veli bir süre sonra iki

defa dönerek arkasına bakınca, arkadaşları onun ne kadar başarılı olacağı konusunda ikna olurlar.

Anadoluya ilk gelişinde müderrislik yapar. Çok kişi, yetiştirir. Sonra tekrar bu illere gelir ve Anadolu'ya ikinci kez dönüşünde, Bursa'ya yerleşerek inzivaya çekilir. Halvetiler, halveti, yani yalnızlığı sever, kalabalığa karışmaktan hoşlanmazlar. O da uzleti tercih eder. Fakat tamamen de halktan kopmaz, halk içinde Hak ile olmaya gayret eder. Buradaki fırını yaptırır, merkebiyle dağdan getirdiği odunlarla yaktığı fırında, elleriyle yoğurup pişirdiği dualarıyla bereketlenen ekmekleri halka satmaya, yoksullara dağıtmaya başlar.'

"Bu semtin adı ne? " diye sordu, babam.

"Şeyh Hamit Mahallesi... Ali Paşa Çınarı civarındayız." dedi, Arif Bey.

"Somuncu Baba'nın adı verilmiş, demek ki! Çilehanesi nerede? Biz göremedik."

"Orası iki göz odadır. Birisi o gördüğünüz fırın, biri de bitişiğinde ders verdiği, seçkin talebelerini yetiştirdiği, Emir Buhari Hazretleriyle, Yıldırım Beyazıt'la sohbet ettiği çilehanesidir.'

"Orta Asya'dan göç eden atalarımız yerleştik düzene geçince, hayvancılığın yanısıra ziraatla uğraşmaya başlamışlar, ağaçlandırmaya önem vermişler. Anadolu'nun Türkleşmesi ve İslamlaşması için de son derece gayret sarf etmişler. Eğitim, hizmet ve irşad kervanı denecek bu faaliyetleri yürütenler, âbide şahsiyetlerden ilhâm alan dervişlerdir. Orta Asya'dan gelen bu kolonizatör dervişlerin fedakârlık ve feragatle çalışmaları, Anadolu'nun her yerinde okullar açmaları, bıkmadan usanmadan oralarda dersler vermeleriyle halkımız Türklük ve Müslümanlığı öğrenmişler, Osmanlı Devleti'nin temeli, bu sağlam kültürle atılmış, üzerine İmparatorluk inşa edilmiştir."

"Anadolu'da İslamiyeti yaymaya çalışan mutasavvıflardan Ahmed Yesevî, Yesevîliği, Seyyid Yahyâ-yı Şîrvânî, Halvetiyyeyi, Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî ve Mevlevîliği, Muhammed Bahâeddîn-i Nakşibendî ve Nakşibendîliği, Abdulkâdir-i Geylânî, Kâdirîliği oluşturmuştur. Anadolu topraklarında, Türkistandan, Bakû'den ve Bağdat ve Belh Şehirlerinden gelen mutasavvıfların, ulema ve meşayihın çok emeği vardır."

"Ahmet Yeseviler, Hacı Bektaş Veliler unutulur mu? Yesevîlik, Hacı Bektaş-ı Velî'le yepyeni bir kimliğe bürünmüş, Orta Anadolu'da harika çalışmalar yapmışlar, hatta Yeniçeri Ocağı'nı bile iyi yönde etkilemişler. Sağ olsalardı, ülkemizin bu hale gelmesine göz yumarlar mıydı? "

"Muhammed Bahâeddîn-i Erzincânî, Tâceddîn-i Kayserî, Habîb-i Karamânî ve Ahmed Şemseddîn-i Marmaravî ile de Halvetîye üç kitaya yayılmış. Hatta Mısır'da dahi hizmet ve irşada devam etmişlerdir. On dördüncü yüz yılda Yesevîliğin devamı olarak ortaya çıkan ve Molla İlâhî ile kurulan Nakşibendîlik de hızla yayılmaya başlamış."

"Mevlana'nın yolu olan, Mevlevîlik, Mesnevî ve Mevlevîhâneler ile ülkenin her yerindeki elit tabakaya hitap etmiş ve çok tutulmuş, günümüzde dünya kardeşliğinin çekirdeğini oluşturmuştur. Bu kişilere çok şey borçluyuz biz. Afedersiniz, konuyu dağıttım galiba. Lütfen devam edin! "

"İşte bu fırında ekmek yapmaya başlamış. Her sabah erkenden kalkar, insanlar

uyanmadan pişirdiği ekmekleri eşeğine yükler, Kapalıçarşı'ya satmaya inermiş. Kapalıçarşı esnafının dükkânlarının yedek anahtarları dahi onda dururmuş. O kadar güvenilirmiş:

"Müminler, somunlar! .." diye seslenirmiş.

Gördünüz ya fırıncağızını... Küçücük... Orada ne kadar ekme pişer? O ekmekleri, duasının bereketi ile Allah-ü Teâlâ, yüzlerce kişiye yetirmiş. Kocaman olurmuş somunları, bayatlamaz, bitivermezmiş. Herkes yolunu bekler, doyurucu ve lezzetli olduğu için ekmeğini ondan almış. Onun Allah aşkıyla yaktığı fırında pişiyor tabi, nefis olmaz mı? Hemen biter mi?

Yıldırım Beyazıt Devri... Bursa başşehir... Padişah, Ulu Cami'yi yaptırıyor. Karagöz'le Hacivat da çalışıyor inşaatta. Amelelere, ustalara ekme satıyor. Parası olmayanlara bedava dağıtıyor, cami inşaatına katkısı oluyor.

O zamanlar onun adını sanını kimse bilmiyor. 'Somuncu Baba' diyorlar.. Bursa'da herkes onun nur yüzünü görünce mutlu oluyor, özellikle Kapalıçarşı esnafı çok seviyor, sohbetinden haz alıyorlar ama kerameti gizli, onu sadece 'Ekmekçi Koca' olarak biliyorlar."

O sırada kapı çalındı. Arif Bey, gelen yaşlı adamcağızı içeriye davet etti. Onunla bir süre konuştu, hal hatır sordu. Konu bölündü. Ekmekçi Koca'nın kerametinin nasıl ortaya çıktığının merakı içindeydim. İçimden, yaşlı adamın bir an önce ya susmasını, ya kalkıp gitmesini istemedim desem, yalan olur. O ise emekli müftüye dini konularda sorular sormaya, cevaplarını tartışmaya başlamıştı ve hiç oralı değildi. Merak, ne kadar kötü bir duygu! İnsanları kiskacında kıvrandırıyor!

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0065

Onur Bilge

0066 - KERAMET

Onur BİLGE

Emekli müftü'nün evinde, bir an önce Somuncu Baba'nın gerçek kimliğinin nasıl anlaşıldığını öğrenmeye çalışırken gelen beklenmedik misafir, adının Abdullah Tanrıkulu olduğunu söyleyen emekli bir öğretmendi. Babamla meslektaş olduklarından, ev sahibiyle üçlü konuşmaya başladılar. Laf arasında babam, hiç tanımadığımız bu kişilerle nasıl tanıştığımızı ve hangi nedenle bu evde bulunduğumuzu söyledi. O da fırsatı ganimet bilerek başladı muhalefete:

"Efendim, inanmayın böyle hurafelere. Bunlar; İseviliğin, Museviliğin kalıntısı olan inançlardır.; İslamiyet'te keramet kiremit yoktur. Anadolu'ya gelen Türkmen dervişler zamanla dergâh kurarak veya gayrimüslimlerin manastır gibi kapanıp ibadet ettikleri mekânlarını ele geçirerek, kendileri yerleşmiş ve civarda onlara ait söylenen kerametleri, İslâmiyet'e aitmiş gibi anlatarak cahil halkı kandırıp, yanlarına çekerek güçlerini arttırmak için onların inançlarını kullanmışlardır. Bunlar hep geri kalma sebeplerimizdendir. O nedenle bakınız, muasır medeniyet seviyesinde miyiz, ne haldeyiz! " dedi. Arif Bey açıklama yapma gereği duydu:

"Efendim, bahsettiğimiz kişiler, sıradan kişiler olmayıp, Türk Tarihi'ne adları büyük puntolarla, altın harflerle yazılan kıvançla andığımız Türk Büyüklerini yetiştiren zatlardır. Bu çalışmalarında hiçbir menfaat gözetmemiş kişilerdir. Rica ederim, öyle söyleme! "

"Kimdir efendim bunlar? Çömlekçi, fırıncı, çoban, çiftçi... Bilmem hangi zihniyetteki kıtıpiyoz adamlar... Bunları büyüttüler de büyüttüler! Bir lokma bir hırka masalı... Elin oğlu yesin içsin, gezsün, biz bir lokma bir hırka diye dişimizin kanını emelim, kendimizi kandıralım! Olacak şey mi? Masal onlar, uyduruk... faso fiso... Bunlar bu milleti asırlardır böyle afyonlarla uyuttular. El aya gitti, biz yaya kaldık. Daha da ne hallere düşeceğiz, bilmiyorum."

"Çömlekçi dediğin, bir padişah damadıdır. Fırıncı da çömlekçi de Seyittir. Her ikisi de Peygamber evladıdır. Padişahlara nasihat edecek, şehzadeler yetiştirecek kapasitede eğitim almış zatlardır. Hepsisi senin gibi öğretmendir. Hem de devirlerinin üniversite hocaları, profesörleridir. Yediden yetmişe kadar her yaş grubunun eğitmenleridir. Çoban dediğin, Osmanlı Devleti'nin temelini atanlardan seçkin bir eren, son derece değerli bir beyindir.

Çiftçi dediğin Numan Ankara'nın ünlü bir müderrisidir. Zamanının profesörü... Bilgisiz, kültürsüz, bomboş adam değildir. Padişah yetiştiren bir zatı eğiten, padişahı ayağına getiren bir şahıstır. Onların irşat faaliyetlerini yürütmekte oldukları devirde ülkemiz böyle değildi. Az önce misafirlerime anlatıyordum. Yarım kaldı. Müsaade edersen, kaldığım yerden anlatmaya devam edeyim de bilgi alışverişimiz tam olsun. Tek yönlü konuşmaların, sadece kendi söylediğini dinlemenin, fikri gelişime faydası olmaz."

Aralarında konuşmakta oldukları için biz dinlemede kaldık. Anladığım kadarıyla bu iki samimi arkadaş, birbirlerinden vazgeçemedikleri halde, bir araya geldiklerinde zıt fikirler ortaya atarak kapışmaktan hoşlanıyorlardı. Özellikle Abdullah Bey, Köy Enstitülerinde eğitmen olarak yetişmiş, doğru bildiklerinden en küçük taviz vermeyen, Nuh dedi mi Peygamber demeyen iddiacı kişilerdendi. Hâlâ iddia ediyordu:

"Efendim, saçmalamayın! Ankara nere, Bursa nere? Ankaralı Numan, Bursa'daki adamı nasıl yetiştirir? Fatih'i yetiştiren Ak Şemsettin değil mi? Biri şarkta, biri garpta... Ne

alakası var? "

"Evet. Biz de onlardan söz ediyoruz. Biri mağrıpta biri maşrıpta da olsalar, biri diğeri yetiştiren, altın zincir halkaları olup birbirlerine çelik gibi ilim ve iman bağıyla bağlı kişilerden... Birbirlerini menfaat için değil, sadece Allah rızası için seven, yardımlaşan, dayanışma halinde olan en güzel insanlardan... Yıllarca önceden inançlı bilim adamı ve imanlı asker yetiştirmeye başlayarak İstanbul'un alınmasının planını projesini yapan, dolaylı olarak Somuncu Baba'dır. Gördüğü bildiği herkese İslam'ı ve Türklüğü aşılmasının yanı sıra, Hacı Bayram Veli Hazretleri'ni, o da Ak Şemsettin'i yetiştirmiştir. Ak Şemsettin Fatih'in hocasıdır ve âlimdir. Ne diyorsun sen, Arif Bey? ! .. O zamanki gibi ilerleme mi oldu? Çağ kapattık, çağ açtık! .. "Allah! " diyenden kime ne kötülük gelmiş? "

"Bana niçin sert çıkıyorsun, Arif Bey? Böyle tartışma mı olur? Hem ben misafirim. Misafire bağırılır mı? "

"Sevgili kardeşim, o cümleyi vurgulamamın sebebi, çağ kapatıp çağ açan olayın kahramanını yetiştiren kişilerin gücüne dikkatini çekmek içindir. Sana karşı bir tavrim yok, Abdullah Bey. Zamanın en iyileri, en kültürlü kişileri bunlar. Onu demek istiyorum. Siz bir eğitimciniz. Nasıl bilmezsiniz? Sırf aksini iddia etmiş olmak için doğrusunu bildiğiniz halde tersini söylüyorsunuz. Öyle değil mi? "

"Din kisvesi altında oynanan oyunlardan haberin yok mu? İnsanların inançlarını kullanan siyasetçiler ne kadar oy aldılar, gördün. "Kanlı da olur kansız da..." demek, ne demek? Kadayıfın altı kızarmış! Ne demek efendim bunlar, ne demek! ? "

"Zamanımızdakilerle karıştırmayalım! Asla! .. Bahsettiklerim, elleri değil, ayakları öpülesi vatansever kişilerdir! Kerametleri ortada... He biri yetiştirenin kerameti... Bahsettiğim kişiler, her konudaki bilgileriyle, çağlardan çağlara hükmeden kişilerin arkasında duran, işlerinin pirlidir. Himmetleri hazır olsun! Onlar ne iktidar, ne de dünyalık peşinden koşan insanlardır; dünyayı ve içindekilerin hepsini teklif etsen, ellerinin tersiyle iterler. Ömürleri boyunca ırgat gibi çalışmış, tüm kazanlıklarını fakir ahaliye dağıtmışlar, konaklama yerleri, aşevleri yapmışlar, vakıflar kurmuşlardır."

"Sen biraz daha oku, arkadaşım. Çağ dışı kalmışsın sen. Ortaçağ zihniyetine sahipsin, hâlâ. Siz, din adamları, asırlar öncesinde yaşamaktan hoşlanıyorsunuz. Biz aydın öğretmenler, böyle şeylere iltifat etmeyiz. Bal tutan, parmağını yalar. Ben onu bilir, onu söylerim! Çıkarları olmasaydı, hiçbir şey yapmazlardı."

"Sana minnettarım Abdullah Bey. Bana kötülük yapmıyorsun. Aksine, teşekkürü hak ediyorsun. Sen, benim her söylediğime itiraz ederek, düşünmemi sağlıyorsun. Emin olmadığım konularda araştırma yapmama sebep oluyorsun. Sayende yeni bilgiler ediniyor, çok faydalı fikirler üretiyorum." diyerek Arif Bey konuyu kapatmaya çalıştı.

Abdullah Bey, susmak bilmiyordu. Sanki evde karısına kızmış da kapıyı vurup çıkmış; bağırarak, çağırarak, boşalacak birisini arıyormuş da Arif Bey'i seçmiş gibiydi. Bir süre daha tartıştılar. Arif Bey, kaç defa bize:

"Afedersiniz, sizinle de ilgilenemedim." dediği ve ona da:

"Misafirlerime bir şey anlatıyordum..." dediği halde, sözünü tamamlamasına bir türlü fırsat vermedi. Sonunda, belki çok ayıp oldu ama babam dayanamayıp, bir laf etti ve

taşı gediğine koydu:

"Sinirlenmeyin, Arif Bey. Olacak bunlar. Yunus'u bile eleştiren bir Molla Kasım yaratan Allah, Hacıvat'ı da Karagöz'le arkadaş etmiş. Onun çeşit çeşit cilveleri vardır. Her an bir şendedir. İşlerine akıl sır ermez. Şeytanı da yaratan O değil mi? Fakat sizi dinlemek çok zevkli! Keşke Bursa'da ikamet etsem de sohbetinizden mahrum kalmasam! Nerde kalmıştık?" dedi. Sabırsızlıkla o ânı beklediğim için:

"Arif Bey, son olarak: "Onu, 'Ekmekçi Koca' olarak bilirlerdi." demiştiniz." dedim.

Adının da soyadının da anlamı, 'Allah'ın Kulu' olan Abdullah Tanrıkulu oruçlu olmadığı, ibadeti dahi gereksiz gördüğü için Sinaver Hanım ona bir kahve getirdi. O da nihayet, sinirden titreyen elleriyle bir sigara yakıp, kahvenin yanında gelen suyla bir aspirin yuttu ve kahvesini içmeye başladı. Fırsat bu fırsat; Arif Bey, kaldığı yerden anlatmaya devam etme niyetiyle bize döndü ve Abdullah Bey az işittiği için, sadece bizim duyacağımız kadar alçak bir sesle:

_ "Şeytanın işi yok. Gördünüz mü? O, böyle dini sohbet başladı mı mutlaka ne yapar yapar, engel olur. Genellikle de zayıf kişileri kullanır. Hazır bulunanların en yaşlısını en hastalıklısını ya da en küçüğünü, dini konuları anlatana musallat eder. Aramızda Abdullah Bey, en yaşlımız... Bu defa da onu görevlendirdi." dedi. Sonra da sesini yükselterek ve ona bakarak:

"Kusura bakmıyorsun değil mi Abdullah Bey? Sen kahveni içedur. Ben de sohbetimi tamamlayıvereyim." dedi. Bana da:

"Anlattıklarımı not ediyordun. Vaz mı geçtin?" diye sordu.

"Konunun başında aklımda tutamayacağım kadar çok ve aşına olmadığım isim, unvan vardı. O nedenle harıl harıl not tuttum. Artık gerekmeyecek gibi geldi bana. Çünkü siz anlattıkça gözümün önünde canlandırıyorum, hafızama kazınıyor. Yine de aklımda tutacağımdan emin olmadığım yerleri not edeceğim." dedim.

"Ekmekçi Koca'nın taş duvarla örülmüş, çamurla sıvanmış fırınında pişen ekmekleriyle evlere bereket, iç açıcı sohbetleriyle ruhlara huzur geliyordu. Çünkü o, kendisini düşünerek dünyalık yığmayı değil, insanları maddi manevi doyurmayı amaçlıyordu. Bilge kişiliği ile insanları ferahlatıyordu. Memleketinden kalkıp zahiri ve batini ilim tahsil etmeye gitmiş, sonradan adını alan bu mahalleye, gelip yerleşmişti. Medreselerde ders vermek yerine saraydan uzakta, kimseden izzet ikbal beklemeden ibadet ve zikirle vakit geçiriyordu. O kadar büyük bir şeyh ve âlim olduğu halde insanlara ekmek yapmayı tercih ediyordu."

"Kerameti nasıl anlaşılıyor? Söylenmezse kimse bilmez ki! Mutlaka bir şekilde açık vermiştir, değil mi?" dedim.

"Emir Buhari Hazretleri'ni bilir misiniz?"

"Hayır. Hiç duymadım. Ya sen baba?" Sorumu, olumsuzluk ifadesi olan bir kaş kaldırma işaretiyle cevapladı.

"Bursa'ya ilk gelişiniz mi?"

“Evet, ilk...”

“O zaman nereden bileceksiniz? Peygamberimizin dokuzuncu göbekten evladı olur. Türbesi, Yıldırım Beryazıt'ın kızı olan eşi Hundi Sultan tarafından yaptırılan, kendi adıyla anılan semtteki Emir Sultan Camii'ndedir. Madem buralara kadar geldiniz, mutlaka onu ziyaret etmelisiniz. Evlad-ı Resul olduğu için, o mübareği ziyaret etmek, Peygamber Efendimizi ziyaret etmek gibidir.”

“Yakın mı? ” dedi babam.

“Yakın... Yürüyerek bile gidilir. Her adımınıza dünya kadar sevap...”

“Gideriz. Zaten şehri dolaşmaya çıktık.”

“Günlerden bir gün Emir Buhari Hazretleri, elinde bir tepsiyle fırına gelir. Tepsideki böreği pişirmesi için Somuncu Baba'ya uzatır. Somuncu Baba, evirir çevirir, güya tepsiyi bir türlü fırına sokamaz ve Emir Sultan'ı yetiştirmek üzere kazanmak için onu denemek ister:

“Geç de sürüver şunu fırına! ” der.

Tepsi çok büyüktür. Gördünüz ya fırının ağız da küçücük... Üstelik içinde ateş de yoktur. Fırın soğuktur. Emir Buhari Somuncu Baba'nın elinden alır ve:

“Destur, Ya Allah! .. Bismillah! ..” der ve tepsiyi itiverir ve: “Fırında ateş yok. Bu nasıl pişecek? ” diye sorunca:

“Biraz sonra pişer. Merak etme! ” cevabını alır.

Somuncu Baba, fırında ateş olmamasına rağmen, bir süre sonra börek tepsisini, nar gibi kızarmış olarak çıkarınca, iki eren, birbirlerine keramet göstererek sırdaş olurlar. Bunun nasıl olduğunu soran meraklı gözlerle gülümseyerek ona bakar:

“Allah, her şey için bir sebep tayin etmiştir ama “Ol! ..” emri geldiğinde, sebep gerekmeden o iş oluverir! .. Nasıl ki ateşin yanması tabiatından, yakması Allah'ın emrine bağlıysa, pişmesi, kızarması da Allah'ın emriyledir. Aslında her olmuş olacak, Allah'ın emriyledir. Yeter ki Ona kul olmayı bilelim! Yeter ki: “Kulum! ..” desin! ..” der. Babam da Yasin Suresinin sonunun yaklaşık anlamını tekrarladı:

“Onun emri, dileyince: “Ol! ..” demektir. O da hemen oluverir! ”

“Erenler, halka ve müritlerine keramet göstermezler ve bunun görülmesinden son derece utanç duyarlar ama bazı hallerde, kendi aralarında, tanışmak veya yakınlık sağlamak amacıyla gösterebilirler.

Derin bilgi sahibi olduğunu ve Hızır Aleyhisselam gibi Ledun İlmi bildiğini görünce, Emir Buhari ondan ilim talep eder. Bir Seyit, bir Sultan, oracıkta verdiği kararlar bir fırıncının tedrisatına girer ve o günden sonra buraya sık sık gelmeye başlar. Bir taraftan Molla Fenari'den, bir taraftan da ondan ders alarak yetişir ve daha sonra da Hundi Sultan'la evlenerek, Yıldırım Beyazıt'a damat olur.

Niğbolu Zaferi'nin anısına şükür nişanesi olarak, Bursa Ulu Cami'yi yaptıran Yıldırım Beyazid, açılışındaki konuşmayı damadının yapmasını ister. Cuma günü, aralarında tüm

saray erkânının, ulemanın, devletin ileri gelenlerinin de bulunduğu avludan taşan kalabalığın önünde Emir Sultan'a şöyle seslenir:

"Ya Emir! Ulu Cami'nin kapılarını Besmeleyle duayla aç! Bu şerefe ancak sen layıksın! " Hutbeyi, Peygamber Efendimizin sülbünden ve damadı olduğu için, Seyit Emir Buhari Hazretleri'nin okumasını uygun görür. Emir Sultan Ulu Cami'nin dört kapısını da sureler okuyarak, dualarla açar, cemaat yerlerini alınca, kürsüye çıkar. Herkes onun konuşmasını beklerken:

"Aramızda Şeyh Hamîdeddîn Hazretleri varken, hutbeyi okumak ve namazı kıldırmak bana düşmez! " der.

Orada, kendisinden ders aldığı Molla Fenari gibi âlimler de vardır. Herkeste bir merak! .. "Acaba kim bu mübarek? " dercesine etraflarına bakarlar. Arka sıralardan, tanıdık bir ses yükselir:

"Ne'ttin Eren! ? .. Bizi ele verdin! .."

Herkesin yakından tanıdığı, eşeğine küfelerle ekmekleri yükleyip, "Müminler, somun var! " diyen sestir bu! Bahsedilen zat, Somuncu Baba'dır. Cemaatin şaşkın bakışları arasında ayağa kalkar, minbere çıkar, Besmele ve Salavatlara açılış konuşmasını ve duası yapar, o zamana kadar duyulmamış çok güzel bir hutbe irad eder. 'Bâzı âlimler, Fâtîha-i Şerife'nin tefsîrini anlamada güçlük çekiyorlar." diyerek, Fatiha Suresi'nin yedi kat tefsirini yapar. Bu konuda gerçekten güçlük çektiklerini bilmesine başta Molla Fenari olmak üzere ulema hayret eder. Bir de tefsiri dinleyince hayretler içinde kalırlar!

Cemaatin şaşkın bakışları altında Fatiha Suresi'nin yedi gizli anlamını yorumlar. Birinci anlamını herkes anlar. İkinci anlamını cemaatin büyük bir ölümü, üçüncü anlamını yarısı ve dördüncü anlamını sürekli gelen cemaat anlayabilir. Beşinci tefsiri sadece dini konuları çok iyi bilenler anlayabilir. Altıncı tefsiri âlimler ve erenler anlayabilir. Yedincisini ise kimsenin anlamaya zekâsı, bilgisi ve aşkı yetmez, sadece kendisi anlar. Vaaz bittikten sonra namazı kıldırır. Çıkışta, elini öpmek isteyen cemaat birbirini ezecek vaziyettedir. Dört kapının dördünden de çıkarlar onun elini öpüp, duasını aldıklarını söylerler. Kerameti anlaşılınca Somuncu babalarına koşarlar. Fakat artık o yoktur.

Sırrı bilinince oradaki görevi biten Hazret, yanına Gavas Paşa Medresesinden birkaç talebesini alarak, şehri ebediyen terk etmek üzere Bursa'nın doğusunda, şehrin çıkışında, caddenin ortasındaki çınarın altına geldiğinde, arkasına döner, Bursa'ya son bir kez bakar, felakete uğramaması, yokluk kıtlık görmemesi ve hep yeşil kalması için dua eder. O zamandan sonra o çınara Dua Çınarı adı verilir ve semt de o isimle anılır. Hacca giden kabileler orada inerler ve çınarın etrafında bir kez dönerek, Somuncu Baba'yı anarlar ve onun için dua ederler.

Hamidettin-i Aksarayı Hazretleri Kayseri'de kalır. Halk orada ona, Hâmid-i Aksarâyî Hazretleri demeye başlar. Yemyeşil Bursa'dan göçüp gelir ve kalan çilesini, bozkırın ortasında, Aksaray yakınlarındaki bir zaviyede tamamlar. Bin dört yüz on iki yılında Hakk'a yürüdüğünde, doksan üç yaşında, pir-ü fani bir dervıştır.

Haydi, şimdi onun şiirlerinden bir dörtlük okuyayım ve on bir İhlâs, bir Fatiha kıraat edip, hâsıl olan sevabı o mübarek zatların ve ölmüşlerimizin ruhlarına, yaşayanlarımızın ruhaniyetine bağışlayalım da dua edelim ki bizim için de gece ile gündüzün farkı kalmasın! Yani hayat ile ölümün... Azrail Aleyhisselam geldiğinde, ona sevinçle: "Hoş

geldin! " diyerek, Őeb-i arus mutluluđuyla bu dűnyadan gűçebilelim! Allah onlardan razı olsun! Himmetleri hazır olsun! Āmin! .." diyerek, elleriyle sakalını sıvazladı ve ezberindeki dűrtlűđű okumaya baŐladı:

"Diriyiz daim, űlmeyiz
.Karanlıkta hiç kalmayız
.Çűrűyűp toprak olmayız
.Bize gece gűndűz olmaz! "

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0066

Onur Bilge

0067 - CUMA SABAHI

Onur BİLGE

Cuma sabahı... Beklenen gün... İnşallah, artık rüyama giren zatın ve gördüğüm gerçekse, yanında başka kabirler de varsa, etrafındakilerin sandukalarını da görebileceğim. Acaba düşümün o bölümü de aslıyla bire bir örtüşüyor mu? Bu merak içinde, Hacı Bayram Camiinin önünde, türbenin kapısının açılmasını bekliyorum. Sabah erkenden babamla kahvaltı bile etmeden, Ankara'da misafir olarak kaldığımız amcamların evinden çıktık. Sabah namaza gelenleri seyrediyoruz. Her birisi bambaşka bir hayat yaşıyor, şüphesiz. Aralarında çok ilginç tipler var ki onlara baktığımda birer öykü oluşuyor, hayal âlemimde.

Müminler, birer ikişer gelmeye devam ediyor. Birkaç kişi daha geldi. Onların güçlüydü, ayak sesleri. Beyinleri doluydu, mutlaka. İstekler cirit atıyordu gönüllerinde. Günlük işlerini, hafızalarında sıraya dizmişlerdi bile.

Birisi var ki altmış altmış beş yaşlarında... İki yana sallanarak yürüyor. Suratı, canından bezmişçesine asık... Alt dudağını sallamış, kaşlarını çatmış. Daha sabahtan morali bozuk... Canı sıkkın... Muhtemelen hacı... Esnaf kılıklı birisi... Bakkal olabilir. Dükkânını açacak, namazdan sonra. Neler düşünüyor olabilir? Düşüneyim, bakayım, onun hakkında neler yazabilirim:

Dün pek iş olmamıştı. İnşallah, bugün iyi olurdu. Dokuzda bankaya gitmeliydi, çekleri tahsile... Öğleye kadar toz almalıydı. Karısı öğle yemeğini getirecekti. Öğleden sonra dükkânı kızına bırakır, eve gider, biraz kestirirdi.

Siparişler de gelmemişti. Bugün belki gelirdi. Nasıl ödeme yapacaktı? Dolarlara dokunmak olmazdı. Borç almalıydı. Senet de yapabiliirdi. O da paraydı. Belki biraz fazla ödenirdi ama dolar da iyi artıyordu. Ne olursa olsun, onlara dokunmamalıydı.

Bilezikler ne işe yarıyordu? Hanım ne anlıyordu, onları kollarında tutmaktan? Verseydi de birkaç kere çevirseydi ya? Ne olurdu sanki?

"Kadın akli işte! " diye mırıldandığını kendisi bile fark etmedi.

Para kazanmanın ne olduğunu bilmezdi ki! Akşamları ışık yakacaklarına gezmeye gitselerdi ya! Dokuza kadar evden çıkmıyorlardı. Kız da bir tuhaftı. Annesinden mi utanıyordu, ne? Işıl ışıldı dükkânlar, kafeteryalar, parklar, bahçeler, sokaklar, caddeler... Misafirliğe gitsinlerdi. Gezsınler, tozsınlardı, işte! Hayır, ışık yakacaklardı! Kadın giysilerinin kolunu uzatmaz, kız açık gezer, başını örtmez... El âlem neler söylüyordu, kim bilir! Bir de hacı karısı, hacı kızıydı, bunlar! Laf anlamıyorlardı. Ona neydi? O söylemişti. Ondan günah gitmişti.

Ayaklarını sürdüğünü fark etti. Acayip sesler geliyordu, her adımda. Giyile giyile deforme olmuş, adeta ayaklarını terk etmek için fırsat kolluyorlardı. Oraların cimrisinin ayakkabıları olmak kolay değildi. Daha çok sürünecek, sürükleneceklerdi! Sahibi neler neler düşünüyordu:

"Bu ayakkabılar da ayağımda durmuyor. Üç senedir neler çektim bunlardan! İki kere yamattırdım, bir kere pençelettirdim, altı delindikçe içine bir şeyler koya koya ağırlaştılar, gülle gibi oldular. Yenileri giysem, çalarlar. Bunları bile saklamasam, çalarlar. Mal canın yongası! Buralarda giyiyorum işte.

Saflar ip gibi olacakmış, oysa karmakarışıkmiş. Benden lastik istediler geçen gün, 'safların hizaları belli olsun' diye, her sıraya çekilecekmiş. Kaç paket lastik gider ona! Neyse, sevaptır... Dükkânda ne kadar varsa getirdim, camiye. Ölçtüm ölçtüm, kestim, çeke çeke gerdim. Onlara bıraksam, germeden yaparlardı. O zaman lastik mi yeter? İsrâf haram! İsrâf haram!

Sanki lastik alacak parası yok mu caminin? Bana yüklediler. Neden bana getirttiriyorlar? Bedava sirke baldan tatlı da ondan... Ben de, dura dura ölmüş lastikleri getirdim... Kaç yaz geçti üstünden! Gerince ip gibi oldular. Yeni aldıklarımı verir miyim? Yazık olur, ayaklarının altında... Koca cami, 'kaç metre lastik gider oraya' diye düşünüyorlar mı? Tabi, ceremesi ceplerinden çıkmayacak da ondan. Yok, merdiven tamiri... Yok, avlu betonu... Yok, cami boyası... Ver babam, ver! Her cuma bir şey çıkarıyorlar."

Daha da uzar onun öyküsü. Çok kişi var, tipik... İşte bir tane daha... O kim olabilir mesela? Hiç tanımadığım bu insanları yakinen tanıyormuşum gibi onun hakkında da yazayım:

Bekâr, otuz beş yaşlarında, şişman bir adam... Ayakkabı tamircisi. Caminin tuvaletinin üstündeki tek göz odada kalıyor. Bekâr evi, ne olacak? Somya, soba, radyo, tüp, tabak, çatal, kaşık, tencere, tava... Bir de giyip çıkardıklarıyla, yatağı, yorganı...

"Namazı gılmadan işime gitsem, olmaz. Sonra ne derler? 'Hem lojmanda galıyo, hem de beynamaz...' derler, topa tutarlar, beni! Ordan atarlar. Haydi olum, aptes al! Bozuntuya verme! Dünya, idare dünyası... Hem aptesli namazlı diye bi de gız buluveriler, köyden falan...

Hele bi evlenem! Tutarım bi ev. Gızın çeyiziyle de döşerim. Hem, dünyalığım yok değil ki! Burada neden oturuyom? Para biriktirip, evlenmek için. Neden ev kirası vereyim? Bedava kaldığım, kâr! Gazandığım, cebime... Fakir adama gız mız vermezler. Zaten gurbetteyiz. Paradan başka kime güvenelim? Nasıl olsa, gısa namaz... Öğleyi orda kılıyom, şanıyolar. Bu memlekette, bunça insan içinde yolunu bulamayan, budaladır! Gazandığını söylemeyeceksin! Yok! Yok! İşte o gadar! Ev de verirler, yiyecek, giyecek de... Yağ içinde pişi! Ben bilirim, işi! Biraz daha sık olum, dişi! "

Çok ilginç... Düşüncelerim de en az onlar kadar ilginç... İşte biri daha geliyor. Ankaralı değil gibi... Doğudan gelmiş olabilir. Günlük iş bulma ümidinde bir işçi olmalı. Onun da bir anda neler geçiyor, aklından? Düşünce hızına yetişmek çok güç:

"Caminin boyasını yapsam, ne kadar alırım? Kaç gün sürer? Sonra ne yapacağım? Tuvaleti beklesem? Girenlerden de, camiye gezenlerden de alır, yolumu bulurum. Turistik yerde aç mı kalacağım? Birkaç gün camiye devam edersem, bir hayır sahibiyle tanışır, bir iş ayarlatırım. Ya da burada bir iş bulurum. Cemaate sokulmalıyım. Yalnız kılarken yine bir şeyler okuyorum ama cemaatle kılarken, okumadan namaz kılmayı yadırgıyorum. Kılmamışım gibi hissediyorum. Her neyse... Herkes nasıl yapıyorsa, ben de öyle yaparım. Namaz, yolda koymaz. Ben de yolumu bulurum, inşallah! .. Haydi, hayırlısı! "

Çok kişi geliyor. Hepsinin ruh halini kestirmem mümkün değil ama tipik kişileri yakalamalıyım. Onlar benim malzemelerim... İşte sarsak bir ihtiyar... Muhtemelen felçli... Niyeti ne olabilir? Gerçekten namaz kılmak mı? Sabah sabah felçli, yaşlı bir adam, camiye geliyor. Ayaklarını sürüye sürüye... Minik adımlarla... Aman Ya Rabbi!

İbadete mi? Ticarete mi? Hayale sınır yok! Ne olabilir? Haydi onu da yazayım:

Son derece para düşkününü, acınacak halde, sevgisiz kalmış, dünyada o tür mutluluklardan yoksun olduğu için tüm ilgisini parada yoğunlaştırmış felçli bir ihtiyar... Malı, mülkü, parası var ama yetiştiği yörede yaygın olan cimrilik hastalığına yakalananlardan... Hasta olduğu için çalışmadığını, paraya ihtiyacı olduğunu söyleyerek, namazdan çıkınca, avuç açarak dileniyor. Yaptığı işin çok günah olduğunu bildiği için şiir demeye bin şahit isteyen karalayıp çoğalttırdığı birkaç satırlık şiirleri satıyor, karşılıksız para istiyor olmamak için ve şöyle düşünüyor: "Dilenenlerin yüzleri defalarca yanacak, ahirette. Dilenmek günah... Hacı Bayram da dilendi, müritleri de... Fakat onlar o topladıklarını yemediler. Fakir halka dağıttılar. Sadece gururlarını kırmak için dilendiler. Somuncu Baba yetiştirdi Hacı Bayram Hazretlerini. Tam icazetini verecek ve Ankara'ya gönderecekti ki:

"Hacı Bayram! Ankara'ya gittiğinde, omzuna davul asıp, sokak sokak dileneceksin. Topladıklarını fakir halka dağıtacaksın! Yetiştireceğin talebelerin de senin yaptığını yapacaklar! " dedi.

Hacı Bayram Hazretleri de üstünde düşünmeden, bir ölünün itaatkârlığıyla kabul etti. O, Ankara'da tanınmış bir müderristi. Bulduğu mevki nedeniyle gurur ve kibir içindeydi. Eğitim aldığı için bu kötü duygulardan arınmıştı ama kendi çevresine geldiğinde ona yine saygı gösterilecek ve o duyguları tekrar canlanacaktı. En iyisi, yılanın başını ezmekti! Ankara'ya avdet eder etmez, omzuna bir davul astı ve dilenmeye başladı. O zamanlar küçücük bir kaza kadar olan Ankara'da onu herkes tanıyordu. İlk zamanlarda çok utandı! Yüzü yerlere geçti! Başını kaldıramıyor, kış gününde boncuk boncuk terliyordu! Fakat hocası, ona o kadar emek döken, canından çok sevdiği, sonsuz minnet duyduğu Somuncu Baba Hazretleri emretmişti.

"O ne derse o! Emir, demiri keser! Hocam, benim için hayırlı olanı ister. Harfiyen itaat etmeliyim! " diyordu.

Ankara halkı onun delirdiğini sandı. Herkes avucuna para koydu ve yüzüne acıyarak baktı. Onlar büyüdükçe o küçüldü. Madde âleminde sıfır oldu. Burada ne kadar küçüldüyse, mânâ âleminde o kadar büyüdü. Çünkü kibir, tüm sevapları yiyen bitiren, yok eden en kötü haslettir. İbadet eden herkes, ibadetlerinin sevabının yok olmasını istemiyorsa, önce içinden gururu, kibri çıkarıp atmalıydı. Büyüklük, yani Azamet-i Kibriya, yalnız ama yalnız Allah-ü Teala'ya mahsustu.

Allah şöyle buyuruyordu: 'Ben Allah, Melik ve Cebbar'ım! Kimse benim taht-ı tasarrufum dışına çıkamaz. Nerede yeryüzünün melikleri ve orada büyüklük taslayanlar? '

Cenab-ı Hak 'Kibriyâ Benim sıfatım, lâzımım, benden ayrılmaz bir şeydir.' manasına 'el-kibriyâü ridaî - Kibriya benim ridamdır' buyuruyordu. Rida, sırta giyilen cübbe gibi bir şeydir. Allah, giyecekten de münezzehtir ama bu sözün gelişidir.

İnsan, hiçbir şeye sahip değildi. Herhangi bir şey için 'benim' dese, gurur ve kibre girerdi. Çıplak gelmiş, giyinmiş, çıplak gidecekti. Allah'ım mülkünü, sadece bir süreliğine kullanmış ve onun ikramıyla doymuş, sebeplenmişti, o kadar.

Bütün bunları bildiği için elinde bir tomar şiir kâğıdıyla gelmiş, bize de birkaç tane uzatmış:

"Destan alır mısınız? Ben yazıyom bunları." Demişti. Babam da her birinden birer tane almış, fazlaca para vermişti. O uzaklaşınca bana:

"Az sadaka, çok bela savar. Sadaka ömrü uzatır. Bunlar hadistir, Semiray. Sen de sadaka vermelisin. Sahabe, çok sadaka verirdi. O nedenle hiçbir evliya onların seviyesine ulaşamaz. Hem onlar cihat ederlerdi. Örnek kişilerdi. Sana sonra anlatacağım onları. Çok seveceksin."

"Sahabe neye deniyor? "

"Resulullah'ı görenlere, ondan bir kelime duyanlara... Onun yaşadığı devirde, ona itaat edenlere... Silah arkadaşlarına... İlk Müslümanlara..."

Daha anlatacaktı ama sabah ezanı okunmaya başladı.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0067

Onur Bilge

0068 - RUHSAL DOYUM

Onur BİLGE

Sabah ezanı okunmasına okundu ama namaz hemen kılınmadı. Bazıları sünneti evde kılıyorlarmış. O nedenle gelenlerin arkası kesilmedi. Bir süre sonra, gelenler seyrekleşti, neredeyse dışarıda kimse kalmadı. Ben de bayanlara tahsis edilen yere gittim. Cemaatle nasıl namaz kılınacağını sormuştum babama. O da kısaca öğretmişti. Pek aklımda kalmadı neleri okuyacağım, neleri okumayacağım ama olsun... Kalan kadarıyla kılar içimden hepsini tekrarlarım diye düşündüm. Namaz kıldırıldı ve bir süre de Kur'an okundu. Dua edildi.

Çıktığımızda, sokak lambaları sönmüş, ortalık ağarıyordu. Ne kadar sakindi etraf! Caddeler bomboştu. Henüz çok erkendi ziyaret için ama babam kayyumdan rica etmiş, türbenin kapısı açılıyordu. Merak içindeydim. Nihayet o an gelmişti. Karşı karşıyaydık. Fakat o, kabrinin üzerinde arkasına yaslanmış vaziyette huzurla gülümsemedi. Karşımdaki kırmızı örtünün altında sadece sanduka vardı.

Orada sadece sembolik olarak sandukalar varmış. Asıl mezarlar, türbenin tam altında, alt kattaymış. Orası, yeryüzü seviyesinden aşağıdaymış. Çoğu türbede böyleymiş. Konya'da Mevlana Hazretleri'nin, İstanbul'da Hasan Hüsameddin Uşşaki Hazretlerinin ve daha çoklarının mimari yapısı o şekildeymiş. Arka taraftan aşağıya inilir, oda gibi bir yerde gerçek kabirler ziyaret edilirmiş.

Tipki rüyamdaki gibi etrafında küçük sandukalar vardı. Sadece her birinin üstünde oturan sevimli ve güzel taşbebek gibi bir yaşlarında çocuklar yoktu. Yer darlığından ve belki de edebe riayetden olsa gerek, diğerleri küçüktü. Onlar da yetişkinlerdi, ailesinden veya müritlerindendi, mutlaka ama rüyanın başka bir anlatmak istediği vardı. Yaşayacak, görecektim. On bir İhlas, bir Fatıha okuduk, onun ve tüm müminlerin ruhlarına bağışladık, duamızı ettik ve oradan çıktık.

Bir gün önce almış olduğum Sıdık Naci Eren'in Yüce Veliler ve Anadolu Evliyaları isimli kitabından Hacı Bayram Veli Hazretleri'nin hayatını okumuştum. Merakım beni şehir kütüphanesine de gönderdi. Çeşitli kaynaklardan topladığım bilgileri birleştirdim. Artık elimde onun hayatıyla ilgili bilgiler vardı.

Açık bir yerler olur muydu o saatlerde? Belki sabahçı kahveler... Acelemiz yoktu, aslında. Ulus'a doğru yürürken bir taraftan konuşuyorduk.

"Ne kadar çok etkilemiş o rüyan seni! Üzerinden bir yıl geçti, hâlâ adım adım araştırıyorsun. Neden bu kadar merak ediyorsun bu zatları? Seni cezbeden tarafları kerametleri mi yoksa? diye sordu, babam.

"İnsanları hurafelere inandırmak için uydurulan kerametlerden çok tarihi gerçeklerin oluşturulmasındaki rollerini merak ediyorum. İnsanın görünen bedeninin yanı sıra, ruhsal bedeninin gözler önüne serilmesi gerektiğine inanıyorum. Yaratan'ın yarattığındaki nefesinden söz ediyorum. Sadece beşeriyette değil, belki de tüm yaratılanlardaki...

İnsanın hiç de küçümsenmeyecek ruhsal boyutu, madde bedeni gibi muvakkat değil, ölümsüzdür. O beden, necis bir maddeden gelip, necis bir maddeye dönüşecek bedeninden çok daha önemli, el değmemiş, temiz bir taraftır. Varlık âlemine baktığımda, sır perdesinin arkasında onu görüyorum. Var oluşun iskeleti olan ruhsal boyutu...

Rüya kanalından gelen bilgilerle keşfettiğim ruhsal boyutu yazarak sabitlemeye çalışıyorum. İlerde kitap olarak insanlara ulaştıracağım ve gördüklerimi göstereceğim, gözlüye gözsüze... İnsanın, Allah'a olduğu gibi insana da ihtiyacı var, bazı hallerde. "Kul, kula sebeptir." "El, eli yıkar, eller de yüzü yıkar." demiş atalarımız. Peygamber Efendimiz de: "Müminler eller gibidir; birbirlerini yıkar, temizlerler." demiş. Bilen, bilmeye öğretmeli ve biz, birbirlerini tamamlayan kişiler olmalıyız. Yalnızca bedensel güçlere değil, ruhaniyete de ihtiyacımız var. Öyle değil mi? "

"Kendi sahalarında kültürlü kişiler bir araya geldiğinde, herkesin bildiği bedenden ve herkesin yaptığı sıradan olaylardan, incir çekirdeğini dolduracak kadar faydası olmayan ve kimseyi ilgilendirmeyen konulardan bahsederek yapay gündem oluşturmaya çalışacaklarına, olağanüstü olaylardan söz etseler, belki nice ayetlerin derin anlamlarının bilime ışık tutması mümkün olacak. Eskiden beri siyasetten nefret ediyorsun. İyi ki uzak kaldın ve kendine, değerli bir ilgi alanı buldun. En azından ruhun huzur buluyor. Uhrevi âleme yatırım yapıyorsun. Sadece dünya ve içindekilerin büyüüne kapılmamışsın. Araştırma ve öğrenme konusundaki kararlılığına, görerek inanmadaki azmine hayranım! Sabahın köründe beni buralara sürükledin. Kendince önemli bulduğun bilgileri kaydetmeni ve olayları yerlerinde, sanki o devirde yaşıyormuşsun gibi hissederek not tutmanı takdir ediyorum."

"Görünüşte, kerametler cezp ediyor, peşine düşürüyor beni. Cümle mahlukatın sevk edilişi gibi sevk ediliyorum, bir yerden bir yere ve öyle hayret ender hayret olaylarla karşılaşıyorum ki sadece Allah'a değil, bu Allah dostlarına da âşık oluyorum! Osmanlı'nın zaferden zafere koşmasının bitimsiz enerjisinin nereden geldiğini, Türkün güç kaynağının İslam olduğunu yakinen görüyorum. Bir Türkün cihana bedel olmasının nasıl mümkün olduğunun, üç kıtaya akınlardaki itici gücün, daha sefere çıkılmadan kazanılan zaferlerin, İstanbul'un alınışı gibi akıl almaz fetihlerin kulislerini seyrediyorum."

"Türbelere gidip, mumlar yakmak, bezler bağlamak; Allah'tan istemek yerine, ölümlerden bir şeyler isteyerek şirk yapmak gibi en büyük günahı işlemek değil; kabir ziyaretleri yaparak, onlar için dua edip, hâsil olan sevabı ruhlarına göndererek minnettarlığımızı belirtiyoruz. Rehber şahsiyetlerin hayat hikâyelerini okumak, öğrenmek ve kabirlerini ziyaret ederek, yakınlık oluşturmak ve onları idol olarak seçmek, ahlaklarıyla ahlâklanmaya çalışmak gayet tabi ki çok faydalı senin için. Hem yaşarken mutlu oluyorsun, hem öteki dünyadaki hayatını kuruyorsun."

"Şehitlerin ölü olmadıklarını, bizim bilmediğimiz bir boyutta yaşamaya devam ettiklerini Kur'an mealinden okudum. Reddedilmez. Ayettir. Tartışılmaz. Evliyalar ölü müdür? Sanmıyorum. Zannediyorum ki onlar da şehitler gibi bir boyutta yaşamaktalar. Asırlarca sonra kabirleri açılan evliyaların da bedenlerinin çürümediğine şahit olunmuş, şehitlerinki gibi..."

"Öyle diyorlar ama doğrusunu Allah bilir."

"Tabi ki doğrusunu Allah bilir. Yine, İsrâ Suresi'ndeki bir ayette mealen: "Sana ruhtan sorarlar. De ki o Allah'ın emrindedir. Onun hakkında insanlara kalil bir bilgi verilmiştir." Yani Allah, bizim bilmemizi istediği kadar, az bir bilgi vermiş, ruh hakkında. Bilmediğimiz ama reddedemeyeceğimiz için mecburen kabul etmeniz gereken gerçekler var. Parapsikoloji diye bir bilim dalı oluşturulmuş. Madem bilime önem vermemiz gerekiyor, doğaüstü olayları araştıran, telepati, gaipden haber alma, duyu dışı algılama gibi olayları inceleyen bu bilim dalının var olduğu gerçeğini de göz ardı etmeyelim."

Benim yazdıklarım, parapsikolojiye ışık tutacak olaylardır. Ruhsal âlemin doğal gerçekleri olup, hurafelerle hiç bir ilgisi yok, görüyorsun."

"Rüyayı gösteren Allah'tır. Bu iş için görevlendirilmiş rüya meleğinin adının Siduke olduğu söylenmektedir. O nedenle görülen rüyalara yalan karıştırılmaz. O zaman, Allah'ın göndermediği mesajı gönderdiğini söylemek, O'na iftira etmek olur. Sana ve rüyalarının gerçekliğine inanıyorum, önceden bize anlatmış olduğun için, zamanı gelip de tahakkuk ettiğine de şahit oluyoruz. Ben, senden daha mı az hayret ediyorum, sanıyorsun? "

"Günümüzde, pozitif bilimlere önem vereceğiz derken Allah'ın İlmi'nin ikinci plana atılmasına üzülüyorum. Hatta geriye gönderilmesine... Peygamberimden habersiz bir gaflet çağı çocuğuydum. Sadece adını işittiğim bir Allah dostu, yani Tezveren Sultan hürmetine saf kalplilikle etmiş olduğum duaların kabulü neticesinde Allah'a adım adım yaklaşmaktayım. Allah, varlığını seçkin kulları vasıtasıyla hissettirirken, onlarla birer birer tanıştırıyor beni ve hayran ediyor! Bendeki değişikliği fark etmiyor musun baba? Bu kabirlerde yatan rehber şahsiyetlere âşık olmanın mutluluğuyla tüy gibi hafiflediğimi görmüyor musun? Bu ruh huzuru kimde var? Bedenin bedene ihtiyacı olduğu kadar ruhumun ruhlara ihtiyacı var. Ruh doygunluğundan bahsediyorum. Ruhun doyduğunu anlatmaya çalışıyorum."

"Bu bağlantıyı sağlayabilmende ve herkesin arzu ettiği dinginliği yakalayabilmende, meal okumanın ve ayetler üzerinde tefekkür etmenin çok faydası olmuş. Yoksa doğru dürüst namaz bile kılmıyordun."

"Ben de en çok ona hayret ediyorum. Ben aciz bir kulum. Gafil, aynı zamanda... Fakat Allah beni, doğrumla, yanlışım, hatamla, günahımla, sevabımla kabul etmiş, bana değer vermiş, adam yerine koyup, sır âleminin kapılarını açmış. Ona nasıl şükredeceğimi bilmiyorum! .. Rüyalarımı ve yaşadığım olayları sizinle paylaşıyorum, olanları görüyorsunuz."

Daha ilk virajlarımış bunlar. Daha çok virajlar alacakmışım. Her dönemeci döndüğümde, ufukum açılacakmış. Ben bu yolun yolcusuymuşum. Benim yolum uzunmuş. Çünkü daha sonra yaşadığım olaylar da bunlara bağlıydı. Tezveren Sultan, ilk halkaydı. Altın zincire ara ara halkalar eklenmekteydi.

İman bile inkârdan doğar. Hiç kimse bir an için inkâr etmeden iman edemez. İlmin ilmi, ilimden cehildir. Hangi âlim vaktiyle cahil değildi? Merdiven, basamak basamak... Gaflet diyarında bir genç kız yetişiyordu.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0068

Onur Bilge

0069 - HACI BAYRAM VELİHz ANKARA GÜNEŞİ

Onur BİLGE

Yıl, bin üç yüz elli iki... Ankara'nın kuzeyinde, Çubuk Çayı üzerindeki Sol Fasol Köyü'nde çok tatlı ve güçlü bir bebek çığılığı duyuldu. Eskilerin 'Zülfadıl' dedikleri köydeki, Koyunluca Ahmet'in ahşap evinden çıkan ses, tüm Anadolu dağlarında yankılandı! .. Aksakallı bir koca, sağ kulağına ezan, sol kulağına kamet okuyarak:

"Numan" diye üç kere fısıldadı.

Bu isim; ağaçlara, kayalara, taşlara; çiy yağarcasına iletildi ve bu kesim, onun bereketiyle şenlendi. İki ağabeyi; Safiyeddin ve Murat, ay yüzlü bebekten gözlerini alamadılar. Annenin sütüyle beraber, koyunların, keçilerin, ineklerin sütü dışarı taşıdı! Darginlar barıştı, kavgalar durdu, üründe bolluk, evlerde huzur oldu.

Numan'ın hal ve hareketleri, diğer çocuklardan çok farklıydı. Gülümseyişi çevresindekileri etkiliyor, insanlara sevgiyle bakarken içleri gülen gözleri, yüzüne baktığı herkese huzur veriyordu.

Büyüdükçe beynindeki sorulara, gözlemciliği ve araştırmacılığıyla cevap aramaya başladı. Yeryüzüne ait değildi sanki. Varlığı yücelerde, ruhu göklerdeydi. Allah'ın bahşettiği üstün zekâsıyla, ötelerdeki âleme ulaşabiliyor, yetişkinlerin çözemediği sırları çözüyor, gizem diyarında geziyordu. Ağabeyi Murat şairdi. Onun şiirleriyle, türküleriyle büyümüşü. Bakışları dağların ardında, düşüncesi sınırsızdı.

Küçük yaşta ilim tahsiline başladı. Ankara'daki ve Bursa'daki âlimlerin derslerine katılarak, tefsir, hadis, fıkıh gibi dini ilim ve o zamanın fen bilimlerini öğrendi. Ankara'da Melike Hatun'un yaptırdığı Kara Medrese'de Müderrisliğe başladı. Kısa zamanda halk arasında sevilip, sayılan bir kimse haline geldi.

Bursa'da fırıncılık yaparken, Somuncu Baba diye bilinen, Ulu Cami'nin açılışı sırasında, Emir Sultan tarafından halka tanıtılınca:

"Ne'ttin Eren? Bizi ele verdin! " diyerek, minbere çıktığında, Fatiha'nın yedi kat açıklamasını yaptıktan sonra; çıkışta, caminin dört kapısında birden görünüp, cemaatin tamamına elini öptürmesiyle başlayan kerametleri ortaya çıktığı için 'Şöhret felakettir!' düşüncesi ile Aksaray'a yerleşen Şeyh Hamidüddin Aksarayı Hazretleri, müritlerinden biri olan Şüca-i Karamani'yi; Ankara'ya, Müderris Numan'a gönderdi. Elçi ona şeyhinin teklifini ilettili:

"Hocam Hamideddin-i Veli Hazretleri'nin selamı var, sizi Kayseri'ye davet ediyor. Bu vazife ile huzurunuzda gelmiş bulunuyorum." dedi.

Kendisine iki seçenek sunulmuştu. Ya Ankara'da kalacak, müderrisliğine devam ederek, ilim, irfan, şan, şöhret sahibi olacak ya da işinden istifa edecek, dünyadan elini eteğini çekecek, nefsinin yok ederek, kendisini tamamen Allah'a adayacaktı.

Bir süre düşündü. Kolay mıydı, onca sene oku, öğren, uğraş, didin, bir yere gel; tam semeresini toplamaya başlayacakken, her şeyden vazgeç; hayatın başına, yokluk kapısına geri dön! Kısa süren bir mukayese, muhakeme ve tereddütten sonra:

“Baş üstüne! Bu davete icabet lazımdır. Hemen gidelim! ”dedi.

Her şeyden vazgeçerek, müderrisliği bıraktı, Şüca-i Karamani ve ailesiyle beraber Kayseri'nin Aksaray İlçesi'ne gitti.

Hamideddin Veli Hazretleri ile bir kurban bayramında buluştular. Hamid Veli ona:

“İki bayramı birden kutluyoruz! ” diyerek, “Bayram” lakabını verdi.

Her devirde veliler görev başındadır ve Allah'ın ilmini biri diğerini irşat ederek, birbirlerine iletir, görevi devralanlar da, çevrelerindekiyle taşırlar. Mürit; ölünün, yıkayıcısına teslim olduğu gibi, müşşidine teslim olup, söylenenleri öğrenip, verilen işleri yaparak bu ocakta pişer, öyle bir hale gelir ki Yunus gibi:

“Hamdık, piştik, Elhamdülillah! ” der.

Mürşidinin himmetiyle yetişen zatın kalbinin kilidinden sonra, ağzının kilidi de açılır ve hocasından devraldığı irşat görevini; derin bilgisi, açık ve vurucu üslubuyla yerine getirirken, çoğu kez içindeki Allah Aşkı'nın sarhoşluğuyla şiirsel bir anlatıma geçiverir.

Dergâha gelen mürit, şeyhinin kontrolünde çilehane denilen bir odaya konur, kapı üzerinden kilitlenir. Nefsini yenebilmesi, hayatını devam ettirebilmesi ve zihninin açılması için kendisine günde on dört tane üzüm verilerek, sabırla ibadet ederek belli bir mertebeye gelmesi sağlanır. Az yer, az içer, az uyur ve namaz, oruç, tefekkür, zikir gibi ibadetlerle meşgul olur. Kişiyeye göre değişen bir zaman zarfında nefis imtihanını kazananlar, mürşitlerinin sohbetleriyle olgunlaşırlar.

Numan bin Ahmed bin Mahmud, iyi bir seçim yapmış olmanın iç rahatlığı, sevinç ve mutluluğu içinde dergâha geldi. Ailesi bir tarafa alındı, kendisi de sıradan bir derviş kıyafeti içinde, boş bir odaya kondu. Odanın kapısı, vakti geldiği zaman, mürşidinin emriyle açılmak üzere kilitlendi. Kendisine, ancak hayatını devam ettirebilecek kadar yiyecek ve su verildi. Nefsi isteklerini yenebilmesi için az yemesi, az içmesi ve az uyuması gerekmektedir.

Bir ara, ailesinin ne durumda olduğu aklından geçti. Oysa zihninin hep Allah'la meşgul olması lazımdı. Onu, bundan alıkoyacak her türlü engel yok edilmeliydi ki rahatça tefekkür edebilsin ve kısa sürede yetişsin. Somuncu Baba, onun kalbinden geçenleri hissederek, bir müridini çağırdı:

“Numan'a söyle! Ailesi emniyettedir. Her türlü ihtiyaçları karşılanmaktadır.”

Bunu duyan Numan, rahatça tefekküre daldı. Kısa bir süre sonra, hocasının kalben aldığı işarete göre oradan çıkarıldı. Mürşidinin kendisiyle yaptığı baş başa sohbetlerden, hal ve hareketinden aldığı feyiz ile kısa zamanda olgunlaştı, zahiri ve batını ilimlerle üstün derecelere yükseldi.

Şeyh Hamidüddin Aksarayi Hazretleri ile birlikte Anadolu'yu dolaştı, Şam'a ve Hicaz'a gitti. Hac vazifesini hocası ile yaptı. Sonra Aksaray'a döndüler. Dört buçuk yıllık bir eğitim ve öğrenim dolu beraberlikten sonra Numan'a icazetini verirken, Somuncu Baba şöyle dedi:

“Hacı Bayram! Zahiri ilimleri ve bu ilimlerle yetişmiş âlimleri ve dereceleri gördün.

Batını ilimleri ve bu ilimlerde yükselmiş evliyaları ve derecelerini de gördün. Hangisini murat edersen onu seç! ”

Hacı Bayram da velilerin yüksek hallerini gördüğü ve çok beğendiği için kendisini tasavvufa verdi ve bu yolda daha yüksek derecelere kavuşmak için çalıştı. Şeyhinin teveccühleri ile zamanın en büyük velilerinden oldu. Hocasının:

“Ankara’ya döneceksin! Davulu omzuna asıp, kapı kapı dileneceksin! Topladığın paraları, yiyecekleri fakirlere dağıtacaksın! ” demesi üzerine; emri, harfiyen yerine getirdi.

Sadece kendisi değil, müritleri de bu emre uydu. Vaktiyle Üniversite Profesörlüğü gibi bir görevde çalıştığı için mürşidi onda gururdan eser kalmamasını sağlamaya çalışmaktaydı. Hacı Bayram da bunun gerektiğini gayet iyi bilmekteydi. Yüzmüş yüzmüş, kulağına gelmişti; hem de emir emirdi; emir, demiri eritirdi!

Teslimiyet nasıl olmalıydı? Ölünün; kendisini, yıkayıcısına bıraktığı gibi... Ölü, kalkıp da:

“Beni şöyle yıka, böyle yıka! ” diyebilir mi?

Tamamen hareketsiz ve dilsizdir. İtiraz hakkı yoktur. Madem arınmaya geldin, bırak, istediği gibi yıkasın!

Bin dört yüz on iki senesinde bir gün, acele Aksaray’a çağrıldı. Somuncu Baba ağır hastaydı:

“Halifem, vekilim sensin! ” diyerek, Hacı Bayram’ı, yerine vekil olarak bıraktığını vasiyet etti ve aynı yıl Hakk’a yürüdü.

Cenazesini Hacı Bayram yıkadı ve kefenledi. Görevini bitirdikten sonra Ankara’ya döndü. Orada dinin emir ve yasaklarını insanlara anlatmaya, onlara doğru yolu göstermeye, öğrencilerini yetiştirmeye başladı. Her gün huzuruna pek çok kimse geliyor, kalpleri şifa bularak gidiyordu. Talebeleri gün geçtikçe çoğalmaya, halk akın akın ona gelmeye başladı. Kısa sürede adı her tarafta duyuldu.

“N'oldu bu gönlüm n'oldu bu gönlüm
.Derd-u gam ile doldu bu gönlüm

.Yandı bu gönlüm yandı bu gönlüm
.Yanmada derman buldu bu gönlüm

.Bayramı imdi Bayramı imdi
.Bayram edersin Yar ile şimdi

.Hamd-ü senalar hamd-ü senalar
.Yar ile bayram kıldı bu gönlüm”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0069

Onur Bilge

0070 - EVLİLİKTE AŞK

Onur BİLGE

Karşı komşu Zerrin Hanım yine bizdeydi bu akşam. Annemle konuşuyorlardı. Dönüşte bir mecmua almıştım. Hem onları dinliyor hem okuyordum. Bir yazıda, evliliklerde aşkın en çok yedi yıl yaşayabileceği iddia edilmekteydi. Onlara da okudum.

Annem aşkı biliyor muydu? Ne kadar biliyordu? Çocuk denecek yaşta evlendirilmişti. Belki de aşka inanmıyordu. Sadece inanmak istiyordu. Çünkü okumadığı aşk romanı kalmamıştı. Babamla her fırsatta sinemaya giderler, aile ve macera filmleri seyrediyorlardı. Ev işi yaparken türkü söyler, aşk şarkılarını da içten okurdu. O kadar içten okurdu ki âşık olduğuna inanacağım gelirdi. Zerrin Hanım:

"Evliliğimde onca küfür ve dayığa rağmen aşkın on bir yıl yaşadığına şahidim... Dayak insana yakışmaz. İlk tokat, kıskançlık yüzündendi. İkinci tokat, tam dışarıya çıkacağımız zaman geldi. Saçına sadece bir parmağımla dokundum diyeydi. Hiç hak etmemiştim. Niyetim, saçını düzeltmektir. Tam dairenin kapısından çıkarken, hiç beklemediğim halde inen bu tokadı hazmedemedim. Sıçrayarak bir kafa vurdum, tam burnunun üstüne! Kan boşandı! Banyoya koştu ve kanın dinmesini bekledi. Sonra yüzünü yıkadı, havluyla kurulayarak geldi ve sinirle havluyu yere attı! Hışımla yatak odasına girdi, gardırobu açtı ve giyeceklerinin birkaçını küçük bir çantaya koyup, evi terk etti."

"Burnu şişmiş, kan çıkmış, feleğini şaşırılmış, ringi terk etmiş, yetmezmiş gibi bir de havlu atmış. Daha ne olsun? Hükmen galip sayılıyorsun. Kutlarım seni! Yaşasın feminizm! .." diyerek güldüm.

"Kim öğretti sana o kafa atmayı? " diye merakla sordu, annem.

"Öyle oldu, Semiray. İlk galibiyetim... Ablacığım, genç kızken mahallemizde marangoz çırağı bir ağabey vardı. Bir gün beni arkamdan görmüş, ıslık çalmış. Ben arkama bakıp, kim olduğunu gördüm, o da beni gördü. O kadar utandı ki sataştığının kim olduğunu fark edince! Yüzü kıpkırmızı oldu, eliyle hayıflanma işareti yaparak:

"Hay, Allah kahretsin! Bizim kızmış! " dedi ve sağ dizine vurdu. Olayı, eve gelince anneme anlattım:

"Anne, Kadir Abi bana asıldı." dedim.

"Tanıyamamıştır. Komşu kızına asılınır mı? " dedi.

"Tanıyınca çok utandı." dedim. Güldük ve unuttuk.

Bir gün bize mobilya cilalamaya geldi, arkadaşıyla. Babam çağırılmış onları. Annemin babamın yüzüne bakamıyor. Zannediyor ki ben onu gördüm ya, kızarak onlara şikâyet ettim. Hepimize hitaben:

"Ya, ben bir eşeklik ettim ki sormayın! Zerrin'i arkasından tanıyamadım. 'Ne güzel bir kız, şuna bir asılayım!' dedim. Bi ıslık çaldım. Sonra bu döndü baktı. Beni görünce hayret etti. Yanımdaki arkadaşım dedi ki:

"Ulan olum, sen manyak mısın, len? Utanmıyon mu? O mahallemizin kızı! Zerrin ya... Baksana! .. Yuh olsun sana! .." dedi. Yüzüm yerlere geçti! O anda var ya yer yarılıydı

da yedi kat yerin dibine girseydim! Bacım, affet beni! Vallaha bilmeyerek oldu. Öyle her önüme gelene de asılmam ama kırk yılın başında birine asılmaya kalktım, oda bizim kız çıktı! ”

“Olsun.” dedim. “Olur, öyle şeyler.” Annem de:

“Kazara adam ölüyor, oğlum. Olsun. Takma kafana! ” dedi.

Babam yüzgöz olmamak için seslenmedi. Neyse o gün hem mobilya cilaladılar hem de o Kadir Abi bana, kendimi savunmak zorunda kalırsam neler yapmam gerektiğini öğretti:

“Sana birisi vurmaya kalkarsa, zıpla ve tam burnunun üstüne kafayı koy! ..” dedi. Yanındaki arkadaşını karşısına alıp, tarif etti. Sonra dedi ki sağ elinin parmaklarını birleştirerek:

“Elini böyle yap. Tam küçük parmağın ona temas edecek şekilde ense köküne şöyle bir keski vur! Bayılır kalır orada.”

İyi ki de öğretmiş. Çok işime yaradı. Evlenmeden önce çarşıda sokakta kim asılsa dönüp, ayıkmadan, bastım tokadı! .. Neye uğradığını anlamadan arka arkaya vurdum, hiç korkmadım! Çevreden utanıp, el kaldıramadılar bana. İyi birer dayak yediler, bir de kovdum, süklüm püklüm defoldular gittiler! Kahvenin önünden geçerken birisi baksa, öteki:

“Olum o kız manyak! Sakın laf atma! Kahve mahve demez, dalar içeriye, vurur! ” diyorlardı.

Kadir Abi’den öğrendim. El elden kalmaz dil dilden kalmaz ama biz dövüşmek için mi evlendik? Hiç aklıma gelmezdi, kocamı döveceğim. Ben ona dokunmaya, onu okşamaya kıyamıyordum! Durduk yerden patlattı tokadı, zorla arandı! ”

“Kadından dayak yiyince, izzetinefis meselesi yapmış. Fakat haksız yere vurmuş sana. Haklı bile olsa, vurmamalıydı. Tepkin sert de olsa, normal...” dedi, annem.

“O gece eve gelmedi, tabi? Nerede kalmış? Ailesinin yanında mı? ” dedim.

“Ailesi Bursa’da değildi. ‘Kim bilir kimin yanında kalacak, sığıntı gibi...’ diye içim sızladı. O zamanlar Kapalıçarşı’da, bir avizecide çalışıyordu. Dükkânın arkasında yatmış. Yaz günüydü. Örtü döşek istemez. Oluklu kartondan bir buzdolabı ambalajını iki kat etmiş, koymuş betona, çantasını da yastık yapmış, kıvrılmış.”

“Kaç yıllık evliydimiz o zaman? ”

“Evleneli iki yıl olmuştu. Çünkü ilk çocuğum bir yaşındaydı.”

“Ne yaptın sonra? ”

“Aldım Esra’yı kucağıma, işten çıkmasına yarım saat kala iş yerine gittim; konuşup ikna ettim ve alıp geldim, sokaklardan.

“Ona, yaptığının yanlış olduğunu söyledin mi? ”

"O bana vurdu ama ben ona çok fena vurdum! .. Öyle bir suçlandım ki onun suçu hafif kaldı! Aslında ona vurmamak istememiştim. Aniden tepki verdim. Düşünseydim, kıyamazdım. Kafamın taşı atmış, o kadar seri vurdum ki, düşünmeye fırsat kalmadı! O da neye uğradığını anlayamadı! Çünkü ben onun perçemine şefkatle dokunmuşum. Kapıdan çıkarken son bir kez bakmışım, tepeden tırnağa. Onunla ilgilenmişim, saçının teline kadar. Hiç hak etmemişim o tokadı! Sonra o boynunu büküp gidişi içime oturdu ve ne olursa olsun, bir daha vurmadım."

"Sen tepki göstermeyince o da meydanı geniş buldu." dedi annem. "Kocam bana en küçük bir laf söylese, günlerce konuşmam onunla. Kaldı ki vuracak ha! ? .. O anda evi terk ederim! ... Bir kere bile el kaldırmadı, bana. Fakat ben de onun o hareketi yapmasına fırsat vermedim. Köle gibi körü körüne itaat ettim, her an emrine amade bekledim. Saygıda kusur etmedim. Küçük yaşta geldim bu eve... Hiç bilmediğim kişiler... Değişik bir ortam... Gözümü açtım, her şeyi çabucak öğrendim, özenle yaptım. Kendime laf söylettirmedim. "Bu da neden böyle olmuş? " dedirttirmedim. Küçüktüm. Boyun eğdim. Sevdim, saydım, itaat ettim. Bende bir acı sözü, bir fiske yoktur. Biraz da siz dikleniyorsunuz galiba yahut da aranızdaki mesafeyi muhafaza etmeyi bilmiyorsunuz. Durduk yerden kimse kimseyi dövmez. O da insan, değil mi? Hayvan mı? "

"Hayvanlar, çiftleşme zamanı eşini kıskanma ve ölecek kadar açlık hissi dışında saldırganlaşmazlar. İnsanların, hayvanlardan da aşağı varlıklar haline gelmeleri için pek çok sebepleri vardır." dedim. Zerrin Hanım, anneme hitaben:

"Öyle deme, ablacığım. Ne sadist insanlar var. Hiç anlamazsın. Dışardan melek zannedersin. Bir de evin içeride gör! Dışarıda birisi "Höt! " dese, ödü kopar, kaçacak delik arar! Eve geldi mi aslan parçası kesilir! .. Sırtlan suratlı! Kadına gücü yetiyor. Aciz mahlûk! Sümsük herif! Boyuna bosuna bakan da adam sanır! .."

"Belki de kalp gözün, ona sabrede sabrede açıldı, Zerrin. Bakalım isyandan sonra ne olacak? Kazandıklarını kaybedeceksin gibime geliyor. Üzülüyorum. Onca zaman her eziyetine katlan, biriktir biriktir, bir anda çuvalı ters çevir! "

"Biliyorum, ablacığım. İncancımıza göre, kocaya el kalkmaz. Secde edeceğimiz ikinci bir varlık olacak olsaydı, kocalarımız olurdu. Cennetimiz, onun ayakları altındadır ve ne kadar ibadet edersek edelim, onlar bizden hoşnut olmadıkça cennete giremeyiz. Sözüden çıkmak, izin almadan bir yere gitmek günahdır. Karşılık vermek dahi saygısızlıktır. Allah, onları aile reisi kabul edip, dediklerine harfiyen itaat etmemizi emrediyor. İslam kadını böyle olmalı ama karşımdaki mümin erkeğin davranması gerektiği gibi davranan biri değil ki! "

"Yine de sabretseydin. Alttan alsaydın! Madem bu kadar sabrettin... Dünya, idare dünyası... Sevmeden bile yüzüne güleceksin. Siyaset yapacaksın. Görmüyor musun politikacıları? Hem birbirlerini yiyorlar, hem de sarmaş dolaş, kuzu sarması..."

"Tam on bir yıl ne yaptıysa karşılık vermedim, ablacığım. Bir dediğini iki etmedim. Sabrettim. Evliliğimin başında okuduğum bir takvim yaprağında: "Kocasının yaptığı eziyetlere katlanan, onları başkalarına söylemeyen, halini belli etmeyen, buna yedi sene katlanan kadın evliya olur." yazıyordu. Galiba bir hadisti. Ya da bir evliya sözü... Aynen uyguladım. İki ay önce okuduğum bir takvim yaprağında da: "Nefsiniz de sizden davacı olacak." yazıyordu. On bir yıl oldu, evleneli. İstedığı gibi eziyet etti. Sustum.

Fakat bu yazıyı okuyunca, yine sudan bir sebep icat edip de dövmek için üzerime yürüdüğü gece, mutfağa girdim, bir şey aradım, kendimi savunmak için; elime havanın eli geçti. Karşısına dikildim, kafasının hizasına kadar kaldırıp, onu tehdit ettim! Gözlerinin içine canavar gibi bakarak, sert ve kendinden emin bir ses tonuyla:

"Bana bak! .. Kafanı dağıtıyorum, bununla! .. Pekmezini akıtıyorum senin! .." dedim. "Bu zamana kadar seslenmedim. Ne yaptıysan katlandım. Bu aptallığımdan değil, sadece Allah'ın rızasını kazanmak içindi. Yedi yıl bitti. Ne yedi yılı? On bir yıl oldu. Ne olduysam oldum. Olduysam oldum, olmadıysam da vazgeçtim, evliyalıktan mevlialıktan! Nefsim de davacı olacakmış, ahirette! "Neden beni bu kadar ezdirdin? " diye. Bu beden de davacı olacak. Bu da emanet, Allah'tan bana! .." dedim.

Her gün bir tarafım yara bere... Sağıma dönerim, yatamam; soluma dönerim, yatamam... Her yanımda mosmor... Sırtüstü yatsam, sırtım da çürük... Sen hiç dayak yememişsin, ablacığım. Belli... Hiç düşmedin mi? Bir yerin berelenmedi mi? Parmağımı kanırtır, bileğimi ters büker, kolumu kıvrır... Sol kolumu omzumdan çıkardı, bırak bileğimi, parmağımı... Belimi sakatladı. Bel kayması var şimdi bende. Ne çektiğimi bir ben bilirim, bir de Allah! "

"Sonra? Vurdun mu havanın eliyle? " diye sordum.

"Yok. Korkuttum sadece. "Bir daha bana el kaldırırsan hakkımı alacağım! .. Bire bir hakkım var! Allah vermiş bu hakkı bana! Bundan sonra kork benden! .. Sakın bir daha üstüme geleyim deme! .." dedim. Korktu ve o oldu, bir daha el kaldırmadı.

"Belki de bilseydin günün birinde nasıl olsa bir gün isyan edeceğimi, başından beri vururdun, değil mi? Onca yıl sabretmişsin. Boşa gitti şimdi."

"On bir yıl boyunca el taşına dönmüştüm. O kadar vurmuştu da kaçmamıştım, korkak bellemesin diye. Sakınmamıştım, gururumdan. El kaldırmamıştım, asla! Kin gütmemişim, darılmamıştım bile. Tam on bir yıl bu! .. Dile kolay! .."

"İşte onun için diyorum ya... O kadar zaman sabret sabret, bir anda her şeyi kaybet! "

"Allah: "Say! " dedi, diyeydi. Peygamber Efendimiz, müninelere: "Secde edilecek ikinci bir zat olsaydı, eşleriniz olurdu." dediği içindi. 'Cennetim, onun ayağının altındadır' diyerek..."

"Şimdi ne oldu? Neye yaradı? " dedi annem.

"O anda saygı da bitti, evlilik de... Aşk yedi yılda bitirmiş. On birinci yıla getirmiştim, sürükleyerek. Elimde kalan, sadece eşe duyulan saygı ve sevgi kırıntıları... O da ne kadar sürer, bilmiyorum, karşımdakinin aczini gördükten sonra..."

"Ona, el kaldırmamakla paye veriyordun. O payeyi harcattırdı. Kedi gibi birisi o artık senin gözünde. Karısından dayak yemekten korkan bir pisirik..."

"Evet, öyle... Böyle birisi benim eşim olamaz! O an, erkekliğinin iflasıydı. Bunu bana yaptırmamalıydı. Canıma yetirmemeliydi. Ona anlayış gösteriyordum. Değerini bilmeliydi. Onca sabrına mukabil, gittikçe durulacağına, gün geçtikçe azdı, kudurdu! .. Azan başını yer! Yedi, oturdu! Şimdi "Höt! .." desem, ödü kopuyor! "

“Ya aşk? Ya sevgi? Hani sevişerek evlenmiştiniz? Ne oldu aşka? ”

“Bu zamana kadar sabrederek, onun gururunu korumaya çalışmıştım. Erkek olduğu bilincini, kendine güvenini... O, öyleyken gözümde, aşık olunacak adamdı ama şimdi... Nereden nereye? Boş verin! Herkes, layık olduğu yere... Şevgisini de istemiyorum artık onun. Varlığı ya da yokluğu da mühim değil, benim için. Önemli olsaydı, indirici darbeyi vurmazdım, evliliğime. Sadece çocukları babası... O kadar! Ona dedim ki her vurduğunda:

“Dikkat et! Bana vurmuyorsun! Sevgiye vuruyorsun! Bu sevgi her darbede azalmakta... Bir gün bakacaksın ki sevginle dolu yüreğim bomboş... Yapma! Sevgi gitti mi yerine gelmez! Gel hoyratça harcama! ”

“Dini yönden nasıl hissediyorsun kendini? İç huzurun, İlahi dingiliğin, mutluluğun nasıl? ” diye sormadan duramadım.

“İki aydan beri o eski maneviyat kalmadı bende. Yine güzel rüyalar görüyorum, her şeyi malum ediyor Allah’ım ama rüyalara bakmayın! Onların çoğu istemsiz ve şuur altının oyunu... Hâlâ neden eşim gelir rüyalarım? İhanet bilmem de ondan... Çok çok sigaraya verdim ciğerlerimi! Kendimden aldım hıncımı! Kimse benim yaptığımı yapmasın! ..

Bir elimde sigara, bir elimde kül tablası... Alışınca nasıl ister insan, o mereti! .. Hele kafası bozulunca! İrade diye bir şey de var ama kullandırmıyor işte! İçimde pişmanlık var mı? Acıma falan? Asla! .. Ona karşı o duygu yok oldu bende. Acıma, acınacak hale düşersin! Merhametten maraz hâsıl oldu. Yeter onca yıl sustuğum! Artık başka, bambaşka bir Zerrin var. Aile içi huzur da iç huzuru da gerekli, aşk kadar. Onun erkekliğini ve aşkı koruyacağım derken ben araya gittim! Nerede gençliğim, güzelliğim?

Aslında ben var ya... Ona niçin isyan ettim, biliyor musunuz? Eve hapsettiği ve her hareketime şiddetle ambargo koyduğu için... “Yeter artık, yeter be! ..” dedim. İntikam ya da hınc alış biçimimdi bu! Hıncımı aldım ya, oh, rahatladım! ..”

“Bir hadiste: “Ezilen kadının davacısı ben olacağım, ahrette! ” diyor, Peygamber Efendimiz.” dedi, annem.

“Onu bilen kim? Nerde öyle Müslüman! ? ”

“Nasıl bir evliliğin olsun isterdin? Neler eksik kaldı? Nedir seni boğan? ” diye sordum.

“O kadar özgürlüğe aç bir ruhum var ki! Akşama kadar kelebek gibi uçmak istiyorum! Sabahlara kadar sokaklarda dolaşmak... Yorgunluktan bayılacak hale gelinceye kadar yürümek... Sonra, yığılıvermek, herhangi bir yere... Saatlerce dinlenmek... Deniz kenarında sabahlamak, bir gün... Aynı yerde batırmak güneşi ve beklemek, tekrar doğuncaya kadar orada... Her anın tadını çıkarmak, sakın, sessiz, huzur içinde... İşte biz bunları hiç yapamadık.”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0070

Onur Bilge

0071 - ZULÜM

Onur BİLGE

Karşı komşumuz Zerrin Hanım'la evlilikte aşk konusunu konuştuktan sonra üstümüze bir ölüm ağırlığı çöktü ve odayı sessizlik kapladı. İkisinin de çok sevdiğini bildiğim için yeni aldığım bir İlahi kasetini jelâtininden çıkardım, açtım ve teybe koydum. "Bir çay molası verelim!" dedik. Ara ara gidip bakıyorduk. İyice demini almıştı. Annem çaydanlığı ve bardakları almaya gitmişti. Ben de tabakları getirdim. Çalışma masamın üstüne koyup, birkaç kuru pasta, kraker, bisküvi paketi açtım ve servis tabaklarını hazırladım.

Geç vakte kadar beraber olacaktık. Çünkü eşi, İznik'teki ablasına gitmiş, bu gece orada kalacaktı. Çocukları televizyon seyrediyormuş. Kadıncağızın, evde kapana kapana canı çıkmış; fırsat bu fırsat, içi açılın diye konuşacağız, eğleneceğiz; anlatacak, deşarj olacak. Hem laf arasında, bu sıcakta camları açılmayan evde kimin oturduğunu ya da neden perdelerin kıpırdamadığını soracağım. Derdim o!

Hazırlığımız bitti. İçeriye, babama da çay servisi yaptım. Tam çaylarımızı içmeye başladık ki "Rabbim Allah" isimli İlahi çalmaya başladı:

"İnse başıma bir yumruk
.Rabbim Allah diyeceğim.
.Aksa kanım oluk oluk
.Rabbim Allah diyeceğim."

Annem birden heyecanlandı:

"İşte bu şiiri yazmış o hanım, Semiray! Albayın hanımı. Sana anlatmıştım ya. Hani sen yurttan kalırken hastaneye yattığımda tanıştığımız..."

"A, evet ama şiiri bir türlü anımsayamamıştım. Bu şiir miydi? İlahi olmuş. Başa alayım mı?" dedim.

"Yok, kalsın, dinliyorum. Hatırlamaya çalışıyorum, Şaheser Hanım'ın anlattıklarını. Bitsin de..."

"Zerrin Hanım da merakta kaldı. Anımsayamadığın yerleri ben sana hatırlatırım. Anlattıkların, ilgi alanıma girdiği için seni can kulağıyla dinlemiştim. Merak etme, eksik kalmaz. Albay'ın adı bile aklımda. Haldun'du. Anlat, anlat!" dedim.

"Apendisit ameliyatı için hastaneye yattığımda iki kişilik odada koğuş arkadaşım da benzer bir dertten muzdarıptı, o da benim gibi ameliyat için yatmıştı. Tanışmakla kalmadık, kısa sürede kaynaştık, dertleştik, adeta kardeş olduk. Bana 'ahretlik' diye hitap etmeye başladı. Ne demek olduğunu sorduğumda:

"Dünyanın bin türlü hali var. Ameliyata gireceğiz. Ben seni çok sevdim. Seninle ahirette de beraber olmak istiyorum. Sen de istemez misin?" diye sordu.

"Ben de seni çok sevdim. İstemez miyim? Öyle olsun, ahretliğim!" dedim.

Bir sonbahar günüydü ama kalorifer yanıyordu, güneşli bir öğle sonu olduğu için koğuş çok sıcaktı. Bunalıyorduk. O, bembeyaz tennure gibi bileklerine kadar uzun, kloş bir elbise giymişti. Başında da bembeyaz başörtüsü vardı. Kıyafetine, kültürüne,

melekleşmiş yüz ifadesine bakılırsa, gerçek bir mümineydi. Yüzüne baktıkça huzur duyuyordum. Hatta konuşurken ellerinin hareketleri bile onu bana ruhani bir varlık gibi hissettiriyordu.

Odada ikimiz kaldığımızda tül bendini biraz açıyor, ferahlıyordu. Gelen geçen olursa, tekrar eskisi gibi bağlıyordu. Bu arada boynunda boydan boya, zincir kolye gibi bir yara izi gözüme ilişti. Muhtelif yerlerinde dikiş çizgileri vardı. Merakımı celbetti:

"Geçmiş olsun! Galiba guatr ameliyatı da olmuşsun." dedim.

"Hayır. Guatr değil..." dedi. "Ah, ahretim! .. Uzun hikâye..."

"Peki ya ne, Şaheser Hanım? Ameliyat izi değil mi? Dikişler..." diye sordum.

"Anlatayım, ahret! " dedi. "Ailem, araştırmadan sormadan, bir subayla evlendirdi beni. Dindar bir kızdım. Küçüklüğümde beri abdestimde namazımda... Kocam dine karşı biraz soğuktu. Evliliğimizin ilk yıllarında, bana karşı olan davranışları o kadar rahatsız edici değildi. Herkes arzu ettiği gibi yaşıyor, ibadetim sorun olmuyordu.

Haldun'un, içkisi ve gece hayatı vardı. Katlanıyor, ona hiçbir şey demiyor; sadece, hidayete ermesi için dua ediyordum. Hemen hemen her gece ya nöbetteydi ya dışarıda... Ona ayak uydurmam mümkün değildi. İlk zamanlar denedim, beraberce eğlenmeyi... Birlikte onun gittiği eğlence yerlerine gittim ama yapamadım. İçimde öyle bir sıkıntı doldu ki deliliğin, iç sıkıntısı demek olduğu kanaatine vardım! Evime, yerime yurduma sığamaz oldum! Canımı dışarıya atıyor, park bahçe dolaşılıyor, oralarda da duramıyordum! Ne namaz kılabilirdim, ne Kur'an okuyabiliyordum! O nedenle iç huzurum kalmamıştı. Ona, kendi hayatımı yaşamak istediğimi, oralara gitmek istemediğimi söyledim.

"O zaman, ben de başka kadınlarla giderim. Kabul edecek misin, Şaheser? Razi olacak mısın? " dedi.

"Sen ne yaparsın, bilmem. Ben huzurumu kaybettim, Haldun Bey. İç sıkıntısından kıvraniyorum! Allah'tan uzaklaştıkça, şeytanı içimde hissediyorum! O kadar ki ateşini içimde duyuyorum! Kanımın alev aldığı, ciğerimin yandığını hissediyorum! Çıldırarak haldeyim! Beni anla! " dedim. Bana dedi ki:

"Peki o zaman... Bildiğini yap! .. Sen yoluna, ben yoluma! .."

O gün bugün, ben ibadetime döndüm, içime kapandım. O istediği gibi gezdi tozdu, akla hayale gelmeyecek her şeyi yaptı. Seslenmedim. Öylece kabul ettim. Fakat son zamanlarda, gittikçe artan asabiyetine dayanamaz oldum.

Ne yaparsam yapayım, ona batır oldu. Evde olduğu zamanlarda namaz kılmama bile engel olmaya başladı. Fakat namaz mutluluk ilacımdı benim. Ruhum daralıyordu kılmayınca... Bunu ona en münasip dille anlattım. Beni anlayacak durumda değildi. Dünyanın boyalı suratına aldanmış, içiyor, kumar oynuyor, haram helal demiyor, kadınlarla beraber oluyordu. Giderek sadist bir adam olup çıktı! Ateist olduğunu söylüyor:

"Kendiniz yaratmışsınız, kendiniz tapıyorsunuz. Bir de ad uydurmuşsunuz. Hurafe hepsi! Cümlesi yalan! Varsa haydi beni sustursa ya! İsyân ediyorum. İnanmıyorum. Yok

diyorum. Daha ne diyeyim? Hani bir şey yapıyor mu? Yok ki! Yok da ondan! Sen de ikide birde yat kalk! "diyordu.

"Allah'ın Kuran-ı Kerim'de geçen en son sıfatı Sabur'dur. Sabrediyor olması, cezanı vermeyecek anlamına gelmez. İnsanoğluna bir vakit tanımıştır ki o, bu ömür denen süreçte istediğini yapar. Gün gelecek, sigaya çekileceksin! Bin pişman olacaksın ama elinden bir şey gelmeyecek, yalvarıp yakarmaların sonuçsuz kalacak. Cehennemden kurtulamayacaksın. İman, en önemli farzdır. Gel, Kelime-i Şehadet getir. İbadet etmesen de belki kurtulanlardan olursun! Belki Allah affeder de sonsuza kadar yanmazsın! Yapma! Yalvarırım, yapma! .." diyeceğim ama karşısında iki laf etmek ne mümkün?

Esmer, uzun boylu, atletik vücutlu, iri siyah gözlü, uzun kıvrık kirpikleri çatık karakaşlarına değen, dünya yakışıklısı bir adam! Fakat kaşlarını çattı mı, konuşabilirsen konuş, karşısında! Zaten vurmaya fırsat kolluyor! Ağzımı açıp bir şey diyemiyorum. O hak bana verilmemiş ki! O bana diyebilir: "Namaz kıl! İbadet et! " diye ama benim ona deme hakkım yok. Sadece onun için örnek teşkil edecek davranışlarımla hatırlatmalarım olabilir ve hidayete ermesi için dua edebilirim.

"Sadece namaz kılıyorum. Başka bir şey yapmıyorum. Biliyorsun, kılmazsam iç sıkıntısından boğuluyorum. Lütfen bana izin ver de huzur içinde ibadetimi yapayım! " diye yalvarıyorum:

"Ne demek efendim? Yatıp kalkmayla huzur mu olurmuş? Mutluluk bunun neresinde? Ben neden hoşlanmıyorum, o zaman? Beni neden mutlu etmiyor? Saçmalama! Arap adetleri bunlar! Allah'ın senin yatıp kalkmana ihtiyacı mı var? O okuduklarını zaten o yazmış. Senden iyi biliyor. Sanki orijinali gibi telaffuz edebiliyor musun? Neden tekrarlıyorsun? Çok mu lazım? " dedi.

Eşimden, arzu ettiğim şekilde sevgi, ilgi ve anlayış göremediğim için günden güne Allah'a yaklaştım. Kapı dışarı çıkmıyor, sadece ibadet ve dua ediyordum. Kocam, önceleri ibadetime o kadar karışmıyordu. Son zamanlarda, o benden uzaklaştıkça, ben ibadete daldığımdan aklımı kaybettiğimi zannettiğinden, ibadet etmemem için bana zulmetmeye başladı.

'Namaz kılma! Bir daha namaz kıldığını, Kuran okuduğunu görürsem, ağzını burnunu kırarım! .. Ona göre ayağını denk al! Eve kapandın, ibadet edeceğim diye, aklını oynattın! "

O zamanlar, cadde kenarında, yerden bir evde oturuyorduk. Yine bir namaz vaktiydi. Ne derse desin, o Allah'tan büyük müydü ki onun emrini dinleyeyim? Serdim seccadeyi, namaza durdum. Bas bas bağıyor, küfrediyor, yine bana vuracak, elden utanıyor. Suçum yok, günahım yok. O kadar küfretti, bağırdı ki ne okuduğumu, nasıl kıldığımı bilemiyorum! Tam namazın sonuna yaklaştım, bir motosiklet girdi içeriye... Tam onun üstüne doğru! .. Neye uğradığını şaşırıldı! .. Selam verdim, yardımına koştum. İyi ki atik davranmış, kendini kenara atmış ama sol baldır kemiği küt kırılmış.

Bir süre bana laf söylemedi. Allah'a inanır gibi oldu. Galiba pişman oldu. Fakat çok geçmeden tekrar aynı huysuzluklara, eziyete başladı. Üstüme geldikçe sıkıntım arttı. Delirmekte olduğuma ben de inanmaya başladım. İşkencenin boyutu bir iki tokatla kalmıyordu. Güçlü kuvvetli adam... Bir de asker yani sıradan birisi değil. Cebinde beylik tabanca... Dayadı mı şakağına! .. İstersen gıkını çıkar da gör gününü! Gözü dönmüş,

saldırıyor! ..

"Sabır ver Ya Rabbi! " diye, dolanıp duruyorum evimin içinde. Gideceğim bir yer yok. Sığınacak bir Allah'ın kulu yok. Van'ın Özalp İlçesi'nde, şark hizmetindeyiz. Allah'tan başka kimsem yok! İşim yok, mesleğim yok, gelirim yok. Ayakta duracak gücüm, kendime güvenim yok. Ne benden vazgeçiyor, ne rahat huzur veriyor!

Yine ibadetime, ıslah olması için duama devam ettim. İçip içip geliyor, namazıma, Kuran'ıma bana, ağzına geleni söylüyor, sayıyordu. Artık o evdeyken namaz kılamaz oldum. Fakat ne yaparsam yapayım, huzursuzluk, iç sıkıntısı... Çıldıracağım! .. Yalan değil... Giderek içime kapandım.

Bu defa bana:

"Sen delisin! Ben senden kurtulmasını bilirim! Seni akıl hastanesine yatırırım da gör! ' _ 'Yapma, orada benim ırzım namusum ne olur, hastaların arasında! ? .." dediysem de nafiye...

Adam gerçekten bir askeri cip getirdi kapıya. Şoför neferle zorla bindirdiler. Ben arkada o önde, askerin yanında... Aracı kullananla yol boyu konuşa, bağıra beni akıl hastanesine götürürken:

"Allah'ım beni kurtarır! .." diye dua ettim. "Ya Rabbim! Her şey Senin elinde! Sen istemezsen kılıma dokunamaz! Beni onların elinden kurtar! .."

Söyleniyor, bağılıyor, hırsını alamadıkça arkasına dönüp dönüp kollarıma, kafama rasgele yumruk atıyor:

"Kurtarsın da görelim! .." diye bas bas bağılıyor! ..

Dağ yolundayız. Ormanlık alanda ilerliyoruz. Ben boyuna okuyorum ama ne okuma! .. Öyle yalvarma yakarma olamaz! .. Birden araç ateş aldı! .. Asker ve kocam kendilerini derhal dışarıya attılar! Ben hiç kıpırdamadım.

"Çık be kadın! .. Yanacaksın! .. Başımın belası! .. Manyak mısın, nesin? Deli karı! Çık diyorum, sana! Araç ateş alacak! .." diye bağılıyor, yırtınıyor! .. Er de yalvar yakar:

"Lütfen aracı terk edin! Ne olursunuz! .." diye feryat ediyor. Ne kadar ısrar ederlerse etsinler yerimden kıpırdamadım:

"Mademki sen beni akıl hastanesine kapatacaksın, burada yanayım, öleyim daha iyi! Namusumu kurtarırım bari! " dedim.

İkisinin gözleri önünde araç, kendiliğinden söndü. Eşim, hayretler içinde geçen başka bir araca bindirdi bizi, birlikte geri döndük.

Haldun, yine eve sarhoş geldi bir gün. İbadetimi bahane ederek bana kızdı, bağırdı çağırdı; evde ne varsa kırdı döktü ve beni öldüresiye kadar dövdü! Hırsını alamayınca, aldı ekmek bıçağını eline, yere yatırdı ve:

_ 'Seni keseceğim! ' diye, bıçağı boğazına dayadı ve sürtmeye başladı. Epey kesildi, her

taraf kan revan! .. Fıskırarak akıyor! .. Öldürmeye niyetliydi ama her ne ve nasıl olduysa, merhamet mi etti son anda, korktu mu kan fıskırınca başına geleceklerden, ne olduysa, vazgeçti ve hastaneye yetiştirdi beni. İşte bu yara, bıçak yarasıdır. On sekiz dikiş attılar, boynuma! Bu yara kapandı ama dil yarası kapanmıyor! ..

Boynundaki bıçak izini gösterdi. Hastanede yazdım, bu şiiri, dedi. Bilmem kendisi mi yazdı, başkasından mı kopyaladı...

"O bana eziyet ettikçe ben şiir yazdım. Derdimi kâğıtlara döktüm. Kimseye halimi belli etmedim. Kan kustum, kızılıcık şerbeti içtim dedim, soranlara. Annem babam, en yakın komşum bile bilmedi iki taş arasında ezildiğimi. Yıllar sonra Allah âşığı oldum. Deli diyorlar bana. Desinler! " dedi ve:

"Bilmeyen ne bilsin bizi
.Bilenlere selam olsun
.Namaz için üstümüze
.Duranlara selam olsun"

Diye Yunus'tan bir dörtlük okudu ve sonra da bana bu şiiri öyle bir okuyuş okudu ki tüylerim diken diken oldu, özlerimden yaşlar boşandı! .. O, Rabbim Allah isimli ilâhiyi bulur musun, Semiray, tekrar dinlesek? ' dedi annem. Hemen istediğini yaptım. İlahi harikaydı!

"İnse başıma bir yumruk
.Rabbim Allah, diyeceğim.
.Aksa kanım, oluk oluk
.Rabbim Allah, diyeceğim! ..

.Yusuf gibi düşsem suya
.Atsalar beni kuyuya
.Nice şeref duya duya
.Rabbim Allah, diyeceğim! ..

.Elekten süzseler beni
.Taş ile ezseler beni
.Haykırıp gönülden, yine
.Rabbim Allah, diyeceğim! ..

.Sürseler yaban eline
.Atsalar, zindan evine
.Haykırıp gönülden yine
.Rabbim Allah, diyeceğim! ..

.Baş koymuşum ben, bu yola! ..
.Ölüm, bana düğün ola! ..
.Hem başında, hem sonunda
.Rabbim Allah, diyeceğim! ..

.Ecel gelip, öleceğim
.Ben kabire gireceğim
.Melekler sual sorunca
.Rabbim Allah, diyeceğim! .."

Fikret UZUN

Tekrar başa aldım ve sesini biraz kıstım. Annem, kaldığı yerden anlatmaya devam etti:

"Şiir bitince: "Allah! Allah! " diye bir süre zikrettikten sonra kalktı ve bir sema yapmaya başladı, dakikalarca döndü! .. Hayran hayran bakakaldım! .. Mevlevi dervişler gibiydi.

Yanıma geldi, yatağıma oturdu, okudu ve avucuna üflledi, sonra avucunu açtı ve bana:

"Buraya bak! " diye bir şey gösterdi. Parmağıyla işaret etti durdu ama ben bir şey göremedim. Sadece bir ara kıvılcım gibi bir ışık çakar gibi oldu, minicik, o kadar... Fakat o bir şeyler anlattı, orada neyin tecelli ettiğinden falan ya benim tasavvufi bilgim olmadığı için bir şey anlayamadım. Çünkü o terimlerin anlamlarına vakıf değildim. Duydum ve unuttum.

Bir ara tatil yapmak vesilesi ile Antalya'ya gelmişler. Karpuzkaldıran Askeri Kampı'nda kalmışlar. Daha sonra emekli olunca, temelli gelip yerleşmişler.

Ben gördüm, Haldun Bey'i. Hastaneye çok geldi gitti. Şaheser Hanım'ı, kapı önlerinde ayakta, emir eri gibi bekledi. Beyefendi bir adamdı. Hiç o eziyetleri yapacak birisine benzemiyordu. Anlatılanlar, yalan ya da doğru... Bilemem. Ahretliğimin söylediğine göre, ona eziyet ettikçe olan olağanüstü olaylar nedeniyle eşine hak vermiş, imana gelmiş, artık bir dediğini iki etmiyor, üstüne titriyormuş.

Hastaneden çıktıktan sonra da sık sık gidip geldik birbirimize. Ondan çok şey öğrendim. Öğrenmenin yaşı yok. Ne kadar özledim! Ben onu, Allah'ı çok sevdiği için farklı bir duyguyla seviyorum. Allah'ı seveni sevmek, Allah'ı sevmek demektir. İbadet sayılır. Bir nevi ibadettir.

Allah, bütün insanlara insaf ve merhamet versin, hidayete erdirsin; onu, bizi, Ümmeti Muhammedi ıslah etsin; cennetine, Cemaline layık kullarından eylesin! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0071

Onur Bilge

0072 - ANADOLU EVLİYALARI

Onur BİLGE

Odamın yirmi beş voltluk sarı ampulünün ölgün ışığında, pencereden hafif hafif esen serin rüzgârla ferahlamaya başladığımız bu yaz gecesinin geç saatlerinde, dinlemekte olduğumuz ilahi kaseti, sohbetimizi dini sohbet haline getirmişti.

Zerrin Hanım, Şaheser Hanım'ın ibret dolu hayat hikâyesinden çok etkilenmiş, eşine baş kaldırdığı için pişmanlık duymaya başlamıştı. Allah'tan af diliyor, tövbeler ediyordu. Anneme, Şaheser Hanım'ın kendisine neler anlattığını, ne gibi dini bilgiler verdiğini sordu. Onu idol olarak almak istediğini söyledi. Sabrıyla yuvasını korumayı ve eşini yola getirmeyi başaran bu sabır abidesi hanımla ilgili ne varsa bilmek istiyordu.

Annem de yıllardan beri günlük tuttuğu için, olanı biteni uzun uzun anlatmaktan hoşlanan birisidir. O nedenle onu hiç kırmadığı gibi dedikodu değil de güzel konulardan bahsedilmekte olmasından hoşnut bir vaziyette, aralarında geçen konuşmaları etraflıca anlatmaya başladı:

"Şaheser Hanım, gerçekten şaheserdir. Onunla beraber olduğumda zamanın nasıl akıp gittiğinin farkına varamam. Her buluşmamızda zor ayrılırız birbirimizden. Daima dürüst kişileri örnek verir, konuşmalarında. Ona, kayınvalidemden işittiğim için eskiden beri kalben bağlı olduğumuz Tezveren Baba ve Merke Efendi Hazretleri Hakkında bir şeyler bilip bilmediğini sordum. Bana bildiği Ankara evliyalarının hemen hemen hepsini anlatmaya başladı:

"Haldun'un şark hizmeti bittiğinde Ankara'nın Çankaya İlçesine tayini çıktı. Şehir merkezine dokuz kilometre mesafede... Hatta daha sonra Emekli Subay Evleri'nden bir ev de biz aldık. Anıtkabir'e yakındı evimiz.

Tüm Ankara halkının dilindeki evliyalardandır o, erkek değildir. Karyağdı Sultan ile Tezveren Sultan, Ankara'nın iki kadın evliyasındandır. Karyağdı Türbesi'nin duvarında bir kitabe vardır. Özellikle kadınlar, bu kitabeyi kağıda yazarlar ve mümkün olduğunca çok kişiye okuttururlar. Adet edindiklerine göre üç cuma günü arka arkaya türbeye gelerek dua ederlerse, dileklerin kabul olacağına inanırlar. İnanışa göre çayır çayır yanan bir ağustos günü, hiç evlenmemiş olan bu Allah aşığı hanım kar yağmasını istemiş ve yazın ortasında Ankara'ya kar yağmış. O olaydan sonra ona Karyağdı adını vermişler, türbesinin adı da Karyağdı Türbesi olmuş.

Ulus'tan Kızılay tarafına giderken İtfaiye Meydanı, Esenlik ve Güneşçik Sokağı'nın kesiştiği noktada bulunan ve bir kıza ait olduğuna inanılan türbe; daha çok, evlenmek isteyen genç kızlar ve hanımlar tarafından ziyaret ediliyor.

O, Hacı Bayram Veli Hazretleri gibi Ankara'nın ileri gelenlerinden, müderris, ulema falan değil, sıradan bir insanmış. Fakat dürüst bir kadıymış. Rabia-yı Adeviyye Hazretleri gibi iki katlı ahşap bir konakta hizmetçi olarak çalışmaktaymış. Helal kazancını, emeğinin karşılığını yiyormuş. Allah'a sığınıyor, çalıp çırpamak bilmiyormuş. Kendisine yapılan zulümlere seslenmeden katlanıyor, onları Allah'a dahi şikâyet etmiyor, fırsat buldukça ibadetiyle meşgul oluyormuş.

"Sabah akşam Rabbinin ismini zikret! Ve gecenin bir kısmında Rabbine secde et! Ve gecenin uzun bir kısmında O'nu tespih eyle! " Ayet-i Kerimesini hayatına geçiren bu mübarek kadın, ömrünü Rabia Hazretleri gibi tamamlamış.

Söylentiye göre günlerden bir gün, evin beyi hacca gider. Hanımın canı un helvası ister. Yardımcısı helvayı karar. Yerlerken hanım:

"Ah, burada olsaydı da o da yeseydi! Bey de bunu çok severdi! " der. O anda Tezveren kalkar, bir çanağa helva doldurup, bir anda Kâbe'de olur, beyi bulur ve çanağı uzatır."

"Üzülme, hanımım! Verdim geldim! " der.

Kadın inanmaz. Güler geçer. Hâlbuki o gerçeği söylemektedir, bir anda tay-i zaman tay-i mekân etmiş, verip gelmiştir. Durumun gerçekliği, evin beyi hacdan helva çanağıyla dönüp gelince ve:

"Hacda sen de bizimleydin. Helva ne kadar güzeldi! Sıcacık yedik! Eline sağlık! " diyince anlaşılır. Kerameti bu şekilde ortaya çıkınca, Tezveren Sultan olarak anılmaya başlar. O nedenle de bitişikteki cami avlusuna gömülmesine karar verilir ve o mekân ziyarete açılır.

Yaşamakta olduğu konak, Ankaralı zengin bir aileye aitmiş. Yanında avlusunda kabirler bulunan bir cami varmış. Aradan yıllar geçmiş. Şehir planı değişmiş. Bu mübarek kadının çalıştığı ve barındığı konak ve bitişikteki cami yıkılmış. Avlusundaki mezarlar başka bir yere nakledilmiş. Bu kabirlerden biri Tezveren Sultan'a aitmiş. Sıra ona geldiğinde dokunamamışlar. Yıkılmak için vurdukları baltalar kırılmış. Rüya kanalıyla da uyarılar alınca, şimdiki haline getirip, o kabri öyle, üç yol ağzında, kavşağın tam ortasında bırakmak mecburiyetinde kalmışlar.

Cami bile yıkılabiliyor ama bir kabre ilişilemiyor. Bu ibret vesikası olan bir olaydır. Ulus'ta, Anafartalar Caddesi'nde bulunan bu türbe, yol ortasında oluşu nedeniyle, herkesin ilgisini çekmektedir. Kabrinin üzerinde: 'Selçuklu Ulularından Tezveren Sultan Ruhuna Fatiha' yazılıdır.

Hacı Bayram Veli Hazretleri'nin türbesinin yakınında, caminin arkasında, yol inşaatı sırasında dozer, bir noktaya geldiğinde durmaktadır. Uğur Dündar'ın programı için burada çekim yapılmış, olaya tüm Türk halkı şahit olmuştur. Aracım motoru, ısrarla hep aynı noktada durmaktadır. Bu olağanüstü olayı herkes gibi ben de hayretler içinde seyrettim. Yolun tam o kısmında fizikötesi bir güç vardı. Operatör, olaydan korkar ve çalışmaya devam etmek istemez. Burada yatır olabileceğini söyler. Mühendis:

"Ben öyle şeylere inanmam, devam et! " der. Bakar ki adamcağız, işinden olmayı göze alacak kadar kararlı ve devam etmeyecek, inancına saygı duyar ve atlar dozere, üstüne sürer! Oradaki güç, aracın bıçağını kırar! Televizyon kanallarının çok olmadığı dönemde hemen hemen herkes o bıçağın kırık halini gördü.

Operatörle aynı fikirde olanlar, o noktayı kazdırırlar. Bir mezar taşına rastlanır. Üzerinde, eski yazıyla Gül Baba yazmaktadır. Söylendiğine göre mezar açılır. Orada çürümeden muhafaza edilmiş bir beden vardır. Kolunda bıçak yarısından kan sızmaktadır. Dolayısıyla o kabre dokunamazlar, yol ortasında bırakılmak zorunda kalırlar. Kabri tekrar kapatıp, üzerine bir mezar yaptırır, çıkan taşı başucuna koyarlar. Saygısızca dozeri oraya süren mühendisin, kısa süre sonra ailesiyle birlikte özel araçıyla seyahat ederken bir trafik kazasında öldüğü anlatılır. O mezar, tarihi bir eser olduğu için Kültür Bakanlığı kabri, taşıyla korumaya almış, yol türbeye göre düzenlenmiş.

Demek ki Allah-ü Teala, iyi kullarını koruduğu gibi bedenlerini de koruyor. Asırlarca

toprak altında bedenini çürütmeden muhafaza ettiği gibi kabrini de bir nedenle korumaya alıyor. Orada ayeti Kerime'lerin tecelli ettiğini görüyoruz.

Allah, bir ayette, yaklaşık anlamıyla: "Veli kullarım, koruyucu kubbem altındadır." demektedir. Evliyalar gizlidir. Ne namazla olur, ne niyazla... Önce helal lokma! ..

Necip Fazıl Kısakürek'i yetiştiren Abdülhakim Arvasi Hazretleri'nin kabri de Bağlum'dadır. Bağlum evliyalarını ziyaret edip dua edenler, özellikle psikolojik rahatsızlıkları olanlar ferahladıklarını söylerler. Ruhsal sıkıntılar içinde kıvrılmakta olduğum, hayatımın o acı günlerinde Haldun da beni oraya götürdü. Bir ekin tarlasından geçtik ve köy mezarlığına vardık. Orada, önemli zatlara ait birkaç eski kabir yan yanaydı. Onunki, koyu yeşile boyanmış demirlerle çevrili olandı. Türbesi yoktu. Onların varlığıyla ferahladım. Bana sabır ve kararlılıklarıyla örnektiler. Oraya gitmek güzeldi tabi de en güzeli, Necip Fazıl'ın 'O ve Ben' isimli kitabını defalarca okunmaktı! 'Çöle inen Nur' ve o, okumaya doyamadığım kitaplardandır.

A'raf suresi iki yüz beşinci ayetteki "Rabbini gönülden, yalvararak, boynu bükük ve ürpererek, hafif bir sesle sabah akşam zikret! Sakın gafillerden olma!" emrine uyan bu kullar için korku kalmaz. "Öyle erler vardır ki onları ne bir ticaret ne de bir alışveriş, Zikrullahtan ayrı koymaz." denilen Nur Suresi otuz yedinci ayetteki gibi çalışmalarını, Allah'ı anmalarına mani değildir. O nedenle de erenlere karışmışlardır.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0072

Onur Bilge

0073 - TİKSİNMEK

Onur BİLGE

Nihayet evliya hikâyeleri bitti de laf arasında Zerrin Hanım'a, o günlerdir merak ettiğim olayı sordum. Karşımızdaki apartmanda, onların üstündeki dairede kimin oturduğunu...

"Ha, o mu? Orayı Almancılar satın aldılar. İçine eşyalarını koydular. Hem barınsın hem de girdikçe çıktıkça kapı pencere açılsın da ev ve eşyalar havalansın, nasılsa boş, bir Allah'ın kulu bari sebeplensin diye bir akraba çocuğunu yerleştirdiler oraya. İmam Hatip Mezunu, Bursa Tıp Fakültesi öğrencisi... İlhan... İstanbul'da okuyor. Seneye okul Bursa'ya, yeni binasına taşınacak ya burada okuyacak. Aslen Burdurlu... Evi alan yaşlı karı koca da Burdurlu. Sadece tatillerde gelecekler. Birkaç hafta kalıp gidecekler." dedi.

"Hiç mi pencere açmaz, ışık yakmaz? Ben hiç rastlamadım. Merak ettim. Perili ev gibi... Issız, sessiz, loş, metruk..." dedim.

"Sakin, sessiz, kendi halinde birisi... Benim eşim kıskanç... Ortaokul talebesiyle bile konuşmaz beni. Onun için onunla bile mecbur olmasam konuşmuyorum. O da başı önünde gidip geliyor. Var gibi yok gibi..."

"Meraklanacak bir o mu kaldı? Sana ne Semiray? Sana ne elin üç oğlaklı beş keşisinden? Bu kadar merak iyi değil. Hayır getirmez insana!" dedi annem.

"Anne, geçenlerde Virane'ye gidiyordum. Kapıdan çıktım, o da çıktı. Karşılaştık. Zerrin Hanım'ın dediği gibi... Sanırım o, oydu. Bana baktığını gizlemek için başını çevirdi bir şeylerle meşgul oldu, falan..."

"Odur. Bizim apartmanda ondan başka delikanlı yok ki! Benimkiler gibi çocuk, hepsi. E, ne yaptı, seni görünce?"

"Çiçeklerle ilgileniyormuş gibi yaptı. Başımı çevirdiğimde baktığını hissediyordum. Ben bakınca o başını döndürüyordu. Yüzünü gördüm, gözlerini yakalayamadım." diye güldüm.

"Vakit çok geç olmuş. Benim çocuklar yatar. Geç bile kaldım. Ben gideyim. Haydi siz de gelin, tamam mı? Hep ben geliyorum. Komşu hakkı diye bir şey vardır. Bir etek dolusu günahla gelip günahımı döküyorum size. Gelmezseniz bütün günahlarım sizin olacak."

"Kimse kimsenin günahını çekmez. Herkes kendi günahını kendisi çeker de komşu hakkı var, tabi. Biz borçlanıyoruz. Geliriz bir gün. Semiray geç geliyor. Senin eşin oluyor. Zaten titiz seninki... Benimki de evde, emekli... Geldi gelmedi deme, sen geli geliver! Ben hep evdeyim. Çoğunlukla yalnızım. Günler uzadı. Yalnız olunca bitmek tükenmek bilmiyor. Çocukları da getir. Çekinme. Biz alıştık. Çok severiz çocukları. Gülü yaprağıyla, dikeniyile severiz."

"Tamam. Geliriz, İnşallah. İyi geceler..." dedi, gitti.

'Bir arkadaş da buradan bulduk. O da katılır mı acaba aramıza? Bir de doktorumuz olsun. İmam Hatipliden doktor mu olur? Yabaninin biri. Hastaya da dokunamaz bu. Nasıl muayene edecek?' diye düşünürken gülümsediğimi fark etmedim. Annem:

"Ne gülüyorsun, kendi kendine? Söyle de ben de güleyim!" dedi.

"İmam Hatipliye gülüyorum. Şimdi bu, hastaya da dokunamaz. Nasıl muayene edecek? Paravanın arkasından mı?" diye bu defa sesli güldüm.

"O zamana kadar ortama uyar, merak etme. Kabak çiçeği gibi açılırlar. Onlar, yasaklananlara karşı daha meraklı olurlar. Yasaklar arttıkça tamah artar. Belli etmediklerine bakma. Neticede o da erkek..."

"Ben de öyle düşünüyorum. Aramıza karışsa, belki de mesela bizim arkadaşlar gibi kardeşçe, dostça değil de evlenilecek kız gibi bakar bize. Nasıl denemek istiyorum, bilsen!"

"Delirme! Böyle şeylerin testi mi olur? Sil at aklından. Şeytan makaraya sarmaya başladı seni. Konuyu değiştir bakayım!"

Zaten yatma saati gelmiş de geçmişti bile. Odadakileri bana bıraktı, gitti yattı. Benim loş ışık açık, camın iki kanadı açık, perde de sonuna kadar... 'Tiyatro sahnesi gibi odam! Doktorumuz oradaysa, o perdenin aralığının arkasında, hiç canı sıkılmaz. Neden ışık yaksın? Sessiz film. Televizyona da gerek yok. Oh!' diye düşündüm. İlk iş olarak koridorun ışığını açtım. Odaminkini söndürdüm. Bana sokak lambası yetiyordu. Oldum olası, loş ışıkta oturmayı severim. Şiirlerimi, yazılarımı da zorla seçeceğim ışıkta yazmaktan hoşlanırım. Buzlu içecek, parfüm kokusu, biraz da müzik... Daha romantik bir atmosfer oluyor. İlham geliyor.

İlham dedim de... İlhan geldi aklıma. İl ve han... İlin hanı. Türk ellerinin hanlarından... İstanbul'un İlhan'ı. Seni takibe alayım da ben... Anlaşıldı şimdi, yazı yazarken birisinin beni saatlerce izlediğini hissetmemin sebebi. Anneme demedim, kötü niyetli sanmasın diye. Zerrin Hanım'a da demedim, dedikodu olmasın diye ama daha orada onun oturduğunu duyar duymaz anladım. Altıncı hissim beni yanıltmaz.

Bu gece de aynı yerde yazı yazacağım ve çaktırmadan bakacağım. Bir zaman bir yerde açık verecek, suçüstü yakalayacağım. Ne yapacağım, yakalayınca? Hiç... Güleceğim. Alay ettiğimi sanacak. Bozulacak. Utanacak, kızaracak ve bana kızacak. Gülmem ben de. O zaman da ciddiye almış olacağım, kendisine pay çıkaracak. Bir de Tıpçı ya... Havaları var, bunların. "Kız bana hayran..." diyecek. Yok babam. Asla! Güleceğim. Hem de bal gibi de! İşine gelirse... Bakmayıversin. Öyle sinsilik var mı? Ben baktığımda başka şeylerle meşgülmüş gibi yapacak, haberim yokken film seyreder gibi gözünü kırpmadan seyredecek.

Hemşeri sayılırız. Burdur Antalya arası ne kadar? İki saat... Aynı topraklar... Yalnız, onların dağları kel kel... Bizim dağlarımızın saçları eteklerine kadar... Harika çam ormanlarımız var. Sahi, ne kadar küçük ve sıkıcı bir kent, Burdur. Ben orada, bağlasalar durmam! Kasaba gibi... Akdeniz bölgesinin sandık odası gibi yani. Ya da yatak odası, diyelim. Antalya, misafir salonu... Türkiye'nin güney balkonu... Ah! Memleketim gibisi var mı? Bana mı güzel, gerçekten mi güzel? Gerçekten güzel!

Gece boyu çeşitli düşünceler geçti aklımdan ve bunları parça parça kâğıtlara yazdım. Sağ üst köşelerine kocaman rakamlarla numaralar yazdım ve çember içine aldım. Karışsınlar karışabildikleri kadar, artık.

Pencere pervazının dışındaki denizlikte sıra sıra çiçek saksılarımız var. Kaktüs, mum çiçeği, cam güzeli, fesleğen, yaprağı güzel, karasevda ve karanfiller... Her renk karanfilimiz var. Çoğu açtı. İki saksı beklemede... Yakındır, onlar da açar. Kırmızı, sarı,

pembe, beyaz ve al... Kırçılı, ebruli, çilli... Hele al karanfiller; yediveren ve aşı... Kocaman kocaman açıyorlar. Çok açıyorlar, çingeneler gibi...

Bunların arkasından nasıl görünüyorum acaba? Ya, hiç mi kız görmemiş, İstanbul'da? Günahını alıyorum, çocuğun. Belki de kim bilir kaçınıcı uykusunda? Tepesinde pireler uçuşuyordur. Belki de rüyasında boğuyorumdur onu. Cadı kazanında kaynatıyorumdur. Tek ayak üstünde, üç ayak oyun havası oynatıyorumdur. Nasıl bir felaket gelecek başına, tanışsak! Kulakları kötü kötü çınlıyor, gözleri seğiriyordur. Allah; insanı, kadın milletinin diline de eline de düşürmesin! Maskara ederler adamı! Kepaze ederler. Ele güne rezil ederler! Bana da ne oluyorsa... Sanki başka genç kalmamış, dünyada...

Ölü keser, yara deşer, cerahat temizler, onlar. Öf! .. Ne kadar tiksindirilmekten ölüden! .. Yakını ölenlerden birisi bize gelse de bir sandalyeye otursa, onun ayağına ip bağlar, işaret koyarım ve asla oturmam, aylarca... O kadar nefret ederim ölü işinden! Bunlar da kadavra keserler.... Parça parça ederler... Vıcık vıcık yağ... Günlerce margarin yiyemezlermiş. Organlarını kesip, gizlice kızların önlüklerinin ceplerine koyarlarmış. Ellerini ceplerine soktuklarında, ıslak ıslak, soğuk bir şeyin parmaklarına değdiğini fark edecekler, irkilerek. Belki de çığlıklar atarak havalara fırlayacaklar! Erkekler de gülmekten katılacaklar!

Ya saçları? Kanlı kanlı, yapış yapış... Formaldehit kokulu... En küçücüğü altı aylık... Ay! Allah korusun! İlhan'cıgım, bana görünme de kime görünürsen görün! Ha! A, bu bir de İmam Hatipli ya! Ölü de yıkar bunlar! Tamam, bulduk şifayı! Daha da beteri, sterilize etmeden, olduğu, öldüğü gibi yatırırılar... Nerden de geldi aklıma! Annem dedi: "Kapat, kızım!" diye... Şimdi tiksindir, dur! Yüzüne baksam, aklıma gelecek!

Onlar, bunlar, şunlar yıkamasa, kim yıkayacak ölülerimizi? Elbette birilerinin yıkaması lazım... Ölü yıkama değil, abdest verme... O kadar büyük bir huzura çıkacak ki abdestli olmalı tabii. Neşe'nin annesi... Yine gözlerimin önüne geldi. Manken gibi... Cansız, savunmasız... İçi boşalmış gibi... Kesik kurban gibi de kanı yok. O ete dokunmaya alıştırmışız; yadırgamıyor, pişirip yiyoruz. İnsan ölüsü de et... Kessen, kuşbaşı olur, çeksen kıyma...

Lisedeyken, bir defasında, komşu kadının birisi, ekmekten sümük çıktığını söylemişti de iki ay ekmek yememiştım. Annem ne yapacağını, ne yedireceğini şaşırılmıştı. Her taze ekmekte öyle bir şeyler görünebiliyordu ama o yeni açılan fırının hamur teknesine sürülen gres yağıymış. Baban sormuş, gidip bakmış, görmüş, öyleymiş. Bana da dedi, gidip baktım. Ortasında dönmekte olan direğe sürmüşlerdi. Ona kalsa, toplumumuzda el yıkama alışkanlığı ne kadar gelişmiş? Bayanlar, genellikle, tuvaletlerden çıkınca ellerini yıkarlar; dikkat ettim, on erkekten sekizi, suya sabuna dokunmuyor. İğrenç! ..

Taharet emredilmiş. Temizlik. Bunlara da abdest öğretiliyor. Ölümüze kadar yıkayıp da yatırıyoruz; çamura, toprağa... Bizde bir şeyler, din zoruyla, adetten... Hijyeni kimsenin önemseyemediği yok. Fakat doktorlar ilk önce hijyene dikkat etmek zorundalar. O zaman, İlhan beraat etti. En azından ölü kesince, elini zefirollü suyla falan dezenfekte ediyordur.

Hem canım, her gün mü ölü kesiyorlar? Eldiven de giyiyorlardır, üstelik. Hem deri kadar çabuk ve tabakalar hainde sürekli değişen bir organ yok. Hele ellerimizin derileri... Ellerimizdeki, geçen haftanın derisi değil. O kadar süratle değişiyor. Evin nereden tozlandığını sormuşlar da bir bilim adamı: 'Derinizden, saçlarınızın diplerinden...' diye cevaplamış. Evlere dışarıdan hiç toz girmese, hava dahi, yine insan bedeninden kalkan

deri parçacıkları evi toz içinde bırakmaya yetermiş. Bir de iç deri döküntümüz varmış. Hiçbir şey yemeyen, sadece serumla beslenen kişilerden bile her gün yumruk kadar, füy adı verilen deri döküntüsü çıkarmış. Ağzımızdan itibaren metrelerce sindirim sisteminin içi de keselenirken çıkan kir gibi çıkıp, ortamı terk edermiş.

Allah deriye bu kadar süratli değişme yeteneği vermiş. Bir ayeti Kerime'de, cehennemliklerin derilerinin aralıksız yanacağı ve yerine sürekli yenilerinin geleceği, dolayısıyla yanmanın devamlı olacağı belirtilmiş. Allah, o azabın şiddetinden bizleri korusun!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0073

Onur Bilge

0074 - AyNA

Onur BİLGE

Bir gece önce başlamış olduğum, çok uykum geldiği için tamamlayamadığım Antalya'ya Özlem adlı şiirimi, klasörümün içindeki çeşitli ebatlardaki ünlü kâğıt parçalarımın arasında epey bir süre aradıktan sonra bulup, tamamlamak üzere elime aldığımda, o şiire odaklanamayacağımı anladığım için tekrar diğerlerinin yanına koyup, buruşuk bir simit ambalajı olan atmaya kıyamadığım, saman renkli kâğıda içimden geçenleri yazmaya başladım. Birkaç dize yazmıştım ki, sokak lambası söndü. Galiba, sadece sokak lambalarında olan umumi bir kesilmeydi. Kalem elimde kalakaldı. Ben de pencereden dışarıya, yıldızlara bakmaya başladım. Bu arada gözüm yine o dairenin camlarına ilişti. Hayret! Camın birisi açıldı. Perde hafif hafif dalgalanmaktaydı. Temmuzdu. Hava haddinden fazla sıcaktı. Belki ev havalansın diye açmış, ikinci kat olduğundan açık bırakmakta bir sakınca görmediği için öyle bırakmış, belki de kapatmayı unutmuştu. Birkaç saat önce Zerrin Hanım'la beraberken konuştuklarımız ve o konudaki düşüncelerim aklıma geldiğinden onun orada olabileceğini zannetmekten kendimi alamadım.

Zannın fazlası iftiraya girer. İlhan'ın günahı münahı kalmadı. Hepsini yükledim bu gece ben. Hiç tanımadığım, bilmediğim kişi hakkında neler düşündüm, neler dedim! Ne gereği vardı? Bana neydi? Allah Allah! Bu merak yok olmalı bende. Annemin dediği gibi başıma iş açacak. Bu duygudan acilen kurtulmalıyım ama nasıl? Can çıkar, huy çıkmaz! Kolay mı? Peki ama nasıl araştırmacı yazar olacağım o zaman? Öğrenmenin yolu, meraktan geçer.

Şimdi ben şu uçsuz bucaksız gökyüzüne baktığım zaman hiç düşünmeyecek miyim, bunca gök cismini dayanaksız, direksiz boşlukta tutan kim? Döndüren, dolandıran kim? Merak duygum ölürse nasıl bileceğim Rabbimi? Eşyanın sadece bana dönük yüzüne mi bakacağım? Sadece gördüklerimizle mi yetineceğim? Ya göremediğim diğer yüzlerini... Onları merak etmeyecek miyim? Öküzün trene baktığı gibi mi bakacağım ağaca, kuşa, taşta, çiçeğe, böceğe? Olur mu? Allah bunları süs olsun diye mi yarattı? Eşyanın hakikatini öğrenmemizi istememiş olabilir mi? Asla!

"Takul etmez misiniz? " yani, "Akıl etmez misiniz? " diyor, pek çok ayette. Akılı boşuna yaratmadı ve yükledi ya beyinlerimize! Kullanmamız için... Hatta kullanmadığımız için neleri, nasıl, ne için yarattığını açıklıyor ve niçin düşünmediğimizi soruyor. Aklımızı kullanmamamız yüzünden kim bilir ne kadar sorgulanacağız!

Baktığımız her nesnenin yapı maddesini, yapılış şeklini, kullanım faydasını, dayanıklılığını, yeterlilik oranını, ekonomik ömrünü, yokluğunun yaratacağı boşluğu düşündükten sonra sanat eseriye sanatkârını, değilse ustasını düşünmemek mümkün mü? Allah, gizlenmiş gibi olsa da son derece açıkta... Bedenen yok ortada, varlığı ve mekanı yaratan O. Tablosuna sığar mı ressam? Oysa tablodan haykırmakta, olanca hak sahipliğiyle, çılgılık çılgılık!

Şu saksıdaki yapraklar, ne kadar da yumuşacık! Sert topraktan geliyorlar, giyininip, süslenip. Saksıda pis kokulu gübre, çiçekte mis kokulu ikram! Aynı toprak, aynı gübre, beraber harmanlanıp dağıtılmış saksılara; karanfilde başka parfüm, fesleğende bambaşka! Gel de merak etme böyle bir Yaratan'ı!

Güneş, eteklerini toplayıp dağların arkasına gittiğinde, hareketliliği, canlılığı da götürmekte, sokak lambasının yaptığı gibi... Güneş ışıklarını alıp gitmeseydi, gökyüzünün ihtişamını kim bilecekti?

Peynir, yağ tenekeleri vardı eskiden. Onlarda su taşınır, çamaşır kaynatılırdı. Su akıtmaya başladı mı dibi paslanmış, delinmiş demekti. Dıştan bakıldığında görünemezdi ama içinden bakılınca, o deliklerden ışık sızardı. İşte ben onları yıldızlara benzetirdim eskiden.

“Çiçek tenekesi vardı ya boşalttığın. Vita kutusu... İşte ona kafamı sokup baktığımda, içinde yıldızlarını gördüm. Pırıl pırıldı! Aynı gökyüzü gibiydi, içi.” dediğim ve yıldızların, ayın, güneşin orada basıl durduğunu sorduğumda, üç yaşında çocuğa nasıl anlatacağını bilememiş olacak ki annem:

“Haydi bak, baban orada. Ona sor, anlatsın sana. Öğrencilerine nasıl anlatıyorsa...” demişti.

Aklıma takılmıştı, teneke yıldızlarıyla gökyüzünün delikleri. On bir yaşındayken yazdığım ilk şiirimde kullanmışım o malzemeyi. O gün dua etmişim:

“Allah’ım, şair olmak istiyorum ben. Adımı duyumadan canımı alma! ”

“Kim bilecekti, güneş batmasaydı
.Delik deşik olduğunu gök kubbenin? ”

Bu düşünceler içindeyken yüzüme bir ışık vurdu. Geldi geçti, öylesine. Başımı kaldırıp, ilk baktığım yer, o açık cam oldu. Açısı biraz değişmişti. Rüzgârdan olabileceğini düşündüm, önemsemedim. Tekrar düşüncelere daldım. Yaratılış ve türeyiş konusunda... İlk insana kadar gitti düşüncelerim. Tam çıkmaza girecektim ki türeyiş konusunda, tekrar geldi, dokunup geçti gözlerime aynı ışık. Birkaç saniye sonra da yüzümde durakladı. Olabilecek onca açı varken yüzüme aksetmesi binde bir ihtimaldi. Başımı kaldırıp o cama baktığım zaman gözlerimi aldı! Bir el ayarlamasaydı, bu kadar isabet edemezdi.

Işık söndü ya beyimizin ekranı karardı. Cama vuran ışığı yüzüme düşürdü. Alışmış, seyretmeye. Göz çok kötü bir organ... Bir noktaya alışmaya görsün! Gider gider oraya takılır. Daha iki saat önce ‘yakalayacağım’ diyeyim ve eliyle ayağıyla gelsin, iyi mi? Hiçbir tepki vermemeye kararlı olarak, karanlıkta gördüğüm nesnelere bakarak akıl yürütmeye devam ettim.

Göklerin büyüklüğü korkutmuştur beni hep ve bana aczimi o kadar güzel anlatmıştır ki! Yaz günlerinde, gökyüzüne sere serpe uzanan Samanyolu’na kadar ulaşabilen, aklımlı muhafaza edebilmem için Allah tarafından algılaması kısılmış gözlerim, hayretten kocaman kocaman açılarak idrakimi zorlardı, Yaratan’ın nelere kadir olduğu ve akıl almaz yüceliği! Her bakışında tekrar tekrar, tek nazarla haddimi bildirirdi yarattığı toz bulutu gibi görünen galaksi ve toz tanesi kadar olan dünyadaki boyutumu düşündüğümde, sadece görebildiğim yerlere oranla, çıldırmamak için vazgeçerdim, düşünmekten, daha fazla ve Berkant’ın sesini duyardım beynimdeki hafızanın müzik arşivinde. İlk notalardan sonra kalın sesi ve inandırıcı diksiyonuyla söylemeye başladılar:

“Bir şarkısın sen. Ömür boyu süreceksin. Dudaklarımdan, yıllarca düşmeyecek...”

Kendi kendime Samanyolu’nu mırıldanırken, avuç içi kadar parlak ışık yansıması gezinmeye başladı odamın duvarlarında, yüzümde... Tepki vermemeye kararlıyım, şu işin aslını anlamak için. Sabredecektim. Geldi ve yüzümde durdu. Başımı kaldırdım,

karanlıkta yaz gecelerinin ılık rüzgârıyla yavaş yavaş dalgalanan beyaz patiska perdeli karanlık pencereye baktım. Orada, büyük bir el feneri gibi parlayan nesneyi gördüm. Görünmez bir elin avucunda, gecenin içinde ışığı yanan bir evden aksettiğini zannettiğim ışınları yüzüme gönderen, bir el aynasıydı. Küçüklüğümde, artık demode olduğundan annemin oynamam için verdiği arkası parlak sarı tenekeli, horoz resimli, önünden çok arkasıyla ilgilendiğim küçük el aynaları geldi hatırıma.

Mahalle uykudaydı. Bir ben uyanıktım, bir de İlhan uyanıktı. Hem de ne uyanık! Bazen dakikalarca aynaya bakardım, bazen sadece yüzümde gözümde bir şey var mı diye... Öğretmenlik ve öğrencilik yaptığım zamanlarda aynaya zaman ayıracak kadar vakit bulamazdım.

Kocaman bir ayna anımsıyorum. Yerden itibaren üç karış kadar olduğu zamanlarda göz hizamın... Elime almıştım da bakıcımla mücadele ederken kırılmıştı ve çenemden kan boşanmıştı! O zamandan beri çok sevemedim onu. Bir de tıpatıp doğruyu söylediği, fazla doğrucu olduğu için... Yalnız imtihanlardan birkaç saat önce canciğer olurduk onunla. Mutlaka ama mutlaka yanık tenimi ortaya çıkaran beyaz bir elbise, en azından bluz giyer, inadıma simsiyah saçlarımı üzerine döker, uçuk pembe gizli makyajla, kendimi çok güzel hissedinceye kadar karşısından ayrılmazdım. Saçlarım aslan yelesi haline geldiyse bir de Eflatun Kuaför'ün aynasını da inceliyordum, yaklaşık bir saat kadar, ondan sonra okula gidiyordum. Heyecandan sık sık lavaboya gider ya bazı insanlar. Ben de giderdim de nedense sadece aynaya bakmak için. Orada kendime sorardım beyin gücümle:

"Çalıştığın kadar çalıştın. Şimdi sınav zamanı! Yapacaksın değil mi kızım? Yapacaksın değil mi? Başaracaksın! " diye aynada kedisinden onay beklediğim iç benime sorardım. Gözleriyle kaşlarıyla tasdik ediyor, güven veriyorsa bana, o sınavda mutlaka başarılı olacağım demektir. Eğer ilk gidişlerimdeki soruşlarımda ümitle beklediğim cevabı alamadıysam ya da ikna olamadıysam, defalarca gitmeye üşenmezdim. İşte aynanın, hayatımdaki en önemli olduğu zamanlar, sınav zamanlarıdır.

Daha seyredecek misiniz, İlhan Bey? Bu kadar inceleneceğimi bilseydim saçıma başıma bakar, makyaj falan yapardım. Aramızda hatırı sayılır bir cadde var. Belli olmaz yüz hatlarım. Sadece bana ait olduğu için enteresan geliyor olmalı sana, adamın olmadığı yerde keçi, Abdurrahman Çelebi... Mahallede daha güzel kızlar olsa, suratıma bakmazsın değil mi? Bak bakalım biraz daha... Zaten sabah oluyor. Birazdan ezan okunacak. Onu dinleyeceğim, namaz kılacağım ve saat ona kadar uyuyacağım. Ondan sonra da Virane'ye gideceğim. Ararsın da bulursun Semiray'ı!

İlhan! Sen var ya... İyi ki varsın be arkadaşım! İyi ki varsın! Bak koskoca Bursa'da herkes uykuda! Bir sen uyanıksın, bir de ben. Bizi uyutmayan, yalnızlık aslında... Öyle değil mi? Bana şiir yazdıran, yazı yazdıran da o! Ben kâğıda bakayım, sen bana... Ben yine yalnız kalayım. Sen bir can yoldaşı buldun kendine... En azından etimle kemiğimle buradayım. Sense yok gibi varsın. Hayalet kadarsın. Sadece üzerimde hissettiğim bakış ve hayal edebildiğim kadarsın.

Sokak lambası yandı. Yüzüme vuran ışık çevremi kaplayıp, gözlerimi kamaştırdı. Şu anda artık parlak ayna da değilsin. Avuç içi kadar bir ışık bile... Birden bire girdin evden içeri, arkadaşlık sınırından içre... Işydın, parladın, yansydın, aydınlattın, seyrettin ve gittin. İyiydik be. Alışverişmişti insancıl yanım sana. Yavaşça sokulmana.

İnsanın insana değer vermesi, ne şekilde olursa olsun, son derece makbul ve

memnuniyet verici... Bu saatlere kadar bana arkadaşlık etmen, görmek, saatlerce seyretmen istemen... İlkin hırsızlık gibi... Başkasının mahremiyetine tecavüz gibi... Elini cebine daldırmak, gizlice, parasını çalmak gibi... Görüntü hırsızlığı bu da... Üstelik, ben baktığımda başını çevirmek, farkında değilken doyasıya seyretmek...

İlkin sinsice bir yaklaşım olarak itici geldi ama sonra alıştım sana. Arkadaş hanesine yazdım. Düşününce anladım ki bir insan, ruhen dahi birisinin yanında olmak için uykusundan feragat ediyorsa ki sezgilerim beni yanıltmaz, bu ilk değil, onunla beraberliğinde mutlu oluyor demektir ve bu sevgidendir.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim kişi, hakkında hiçbir şey bilmeden nasıl bu kadar güçlü bir yakınlık hissettin ki meltem gibi istenilen oldun, temmuz sıcağında ve süzülüp girdin odama, görünmez varlığıyla. Oralarda olsan, görünmesen de perdenin arkasında varsın. Orada benim için varsın. Yalnızlığıma arkadaş, varlığıma yoldaş...

Yalnızlığın ölüm soğukluğunda, sıkıntının cehennem ateşinde, özel ve toplumsal sorunların kışkacında, canını yanıma atan masum kişiliğin, ürkütmeden, hayranlık, ilgi, hatta ışığın sönmesiyle karararı görüntümü aydınlatarak seyretmeye devam ettiren tutku boyutundaki yakınlığın; yaklaşımını sinsilik sıfatından kurtarıyor, gönlümde yer kazandırıyor.

Pencere pervazında saatlerce yazı yazdığım gecelerde alışmış olmalısın beni seyretmeye. Geldiğinde fark ettiysen, epey olmuş. Bu alışkanlık yer etmiştir. Ben bu gece gördüm ve birkaç saatte alıştım. Lamba yanıp da aynanın işi bitince, oradaki parlaklığı aradı, gözlerim.

Ayna... Basit bir eşya... Bir cam parçası... Arkasında sır... Pencere... Açık veya kapalı... Bir cam parçası... Arkasında birisi... Sır...

Parkta çimenlerin üzerinde uyuyan arkadaşın ayağından giren suyun, vücut ısısında, sessiz ve yavaş hareketiyle hissettirmeden beline kadar yürümesi gibi gizli, sessiz, yavaşça işledin ruhuma.

Ey, yüzünü benden gizleyen! Gözlerinden okumamı istemediğin hisleri avucuma yazmak için bu gece yarısını mı bekledin? Sevgi hiç konuşmadan da anlatılabilirdi ama bence göz göze gelerek, bir çırpıda... Ayna, kırk yıl düşünsem, aklıma gelmezdi. Kızılderililerin dumanla haberleşmesi gibi...

Varlığını gizleyip, var olduğunu güneşler yakarak gösteren Allah'ım! Kulunda tezahürün ne kadar ilginç! Orada bir ayna varsa parlayan ve hareket eden, ardında bir el var, mutlaka... Gökyüzünde, dünyadan bir milyon kat büyük kocaman güneş var parlayan, ısıtan, hareket eden... Ardında bir el var mutlaka... Bir Varlık... İdrak edemeyen akılsıza ne söyleyeyim?

Göz... Dışa açılan pencere... Güzeli arayan, bulan, hayran hayran bakan ve beyni baştan çıkarıcı organ! Günah penceresi! Ayna! Nasıl da bakarsın masum masum! Ne yaptığından habersizmişsin gibi... Yaktıklarının sayısını Malik'e sormalı. Sıra İlhan'da mı? Bende mi?

Alışmak, illet... Hem öyle böyle değil... Kanser gibi... Aramaz mıyım o ışığı şimdi, sokak lambasının sarı ışığının şavkı ne kadar kuvvetli olursa olsun, her gece?

Işık sönmeseydi bu zamana kadar çoktan yazardım yazacağımı ve yatardım. Azizliği tuttu. Dolayısıyla bir arkadaşım oldu. Günahıyla sevabıyla... Can yoldaşım oldu.

Hoş geldin dünyama, hoş geldin, İlhan!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0074

Onur Bilge

0075 - KORKU

Onur BİLGE

Seninle ne yapacağız, bilmem. Ancak böyle uzaktan arkadaşlık edebiliriz. Çünkü ben doktorlardan hoşlanmam. Küçüklüğümde yerleşen bir takım korkularımı baskılayıp, tiksine dönuştürmüştüm. Öyle bir yer etmiş ki ruhumda, belediye otobüsüyle hastanenin önünden geçsem, benzim sararır! Hastanede hiçbir yere dokunamam. Herkes hasta yatağının kenarına oturur, ben sandalyeye, banka bile oturamam. Bahçesine girsem sıkıntı başlar.

Trafik kazasında yüzü gözü tanınamayacak hale gelmiş uzak bir akraba kızını ziyarete gitmiştik. Aysun'un kan revan içinde kalmışlığı, şişliklerle morluklarla deforme olmuş yüzünün korkunçluğu, ilaç kokuları ve ziyaretçi nefesleriyle havası iyice ağırlaşan tek kişilik odada bayılacak gibi olmuştum. Nişanlısına:

"Hâlâ alacak mısın sen bu kızı?" diye sorulması üzerine verdiği harika cevap:

"Yarı yeri kalsa, yine alacağım!"

Çocukluğumu üç bölüme ayıran üç ev, üç sokak, iki mahalledir. Bir buçuk yaşına kadar Muratpaşa Mahallesi'nde, beş yaşına kadar Sofular'da kaldıktan sonraki dönem, doğduğum mahallenin farklı bir sokağında geçti.

Okulunun iki sokak uzağındaki doğduğum evin bulunduğu sokağı içeren mahalle, daha çok Giritlilerin oturdu yer olduğu için 'Giritli Mahallesi' olarak adlandırılıyor. Haliyle, beş yaşına kadar yaşadığım iki evin ilki bu ev. Aynı yöne bakan iki oda penceresi, ikisinin arasında salonu... Altı yedi basamaklı iki yönlü merdiveni olan evin giriş kapısı da pencerelerle aynı yönde olup, salona açılıyor. Mutfağı solda ve girişi sol odadan da, dıştan da... İki tarafı evlerle kapalı, dışa açılan bir bahçe kapısı yok, yeni, beyaz ve aydınlık.

Sokaklar ve komşular hayatımın ilk unutulmazları... Şiirle ilk karşılaşmam... Tekerlemeler... Köşedeki evde İsmet Hanım, oğlu Enver, Didila'ların Fatma, Tatar'ın karısı Halime, kızı Zehra, oğlu İsmail... Ablamın kucağındayım. Saçlarım atkuyruğu... Kuyruk lüle halinde... İkide birde kıvırıyor ablam. Alnıma gelen saçları geriye yatırıyor. Tavuklar ve civcivleri sokağa çıkmış. Enver, İsmet Hanım'ın oğlu, onlara yem veriyor. Ablam, iki dize söylüyor ve bana tekrarlatıyor. Hayatımda duyduğum ilk uyak... Hâlâ aklımda:

"Enver, Enver... Tavuklara yem ver."

Cılız, çelimsiz, ufak tefek bir çocuk oluşum ve babamın bana aşırı düşkünlüğü, mikrop kapıp hastalanmamam için annemi, bakıcımı ve ablamı hijyen konusunda sıkı sıkı uarması, beni hastaneye, doktora, hasta ziyareti ve taziyeye götürmeme sebebini mikrop bulaşmasına bağlayarak açıklaması sonucunda, mikroptan aşırı tiksine duygusunu bomboş ruhuma işlemiş ve iyice yerleştirmiş; o farkında olmayarak, vücudumu korumaya çalışırken, ruh sağlığını bozmuş, bedensel, geçici hastalıklardan sakınırken, hayatımı kökten etkileyecek, iğrenme duygusu halinde yıllarca yakamı bırakmayacak ve kolay kolay geçmeyecek bir illete yakalanmama neden olmuştu.

Hayatımın ilk bir buçuk yılından hatırladığım, çok önemli birkaç olay var ki bunlar, aile fertleri tarafından çok tekrarlandığı için unutmama müsaade edilmeyen olaylardır. Başkalarına göre sıradan, önemsiz, benim içinse hayatımın temelini köşe taşlarıdır.

Bu yaşa kadar beni etkileyen, bana ait objeler; taşla dövülerek tabak şeklinde yassılatılmış gazoz kapaklarım, tencere ve kapağı olarak kullandığım orijinal hallerindekiler, yastığım ve salıncağım... Aklımda bana ait başka hiçbir şey yok. Salıncak kuracak yer olmadığından yeni taşındığımız evde yatağımda uyumaya alıştığım için onunla ilgili olay da doğduğum eve ait...

Korku konusunda hatırladığım en eski anım, bir buçuk yaşındayken yaşadığım, salıncağımda beni korkuyla ilk tanıştıran ve belleğimin dibine yerleşen olaydır. O akşam, babamla annem, bir yere gitmek için hazırlanmaya başladılar, ben de ayaklandım. Benden kurtulmak için:

"Biz doktora gidiyoruz! Çocuklar gelmez. Mikrop kapar." diye çıktılar.

Bakıcım, ablam ve ben... Onlar gidince o ikisi konuştular, bizimkilerin aslında doktora değil de sinemaya gittiklerini duydum ama bir şey demedim. Kabul etmekten başka çarem mi vardı? Hem olan olmuş, onlar dışarıya çıkmışlar, sokak kapısı kapanmış, çoktan uzaklaşmışlardı bile. Arkalarından gitmem, yetişmem mümkün değildi, ağlasam da duyamazlardı. Olsundu.

O güne kadar salıncağımın da farkında değildim, nasıl uyduğumun da... Korku diye bir şey de hissetmemiştim hiç. Bir süre sonra, onlar da benden kurtulmak ve rahatça oynamak için beni salıncağıma yatırdılar. Beyaz kaput bezinden yapılmış torba salıncaktı. Altında sert bir kontrolit ve ona uygun bir minder olan, kenarlarına, karşılıklı, oklava gibi iki çubuk geçirilerek açılması sağlanan, o iki çubuğun dört ucundan organla tavandaki iki halkaya bağlı, derin, dikdörtgen şeklinde, bez beşik gibi bir şeydi.

Dışarıyla irtibatımı kesmem ve seyredecek bir şey kalmaması ve gözlerimi kapatmam için dışarıyı az gösteren beyaz bir tülbentle üstünü örttüler. Sonra da doktorculuk oynamaya başladıkları için beni hasta yapmaya kalktılar. Uyumaktan vazgeçip, oyuna dâhil etmek için salıncağı durduran ablamın muzipliği tutmuş. Pergel, cetvel ve iletki ile doktorculuk oynamaya, beni muayene etmeye kalktı. Metalik sesler duyuyordum. O araçları, ödevlerini yaparken kullandıklarını gördüğüm için yadırgamadım. Onlardan korktuğumdan değil ki feryadım! Ağzımı açıp, cetvelle dilime basmasına ve bademciklerime bakmasına da ses çıkarmadım; sadece midem bulandı, o kadar. Fakat pergelin sivri ucuyla koluma aşı yapmaya kalkınca, canım yandı! Korkarak çığlık attım ve olanca gücümle bağırarak ağladım! Bakıcım onu uzaklaştırdı.

"Yapma! Baksana korktu! Ablamlar da yok. Bir tutturursa nasıl susturacağız? " dedi. "Yok bir şey, bir şey yok. Kapat gözlerini, uyu! "

Salıncağın üzerine bir tülbent örttü. Bembeyaz bir buluta girmiş gibi oldum. Dışarıdakiler, üstüme eğilmişlerdi. Yüzlerini hayal meyal görebiliyordum, biraz doğrulup, başımı uzatınca. Sallanmak hoşuma gittiği için, örtüye katlandım. Sallandıkça oluşan esintiyi hissetmeye başladım. Etraf da sallanıyor ve dışarıyı görünmüyordu, gözlerimi kapattım. Olanca kuvvetiyle sallamaya başladı. Kalbim pır pır... Kuş yüreği gibi çarpıyordu. Sallanmak, beni o rahatsızlık verici olaydan kurtardığı için sonraki yıllarda vazgeçilmezim oldu.

Daha sonra taşındığımız evdeyken, annemin kucağında Doğum Evi'nde muayeneye gittim. O zaman korkmadım. Beyaz önlüklü doktor, bir bardağın içinden ıslak bir tahta parçası çıkarıp, dilime bastırarak boğazıma baktı ve anneme hastalığım hakkında

anlayamadığım bir şeyler söyledi. Kucağında eve döndük ve bana tadından hoşlanmadığım ilaçlar verilmeye başlandı. Üşütmüş olduğum söyleniyordu yalnızca.

Çocuklar; hastaneye, doktora, hasta ziyaretine ve taziyeye gitmezdi. Mikrop alır, hastalanırdı. Mikrop neydi? Bilmiyorum. Havada, tükürükte, pis olan şeylerde, hastaların veya hastalıktan ölenlerin yakınlarının yanına yaklaşınca, dokununca, onların yedikleri içtikleri kapları kullanınca çocuklara bulaşabilecek, geçebilecek bir şeydi ama neydi? Büyüklere geçmez miydi? Neden onlara bir şey olmuyordu o zaman?

Çocukluğumun üçüncü bölümünü yaşadığım kendi evimizin yakınında gazhane vardı. Üpuzun beton bir bina... Yukarıdan daire şeklinde camları vardı. Çokgöz ve tepegöz bir binaydı. Giritli Fatma bana:

"Bak! Namnavul! Seni yer! " diye onu göstermişti. Ben de:

"Gazhane orası. Bizim evimiz gibi betonarme..." demiştim. İnanmadığım ve yalancılığı kabul etmediği için kadın detaya inip:

"Bak, kara kara gözleri var." demiş, daire şeklindeki camlarını göstermişti. O nedenle olmalı, evlerin pencerelerini göz, kapılarını ağza benzetişim.

Namnavul'ü Şermin de öğrendi. Bakıcım. Onunla korkutmaya çalışıyordu beni ve o artık yetişkin bir genç kızdı.

Annemlerin, daha sonraki gecelerde sinemaya ve misafirliğe gidişlerinde bakıcım beni çabucak uyutmak ve yanımda bir an önce uyuyabilmek için korkutma yöntemini denedi ve saikalı bir havada, yer gök birbirine kapışırken:

"Kapat gözlerini, uyu! Namnavul geliyor. Bak! " dedi. Koynuna sokuldum, uyudum.

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0075

Onur Bilge

0076 - UYKUSUZLUK

Onur BİLGE

Uyku vaktim gelinceye kadar hiçbir şey gelmiyordu. Tam uyuyacağımda bir şeyler gelmeye başlıyordu. Hiçbir şeyin geldiği yoktu ama gün içinde her fırsatta:

"Etini kesseler, doğrasalar da doğruyu söyle!" "Yalancılık en kötü şeydir." "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar." "Nasıl olsa bir gün meydana çıkar, o zaman adın yalancıya çıkar. Bu kara bir lekedir. Bir kere alınaya yazıldı mı bir daha silinmez." "Öleceğini bilsen de doğrucu olacaksın!" "Yalan söyleyen her şeyi yapar. Çünkü bütün kötülükler yalanla yapılır." diyenler, bir yere giderken ve tam uyuyacağım zaman yalan söylüyorlardı.

Namnavul mutlaka Yunanca bir sözcük ve korkunç bir varlık demektir. Şermin, Namnavul'un nasıl olduğunu bilmiyordu. Belki şeklini şemailini Giritli Fatma da bilmiyordu. Bir dudağı yerde, bir dudağı gökte olan devin özelliklerini çeşitli masallardan dinlemiştim, onunla ilgili bilgim vardı. Masallardan çıkamıyorlardı. Annemin korkuttuğu arap; kapkara tenli, bembeyaz dişli, kıvrırcık saçlı, kırmızı dudaklı, kulağı küpeli, Alaaddin'nin lambasından çıkan devdi ama onun da geldiği yoktu. Lambada hapisti ve çıktığında dağlar devirmek gibi çok işi vardı. Hep bunların geldiği söyleniyordu, uyuyacağımda. Gerçekten de beni uyutmak için anlattıkları masalarda geliyorlardı ama onlardan neden korkacaktım. Hayal dünyamda arkadaşlarım olmuşlardı.

Ruhumun derinlerine işlemişti korkutularak uyumak. Uyumak, korku ile ikizleşmişti ve ben uyumak istemeyen bir çocuk haline gelmişim. Babam; çeyrek, derken yarım Trankilin, Petrankilin gibi uyku ilaçları vermeye başlamıştı, erken devreden çıkmam için. Asabiyetten uyuyamadığım kanaatindeydi ve ilerde ilaçsız uyuyamaz hale gelebileceğimi hiç düşünmemişti belki de.

Masal kahramanları olan arap ve dev çok sevdiğim kişiliklerdi. Uyuma problemim olduğu için bu merasime 'çocuk uyutmak' deniyordu. Beni uyutacak olan talihsiz ya sırtımı kaşıyacak, saçlarımı okşayacak, kollarımı, bacaklarımı ovacak ya da yanıma yatıp masal anlatacaktı. Aynı masalı birkaç kez dinleyebiliyordum çok dinlediklerime yasak koymuştum. O nedenle çevreden masal derlemeye başladılar. O da kâfi gelmeyince Şermin film anlatmaya başladı. O, kazandığı parayla çeyiz yapar ve hiçbir filmi kaçırmazdı.

Her ne kadar varlıklarına inanmasam ve masallardaki sevdiğim, olmazsa olmazlarım olsalar da tam uyuyacağım sırada bir şeylerin geliyor olması giderek bana, uyuduğum zaman bir şeyler gelebilir duygusu vermeye başlamıştı.

Çeşitli nedenlerle kendimi uykuya teslim edemiyordum. Üçüncü, yani kendi evimize bir basamakla giriliyordu. Şehrin ortasıydı ama muhitte yerleşim yeni başlamıştı. Bahçelerin aralarındaki boş alanlarda, büyük kayalar, çalılar vardı. Boş arazide ve bahçelerde yılan öldürülüyordu. Kol kalınlığında, birer ikişer metre... Baklavali desenli sarısı, beyazlı grilisi, parlak kapkarası... Bir de düz giden beyaz yılan vardı ki onun cin olduğunu iddia ediyorlardı. Daha çok kabirlerde görüldüğünü... Ona hiç dokunmuyorlardı. Bir de temel yılanı vardı ki söylendiğine göre her evin bodrumunda aile hayatı sürüyorlardı; odalarının ortasındaki kapaktan bodruma odun almaya indiklerinde görüyor, dokunmuyorlardı.

"Onlar insan görünce kaçarlar. Dokunmazsan bir şey yapmazlar. Onlar olmasaydı, Fareli Köyün Kavalcısı'nda olduğu gibi yerleşim yerlerini fareler basardı. Yılan bile olsa,

hayvanlardan zarar gelmez. İnsandan zarar gelir." diyorlardı.

Bazen evlere girdiği de oluyordu. Annem de bahçede bir yılan öldürmüştü. Gözümün önünde... Epey mücadele etmişti. Yılan da direnmişti. Sonunda kafasını kürekle ezdi ve emin oldu, öldüğünden. Çift olurlarmış. Biri öldürülünce diğeri intikam almış. Bitip tükenmeyen yılan hikâyeleri anlatılıyordu. O kadar sık görülüyordu ki bazılarında dokunmuyorlardı bile:

"Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın! Allah'ın verdiği canı ben mi alacağım? Günahdır." diyorlardı.

Kışın neyse de onlar kış uykusuna yatıyorlardı; yazın civciv sıcağında, kapı pencere açık yatarken, tam uyuyuvereceğimde bir yerlerden süzülerek içeriye akacak ve koynuma giriverecek sanmaya başlamıştım. Her ne kadar geceleri gezmedikleri söylene de tedirgindim. Boynuma dolanabilir, sıkar, boğabilir ya da sokabilirdi. Hiçbir şey yapmasa bile upuzun bir kuyruk halindeki görünümü tiksindiriciydi; soğuk yaratıktı ve tenime buz gibi dokunmasını hayal bile etmek istemiyordum. Bu da uykuya dalamamam için bir başka nedendi.

Bir de sivrisinek illetimiz vardı ki göz açtırmıyor, pardon, göz kapattırmıyordu. Tam uyuyacağım, kulağımın dibinde: "Vız! .." Çocukluğumda, diğer çocuklar gibi karnım şişmesin diye sürekli kinin verirdi babam, sıtmaya karşı, koruma amaçlı. O kadar acıydı ki şap gibi eritilmiş aspirine bile fittim. Minicik, mercimek kadardı ama ağzına değmeden yut, yutabilirsen! Antalyanın her yeri arık, çay ve kanaletti. Her yer ıslaktı ve göz alabildiğine pamuk tarlaları vardı. Ayrıca, sürekli sulanan tarım alanları... Onların bostan kuyuları, çoğu bahçeli olan evlerin havuzları, bataklıklar... Anofel, küleks; konserve kutusunda kalan bir bardak suda bile çoğalıyordu. Yaz gecelerinde cibinlik şarttı. Sıtma salgındı.

Bir gün annemle hastaneye gittik. Beş yaşındaydım. Henüz hastane tiksintimin pek farkında değildim. Belki de orada başladı. Buralara çocukların neden getirilmediğinin merakındaydım. Oysa hemen hemen herkesin kucağında, elinde çocuk vardı.

Muayene odalarının bulunduğu girişte geniş bir salon vardı. Kapıların önünde insanlar bekliyordu. Oturacak birkaç sıra vardı. Onlar da doluydu. Nihayet yer bulup oturduk. Sanki bunu bekliyormuş gibi köylü kadının birisi elinde bir çıkınla yanımıza yaklaşıp:

"Çocuğun neyi var? " diye yol yaparak işini icraya girişti. Annem:

"Asabi bir çocuk... Uykusu kaçık... Biraz ateşi var da muayeneye geldik." der demez kadın teşhisi koydu.

Bu, uyanık bir köylü kadındı. Hastanede kan almayı kazanç kapısı haline getirmişti. Çıkınını açtı ve içinden radyo hoparlörü gibi bir alet çıkardı. On beş yirmi santim çapındaki daire şeklindeki metal yüzün üstündeki deliklerden, bir hareketle kesici, delici bıçak uçları çıkıyordu. Onlar bir anda sırtımda delikler açacaktı ve kadın ona kanımı emdirecekti. Dinlediğin vampir masallarında da vardı, böyle kana susamışlar. O alet, benden önce kim bilir kaç kişinin kanından kanına mikrop taşımıştı. Alkolle siliniyordu ya... Güya mikropsuzdu.

"Kan boğuyordur onu. Sırtından, elinin yetişmediği yerden kan alalım, kanı tazelen sin. Yatıştır." dedi.

Dedemin, kendi kanını aldirtmak için satın alarak daha sonra ona hediye ettiği dört kupa ile annem de ara sıra kanımızı alıyordu. Bardaktan küçük, fincandan büyük, yeşil kalın camlı, cildi kesmemesi için ağızları çok daha kalın ve yuvarlak olan kupalar, alkolle temizlenen sırta yapışması için içine alkollü pamuk yapıştırılarak kibritle yakılarak havası boşaltıldığı gibi kapatılan, eti içine emen ve o kısma kan toplanmasını sağlayan cam kaplardı. Bazıları, ağrıların sebebinin, o bölgelerde dolaşan yelden olduğunu zannediyor, bu yöntemle yeli çıkarmaya çalışıyorlardı. Bazıları da vücutlarındaki kanın yenilenmesi için kupalar alındıktan sonra hafifçe uyuşan dairelere, ispirto veya alkolle sterilize edilen jiletle bir iki milimlik çentikler atılıyor, kupalar aynı yerlere tekrar kapatılıp; içlerine, yapıştırılırken çıkan hava miktarınca kan dolması bekleniyordu. Daha sonra da yine alkollü pamukla yara yerleri siliniyordu.

Tansiyonu yükselenler, vücutlarındaki kan miktarı bu yolla azalan kişiler, baş ağrılarının geçtiğini, kulaklarındaki uğultunun kesildiğini, dolayısıyla rahatladıklarını söylüyorlardı. Bunun benimle en ilgisi vardı? Zaten zayıf, çelimsiz bir çocuktum. Sırtıma yapışmıyordu bile. Etim, kanım canım yoktu. Benzim kesikti.

Annem, hemen ortacıkta sırtımı açtı, kadın da hacamatı yapıştırdı. Sırtımda neler oldu bilmiyorum. Cesurdum ya ben. Öyle empoze edilmişti ya... Acıdı ama olacaktı o kadar. Zaten azıcık olan kanımı almıştı ya rahatlamıştı, vampir. Rahatlayacak, sakın olacaktım. Ne alakası varsa... Hastane içinde hastane... Doktor yanında doktorluk... Akdeniz yöresinin Yörük doktorları meşhurdur.

Kalktım, etrafta dolaşmaya başladım ama başım dönüyordu. Zaten azıcık canım vardı, birazcık da kanım... Onun da birazını Yörük kadın almıştı, ondan...

Muayene odaları, salonun çevresine sıralanmıştı. Sırası gelen içeriye giriyor, hemen kapıyı kapatıyordu. Fakat bir oda vardı ki onun kapısı ardına kadar açıktı. Ortada muşamba kaplı bir muayene masası, duvarda dolaplar vardı.

Sabahleyin buraya gelirken, hastanenin bahçesinde, kapının önünde gördüğüm, karnı çatlayacak kadar şişmiş, hamile olduğunu sandığım, oturduğu yerde dahi duramayan, çimenlere uzanan, ara ara da kalkıp, elinden bırakmadığı cam şişeyi ağızına dayayarak boyuna su içen kadın kalkmış gelmiş, o odaya girmişti. Arkasından bir hastabakıcı girdi ve onu masaya yatırdı. Karşı odadan bir doktora haber vermiş olacak ki doktor, kalemini önlüğünün üst cebine koyarak, sol eli cebinde geldi. Odada bir dolap açtı ve pırl pırl parlayan ucu sipsivri, gümüş rengi bir bıçak aldı. Elinde şöyle bir evirip çevirdiği bıçak bir karış vardı. Kadın, yerlere kadar uzanan rengarenk çiçekli basma entarisini göğsüne kadar topladı. Elbisesinin altındaki puanlı açık yeşil pijamasının uçkurunu çözdü ve göbeği tamamen dışarıya çıkacak şekilde sıyırdı. Doktor, muayene ederken, ayakta emir bekleyen hastabakıcıya bakmadan:

“Bir kova getir! ” diye emretti.

Hastabakıcı koşarak salona çıktı, duvarda sıra sıra duran kırmızı yangın kovalarından birini kaptığı gibi getirdi ve doktorun işaret ettiği yere, kadının sağına koydu. Doktor, kovayı sağ ayağıyla düzelterek, tam istediği yere çekti. Kadına:

“Ben sana karnın şişince hemen gel, demedim mi? Bu zaman kadar neden bekledin? ” dedi.

Otuz yaşlarında görünen saz benizli, sıska kadın iniltiiler içinde:

“Ben ne bilem, tohtur bey! Getirmedile.” diyebilirdi.

Ben ne olacağını merakla beklerken, doktor, kadının karnının sağ tarafına, karaciğerinin altına bıçağı soktu. Kadın çok canı yanmış gibi bir sarsıldı:

“Ay! ..” diye bağırdı. Eliyle orayı tuttu. Doktor müdahale etmedi. Daha önce de defalarca aynı ameliye yapılmış olmalıydı ki şehir suyuyla hortumun ucunu sıkıp, bahçe sular gibi fişkırarak kovayı doldurmaya başladı. Kanlı pembemsi insan suyu ürkütücü bir ses çıkararak akarken kırmızı kovanın içinde köpürüyordu. Köpükler kova hizasını geçti, neredeyse taşacaktı. Hastabakıcı anladı ki yetmeyecek, iki kova daha getirdi. Benim gibi o da ummamış olacaktı, bir insanın karnından bu kadar bu kadar su çıkacağını.

Kadının içtiği su hâlâ aklımın ermediği bir yerinde toplanıyordu ama neresinde? Karaciğerinde miydi acaba? Karnında balonlaşan başka bir yerde mi? O zamanlardan çok iyi bir gözlemciydim, merak aynı merak da sormadım. Şimdi ise sonucu ne olursa olsun, bir punduna getirir, mutlaka sorarım. O gün sormadığıma pişmanım. O nedenle hâlâ öğrenemedim.

Hastabakıcı, yarından çoğu su, üstü bir karış köpük olan kovayı tuvalete boşaltmaya giderken yanımdan geçti. Köpüklerde yağ parçacıkları var gibiydi. Su kanlı olduğundan, belki de kovanın kırmızılığından pembeydi. Sallanırken üstüme sıçrayacak diye geri kaçtım, tekrar bakmaya geldim. Döküp geldi, dolmakta olan ikinciyi de, yerine üçüncüyü koyarak aldı, götürdü. İkinci kovanın suyu o kadar pembe değildi. Kadının karnı beline yapışınca kadar suyun akması beklendi. İşlem tamamlanınca, doktor, kestiği yeri dikti. Kadın yavaşça yerinden doğrulurken ben annemin yanına gittim. Sanki sıra bana gelmişti. Sanki aynı şeyler bana da yapılacaktı. Korkudan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı! Nefes nefeseydim:

“Ne oldu? ” diye merakla sordu annem.

Yanımdaki kadın, yaptığı işin parasını alıp gitmiş, başka hastaları hacamat için ikna etmeye çalışıyordu. Hiç gözümü kırpmadan seyrettiğim olayı anlattım.

“Karnı su toplamış onun. İçtiği su oraya gidiyormuş. Dudakları çatlamış, hararetinden. Yara olmuş. Allah susuz bırakmasın insanı! Allah’ım şifa versin!” dedi.

O akşam, uykum geldiğinde tam yatacaktım. Yatağıma değil, sanki o kadın bendim ve o ameliyat masasının üstüne uzanıyordum. Doktor karşımda, neşter elinde, kova sağımda, hastabakıcı yanımdaydı. Hemen kalktım, oturdum. Annemim gözlerinin içine baktım. Cesurdum ya ben. Korkmazdım ya hiçbir şeyden. Yatamamamın sebebini anlatamadım.

İğneden korkmazmışım. Etimi kesseler, seslenmezmişim. Etimi kesseler yalan söylememeliymişim ya. Et, gerçekten kesilirmiş. Dikilirmiş bile! Uykuda kesilirmiş. Kesildiği gibi dikilirmiş de bir süre sonra, dikiş izleri kalırmış, işte böyle. İnsan; saatlerce, bir o yana, bir bu yana dönmekten helak olur, kalkar dikilirmiş. Gecelere âşık olunmuş sonra. Şiirler yazılırmış sabahlara kadar. Öyküler yazılırmış, uykusuzluğa dair. Ameliyathane kapısını kapatmayan, beş yaşında çocuğun korku dolu gözlerinin önünde bir karış bıçakla et kesen kasaplara dair. Ve sair...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0076

Onur Bilge

0077 - İLHAN

Onur BİLGE

İlhan kimdi? Kim olabilirdi? Sadece kapıda karşılaştığımız ve beni izlediğini sandığım gün görmüştüm onu. Aslen Burdurlu ve imam hatip çıkışlı bir tıp öğrencisi olduğundan başka hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Birisi bana onu sorsaydı ya da onun hakkında yazacak olsaydım, neler yazabilirdim? Bir düşüneyim... Yüzünü alel acele evden çıkarken yarım yamalak gördüğüm bu genç hakkında sima okuyuculuğu yapayım, bari. Nasılsa sabah oldu. Ezan okunmaya başladı. Acaba o da namaza gidiyor mu? Perdeyi kapatayım ve arkasından bakayım. Kısasa kısas... O bana öyle yapmıyor mu? Ürkütmeden yakalarım evden çıkarsa ve iyice bakarım. Baktığımı görürse yine başını çevirir, saklanır. Oysa hakkında fikir yürütebilmem için en azından yüzünü görmem lazım. Gözleri ne renk acaba? Uyanık olduğunu biliyorum. Namazı kılmadan yatmaz. Evde mi kılar? Cami çok yakın. Galiba çıkar. Ah, hele bir çıksa da görsem!

Sima okuyucuları varmış eski Türklerde. Orta Asya'dan beri uygulanan bir yöntemmiş. Bir bakışta insanın nasıl biri olduğunu söyleyiveren, tükürüğü koyulmuş yaşlılar varmış, topluluklarda. Her aşiret, boy ve hatta obada böyle birileri olurmuş. Birisine kız mı verecekler ya da kız mı istemeye gidecekler? Onu, sima okuyucu güngörmüş yaşlı kadın veya adama gösterir, nasıl biri olduğu konusunda ondan malumat almaya çalışırlarmış.

Yanılmamışım, işte çıkıyor apartmandan. İki tarafı çiçekli bahçede ilerliyor. Buraya baktı ama sadece kapalı tülü görebildi. Sokak kapısının mandalını açtı, sağ eliyle. Çıktı ve kapattı, iyice. Perde kapalı ya, rahatça karşıya geçti. Tamam. Yeteri kadar gördüm. Yere basışı, yürüyüşü, kemik yapısının her hareketi ipucu dolu. Artık onu yazabilirim. Ben de namaz kılayım, ondan sonra. Hiçbir şey namaz kadar önemli değil. Haydi kızım, Gerçek Sevgili'n çağırdı! Haydi abdest al ve koş o huzura!

Ne kadar huzur verici bir arınma, abdest! Rahatlama, ferahlama! Bebekken beni uyutamayınca annem lavaboya götürürmüş. Yüzümü, ellerimi, ayaklarımı yıkar, kurularmış. Sakinleşir, ferahlar ve uyurmuşum. Abdest, bana aynı ferahlığı veriyor. Yalnız, namaza durunca, her ne hikmetse bir heyecan, bir acelecilik geliyor! Sanki hızlı hızlı okumazsam, zaten bildiğim iki sure var, onları yanlış okuyacakmışım gibi geliyor. Okuma bitince de hangi rekâta olduğumu unutacakmışım duygusu gelip yerleşiyor. Şeytan, olanca silahını kuşanıp dikiliyor karşıma! Elim ayağıma dolaşiyor.

"Acele şeytandır." diyor annem. "Tövbe etmede, misafiri doyurmada, cenazeyi kaldırmada..."

Acele edilecek yerleri sayıyor. Hepsi aklımda kalmıyor. Yazılı olmalı, gözüm görmeli, beynim resmini çekmeli, aklım ezberlemeli. Bir kulaktan girenlerin bir kısmı, diğerinden çıkıyor.

Namazda da aklıma geldi. Şeytan getirirmiş. Annem öyle diyor. En düşkün olduğumuz konuları hatırlatırmış ki huşu ve hudu içinde kılamayalım. Hatta bir de kıssa anlattı. Önce onu yazayım, sonra da beyimizi anlatayım:

Adamın biri tüm serveti olan, hayatı boyunca biriktirdiği altınlarını bir küpe doldurmuş ve bir yere gömmüş ama sonra nereye gömdüğünü bir türlü hatırlayamamış. Bildiği derin bir hocaya gidip, durumu anlatmış. O da ona, beş yüz rekât namaz kılsa, yerini hatırlayabileceğini söylemiş. Adam eve koşmuş, beş yüz rekât namaz kılmak niyetiyle Allah'ın huzuruna durmuş ama şeytan hemen yetişmiş, yerini almış. Adam daha beş altı

rekât kılmadan, altınların yerini hatırlayıvermiş. Namazı bırakıp, sevine sevine küpü sakladığı yerden çıkarmaya gitmiş. Daha sonra da aynı hocayı bulup, bu işin nasıl bu kadar kolay olduğunu sormuş ve minnettarlığını bildirmiş. O da ona:

“Şeytan ister mi senin beş yüz rekât namaz kılmanı? Onun işi, ne yapıp yapıp, namazı kıldirtmamak... Kul namaz kılarken, Kuran okurken o yanar. Yanmaya başladı ya, sana onların yerini hatırlattı ki devam etmeyesin! Oysa o namazın iki rekâtı bile dünya ve içindekilerin hepsine bedeldir.” demiş.

Ben de ilk iki rekâtı kıldım. Üçüncüde hemen yazacaklarımı hatırlatmaya başladı. Namazı zor bitirdim. İyice uykum geldi. Yazayım da yatayım, bir an önce:

O, yalnız birisi... Varlık dünyasında yok gibi... Bir gezen cenaze, yaşayan bir ölü... Durgun... Bir kuyu suyu gibi derin ve hareketsiz... Öylesine kendi kabında, öylesine uzak ve küskün... Ne gülümsemekte, ne de çatık kaşları. Fakat yüzü sakin mi sakin, hatları rahat, cildi duru, alını geniş, parlak mı parlak... Kaşlarının arasından iri bir damar, beyne doğru uzanmakta... Uzun, kemikli parmaklar... Alnına düşen perçemiyle Yunan heykelleri kadar yakışıklı olduğundan habersiz sanki... Sessiz adımlarla, gizlenir gibi dolaşan, içine kapanık, yanık tenli, ince, uzun, iri siyah gözlü, dalgalı siyah saçlı, silik bir gölge... Ne çevresiyle ilgili, ne de giysileriyle... Yok gibi. Dedim ya, yok gibi. Var olsaydı, fark edilirdi. Doluverirdi çevresi, gülenlerle, şakalaşanlarla.

O, yokluğu yaşamakta, varlık dünyasında. Kıyasıya birbirini kıranların, hırpalayanların, koşmaca kovalamacaya yaşayan insanların arasında acelesiz... Bu hengâmenin içinde, ağır ve kendinden emin, kendi usulünce saklambaç oynamakta.

Alacakaranlık. ‘Çıt’ yok etrafta. Sokaklarda, allı yeşilli insanlar yok, yarı çıplak ve modern. Yollar bomboş. Caddenin ortasına serçeler konup kalkıyor, yalnızca. Küçük, aç ve güçsüz serçeler... Birer kırıntı peşinde, sessiz ve beklentisiz, kanat çırpıyorlar. Mekânda ölüm sessizliği... Çevre de ölü onun gibi. Rüzgâr da, ışık da, yapraklar da ölü, dallarında, hareketsiz... Gölge gibi yürüyor. Ne düşünüyor? Belki hiçbir şey... Zaten o bir hiç. Hiç mi hiç! .. Ne mutlu ona! .. Hiç olabilene! ..

Yürüyor. Acelesiz, yavaş, muntazam ve kendinden emin adımlarla... Arada uzaklara, gökyüzüne bakıyor. Tefekkür eder gibi. O, mutlaka Allah’la. Kulakları duymuyor sanki, gözleri görmüyor. Kendini bilmiyor. Aniden adını soruverseler, kafasını toplayıp hemen söyleyemeyecek, biraz düşünecek, belki. Kalbi nasıl atıyorsa, öyle istemsiz yürüyor. Kolları da öylesine sallanıyor, işte.

Dudakları sırlar gizliyor. Dişleri otuz iki düğüm vurmuş, sırların üstüne. Dili yemin etmiş. Suskun. Gözleriye, her şeyi bildiğini söylüyor. Kaşları şahit.

Gönül kapılarını kapatmış, insanlara. Ümitsiz. Anlatamamış, anlayamamışlar, anlatamıyor. Duvar gibi dinliyorlar. Yankılanıp, kendisine dönüyor, anlattıkları. Taş gibiler, sert mi sert! Kaya gibiler, nüfuz etmek imkânsız... Ne lüzumu var, onlarla konuşmanın? Angarya, lüzumsuz, boşuna!

Kapıdan çıkarken sessizce nefes alıyordu. Sessiz, garip, biraz buruk, yalnızlığı içinde... Bir temmuz sabahıydı. Hava ılıktı. Sokaklar boştu, dünyası boş, gönlü boş... Acaba boş muydu?

Gönül boş olur mu? Platonik de olsa dünyevi bir aşk girip oturmuştur, içine. Aşka dair

duyduğum ilk söz, arka sokağımızdaki Oniki'nin karısı Fikriye'ye aitti:

"Her gönülde bir aslan yatar." demişti.

Kocasına neden 'Oniki' demişler? Antalya'da herkesin bir lakabı vardır. Lakabı olmayan da kasabasının ya da köyünün ismiyle anılır. Adam kahveci. Gece saat on iki oldu mu millete:

"Haydi bakalım, saat on iki... Kapatıyoruz, beyler! " diyerek, sandalyeleri masaların üstüne ters kapatmaya başladığı için.

Neler kalmış aklımda! Ne lüzumsuz laflar, çocukluğumdan... 'Adı çekilmek' değimini de ondan duymuştum. 'Birinin birisiyle ilişkisi olduğunu söylemek, iftira atmak, karalamak, lekelemek, alnına leke sürmek!' demekmiş. Adama bir şey olmazmış. Ona şan şeref olurmuş. O öğünürmüş de kadim dövünürmüş:

"Ah ablacığım! Ah! .." "demişti anneme. "Sorma! Aşağı Köy'lü Hasan Amca'lara sık sık gidiyorum diye adamla adımı çektiler, benim. Ben daha yirmi sekiz yaşındayım. O, babam yaşında... Hiç olur mu? Altmış dört yaşında! Hem, kimsenin gönlü boş değildir. Her gönülde bir aslan yatar. Öyle değil mi? Kalbimi yarsınlar da baksınlar bakalım Hasan Amca mı var? Herkesin bir sevdiği vardır, kavuşamasa da..."

_ "Karasevda..." demişti, annem.

'Karasevda' sözcüğünü de ilk kez annemden duymuştum, çiçek ekerken. Bu lafın üstüne, orada söze girmiştım:

"O çiçek adı değil mi? Ufa tenekesine ektiğin, kara yapraklı, çiçek açmayan..." diye sormuştum.

"O başka. O da karasevda... Sen anlamazsın. Daha altı yaşına yeni girdin. Bebeğinle oyna. İşine bak. Buraya kulak kabartma! "demiş, "Bu kız amma da meraklı! " diye söylenmişti.

Sormadan nasıl öğrenecektim? Gerçi aşk bana lazım değildi ama benim de erkek arkadaşlarım vardı. Acaba onların hangisi gönlüme koyabileceğim aslandı? Aklımda yoğurmaya başladım, ben de: 'Demek ki Fikriye Oniki'yi sevmiyor. Başkasını seviyor ama Hasan'ı değil. Yaşlı olduğu için onu beğenmiyor. Nasıl da derinden bir "Ah! .." çekti! Anneme anlatacak da annem deşelemiyor...'

Fikriye, iri yarı, esmer, düz simsiyah saçlı, hafifçe bıyıkları olan, erkeksi görünüşlü bir kadındı. Kocasını da sinek sıklet... Bir altmış boylarında, incecik, çöpten çelebi, pire gibi biri. Tabi tutmaz kadının gözü o adamı. Üç oğulları bir kızları vardı. Yaşamaksa, bir oda bir mutfaktan ibaret gecekonduda yaşıyorlardı, kendi hallerinde. O günden sonra Oniki'ye acıyarak bakmaya başladım.

Muradiye Camii'nin yakınındayız. Cemaatinin bir kısmı önümüzden geçiyor. 'Bu adamlar namaz kıla kıla akıllarını oynatmışlar herhalde. Her çıkan kendi kendine konuşuyor. Orada tartışıyorlar mı ki hırslarını alamayıp, çıkınca da fısıl fısıl söyleniyorlar? Acayip! Hemen hemen hepsi mırıldanıyor. Gözlerini oynatıyor, sanki kafalarının içinde birisiyle hesaplaşıyorlar.' diye düşünüyordum. Kendi kendine konuşana deli derler. Öyle ya... Dikkatli baktım. Ellerini gizlice yüzlerine sürüyorlar. Demek ki dua ediyorlarmış. Aynı

kişiler camiye gelirken de dalgın dalgın dudaklarını kıpırdatıyorlardı. Bir gün bu insanların dudaklarının neden böyle sürekli kıpırdamakta olduğunu babama sordum:

“Zikrediyorlar. Zikir daima olur. Her yerde... Her zaman... Sadece banyo gibi ibadet edilmemesi gereken yerlerin dışında; yatariken, otururken, yürürken, herhangi bir iş yaparken... Kalpler ancak Zikrullah'la itminana kavuşur. Bu bir ayettir.” dedi.

“İtminan ne demek? ”

“Emin olma, birine inanma, kesin bilme. İman mevzuu hafife alınmaz. Şakaya gelmez. Peygamber Efendimiz düşünceliymiş. Sahabe sebebini sormuş:

“Sizin için endişeleniyorum.”

“Ya Resulullah! Hepimiz mümin olduk, neden üzülüyorsun, bizim için? ”

“Hayır. Siz sadece Müslüman oldunuz. İman o kadar kolay oluşmaz. Zamanla pekişir.” demiş. Bu da ancak zikir ve tefekkürle olur.”

“Bir sözcüğün anlamını sorduğum zaman etraflıca açıklaman sayesinde sevdim, Türkçeyi. Sayende edebiyat alanında iyi yetiştim. Kelime haznemi sana borçluyum. Senin kazancınla beslendim, öğrenim gördüm, halen de öyle... Gölgede büyüdüm. Etim kemiğim, iliğim, bedenim, bilgim, inancım, imanım, her şeyim senden... Bir kuru teşekkür çok az ama teşekkür ederim.” diye ona sarıldım ve yanaklarından doyuncaya kadar öptüm.

Sadece benim gözlerim yaşardı sandım. Yüzüne baktım. O da ağlıyordu.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0077

Onur Bilge

0078 - ÇEVRE

Onur BİLGE

Öğleye doğru uyandığım da, annem kıymalı yemek içi hazırlamış, tam patatesleri içine atacaktı ki o içten ekmeğin arasını yapmasını istedim. O zaman da yemeğe koymak için bir şey kalmayacaktı. Okuldan aç geldiğimde falan o kokuyu duydum mu yemek pişinceye kadar bekleyemeyeceğimi söyler, içini boşalttığım yarım ekmeğin arasına doldurmasını isterdim. O da bazen kabul eder bazen etmezdi. Bu defa da iyi tarafına rastlamışım, dediğimi yaptı. Tenceredekileri ekmeğimin arasına boşalttı, yeniden iç hazırlamak için soğan doğramaya, domates soymaya başladı. Yemeklere kavrulmuş kıyma koydurturdu babam. Etten bulaşabilecek hastalıklardan sakınırdı. Sütü de neredeyse tüm vitamin değerleri yok oluncaya kadar kaynattırırdı. Bize bir şey olacak diye akli çıkardı.

Bu ekmeğin arasını alışkanlığım, kendi evimize taşındığımızda, yavaş yavaş sokağa çıkmaya başladığımda, acıkan fakir Giritli çocuklarının ellerinde ekmeğin oynamaya gelmesini seyrede seyrede oluştu. Yoksulluk... Oyunda acıkınca eve koşarlar, evlerinin önündeki betona ya da kapılarının eşğine oturup, dizlerine kadar tozlu çamurlu bacaklarını dışarıya uzatıp, o şekilde içeriye kabul edilmeyeceklerini bildikleri için annelerine yalvarmaya başlardı:

"Anne, peynir ekmeğin..."

"Peynir yok! "

"Zeytin koy! "

"Yok! "

"Yağ sür. Üstüne şeker ek! "

"Zeytinyağından başka bir şey yok! "

Koparılmış birazcık ekmeğe yağ gezdirilmiş, varsa üzerine tozşeker ekilmiş ekmeğin tozlu çamurlu elleriyle kapan çocuklar sevine sevine ağızlarına sokar, boğulurcasına iştahla yerlerdi. Acıkınca eve gidip gelen çocukların ellerinde genellikle bu ekmeğlerden olurdu. Zeytin peynir bulabilen bayram ederdi.

Bizde, çok sevdiğim beyaz peynir tenekeyleydi ama ben yine bir korkumu öğrenmeye çevirdiğim için yiyemez olmuşum. Çocuk ruhu değişik, karmaşık, anlaşılır gibi değil. Bir gün babam, gazetede bir sandık cinayetini dışardan okuduğunda, Betül isimli bir kızın öldürüldüğünü, cesedinin parçalanarak tahta bir sandığa konduğunu, kokması üzerine bulunarak, failinin aranmaya başlandığını, o kadar üzülmeye ve hayretler içinde okudu ki sanki cinayet yanımda işlenmiş ve kolları bacakları kesilerek sandığa konan kızın cesedinin kafası da bizim tenekenin içine konmuş gibi geldi bana. Peynirlerin yüze çıkmaması için ters olarak konan çinko taşı o kızın kafasına benzetmiş, tenekenin yanından geçerken ürküntü duymaya başlamışım.

Evde sandık olsaydı, hayal gücümü mutlaka sandıkla ilgili olarak çalıştıracak, onu korkunç hale getirecektim. Peki, peynir tenekesi ile işlenen cinayetin ne ilgisi vardı? Vardı tabii... Durduk yerden özdeşleşmemişti olay onunla. O haberi babam, okuldan geldiği bir öğle zamanı mutfaktaki yemek masasında yemeğinin konmasını beklerken okumuştum. Ben de orada, o tenekenin tam karşısındaydım. O sırada annem peynir çıkarmak için tenekenin üç tarafı açık, bir tarafı kıvrılabilir durumdaki kapağını

kaldırarak açmış, içindeki beyaz taşı çıkarmıştı. O sırada suya batık haldeki çinko tasın siyah dışı yüzeye çıkmış ve bana, ıslak saçları kafasına yapışık bir kesik baş gibi görünmüştü. Biliyorum ki orada kesik kafanın işi yoktu ve evimizde korku romanlarına girmeye değer cinayetler işlenmiyordu ama gel de anlat! Hayretler içinde, dramatize edilerek okunan bu haberle peynir çıkarma işlemi ve o anda mutfağa yayılan taze peynir kokusu, bir çocuğun muhayyilesinde birleşince, korku tiksine dönmekte ve onda, çok sevdiği beyaz peyniri aylarca ağzına koyamayacak kadar bir ruhsal rahatsızlık peyda edebilmekteydi.

O tenekedekini ağzıma koyamadığım için dışarıdan diğer peynir çeşitlerinden getirildi. Tulum peyniri, kaşar... Annem, yavaş yavaş, alıştırma alıştırma tekrar yedirinceye kadar akla kararı seçti! Önce tere yağda kızartıp, hüviyetini değiştirerek ve:

"Bir kere deneyelim. Haydi bir kere deneyelim!" diyerek azar azar yedirerek, sabırla uğraştı ve sonunda, beni canım peynirime tekrar kavuşturdu.

Beş yaşındaydım. Yeni yeni sokağa çıkıyorum. Bir çıktım, dayak yedim, ağlayarak eve geldim. Beşinci sınıfa giden kocaman kızın birine dantel mürekkep hokkası kılıfı örmeyi öğretiyorum. Ben daha okula gitmiyordum. O, onun iş bilgisi ve ev idaresi ders ödeviydi. Evimizin yirmi otuz metre güneyinde, boş arsaların birinde, dibi bodur çalılarla kaplı büyücek bir kayanın üstünde oturuyorduk. Ona:

"Üç zincir çek, dola, bat! Öyle değil, böyle! Oraya değil bak bu deliğe batır!" derken, tığını düşürdü. Aradı, çalıkların arasında bulamadı. Bana:

"Tığımı bul! Çabuk! Yoksa ödettiririm." dedi. Ben de:

"Sen düşürdün. Düşürmeseydin. Ara, bul!" dedim. Aramadım. Saçımı çekti, başıma vurdu. Eve geldim ağlayarak.

"Anne! Tombulaçi bana vurdu. Saçımı çekti." dedim.

Çok acımamıştı. Babam onun okuduğu okulda öğretmendi. Sonra beşinci sınıf bitirme imtihanında ne yapardı ona! Korkuyordu. O nedenle saçımı çok çekmemiş, başıma da çok hızlı vurmamıştı. Fakat bu benim ilk örselenmemdi. Dayanamadım. Kabullenemedim! Gururuma dokundu ve iyilik yaparken, teşekkür yerine böyle bir muameleyi hak etmemiştim.

Asıl adı Halime'ydi ama iri yarı, kocaman göğüslü ve göbekli tombul bir kız olduğu için ona öyle deniyordu. Sarı düz saçlı, çilli bir Giritli kızıydı.

Sesimi duymuş olacak ki annem, havuzun yanına kadar çıktı. Baktı ki iki gözüm iki çeşme! Olayı sordu. İç çeke çeke anlattım:

"Hem o kazık kadar kıza tığ tutmayı öğreteceğim, hem de bir de dayak mı yiyeceğim?" dedim.

Tombulaçi'yi anneme annesi göndermişti, dantel öğretmesi için. Annem de o işi bana havale etmişti. Çalıkların arasında hâlâ tığını arayan Halime'ye:

"Semiray mı kaybetti senin tığını? Ne istedin de vurdun ona? Bir daha vur, bak ben seni ne yapıyorum!" diye göründü. "Hem kel hem fodul... Şuna bak!" diye söylenerek geri

geldi.

Bahçeye açılan kapımızın önünde yirmi metrekare kadar beton, ortasında da bir buçuk metre çapında bir havuzumuz vardı. İçi mavi, dışı beyaz yağlıboya ile boyalı... Mermere benzemesi için de beyaz yağlıboya ile boyandıktan sonra ara ara siyah boyalı fırça darbeleriyle mermer damarları havası verilmiş, ortasında fiskiyesi, dibinde yosunları, içinde sarı kırmızı yirmi yirmi beş santimlik salınan, kıvrılan, raks eden üç süs balığı ile güneşin altında pırıl pırıl parlayan, süslü, harika görünümlü bir şeydi. Oraya, havuzun kenarına, yanıma geldi ve bana doğru hissimle dönüp, gözlerini yuvalarından çıkacakmışcasına açarak:

"Bir daha dayak yiyerek, ağlayarak gel, bir dayak da benden yersin, seni öldürürüm!" dedi.

Ne yapacaktım ya? Sofulardaki evde hep yola bakan pencere içinden sokağı seyretmiştim. Şermin manda olurdu, ben kedi... Sırtına binerdim, dört dönerdi, lacivert Isparta halısının üstünde. Roman asıllıydı. Parmaklarının ucunda dans ederdi. Harika oryantal danslar bilirdi. Avare sinemalarda vardı. Bana Mevlana ve Avare dans dersleri verirdi. Düğünlerde o oynarken herkes yerine oturur, put kesilir, onu seyrederdi. Arada sırada, hava müsaitse, elimden tutar, biraz dolaştırır, bazen de parka götürür, salıncakta sallar, kızaktan kaydırırdı. Ben hiç yalnız başıma sokağa çıkmamıştım. O kadar büyümemiştim daha. Bu ortama ayak uydurmaya hazır değildim.

Sofulardayken, ablam ne yaparsa ben de ondan yapmak isterdim. Tiğ işi, şiş işi... Bana öğretmesi için tuttururdum. Beş yaşındaydım. Öğretmesi için yanına sokulup, yapamadığımda; tiği, şişi ellerimin üstüne batırırdı, hırsından:

"Hem öğrenmek istiyorsun, hem de yapamıyorsun! İyice baksana! İşte böyle böyle yapacaksın!" diye bas bas bağırdı. Ben Tombulaçi'ye öyle yapmıyordum. Sabırla, tatlı dille öğretiyordum.

O kadar meraklıydım ki el işlerine! Ne yaparsa yapsın, yine başına ekşirdim. Öğreninceye kadar sorardım, şişlenme, tiğlenme pahasına. Babam, evdeki bütün batıcı ve delici aletleri yasakladı. Elimde tiğ ya da şiş, ablamın peşinde gezerken düşerim de gözümüne falan batar diye ne kadar sivri uçlu alet varsa, ortadan kaldırttı. Elim kolum boşaldı. Canım sıkıldı. Ben de can sıkıntısından, makaraya çakılan çivilerle oluşturulan alette, yuvarlak kordonlar örmeye başladım. Onda sivri uçlu nesneye gerek yoktu. Saç tokasıyla da oluyordu. Daha sonra saç tokasıyla zincir çekmeye başladım ve yine bir öğle arasında eve geldiğinde babama:

"Bak! Saç tokasıyla da örüyorum. Bana eziyet etme! Bari tahta saplı tiği versinler! Bunun ucu yok. Onunla rüzgâr gibi gidiyorum." diye kendime acındırdım. Razi oldu da verdiler. Kavuşmamız seyre değerdi. Oyuncağımdı.

Oyuncaklarım, renkli yünler, iğneler iplikler, boyalar, resim defterleri, boş yerlerini karalayarak, boşlukları boyayarak, resimlerinin üzerinden giderek annemin tabiriyle hakkindan geldiğim bir sandık dolusu mecmuaydı. O, tombala kâğıdının arkasına suluboya ile yaptığım, kucağında çocuğu olan mantolu kadın resmini sandığın dibinde yıllarca sakladı.

İçeri çocuğuydum ben. Sokak çocuğu değildim, bu eve gelinceye kadar. Babam, güneş görmediğim için eselemediğimi düşündüğünden, anneme:

"Sal sokağa! Çingene çocukları ne kadar sağlıklı! Tabiatın kucağında büyüsün! Hem iştahı açılır." dediği için, yavaş yavaş dışarıya çıkarmaya başladılar. Önceleri ablama veya Şermin'le...

Bu, ilk yalnız çıkışımdı. Orman kanunu o gün öğrendim. Annem o kadar kızmış ki Tombulaçi'ye, onun duyacağı şekilde bağıyor; bana, aslında ona ateş püskürüyordu! Bir anne, her ne kadar melek gibi sakin olursa olsun, yavrusu söz konusu olunca çığına dönüyordu! ..

"Kim olursa olsun, dövceksin! Dövülmeyeceksin! Asla! .."

"Nasıl dövceğim? Dev gibi... Şişko! .."

Sol kolumu tuttu, kıvırdı, kıvırdı, o kadar ki, kafam yere degecekti:

"İşte böyle tutacaksın kolunu, bükebildiğin kadar bükeceksin! Kafası yere değsin. Öteki elinle ya da ayağınla da vur, kafasına gözüne! Acımak yok! 'Allah yarattı' demeyeceksin! "

"Ama onun kolları kocaman. Bak benim kollarıma! "

Bu defa kolumu bıraktı, doğruldum. Sağımı yakaladı, indirdi yere kafamı:

"O zaman, yakalayacaksın saçından başından, indireceksin yere! Göz açtırmayacaksın! Daha onun sana vurmaya niyetlendiğini anlar anlamaz, sen atlayacaksın üstüne! Burada orman kanunu hüküm sürer. Ya da evin içinde oturacaksın. Sokak mokak yok! Ben her gün bu tantanayı çekemem! "

"Annesine söylerse? "

"Annesi bana gelsin! Koskoca kız! On bir yaşında, belki de on iki! Izbandut gibi! Bir kere döv, bak sana bir daha vurabiliyor mu? O dayağı yedi mi diğerlerine de ders olur, bir daha da dayak yemezsin kimseden! "

Annemden cesareti aldım ya... Dayak yer miyim bir daha? Müeyyidesi de yok. Bücürüm ama arkam kuvvetli! Ablam var, Şermin var. Annem "Dövülme, döv! " dedi.

Bir daha çıktım. Bu defa da benden bir yaş küçük ama çok uzun boylu bir köylü çocuğu taş attı, arkadan. Her cumartesi saat on yedide, Ankara Radyosu'nda çocuk saati başlıyordu. Çocuklarla hep beraber oynarken, o akşamüstü, onu dinlemem için Şermin beni eve çağırdı. Topumu aldım, gideceğim; oyun bozuldu tabi, Fahrettin topumu bırakmamı istedi. Vermediğim için yirmi adım kadar atmıştım ki kafamın arkasına bir taş geldi, sarsıntısından yere kapaklandım. Kafam yarıldı, dizlerim, dirseklerim parçalandı. Her tarafım kan ve toz içinde eve geldim. Değil bağırmak, korkumdan ağlayamadım bile. Bir de annem dövcekti. Yemin etmişti. Yine örselenip gelmişim ama benim ne suçum vardı? Ağlayarak şikâyet de etmemiştim. Açık mavi elbisemin her yerine kan sıçramış, üstüm başım lekeler içinde... Annem hemen soydu, banyoya aldı, yıkadı. Yarayı tentürdiyotla temizledi. Bir taraftan da söylendi durdu.

Kafamı yaran oğlan, mahallenin en uzun adamının oğluydu. Babasına. 'Bire Uzun, İkiye Kısa' diyorlardı. Anası da fattan bir köy kadınıydı. Babası babamın okulunda hademelik

yapmıştı. Aileme saygılıydılar. Ben de bir söz öğrenmişim:

"Seni gidi beni bilmez seni! " Onu görünce taşı aldığım gibi arkasından bunu söyleyerek koşuyordum, kaçacak delik arıyordu! Annem anasına babasına demiş:

"Semiray kafasını kıracak; yakalarsa, hıncını alacak; uzak dursun ondan! " diye.

Öyle bir niyetim yoktu ama ablam demişti bana:

"Al taşı, patlat kafasına! " diye.

O zamandan beri ona dış biliyordum. Çocuk, boş sayfa, ne yazarsan onu okursun. Haklılardı belki. Buraların kanunu buydu. Ezilmeyi kabul edersen, ezilmeye mahkûmdun ki sonuna kadar! Doğanın kanunuydu, güçlünün güçsüzü yemesi...

Başımı yaran, bir daha sokağa çıkamadı. Çıktıysa da benim yakınlarıma sokulamadı. Antalya'nın cayır cayır yandığı öğle saatlerinde kapının önünden zorla içeri aldığı oğlunu bir türlü uyutamayan anası:

"Semiray geliyo, Faretin! " dedi mi, korkusundan koşar gelir, anasının eteğinin altına girer, sızar kalırmış.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0078

Onur Bilge

0079 - HIRSIZLIK

Onur BİLGE

Giritli Mahallesi, kozmopolit bir mahalleydi, şehrin ortasında. Köylüsü, Giritlisi, Yürüğü, Romanı, hikâyesiyle... Ben, babamın Nifirge'si, "Çöreotu" dediği, "Höşmerim'im! Çifte kavrulmuş fıstık kızım benim! " diye sevdiği, sol dizine oturarak yemek yedirdiği Semiray, Ayşecik'in filmindeki gibi 'Sokak Çocuğu' olacak, mahalle çocuklarının arasında yerimi alacaktım. Kendimi ezdirmeden, çizdirmeden... Bir de onlardan etkilenmeyecektim. Nasıl olacaktı bu? Mümkün müydü? Olmalıydı bir şekilde. Evdekiler dengeleyeceklerdi.

Erkeklerin hepsi her kızdıklarında küfrediyorlardı. Erkek kız, istisnasız hepsi ağza alınmayacak kötü sözler söylüyorlardı. Hırsızlık yapıyorlar, ağaçlardan meyve çalıyorlar, sapanlarla kuş vuruyorlar, cam kırıyorlardı. Faytonların arkasına asılıyorlar, kamçı yiyorlar, cam, çivi, metal parçaları topluyorlar, hurdacılara satıp, aldıkları parayı genelerine sürerek:

"Allah bereket versin! " diyorlardı.

Kazandıkları parayla, canlarının isteyip de alamadıkları bir şeylerden azıcık da olsa alıp, nefislerini körlüyorlardı. Evlerinden para çalan, onunla Tommiks Teksas alan ve bu yüzden annelerinden babalarından dayak yiyenler de vardı.

Ben de hırsızlık yapmıştım bir keresinde. Annem eski sokağımızdaki İsmet Hanım'a Şermin'i bir şey söylemesi için göndermişti. Ben de onunla gitmiştim, hava almak için. Eve vardığımızda, Şermin dıştaki mavi kapıdaki kapı tokmağını çaldı, birkaç kere. Cevap alamayınca:

"İsmet Hanım Teyze! " diye iki defa seslendi. İçerden cevap gelmeyince:

"Bahçededir. Duymadı." dedi.

Yan tarafa dolandık. Eski ahşap kocaman kanatlı sokak kapısını, dışındaki ipini çekerek açtı ve sık ağaçlarla gölgeli geniş bir bahçeye girdik. Burada her çeşit meyve ağacı, en çok limon ve portakal vardı. Mavi boyalı iç kapıyı da yumrukladı. Yine aynı şekilde seslendi. Cevap yok. Evde kimse yoktu. Sadece, Sofular'dan önce, bu sokakta otururken gördüğüm, hatırımda kalan anılarımın ilklerinden olan, sokağa çıktıklarında, Enver'in yem verdiği, ablamın kucağında seyrettiğim tavuklar geziniyordu ortalıkta ve yerde tanelenmiş sarı, beyaz, kırmızı darı taneleri vardı.

Sağ taraftaki alçak pencerenin denizliğinde de bir büyük, bir küçük, küçüğünün yarısı koparılmış iki darı koçanı vardı. İkinci güneşi, ala gölge bahçede, tam onların üstüne vurmıştu. Mücevher gibi parlıyorlardı. Boncuklar gibi... Harika renkleri vardı. Aynı koçanda beyazdan sarıya, sarıdan portakal rengine, koyu kırmızıya kadar... Can alıcı renkler baştan çıkarıcıydı. Gözlerimi onlardan alamadım ama elimi de süremedim. Başkalarına ait şeylere dokunulmazdı. Haramdı. Aklım onlardaydı ama vazgeçilecek gibi değillerdi. Şermin'in gözlerine yalvarırcasına bakarak:

"Şermin! Alayım mı bunları? Ne kadar güzel! " diye sordum. O, dalgın gözlerle onlara baktı ve bir süre düşündükten sonra:

"Al ama ablam kızarsa? " dedi.

"Kızgın! " dedim, cadı cadı ve elimi uzattım harama.

Avuçlarımın içindeydiler. Onlara dokunabiliyordum. Nasıl parçalamışlardı daha önce bunları? Hah, böyle... Ne kadar kolay taneleniyorlardı. Birazını ben de yerlere serptim. Sonra kıyamadım, vazgeçtim. Beraber eve dönerken, gözlerimi renklerinde alamıyor, ellerimin içinde evirip çevirerek seyrediyor, parmak uçlarımla cilalı, parlak yüzlerini okşuyordum. Bu arada bir avucumda yine tanelenmişler vardı. Yol boyu can sıkısından koparmıştım. Eve gelinceye kadar bir avuç olmuşlardı.

Eve bir şey getireceğim de annem görmeyecek? Mümkün müydü? Hemen gözüne ilişti elimdekiler:

"Nerden buldun onları? " diye sordu.

"İsmet Hanım verdi. Ben istedim de..." desem, Şermin: "İsmet Hanım Teyze evde yoktu, söyleyemedim dediğini, abla." diyecekti. Beni kurtarmak için Şermin yalan söylese, annem İsmet Hanım'la görüştüğünde yalanı meydana çıkacaktı. Şermin, son derece iyi yetişmiş, temiz bir kızdı. Daha yalana niyetlenmeden, gözleri masumca yatar, adeta dili tutulur, diyemezdi. Ben de diyemedim:

"Tavuklara atacakmış. Yazık değil mi bunlara? Pencerenin kenarındaydı. Ben aldım. Sen ona söylersin, sonra. Olmaz mı? " dedim.

"Olmaz öyle şey. Sen hırsızlık yaptın! Bunları, ondan habersiz aldın! Çabuk onları aldığın yere koy, gel! Şermin! Götür bunu! Kendi eliyle koyacak. Yakalanırsa, kadın dövsün, ne yaparsa yapsın! Bana hırsız evlat lazım değil! Ölürse yer beğensin, kalırsa el beğensin! " diye gürlledi.

"Şermin götürsün! " dedim.

"Neden? O mu aldı? Onu mu dövsün? Ona mı kızsın, bağırırsın? "

"Ama ben bunları didikledim."

"Olsun. Sana neden böyle yaptığını sorarsa, oynadığını söylersin. 'Bir tane aldım, bin tane getirdim.' dersin. Tek tanesi elinde kalmayacak! Öldürürüm, görürsem! "

Neden almama müsaade ettiği için Şermin'e de kızdı. Şermin ağlamaklı oldu. Çaresiz, geldiğimiz yere döndük. Elimde koçanlar ve darı taneleri... Yol boyu Şermin'e:

"Ya kadın geldiyse? " dedim durdum. "Ya kızarsa? Çaldığımı anlayacak. İnşallah gelmemiştir, Allah'ım, İnşallah! " diye dualar ettim.

İyi ki daha gelmemişti. Biz hemen döndüğümüz için yakalanmadık. Aldığım yere hepsini bıraktım ama hangisine yanayım? Oynayacaklarımı kaybettiğime mi? Annemin gözünde, Şermin'in önünde hırsızlık damgası yediğime mi? Kadın geldiğinde, bizim gelip gittiğimizi, elimde koçanları götürüp getirdiğimi gören birisi söylerse, darılar tanelendiği için, bizim geldiğimizi duyar ve kimin yaptığını tahmin ederse ne yapacaktım? Zaten, herkesten önce annem söylerdi ona:

"Semiray, senin darı koçanlarını almış gelmiş, geri gönderdim." diye.

O günkü çektiğim sıkıntıyı anlatamam! Bir onunla kalsa ne var? Eve dönünce de bir sürü nasihat, kssa dinledik, Şermin'le. Üstelik bir o kadar da azar işittik. Acaba bir daha harama elimi sürer miyim?

Mahallenin bütün çocukları, kızlı erkekli, cam toplamaya gidiyorlardı. Elllerinde Vita, Ufa tenekeleri... İki yanları çiviyle delinmiş, aralarına telle sap yapılmış... Hem dolaşıyor, hem de yerlerdeki cam kırıklarını birisine, çivileri diğerine koyuyorlardı. Ben de takıldım peşlerine. Güçlü kuvvetli oğlanlar taşıyor, biz de yerde bulduklarımızı onlara atıyorduk. Yeni yerleşim bölgesiydi. Her geçen gün yeni gecekondular eklenmekteydi, öncekilere. Bir iki gecede konuverirken eğrilen çivileri fırlatıyorlar, lastikle taş atan çocukların, içip içip camı çerçeveyi yere indiren adamların kırdığı camlar, duvar diplerinde, bahçe köşelerinde kolayca bulunuyordu. Kısa sürede tenekeler doldu, hep beraber hurdacılara gittik. Kahvelerin arkasında, ikisi yan yanaydı. İkisine de sordu en büyük iki oğlan. Daha çok para verene sattı ve paraları aldı. Herkese eşit blŐtrd.

Hayatımda ilk defa para kazanmış oldum. Avucumda otuz kuruşum vardı. Kendi kazancımdı. Abi yle demişti. İstediğimi alacaktım. Evde her Şey vardı. Oralarda alacağım bir Şey yoktu. Hemen harcamalıyđım. Annem haber alırsa, bunun da hesabını sorardı. Sıkı sıkı tembihlemiŐ:

"Onlar cam toplarken, çivi toplarken, inŐaatlardan demir de çalıyorlar. Sen saklın onlarla gitmeyesin! Sakın ha! .." demişti.

Hurdacının hemen bitişiğindeki manava baktım. Orada çok güzel renkli havuçlar gözüme ilişti. Yiyeceğimden değil, renklerine vuruldum. Adam su kaybetmesinler diye yıkamış onları. Mor havuçlar... Beyazdan eflatuna, eflatundan mora her renk var üstlerinde. Hayran hayran baktım bir süre. Sonra da elimdeki paradan hemen kurtulmak için girdiğim bu ilk dükkânın sahibine yirmi beş kuruŐla beş kuruşu verdim ve:

"Havuç ver bana." dedim.

"İki tane eder. Sen seç, al! " dedi.

O gözüme takılanları aldım. Fakat ne yapacağımı bilmiyordum. Bunlar yıkanmadan soyulmadan yenmezdi. Hem ben havuç sevmezdim. Yemek için de almamıştım. Renklerine aşık olmuştum.

"En iyisi eve götüreyim. almadım ya kızmaz." diye mırıldandım. "Hem ona para kazanmayı öğrendiğimi söylerim. Başımı okşar, Ayşecik'in hasta yatağındaki annesi gibi ve beni alnımdan öper."

Adımlarımı hızlandırdım. Bahçeye gelince de koşarak içeri girdim ve anneme elimdeki havuçları uzatarak:

"Para kazandım. Bunları aldım. Al. Ne yaparsan yap! " dedim.

"Nasıl para kazandın? " diye sordu, son derece endişeli ve merakla.

Anlattım, neler yaptiğimizi. O kadar kızdı ki anlatamam! .. Havuçların ne olduğunu da bilmiyorum. Onları, kaç kere yere eğilerek almıştım, oysa. Atmasaydı bari. Yetmedi, bir de akşam babam gelince ona da anlattı:

"Kızın sokak çocuklarıyla cam toplamış," diye başlayarak olanı biteni anlattı. Bir de ondan nasihat dinledim. O, onun kadar tepki vermedi. Sakin sakin anlattı. Ne de olsa çocuk psikolojisinden anlıyordu. Annemin en korktuğu şey, hırsızlıktı. Bana mutlaka bir ders verilmesi gerektiğini kafasına yazmıştı ve tekrarlayıp duruyordu. Babama da:

"Bunu hapishaneye görür. Mahkûmları göster. Hırsızları nereye koyduklarını gözleriyle görsün. Onların ne yiyip içip, nerelerde yattıklarını duysun, ıslatılıp ıslatılıp nasıl dövdüklerini öğrensin, akli başına gelsin de o hırsız çocukların peşine takılmasın, bir daha! " diyordu.

İçine dert olmuştu. Sanki hırsızlık yapmışım. Sanki Ayşecik gibi def önünde oryantal oynayıp, göbek atarak kazanmışım. Bu kadar kızacağına bilsem, koşa koşa gelir müjdelere miydim? Elimle ayağımla başıma iş açtım. Aklına koymuş bir kere. Diyor, diyor:

"İşte bu mahalleye geldik. O çocuklara benzeyecek. Bu mahallede çocuk mu yetişir? Hırsız olur, uğursuz olur. Bunun gözünü korkutmak lazım." diyor.

Evde o kadar hapishane lafı dinlediğim yetmiyormuş gibi bir gün de Güllük'ten geçerken, Hapishaneüstü denilen yerdeki hapishaneye yaklaştı. Burası; tek katlı, küçücük pencereleri siyah, yıpranmış paslı demirlerle korumalı, beyaz badanalı, eski ve uzun bir binaydı. Babam da vardı yanımda:

"Şunu bir içeriye sokalım, o adamları gösterelim! " dedi.

Yeteri kadar gözümde canlandırmışım zaten onları ve filmlerde görmüştüm. Ne gereği vardı? İlle de ille tutturmuştu, işte. Kadın akli! Babam pek razı değildi ama onun hassasiyetini anlıyor, benim nasıl etkileneceğime önem vermiyordu. Gönlü olsun diye beni oraya, o kalabalığın içine soktular. Babamın tanımadığı yoktu. Gardiyanla selamlaştı. Hal hatır sordular. Ayaküstü konuşurlarken; annem, orada görüşe çıkan, demir parmaklıklar arkasındaki bir mahkûma yaklaşıp, muhtemelen göz kırparak:

"Sen cam topladın, çivi çaldın, değil mi? Onun için koydular seni buraya." dedi. Adamcağız da ne yapsın? Onaylamak zorunda kaldı. Bana bakarak:

"He ya amcam! Hırsızlık uğursuzluk ettim de ondan." dedi.

"Siz orada ıslak betonun üstünde yatıyorsunuz, değil mi? " dedi annem, bana duyurmak için:

"Ah! Burada neler çektiğimi sorma gari! " dedi adam.

Bir taraftan da gelen ziyaretçisiyle konuşuyordu. Hepsi çil bezden yakasız gömlekler ve pijama gibi pantolonlar giymişlerdi. Annemin beni oraya ne maksatla götürdüğünü bildiğim için konuşulanların gerçekliğine inanmadım. O sahne, o konuşmalar, oynanan parodi, aklımdan silinmeyen canlı bir ibret tablosu olarak belleğimde yerini aldı. Hiç de etkilenmedim. Çünkü ben zaten hırsız değildim. Asla olmayacaktım. O, benim için sadece ziyaret hükmündeydi.

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0079

Onur Bilge

0080 - NİFİRGE

Onur BİLGE

Kızlar tarafından hep kiskanıldım. Sokaklarda kolay yanan cildimle simsiyah saçlı, kara gözlü, kara kuru bir kızdım ama çok şık ve temiz giydirdiyordu annem beni. Kenarları dantelli jüponlarım vardı ve bembeyazdı hep. İç çamaşırlarıma kadar dantelliydi. Kar gibi yıkanır, kaynatılır, ütülenirdi. Tafta, ipek, keten, kadife elbiseler... Annem terziydi. Renk renk, model model dikiyordu. Bazen de ablamın küçülen veya kendisinin daralan elbiselerini bozup, bana uyduruyordu.

Kırmızı topraktı oralar. Taşlara oturuveriyordum, yorulunca. Annem ya da Şermin, hemen değiştiriyordu, üstümü. Beyazlar, bahçede yakılan ocağın üzerine konan kazanlarda, öküz resimli ambalajlardan çıkan kesme şeker şeklinde, ondan biraz büyük, koyu mavi çivitlerle, küllü sularla, çamaşır sodalarıyla kaynatılıyor, sakız gibi ağartılıyor, bahçedeki ağaçlardan ağaçlara gerilen çamaşır iplerine serilerek, rüzgârda ve güneşte kurutulup, nemliyken toplanıyor, hepsi ütüden geçiyordu. Çünkü ya keten, ya yünlüydüler. Naylon daha sonraları çıkmıştı.

Kıskançlığı da öğrenmiştim, kiskanıla kiskanıla. Benim de onları kiskandığım oluyordu. Kötü örnek tez tutuluyor, kolayca yayılıyordu. Bir gün Suzan, kıskançlık damarımın kurbanı oldu. Yazlık sinemada ailecek seyrettiğimiz, çocuk filmi diye beni özellikle götürüp seyrettirdikleri, Lale Oraloğlu ve Alev Oraloğlu'un başrollerini paylaştıkları 'Kötü Tohum' isimli, unutulmaz filmde, benim yaşlarımdaki küçük bir kızın ne gibi kötülükler yapabildiğini görmüştüm.

Kötü ruhlu bir kızdı, ablam gibi... Herkesi birbirine katan, zarar üstüne zarara sebep olan, hatta babaannesinin merdivenden yuvarlanarak ölmesi için acımasızca tuzak kuracak kadar sadist bir kız canlandırılmıştı. O filmin kötü yöndeki etkisi ve özellikle, sürekli şeytan pabucu diken, muzip, mukallit, egoist, son derece kendini beğenmiş, deve gibi kin güden, intikam almazsa rahat edemeyen, eğlenmek uğruna herkesle alay eden, başkalarına acımadan zarar veren, bir eşine daha rastlanamayacak bir genç kız olan ablamın tesiri altındaydım. Kötü yönde telkinleri, yönlendirmeleri ve özellikle intikam konusunda verdiği cesaretle, onun maşası haline gelmiş, kötü ruhlu olmaya başlamış, sadistçe hareket eder olmuştum.

İyi ki, arada Ayşecik filmlerine gidiyorduk ve onunla Kötü Tohum'u mukayese ediyor, daha çok onu örnek alıyordum. Zeynep Değirmencioğlu'nun filmlerinin isimleri de bana takılan adların arasına eklenmişti. Evde, bana ablam 'Çıtı Pıtı Kız', annem 'Cimcime Hanım', babam 'Fırtına' ve 'Ateş Parçası' diyordu. Ayşeciğin muzipliklerine, yaramazlıklarına benzer şeyler de yaptığım için 'Şeytan Çekici' olduğum konusunda hemfikirdiler. Bence ablam Kötü Tohum'du. Annem bana kızınca:

"Şeytanın arka bacağı! " diyordu.

Şeytan da bazı hayvanlar gibi dört ayak üstünde mi yürüyordu? Emekliyor, apalıyor muydu? Neden 'arka bacakları' demiyordu da 'arka bacağı' diyordu? Ona şeytanın nasıl olduğunu sordum:

"Keçi gibi kısacık kıllı bacaklı, ayakları dışa dönük, yanpirlek, boynuzlu kulaklı, suratı çok çirkin bir adama benzeyen, ucube bir yaratık olarak tarif ediliyor." dedi.

"Gören var mı? Nereden biliyorlar, öyle olduğunu? "

"Göreni çarpıyormuş. 'Şeytan çarptı' diyorlar ya, ağzı bir yana, burnu bir yana gidiyormuş! Neden sorup duruyorsun? Beni de konuşturuyorsun o mel'un hakkında. Ne kadar seviniyordur."

"Onun evi nerde? "

"Pis olan her yerde... Banyo, tuvalet, küllük, pencere altları, kapı eşikleri..."

"Ne yer, ne içer? "

"Besmelesiz yenen her şeyi..."

"Cin gibi mi? "

"Öf, ne bileyim ben? Amma da sordun ha! "

"Bir soru daha soracağım, tamam... Sen hiç şeytan gördün mü? "

"Hem de doğurdum. Sen varsın ya! Başkasına ne hacet? "

"Bence olsa olsa ablam şeytan olabilir. Bildiğim bütün şeytanlıkları ondan öğrendim."

"Sus! Ayıp! Hiç insan ablası için öyle der mi? "

Bir bayram günüydü. Yağmur yeni dinmiş. Yerler kırmızı çamur! Bahçemiz krizma yapılmış ve üzerine yeni toprak dökülmüş. Yere basınca, ayakkabılar iki üç santim gömülüyor, kırmızı çamura. Bir ilkbahar sabahı... Suzan bayramlık çiçekli beyaz basma elbisesini giymiş, omzunda hasır çantası, bir de hasır şapka, başında... Bembeyaz çoraplar, kırmızı rügan ayakkabılarla el öpmeye ya da benimle oynamaya geliyor. Tam bahçeye girdi, karşıladım. Uzaktan görmüştüm evlerinden çıktığını, bize doğru geldiğini. Yanına yaklaşınca bir görüverdim şıklığını, nasıl kışkırdım! Üstüne yürüdüm! Suçu, daha önce bana: "Gözünün üstünde kaşın var." demesi... Hafif bir şaplak atması, falan... Bir suçu olması da gerekmiyor, üstelik.

O, giyinmiş kuşanmış, sevinçle evden çıkmış, bayram sabahı mutluluğuyla gülümsüyordu. Ben yeni banyodan çıkmışım, saçlarım kurumamış, daha bayramlığımı giymemiştim. Nasıl benden cici olabilirdi? Hem o bana bir keresinde vurmuştu da hincımı alamamıştım. Hırsım, kurşağımda kalmıştı. Çünkü boyu benim kadar olmasına rağmen benden üç yaş büyüktü. İkinci sınıfa gidecekti. Olayı ablam biliyordu. Günlük rapor alırdı sokakta olanlar hakkında benden ve yol gösterirdi, akli sıra:

"Kart Küçük! " demişti, onun için. "Tut saçından, indir yere! Alaşağı et! Vur kafasına, gözüne! Gözü görmesin karakolu! "

Ablamın, vurdulu kırdılı Türk filmlerinden öğrendiği külhanbeyi sözleriydi bunlar. Onun sesini, bu dediklerini işitir gibi oldum, kıskançlığım artıp, intikam duygum depreşince. Yanına yaklaştım ve ansızın iki elimle göğsünden ittim!

"Git kız buradan! Ben seninle oynamam! Cadı! Bücür! Yer cücesi! Kart küçük! Yerden bitme! Cüce! " dedim.

Zaten yerler kaygan, çamur... Yere sırtüstü düştü ve yıldız oldu! Ne şapkası kaldı, ne

ayakkabısı, çantası, ne çorabı, elbisesi, ne saç başı! Kolları bacakları iki yana açıldı. Beş köşe oldu. Boynunun altındaki lastikten kurtulamayan şapkası yamyassı, vıcık vıcık... Çantası bir yana gitti, kirlendi. İkisi de kirazlıydı, üstelik. Yeşil yapraklar arasından kırmızı dudaklarıyla gülümseyerek bakan birer çift kiraz... Kaldırmadım da elinden tutup... Ağlayarak yavaş yavaş doğruldu, elleriyle çamurlu yerlere dayanarak kalktı, evlerine geri gitti. Bir de annesinden dayak yiyecekti, üstünü kirlettiği için. İçeriye gittim ve rasgele bizimkilere bağurdım:

"Giyinmiş de gelmiş bile elin kızı! Beni hâlâ giydirmediniz! Hani maşayla saçlarım kıvrılacaktı? Herkesten güzel olacaktım? Ben de onu yere attım. Çamura uzattım, iki seksen! Oh olsun! O da bana vurmuştu, geçenlerde." diye vicdanımı rahatlatmaya çalıştım ama Allah içimize öyle güzel duygu koymuş ki öyle güçlü bir muhafız; hâlâ vicdan azabı duymaktayım. Çünkü Suzan, bir de annesinden dayak yemiştir, söylemedi ama... Annesi onu yıkayacak, üstünü başını da... Hemen kurumaz, kolay kolay. Hava rutubetli... Herkes bayram yaparken o ağlayacak, evden çıkamayacak bir süre. Belki de annesi epey bir zaman sokağa bırakmayacak... Yapmamalıydım. Hayatımın ilk pişmanlığıdır. Kötü Tohum, kötü örnek olmuş, ablam önümden kaçmıştı.

"Suzan bana vurdu. Oyunda hep mızıyor. Cadılık yapıyor. Bana da vurdu." dediğimde ablam:

"Çokbilmiş o! Senin elin armut mu taşıyordu? Sen de ona vursaydın! " demişti.

"Ama o benden büyük ve kuvvetli..."

"O zaman kaktır, düşsün, vur vurabildiğin kadar! Korkma! " demişti.

O zamana kadar hiç bilmediğim intikam duygusuyla böylece tanıştım. Hâlbuki yaratılışında insanca duygular vardı, taş atana ekmek atmak gibi...

Bu eve gelmeden önce, Sofular'saki evimizdeyken, öğleyin babam, getirdiği yeni gazetenin bulmacasına yazı yazmaya başladığımı fark etti ve elimden çekerek aldı. Dışarıdan sinirli gelmişti galiba.

"Ne yapıyorsun sen? Yapma! Karalama onu! " dedi. Kalem elimden aldı, sedire oturdu ve çözmeye başladı. Tesadüfen ilk kareye doğru harfi yazmışım. Bu defa da gülerek, anneme:

"İlk kareye A yazmış. A yazılacak zaten. Tesadüfe bak! Ne yaman şey bu! " demişti.

Bir süre sonra başının ağrıdığını söylemişti. Hepsi hepsi yirmi beş kuruşum vardı. Onu veren de oydu, az önce, gelir gelmez. Hemen bakkala gidip, baş ağrısı için bir ilaç istemiştım de Gripin vermişti, Kambur Bakkal. Kutuyu açtım ve içine baktım. Paradan büyük, kocaman bir haptı, hapların devi... Dışı kâğıt gibi, içinde beyaz bir toz... Bir bardak su doldurarak yanına geldim, gözlerine bakıp, gülümseyerek. O bilmece çözmekteydi. Başını kaldırıp baktı:

"Al, iç de başının ağrısı geçsin! Benim yüzümden oldu, değil mi? " diyerek ilaçla suyu uzattım, kendimi affettirmek istercesine gözlerinin içine bakarak.

Onun yaramazlık olduğunu bilmiyordum. Bilseydim yapar mıydım? Üstüme titreyen, geceleri değişik masallar anlatarak beni uyutan babamı? Ben ona kıyabilir miydim?

Karalamamıştım. Aklım sıra bulmaca çözecektim. Okumam yoktu. Beş yaşından küçüktüm.

“Nereden buldun o ilacı? ”

“Kambur Bakkal’dan aldım.”

“Parasız mı verdi? ”

“Senin verdiğin parayla aldım.”

“Ben sana onu beş tane balıklı çikolata alman için verdim. Sen Gripin aldın benim için, öyle mi? ” dedi, gözleri yaşararak.

Suyla ilaç ellerimde beklerken, elimdekileri almadan, az önceki azarlama olayına da şahit olan annemi çağırdı, onun da bu manzarayı görmesi için:

“Annesi, kızına bakar mısın? Ben ona kızdım, bağırdım, gazeteyi kalemi elinden çekip aldım; o gitmiş, harçlığıyla bana ilaç almış, su getirmiş. Hiç güvenmemiş. Ne kadar berrak, saf ve temiz, çocuk ruhu! Bu kızı bir melek! ” dedi.

“Çocuk, öyle doğar, tertemiz... İnsan, mükemmel duygularla donanımlı gelir, dünyaya. Onu; önce aile, sonra yakın çevre, okul ve toplum şekiller. Zamanla ortama göre ister istemez kirlenen, iyiliğiyle kötülüğüyle, günahıyla sevabıyla, Huzur-u Mahşer’de hesaba çekilmesi gereken bir yaratık haline gelir.” dedi, annem.

İyilik yapma isteği özümden geliyordu, kötülük yapma isteği ve usulleri, yeri geldikçe ve zamanla öğretiliyordu. Uğradığım haksızlıklar nedeniyle mağdur durumda kaldığımda; hırsım, intikam almamı emrederken; vicdanım, yapmamam gerektiğini söylüyordu. İnsanların birbirlerini yediği ortama adım atmıştım, Giritli Mahallesi’nde. Ayakta kalmaya çalışacak, hakkımı mutlaka alacak, üstelik iyi insan ve makbul kul olacaktım.

‘Nifirge’ diyordu babam bana. Nifirge; ağaçların arasında kalmış, eselememiş fidan demekti. Kayalık, çalılık yanlış arazide, her türlü tabiat şartlarına dayanıklı hale gelmeli, kurumamalı, çürümemeli, her şeye rağmen büyümeli, ulu ve verimli duruma geçmeliydim. Etrafımdaki yabancı ve arsız ağaçların gölgelerinden sıyrılmalı, güneşe ulaşmalı, güçlü kollara sahip, inadına gümrah ve yemyeşil, aşılı dallarından hevenk hevenk olgunlaşmış meyveler sarkan çok güzel bir ağaç olmalıydım.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0080

Onur Bilge

0081 - GİRİTLİLER

Onur BİLGE

Veremden ölenler çoktu. Fakir halk, yeterli beslenemiyordu. Borç gırtlığa dayanmış, yokluk diz boyuydu. Evlerine et, süt, yumurta girmiyordu. Çorba makarna bulabildilerse... Ekmek parasını zorla buluyorlardı. Yanına katık yoktu. Bir yemek pişirecekler, ondan sahan, bundan dihan... Birinden tuz, birinden biber... Od yok, ocak yok. Buna rağmen ehli keyif insanlardı. İçkiye ve sinemaya para buluyorlardı. Esrar içenler bile vardı.

Haftada bir emekli yemek pişirirler, sair zamanlarda, çorba, pilav, makarna, kızartma gibi kolay bir şeylerle geçiştirirlerdi. Yaşlı bir Giritli komşumuz vardı. Saliha Hanım... Sarma yapmaya kalktı. Ondan piriç, bundan biber, şundan salça alıp bir tencere zeytinyağlı yalancı dolma sardı. Fakat arkadaşı Nebahat Hanım'dan, Yıldız Sineması'na Türkân Şoray'ın filminin geldiğini duyunca, yan komşusu Halıcı'nın gelini Feride'ye sarma tenceresini satıp, sinemaya gitti.

Yerliler, yazın ucuzlayan sebzelerden faydalanıyor, sonbaharda tarlalarda kalan domateslerden yaptıkları salçayı kışın kullanıyorlardı. Makarna, erişte kesiyor, tarhana, sirke, pekmez, incir pestili, turşu, reçel, marmelât yapıyor, nişasta ve bulgur kaynatıyor, biber, patlıcan, bamya, üzüm, incir, erik kurutuyor, kışa hazırlıklı giriyorlardı.

Giritliler, kışın sonlarına doğru başlayarak, ilkbaharın başlangıcında havalar iyice ısınmaya kadar ot topluyorlardı, boş arazilerde, portakal bahçelerinde. Kollarında sepetler, ellerinde bıçaklar... Radika, kedidili, melâtura, lâbada, ebegümece, turp otu, dede sakalı... Topladıklarını, eve gelince yere döküp, ayıklıyor, kovalarda yıkıyor, bahçede iki briketten yapıma ocaklarda, odun ateşinde, iki kiloluk Vita tenekelerinde kaynatıyorlardı. Önce acı yeşile dönen otların renkleri sararınca, yumuşamışlar demektir. Yiyecekleri kadarını süzerek tabağa alıp, üstüne biraz zeytinyağı gezdirip, limon sıkıp, tuz ekerek sofraya koyuyorlardı. Çoğu kez sofraya, sokak kapılarının önlerindeki betonun üstüne kuruluyordu. Yere serdikleri sofraya bezini dizlerine çekerek, diz çöküp, çoluk çocuk tüm aile, tepsinin etrafında halka oluyorlar, ekmeklerini o genişçe yayvan tek tabağa bandıra bandıra, büyük bir iştahla ayıla bayıla yiyorlardı.

Bazıları ot toplamak için bekçilerinden izin alarak girdikleri bahçelerden arakladıkları limonları, portakalları sepetlerin dibine indiriyorlardı. Geldiklerinde, otları boşaltırken, yarım sepet de limon portakal dökülüyordu, sepetlerden. Kaynattıkları otların üstüne ne sıkacaklardı? Kocaman Washington portakallar dallarında, koyu yeşil yapraklar arasından: "Ye beni! " dercesine bağırarak sarkarken, çocukları, ağızlarının suları akararak, kocaman portakalları minicik parmaklarıyla göstererek: "Anne! .." diye eteklerini çekiştirirken, dürüstlük mü kalırdı?

İnsan boyunu aşkın, üst yüzlerine cam kırıkları çakılı yüksek taş duvarlarla çevrili bahçelerin mecburen giriş kapısından çıkarırken, yakalanmadan sıvıştıkları da kapıda bekçi tarafından aranınca, sepetlerindeki aşırı meyveleri boşaltmak zorunda kaldıkları, yüzlerine tükürüldüğü de oluyordu. Bazen insafa gelen bekçi, yerlere düşenleri toplamalarına izin veriyordu. O zaman sepetlerindeki portakalları, mandalinaları ve limonları otlarla gizlemeden, üstü açık getiriyorlar:

"Diplerinden topladık. Çürüyüp gideceklerdi. Bekçi izin verdi." diyorlardı, göğüslerini gere gere.

'Giritlinin geçtiği yerde ot bitmez.' derler. Adamın birinin bir bahçesi varmış. Kâhya:

"Beyim, sığırlar, inekler girdi. Ne yapayım? " diye sormuş.

"Bırak girsinler." demiş.

"Koyun keçi sürüsü girdi, kovayım mı? "

"Bırak girsinler."

"Giritliler geldi, ot toplayacaklar. Ne yapayım? "

"Sakın sokma içeriye! Kov gitsin! "

Çünkü hayvanlar otlasa, kökleri kalır, seneye tekrar çıkar, otlar. Giritliler, ellerinde bıçaklarla köklerinden keserler, bir daha hiç çıkmaz. Otların vitaminleri köklerine yakın yerdedir. Meyvelerin, kabuğunun hemen altında... Muzun en vitaminli yeri, kabukla beraber soyulup atılan kısmında... Bir doktor, kabukların içinin bıçakla sıyrılarak yenilmesini tavsiye etmişti.

Giritliler, otçul insanlar... Allah'ın, doğada sadece ilkbahar başlangıcında, bir süreliğine insanlara sunduğu bu şifalı bitkilerden yarı haşlayıp yiyerek azami istifade ederler. Böylece yoksulluk nedeniyle dengeli beslenemediklerinden, vücutlarında eksilen yapıtaşlarının yerine konması için gereken vitaminlerin bir kısmını doğadan temin etmiş olurlar. Ayrıca bu yiyecekler lifli oldukları için sindirim sistemini temizler, adeta süpürür, fırçalar, yara bere ne varsa, alır, indirir. Onun için mide bağırsak gibi sindirim sistemi kanserine yakalanmazlar. Lahana ve karnabaharı dahi çiğ yerler. Yanaklarından kan damlar. Zeytinyağı kullandıkları için de ciltleri cam gibidir.

Girit, küçük bir ada... Geçim zor. Ne bulurlarsa yiyerek karınlarını doyurmaya, balık ve deniz mahsulleri yemeye alışık bu insanların evlerine et, nadiren girer. Bahçelerden salyangoz toplarlar, iyice yıkarlar, haşlarlar ya da tenekelerin üzerinde kızartarak keyifle yerler.

Dedemin çiftliğinde pamuk toplatırken babam, bir öğle vakti yemek molasında harika bir et kokusu duyar ve o tarafa gider. Bir de bakar ki Giritliler bir tarafa toplanıp ateş yakmışlar ve üstüne bir teneke parçası koymuşlar, fışır fışır salyangoz kızartıyorlar. Kabukların içindekiler kaynadıkça köpürüyor, baloncuklar çıkıyor, kızardıkça acayip sesler geliyor, üstlerinden kokulu ve kızgın bir buhar yükseliyor. Nasıl midesi bulanmadan bakabildiyse; onları bir yere alıp, biraz soğuttuktan sonra kırarak, içlerini ekmekle, "Hüp! " diye diye, büyük bir iştahla yediklerini, kabukların içlerinde kalanları da kürdan gibi çöplerle çıkarıp çıkarıp yaladıklarını görmüş.

"Son derece iğrençti ama kokusu nefisti! " demişti.

Giritliler, birbirlerine sınımsıkı bağlarla bağlı, çok temiz ve çalışkan insanlardır. Erkekleri genellikle balıkçılık, hızarçılık ve marangozluk yaparlar. Kadınları hiç boş durmaz. Çoğunun evlerinde dokuma tezgâhları vardır. Yün ve çaput kilim dokurlar.

Sabahları erkenden kalkan kadınlar, öğleye kalmaz, bütün ev işlerini bitirirler ve dokuma işi olanlar tezgâha girerler. Diğerleri, bahar ve yaz günleriye, hava şartları sokakta oturmaya müsaitse, evlerinin önündeki betonları yıkar, sokağı sular, beton

kuruyunca üstüne bir çaput kilim serer, varsa bir iki minder atar ve ellerine şiş veya tığ işlerini alıp otururlar.

Yan yana sıralı tek katlı, içten içe elli metrekareyi geçmeyen, beyaz badanalı, alçak ve küçük pencereleli bu yerden evlerin önündeki betonu oturmaya kim hazırlamışsa, yazsa ve hava sıcaksa, kimin evinin önü gölgeyse; kışsa ve serinse, kimin betonu güneşliyse, işini bitiren, elişini, çocuğunu alır, oraya gelir. Öğleye kadar bir posta misafirlik ederler. Öğleden sonraları kimin kabul günüyse, orada toplanırlar. Buralardaki konuşmalar sabah faslıdır. Gündemde daha önemli konular yoksa akşamki olaylardan bahsedilir ve görülen rüyalar anlatılarak hayra yorulur.

Zararsız dedikodu kumkumalarıdır ama sadece olayları aktarmazlar, çözüm de üretirler. Birisinin kızı birisinin oğluyla mı konuşuyor? Anlayışla karşılırlar, gençliklerine verirler ve kadın olsun, erkek olsun, aralarında en beceriklisi, oğlanla da kızla da konuşur ve başlarını bağlamak için elinden geleni yapar. Aileler arasında anlaşmazlık çıkarsa, bu sözü geçkin arabulucu Yorgo Papandreu, o ikisine kaçmalarını söyler, hatta onları bir süreliğine evinde veya başka bir yardımseverin evinde saklar. Bu arada olan olmuş, biten bitmiştir. Ailelerin yapacağı bir şey kalmamıştır. Bundan emin olarak onlara gider:

“Eh! Bunlar birbirlerini seviyolar. Kaçtılar. Allah mesut etsin! Yapacak bi şe yok. Atı alan Üsküdar'ı geçti! Bi köpek bi deriyi sürükler. Aç mezarı mı var? Bir elin nesi var? İki elin sesi var. Her iki taraf da üstlerine düşeni yapacak, arkadaş! ” der.

Çoğu zaman ailelerin öfkeleri kolay kolay geçmez. Evlat hatırına ve el arı, düşman gayreti; gereken yardımı yaparlar ama genç çiftle konuşmazlar. Onlar ancak bir iki yıl sonra kucaklarındaki bebekten cesaret alarak el öpmeye geldiklerinde, yelkenleri suya indirirler. Bazıları da önce öfkeyle:

“Şeytan görsün suratlarını! Bundan sonra baksınlar başlarının çaresine. Kime güvenip de kaçtılsa o yardım etsin. Bizden kesik! Ne kalimera, ne kalispera! ..” diye kestirip atar.

Arabulucu yılmaz, kuru gürültüye pabuç bırakmaz, alttan alır, ağızlarından girer, burunlarından çıkar, sonunda ana babaları üzerlerine düşenleri yapmaya razı eder. Aileleri hazırladıktan sonra gençleri alır gelir, her iki tarafın ebeveynlerinin ellerini öptürerek barıştırır ve aileleri kaynaştırır.

Genellikle bunlara düğün yapılmaz. Eşya alınır ve bir ev kiralanır. Bütün mahalle ya sorar öğrenir ya gider bakar, evlerinde ne eksikse, ev hediyesi olarak alır getirir.

Birisinin ölüsü varsa, düğünü, hastası, üzüntüsü; hepsi oradadır. Bir yumruk gibidirler. Bileşik kaplar gibi... Neleri varsa, hepsinde aynısı vardır, yoksa tamamlarlar.

Onlarda zaman mefhumu yoktur. Gecenin bir saatinde bir sıkıntıları olsa, çekinmeden birbirlerinin kapısını çalarlar ve ihtiyaçlarını giderirler. Birisi hastaneye yatsa veya hapisaneye düşse, hepsi oraya taşınır, gide gele yolları aşındırırlar. Birisi bebek bekliyorsa, her biri ona bir armağan örer, diker, hazırlar. Doğumda da cümbür cemaat oradadırlar, kırkı çıkana kadar yalnız bırakmazlar.

Kimin işi varsa diğerine bebeğini, çocuğunu rahatlıkla teslim edebilir. Badanaya, halı, kilim, çamaşır yıkamaya birbirlerine yardım ederler.

Küçük bir adada başlayan hayat, gelenek ve görenekleriyle göçülen başka bir mekânda, yanlışıyla doğrusuyla, yakınlık ve dayanışmayla sürdürülüyordu. Nineler, dedeler Türkçe; torunlar Giritlice bilmiyordu. Giderek kız alıp verme yaygınlaştı ve bu küçücük topluluk, yerli halkla kaynaştı. Azın çokta kaybolduğu gibi millet içinde eridi gitti. Birbirleriyle karşılaştıklarında hal hatır sorarlarken:

"İdakanus, kalase? "

"Kala, lostakanus."diyenler, şimdi:

"Nasılsın? İyi misin? "

"İyiyim, sen nasılsın? " diyorlar.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0081

Onur Bilge

0082 - BABALAR

Onur BİLGE

Giritli Mahallesine taşınıncaya kadar, doğumevindekinden başka doktor görmedim ve doktorla ilgili anım yok. İğneden korkmamam gerektiğini, onun sadece sivrisinek ısırığı kadar acıtacağını ve çok cesur olduğumu söylüyorlardı. Beynime kazınan bu olaylar, çocukların doktora gitmeme sebebini öğretti, ikna oldum ve altı yaşına kadar da doktordan korkma ve bende yıllarca kalacak olan hastane ve çalışanlarından tikslenme duygusunun yer etmesine sebep oldu.

O zamanlar ülkede verem salgını olduğu için verem savaş derneklerince BCG aşısı yapılırdı. Dispanserler, gezici ekip ve röntgenle taramalar yapmakta, küçük büyük, zengin fakir ayırımı gözetmeden halkı aşılamaktaydı. Bizim mahalleye de sağlık memurları ve röntgen cihazı gelmiş. Sıradan kontrolden geçecektik.

Seyrettiğim ameliyattan sonra sıra bana gelmiş de o korktuğum olayla karşı karşıya kalmışım gibi içimi bir korku sardı. Cesurdum ya ben. Bir süre kendi kendime muhakeme yaptım. Ablamla babam okuldaydı, annemle bakıcım vardı. Korktuğumu anlamamaları için onlara bir şey demedim ama hal ve hareketlerini, ses tonlarını, yüz ifadelerini kontrolümde tutuyordum. Son derece doğallardı. Onlarda bir heyecan, bir telaş ya da hele hele panik hali olsaydı, oraya asla gitmeyecektim. Fakat misafirliğe ya da parka gider gibi giyindiler, beni de giydirdiler. Orada ne olacağı kocamandı, gözümde. Bakıcıma, endişemi gizleyerek yavaşça sordum:

"Şermin, ne yapacaklar orada bize? "

"Akciğerlerimizi aynaya tutacaklar."

"Babam, 'röntgen taraması' dedi."

"Röntgen cihazı gelmiş okula. Onun aynasında kemiklerine kadar görecekler, içini. Ciğerlerine bakacaklar. Acımayacak. Fotoğrafın çekiliyormuş gibi... Haberin bile olmayacak. Sen sadece duracaksın. Onlar, içine bakacaklar." diye açıklama yaparak içimi rahatlattı, annem.

Okula gittiğimizde, tüm mahalle halkı oradaydı. Mahallenin muhtarı olarak hepsini tanıyordum ama bu aleti, bu laneti tanıımıyordum. Kadınlar; soyunup, üstlerinde bir fanilayla kalıyorlardı, çocukların üstleri çıplaktı. Annem de girdi o karanlık yere. Şimdi ben girecektim. Karanlıkta ne olacaktı? Girenlerden ses gelmiyor, çıkanlar, giyinmeye çalışıyorlardı. Demek ki canım yanmayacaktı. Cesurdum ya ben. Öyle denmişti ya bir kere. Korkumu içime gömdüm. Üstümü çıkarıp, girdim.

"Geç şuraya! Göğsünü yapıştır. Nefes alma! " dedi birisi.

Uyuşturmadan yapılan ameliyatı seyreden beş yaşındaki bir çocuğun ruhunun derinliklerine işleyen korku, bir iki teskin edici sözle çıkıp gidebilir miydi? Makinenin buz gibi düz yüzüne göğsümü yapıştırdım. Nefesimi tuttum. Demirin soğukluğunu hissediyor, aldırıyordum. Tepeden tırnağa titriyordum. İyi ki hava serindi de üşüdüğümünden sandılar. Yoksa rezil olacaktım. Korkudan, heyecandan; tir tir değil, zangır zangır titriyordum! ..

Babamla annemin sinema maceralarının kurbanı olarak, bu korkunç kere korkunç korkuyu son olarak yaşadım ama o birkaç dakikayı asla unutmadım! Bir çocuğa

yapılacak en büyük kötülüklerdendi, bir şeylerden korkutmak.

“Biz taziyeye gidiyoruz. Baş sağlığı dilemeye...”

“Ben de...”

“Hayır. Oraya çocuklar gitmez.”

“Neden? ”

“Ölü yıkamışlar. Adam veremden öldü. Yerler sabunlu su... Her yer pis, mikroplu. Aile fertlerine de bulaşmıştır. Bir şeyler verirler, içersin. Nefesten bile geçer. Ağlıyorlar, bağıyorlar. Öksürürler, hapşırırlar. Olmaz.”

“Peki o zaman.”

Antalya evlerine mutlaka geniş bir koridordan girilir ve burası, odalardan çok kullanılır. O kadar ki adı koridor, giriş, antre falan değil, salondur. Bizim mahalledekiler de aynı şekildeydi. İki oda bir salon... Salon, her işe yarar. Dört mevsim burada oturulur. Yazın ve sıcak bahar günlerinde girişle bahçe kapıları karşılıklı açılarak serinlenir, öylesine uğramış ve hemen gidivercek misafirler burada ağırlanır. Giritliler ölülerini dahi bu girişlerde yıkar ve suyunu sokağa akıtırlar.

Frengi ve verem salgındı. Ölü veremliyse, suyu da mikropluydu. Nereden bir su sızıntısı görsem, sokağa: “Acaba ölü suyu mu? ” diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Bir arkadaşım vardı. Nigar... Üç sokak uzakta oturuyorlar. Arada Düzlük’e geliyor, bizimle oynuyordu. Bazen de biz onun sokağına gidiyorduk. Balıkçılar’ın kızı... Daha yedi yaşında... Annesi, ablası ve eniştesi, İzmir’e fuara, gezmeye gitmiş. Bir öğle yemeği sonrasında, babası Nigar’a:

“Nigar, bir orta şekerli kahve yap da içelim! ” demiş.

O zamanlar ispiro ve gaz ocakları kullanılıyor ve onlar, mutfak tezgâhlarının veya masalarının üstüne konuluyor. ‘Pompalı ocaklar’ da deniliyor. Altlarındaki depolar bomba gibi...

Çocuk, ayağının altına bir tahta oturarak koyarak, pompalamaya, yakmaya çalışırken, dengesi mi bozuluyor, nasıl oluyorsa, boyundan yüksek yerdeki ispiro ocağı alev alıyor ve patlıyor. Baba, bahçede, kayısı ağacının gölgesindeki betona konan uzun minderde dengilmiş, kahvesini beklerken, içerden bir patlama sesi geliyor! Adam kalkıp gidiyor, bir de ne görsün? Kızının yüzü gözü, elleri kolları yanmış; kırmızı basma elbisesi tutuşmuş, bir duvardan bir duvara savrulmakta! .. Giysileri cildiyle birleşmiş; can havliyle savruldukça, ellerinin kollarının derileri, yer yer mutfak duvarlarının bembeyaz badanalı yüzüne yapışmış!

Alevlerin içine giriyor, çocuğunu kucağına alıp, dışarıya çıkarıyor ve söndürüyor onu da mutfağı da... Patlamaya ve bağırsına komşular geliyor. Ambulans çağrılıyor. Nigar acılar içinde... Babanın elleri yanmış ama acısını hissetmiyor, içinin acısından.

Nasıl da anında duyulur, kara haber! Biz de dışarılardayız. Bütün mahalle çocukları:

"Patlama sesi! " dedi bir uzun boylu oğlan.

"Nerden geldi? "

"Bu taraftan! "

"Haydi! Hürya! .."

"Cümbür cemaat! "

Hep beraber o tarafa gittik. Koşuşanlar bize yol gösteriyordu. Gele gele geldik, Nigar'ların evine!

"Ne olmuş? "

"Nigar yanmış! "

Bütün mahalle oradaydı. İğne atsan yere düşmeyecek! Bir feryat figan, ortalığı götürüyordu! İki adam da minik bir bedeni Ambulans'a doğru götürüyordu. Üstü beyaz bir çarşafı örtülmüş. Kıvrır kıvrır simsiyah saçları görölüyordu, bir de ayakları... Pembe ojelü ayak tırnakları aklımda... Yer yer dökülmüş bovaları... İncecik parmaklı iki eli cansız sallanıyordu, iki yandan... Pompalı ocak yakmaya çalışsan, babacığına kahve götüremeyen eller... Kalabalıkta birbirine karışan sesler:

"Göbeği yanmadıysa kurtulur, bir şey olmaz." "Göbeğe iki parmak kadar var." "Sadece orda değil ki yanıl! " "Kolları bacakları, göğsü, karnı..." "Yanık yer çoksa ölür."

Kısa süre sonra ölüm haberi geldi. Yazdı. İzmir Fuarı'ndaydı annesi ablası... Beklediler, onlar gelinceye kadar kaldırmadılar, ölüsünü. O zamanlar daha bilmiyordum, nasıl yanar bir çocuğun bedeni. Ambulansla gitmişti ya son gördüğümde, gittiği yerde sanıyordum. Oysa acilden yoğun bakıma alınmış, oradan moga indirilmiş. Bir günü orada geçirmiş. Ertesi gün eve getirilmiş. Adettir, bir gece evinde yatırılır. Salon denilen koridorun ortasına serilen yatağına uzatılmış. Gece boyu evinde, bir ömürlük son uykusunu uyumuş.

Sabahleyin, cansız bedeni kenara alınmış. Yerdeki kilim kaldırılmış. Ortaya çıkan beton zemine, tebeşirle karıştırdığım tenesir konmuş. Nigar da onun üstüne... Ölü yıkayıcı Emine Hanım, yanık yerleri incitmeden, minik bedeni yıkamış, kefenlemiş, 'giyemediği gelinliği' diyerek. Öğle namazına yetiştirilmiş. Muradiye Camii'nde kılınan namazı müteakip, Andızlık Mezarlığı'nda toprağa verilmiş.

Sokağa taşan sabunlu sular kurumamıştı, akşamüstü annem ve babamla evlerine gittiğimizde. Üstünden atladık ve hiçbir şey olmamış gibi kurutulup, kilimi serilen salondan bahçeye geçtik. Anası babası evlere sığamıyor, yakalarını yırtarak ağlıyorlardı. Babası, vicdan azabı içinde kıvranıyor, ağıtlar yakıyor, fenalıklar geçiriyordu. Kendisini suçluyor:

"Nerden de dedim? Ne gereği vardı? İçmez olaydım! İstemez olaydım! " diyordu.

Atletle oturuyordu. Değirmi yüzlü, şişman, göbekli, çenesinin altında iki çene daha olan, ızbandut gibi bir adamdı. Babamın anneme söyledikleri geldi aklıma:

"Düdüklü tencere kazaları arttı. Dikkat et. Patlar matlar. Semiray'ı mutfağa sokma! Ona bir şey olursa, ölümlerden ölüm beğenin! .. Kırk katır mı istersiniz, kırk satır mı? Üstüne tencere, çaydanlık devrilir."

Arada sırada köfte kızartmaya yardım gerekirdi, 'tava döner, yağ devrilir' diye korkar, beni uzak tutardı annem. Bir eliyle yapar, bir eliyle kızartırdı. 'Ne olur, ne olmaz' diye yanından uzaklaştırırdı.

Annesi de kocasını suçluyor, onu yerden yere vuruyordu. Başını yazmadan bir çelgiyle çelmiş, saçı başı darmadağın, oldukça zayıf olan bu sarışın Giritli kadın, bir iki günde on yıl birden yaşlanmış, çökmüştü. Dizlerini dövüyor, ağlamaktan, bağırmaktan kısılan sesiyle mütemadiyen aynı şeyleri tekrarlıyordu:

"Allah kahredesice! Kahvesi kudurmuş! Geçen sene İzmir Fuarı'na bir gittim, haber geldi, apar topar geldim, kızımın oğlunun ölüsüyle karşılaştım. Bu sene gittim böyle oldu! Gülmek, eğlenmek yasak bana! Gülmedik başa gül soksan gülmez! " diyordu.

Mahallenin kızlarının bazıları bahçenin dibinde çamaşır yıkıyor, bazıları mutfaktaki derileri, kanları, yanık izlerini kazıyordu. Bir teneke kireç islatmışlar. Badana fırçası ortada... Mutfak duvarlarında ölü derileri vardı. Yanık mutfak masası, yanık muşambası... Orayı öyle gördükçe fenalaşıyordu, ana baba, yakınlar... Bir an önce temizleyip, badanalayacaklar. Son bir kez gösteriyorlar, Nigar'dan kalan morarmış derileri ve kazımaya başlıyorlar, ekmek ve meyve bıçaklarıyla.

Nasıl adetleri var? Belki de ölü kazanında hazırlanmış, şerbet boyasıyla renklendirilmiş, çarşıdan alınan buz kalıplarıyla soğutulmuş, içine soyulmuş bademler atılmış ve limonata bardaklarına koyularak servis yapılan şerbetleri içmemek için oradan uzaklaştım. Sanki sefaya gelmişiz. Söz kesmesi, nişanı varmış gibi şerbet içeceğiz. Loğusa şerbeti gibi...

Burada mikrop falan yoktu. Anneannemin anneme, annemin de bana dediğine göre, kırıkla çıkıktan başka her şey bulaşmış. Yanık da bulaşır mıydı? Bulaşma ihtimali olsaydı acaba babam beni buraya getirir miydi?

Ölümü tam anlamıyla idrak edemiyordum. Arkadaşımı bir daha hiç göremeyecektim. Olsundu. Başka arkadaşlarım da vardı. Yanarak öldüğü ve çok acı çektiği için acıyordum ama artık ölüydü ve hiçbir şey hissetmiyordu. Acıları dinmişti. Olan olmuş, biten bitmiş, ölen gitmişti. Çok fazla üzüldüğüm söylenemezdi. Topu topu birkaç kez beraber oynamıştık. Hatta içimde küçük bir sevinç bile vardı. Ölü evine çocuk gitmezdi. Demek ki artık büyümüştüm. Yaşım beş buçuktu.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0082

Onur Bilge

0083 - KOMŞU

Onur BİLGE

Ölümlerle tanışmıştım önceleri ama o başkaydı. Ali'nin hikâyesi... Tamamıyla zıt... Nigar'ın ölümü ateşle, onun ölümü suyla oldu.

Ali, benden bir buçuk yaş küçüktü. Bu mahalledeki ilk arkadaşım... Daha sonra Emine'yle tanıştım. Çünkü gecekonduları bitmemişti. Onlar sonradan taşındılar.

Bitişik komşumuzun sevimli, kara kaşlı, üzüm gözlü, esmerce bir oğlandı. Yanımdan ayrılmazdı. Çok usluymuştu. Bilye oynardık onunla. Bir gün burnu akmıştı. İlk gençlik yaşlarındaki ablası tiksindi, silmek istemedi. Annesi kurabiye yapıyordu, silemezdi. Ben ona kıyamadım. Ablasından mendil istedim, sildim. O benim kardeşim gibiydi. Doğru dürüst oyun oynamayı bile bilmezdi. Öğrenmeye vakti de olmadı.

O gün orada kurabiyelerin yapılışını seyrediyorduk. Annesi kalıpla kesip, tepsilere diziyordu. Büyük ağabeyi, fırına götürecekti, pişirecekti; başı acımasın, tabla devrilmesin diye, yuvarlak, içi pamukla doldurulmuş, kumaştan yapılan simidi başına koyacak, üzerine de kurabiye tablasını... Sokak sokak dolaşarak: "Taze kurabiye, taze, taptaze..." diyerek satacak.

Böyle bir temmuz günüydü... Antalya'nın kavurucu yaz sıcağı... Ablasıyla ağabeyleri 'deniz' diye tutturmuşlar, günlerce. O pazar gidecekler... Bir gün önce, hiçbir şeyden habersiz, özene bezene; poğaçalar, börekler, dolmalar, köfteler yapmış, Şükriye Teyze.. Denizde yiyecekler. Altı çocuğunu almış, Boğa Çayı'na gitmişler. Sabahtan denize girmişler. Kuma gömülmüşler. Ali de tutturmuş, kuma gömülmek için. Gönlü olsun diye onu da gömmüşler. Bir başı dışarıda kalmış:

"Ben ölünce, böyle mi gömceksiniz beni? " demiş.

Son sözlerinden birisi olmuş bu. İki büyük ağabeyi, Arap Suyu'na gezmeye gitmek için kalkmış. Ali peşlerine takılmış:

"Beni de götürün! Ben de gitcem sizinle! " demiş ama ağabeyleri:

"Biz başka yere gitcez, uzaklara... Geri dön! Annenin yanına git! " diye kovalamışlar.

O yine gelmek isteyince, caydırmak için taş atmışlar. Bakmışlar ki dönmüş, gidiyor, yollarına devam etmişler.

Ağabeyleri dönüp, anneye teslim etmedikleri için Ali kayboldu. Çok aradılar, Boğa Çayı'nda. Tüm sahil şeridini taradılar. Zannettiler ki yolu bulamadı, kayboldu. Ali yok! Yok! Aradan bir gece geçti, ertesi gün, sabahleyin bulundu.

Ağabeyleri geri gönderince; kumsalda, bir metre kadar, su seviyesi yetmiş seksen santim bile olmayan bir su birikintisinde boğulmuş. Çukuru görüp, suyla oynarken mi ayağı kaydı; yoksa önüne değil de arkasına, ağabeylerine bakıyordu da o nedenle fark edemediğinden mi bilmiyorum, içine düşmüş; o çamurlu, durgun, içinde çer çöp olan suda boğulmuş. Gece arama sırasında ellerinde sopalarla oradan kaç kere geçmişler, hatta üstünde karpuz kabukları yüzen suyu sopayla karıştırmışlar; yukarıya bir şey çıkmış, inmiş; karpuz kabuğu sanmışlar. Oysa kafasıymış.

Sol ayağı kıvrık kalmış. Sağ da biraz bükük... Hemen evimizin önündeki yerden, küçücük pencereye yanaşıp içeriye baktım. Odanın ortasında, başı kible tarafına gelen,

yollu çarşafıla örtülü minicik bedenini son kez seyrettim. Sol dizi yukarıdaydı. Sağ ayak açık, biraz bükülmüş. Sessizdi. Yaşarken de sessizdi zaten. Uslu uslu otururdu yanımda. Ben nereye gidersem oraya gider, ne dersem onu yapardı. İlk arkadaşım.

Sonra bahçenin kenarında ateş yakıp, küçücük beden için kocaman kazanda su kaynattılar. Ali'yi tenesirde yıkadılar. Seyrettim. Annesi dışarıda yıkarken de seyrederdin. Bana öyle bir yıkama gibi geldi. Bu, gördüğüm ilk ölümdü. Üstünü açmadılar. Hep örtülüydü. Ölü yıkayıcı, Annesine:

"Haydi gel, su dök, dokun çocuğuna, son bir defa; okşa, sev ve hakkını helal et, annesi!" dediler. Şükriye Teyze gelemeydi, ilkin. Bahçe kalabalıktı. Bütün mahalle çocukları oradaydı. Ali, çarşafın altında, yıkanmaktaydı...

"Ağlama, abdestin bozulur." diyordu, bilgiç birisi.

"Nasıl ağlamayayım?" diyordu kadın.

Yaklaştı ve okşadı Ali'nin cesedini, son bir kez, gözyaşlarıyla ve fenalaştı. Babası, yan taraftaki iki katlı evin merdiveninden kuşbakışı seyrediyordu, manzarayı. Üzgün müydü, bilmiyorum:

"Ağlama ya! Ne olacak öldüye? Çocuk de mi bu? Bi ibrik suyun başına gelir. Bi da doğurursun." dedi.

Ne demek istediğini anlayamadım. Anneme sordum:

"Abdurrahman Amca aynen böyle dedi. Ne demek istedi?" diye. Bana dedi ki:

"Vay namussuz adam, vay! Bak sen! Demek ki içi yanmıyor! 'Bir çocuğumuz daha olur, ne olacak? Ölürse ölsün. Üzülme!' demek istemiş. Bir de baba olacak! Benim ciğerim yanıyor, burada! Ana gibi yar olmaz, Bağdat gibi diyar olmaz. Kadıncağыз fenalık geçiriyor öyle mi? Vah, vah!" dedi ve gerçekten çok üzüldü.

Annemle Şükriye Teyze dargındı. Hudut meselesinden anlaşmazlık çıkmıştı. O nedenle cenazeye gitmedi ama onlardan çok üzüldü ve matem tuttu. Annem ona hiçbir şey dememişti ama o cahil köylü kadın çok şey söylemişti anneme. O da darılmıştı.

Hayatımda dargınlığı bu olayla öğrendim. İki kişi birbiriyle konuşmuyordu. Oysa eskiden, o çamaşır yıkasa, badana yapsa annem; annem ağır iş yapsa, o; birbirlerine kahvaltılık tepsileri hazırlar, beraberce bahçede, yeşilliğin içinde yer içer, güler eğlenirdik. Kaç metre karelik toprak için yok oldu, bu güzel arkadaşlık? Ailesiyle konuşmaz olmuştu annem ama Ali'cikle konuşmamı engellememişti. Kaybolduğunda, onlar ellerinde fenerlerle sahilde aramaktayken, biz evde duramadık, iç sıkıntımızdan. Annem fenalaştı. Babam, onu ve beni alarak parka götürdü. Bir yerde oturduk, dondurma yiyorduk. Aklım Ali'deydi. Dargınlığın boyutları neydi? Ne kadar olmalıydı? Çocukça ölçmeye kalktım:

"Anne, şimdi Ali buralarda olsa, onu biz bulsak, alır, annesine götürür müyüz?"

"O nasıl bir söz? Tabi ki götürürüz! Götürmez olur muyuz? Nasıl dua ediyorum! İnşallah sağdır, bulunur! Allah'ım kimseye evlat acısı vermesin! Düşmanıma bile!" dedi.

Düşman ve düşmanlık sözcükleri de yeni girmişti, sözcük dağarcığıma. Düşman, gâvurdan olmaz mıydı? Düşmanlar topraklarımıza girmişti hani. İnsan insana düşman olurmuş. İnsan insana gâvur mu olurmuş? Nasıl gâvur olurmuş, Müslüman? Namaz kılıyorlar, ikisi de... Şükriye Teyze de annem de... Neyse. Annem düşman değilmiş. Düşmanlık düşünmezmiş. Öyle dedi. Düşmanlık eden, onun annesiymiş. O ikisi konuşurken duymuştum, Şükriye Teyze'den:

"Müslümanın küslüğü, tülbent kuruyuncaya kadar." demişti.

Ali'nin ölümünden sonra bizim evimizde kahkaha atılmadı, radyo açılmadı, asla! 'Annesi duyar da oh çekiyoruz zanneder, üzülür' diye. Onlar sabredemediler. On beş yirmi gün dayanamadılar, radyolarını açtılar. Şarkılar, türküler, oyun havaları... Annem, elli iki gün matem tuttu, tutturdu bize. Babam, hafif sesle haberler dinledi sadece, radyonun yanına sokularak.

"Komşum kan ağlarken, ben gülüp, eğlenmem! Günahtır! " diye.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0083

Onur Bilge

0084 - ÇOLAK

Onur BİLGE

Eskiden dinamit çok kullanılıyordu. Zeytinlikteki kayaları kırmak, tarla açmak için babam birilerini görevlendirdi. Onlar da dinamit lokumlarını ortada bırakmışlar. Birisinin çocuğu bulup almış, arkadaşıyla oynarken sol elinin parmakları havaya uçmuş. Babam, bu olay bizim çiftliğimizde olduğu için o çocuğun tedavisi, okuması ve ileriki hayatıyla ilgili her şeyiyle yakinen ilgilendi. Ona 'Parmaksız' lakabı takıldı.

Dinamit, balık avlamada da kullanılıyordu. Sofular'daki evimizin penceresine sık sık sokulan:

"Balık alacak mısın, abla? Taze balıklar... Canlı canlı, heyecanlı! Şimdilik çıktılar denizden." diyen Arap adamın sağ kolu bilek ve dirsek arasından kopuktu. O koluna sepeti takıyor, sokak sokak balık satarak geçiniyordu. Lakabı 'Çolak'tı. Tam benim içinde oturduğum cama gelir, galiba sepetten yorulan o kolunu pencerenin pervazına dayardı. Birkaç kere yadırgamış, hatta korkuyla anneme seslenmişim:

"Anne! .. Kolak geldi! Koş! Gel! "

Annem, sol eliyle beni sevmeye çalışan adamın kopuk sağ koluna biraz korkuyla baktığımı fark edince:

"Amcanın kolu kopmuş, kızım. Balık avlarken..." dedi.

Korkacak bir şey olmadığını, yaranın yıllar öncesinden kapandığını, öyle şeylerin olabileceğini söylemişti ama içimin bir yerlerinde Çolak, herkesinkinden farklı olan bu kolun tuhaflığı, kopuk olan yerin yuvarlak kapanmışlığı, ansızın gelivermesi ve bana kolunu göstermesi nedeniyle az da olsa korkunç olarak kalmıştı. Zaten "Arap geliyor!" diye uyutuyorlardı. Bu adam hem Arap, hem Kolak'tı. 'Çol' diye bir şey duymamışım ama 'kol' diye bir şey vardı. Adamın da çolu kopuk değildi ki kolu kopuktu. Annemler yanlış biliyor olabilirlerdi. Onun lakabı 'Kolak'tı işte!

O, balık sattı ya da satamadı, gittikten sonra, hâlâ balık kokusu kalırdı burnumda ve kolunun görüntüsü, gözlerimin önünde. Üç yaşındaydım:

"Bana bir fincan verin! Kolak olcam ben! " der, fincana elimi sokar, Şermin'i korkuturdum. Annem:

"Yapma, Şermin! Fincan falan verme buna! Özenirken özenirken başına gelecek. Adamlar alay ediyor gibi... Maazallah kolu molu kırılır." diyordu ama ben bardak bulduysam bardağa, fincan bulduysam fincana sokuyordum sağ kolumu. Bardak uymuyordu. Küçük eski zaman fincanları, tam yumruğuma göreydi.

"Bardak kırılır da kolunu keser! Fincan bari verin! " demeye başladılar, sonra.

O zamanlar ablam liseye gidiyordu. On üç yaş büyüğüm... Demek ki on altı yaşındaymış, o zamanlar. Lise sonda olmalı. Bir deri çantası var ki gülle gibi. Oynadığım pencerenin altındaki sedire koymuş. Ben de aldım, zorla kaldırmaya kalktım, çantayla beraber yere düştüm. Çanta sağ kolumun üstüne, ben çantanın üstüne gelmişim. Bir feryat figan! .. Benden çok annemle Şermin yıkıyor, ortalığı! Babama haber verildi. Doğru hastaneye! Kolum, Kolak'ın kolunun kesik yerinden küt kırılmış. Hastabakıcıya havale edilen alçılama işi haliyle fiyaskoyla sonuçlandı. Babam ta Bağdemağacı'ndan

'Parlamento' denilen çıkıkçıyı getirtti. Büyük bir telaşla:

"Bu çocuğun alçısı alındı ama kol düzgün değil. Bir bakıver. Sağ kol... Bununla yazı yazacak! Çok önemli! .. Kaç gündür alçıdaydı. Eli morarınca alçıyı çıkardık. Kangren olmasından korktum! Yoksa keserler." dedi. Parlamento:

"Hocam, kolu kırcaz, tekrar sarcaz. Eyri gaynamış." dedi.

Kolum tekrar kırılacaktı. Zaten kırıldı. Yetmemiş. Günlerce alçı taşıdı menekşe sapı gibi eğildi, boynum.

"Gel amcam, bir bakam! Bir şey yapmacam." dedi.

Bunun da çantası vardı. Çantasında balıkları... Kolak gibi... Bıçağını çıkardı, avucuna balığın birisini koydu, ortasından kesip, tam o kısma gelecek şekilde bağladı:

"Kolak oldum, ben. Balık kokulu Kolak..." diyordum.

Yıllar sonra öğrendim ki alabalığın gümüş renkli derisinde bol miktarda bulunan fosfor, güneşten aldığı ultraviyole ışınları, kemiğe kadar işler, kireci sökermiş. Kireçlenme nedeniyle bel ağrısı çekenler bellerine kokusuna dayanabilirlerse alabalık bağlarlar, bir iki gün bekler, yıkanır. Omurgadaki kireçleme sökölür, omurlar, hareket serbestisi kazandıkları için vücut elastikleşir, giderek eski yerlerine yerleşir, hasta rahatlamış. Bu arada sıkışan sinirler de kolayca aradan çıkar, ağrı sızı ve ameliyata gerek kalmamış.

Toroslardaki Yörük doktorlar da bel fitiği teşhisi konan hastalarını, yeni kesilmiş hayvan derisine sokarlar. Özellikle hayvanın güneşi çok gören, sırt veya sağrısından alınan derinin iç kısmında da aynı birleşim varmış. Deriye giren en fazla beş saat kadar kalacaktı. Daha fazla kalırsa, kireci çözdüğü gibi daha derine nüfuz eder, kemikleri dahi eritebilirmiş.

Çıkıkçı, bize yine geldi. Yine acıtmayacak zannettim, kolumdaki fena kokmaya başlayan balıkları alırken, aniden tekrar kırdı ve düzgün olarak alçılara aldı. O kadar güveniyordu ki sanatına! Haklıydı da... Bütün Antalya'ya o yetişirdi. Tek konuda uzmanlaşmıştı. Tecrübe konuşuyordu:

"Merak etme, hocam! Yalnız bu gol hakkında fazla konuşmayın. Gonuyu kapatın. Yoksa çocuk bu gırılma olayını kullanır." dedi, gitti.

Bir defa da alçıyı almaya geldi ve yüklü bir para götürdü. Babam, kolumun kangren olmasından çok korkmuştu. Ucuz atlattığımızı seviniyordu. Annem:

"Zorla istedi! Bela paratoneri! "Kolak olcam! " diye evde kırılmadık fincan bırakmadı. Alay eder gibi... Bir de eline takıp, ona gösteriyordu. Her ne kadar çocuk da olsa, adamcağızın zoruna gitmiştir." diyordu.

Meraklar içindeydim. Hastabakıcı da Parlamento da sadece kemik parçalarını yan yana getirip bırakmışlardı. Araya tutkal sürmemişlerdi. Alçıyı içine dökmemişlerdi. Bu kırılan kemik nasıl yapıştı? Oysa bahçeye duvar yapan adam; bir taş, bir harç koyuyordu ve kurumasını bekliyordu. Şermin, dersini yaparken, kartonları tutkalla yapıştırıyordu. Annem de bana bez bebek dikerken kolları bacakları dikiyordu. Onlar dikmemişlerdi de... Dıştaki, alçı içine nasıl girmişti? Anneme sordum:

"Allah kırılan kemikleri birbirine kaynatır. Ayna kırıldı, çenen kesildi ya... Nasıl birleşti?"

"Sen birleştirdin. Bantladın."

"Ben sadece uç uca getirdim. Diktim mi? Yapıştırdım mı? "

"Kim yapıştırdı? "

"Kim yapıştıracak? Allah! ..

Parmağımın ucuyla çenemdeki aylarca önce kapanan yaralı kısma dokundum. İncecik bir çizgi halinde kalan yerini zorla buldum. Pürüzlü de değildi. Aynaya bakmak istedim, dikiş izini görmek için. Bana ayna verilmesi yasaklanmış. İz miz yokmuş. Allah, dikişsiz birleştirmiş. Koluma baktım, hiçbir iz yok. Kemiğim de sapasağlam olmuş. Bir daha zor kırılmış. Öncekinden daha kalın bir dokuyla, daha güçlü bir bağlantıyla yapışmış.

Bir gün duvarda gezen kertenkelenin kuyruğu bahçe kapısına sıkıştı ve koptu. Ben çok üzüldüm, yerdeki kuyruğa bakıp. Ablam:

"Onun kuyruğu yine çıkar. Hem de iki tane birden. Ağlama! Üzülecek bir şey yok. Hem onların bir yerleri acımaz." diye beni teselli etti.

"Acımadıysa neden öyle sarsak sarsak kaçtı ya? " diye sordum.

"Korktu da ondan..." dedi ve kapattı.

Aradan bir süre geçti. Bahçe betonunda, masada çay içiyoruz:

"Semiray! Bak, bak! Gördün mü? O kertenkele bu! Kuyruğuna bak! Çatalkuyruk! " diye evin duvarındaki kertenkeleyi gösterdi.

Yeni çıkmaya başlamıştı. Ancak iki santimdi. O zamandan sonra gözlerim onu arar oldu, duvarlarda. Bir gün, eskisi kadar uzun kocaman iki kuyruğa sahip olup, şapşal şapşal yürümekten vazgeçtiğini görünceye kadar... O zaman içim rahatladı ve tek kuyrukluların yanı sıra onu çatalkuyruklu olarak kabul ettim ama şanslı kabul etmedim. Yükü ağırlaşmıştı. Hepsini bir kuyruğu sürükleyemiyordu, o ikisini birden... Hâlâ tuhafıma gider ve düşünürüm. O ikisi de kopsa, üç tane mi çıkar, acaba?

O olaydan sonra anneme; Kolak'la, kolumla ve kuyrukla ilgili çok soru sordum, aklıma bir şeyler takıldıkça, ara ara. Anlayabileceğim şekilde bir şeyler anlattı. Bir gece de beni uyuturken, masal yerine o zamana kadar anlattıklarına benzer bilgileri toplu halde anlattı:

"Bak kızım. Her derdin dermanı vardır. Arayıp bulmak lazım... Bir tek ölümün çaresi yoktur. Allah, yarattıklarının hayatlarını sürdürmeleri için gereken organları yeniler, tamamlar. Tırnaklarımız uzamazsa, parmak uçlarımız aşınır, yara olur. Saçlarımız uzamasa yenilenmese, eskir, dökülür, yok olur. Allah, bütün yarattıklarını giydirir. Yılana kadar yeni giysiler verir.

Dikiş makinesi gibi yağlar, vücudumuzu. Kulaklarımızın içine kadar... Yoksa kurur, çatlar, dökülür, derilerimiz. Cildimizin hassas yerleri yara olur. Her yerin farklı bir sıvısı vardır, nemli tutması için. Ter, tükürük, gözyaşı... Tükürüğün bile ne çok faydası var!

Gözyaşı, kumu, camı bile yok eder." dedi ama benim aklım kuyruk olayındaydı:

"Kertenkelenin iki tane birden çıktı, o kuyruğu kopuk köpeğinki neden çıkmıyor? "

"Kertenkeleninki kadar lüzumlu değildir de ondan..."

"Kolak'ın kolu neden iki tane çıkmadı? Ona lazım değil mi? " diyince annemin tepesi attı:

"Sen beni delirtecek misin? Olur mu öyle şey? Üç kollu adam nerde var? Masalarda bile yok. Uyu bakayım artık! Kapat gözlerini! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0084

Onur Bilge

0085 - SALINCAK

Onur BİLGE

Giritli Mahallesi'nde, deli deli koşarken, babalarının bisikletlerine binerken, duvar tepelerinde gezerken, ağaç başlarında meyve araklarken düşen çocukların kolları, bacakları kırılıyordu. Bazen de arkadaşlarının attıkları taşla ya da darbenin etkisiyle düştüklerinde... Zaten üç yaşındayken sağ kolum kırılmış, acısı babamın yüreğine oturmuştu:

"Semiray! Sen badem ağacına salıncak kurdurtmuşsun, Şermin'e. İyi de... O tahtadan bir kayarsan? Düşersen? Ağacın altındaki kayalara başın gelirse? Ne olur? Bir düşün, bakalım." diyordu.

Ben Şermin'e, ablama badem ağacına salıncak kurmalarını söyleyip duruyordum. Badem ağacı bana Bağdemağacı'ndan gelen Parlamento'yu anımsatıyor, bir yerimi kırma olasılığını düşünüyordum ama sallanmak o kadar çekici ve vazgeçilmezlik özelliği taşıyordu ki o riski göze alıyordum.

Bir an önce kurulması için çırpınıyordum. Şöyle, havalara uça uça sallanmak istiyordum. Bebekliğimden anımsadığım, beni doktorculuk oyununda muayeneden kurtaran sallanmanın rahatlığını doya doya yaşamak...

Bizim bahçemizdeki ağaçlar yeni dikilmişti. Muşmula, erik, içde, portakal, limon, greyluft, incir gibi meyve fideleri vardı. Üç tane de andız fidesi vardı, onların dalları kolları yoktu. Küçüktüler. Salıncak kurmaya müsait bir yerimiz yoktu, içeride de dışarıda da. Oysa ben, Karal'oglu Parkı'ndakiler gibi büyük bir salıncak istiyordum. Hatta ondan da büyük...

Çamaşır urganını kaptığım gibi arka sokaktaki Selmaların bahçesindeki badem ağacının dallarına tırmanıyordum. Annem baktı ki olmayacak, salıncak için kalın bir urgan aldırttı. Marangoza, oturabileceğim kadar, yirmi beş santim eninde, elli santim boyunda bir tahta kestirtti. Dört köşesini matkapla deldirtti. Urganı ikiye ayırdı, dört ucunu bu deliklerden geçirerek bağladı. Düğümler, deliklerin altında kaldı. Şermin'e verdi. O da, onların badem, beni çağla dediğim ağaca çıkıp, diğer dalların engellemeyeceği ve rahatça sallanabileceğim şekilde oraya bağladı.

Fırsat buldukça, soluğu orada alıyordum. Ben yokken kim binebilirse... Geldim mi incek! Salıncak benim. Ağaç başkalarınınmış, bana ne? Hem mahallenin muhtarıym, hem sokakların. Dövmesini de öğrendim. Taş atmasını da...

Uçurun beni! Sallayın! Ayaklarım dallara değsin! Haydi! Havalara! Bulutlara! ..

Akşam olunca bitiyordu, canımdan çok sevdiğim oyun. Dört duvarın içine tıklıyordum, herkes gibi... Bir can sıkıntısı ki sorma gitsin! ..

Oyalanacak bir şey arıyorum, ampulün sarı ışığıyla aydınlanan beyaz badanalı duvarlar arasında. Okumayı bilmiyorum ki elime bir kitap alayım da diyar diyar dolaşayım. Radyoda çocuk saati yok, akşamları. Sadece cumartesi günleri, on yedide... O da hem canım oyunumu bölüyor, akşamüstü tam oyun kızıştığında hem de hemencecik bitiveriyor.

Elimde bir resim defteri, babamın dizinin dibinde:

"Bana resim yapmayı öğret! Hadi, n'olursun! " diye mızırdanıyordum.

"Aç bakalım defterini! Oraya, senin sallandığın ağacın resmini yap. Salıncağını, yerdeki taşları da yap. Bir de kendini... İp kopmuş, tepetakla düşmüşsün. Kafan taşlara gelmiş. Parçalanmış... Kan revan içindesin... Haydi bakalım bu resmi yap, boya, bana getir! " dedi.

"Gözümün önünde bağdem ağacı... Bağdemağacı'ndan gelen Parlamento da gözümün önünde... Kol kırılırsa, alçıya alınır; kafa kırılırsa, ne olur? "

Resmi yaptım, boyadım, gösterdim:

"Aferin! Bak, düşersen, böyle olursun! Her gün ipi kontrol et. Yavaş sallan! Yerdeki taşları temizlettir. Ne olur, ne olmaz! Bu resmi hafızana nakşet! Sallanırken hatırla! Tamam mı? Sana nasıl resim öğreteyim ben? Gayet güzel bir kompozisyon... Okula gidenlerden iyi yapmışsın. Allah vergisi bir kabiliyet! " dedi.

Resmi yaparken olay yerine gidiyorum. Kâğıdın tamamı, ağaç ve altı... Güzelim çağla ağacını çizerken, boyarken, dallarında sallanmayı, havalara uçmayı tasavvur ediyorum. Gökyüzünü boyuyorum, açık maviye... Sapsarı bir de güneş çevresi ve ortasında portakal rengi güneş... O mutlaka olmalı, mutluluk resimlerinde. Gülümseyerek parlamalı. Değil mi ya?

Her kalem oynatışında ve her fırça darbesinde resmin içine girip, resmetmekte olduğum olayı yaşıyorum. Çizdiğim çizgilerle kurduğum salıncakta çılgınca sallanırken, ağacın altında beni bekleyen tehlikelerden en büyüğünü düşünüyorum. Oraya, salıncağın altına kocaman bir kaya çiziyorum. Kaya, halamın oğlu... Kocaman taşla onun arasında bağlantı kurmaya çalışırken, onu beyaz suluboyaya batırdığım fırçayla boyayıp, mermer görüntüsü vermek için kullanılan siyah renge birazcık değdirip, gölgelendiriyorum. Eğri büğrü olmasını sağlıyorum.

"Kaya, kaldırabileceğimiz taşlardan büyük olur, değil mi? "

"Evet. Kocaman... Hatta yere çakılı... Yarısı toprağın içinde falan..."

"Halamın oğluyla ne ilgisi var? Ona neden 'Kaya' adını koymuşlar? O, şimdi böyle mi sanki? "

"Kaya gibi sağlam, güçlü kuvvetli anlamında..."

Hem gazetesini okuyor hem bana cevap veriyor, bekletmeden. Bizi susturan bir baba olmadı. Kendi rahatını düşünen, evde kafasını dinlemek isteyen babalar gibi:

"Dur, sus, otur, yapma, etme! " demedi. Annem bize:

"Gürültü etmeyin! Çok konuşmayın! " dediği zaman:

"Bırak, konuşunlar! Susturma çocukları! Ben konuşan, tartışan, hakkını arayan güçlü karakterli fertler yetiştirmeye çalışıyorum. Sınıfımda da susturmuyorum çocukları. Kişiliklerini baltalama! Konuşma hürriyetlerini gasp etme! Asla! " derdi.

Bazen de arkasından susturulanlarının ileriki yaşamlarında nasıl kişiler olduklarını, ezik

büzük, sümsük, itilen kakılan, hakkını arayamayan ya da iki lafı bir araya getiremeyen zavallılar haline geldiklerini örneklerle anlatırdı. Bir tez ortaya attıysa, mutlaka ispatlamaya uğraşır, aksi halde rahat edemezdi. İddiacı bir tipti.

Sonra ipin aniden kırıldığını, tepe takla düştüğümü, kafamın tam da bu kayaya çarptığını ve kırıldığını hayal ediyorum. Acısını içimde hissederek kendi resmimi yapıyorum. Kafam kanlar içinde! .. Taştan kanlar sızıyor, yerlere kadar... Çimenler de kan rengine boyanmış...

Resim bitiyor ama ben de bitiyorum. Manzara korkunç! Eğitimcilik bu olsa gerek. O kadar tema varken, olması muhtemel olaya dikkat çekmenin en iyi usulü... Hem benim arzum gerçekleşiyor, bana resim yapmayı öğretmiş oluyor, bir kompozisyonu işleterek, hem de onun uyarısı resmediliyor ve beyne nakış nakış işleniyor.

Babam, ileriki yıllarda sözlerin bir kulağımdan girip, bir kulağımdan çıkması, fakat gözümün gördüğünü asla unutmuyuşımın temelini atmış oluyor. Öğrenme usullerinin en sağlamıyla tanıştırıyor beni. Bir akşam yemeğinden sonra evimizde yaşadığımız, sıradan gibi görünen bu muazzam olayla, daha sonraki öğrenim hayatımda, tahtaya dikkat, haritayla arkadaşlık, sözlükle dostluk, olayları ve kişileri gözleme alışkanlığı kazanmama zemin hazırlamış oluyor.

Bir gece de şiir öğrenmek istediğimi söyledim. Babam, ablamı görevlendirdi. Bu defa ablamın etrafında dört dönmeye başladım. O da bana Arif Nihat Asya'nın Bayrak isimli şiirini söylemeye başladı. O kadar içten, öylesine duyarak okuyordu ki bu şiir içime işledi:

"Ey, mavi göklerin beyaz ve kızıl süsü,
..Kız kardeşimin gelinliği, şehidimin son örtüsü!
..Işık ışık, dalga dalga bayrağım,
..Senin destanını okudum, senin destanını yazacağım."

"Abla, ezberleyemiyorum. Söylediklerinin sırasını aklımda tutamıyorum. Boşuna okuma. Önce nasıl ezberleyeceğimi söyle."

"Aklına masmavi bir gökyüzü getir. Beyaz ay yıldızlı, kırmızı bayrağımızı... Ben senin kızkardeşimim ya... Bir de benim gelinliğimin bayrak olduğunu ve onun da şehidin üstüne örtülmüş olduğunu... Işıklar çıksın bayraktan. Dalgalansın... Gözünün önünde canlandır. Destan satıyorlar ya kapıya gelip... Üzerinde şiir yazılı bir kâğıt hayal et. Bayrak destanı okuyor ve yazıyorsun. Tamam mı? Söylediklerim aklında kaldı mı? "

"Hayalimde canlandı. Bir daha oku şimdi. Nasıl sıralayacağımı öğrendim."

"Sana benim gözümle bakmayanın
.Mezarını kazacağım.
.Seni selamlamadan uçan kuşun
.Yuvasını bozacağım."

"Burada bayrak gönderde dalgalanıyor. Ona bakıyorum. Kötü gözle bakan birisi var. Bayrak direğinin altına onun mezarını kazıyorum. O sırada bir kuş uçuyor bayrağımı selamlamadan. Ağaçta yuvası var. Ağaca çıkıyorum, yuvasını bozuyorum. Tamam. Oldu. Sıraladım. Oku."

Ablam bana bir şiiri nasıl anlayacağımı, onun röntgenini nasıl çekebileceğimi öğretmiş oldu, ezberleme tekniğini öğretirken. Şiiri birkaç kere daha okuduktan sonra ben ona okudum. Arada üç yerde takıldım. Yardım etti, hatırlattı. Ben şiire, Arif Nihat Asya'nın Bayrak isimli, şiirini duyduğum anda âşık oldum.

O gece o şiiri ezberlemeden, baştan sona kadar hatasız okumadan uyumadım. Bir şey kazanmıştım. Konuşan, yürüyen, dalga dalga upuzun saçlı, masmavi gözlerini, yatırınca kapatan, kaldırıncı açan ve gözlerime gülümseyerek bakan bir bebek gibi bir şey... Kırmızı üçtekerli bisiklet gibi... En güzel oyuncak gibi yani... Artık hafızamda bir şiir vardı ki onu okuduğumda tüylerim diken diken oluyordu! İçime Ülkem doluyordu. Türkiye'm... Özgürlüğüm...

Ben bir öğretmen kıızıydım. Her şeyi öğrenmek istiyordum. Milli duygularla büyüyordum. Bu şiirde, tümünü buluyordum.

İlk ezberlediğim şiir, bir masal şiirdi. Geceleri babamın, kulağımın dibinde okuya okuya ezberlettiği... Fakat onu duyduğumda heyecanlanmıyordum. Ürpermiyordum. Bu şiir başkaydı. Bambaşkaydı. Şiirdi.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0085

Onur Bilge

0086 - KOcA

Onur BİLGE

Bir de Gega'mız vardı. Kılıbıktı aslında. Her işe karışır, çamaşır bulaşık yıkar, yemek yapar, bar bar bağırır, mahalleyi rahatsız ederdi. Bir de kadın dövme âdeti vardı. Her gece bir sebep bulur, hır çıkarırdı. Karısını döver, boğulurcasına ağlatırdı. O kadar huzursuz bir adamdı ki sesi gelmezse, hasta falan sanırdık.

Genç görünümlü, çelimsiz, orta boylu, biryantinli siyah, arkaya yatırılmış saçlı, altın şövalye yüzüklü, topuklu ve sivri burunlu ayakkabılarının arkasına basan, aktör özentili olduğu için her gün damat gibi siyah takım elbise, beyaz gömlek giyen, huysuz, geçimsiz biri...

Bir gece kavga şiddetlendi. Karısının çığlıkları: "İmdat! .. Can kurtaran yok mu? " diye feryadına dayanamayan annem, aceleden babamın ayakkabılarını giyip, fırladı! Babam:

"Dur! Gitme! Karı koca kavgası... Sana ne? Karı kocanın arasına şeytan bile girmez..." demeye kalmadı, can havliyle feryat eden kadını kurtarmaya, o delinin elinden almaya gitti.

Babam, kavga adamı değildi. Dava adamıydı. Annem daha cesaretliydi, yılan öldürmede, kavga ayırmada... Hani her mahallede sözü geçkin bir Osmanlı kadın olur ya... Annem öyleydi. İki dakikada kadını alıp geldi.

Kapıyı çalmış. Açtıklarında, ayağını kapıyla eşiğin arasına koymuş. Kalın altlıklı deri erkek ayakkabısı, kapıyı tekrar kapatamamış, adam. Annem de içeriye dalmış, kadını çektiği gibi kurtarmış. O da kaçacak delik arıyor zaten. Fırlamış, canını dışarıya atmış!

Suluk basma elbisesin yakası beline kadar yırtılmıştı. Yalınayaktı. Saçları karman çormandı. Sol kulağından aşağıya, boynuna doğru kan sızıyordu. Annem, saçlarına bir el attı, eline sarı saplı bir kontrol kalemi geldi, kan içinde. Elleri de kan olmuştu. Kafasının sol tarafındaki saçlar, bir çay bardağına yakın kan yutmuştu. Hemen banyoya soktu, bir baş havlusu verdi:

"Başını soğuk suyun altına tut! Çok eğme. Hemen sar gel! " dedi.

Kadın denileni yaptı. Hâlâ her tarafı tir tir titriyor, içini çekiyordu. Ağlamıyor gibiydi ama gözlerinden yaşlar akıyordu. Havlunun ucuyla silip duruyordu. Annem, bir parça buz getirip, yaralı yerin çevresinde gezdirmeye başladı. Kanın durduğundan emin olunca, ona bornoz ve bir başka bir baş havlusu verdi:

"Ocağa su koydum. Isınmıştır. Haydi şimdi gir banyoya, güzelce yıkan. Ben buradayım. Kanama olursa, bana haber ver. Başına ılık su dök. Güzelce sabunla. Bir şey olmaz." dedi.

Okullar yeni açılmıştı. Demek ki Sonbahardı. Ekim başları... Kadıncağızın akli, okula yeni başlayan kızındaydı:

"Kuzili! Pemparo! Mavro yağole! Manam! "

"Anlamaya başladım, dilinizi. "Deli, kara şeytan" dedin. Pemparo, manyak demek mi? "

"Öyle bi şe... Ben de bilmiyom. Ömriye evde kaldı. Ona da bi şe yaparsa? "

"Ben Şimdi gider, getiririm kızını. Bu gece burada yatarsınız. Sakin ol! "Manam" da "Aman Yarabbi! " demek gibi değil mi? " diye laf karıştırmaya, ona başka Şeyler dŐŐündürterek, onu sıkıntılarından uzaklaştırmaya çalıştı.

O banyoya girmekte olsun, hemen ocağa bir çay koydu. Gittik mriye'yi almaya. Gega'ya da epey bir söylendi:

"mriye'yi ver, çabuk. nlğn, çantasını da... Utanmıyor musun sen o kadını öyle dövmeye? Polis ağırmadığıma dua et. Kafasında tornavida... Onu bezle tuttum, kenara koydum. Bir daha o kadına el kaldırırsan, cinayete teŐebbüsten mahkemeye verdirteceğim seni, haberin olsun. stnde parmak izlerin var. Aslında seni karakola ektirtip de adamakıllı bir dvdrtmek lazım ama... Allah'ından bul! Akıllanmayacaksın sen! Benim de asabımı bozdun! Bu iki yetim sana sığınmış. Bir lokma ekmek veriyorsun, burunlarından getiriyorsun! Ne istiyorsun bu gariplerden? Kimseleri yok. Muhtalar. Ne yapıyor bu kadın? Şerefine mi oynuyor? Yazıklar olsun sana! " dedi.

Adamda 'Tık' yok. Kuzu kuzu kızı getirdi. Alıp eve geldik. Çantasını açtı. Ödevini yapmaya başladı. Babam, onunla ilgilendi. Bizim kaplıklarımızla onun kitaplarını, defterlerini kapladı. Bir ara mutfakta karşılaştık. Ona dargın, kırgın baktığımı gördü. Beni yanına çekerek, kulağıma:

"Semiray! Sen benim bir tanemsin! Onun babası yok. Annesini ne hale getirdi o üvey babası, gördün. Olayı unutmaması için onun baba sıcaklığını birazcık hissederek mutlu olması için kapladım onun defterlerini, kitaplarını. Onu senden çok sevdiğimden falan değil. Ona acıdığımdan. Anladın mı? " diyerek saçlarını okşadı.

"Benim resim defterimin kabı o kadar muntazam olmadı. Eğri büğrü oldu. Hiç yardım etmedin. Kendim kapladım." dedim, yavaşça.

"Olsun. Nasıl kaplayacağını ğrendin. El becerisi kazandın. O hâlâ öğrenemedi. Sen okula başladığında muntazam kaplayacaksın. Şimdiden ğrendin. İlk yapılan işler acemice olur. Sonra daha güzelini, en sonunda da en güzelini yapar olacaksın. İstersen çıkar resim defterinin kabını, tekrar kapla, bak ne kadar daha muntazam olacak! "

Kemale Hanım banyodan ıktı. İçeriye girmeden annem ona kendi giyeceklerinden bir daha giymek istemediklerini verdi:

"Al, bunları giy! Senin olsun. Saçlarını kurula gel. ay hazır. Haydi aylarımızı koy da içelim." diye onun eline iş tutuşturdu. Maksadı belliydi. Kendisi de kavanozdan poğaçalar çıkardı:

"Yemek yediniz mi? " diye sordu.

"Yemek hazırlarken delirdi." dedi kadın.

Annem iki tabak koydu masaya. Hemen bir sofraya hazırladı onlara:

"nce bir karnınızı doyurun. ay demlenedursun. Sonra beraber içeriz." dedi.

Onlar mutfakta yemeklerini yerken babamla olayın kritiğini yaptılar. Annem, Gega'ya dediklerini ona aktardı. Adamın nasıl suçlandığını, gıkını çıkaramadığını... Babam:

“Mani olmak istedim ama iyi yaptın. Osmanlı kadınsın vesselam! ” diye onu taltif etti.

O gece o ikisi bizde yattı. Bizim odamızda... Annem, birkaç gün onları misafir etmek niyetindeydi. Gega'nın burnu sürtülsün diye ama kadın ertesi gün ikinci vakti başladı kıpırdanmaya... Annem her ne kadar:

“Gitme! Otur şurada! Anlasın değerini! Biraz özlesin! Yaptığının ne kadar kötü bir hareket olduğunu idrak etsin. Gitme! ” dediyse de kadını zapt edemedi. En sonunda:

“Ne halin varsa gör! Ye dayağı, otur aşağıya! ” dedi.

Sanki kaçacaktı kocası. Ne acelesi vardıysa... Özledi mutlaka. Koşa koşa gitti. Aradan iki gece geçti. Aynı terane... Bu defa annem, radyonun sesini açtı, duymamak için ve yerinden kıpırdamadı:

“Baban dedi. “Karı koca arasına girilmez. Şeytan bile girmez. Sana ne? Karışma! ” dedi. Ben dinlemedim. Al işte! Yine başladı dövmeye ama bu kadının hoşuna gidiyor dayak. Alışmış, kudurtmuştan beter. İki gün oturmadı, kaidesinin üstüne şurada. Ne hali varsa görsün. Duymayacağım. Acımayacağım. Öldürsün isterse. Bana ne! ” diyordu ama kulaklarını tıkıyordu.

Biz alışık değildik karı koca kavgalarına. Evimiz huzurlu, hepimiz mutluyduk. Babam asabi mizaçlı birisiydi ama nelere sinirlendiği belliydi ve annem o konulara azami itina ederdi. Mesela, ıslak zemin de olsa yerde su damlacıkları olmasını istemezdi babam. Mutfakta yere biraz su sıçrasa, annem hemen bezle siler, kurulardı. Bir de benim çikletlerime kızardı. Onu engellemesinin çaresi yoktu. Şekerli sakızlar vardı. Üzerinde kulakları küpeli Arap resmi olan... Arap Sakızı derdik onlara. Ne kadar çok şişerdi! Nane kokulu, yumuşacık... Sonraları Yeşil Çivril'in şekersiz damla sakızları çıktı. Çok tutuldu. Ben hiç sevmedim. Onları çiğnememe kızmıyor, kendisi alıyordu bana. Çiğnedikten sonra yere düştüğüne kızılıyordu:

“Çiğnedin, bitti mi? Bitti. At! Ne koyuyorsun oraya buraya? Bak yere düşmüş, çorabımın altına yapıştı yine! ” diye söyleniyordu.

Haklıydı. Bende ses yok ama bu, tekrar olmayacak demek değildi. Onlar vazgeçilmezlerimdi. Yere nasıl düşüyorlar, bilmiyorum. Belki birilerinin bir yerlerine takılıyorlar, sonra da... Bazen hiç olmayacak yerlere de düşebiliyorlar, ille de babama tesadüf ediyor, onu kızdırıyorlardı. En çok da yemek masasının etrafındaki sandalyelere düşüyorlardı. Babam oturunca fark etmiyor, yemekten sonra pantolonuna yapışan minder de arkasından geliyordu. İşte o zaman olan oluyordu. Annem:

“Tamam, hallederim. Çıkar, ver pantolonunu bana.” diyor.

Ona başka bir pantolon veriyor. Cepleri boşaltılıyor. O pantolonun ceketinin cepleri de boşaltılıp, diğerinkine aktarılıyor. Bu arada babam bana ifrit oluyor, sinir kesiliyordu! Bir taraftan babamın giyeceklerini ayarlıyor, uygun kravat seçiyor, bir taraftan da buz çıkarıyor, yapışan sakızın arkasına koyuyor, katılaştıktan sonra bıçakla kazıyor, çıkanı tekrar tekrar oraya yapıştırıp çekerek, iyice temizlemeye çalışıyordu. Kumaşın gözeneklerinin arasında hiçbir sakız molekülü kalmadığından emin olunca onu, ıslak tarafı güneşe gelecek şekilde bir sandalye arkasına koyuyordu. Babam daha çok sinirlenmesin diye bu işi şarkı türkü söyleyerek yapıyordu ama o gidince bana

bıkmadan usanmadan gereken uyarıları yineliyordu.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0086

Onur Bilge

0087 - YARa

Onur BİLGE

Oğlanlar, faytonların arkasına takılıyor, bir yere tutunup, yatay direğe oturuyor, ağızları kulaklarında, neşeyle gidiyorlardı. Arabacı fark ederse, kamçıyı arkaya sallıyor:

“İnin ulan ordan! Başımı belaya sokcasınız! ” diye bağıyordu.

Bu, çok zevkli bir şey olmalıydı ki o kadar azar işitiyor, kamçı yiyor, yine de her geçene takılıyorlardı. Oraya bindikleri zaman o kadar keyifleniyorlardı ki bir defa da ben denemek istedim. Acaba nasıl bir şeydi?

Bir yere gideceğimizde babam; bizden önce evden çıkar, kahvelerin yanından bir fayton çevirir, biner, eve gelirdi. Atlar, taşlı tozlu sokaklarda tozu dumana katarak, talimli adımlarla, burun deliklerini aç aça soluyarak gelir, ağızlarındaki gem çekildiği için değil de, sanki bizi memnuniyetle karşılıyorlarmış gibi başlarını yukarıya kaldırıp, gözlerini açarak dişlerini göstererek gülerler ve geriye çekilerek dizlerini gererek rahatlarıydı. Arabanın yanındaki demire basarak içeriye girer, babamın yanına oturan annemin karşındaki dar oturaklı yere, gittiğimiz istikamete arkamı dönerek otururdum. Anneme, o devirde dekolte sayılacak kıyafetler giydiren, makyajın kadın için gerekliliğine inanan, Allah'ın benzerlerinden çok güzel yarattığı annemi babam, caddede sokakta koluna takar iftiharla gezdirir, parkta bahçede dolaştırır, kimse görmezdi de sanki arabaya binince göreceklermiş gibi yaz kış faytonun üstündeki körüklü siperliği kapattırırdı. Arabacı, iş kapmış olmanın mutluluğuyla şöyle bir yerinde doğrulup, dizginleri çekip, hafifçe arkaya kaykılarak, keyifle kamçıyı şaklatır, sevinçli bir sesle:

“Deh! ” derdi. Araba sarsıntıyla kalkar, tekerlekler hafif hafif sarsarak, iki yana sallanarak yola düzülürdü; arabacı, babamın:

“Sağa dön, sola sap, şimdi dosdoğru git! ” gibi talimatına göre atları idare eder, gideceğimiz yere gelince saygıyla selamlayarak ayrılırdı.

Arabacılar saygılı olurlardı. Müşteri velinimetti. Çocuklara karşı neden haşın davranıyorlardı? Para alamadıkları için mi? Her şey para mıydı? Yani şimdi onlar babamı sevip saydıkları için değil de para için mi iki büklüm oluyorlardı? Bir gün on dakikalığına, ancak düğünlerden düğünlere bu arabalara doluşabilen çocukları arabaya bindirse, mahallede bir tur attırsa, onların civıltılarıyla o da mutlu olsa, bir hayır yapsa, olmaz mıydı? Gezdirse, eğlendirse iyi de ya kaza yaparsa, onların kanlarını nasıl öderdi? İşin bir de o tarafı vardı. Aileler:

“Bizden izin mi aldın da bindirdin çocuklarımızı? ” derlerse, onlar yaralandıklarında ya da öldüklerinde? İnsanoğlu can taşıyordu ve hayatla ölüm arasında incecik bir zar vardı.

Aklıma koydum ya mutlaka yapacağım. Oynuyorum ama kulağım fayton sesinde... İlk paytona takılacağım. Daha çok tatar arabaları geçiyor. Oğlanlar onlara da takılıyorlar ama apaçık olduğu için hemen fark ediliyorlar ve anında kamçılar inmeye başlıyor.

Nihayet yolunu şaşırın bir tanesi geçerken koştum ve arkasına tutundum. Tam oradaki yatay direğe iliştim ki arabacı, küçücük cüssemin acemice, telaşla oluşturduğu sarsıntıdan, birisinin arkaya asıldığını fark etmiş olacak ki bağırırmaya başladı. Aldırış etmedim. Nasıl olsa arabadan inmesi için onu durdurması gerekiyordu. Duracak gibi olursa, inip kaçacaktım. Fakat öyle olmadı. İnmediğimi anladığı için trafiğin yoğun olduğu caddeye çıkmadan indirmek gayesiyle öyle bir kamçı salladı ki zavallı atların

onun elinden neler çektiklerini, sol kolumda şaklayınca anladım! .. Kolumun pazısı kılıçla kesildi sandım! .. Kıpkırmızı olup, kabardı. Yanık gibi yanmaya başladı sonra. Acısı yüreğime oturdu ama ses çıkarmadım ve inadımdan inmedim. Zaten kaç kiloydum? Arkayı çökertecek kadar değildim. Nerden anladı bilmem. Epey bir gittik. Canım yanıyordu yanmasına hem de çok ama caddeye kadar gitmeye kararlıyım. Yolun sonunda, ana caddeye çıkmadan yavaşladı, indim ve geri geldim. O zamana kadar, çocukların arabalara takıldıklarını her söyleyişimde annem:

"Sakin sen öyle bir şey yapma! Arkadan gelen taşıtlar ezer. Araba aniden durur, düşer yaralanırsın. Atlar ürker falan, bir şeyler olur. Ya da kamçı gelir, yüzüne gözüne. Sakın ha! " demişti.

İlle de deneyerek öğrenmek ister ya insan. Bir de akıl yürütür: "Ölürsem ben öleceğim, kime ne zararı var? Hırsızlık gibi günah da değil ya..." diye. O oldu. Bir daha mı? Allah korusun! Kara merhemler vardı o zamanlar. Pomatlar... Yarayı sulandıran... Bir de penisilin tozları vardı. Neler denemedik!

İki çok önemli yaramdan biri budur. Biri de komşunun merdiveninin beton korkuluğundan çok kaydığım, oyuna iyice daldığım için acısını hissetmediğim, oyun bitince cayır cayır yanmaya başlayan bacaklarımın iç kısmı... Akşama yara halini aldı o çizikler. Yürürken iki baldırım birbirine değince dayanılmaz şekilde acımaya başladı. Erkek arkadaşlar pantolonlarıyla, kızlar pijamalarıyla kayıyordu. Benim mini mini etekli elbisem vardı, üzerimde. Beton tırabzanın üstü şaplı, yanları rende gibi pürüzlüydü. Bacaklarım birbirine değecek diye aklım gidiyor, sünnetli çocuklar gibi yürüyordum. Yine pomatlar, merhemler, sarı penisilin tozları... Evde "Ah! " lar, "Vah! " lar...

Epeyce çektim. Önce kızardı, iltihaplandı, merhemlerle işledi, penisilin tozuyla kurudu, enine çizgiler halinde kabuk bağladı. Zor iyileşti. O halimle, bir gün bile sokaktan geri kalmadım. Oyun o kadar tatlıydı ki bacaklarım zımparalanmış, çizik çizik olmuş, kanamış, duymamışım bile...

Dizlerimin hali her zaman harap! Her ikisi de perişan... Her birinde üç beş yara... İlle de bir tanesi en büyük... Kapanamaz bir türlü, berbat! Tam kapanacak, yine kapaklanırım! Ya da sabunlu lif geçer üstünden yıkanırken akşamları oyundan eve geldiğimde, acımasızca!

Annem, iki tane rahat lacivert ve kırmızı düz ketenden oyun tulumu dikti bana, o olaydan sonra. İçine girdiğimde, dış etkenlerden korunuyordum. Önceleri biraz zor geldi, sıkıntıya girmek. Sonra alıştım. Pek hava almıyordu. Paçaları diz üstünde, kolsuz... Mutlaka güneş görmeliydim. İstedğim gibi tozun toprağın içinde yuvarlanabiliyordum. Bir gün laciverdini bir gün kırmızısını giyiyordum. Her akşam o ve ben yıkanıyoruz. O, çok olsa eskiyordu yıkana yıkana ama benim canımdan can kopuyordu.

Yıkınmayı seviyordum ama ille de yaralarım! .. Onlara değmezlerse, sabunlu su kaçsın gözlerime, sabrediyordum. Su döküyorlar, acısı geçiyordu, ya yaralarım? Zaten ılık su değince yumuşuyor, kolayca kalkıveriyordu, daha iyileşmeden kabukları, altları cicik yara, et, cerahatli...

İrin de diyorlardı. Onu çıkarırsam, iyileşeceğini zannediyor, dizimin derisini iki yandan çekiyor, yarayı yavaş yavaş geriyordum. Kabuğu ya ortadan deliniyor ya da yarılıyordu. Bazen de yanlardan ayrılıyor, o tarafı yavaşça yukarıya kalkıyor, aralanan yerden;

sarımsı, yoğun bir iltihap çıkıyordu. Bazen tamamen kalkıyordu, kuruyup, sertleşmiş kabuk; altından incecik, soğanın iç zarı gibi bir zarla kaplı pespembe et ortaya çıkıyordu. Tekrar düşüp, kanatmaz, mikrop aldirtmazsam, iyileşecekti ama ben de o da o kadar şanslı olmadık.

İltihap, her zaman vardı. O, kabuğun altındaydı ama göz görünce, insanın içine fenalık geliyordu! Boyuna oksijenli su döküyordum, üstüne. Köpürüyor da köpürüyordu... Yarasıyla bile oynayan çocuklardık. Çocuklara sorulan klasik sorular vardır ya büyükler tarafından; kimi, ne kadar sevdiği hakkında... bana da sorulurdu:

"En çok kimi seviyorsun? "

"Allah'ımı...".

Peygamberimden haberim yoktu. Sadece adını biliyordum. Sevebilmem için tanımam gerekirdi. Henüz onun hakkında bilgim yoktu ve daha epey bir zaman olamayacak, yalan yanlış sözler beynimin bir yerlerine tutunurken, beraberlerinde acabalar da oluşturacaktı.

"Sonra? "

"Annemi, babamı..."

"Daha sonra? "

"Ablamı, Şermin'i..."

"Annemi mi daha çok seviyorsun, babanı mı? "

"Babamı... En çok babamı... Ondan da çok oyunu... Hem de nasıl! Deli gibi! .."

"Bak sen! Hiç de politikacı değil. Başka çocuklar: "İkisini de..." derler. İkinci sırada oyun... Üçüncü sırada baba... Kız çocuklar babaya düşkündür. Normal... Peki, neden seviyorsun, babanı? "

"Onun da en çok beni sevdiğine inandığım için..."

Yeryüzünde her şeyden çok oyunu; yiyeceklerden, içeceklerden, yemişlerden, çerezlerden çok oyunu seviyordum. Uykudan da çok... Herkesten ve her şeyden çok...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0087

Onur Bilge

0088 - LAKAP

Onur BİLGE

Antalya yöresinde herkes lakaplarıyla tanınır. Halkımızın çoğunun adı Ahmet, Mehmet, Mustafa, Hasan, Hüseyin, Ali, Ayşe, Fatma, Hatice ve Zeynep'tir. Hangi Hasan? Topal Hasan... Dereköylü Hasan... Pitti'nin Hasan... Hangi Ayşe? Karaaliler'in Ayşe... Zıpır Ayşe... Sütçü'nün Ayşe... Deli Ayşe... Herkes ya fiziki ve ruhi karakterinin en belirgin özelliğine ya da köyünün, kasabasının, doğduğu vilayetin adına yahut da anadan atadan gelen lakaplarına göre anılır. O nedenle mahallenin muhtarı olarak, semtimizdekileri lakaplarıyla da bilmek zorundaydım.

Didilalar'ın Neriman, Tabakların Ahmet, Tabakopulo, Kokmuş Fato, Hoppuduk Halime, Sağır İsmet, Kısık Sesli Sıdika, Karabayırlı Yıldız, Kadini, Bulandıra, Gega gibi...

Bunların içinde öyle renkli bir sima vardı ki hepsine taş çıkartırdı! Sisi... Beyaz teni yaz kış sokaklarda dolaşmaktan kumrallaşmış, iri yarı, uzun boylu, pos bıyıklı, kır saçlı, aslında çok efendi bir adamdı. Onu tanıdığımda altmış dört altmış beş yaşlarındaydı.

Kamyon şoförüydü. Çok sigara içerdi. Deli denecek kadar sinirli bir mizaca sahipti ama delirene bakma, delirtene bak! Asıl adı Şükrü Tanır'dı. Soyadı çoktan unutulmuştu. Ona Sisi diyorlardı. Yüzüne karşı, 'Şükrü Amca', arkasından 'Sisi'... 'Şükrü Amca' diye söz edilse; kimse, kim olduğunu çıkaramazdı. 'Sisi' demeden onu kimse tanımazdı. Bütün taksiciler, arabacılar, dolmuş, otobüs ve kamyon şoförleri onu lakabıyla tanırlar ve hepsi huyunu suyunu bildikleri için küfrettirinceye kadar kızdırırlar, gülerlerdi.

Onu kızdırmak, artık eskisi gibi zor değildi. Otomatige bağlamışlardı. Yolda sokakta Şükrü Tanır' ı görür görmez yanına yaklaşır, yavaşlayarak, dikkatini çekmek için sol kollarını taşıttan çıkarıp, araçların kapısına birkaç kez avuçlarının ayasıyla vurarak:

"Sisi! .." demeleri yeterliydi.

Anında başlardı, yedi sülalesini sayıp dökmeye! Şoför keyifle kahkahalar atar, yarılırdı gülmekten! .. Bir o mu? Çarşıda pazarda olayı gören herkes karınlarını tutarak katıla katıla gülerlerdi! Sisi, onun arabasına hücum eder:

"Erkeksen in ulan, arabadan! Gel de ifadeni alıvereyim..." diye aracı yumruklar, özene bezene bir on beş dakika kadar, çoktan uzaklaşan, işine gücüne dalan şoförün arkasından, yedi ceddini kalaylamaya devam ederdi. Esnaf bir yandan gülerken bir yandan da güya sakinleştirmeye çalışır, kapının önüne birisi bir sandalye çıkarır, omzunu okşayarak:

"Otur amca! Bakma sen onlara! Bir çay getir oğlum, Şükrü Amca'na! " derdi.

Bir on beş dakika kadar daha oturduğu yerden, o şoförün yedi ceddini sayıp döktükten sonra, yarım saat de vaktiyle ona yaptığı iyiliklerini sayar dökerdi. Antalya'da yıllarca şoförlük yapmış, her türlü vasıtayı kullanmış olan bu yaşlı adamın o kadar çok seveni vardı ki ona çatmadan geçen şoför yoktu. Daha sakinleşmeden, orada oturduğunu görüveren bir başkası arabadan sol kolunu çıkarır, avucunun ayası ile kapiya "Pat pat! " vurur ve Sisi'nin dikkatini çekerdi. Bir şey demesine gerek yoktu. Otomatige bağlanmıştı, Sisi. Daha o metalik darbe sesini duyunca başını kaldırıyor; direksiyonda, otuz iki dişi meydanda sıritan şoförü görür görmez, ezberlediklerini baştan okumaya başlıyordu.

Artık çarşıda pazarda, her yerde, her araba kapısına vurana aynı sözleri bağıra bağıra tekrarlamaktan ses telleri harap olmuş, araba motorlarının seslerini bastıran gök gürültüsü gibi gürleyen adamcağızın sesi sık sık kısılmaya başlamıştı. Bir taraftan sigara, bir taraftan sinirlenme ve her gün saatlerce bağıрма sonucunda, yetmiş bir yaşında gırtlak kanserine yakalanmıştı.

On dört yaşındaydım. Teyzem apandisit ameliyatı için hastaneye yattığında ziyaretine gitmiştim. Hastanenin ana kapısından girince sisi' yi gördüm. İyice yaşlanmıştı. Onu ziyarete geldiğimi sandı. Elini uzattı, mecburen uzattım. Babam:

"Hastalarla tokalaşılmaz." diyordu. "Uzaktan "Geçmiş olsun! " denir.

Uzatılan elin havada kalmaması için elimi nasıl uzattığımı bir ben bilirim, bir de Allah... Kocaman iri kemikli ellerinin içi yumuşacıktı, derisi incelmış... Hafifçe terli ve sıcak... Konuşamıyordu. Soluk borusuna takılan metal delikten sadece bir hırıltı geliyordu. Bir de ifrazat...

Hasta, hastane, mikrop takıntım var ya... Fakat haklıydım... İşaret parmağıyla gırtlakına bastırıyor, bir cümle söylüyor, sonra tekrar açıyor, galiba nefes alıp verme işini o şekilde idare ediyordu. Metalin etrafından salya akıyor, balgam sızıyordu. Arada sırada eliyle, ya da mendiliyle siliyordu. Öksürünce de bunlar dışarıya fırlıyordu. Kanser bulaşıcı değildi ama bu durum iğrençti.

Eve kadar zor sabrettim. Ellerimi defalarca yıkadım, yetmedi, bir iki parça çamaşır yıkadım. Kolonyaladım... Karşılaştığımız yer, ruhuma korkuyla giren, orada cesur olmam telkin edildiği için değişikliğe uğrayıp, tikslenme şeklinde dışarıya çıkan duyguların oluşmasına sebep olan kapısı açık ameliyathanenin hemen sağ tarafıydı.

Çok geçmedi, kara haber duyuldu. Bütün şoförler onun sokağındaydı. Arabalar sıra sıra dizilmiş, çevredeki evlerden sokağa, bir düğünlük sandalye çıkarılmıştı. O mahalleden o kadar şaşaalı bir cenaze alayı daha geçmemiştir. Kimseye o kadar çiçek gelmemiş, kimsenin arkasından o kadar gözyaşı dökülmemiştir. Cenaze geçerken sokağa çiçek ve gülsuyu kokuları yayıldı.

Karısı, öleceğini anlayınca bir top patiska almış eve koymuş bir kısmını da bize getirmiş. İyi ki ben okuldaydım. Öyle şeylerden nefret ederim. Anneme eşinin boyuna göre kestirtmiş, biçirtmiş, Sisi'ye kefen hazırlamış. Babam, okuldan geldiğimde:

"Yarım saat önce gelseydin burada bir pandomino kopacaktı. İyi ki kadın sen gelmeden gitti. O kadar ölümden, ölüden, hastalıktan konuştu ki! Bir de etrafı görseydin! Her tarafta boy boy kefen parçaları... Mezuralar, makaslar... Tam sana göreydi, Semiray! " dedi. Annem:

"Ona kefen gözüyle bakınca ürkütücü ama biz sadece patiska parçaları kestik, burada. Ne olmuş? Kefen olsa ne olacak? Hem kullanılmış değil ki!

"Sen gel de Semiray'a anlat, bakalım! "

"Adamın birisi mezarlardan kefen çalıp, karısına yıkattırıp, kaynaktırıp, ütülendirip satıyormuş."

"Birisi de kabristana, kerpeten cebinde gidiyormuş. Ölülerin ağzında altın diş

birakmamış. Onları biriktirip, kuyumculara satıyormuş. Oradan eritmeye, tekrar üretime...”

“Semiray da satın alsın; yüzük, bilezik olarak kullansın.”

“Ne günlere kaldık! ” dedi babam ve Şair Eşref’ten bir kıta okudu:

“Kabrimi kimse ziyaret etmesin Allah için
.Gelmesin, reddeylerim billahi öz kardeşimi
.Gözlerim ebnâ-yı âdemden o kadar yıldırı ki
.İstemem ben Fatiha, tek çalmasımlar taşımı...”

“Kolayca anlaşılıyor. Kast edilen mânâ açık ama ‘Ebna’ sözcüğü yabancı geldi. Ebna hangi dilden girmiş dilimize? Anlamı ne?” diye sordum.

“Arapçada ‘İbn’ çocuk, ‘Ebna’ onun çoğulu, yani çocuklar demek. Dolayısıyla Ebna-yı Âdem de Âdem’in evlatları, Âdem’in çocukları, kısaca insanoğlu demek.”

“Baba, neden kısaca “Çocuklar demek.” demiyorsun? Neden o kadar geniş açıklıyorsun? Kafam karışıyor.”

“Anlamını ve hangi dilden geldiğini sormadın mı? İlerde çok faydasını göreceksin bu açıklamalarımın. Senin kelime kumbarana bozuk para değil, kâğıt paralar atıyorum ben. Farkında değilsin ama sana sözcüklerin köklerini öğretiyorum. Yarın bir gün önüne hiç bilmediğin Arapça, Farsça bir kelime çıkarsa, bocalamayacaksın. Köküne inecek, onu hemen tanıyacak, anlayıvereceksin. Nasıl bir nimet içinde olduğunun farkında değilsin. Ayaklı lügat bulmuşsun da bunuyorsun.”

“Teşekkür ederim. Belki ama çok fazla açıklamalar kafamı karıştırıyor.”

“Dikkatlice dinlediklerin, hafızanın ilgili bölümüne gidiyor. Düşündüğünde, emrine itaat edecek, geri gelecektir. Sen onun arşivdeki yerini bilemezsin. Etraflıca anlatmamın Esbab-ı Mucibesi o! ”

“Al, işte bir yabancı sözcük daha! Esbab-ı Mucibe de ne demek? Sebepler mi? ”

“İcap ettiren sebepler... Gerektiren sebepler...”

Annem hâlâ şimdiki zamanla geçmiş zamanı mukayese edip duruyordu:

“Eskiden herkes kefenini hazır eder, sandığına koyarmış. Arada sırada sandığını açıp, onu görür, ölümü tefekkür eder, ona göre hareket eder, ayağını denk almış. Hatta eski kadınlar, helal para ile aldıkları kefenleriyle yıkanacaklarında kullanılacak sabunları, lifleri dahi sandıklarında bulundururlar ve öldüklerinde onların kullanılmasını vasiyet ederlermiş. Hatta o zaman kullanılacak kapları kalaylatır, saklarlarmış. Allah-ü Tela’nın huzuruna çıkmanın bayağı bir merasimi varmış.” dedi.

“Şimdi her şey hazır... Takunyalarına, buhuruna kadar her şeyi tek paket halinde veriyorlar. Sadece “Cenaze erkek mi kadın mı?” diye soruyorlar, o kadar. Sen paradan haber ver.” dedi, babam.

“İyi ki geç gelmişim. Sevdiğim kişilerin hastalıklarına, ölümlerine çok üzülüyorum ben.

Doğmamış çocuğa don biçmek gibi ölmemiş adama kefen biçmek... Yadırgadım. Yine de ölüye ve ölüme ait her şeyin yüzü soğuk... O makasa epey bir zaman dokunamam ben." dedim.

"Evliyalar, kefenlerini başlarına sarık olarak sararlar, her an onunla dolaşırlarmış. Ölümü çok hatırlamak lazım... Günde yirmi kez ölümü hatırlayanın cennete gireceği söylenir. Neden? O kadar hatırlayan, günah işleyemez olur, ibadete dört elle sarılma gereği duyar da ondan..." dedi babam. Annem tamamladı:

"En büyük kadın evlialardan biri ve en meşhuru olan Rabia-yı Adeviyye, kefenini koynunda taşımış."

"Ben de hep beyaz giyiyorum ya... Tut ki kefenimle geziyorum." dedim.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0088

Onur Bilge

0089 - NAZAR

Onur BİLGE

Bir ara mahallede mevlit okutturma çoğaldı. Bazıları adak adar gibi mevlit adamaya başladılar. O işleri olunca okutturuyorlardı. Daha önceleri o kadar yaygın değildi. Moda gibi yayıldı, tuttu. Önceleri sadece doğumlarda, sünnet düğünlerinden önce, bazı nişan düğünleri yerine bazen de düğün yerine okutulurdu. Birisi hapisten çıkınca falan... Böyle yerlere gidenler de genellikle bir kutu lokum götürürlerdi ve bir masanın üstüne, tavana kadar lokum kutusu yığılırdı. Gelenlere de lokum dağıtılırdı. O nedenle mevlit ile lokum, hafızamda yan yana yer almışlar.

Annem mevlide gideceğini söylediği zaman babam uzun uzun mevlidin ne demek olduğunu anlatır, Süleyman Çelebi'nin ruhunu şad ederdi. Derdi ki:

"Mevlit, şiiirdir. Süleyman Çelebi, Hazreti Muhammet Sallallahü Aleyhi Vesellem Efendimizi övmek için kaleme almış. Methiyedir. Rahipler ve papazlar İsa Aleyhisselam'ı çok övünce o da Peygamber Efendimizi yazdığı bu methiyeyle övmüş. Zamanla halk tarafından çok beğenilmiş. Sık sık okunmaya başlanmış. Bir de makamla okununca daha çok tutulmuş. Bir araya gelindiğinde sesi güzel kişilere okutturulup dinlene dinlene halk arasında yaygınlaşmış. Kuran okumak, zikir çekmek gibi değildir. Sevap mıdır? Okumak da okutturmak da dinlemek de sevaptır. İnsanın Peygamber Efendimize olan sevgisinin artmasına, imanının tazelenmesine sebep olur. Ayrıca, aralarda getirilen salavatlar, okunan tekbirler, tilavet edilen aşirler, onun değerine değer katar. Topluca tefekkür edilmiş, zikredilmiş, Kuran dinlenmiş, dolayısıyla ibadet edilmiş olur." derdi.

Herkes hoca çağırır, ona para verir, Tevhit çektirtir, ölmüşlerine. Bizde bir kere oldu, böyle bir şey. Genellikle herkes kendisi çeker. Para verip çektirmez. İbadetse herkes kendisi yapar. Bu, yetmiş bin kere "Lâ İlâhe İllallah" diyerek olur ve kimin için okunduysa, hâsil olan sevap, onun ruhuna bağışlanır. Babam, rüyasında rahmetli dedemi görmüş. Dedem ona:

"Oğlum, benim için Tevhit çektirt! " demiş. Annem düşündü ve:

"Sadece hoca hanım çekmeyecek ki! Gelen bütün kadınlar çekecek. Yazın civcivli sıcağında onlara yazık değil mi? Sadece ona para vermek, diğerlerinin hakkını yemek olmaz. Böyle hak geçer." dedi.

O zamanlar, 'sütlü' denen karamelalar kâğıtlıydı. Her iki şekerle, o zamanlar yeni çıkan en büyük metal para olan iki tane iki buçuk lirayı ambalajladı ve onlara dağıttı. Bazıları almak istemedi.

"Ben, para için değil, Allah Rızası için çektim." diyenler oldu ama o, bir kere böyle niyetlenmişti ve paraları onlara zorla verdi:

"Harcamazsanız, bir çocuk sevindirir. Atın pencereden dışarıya, bulan sevinsin." dedi.

Bazen bize okur, üzerine ağırlık geldiğini iddia eder, esnemeye başlar:

"Az daha nazardan çatlatacaklarmış seni! Esnemekten çenem ayrılacak! Gözlerimden yaşlar geldi! Aman Allah'ım! Ver bakayım oradan biraz bozuk para! Atalım dışarıya da çöksün gitsin! " derdi.

Nazarın, yani bence, negatif düşüncenin yoğunlaşmış halinin evden çıkıp gitmesi için bir

avuç bozuk para alır, başımızın üstünden çevirir, pencereden sokağa atardı. Bu hareket, toplumumuzda adet haline gelmiş.

Ara sıra eline geçen küçük paraları pencereden dışarıya attığı için bizim camın önünden para toplamaya alışık olan çocuklar hemen üşüşür, bayram ederlerdi. Onların sevinçleri, mutlulukları da bize yansır, o gerginlik dağılır giderdi.

Bu pencereden para atma usulü, iyi usuldü. Kimin nasibiyse o alacak, birine verdi, birine vermedi olmayacak... Bazen de kocaman adamların, kadınların gözlerine ilişir, eğilir, alırlar, ceplerine koyarlardı. İnsanın ailesine yedirdiği içirdiği, harcadığı para, misafire ikramı, yol göstermesi, gülümsemesi bile sadaka sayılıyorsa, bu da incitmeden, gizlice verilen sadakaya giriyordu. Alan da veren de birbirini görmüyordu. Tabi ki etkisi görünecekti. Haneye ferahlık, içlerimize huzur gelecekti.

Nazar, denediğim bir etki. Beyinde olumsuz düşünceyi biriktirip, gözlerden ya da dille ağızdan ses olarak çıkarınca, gayet tesirli bir silah... Kültür Park'ta gezerken yeni yürüyen çocuklara baktığımda:

"Şimdi düşecek! " dediğim her bebek tökezledi, düştü.

Onlar düşse kalka yürümeyi öğreniyorlar, düşmeleri normal... Desem de düşecekler, demesem de... Fakat başka olaylar da var.

Adam beyin gücüyle daldan üzüm salkımını kesip, yere düşürüyor. Ya da koşarak gelen bir atı bir nazarla çatlatabiliyor. Hatta tasavvufi kitaplarda: "Nazar, deveyi çömleğe, adamı mezara koyar." yazar.

Nazar gerçekten var olmasaydı, Nazarı Yaratan, ayetler indirir miydi? Kur'an- ı Kerim'de sekiz ayet vardır ki onlar, nazarın kötü tesirini yok ederler. Bunların birisi Ayet- el Kürsü'dür. Diğerleri de yedi ayetli Fatiha Suresi'dir.

Geçenlerde bir sabah annemin sağ ayağının başparmağına gözüm takıldı. Kötü bir düşünceyle mi baktım, baktığımda kötü şeyler mi düşündüm, nedendir; tırnağı kopuyor, gördüm. Ona kıyamadım ve bakışlarımı hemen kendi sağ ayağımın baş parmağının tırnağının üstüne çevirdim. Kem düşüncelerimi beynimden atmaya çalışarak:

"Allah korusun! " dedim, sesli olarak.

İkimiz de ayakta, boy aynasının önünde yan yanaydık ama aynaya bakmıyorduk. Hemen kendi sağ ayağımın başparmağına baktım.

"Sana olmasın, bana olsun! " dedim.

Kendi kendime neler söylediğimi sordu. Bir anda aklımdan geçenleri anlattım.

"Senin parmağına gelecek sanırım. Galiba olay çok yakın ki sadece dua payı bırakılmış. Çünkü bana öyle malum oldu." dedim.

Annemle aramızdaki telepatik bağı bilmeyen yoktur. Ya ona olacaktı da ben hissettim ve bakışımı kendime yönlendirerek, olacak olanı üzerime çektim ya da ben, belki şuuraltında kalan bir düşmanca duygu nedeniyle bir anda istemsiz kötü bir düşünce

yoğunlaştırdım, anneme karşı ve akabinde kıyamadım ve olacağına yüzde yüz inandığım olayı kendime yönlendirdim.

Eskiden, çok hasta kişilerin dayanılmaz ağrılarını acılarını paylaşarak azaltırlarmış. Ne derece mümkün? İlerde anlatacağım. Sadece, o toplantılarda beni tepeden tırnağa titreten, bir bakışıyla halden hale geçiren yaşlı hanımın dayanılmaz ayak ağrılarını, çevresindekiler paylaşırlar:

“Ya Rabbi! Onun hastalığının bir kısmını bize ver. Yardımımız olsun! Nasıl sevaplarımızı paylaşıyorsak, hastalıklarımızı da paylaşmamıza izin ver. Onun ağrıları sızıları hafiflesin!” diye dua ederlerdi.

Bir ankette görevliydim. Bir haftalık çalışmanın ikinci günüydü. Aynı gün Ertuğrul Gazi’de anket yaptığımız evlerin arasındaki bir arıktan atlarken uzun ve ojeli olan ayak tırnaklarımdan, sağ başparmağımın, pantolonumun paçasının içindeki el dikişine takıldı, tırnak kalktı. Zaten kısa sürecekti çalışmamız, onda da izin almak istemedim, o durumda çalışmaya devam ettim.

Belki, olacak olan yine oluyor da, duayla sapabiliyor. Belki bir kötü düşüncelerimiz nedeniyle, ilerde sorgulanacağımız kötülüklerin yaratılmasına zemin hazırlıyoruz. Belki büyü de bunun bir derece daha yoğun olarak aktarımıdır. Doğrusunu Allah bilir.

Küçükken, yaptırdıklarını hatırladıkça ona kızsam da ablamı çok severdim. O, eşinin görevi gereği Yozgat’taydı. Babamın sol gözü seğrir, ablamın hastalanabileceğine yorardı. Ben de:

“O hasta olacağına ben hastalanayım. Çünkü o uzakta; gidip, bakamazsınız. Ben gözünüzün önündeyim.” derdim.

Yirmi dört saati bulmazdı. Ateşlenir, yataklara düşerdim. Bir gün annem bana kızdı:

“Sen neden alıp duruyorsun, herkesin hastalığını üstüne? Herkes kendi hastalığını kendisi çöksin!” dedi. O günden sonra bir daha öyle dua etmedim.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0089

Onur Bilge

0090 - CÜCE

Onur BİLGE

Antalyalılar, bazı sözcüklerin başına, özellikle R ve L harflerinden önce I, İ, E gibi ünlü harf getirirler. Romanlar, göçmenler H özürdür. Bir harften tasarruf ederler. Yerliler, özellikle köylüler de bu konuda inadına cömerttir. İlimon, İleman, ırazı, İrecep, irica, ileğen gibi... Bazen sözcüğün içindeki R lerden önce de ünlü ekleyiverirler. Ağanın eli mi tutulur? O nedenle bazıları, şehrin ünlü cücesi İdris'e de İdiris der.

O gün öğleyin canı sıkkın geldi babam. Oldukça huzursuzdu. Üzgündü. Gazeteyi yemek masasına attı, lavaboya, elini yüzünü yıkamaya gitti. Dışarıdan gelince, iki eli kanda olsa, lavaboya koşmayı adet edinmişti. Eve gelir gelmez:

"Şu ellerimi bir yıkayayım, önce. Sabahtan öğleye kadar kaç kere yıkarsam yıkayayım, içime sinmiyor. Her yere elliyorum, ister istemez." diyordu.

Doğal olan da buydu, yemeğe oturacaktı ama gerçekten çok titizdi, temizlik konusunda. Havlusunu, kimsenin ulaşamayacağı yere asar, annem bile ilişemez. Su bardağını en yüksek rafa koyar. Herkesin yaptığı salatayı yemez... Titizliğini bana da aynen aşıladı.

Dönüp geldiğinde annem ona bir bardak meyve suyu uzattı:

"Buzlu... İç de ferahla! Otur şöyle! Nefes al önce bir! Sonra anlat bakalım, ne oldu? "

"İdris de ölmüş! " dedi babam, iç çekerek. "Evladım, çok hatırnazdı, saygılıydı. Çok üzüldüm! .." İleri Gazetesinde resmi vardı. Bir yerde oynarken çekilmiş. Diğer mahalli gazeteler de yazmış. Hemen hemen her düğüne davet edilir, ortamı şenlendirirdi. Gerdan kıra kıra, kıvrıta kıvrıta oynar, güler güldürürdü. Boy boy resmi çekilirdi. Boyu da yok ya garibimin...

"Ya? A, ben de çok üzüldüm, şimdi! Vah vah! Nasıl olmuş? Gençti daha. Otuz yaşında yoktu, değil mi? Küçük büyük herkesin sevgilisi..."

"Hiç göstermiyordu ama otuz sekiz yaşındaymış. Bir gece kulübünde eğlenirlerken, içkiyi fazla kaçıran arkadaşlarından birisi, sahnede oynamakta olan İdris'i almış, her zamanki gibi bacaklarından tutup, döndürmeye başlamış. Hep öyle eğlenirlermiş. Döndürür döndürür bırakır, onun sersemlemiş haline gülerlermiş. Bu defa döndüren dengesini kaybetmiş, düşmüş. İdris o sarhoşun elinden boşanmış, o hızla beton zemine fena halde çarpmış kafası, yarılmış! Hastaneye kaldırmışlar. Beyin kanamasından ölmüş."

İdris, Antalya'nın maskotuydu. Hepimizin sevgilisi... Doksan santimlik boyunun otuz santimi kafa ve upuzun bir surattı. Güldüğünde beş santim daha uzuyordu. Başının gelişimi normaldi. Bedeni, üç yaşındaki çocuk kadardı. Esmer, tipik Antalyalı... Elleri minicik minicik, parmakları oldukça kısa, tombiş, başkalarının parmaklarının bir boğumu kadardı. Yolda sokakta rastladığımda selamlaşır, mutlaka tokalaşırdım. Kara bıyıklarının altından bembeyaz dişleriyle gülümser, gülerken kalın çatık ve kara kaşlarına değen gür kıvrık kirpikli simsiyah gözlerinin içi gülerdi.

Onsuz düğün ve eğlence olmazdı. Gençler her toplantıya mutlaka onu da çağırırlardı. Gönülleri olsun diye piste çıkar, dans eder; gerdan kırıp göbek atar, kucaklarına bayılarak oynar, alnına yapıştırılan kâğıt paraları toplar, onları eğlendirirdi. Bir Allah'ın kulu yoktur, onu sevmeyen.

Eskiden, yazları Antalyalılar sahile oba kurar, deniz kenarına taşınırlardı. Tüm Antalya oralarda olurdu. Delikanlılar, genç kızlar bir keresinde de Konyaaltı'nda, ay ışığında bir gece sahilde ateş yakmışlar, şarkı türkü söyleyerek, dümbelek çalıp, oynayarak eğlenmişler. İdris de ateşin korlarının üstünde yalın ayak ateş dansı yapmış.

"Hey gidi hey! " dedi babam. "İdris de gitti! Allah rahmet eylesin! "

"Allah, taksiratını affetsin! " dedi annem de... Ben de tekrarladım:

"Çok arar Antalya geceleri onu, çok..." dedim.

Küçükken bana da 'Yer Cücesi' diyorlardı, Suzan'a da. Üstümüzden birisi atlarsa, cüce kalacağımız gibi çocuklar arasında yaygın bir batıl inanç içindeydik. Yerde oturur ya da yatarken hane halkından ya da misafir, kim olursa olsun, birisi üzerimden atlasa:

"Üstümden atlama! Cüce kalacağım. Tekrar atla! Geri dön! " der, örüleni söker gibi geldiği yere geri döndürüp, tekrar üstümden atlatıncaya kadar olduğum yerde kalır, kıpırdamaz, telaş ve endişeyle bağırmaya devam ederdim. Gönlüm olsun diye, çaresiz dediğimi yaparlardı, gülümseyerek.

Biz uzadık. O uzayamamış. Kemik yapısı fena değildi ama boyu kısa kalmıştı. Yürüyüşü, birer karışık adımlar halindeydi. Kolları, yavru ördek kanadı gibi kısacık, sallanamıyordu bile. Bazen takım elbise de giyerdi. İki dirhem bir çekirdek...

Liseye giden kızlar, erkekler yolda tuşup, sohbet ediyorlardı. Herkese kuru bir: "Merhaba! ", İdris'e özel program... Özellikle gençlerin sevgilisiydi. Erkekler şakalaşıyor, kızlar sohbet ediyor, sarılıyorlar, öpüyorlardı. Çocuk gibi kucağına alan, hoplatan... Zaten o neşelendirirdi, ortalığı:

"Hadi İdris, bi oyneve! " dediler mi döktürmeye başlardı hemen, onları mı kıracak?

Bazıları da kızdırırlar, kaçarlar; onun, arkalarından ne kadar koşabileceğini merak ederler, arada durup geri bakarak nasıl koştuğunu seyrederdiler. Onların kovalamacalarını arkalarından seyredenler de gülmekten kırılırdı! Yürürken birer karış açılabilen ayakları, ne kadar açarsa açsın, iki karışı bulmazdı. Çok geçmeden küçücük bedeni kocaman kafasını taşımaktan yorgun düşer, bulunduğu yere oturuverirdi. Oturması da değişikti. Sadece kalçadan hareket edebilen bebekler gibi bacaklarını iki yana açarak otururdu. Bilekten de dizden de bükmeye lüzum görmezdi.

Daima gülümseyen bir yüzü vardı. Bir anda kederi gamı unutturuyor, mutlu ediveriyordu, onu görmek. Beni, çocukluğumda kulacağım dibinde masallar anlatılırken, uyur uyanık halde gittiğim sihirli diyarlara götürüyordu. Pamuk Prenses gibi hissediyordum kendimi, onu görünce. Anlatılmaz bir duygu... Masalsı mutluluk... Sevinç...

Fakat devlerin korkusu içime sinmişti. Hayali yaratıklardı ama gel de anlat. Zannediyordum ki devlerin onda biri iyidir, gerisi çok kötü ve son derece korkunç! ..

Mahallemizde bir de o, dövmek ve kafasını yarmak için taş elimde peşinden koştuğum Fahrettin'in babası vardı. Abdülmuttalip Karamehmetoğulları... İsmi de büyüktü boyu gibi. Adı da kendisi gibi uzun...

Eskiden Çinliler, o minicik insanlar, çocuklarına böyle uzun isimler koyarlarmış. Çocuğun birinin adı da Mikitirilamtohariturstipiripimpo'ymuş. Bir gün sokakta oynarken kuyuya düşmüş. Arkadaşları birbirlerine:

"A! Mikitirilamtohariturstipiripimpo kuyuya düştü! " demişler. "Haydi gidelim, annesine haber verelim! "

Yolda koşarlarken çevredeki insanlar onlara merakla:

"Çocuklar! Nereye böyle acele acele? Ne oldu? Bir şey mi var? " diye sormuşlar.

"Mikitirilamtohariturstipiripimpo kuyuya düştü! Annesine haber vermeye gidiyoruz."

Japonlarla Çinliler, nezaketleriyle ünlü kişilerdir. Yol boyu birkaç kişiye bu şekilde cevap verme nezaketinde bulunduktan sonra arkadaşlarının evine varmışlar. Soluk soluğa kapıyı çalmışlar. Ablası açmış:

"Ne bu telaşınız? Kapıyı neden öyle deli gibi çalıyorsunuz? Ne oldu? "

"Nasıl söyleyeceğimizi bilemiyoruz... Mikitirilamtohariturstipiripimpo kuyuya düştü! "

"Anne! .. Koş! .. Gel! .. Mikitirilamtohariturstipiripimpo kuyuya düşmüş! " diyene ve o kocasına söyleyene; kocası da arkadaşlarını toplayıp, kuyunun başına gelene kadar çocuk ölmüş.

O nedenle artık o küçük cüsseli adamlar, çocuklarına tek hecelik, iki üç harflik isimler koymaya başlamışlar. Li, Su, Çing Çang gibi... Zaten minicik pirinç tanelerini çubuklarla yemeye çalışırken benim gibi gelişmemişler. Buğday yemeye başlayalı, boyları uzadı. Ekonomileri gibi büyüsünler de dünya görsün, cücelerin marifetlerini! Afrikalı dev adamlar da açlıklarından ölsün ya da kölelikten kurtulmasın. Karınca gibi arı gibi çalışıyorlar! Boyalı boncuklara kanmıyor, boyalı boncuklarla, biblolar, bebekler, el işleri, göz nurlarıyla dünya piyasalarındaki devlerle boy ölçüşmek için rekabete hazırlanıyorlar. Ekonomilerini güçlendirirken, diğer ülkelerinkini altüst etmeye çalışıyorlar.

Ülkesinde demir olmadığı halde Amerika'dan alıp, en ekonomik biçimde kullanarak teknolojik harikalar yaratan Japonlar da minik insanlar. Çinlilerden pek farklı ve çok uzun değiller.

Cücelerin sempatikliği, benim sevimli maşal kahramanlarım oluşları, yaşadıkları harikalar diyarının çok uzaklarda, Kaf Dağı'nın ardında olduğunun söylenmesi, Çin Seddi'nin ardındaki bu ülkeyi anımsattığı ve efsanevi gizemi beni kendisine çekmekte olduğu için Çin'i çok merak etmeye başladım.

Babamın "Çin-ü Maçin" dediği ülke, yedi cücelerin ülkesiydi sanki ve ben de Pamuk Prenses'tim... Pamuk Prenses'in cadısı vardı, benim de ablam... İyilik yapıyormuş gibi yaklaşır, dışı pırl pırl, yanakları al al, ne zehirli elmalar ısırttırdı bana! ..

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ -0090

Onur Bilge

0091 - KÜFÜRBAZ

Onur BİLGE

Bir de arka sokakta Recep vardı. İçkici, esrarkeş, küfürbaz, bir Allah'ın cezası... Bazıları ona İrecep, bazıları da Erecep derlerdi. Sigaradan ya da esrardan dişleri köklerinden çıkmış, uzamış; o nedenle ağzını kapatamayan, gülüyormuş gibi araları yemek artıkları dolu sapsarı dişleri dışarıda, gözleri yarı kapalı, baygın bakışlı, gözlerinin etrafı, özellikle altları morarmış, yüzü ergenlik mezarlığına dönmüş, iğrenç bir tip...

Karısının adı Sıdika'ydı ama ona Giritliler Sidiko diyorlardı. Giritliler de isimlerin sonlarına O getirmeyi adet edinmişlerdi. En küçük oğullarının da adı Ali'ydi. Ona da Aleko diyorlardı. Amediko, Hamdiko... Kadriye'ye Kaduruş diyorlardı. Deforme ediyorlardı, isimleri, yerlilerle Giritliler, el birliğiyle. İlk biz asıl isimlerini söyledik. Sonra biz de değişikliğe uğramış hallerini kullanmaya başladık. Aleko'ya Ali desek, bakmıyordu. Kaduruş da öyle. Sadece okulda ve resmi dairelerde gerçek isimlerini anımsayıp, kulak kabartıyorlardı.

Küfürbaz Recep'in oğlu vardı. Kendisi gibi çelimsiz... Sıska, çengel bacaklı... Çöpten çocuk... Anasının babasının ilk erkek çocuğu, ilk göz ağrısı... Vermişler yüzü vermişler yüzü, şımarmış da şımarmış... Güya futbolcu olacakmış da... Miniklerde oynayacakmış da... Anasını babasını kurtaracak, taksilerde gezdirecekmiş de... Pinokyo gibi orasını kırarken burasını kırarken, o zamana kadar sağ kalırsa... Babası gibi ayyaş, esrarkeş, sigaracı olmaz da ciğerlerini yemezse... Ön tekerlek nereye giderse, arka tekerlek de oraya gider derlerdi de tekerlek izlerini incelerdim, tozlu yollarda; özellikle yağmurlardan sonra yollara imzalarını atan faytonların ve tatar arabalarının.

Bir de sapsalak ablası vardı, on beşinde... Diline bir türkü dolamıştı. Burnunda kuruyan mı vardı, ondan mı tıkalıydı yoksa genzinde et mi? Çingeneler gibi söylerdi:

"Kız on beşli on beşli
.Tokat yolları taşlı
.On beşliler gidince
.Kızların gözü yaşlı..."

Radyoda da bu türkü başladı mı okunmaya, onu hatırlardım. Zekiye'yi... Aman da ne zekiye ya... İlkokul ikinci sınıfta üst üste defalarca kaldığı için, arka kapıdan diplomayı almış, kestirmeden takdirnameyle belgesini alarak mezun olmuş; adını, altın harflerle okulun şeref listesine zekice yazdırtmıştı. Armut, ağacından uzağa düşmez. Çocuk, ailenin aynasıdır. Ağaca çıkan keçinin, dala ardılan yavrusu olur. O babasının namus timsali de akşama kadar kapının önünde oturur, yoldan gelip geçen oğlanlara baygın baygın bakar gülümserdi.

Neden sevmiyordum, bu aileyi? Evlerinde herkes küfrediyordu da ondan... Bir de o sıska çocuklarını camlattırıp duvara asacaklardı sanki. Herkesin çocuğu kendisine güzel, başarılı ya da değerli ama buna ilgi çok fazlaydı ve yönlendirme de son derece yanlıştı. Anne baba oğullarına:

"Taş at, kolun açılınsın! Koş yavrum, koş! Vur oğlum, gebert! " diyorlardı, oyunlarımız esnasında. Zaten sağ kolu alçıdan yeni çıkmıştı. Kayısı araklarken ağaçtan düşmüştü. Kolu, taş ata ata açılacakmış. Hareket yapsın... Başka yolları da vardır herhalde. Benim de aynı yerden aynı kolum kırıldı. Bana hiç öyle diyen olmadı. Onun ne ayrıcalığı vardı? Yerde elinin değmediği taş bırakmadı. Ya birisinin kafasına, gözüne gelse?

Bunlar da Giritliydi. Bir göz odada kalıyorlardı. Yiyecek yemekleri yoktu, evine doğru dürüst ekmek getiremiyordu ama Recep'in esrara verecek parası vardı. Üstü başı dökük, pejmurdeydi. Kıvırcık sarı saçlarında kepeklerle bıçkı tozları oynaşmaktaydı. Kim bilir kaç gündür sabun, su ve tarak değmemişti, kafasına. Karısı da öyle... O da dökülüyordu. Saç baş darmadağın, ruh darmadağın...

Çocuk, iyi futbol oynuyormuş. Oynar tabi. Nüfusa iki yaş geç yazdırılmış, kart küçük... Asıl yaşı on... Sekiz görünüyor. Ana baba cahil... Üstüne bir çocuk daha gelince, akıllarına gelmiş de önce onu, bir sene sonra da kardeşini nüfusa kaydettirmişler. Ailenin değil, sülalenin medar-ı iftihar...

Eni boyu yüksekliği adama benzeyen o küfürbaz adamı görmemek, o lafilokum sözlerini işitmek için evde olduğu zamanlar kapıları açık oturdukları için sokağın o tarafına gitmek istemezdim. Çok rahatsız edici bir kişiliği vardı. Bir şey söyleyeceğince önce bir cümleyle küfrediyor, sonra diyeceğini diyordu. Sümsük, ezik, toplum kaçağı silik biriydi. Birisi yanından geçerken ya da o birisinin hizasına geldiğinde elini kolunu nereye koyacağını şaşırır, sıkılır, kızarır bozarır, bunu yenebilmek için de küfretmeye başlar, ondan cesaret alarak ayakta kalabilirdi. Kadın kız görse yüzü kızarırdı. Aklından neler geçerdi de kızarırdı, bilmiyorum ama iyi şeyler geçmediği kesindi. Aksi halde neden utansın, sıkılsın da başlasın küfretmeye?

Ona göre karısı ve kızından başka herkes kötü yolluydu. Bütün kadınlar ve genç kızlar... Anası bacısı, karısı kızı ise gökten inme melek... Şüphesiz mübarek kişilerdi. Onlara laf yoktu. Sadece kendisi dil uzatabilirdi onlara. Sadece o küfredebilirdi, istediği gibi... Hani Tuzsuz Deli Bekir tiplemesi vardır ya içip içip nara atan... Recep de aynıydı. İçer içer, üstü başı tahta tozu içinde, saçlarında, omuzlarında bıçkı tozları, talaş parçaları, kendisini çoktan terk etmiş, boya yüzü görmediği için siyah rengi çoktan unutup boz bir renge bürünmüş, topuklarından iki parmak önden giden aldığı gün arkasına bastığı ayakkabılarını sürükleye sürükleye evine gelirken, onu taklit ederek bağırırdı, sokaklarda. Arada savurduğu küfürler de cabası:

"Heyt! .. Savulun yoldan! .. Anamı kesen ben, babamı kesen ben... Kız kardeşinin ciğerlerinden meze yapıp içen yine ben!"

Bir gün yakalamışlar, kimlik sormuşlar. Diklenmiş. Almışlar arabaya, doğru alkol muayenesine, adli tıbbı. Polisler de diklenmiş. Kimliği evde, arka cebinde... Karısına haber etmişler. Kadın kimliği alıp gitmiş. Beklemiş karakolda. Neden sonra polisler getirmişler, zil zurna... Elleri arkadan kelepçeli... Kollarının içleri kızarmış... Sarı pişik suratı kan kırmızı... Arabada camları kırmaya kalkmış. Hastanede polise tekme atmış. Memurlar sabretmiş, biraz sarhoşluğuna vermişler. Bakmışlar üstü başı dökülüyor. Acımışlar.

Karakolda karısını görünce oturtulduğu yerde sinir krizleri geçirmeye başlamış. Sonra uyuma isteği gelmiş. Başını sağ omzuna yatırmış, uyuklamaya başlamış ve düşmüş yere. Polisler iki taraftan kollarına girip oturtmuşlar. Yine bayılır gibi yere yığılmış. Bu defa kelepçeyi çözmeye çalışmışlar:

"Bırakın! Çözmeyin kelepçemi! Ben onunla daha rahatım! " diye mücadele etmiş, rahat durmamış. Almışlar aşağıya. Kadına:

"Sen gelme! Burada kal! Bekle! " demişler.

Aşağıya indirmişler. Orada ne olduysa, kadın bilmiyor. Galiba başını suyun altına tutmuşlar, ayıltmaya çalışmışlar. Tutanak tutulmuş. İmzalaması için aşağıya götürmüşler. İmzalamamış. Tutanağın altına not düşmüşler: "İmzalamaktan imtina etti." diye.

Ne dediğini bilmiyormuş. Ağzına gelen her şeyi söylüyormuş. Kadının haline bakmışlar. Ayağında bir naylon terlik, üstünde yırtılmaya yüz tutmuş soluk bir basma entari... Sağ baş darmadağın, ruh darmadağın...

Polislerin elleri ayakları titriyor, sinirden, yorgunluktan. O kadar işin arasında elin ayyaşıyla sarhoşuyla uğraş... İki polis zor zapt etmiş. Yazın sıcaklığında bir akşamüstü, akşama kadar bununla uğraşmışlar.

Temmuz başları... Bir Pazar günü... İş yok ya... Parkta üç arkadaşıyla çekmiş kafayı... Birileri de şikâyet etmiş, polis çağırılmış. Bunda kimlik çıkmamış. Bir de diklenince, sarhoş olduğu için toplum huzurunu bozmaktan, polise hakaretten içeriye atacaklarmış. Çoluk çocuk zaten sefil... İyice aç açıkta kalacaklar. O bir göz oda da zaten kira... O iki polise sormuşlar, şikâyetçi olup olmadıklarını. Polisler bir bakmışlar kadıncağız perişan, iki gözü iki çeşme... Kucağında en küçük oğlan, burnu sümüklü, gözü çapaklı, bir deri bir kemik... Acımışlar:

"Hayır, arkadaşım. Şikâyetçi değiliz." demişler.

Kadın oralarda beklemiş. Ayılıncaya kadar... Zaten akşam sekizde gitmiş oraya, yemek falan yemeden, ne kendisi ne bebe... Çocuk mızırdamaya başlamış. Dayamış memeyi ama kendisince can yok. Memede süt yok, pörsümüş besin torbası ikisi de... Bir birine geçirmiş, karakolun yan tarafındaki bankta, bir ötekine... Bebe asılmış asılmış memelere, süt yok... Basmış yaygarayı! ..

Dışarıda nöbet tutan polislerden birisi acımış. Yan taraftaki dükkândan peynirli kaşarlı bir tost yaptırmış, kadına vermiş. Bebeğe de bir şişe süt alıvermiş. Sidiko önce bebeğe sütü içirmiş, kalanı tam ağzına götürecekmiş ki karar değiştirmiş ve yan tarafa koymuş. O sırada karşıdaki başka bir polis memuru olayı görmüş. Hemen aynı dükkâna gidip, bir şişe süt daha almış ve kadının eline tutuşturmuş. Kadın bir süte, bir polise bakmış, usulca şişeyi almış:

"Allah razı olsun! Süt olsun diye içecektim, çocuk için diye bıraktım. Yarımı içeyim. Bunu saklayayım. Evde bunun bir büyüğü daha var. Ona da tattırırım. Sağ ol." demiş.

Tosttan bir iki kere ısırılmış, üçüncü kere ısıramamış. Sarıp, süt şişesinin yanına koymuş. Yarımdan az kalan sütü içmiş.

Recep, pazartesi gününün ilk dakikalarına kadar ayılamamış. Kadın, kucağında çocuğu ile bankta beklemiş. Yarı sarhoş kocasını almadan gitmemiş.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0091

Onur Bilge

0092 - MECNUN

Onur BİLGE

'Mecnun' derlerdi ona. Ne demekti mecnun? Altı yaşındaydım. "Beni mecnun ettin, sen de olasin. Aşkımı inkâr edersen Allah'tan bulasin!" diye başlayan şarkı dillerdeydi. Dans ediyordu insanlar, radyoda ya da düğünlerde çalınınca, bu sözleri mırıldanarak. 'Deli' demekmiş. Sordum, annem dedi. 'Leylâ ile Mecnun' derlerdi sevişenler için. Kısa süre sonra nişanlanır, evlenirlerdi genelde. Mecnun, erkeğin adıydı. Çok eski bir aşk öyküsünün kahramanlarıymış.

Selma bir genç kızdı. Neden Leylâ değildi de Mecnun'du? Demek ki Leylâ deli değildi. Sadece Mecnun deliydi. Fakat Selma kızdı. O zaman o Leyla olmalıydı ama ona Mecnun diyorlardı. Nasıl olurdu deliler? Vurur, kırar, döker, bağırir, çağırır... Bunları yapanlara 'delirdi' denirdi. Selma bütün bunları yapmıyordu ki!

Giritli Mahallesi'nde, tek katlı yan yana sıralanmış küçücük evlerden birinde yaşayan bir ailenin en büyük kızıymış. Kasapmış babası. Onu reddetmiş, sokağa atmış. Nerde yatar kalkar? Esrarcılar, sarhoşlar... Kızları olduğunu gizliyorlarmış. Varlığından utanıyorlarmış. İki kız kardeşi daha varmış. Onlar bakımlı, hayat dolu ve ne kadar güzel! O da çok güzel ve ne kadar da benziyorlar birbirlerine!

Daracık sokaklarda dolaşırdı ruh gibi. Geniş, kuytu meyve bahçelerine dalardı, sessizce. Üzerinde kirli, belden büzme, etekleri sarkık, eski, soluk, çiçekli bir basma entari, ayağında takunyalar... Tarak yüzü görmemiş, düz, koyu kumral saçları vardı omuzlarında. Gözleri yarı kapalıydı. Dalgındı bakışları. Biraz yürür, gücü kesilmiş gibi durur, kollarını kavuşturur, bir süre sonra sağ elini çenesine dayar, düşünür düşünürdü. Takılırdı bakışlarını rasgele bir noktaya, sabitlenirdi. Sonra tekrar yürümeye başlardı. Ağlardı, ara sıra.

"Veremli." derlerdi onun için. "Kara sevda olmuş." derlerdi. "Sakin ona dokunma! Yanına gitme! Sana da bulaşır." diye sıkı sıkı tembih ederlerdi. Uzaktan seyreder, izlerdim. Nasıl olurdu kara sevda?

Birisiyle sevişmiş. Evlenememiş. Yok olmuş artık. O şimdi yokmuş. Oysa var ve bizim gibi görüyor, yürüyor, yiyor, içiyor. Arada kesik kesik öksürüyor ve hiç konuşmuyor, gülmüyor, o kadar. Sadece düşünüyor. Ne düşünüyor Selma? On yedi yaşında bir kız ne düşünür?

"Tecavüz edilmiş." diyorlardı.

Ne demekti, 'tecavüz'? Demek ki çok büyük bir kötülük etmiş birisi ona. Artık akıllanamazmış. Kimse de almazmış. Aklı yanmış. Nasıl düşünebiliyor o halde? Oysa hep düşünüyor.

"Deli Selma!" diyorlar, arkasından.

Eve girmiyor. Oturmuyor. Dolaşıyor, yok gibi. Aniden saldırır mı acaba?

Onun dünyası farklıymış. Farkımızda değilmiş. Görmezmiş bile bizi. Zararsızmış. Beyaz tenli, iri ela gözlü, incecik yay gibi siyah kaşlı, kumral saçlı, soluk benizli, dal gibi... Gücsüz mü gücsüz... Kalem bacaklarıyla sürükleniyor. Nereye gidiyor? Dolanıp duruyor. Uzaklaşmıyor. İnsanlar çekilince, çeşmeye yaklaşıyor; elini, yüzünü, ayaklarını yıkıyor, saçlarını ıslatıyor, su içiyor, serinliyor. Birileri gelirken yavaş yavaş yola koyuluyor ama

hep aynı yerlerde dolaşıyor.

Hava çok sıcak... Damlarda yatıyor geceleri insanlar. Cibinlikler içinde... Sivrisinek çok... Kimseden kimseye kötülük yok. Herkes dışarıda... Ter içinde uyanıyorum! Acaba Selma nerde uyuyor? Yatağı, yastığı, en azından sineklerden korunmak için cibinliği değil, bir çarşafı var mı? Nereye kıvrılıp uyudu, bu gece?

Güneşin ilk ışıklarıyla dağılıyor uykular. Isıtırken yakmaya başlıyor, ateş topu. Bozuluyor cibinlikler, toplanıyor yataklar, çarşafklar... Herkes evinin içine... Uykuya devam ediyor bazıları, bazıları da günlük hayatı yaşamaya başlıyor. Betonlara gittikçe dikey vuruyor, ışın demetleri. Damlar yanıyor! ..

Kumaştan dikilmiş, içi pamukla doldurulmuş etrafına saç sarılarak topuz yapılan, küçük bir simit kadar olduğu için 'simit' denilen şeyler kullanıyor, saçlarını tepede topluyor genç kızlar. Firketeler, tokalar... Kemik taraklar takıyorlar saçlarına. Boyalı makarnalardan kolyeler, bilezikler, renkli kabloları minik minik kesip, balıksırtı dizerek takılar yapıyorlar. Temizlik, çamaşır, bulaşık, yemek... Çaput kilim dokuyorlar. İplik çözümlü, yollu yün yolluklar, rengârenk... Dantel örüyorlar. Mekik, iğne oyası, kanaviçe, sarma yapıyorlar. Dikiş, nakış, Kuran okuma öğreniyorlar. Hulahup çeviriyorlar bellerinde. İstöp, çelişme, elim sende, sobe, saklambaç oynuyorlar, fırsat bulduklarında. Denize gidiyorlar ailecek, hafta sonları. Radyolarda oyun havaları çalınca, kalkıp oynuyorlar. Ağlıyorlar ağıtlarda, türkülerde. Birbirlerine sevgililerini anlatıyorlar, fısıldaşıyorlar, gülüşüyorlar, bir gözleri sokakta... Ya sevgilileri geçer de göremezlerse?

Öğle sonları bir araya geliyorlar, kapı önlerinde. Gölgeler uzadıkça kalabalıklaşıyorlar. Ellerinde dantelleri, örgüleri... Ağzlarında Arap ya da Yeşil Çivril sakızları... Arada Çamlıca kokusu geliyor. Dumanı gizli, içeni gizli... Köpüklü, nefis Türk kahveleri; beyaz, çiçekli, irili ufaklı, çeşit çeşit fincanlarda...

"Kızlar kahve içmez! Ağzıları kara olur! "

"Neysel hâlim, o çıksın fâlim. Yarısı yalan, yarısı gerçek olsun! "

"Fal doğru olur mu? Şirk..." diyor, annem. "Her şeyi Allah bilir. Ondan başka kimse bilemez, gaibi."

O zaman ne yapıyor bu kadınlar? Neler söylüyorlar?

"Üç vadeye kadar... Sevinçli bir haber... Kavuşma... Feraha çıkma... Adak..."

Ya felâket? Ya hastalık? Ya ölüm? Tabut falan görünmüyor mu orada hiç?

Rüyalar anlatılıyor.

"Hayırdır, İnşallah! " demek şart.

"Hayrın karşı gelsin! Hayır içinde kal! Gündüz niyetine..." diye başlanıyor, anlatılmaya.

Uzuyor da uzuyor... Sabrımı zorluyor. Masal gibi geliyor bana. İlgiyle dinliyorum. Olağanüstü olaylar da var, ne güzel! Annemin rüyaları da arkaşı yarın gibi... Her gün yirmi dakika dinliyorum. Anlatmazsa eksikliğini hissediyorum. Öğleyn kestirirse ya da

öğleden sonra uyursa, uyanınca merakla bekliyorum, neler anlatacağını. Çünkü gerçekleşenler de oluyor.

Hayra yormalıymış. İş, görende değil, yorandaymış. Sabaha karşı görülenler doğru çıkarmış. Sevgilisini gören, tekrar görebilmek için, uyandığında yastığını ters çevirir, uyumaya devam edermiş. Bazı rüyalar şeytandanmış. Yorulmazmış. Uyanınca sol tarafa tükürülürmüş. Yastıklara tükürülür mü? Tuhaf. Sonra başını koyacak, yanağını dayayacak, dudağını değıdirecek. Saçma!

Her kalpte bir aslan yatarmış. Herkesin kalbinde birisi varmış. Demek ki herkes âşıkmiş. Herkesin bir sırdaşı varmış.

"Sırrını söyleme dostuna; dostunun dostu vardır, söyler dostuna!" diyorlar ama her şeyi konuşuyorlar.

"Lâf aramızda!" diye başlıyorlar, yedi mahalleye yayılıyor.

Herkes, herkesin her sırrını biliyor. Hatta titizlikle, emek çeke çeke, imini cimini başından sona kadar anlatıyorlar birbirlerine ve haberler, tüm teferruatıyla seri şekilde yayılıyor. Yanlış ya da eksik aktarılanlar da zaman içinde tamamlanıyor, saklı gizli kalmadığı gibi günlerce tartışılıyor, yeni bir olay ortaya çıkıncaya kadar yorumu devam ediyor. Her evde aynı plak dönüyor. Ta ki yeni bir dedikodu yayılıncaya kadar...

Selma da duyuyor muydu olup bitenleri? Bu kadar güzel bir genç kız neden soyutlamıştı kendisini? Kediler, köpekler, tavuklar dolaşıyordu sokak aralarında bahçelerde; bir de Selma, o şekilde... Ailesi yok gibi... Arkadaşı yok. Sevgilisi? Her şeyini birden kaybetmiş Selma. Hayatı kaybetmiş. Başka kızlar da takunya giyiyor.

"Tıkırık, tıkırık... Tıkırık tık, tıkırık tık..."

Onun takunyasının sesi çıkmıyor. Aniden karşıma çıktığında, irkiliyorum.

"Selma! Selma!" dedim bir keresinde.

Yavaşça başını döndürdü, boş gözlerle baktı, bir an; sonra yoluna devam etti. Neleri geride bırakmak istiyordu? Neden gidiyordu, neden uzaklaşma çabasındaydı? Bakımsızdı.

"Yemeden içmeden kesilmiş. Ölür." dediler.

Şimdi Selma ölecek miydi? Verem salgını. BCG aşısı oluyordu herkes. Dirsek altında bir yer çiziliyor, yarı ölü mikrop veriliyordu. Koldan tutmazsa, omuzdan aşı yapılıyordu. Kahvehanelerde çay içenler, omuzdan aşı olmuyormuş. Yeteri kadar mikrop varmış, vücutlarında. Çok yemek yemeli, erken yatmalı, erken kalkmalı, mikroplardan korunmalı, gürbüz olmalıymışız. Ben de çöp gibiymişim. Selma verem olmuş. Ölecekmiş. Mikrop bulaşmamalıymış. Nasıl bulaşmış mikrop? Selma'ya yaklaşmadım ki! O sık sık öksürüyor ve yerlere tükürüyor ya mikrop yayıyormuş. Şimdi ben çamur oynamayacak mıyım? Fırın yapmayacak mıyım? Ateş yakmayacak mıyım içinde? Ekmek pişirmeyecek, bebekler, toplar, kaplar yapmayacak mıyım, çamurdan, o yerlere tükürdü, toprak kirlendi diye? Güneş mikropları öldürmüyor mu?

Hasta ziyaretine çocuklar gitmezmiş. Eşyalarına dokunulmaz, onlara yaklaşılmazmış.

Ölü evine de gitmezmiş, çocuklar. Ölüler, evlerin girişlerinde yıkanyormuş. Mikrop alırmışım. O evdeki tüm eşyalar dezenfekte edilmeliymiş. Duvarlar, kireçle badana edilmeliymiş.

Yamalı ve kirli giysili, dudakları uçuklu, gözleri çapaklı, çatlak topuklu, yalınayak çingeneler geçiyor, kapı önlerinden; omuzlarında parça parça ekmeklerle dolu beyaz şeker çuvalları, ellerinde yağ şişeleri, arkalarında burunları akmış, yanaklarında kurumuş, kollarına sıvanmış, 'çil bez' denilen keten giysileri dirseklerine kadar parlayan yalınayak çocuklarıyla... Kız çocuklarının saçları keçeleşmiş, boyunlarında, bileklerinde dizili mavi katır boncukları... Hızlı hızlı, aralıksız, ezbere dualarla avuç açıyor, kapı kapı gezerek dileniyorlar:

"Allah kazadan belâdan korusun! Evlatlarını sana bağışlasın ablam! Allah işini gücünü rast getirsin! Astalık, yoksulluk görmeyesin! " diye uzayıp giden sözcük başlarındaki H özürlü çingene dualarıyla. Bazıları, yeri göğü inleyen incecik sesleriyle bağıyorlar ki uyuyanlar uyansın:

"Maşa yapar, kürek satarız; fal bakar, bakla atarız. Falci! Falci! .. Fal bakarım ânım! A be bakayım falına, kızcazım! " diyerek, çingil çingil ötüyor.

Yine çoğu çingene kalaycılar, elleri, kolları, ayakları, üstleri başları kapkara, iş bulunca, bir köşede ateş yakarak, ailecek kap kalaylıyor, hep bir elden. Önce kapların kararan kalaylarını, yağını, pasını pisini; içlerine çakıl veya kum koyup, ayaklarıyla ovarak temizliyorlar, maşa ile tutarak, ateşte kızdırdıktan sonra kan ter içinde, bakır tencerelerin, leğenlerin, kazanların içine girip, ayaklarıyla döne döne kalaylıyorlardı. İsteğe göre ya sadece içlerini ya da içlerini dışlarını pırl pırl yapıyorlar, karşılığında bozuk paralar alıyorlardı.

"Aman bu fasulye iki buçuk liraya...

..Hem kaynasın, hem oynasın!

..Yandan Sülüman yandan,

..Severim seni candan..." diye türküler söyleniyordu, bahçelerin bir bölümündeki fasulye ekili mini sebze bahçelerinde, kargılar dikilirken, olgunlaşanlar toplanırken. Onlara 'sırık' diyorlardı, sırıklara sarılarak uzayanlara da 'sırık fasulye'.. 'Ayşe kadın' da fasulye adıymış. Komşu kadın Aşye geliyor aklıma. Kadın ve fasulye... Fasulye ve kadın... Arada ilgi kurmaya çalışıyorum. Ayıklanırken de aynı sözcükler geçiyor. Aynı türkü söyleniyor, ateşe konunca da, karıştırılırken de... Fasulye pahalınca türküsü çıkmış. İki buçuk lira iyi para... Zeytinyağı da pahalıymış. 'İsmet Paşa kolonyası' diyorlar. Katı yağlar daha ucuzmuş. Yemeklerde margarin kullanılmaya başlanıyor.

Köylü kadınlar, kocaman iki buçuk liralara ve daha sonraları çıkan on liralara kulplar yaptırıyor, kırmızı kurdelelerle, beşibirlik yerine boyunlarına bağlıyorlar.

Pullu, boncuklu beyaz tülbentli, şalvarlı kadınlar, evlere çamaşıra gidiyor. Bahçelere kazanlar kuruluyor. İçleri oyulmuş su kabaklarıyla alınan küllü kaynar sulardan şişen, kızaran ellerle teknelerde çamaşırlar ovuluyor. İnatçı kirler, taş üzerinde, tokuçlarla vura vura temizleniyor. Beyazlar, çamaşır sodalarıyla, çivitlerle kaynatılıyor, renklilerin bazıları kumaş boyalarıyla boyanıyor. İpler geriliyor ağaçlardan ağaçlara. Yıkananlar, defalarca çırpılarak seriliyor, mandallanıyor.

Tenekeçiler dolaşüyor, sokak aralarında.

“Tenekeci geldi, tenekeci! Lehim yaparız, kulp takarız, lehimci! ” diye bağıyorlar.

Omuzlarında, el emekleri teneke kaplar, ellerinde malzemeler... Yağ tenekelerine zeytinler, peynirler konuyor, lehimleniyor. Teneke margarin kutularına, teneke makasıyla kesilip, lehimle yapıştırılarak çeşitli şekiller veriliyor. Süzgeçli, kulplu bahçe sulama kapları, maşrapalar yapılıyor. Büyük kalıplar halinde buzhanelerden getirilen, artık suyundan yapıldığı için mikroplu olabilen, eridiğinde içinden saman çöpü, kum tanecikleri çıkabilen, testere ile kesilerek, bıçkıyla çizilen yerlerinden pamuk ipliğiyle bağlanarak satılan, parmaklara geçirilen iplerinden tutularak damlaya damlaya evlere getirilen, küp ya da kare prizma şeklindeki buz kalıplarının çekiçlerle parçalanarak konulduğu, üstleri kapaklı teneke kaplar yaptırılıyor. Kabın içinde, ortadaki silindirin içine kırılan buz parçaları konuyor, etrafına su... Şehir suyuna ‘yayla suyu’ deniliyor. Buzlar farklı kapta yavaş yavaş eriyip soğuturken yayla suyunu kirletmiyor. Bir süre sonra musluktan soğuk su akmaya başlıyor. Çok geçmeden küflenip atılacak bu sağlıksız kaplar için emekler dökülüyor, paralar ödeniyor.

Sokakta hayat alışılmış şekliyle devam ediyor. Çocuklar koşuyor. İnsanlar yürüyor. Kadınlar kızlar çeşmeden su taşıyor. Tatar arabaları, el arabaları, satıcılar geçiyor. Kediler, köpekler, Selma dolaşiyor.

Çeşmeye eşekli bir adam geliyor. ‘Sucu’ diyorlar ona, ‘Eşekli’ diyorlar. Çeşmesi olmayan mahallere su taşıyor, kapı kapı dolaşıp, satıyor. Eşeğinin iki yanında ikişerden dört gaz tenekesi, birer köşelerinde küçük daire şeklindeki kapakları... Tenekeleri, sarsıntıdan düşmemesi için nalın kayışlarından şeritler tutuyor. Eşekli iniyor. Tenekelerden birazcık su koyuyor, tulumcaya ve demir kolu sürekli indirip kaldırmaya başlıyor. Hareket devam ettiği sürece akan suyla tenekeleri doldurup, kapaklarını kapatıyor. Bir de kendisi biniyor üstüne!

“Deh! ” diye sağrısına vuruyor.

Hayvancağızın dizleri dermansız... Fukara eşeği... Zengin atı değil... Sağlam basamıyor, taşlı tozlu yerlere, şakır şakır! .. Ürkek bir genç kız gibi sekiyor. Nazik nazik basıyor, balerin gibi... Parmak uçlarında yürüyor. Beli çöktükçe çöküyor, yürüdükçe; dizleri titriyor, takatsizlikten. Karnı yere yapıştı yapışacak! Sağrısına okkalı bir tokat daha geliyor:

“Şak! ..”

Selma yaklaşıyor su içmeye. Bir bisikletli genç geliyor, ansızın. Sağ eli demir kolunda, tulumbanın; sol elindeki suyu yudumlarken, gelenden haberi yok kızın. Başını kaldırıp bakıyor gözlerine gelenin, gülümsüyor, ansızın. Gülümsüyorum, kocaman ve annemin yanına koşuyorum:

“Selma gülümsedi. Selma gülmesini biliyormuş anne! Dişleri bembeyaz, inci gibi! Bisikletli gence gülümsedi. Yanakları kızardı, üstelik. Hani kansız cansızdı, sarartmaydı? Canı vardı zaten de kanı da vardı. Hepsi de yanaklarındaydı.”

“Çocuktan al haberi! ” dedi annem. “Ne olacak? Mahallenin muhtarı! İnşallah ısınır birinse de unuttur, başına gelenleri! Aşk, hastayı hayata döndürür, ölüyü diriltir! Ah! Keşke! Nerde o günler! Ne kadar çok isterim, iyileşmesini! İnşallah âşık olur tekrar! İnşallah! ” diye söylendi durdu, kendi kendine.

Annem de kendi kendine konuşuyordu... Annem de Leyla olmalıydı, değildi. 'Leyla' deli değildi. 'Mecnun' deli demektir. O, mecnun da değildi. Onun dediklerini duyuyor, anlıyordum ama âşık olmayı anlamıyordum. Çünkü ben aşkın ne demek olduğunu henüz hiç mi hiç bilmiyordum.

Âşık olmak delilikse, Selma zaten öyleydi. Neden âşık oldu? Âşık olduğundan deli divane değil miydi?

"Aşk nedir anne?" diye sordum.

"Hani ilkbaharda, karşımızdaki erik ağacı bembeyaz gelinliğini giyiverdi ya güneşi görünce... Hani badem ağacının yanakları bir gün pespembe oluverdi ya... Hani yemyeşil çimenlerin arasından al gelinciklerle bembeyaz papatyalar selamlaşırlar ya karşıdan karşıya... Telefon tellerine konan kumrular bakışırlar ya... Koyun kuzu koklaşır ya otlaklarda... Tabiatın canlanması, tohumların çatlaması, güneşin yakması, sevgililerin birbirlerine bakması gibi... İşte öyle çok güzel bir şey..."

"Gülümserler, değil mi hissettiklerinde, birbirlerine?"

"Sadece birbirlerine mi? Hayata gülümserler!"

İnsanlar dolaşıyordu, etrafta. Sokaktan birileri geçiyordu. Koreli dondurma satıyordu. Selma bir başka bakıyordu. Yine dolaşıyordu etrafta. Bahçe aralarında... Biraz gidip, dalgın bakışlarını bir noktaya dikeyor, dalıyordu yine. Fakat ağlamıyordu, eskisi gibi arada sırada... Sık sık gülümsüyordu. Annem, bu olayı hayra yordu. Söylediğine göre o artık birisini seviyordu. Karşısında olsun olmasın, bisikletliye gülümsüyordu. Bakışlarının saplanıp kaldığı yerde onun hayalini görüyordu. Selma, hayata gülümsüyordu.

Onur BİLGE
BİN BİR HECE ÖYKÜLERİ - 0092

Onur Bilge

0093 - DÜŞÜK

Onur BİLGE

Mahallenin tipik özelliklerinden birisi de ailelerin çok çocuklu oluşları, doğum kontrolünün en iptidai şekilde yapılmasıydı. Nazifonbaşına ismiyle maruf, asıl adı Feride iken çoktan unutulmuş, eşinin ismi ve askeri rütbesi ile isim yapmış, yaşlı bir Giritli ebe, kadın hastalıkları uzmanı olarak doğum yaptırıyor, düşüklere müdahale ediyor; küçük, mercimek kadar, yuvarlak, kapkara haplar imal ediyor, cahil halka iptidai yollar tavsiye ediyordu. Ayrıca her hasta olana çağrılıyor, ilk yardım yapıyor, terletiyor, kupa çekiyor, hacamat yapıyor, çiban deşiyor, kulak deliyor, hatta yeni doğana minik operasyonlar bile yapıyordu. Bebelerin doğuştan bitik organlarına mil sokarak yol açıyordu. İşin ilginç tarafı, o benim de ebemdi. Tecrübesi, fedakârlığı ve çalışkanlığı ise inkâr edilemezdi.

Giritliler, genellikle ince bir kemik yapısına sahip, uzun boylu, sarışın insanlardır. Bunlar da sanırım, fetihlerle genişleyen Osmanlı topraklarının Türkleşmesi ve Müslümanlaşması için sınır boylarına yerleştirilen öz Türklerdendir. Fakat zamanla, fethedilen yerlerde yerli halkla kaynaşıp, onlara Türklüğü, Müslümanlığı aşılarken, o milletlerin kültürlerinin etkisinden de uzak kalamamışlar.

Nazifonbaşına da doğup büyüdüğü adanın adetlerini muhafaza edenlerdendir. Akdeniz insanının güler yüzlülüğü, yakınlığı, girişkenliği, yardımseverliği ve güvenilirliği onda da vardır. Günün her saatinde, içine aletlerini koyduğu bohçası hazır beklemekte, devletin görevlendirdiği ebeler gibi işini yapmaktadır. Tıbbın babası İyon hekim, İstanköy Adası'nda, Hipokrat'ın etkisindeki doktorluğa soyunan bu kadıncağız da Girit Adası'nda görevini yapanlardanmış. Şimdi de mahallesinin hemşiresi, ebesi, doktoru... Eh, o kadar olacak artık.

O zamanlar her köyde, küçük kazalarda, değil doktor, ebe bile yoktu. Herkes hastasını, gebesini büyük meşakkatlerle, en yakın kasabaya veya şehre taşımaya çalışıyordu. Bu durum göz ardı edilmezse, Nazifonbaşına, eli öpülesi bir kahraman, örnek bir Türk kadını, cesur ve kahraman bir insan sayılırdı. Yanlış bir müdahale sonucunda olabilecek olumsuzluklar neticesinde, ehliyetsiz olduğu için yakalanıp, sorgulandığında başına gelebilecekleri bildiği halde işini dikkatle ve azimle sürdürmekte, kazandığı para ile geniş aile çevresine yardım etmekteydi.

Onun yaptığı işin benzerini halk birbirine de yapmakta, el yapması ilaçlar tavsiye etmekte, yaralara, kesiklere, yanıklara, çibanlara minik operasyonlar yapma cesaretini kendilerinde bulmaktaydılar. Anneannem de bulunduğu yerin ebesi, hemşiresi, doktoruymuş. Uzun yıllar muhtarlık yapmış. Yerleşim birimlerini eşkıya bastığı zamanlarda, acımasızca milletin göbeğine kaynar zeytinyağı akıtarak, altınlarını, paralarını, karılarını kızlarını gasp ederlerken; onun görev yerine geldiklerinde, yatacak yer gösterirmiş, yöresine zarar vermemeleri için yedirir içirir, misafir gibi ağırlamış. Ayrılırken helalleşip, elini öpüp giderlermiş. Politikadan anlayan bir kadınmış. Kara Fatma gibiymiş. Fatma Ana derlermiş, ona da. Giderek Fatmana olmuş adı. Nazifonbaşına'nın yaptığı işlerin hepsini yaparmış. Fazlası var, eksiği yok.

Annem on üç buçuk yaşında; yaşı, beş yaş birden büyütülerek evlendirilmiş ve annesinden ayrılmak zorunda kalmış ama dikkatli bir çocukmuş. Ondan çok şey öğrenmiş. Ufak tefek şeyler için doktora gitmemize lüzum kalmazdı. Bir biz değil, annemi tanıyan herkes, bilgi ve deneyiminden yararlanma fırsatını kaçırmazdı. Annem, mahalle ebesinden farklı olarak bu işleri para karşılığında yapmazdı, mecbur kalmadıkça mesuliyet almaz, hastaları hastaneye, doğumevine yönlendirirdi.

Okumadığı aşk romanı ve faydalı eser yoktu. Eğitici öğretici radyo programlarını kaçırmaz, günlük gazeteleri okur, yorum yapardı. Partisinin kadınlar kolu ilçe başkanlığını yapmakta, kapı kapı dolaşır, halkı yönlendirmekteydi. Yıllardır her gün muntazaman anılarını yazmakta, bizi de yazmaya özendirilmekteydi.

Babam da mahalli gazetelere günlük makaleler yazar, İstanbul gazetelerindeki halkın sesi, halkın köşesi gibi bölümlere mütemadiyen yazı gönderirdi. Cehaletin ortasında ama aydın bir aile içinde yetişmekteydim.

Bir komşumuz vardı. Bulandıra'nın gelini... 'Bulandıra' ne demek? Ortalığı bulandıran demek... Yani laf taşıyan, onu ona düşüren, insanların aralarını açıp, ortamı geren ya da herkesi birbirine düşüren demek... O kadın öyle miydi? Tartışılabilir. Hayatı bulanıktı garibimin. Kendisiyle uğraşacak hali yoktu ki milletle uğraşsın ama bir defa bu lakap takılmıştı ona, kurtuluşu yoktu.

Bulandıra'nın gelini, eşekle sebze satan bir adamcağızın kızıydı. Çok temiz, yerli bir ailedendi. Ferah... Belgin Doruk'un uzun boylusu, bembeyaz, cildine tezat kapkara dalgalı saçlı, kara kaşlı, iri kara gözlü çok güzel bir kız.... On beş yaşında evlenen bir çocuk... Eşi de küçük, askere bile gitmemiş. On yedisinde miymiş neymiş, o zamanlar. Ayhan Işık'tan da yakışıklı, Şarampol'ün en yakışıklı genciydi. Sandık çakıcısıydı. Ağzına bir avuç çivi atar, takır takır sandık çakardı. Güçlü kuvvetli, helal kazanan, ahlâken mahallenin örnek gençlerinden...

Antalya, sebze meyve üretimi ve pazarlaması konusunda önemli bir ildir. Bir tarafta hızarlar, marangozlar; bir tarafta sandık çakıcıları, mobilyacılar... Özellikle toptancı haline yakın evlerin bahçeleri ambalaj atölyesi halinde kullanılır, oralarda gece gündüz, aralıksız sandık çakılır. Kim ne kadar çakarsa, o kadar para alır. O nedenle, hale yakın evlerde oturan Giritli gençler buralarda yarış halinde çalışmaktadır. Hepsi sigara içer, sinemaya gider, gece yarısına kadar gruplar halinde Antalya sokaklarında dolaşır, gezer, eğlenirler. Kimseye zararları yoktur. Tipik Türk erkeğini oynarlar. Namus söz konusu ya da bir saldırı olursa, onu veya onları hep beraber indirirler!

İlk çocukları kız olmuş. Aradan bir süre geçince bir de oğulları olsun istemişler. Allah onlara esmer, babası kadar yakışıklı olacak, çok güzel bir oğlan vermiş. Mutluluklarına diyecek yok... Bir de istenmeyen gebelik... Bir telaş almış ikisini de! Bebe daha bir yaşında... Bir daha geliyor. Bunlar üç çocuk anası babası olacak durumda değiller. İki bebenin sorumluluğunu ebeveynleri paylaşmakta... Bir de üçüncü? Ailenin ekonomik durumu ortada... Yeni doğana zor bakıyorlar, doğacak olana da bakamayacakları besbelli.

Ferah, kimden ne duyduysa yapmış. Her türlü nesneyi denemiş. Ebegümece saplarına, hatta yün örgü şişlerine kadar... İçmediği ot suyu, yutmadığı hap kalmamış. En sonunda kanama başlamış. Canını bize dar attı! .. Nasıl kıvranıyor! .. Yerleri tırnaklıyor! .. Cenin daha bir buçuk iki aylık... Yola çıkmış, gelemiyor, öldürüyor! .. Kızcağız nasıl valvarıyor:

"Ne olursun ablacım, beni kurtar! .." diye! ..

Can dayanacak gibi değil! .. Kaynanasından da korkuyor. O duymasın diye rahatça bağırıyor bile. Annem doğumevine gönderecek ama mahalle ayağa kalkacak. Hâsılı, anneannemden öğrendiği yöntemi uygulamak zorunda kaldı. Ağzı tamamen açık bir teneke getirdi. İki tuğla kızdırdı, üstüne sirke döktü, tenekenin ağzına, cildini

kesmemesi için bez doladı ve onu oraya oturturdu:

"Şimdi biraz daha sancı çekeceksin. Damarların açılacak. Bahçe hortumu ısınınca nasıl genişliyor, musluğa kolayca takılıyor. Ya kışın? Soğukta daralıyor ve sertleşiyor. Aynen onun gibi yol açılacak, buharın etkisiyle... Dayanabildiğin kadar yaklaş. Dikkat et, yanma!" dedi.

Çok küçüktüm. Onlar benim hiçbir şey anlamadığımı zannediyorlar ama ne kadar dikkatle seyrettiğimi, nasıl merakla dinlediğimi ve olaylar üzerinde ne kadar düşündüğümü bilmiyorlar. Bende yaratacağı etkiyi de düşünmüyorlar. Yumurta kapıya gelmiş, onun derdindeler.

On dakika geçmemiştir. Lavaboya koştu, cenin elinde geldi. Onu ne yapacağını soruyor. Nasıl dualar ediyor. Annem günaha girdiği için çok üzgün ama taşıkardi nedeniyle olabilecekler düşünüldüğünde, bir can kurtardığı için de sevinçli. Bir taraftan ona:

"Sar bir beze, götür bir duvar dibine göm!" diyor. Bir taraftan da:

"İşi bu raddeye getirmemeliydiniz. Önceden önlemini almalıydınız. Madem istemiyorsunuz, dikkat edecektiniz. Bir daha yardım etmem. Bana güvenip de sakın hamile kalayım deme!" diyordu.

Konu o şekilde kapandı. Kaynana olayı duymadı. Ferah bize her gelişinde anneme minnettarlığını tekrarladı durdu. Fakat bu ana baba kendileri çocuktu:

"Ey, çocuğa çocuk veren Rabbim!" diyordu, annem.

Mümkün olduğu kadar sinemalara çocuk almıyorlar. Hele geceleri... Bunlar bir akşam, kızı erkenden yedirip, uyutmuşlar. İki aylık oğlanı da salıncağında uyutmuşlar, ikisini de evde bırakıp, sinemaya gitmişler:

"Onlar uyudular mı uyanmazlar."

"Karınları tok. Acıkıp ağlamazlar."

"O zamana kadar biz geliriz." demişler, birbirlerine.

O zamanlar Taçsız Kral'la, Küçük Hanımefendi'nin filmleri revaçta... Başrollerini Ayhan Işık'ın ve Belgin Doruk'un paylaştıkları, Sadri Alışık'ın da rol aldığı bir filme gidiyorlar. El ele filmi seyrediyorlar. Film bitince akılları başlarına geliyor. Hızlı hızlı yürüyerek eve geliyorlar. İki göz iç içe odalarına girmek için merdivenleri çıkıyor, kapıyı açıyorlar. İlk odada ses yok.

"Bebek uyuyor."

"Mesele yok!" diyorlar.

İkinci odaya giriyorlar ve iki kişilik yataklarının üzerinde mışıl mışıl uyumakta olan iki yaşındaki kızlarını görüyor, rahat bir nefes alıyorlar. Üstlerini değiştiriyorlar. Ferah, salıncağın içine eğiliyor, oğlanı alıyor, emzirmek için. O ne? Bebek kaskatı! .. Bedeni kazık gibi! .. Eliyle yokluyor, telaşla! .. Hareket yok! ..

Yalnız ağzının etrafına yapışıp kurumuş kusmuk izi... Yastığında da daha kurumamış asit kokan süt lekesi... Kundaklı bebek, emzirilince uyumak istemiş. Sallana sallana midesi bulanmış olmalı. Sütü tamamen hazmedemediği ve gazı çıkarılmadığı için onlar gidince kusmuş, yan dönememiş. Ağlamıştır mutlaka ama kim duyacak da gelecek yardımına? O iki saat içinde olmuş olay. Normalde süt, yarım saatte hazmedildiğine ve kusmuk kurumuş olduğuna göre, belki de ilk yarım saat içinde boğulmuştur. Yapılacak birt şey kalmadığından sadece teselli etmek için:

"Onun ömrü o kadarmış. Kadere inanan insanlarız." diyenlere:

"İhmalimizden oldu. Evde yalnız bırakmamalıydık." diye çok yandılar. Ferah:

"Mutlaka Allah, onun yerine bir bebek verecekti, biz istemedik. Köpekler gibi pişman oldum, düşürdüğüme! Bir de yerden göğe kadar günaha girdim! .. Allah'ım beni affet! .. Ceninle nasıl hesaplaşacağım? Onun hayat hakkını elinden aldım! .. Ondan türeyecek nesle de:

"Dur! .." dedim. Ben kimim, kim? Neden yaptım bunu! .. Ah! .. Şimdi de kızımı elimden alırsa? Bir daha çocuğum olmazsa? " diye dizlerini çürüttü, vura vura. Saçlarını yoldu. Birisi de dedi ki:

"Bir kadının iki çocuğu varmış. Kürtaj için doktora gitmiş. Neden aldırılmak istediğini sormuş doktor:

"Oğlum da var kızım da... Yeter iki tane! " demiş.

O hamilelikten kurtulmuş olduğu için sevine sevine evine gelmiş. Bir de ne görsün? Girişte iki ceset! .. İki çocuk evde yalnızlar. Anneleri, operasyondan hemen dönememiş. Acıkmışlar. Yıkamadan zehirli şeftaliler yedikleri için zehirlenerek ölmüşler."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0093

Onur Bilge

0094 - İNTİKAM

Onur BİLGE

Orman kanununun hüküm sürdüğü Giritli mahallesinde kafamdan aşağıya kan indiren iki acımasızdan birisi adımı duyar duymaz sokaktan içeriye kaçıp, annesinin eteğinin altına saklanarak gözlerini kapatıp uyurken, diğeri benden üç yaş büyük olan Karaferye göçmeni Gülpembe rahatça, elini kolunu sallaya sallaya ortada dolaşmaktaydı ve bu durum evimizin cadısı ablamın fena halde gururuna dokunmakta, her fırsatta kan revan eve gelişimi, kafamın arkasındaki yarığı hatırlatmakta, intikam ateşleri içinde kavrulmakta ama on yaş küçüğünü dövmeyi gururuna yediremediği için devamlı beni fişekleyip durmaktaydı.

"O senin kafanı yardı. Arkandan acımasızca taş attı ve ensene kadar kan süzüldü. Haydi orada beyin kanamasından ölseydin! O kim oluyor benim kardeşimin kanını akıtacak? Utanmaz Karaferyeli! Kanını onda bırakırsan benim kardeşim değilsin! Tamam mı? O kanın aynısı ondan da akacak! Dediklerimi yapmadın. Alıp taşı kafasını patlatmadın, değil mi? Korkak! Seni dövsünler, öldürsünler, hakkını arama! .. " demekteydi.

"Ama abla! Ben daha beş buçuk yaşındayım. O sırık gibi kız. Görmüyor musun, boyu ne kadar? Benden üç yaş büyükmüş." diyordum, parmaklarını üç yapıp. "Hem o zaman benle oynamaz. Ben kiminle oynayacağım sokağa çıkınca? "

"Açıkça vursan, duymaz bile! Taş atsan da ya isabet eder ya etmez. Sen o kanı hileyle akıt! Ne yap biliyor musun? "

"Ne yapayım? "

"Onun kulaklarında altın küpeleri yok mu? "

"Var. Ne olacak? "

"Bak, bu parmağın var ya, bunun adı 'işaret parmağı'... Oyun oynarken bir dengine getireceksin, bu parmağını onun küpesinin halkasının içine sokacaksın ve aşağıya indireceksin! Küpeden parmağını çıkarma! Kulağı yırtılsın, aşağıya kadar yirilsin! Bunu da yapamazsan, bir daha yüzüme bakma! Senin gibi sümsük kardeşim yok benim! "

Aklıma yazdım. Sümsük mümsük de değildim ben. Benim de gururum vardı. Ondan dayak mı yiyecektim? O taşı, o kanı unutaçak mıydım? Damarlarından çekip alacaktım hakkımı! Yeter ki onu yalnız yakalayayım! İlk fırsatta hakkından gelecek, ablama da sümsük kimmiş gösterecektim! Hayatımda iki taş isabet etmişti kafama. İkincisi buydu ve sonuncusu olmalıydı! Gelen taşlardan sakınmayı da öğrenmiştim.

Çok geçmedi. Bir gün ya da iki gün... Daha önce olurdu belki de oyuna dalıp unutmuşumdur da ondan gecikmiştir. Aklına geleni anında yapmayı seven biriyim.

Sonbahardaymışız. Aylardan eylül, günlerden salıymış. Salı sallanırmış. Küpeler sallanıyordu. Onların evinin önünde oynuyorduk. Bir punduna getirip işi bitirmeliydim. Ablam hiç aklımda yokken içimde beni sıkıyan o kötü duyguyu onluk paslı çiviyle beynimin en hassas yerine çakmıştı. Yapmasam çıldıracaktım! ..

Allah'ın bir esması da Müntakim'dir. İntikam alan... "Hiçbir mahlûkta tezahür etmedim, insandan tezahür ettiğim kadar." diyordu. O duygu yaradılışımda içimde vardı mutlaka, uyur vaziyette kalbime çöreklenmişti ve ablamın uyandırdığı o yılan, boğazıma

dolanmış, büyük bir zevkle gırtlığımı sıkıyordu! ..

Yine oyundan çıkmış, eve gidiyordum, Gülperembe arkamdan taş atmıştı, keyfi. Kafamı yardığında sersemledim, sarsıldım ama düşmedim. Dönüp arkama baktığımda, kıs kıs gülüyordu, isabet ettirebildiği için. O sadece bir taşla hedefi vurduğu için seviniyordu ve benim canımın acıyıp acımaması, kanımın akıp akmaması, gururumun kırılıp kırılmaması umurunda değildi. Onun için sevinç ve mutluluk olan bu olay, benim için çok acı ve aşağılayıcıydı!

O gün eve gidince, ablam banyoda saçlarımı yıkarken çok canım yanmıştı. Çıkınca da tentürdiyot yakmıştı ve her tarandıkça tarak oraya degecek diye aklım gidiyordu! Buna rağmen o kızdan intikam almayı düşünmüyordum. Yakın komşuyduk. Sık sık yüz yüze bakıyorduk. Sadece eskisi gibi sevemez olmuşum. Bu olayı annem ona ve annesine söylediğinde annesi çok üzölmüş, defalarca özür dilemiş, kızını azarlamış, bir daha yapmamasını söylemiş hatta beni koruma görevini ona vermiş:

“O senin kardeşin. Benim en yakın komşumun kızı. Hem küçük, sen ablasın. Çok ayıp, günah! ” demişti.

Aradan aylar geçtiği halde ablam asla unutmamış, hoş görüyle karşılamamış, içinde kını biriktirip mayalamış, intikam duygusu olarak bana aşılammış, çaldığı maya tutmuştu.

Ablamın şeytani yönü ne kadar fazlaysa, annemin melek yönü o kadar çoktu. Annemde, Mevlana'ca bir hoş görü duygusu vardı, ablamdaysa aksine kin, nefret ve öğ alma hissi... O kadar güzel bir kızdı ki kimse o tür duyguları ona yakıştıramazdı!

Sarışın, beyaz tenli, açık kumral saçlı, sarı ela gözlü, yüz ve vücut hatları son derece güzel, elli üç santim belli bir kızdı. Saçları kendisi gibi inatçı, pırasa gibi dümdüzdü. Saçlarını, başını öne eğerek tarıyor, tepede topluyor, yüz hatlarını gerdirip, gözlerini Japonlar gibi çektirerek lastikle sımsıkı bağlıyordu ve lastiğin çirkinliğinin görünmemesi için üzerine kurdele bağlıyor veya saç tokası takarak onu gizliyordu. Alnının iki yanındaki birer tutam perçem, incecik, çekik ve kalkık kaşlarının üstüne düşüyordu.

Burnu küçük ve kalkık, dudakları ince ve kalın değil, tam olması gerektiği gibi, dişleri inci gibi, küçük, muntazam ve bembeyazdı. Gözleri büyük sayılmazdı. Dalgın, donuk; daha çok kötü duygu ve düşünlerin etkisiyle kaşlarını çatarak, sinirli ve öfkeli bir şekilde bakardı.

Ben kumraldım. Güneşte gezmekten marsığa dönmüştü yüzüm, kollarımın ve bacaklarımın açıkta kalan yerleri. Doğduğumda saçlarım kıvr kıvr simsiyahmış, kömür gibi. Gözlerim de üzüm gibi kara zeytin gibi... Güneşin etkisiyle mi, genetik mi? Giderek saçlarımın ve gözlerimin rengi açılmış ki aynaya baktığımda koyu kahverengi saçlar ve gözler görmekteydim. Gözlerim, ortaokula giderken açık kahverengi oldu. Şimdi, güneşte yosun yeşili, gölgede ela.

Yaradılıştan kaşlarım ince. Giderek ablama benzemekteydim. Tipik özelliklerimiz aynı... O benden biraz uzun.

Ablam, kıskanılacak gibi güzel! Bense kıskanmayı bilmeyecek kadar küçüğüm. Hem onu o kadar çok seviyorum ki kalbimdeki ona ait bölümde, sevgisinden başka duyguya yer yok! Annem:

"Büyüklerin sözü dinlenir! O büyük! O bilir! Büyükler haklıdır! " diyor.

Dediklerini aynen yapacağım. Mutlaka yapacağım! Görsün bakalım sümsük kimmiş! Cesur değil miymişim? Korkak mıymişim? "

"Haydi arka tarafta oynayalım! " dedim onu evin arkasına çektim. Ön tarafta olmaz. Annesi, ablası var. Arka tarafta yaparım, oynarken olduğunu zannederler. Ya da nasıl yaptığımı, yani kasten asıldığımı görmezler. Oynarken kazara olduğunu zannederler, Gülpembe söylemez mi doğrusunu? Söyler, söylemesine de belki işin içinden sıyrılabilirim.

"Sen de benim kafamı yarmıştın! .. Oh! .. İçim soğudu! .." demem. Dersem, misilleme yaptığım belli olur.

Acaba küpe çekmekle kulak yırtılır mı? Yırtılır herhalde. Ablam öyle dedi. O büyük. Büyükler her şeyi bilir. Hem ablam:

"Annesi onun kulağını yeni deldi. Yara kapanmamıştır daha." demedi mi? Bir de sıkı sıkı tembihledi:

"Parmağını çıkarma, indir aşağıya! .." Tam cesaretlenmişken... İşte küpe ıslık ıslık... Halkası da bol... Parmağım, işaret parmağım incecik...

"Nasılmış senin küpen öyle? Bir bakayım! " diyerek parmağımı taktığım gibi aşağıya indirdim, kulak memesini yırttım! Küpe elimde kaldı. Kan boynundan aşağıya indi.

"Nasılmış? Oh! Canımda da değsin! " dedim ama içimden.

"A! .. Küpen çıktı! " diyerek sağ küpesini sağ eline verdim.

Ağlayarak evinin önüne dolandı. Ben kaçmayı bilmem. Başıma ne gelecekse razıyım. Onu öğretmediler, "Kaç! " demediler. Olduğum yerde kaldım. Arka tarafta bir feryat da anasından koptu.

"Küpesi çıktı." dedim. "Elimde kaldı."

Çıkmıştı ya... Elimde kalmıştı. Yalan mıydı? Ancak başka biçimde çıkmıştı. Kaza süsü vermeliydim. Ona aklım eriyordu. Delikten aşağıya iki parça kulak memesi... Annesi birleştirmiş. Nasıl bağlamışsa... Kanıyla sararsa, yapışmış. Onu kim diyecek? Tavşanın iki kulağı yukarıda; Gülpembe'nin kulak memesi iki kulak gibi aşağıda... Allah birleştirmiş. Yara gibi kapanırmış ama izi kalırmış. Benim kafamdaki de kapandı. Tararlarken artık acımıyor.

"İzi kalır mı? " diye sordum. Annem:

"Kalsın. Saçlarının altında, yarım santimlik çizik... Kim görecektir? Bak, burada dönerin de var! " dedi.

"Döner ne demek? "

"Saçlarının çıkmaya başladığı, döne döne çıkan saçların ortasındaki mercimek kadar saçsız yer. Şanki ayçiçeğinin ortası gibi... Hani erkek çocukların kafalarında saçsız bir

yer olur ya... Oradaki saçlar dik durur; yatık, dönük... Bazılarında iki tane bile oluyor. Dikkat edersen görürsün."

"Herkeste var mı? "

"Herkeste var. Yara izin aynı onun gibi, ondan da küçük..." Gülpembeninki iki taraftan da görünecek. Ablam dedi ki:

"Annesi ona altın küpe almış. Kulağını deldi, taktı ama sen onun kulağına öyle bir küpe tak ki kulağına küpe olsun, bir daha da kimsenin çocuğunun kafasını yarıp, kanını ensesine akıtmasın! "

Kulağına küpe... Eline küpe... Günlerce kulağına elletmedi. Küpe de takamadı. Annesi, yara iyileşince kulağını tekrar deldi. Yeri, daha güçlü bir epitel dokuyla kaplandığı için tekrar delinirken daha çok acı çekti. Ne olursa olsun. Bana ne? Ablam dedi ki:

"Hıristiyanlıkta sağına tokat atılırsa sol yanağını da çevirmek ve ona da vurmalarını beklemek öğütlenmekte, İslamiyet'te kisas var. Sana yapana yapacaksın! Bire bir hakkın var."

Annem de dedi ki:

"Allah: "Kisas hakkınız var ama eğer hakkınızı almaz, arkasından önünden konuşmaz, bana havale ederseniz, tam on mislini alırım! .." diyor. Allah kimsenin hakkını kimsede bırakmaz! Kullarının müdafaacısıdır."

Gülpembe'nin annesi iki atlı bir yayan bize geldi:

"Komşucuzum, Semiray bak ne yapmış, Gülpembeye! Allah'tan reva mı? "

"Ne yapmış? "

"Kulağını yırtmış."

"Nasıl olur? "

"İşte! Bak, küpeyi vermiş eline. Asılmış, koparmış kızımın kulağından! Küpelerini kıskanmış."

"A! Çok kötü bir şey yapmış, Eşman Hanım. Ben ona sorarım! .. Semiray! .. Ne yaptın sen Gülpembeye? Gel buraya bakayım! "

"O da benim kafamı yarmıştı. Ablam dedi, ben de yaptım. Hakkım vardı, aldım. Oh da ne düzel oldu! Yapmasaydı! " demek istedim, demedim. Ablamı ele vermedim. İçimdeki yılan teskin olmuştu. Artık sıkıntım kalmamıştı ki! İntikamımı almıştım. Ablamın sesi kulaklarımdaydı. Hak sahibiydim ben.

"İntikamını alacaksın! .. Hakkını onda bırakmayacaksın! .."

Hak elle tutulmuyormuş, ondan ona verilip alınmıyormuş. Bu işin adı intikammış. Kisas, bire bir misilleme yapma işiymiş.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0094

Onur Bilge

0095 - CEZA

Onur BİLGE

Evimizde herkes birbirine karşı samimiydi ve her şey apaçık ortadaydı. Kimse kimseden bir şey saklamaz, bir süre saklasa da sonra uygun bir zamanda mutlaka söyler, aksi halde rahat edemezdi. Kulak yırtma olayı da açıklığa kavuştu. Annem, kimin ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Ablama 'kaynanam' derdi. Pek çok huyu ona benziyormuş. Göbek adı da onun adymış. Hafifçe kamburluğu bile ona çekmiş. O da çok muzipmiş.

"Semiray'ın işi değil bu Lale'nin işi..." dedi. Dediği gibiydi. "Çünkü o, bunu planlayamaz. Etin yırtılacağını tahmin edemez. Ustaca planlanmış bir oç alış şekli! Yapsa yapsa kaynanam yapmıştır, bunu. Çocuğa öğretti, yaptırttı. Yapan, çocuk; kurtuldu diyelim; yaptırtan, yetişkin... Çok günah, çok!" dedi ve ablama kızdı:

"Lale ne yaptın sen? Bu çocuğa intikam duygusunu öğrettin! .. Yüreğine kin tohumları ektin!" dedi ona. "Artık hayatı boyunca deve gibi kin güdecek, senin gibi. Onu da kendine benzettin! İyi ettin! .. Aferin! .. Ne oldu şimdi? Kızın kulağı yırtıldı. İki gün sonra bitecek. Yara kapanacak. Sen, ölünceye kadar vicdan azabı çekeceksin. Bu çocuğu zehirlediğin ve o çocuğu yaraladığın için günah defterine birer günah daha yazıldı. Yazıklar olsun sana! .. Yazıklar olsun benim gibi anaya ki senin gibi bir sarı yılan doğurmuşum! .."

"Neden pişman olacaktım ki? O kim oluyormuş, benim kardeşimin kafasını yaracak? Allah: "Hakkınızı bire bir alabilirsiniz." demiyor mu? Hakkını aldı."

"Fakat: "Bana bırakırsanız, hatta affederseniz mükâfatınızı ben veririm!" de diyor. Onu neden düşünmüyorsun? Şimdi vicdanın sızlamıyor mu?"

"Hayır! Asla! .."

"Doğru, kızım. Bende kabahat! Yılanın başını küçükken ezmek lazımdı. Ben ezmemekle hata ettim. Sende vicdan yok ki merhamet olsun!" demesini bekliyorum.

Belki dedi de benim yanımda demedi. Duymadım. Genelde böyle durumlarda bazıları için böyle der ama ona demedi işte! Çocukların yanında büyükler eleştirilmezdi. Bu bir kuraldı, evimizde. Belki daha ağır şeyler söyledi ona, benim yanımda demediği için zannediyordum ki yaptığım doğrudur.

Nedense benimle olan sorunlarda, kendimi bildim bileli hep onu haklı çıkarır, anında beraat ettirir. Büyük diye, onu benim önümde suçlu çıkarmaz, yanımda asla azarlamaz. Hatta ateşli bir savunucusudur. Ablamla ve benimle, ikisinden biriyle ilgili sorunlarda; babam annemi, annem babamı asla haksız çıkarmaz. Birbirlerini ölümüne desteklerler! Biri ne derse, diğeri de aynısını der. Biri bir terlik atsa; ona ya da bana; diğeri, aynı terliğin aynı tekini, atıldığı yerden alır, aynı yere atar. Defalarca olmuştur bu olay. Kaç kere sormuşumdur:

"Önünüzde diğeri teki varken, neden aynı teki atıyorsunuz? Yerde başka terlik mi yok?" diye.

Demek ki o suçun cezası, birisi tarafından, o terliğin sağ teki suçlunun sırtına atılmak suretiyle verildiyse; diğeri asla itiraz etmiyor, aynen onaylıyor ve cezayı uygun bulduğunu, keseni desteklediğini, aynı teki, aynı yere, aynı hızla atarak belli ediyordu. Her konuda uyum içinde bir ebeveyndiler. Bu konuda da biri, diğeri aynen uyuyordu.

Nadiren aksi olur, birisi müdafaaya geçerdi ki bu, ağır cezalardaydı. Ağır cezalarda temyiz hakkımızı kullanmakta, davayı bir üst makama götürmekteydik. Tabi ki üst makam genellikle babam oluyordu. Onun kararına göre bir alt makam, yani bana göre Şermin, ablam veya annem ceza alıyordu.

Bir de evimizde bazı akşamlarda 'eşek tokmak' oynuyorduk. Burada haklarımızı savunmayı öğreniyor, kanun önünde eşitliği idrak ediyor, yerine göre cezaya boyun eğerek, Türkiye Cumhuriyeti içinde kanunlara saygılı birer fert olmayı öğreniyorduk. Çok sevdiğim bir oyundu. Aile bireyleri akşamları bir araya geldiklerinden akşam yemeğinden hemen sonra oynuyorduk.

Yerde bir takoz, üzerinde bir mil, ona bağlı bir tahta ok... Kişi sayısına göre üzerlerinde; suçlu, tokmak, hâkim, mübaşir gibi sözcükler yazılı katlanmış kâğıt parçaları... Bir kişi onları karıştırıp atıyor, herkes birer tane alıp, ne olduğunu görüyor ama belli etmiyor. Sıra kimdeyse; o, oku çeviriyor, kimde durursa, ok kimi gösterirse, o davacı oluyor, suçluyu tahmin etmek zorunda kalıyordu. Kimse kendisini belli etmiyor, ona:

"Eşeğini kim çaldı? Et davanı, kimden edeceksen? " diyorlardı. O birisini işaret ediyor:

"Şermin'den ediyorum! " diyordu mesela. Şermin:

"Ben hâkim'im. Tokmak kim? Hâkim'e hakaret etti bu! Ona on sopa vurun! Ya da şarkı söylesin. Horoz gibi ötsün! Aslan gibi üç kere kükresin! Bir fıkra anlatsın! Şiir okusun! " falan diye ceza kesiyordu.

Suçlu beraat etmiş oluyordu. Davacı cezalandırılıyordu. 'Suçlu' yazılı kâğıdı çeken bulursa; ceza, hâkim tarafından ona kesiliyor, davacı kurtuluyordu. İşte böyle eğlenceli bir oyundu ve düzeneği babam yapmıştı. O da bizimle oynuyordu. Bütün aile fertleri oynamak zorundaydı. Öyle tadı çıkıyordu. En güzeli de Şermin'in babama ceza kesmesiydi. Çok komik oluyordu! .. Koşa koşa evin etrafında yedi tur attırıyordu, öğretmenine! O da kurallara uyuyordu. Çok mutluyduk, çok! Öğretmen çocuğu olmanın avantajlarıydı, bunlar.

Bana yapılan haksızlık karşısında; ben, bire on alması için Allah'a havale etmeyi bilmiyordum; ablamın sözüne uyararak, öğrettiği intikam alma, yani bire bir misilleme yaparak cezalandırma hakkımı kullandım, Allah'a havale etmeyi sonradan, annemden öğrendim. Bunu yaparken de yaptıktan sonra da vicdanım sızlamadı. Çünkü ablamın, bana ait bir şeyi aldirttiğini sanıyordum:

"Çalmadım, hakkını değil, hakkımı aldım! " diyordum. Ablamsa:

"Taş atmak, kafa yarmak nasılmış, gördü! Kulağına her eli gittiğinde taktığın küpeyi hissedecek, her aynaya baktığında göreceksin! " diye keyfediyor, kıkır kıkır gülüyordu.

Yeryüzünde onun kadar merhametsiz yoktur! Bahçedeki solucanları çapayla, küreğin ucuyla ikiye böler, onların kıvranımlarını, yarım yarım yollarına devam etme çabalarını izler, tekrar yakalar, onları da birer santimlik parçalara böler, yok edinceye kadar eğlenirdi. Salyangozların evlerini taşla başlarına yıkar, sümüklü böceklerin üzerlerine tuz ekerdi. Onların tortop oluşlarını, sarararak, kıvranımlarını, daha sonra da üzerlerindeki tuzu, saydam bir tabaka salgılayarak atmaya çalışışlarını seyrederek, yavaş yavaş uzaklaştıklarını görünce, daha çok tuz serper; bu defa onlar, tutundukları duvarda, yere düşecek kadar büzülürler, boncuk gibi olurlar; o zaman da taşla yerde

ezmeye çalışırdı. Sağa sola kayarlar, sonunda kocaman insanoğlunun acımasızlığı karşısında ezilir giderlerdi.

İç organları dışarıya çıkan salyangoz ve sümüklüböceklerin kokusunu alan, incecik sarı karıncalar anında üşüşür, cenazeyi kaldırırlardı.

Karıncalar... Mezara düştüğümüzde ilk ziyaretimize gelecek olan en vefalı dostlarımız... Leş yiyiciler... Doğanın temizlik elemanları... Hani o Firavun'un sarayını yıkan karınca ordusunun beden öğütücü taburu... Terminatör bölüğü...

Karşı komşunun evinde kapana kısılan fareyi su dolu tenekenin içine daldırdılar, ben merakla seyrettim, o zevkle... Diyelim ki bu normal. O bir zararlıydı. Ölmesi gerekiyordu. Ormana götürüp salıverecek değildiler ya. Olması gereken oymuş.

Ya ablamın, yaralı fareyi diri diri yakmasına ne demeli? Bir keresinde; akşam, dışardan gürültü gelince, acele bahçeye çıkmıştı. Yalınayak koşarak betona gelince, kaçmakta olan bir fındık faresinin burnuna basarak öldürmüştü. Nasıl bir zamanlamaysa; garibimin eceli gelmiş, bu da sebep olacak ya, fare katili; o kaçarken, bu koşarken rastlaşmışlar. Kadifemsi yumuşacık tüylerle sağ ayağının başparmağının altı buluşmuş. Ölememiş, can çekişmekteymiş. O kadar tiksindi ki koşup, gazyağı şişesini aldı, onu değnekle toprağa çaktı, üstüne gazyağı döktü ve ateşledi. Kıl, et ve yağ kokusu yayıldı etrafa. İğrençti! .. Kemikleri görününce söndürdü. Kemik sistemini inceledi. Olay bahçede oldu. Anneme söylemeye gittim. Gelip baktı, o dışarıda cızbız olurken:

"Ne yaptın sen? Çok iğrenç ve kötü bir şey yaptın, onu yakmakla! Hem de ne kadar günaha girdin! .."

"Neden? Ölsün diye yaktım. Acı çekmesin diye... Can çekişiyordu. Öyle mi bıraksaydım? Bacağı kırılan atları vurmazlar mı? "

"Onunla bu bir mi? Bir taşla ya da sopayla öldürseydin, madem acı çekmesini istemiyordun. Sen ne yaptın? Yaktın! .. Zaten nefes alamıyormuş, bir de ateşe attın! .. Canlıları yakmak Allah'a mahsustur. Bir canlıyı yakmak kadar günah bir şey yoktur! Ölüsünü bile yakmamız bize yasaklanmıştır. Kaldı ki dirisini... Canlı; ağaç olsun, çiçek, böcek, insan; ne tür olursa olsun, nefes alan hiçbir yaratığı yakmaya hakkın yok senin! Dağlama hakkın bile yok! Öyle ki eskiden kılıç yaralarını dağlayarak tedavi ederlermiş, acı üstüne acı veren bu tatbikat, Peygamber Fendimiz tarafından yasaklanmış.

Yabancılar, özellikle Amerikalılar, atlara, ineklere damga vururlar. Bazı kovboy filmlerinde görmüşsündür. Hayvan hırsızlığını engellemek için o çiftliğin armasının ya da sahibinin isminin ve soyadının baş harflerinin amblemleştirildiği demir döküm kalıbı ateşte nar gibi kızartırlar, büyükbaş hayvanların sağırlarına basarlar. Hayvanların nasıl canları yanar! Etrafa kıl ve yanık et kokusu yayılır. Güya moderndirler, çağdaşırlar, tabiatı severler, hayvan sever ve hümanisttirler."

"Onlarda adet olmuş. Öyle görmüşler."

"Olmaz olsun öyle adet! Huzur-u Mahşer'de bu fareye yaptığının hesabını vereceksin! Belki de seni de ensenden tutup cehenneme atacaklar, yanmak nasılmış, göreceksin. Acımayana acımayacaklar. Orada merhamet etmeyene merhamet edilmez."

"Ama bunlar zararlı hayvanlar. Hem can çekişiyordu."

"Olsun. Can çekişiyor olsa da yakma hakkın yok! Allah, Kahhar sıfatı ile ateşle tehdit etmekte bizi ve cinleri. O hak sadece ona mahsustur. Bu hayvanla nasıl hesaplaşacaksın, Allah'ın Huzurunda? Onu da seni de diriltip; hayvanları, insanları ve cinleri, birbirleriyle hesaplaşmak için topladığı Mahşer Yeri'nde; o, senden davacı olduğu zaman, ona hakkını nasıl helal ettireceksin? Hesaplaşma bitince hayvanlara:

"Türap olun! " diyecek.

"Keşke ben de onlar gibi toprak olup yok olsam! " diyeceksin. Ya da: "Bana bir yaşama hakkı daha verilsin! O zaman bu yaptıklarımı asla yapmam! Bir daha yeryüzüne gönderilsem, bu yaptıklarımı asla yapmam! .." diyeceksin, çaresizlik içinde yalvarırken ama senden bu dilek kabul edilmeyecek ve ne yazık ki belki de sen, bu fare gibi ateşe atılacaksın! Orada ne kadar zavallı ve çaresiz olacaksın! .."

"Bir şey olmaz! Allah affeder."

"Kul hakkını affetmez! .. Sen ne kadar cesaretlisin! Hem o ateş, bu ateş gibi olmayacak. Bu ateş onun seksende biri kadar bile sıcak değil. Hadisler ışığında, cehennemın ateşi, güneşin harareti kadar. Kaç derecedir, güneşin harareti? Kitaplarınız kaç derece olduğunu yazıyor? Cehennem için, dünyanın bir milyon misli büyük olduğu söyleniyor. Belki de cehennem güneş... O da dünyanın bir milyan katı büyüklüğe sahip ve Allah- ü Teala, rahmetiyle onu, şimdilik hepimize hizmet ettirmekte... Cehennem yaklaştırıldığında homurtusunun duyulacağı rivayet edilmekte... Güneşte de yanma sesleri ve patlamalar olmakta... Kıyamet koptuğunda büyük olanın küçüğü çekeceği belli... Mutlaka dünya ona yaklaşacak."

"Ona yaklaşırsak erir, fare gibi kül oluruz. Bir kere yanacağız ve öleceğiz onun gibi. Dünya da erir."

"Ah! .. Keşke! .. Ölsek de kurtulsak, bir kere yandığımızda! .. Kıyamet koptuğunda, ölüm de öldürülüyor. Orada sonsuza kadar ya da işlenen günah kadar yanmak var! .. Allah-ü Teala nasıl takdir ettiyse... Allah o günün dehşetinden hepimizi korusun! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0095

Onur Bilge

0096 - CEHENNEM

Onur BİLGE

O zamana kadar cennet ve cehennem hakkında çok şey duymuştum. Bir de 'Allah taş eder!' diye korkutuyorlardı, nimete saygısızlık, israf veya büyüklere karşı gelmek, vurmak gibi eylemler sonunda.

Sofular'daki evimizle yeni evimizin arasında Andızlık Mezarlığı var. Annemle beraber inşaata bakmaya gittiğimiz zamanlarda, çarşıdan dolaşarak yolu uzatmamak, kestirmeden çıkıvermek için mezarlığın güneybatı kapısından girip, kuzey kapısından çıkacağımız bir gün, çok ağır bir leş kokusu duyduk. Annem:

"Vah, yazık! Kokmuş, birisi!" dedi ve burnunu kapattı. İnsan ölünce leş haline geliyormuş. Bir şey kokarsa, onun için:

"Öf! Leş gibi kokuyor!" deniyor ya... Demek ki bunun için öyle deniyormuş. Leş, böyle kokarmış. Dayanılmaz bir koku! ..

"Neden kokmuş?"

"İyi gömememişler herhalde. Hava çok sıcak da ondan... Belki de bir hayvan ölüsü var yakınlarda. Kim bilir?" İnsanlar ve hayvanlar ölünce leş olurlarmış.

"Ne olmuş bunlara? Nasıl leş olmuşlar?" dedim. Annem, ölümü anlatamayacağını zannettiği için olsa gerek:

"Yaramazlık yaptıkları için taş olmuşlar. Allah taş etmiş!" dedi.

"Taş demedin, leş dedin... Nasıl leş olmuşlar?"

"Ölünce ne olur insanlar?"

"Cenaze olur. Sen cenaze demedin."

"Hayvan ölülerine leş denir. Cenaze gömülmezse, leş gibi kokar."

Anladım ama cenaze ile o koku, hafızamda yan yana yer aldı. İğrençti! Bir insan, şimdi anne, baba, evlat, sevgili; yeryüzünde en çok sevilen oluyor, öpülüyor, koklanıyordu da ölünce birden bire böyle kokabilen, tiksinti verici bir şeye mi dönüşüveriyordu? Hem de bir anda? Akıl alacak gibi değildi!

"Yaramazlık ettikleri için Allah onları taş etmiş ama burada küçükler de var, büyükler de... Onlar da mı yaramazlık etmiş? Nineler dedeler de mi? Yani anneannem, dedem, teyzem, dayım... Onlar da mı yaramazlık ettikleri için taş oldular? Ölüm, ceza mı?"

"..."

"Allah, insanları taş eder ha? Heykel mi yapar? Ama bunlar heykel gibi değil ki! Nasıl taş eder yani? Bak! Bir tahtaya çiçek bağlamışlar, ortasına toprak yığmışlar, etrafına bildiğimiz kırmızı topraklı delikli por taşları sıralamışlar. Bak helikler de var. Demir taş bunlar. İnsanlar nerede? İçinde değil mi?"

"Evet. Mezarların içinde..."

"Taş mı olmuşlar? Böyle mi? Bunlar insana benzemiyor ki! " diyerek yapılmış mezarları gösterdim. Beşik gibi dört köşeydiler.

"Toprak olmuşlar. Taşlar ufalanınca toprak oluyor ya... İnsanlar da öyle... Önce taş gibi oluyorlar, sonra ufalanıyor, dağılıyor, toprak oluyorlar."

Etraftaki kabirlere daha dikkatli bakmaya başladım. dışarıdaki topraklar da insan mıydı vaktiyle? Küçük taşlardan birer parça ekmeğe benzeyenler vardı. Muhayyilemi zorlayarak kavramaya çalıştım, bu işin neden ve nasıl olduğuna bir türlü aklım yatmıyordu.

Aklıma Altın Kaz isimli masalda geçen, dokununca yapışma ve altın kesiliverme olayı canlandı. Hani bir de adamın birisi her şeyin altın olmasını dilemişti de her şey altın oluvermişti ya... Taşlar, topraklar, yiyecekler, içecekler, her şey... Hatta yiyecek bir şey bulamamıştı da her şeyin tekrar eski haline dönmesini istemişti ya... Öyle mi oluyordu acaba? Bazı masallarda da taş kesilme olayları vardı. Tıp oynar gibi ama onlar sonradan tekrar canlanıyorlardı. Acaba bunlar da canlanacak mıydı?

Demek ki insanlar da yaramazlık yaparlarsa taş oluyorlarmış ama bu işi hiç anlayamadığım halde, masallardaki altın ve taş oluverme olaylarını hatırlayarak, beş yaş masumiyetiyle mezarların yanı başlarındaki ekme parçalarına benzeyen taşları göstererek sordum:

"Bunlar da ekmeleleri miymiş? Onlar da mı taş kesilmiş? "

"Hayır. Onlar taş. Ölümler hiçbir şey yemiyor, içmiyorlar. Nefes de almıyorlar."

"Heykel gibi..." dedim, konu kapandı ama şimdilik, tabi...

Babama soracaktım. O cevap vermezse, ablamı sıkıştıracaktım. Çünkü o, hiç gekinmeden, ölümü de tüm çıplaklığıyla ve acımasızca anlatıverirdi.

Ölümü; biraz daha yakından, mezarlıkta, yalan yanlış öğrendim. Yaramazlık yaptığımda annemin neden:

"Yapma! Allah taş eder! " dediğini idrak etmeye çalışıyordum.

Bir de cehennem konusu açılmıştı. Annem güneşi cehenneme benzetiyordu, ablam da anlayamıyordu. Ben sadece dinliyordum:

"Ateşte canlı mı olur? Girer girmez yanarız. Orada hayat olur mu? Güneşin içinde yaşanır mı? "

"Yaşanır. Cehennem melekleri, Malik, ateşte yaşamaya uygun yaratılmıştır ve hiç etkilenmez o sıcaklıktan. Cehennem, onun için gül bahçesi gibidir fakat bize uygun değildir. Bizim yaratılışımıza, yaşarken yeryüzü, ahirette de cennet uygundur. Balık için su, cinler için ateş, ocaklık, küllük güllük gülistanlıktır. Ana karnındaki cenin de suyun içinde, hayatından memnundur. Her yaratılanın, yaratılışına uygun bir hayat ortamı vardır. Köstebek, solucan, yılan gibi varlıklar, toprağın içinde rahat ederler. Cenaze de öyle... Mutlaka gömülür. Toprakta gelmiştir, toprağa verilir. Her şey aslına rücu eder."

Bu son cümle evimizde çok tekrarlanan cümlelerden olduğu için aynen ezberimde kalmış. Ablam hâlâ itiraz etmekteydi. Dava temyize gidecekti, mutlaka. İkna olamamıştı. Soru üstüne soru yumurtluyordu:

“Şeytanı da yakacak. Günahkâr ve isyankâr cinleri de... Onlar ateşten yaratılmış. Onlara hiç tesir etmez.”

“Cennet sekiz kat. Cehennem yedi kat. Orada da ateş, tabaka tabaka... Hamamın külhanı başka, içi başka, soğukluğu başka... Onlar da zemheri bölümünde yanacaklar. Yani yaratılışlarının tam tersi bölümde yaşatılarak cezalandırılacaklar ve her halükârda azap içinde olacaklar. Buzdolabının buzluğuna elin yapışmıyor mu? Orada ne kadar tutabilirsin? Yanmaya benzer bir azap olmaz mı senin için? İçinde ne kadar yatabilirsin? Ateşinin yükselip, sıtmalanışının sebebi nedir? Ağustos sıcaklığında dokuz yorgan altında titrersin. O zaman seni buzluğa koysalar, ne olursun? ”

Annem, sorulara sorularla cevap vermeye başlamıştı. Sonunda yoruldu ve:

“Bak! Orada Türkçe Kuran var. Aç, meal oku! Bana sorma! Doğurdum, büyüttüm, okuttum; aklın benden çok eriyor, her şeye! Bana sorma! Oku, düşün, anlamaya çalış!”

“Okuyorum ama anlayamıyorum. Bakara Suresi’ni bitiriyorum, sorularımın cevaplarını bulamayınca, sıkılıyorum, bırakıveriyorum.”

“Bırakma! Devam et! Her ayeti okurken, anlamaya çalış! Anlamadıysan baştan oku! Anlayıncaya kadar tekrar tekrar oku! ”

“Anlayamazsam ne olacak? ”

“Anlarsın! İlk okuduğunda, ondan sonraki okumalarında tam anlayamazsan bile, sonunda o, sana kendisini anlatır! Farkında olmadan her okuyuşunda anlamını biraz biraz emer beynin. Okudukça, öyle bir zaman gelir ki açık ayetleri kolayca anladığın gibi, kapalı ayetleri de anlayabilir duruma gelersin.”

“Baştaki sureler çok uzun...”

“Sondan başla! Baştan okuyacaksın diye ayet yok ya! Kısa sureleri idrak etmeye çalış! Oralarda cennet ve cehennem tasvirleri var. Sorularının cevabını onlarda bulabilirsin. Yasin Suresi de Kuran’ın özeti gibidir. Her surede konu, şöyle bir özetlenivermiştir. Hangi sureyi okusan, anlasan, yolunu bulabilirsin. Meal okumak da ibadettir. Buna ilim tahsil etmek denir. Mademki merak ediyorsun, kaynağından öğrenirsin. Her Müslüman gibi Kuran talebesi olmalısın! ”

“Tamam. Anlasam da anlamasam da baştan sona kadar okuyacağım ama aklıma takılan yerleri bir deftere yazacağım. Onlara cevap vereceksin. Anlaştık mı? ”

“Anlaştık. Ben cevap veremezsem, babana sorarsın. O da yetersiz kalırsa, müftülüğe telefon açar, sorarız. Yalnız, sadece okumak yetmez. Orada senden istenenleri uygulamalısın! ”

“Hangilerini? ”

"Anaya babaya nasıl davranılması gerektiğinden, komşuluk ilişkilerinden tut da harama, helale, hukuka, ibadete kadar, iyi bir kul olabilmemiz için yaşarken neleri öğrenmemiz ve uygulamamız gerekiyorsa, eksiksiz olarak hepsi var, orada. Yeryüzünde canlı cansız ne varsa, o iki kapak arasındadır."

"Bak, işte ona söz veremem. O, o kadar kolay değil! Kolay olsaydı, herkes yapar, herkes cennetlik olur, cehennem boş kalırdı. Oysa cennet de cehennem de dolacak."

"Evet. Tabi ki ikisi de dolacak. Allah-ü Teala, bir ayetinde şöyle buyuruyor: "And olsun ki insanlarla ve cinlerle cenneti de cehennemi de ağzına kadar dolduracağım! " Korkunç bir olay bu! .. Hangi ana yavrusunun cehenneme atıldığını görmek ister? Allah'ım beni Cennet-i Âla'ya koysa bile, yavrum cehennemde ateşler içindeyse, orası benim için cehennemden farksız olur! Allah muhafaza eylesin! Seni de beni de, herkesi... Cümlemizi cennetine lâıyk kullarından eylesin! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0096

Onur Bilge

0097 - SORULAR

Onur BİLGE

Öteki dünya diye bir yerden ve bir ceza gününden bahsediliyordu. İnsanlar ölüyorlar ve bedenleri çürüyormuş. Her bebek leş yiyen hayvanların besini olarak dünyaya geliyormuş. Toprak oluyorlarmış sonra da. O zaman öteki dünyaya nasıl gidiyorlar? Toprak oldular ya... Ablamı odasında yakaladım ve ona ölümü sorduğum gibi bu merak ettiklerimi de arka arkaya sormaya başladım:

"Biz burayı Pafkanlı'dan satın aldık. Bu arsa onundu. Ondan önce kimindi? "

"Bilmiyorum. Mutlaka başka birilerininindi."

"Başka birileri kimden almışlar? "

"Onlar da çoktan toprak olan başkalarından almışlardır."

"İlk sahibi kim? "

"Devlet..."

"Ondan önce, ondan da önce kim? "

"İlk sahibi, Allah... Bu arsa da bütün arsalar da O'nun. Onu mu öğrenmek istiyorsun? " dedi ve Yunus Emre'den bir dörtlük okudu:

'Mal sahibi, mülk sahibi...
.Hani bunun ilk sahibi?
.Mal da yalan, mülk de yalan...
.Var, biraz da sen oyalan! "

"Evet. O kimden almış? "

"O yaratmış. Kimseden almamış. Ondan öncesi yok."

"Yani buraları Allah mı yapmış? "

"Evet. Her şeyi yaratan O! Seni de beni de..."

"Annemi de... Babamı da..."

"Herkesi O yarattı."

"Dedemi de... Dedemin dedesinin dedesini de... Onu kim yarattı? "

"O ezelden vardı. Doğmadı. Biz doğduk. Hepimiz..."

"Hepimiz mi? İlk insanı kim doğurdu? "

"İlk insan Âdem Aleyhisselam... Onu topraktan yarattı. Bileşiminde demir, magnezyum, potasyum, oksijen, hidrojen gibi kimyasal maddelerin hepsi var. Toprakta da var. Vitaminler, mineraller de ondan gelir. Toraktan yaratılmak belki de o ama sana nasıl anlatacağım şimdi? Hani kırmızı toprak ya bahçemizdeki. Onda bol demir var. İnsan

vücudunda da var. Öyle düşün... Eksikliğinde, kan yapımı zorlaşır. Demir besinlerin kana dönüşmesine yardımcı olur. Sana pekmez veriyoruz ya... Onun için. Katalizör vazifesi görsün, kanlı canlı olasin diye... Neyse... İşte öyle... Adem Aleyhisselam'ın sol ege kemiğinden Havva Anamızı yarattı. Onlar evlendiler, çoğaldılar... Bize kadar geldi."

"Yaşlandılar, öldüler. Yaşlananlar ölecek. Çürüyecek. Karıncalar, solucanlar, tarla fareleri ve böcekler yiyecek. Toprak olacak. Sonra? Öteki dünyaya nasıl gidecek? "

"İnsanlar önce beşiklerde yatarlar. Orada büyürler. Yaşlanırlar, ölürler. Kabirlere konurlar. Orada da uyurlar. Derin bir uykudadırlar."

"Ölüler beşiklerde yatmazlar. Kabirlerde yatarlar. Sal da beşik gibi... Anladım. Sonra uyurken toprak olurlar."

"Onlar uyuduklarını hissederler. Derin bir uyku..."

"Öbür dünyaya nasıl giderler, toprak olurlar ya dağılırlar da? "

"Onları, dağıtan birleştirir."

"Nasıl? "

"Nasıl dağıttıysa, öyle... Beş taş oynarken taşları dağıtıyoruz, sonra bir araya getiriyoruz ya... İşte öyle..."

"O çok kolay... Onu ben bile yapıyorum ama insan yapmak zor."

"Allah için zor diye bir şey yok. İstesin, yeter! "

"O zaman çamurdan bebek gibi olurlar. Betondan heykel gibi... Nasıl yürüyecekler? "

"Onlara can verecek."

"Çamur heykellere mi? "

"Hazreti Âdem de çamurdu. Ona nasıl can verdiyse öyle... Dağılan maddeleri bir araya toplayacak. Nasıl anlatsan? Eskisi gibi olacak."

"Nasıl can verdi? "

"O istediği zaman: "Ol! .." der, her şey oluverir. Her şeyi yapabilir. Anladın mı? Nasıl padişah emredince emri anında yerine getirilirse, öyle... Allah da onun canlanmasını istedi, o da canlandı."

"Sonra ne olur, canlanınca? "

"Sonra mahkeme kurulur. Orada herkes birbirinden davacı olur. Kötüler cezalandırılır. İyiler mükâfatlandırılır."

"Anladım. Akşamları oynadığımız oyundaki gibi... Sadece çekiliş yok. Değil mi? Herkes davacı, herkes davalı... Hâkim hep aynı... Avukat var mı? Mübaşir? Zâbit kâtibi? "

"Hayır. Zabıt Kâtipleri burada var. İki omzundaki melekler... Günahları sevapları yazmaktalar. Orada avukat yok. Ağızlar bile müdafaa edemez. Mühürlenir. Kimin ne yaptığını elleri söyler, ayakları da şahitlik eder."

"Eller konuşur mu? Ellerin ağızları, dilleri var mı? "

"Gözler konuşur mu? "

"Konuşur. Annem diyor. Ne dersem diyeyim, gözlerime bakıyor ve onlara inanıyor ama nasıl konuştuklarını bilmiyorum. Selma da gözleriyle konuşmuştu, bisikletliyle... Annem o sessiz konuşmanın hayranlık ve aşkın başlangıcı olduğunu söyledi."

"İşte öyle konuşurlar. Âşıklar bakışarak konuşurlar. Hatta her parmak konuşur. Her biri başka başka şeyler der. Kimsenin parmaklarının dediği, kimsenininkine benzemez. Gel! Bak! Parmağımın üzerinde plağın üstündeki gibi çizgiler var. Pikabın iğnesi gibi bir iğne olsa da dinlesen, ne der acaba parmaklarımın her biri? Dokun bak! Pürüzlü, değil mi? "

Gerçekten öyleydi ama o babamın kitap dolabının çekmecesini açtı, ıstampasını ve büyütecini çıkardı. Masasının üstünden de bir kâğıt aldı. Parmaklarını ona bastırıp bastırıp, kâğıda patates baskısı yapar gibi bastı.

Ben bu parmak izlerini babamın kurduğu yapı kooperatifine ait evrakların arasındaki bazı yazıların altında çok görmüştüm. Onlara dilekçe deniyordu. Bazıları imza bilmedikleri için parmak basıyordu. Bazılarının da sarı madenden mühürleri vardı. Orada imza gibi adları kazılıydı. Koyunlarından çıkarıyor, ıstampaya basıp, yazının altına bastırıyorlardı. Adları, yani imzaları, patates baskısı gibi çıkıyordu.

Ablam bana da aynı şeyleri yaptırttı. On parmağım lekeleni. Sonra büyüteçle izlere baktık. Hiç birisi birisine benzemiyordu. Hırsızları böyle yakalıyorlarmış. Bir yerlerde parmak izleri kalıyormuş.

"Allah bizi de parmak izlerimizden mi yakalayacak? "

"Belki de parmak izlerimiz, plağın izleri gibi ses verecek. Neler yaptığımızı söyleyecek. Kim bilir? Belki de alın yazısı denilen, parmak yazısıdır. Bu izlerden ayaklarımızda da var. Onlar da şahitlik edecek, doğrulayacaklar. İki şahit, adamı ipe götürür! Ayaklarımız iki tane..."

"Alında da yazı yok, parmaklarda da... Alinyazısı diye bir şey yok! "

"Kâğıda çıkanlar ne o zaman? "

"Parmak izi..."

"Yazı konuşmaz ama o çizgiler konuşabilir."

"Plaktaki gibi mi? "

"Evet. Çünkü Allah diyor ki: "Parmak uçlarına kadar düzeltereğiz! .." Neden saçlarının uçlarına kadar değil de parmak uçlarına kadar? "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0097

Onur Bilge

0098 - CENNET

Onur BİLGE

Bir yaz günü, Antalya cayır cayır yanıyordu. Temmuzdu. Tozlu sokaklardan geçen tatar arabaları tozu dumana katıyordu. Çocuklar gölgelerden çıkamıyor, evlerin önlerindeki betonlardan yıkandıkça buharlar yükseliyordu. Birazcık serinlik gelsin diye, kapıların önlerini suluyorlar, etrafı buram buram toprak kokusu sarıyor, daha arkalarını dönmeden toprak emiyor, güneş kurutuyordu.

Annem, babam, Şermin ve ben, arka bahçede, asma çardağının altında oturuyorduk. Şermin betonu yıkamış, kare masamızı çıkarmış; üzerine, dört kenarı kanaviçe kıpkırmızı laleler ve acı yeşil yapraklarla süslenmiş beyaz etamin bir örtü sermiş, etrafına dört tane de sandalye koymuştu. Masanın üstündeki kocaman karınlı incecik cam sürahide, annemin yaptığı vişne suyu ve buz parçaları vardı. Dört limonata bardağı, altlarında cam tabaklarıyla durmaktaydı.

Betonun kenarlarında çiçek saksıları diziliydi. İçlerinde rengârenk çilekler gülümsüyor, kendileriyle birlikte neşeleri de dışarıya taşıyordu. Beyaz zambak, kırmızı zambak, Kara sevda, ateş çiçeği, ful, arpa çiçeği, begonya, leylak, filkulağı, devetabanı, kauçuk... Adını bildiğim bilmediğim o kadar çok çiçeğimiz vardı ki! Her bulduğumuz saksıya, her boşalan tenekeye toprak dolduruyor, çiçek ekiyorduk.

Kapının tam karşısında hızla boy atan asmanın yanında can eriği, bir metre kadar ilerisinde de şeftali ağacı vardı. Beton yıkandıkça akan sularla büyüyorlardı. Dallarından meyveler sarmakta, her birisi:

"Kopar beni! Ye beni! " demekteydi.

Asmada da üzümler olgunlaşmış, aşağıya sarkmıştı. Babam, elini uzatarak koparıyordu. Ağaçlarımız, evimiz yapılmadan dikilmişti. Daha çok küçüklerdi ama toprağın ilk mahsulü olduğu için bu yıl çok meyve vermişler. Kırmızı toprak, demirce çok zenginmiş, verimliymiş. Gübrenemezse, zamanla verimini kaybedermiş. Solucanlar da işe yarar, toprağı harmanlayarak köklere rahatlık sağlarlar, kök uçlarına besin ulaştırırlarmış. Doğada, ağaçlarla, çiçeklerle büyüyor, ne güzel şeyler öğreniyordum!

Çardağın tam altında, betonun ortasında havuzumuz vardı. Bahçemizin en sevdiğim, en eğlenceli, en önemli varlığı oydu. Dışı, duvarlarımız gibi mermer süsü verilerek yağlıboya ile boyanmış, içi maviydi. Ortasındaki fiskiyenin şırlıtısı, ağustos böceklerinin sesleriyle yarışmaya çalışıyordu. İçinde sürekli hareket halinde olan on beş yirmi santimlik üç tane süs balığımız vardı. Havuzun fazla suyu başka bir hortumla bahçeye akıyor, toprağı serinlik verirken, ağaçları da sulamış oluyordu.

Bahçe duvarının kenarındaki çiçek tarhında sürekli güzellik yarışması vardı. Güllerin, sardunyaların, akşamsefalarının her rengi; sarı sarı açan yıldız çiçekleri, krizantemler, beyaz ve sarı yasemin, tophane çiçekleri, glayöller, renk renk şebboylar, horozibiği denilen kadife çiçeği, dildamak denen aslanağızı... Hangisini tarif edeyim? Kırmızı sarmaşık fındık güllerle, beyazları çardağın etrafını sarmakta, yeşillikler içindeki bu iki zıt renk birbirleriyle öyle güzel tanzim edilmişti ki seyrine doyum olmuyordu!

Bahçede, hemen hemen her ağaçtan birer tane vardı. Yeni yeni serpiliyorlardı. Bahçe duvarının üzerine demir çubuklar dikilmiş, aralarına galvanizli teller çekilmişti. Bir metre yükseklikteki duvarın dibine, ikişer metre arayla dikilen sarı kırmızı güller, bu tellere ağıdırılarak gülden duvar oluşturulmuştu. Yapraklarından çok çiçekleri vardı.

Sokak tarafından gelen geçen kopardığı halde çingene karıları gibi doğuruyor, etrafı güle boğuyorlardı. Cennet dedikleri böyle bir yer olsa gerekti. Cennet, bahçe demekmiş zaten. Orada çardaklar altında gölgelenen insanlar, çardakların altından akan ırmaklar varmış. Her yerden meyveler, yemişler sarkarmış. Herkes elini uzatır, yemiş. Huriler, ipek yastıklara yaslanan cennettekilere, altın tabaklarla envaîçeşit yiyecekler, buz gibi içecekler sunarlarmış. Şermin'le annem de huri, melekti. Bize ne güzel hizmet ediyorlardı!

Annem yine peynirli poğaçalar yapmış, fırına vermişti. Şermin, bir koşu gidip getirdi, tepsileri. Annem onları büyük bir tabağa alıp, masaya koydu. Yiyebileceğimiz kadarını tabaklarımıza, ellerimiz yanarak, aldık. Sürahideki buzlu vişnatayı bardaklarımıza doldurdu. Keyfimize diyecek yoktu!

Vişnata ne demektir? Limonata gibi bir şeydi... Vişneden yapılıyordu ya... Limondan yapılan limonata deniyorsa, vişneden yapılan da neden vişnata denmesindi? Acaba Giritlilerden mi öğrenmiştik onu da? Dildamak gibi...

Her evde buzdolabı yoktu. Daha yeni yeni yayılıyordu. Evlerin mutfaklarının köşesinde, bazıları toprağa gömülü kocaman küpler vardı. Onları gördükçe Ali Baba ve Kırk Haramiler aklıma geliyordu. Küplerde çil çil altınlar... Ağızları açılıp, kalaylı bakır maşrapalar içlerine daldırıldıkça altınlar çıkacak gibi geliyordu. Serin sular geliyordu, gümüş rengi kapların içinde. Küplerin dışları, alta yakın yerleri yemyeşil yosun bağlıyordu. Hemen kırılıvermemesi için alt yarılarının çimentoyla sağlamlaştırılmış olanları da vardı. Bazılarının küpleri de yoktu. İki kulplu testileri vardı. Doldurup, ağızlarına çam kozalağı sokuyorlar ve toprağa gömerek ya da dışlarına ıslak bezler sararak rüzgâra koyarak soğutuyorlardı.

Büyükler: "Sabır küpü çatladı! " diyorlardı, çok yaramazlık yapınca. Demek ki küpler içten gelen basınçla zamanla çatlıyordu. Haşlanmış yumurtaları tokuşturuyorduk, zor kırılıyordu ama içindeki civciv, güçsüz gagasıyla kolayca kırılıyor ve dışarıya çıkıyordu. Küpler de belki içten bir maşrapa darbesiyle kırılıverecekken, dış etkilere karşı dayanıklıydı. Babam diyordu ki:

"Camilerdeki ve hamamlardaki kubbeler, binalardaki ve köprülerdeki kemerler, dayanıklı olmaları için dışbükeydir. Allah, yumurtanın yaratılışıyla mimariye ışık tutmuştur. Buna rağmen camilerde, depremin tesiriyle kubbelerin göçmesi halinde, caminin onarımında gerekebilir düşüncesiyle, ortadaki avizenin takıldığı yere bir küp altın gizlenirmiş. Kubbelerin akustikte de çok önemli bir işlevi varmış. Özellikle Mimar Sinan'ın yaptığı camilerde, imamın fısıltısı dahi arka sıralardan duyulmuş. Avizelerde yanan kandillerin isinin yapıyı kirletmemesi için pencerelerin içlerinin kemerleri, hava akımıyla gelen is tutabilecek tarzda yapılır, oralarda toplanan is kazınarak, mürekkep yapılır, el yazması Kuran'ların yazılmasında kullanılmış. İçleri dışları, dünyanın en güzel çinileriyle, minyatür çiçek desenleriyle, egzotik desenlerle işlenir, ibadethanelere son derece önem verilirmiş."

"Şimdi camileri soyuyorlar. Halısına kilimine, başış kutusuna kadar çalıyorlar. Kuran-ı Kerimler alınır, hediye edilir, vakıf malı olarak elden ele gezer, asla satılmaz, okunmasından hâsıl olan sevap tercih edilirdi. Günümüzde onun da ticareti yapılmakta, camilere bağışlanan bilmem kaç asırlık halılar, kilimler, hele hele el emeği göz nuru o canım Kuran-ı Kerim'ler, tarihi eser kaçakçılarında satılmakta... Çok şey kaybettik, kültürel değerlerimizden, çok..." diyordu annem de.

Gözlerimin önünde Ali Baba ve Kırk Haramiler canlandı. Haramiler çoğalmış mıydı, neydi? Yakında evleri basacaklar, göbeklerimize kızgın zeytinyağları akıtarak, paralarımızı mı alacaklardı? Küplerini çil çil altınlarla doldurmak için art arda cinayetler mi işleyeceklerdi? Onlar Müslüman ve Türk değiller miydi? Mutlaka Müslüman ve Türklerdi. Aksi halde babam açıklama yapar, milliyetleri hakkında bilgi verirdi. Bunlar nasıl insanlardı? Aklım almıyordu! .. Gözlerimi kocaman kocaman açmış, annemle babamın konuşmalarını ilgiyle dinliyordum. Babam, içinde anlamını bilmediğim sözcükler de kullanıyordu. Sözlerini kesmemek için sormuyordum, aklıma yazmaya çalışıyordum. Acaba vakıf ve kültür ne demektir? Sonra soracaktım. Babam:

“İslamiyet’te ruhban sınıfı yok. Her birimiz, birer irşat memuruyuz. Demek ki görevlerimizi tam olarak yapamamışız, haramı helâli anlatamamışız, dinimizi de ülkemizi de gerektiği kadar sevdirememişiz ki böyle vatan hainleri türemiş. Daha düne kadar, camilerin kapıları kilitlenmezdi. Adamlar kilitleri, kapıları kırıyorlar! ”

Ruhban, irşat memuru... Bunlar da ne demektir? Galiba birbirlerine yakın anlamlar taşımakta olan sözcüklerdi ki birbirlerinin yerini tuttuklarını söylüyordu. Aklımda kalmazdı ki bunlar. Yazmayı da bilmiyordum. Ruhban urba sözcüğüne benziyor. İrşat da Reşat’a... Urba giysi demek... Reşat da arkadaşımın babasının adı... İnşallah unutmam. Sohbetin ortasında bir soru sorduğumda:

“Söz kesme! Bekle, sohbet bitsin, ondan sonra sor! ” diyorlardı. “Tam su kaynaktan fıskırmış, çıkmış, çay gürül gürül akarken, tam ortasına koca bir kaya koyuveriyorsun, su ne oluyor? Etrafa yayılıp gidiyor! ”

Sohbetin başlaması, suyun kaynaktan çıkması, konuşmalar da akışı demek olsa gerekti. Kaya koymak... Şimdi o kocaman kayayı yerinden ben mi kaldırıp da çayın içine atıyordum? Ben Herkül müydüm? Neyse... Öyle olsun. Söz kesmiyordum işte ama soracaklarımı unutmamak için neler çekiyordum! .. Ne olurdu ara verselerdi de açıklama yapsalardı, ben de anlasaydım? Annem:

“Sadece camilerin mi? Dükkânların, evlerin kapıları bile... O kadar temizdi insanımız. Şimdi de namaza gidenler, dükkânlarının kapısına bir sandalye koyarak gidiyorlar ama komşularına gözetlemelerini tembih ederek... Sahibi yokken evlere, dükkânlara girilmezdi. Kapıdan seslenilir, içerden ses gelmezse, geriye dönülürdü. Şimdi ses gelmezse, fırsatı ganimet bilip, içeriye dalıyor, ne varsa alıyorlar! Allah ıslah etsin! Daha daha ne hale geleceğiz, kim bilir? ” diye dert yandı.

“Okullarda öğretmenler, camilerde imamlar, evlerde büyükler, sürekli iyiyi, güzeli, doğruyu anlatıyor, ahlaki değerlerimizin korunması için elimizden geleni yapıyoruz, öyleyken bir şey eksik. Bir şey ama ne? ”

“Haşyetullah! .. Allah korkusu eksik! Allah’ın her an her yerde her yapısını gördüğünü hissedemez oldular. Allah- ü Telala Basir’dir. Her şeyi görür.”

“Allah’ı görmeyen, bu gerçeği göremez ki! ”

“Allah görülür mü? ” diye soruverdim.

“Mecazi anlamda kullandım, görmek sözcüğünü. Mecazi anlam demek, sözcüğün asıl anlamından farklı bir anlamda kullanılması demektir.” diye cevapladı babam. Annem de:

"Hani senin bir duan var ya: "Elini üstümüzden, sevgini gönlümüzden alma, Allah'ım! " diyorsun. Allah'ın eli yok aslında. O, madde değil. Bedeni yok. Orada el ne anlama geliyor? Yardım anlamına geliyor. "Yardımlını esirgeme bizden! " demek istiyorsun. Burada el sözcüğü, mecaz anlamıyla kullanılıyor. Anladın mı? "

"Anladım. Allah'ın gözleri de yok. O başka bir biçimde görüyor. Nasıl görüyor? "

"Rüyaları nasıl görüyorsan, öyle... Uyurken, ışığı kapatıyorsun, gözlerini yumuyorsun, rüyaları nasıl görüyorsun? "

"Bilmem. Onu merak ediyorum ya zaten."

"İki beden gözümüz var. Madde gözlerimiz... İki tane de ruh gözümüz var. Rüyaı ruh gözlerimizle görürüz. Her şeyi; rengine, desenine, en ince teferruatına kadar seyrederek. İki beden kulağımız var. Etten kıkırdaktan yapılmış. İki tane de ruh kulağımız var. Onlarla da rüyamızdaki sesleri duyarız. Her sabah size anlattığım rüyalarımı onlarla algılıyorum. Rüyamdaki olanı biteni; gördüğüm kişileri, ne renk elbiseler giydiklerine kadar, hatta konuşmaları, gürültüleri, her şeyi size aktarıyorum. Ben de konuşuyorum ama o ben bu ben değil. Başka bir ben... Ben ona söz geçiremiyorum. Yani ruhum konuşuyor."

"Aklıma Yunus'tan bir dize geldi: "Bir ben vardır bende benden içeru! " Buradaki ilk anlam beden içinde bir de ruhun oluşu... İkinci anlamı çok daha derin ki orada Allah-ü Teala kastedilmekte." dedi, babam.

"Ruhu anladım ama onu anlayamadım." dedim.

"Zamanla anlayacaksın. Şimdi çok küçüksün." dedi.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0098

Onur Bilge

0099 - NİMETŞİNAS

Onur BİLGE

Ailem Orta Asya'dan gelmiş. Şeceremiz, Türklerin Özbek Kolu'na dayanıyor. Dedemin dedesi İstanbul'a göçüp, Aksaray'a yerleşmiş. Mücevher ustasıymış. Elmas keser, saraya cevher işlermiş. Sultanlar gelir gidermiş yanına. Değerli taşlarla süslü takılar, eşyalar sipariş ederlermiş.

Dedemin dedesi de cevahir işlermiş. Ut ve kanun çalan musiki tutkunu bir zatmış. Babası bunları çalmayı ondan, o da babasından öğrenmiş. Musikişinas bir ailede yetişen dedem, kullandıktan sonra kanununu ortada bırakıp gider, en küçük kız kardeşi onunla oynarmış. Rasgele tıngırdata tıngırdata ilerletmiş.

Bir süre sonra, o zamanlar genç bir delikanlı olan dedem bunu fark etmiş, Fahriye'ye kızmış ve kanununu, işi bittikten sonra duvara asmaya başlamış. Fakat küçük kızın çalışı ailenin ve çevrenin hoşuna gittiği için misafirler gelince, annesi onu, asılı durduğu yerden indiriyor, küçük kıza verip çaldırıyor. Dinleyenlerin şaşkınlık ve takdir dolu bakışları karşısında, Allah vergisi bir yetenekle, o işi, yaşına göre son derece başarılı bir şekilde yapıyor.

Zamanın sevilen parçalarını icra etmeye başladığında dört yaşındaymış. Beş yaşındayken, hayranlıkla dinlenebilen eserler çalıyormuş. Gün geçtikçe, harika çocuğun, her dinleyende büyük bir hayret uyandıran bu başarısı, sultanların kulağına gitmiş. Günün birinde dükkâna gelen bir Hanım Sultan babasına:

"Küçüğü saraya getirin, sultanlar dinlemek istiyorlar." demiş.

Babası, Fahriye'yi ve kanunu alıp, söylenilen saatte saraya gitmiş. Orada sultanların çocuklarına ders veren musiki muallimleri varmış. Önce sultanlar, sonra da onlar dinlemişler ve dedemin babasına:

"Elindeki cevherin farkında mısın, cevahirci? Bu cevherin mutlaka işlenmesi gerekir. Çocuk sarayda kalsın, sultanların çocuklarla ders görsün, yetişsin!" demişler.

Yusuf Ziya Efendi, bir mücevhere sahip olduğunu biliyor ama bu en sevimli, en küçük kızına kıyamıyormuş. Bir süre düşündükten sonra karar vermiş ve onu orada bırakmış.

Fahriye orada sadece musiki dersleri almıyormuş. Saraya gelen hocalardan, adabımuâşeret ve nezaket kurallarından, matematik, fizik, kimya ve astronomiye kadar her konuda eğitim almış. Davuldan piyanoya kadar her türlü enstrümanı çalabilir hale gelmiş.

Savaş zamanında, ortada saray da saraylı da kalmamış. Herkes dağılmış gitmiş. Seferberlik zamanında, dedem, nahiye müdürü olarak taşraya tayin edilmiş, Fahriye ise elinde Türkiye Cumhuriyetinin verdiği bir belge olmadığı, mahalle okullarından eğitim almadığı için resmi bir görev alamamış.

Fahriye Hanım, babamın halasıdır. Anneannemi hiç görmedim. Ben doğmadan yıllar önce ölmüş. Annemin babası da öyle... Babam ona hala der ama annem, yıllarca 'anne' deme hasretiyle yandığından, 'anne' dediği için biz de 'anneanne' diyoruz.

Anneannem, yılda bir ay bizde kalırdı, birer ay da amcamlarda... Yetmiş yaşında olmasına rağmen, okullar açılınca Burdur'daki evine döner, ilkokul, ortaokul ve liselerde

parasız öğretmenlik yapardı. Özel ders verdiği yetenekli çocuklardan dahi para almadığı gibi, eğitimlerini tamamladıklarında kullandıkları müzik aletinin en iyisini alır, onlara armağan ederdi. Yolda sokakta namaz vakti gelse de herhangi birisinin kapısını çalsa, mutlaka tanırırlar, bir seccade sererler, namazını kılar, oradan minnettar olarak ayrılır, birkaç gün sonra ya bir seccade, ya bir Kur'an-ı Kerim veya bir başörtüsü alarak namaz kıldığı eve gelir, onları ziyaret eder, armağanını verirdi. Evinin yanındaki camiye her üç ayda bir muntazaman bağış yapar, ihtiyacı olan herkese el uzatırdı. Yeryüzüne saçak atan, kök salan birisi olmamış, hayatı boyunca valizi elinde yaşamıştır. Her an öteden bir ses gelecek de gidiverecekmiş gibi yaşamayı prensip edinmiştir.

Evinde, zaruri kullanım eşyalarının dışında hiçbir şey yoktur ve birisi hediye getirir de bir eşyadan iki tane olursa, diğerini hemen birisine armağan ederdi. Bizlere geldiğinde de valizinde değiştirmelik giysileri, mendilleri, havluları vardır, o kadar. Bir de yanından hiç ayırmadığı siyah el çantası, içinde iki kitabı, gözlüğü, nüfus ve emeklilik cüzdanı...

Nereye giderse orada örmek üzere birkaç çile tire alır, kolayına giden bir model örererek oyalanır, bitirdiğinde yeni tanıdığı bir genç kıza armağan ederdi. Amacı; nefisini meşgul etmek ve gönül yaparak sevap kazanmaktı.

Her yemekten sonra, boşalan masanın üstüne siyah el çantasını koyar, yavaş yavaş fermuarını açıp, içinden iki eski kitap çıkarırdı. Birisi ince, el kadar, plastik, bordo renkli, pürüzlü bir kapağı olan; diğeri kalın, kahverengi deri kaplı, oldukça eski, dört parmak kalınlığında, lime lime... Gözlüklerini takıp, besmele ile önce kalın kitaptan, huzur içinde, sadece gözleri satırlarda dolaşarak ve dudakları belli belirsiz kıpırdatarak bir şeyler okurdu, ellerinde, yüzünde saygı dolu bir ifade, vücudunda sükûnet, büyülenmişçesine sessiz, hareketsiz ve mutlu... Okudukça sağ elini kitabın sol üst köşesine götürür, işaret parmağı ile sayfayı sağa doğru çevirirdi. Sararmış, kenarları kararmış, yaprakları güçlkle çevrilen, 'eski yazı' dedikleri Arap harfleri ile yazılan, el yazması olduğu söylenen bu kitabın neden ters tarafa çevrilerek okunduğunu merak ederdim. Bir defasında, tam karşısında oturmuş, onu seyrederken:

"Neden sondan başa doğru gidiyorsunuz, anneanne?" diye sordum.

Çok onurlu ve gururlu bir hanımefendiydi. Onunla küçüklerin hepsi son derece saygılı bir şekilde konuşurdu. Sadece babam 'sen' diye hitap ederdi. Ellerini, parmaklarını, ayaklarını, vücudunu o kadar ölçülü kullanmaktaydı ki bizden, halkımızdan çok farklı olduğu hemen anlaşılırdı. Kur'an-ı Kerim'in sayfalarını açışı da çok farklıydı:

"Kur'an-ı Kerim, Arapçadır. Arapça kitaplar, sağdan sola doğru yazılır ve okunur, sayfalar da soldan sağa doğru çevrilerek açılır." dedi.

Arapça yazılar okuyordu ama Türkçe sözcükler söylüyordu. Çünkü oradan okuduklarını, bazen bize de okuyor ve hayattan örnekler vererek açıklamalar yapıyordu, biz kolayca anlayabiliyorduk. Küçükken Osmanlıca eğitim aldığı için, Türkçe okumak yazmak daha zor geliyormuş ona. Meal okuyormuş, fakat Türkçe değil, eski yazıdan...

Yarım saat kadar okuduktan sonra küçük kitapçığı açar, oradan da Yasin Suresi'ni okur, dua ederdi. Bazen duasını açıktan da yapardı, dinler, 'âmin' derdik. İlk defa duyduğumda, hâsıl olan sevabı Reşat Nuri Güntekin'in de ruhuna bağışlayınca o isim bana tanıdık geldi. Ablam onun romanlarını bazen açıktan okuyor, annemle biz dinliyorduk. Ona, onu nereden tanıdığını sordum. Onunla anneannemin ne ilgisi vardı? Bana anlattı, annem de dinledi:

"Reşat Nuri Güntekin, benim velinimetimdir. Milli Eğitim Müfettişi iken ona gittim ve musiki muallimliği yapmak istediğimi, bunun için elimde bir belge olmadığını anlattım, hangi müzik aletini isterse onu çalabileceğimi, yeterli olup olmadığıma karar vermesi için beni dinlemesini rica ettim. O da musiki muallimleriyle, tüm müzik aletlerini nasıl çaldığını gördü ve elime: "Liselerde musiki öğretmenliği yapabilir." diye bir belge verdi. O belgeyle Milli Eğitim Müdürlüğüne müracaat ettim ve önce Antalya Lisesi'ne, sonra da Burdur Lisesi'ne tayin edildim. Bu zamana kadar yalnız başıma hayatımı idame edebildiysem, yokluk yüzü görmediysem ve bugün bir lokma ekmek yiyorsam, onun sayesinde." dedi. Gözleri yaşarmıştı. Gözlüğünü çıkardı, akmak üzere olan yaşları, mendiliyle yavaşça sildi.

Sözcük dağarcığıma 'nimetşinas' kelimesi de eklendi. 'İyilikbilir' demekmiş. Savaşta yeni çıkmış gencecik bir Cumhuriyet, nerede ve ne şekilde yetişmiş olursa olsun, vatandaşına sahip çıkıyor, eline ekmek veriyordu. Nimetşinas bir idealist öğretmen, emekli olduktan sonra bile Burdur'un bütün okullarında fahri müzik öğretmenliği yaparak, yediği ekmeğin hakkını fazlasıyla vermeye çalışıyordu.

Yeni evlilerken eşi askere alınmış. Savaşta yaralı dönmüş, iki gün yaşamış, ölmüş. Bir daha da evlenmemiş. Soyadı Kanunu çıktığında:

"Sülalemiz çok geniş. Belki bir akrabam yanlış bir hareket eder de şerefimize leke sürerse, yüzüm yerlere geçer! Soyadım değişik olsun. Orta Asya'dan ünlü bir hatunun adını taşıyayım, sadece kendimden mesul olayım." demiş ve diğer kardeşlerinden farklı bir soyadı almış. İzzetinefsine, bencillik derecesinde düşkünlüğün ilk örneğidir, bu olay.

Gittiği yeri dersane haline getirir. İsteyene müzik dersi, yakınlarına Kuran dersi verirdi. Kuran dersinden kasıt, meal okuma ve anlatmadır. O nedenle onu anımsadığımda, gözlüklerinin üstünden bakarak, kalınca dudakları, biraz öne gelmiş takma dişleriyle, elleriyle de anlatıma önem katarak bize okuduğu ve açıkladığı ilk ayet gelir aklıma:

"Bakın, çocuklar, ne kadar güzel bir ayet! "Her kime uzun ömür verir isek, hilkatini nekse uğratırız; ta'kul etmezler mi? "

Yine bir yemek sonrasında Kuran'ını açmış, okuyordu. Annem, sofrayı yeni kaldırmış, mutfakta bulaşık yıkıyor, bir taraftan da onunla konuşuyordu. Okumaya başlayınca işine dalmıştı. Uyarıyla kulak verdi ve:

"Anne, ne demek istiyor, burada? Hilkat, yaratılış... Nekse uğramak ne demek? "

"Nekse uğramak, değişmek, tersine dönmek demek. Bak, bana uzun ömür verdi, ne kadar değişti, yaratılışım! Yaşlandım, gücüm azaldı."

"Ta'kul etmek ne demek? " diye sordum.

"Akıl etmek... "Kime uzun ömür verirsek, yaratılışını değiştiririz, akıl etmezler mi? " Burada, insanları düşünmeye sevk ediyor ve bunu kimin yaptığının merak edilip bulunmasını istiyor. Yaşlanma engellenebiliyor mu? Ölümden kurtulmak mümkün mü? " dedi.

Kuran demez, Kur'an-ı Kerim derdi. Sadece Kuran demeyi, Mukaddes Kitabımıza

saygısızlık addederdi. İlk Kuran öğretmenim annem, ikincisi o mübarek kadındır. Ne olursa olsun, ona yerden göğe kadar minnettarım! .. Allah; onu, bizleri, Muhammed Ümmetini affetsin; cümlemizi, cennetine ve Cemaline lââyık, razı olduğu kullarından eylesin!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0099

Onur Bilge

0100 - OYUN

Onur BİLGE

Düzlük, adı gibi dümdüz boş bir alandı. Birisinin veya birilerinin arsası... Sahipleri ortalıkta yoktu. Güneybatısında, temeli atılmış, su basmanı çıkılmış ve öylece bırakılmış bir ev... Yüksekliği, yarım metre kadar... Üstünde sadece 'köşe kapmaca' oynanabiliyordu. Arka tarafını erkekler futbol sahası yapmışlar, yan tarafında kızlar, avuçlarına ancak sığan, çok zıplayan sünger toprakla, iplerle oynarlardı. Körebe, saklambaç, tavşan kaç, kovalamaca, birdirbir... Daha çok erkekler çember çevirir, topaç döndürürlerdi.

İp atlardık. Kimseyi bulamazsak tek, birileri varsa iki kişi tutar, dönüşümlü atlardık. İpimiz uzunsa, iki ucunu bağlardık, iki arkadaş içine girer, önce gerer, hizalar, sonra bir ucunu bir ellerine, bir ucunu da diğer ellerine alarak sallarlardı. Ondan atlamak gerçekten maharet isteyen bir işti.

Birkaç yerde, yağmurdan sonra yumuşayan toprağa kazarak belirlediğimiz, her an için oynama hazır çizgilerimiz vardı. Silindikçe üzerlerinden giderek derinleştir, yağmur yağsa da silinmeyecek hale getirirdik. Bir yerde zarf şeklindeki 'mektup', bir yerde 'kare kapmaca', bir yerde 'sek sek'... Başka başka yerlere çizdiğimiz, başka oyunları oynarken istemeyerek sildiğimiz, şimdi artık isimlerini unuttuğum diğerleri...

Her oyunun farklı sözleri vardı. Çocuklardan yükselen sesler birbirine karışırdı:

"Yağ satarım, bal satarım! .. Ustam ölmüş, ben satarım! .."

"Aç kapıyı, bezirganbaşı! .." "Kapı hakkı ne verirsin? " "Arkamdaki yadigar olsun! "

"Bir, ki, üç buçuk; dört, beş, altı buçuk..."

"Elim sende! .."

"Mavi! .." "Kırmızı! .."

"İstop! .."

"Tıp! .."

İki sahanın tam ortasında çelik çomak oynardık, annelerimizden gizli. En sevdiğim oyundu.. Çelik, yirmi yirmi beş santim olup, yere düştüğünde çomakla vurulunca havalanması için iki ucu sivriltilmiş; çomak, yetmiş beş seksen santim kadar aynı kalınlıkta değneklerdi.

Toprağa küçük bir çukur kazar, çeliği oraya koyar, tam ortasından, çomağın ucuyla, tüm gücümüzle karşıya fırlatır, karşıyızdakinin bir yerine gelmemesi için:

"Karşıla! " diye bağırarak onu uyarırdık.

Çoğu zaman döne döne giderdi. Karşıdaki onu tutabilirse, oyun ona geçerdi. Yakalayamazsa; çeliğin düştüğü yerden atarak, kuyucuğun üzerine bırakılan çomağı vurması gerekirdi. Vuramazsa, ilk fırlatan çomağı çukurun üstünden alır, çeliğin ucuna sertçe vurarak, yerden havalanmasını sağlar, havada da vurabildiği kadar saydırır, sonra da karşıya fırlatırdı. Mesafe, çomak boyu birim alınarak, kuyucuktan itibaren

çeliğin düştüğü yere kadar ölçülüp, elde edilen sayı akılda tutulurdu. Çelik, havada kaç kere sektirilirse, birim uzunluk o kadar katlanarak hesaplanırdı. Çelik, tek darbeyle karşıya gönderdiyse, aradaki mesafe çomakla ölçülürken, birer birer sayılırdı. Beş kere sektirildikten sonra atıldı da karşı taraf yine kapamadıysa, beşer beşer sayılarak puan toplanırdı. Bu ikinci atışta karşı taraf çeliği kaparsa, oyun onlara geçerdi. Çeliği tutamamak ya da çomağa vuramamak oyunu kaybettirirdi.

Oyun, tehlikeli olduğu için çok zevkliydi! Belki de Orta Asya'dan beri oynanmakta olduğu için ona olan düşkünlüğümüz, genetiğimizde vardı. Bence, yabancıların bizden alıp, biraz değiştirerek kendilerine mal ettikleri sopalarla oynanan oyunların aslıydı.

Çeliğin, ok gibi, mızrak gibi ısıklık çalarak gidişini seyretmek de uçarak gelişi sırasında yakalayabilmek ve kazanmanın mutluluğuyla onu avuçlarda tutmak da çok keyif vericiydi. Çomak vurulamadığında, puan almak gayesiyle yerden kaldırıp sektirmek ve olanca gücümüzle vurarak uzaklara fırlatmak kadar güzel bir şey yoktu! Yakalamanın da hazzı bambaşkaydı! Çelik avuçlarında, sen muzaffer bir edayla çukura doğru ilerlemektesin... Ya da yakalayamamışsın ama vurabilme umuduyla çomağa atmaktasın... Her birisi apayrı mutluluk nedeniydi.

Çomağın zararı yoktu ama çelik, kaç çocuğun yüzünü gözünü yaralamıştı. Anlatılanlara göre çok kişinin gözünü kör etmişti. Bu yüzden anneler tarafından şiddetle yasaklanmış, buna rağmen azami dikkatle oynanmaya devam ediliyordu. Genelde erkekler oynardı ama ben onlardan çok seviyordum bu oyunu. Bulduğum değneklerden çelik çomak yapıyordum.

Kovalamaca, körebe, saklambaç, istop, birdirbir, saymalı, dönmeli, çelme, çizgi, köşe kapmaca... Bilye bulamayanlar ortaya kalem veya çivi koyuyor, taşla vurarak çizgiden dışarıya çıkarmaya çalışıyorlardı.

Uçurtma mevsimi demek, rüzgârlı havalar demektir. Rüzgar gülü yapardık. Pervane derdik, onlara. Dönüşlerini seyrederdik. Bayrak, üçgen, kasnaklı, şeytanlı, altı köşe, beş köşe diye adlandırılan uçurtmalar, kalamalara sarılan ipler salınarak uçurulur, gökyüzünde hep aynı yöne gönderilerek yarıştırlırdı. Bazıları, bazılarının uçurtmalarını düşürmeye çalışırdı. Uçurtması düşürülen onu kaybederdi. İpi kıranlar, yere düşüp parçalananlar da olurdu. Bunların ipleri yağmalanırdı. En kötüsü, ağaçlara veya elektrik tellerine takılmalarıydı. Düşenler bulunup onarılabilirdi ama onlara ulaşamıyordu.

Göklerde allı yeşilli uçurtmalar, yerlerde dolaşan ipler, kopan kuyruklar, koşuşan çocuklar, bağırانlar çağırانlar... Yırtılan, ipini kıran, çakılan, takla atan, süzülen, ağaçlara, elektrik tellerine takılıp kalanlar... Ziyan olan ipler, ağlayan gülen çocuklar... Tecrübelilerin ellerindeki iplerin uçlarında gelinler gibi salınanlar... Bembeyaz bulutlar, masmavi gök, hafif rüzgâr... Cıvıl cıvıl arkadaşlarım... Tanıdığım tanımadığım can yoldaşlarım... Küsselik de barışsak da vazgeçemediğimiz, birlikte oynamayı mecbur bildiğimiz, 'biz' diyebildiğimiz kişilerdik, birbirimiz için.

Oyun alanımızın batısında iki metre kadar yükseklikte bir taş duvar vardı ki içi dışı sıvalı; üstü beşikörtüsü, betona çakılı, üçgen şeklinde, sivri uçları tehlike arz eden cam kırıklarıyla dolu. Çocuklar turmanıp, tutunup çıkmasın, bahçeye girip meyveleri aşırmasınlar diye. Buna araklamak da deniyor. Çalmak yani... O duvarın üstüne 'benim' diyenler zor çıkabiliyor, oradaki camlar zamanla kırılmış olduğu için sadece kuzeybatı köşesinden... İlk öğretmenimin bahçesi bu! Babamın en yakın arkadaşı, Sadri Bey'e ait... Öğretmenim, çocuklarla iç içe... Acımasız mı? Gaddar mı? Canları mı yansın

çocukların? Camlar bir yerlerini mi yaralasin? Nasıl kıyar, öğretmenim? Altmış yaşlarında... Emekliliği çoktan gelmiş olduğu halde, yapacak başka bir işi olmadığı için çalışmaya devam etmekte... Esmey, uzun boylu, vaktiyle çok yakışıklı olduğu anlaşılan, Aksekili bir beyefendi... Nezih bir hanımı var. Fakat aklını kaybetmiş. Öğretmen arkadaşlarıyla pikniğe gitmişler. O da su almaya çaya doğru gitmiş, orada ne gördüyse, akli almamış, çıldırmış! .. Bahçede narenciye, muşmula, nar, erik, şeftali ağaçları, aralarında yürüme yolları var. Etrafı upuzun servilerle çevrilmiş.

Aksekililer, cimrilikleriyle ün salmış. Fakat öğretmenim cimri değil... Acaba neden geçmesin çocuklar o tarafa? Canları çektiğinde birkaç meyve koparıp yemesinler diye mi? Belki de çocuklar ağaçlara tırmanıp, düşmesin diye böyle bir önlem almışlardır. Okuma kitaplarımızda öyle bir öykü vardı.

Çoluk çocuk, torun; herkes ayrılmış, yanlarından. Karı koca kalmışlar. Devletten aylık, Allah'tan sağlık, yaşayıp gitmekte. Çok az kişiyle görüşmekte. Daha çok öğretmenim... Dışarıda; okulda, kahvede falan... Onlara hiç gitmedik. Onlar da gelmediler. Pembe boyalı evlerinde, kendi hallerinde, acımasız duvarların arkasında yaşıyorlar, o yaşamaksa...

İstesek, taşlarla kırarız bu camları, duvara tırmanmanın ve arkaya geçmenin değişik yolları var. İçinde meyvelerden başka hiçbir şey yok ki! Hayat yani... Meyvelere kadar her şey ölü! Kırmızı çatılı pembe betonarme ev, renginin aksine, kabir gibi... Sık ağaçlı karanlık, loş ve insandan, canlılıktan yana bomboş, bahçesi de öyle... Mezarlığımsı... En çok ıssızlığını anımsıyorum.

Kapalı yerler merak uyandırır ya... "Acaba duvarın arkasında ne var? " diye düşünmekten kendimizi alamıyorduk. Ben de bir gün o camları kırık köşeye kadar tırmanıp içeriye baktım. Aksi halde içeriyi tasvir edemeyecektim. Ölüm de o duvar gibidir. Arkası merak edilir. Duvarların arkasında cennet de olabilir, cehennem de... Ne olursa olsun, aşılacaktır. Çünkü ölüm, hayatın devamından başka bir şey değildir.

Aklıma bir Ayet-i Kerime geldi: "Dünya hayatı, bir oyun, bir eğlenceden ibarettir." Oyunun ortasında bir ses geliyordu kulağıma:

"Semiray'cığım! .."

Şermin'in sesi... Annemin çağırdığını söylüyordu. Onun sesini duyduğumda; oyunu, olduğu gibi bırakıyor, sesin geldiği tarafa doğru isteksizce yürüyordum. Azrail çağırdığı zaman da dünya oyununu olduğu gibi bırakıp, duvarın arkasında beni neyin beklediğini bilmediğim için sanırım aynı şekilde isteksizce gideceğim.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0100

Onur Bilge

0101 - DÜZLÜK

Onur BİLGE

Düzlük, güneşli, neşeli, cıvıl cıvıl... Hayat var orada, neşe, sevinç, mutluluk var. Çocuklar var... Orada hayat yaşanıyor. Nefes nefese yaşanıyor hem de...

Zaman zaman anneler yola kadar gelip, çocuklarına bakıyorlar. Yemeklerini yediriyorlar, küçüklerin burunlarını siliyorlar, hasta olanların ilaçlarını veriyorlar. Hepsi de sözleşmiş gibi sıkı sıkı tembih ediyor:

"Sakın terli terli su içmeyin! Hasta olursunuz! " diyorlar. Fakat hiç:

"Oynamayın, koşmayın, terlemeyin! " demiyorlar.

"Akşam olmasın! Vakit bitmesin! Annem çağırmasın! " diye dua ediyorum, akşamüstleri.

Cumartesileri, saat on yediyi, Çocuk Saati'ni ipe çekiyorum ama o vakit geldiğinde, Şermin eve çağırdığında isteksizce çıkıyor, gözüm arkada bırakıyorum arkadaşlarımı. Düzlük dünya hayatıydı sanki ev kabir hayatı...

Ankara Radyosu'nun hazırlayıp sunduğu Çocuk Saati, Ankara Radyosu Çocuk Korosu'nun şarkıları, çocukluğumun içinde bir başka çocukluk yaşatıyordu, son derece mutlu ediyordu beni. Mahalledeki çocuklar dinlemiyor, dinleseler de anlamadıklarını söylüyorlardı. Her gün Arkası Yarın vardı. Dünya Çocuk Klasikleri, eğitici çocuk programları... Ramazanda 'Karagöz'le Hacivat' ı dinliyordum. Her gün Orhan Boran ve Yupı'yi, diş macunu kazandıran bilgi yarışmalarını...

Evçiliği sevmezdim. Hiç oynamadım birileriyle. desem, yalan olmaz ama bebeklerim vardı. Tertemiz giydirir, üstlerine titrerdim.

Çamur oynamama karışılmadı. Aksine babam, yaratıcı yönümün güçlenmesi için müsaade etti. Yaptığım heykelcikleri ona gösteriyordum. Kuruduklarında neden çatlayıp dağıldıklarını soruyordum. İçlerine saman koymamı öneriyordu. Annemle Şermin hiç de memnun değillerdi. Çok yorulunca kırmızı çamurlu taşlara oturuyordum, onlara iş çikıyordu.

Doya doya çamur oynadığım için şimdi dahi mutluyum. Elbisem çamur oluyordu belki, ellerim dirseklerime kadar... Kim karışır bana? Babam izin vermiş.

Önce toprağı bol bir yer buluyordum. Taşlarını yok etmek için eliyordum. Bunun için eskimiş, atılmış bir elek ya da tel parçası kâfiydi. Bir yere yığıyor, üstüne yavaş yavaş su çiliyordum. Elimle suyu yedirirken:

"Keloğlanın başını yağlarım, sıvarım..." diye bir tekerleme söylüyordum.

Kiremit kalınlığında bir çamur tabaka oluşunca kubbem tamam demekti. İstedğim tarafından ters U şeklinde bir çizgi çiziyordum, yerden yere kadar... Onu derinleştirip, koparıyor, alıyordum. İçini boşaltmaya başlıyordum. Bu arada tepesine bir delik açıyordum. Buradan duman çıkması gerekiyordu. İçinden çekerek çıkardığım topraklar önüme yığılınca, ortasını havuz gibi yaparak, içine su dolduruyordum. Bir taraftan da iyice yoğurarak, işlenmeye hazır bir çamur elde ediyordum. Bu arada avuçlarım toprağı doyuyordu. Ben toprak kokusuna... Hele bir de kâğıt parçaları koyup, ateş yakınca

içinde... Dumanı bacadan çıkınca... Dumanı bacadan çıkıyordu, mutluluğumun.

Köfteler, ekmekler pişiriyordum. Bebekler, kap kacak, tabak bardak yapıyordum. Sonra hayvan figürleri yapmaya başladım. Çamur oynarken, kimseye hak tanımıyordum.

"Bana ne? Bir sürü toprak var. Siz de yapın! Bunun hepsi benim! İstedğim gibi şekil vereceğim." diyordum.

Onların yaptıklarını beğenmiyordum. Bir köfteyle ekmek öğrenmişler, başka bir şey bilmiyorlardı. Sakarlıkları yüzünden fırınım yıkılıyordu.

İçinde ateş yakınca isterdim ki sadece bacasından çıksın, dumanı... Ağzından da çıkardı. Fırının ağızını kapatınca da ateş sönerdi. Ateşle oynamak, tehlikeli ve yasaktı ama yine de bir akşam babama sordum, ateşin neden söndüğünü:

"Ateş, oksijenle yanar. Kapattığınızda içerdeki oksijen bittiği için söner." dedi.

Ev değil, laboratuardı. Hemen bir mumla bir bardak istedi. Bir de çay tabağıyla bıçak... Mumu kırdı, ipini kesti. Çay tabağına yapıştırdı, yaktı. Bana gösterdi ve sonra üzerine bardağı kapattı. Mum söndü. Tekrar yaktı. Ablama verdi:

"Kapıyı aç, önce yere koy, sonra kapının üstüne... Alevi ne tarafa doğruysa, hava akımı o tarafa doğrudur. Isınan hava yükselir, yukarıdan dışarıya çıkar. Onun yerine soğuk hava dolar, aşağıdan." dedi.

Çayda çıra gibiydi. Eğlenceliydi. Bir şey daha öğrenmiştim. Birkaç şey... Çünkü mumun bileşimini, yanma sebebini, içindeki yanıcı maddeyi, hatta nasıl yapıldığını da anlattı. Anlatımda mükemmeliyetçiydi.

O zamanlar Antalya'da lise yokmuş. Liseyi Bursa'daki sınavlara girerek, dışarıdan bitirmiş ama ne kadar kuvvetli kimyası vardı! Her varlığın birleşenlerini, yapılışını, işlevini biliyordu. Evde her şeyi yapabiliyordu. Sabun bile imal ediyordu. Bundan zevk alıyordu. Bir şey imal edebilmiş olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Banyoyu karanlık oda haline getiriyor, fotoğraf tabediyordu.

Şişelerin boğazlarına gazyağı veya alkole batırılmış pamuk ipliği doluyor, yakıyor, belli bir hararete kadar geldiğinde camın nasıl eridiğini bize gösteriyor, boynunu kırmadan kolayca koparıyor, vazo yapıyordu. Sonraları ben de çok denedim, O kadar ısıtamadığım için koparmayı başaramadım.

Yaptığım testileri, fincanları, tabakları, bebekleri, tencereleri, köfteleri, ekmekleri, ördekleri, kaplumbağaları bir tahtanın üstünde güneşte kurumaya bırakırdım. Fırına sokunca çatlıyordu. Mutlaka bir püf noktası vardı. Yaptıklarımı babama gösterirdim. Fırında pişiremediğimden yakınır, nasıl pişirmem konusunda yol göstermesini isterdim; o da bana hijyen konusunda ders verirdi:

"Çamur oynarken mikroplar tırnaklarının arasına, oradan da ağız yoluyla midene girer. Çamur oynadıktan sonra ellerini çok ama çok yıkamalısın. Aksi halde kıl kurdu veya solucan yumurtaları da ağzından girer. İçinde kurtlara dönüşür ve vücudunun her yerine girer çıkarlar. Köylü kadınların topuklarındaki çatlaklardan bile girenleri varmış. Tırnaklarını dibinden kestirmelisin! " derdi.

Çok şükür öyle bir şey olmadı. Bazılarında solucan vardı. Mideleri bulanıyordu. İki yaşında bir oğlan çocuğun burnundan çıkmış. Onu duyduktan sonra ellerimi çok daha fazla yıkadım. Hem ben çamur oynadıktan sonra eve gelince, ellerimi yıkamakla kalmıyor, seksen derece kolonya veya daha yüksek dereceli alkolle, bulamazsam mavi ispirtoyla dezenfekte ediyordum. Sabunları ne kadar kocaman yapıyorlardı! Bir türlü elime sığdıramıyordum.

İşte oyunlarım, işte arkadaşlarım, işte Düzlük dediğimiz oyun alanımız, mahallemiz, sokağımız, evimiz, bahçemiz, kırmızı toprakta, kırmızı çamur özgürlüğüm... Tertemiz giysilerim; incecik, ipek, organze, organtin, bürümcük, tafta, keten... Çiçekli, nakışlı, işli... Kloş, fırfırlı, büzgülü, pilili, biyeli... Çeşit çeşit... Kısacık olmazsa asla giymem! Bir de kabarcak... Ayşecik'inkiler gibi...

Sonra kırmızı tafta elbisem, hemen ortaya çıkıveren ilk yalanım... Kırmızı fırfırlı tafta elbisemle sokakta oynuyorum. Arkadaşım evinin önünde tuzla limon yiyor. Bana da veriyor ama ben yerken üstüme damlatıyorum. Anında kararınca suçlanıyorum. Eve gideceğim, üstümü değiştireceğim. Düşünüyorum: 'Ne desem, ne desem?' Annem karşılıyor:

"Ne oldu üstüne öyle? " diye soruyor. En temizi su... Su dersem kızmaz. Kızsa da dövecek ya da öldürecek değil ya... Yine de:

"Neden oynadın onlarla? Bak işte yepyeni elbisen ne oldu! " diyecek.

"Su döküldü. Su içerken..." diyecek oldum, hemen anladı, ne olduğunu! Ondan da hiçbir şey saklanmaz!

"Su değil bu! Limon..." dedi. "Limon yemeye kalktın, değil mi? Beceremedin, üstüne damlattın..."

"Evet. Nerden bildin? "

"Limon kırmızıyı bu renge dönüştürür de ondan... Sana Yalancı Çoban isimli masalı kaç kere anlattım? Yalancının evi yanmış, kimse inanmamış. Neden yalan söylüyorsun? Yalan gizli kalmaz. Er geç ortaya çıkar." diye konferansa başladı. İlk yalanımdı. Daha önce yalan söylemem için hiçbir neden yoktu. Fakat bu en yeni, en güzel kırmızı elbisemdi. Sanki birden üzerine siyah yağlıboya dökülmüştü de hiç çıkmayacaktı ve annem bana çok kızacaktı:

"Yazık oldu emeklerime! Ne kadar göz nuru dökmüştüm ona ben! " diyecekti, sanki. Ondan korkmuştum. Bir de:

"Üstünü başını temiz tutmasını bilmiyorsun! Pis kız! " demesinden... Onun için yalan söylemişim.

"Limon lekesi çıkar mı? " diye sordum. Hiç çıkmayacakmış gibi geliyordu bana. Çünkü orada ıslak bezle silmeye kalkmıştık, çıkaramamıştık.

"Yıkanınca çıkar. Merak etme! " dedi.

Üstümü çıkardı. Başka elbise giydirdi. Bunları yaparken bir çocuk şarkısı söylüyordu:

“Evvel zaman içinde
.Kalbur saman içinde
.Bir küçük çoban varmış
.Yalancılık yaparmış.

.Yalancı, yalancı...
.Sana kimse inanmaz!
.Yalancı, yalancı...
.Sözüne kimse kanmaz! ”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0101

Onur Bilge

0102 - ToP

Onur BİLGE

Lastik toplar üretiyorlar. Kucağımın zor aldığı kadarından avucumun içi kadarına kadar var. Lastik kokuyor. Deliğini; içerden, nohut kadar yumuşak lastikle kapatıyorlar. Yeni alındığında çok zıplıyor. Giderek havası azalıyor, iyi zıplamaz oluyor. Sonra da oynanamaz oluyor. Alfabede: "BABA BANA TOP AL." var. Ezbere hepsini okuyorum. Babam:

"Sana ne alayım? " derse:

"Baba bana top al! " diyorum. O da topallıyor:

"Al sana bir adet topal..." diyor, gülüyor.

Babamın geldiğini gördüğüm ya da duyduğum zaman, gardıroba giriyorum, saklanıyorum ve konuşmaları dinliyorum. Kapıdan girer girmez beni sorar. Acaba yine soracak mı? Beni çok seviyor mu? Ya sormazsa? O zaman kıyameti koparırım! ..

"Kız nerde? " diye soruyor. İlk sözü o! Acaba bana ne getirdi? Ne getirdiyse getirdi. O, önemli değil. Beni sordu ya... Seviyor ya... Oh! .. Saklandığım yerden çıkmıyorum. Arasın da bulsun! Bekliyorum. Annem:

"Evde... Saklanmıştır bir yere." diyor. Âdeti ya, hemen lavaboya gidiyor. Ellerini yıkamıştır. Şimdi gelir. Havlusunu alacak. Dolabı açacak. Onu korkutacağım! Ayak seslerini duyuyorum. Dolap karanlık. Annemin elbiseleri asılı... Siyah renklisini başımdan aşağıya örttüm. Şimdi gelir. Dolap kapısı gıcırıyor. Dibinde tortopum. Göremiyorum:

"Semiray! " diyor. Sesimi kalınlaştırarak:

"Ö! Ne var? " diyorum aniden önüne zıplayıp. Ödü patlıyor! ..

"Ay! .. Yüreğim ağzıma geldi! Ne o öyle Yecüc Mecüc gibi? Ecinni seni! Gel bakayım buraya! " diye kucağına alıyor. Beraber yemek yiyeceğiz yine, anlaşılır. Mutfağa götürüyor. Anneme anlatıyor olanları. O da gülüyor:

"Yer çücesi! Bildiğini bilmiş, pişirdiğini yemiş yok! Öldürecek bu kız beni! " diyor.

Sol dizi benim yerim. Bir kendisi yiyor, bir bana yediyor. En keyifli olduğum dakikalar... Bir de tekir kedimiz var. Onu hiç kimse sevmiyor. Bize alışmış, gitmiyor. İsim bile koymadık. Zaten bir şeye benzemiyor. Yaşlı bir erkek kedi... Babam "Tekir" diyor, sadece. Kimseden yüz bulamıyor, babam çok merhametli ya onun ayaklarına sürtünmeye başlıyor. O da beni indiriyor. Yemeğini öylece bırakıyor, soğusa da. Bir tabağa ekmek ufalıyor. Yemeğin suyundan koyup, papara yapıyor ve mutfak kapısının dışındaki betonun üzerindeki yemek kabına boşaltıyor. Sonra tekrar oturuyor, kucağına beni alıyor, yemeğini yemeye, bana yedirmeye devam ediyor. Onun cennetlik olduğunu düşünüyorum. Annem:

"Hınzır kedi! Muzır kedi! Akşama kadar gezer dolaşır, tam senin eve geleceğin zaman, neredeyse bulunur, gelir. Allah'ın cezası! Rahat vermiyor sana! Az önce gelse, doyururum onu ben. Yok, tam sen geldiğinde teşrif edecek! " diye söyleniyor.

Herkesin babası nasıldır, bilmem. Hırsızı var, uğursuzu var, ayyaşı var, sarhoşu var, kumarbazı var, namussuzu var. Benim babam melek! ..

"Bana top aldın mı? " diyorum.

"Sabah topaldım ya..." diyor, gülerek.

"Topal değil, top, top..."

"Top top patiska... Kar beyaz..."

"Kar, zaten beyaz. Top aldın mı? "

"Aldım da getiremedim."

"Neden? "

"Çok ağırdı. On adam ancak taşıyabilir."

"Ya? Olur mu? Hafif... Çok hafif... Sen tek parmağının ucunda tutuyorsun ya..."

"Ramazanda patlayana ne deniyor? "

"Top..."

"Hah! İşte ondan aldım. Yerinde kaldı. Getiremedim. Seni ona götüreceğim. Gelir misin? "

"Sahi mi? Nerde? "

"Gideceğimiz yerde..."

"Ya benim topum? "

"Dolabın içindeydi o... Orada top olmuştun ya... Tortop..."

"O başka..."

"Git bak bakalım sen orada mısın hala öyle, tortop? "

"Buradayım."

"Orada ne var o zaman? "

"Bilmem."

"Git bak bakalım! " der demez ok gibi fırlıyorum! Dolabın kapağını açıyorum. Hiçbir şey yok. Elimle yokluyorum. Benim saklandığım yerde bir sertlik... Yuvarlak... Top! .. Topum! .. Kocaman! .. Kucağım kadar! .. Nasıl oynayacağım ben bunu? Çok ağır! .. Fakat çok güzel! .. Kırmızı yeşil... Lastik kokuyor. Silgi gibi... Koşarak mutfağa gidiyorum! Babama sarılıyorum! Öpüyorum, öpüyorum, öpüyorum...

“Nereden geldi bu oraya? ”

“Annen sakladı. Sadece sen mi saklanırsın? ”

“En kocamanını almışsın! Benim kadar. Bak. Ben top gibi olduğumda onun kadarım. Patlamasa! .. Hiç patlamasa! ..”

“Her şeyin bir ekonomik ömrü var. O da patlayacak ama tekme atmazsan, futbol oynamazsan, dikkatli kullanırsan çok dayanır.”

“İnsanın da öyle... Belli bir süre yaşama hakkı var. Vücudunu iyi korur, sağlığına dikkat ederse, vadesi gelinceye kadar dertlerden uzak, mutlu yaşar.” diyor annem.

“Vakit gelince de beden bir yerinden patlıyor. Top gibi... İşlevini yapamaz oluyor. Ecel, kaçınılmaz son! ” diye tamamladı, babam.

Ben hayatı bilmiyorum. Ölümü hiç bilmiyorum. Hayat Düzlük, ölüm ev... Olsa olsa bu... Birinde nefes nefese koşmak, gülmek, eğlenmek; diğerinde yemek yemek, uyumak var. İkisi de sıkıcı... Karnım acıkmasa hiç yemek yemeyeceğim! Zaten çoğu zaman ben bilmiyorum ki acıktığımı. Asabi oluyormuşum o zamanlarda, birileri teşhis koyuyor. En çok da çokbilmiş ablam...

“Bunun yemek saati geldi. Nasıl sinirli, baksana! Hemen bir şeyler hazırlayalım, yesin, sakinleşir o zaman. Acıktığını bilmiyor.” diyor.

Zamansız acıktıysam, alelacele bir yumurta kırıp, önüme getiriyorlar. Gerçekten de çok aç oluyorum yemek gelince. Nazlanmadan, canavar gibi çarçabuk yiyip bitiriyorum. Midemdeki hafif hafif yoklayan sancı geçiveriyor. Kendimi, mutlu ve sakin hissediyorum.

Birisi eve gider elinde ekmekle dönerse aklıma geliyor, acıktığım ama hiç oyunu bırakıp da eve gitmiyorum. Aklım yemekte değil ki! Oyunda... Acıktığımı fark etmiyorum bile! Üşüdüğümü de... Hava serinleyince, özellikle akşamüstleri, Şermin bir ceketle Düzlük'e geliyor, kollarıma dokunuyor:

“Üşümüştün sen! Buz gibi olmuş kolların! Hiç farkında değil misin? Hasta olacaksın! ” diye söylenerek ceketimi giydiriyor.

Ceket giymeyi sevmiyorum. Sıkıntı veriyor. Rahatça hareket edemiyorum, açılıncaya kadar kolları dar geliyor, sıkıyor, kollarım yoruluyor. Pantolon da öyle... İkisi de geniş olmalı... Bunu söylediğimde:

“Onun burada çaresi var. Zamanla bollaşır, sıkılmaz olur. Allah kabir genişliği versin! Onun hiç çaresi yok! ” diyor, bitişimizdeki komşumuz Hikmet Hanım.

Tam anlayamıyorum. Onlar annemle aralarında konuşuyorlar. Kulak misafiri oluyorum. Annem:

“İlle namaz! .. İlle de namaz! ..” diyor.

“Namaz, yolda komaz! ”

"Peygamber Efendimiz kızına: "Ya Fatıma! Namaz kıl! .. Seni, ben bile kurtaramam! .."
 demiş.

"Ey kabir! Sıkma! .. Hazreti Muhammet Aleyhisselam'ın kızı Hazreti Fatıma geldi! "
 demişler: "Sıkacağım! .." demiş. Kabir sıkar! "

"Önce sıkmalı tabi ki sonraki ferahlığın farkını tam olarak anlamamız için ve refahın
 keyfini çıkarmamız için. Müslümanlar için genişleyecek. Burada sıkıntıya girenler, orada
 sıkılmayacak."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0102

Onur Bilge

0103 - TÖVBE

Onur BİLGE

Temmuz sıcağı... Sanki toprak, hava, yer gök yanıyor! Orman yangını da varmış. Ateş yakılıyor gibi bir koku geliyor, ara sıra esen kavurucu rüzgârla. Kolsuz elbisem, şortum... Sokağa çıkmam yasak... Başıma güneş geçermiş. Bahçe sınırları içinde kalmalıymışım. Arka bahçedeki üzüm çardağının altındaki betonun ortasındaki sekizgen havuz çok çekici... İçinde ılık şu... Üç balık yüzmek dahi istemiyor. Onlar da bayılmak üzereler. Fiskiyeği açıyorum. Önce el yakan su geliyor, sonra ılık, daha sonra da sertin su...

"Oh! .." diyor ellerim. Yüzüm: "Oh! .." diyor. Kollarım, bacaklarım: "Oh! .. Oh! .."

Üstüm ıslanıyor. Tamamı ıslansın! Şıkır şıkır akıyor... Serinlemek ne güzel! Balıklar da serinliyor. Bir taraftan bahçeye akıyor havuzun fazla suyu, ağaçlar sulanıyor. Balıklara canlılık geliyor. Ferahlıyoruz hep beraber. Yakalasam da sevsem onlardan birisini! .. Şu en küçüğünü... Yok, büyüklerin karışıyla bir karış olanını... Daha tombiş... En büyükleri kırmızı, ortanca sarı kırmızı, küçük sarılı, mavili, beyazlı... Solungaçlarını açıp kapatıyorlar. İçleri kıpkırmızı... Yüzgeçlerini un eler gibi sallıyorlar. Gözlerini hiç kırpmadan bakıyorlar. Yorulmadan kuyruk sallıyorlar. Dalıp dalıp çıkıyorlar... Tutamıyorum! ..

Kollarım kısacık. Omzuma kadar suya sokuyorum ikisini de, az daha kafam da girecek içine ama bir türlü yakalayamıyorum! Elimin içinden kayıveriyorlar. İçeriye girip, mutfaktan oklavayı buluyorum. Onunla kovalamaya başlıyorum. Bir yerde kıştırıp, tutacağım. Epeyce uğraşıyorum. Kaçıyorlar, kovalıyorum. Oklava değişiyor. Onların sesleri çıkmıyor ya acı çekmediklerini sanıyorum. Deli gibi kovalıyorum, deli gibi kaçıyorlar! .. Suyun içi savaş alanı! .. Oklava suda onlara çarpıyor ama sesi çıkmıyor ya yumuşacık dokunuyor, okşuyor sanıyorum. Olayın onlar için ne kadar vahim olduğunu, akşamüstü anlıyorum. Annem, son derece üzgün, babama:

"Süs balıklarının üçü de suyun yüzünde çırpınıyor... Ölmek üzereler. Gel de bak! "

Babam gidiyor. Nasıl olsa ölecekler diye kafalarını kesiyor. Annem:

"Bunu kimin yaptığını biliyorum. Havuzun kenarında oklava var. Onunla kovalamış balıkları, yaralamış, mutlaka." diyor. Babam:

"Ne yaptın onlara Semiray? " diye soruyor. "Korkma, doğruyu söylersen. Yalan söylersen, nasılsa beceremeyeceksin, iyi bil! Ona göre doğru söyle, cezadan kurtul! .." diyor.

Bizden çok babamın balıkları onlar. Çarşıdan, kocaman su dolu cam içinde sevinçle getirip, onları havuza bırakışını, dakikalarca seyrederken gözlerindeki mutluluğu, dudaklarındaki tebessümü anımsıyorum. Ben ölsünler istemedim ki! Sevmek istedim. Arkadaşlarımla oynayamadığım için onlarla oynamak istedim. Kovalamaca oynadık. Onlar benimle oynamak istemediler, hep kaçtılar. Sevmek de istemediler. Tutulsalardı, çıkarıp sevseydim. Avuçlarımda hissetseydim. Okşasaydım. Mutlu olsaydım. Onlar hep kaçtılar. Oynamadılar. Oynatmadılar. Mızdılar. Kovalamaktan yoruldu. Çok kızdım! .. En sonunda oklavayı çok hızlı dolaştırdım havuzun içinde! Çay karıştırır gibi karıştırdım! Ölsünler istemedim. Onları çok seviyordum. Dokunamıyordum.

Bunları söylememi istiyordu. Babam sabırla bekliyordu. Cezam kesildi. Onları ben avlamışım. Ben yemeliymişim. Vicdanıma sesleniliyordu. Balıklar temizlendi, kızartıldı ve önüme koyuldu. Annem:

"Mademki avladın bunları, ye! " dedi. "Pullarını temizledim, yanları morarmış. Nasıl vurdun bunlara? Nasıl kıydın? Ne kadar acı çektiler, kim bilir? Hangi vicdana sığar, küçücük balıklara kocaman oklava ile sopa atmak! .."

Bir önümdeki balıklara, bir anneme, bir babama bakıyordum. Yesem mi yemesem mi? Nasıl kurtulsam yeme mecburiyetinden?

"Ölü balık bunlar! " dedim. Babam:

"Onlar ölü değildi. Sayende sayeban oldular." dedi.

"Ölü balık yenir mi? "

"Diri balık yenir mi? "

"O zaman? "

"O zaman yiyeceksin. Havuzun içindeki hallerini hayal et, bir de önündeki tabaktaki hallerine bak! Havuzdaki hallerini düşünerek ye! Haydi, başla! Çabuk ye, bitir! Yemeğini ye, sonra dayağını ye! Bekliyorum seni. Çabuk bitir! "

Bu balıkları sadece ben yiyecekmişim. Onlar ağızlarına koymayacaklarmış. Zehirlemezmiş. Cezaymış. Nasıl cezaysa? Başımda bekliyor, yemeğim bitince dövecek. Ciddi... Galiba dövecek. Neden hemen dövmedi peki? Canımı yavaş yavaş alacak. Ne yapmam? Yesem mi? Ya süs balıkları zehirliyse? Ben de onlar gibi ölürsem? Kendileri neden yemiyorlar? Bekliyor. Zorluyor.

"Yemek yerken dokunmayacağım sana. Onu bitirmeni bekliyorum. Çabuk ye! " diyor.

Yemezsem kızar, daha büyük dert açılır başıma. Yiyeyim bari. Bunlar ne kadar güzel balıklardı! Güneşin altında pulları yalbir yalbirdı! Pırıl pırıl parlıyorlardı. Yüzgeçlerini sallaya sallaya yüzüyorlar, gelin gibi süzülüyorlardı... Ya şimdi? Cansız, kızarmış, sıradan tuzlu su balıkları gibiydiler. Tuz ekilmiş, limon sıkılmış üstlerine... Şimdi ben o güzelim balıkları mı yiyecektim? Yiyecektim ya... Zaten öleceklerdi. Atılmasın diye mi? Bana bu işkence niyeydi? En iyisi onları unutmaktı.

Bu balıklar o balıklar değildi. Babam çarşıdan almıştı. Onlar havuzda yüzüyorlardı. Cezayı mükâfata dönüştürerek yemeye başlamalıydım. Karnım açtı ama çok değil... Yemek zamanı değildi. Ekstradandı bu öğün.

Yavaş yavaş yemeye başladım. Babam bakıyor, adeta lokmalarımı sayıyordu. Sabrı taşmak üzereydi. İştahım kapanmasın diye kükremiyordu. İçin için kaynadığının farlıındaydım. Yavaş yavaş yiyordum. Çabuk yersem hemen bitecekti. O da beni dövecekti. O beni hiç dövmemişti. İlk defa dövecekti. Ağır ağır çiğniyordum. Dikkatini çekmiş olacak ki en sonunda dayanamadı:

"Çabuk ye, hemen bitir! Neden yavaş yavaş yiyorsun? Sen beni delirtecek misin? " diye bağırıldı. Ağızımda küçük bir balık parçası:

"Bu yemek hiç bitmesin! Bitmeyecek! Akşama kadar yavaş yavaş yiyeceğim! "

"Neden? "

"Neden olacak? Yemeğimi bitirdiğimde dövecekmışsin de ondan! Sen dedin! "

Bu cevabı hiç aklına getirmemiş. Bir kahkaha attı!

"Ye haydi ye! Rahat rahat ye! Ben seni döver miyim? Kıyabilir miyim? Benim tatlı, sevimli, akıllı kızım! Hem sen onlarla oynamışsındır, onların ölecekleri aklına gelmemiştir. Sen cici bir kızsın. Merhametlisin. Kazara olmuş, mutlaka. Öyle değil mi? " dedi.

Dayaktan kurtulmuştum hem de benim söyleyeceklerimi o söylemişti. Beraat ettirtmişti beni. Dava sonucu temyizden gelmişti. Onu hiçbir mahkeme bozamazdı. Bir de takdir etti beni:

"Aferin sana! İnkâr etmedin. "Ben yapmadım! " demedin. Suçu başkasına atmadın. Bu da sonucu ne olursa olsun doğruyu söylemek demektir. Takdir edilecek bir davranıştır. Hep böyle dürüst ol."

"Babacığım, neden: "Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar." diyorlar o zaman? "

"Bazı doğrular, bazı eğrilerin işlerine gelmiyor da ondan... Orakların hepsi bir çuvala girer, tek mızrak girmez, bir yerinden deler çıkar mutlaka ama yine de sen mızrak gibi ol! Eğilme, kırıl! " Annem:

"Bizim millet, doğruyu görünce direk gibi doğru olur, eğriyi görünce orak gibi eğrilir. Sen öyle olma! " dedi.

Babam olayı hepten cezasız bırakmak da istemedi, yinelenir falan diye:

"Bu defalık, doğruyu söyleyerek ve beni güldürerek kurtuldun. Bir daha böyle bir şey yapma! Canlıların hepsi can taşıyor. Canları yanıyor. Karıncayı bile incitme! Allah zalimleri sevmez. Oynarken düşün. Tereddütte kalırsan, büyüklerine sor. "Anne, balıklara vurunca canları yanar mı? Onlar da acı çekerler mi? Ölürler mi? " diye sormuş olsaydın, o sana gerekenleri söylerdi, böyle kötü bir olay olmazdı. Allah, doğru söyleyenleri, dürüst insanları sever. Acımayana acımaz. Merhamet etmeyene merhamet edilmez. En çok zalimlerden nefret eder." dedi. Annem:

"Tövbe et! Bir daha yapmayacağına söz ver, Allah da affetsin seni, bizim gibi." dedi.

"O zaman O da ceza vermez mi? "

"Vermez. Bu günahını siler. İstersen, bütün günahlarına tövbe et! Bir daha da asla yapmamaya azmettiğini söyle. Yani Nasuh Tövbesi yap! O tövbe, tövbelerin en güzelidir. Allah ondan çok hoşlanır. Seni çok sever."

"Bilerek bilmeyerek işlediğim bütün günahlarıma tövbe, Allah'ım! .. Nasuh tövbesi! .. Bir daha canlılara eziyet etmeyeceğim! Günah işlememeye azmettim! Beni affet! " diye dua ettim. Yemeğim bitmişti. Dua ederken açtığım ellerim yağlıydı, avuçlarım açık

kaldı. Yüzüme süremedim.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0103

Onur Bilge

0104 - AĞAÇ

Onur BİLGE

Şimdi ben, komşunun bahçesinde sallandığım badem ağacı çiçek açınca dört gözle beklediğim çağlalara haram diye el uzatamayacak mıydım? Çiçek yaprakları dökülmeden koparıp yediğim güzelim çağlaları yiyemeyecek miydim? O bahçenin sahibi yok. Kiracısı var. İki göz odada Onikiler oturuyor. Onlar izin verseler, olur mu? Başka hiçbir ağaca ellemem. Sadece ağacım da ağacım! Dalları da benim, çağlaları da... Çiçekleri de yaprakları da... Onu ben fethettim, benim olsun! Dallarında havalara uçtuğum ağacım! Ağaç arkadaşım! Doğum gününe meyveler yetiştiren, her yerden bana uzatan, canı gönülden ikram eden dostum! Başka ağaçlara gitsin çocuklar! Başka ağaçların akmasını toplasınlar! Ağacımın gözyaşları onlar. Taşlaşmış gözyaşları... Yanaklarında tomur tomur... Ben silmeliyim onları! Kimse değil!

Dallarının her yerini geziyorum. Uç dallara kadar tırmanıyorum. Onun her girintisini, her çıkıntısını dalını budağını biliyorum. Merdiven kadar kolay geliyor çıkmak. Her yerini yoklamışım, ellemişim, okşamışım... Benim, bizim sanacak kadar benimsemişim. Urgan atıyorum, salıncak kuruyorum, sonraları salıncak için tahta yaptırıyor annem, sabitleniyor, her gün uğraşmamam için. Oradan düşeceğimden korkuyorlar.

Ben onu çağla ağacı biliyorum. Çağla veriyor. Badem olduğunu hiç görmedim. Hepsini hemen yiyoruz çünkü. Her yerine dokunuyorum. Santim santim tarıyorum gözlerimle, daha taç yaprakları düşmeden çağlaları buluyorum, parmaklarımla yoklayarak. Mercimek kadarlarını bırakıyorum, nohut kadarlarından itibaren yiyorum. Düşmemeye dikkat ediyorum. Bir kere sabıkalanırsam bir daha ağaca çıkmam yasaklanır. Gerçi tehlikeli şeyler hepten yasak ya yine de olsun. Sallanmak kadar keyif veren bir şey yok, dallarında:

"Uçurun beni! .." diye bağıyorum. Şarkılar söylüyorum sallanırken. Yapraklar, dal uçları sırtıma geliyor, ayaklarım karşıki dallara... Sallandığıma geliyor! Urgan kapkalin! Sağlam mı sağlam! .. Sımsıkı tutunuyorum. Kaysam da ipleri bırakmam! Dallarında saatlerce avunuyorum. Yaşıyorum, yasakçılar; yaşıyorum! ..

Nisanla başlıyor çağla... Bazen daha da erken... Derken yeşil yeşil gülümsüyor, taç yapraklar arasından. Büyüyemiyor. Badem nedir, biliyorum. Kalın, delikli kabuklu, tahta rengi, zor kırılan, içinden kahverengi pürüzlü kılıflı bembeyaz çekirdeği çıkan bir çerez ama bu ağaçta yok. Olmaz, olamaz! Badem büyüklüğünde çağla bulursam, dünyalar benim oluyor! Binde bir rastlıyorum.

En çok bu ağacı seviyorum! Ağaç denince aklıma ağacım geliyor. Akması da var. Cam gibi, mücevher gibi... Gövdesinin kabuğuna yapışmışlar, zorla koparıyorum yerlerinden, bir şişeye koyuyorum, biraz sulandırıyor, içine soktuğum bir çubukla karıştırıyorum. Şişenin ağzına sıvanıyor, tekrar içine sokuunca, baloncuk oluşuyor, 'pat pat' patlıyor. Kıvamına gelince onunla bir şeyler yapıştırıyorum. Evde çeşitli tutkallar var ama bu benim imal ettiğim tutkal, ağacımın ürünü...

Makaralara çiviler çakıyorum. Artan yünlerden rengârenk kuşaklar örüyorum. Ucu makaranın altından çıkarak uzuyor. Uzadıkça mutlu oluyorum. Onları ne yapacağımı bilmiyorum. Örebildiğim için seviniyorum. Belki hiçbir işe yaramıyor ama onları ben örüyorum. Hem aletini yapmasını hem örmesini biliyorum. Güvenim artıyor, kıvanç duyuyorum. Büyüyorum! ..

Dantel örüyorum. Yeni teknikler öğreniyorum. İçime sevinç doluyor! Meşgul oluyorum.

Can sıkıntım geçiyor. İki şişe yün örüyorum. Küçük parçalar... Giderek hızlanıyorum. Sofular'da pek başaramıyordum. Örebildiklerimle ilgili hayaller kuruyorum.

Ters dönse de içindeki dökülmeyen, genellikle futbol takımlarının renklerini taşıyan iki parçadan oluşan iki renkli mürekkep hokkaları var. Onlara kılıf örüyorum. Öğrendiklerimi arkadaşlarıma da öğretiyorum. Su tabağı örtüleri örüyorum, döne döne... Her sırada ne kadar arttıracığımı anneme, ablama soruyorum. Şermin sadece ev işleri biliyor. Dikiş öğreniyor.

Baharda çiğdemler çıkıyor, çalıların içlerinde, kayaların diplerinde. Yağmurdan sonra onları arıyoruz. Çiçeklerinden tanıyoruz. Üç dört santim derinde, bilye kadar soğanları oluyor. Toprağı kazarak çıkarıp soyuyor, yiyoruz. Ne kadar hoşuma gidiyor! Dede sakalları da çiğ yeniyor. Mantarları sadece seyrediyoruz. Masal kitaplarımdakilere benziyor. Tombişliklerine bayılıyorum. Ben neden kilo alamıyorum?

Böğürtlen topluyoruz. Kırılarda papatyalar, gelincikler açıyor. Papatyalar dayanıyor, gelincikler eve gelinceye kadar yok oluyor. Onların da sadece al yapraklarını topluyoruz, yıkayıp bir şişeye koyuyoruz. Suyu da kıpkırmızı oluyor. Kokmuyor. Gül yapraklarını topluyor, aynı işlemi, yapıyoruz, önce kokuyor, sonra sıcaktan bozuluyor. Parfüm imal edemiyoruz. Has gül arıyoruz. Pembe yapraklı Isparta Gülü... O çok güzel kokuyor. Ondan gülsuyu yapıyoruz. Buzdolabında saklanabiliyor. Gül yapraklarını büyükler de topluyor, reçeller yapıyor.

Kayaların üstlerinde, ezilince boyası çıkan taş kınası dediğimiz mantara benzer bir şeyler var. Onları kazıyıp bir araya getiriyor, ıslatıp avuçlarımıza yakıyoruz. Rengininkin çıkmasını bekliyoruz. Tutmuyor. Biz yine de her defasında deniyor, oynuyoruz.

Kına çiçekleri var, mekik gibi tohum kılıflarından saçma taneleri gibi simsiyah tohumlarını avuçlarımıza kolayca bırakıveren. Onlara neden kına çiçeği dendiğini bilmiyorum. Soruyorum, kimse bilmiyor. Renk renk bahçemizde... Körpecik bedenleriyle bambaşka bir güzelliğe! Bir de akşamsefaları... İkinci vakti açan, gün ışığından kaçan, o zamanlarda kapanarak bekleyen ve akşamdan sabaha kadar bahçeye kokular saçan akşamsefaları... Onlara kloş etekli diyorum. Koparıldığında tam bir daire teşkil eden taç yaprakları ince bir boruyla dallarına bağlı, rengârenk... Sarı, kırmızı, beyaz, eflatun... İki renk, çilli, desenli, dalgalı... Çeşit çeşit... Diplerinde pancar gibi kapkara depo kökleri... Bir kere ekildi mi bir daha ekilmesi gerekmeyen, arsız, kışın yok olan, aslında yok olmayan, toprağın altındaki depoda saklanan her baharda fışkırıp, hızla boy atan harika çiçekler! Çiçeklerinin ortasında tespih taneleri gibi parlak siyah tohumlar... Onları topluyor, ipe diziyor, takılar yapıyoruz ama kuruyor, büzülüyor, gözden düşüyorlar, atıyoruz.

O kadar şey yapıyorum, yine de canım sıkılıyor. Kahroluyorum! .. Karton kutulardan oyuncaklar yapıyorum. Taksiler, kamyonlar, arabalar... Tellerden de arabalar yapıyorum. Değneklerin uçlarına olgunlaşmadan düşmüş portakal, grefurt, limon takarak arabalar yapıyorum. Mis gibi kokuyorlar. Yapraklarından limon kolonyası yapmaya çalışıyor, beceremiyoruz. Yere konfeti gibi dökülen bembeyaz yapraklarını upuzun iplikler taktığımız iğnelerle dizip, bilezikler, kolyeler yapıyoruz. Soluveriyorlar, emeğimiz boşa gidiyor, atıyoruz.

Papatyalar diziyoruz göbeklerinden delerek. Taçlar, bilezikler, kolyeler yapıyoruz. Özellikle sarıpapatyaları beş altı santim saplarıyla koparıp, kopardığımız yerden bir santim öteden iplere diziyoruz. O zaman papatyadan sepet gibi oluyor, uzadıkça

seviniyoruz, boynumuza takıyoruz. Ah! Bir de solmasa! .. Soluyor, buruşuyor sonra, yazık oluyor.

"Canım sıkılıyor! " diyorum sık sık:

"Sıkı can iyidir. Kolay çıkmaz! " diyorlar.

Annem dikiş veriyor elime. Teyel, gizli dikiş, sarhoş ayağı, makine dikişi yapmayı biliyorum ama biraz yapıp, sıkılıveriyorum:

"Maymun iştahlı! " diyor bana.

Kablo tellerinin plastiklerini çıkarıyorum. Birer santim kesiyorum. Rengârenkler... İçlerine iğneyi yaralarına kadar sokup, ortalarından çıkararak diziyorum. Bir renk bir tarafa, bir renk diğer tarafa... Balıksırtı uzuyor. Bileklikler, kolyeler yapıyorum ama takmıyorum. Benim gümüş bileziklerim, incili altın küpelerim, altın kolyem var.

Bir de makarna boyama modası var. Ortaları delik, yıldız şeklinde, boru şeklinde makarnalar, şehriyeler çıkmış. Genç kızlar bile boyuyor; ipe dizip, boyunlarına, bileklerine takıyorlar. Onu ben yapmıyorum. Nimete saygı ayeti varmış. Onunla pis sayılan yerlere girilmezmiş. Boyaları çıkıyor onun için sevmiyorum, zaten.

"Canım sıkılıyor! " diyorum, özellikle evde. Annem:

"Boş oturacağına, şeytan taşla! Boş oturanı Allah da sevmez, kulu da! Çalış! Bir şeyler yap! O zaman canın hiç sıkılmaz! Bak benim canım hiç sıkılıyor mu? İşleyen demir ışıldar, pas tutmaz." diyor.

Sabanın ucunun ne kadar parlak olduğunu, neden o kadar parladığını anlatıyor. Yaptıklarımı anneme anlatıyorum. Zaten hepsini biliyor. Yapınca koşa koşa ona göstermeye geliyorum:

"Onları yapıyorum. Bir süre sonra bozuluyorlar, atmak zorunda kalıyorum. Ne olur, öyle kalsalar! " diye yakınıyorum.

"Hayatın kanunu o! Bir taraftan yeşerecek, bir taraftan sararacak. Bir taraftan doğacak, bir taraftan ölecek. Ne mutlu kalıcı eser bırakabilenlere! Nerde! .. Bak, ben de söküyorum, dikiyorum, yapıyorum, bozuyorum. Yepyeni kumaşlar alıyorum, kesiyorum, dikiyorum, giyiyoruz, eskiyor, atıyoruz. Yerine yenileri gelmiyor. Tohumu yok. Bitkiler yok olmadan tohum bırakıyorlar. Tohumlar toprakta saklanıyor, baharda havalar ısınınca çatlıyor, aynı bitkiler tekrar yeşeriyor."

"Akşamsefaları gibi mi? "

"Evet. Onlar gibi... Allah onları çeşit çeşit yeniliyor. Tohumlarından da çıkıyorlar, köklerinden de büyüyorlar her yıl, topraktan çıkma zamanları gelince."

"Çağla ağacım nasıl çıkmış? Küçücük bir bademden mi? "

"Evet. Toprağın içindeki küçücük bir bademden..."

"Ölüleri de onun için mi gömüyorlar? Tekrar çıksınlar diye mi? Onların da tohumları var

mi? ”

“Onların tohumları, bebekler... Onlar yaşlanırken, bebekleri büyüyor.”

“Onu demiyorum. Nasıl çıkacaklar yani topraktan? Akşamsefasının çıktığı gibi mi? Depo kökleri mi var? İçlerinde tohumları mı? ”

“Çıkacakları kesin de nasıl olacağını Allah bilir. “Ol! ..” emri gelsin, yeter! Karıncalar gibi kabirlerinden çıkacaklar Rab’lerine doğru koşacaklar.”

“Herkes annesini bulabilecek mi? Ben seni? .. Babamı? ..”

“Evet. İnşallah! ”

“O kadar kalabalıkta nasıl bulacağım seni? ”

“Yeter ki Allah izin versin! Sürüdeki kuzuların analarını buldukları gibi...”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0104

Onur Bilge

0105 - BABAANNnE

Onur BİLGE

Babaannemin işi gücü şeytan pabucu dikmekmiş. Çok muzipmiş. Mukallitmiş. Misafirliğe gelen kadınların gözlerini yumdurtur, kapatıp kapatmadıklarını kontrol ediyormuş gibi on parmağı kömür tozuna bulanmış halde yüzlerini boyarmış. Sonra birbirini gören basarmış kahkahayı! .. En çok da o gülermiş.

Kadınların eteklerini yer minderine diker, kalçalarındaki minderlerle kalktıklarında gülmekten yerlere yatar, terlere batarmış! .. Acele işi olanların nasıl sökmeye çalıştıklarını, mecbur olanların eteklerini ters çevirerek minderleri kucaklarına alarak koştuklarını seyreder, gülermiş.

İşi gücü muziplikmiş. Fakat acımasız değil, aksine son derece merhametliymiş. Her gelene sofru kurdurtur, sofranın biri kalkar, biri kurulurmuş. Bir de ailenin, 'yat geber ekmeği' denilen, geceleri acıkınca, aperatif bir şeyler hazırlayıp yeme alışkanlıkları varmış. Sülalecek uyumayı sevmeyen, hatta uykusu kaçık kişiler olduğumuz için o alışkanlık hepimize sirayet etmiş.

Hayatında bir kere temizlik yapmış. O zaman da en büyük çocuğu olan babam altı yaşındaymış. Kardeşlerinin hiç biri görmedikleri için duyanlar inanmadıklarında onu şahit gösterirmiş. Değil temizlik yaptığını, zaruri ihtiyaçları ve gezmeye gitme dışında yerinden kalktığını kimse görmemiş. O bir ana arı, kraliçeymiş. Sadece altı evlat doğurmuş ve sadece emzirmiş, o kadar. Her işi el ulakları, hizmetçiler, uşaklar yaparmış.

Seferberlik zamanı... Bir sürü hizmetçisi, uşağı varmış. Dedem Beşkonak'ta nahiye müdürlüğü yaparken, konağa yetimler, dullar sığınmış, boğaz tokluğuna çalışırlarmış. Ben bildiğimde, iyice yaşlanmış, küçücük kalmıştı. Beyaz tenli, çektiği acılar nedeniyle neşesi kalmamış, asık olmasa da ciddi bir yüz ifadesine sahip, oğullarının ve torunlarının tek kolla kaldırdıkları, kamburu çıkmış, çok zayıf bir kadıncağızdı. Mangalının başında oturur, çay kahve içer, sigara tütürür, gurbetteki oğulları için gözyaşı dökerdi.

Dedemin dedesi Buhara'dan İstanbul'a gelmiş, babaannemin dedesi de Orta Asya'dan Erzurum'a gelen Özbeklerdenmiş. Savaş sırasında, çok küçük yaşta annesiz babasız kalınca İstanbul'a, dayısı Kara Mustafa Paşa'nın yanına gönderilmiş, onun himayesinde büyümüş.

Dedem, öğrenimini bitirince, çok güzel, uzun boylu, akça pakça bir genç kızla evlenmiş. Bir süre evli kalmış, ondan çocuğu olmayınca boşamış. Yine servi boylu, çok güzel bir gayrimüslim genç kızla, onu İslam'la şereflendirerek evlenmiş. Dedemin bu evliliği yapmasındaki amacının, en çok evlat sahibi olmak olduğunu bildiğinden, kendisini de boşamaması için sık sık düşükler yaptığını söyleyerek, ayrılığı birkaç yıl geciktirmiş.

Dedem, uzun boylu, beyaz tenli, heybetli, çok yakışıklı bir İstanbul Beyefendisi... Eşi de vazgeçilir gibi değil... Hatırı için din değiştirecek kadar sevmiş onu ama evlat sahibi olmak arzusuyla yanan dedem, bakmış ki olmuyor, onu da boşamış. Tekrar evlenmek için kız ararken, demişler ki:

"Kara Mustafa Paşa'nın yeğeni var. Kızkardeşinin kızı... Akça pakça, siyah saçlı, kara gözlü, minnacık bir kız ama çok iyi eğitim almış. Onu sana alalım!"

"Olur! " demiş dedem. Onu görmüş ve beğenmiş. İstetmiş. Vermişler. Düğün dernek, üçüncü evliliğini yapmış, Müzeyyen Hanım'la.

"Sen evlat mı istedin, bey? " demiş, adeta; o küçücük kadın altı tane sıralamış! .. Her doğumda ağarmış yüzü, değeri artmış da artmış! .. Dedeme babamı vermiş ilkin. Dünyalar onun olmuş! O kadar ki adını Mehdi koymuş! Bir süre sonra babam hastalanınca:

"Bu isim, çocuğa ağır geldi. Değiştirelim. demişler ve Mehmet ismini vermişler.

Dedem genç, astığı astık, kestiği kestik! "Hey hey hey! .." dediği zamanları, gençliğinin! Oğlu olmuş! Muradına ermiş! Soyadını taşıyacak, bir fidan yetiyecek! Nasıl olmalı, onun o zamanlardaki aklınca? Her şeyi yapmalı, her şeyi! Hiçbir şeyden mahrum kalmamalı!

Babaannem onu süttten kesmeden yine hamile... İkinci kız... Ne mutlu! Bir şehzade, bir de prenses... Dedemin ne kadar çocuk sevdiğini biliyor ya babaannem. Yemek vakitlerinde çocukları da oturtuyor sofraya, hizmetçilerin kucağında:

"Bey. Masanın bir ucu boş..." diyor, yine.

Yokluk kıtlık dönemi ama onlara teğet geçiyor. Aile varlıklı, dedemin kazancı iyi... Seferberlik zamanında askere de alınmıyor. Geri hizmet veriliyor. Üçüncü çocuk ellerinde, Antalya'ya Beşkonak'a nahiye müdürü olarak tayin ediliyor.

Babam altı yaşında geliyor, Antalya'ya. Kendini bildiğinde, her akşam dedemle rakı sofrasına oturan, sabah da minarede ezan okuyan bir çocuk... O, yıllarca aranan, yolları gözlenen, uğruna iki karı boşanan, çok değerli bir çocuk! Dedemin gözbebeği! Babaannem de dedem de onun gözünden seyrediyorlar dünyayı...

Üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncı oğlan... Babamın pabucu dama tez atılıyor ama evin en büyük erkek çocuğu... Diğerleri daha küçük ve babama göre hep küçük... Babaannem, nihayet:

"Bey, masanın bir ucu boş! " demez oluyor.

Hapishane müdürlüğü yapıyor, dedem. Dağlarda, at üstünde eşkiya kovalıyor. Eşkiyada çil çil altınlar... Üstlerinden çıkanlar devlete, yakalayanlara... Bunlar anlatılıyor, aile sohbetlerinde. Ali Baba ve Kırk Haramiler isimli masal kitabım geliyor, gözümün önüne. Kapağındaki kırmızı kuşaklı, sarı şalvarlı, beyaz mintanlı, elinde kocaman altın rengi kılıcıyla Ali Baba... Dedem geliyor, gözlerimin önüne... Yaşlıların en yakışıklısı! .. Beyaz saçları, kır bıyıkları, altın çerçeveli küçük yuvarlak camlı gözlüğüyle, çam yarması gibi saygıdeğer bir adam! Kimse önünden geçemiyor! .. O geldi mi amcamların hepsi asker gibi ayakta! .. Babaannem kraliçe... Ana arı... Arı beyi.. Köşesinden hiç kıpırdamaz! Dünya onun etrafında döner! Bir dediği iki edilmez! O altı çocuk anası! O, her türlü saygıyı hak etmiş bir hanımefendi! O ana! .. Babam:

"Anne! Anneciğim! .. Anam benim! Anacığim! .." diye seviyor onu.

"Anneciğim. Küçükken kızardın, vururdun bana. "Vur anneciğim! Hırsını al! Vur! " derdim, hiç kaçmazdım. Vurmak ister misin bana hâlâ? Vur anacığim! " der, önüne oturur, sırtını dönerdi ona. O da onu minicik, bir deri bir kemik kalmış titrek elleriyle okşardı. İki metreye yakın bir eş, uzun uzun çocuklar... Bir elli, minicik bir kadın...

Evlatlar... Canlar... Ciğer parçaları... Hayatta her şeyi var. İki katlı konağı, kapısında Vedet Marka açık yeşil arabası, hizmetçiler, uşaklar, sığıntılar, yanaşmalar... Çiftlikler çubuklar hiç umurunda değil... Çay, kahve, sigara...

"Evlatlarım da evlatlarım... Kim, nerede, ne yapıyor, nasıl? " İki erkek evlat Ankara'da görevli... Babam Antalya'da... İkisi yanında, halam da öyle... O ister ki hepsi sofrada olsun! Sofrasında boş yer olmasın! Üçünün yerleri boş... Evlenmişler, çoluk çocuk sahibi olmuşlar... Postacı gözler, haber bekler. Telgraflar çekilir, cevaplar gelir... Evham, kuşku, merak... Sigara üstüne sigara... Çay üstüne çay... Gelenle gidenle kahve... Dışa karşı gülümseme, gülme, neşe... İçin için kan ağlama... Gurbet, hasret, için için yanma...

"Mukallitliği anneme çekmiş. Anneciğim de öyledir. Yapar eder, kıs kıs güler. Şakacıdır, güler, güldürür... Şen bir gönlü vardır. Aynen o! " der ablam için babam.

Hepimizde birazcık var, yalan değil. Neşeli bir sülaleyiz. Babam da annem de sabah erken kalkan çayı ocağa koymadan radyoyu açar. Neşeyle başlarlar güne. Sabahları oyun havalarıyla uyanırız, kızarmış ekmek ve çay kokularıyla, neşeyle başlarız, her yeni güne. Herkesin işi, görevi bellidir, herkes birbirinin işini kolaylaştırmaya çalışır. Herkes birbirinin mutluluğunu sağlamaya çalışır. Bir araya gelince şarkılar, türküler... Amcamlar sık sık gelirler bize... Onlar gidince halı silinir. Ayakkabılarla girerler. Salondaki halının ortasında dans ederler. Yiyecekler, içecekler... Kimisi ut çalar, kimisi akordeon, kimisi keman... Ara sıra mandolin çalarlar. Bu enstrümanların hepsi var bizde. Kanunla piyano yok. Bir de davul dümbelek... Bir ara dümbelek de geldi. Onu çalan yoktu. Başkaları çaldı. Ne güzel çalarlar, bayılırım! Cümbüş sesinden de çok hoşlanırım. O da yok.

Çalışmayı seven kişiler var etrafımda. "Of! " demeden çalışan, adam gibi yaşayan... Dinini de eğlenmeyi de bilen kişiler... Dedem çoktan tövbe etmiş gece hayatına. Ben bildiğimde beş vakit namazını kılıyor, Delail-i Hayrat okuyordu. O ne mübarek adamdı! Her namaz için ayrı abdest alır, saçlarını, bıyıklarını tarar, mis sürer, takım elbisesini giyerek, düğmelerinin hepsini ilikleyerek namaza dururdu. Başkaları pijamayla namaz kılıyordu. Saç baş darmadağın... Bir abdestle üç namaz... O, ne kadar büyük bir huzura çıktığının farkındaydı ve gereken saygıyı göstermeyi, elinden geldiğince ihmal etmezdi. Neden bu kadar hazırlandığını sordum bir defasında:

"Allah-ü Teala'nın huzuruna çıkıyorum, Fahri! .." dedi. Bana kız kardeşinin isminin kısaltılmışını söylerdi. Namaz bitince bir süre Kuran-ı Kerim okur, yüzükoyun yatağına uzanır:

"Kardeşim! .. Fahri! .. Çık bakayım sırtıma! " derdi.

Beni kız kardeşi Fahriye'ye benzetirdi. Onu özledikçe bana "Kızkardeşim! .. Fahri! .." der, muhtemelen kanununu çaldığı için kızdığı, çalamaması için duvara astığı günleri anımsardı. O, bıyıkları yeni terlemiş bir delikanlı, kardeşi dört- beş yaşlarında küçücük bir kız çocuğu... Eğitilmek için saraya alındıktan bir süre sonra babasına:

"Babacığım. Beni neden verdin onlara? Sen artık beni sevmiyor musun? Ondan mı? " diye sorduğunda:

"Seni sevmez olur muyum, biriciğim? Seni, hepimiz çok seviyoruz. Ben, annen, ağabeylerin, ablaların... Musiki eğitimi alman için verdim seni onlara. Tahsilini

tamamladığında geri alacağım.” cevabını aldığı anda içi rahatlayan ve gözlerinin içi tekrar eskisi gibi gülen küçük kardeşi Fahriye’yi hatırlatıyordum, ona. Ben o zamanlar, onun kadardım; beş buçuk yaşındaydım ve ona benziyordum.

Ben babamın halasına benziyordum. Herkes öyle söylüyordu. O zaman doğruydı. Hepsi de yanılacak değildi ya. İyi bari ona benziyormuşum. Onurlu, gururlu, aydın bir vatandaş, dindar bir mümineydi. İdolüm tespit edilmişti. Onun gibi olmalıydım. Her türlü enstrümanı çalmalı, Kuran Meali okumalı, anlamalı, anlatmalı, yaptığım elişleriyle birilerini sevindirmeli, fahri hizmetler yapmalı, hayırsever ve yardımsever olmalıydım.

Babaannem, sadece çocuk doğurmuş, çocuk büyütmüş, sıkıntılarını esprilerle gidermeye, acılarını dışa yansıtmamaya, dertlerini saklamaya çalışmış, etrafına neşe ve mutluluk saçan, için için yanan, dışa dönük görünen, içine kapanan birisi olarak yaşamıştı. Dertini; önündeki pirinç mangalıyla, mangalın közleri arasındaki, küllere gömülü demliğiyle; parmaklarının, dudaklarının arayıp durduğu sigarasıyla, arada yanına gelip giden sarman adlı kedisiyle paylaşan, etrafındakilere asla yansıtmayan, çocukları büyüdükçe dertleri büyüyen, yaşlandıkça küçülen, küçücük kalan, sabır abidesi kadın...

Bir sandığı vardı. Dibinin sarı liralarla kaplı olduğu söylenirdi. Dört parmak yükseklikte olduğunu söyleyenler, bir karış olduğunu iddia edenler vardı. Anahtarı cebindeydi ve ona kimse el süremezdi. Sandıkta olanları sadece halam yani tek kızı bilirdi. Aklıma Ali Baba ve Kırk Haramiler’in kırk katır yükü serveti gelirdi. Kırk katırdan oluşan kervan... Her birinin üstünde sandıklar, küpler... İçlerinde çil çil altınlar... Başlarında eşkiyalar...

O zamanlar hapishane müdürü, dedem. Toroslarda eşkiya kovalıyor. Dedem at üstünde... Yanında sadık adamları... Onlar da atlı... Hepsi baştan aşağıya silahlı... Gece gündüz, dağ bayır, demiyor! .. Onları kovalıyor. İz sürüyor, günlerce. Yol boyu ifadeler alıyor. Bilgi topluyor. Sonunda mutlaka ama mutlaka bir mağarada ya da bir kovuğun içinde yakalıyor onları! Altın yüklü katırları alıyor. Haramilere kelepçeleri takıyor. Önüne katıyor, kırkını da:

“Kırk katır mı istersiniz, kırk satır mı? ” diye soruyor.

Kırk katır isterlerse, katırların arkasına bağlayacak her birini:

“Deh! ..” diyecek, kamçıyı şaklatıp!

Yerlerde sürünerek, kafalarını taşlara çarpa çarpa can verecekler. Kırk satır isterlerse, boyunları vurulacak! Rahat edecek fakir fukara! Halk soluk alacak! Her gece evler basılmayacak. Irzları namusları, malları canları emniyette olacak! Yiyecek ekmek bulamayan halk, bir ömür boyu çalışarak dışından tırnağından keserek biriktirdiği ölümlük dirimlik olarak bir kenarda sakladığı üç beş altından oluşan tüm servetini hazır yiyicilerin avuçlarına saymak zorunda kalmayacak. Kızları karıları dağa kaldırılmayacak. Yas tutmayacaklar artlarından. Ağıtlar yakmayacaklar. Dua edecekler dedeme:

“Allah razı olsun müdür bey! Allah, sizi başımızdan eksik etmesin! ” diyecekler.

Dolsun hazinesi devletin! Dolsun babaannemin sandığı! Babaannem herkese el uzatıyor. Herkesi barındırıyor kolunun kanadının altında. Altınlar ekmek oluyor, yemek oluyor. Süt oluyor bebelere, hastalara ilaç... Babaannem şakalar yapıyor. Gülüyor, güldürüyor. İçi kan ağlarken, dışı gülüyor, eğleniyor. Mutlu ettikçe mutlu...

Çevresindeki herkes mutlu!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0105

Onur Bilge

0106 - ABLa

Onur BİLGE

Annem ne kadar olumluysa, ablam o kadar negatif... İnsanlara acımasızca davranıyor ama ben bunu kavrayamayacak kadar küçüğüm. Komşulara eziyet etmekten keyif alıyor. Birilerinin başını derde sokmak, onları kızdırmak çok hoşuna gidiyor. Görüyorum, yaptıklarını, şaka zannediyorum. Çünkü onların o hallerine bakıp, gülüyor.

Ayşecik filmlerinden o da mı etkileniyor? Fakat o çok küçük... Onun yaramazlıkları doğal... On sekiz yaşında bir genç kız için akıl alacak şeyler değil bence. Hayretle seyrediyorum. Acaba başrollerini, Lale Oraloğlu ile Alev Oraloğlu'nun oynadıkları *Kötü Tohum*'daki küçük kıza mı benziyor? Ona soruyorum:

"Neden yapıyorsun? Biz onlarla dargın mıyız? "

"Hayır, değiliz."

"Sana bir şey mi dediler? Bir şey mi yaptılar? "

"Hayır."

"O zaman? "

Küslüğü, Alilerle hudut meselesinden aramız açılınca öğrendim. Mahkemeye verdik. Keşif geldi. Haklıydık. Orada alacağımız vardı. Duvar çektik. Yeni yerleşim yeri olduğu için parseller kaydırılmış olabilir ama buna akılları yatmadı. Kabul etmediler. Keşif getirttiler. Aynı çıktı. Duvar yerinde kaldı. Komşuluk bitti.

Bizde toprak kutsaldır. Vatan gibidir. Satın alırız, satmayız. Allah sattırmasın! On santimlik alacağımız olsa dahi o bizimdir! Adaletin kestigi parmak acımaz! Hak onlarınsa; hakkı, itirazsız teslim ederiz.

Diğer komşuların bize kötülüğü yok. Yalnız batı taraftaki bitişik evde kiracı olan yeni evli seviyesiz adamın yanlış bir hareketi oldu. Babama denk geldi, dersini aldı.

Yeni gelmişiz. Gündüz güneş, gece mehtap evin içinde... Babam da romantik... Mehtabı seyrederek uyumak istiyor. Yaz günü... Hava serinleyinceye kadar perde ve camlar açık, tül örtülü... Mehtap var. İncecik tülün arkasında oturuyor. Biz uyuyoruz. O, hava serinleyince camları kapatacak, perdeleri çekecek, yatacak. Gece saat bir gibi... Bir ayak sesi geliyor, belli belirsiz. Dışarı gündüz gibi aydınlık... İçerisi daha karanlık tabii, tül de var. O serseri, kim bilir o saatte nereden geliyorsa, beyaz gömlek, siyah takım elbise, yani damatlığı üzerinde, cama yaklaşıyor. Babamla burun buruna geliyorlar:

"Hasan! .. Hayırdır! .. Ne var, bu saatte? " demeye kalmıyor, ondan korkuyor, suçlanıyor, koşarak kaçıyor, evine giriyor!

Babamım uykusu kaçıyor. O gece olay çıkarmıyor ama sabah onu yakalıyor:

"Ne arıyorsun oğlum, sen benim pencereimde, camımda, gece yarısı? Çektireyim mi seni karakola? İyi bir ders ister misin? Fesin başında yırtık, karın ağzından artık! .. Ne arıyorsun sen başkalarının pencerelerinde? " diye soruyor.

"Şeytan dürttü! Oldu bi kere! Âbimsin! Beni affet! Şeytana uydum. Bi daa yapmam!

Evinin yakınından bile geçmem! "diye ellerini öpmeye kalkıyor, ağlıyor, sızlıyor... Yeminler ediyor, evden tarafa yan bakmayacağına ama yolun ortasında yapılan bu konuşmalara tüm komşular şahit oluyor ve Hasan'ın adı röntgenciye çıkıyor. Mahalle baskısı diye bir şey var. Birinin namusu, hepsinin namusu... Başını yerden kaldıramaz oluyor. Başta yeni gelinin olmak üzere kimselerin yüzüne bakamıyor. Gören:

"Neden yaptın? Yakışıyor mu sana? Yazıklar olsun! " dercesine bakıyor. Çocuklar, o geçerken:

"Röntgenci..." diye fısıldaşıyorlar.

O akşam da bize uğramışlardı, karısıyla. Babamdan, kendisine iş bulmasını istemişti:

"Düğünde takılan takıları satıp yiyoruz. Yakında o da biter. Aman bana bir iş! .."

"Yuva kurana, ev yapana, dükkân açana yardım edilir." diyerek yardımcı olacağını bildirmişti:

Evimize geldiler, misafir oldular, ağırlandılar. Hak etmedik. Mahalleli biliyor ya olayı, ertesi gece, mahallenin delikanlıları yolunu kesiyor:

"Biz, aramızda röntgenci barındırmayız! Tasını tarağını topla, defol git burdan! .."

Derhal mahalleyi terk etmezse, anasından doğduğuna pişman edeceklerini söylüyorlar. Hepsi babamın talebesi... Ya onları okutmuş, ya kardeşlerini... Hâsılı, iyi bir gözdağı veriyorlar. Bir ev buluyor, uzak bir semtte, tatar arabasını dayıyor kapıya, ne varsa yüklüyor, çekip gidiyor.

Arabanın arkasına teneke bağlıyorlar. Helalleşmiyorlar bile. Kime yaklaşırsa, başını çeviriyor. Arkalarından kahkahalarla gülerek, karşıdan karşıya konuşurken ona laflar çarparak, yerin dibine sokuyorlar! Hepsinde bir neşe! Ne kadar sevindiklerini belirtiyorlar. Ancak, onlar taşınıncaya kadar herkes tetikteydi. Sokaktaki her ev korumada... Pencereler, perdeler sıkı sıkı kapalı... Babamda uyku tünek yok. Sabaha kadar dört dönüyor, evin içinde! Diğer komşular da tedirgin... Bir komşunun kötülüğü tüm mahalle halkını rahatsız ediyor.

"Bir dana her yeri batırır! " diyor komşular.

"Her koyun, kendi bacağından asılır ama kokusu yedi mahalleyi rahatsız eder." diyorlar.

Evimiz yapılırken bize seyyarla elektrik veren, taşındığımızda da elektriğimiz bağlanıncaya kadar iki ev öteden bize cereyan veren babamın çok eski öğretmen arkadaşının iki oğlu var. Evlerinde radyo dinliyorlar ama bahçe betonlarının üzerindeler ve çok açıyorlar. Sesi, bize kadar geliyor. Ablamın işi gücü şeytan pabucu dikmek ya babaannem gibi... Bize uzanan seyyarın açıkta kalan uçlarını birbirine değdiriyor. Onların radyolarında parazit oluyor. O kadar ki ablam her on saniyede bir telleri birbirlerine değdiriyor:

"Bak, Semiray! Bu anotsa, bu katot... Bu artıysa, bu eksi..." diyor. Bir değnekle toprağa artı ve eksi çiziyor.

"Onlar toplama ve çıkarma işaretleri değil mi? diyorum. "Sizin matematik işaretleriniz... Şermin de yapıyor. Babam da... Bütçesini hesaplarken..." diyorum.

"Evet. Onlardan... Bu fizikte..." diyor.

Kavurucu yaz sıcağı... Herkes oturduğu yerde tere batıyor. Evlere girilmiyor. Sokağa da çıkılmıyor. Dışarılarda, ev gölgelerinde oturulabiliyor.

Ablamdan iki yaş küçük olan Gürhan radyoyu alıyor, dışarıya çıkıyor. Ablam kıs kıs gülüyor:

"Tamire götürüyor. Bir sürü para verecek! " diyor.

Çocuk yarım saat kadar sonra geliyor. Mutlaka radyoyu fişe takıyor, açıyor, bir süre bekliyoruz. Radyonun lambaları ancak ısınıyor ve çalmaya başlıyor. Beş dakika sonra ablam yine o iki ucu birbirine belli aralıklarla değıdirmeye başlıyor. Çatırtıdan çuturtudan bir şey anlaşılıyor. Ablam damdan, onlarda olanlara bakıyor:

"Çocuk, radyonun orasını burasını yokluyor. İstasyon değıştiriyor. Dalga değıştiriyor. Anten takıyor. Tamam, tekrar deneyecek." diye bulunduğu yerden naklen yayın yapıyor ve aşağıya iniyor. Alıyor o iki teli eline. Çatur çatur... Çocukcağız yine yükleniyor koca ahşap radyoyu, doğru tamirciye! .. Ter paçadan akıyor! .. Yine bir yarım saat...

O gün, o yazın sıcağında, o garibanı defalarca tamirciye gönderdi ve kıkır kıkır güldü. Bu, benim için bir oyun, bir küçük bilgiydi, ben gülmedim. Bana komik gelmedi. Bunlar, büyüklerin komik buldukları olaylardı. Ben ona acıdım. Çok para verdi diye, kaç kere o kadar yolu elindeki yükü gidip geldi diye... O büyüktü. Büyükler her zaman haklıydı. O bilirdi, ben bilmezdim. O ne derse, doğrudu; ne yapsa, yerindeydi. Annem hep onu haklı çıkarıyor, hata da yapsa benim yanımda beraat ettiriyordu. Bana sadece:

"Kimseye söyleme! " diyordu, tamam... 'Kimseye' demek, anneme babama, bildiğim bilmediğim herkese demektir. Her şeye rağmen onu çok seviyordum. Kucağında uyuyordum. Her şeyimle ilgileniyordu. Dersem, darılırdı. Sevmez olurdu, beni. Geceleri bir yerden düşüyor gibi olsam da sıçrasam, göğsüme eliyle dokunarak:

"Uyu, bir şey yok! Ben buradayım. Rüya gördün." diyerek, beni sakinleştiriyordu.

Yemek yediriyordu. Ben karnımı iyice doyumadan oyuna gidiyordum. Beslenemiyordum. Onun için kilo almıyordum. Bana gülbüz çocukları gösteriyordu:

"Bak, ne kadar sağlıklı bir çocuk! O yemek yiyor. Ondan öyle toplu... Sor bakalım, neler yiyormuş." diyordu.

Herkesle diyaloga girmemi istiyordu. Hiç tanımadığım çocuğun yanına yaklaşıyor:

"Benim adım Semiray. Seninki ne? " diyor. Adını söyleyince:

"Ben kilo alamıyorum. Yemek yemeyi sevmiyorum. Bazı yemeklerden çok hoşlanıyorum. Sen neler yiyorsun? " diye soruyordum. Çoğu kez:

"Tarhana, bulgur, makarna..." cevabını alıyordum. Halk et yüzü görmüyordu. Yaylalardan, anneanneleri babaanneleri ne yapar gönderirse onları yiyorlardı. Bulgur bulamaç... Öyleyken top gibiydiler.

"Belki babaanneme çekmişimdir. O minyon..." diyordum.

Ablam, açık pembe ojeli çapa tırnaklarıyla, ne bulursa ağızma sokuyordu. O neden kesmiyordu tırnaklarını dibinden? Benim için olabilecekler, onun için geçerli değil miydi? Hem çoğu zaman kendim yemiyordum ki! Babam, annem, ablam yedirdiyordu. En sinirlendiğim sözlerden birisi de:

"Tabağındaki bitecek! " idi.

Onlar büyüktü. Ben onlar kadar yiyemezdim ki! Kendilerine aldıkları kadar koyuyorlardı tabağıma:

"Çorba bitecek. Sebze bitecek." diyorlardı.

Kızartmayı seviyordum. Sadece üçüncü yemeği yemek istiyordum. Patates kızartması, köfte ya da et... Makarna ya da pilav da sevmiyordum. Salata da... Sadece yoğurt, ayran, cacık... Bunların hepsini her öğün nereme dolduracaktım? Karga kadardım. Bir de ekmek... Su...

Bunların büyüklüklerini elimle alıp alıp karnıma koyuyordum, ölçüyordum:

"Bu kadar mı benim karnım? " diyordum. Ablam bilgici:

"Hepsi aynı yerde durmuyor ki! Karnında dağılıyor. Dağıtsana! " diyor, hepsini yersem, karnımın sadece bir iki santim şişeceğini söylüyordu. Ekmek yemek zorunda mıydım? Olmazmış. Ben ekmeği, sadece kahvaltıda severek yiyordum.

Aman o sabah kahvaltıları! .. En kötüsü; aç karnına, bir su bardağı kaynar süte bir yumurta kırıp, şeker koyup, çırparak içirmeleri... Bir de şarkısı vardı onun, her sabah değişik seslerden dinlettikleri:

"Erken yatarız
.Erken kalkarız
.Bir yumurtayı
.Sütle çarparız.

.Kızarmış ekmek
.Biraz da peynir
.Aman efendim
.Ne güzel yenir! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0106

Onur Bilge

0107 - UTANMAK

Onur BİLGE

Özellikle yazın, ilkbaharın sonu ve sonbaharın başında çok düğün olurdu. Okullar kapanır kapanmaz art arda sünnet düğünleri yapılırdı. Mahalle düğünlerinin davetsiz misafirleri; leblebi, fıstık, çekirdek, mısır, tirmis ve eğren satanlardı. Düğün başlamadan gelir, yerlerini alırlardı.

"Davetsiz düğüne fıstık çekirdekçi gider." diye bir söz vardı. Zamanla değişerek: "Davetsiz yere tirmisçi gider." de denilmeye başlandı. Birisi birisine:

"Düğüne gidecek misin? " diye sorduğunda, o da davet edilmediyse:

"Tirmisim ıslanmadı daha." Ya da: "Ben tirmisçi miyim? " derdi. Bu: "Beni çağırmadılar. Gitmem! " demekti. İçinde, gurur ve sitem barındıran bir sözdü.

Eğren; asıl adı kızılıcık olan, Torosların eteklerinde yetişen, yaprak açmadan çiçeklenen iri gövdeli bir ağacın, görünüş, büyüklük ve yapı itibarıyla ığdeye ve zeytine benzeyen, olgunlaşınca kiraz gibi kızaran, tadı ekşi ve buruk meyvesidir. Yazın, kaynatılarak reçel ve yoğun bir şurup yapılır, limonata bardaklarına konur, sulandırılarak, içine buz atılarak içilirdi. Vakti geldiğinde, Antalya sokaklarında çocuklar tarafından, başlarındaki tepsilerin içinde pazarlanır, kâğıttan yapılan külahlara bardak ölçüsüyle konarak, tuzlanarak satılırdı.

Tirmis, fasulyeye ve nohuta benzeyen, yassı yuvarlak, yeşilimsi; şeffaf, kalın bir zarla kaplı, çift çenekli bir bitkinin tohumuydu. Mamul hale gelince yeşilimsi kısmı sararır, dışı, haşlanmış nohudun zarı gibi kolayca çıkardı. Yapımı uzun bir işlem gerektirmekteydi.

Sokağımızda, herkesin: "Şişko! Az ye, az! Çatlayacaksın! " diye çattığı, özellikle yiyecek yapımı konusunda çok becerikli bir kadın vardı. Zarife Hanım... Tirmisi de onun kadar iyi yapabilen yoktu. Kapısının önünden geçen arığın başında oturur, üstündeki incir ağacının gölgesinde, sırtını taş duvara vererek serinlerdi. Beş on kilo tirmisi çuvala koyar, ağzını bağlar, arığa ıslatırdı. Doğal halde çok sert olan taneler, bünyelerine su alarak kabardıklarında onları kazanda kaynatır, süzer, acı suyunu giderir, tekrar kaynatır, tatlandırıncaya kadar uğraşırdı. İşlem tamamlanıp, yenebilir hale geldiğinde de tepsilere doldurur, üstüne bir bardak yerleştirir, çocuklarının ellerine de bir deste kullanılmış defter kâğıdı verir, satmaya gönderirdi.

Şişmanlıktan hareket edemez hale gelen bu kadının işi gücü evinin karşısındaki duvarın kenarında, arığın başında oturmak, gelene geçene laf atmaktı. Canı sıkıldığı için böyle yapmakta ama eksik gedik aramaktaydı. Kimin ayak kabısında çamur var, kimin eteği sarkıyor, kimin içi görünüyor; o görür, ikaz ederdi. İyi hoş ama eleştirinin dozu kaçınca alaya giriyordu. O nedenle çoğu ondan hoşlanmıyordu. Bense nefret ediyordum.

Onunla, bu eve taşınınca tanıştık. Şarışın, kıvrıkcık saçlı, yüz yirmi kilo kadar, uzunca boylu, otuz yaşlarında bir kadındı. İki üst ön dişi olmadığı için yaşlı görünüyordu, konuşurken telaffuzu bozuluyor, oradan dilinin ucu çıkıp duruyordu. Herkesin her işine koşan, yardımsever, samimi, girişken, iyi niyetli biriydi. Boy boy oğlan çocukları vardı. Birer ikişer yaş aralı beş oğlandan sonra bir kız doğurdu, kısa bir süre sonra hastalandı, bir yaşına girmeden öldü. O kadar doğal karşıladı ki:

Dua ettiydim. Duam kabul olduydu ama ömrü o kadarmış. Beş oğlanın üstüne bi de kız

ver, Yarabbi! dedim, verdi ama belki de ben bakamadım. Napalım? Allah verdi, Allah aldı. dedi. Allah bana, ne istediysem verdi! Ya Rabbi! kiralarda gezmekten bıktım. Bana bi ev ver, yarı yeri tenekeli olsun! dedim. Burayı verdi. Evi yaptık, yarı yerini örtecek kadar kiremit alabildik, yarı yeri kaldı, tenekeyle örttük. Keşke dileğimi bütün dileyeydim!

İlk geldiğimiz günlerin birinde, onu ikinci görüşümde, yanına iki sümüklü oğlunu almış, bize gelmiş. Sokak kapısının dışından bir şeyler soruyor anneme. İçeriye girmiyor, giremiyor, çocukları yalınayak, ayakları çamurlu, baldırlarına kadar toz içinde, elleri kolları da öyle... Mutlaka sokakta oynarlarken annelerinin bir yere gittiğini gördüler, peşine takıldılar.

Ben de banyodan çıkmışım. Sadece şortumu giydirmiş annem, belki onlar geldiği için bluzumu giydirememiş, belki de güneşlenmem için... Benim çıplaklıktan haberim yok. Küçücüğüm. Yanındakiler de küçük. Biri benim kadarsa yani beş yaşında, birisi de bir iki yaş daha küçük... Çocukların da çıplaklıktan haberi yok. Saygıdeğer eleştirmen, sözünü kesti bana döndü:

"Kız! Utanmıyo musun öyle gezmeye? " dedi.

"Neden utanacakmışım? " dedim.

"Biciklerin görünüyo."

"Ne demek o? "

"Bunlar görünüyo."

"Görünsün. Ne olmuş? "

"Ayıp! "

"Değil. Neden ayıp? "

"Baksana burda oğlanlar var. Görüyolar."

"Bakmasınlar ayıpsa. Neden onlara: "Ayıp, bakmayın! " demiyorsun? "

"Sen sakınmazsan bakarlar."

"Baksınlar. Bana ne? Onların yok mu? Onların da var bak! Ben de görüyorum. Onlar neden öyle geziyor? "

"Var ama onlar oğlan. Öyle gezerler. Sen kızsın. Bluzunu giy! "

"Giymiyorum! Sana ne? "

Ben kızmışım. Onlar oğlanmış. O zamana kadar bunu söyleyen: "Şurani ört, buranı ört! " diyen olmadı. Neden bu kadın bana bunu söyledi? Ona o kadar kızdım ki! O ana kadar utanmam gerektiğini bilmiyordum. Bu duygu bana verilmemişti. Hiç aklımda olmayan bir şeye dikkatimi çekmişti. Son derece rahatsız olmuşum. O gün, inadımdan bluzumu giyemedim ama o zamandan sonra öyle dolaşmamaya dikkat ettim. Her utandığımda,

gekendiğimde de o kadın aklıma geldi ve içten içe ona kızdım. Bu ilkti.

O zamana kadar aklıma bile gelmeyen bu konunun açılması, utanma duygusunu hissettirdi. Bu olay, Adem Aleyhisselam ile Havva Ana'mızın, yasak meyveyi yedikten sonra örtünme ihtiyacı hissetmelerine benziyordu. O ana kadar çıplıklardı ve onlara henüz o duygu hissettirilmemişti.

Altı ay kadar sonra röntgen taramasına gittiğimizde, bir yandan korkuyordum, bir yandan son derece utanıyordum, soyunmam gerektiği için. Onun yüzündendi. Beşinci sınıfa giden kocaman kızların umurunda değildi. Vaktinden önce bu duyguyu bana o kadın aşıladı. Hem de en olmaması gereken biçimde... Onun için hayatımda ilk düşmanım o oldu.

Aradan yıllar geçti. Liseye gidiyordum. En az bir on yıl... Huyundan hiç vazgeçmedi. Bıkmadan usanmadan, herkese yaptığını bana da yaptı. Herkes alıştı, hoş gördü, gülerek karşıladı ya da azarladı, kavga etti onunla, ben hiç konuşmadım. Selam vermeden geçirdim önünden, yüzüme bakar bakar, ben konuşmayınca arkamdan laf atardı:

"Kız! Nereye gidiyon? Selamsız." "Elbisen yeni mi? Şuna bak şuna! " "Mini mi giyoyon? " "Annen ne yapıyo? Selam söyle! " "Saçlarını mı yaptırttın? Yakışmış." "Bileziğin altın mı? Güle güle kullan! Arkası çok gelsin! " "Kilo mu aldın sen? " gibi yıllarca her geçişimde değişen, bazıları gururuma dokunan bazıları dokunmayan pek çok söz...

Soruları her seferinde cevapsız kaldı. Yine de oradan her geçişimde, yaz kış arığın başındaydı ve mutlaka bir şey sorardı. Evden her çıkacağımda boy aynasına bakar, bir eksikim olmamasına özen gösterirdim. Anneme:

Yine oradaysa, bugün ne diyecek acaba? derdim.

Sonunda yüzünü dahi görmek istemez, buna dayanamaz oldum. Yine bir şey söyleyecek diye, onun şerrinden, bir sokak ilerdeki, ikinci sokağın ortasındaki bakkala gitmem gerektiğinde; bahçe kapısından arka sokağa çıkarak, önümüzdeki sokağa paralel olan o sokaktan aynı mesafeyi kat ediyor, tekrar sokağımızın hizasına geliyor, yani bir sokaklık yol yerine üç sokaklık yol yürüyerek gidiyor, aynı yoldan geriye dönüyor; beni, iki sokak yerine altı sokak yürümek zorunda bıraktığı için ona ileniyordum. Bana her dediğini anneme söylüyordum. O da:

"Desin. Seslenme! Komşu, kızım... Ne yapalım? Komşudan gelen eziyetlere katlanmak sevaptır. Kalp kırmak günahdır. Sakın ona bir şey deme! " diyordu.

Zaten onunla beş yaşından beri konuşmuyordum. O beni utandırdığı günden beri. O mu iyi bilirdi, annem mi? Annem, kültürlü bir kadındı. Kızı için her şeyin en iyisini isterdi. Gerekseydi, bluzumu giydirdi. Giydirmediyine göre giymem şart değildi. Hem ona neydi? O bana öyle dediği zaman annem ona:

"Olsun. Fark etmez. O daha çocuk... Güneş görsün vücudu biraz. D vitamini depolasın. Sonra giydirim." demişti. Susmalıydı. Susmamıştı. Hem gururumu, hem kalbimi kırmıştı. Beş yaşındaki çocukta gurur olur muydu? Olurdu. Hem de nasıl! .. Büyüklerinkinden kat be kat fazla! ..

Bir şey yıkamak için arığa eğildiğinde sarkan karnı, arkadan koyun kuyruğu gibi

görünüyordu. Beş kilo birden yağ aldılar karnından. Bir gün arığın başında, her zamanki yerinde otururken fenalaşmış. Kan kusarak ölmüş. Duyduğumda, geride kalan çocukları için çok üzüldüm ama sokak açıldığı, yol kısaldığı için rahatlamadım desem, yalan olur.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0107

Onur Bilge

0108 - DÜĞÜN

Onur BİLGE

Her düğünün ayrı özelliği vardı. Yemeli içmeli, içkili, mevlitli, çalgılı çengili, tam çalgılı, cümbüşlü, dümbelekli, delbekli... Delbek, defe benzeyen bir çalgı aletiydi. Köylerde, kadınlar arasındaki eğlentilerde çalınırdı. Köy düğünleri, 'davullu zurnalı' olurdu. Buna 'çingene davulu' da denirdi. Yani Ramazanda çalınan davullun aynısı, zurna ile beraberdi. Enteresan karşılama havaları vardı.

Mahalle düğünleri daha çok tam çalgılı olurdu. Yani davul, cümbüş, klarnet ve akordeon çalan çalgıcılar gelirdi. Yenikapı çingeneleri çalardı, genelde. Bir de cümbüş çalan, gözleri görmediği için herkesin karısıyla beraber kadınlar arasındaki eğlencelere düğünlere, kına gecelerine çağırdıkları Kör Ali... Gerçekten kör müydü işi gereği mi kapardı gözlerini, bilmiyorum. Erkek önünde oynanmazdı ya... O nasıl olsa görmüyordu. Tercih sebebiydi. Hep aynı şarkıları çalar söyler, karısı da defle eşlik ederdi. Zaten her düğünde hep aynı parçalar istenirdi.

Mahallede çok güzel bir Giritli kızı var. Sema... Ondan daha da güzel evli, iki çocuklu ablası... On yedi ya var ya yok. Abla yirmi ancak... Aysel... Akşama kadar kuaförde çalışıyor. Yorgun argın eve geliyor. Hep ayakta... Kollar havada; saç kes, boya, sar, krape yap, tara; olmadı, baştan, spreyle...

Hulahup salgını var. Bellerde çevriliyor. Vücutlar alabildiğine kıvrak... Kısrak gibi kızlar, atkuyrukları bellerinde... Tek avuç almaz saçlarını. O kadar güzel oryantal yapıyorlar ki kadınların ağızları açık kalıyor! Değme dansözlere taş çıkartıyor her biri! Hele bir çingene kızı var ki vücudunda kemik yok! Ayakta da oynuyor, otururken de, kadınların kucaklarına bayılırken de... Sahne hâkimiyeti mükemmel! Hem oynuyor, hem döne döne dolanıyor her noktada! Pistte ayak basmadığı yer kalmıyor! Ayakkabılarını atmış, toprak zeminde, parmak uçlarında uçuyor! ..

Onu, sadece onu seyretmek için damlara saklanmış gençler. Düğüne birazcık bakmak röntgencilik sayılmaz. Büyüklük öyle diyor. Kamuflaj yapılmış; üstelik, ay karanlık.

Uzun boylu, esmer tenli, zarif kız... Üzerinde; kolsuz, açık yakalı, bele oturmuş, daire kloş bir basma... Beyaz üstüne sarı yeşil çiçekli, iri desenli... Karmen misin, mübarek! O kadar mı güzel oynanır? Dansın orta yerinde salıveriyor saçlarını, omuzlarına; zarif, tek bir hareketle! Dalgalandıkça kabarıyor, kabardıkça kıvrılıyor, bükülüyor; kıvrandııkça şekilden şekle giriyor! Yürümüyor, kayıyor. El, ayak bilekleri başka hareket ediyor, hulahup çevirircesine hareket eden beli bambaşka...

Düğün, kapımızın önünde... Annem, ablam ve Şermin'le seyrediyorum ben de. Ablam oynamaz. Soğuk nevale... Hem o bu kadar beceremez. Böyle şeyler herkese vergi değil... İlgiyle seyrediyorum dansı. Nermin gibi oynuyor. O, bana da öğretiyor. Parmaklarımın üstünde durabiliyorum. Mevlana oynuyorum ben. Avare... O Hint filmi gelmiş sinemalara. Avare şarkısı yeni çıkmış, ortalığı kavuruyor!

Sokak, iki taraftan kesilmiş. Evlerden, karşı evlere gerilen çamaşır iplerine asılan kilimlerle kapatılmış; ortada, daire şeklinde bir boşluk bırakılarak, tahta iskemleler, gittikçe genişleyen halkalar halinde sıralanmış. Evin birinin önüne bir masa, üzerine sandalye konmuş, gelin oraya oturtulmuş. Öyle bir yer ki onu herkes görebiliyor. Yüzünde sevinç de değil, hüznün de değil, anlaşılmaz, anlamsız bir ifade:

"Buraların en güzeli benim! " dercesine süzülüyor. Sağına, soluna bazen yakın

arkadaşları bazen kardeşi, görümcesi falan da oturabiliyor. Arada fısıldaşıyorlar. Gelinler konuşmaz. Süzülür... O konuştuğunu belli etmiyor. Sadece jestlerle mimiklerle... Kaş göz işaretleri yani... Anlayabilene aşk olsun!

Kadınların, çocukların, tam çalgının sesi birbirine karışırken, en tiz sesli kadınlar, seher vakti karşılıklı öten horozlar gibi birbirleriyle yarışarcasına lülülü çekiyorlar:

“Lü lü lü lü lü lü lü lü lü lü lü lü lü lü lü! ..”

Son Ü yü nefeslerinin yettiği kadar uzatıyorlar. Mahallenin en hareketli, en girişken genç kadınlarından birisi erkek kılığına giriyor. Üzerinde; kocası kendisinden bir hayli uzun olduğu için paçaları kıvrılmış, kolları uzun gelen bir takım elbise... Saçlarını, kasketin içine toplamış, kömürle bıyık yapmış, hem de oldukça abartılı... Dalıyor, kadınların arasına; bir birini öpüyor, bir birini... Gözüne kestirdiğine şarılıyor, kucağına oturuyor. Millet çığlık çığlığa! .. Sanki bilmiyorlar onun Şahinde olduğunu:

“Manam! ..” diyor Giritliler. “Ori esi kuzili! ” “Mavro yaole! ”

Az çok anlayan yerliler; tercüme ediyorlar:

“Aman Allahım! ..” “Kız sen delisin! ” “Kara şeytan! ”

Ara sıra sigara molası istiyor, yorulan çalgıcılar. Onlar kilimlerin arkasında... Biraz uzunca oluyor sigara molası. Kaynaşmalar, konuşmalar... “Kadınlar hamamı gibi...” derler ya öyle... Herkes bağıyor, kimse kimsenin dediğini tam anlayamıyor. Sadece yüksek bir uğultu...

Dedikodu kazanı kaynamaya devam ediyor, her şeye rağmen. Bu aralar, evlerde dönen plaklarda, Aysel’e uyku hapi içirerek, baldızla kırıstıran enişte söylentisi var. Murat, boş gezenin boş kalfası, kaldırım mühendisi... Aysel çalışıyor; çocukları, eşi, ailesi için... Eve ölüsü geliyor, akşamları. Suyu sıkılmış limon gibi... Annesi iki çocuğu getirip bırakıyor, kapısına. Kardeşi yardıma geliyor, güya... Yemek yapılacak, sofraya kurulacak; çocuklara bakacak hiç olmazsa... Söylenti bu ya... Aysel, oğlanı emzirirken uyuklamaya başlıyor zaten. Kız da kardeşinin kucağında... Yabancı değil ya, kalıversin bu gece de burada... Gün doğuyor, Murat’a!

Aysel, yattığı yeri değil, bastığı yeri bilmiyor, yorgunluktan! Gece uyandırmasa oğlan, acıkıp da; deliksiz uyuyacak sabaha kadar, beyhut! Sırılık gitmiş zaten ilk akşamdan! Uyku ilacına ne hacet?

Yaz geceleri serinliyor hava... Rüzgâr başlıyor önce hafiften. Hızlanıyor bir ara sonra... Sabaha karşı, artıyor da artıyor serinlik... “Oh! ” diyor enişte, “Oh! ” diyor baldız, “Oh ki ne oh! ..” diyor, mahalleli!

“Oh! Ne âlâ memleket! ” diyor kadının biri.

“Aman, şeytan kulağına kurşun! ” diye tahta sandalyeye vuruyor, diğeri.

“Deniz ateş alır mı? Alır! ” diyor, yaşlı teyze. “Biz neler gördük, neler işittik! O da bir şey mi? ” Her kafadan bir ses çıkıyor:

“Karısını boşayacakmış. Baldızını alacakmış.”

“Olur mu öyle şey? Vermezler ki! ”

“Büyüğüne yâr olmuş da mı küçüğüne olacak sanki? ”

“Vermezler tabi. Kaçarlar ancak.”

“Sanki adam kıtlığı var! ”

“Bula bula o soysuzu bulmuş! ”

“Sütü bozuk, ne olacak? ”

“Vah! .. Vah! .. Vah ki ne vah! .. Yakında taş yağacak başımıza! ”

“Anasında kabahat! İki kız birden verilir mi? Uzak tutacaktı, Sema’yı.”

“Gönül ferman dinlemez! ”

“Gönül işi değil, bence. İki kadeh içince şaşırıyor kendini! ”

“Ya kıza ne demeli? Kuyruk sallayana? ..”

Ben de zannediyordum ki bunları duyduğumda; Sema, atkuyruğunu sallıyor. Başka kuyruğu yoktu ki! Meğer mecaz anlamdaymış. Fazla sorarsam:

“Çok karıştırma! Altından çapanoğlu çıkacak şimdi! ..” diyorlar. “Sen sus bakayım! Konuşma! Çocuklar büyüklerin konuşmalarına girmez! ”

“Çapanoğlu da kim? ” diye soruyorum.

Annem yoğurt hikâyesini anlatıyor. Çömlekteki yoğurdun altındakine dendiğini öğreniyorum. Hani adam çömleğe koymuş, üstüne de yoğurt... Pazara götürmüş, satmak için... Adamın birisi gelmiş:

Yoğurt nasıl? Tatlı mı? ”

“Yoğurdum ekşi...” diyen olur mu?

“Tatlı...” demiş, satacak olan.

Adam karıştırmaya başlamış. Satıcı müdahale etmiş:

“Çok karıştırma, arkadaş! Altından çapanoğlu çıkacak! ”

Alıcı, karıştırmaya devam etmiş ve gerçekten altındakini ortaya çıkarmış. Hah işte! Ben öyle yapmayacakmışım. Bazı şeyleri benim anlamamam, bilmemem lazım. Kaç tekrarda beyne kazınır? Her yerde Murat’la Sema’nın plağı dönüyor. “İllallah! ..” dedirtinceye kadar devam eder. En aptal anlayıncaya kadar... Sağır sultan duymadan, başka dedikodu çıkmadan bitmez bu yasak aşk hikâyesi!

Beş dakikalık sigara molasında da aynı plak konuyor, pikaba... İnsan eti kaynamaya

başlıyor. Din kardeşlerinin kokmuş etini yiyorlar, tiksinden! Annem:

"Bir gıybet, otuz altı zina günahı! .. Cezası çok ağır! .. Müminin, müminin arkasından konuşması yasaklanmış, Kur'an- ı Kerim'de." diyor.

"Biz olanı söylüyoruz. Yalan değil ki! Hem duymayan, bilmeyen kalmadı! "

"Olmayanı söylerseniz, iftiraya girer; daha da günah! .. Gıyabında, olanı söylemek, gıybet... Durduk yerden, otuz altı zina günahı yazılacak şimdi, diyene de duyana da... Burada hiçbir şey söylemeyen de aynı ateşte yanacak! Ne elde edeceğiz? Hiç! .. Zararımızı bir tasavvur edin! .. Kim, kimin kokmuş etini yemek ister? İşte o kadar tiksindirici! .. Bakın, size ne anlatacağım! Beni can kulağıyla dinleyin:

Resulullah, Hazreti Muhammet Aleyhisselam, Miraç'ta kendisine cennetin ve cehennemın gösterildiğini söyler ve:

"Cehennemde kadınlar çoğunluktaydı." der.

"Neden Ya Resulullah? " diye sorar, sahabe.

"Onlar, vücutlarındaki deliklerden günaha giriyorlar."

"O zaman ne yapsınlar? "

"Ağızlarını kapatsınlar, avuçlarını açsınlar."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0108

Onur Bilge

0109 - DeV

Onur BİLGE

Benim bildiğim bir dev adam vardı, hani o adımı duyunca annesinin eteğinin altına giren Fahrettin'in babası... Bire uzun, ikiye kısa adam... Babamın öğretmenlik yaptığı okulun birinde hademelik yapan...

Karısı, yarısı kadardı. Çok sigara içerdi. Uç uca eklerdi... Biri bitmeden birini yakardı. Deli Fidan... Delirmesin de ne yapsın, kadıncağz? Sigaraya vermesin de ne yapsın ciğerlerini? Kocası, inşaat demirleriyle dövermiş, bir bahane icat eder de... "Ah! .." dediği zaman bir "Ah! .." daha çıkardı içinden!

İki göz odaydı hepsi hepsi. Yılların birikimi, bir sıyırdım arsa... Öyle derdi. Derdi bitmezdi, anlatmaya başladığında. Bir görüşte âşık olmuş, eşine. Kaçmış, arkasına bakmadan! Kaçamamış kaderinden. Anlatır da anlatırdı, yanar da yanardı yüreği, derinden! ..

"Ne bilem ben? Boyuna bosuna uruldum! " derdi. "Alamanya'ya gitcem. Gaçar kurtulurum elinden! Yeter gari! .. Canıma yetti! .. Yokluk bi yandan, dayak bi yandan... İçse de yapsa, hadi neyse, bile bile yapıyo, güzel gardeşim! "

Abdülmuttalip Karamehmetoğulları, adı gibi uzun olan bu adam, bende ürküntü yaratıyordu. Onun yanında kendimi bit kadar hissediyor, cüce olduğumdan şüphelenmeye başlıyordum. Masallarda cüceler hep iyileri, devler de hep kötülerini temsil ediyordu. Uzunluk kısalık göreceli kavramlardı. İdris'in yanında dursaydı, gerçek bir dev gibi görünürdü. Dört karış boyundaki adam nerde, o nerde?

Bir de Uzun Ömer vardı. İki metre otuz santimdi. Ayakkabısı çocuk mezarı kadar... Gazetelerde resimleri çıkardı. İlgiyle seyredirdim. Radyoda da ondan bahsedilirdi. Galata Köprüsündeki büfesinde çalışmış. Yaşadığı sürece özel kalıba çekilerek yapılan ayakkabılar giymiş, otuz sekiz yaşında iken öldüğünde de özel tabut yaptırılarak taşınmış.

Aza kanaat eden, hayatını bir lokma bir hırkayla idame ettiren, kimsenin malında, canında, ırzında, namusunda gözü olmayan cüssesi küçük yaratıklar, acaba güçsüz olduklarından mı iyilikseverdi? İri cüsseli kuvvetli yaratıklar, güçleri yettiği için mi eziyet ediyordu, insanlara? Bir yeri işgal ediyor, oraya kimseyi sokmadıkları gibi civardakileri haraca kesiyor, doymayan gözlerini mi yoksa gerçekten aç karınlarını mı doyurabilmek için kötülük saçıyor, herkesi asıyor, kesiyor, mallarını gasp ediyorlardı? İyi ki onları akıllarıyla yenenler de vardı. Halkın içinden, padişahın sorularına bile cevap verebilen, akıllı olduklarını ispatlayarak, vezir olmaya ve hatta kızını almaya hak kazanan keloğlanlar çıkabiliyordu.

Dışa karşı iyi birisine benziyordu, uzun adam. Kimseye zararı yoktu. İşinde gücündeydi. Başı yukarıda, zinde, hızlı ve çevik adımlarla işine gider; başı önünde, omuzları düşmüş, yorgun, bitkin bir halde evine dönerdi. Anneme babama ve diğer komşularımıza karşı saygılıydı. Beni de seviyordu.

Masallardaki devler gibiymiş, aslında. Onlar nasıl masalların içinde yapıyorlarsa yapacaklarını, o da evinin içine adım atar atmaz canavarlaşıyormuş. Sık sık anneme gelerek dert yanan Fidan tutturdu:

"Gitcem de gitcem! Yeter bu sefaletten de bu heriften de çektiim! Bunların köyünün

yarısı katil, eşkiya, yankesici, hırsız uğursuz... Ah! .. Nerden kandım! .." diye.

Almanya'ya gitmek için müracaat etti. Sağlık kontrolleri yapıldı. Çürük dişlerini doldurttu. Bavulunu hazırladı, arkasına bakmadan kalktı gitti.

Annemle babam bu konuda konuşuyorlardı. Annem:

Fidan, muayeneye gittiğinde: "Dişlerimize bakıyorlar." dedi. At mı satın alıyorlar bunlar? Dişlerine neden bakıyorlar insanların? dedi. Babam:

"Sağlık ağızda başlar. Bir diş çürüğünün bütün vücuda zararı vardır. Üstelik Almanya, ileride üstlenmesi gereken hizmeti, peşinen doğrudan bireye, dolaylı olarak ülkemize yükleyerek; en azından iş gücü, zaman ve maliyetten tasarruf etmiş oluyor. Alacağı en sağlıklılarının ağızda otuz iki potansiyel hasta var. Almanya, her işçinin bir dişi çürük olsa, işçi adedince dolgu veya kaplama tedavisi masrafını yüklenecek. Bu sayı, tedaviye muhtaç diş sayısı arttıkça katlanacak. Her çürük, yanındakileri de çürütecek, oradan giren mikrop, başta bademcik, sindirim sistemi ve kalp olmak üzere pek çok organı veya sistemi hasta edecek. Önlem, sorun çıkmadan alınmalı. Alman Hükümeti haklı... Olması gerekeni yapıyor."

"Alt tarafı bir diş... Öyle deriz ya..."

"Öyle deriz de... Öyle değil, işte! "Diş" deyip geçmemek lâzım... Dişin ve ağız temizliğinin insan sağlığındaki önemini, bin dört yüz yıl önce Peygamber Efendimiz:

"Ümmetime güçlük olacağını bilmesem, her abdestte diş fırçalanmasını şart koşardım." diyerek belirtmiştir."

Altı yaşındaydım. Sağ ön dişim sallanıyordu. Yerine yenisinin geleceğini biliyordum. Arkadaşlarım gibi:

"Şimdi ben ihtiyar mı olacağım? " demiyordum ama yirmi dört kere aynı zorluğu yaşayacağım aklıma geldiğinde, diş sorunu, aşılması güç bir sorun olarak önümde durduğu için endişe duyuyordum.

Acaba dev adamın dişleri ne kadardı? Bunu düşündüğümde, aklıma yaşlı köylü bir adamın anlattığı tüyler ürpertici anısı geliyordu. Bir oda dolusu insana anlatmış, herkes put kesilerek dinlemiş, hayretler içinde kalmışlardı:

"Soğuk, poyrazlı bir gış günü, atla Serik'ten Antalya'ya geliyom. Parmaklarım, burnumun ucu, kulaklarım buz kesmiş! .. Goca cizmelerin içinde yün çoraplara rağmen ayaklarım donuyo. Sırtımda palto, üstünde battaniye... Toroslara gar yağmış, ayazı ovaya inmiş. Dalgın dalgın gidiyom. Cırnık'a az galdı. Bi kilometre gadar... Bi çocuk el etti:

"Beni Antalya'ya ative amca! " diye.

Durdum, indim. Gucakladım, attım atın üstüne. Ben de bindim. Üşümesin diye gucağıma aldım, sardım sarmaladım. Biraz gittik, tam Cırnık Köprüsünün üstünde onu seviyom:

"Seni gidi seni... Gıdı gıdı! " diye gıdıklıyorum. Dönüp de bana demesin mi:

"Ben gıdı gıdı değilim! .. Gıdı gıdının böyle goca goca dişleri mi olur? "

Yüzünü bana döndü. Burnumun dibinde... İki üst ön dişini gösterdi. Aman Yarabbim! .. İki diş ama uzadıkça uzuyo... Alıp da attan aşağıya bi atışım var! .. Nasıl geçtiğimi bilmiyom! .. İyisaatliolsunlar mı neydi, ne bilem? Şeytan mı cin mi? "

"İyi ki çarpılmamışsın! .. Onlar çarpar adamı! " dedi bir başka adam.

Çocuklar lafa girmezdi ya sonradan sordum, anneme:

"Hani bir yaşlı amca geldi ya 'saatli olsunlar' dedi. Ne demek o? "

"Saatli olsunlar mı? "

"Evet. Öyle dedi. Ne demek o? Hani atına bir çocuk bindirmiş... Kocaman dişli... Bu dişleri uzuyormuş..."

"Karavelili Hasan'ın dediği mi? "

"Evet! "

"Cin demek istiyor. 'İyi saatte olsunlar' ya da 'iyi sıhhatte olsunlar' derler."

"Neden öyle derler? Olmasınlar. Mademki kötüler..."

"Olmasınlar da öyle derlerse, kendilerine zarar vermeyeceklerine inanırlar. Hem, adlarını anmak istemezler. Kendilerinden bahsedilince sevinirlermiş."

"Onlar var mı anne? Varsa nerdeler? "

"Varlar."

"Nerdeler? "

"Hikâyelerdeler."

"Yani o amca hatırasını anlatmadı mı? "

"Hikâye anlattı." dedi ve konuyu kapattı.

Yalan söylememişti. Onlar vardı. Hikâyelerdeydi. Hikâye neydi? Babam:

"Hikâye; olmuş veya olması mümkün olan olaylardır." demişti. "Masal; olmuş veya olması mümkün olmayan olaylardır. Masalarda devler, cüceler, canavarlar, cinler vardır."

Mahallemizde de bir dev vardı. Dev, olsa olsa onun kadardı. Bir metre yükseklikte bahçe duvarımız vardı. Üzerinde bir metre de gül ağdırdığımız teller... Teller görünmez olmuştu, güllerden. Duvardan, sokaktan geçen kimse görünmez olmuştu. Dev adam geçerken, parmaklarının ucunda yüklerle, başını uzatıyor, bana gülerek:

“N’aber, Semiray? Nasılsın? ” diyordu.

Demek ki boyu, iki metre on santim kadardı. Ondan korkmuyordum. Uzun boylu bir adamdı. Kimseye zararı yoktu. Kötü kalpli de değildi. Fakat ansızın başını uzatıp, o gür sesiyle selam verdiğinde ürküntü duyuyordum. Çünkü bu eve taşınmadan önce:

“Arap geliyor! Uyu! Kapat gözlerini! ” diyordu uyuturken annem.

Şermin de ondan öğrenmişti. O da öyle diyordu. Onlar, gün boyu can sıkıntısından patlarken, benimle arkadaşlık etmek için semtime uğramıyorlardı da nedense tam uyuyacağımda geliyorlardı!

Yıllardır anlatılan dev nihayet şekillenmişti. Hem de komşumuzdu. Arap değildi. O başkaydı. O cindi. Lambadan çıkıyordu. Alaaddin’in arkadaşıydı. İyilikseverdi. Hem o haddini biliyordu. Köleydi, uşaktı. Küçülüyor, yerine giriyor, Alaaddin isteyince, lambasını avuçlarının içine alıp, okşayınca oradan çıkıyordu. Çok korkunçtu ama zararsız, hatta faydalıydı. Araptan korktuğumu anladığı için babam açıklama yaparak hatayı gidermeye çalışıyordu:

“Tersten okununca ‘Arap’, ‘para’ oluyor. Para, Arap’ın yaptığı her işi yapıyor. Arap demek, para demek, aslında.” diyordu.

Dev adam, ara sıra rüyalarım giriyordu. O kovalıyordu, ben kaçıyordum! Bağırarak istiyordum, sesim çıkmıyordu. Oysa dev adam beni seviyordu. Her geçişinde güllerin üzerinden gülümsüyordu. Ondan başka da kimseyi göremiyordum, demir parmaklıklı kapı aralığına gelinceye kadar. Sadece orada iki üç adım attıklarını... Sonra yine kayboluveriyorlardı güllerin arkasında. Gülден duvarların içinde, bir çocuk ruhunda mutluluk ve sevinçten kedere, sevgiden nefrete, huzurdan korkuya kadar her türlü duygu yaşanıyordu. Bazıları farkındaydı, bozulmaması için ruhumu korumaya çalışıyordu, annem gibi; bazıları uluorta konuşuyordu.

Çocukları bakımsız, sersefil... İki oğlan bir kız... Sonradan eşini ve çocuklarını da yanına aldırdı. Aradan epey geçti, izine geldiler. Eşi, tipik Almancı, sarı pantolon, beyaz gömlek, mavi ceket ve fötr şapkasıyla... Şeridinde kocaman bir tüy... Bir hava, bir hava, dev adamda! .. Karısı aynı Fidan... Üstünde bir bluz, bir yelek; başında yazma, ayakta şalvar...

“Biz köylüyüz, abacım. Bak bi! Üstüme başıma bak! .. Hiç değişiklik var mı? Ne var? Böyle geldik, böyle gitcez! Alamanya kaldırımını çinedisek, aslimızı neslimizi mi unutcez? Aslını inkâr eden haramzade...” diyordu.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0109

Onur Bilge

0110 - ESRARKEŞ

Onur BİLGE

Arka komşunun başı beladan kurtulmayan sarhoş, esrarkeş, Feridun isimli bir oğlu var. Evli, üç çocuk babası... Hani muşmula ağacının altına kenevir eken... Gelip gidip okşayan, sulayan, gözü gibi bakan... Hani ablam:

"Git onu kökle, kopar, parçala! " dediğinde, ağacın altında oynar gibi yapıp, kökleyip yolduğum bitkiler yüzünden annesi şikâyete gelmişti de annem onu yatıştırmıştı.

"Çocuk o. Küçük... Ne bilsin? " demişti de benim için ablamın beni bilinçlendirdiğini ve o suçu, kanun namına işlediğini ablamdan başka kimse bilmiyordu.

"Esrar nedir? " diye sorduğumda, aydınlatıcı cevabı almıştım, oysa:

Hint keneviri... Hani sicim, urgan yapılıyor ya onun ana maddesi olan kendir, kenevir var ya... Onun bir çeşidi... Yaprakları kurutulup, tütün gibi sarılarak içiliyor. Deli gibi oluyor, onu içen. Küçük bir yaratığı canavar sanıyor. Halüsinasyon görüyor. Yani olmayan şeyleri var gibi..." demişti ablam.

"Çocuk, bilmemiştir. Ot sanmıştır." diyor annem. Ot zanneden, ablam... Ot deniyor ona zaten. Mal deniyor. Beş yaşında tanıştım, bitkisiyle. Daha sonraları saklambaç oynarken saklandığım evlerin arkasındaki pencere kenarlarında, çimento kâğıdına sarılı, yarısı içilmiş, büyüklerin başparmağından kalın sigaralar gördüm; muhtemelen, sonra içilmek üzere söndürülmüş, birinden kaçarken. Dokunmadım. Yasaktı ya. Fakat esrar olduğunu biliyordum. Esrarcılar, geceleri oralarda gezerek, gizlenerek içiyorlardı, saklambaç oynar gibi...

Güllerle örtülü bahçe duvarlarından, uzun adamdan başka kimseyi göremediğim için bir akşamüstü damdan, dış dünyayı kuşbakışı seyrediyordum. Sokaktan gelip geçenler, havanın serinlemesinden faydalanarak, çoğunlukla kadınlar kızlar, ellerinde bakır denen alüminyum kovalarla, üstleri tamamen açılıp, ortalarına bir tahta parçası çakılan, yirmi kiloluk yağ tenekeleriyle; iki elle su taşırken denge daha rahat sağlandığı için bir çift kapla, karşıdaki çeşmeye geliyorlardı. Eskiden omza konan sopanın iki ucuna asılmış, bakraçlar. Bir iki kişide vardı o. Taşıyanlar erkekti. Çocuklar, sürekli ıslak olan yalağa yaklaşmıyorlardı. Su içmeye gelen eşek arılarının biri kalkıyor, biri konuyordu. Yerler kırmızı çamurdu. Onları, olgunlaşan, yerlere dökülen dutlar da çekiyor olabilirdi.

Tırtıklı kenarlı, parlak açık yeşil, iri ve bol yapraklı dut ağacının altındaki emme basma tulumbanın yalağından süzülen su, bahçemizin kuzeydoğu köşesine kadar gelmiş, orada göllemişti. Çoluk çocuk, herkes geldi geçti, kenarından kıyısından, fark etmediler ya da önemsemediler bile ama esrarcı olduğunu bilmeyen kalmayan Adem adlı, beş çocuklu bir adam, arkasına bastığı, aslında siyah olan, eskiyinceye kadar boya yüzü görmediği için grileşmiş yumurta topuklu ayakkabılarıyla ayaklarını yanlara doğru kaldırıp boşluğa basıyor gibi yürüyerek, yıkılıverecekmiş gibi sallana sallana geldi, o su birikintisini gördü, irkildi ve aniden hızla geri çekti kendini. En derin yeri on santimi geçmeyen, yalağın fazla suyu, ona göl gibi mi deniz gibi mi göründü, ne olduysa, iki adım kala durdu, ileri geri sallandı, geri çekildi, suya tükürmeye çalıştı. Bir adım daha geri çekildi, ileri gitti ama yine oraya iki adım kala durdu ve tükürdü de tükürdü ama ağzından tükürük çıkamadı.

Orada ne vardı? Ne görüyordu da tükürüyordu? Üstü o kadar perişan, hali o kadar kötüydü ki anlatamam! Mutlaka, açık havada bile iki metre öteden kokuyordu. Sanki

altı ay yıkanmamış, ahırda yatıp kalkmış gibiydi. Saçları keçeleşmişti. Nasıl tiksindiğimi anlatamam! İğrenmeyle birlikte bende de tükürme isteği oluştu. Uzun süre tükürüğümü yutamadım. Aklıma onun tükürüşü gelince, kendi tükürüğümünden, onun tükürüğümüş gibi tiksiniyordum. Çok kötü bir duyguydu! Olayı unutuncaya kadar tesirinden kurtulamadım.

Üstü başı perişan, yoksul olduğu halinden anlaşılan; sıska, hatta kadit, kamburu çıkmış; ağzı, kurdele gibi hiç kapanmayan, dişleri vaktinden erken dökülmüş, kalanları tartar bürüdüğü için uzamış ve sapsarı olmuş, baygın bakışlı yarı kapalı gözleri çukurlarına kaçmış, etrafı mosmor, gözlerinin iaki sarı, altları torbalı, göz kapakları düşük; yüzü, grapon kâğıdı gibi buruş buruş olmuş; otuz beş yaşlarında olduğu halde, altmış yaşında görünen bu adam, küçücük su birikintisinin kenarından bile geçemedi, kendi kendine mırıldana mırıldana geri döndü, gitti.

Babama anlattım onun yaptıklarını. O da dedi ki:

"Onlar bir bardak suda gemi yüzüyor zannederler. Kediye aslan kaplan sanırlar. Acınacak zavallılardır. Cahil adamlar... Küçük yaşta alıştırılırlar. Genç yaşta çökerler. Sürünerek yaşarlar. Ailelerini sefaletе sürüklerler. Çok yaşamazlar zaten. Onlara yaklaşmamak lazım... Orta yerde içerler, onlar alışık, bir şey olmaz; yüzüne doğru üflerler, duman altı olursun. Bayılırsın yani bir nevi... Allah korusun, kaçırırlar seni. Sakın yaklaşma onlara! Donuk donuk ve sabit bir noktaya bakarlar: "Çekil! Git! Defol! " derler, robot gibi davranırlar."

Güzellikleri öğrenmeden çirkinlikler hakkında epey malumat toplamıştım. Kırmızı Başlıklı Kız gibi kurtlara karşı uyarılıyordum. Tanımadıklarım ile konuşmamam, tanıdık tanımadık kimseden bir şey almamam sıkı sıkı tembihleniyordu. Burası Giritli Mahallesi'ydi. Şarapol'dü. Murat Paşa çoktan geçip gitmişti buralardan, sadece ismi kalmıştı, zarfların üstündeki adreslerde, mahalle adı olarak. Kozmopolit bir mahalleydi. Her çeşit insan vardı. Ayyaşı, sarhoşu, esrarkeşi, hırsız, uğursuzu... Fakat ölçülü insanlardı yine de mahalle halkını kendi aileleri gibi biliyorlardı. Ne yapıyorlarsa dışarıda...

Onlar iki kardeşti. Âdem büyüğü, bir de pırl pırl, işinde gücünde bir erkek kardeşi vardı. Belki ağabey kandırılıp düşürülmüş, kardeşini korumuştı, bu pislikten. Ömer, simit satıyordu Kahveler'de, ev geçindiriyordu. Eşi de çocukları da memnundu ondan ve hayatlarından.

'Kahveler', üç kahvenin bir arada olduğu yere verilen addı. 'Düzlük' gibi... Her yer karanlık olsa, orası ışıl ışıldı! Akşam gezmelerine giderken, evden çıktığımızda üşüyorsam, kahvelere yaklaştığımda psikolojik olarak geçiyor, birçok kişinin üç salona doluştuğunu, nefeslerinden ısındıklarını, semaverlerde demlenen çaylardan çıkan buharların sıcaklığını, içerde yanan sobaların hararetini, ampullerin ısınısını dahi düşündüğümde, içim ısınıyordu. Kahveler'e bir sokak kala sanki kahvenin birine girmişim de sıcacık çayımı bekliyormuşum hissi uyandırıyor bende:

"Anne, ısındım. Burası sıcacık! " diyordum. Annem hayret ediyor, komik buluyor, gülüyordu. Babam:

"Her şey beyinde biter! " diyordu.

"Ne demek o babacığım? " diyordum. "Beyinde ne biter? "

"İnsan beynini kullanmayı bilirse, her şeyi başarabilir. Üşüyorsa, senin gibi mesela sıcaklığı hayal eder, üşümediğine kendisini inandırır, üşümez olur. Beyin, müdürdür. O ne emrederse, sistemler, organlar onu yapar. Yeter ki şahıslar beyinlerini kullanmayı becerebilsinler. Bak, sen kendini ısıtmayı düşüncenle başardın. Aferin sana! Her zaman böyle yap. Bu iradeni kuvvetlendirecek. Güçlü bir kişiliğe sahip olacaksın. Hiçbir kötü alışkanlık seni esir alamayacak. Beyin, Allah'ın bizlere bahsettiği en önemli organımızdır. Beyinsizler esrar içiyor, esir oluyor, bir metrekairelik su birikintisini deniz gibi görüyorlar. Beyinsizler o anda. Beyin devreden çıkmış. Akıl gitmiş. Kontrolünü kaybetmiş. Öyle değil mi? "

"Vazgeçemezler mi? Bırakamazlar mı? "

"Zor ama mümkün... Yeter ki beyinde bitirsinler esrarı, içkiyi, sigarayı... Bak ben yirmi atı sene sigara içtim, annenin üstüne yemin ettim, bıraktım. Ona kıyamadım. Minicik bir nargile aldım. Oyuncak gibi... İçeyim dedim, annem bronşit oldu. Benim yüzümden diye yeminime sadık kaldım, kesinlikle elime almıyorum. Sevdiğim için içtim, istediğim an bıraktım. İradem çok güçlü... Çünkü ben beynimi kullanmayı biliyorum. Neyin faydalı, neyin zararlı olduğunu, sen bile biliyorsun o yaşta, değil mi? Ben bilmiyorum mu? Adem bilmiyor mu? Bak Ömer içiyor mu? Ömer, farkı fark etmiş. Faruk olmuş."

"Ömer el Faruk denmesi ondan mı? Farklı fark ettiğinden mi? "

"Çok zekisin! Bak, asıl bağlantı kuruverdi beynin! Hazreti Ömer, kırkıncı Müslüman... Kız kardeşinin İslam'a şereflendiğini işitince kılıcını çekip, onu öldürmeye geldiğinde Kur'an-ı Kerim okunuyordu. Bir süre dinledi. Akıllı bir zattı. Farkı fark ettri ve yanlıştan çark etti! O nedenle ona Faruk ismi verildi. İki Ömer'den biriydi. Sert mizaçlı, güçlü karakterli, kuvvetli bir insandı. İkinci halife... Cennetle müjdelenen on kişiden... Aşere-yi Mübeşşere'den..."

"Ne demek o? "

"Aşere, öşür, on demek. Mübeşşere, tebşir edilen, müjdelenen... Müjdelenen on kişi demek. Cennete girecekleri yaşarken kendilerine Peygamber Efendimiz tarafından söylenen, on büyük şahsiyet..."

"Sana bir şey söyleyeceğim. Üzüleceksin ama nasıl desem? "

"Nasıl da diyeceksin. De de kurtul! Demezsen başkasından duyacağım. Ne olmuş? "

"Feridun'u tutuklamışlar. İçkiliyken kavgaya karışmış. Ailesi perişan... Çocuklar aç... Karısının iki gözü iki çeşme... Nasıl bir illettir bu ki girdiği ocağı söndürüyor! "

"Şişede durduğu gibi durmuyor. Kesin karar verip bırakması lazım. Gelin onu kaç yıl bekleyecek? Alır çocuklarını gider, babasının evine. Beraberken de her gece içip içip dövüyordu. Kaç kere bize sığındı garip... En çok da o masumlara acıyorum. O gül gibi yavruların ne günahı var? Gözlerini, savaş alanına açtılar."

"Bu da gıybet oldu, değil mi? Nasıl kurtulabiliriz, günahından? Helalleşemeyiz de şimdi."

"Gıybete, farkında olmadan da girer, insanlar. Onlar için dua edeceğiz. Allah ıslah etsin,

cennetine, Cemaline layık kullarından eylesin onları, bizi, Ümmeti Muhammedi! ”

“Âmin! Allah ıslah etsin! ”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0110

Onur Bilge

0111 - KÖTÜLÜK

Onur BİLGE

Oğlunun kenevirlerini kökleyip parçaladığım kadın, annemi kendisine yakın hissediyor, ne olursa olsun, her fırsatta canını bize atıyor, iki laf edip, rahatlıyor, birazcık soluklanıp gidiyor. Genellikle gelinini çekiştiriyor. Bir gelin ki taş bebek kadar güzel! Balıketinde, akça pakça... Her gece sarhoş gelen kocasından çekmediği kalmadığı gibi bir de kaynanasından çekiyor. Mümkün olduğu kadar evde durmamaya çalışıyor. Almış çocuklarını, köye, anasının babasının yanına gitmiş. Biraz hava değişikliği... Birkaç gün dayaktan kurtulacak, kafasını dinleyecek, anacıyla dertleşecek, dayanma gücü alacak, tekrar gelecek.

Komşudur; gelecek, gidecek... Hoşlansak da hoşlanmasak da... Ablam ondan ne istiyor, bilmiyorum. Kadın da az değil! Tipik mahalle karısı... Herkese dokunan lafları var. Ağzına geleni söyleyen, patavatsızın biri... Galiba o nedenle ondan hiç hoşlanmıyor. Geldiği zaman, kalkıp gidiyor. Bana soruyor, gidip gitmediğini, gittiyse geliyor ama ne geliş! Ona yapılabilecek en büyük kötülüğü yapmayı kuruyor.

"Ne yapsam? Ne yapsam? " diyip duruyor.

Bir sabah onun bahçesine kazan kurduğunu görmüş. Gelini de köyde... Yalnız başına çamaşır yıkamaya başlamış. Ablam da onu seyretmiş. Gözlerinin içi parlayarak dedi ki:

"Semiray! Bak şimdi! Dedikoducu kadın var ya... Kazan kurup, küllü sularla, çamaşır sularıyla, çivitlerle bütün beyaz çamaşırlarını, yatak ve yorgan çarşaflarını, yastık kılıflarını, pikeleri, kaput perdeleri yıkıyor, kaynatıyor; kar gibi asacak. Ağaçtan ağaca ip gerdi. Bekle, hepsini assın, mandallasın, içeriye girdiğinde; git, o dibindeki Hint kenevirlerini köklediğin muşmula ağacının altındaki kırmızı çamurla oynuyormuş gibi yap, ellertini kırmızı çamura iyice bula, sonra o pis ellerinle çarşafların altından, çamaşırlara süre süre geç. Geçerken dokunmuş gibi yap, onlara çamur sür, gel. Bir daha yıkasın, haspam! Ne işi var? Akşama kadar kapı kapı gezip, onun bunun dedikodusunu yapıncaya kadar, iş yapsın! Hırsından kahrolacak şimdi! " dedi ve kıs kıs gülmeye başladı.

Pencerenin içine oturdum, onu seyretmeye başladım. Annemle konuşurlarken duymuştum; beyazları bir gün önce akşamdan toplayıp, suya çekiyor, sabunlu suya bastırıp, sabah gün doğmadan kalkıyor, kaynar küllü suyla üç su yıkadıktan sonra rendelenmiş sabun ve çivitle kazanda iyice kaynatarak ağartıyor, morarmasın diye yine sıcak suyla duruluyormuş. Gerçekten kar gibi yıkamış, birer birer alıyor, gücünün yettiği kadar sıkıyor, gücü yetmediği zaman, dişleriyle ucunu ısırarak, iki eliyle sıkıyor, beş altı kere çırparak ipe asıyor, mandallıyordu.

Kadıncağız, hepsini serdikten sonra betonu yıkadı, leğeni astı, kazanı ters çevirdi, tütmeğe olan ateşe su döktü, bahçeyi suladı, içeriye girdi. Ablam:

"Sabahın köründen beri elleri çamaşırdı... Geline ne kadar temiz olduğunu gösterecek. Evde ne varsa topladı, yıkadı. Açlıktan ölmüştür. İçeriye girdi. Doğru mutfaga gitmiştir. Tıkınmaya... Haydi, o görmeden dediğimi yap! " dedi.

Gittiğimde, ablamın dediği gibi birkaç lokma bir şey yapıp yemek için içeriye girmiş olacak ki mutfaktan yemek kokuları geliyordu. Yeni sulanmış kına gibi incecik kızıl kahve toprakla oynadım. Ellerimin her yerini çamura batırdım. Yeni asılmış nemli, kar gibi çarşaflara on parmağımı süre süre altından geçtim. Serinliğini ve tertemiz sabun

kokusunu duyuyordum. Asılanlar büyük, uzun çamaşırlar olduğundan, ip sarkmıştı. Gerdiği ipi iki yerinden, tahminen iki metreden uzun Y şeklindeki sıırıklarla yukarıya kaldırmıştı. Kollarımı yukarıya kaldırıp, çamaşırları okşayarak altlarından geçerken, ip de sıırıklar da sallanıyordu. Bir çarşafın altından geçtikten sonra, geriye gelirken, diğerinin altından geçiyordum. Lekelendi mi lekelenmedi mi diye arkama bakıyordum. Verilen işi tam anlamıyla yaparken vicdani sorumluluğunu düşünenecek yaşta değilim. Ablam söylüyor. Ablama göre o kadın, kötüdür; kötülere böyle yapılır. Ablam her şeyi biliyor. Annem de ben de onu çok seviyoruz. Kararı veren o. Üzüntü, sevinç veya pişmanlık duymuyorum. Sadece kendisi yapamadığından bana yaptırdığı işi yaptığım için rahatım. Ablam içerden her şeyi görmüştür. Şimdi bana:

“Aferin! ” diyecek. “Yapamadın değil mi? Korkak! Senden adam olmaz! Git benim yanımdan! Benimle konuşma bir daha! Senin gibi kardeşim yok benim! ” demeyecek.

Dediğim gibi oluyor. Ablam mutlu, gülüyor. Anneme de söylüyor. Annemin kaşları çatılıyor ama her nedense ona bir şey demiyor. Diyorsa da benim yanımda demiyor. Demedi diye ben, o bahçede ne zaman çamaşır görsem, özellikle beyazların altından, mutlaka on parmağı kırmızı çamura bulanmış vaziyette geçiyorum. Çamaşırlar mis gibi kokuyor, rüzgârda dalgalanıyorlar. Serin serin değiyorlar ellerime, kollarıma... O kadar güzel bir ferahlık hissediyorum ki içimde! .. Birkaç kere geçiyorum.

Kadın, çamaşırları toplamaya geldiğinde, sadece beyazlara sürülen çamuru görüyor. Onları alıp, bir daha yıkıyor. Bir böyle, iki böyle... Bir gün, çamaşırı serdikten sonra gizlice takip etmeye başlıyor.

İpte bembeyaz çamaşırlar... Oh! .. Yine serilmiş. Hemen altından geçeyim! Serin serin! Artık her zaman çamur sürdüğümü, pis ellerimle dokunarak kirlettiğimi ablama söylemeye gerek görmüyorum. Bir daha yıkasın. Bana ne? Alıştım bir kere. Yine koşa koşa geliyorum, beyazların altından geçerek Düzlük'ten eve doğru geliyorum. Aradaki iki bahçenin bize yakın olanı o. İçerden, kadının mutfağından bir ses geliyor:

“Semiray! Dokunma çarşafırlara! .. Sen miydin o, onlara çamur süren? ”

Eve gidiyorum. Çocuk Saati için Şermin'e çağırılmışlar, beni. Radyo açık. Başına oturup, dinlemeye başlıyorum. Hiç aklıma gelmiyor, eve beni şikâyete geleceğı. Her zaman yaptığımda sessiz sedasız toplayıp, tekrar yıkıyor ya yine öyle yapacak sanıyorum ama öyle olmuyor. Akşamüstüne kadar Düzlük'te oynadığım için had safhada kirlenen ellerimle dokunduğumda lekelenen nemli çarşafırları toplamış toplamasına da iki atlı bir yaya, anneme göstermeye gelmiş! Suratından düşen bin parça! .. Anneme:

“Semiray'ın yaptığına bak komşum! Kirli elleriyle altından geçerek boydan boya batırdı, güzelim çamaşırlarımı! On parmağının tozunu çamurunu sıvadı! Bak Allah aşkına! Parmak izlerine bak! .. Renklilere dokunmuyor. Bu kaçınıcı? Bugün takip ettim, kimin yaptığını gözümle gördüm. Sor istersen.”

“Ben ona sorarım. Sakin ol! Sinirlenme! Otur şöyle! Bir kahve yapayım şimdi, beraber içelim! Yorgunluğun gitsin! Ver onları, ben yıkattırayım. Yeter ki üzülme sen! ” diyerek kadını yatıştırıyor.

O gidince bana bir daha yapmamamı. Çok günah olduğunu, o görmese bile Allah'ın gördüğünü, komşuya eziyet etmenin ne kadar günah olduğunu kıssalarla anlatıyor. Ablam yıkıyor, annem yapıyor. Ablam yakıyor, annem söndürüyor. Ablama hiçbir şey

demiyor. Her ikisi de bana diyor. Kara tahtayım ben. Gelen giden iyi kötü her şeyi yazıyor, siliyor. Bana bunları yaptıranın, öğretenin o olduğunu annem de bal gibi biliyor. Ona bir şey demiyor.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0111

Onur Bilge

0112 - EROİNMAN

Onur BİLGE

Kapalıçarşı'nın güneybatısında bir sıra dükkân vardı. Bunlardan birisi de mermerciydi. Yan yana iki dükkânın birisinde de hediyelik eşyalar satılmaktaydı. Orada bir genç hanım çalışıyordu. O da el emeklerini sergiliyordu. Yazmalar, şallar, bebek giysileri, şilebezleri... Mermerci, kulağına taktığı kulaklıkla şarkılar türküler dinleyerek dükkânın önüne kurduğu tezgâhında biblolar yapıyor, kalkan mermer tozu o hanımın dükkânını toz içinde bırakıyor, malları kirletiyordu. Üstelik tornanın sesinden, kulaklık taktığı için kendisi çok etkilenmiyordu ama bayan rahatsız oluyor, komşu eziyetine katlanmaya çalışıyor, Allah'a havale ediyor, ses çıkarmıyordu.

Annem, yeni doğum yapan komşunun kızı için bir bebek giysisi almamı söylemişti. Daha önceden tanıştığımız, arkadaş olduğumuz için doğrudan Hande Hanım'a gittim. Kapının önü toz duman içindeydi. Esmer, şişman, vurdumduymaz Erdal orada, dükkânının önünde, kulağında kulaklık, yakası açık şarkılar dinliyordu. Ne dinlediğini, yüksek sesle eşlik edişinden anlıyordum. Gözleri de felfecir okuyordu. Çok rahatsız edici bakışları vardı. Kendi kendine mütemadiyen sırıtiyordu.

Hande Hanım beni görünce sevindi. Bir çay içimi olsun onunla oturmamı rica etti.

"Canım burnumda! Dertleşecek birisini arıyordum, iyi ki geldin! " dedi.

Hava çok sıcaktı. Kapının önünde, gölgeliğin altında oturacaktık. Onun yüzünden içeriye girdik ama içerde de nefes alınmıyordu, tozdan. Ürünlerin üstü bembeyaz mermer tozuydu. Üstelik akşamüstüydü. Güneş vurduğu için dükkânın içi hamam gibiydi.

"Çok kişi geliyor Bursa'ya. Bu Kırşehir çingenesi de burnumun dibinde bitti! .." diye söylendi.

"Ekmek parası..." dedim.

"Değil. Ondan değil. Eşi geldi de bir gün, o anlattı. Amcası, çocuğu olmadığı için bunu küçük yaşta evlat edinmiş. Kırşehir'den İstanbul'a göçmüşler. Önce evlerinin bir odasını atölye yapmışlar. Kapalıçarşı'ya mal vermeye başlamış. Diyormuş ki esnafa:

"Alın, satın, sonra verirsiniz parasını..."

"Konsünye yani..."

"Evet. Öyle öyle alıştırmış esnafı. Bu defa mal yetiştirmekte zorluk çekmeye başlamış. Atölye açmış, zamanla büyütmüş. Adam zenginleşince, bu da bir evin bir oğlu... Yemiş içmiş gezmiş eğlenmiş. Bunda para var ya... Hemen artmış etrafındakiler. Alkol derken esrara da alışmış. Adamcağız, belki evlenirse düzeler diye Kırşehir'den daha on altı yaşında bir kız almış. İki oğlu olmuş. Düzeleceğine daha da arttırmış, gece hayatını, kötü alışkanlıklarını. Eroine başlamış. Kadın perişan. Daha yirmi iki yaşında ama görsen otuz beş zannedersin. Yumrukla ön dişlerini dökmüş kızın. Çok da güzel... İncecik, dal gibi, manken gibi... Nasıl acıdım! .. Armudun iyisini ayı yer. Şuna bak! Yemiş yemiş... Sadece yemiş yani... Düşüncesiz! Bir yemek yiyor, bu! Aklın durur! Koca bir tepsi getirttiriyor, iki saat geçmeden bir daha..."

"Madem işleri iyiymiş, neden gelmiş buraya? Atölyeleri de varmış. Amcasıyla çalışsaymış. Burada tek tezgâh ne kazanacak? Orada kurulu düzen... Değil mi? "

"Alkol tedavisi görmüş de... İstanbul'daki arkadaş çevresinden kurtarmak için doktor tavsiyesiyle ortam değiştirmişler. Onun için buraya gelmiş. Maksudı para kazanmak falan değil. Bundan bir şey beklemiyor karısı da... Amcası para gönderiyormuş. Yoksa aç kalacaklar. Karısı: "Esrarı bıraksın yeter! Yaptığı heykellerin, vazoların hepsini satsa, dükkân kirasını bile karşılayamaz. Bir de ev kirası var." diyor. Ne kazanacak ta verecek? Zor, çok zor! Turist de az. Çoluk çocuk, perişan olurlardı, yoksa. Dua etsin amcasına! "

"İçmese, belki bir şeyler olur. Allah ıslah etsin! "

"İçmez mi? Her akşamüstü kapının önüne kuruyor, çilingir sofrasını. Evi yakın. Gitmiyor. Dükkânda yatıyormuş bazen. Güya esrardan uzak dursun diye göndermişler buraya, tedaviden sonra arkadaş çevresinden uzaklaşsın, belki Bursa'da arkadaş bulamaz da içmez diye ama herkes her aradığını kolayca bulur. Yanına bitli turistler geliyor. Esrarkeş kılıklı adamlar... Amcası bir kere kontrole geldi. Adamcağız, içkisine razı... Esrarın, eroinin sonu yok. "

"Sigaradan başlar hepsi. Sonra içki, yetmez esrar, derken eroin... Kötü alışkanlıklar tırmanış gösterir."

"Öyle olmuş zaten. İstanbul gibi yerde başboş bir genç... Paranın kokusunu alırlar da rahat bırakırlar mı? Alistirmişler. Şimdi ayıkla pirincin yaşını! .."

"İradesini kullanırsa, çocuklarını düşünür, direnirse, kurtulur. Kendisini işine vermiş görünüyor. Gelip geçerken onu hep çalışırken görüyorum. İş meşgul eder. Fakat ibadetle, duayla takviye edilmezse, yine boşluğa düşer. Bu defa bir daha çıkamaz."

"Namaza gitmiyor. Cuma'ya bile gitmiyor. Belki namaza falan başlasa, iradesi güçlenir, Allah'a yaklaşır, O'ndan güç alır. Kurtarırsa, Allah kurtarır."

"İbadeti de istemek yeterli değil, Allah da istemeli. İstemeli ki, yardım etsin! Bu da halis niyet ve duayla olur, kurtuluşa götürür. Gelince, samimice gelmeli, gitmeme niyetiyle, ihlâsla, kararlılıkla..."

"Namaz, sabır işi... Herkese göre değil. Ucunda para da yok. Günümüzde yapılan her işin ucunda para, menfaat, mutlaka bir beklenti var. Onlar: "Ne olacak namaz kılınca, çocukların karnı mı doycak? ' Ne benim namaza ihtiyacım var, ne de Allah'ın, benim namazıma..." diyorlar."

"Bilselerdi, doktor kapılarını aşındırmazlardı. Vücutlar ilaç deposu olmazdı. Hapishaneler boşalırdı. Evlerde kavgalar biterdi. Kadınlar, çocuklar dayak yemezdi. Sofralarda alkol değil; sohbet, mutluluk olurdu. Huzur olurdu, gönüllerde."

"Daha dün geldi. Dağlı bağlıyı kovarmış. Bana diyor ki: "Senin dükkânına ben geçeceğim, orası köşe... Dükkân sahibiyle konuştum. Seni çıkarması için. Yerime göz dikti."

"Çıkmazsın. Parasını ödüyorsun. Hiç kıpırdama yerinden."

"Ben kavga niza istemiyorum. Dükkân arıyorum. Çıkacağım. Burası da Bursa da ona kalsın! Baksana malların hâline! Her yer yoz... Günde iki kere toz almaya başladım."

Allah'a havale ettim onu ben."

Aradan üç ay geçti. Bu arada Hande başka bir dükkâna geçmiş. Daha işlek bir yere. Hâlinden memnun, gülümsüyordu. Yine çaya çağırdı. Hava kararmak üzereydi.

"Sana anlatacaklarım var." dedi.

İçeriye girdim. Merakla sordum:

"Hayırdır, ne oldu? "

"Hani onisksçi vardı ya... Benim çıkmam için yapmadığını bırakmadı, sonunda bu dükkâna geçtim. Çıktığım yere de yerleşti. Bir kız bulmuş, tezgâhtar. Onu oraya koydu. Bir gece eve gitmemiş. Saat bire kadar gezmiş gelmiş o dükkâna... Karısı evde beklemiş beklemiş, yok... Karakola haber vermiş. Sabah bakıyorlar ki dükkânda, kolunda şırınga... Yere yığılıp kalmış. İmam: "İntihar edenin cenaze namazı kılınmaz. Ben onu yıkamam." demiş. Yalvarmışlar. Sonunda kabul etmiş."

"Başkasının yerine göz dikmek! Demek ki eceli, onu orada bekliyormuş."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0112

Onur Bilge

0113 - HACI

Onur BİLGE

Büyüyordum. Herkes beni görüyordu görmüyordu ama ben, herkesi görüyor, duyuyor, iyi kötü her şeyi öğreniyordum. Çünkü öğrenme, şekillenme çağındaydım. Okul öncesi aile ve çevrenin etkisi altındaydım. Okul hayatında bir de öğretmenler girdi işin içine. İlkokulda, aynı mahallenin çocuklarıyla beraberdim. Çevrem pek genişlediği söylenemez. Fakat ortaokul ve lisede, her derse giren farklı öğretmenlerle ve her semtten gelen arkadaşlarla tanışıyordum. Çünkü Antalya'da sadece bir lise, bir imam hatip okulu, bir erkek sanat ve bir kız enstitüsü vardı. Bunların bünyelerinde ortaokulları da vardı. Daha sonra muhtelif semtlerde, birer ikişer ortaokul ve liseler açılmaya başladı. O nedenle herkes, her semtten gelen öğrencilerle tanışıyor, aşağı yukarı tanımadığı kimse kalmıyordu. Kent, o zamanlar yavaş yavaş turizme açılma sancıları içindeydi. Çok fazla göç almıyordu. Nüfusun önemli bir kısmını da ilçelerinden, köylerinden okumak için gelenler oluşturuyordu. Oralarda ortaokul bile yoktu. Çoğu öğretmen olmak için kıvranıyordu ve şehrin dışında, Karanlıksokak'taki Aksu Öğretmen Okulu'na kaydolmaya çalışıyorlardı. Aramızda on üç yaş fark olduğu için okula başladığımda, ablam liseyi çoktan bitirmiş, İş Bankası'nda memuriyete başlamıştı. Ablasının bastığı taşlara basarak yürüyen bir genç kız yetişiyor, bir yetişkin şekilleniyordu. Gidiş yolu ve yönü aynı, duygu, düşünce ve davranışları taban tabana zit...

Bursa'da da her çeşit insan vardı, çevremizde. Eroinmanından ham sofusuna kadar... Tanıdığım çok güzel insanlar da vardı. Bunlardan birisi de karşı apartmanın bodrumunda kalan gerçek bir hacı... Öğrenim görmemiş olmasına rağmen mahallenin seçkin kişilerinden... Sevgi adamı olduğu için çok farklı... Bu sabah gecikti biraz. Belki sünneti evinde kıldı. Her sabah bu saatlerde camiye gitmek için çıkardı.

Bilinçli bir Müslüman... İlerlemiş yaşına rağmen oldukça dinç, elinin emeğiyle geçinen, iman gücüyle hâlâ aslan gibi ayakta duran, güler yüzlü, sevimli bir ihtiyar. Herkesin Hacı Amca'sı... İnşaatlarda ustalık yapıyor, çevresiyle arkadaşlık, komşuluk, dostluk... Herkesi seviyor. Herkes de onu seviyor. Kısa boylu, esmer, zayıf, kendisinden beklenmeyecek kadar çevik, hareketli, pire gibi! .. Kara kaşlı, kara gözlü, kısa kesilmiş düz siyah saçlı, kara sakallı, biraz kamburca bir adamcağız... Çok becerikli. Seri çalışıyor. Kısa parmaklı elleri inşaatlarda nasırlaşmış. Kare avuçlarını asla kimseye açmamak için, gece gündüz emek döküyor, kazanıyor, biriktiriyor, veriyor.

Aklı fikri, hala o kutsal topraklarda! .. "Ben hacıyım! " derken, kaldırıyor başını, belini doğrultuyor, omuzlarını geriyor. Kara kaşlarının arkasından bakıyor sanki. Küçük gözleri çukurunda gizli... Gözleri kara kara, ışıl ışıl! .. Simsiyah parlıyor, gülünce. O, bence Muradiye Cami'sinin tek gerçek müdavimi. Beklentisiz gelenlerden... Gösterişten, riyadan uzak... Sadece namaz, arkadaşlık ve dostluk için, doğrusunu Allah bilir ama bedeniyle, beyniyle, ruhuyla geliyor.

Uzun bir gönül hikâyesi var. Bir gece bize geldiğinde anlattı. Eşini, evini, çocuklarını memlekette bırakarak buralara gelmiş. Kendinden kaçmaya çalışıyor. Bursa'da yalnız, kimsesiz... Fakat içindeki buruk sevgisi, söz geçiremediği gönlünde de sultanı ile baş başa, duygusal bir hayat sürüyor. Dünya hayatını her yönüyle yaşamış, tecrübeli, olgun, ileriye görebilen, bir eski toprak... Üniversitede okuyan oğluna harçlık, evine para gönderiyor.

Görünüşte, nafaka için buralarda. Aslında, hatırladıkça "Ah! .. Vah! .." dedirten, iç çektiren bir aşk hikayesi kurbanı olduğu için gurbet gurbet sürünmekte. Ona ne dersin

de, gönül deme! Düşüveriyor, kolu, kanadı, derdi depresiyor. Dalıyor, uzun kıvrık kirpikli, akı az küçücük kapkara, çukurunda ışıldayan gözleri... Yaşadığını göstermemek için yere diyor, bakışları yok oluyor toprakta. Belki de toprak eriyor, silinip gidiyor, sathında sevdiği kadının hayali beliriyor. Kim bilir kaç kilometre uzağa bakıyor, nasıl birini görüyor, dalıp gittiğinde? Önündeki toprak silindiğinde nasıl bir hayal canlanıyor? Yaşaran kara gözler, hangi gözlere bakıyor, yılların bitiremediği sevgisi, tüketemediği hasretiyle?

Bir kadına âşık olduğu, onun için memleketini terk etmek zorunda kaldığı söyleniyor. Bir kış günü minibüste karşılaşmışlar. Kadının elinde bir çocuk, bir de kucağında... Alışveriş yapmış, şehirden birçok şey satın almış. Taşıyamayacağı kadar... Elindeki çocuk acıkmış, huysuzlanmakta, kucağındaki zırlamaktaymış. Mehmet Amca yardım etmiş, yükünü taşıyivermiş, evlerinin yakınına kadar. Gören laf etmesin diye kadıncağız üç metre önden gidiyormuş, yolun sağından, o da solundan... Evin sokağına az kala teşekkür edip almış emanetleri, yoluna devam etmiş. Mehmet Amca orada kalmış sanki. Hakkında hiçbir şey bilmediği, minibüste dahi başını kaldırıp da yüzüne bakmadığı kadına, taşıdıklarını verirken, bir anlık göz göze gelmişler, o kadar. O gözler o gözlere takılı kalmış.

Kadın işinde gücünde, çocukları, evi... Temizleyemedim, pişiremedim, yetişemedim derdinde... Aklında bile değil, gönül, sevmek, aşk falan... Zaten görücü usulü evlenmiş, neyin ne olduğunu anlayamadan kısılmış kapana. Mehmet Amca aşkın nârı ile yanmaya başlamış. Yanmak da ne yanmak! ..

Evine barkına sığamaz olmuş. Öylesine çapraşık bir durum ki ne yapacağını şaşırılmış! Onun yaşı ileri, o zamanlar elli; kadın yarı yaşında, evli... Akli, mantığı olmaz diyor, gönlü laf anlamıyor. Onun yaşında evli kızı, torunu bile var.

Zamanla çalışamaz hale geliyor. Eli kolu kalkmaz oluyor. Hasta sanıyor karısı, yakın çevresi. Büyü, nazar diyenler oluyor. Kurşun döktürüyorlar, cinci arıyorlar. Çeşitli irvasalar yapıyor. Gece gündüz uyuyan ya da düşünen bir adam... Doktorluk değil, hocalık değil... Ağladığı zamanlar, sebebini soruyor karısı:

"Böbreklerim çok ağrıyor! .." demek zorunda kalıyor. "Kalbim ağrıyor, aklım ağrıyor, içim sızlıyor..." diyemiyor.

Ne derler adama? O yaştan sonra? Yarı yaşında evli bir kadına karşı öyle duygular beslemek, olacak şey mi? Kimselere bir şey diyemiyor. Sadece bir arkadaşıyla dertleşiyor. O da ona:

"Terk et Kayseri'yi! Uzaklaş buralardan! Yüreğine taş bas, git! Kurtar kendini! Bu böyle olmaz! Sonu da yok, anlamı da..." diyor.

Her gece sokaklarını arşınladığı mahalleye bir daha gidemeyecek, onun geçtiği yerlerde izlerini arayamayacak bir daha ha? Nasıl olacak? Nasıl bir tek gün ayrı kalabilecek o semtten? Haftada bir semt pazarına gidip, akşama kadar nöbet tutamayacak mı artık, belki gelir de görürüm, bir köşeden diyerek? Olacak şey mi bu? Aştan da kötü, yataklara düşmekten de...

"Bu yaşta başıma nereden geldi böyle bir tutku? Bunun sebebi nedir? " diye soruyor, köy imamı olan yaşlı bir arkadaşına. O da:

"Kul aşkını bilmeyen, Allah'ı aşkla sevemez! Sana onu sevdirenin elbette bir değil bin bildiği var. Biz dışını görürüz, o içini dışını, öncesini, sonrasını, her şekilde..." diyor.

"Ne yapayım ben arkadaşım? Nasıl kurtulayım bu sıkıntıdan? "

"Hacca git! Ne yap yap, kendini kutsal topraklara atmaya bak! Bu aşktan daha güçlüsünü ancak orada bulabilirsin. Ancak Allah Resulü'nün ve Allah'ın aşkı yok edebilir bu ihtirası."

Aylarca, yıllarca ailesinden kimseyle ilgilenememiş. Karısının, ağlamaktan gözleri kör olmuş. Kızı çeyiz hazırlıyormuş. Oğlu üniversitede okuyormuş.

Bu, çileyle törpülene törpülene küçücük kalan ihtiyar, her şeye rağmen, hayata dört elle sarılmış. İnşaatlarda yerlerde, toz toprak içinde savaş vererek devleşmekte. Oğlunu, kızını, karısını başkalarına muhtaç etmemek için, gücünü toplayıp toplayıp, her gün son damlasına kadar paraya dönüştürmeye çalışıyor. Kendisi sürünürken, sırtındaki evini bir an bile bırakmayan, salyangoz gibi...

Ailesi için yaşıyor. Kendisiyle de, İslam'la da, ailesiyle de gurur duyuyor. Babam yardım etmek istedi. Yardım kabul etmiyor:

"Ben hacıyım! Çalışıyorum, kazanıyorum! Verecekseniz, camiye verin! " diyor. "Ben inşaat ustasıyım! Üniversitede oğlum var! " diye ekliyor. Bu son sözleri söylerken göğsü kabarıyor!

Onu seviyorum. Çok seviyorum. Gerçek bir hacı, iyi bir baba, iyi bir eş, iyi bir yar, örnek bir ihtiyar... Ne güzel bir gönlü var! Mecnun gibi sevdalı, hâlâ... İşte o sevda olmasaydı, biraz zor, hacı olurdu! Zor bulurdu, yolunu! Kul sevgisi eskiz, Allah Aşkı şaheser! ..

Önce, gönül sevmeyi öğrenir, acemice. Sonra, ustaca sever. Hem de ölesiye! .. Sonra, doruğa ulaşır, sevgi! İşte o zaman gelir, ilahi aşk. Allah sevgisi yoğunlaşır, Aşk halini alır. Onların ibadetleri güzelleşir, her halleri güzelleşir ve çok sevimli gelirler insanlara. Mehmet Amca'da öyle olmuş. Evliya gibi...

Namazımı ben bile beğenmiyorum. Öyle bir emri en iyi tarzda yerine getirebilmeyi isterdim ama sureleri bile doğru dürüst, anlamlarını düşünene düşünene okuyamıyorum. Fakat gösteriş için namaz kılanlardan üstünüm, yine de. En azından riyakâr değilim. Yalnız, Allah'ı gerçekten seven ve O'nun huzurunda huzur bulan, yalnızca emrettiği için namaz kılan, Allah anılınca yürekleri titreyenler, gösteriştan uzak, saf, temiz insanların atlarının ayaklarının tozu bile olamam. Onlar, benim gözümde evliya gibi insanlar. Yüzleri pırıl pırıl, yürekleri de... İlhan ve Mehmet Amca... Onlar bizim gibi değil. Gerçek huzuru bulmuş insanlar. Biz hâlâ aramaktayız. Yol ararken yol bitecek.

İlhan'ın yüz hatları ne kadar rahat! Olgun başaklar gibi başı önde... Yüzünde; sakin, mutlu, derin ruh huzurunu yansıtan bir ifade... Başını kaldırıp, bakmıyor. Yüzüne bakıldığında kıpkırmızı oluyor.

Neler gizliyor dudakları? Neler öğrenmiş veya neler yapıyor ki huzuru yakalayabilmiş? Onunla konuşmak isterdim. Onu dinlemek... Aklıma takılanları tartışmak... Fakat o yabani... Başka bir dünyanın insanı...

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0113

Onur Bilge

0114 - İLGI

Onur BİLGE

Geçmişin taşlı tozlu sokaklarında dolaşmaya devam ederken pencere önem kazanmaya başladı. Göz, alıştığı noktaya gitmeden edemez. Bir kez takılmaya görsün. Gündüz arkadaşlarla mutlak buluşmalarımız, gezmelerimiz sürerken, ilk akşamdan başlayan anıları yazma, sabahı bulmakta...

İzlendiğimi biliyordum, göz ucuyla izliyordum; ben bir şey göremiyordum ama sokak lambası projektör gibi sahneyi aydınlatmaktaydı. Yılan hikâyesine dönen ama ne uzayan ne kısalan bu ilginin nereye gideceği belli değildi. Benim doktor, hastane, ölü, mikrop takıntım, ona tahammülüne imkân vermezdi, onun da bir adım atmaya cesareti yoktu. Belki de korkuyordu benden. Cadılığım ön plandaydı. Kendi halinde, fakat başına buyruk bir kızdım. Vücut dili diye bir şey vardı ve ben onu, göremediğim halde ne kadar kuvvetle hissediyorsam, mutlaka o beni, kuşbakışı seyrederken her hareketimden satır satır okumaktaydı.

Gerçekten onun dünyasını merak ediyordum. Gözlemci yanım şiddetle yönümü ona döndürürken; başıma buyrukluğum, çevreme çizdiğim çemberi belirginleştiriyordu. İlgi duyduğum yönü sadece dindar kişiliğiydi. Yakalamayı başardığı iç huzurunun benzerini tutabilmek için okyanusuna olta atmak isterdim. O, okyanusunda her çeşit yüzüyordu. Korkusuzca balıklama atlamış kâh kelebek kâh kurbağalama yüzüyor, geceleri de böyle sırtüstü serinleyerek sabahı buluyordu.

Yürüyüşündeki kararlı adımlar atışı; hayatını, Allah'ın koyduğu kurallara göre sürdürmekte olduğunun en belirgin göstergesiydi. Acelesiz, telaşsız, korkusuz, mutlu, huzurlu bir şekilde, iç sıkıntısından uzak, endişesizce yoluna devam ediyordu. Ben, kendi doğrularımınla, ancak çarka takılı, dış etkenlerden kurtulmaya çalışmadan akıntıya kapılmış, sağa sola yalpalayarak, bu arada az da olsa yıpranarak yol alırken hayatı fark etmeye, gidişata ayak uydurmaya çalışıyordum. Tasavvuf, etrafında kilometrelerce yürüdüğüm, yüzme bilmediğim için sadece kıyısında ayaklarımı ıslatabildiğim, tasavvur edebildiğim en büyük okyanus, gerçekler; dibindeki ağızları sımsıkı kapalı dev midyelerin içindeki incilerdi ve benden o kadar uzaktaydı ki! ..

İlhan, vurgun yeme pahasına dibe dalmayı başarabilmiş, gayret etmiş, tüm gücüyle onları aralamış, içlerindeki incileri toplayıp, ipe dizeyi başarmış, otuz üçlü tespih yapıp çekmekteydi. Ben sadece adlarını biliyordum o incilerin. Bir kaç avuçlarımın arasındaydı. Onlara sahip olmak için de çok emek sarf ettiğim söylenemezdi. Bu tespihin adı İslam, taneleri otuz üç farzdi.

Ben de tespih çekiyordum. Tespih çekmek, zikretmek demektir. Ben de her gördüğüm nesnede Allah'ı hatırlıyordum. Yaratılanlardan ve yaşanan olaylardan, Kur'an-ı Kerim'de geçen, bizim bildiğimiz doksan dokuz esmaya ulaşmaya çalışıyor, bilemediğimiz sayısız sıfatları merak ediyordum. Kişileri gözlemlerken, olayları seyrederken, sonuçlarını irdelerken Allah'ın sıfatlarına ulaşabiliyordu düşüncelerim ama bunları yaşarken yalnız hissediyordum kendimi ve paylaşabileceğim bir arkadaş ihtiyacı duyuyordum, şöyle kafa dengi... Bu, o olabilirdi.

Olmuyordu. Olacağı yoktu. İmkânsızdı belki de... Öyle görünüyordu. Bir dilsiz oyunu başlamıştı. Adı arkadaşlık mıydı, komşuluk mu, aşk mı? İlgiydi sadece, sadece ilgiydi.

Yakın mesafe kilometrelerce uzuyor, birimiz güney kutup noktasına, birimiz kuzey kutup noktasına çekiliyorduk ama aradaki yakınlık dünyanın eksenini boyuncaydı ve biz

bir anda merkezinde buluşuyorduk. Çok sürmüyordu buluşmamız, kutuplardaki yerlerimize çekilmelerimiz. Uşüyorduk, donuyorduk, uzaklaştığımızda ve yanıyorduk merkezdeki buluşmalarımızda.

Buluşmalarda ateş vardı, yer katmanları aşıldıkça artan; uzaklaşmada dayanılmaz soğukluk... Çünkü oralarda yalnızlık vardı ve biz ateşler içinde kalmış olsak da beraberliği yeğlemekte, havanın kararmasını beklemekteydik, çöllerde leyl bekleyen bedevilerce:

"Ya leyl! Ya leyl! " demekteydik, her geçen gün, o zamanların, gün geçtikçe artan efsunlu huzurunu yaşadıkça.

Birbirini tanımayan kişilerdik, birkaç karşılaşma dışında. Soyadını bile bilmiyordum. Acaba o adımı biliyor muydu? Nereden bilecek? Nasıl bilebilir? Ancak birisi bana uzaktan seslendiyse... Yoksa o da Zerrin Hanım'a ya da Mehmet Amca'ya sormuş mudur? Hayır, soramaz. Ben sorarım da o soramaz.

"Hayrola? Neden sordun? Anlayalım..." derlerdi. Hayır, hayır; soramazdı. Başkası olsaydı sorardı.

"Hiç... Merak ettim sadece..." derdi de o demezdi.

Nereden biliyordum? Sessiz, sakin, kendi haline fakat başını dik tutuşundan... Gururu sembolize ediyordu. Bir de zan veya dedikoduya sebebiyet vermek istemediği için sormazdı. Beni, arkadaşça da olsa sevdiğini hissediyordum. Sevmek, karşıdakini kendisinden daha fazla düşünmek demektir.

Aylarca açılmayan pencere, huzura, güzelliğe, mutluluğa açılan pencere olmuştu. Aylarca açılmadığı son derece şüpheliydi. Perde aralıktı, ardı karanlıktı ama gerisinde bir çift göz vardı. Mutlaka vardı. Önsözlerim beni yanıltmazdı. O, hep oradaydı ama ben farkında değildim, Allah'ın var olduğu ve bazılarının asla hissedemedikleri için yok sandıkları gibi... Güneş vardı ve hep oradaydı, tüm ihtişamıyla ama onlar onun sıcaklığını hissedemiyorlardı. Çünkü bedenleri cehennem ateşiyle yanmaya müsaitti, eşek eti bağlamış, itirazdan ve isyandan nasırlaşmıştı, hissedemiyorlardı. Allah'ın, cennet gülleri olarak yarattığı müminlerin ciltleri bebek cildi kadar duyarlıydı.

Bizde yayın netti, kusursuzdu. Onların antenleri dönmüştü. İlahi âlemden harika bir yayın vardı; görüntü muhteşem, ses netti ama onların cihazları sağlam yapılmış, mükemmeliyeti, kalite kontrolden geçerek tescillenmiş de olsa, antenlerini ayarlamayı beceremediklerinden sadece parazit duyabiliyor, karıncalar, akan yatay çizgiler görebiliyorlardı.

Aslımı düşünüyordum. Ta Orta Asya'dan, Buhara'dan kalkıp, İstanbul'a yerleşen soyumu... Sapıtanlara göre İslam Dini, iyi bir din değildi. Türkler İslamiyet'i zorla kabul etmişlerdi. Bu kadar saçma bir iddia olabilir miydi? Aylardır izlenmekte olduğum pencerenin, havanın çok sıcak olması nedeniyle açılmasıyla, İslamiyeti kabul edişimiz arasında ilgi kurmaya çalışıyorum. İlim kapısının açılışını düşünüyorum ve akın akın İslamiyete girişimizi... Türkler, İslamiyet'i kılıç zoruyla değil, derhal, seve seve kabul eden, İslamiyet gibi bir dini asırlarca beklemekte olan, onunla mutluluğa ulaşan bir ırktı. Daveti alır almaz, koşarak icabet ettiler.

Kimse kimseye bir fikri zorla kabul ettiremez! Kaldı ki bir kavme, yeryüzünde yaş ve

kuru ne varsa içinde yazılı olan Kur'an-ı Kerim'in tamamını kabul ettirebilirsiniz!

İman kalben olur. Dıştan belli olmaz. "İnandık!" derlerdi, aksini kimse ispatlayamazdı. Can korkusundan takiye yapmış olsaydık, girdiğimiz gibi çıkardık! Oysa biz, Kur'an-ı Kerim'e dört elle satıldık, İslamiyete tüm ırklardan çok sahip çıktık! O günden bu güne; asırlardır, tamamına, tüm ayetlerine inandık, iman ettik! .. Tek işaretine, tek harfine canımızı veririz! .. Dinimiz, en büyük kıvanç kaynağımızdır!

Türkler, yaşayışları, örf, adet, kanun ve kuralları, İslam'a en yakın olan Nuh Aleyhisselam'ın oğlunun soyundan geliyor, onun güzelliğini Hazreti Âdem'in dininden beri biliyorlardı.

Akıncı oldukları kadar akıllı bir ırktı. Kuş beyinlilerden akıl almaya ihtiyaçları yoktu. Hele hele onun bunun incir çekirdeğini doldurmayacak laflarından, kitabelerinden asla! .. Şimdi dahi Kur'an-ı Kerim dururken, hiçbir mümine, öyle safsataları okutamazlar. Okumazlar. İhtiyaç duymazlar. Onlar emin kişilerdir. 'Mümin' demek, 'emin' demektir. Şüphe içinde değildir. Kalpleri Allah sevgisiyle, aşkıyla dopdoludur; şeytan sızamaz, vesvese veremez, şüpheye düşüremez. Kalplerinde şüphe olanlar, zaten tam anlamıyla emin yani mümin olamamışlardır. İnşallah, onlar da şeytanla savaşmış, onu yener ve imanlarını pekiştirirler!

Bizim Kitabımız vardı! Duyar duymaz iman ettiğimiz, okur okumaz tasdik ettiğimiz... Adı Kur'an-ı Kerim'di! Ondan başka kitap tanımıyorduk, okumuyorduk! Safsataların; apaçık, gerçeklerle dolu Kur'an-ı Kerim yanında hiç mi hiç değeri yoktu. Kesinlikle onları okumaya gerek yoktu. Olsa olsa şeytana uyanların yazdıkları zırvalardı. Kitabımızdan en küçük bir şüpheye düşmemiştik ki Allah'ın Yazdığı Kitap'a zıt, dayanaksız iddialar yazan saçmalıklara göz nuru dökelim!

Allah bizlere öyle güzel bir gönül, öyle sağlam bir kalp, öyle yumuşak bir ruh vermişti ki isyan edenlerden, yanlış sapanlardan, yolun sonuna geldikleri halde yol aramak için onun bunun kitabına tutunmaya çalışan, Allah'ın ipine sımsıkı yapışacak kuvvet ve kudreti kendisinde bulamayan zavallı cehennem kütüklerinden çok ama çok farklı, onlarla taban tabana zıttık! .. Çünkü Allah'ın istedikleri, sevdikleri ve seçtikleri, kalpleri fitne fücür fesat dolu olmayan, iyi niyetli, doğru yolda yürümek isteyen, temiz kişiler İslam ile şereflenebilir, kendilerine verilen cüzi iradeyle ilahlıkların ilan edip, isyanla Allah'ın karşısına dikilen, şeytani kişiliklere sahip olanlar, o şerefe nail olamazlardı! ..

Onlar öyle huzursuz kişiliklere sahip kişilerdi ki cennete gitseler, cehenneme çevirirlerdi. Şeytanın, Âdem ile Havva'ya cenneti zehir ettiği gibi... Kur'an-ı Kerim, Allah'ın Nuru'dur. Ağzlarıyla O/Nur'u söndürmeye çalışanların gayretleri boşunadır. Allah, Nur'unu koruyacaktır. O/Nur'u söndürmeye çalışanlar, iman edinceye kadar şeytan'ın ta kendisidirler.

Peygamber Efendimize sorarlar:

"Ya Resulullah! Şeytan neden olur? "

"İnsandan da cinden de..."

Bir bardak, içinde ne varsa, onunla anılır. Adamın içinde şeytan varsa, beyninde şeytani düşünceler; o adam şeytandır.

“Çayı ver.” deriz.

“Bardağı ve içindeki çayı ver.” demeyiz.

Bardakta Zemzem varsa, Kevser varsa, helal içecekler varsa ne âlâ... Zehir de olabilir, pis bir içecek de... İnsan, bardaktır. İçindeki neyse, o odur. Kalbinde iman olan Mümindir. Kalbinde şeytani vesveseler, beyninde şeytanca fikirler barındıran, şeytan tarafından işgal edilmiş, şeytanın adamı olmuş, şeytanlaşmış kişilerdir. İçlerindekiyle adlandırılırlar.

Allah onların zararlarından Müslümanları muhafaza buyursun, onları da ıslah etsin, doğru yola, kendilerine nimet verilenlerin yoluna iletin, cennetine cemaline layık kullardan eylesin! İslamiyet, nimettir.

Fatiha Suresi’ndeki nimetten kasıt; sadece dünya hayatında sunulan ve ahirette sunulacak olan; yiyecek ve içecek gibi maddi, rahat, huzur, mutluluk gibi manevi şeylerden önce imandır. Allah, yarattığını aç ve açıkta koymaz. Dünyada, kâfire dahi nimet verir. Kastedilen, daha çok iman ve cennet nimetleridir. Allah, iman gibi en gerekli; ateşten, azaptan kurtarıcı olan nimeti, isteyen ve O’na ram olan kullarına verir. Zatına savaş açanlara değil...

“Akıllı kimdir? ” diye sormuş, Peygamber Efendimiz. Sonra cevaplamış:

“Akıllı, nerede daha fazla kalacaksa, oraya daha çok yatırım yapan kişidir.”

İslamiyet, teslimiyet demektir. Külli irada karşısında, kendilerine cüzi irade verilen kişilerin, Rab’lerini bulmaları, bilmeleri, hadlerini bilmeleri demektir ki onlar, Allah’a ram olanlardı. Bizler böyle kişilerdik. Duyduk, inandık, iman ettik, ram olduk; İslam, bize ikram edildi. Hamd-ü Senalar Olsun! Allah, Muhammet Ümmetini, son nefese kadar imanını muhafaza edebilen kullarından eylesin! Rızasına nail olan, cennetiyle Cemaliyle şereflenen kullarından eylesin!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0114

Onur Bilge

0115 - NİKAH

Onur BİLGE

Nazan'la Levent'in nikâh hazırlığı bitti. Düğün yapılmayacaktı. Akşamüstü gelinlikle Kültür Park'taki nikâh salonuna, oradan bir eğlence mekânına gideceklerdi. Günlerdir yoğun bir telaş içindeydi. Cilt bakımı yaptırdı, saçlarını ateş kızılına boyattı, gelinlik diktirdi, çiçek yaptırdı, nikâh şekerleri hazırlattırdı, ev eşyalarını tamamladı, biblolar, mutfak araç gereçleri aldı... Yani bir saat bir yerde oturamadık onunla. Bazen ben bazen de diğer arkadaşlar bütün bunların tamamlanması için yardım ettik. Nihayet hepimiz derin bir nefes aldık. Nikâh, bugün on yedideydi.

İş bu hale gelinceye kadar on kere kavga ettiler ve her defasında soluğu Virane'de aldılar. Dede onları ayrı ayrı dinledi. Sonra bir araya getirip uzlaştırdı. O kadar sudan sebeplerle tartışıyorlardı ki! Her seferinde, onlarla sabırla, saatlerce uğraştı. Ağlayarak, suratlarından düşen bin parça, geldiler, el ele, mutlu bir şekilde gülümseyerek çıkıp gittiler.

Define de kendince bir takım hazırlıklar yaptı. Ahmet'le saç tıraşına gitti. Sinek kaydı tıraş oldu. Yeni bir pantolon ve gömlek aldık, ona. Bizim damadımız da şık olmalıydı. Nazan'a armağan etmesi için bir altın yüzük aldık. Viraneciler, tam kadro oradaydık.

Nazan, yan odadaydı. Neşe ile yanına gittik. Onu, herkesten önce görmek istiyorduk. Çünkü son anda annesi ve ablasıyla kuaföre gitmişlerdi. Biz onları baş başa bırakmıştık.

Odaya girdiğimizde o ortada, kuğu gibi bembeyaz gelinlik içinde, kızıl saçları, belirgin makyajıyla Cinderella gibiydi. Onun, onca anlaşmazlıktan sonra muradına erdiğini, fakat hâlâ boynu bükük duruşunu görmek, beni mahvetti! Aniden gözlerim yaşardı, gözyaşlarıma hâkim olamadım. Hıçkırığının duyulmaması için:

"Aman, ne güzel olmuşsun! Melek gibisin! " dedim.

Sanki zoraki gülümsedi. O da durgun, üzgün ve ağlamaklıydı. Bizden önce makyajının bozulabilme olasılığına rağmen ablası ve annesi ile bir posta ağlamış olduğu, kızaran burnundan, birbirine yapışan kirpiklerinden belliydi.

"Ya, öyle mi? Sahi beğendin mi? dedi.

Çok kişi gelmemişti, her iki aileden de... Yirmi kişi kadar yakın akraba, o kadar... Sadece kendi arkadaşları... İki taraf da gayet şıktı. Nikâhta ön sıradaydık. Nazan'a:

"Ayağına bas! " diye işaret ettik. Epey bir uğraştıktan sonra anlatabildik. Bu defa uğraşma sırası ona gelmişti. Diğeri de uyanıktı. Bir savaş başladı, masanın altında; nikâh memurunu duyamaz oldular. Nihayet diğeri insafa geldi de Nazan bastı ve ayağa kalkıp öpüştüler.

Çıkışta herkes kutlayarak armağanlarını verdi, Define de öyle... Sonra kız veren baba burukluğuyla uzaklaştı, bir kestane ağacının gölgesinde, çiçeklerin arkasından Nazan'ın mutluluğunu izlemeye ve bizi beklemeye başladı. Yanına gittim:

"Neden buraya geldin? Onlarla resim çektirsene! O kadar emeğin geçti. Bu nikâh, senin gayretin ve emeğinle gerçekleşti." dedim:

"Nene lazım senin? Sus, şimdi. Karıştırma! " dedi.

İçime battı. O kadar uğraş, didin, onca emek çek, sonunda unutulmanın hüznüyle kenarda köşede kal! .. Ailelerle resim çektiriyorlardı. Ardından arkadaşlarla... Define, gururlu adamdı. Oralarda durmak: "Bu işin mimarı benim! " dercesine kasılmak, ön plana çıkarılmayı beklemek, ona göre değildi.

Nazan da haklıydı. O telaş içinde, göz önünde olmadığı için onu unutmuştu. Yine arada kırgınlık olmasın diye Nazan'ın tam karşısına geçtim. Onlar, nikâh salonunun kapısının önünde resim çektiriyorlardı. Bana bakmasını sağlamaya çalıştım ama nafiye... Objektiflere bakmaktan bana bakacak, kimseyi görececek hali yoktu. Eşinin de öyle... Sonunda yanına yaklaştım ve:

"Define'nin çok emeği geçti. Onunla resim çektirmelisiniz, bu günün anısında o da olmalı! " diye fısıldadım.

Etrafına bakındı. Dede uzaktaydı. İşaret ettim, görmemezlikten geldi. Bizim toparlanıp gelmemizi bekliyordu. Yoksa çoktan orayı terk etmişti. Beş dakika sonra hep beraber Virane'ye döndük. Define, avucundaki tüle sarılı, ucu çiçekli, badem şekerli koyu mavi, kalp şeklindeki seramik nazar boncuğuna benzer kapaklı nikâh şekeri kutusunu duvardaki boş bir çiviye astı ve meşhur sandalyesine oturup, ayak ayaküstüne atarak piposunu yaktı.

Hepimiz sus pustuk. İşin ilginç tarafı; Defineyi, her iki, aileden de tanımayan kalmamıştı. Bir Allah'ın kulu da orada tanımak istememişti. Üstü başı dökük de değildi. Onu orada ezik bırakmak ister miydik? Yaz günü, bir gömlek bir pantolundu, alt tarafı... Ayakkabıları da yeniydi. Eksik olan neydi?

Unutulmak... İhtiyaç halinde kapısını aşındırmak ve iş bitince unutuvermek... Ortalıkta bir yas ıssızlığı, dedede çifte hüznün vardı. Evlat yerine bağına bastığı bizlerden birini evlendirmenin ve unutulmanın hüznü...

Hüzün Yılı'nı anımsadım. Hicretin onuncu yılında, Peygamber Efendimiz, iki hüznü bir arada yaşamıştı. Sevgili Eşi ve Müminlerin Annesi Hatice-tül Kübra'nın ve kendisini büyüten Amcası Ebu Tâlib'in Hakk'a yürümleri Onu harap etmişti. Muhterem eşi için:

Bu ümmetin kadınlarının en hayırlısı Haticedir demişti.

Amcası Ebu Tâlib'in vefatından sonra Kureys müşrikleri baskı ve zulümlerini daha da arttırmışlardı ve Allah'ın Rasulü:

Bu ümmet üzerinde, şu günlerde toplanan iki musibetten, ben, hangisine en çok yanacağımı bilemiyorum! demekten kendisini alamamıştı.

Kendisini koruyan amcasının ölümünden sonra Ona yapılanlara dayanamayan kızı ağlarken onu:

Kızım ağlama! Ağlama! Muhakkak ki Allah, babanı koruyacak, savunacaktır. Kureys müşrikleri, Ebu Tâlib ölmedikçe bana hoşlanmadığım bir şeyi yapmaya pek muvaffak olamamışlardı. buyurarak, Ebû Tâlibin ölümüne ne kadar üzüldüğünü belirtmişti.

Çifte hüznü' diyince aklıma o iki acı olay geliyordu. O da kız vermişti. Hazreti Ali Efendimizle Hazreti Fatıma'nın evlenmeleri... Evlat acısı da tatmıştı. Birisi vefat ettikten

sonra diğerkızını da nikâhına aldığı için "İki Nur Sahibi" anlamına gelen "Zinnureyn" lakabını alan Hayâ Sembolü Hazreti Osman ki o geldiği zaman Resulullah Efendimiz doğruluyor, mübarek ayaklarının bir kısmı açılmışsa, giysisiyle örtüyordu. Nedeni sorulduğunda:

"Kendisinden meleklerin bile hayâ ettiği öyle bir zata ben de saygı duyuyorum." diyordu.

Saygı duymak ve saygıyı hak etmek... Bu ikisi, verilmeden alınamayacak şeylerdi. Ortalıktaki durgunluğu ve suskunluğu Çiçek bozdu. Karşı ağaçtaki kuşlara laf yetiştiriyor, en çok da kendi adını söylüyordu. O bile bir şeyler öğrenebilmişti. Bütün hayvanlar, kısa sürede yetişkin hale geliyorlar, hayatlarını idame ettirebilmeleri ve birbirlerini yiyen canlılar âleminde sağ kalabilmeleri için gereken şeyleri öğrenebiliyorlardı ama insan evladı otuz yılda yetişiyor, mükemmel hale gelebilmesi bazen hayat boyu mümkün olmuyordu.

Mükemmel İnsan, Örnek Şahsiyet, hayatındaki örneklemelerle çok güzel bir yol çizmişti. Bizler, onun ahlakıyla ahlâklanmaya çalışmalıydık. Bunun için de Siyer ve İslam Tarihi okumalıydık.

Aklıma, Necip Fazıl Kısakürek'in, 'Çöle İnen Nur' isimli muhteşem eseri geldi. Gözyaşlarıyla art arda okuduğum, bana hayatımın en güzel zamanını yaşatan, kendimi Asr-ı Saadet'te hissettiren o şiirsel anlatımlı kitaplardan birisi de 'Peygamberler Halkası' idi. Daha sonra 'Çile' ve 'O ve Ben' ki bu ikisi, ders kitabı gibi elimden düşmedi.

Hüznün çağrıştırdığı bu zincirleme düşünceler içindeydim. Bahçede dama turnuvası sessiz sedasız sürüyor, Ahmet'in çayından nefis kokulu dumanlar yükseliyordu. Duygu yine arzuya göre kaşarlı ve sucuklu tostlar basıyordu. İkinci kahvaltısı hazırlanıyordu.

Bazı çiçekler aşırı sıcağa dayanamamış, solmuş, güneşin çekilmesiyle ferahlamak için su bekliyordu. Toprak yanıyordu. Dikkatle bakınca, taşlardan çıkan hararetle serap görülüyordu. Erik ağacının tepesinde üç beş erik kalmıştı, ulaşılamayan; kurdun kuşun hakkı; kıpkırmızı bakıyordu. Define, kapının önünde, her zamanki yerinde mahzun mahzun duruyor, piposunu tüttürürken derin derin düşünüyordu.

Hızla gelen araba ve ani bir fren sesi duyuldu, hemen ardından da uzun, kesik kesik ve tekrar uzun bir klakson sesi... Kapıya doğru baktık. Gelinle damat arabadan inip, kol kola bize doğru geliyordu. Hepimiz ayağa kalktık, alkışlayarak. Onlar, yaptıkları hatayı onarmaya gelmişlerdi. Define'nin elini, yanaklarını öptüler, teşekkürler ettiler. Yanlarında fotoğrafçıları vardı. Hepimizle, özellikle Define'yle hatıra resimler çektirmek istiyorlardı. Biraz geçti. Dede mahcuptu:

"Yapmayın, Allah aşkına! Ne gereği var, çocuklar? Siz eğlenmenize bakın! Gezin tozun! Sonra da yaparız o işi..." diyordu ama onlar iki tarafına geçmiş, kollarına girmişler, bin bir özür dileyerek gülümsüyor, poz veriyorlar, arka arkaya flaşlar patlıyordu.

"Gezeceğiz, dedeciğim ama hep beraber... Sen de geleceksin!" dediler.

"Benim sizin yanınızda ne işim var? Haydi, işinize bakın siz!" derken gözleri kıpkırmızıydı. Koca adam, bir taraftan gülümsüyor, bir taraftan için için ağlıyordu.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0115

Onur Bilge

0116 - KOLTUK DEĞNEKLERİ

Onur BİLGE

İlk âşık olduğumu hissettiğimde, aydınlık, tertemiz bir yüz gördüm. O, ilkokul birinci sınıftaki bir arkadaşım. Ağartıcıya yatırılmış gibi bembeyaz bir çocukt. Bir hafta on gün kadar sürdü, ona olan ilgim. Gözlerimi alamadım. Yüzünde tertemiz bir ifade vardı. Uslu bir çocukt. Ben, cadılar cadısı...

Ondan başka âşık olamadım, beş yıl boyunca. Hatta kimseleri beğenemedim. Birisine ilgi duymak, küçülmek demektir, benim için. Birinci sınıflara takılmışım, âşık olma mevsimlerimin zaman ölçerlerini, yeni başladığım okulların ilk yıllarına kurmuşum.

Bir de orta birde âşık oldum. O da hiç güneş görmemiş, süt gibi bembeyaz bir çocukt. İlker... Ankara'dan gelmişler, Antalya'ya yerleşmişlerdi. Onu Akdeniz'in güneşi bile karartmadı! Aile dostlarımızın oğlucuklarıydı. Minicik... O da apaydınlık yüzlüydü ama çakaralmazdı. Demek ki daha zamanı vardı. O da değildi. Olmazdı. Olamazdı. Büyümeliydi. Sanki ben çok büyüktüm.

Şakalar yapıp duruyor, abuk sabuk resimler çizip gülüyordu. Kınıyordum. Ciddi olamıyordu. Küçüktü. Bense âşık olmak istiyordum. Ciddi ciddi âşıktım. Yoksa bana mı öyle geliyordu? Bilmiyorum ama onunlayken çok mutluydum. Üç kardeşiler. Bir de ben... Oyunlar oynuyorduk. Ya onlar gelsinler istiyordum ya biz gidelim. Onu görmek istiyordum. Çok düşünüyor, çok özlüyordum. Hayatımın en önemli kişisiydi. Görünce, anlam veremediğim bir heyecan sarıyordu beni. Sebepsiz, durduk yerden. Heyecanımı bastıramıyordum. Onun kılı kıpırdamıyordu, eminim.

İlklerin güzelliği... Ona yakın olmak istiyordum. Onunla oynamak, her zamanki gibi ama nedense çil yavrusu gibi dağınık oturuyorduk, olmuyordu. Ona ait bir şeye yakın olmak da ona yakınlık gibi geliyordu. Aşk, bu olsa gerekti.

Koltuğun birinde sarılı kahverengili, kareli ceketi vardı. Sanki içinde o da vardı. O, ona ait bir ceket. Küçük kolları olan, kısacık erkek ceketi... Her zaman onunla görüyordum onu. Onunla özdeşleşmişti. Elleri, yüzü, teni gibiydi. Bana öyle geliyordu. Oraya oturdum. Onu, çok yakından hissedecektim ki annem uyardı:

"Kızım, oraya oturma! Ceket var, kırılsın! Bu kadar oturacak yer varken neden oraya oturuyorsun? "

Kalktım. Acaba annem oraya bilhassa oturduğumu anlamış mıydı? Onda da büyürken, bu tür duygular olmuş muydu? Nereye oturursam, otururdum. Ona neydi? Neden karıştı? Neden uyardı? Herkes de duydu. Kızardım mı acaba? Seslenmemek en iyisiydi. Birazcık yakınlıktı, aradığım. Birazcık sıcaklık... Onda yoktu. Belki vardı da çocukluğu ağır basıyordu. Belki ceketinde vardı. Cekete yakınlığım yarım dakika, ona yakınlığım birkaç ay kadardı.

Bir akşamüstü ailecek gelmişler, biz evde yokmuşuz; arka bahçedeki betonun önündeki yeni yeni kızarmaya başlayan, moraracak, tatlanacak olan Erikleri yere indirmişler! .. Ne kadar varsa toplamışlar gitmişler! Dalında bir tane bile bırakmamışlar! Hayretler içinde kaldık! .. Bir de nasıl yediklerini, çantalarına, torbalarına doldurup evlerine nasıl taşıdıklarını anlattılar, ballandıra ballandıra! O da bir öğretmen çocuğuydu ama böyle bir aileye mensup bir kişi benim seviyem olamazdı! Tereyağından kıl çeker gibi onu akıldan çekip, çıkardım ve tiksinererek attım!

Şu olabilir mi? Bu olabilir mi? Kısa ilgiler... Hiç kimse, kalbimdeki çerçeveye tam oturtmuyordu. Mutlaka bir tarafı boş kalıyordu. Yüreğimi dolduramıyor, ruhumu doyuramıyordu.

Bir arkadaş vardı, orta üçte. Karikatür gibiydi. Çöp adamlar çizerler ya işte öyle... Beni sevdiğini yazdığı bir mektup verdi bana. İnanacaktım az daha... İyi ki ilk günden anneme babama söylemişim. Yazdığı mektubu üçümüz birlikte okuduk. İmla hatalarını bulduk. Bozuk ifadelere epeyce güldük. Ailesiyle tanıdık çıktık. Annem babam, o aile hakkında bana malumat verdi. Babam babasıyla konuştu ve bana neler konuştuklarını anlattı. Anladım ki ondan arkadaş olmaz, zarar gelir.

Çok geçmedi, ebeveynimin dediği çıktı. Meğer aradığı sevişmekmiş. Kızlar, sevişiyorlar ve evleniyorlardı. Ben okumaya niyetliydim. O tür yakınlaşmaları bilmiyor, istemiyor, öyle şeylerden öğreniyordum. Elime dahi kimse dokunmamalıydı. Ben resim yapıyordum, biblo yapıyordum, yazı, şiir yazıyor, kitap okuyor, anılarımı yazıyordum. Güzel sanatların her dalına ilgi duyuyordum. Zaten boş vaktim kalmıyordu. Boş vaktim kalırsa ders çalışıyordum.

Baktı ki benim dünyam farklı, kendine uygun, akıllı bir karış havada, mavi gözlü, sırtlan dişli aptal bir sarışın buldu. Kızcağızın hâli duman olmuş! Teklifi ilk günden annem ve babamla paylaştığım için bir felaket bana teğet geçmişti. İyi ki ayağı yere sağlam basan birisiydim. Aksi halde başıma gelecekler varmış! ..

Bitti mi? Hayır. Yeni başladım. Biter mi arayışlar, bekleyişler? Yardım etmek için el uzattığım âşık olmaya kalkıyordu. Onlar beni seçiyorlardı. Bense, kararı kendim vermek istiyordum. Benim seçtiğim birisi olmalıydı. Beni seçen değil, benim seçtiğim...

Lise birde, belden aşağısı felçli, bacakları küçük çocuk bacakları kadar olan bir arkadaşımız vardı. Okula, üçtekerli sakat arabasıyla gelir giderdi. Bisiklet pedalı çevirir gibi arabanın önündeki iki kolu elleriyle çevirerek yol alırdı. Arabasından inince, koltuk değnekleriyle yürürdü.

Çıkış zili çalınca; öğrenciler, ilk otobüse yetişmek için Karacabey Harası'ndan boşanmış atlar gibi fırlayarak ana caddedeki, dokuma fabrikasının önündeki durağa doğru koşuyorlardı! O, çantası elinde, koltuk değnekleriyle zorlanarak sınıftan çıkıyor, tirabzana tutuna tutuna merdivenlerden iniyor, arabasına kadar gidiyor, çantasını yanına alıp oturunca; değnekleri, sol taraftaki özel yerine yatay olarak koyup, elleriyle ilerlemeye başlıyordu.

Arabası, her seferinde, okulun yolunu kesen, sürekli taşıdığı için etrafını bataklık haline getirmiş olan arığa saplanıyor, bir ileri bir geri, dakikalarca oradan geçmeye çalışıyor, yardım almazsa başaramıyordu. Benim eve gitmekte acelem yoktu. İkinci otobüse de binebilirdim. Hıncahınç dolu olanına bineceğime, boş olana biner hem oturacak yer bulabilir hem de rahat rahat, etrafı seyrede seyrede giderdim. Yürüyerek gitsem de olurdu. Okuldan dönerken yokuş aşağıydı. O kadar zevkliydi ki yürümek! O nedenle, geride kalmayı ve ona yardım etmeyi tercih ediyordum. Herkes otobüsle gidiyordu, o kol kuvvetiyle... Yapayalnız...

İlk otobüse yetişebilen yetişiyor, yetişemeyen, bir sonrakini beklemek zorunda kalıyordu. Havanın yağışlı olmadığı günlerde, yarım saat kadar sonra gelecek olana, Güllük'ten geçeceği için binmeyeceğime ve Şarampol'den geçecek olanın gelmesine de bir saate yakın bir süre olduğuna göre o kadar zaman aptal aptal durakta, ayakta

beklemekten, hareket etmenin daha avantajlı olduğunu düşünerek, çantamı onun arabasının arkasına koyarak, yürüyerek gitmeyi tercih ediyordum.

Güzel gitar çalıyordu. Yanında olduğu zamanlar, yol boyu da gitar çalıyor, şarkı söylüyordu. Ben de ona eşlik ediyordum. Yollar bomboştu. Sadece gelip geçen taşıtlar... Bu dostluğun bir sebebi de Allah'a isyanda oluşuydu. O, benim için sadece yardıma ihtiyacı olan ve uyarılması gereken, yanlışla sapmış birisiydi.

"Beni neden böyle yarattı? Arkadaşlarım yürüyor, koşuyor, top oynuyor, dans ediyor, ben bunların hiç birini yapamıyorum! Oruç falan tutmuyorum, işte!" diyordu.

Allah'a isyanda devam ederse onunla arkadaşlık yapmayacağımı söylüyor, Allah'ın verdiği diğer nimetleri sayıyordum. Giderek, isyandan vazgeçti ve ödüllendirme yöntemiyle Ramazan orucu tutmaya başladı.

Şarkılar söyleyerek, konuşarak eve dönüyorduk. Yaklaşık bir saat yürüyorduk. Bazen bize başka arkadaşlar da katılıyordu. Yarenlik ederken yol kısa geliyor, yürümek, doyulmazlık kazanıyordu. Hepimiz çok mutluydu ama onun, başka hiç kız arkadaşı olmadığı için bana âşık olmaya kalkınca işim zorlaştı. Ona açık açık dedim ki:

"Hayatım boyunca hastabakıcılık yapmak istemiyorum."

Durumu, anne babama, müdür muavinine anlattım:

"Benimle evlenmeyi kabul etmezsen, intihar ederim!" dediğini. Müdür muavini:

"Aldırma! Çok duyduk o lafları! Kimse, kimse için kendisini öldürmez!" dedi.

Ailesinden yengesi ile de konuştum. Ona, onunla sadece yardım amaçlı arkadaşlık ettiğimi, hiçbir ümit vermediğim gibi beklentiye girmemesini söylemesini ve onu ikna etmesini; dediklerimi, annesine babasına da iletmesini rica ettim. O da şaşırıldı:

"O zaten evlenemez ki! Doktorlar öyle diyor." dedi.

Arkadaşlığımız bozulsun istemiyordum. Yeni açıldığı için çok az öğrencisi olan bir okulun üç beş akli başında genciydik. Diğer arkadaşlarım da olaydan haberdardı ve onu ikna etmeye çalışıyorlardı. Onun, erkek ya da kız olması, benim için hiç önemli değildi. İnsandı ve yalnızdı. Bir arkadaşına, bir desteğe ihtiyacı vardı.

O almış başını, gidiyor, bildiğini okuyordu! Başında kavak yelleri esiyordu. Galiba kafayı çektiği akşamlar, gitar elinde, bizim sokaktan, şarkı söyleyerek geçiyordu. Haftada birkaç kez böyle serenat yaparak geçtiği için onu tanımayan kalmamıştı. Hali belli olduğundan ona kimse bir şey demiyor, hoş görüyorlardı. Gitardan gelen ilk notaları duyan:

"Servet, geliyor!" diye birbirine haber veriyordu. Her zaman aynı şarkıyı çalıp söylüyordu:

"Ben seni unutmak için sevmedim..."

Sesi de çok güzeldi. Allah bir tarafa eksiklik verdiyse, diğer tarafa öyle bir güç veriyor ki hayret etmemek mümkün değil! .. Postanenin santralinde çalışan görme özürülüler de

şehir telefon fihristini ezbere biliyor, sesinden herkesi tanıyorlardı.

Onun kadar iyi yüzebilen yokmuş! Konserlerde, maçlarda, resmigeçitlerde, festivallerde; herkesten önce gider, en önde hazır olurdu. Erol Büyükburç, Alpay, Berkant, Serpil Örümcer gelirdi. Yer yerinden oynar, Antalya sallanırdı! .. Arkadaşlar:

"Allah, Servet'e bir de ayak verseymiş, onu kimse zapt edemezmiş! " diyorlardı.

Sarışın, lacivert gözlü, sarı saçlı, çok güzel bir bebekmiş. Söylentiye göre, nazarla havale geçirmiş. O zamanlar çocuk felci aşısı yaygın değilmiş. Hastane hastane, doktor doktor gezdirmişler, muayene etmeyen kalmamış, çare bulamamışlar.

Babam, seçimlerde dağ bayır gezebilmek için askeriye emekli bir cip almıştı. Şoför kullanıyordu. Annemle beraber Toroslara tırmanırken takla atmışlar. Babam, o tarihten sonra cesareti kırıldığı, araba kullanamaz olduğu için gideceğimiz her yere taksi çağırıyordu. Yine bir gün bir yere gidiyorduk. Her zamanki durağın taksisi aldı, bizi. Biraz gittik; şoför, durdu durdu, duramadı; anneme babama, benim yanımda:

"Semiray, felçli bir çocukla geliyor, okuldan. Onu kaç kere o üçtekerli arabadaki çocukla gelirken gördüm. Haberiniz olsun! " dedi. Annem:

"Onun her adımından haberimiz var. Onu tanıyoruz. Adı, Servet... Onlar arkadaş... Kızıyor; aksine, ona yardımından memnuniyet duyuyoruz." dedi.

Şoför, ispiyonladığı için bin kere bin pişman oldu! Babam da annemin sözlerini destekleyen sözler söyledi:

"Semiray, nerde muhtaç, ezik, gariban varsa, hepsine yardım eli uzatır. Ona yardımı, bizi gururlandırıyor." dedi.

Ben, ana babasının desteğini arkasına almış, mutlu, huzurlu bir çocuktum. Çünkü onlara ihanet etmedim. Onlardan hiçbir şey saklamadım. Evin içinde de dışarıda da kanatlarının arasındaydım. Bir kişi değil, bin kişi hakkımda kötü düşünse, umurumda değildi! Önce Allah'a, sonra ana babama verilecek hesabım vardı. Vız geliyordu, o sözler bana!

Bir Ayet-i Kerime'de; Allah'a, ana babaya itaat emrediliyor, adları, Allah'ın adının yanında zikrediliyordu. Onlara isyan, Allah'a isyan gibiydi ve en büyük günahı. Allah'a ve ana babaya itaat etmek farzdı.

Doğru bildiğim her şeyi yaptım. Allah, şüphesiz ki her hareketimden, hatta aklımdan geçenlerden dahi haberdardı; annem ve babam, her olayı günü gününe paylaştığım, her attığım, atacağım adımdan haberdar ettiğim en yakın arkadaşlarım, her konuda desteğim, yeryüzündeki en önemli ve en güçlü dayanağımdı. Servet'in iki koltuk değneği vardı; benimse, annem ve babam...

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0116

Onur Bilge

0117 - İLK AŞK

Onur BİLGE

Lise ikide, okulumuza Antalya Lisesi'nden bir çocuk geldi. Aslında aynı muhitin çocuklarıydık ve ben mahallenin muhtarıydım ama nedense onu, sadece sünnet düğününde görmüştüm. Sokağa çıkmıyor, çıkıyorsa da bizim tarafa gelmiyordu. Allah onu şerrimden korumuş olmalıydı.

O okulu babam yaptırmıştı. Örnek öğrenciydim. Bir erkekten daha fazla özgüvenim vardı. Onlar, bana göre çok zayıf kalıyordu. Beni dengeleyebilecek kimse yoktu, çevremde. Yalnızlığa mahkûmdum.

Nihat, çok sessiz, boynu bükük, oldukça efendi, biraz topallayan ama bunu ustalıkla gizleyebilen; ince uzun, koyu sarı dalgalı saçlı, kumral bir çocuktur. Hep ezik tipler dikkatimi çekiyordu. Bu, merhametimden ileri geliyordu.

Dersleri hiç de iyi değildi. Çünkü karşı komşu kızına âşıktı. Okuldan çıkınca onun okulunun önüne gidiyor, bir saatten fazla dağılmalarını bekliyordu. Eve kadar takip ediyor, yolda sokakta konuşabildiğini kâr biliyordu. Çok güzel bir kızdı. Minyon, kumral, açık kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmaya, ucunu kıvırmaya alışık, kalemle çizilmişçesine muntazam yüz hatlarına sahip, kendi halinde bir kızcağız. Lisede başarılı olabilecek zekâyâ sahip olmadığı anlaşıldığı için kız enstitüsüne gönderilmiş, ev hanımı olması önceden planlanmış, geleceği anne babasına bağlı, oldukça pasif biri...

Nihat, oldukça içe kapanık, sakin, sessiz, ağırkanlıydı. Benden bir yaş büyük olmasına rağmen, evli barklı adamlar gibiydi. Sigara içmesi, kahvehaneye gitmesi falan bende böyle bir izlenim uyandırmıştı. Özellikle baş başa olduğumuz zamanlarda oldukça neşeliydi. Çok fıkra anlatırdı. Güler güldürürdü. Telefon bağlanmıştı, evlerine. Açınca, istediğin kadar konuş... O zamanlar öyleydi. Süre hesabı yapılmazdı.

Aile dostumuzun oğluydu. Nihat. Halis ve Bilal yakın arkadaşlarıydı. Üç kafadarlardı. Ben de erkek gibiydim. Onlarla aynı gruptaydım. Okul çıkışında Nihat, kız enstitüsünün önüne giderdi. Boyacının kızını görmek için... Diğerleri de kendileri için uygun kızlar aramaya... Bana da sorarlardı:

"Sen de gelecek misin? " diye.

"Ne yapacağım orada? "

"Biz ne yaparsak, sen de onu..."

"Siz ne yapacaksınız? "

"Kız tavlayacağız."

"Ben de mi kız tavlayacağım? "

Ne yapacaktım kızları? Nihat olabilirdi ama olamıyordu. Onun konuştuğu Feride'si vardı. O nedenle çok yakınımdaydım ama çok uzaktı. Her gün akşama kadar beraberdik ve evde de saatlerce konuşur, gülerdik, ikizler gibiydik. Aynı gün doğmuştuk. O bir yıl önce... Aynı gün kutlardık doğum günlerimizi.

Feride, karşı komşularının kızıydı. Bir öğretmenle nişanlandı. Nihat yıkıldı! Mahvoldu! ..

Nihat'ın annesi:

"Öyle bir kadının kızını almam ben gelin olarak! " demişti. Nihat:

"Annesinin suçunu kızı mı çekecek? Onun ne kabahati var? " diyordu.

"Semiray olur mu, anne? " diye sorunca:

"O, olur! " demiş. Buna dayanarak duygularını bana yönlendirmeye kalktı ama ben, başkasını seven, onu kaybettiği için bana gelen birisini asla istemiyordum.

Yine bir doğum günümüzde, sadece onun teselli olması için altın nişan yüzükleri aldık birbirimize. Feride, öğretmenle nişanlanmıştı, parmağında nişan yüzüğü var diye doğum günü armağanlarımız olarak alıp vermiştik. İnanırcı olması için içlerini yazdırmıştık. 'Sen uzaklarda değil' yazıyordu, benimkinde; onunkinde: 'Damarımda kanımsın'... Anneme gösterdim:

"Ne demek bu? " dedi.

"Hiç... Mahsustan.... Ferideye nispet yapmak için şakadan nişanlandık. Biraz da o Nihat'ı kıskansın. " dedim.

Gerçekten o niyetle takmıştık. Nihat, kız nişanlandığı için çok üzülmüştü. Onun karşısında güçsüz, istenmeyen, terk edilmiş, beğenilmeyen olmaması içindi. Pazarlık etmişik, başta. Bunlar, gerçek altın nişan yüzükleriydi ama evlenme vaadi içermiyordu.

Ben o yıl üniversiteyi kazandım, o liseyi bile bitiremedi. Akı çok karışıktı. Aşk acıları çekiyordu. Ancak iki yıl sonra mimarlığı kazanabildi.

Ona kızmıştım. O kızı ilaheleştirdiği için... Bana, hâlâ onu seviyor, hayat boyu unutamayacakmış gibi geliyordu. Üzerine kocaman bir çarpı işareti çekmem gerekiyordu ama onunla öylesine yakın arkadaştık ve o kadar iyi anlaşıyorduk ki hep en sevdiğim kişi olarak bir numaraydı ve yerinden kıpırdamıyordu. Ailesi de her yönümler beni tercih ediyor, arkadaşlığımızı destekliyordu.

Artı değerlerimin çok fazla olduğunu biliyordum. Ona olan sevgimi hissettiğinde, beni deliler gibi seveceğini, çılgınca arayacağını da biliyordum ama ne olursa olsun belli etmeme cezasını çoktan kesmişim. Sevgi, bana aitti, onun bilmesi neye ne ekleyecekti? İçinde bir önceki aşkın tortusu olan bir kalbe girmek istemiyordum. Arkadaşlığı bana yetiyordu.

O, Feride'ye mi âşıkı? Evet... O zaman Feride'nin aşkıyla yanmaya devam etmeliydi. Mutlu olamazsa olamasın, beni ne ilgilendirirdi? İlle de onun da mutlu olması gerekmiyordu. Kendi kendime mutluydum. Kalbinde başkasıyla girmişti hayatıma. Benim için çıkarıp atacak değildi ya. Zaten kendinde o gücü bulmak istemiyordu. İsteseydi, çaba gösterirdi. O zaman; o, giden trenin arkasından bakmaya devam edecek; ben, içimdeki, sadece ama sadece bana ait olan, o çok sevdiğim duyguyla mutluluğuma devam edecek, onun kendisini duvardan duvara vuruşunu alaylı bir şekilde gülerek seyredecektim. Hayatımda ne kadar önemli olduğunu asla bilmeyecek ve bana hiçbir zaman ulaşamayacaktı! Oysa o, ilk defa beğenerek: "İşte bu! " diye seçtiğim biriydi. Belki de bu ceza ikimize birdendi.

Neden beni görmemişti? Kız, evlerinin karşısındaydı ve o ilişki orta ikiden beri; onun için. Benim hayatımda hiç kimse yoktu. O olabilirdi. Platonik bir aşk nedeniyle iki yıl hem kahroldum hem de hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu oldum!

Onda, çok samimi bir arkadaş sevgisi vardı, Feride'ye karşı da aşk... Karakterimi çok beğeniyordu. Makyaj yapmıyordum, okulda mini giymiyordum. Kimseyle ilişkim yoktu. O ikisi evlenmeye ne kadar da meraklılardı! Beş yıldır evlenme planları yapmış olduklarından, hayata hazırlıksız yakalanmışlardı. Kız, ilk isteyene verilmiş; Nihat, okulunu bitirememişti.

O yıl, işçi statüsünde bir yere giredursun, ben üniversiteye kaydolduğum için Antalya caddelerinde havalı havalı turluyordum. Arada karşılaşıyorduk. Başını eğiyordu. Çok mahcuptu. Liseyi bile bitirememişti. İki dersten takıntısı vardı. Sadece telefonda konuşuyorduk.

Babamı, devam mecburiyeti olmadığı için zorla razı ederek kaydolmuşum, bu okula. O nedenle ilk yıl beni göndermemişti. Ders kitaplarımın parasını ayniyat memuruna bırakmıştı ama o haziran sınavlarına bir ay kala gönderdiği için, ilk sınavlarda başarılı olamamıştım. İkinci yıl, bir yıl boyunca ısrarına dayanamayarak izin verdi de Bursa'ya gelebilirdim.

İkinci sınıftan başladım. Birinci sınıfın birinci döneminin dersleriyle ikinci sınıfın birinci dönem derslerinin hepsini birden aldım ve tamamına yakınından geçtim. Birkaç ders kaldı. İkinci dönem de aynı şekilde oldu. İkinci yıl, ikinci sınıfın dersleriyle üçüncü sınıfın derslerini alacaktım ve aynı şekilde verecektim.

Akademi birde, babam Antalyalı bir çocuk bulmuş, bana ders notları göndermesi için. Dersleri dışardan takip edeceğim. Sadece imtihanlara gireceğim. O da birkaç kere not gönderdi. Görmediği bilmediği, tanımadığı halde âşık oldu. Babam, mektupları kontrol eder. Telefonları dinler. Bana uygun biri değildi. Boyu benim kadardı. Oysa doğal olarak bir yetmiş beş falan olmalıydı. Hep kusurlular çıkıyordu karşıma. Olmuyordu. İşte dedim ya ben seçmiyordum ki! Birileri akılları sıra beni seçiyorlardı.

Antalya'ya sömestrde ilk gittiğimde Nihat telefon etti. İlan-ı aşka başladı.

"Vay namussuz! .." dedim içimden. Ben de bunu bekliyordum, kaç yıldır:

"Benim çok yakışıklı bir sevgilim var." dedim. Yalandı.

"İnanmam! " dedi. Dediğime ben de inanmamıştım. Onu inandırmak için çok çalıştım. İnanmadı.

Onunla evlenmek istemediğimi, bir daha bu nedenle aramamasını söyledim. İntikamımı almıştım! Hem kendimden, hem ondan! .. Giden üç buçuk yılım geri gelmeyecekti belki ama gururum yerinde kalacaktı. Kalbi dolu bir varlığın yanında işim olamazdı.

Üç buçuk yıl boyunca onu düşünmenin ve ikinci planda kalmış olmanın acısını çıkarmıştım. Bana asla ulaşamayacak, hep karşıdan bakacaktı.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0117

Onur Bilge

0118 - ALIAH

Onur BİLGE

Bu akşam, odamda, pencereye yönüm dönük, bir sandalyede oturuyordum. Çiçek saksılarıyla dolu denizliğin önünde, yirmi beş mumluk ampulün ışığının altında, makrome bir abajur yapıyordum. Odamda herkes bir şeylerle meşguldü. Babam televizyon izliyor; annem, Zerrin Hanım ve Meral Hanım'la konuşuyor, misafirlerin çocukları da bir şeyler yiyerek, etrafta dolaşıyorlardı. Caddeden, alacakaranlıkta akşam gezintisine çıkan insanlar geçiyordu. Annem, arada sırada sehpalara bakıyor, sohbet aralandıkça, servisi yeniliyordu. Meral Hanım'ın yetişkin kızı da yanımda gazete okuyordu.

Abajuru, üst tarafının ortasındaki demirden, pencerenin pervazındaki perde askısına bağlamıştım. Makrome iplerini düğümleyip düğümleyip, sağ tarafıma atıyor, zaman zaman da abajuru döndürüyor, döne döne motifler koyarak, örüyordum. İşime dalmıştım. O iş değildi, benim için. Akşama kadar koşuşturduktan sonra, dinlenme aracı, meditasyon, eğlenceydi. Ancak bu saatlerde kendimi dinleyebiliyordum.

Anneme yardım ederken, bardak falan yıkarken veya yemek yaparken elim kesilse ya da temizlik yaparken bir yerimi çarparak bereleşem, bir anlık bir acı duyarım, işime devam eder, bir daha da aklıma getirmem; gün boyu, acıdığının farkına bile varmam. Ne zaman böyle kendi kendimle kalsam, dinlenmeye geçsem, her yerimde acı sızı hissetmeye başlarım. Yorgunluğumun acısı çıkmaya başlar. Her şey, genellikle bu saatlerde ya da yatağıma yatınca ortaya çıkar. Düşüncelerim de öyle... Unuttuğum rüyalarım bile...

Bir gün önceki rüyamın hâlâ etkisindeyim. Daha önceleri de defalarca böyle rüyalar görmüştüm. Galiba rüyalarım beni yönlendirecek, bir yol bulmamı sağlayacak.

Rüyamda iki kadın, ellerinde katlanmış, oyalı yazmalarla gelmiş, bana armağan olarak getirdiklerini söylemişler, ben de:

"Ben kullanmıyorum. Arkadaki komşu kadınlara verin. Onlar kullanıyor." demiş, kabul etmemiştim.

Neden hep başörtü? Neden başka bir şey değil? Ne yiyecek, ne giyecek... Israrla, başörtü! .. Neden kullandığım değil de kullanmadığım?

Bir ay önce, şarkıcı Serap Sevda, yeni aldığı, fakat dar geldiği için içinde rahat edemediği beyaz, oldukça pahalı, kaliteli, benim de çok beğendiğim kısa, dar bir etek armağan etti bana. Londra'dan alınmış. Değiştirmesinin mümkün olmadığını, çünkü ablasının İngiltere'den getirdiğini, bana uyacağını sandığını söyledi. Denedim; benim için alınmış, sanki! .. O kadar hoşuma gitti ki! Üstümden çıkarmak bile istemedim. Hem de beyaz! .. En çok sevdiğim renk. Hemen hemen bütün giysilerim beyaz... Harika bir kesimi var. Dikişi de mükemmel... Üstelik sağ önde, bele yakın bir de gizli cebi var ki en çok hoşuma giden o oldu. Çok sevindim. O da bana olduğu için sevindi. Başkasına vermek istemiyor, kıyamıyordu. Parasını vermek istedim. Kabul etmedi.

"Armağanım olsun, sanma! " dedi.

Onun yanında bir de eşarp getirmişti. O da son derece kaliteli ve çok ilginç desenliydi:

"Bunu da aldım ama hiç kullanmadım. Neden aldığımı da bilmiyorum. Sen kullanır

mısın? ” dedi. Bir süre düşündüm:

“Ben de kullanmıyorum. Fakat değerlendirebilirim.” dedim.

“Benden sana hatıra olsun.” dedi.

Başörtüsü, üçgen olacak şekilde katlandığında, bir tarafına beyaz zemin üzerinde kocaman, renkli bir gül, diğer tarafına da siyah zemin birkaç yaprak deseni vardı. O şekilde ikiye katlayıp, ortadan bir kayık yaka açtım, yanlarını diktim. Yakayı içe kıvrıp, bastırdım. Çevresi yapılmıştı. Onun için üç dikişle bir bluz dikmiş oldum. Etekle bluzu birlikte kullanıyorum. İki taraflı giyilebiliyor. Bazen beyaz, güllü, bazen de siyah, yapraklı tarafını giyiyorum.

Başörtü benim giysilerimle kullanılmaz ki! Eteğim, kolum kısa, başımı mı örteceğim? Daha çok pantolon giyiyorum. Bazen diz üstü şort...

Sokak hareketli ve gürültülüydü. Televizyonun sesi de biraz fazla açıldı. Çocuklar oynuyor, anneler konuşuyordu. Bunları düşünürken, dalmışım. Elim makineleşmiş, ne yaptığını benden iyi biliyor. Düşüncelerimin arasından:

“Allah! ..” diye başlayan bir ezan sesiyle sıyrıldım.

Minarenin hoparlörü de çevrenin gürültüsüne göre ayarlanmış olduğu için aniden irkildim. İlk sözcüğün vurgulandığı, uzatıldığı kalın, tok bir sesle, yatsı ezanı okunuyordu. Makromenin iplerine dolandı, parmaklarım. Başım, çenemden hızla itilircesine arkaya gitti. Minareden, daha önce hiç duymadığım bir ses yankılanıyordu. Müezzinin, şerefede döne döne ezan okuduğunu algılıyordum. Gözlerim kapanırken, kollarım iki yanıma düştü, gücüm kesildi. Sadece onu dinliyordum. Hiçbir şey düşünemez olmuştum.

Allah’ın adını, bu şekilde, karanlıkları yararcasına, bunca imanla, böylesine kalın ve çok yüksek bir sesle ve ansızın, ilk defa duyuyordum. Ürperdim! .. İliklerime kadar! .. Tüm vücudum, hücre hücre, sesin sahibinin gönderdiği iman dalgalarıyla titredi. Her zerrem, “Allah! ” nidasıyla sema edercesine kendinden geçtiğini hissettim. Beynim gidip geldi! .. Sonuna kadar, o durumda, huşu içinde dinledim. Ezan bitince tekrar fark ettim, caddenin, televizyonun, odanın içinin gürültüsünü.

Bu nasıl bir sestir, bu nasıl bir ezandı, bir anda kalbimin ibresini Allah Sevgisinin üzerine getiriveren! .. Bu insan ne kadar emindi, Allah’ın varlığından, birliğinden, yolunun doğruluğundan! .. Çoğunun dünya hayatının çarkına takılı olduğu devirde, bir adam uyanık, bilinçli, İslam’ın Bayrağını almış, gidiyor! .. Diğerleri, çok azı hariç, gaflette... Ben de, ben de! .. Binlerce kişi, çoğumuz! .. Ya Rabb’i! .. Demek ki böyle kulların da var! .. O nasıl öyle olabilmiş? Nasıl? ..

Ben, o ana kadar, Allah’ı herkesin sevdiği kadar seviyordum. O yatsı ezanının ilk sözcüğünü duyunca, Lafz-ı Celal’in heybetiyle, O’nu çok, ama çok sevdiğimi fark ettim! .. O ses yaptı bunu. Beni bir anda O’na ilettili. İçimi tarifi imkânsız bir huzur ve mutluluk kapladı. Anı yaşadım ve kimseyle paylaşmadım.

Bir süre sonra, kaldığım yerden makromeye devam ettim. Fakat çok büyük bir farkla! .. Artık ben Allah’ı gerçekten, yürekten seven biriydim. Daha önce O’nu tam anlamıyla, gerektiği gibi sevmeyemediğimi biliyor: “Allah’ı seveni sevmek, Allah’ı sevmek demektir! ”

diyerek, ibadet edenleri, İslam'ı yaşayanları ve yaşamaya çalışanları seviyordum. Bazılarını, Allah'ı sevdikleri için seviyor, sayıyordum. Bu müezzin de onlara eklenmişti. Her zamanki ses değildi. Bu başkasıydı. Kimdi?

Belki de ben Allah'a yakındım, aynı şekilde seviyordum da, farkında değildim. O sesin etkisiyle yüreğim titreyince fark ettim. Bilmiyorum, bir şeyler oldu işte. Allah sevgisi, ya bir anda fişkırdı ya da çağlıyordu da bir anda fark ettim. Her neyse ve nasılsa! .. İki güzel çıkış oldu, bu akşam. Hem bir ses, bütün sesleri "Allah! " sedasıyla bastırdı hem bir adam, tüm insanların arasından sıyrılarak:

"Bu yol, benim yolum; en güzel, en doğru yol! Nelerle meşgulsünüz? Allah hep sizinle, siz kiminlesiniz? Bu sesi duyun! Bu tarafa, bana doğru bakın! Camiyi, minareyi, ezanı, bunların ne için olduğunu düşünün! Bakın, siz oradasınız, ben buradayım. Siz o tarafta, ben bu tarafta... Cuma namazı dışında, on beş kişi olamıyor, cemaat. Siz kaç kişisiniz? Niye oradasınız? Hangi iş, hangi meşguliyet, namazdan daha önemli? ! .." diyordu.

Bizim taraftakilerin arasında; şöhretler, bürokratlar, devlet adamları, memurlar, işçiler, belki de dahiler vardı! .. O bir insandı. Telaffuzuna bakılırsa, belki de sıradan bir köy çocuğu... En fazla imam hatip mezunuydu. Mutlaka o da anarşi dönemi mağdurlarındandı. Belki hem de ekonomizedeydi. Parasal ve siyasal olaylar nedeniyle tahsiline devam edememişti. Fakat farkı fark eden biriydi. Farklıydı. Herkesten akıllıydı. Herkesten üstündü. Çünkü o, bizim bulmak zorunda olduğumuzu, hâlâ aramakta olduğumuzu, hatta bazılarımızın aramaya henüz başlamadığı; bazılarımızınsa, aramaya bile lüzum görmediğini, çoktan bulmuştu. Bizim taraftaki kimseye o konuda bir şey sormasına lüzum yoktu.

Her Cuma; bizimkilerin, içini ve bahçesini tıklım tıklım doldurduğu Muradiye Cami'sinde, her yaş, her iş, her tahsil seviyesindeki kişilere; iyiyi, güzeli, doğruyu tek başına anlatan, onlara rehberlik eden, kurtulmaları için en kısa yolu gösteren, yaşam tarzıyla örnek olan, içinde oluşan duyguları; davranışlarıyla, sohbetleriyle, toplu veya bire bir ilişkilerle aktaran, çevresindekilere feyiz veren bir imam vardı. Sohbeti anahtar olarak kullanıyor, sesinin ulaştığı kalpleri açmaya çalışıyor, çoğu zaman da başarıyordu. Fakat nüfusa oranla bu o kadar azdı ki!

Allah'la olana Allah yardım eder. Allah ona da bana da yardım etmeseydi, bu ses beni etkileyemezdi. Demek ki hem ben Allah'ı çok istemişim hem de Allah beni! .. Aksi halde bu güzellik oluşmaz, irşat eden de kârdan pay alamazdı. İyi ki O'nu istemişim! İyi ki:

"Yıkıl karşımdan! " dememiş, lânetlenenlerden etmemiş:

"Gel! " demiş.

Bir kişiyi kurtaran, bütün insanları kurtarmış kadar sevap alır. Kaf Dağı kadar sevap kazanır." deler. Ona da bunu nasip etmiş. İkimize de ne mutlu!

Gün ne kadar yorucu geçmiş olursa olsun, akşamı, tüm gürültüsüne rağmen, kendi huzur ortamımda, içimin dinginliğinde, kalabalıkta yalnız kalmayı başararak yaşamayı seviyorum. Geceleere ise aşığım! En sevdiğim kişiyi, yaşadığım en güzel olayı düşünerek uyuyorum. Çoğu zaman sevdiklerimi görüyorum, düşümde. Uyanınca, ilk aklıma gelen, rüyam oluyor.

Tam onda uyanmaya ayarlamışım beynimi. En geç on otuzda kahvaltı yapıyorum. Güne

neşeyle başlamak istiyorum. Çoğu zaman benim odamda, denizliğinde renk renk çiçeklerle dolu saksıların gülümsediği bu pencerenin önünde kahvaltı ediyoruz. Karşı apartmanın bakçeşinden bakan sardunyalar, akşamsefaları, güller, kaktüsler; duvara ağan, dışarıya taşan, birbirine karışmış, kırmızı ve beyaz fındık gülleri, yan duvarlardaki sarmaşıklar ve hanımellerinin harika sarılışları, bitkilerin de birbirlerine aşık olup olmadıklarını düşündürüyor.

Alel acele giyinip, Virane'ye, arkadaşlarımın yanına koşuyorum. Kısaca mutluyum. Hele akşamki olaydan sonra, çok ama çok! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0118

Onur Bilge

0119 - NuR

Onur BİLGE

Erenleri görüyordum, düşümde. Huzur içinde uyuyorlardı. Sevinçle uyanıyordum. O Allah aşkını kıskanıyordum. Onlar neler yapmışlardı da öyle mübarek kişiler haline gelmişlerdi? Acaba ben de öyle olabilir miydim? Bunun için ne yapmam gerekiyordu?

Mahallemizdeki imama sorsaydım: "Önce sert-i avret! .." diyecekti ve ben hemen bir adım geri atacaktım. Neden hemen örtünme? Sadece örtü mü? Daha önce bir şeyler yok mu?

Üretimi öyle öğrenmemiştik. Bunu mantık da kabul etmiyordu. Önce hammadde alınır, mamul hale getirilir, kalite kontrolden geçtikten sonra paketlenir. özüyle kusuruyla paketlenen mal; bozulur, kurtlanır ya da defolu çıktığı için iade edilir.

Başörtüsü, başörtüsü... Tamam da... Kafanın içi arındırılmadan, aydınlatılmadan, dışını örtmek neye yarar? Üretilen bir yiyeceğin içinde zararlı maddeler varsa, paklendiğinde havasız ortamda çok daha kısa sürede bayatlar, bozulur, kokuşur, hiçbir işe yaramaz!

İrşatta, burada hata yapılıyor ve insanlar dinden kaçır hale getiriliyor. İnsanlar önce bilgilendirilmeli, bilgi sahibi edildikleri örnek şahsiyetleri sevmeleri sağlanmalı, sonra onların yollarından gitmeleri beklenmeli. O kişiler ki nur yüzlüdürler. Yüzlerine bakıldığında, Allah hatırlanır. Onlar erenlerdir, veliler, evliyalardır.

Erenleri görüyordum düşümde. Uyuyan, büyük bir huzur içinde... Ter içinde uyanıyordum. O Allah aşkını kıskanıyordum.

Sonra İlhan'ı gördüm, bir düş değildi. Yüzüne baktığımda, başını başka tarafa çevirdi. Bir eren huzuru vardı yüzünde, özünde bir Allah aşkı...

Yüzüne baktığımda derin derin, ben onu görmedim, bir aydınlık gördüm. Ne renkti gözleri? Bilmiyorum. Bir iman ışığıydı, gördüğüm; nur... O nurla aydınlatmasını istiyordum, içimi; uzaklaşmamasını, bana bakmasını...

Bana dinimi anlatmasını istiyordum, tüm teferruatıyla... Okul öncesi, beş yaşlarındayken sorduğum soruların cevabı kadar biliyordum, Allah'ı. Mübarek gecelerde ben de ibadet etmek istediğimde annem:

"Yapacağın, nfile ibadet... Ders çalışmak da nfile ibadet... İstikbalini hazırlaman için ders çalışmalısın! " diyordu.

İstikbalim neydi? Nereye kadardı? Şimdi, ben o kadar dersi, sadece yirmi yıllık bir çalışma hayatım için mi çalışacaktım?

Kazanmak neydi? Sayılı zaman kadarcık ömürde başarıya ulaşmak ve yeryüzünde bir yere gelmek mi? Yoksa hiç bitmeyecek bir ömre sahip olunacak ahiret yurdunda mutluluğu yakalamayı başaranlardan olmak mı?

Bunları, okula başladığımdan beri düşünmekte olduğum için ders çalışmayı seven ve ödev yapan bir çocuk olmadım. Okul vakti gelinceye kadar oyun oynar, yarım saat kala ödevimi hatırlar, evde panik yaratırdım:

“Çantam? Defterim? Ödevim var! Ne olacak şimdi? ”

Ablam çantamı açar, defterimi çıkarır, ödevimi yapmaya başlardı. Annem saçlarımı tarar, Şermin çoraplarımı, önlüğümü giydirir, ayakkabılarımı bağlar, ablam elime çantamı tutuşturur, arkamdan üçü de bir “Oh! ..” çekerlerdi. Annem mutlaka elini öptürtür, başarılı olmam için okur üfler, dua ederdi.

Ödevi kızdığım kadar hiçbir şeye kızmazdım. Okulda öğretilmediklerini boynumuza ilmek olarak geçirirler, oyun oynama nimetini elimizden alır, çocukluğumuzu gasp ederlerdi. Öğrettikleri neydi? Ekonomik ömrü ne kadardı? Nihayetinde ölünceye kadar, değil mi?

Bu dünya denilen ağır, hantal, zıplamayan patlak top, bu kadar mı önemliydi? O zaman, o âlimler nerdeydi? Hani o en akıllılar? O en akıllılar, ömürlerini nerelerde telef etmişlerdi? Acaba bu yalancı, sahte, boyalı, örtülü, peçeli, dişleri dökülmüş, saçları ağarmış kocakarıyı, madde gözleriyle, karşıdan; zarif, genç ve güzel bir afet mi sanıyorlardı? Onun için mi peşine takıldılar? Hayatları boyunca cazibesinden kurtulamadıkları gizemli varlığın peçesini kaldırıp da yüzüne bakmak, hiç akıllarına gelmedi mi? Gelmiş olsaydı, âlim dediğimiz üstün zekâ sahibi kişilerin tümünün son derece dindar, kendilerini ibadete vermiş kişiler olması gerekirdi. Oysa aralarında inkârcılar da vardı ve birkaçı iman edenlerdendi. O zaman yeteri kadar akıllarının olmadığı ortadaydı. Onlar sadece zeki kişilerdi.

Zekâ yeterli miydi? Hayır. Akıllı olmak gerekirdi. Yani öğretilenlere daha daha bir şeyler katmak için ömürlerini laboratuvarlarda harcarken, mutlaka Allah’ı bulmuş olmaları gerekirdi. İslam âlimleri böyleydi. Onlar için ilim araçtı. Zekâ ile ayağa kalktılar, akılla koştular. Ne kadar hoştular. Fakat ateist olarak can verenler ne kadar boştular! Dünyanın en zeki aptallarıydılar.

Yaratılanların peçelerini kaldırıp, gerçeklerini göremeyen zavallılardı. Ömürlerini dört duvar arasına kapanıp iktisadi doktrinler üzerine kafa patlatarak geçirirken, çalışma odalarının duvarına dayadıkları kafaları duvarda oyuk açıyor, onlar dini afyon olarak görüp, o güzellikten fersah fersah kaçıyorlardı.

Firavunlaşmış kişilerdi. Şeytan, Allah’ı yakinen tanıyordu, biliyordu ve O’nun varlığından, birliğinden ve her türlü gücünden zerre kadar şüphesi yoktu, Allah’a secde de ediyordu. Bilgisi onu helak etti. Bilgisini zekâsına vurdu ve dedi ki:

“Ben, çamurdan yaratılana secde etmem! ”

Burada âdem’in ve kendisinin yaratılışına ait bilgisi, zekâsının aklını gölgede bırakması nedeniyle egosu ön plana çıktı, helak olanlardan oldu. Bu, şeytandan aşağı yaratıkların akılları yoktu, Allah’ı bulamadan, secde edemedi, Firavun gibi can verdiler. Zekâları, onlara ancak kabrin kapısına kadar eşlik ve yardım etti. Dünyada bazı aptallarca alkışlandılar, gururlandıkça gururlandılar, kibirleriyle benliklerini ilahlaştırdılar. Ne oldu? Adları, altın plâketlerle üniversitelerin kütüklerine çakıldı, iktisadi doktrinler kitaplarına yazıldı. Öldüler. Faniydiler, neticede. O büyük kuvvetin çekimindeydiler. Adları, cehennemlikler listesine yazıldı, kendileriyle birer cehennem kütüğü oldular.

Zekâ böyle bir şeydi. Akıl, Allah’ın verdiği en büyük nimet... Onun için birkaç dakika gibi çok az bir süre tefekkür etmek, en kıymetli ibadetti ve aylarca hatta yıllarca yapılan diğer nafîle ibadetlere bedeldi. Çünkü insan Allah’ı düşünerek bulur. İman, düşünerek

oluşur. Beyin karar verir, kalbe sevgisi düşer, gönülde mayalanır, aşk halini alır ve iştihak başlar.

İlhan'ı gördüğüm anda onun hakkında hissettiklerim, ilgilenmeme; ilgim, izlememe, sevmeme neden oldu. Allah da böyle hissedilirdi. Hiç görmediğim bir müezzinin sesi beni bir anda Allah âşığı haline getirmişti. Yarattıklarını görmek, duymak; peçelerini kaldırarak yüzlerine bakmak yani eşyanın hakikatine vâkif olmak, yaratılanlar üzerinde düşünmek ve Yaratan'ı kabul etmek, sevgisini kalbinde hissetmek de böyleydi.

Göz görür. Beyin seçer. Kalp sever. Gönül, güzelliğe sevdalıdır. Hiç beklemediğim bir anda duyduğum ses, farkında olmadan bakıp gördüğüm yaratılan, Yaratan'ı düşündürdü ve beni O'na yaklaştırdı. Onlar görünen sanat eserleriydi Sanatkâr'ın; eserleri bu kadar güzeldi, acaba Zatı ne kadar güzeldi! ..

Hazreti Musa'ya, Allah ile konuşan bir Peygamber olduğu için Kalamullah deniyordu. O da benim gibi merak etti:

"Ya Rabbi! Seni görebilir miyim? Bana Cemalini göster! "

"Karşıdaki dağa bak! .."

Dağa tecelli etmişti ki belki de sonsuzda bir, bir tecelliydi; dağ eridi! .. O, öyle dayanılmaz bir güzelliğe sahipti! ..

Mecnun'un aklını alanın, kara kuru bir kız olduğu düşünülürse, Hazreti Muhammet Sallallahü Aleyhi Vessellem'den sonraki en yakışıklı erkek olan Hazreti Yusuf Aleyhisselamı gören kadınların ellerini meyve bıçaklarıyla kesmeleri gayet doğal. Durum böyleyken, Allah-ü Teala'yı gören ne yapmaz? Mânâ gözüyle görmekten bahsediyorum. O madde değildir ki onu madde görebilsin! Mekânı yoktur, mekân O'nu kapsayamaz ki mekânı yaratan O'dur. Zaman da bizim saydıklarımızdır, O'nun saydıklarına göre zamanı vardır.

Bu boyut; madde, mekân ve zaman mefhumlarının olduğu boyuttur. Madde dünyanın madde yaratıkları olan bizler, Allah-ü Teala'yı hakkıyla bilmekten aciz varlıklarız.

Bitkileri seyrediyorum. Ağaç kadar huşua varamıyorum. Ayçiçeğine bakıyorum, onun kadar meftun olamıyorum. Çiçeklere bakıyorum, çeşit çeşit, rengârenk pankart açmış: "Allah Var, Bir! .." diyorlar, sessizce; okuyorum, ağızım var dilim var, ciğerim var sesim var, haykıramıyorum, kahroluyorum! ..

Sadece şiir yazıyorum, sabahlara kadar ve okuyorum:

NUR

Erenleri görüyordum düşümde
Uyuyan, büyük bir huzur içinde
Çılgın bir sevinçle uyanıyordum
Ö Allah aşkını kiskanıyordum.

Sonra seni gördüm, bir düş değildi
Göz göze gelince başın eğildi
Bir eren huzuru buldum yüzünde

Belli, Allah aşkı vardı özünde.

Yüzüne baktığımda derin derin
Ben seni görmedim, ne renk gözlerin?
Bir iman ışığıydı gördüğüm, nur
Aydınlat içimi, gitme, ne olur.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0119

Onur Bilge

0120 - SORGu

Onur BİLGE

Bu gece havada çam kokusu var. Etraf sakin, sessiz... El ayak çekilmiş, dünya bana kalmış. Her zamanki yerimde, elektrik direğinin ve Görünmez Adam'ın arkadaşlığıyla, elimdeki öyküyü okumaya başladım:

Türkiye'nin güney cephesindeki salonunun önündeki, Akdeniz'e bakan geniş balkonu olan Antalya'da, denize nazır, beş yüz metrekarelik bir bahçe içinde, kırmızı kiremitli, beyaz badanalı, elli metre kare kadar minik bir ev... Üç duvar beyaz badanalı, ön taraftaki tahta çit ve bahçe kapı da beyaza boyanmış. Sandalyeler, masalar da beyaz. Masaların üstünde, beyaz zemin üzerine küçük kırmızı mineler, sandalyelerin üzerinde kırmızı üzerine beyaz mineler olmak üzere, aynı desende kumaş; etraflarında birbirlerinin renginden, yani zıt renkte firfırlar... Kumaşları özenle seçilmiş, itinayla dikilmiş.

Bahçenin dışında, verandanın önünde dört katlı apartman boyunda otuz yaşında olduğu söylenen bir iğde ağacı var. Baharda son derece güzel kokan minik sarı çiçeklerle donanır. Zamanı gelince portakal ve limon çiçekleri toprağa konfeti serper. Bazen duvarların üstünü kaplayan hanımellerinin, bazen de iğde çiçeklerinin kokusu, ara ara esen meltemle gelerek, insana kendisini cennette hissettirir. Bahar ve yaz günlerinde, akşamdan akşama akşamsefalarının kokulu sefasına, parfüm çiçeklerinin bayıltan kokusunu da eklenince, mekânın nasıl olduğunu siz tahmin edin. En çok hoşuma gidense; evin arkasından gelerek, iğdenin yanındaki çama tırmanıp, kocaman kocaman açtığı avuçlarıyla, gece gündüz tatlı üzümler için yakaran asmanın, yerlerde sürünmek yerine, her geçen gün biraz daha yukarıya yükselme çabası, bedenine batan iğne yapraklarına rağmen, çama olan aşkı nedeniyle ona sınıksız sarılması, onun da onu dört elle tutması, aralarındaki örnek yaşam biçimi ve dayanışma...

Asmanın gerçeği; uçlarda, yukarıda körpe bir görünüm sergileyerek, mutlu bir hayat sürerken, kökte, oldukça yaşlı bedeni, halsizliği, kendi ayakları üzerinde duramadığı için, başkasının üstüne yıkılışı, tırmanır görünürken, gerçek anlamda sürünüşü... Başarıdan başarıya koşmalıyız ama başkasına yükümüzü yıkarak, onu ezerek, üstüne yıkılarak değil... Hele onun yaşama hakkını bile elinden alarak, boğarak değil. Severken öldürmemeliyiz.

İki ağaç kalmışız, eşimle ben. Ben çam gibi meyve vermiyor görünsem de onu sırtımda taşıyarak, meyvelenmesini sağlıyorum. Binlerce dikenimin batıcılığını ona hiç göstermeden, yükünü yıllardır şikâyetsiz taşıırken, beni bunaltmasına da katlanıyorum.

Öykünün burasında kadını, kadının eşinin yanındaki konumunu düşünmeye başladım. Kitabı elimden bıraktım ve kendime buzlu bir içecek hazırladım. Sürahi ile getirip, masama koydum. Akşam yemeğinde kalabalıktık. Ne yediğimi bilememişim. O kadar çok yemek yemişim ki hazmetmekte güçlük çekiyorum. Hani bazen derler ya, Ramazan akşamı, seccade üzerinde ölenler için:

"Ne mübarek adamdı. En mübarek ayda, seccade üzerinde verdi, son nefesini. Secdede öldü."

Acaba mübarek olduğundan mıydı? Yoksa o kadar saat yemek yemediği için iftarda, sofrada ne varsa silip süpürdüğünden, doyduğu halde, yemeklerin lezzetlerine dayanamadığı için kendini unutarak, karnı burnuna dayanıncaya kadar yediğinden miydi?

Allah'ın Rasulü, her konuda yol gösterici olduğu gibi bu konuda da çok etkili, çok güzel bir söz söylemiş:

"İnsanoğlu, midesinden daha kötü bir kap doldurmamıştır." demiştir.

Peygamber Efendimize, sanırım gayrimüslim bir doktor gelir ve Müslümanları tedavi etmek, karşılığında; yemek içmek ve aralarında barınmak istediğini söyler. O da kabul eder. Aradan günler, haftalar aylar geçtiği halde kimsenin hastalanmadığını görünce aradığını bulamaz ve nedenini sorar. Allah'ın Rasulü yaklaşık olarak şöyle cevap verir:

_ "Ümmetimin, karnı acıkmadan yemek yemez. Midesini tıka basa doldurmaz. Bir bardak su içecek kadar yer bırakır. Abdest alır, temizliğe özen gösterir; muntazaman namaz kıldığı için yediğini kolayca hazmeder. İslami kuralları uyguladığı için kolay kolay hasta olmaz. Arzu edersen aramızda kal, arzu edersen, nasibini başka yerlerde ara. Burada sana iş çıkmaz."

Ne kadar güzel bir dinimiz var! Beden denen makine, kullanım kılavuzuna göre kullanılırsa, dünyada sağlık konusunda, ukbada sorgulamada, yaşarken kul hakkına riayet edildiyse, hiçbir sorun çıkmaz. Kılavuzu sürekli okumalı, orada yazılanları aklımda tutmalı, emir ve yasaklara riayet ederek yaşamımı sürdürüp, iki cihanda da kendisini kurtarmayı başarabilenlerden olmaya çalışmalıyım.

Çok fazla yemek yemek, rehavet basmasına neden olduğundan, namaz gibi bedenen yapılan ibadeti engellemekte, Kur'an okuma, zikir yapma gibi nafile ibadetleri güçleştirmekte, hatta uyku getirdiğinden, beyni de uyuşturup, tefekkürü dahi engellemektedir. Tasavvufta, mürşitleri tarafından müritlere; az yemeleri, az içmeleri, az uyumaları tavsiye edilmiştir.

Çok fazla su ve benzeri içecekler içmenin de böbrekleri yormaktan başka faydası yoktur. "Azı yarar, çoğu zarar..." diye bir söz, "Biri yarar, ikisi karar, üçü zarar..." diye de bir atasözü vardır. Her şeyin fazlası yarar yerine zarardır. İbadetin bile...

Çok fazla ibadet etmeye, beden de ruh da dayanamaz, bir süre sonra insan yorulur ve hepsini birden bırakır. Bu çok kötü bir son... Onun için "İbadetin, az da olsa, devamlı olanı makbuldür." buyrulmuştur. Unutulmamalıdır ki suyun; mermeri, hatta graniti oyması; gücünden değil, damlaların devamlılığındandır. Şimdi, bardağım elimde, buzlu limonatanın tadı damağımda, önümdeki öyküyü yudum yudum okumaya devam edebilirim:

Bu akşam yaşadığımı fark ettim. Her şeye rağmen mutluyum. Boğmaya çalışsalar da, ben yaşıyorum. Boşlukta değilim artık. Ölümünden bile korkmuyorum, Allah'ın varlığını, birliğini, her şeye kadir olduğunu düşününce. Aksine, O'nu istiyorum. Ölümü, yaşamın uzantısı gibi görüyorum. Burada yaşayamazsam, istediklerime yeryüzünde kavuşamaz, mutlu olamazsam, ukbada olacağımı düşünerek, bazen ölmeyi istiyorum.

Benden önce yaşayıp, ölenleri düşünüyorum. Ağustos böcekleri gibi yerden çıkıp, yere girenleri... Dağlar gibi yığılı cesetler geliyor, gözümün önüne. Yerde şişkinlik yok, ondan gelip, ona gittikleri için. Ordu ordu geliniyor, ordu ordu gidiliyor... Yoktan var olmuşum, yok olmayacağım! Evet, evet... Ölümü seviyorum, istiyorum. Galiba, aslında ölüme sevdalıyım, ben.

Limonatadan bir yudum daha aldım ve düşünmeye başladım. Olmadı işte. Ne olursa olsun, hayat, yaşamaya değer. İnsan, çeşitli kişiler veya olaylarla imtihan edilerek puan kazanır ya da kaybeder. Ölümü istemek, süre bitmeden soruları yarım bırakarak kâğıdı verip, imtihan salonundan çıkmaya benzer. Aklıma bir hadis geliyor: "Tedavi olunuz." Ölümcül hastalıklara yakalananların bile ümitlerini kesmemeleri, tedavi olarak, iyileşme yollarını aramaları tavsiye edilmiştir. İki hadis daha: "Ölümü istemeyiniz." "Ölmek için dua etmeyiniz."

Bir gün, test usulü yapılan bir sınavdaydık. En arka sıradaydım. Ben, tesadüfen soruların cevaplarını tıklar tıklar işaretlemekteydim. İki sıra ötede, hiç tanımadığım bir genç, ellerini dizlerinin üstüne koymuş, boş kâğıda bakıyordu. Çalışmadığı, yapamayacağı belliydi. Aradan beş dakika geçti geçmedi, kâğıdı eline aldı, tam kalkmaya çalıştığı, boş olarak verip, çıkmayı planladığını hissettiğimde, arkadan fısıldadım:

"Sakin kâğıdı boş verip çıkma! Ben soruların cevaplarını biliyorum. Biraz bekle! Hepsini yapayım, sana da söyleyeceğim."

Sesimi duyunca durdu. Henüz doğrulmamıştı. Yerine oturdu ve arkaya baktı. Sadece dudak hareketlerim, jest ve mimiklerimle; beklemesini, bütün soruların cevaplarını söyleyeceğimi anlattım. Sevinçle gülümsedi ve kabul ettiğini, bekleyeceğini ifade eden hareketler yaptı.

Soruları daha hızlı okuyup, hepsinin doğru cevaplarını işaretledikten sonra ona seslendim, fısıldayarak. Baktı. Çevremdeki herkes baktı:

"Beni duyuyorsun, değil mi? Arkadaşlar, siz de kontrol edin, yaptıklarınızı. Bu dersi çok iyi biliyorum ben. Haydi başlayın! İşaretleyin! Bir, d; iki, a; üç, b..." diyerek hızla bütün soruların cevaplarını işaretlettim.

Onunla beraber, yanımdaki ve önümdeki, sesimi işitebilen herkes kâğıdına eğilip, dikkat kesildi. O, zaten çoktan çıkmaya hazır olduğundan, kâğıdını hemen verdi ve kendisini dışarıya attı. Bu defaki kâğıdını eline alarak dışarıya çıkışında, öyle bir sevinç, mutluluk ve özgüven vardı ki!

Etrafımda, kopya alan birkaç kişi daha, alacağını almış olduğunu hissederek çıktı. Ben de soruları son bir defa daha kontrol ederek, onlardan on dakika kadar sonra çıktım. Bir de baktım ki kapıda! .. Beni bekliyormuş:

"Arkadaşım, bir dakika! Sana ne kadar teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Az daha kâğıdı boş vererek çıkacaktım. Kalacaktım, bir daha sınava girmek için tekrar çalışacaktım. Soruların cevaplarına baktım. Hepsi doğru! .. Sayende bu dersten geçtim! .. Hem de pekiyiyle! .. Çok ama çok teşekkür ederim! Allah razı olsun senden! .." dedi.

"Bu kapı, umutsuzluk kapısı değil! " demiyor mu Mevlana? Yeryüzünde; her derdin dermanı, her sorunun çözümü vardır. Çaresiz kalana, bir yardım eli uzanır. Onun için dünya, tüm güçlüğüne rağmen, kolay bir mekândır. Ahiret zordur! .. Çünkü orada, bir yardımcı bulunmaz. Herkes tek başına can verir! Tek başına kabre girer! Tek başına cevap verir, Münkir'le Nekir'in suallerine! Kopya veren olmaz. Kabir azabı varsa, tek başına çeker. Tek başına kabirden kalkar, tek başına Rabbine koşar! Allah-ü Teala'nın huzurunda tek başına hesap vermek zorundadır! .. O ne çetin sorgudur! .. İnsan ne kadar zavallı bir mahluktur! ..

Şefaata mi? Allah istemezse, kimse kimseye şefaata edemez! .. Ne ana baba, ne arkadaş, ne sevgili, ne evlat uşak, ne şeyh, ne şüheda, ne de Peygamber... Ölmeyi istemek, ne büyük cesaret! .. Sanki parka gidecek! ..

Ben; sevmek, yazmak ve çalışmak için yaratılmışım. Kim, ne iş için yaratıldıysa, o işi yapıyor. Keşke ben de irşat görevi yapabilsen! İnsanlara ulaşabilecek hale gelebilsem! Onları, bu düşüncelerimden haberdar edebilsem!

Yine aklıma İhsan geldi. Görünmez Adam'dan bahsediyorum. O, yazmasa da çizmese de beden diliyle, duruşuyla, bakışıyla, yürüyüşüyle, her haliyle "Allah Var, Bir! .. O benim Rabbim! Ben kulum! Bir Müslüman böyle olmalıdır! " diyor, sanki. Acaba o, bunun böyle olduğunu biliyor mu? Hal ve hareketleriyle örnek teşkil ettiğinin farkında mı? İster istemez tesirinde kalıyor insan. Bir de hayranlık...

Kitabı kapatıp, birazcık dinlenmek için uzanmıştım. Düşünürken uyuyuvermişim. Ezan sesi! .. Sabah ezanının farklı büyüğü... Hele o müezzinin: "Esselatü hayrun minen nevm." diyeşi... O kadar hoşuma gidiyor ki bu söz! Burayı duyunca yüreğim sızlıyor! Yıllardır ezan dinliyordum, sabah ezanında bu kısmın söylendiğini hiç duymamıştım. İlk defa Muradiye Camiinde okunan bir sabah ezanında işittim.

"Acaba fazladan okumasında bir sakınca yok da, sala gibi, istediği şekilde okuma hakkını mı kullanıyor? " diye sordum ve cevabını aldım.

"Esselatü hayrun minen nevm! " demek: "Namaz, uykudan hayırlıdır! " demekmiş.

Ne kadar da uzatıyor. Adeta kimse dışarıya çıkmadan huzur dolduruyor caddelere, sokaklara; açılan kapılardan, pencerelerden evlere; yerlere, göklere yayıyor ezanı, yavaş ve hüzünlü bir sesle ve sanki, uyandırdığı için özür dileyerek davet ediyor, insanları.

Ben, yumuşacık yatağında kıvrılmış, uyurken; birileri kalkmış, abdest almış, namaza gelmiş. Birisi minareye çıkmış, ezan okunuyor. Duyarak uyanan, günahı diye ezan okunurken yatmayan, doğrulup yatağında oturan, belki huşu içinde dinleyen ama namaz kılma davetini almış olduğu bilincinde olmayan, umursamadan tekrar yatıp uyuyanlar var. Onlar belki de şöyle düşünüyorlar:

"Ezan, namaz kılanlar için okunuyor, benim için okunmadığına göre... Sadece emre uyanlar sorumlu, ben sorumlu değilim. Bana ne, onlar kılsın."

"Kimler kılsın? " diye soruyorum. Cevap veriyor:

"Müslümanlar..."

"Sen Müslüman değil misin? Hani Allah'ı seviyordun? Akşam sev, sabah unut! Oh, ne güzel! "

Zor da olsa, yeteri kadar dinlenmeden, uykuyu alamadan yataktan kalkmak, biber serpilmiş gibi yanan gözlerimi ovuşturarak kalktım, abdest aldım ve iki rekâtlık sünneti dahi, dünya ve içindekilerden daha değerli olan sabah namazını kıldım. Aklımda, okuduğum öyküdeki kadının duyguları... Tekrar uyumak için uzanmadan önce onun yerine koyarak kendimi, lirik bir şiir yazdım. İyi olup olmadığını kontrol etmek

amacıyla, alçak sesle okumaya başladım:

YETER Kİ

Her sabah gülerek uyanıyorum
Seni düşünerek uyumuşum
Seni görmüşüm düşümde
Uyanınca aklıma ilk sen gelmişsin
Sevinç dolmuş yüreğime

Boşlukta değilim artık
Ölüm korkusu duymuyorum
Seni düşününce
Benden önce yaşayıp ölenleri
Benden sonra gelecekleri
Yoktan var olduğumu
Yok olmayacağımı düşününce
Ölümü istiyorum

Kimin ne için yarattığını biliyorum

Ne gerekiyorsa yapacağım
Yokluğuna da katlanacağım
Seni başkalarına vereceğim gerekirse
Varsın içim sancısın

Bilincimi yitireyim zaman zaman

Deliler gibi ağlayayım
Deliler gibi güleyim ya da
Yeter ki senden uzak durabileyim

Varsın özleminle kahrolduğum zaman
Bir türlü gelmesin gözlerime yüzün
Varsın hüznün içimi sıksın çıldırayım
Yeter ki geçsin zaman

Dökülen saçlarımı
Kesilen tırnaklarımı alan toprak
İyice acıksın bir gün
Bedenimi versinler ona
Ruhum kurtulsun
Yeter ki senden önce öleyim
Ruhum ruhunu beklesin
Heyecanla özlemlerle
Ruhum ruhuna kavuşsun

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0120

Onur Bilge

0121 - KÖK

Onur BİLGE

Annem, geceleri beni uyuturken masal okumaz oldu. Zaten çok oyun oynuyor; eve, oldukça yorgun dönüyordum. Yemekten sonra biraz da evde oynuyorduk, Şermin'le; bir şu bardağı dolusu da süt içiriyorlardı, zorla; uykum geliyordu. Kulağımın dibinde üç İhlâs bir Fatiha okuyarak, ardından dua ederek uyutuyordu. O okurken ezberlediğim farkına bile varmadım. Bir gün ona ben okudum, o sureleri. Çok hoşnut oldu. Babama da söyledi, ezberlediğimi. Hafızlık yaşı dörtmüş. Yabancı dil, en fazla on üç yaşına kadar mükemmel olarak öğrenilebilirmiş. Ondan sonra kulak hassasiyetini kaybetmeye başlanmış. Beyin de kayda almayı yavaşlatırmış.

İki sure ezberlemiştim. Olup olacağı oydu ama nasıl ezberlediğimi de ne ezberlediğimi bilmiyordum. Anneannem sadece namazda okuyordu bu sureleri, sair zamanlarda meal okuyordu, duadan önce bunları okuyor, duadan sonra mutlaka âmin diyor ve dedirtiyordu. Anlayarak okumanın uygulamadaki faydasını defalarca tekrar etmiş:

"Anlamını bilmeden, kurallara nasıl riayet edilir? " demişti.

Büyük kitaptan Arap harfleriyle meal, küçük kitaptan orijinal haliyle Yasin okuyordu. Dini konularda evimizdeki herkesten daha bilgili olduğu düşüncesiyle bir sabah ona bir soru sordum.

"Allah nedir? Nasıldır? "

"Bakkala git, küçücük bir not defteri al, getir bana." dedi.

Kalın kırmızı kapaklı, on yapraklı küçücük bir defter alıp geldim ve ona gösterdim. Kapağı açılınca apaydınlık bir bebek gibi güler yüzlüydü, işaret ettiği gibi dört parmağının yarısı kadar...

Birinci sayfayı açıp, yazmamı söyledi. Açtığım yerde, aşağıya doğru uzayan kırmızı bir çizgi vardı. İkinci sınıfı bitirmiştim. Sekiz yaşındaydım. Dediği gibi sayfanın sağ üst köşesine tarih attım ve söylediklerini yazmaya başladım:

Esirgeyen ve Bağışlayan Allah'ın Adıyla,

1. De ki: "O, Allah'tır, Bir'dir.
2. Allah'tır, Samed'dir.
3. Doğurmamıştır, doğmamıştır.
4. Hiçbir dengi yoktur."

"Şimdi oku bakalım! " dedi. Okudum, dinledi ve onayladı:

"Tamam. Defterini al, bahçeye çık, otur bir yere; oku, tekrar tekrar oku! " dedi.

Dediğini yaptım. İlk okuduğumda pek bir şey anlayamadım. İkinci, üçüncü ve daha sonraki okumalarımda, yavaş yavaş ufkum açılmaya başladı. Ezberlemeye niyet ettim ve kısa sürede ezberledim ama içinde bilmediğim bir sözcük vardı. Onun anlamını soracaktım. İçeriye geldiğimde:

"Ezberledim. Yalnız, o surede geçen 'Ehad', 'Bir' demek; 'Samed' ne demek? Onu anlayamadım." dedim.

"Aferin! Ezberlemesen de olurdu. Önemli olan, anlamandı. 'Samed', 'Hiçbir Şeye İhtiyacı Olmayan' demektir. Biz ihtiyaç sahibi kullanırız. Yemek içmek, uyumak, her şeyden önce nefes almak isteriz ve bize bunları Allah sağlar. Bunlara 'nimet' denir. Nimetleri sunan O, onlardan faydalanan biziz. Allah'ın, hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Oğla, kıza da ihtiyacı yoktur. Bu sure, dinimizi Hıristiyanlıktan ayıran, çok önemli bir suredir. Onlar, İsa Aleyhisselam'ın, Allah'ın oğlu olduğunu iddia ederler. Dinlerinin başlıca bozulma sebebi de budur. Bazıları Allah, İsa ve Meryem bazıları da Allah, İsa ve Kutsal Ruh'u, yani Cebrail Aleyhisselam'ı üçler. Buna 'teslis' yani 'üçleme' denir. Allah, Vardır ve Bir'dir! .. İsa da Meryem de yaratık, bizim gibi insandır. Cebrail'se melektir. Dört büyük melekten biridir. Kur'an'ı indiren, Efendimize ezberletendir. 'Cami' sözcüğünü unutmama. Ondaki harfler, dört meleğin adlarının baş harfleridir. Cebrail, Azrail, Mikail, İsrail..." dedi. Babam da:

"Sözcükleri köklerine inerek öğrenmelisin! 'Cami' sözcüğünün kökü, 'cem' sözcüğüdür. Cem Sultan'ı anlattım ya sana. Ondan hatırla! 'Cem olmak', 'toplanmak'; 'cami', 'toplanılan yer' demektir. 'Cemiyet', 'toplum'; 'mecmu', 'toplu' demektir. 'Mecmua' da buradan gelir. Oraya da çeşitli yazıları toplarlar. 'İcma' da öyle... 'Dağınık şeyleri toplama, bir araya getirme' demektir. İctima', 'toplanma, bir araya gelme', 'ictimai hayat', 'sosyal hayat'; 'ictimaat', 'toplanmalar, toplantılar'; 'ictimaiyyat', 'sosyoloji yani 'toplum bilimi' demektir." dedi.

Aklımda sadece; cami ve cem kaldı. Cem, arkadaşımın adıydı. Cemile de vardı. Demek ki o da aynı kökten geliyordu. Fakat bu kadar bilgi benim için çoktu:

"Bu kadar şeyi nasıl aklımda tutacağım, ben? Baba, neden bu kadar çok açıklıyorsun? " dedim. Gülümsedi:

"Öğrenim, beşikte başlar. Eğitim de öyle... Görmedin mi Ahsen'i? Nasıl da anladı. İki aylık bebek, hiçbir şey anlamaz sanırsın! Onun ruhu büyüktür. Ruhun yaşı yoktur. Sen anlayamasan da ruhun anlar. Kulak dolgunluğun olsun! Bu, öğrenimde kolaylık sağlar." dedi.

Neyi kastettiğini anlamıştım. Amcamın ilk çocuğuydu Ahsen. Bize gelmişlerdi. Annesi onu uyutmak istiyor; o, uyumamakta direniyor, ağlıyor, çırpınıyordu! Annesi, amcama:

"Şuna bir şey söyle! Uyumuyor. Yordu beni! Öf! .." dedi.

İki aylık çocuk, sözden anlar mıydı? Şaşırdım! Amcam:

"Ahsen! .. Kapat gözlerini! .. Uyu! .." diye gürleyince, çocuk, adeta hazır ola geçti, o anda korkuyla gözlerini kapattı ve sustu. Birkaç dakika sonra uyudu. Telkin de böyle bir şeydi. Komutla uyutma usulü... Keşke beni de böyle uyutsalardı da: "Arap geliyor! Namnavul geliyor! Dev mev..." demeselerdi.

İki aylık çocuk, anlar mıydı? Anlardı. Bir kere daha şaşırmıştık, ailecek. Bu konuyu tekrarladılar. Anneannem de şaşırdı ve bir olay anlattı:

"Birisi, Peygamber Efendimize, çocuk eğitimi hakkında bir soru sormuş:

"Efendim, iki yaşında bir çocuğum var. Nasıl terbiye edeyim? " diye. O da:

“Terbiye yaşı geçmiş.” demiş. Ağaç yaşken eğilir, derler.”

Annem babam, sık sık kullanırdı, bu atasözünü. Konu dağıldı ama sonra sadede gelindi. Babam:

“Burada, “Ehad’, sayısal olarak ‘Bir’ demektir. ‘Vahid’ de ‘Tek, Bir’ demektir ama arada fark vardır. ‘Vahid’, ‘Sıfatlarında Tek, Yalnız, Benzeri Olmayan’ demektir. ‘Vahdet’ sözcüğünden gelir.” dedi ve aralarında konuşmaya başladılar.

İster istemez konuşulanlara kulak kabartıyordum. Tam anlamıyla anlayamasam da kulağımda bir şeyler kalıyordu. Kulak dolgunluğu bu olsa gerekti. Bazen de kulak kesiliyordum. Dedikodular beni çok ilgilendirmiyordu. En çok merak ettiğim, kimin kimi, ne kadar sevdiğiydi. Babamın, en çok annemi, sevdiği gerçekti. O, ona açıktı. Çünkü bir an onsuz olamıyordu. Annem? O, en çok ablamı seviyordu, bene. Zaman zaman babamdan şikâyet ettiğini işitmiştim ama ablama toz kondurduğunu duymamıştım. Ben en çok kimi seviyordum? Allah’ımı... Peygamberimden habersizdim. Diğerlerinden de öyle... Maalesef... Sonra en çok babamı... En çok babamı... Sonra da sırasıyla; annemi, ablamı, şermin’i...

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0121

Onur Bilge

0122 - SIFAT

Onur BİLGE

Yazarken de ilk okuduğumda da bir sözcüğün anlamı aklıma takılırsa hemen soruyorum. O kadar ezbere okuduğum halde 'Ehad' ve 'Samed' sözcüklerinin ne olduğunu, ne anlama geldiklerini sormak aklıma gelmemiş. Gelmez tabi. Hangi birini sorayım? Hepsi Arapça... Mealini yazarken de farkında değildim. Farkında olsaydım, o anda anlamını sorardım. Türkçe sözcüklerin içinde geçtiği için onu da Türkçe bir sözcük sanıyor, henüz kavrayamadığımı, belki de sonradan kavradığım kelimeler gibi anlamının giderek ortaya çıkacağını sanıyordum. Öğrendiğimde, taşlar yerine oturdu. Sureyi anlamış oldum.

'Ehad' da 'Samed' de Allah'ın Kur'an'da geçen isimlerindenmiş. Onlar doksan dokuz taneymiş. Asıl adı için Lafz-ı Celal diyorlar. Allah, Lafz-ı Celal'miş. Onunla tam tamına yüz tane oluyormuş. Diğerleri sıfatmış. Sıfatlarıymış. Sıfat; varlıkların, renklerini, kokularını, tatlarını, nasıl ve nice olduklarını belirten sözcüklere deniyormuş. Demek ki ben Allah'ın nasıl olduğunu, sıfatlarından öğrenebilecektim. İki bu surede... Acaba diğerleri nerelerde? Daha başka ne gibi özellikleri var ki? Anneannem, şimdilik, bu sure üzerinde durmamı istedi. İyice idrak ettikten sonra Fatiha'nın anlamını da yazdıracakmış.

"Doğurmamıştır, doğmamıştır" ayetine gelince epey düşündüm. Aklım karıştı ama idrak etmek kolay değildi. Çünkü yeryüzünde yaşayan bir canlıydım ve tüm canlılar, bir başka canlıdan oluşuyorlardı. Herkes, birbirini meydana getiriyordu. Bu konu, akıl almayacak kadar önemli ve büyük bir önem taşıyordu.

"Hiçbir dengi yoktur!" ayetine gelince, tereddütsüz inanmaktaydım. Bu ayetleri öğrenmekle, arkadaşlarımdan daha bilgili hale geldiğim için çok sevinçliydim! Bunları bana öğreten de yücelmişti ve onu eskisinden çok daha fazla sevmeye başlamıştım.

Aramızdaki bu olay gibi birkaç konuda yakınlaşmamız oldu. Namaz kılarken yanına alıyor, onunla beraber kılmamı istiyordu. Namazda bedenen de yakınlaşmıştık. Abdest almayı, namaz kılmayı öğretti bana. O, o kocaman kitabı okuyor ve anlıyordu. Büyük kadındı, gözümde. O ne derse itaat ediyor, isteklerini anında yerine getiriyordum.

Namazdaki halimi hatırlıyorum. Saçım tepeden, atkuyruğu şeklinde bağlı, üzerinde beyaz kolalı kurdele... Onun üstünde de beyaz tülbent... Eğilip kalktıkça dalgalanıyor, kolsuz elbisemin açıkta bıraktığı çırpı kollarım omuzlarıma kadar görüldüğü gibi çöp bacaklarım da dışarıdaydı. Arada bir gülümsüyor, yatsı namazlarının sonuna doğru yorgunluktan secdede uyukluyordum.

"Kapı eşiğine oturulmaz, şeytan çarpar!" derler... Şeytan değil ama herkes çarpar. Mutfak kapısıyla salonun arasına, yere oturmuşum, eşiğe; sol elimi yere dayamışım, parmaklarım açık, dalmışım, kitap okuyorum. Anneannem mutfaktan salona geçerken elimi fark etmemiş, ayağındaki tabanı kalın, siyah terliklerle yüzük parmağımın tırnağına bir bastı! .. Acısı, ciğerime oturdu! .. Silindirledi, geçti! .. Ezdi! .. Can havliyle bağırdım! .. Başkası olsa, ağzıma gelen her şeyi söyleyebilirdim ama ona hiçbir şey diyemedim! Hem misafir, hem çok yaşlı, hem de asla laf söylenemeyecek birisiydi. Sülalemizin en yaşlı hanımı! En saygıdeğer büyüğümüz. Tırnağım kızardı, sonra morardı, yerinden kalktı.

Tırnak, değişebilirmiş. O düşer, yerine yenisi çıkarmış, dişlerim gibi... Ya çirkin çıkarsa? Diğerlerinden farklı? Olsun. Görmedi. İsteyerek olmadı. Kaza... Ona kızmıyorum.

Sevgim eksilir gibi... Bir doluya, bir boşa koyuyorum. Hoş görmeye çalışıyorum. Yine de olayla gerektiği kadar ilgilenmediğini düşünüyorum. Sadece birkaç cümle... Sıcacık bir ilgi değil... Ne de olsa, anne değil. Anne kadar yakın görmek istiyorum. Yeterli değil... İçeriye gidip, yerine oturuyor. Yüreğimde hiçbir şey yerli yerinde değil.

Annem, ablamla daha yakından ilgileniyor. Oysa ben, ondan daha yakın bir ilgi bekliyorum, beklediğimi göremiyorum. Acaba Burdur'a dönüş zamanı yaklaşan anneannemle gitmeye kalksam, engellemeye çalışacak mı? Yoksa aksine, başından gittiğime sevinecek mi? Sanırım, hiçbir şey değişmeyecek, varlığımla yokluğum arasında fark olmayacak. Ona bir yüküm olduğunu zannetmiyorum. Kendi kendime yetecek kadar büyüdüm. Annem, benden başka herkesle, her şeyle meşgul... Ev işleri, gelenleri gidenleri, eşi, başkaları, başkalarının çocukları, annesi, yani babamın halası... Sanki farkımda değil. Denemeliyim.

Anneannemin dönüş hazırlığı başlıyor. Hem annemi yokluyorum hem de anneannemi:

"Anneanne, beni de götürür müsünüz? " diyorum.

"Götüreyim, hazırlan! " diyor. Hem de annemle yarışıyor, bir nevi. Ona:

"Benimle gelmek istiyor! İzin veriyor musun? " diyor. Annem, manevi annesine karşı gelmez. Onu kırmaz. "Güvenmedi, çocuğunu göndermedi." dedirtmez. Ben bunu düşünemeyecek kadar küçüğüm:

"Tabi, istiyorsa gitsin. Babasına da soralım." diyor. Babam da mahzur görmüyor. Bavulumu hazırlıyorlar. Ben hazır değilim. Çünkü annem, babam ve anneannemin sevgilerini ölçmek için böyle bir şey söyledim, gitmeyi gerçekten istediğimden değil. Ben sevgide kalmak istiyordum ya da sevgiye gitmek...

'İnşallah beni en çok babam seviyordur, izin vermez de kalırım! ' diye dua ediyorum. Annem izin verir de babam aksini mi yapar? O da izin veriyor. Demek ki ikisi de kolayca gözden çıkarıyorlar. Anneannemse, onunla gitmek istediğim için son derece memnun... Ben de beni sevdiği için mutlu olduğunu düşünmek istiyor, ona sokuluyorum. 'Burada ikinci olacağıma, onun kızı olur, bir evin bir kızı olurum. Sevgide rakibim de ortağım da olmaz. İlginin tümü üzerimde olur.' diye düşünüyorum. Mademki annem, hiç düşünmeden, dünden razıymış gibi: "Gitsin! " dedi, "Gitsin ama..." bile demedi; babam da öyle... Bunlar benden kurtulmak mı istiyorlarmış, ne? Bense, annemden:

"Olur mu anne? O çocuktur. Sizi çok seviyor. Gitmek istiyor ama beş on gün sonra okulu açılıyor. Hem o, evimizin neşesi... Ben onu görmeden duramam! " ya da en azından:

"Özlerim, anne. Kaç gün kalır oralarda? Bir iki gün değil..." gibi bir şeyler söylemesini beklerdim.

Ya da annem izin vermiş, demek ki ya beni umduğum kadar sevmiyor ve özlemeyecekmiş ya da annesini kıramamış; babam:

"Olmaz, Halacığım! Eve döndüğümde ilk onu soruyorum. Ben kızımı bir haftalığına bile gönderemem! " diyebilirdi.

O zaman, o ikisini de cezalandırmak için gitme kararımı kesinleştiriyorum.

Anneannemin kirli temiz tüm giysileri yıkanıyor, ütüleniyor, itinayla bavuluna yerleştiriliyor. Benimkiler de öyle... Büyüyorum, her yıl, önceki yılın giysileri küçülüyor. Yazdan çıkmışız. Doğru dürüst kışlığı yok zaten. Küçülmüşler. Yeniden alınıp dikilecek. Antalya şıcak. Burada atkı, bere, eldiven, kalın palto, kar ayakkabısı gerekmez. Neyim olacak? Üç beş parça mevsimlik giysi, küçük bir valiz işte... Bir bebek alsaydım! Evimize ait küçük bir eşya, biblo, bir yün ya da kumaş parçası, ya da bir resim... Valize ne koydularsa o... Gurbeti de hasreti de bilmiyordum. Evimizi ve ailemi özlediğimde neye ihtiyacım olacağını da bilmiyorum. Daha önce hiç uzağa gitmemiştim ki! Uzağın da ne kadar uzak olduğunu tahmin edemiyordum. Duyuyordum ama nasıl olurdu özlemek? Gurbet nedir? Hasret ne?

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0122

Onur Bilge

0123 - GuRBET

Onur BİLGE

Ne olduğunu anlayamadan kendimi otobüste buldum! Eski bir teneke kutu gibiydi. Ayak kokusu, ter kokusu, nefes kokusu, mazot kokusu, sigara dumanı... Çok fazla sarsıntı... Kırılıverecek gibi... Dağılıverecek gibi...

Çubuk Beli... Yol dönüyor, otobüs dönüyor, başım dönüyor... Midem bulanıyor! Gitgide yeşillikler azalıyor. Sağda solda makiler... Viraj üstüne viraj! Çırılçıplak bir toprak, görmeye alışık olmadığım... Kel kel dağlar... Ölüme benzer bir sessizlik, gürültüde bile... İssizlik... Bir yabancılık, bir gariplik... Kimsesizliğe benzer tuhaf duygu...

Bucak'a varmadan üşüttü, hava. Otobüsün içi buz kesildi. Sarı tafta elbisemle çıkmıştım yola. Kırmızı ceketimi giymek zorunda kaldım. Daha şimdiden soğuk, buz gibi... Hava da insanlar da... Kat kat giyinmişler. Ayakkabıları bile iki kat... İçi ayakkabı, üstü kara lastikmiş. Buralarda böyle giyilmiş.

Okula Burdur'da devam edeceğim. Kaydımı almışlar mı? Alacaklar mı? Hiç bir şey anlayamadan burada buldum, kendimi. Annem, babam... Unutmalıyım şimdi onları. Onlar beni gözden çıkarmadı mı? Anneyse, işte anne! Babaysa, var... Ha orada ha burada... Nasıl da: "Gitsin! " dediler, bir çırpıda! Atacak yer arıyorlarmış gibi... Hani bıkılmışlar da dünden razıymışlar gibi...

"İşte burası Oluklaraltı! " dedi anneannem. "Burada oturuyorum. Şurası Sakarya Mahallesi! Sakarya Sokak... İşte burası! " dedi, parmağıyla işaret ederek. Şoföre de durmasını söyledi.

Araba sallantıyla, homurtuyla durdu. Bucak'ta pencereler iyice kapatıldığı için içerisi kesif sigara dumanıydı. Dışarıya çıkınca, tertemiz bir hava karşıladı beni. Biraz kuru, biraz soğuk... İçim bir tuhaf... Buruk...

Engelibeli bir sokağa girdik. İnişli çıkışlı... Antalya dümdüzdü:

"Hayat da böyledir." dedi. "İnişli çıkışlıdır. Hiç beklemiyordun, değil mi? "

Nefes nefeseydi! Neler doldurmuştu annem, valizime? Onun bayulu hafif olmalıydı. Geldiğinde kaldırılabiliyordum. Taşımak istedim, vermedi. Çok ağırmış. Ev çok yakındı. Görünürlerde payton da yoktu. Köy gibiydi.

"Sakarya Okulu! " diyerek, sağ taraftaki sarı binayı gösterdi. "Bu okula gideceksin."

Okul iki kattı. Üçüncü bizim evimiz... Okul binası, bizim sırada, bahçesi arka tarafta, yola arkasını dönmüş, iki katlı, şipşirin bir binaydı. Öğretmenim tarihçesini getirdiğinde, savaş zamanında hastane olarak kullanıldığı, bodrumundan faydalanılmak istendiğinde, genişletme çalışmaları sırasında yapılan kazıda, dibinden insan kemikleri çıktığını öğrendim. Çok sevimsiz geldi bana. Çürümüş cesetlerin ve kim bilir daha ne kadar kemiğin üstünde öğrenim görecektim. Bahçenin de dolu olduğu söyleniyordu. Kanlı Kızılay çadırları çıkarmışlar, bodrumdan. Savaş zamanından kaldığı söyleniyordu. Acaba bunlar şehitlerin kemikleri miydi?

Sakarya Okulu bana yabancı değil. Antalya'da babamın öğretmenlik yaptığı okullardan birisi, Andızlık mezarlığının güneyinde... Onun adının anlamını babama sorduğumda, Sakarya Meydan Muharebesi'nden geldiğini söylemişti. Her soruma uzun uzun açıklama

yapa yapa beni de meraklı hale getirmişti.

“O muharebe bu adı nerden almış? ” diye sorduğumda:

“O savaş, Sakarya Nehri yakınında olduğu için...” demişti ve savaşı anlatmıştı, heyecanlı bir masal anlatır gibi. Hatta o savaşta Mustafa Kemal: Hattı Müdafaa yoktur, sathı müdafaa vardır! Bu sath bütün vatandır! demiş ve savaşta sonra TBMM tarafından ona Gazi unvanı ve Mareşallik verilmiş.

Ablam, ilkokulu, Dumlupınar’da okumuştur. O da bir savaş adıydı. Ben, Cumhuriyet’te okuyordum. Babam Sofular’dayken İstiklal Okulu’nda çalışıyordu. Okul adları kahramanlık, zafer ve özgürlük kokuyordu. Bu iki katlı minicik okul bana Sakarya Savaşı’nın yapıldığı, çok özel bir yer gibi geliyordu. Ad ve kavramlar kaynaşıyordu.

Öğretmenim kim olacak? Arkadaşlarım? Antalya’da gün boyu Düzlük’te oynuyordum, tüm mahalle çocuklarıyla birlikte.

Şimdi yeni bir hayat başlıyor, Sakarya Mahallesi, Sakarya Sokak’ta... İki katlı, ahşap eve giriyoruz. Ev sahipleri, bir yaşlı karı koca... İki tane buruşmuş, küçülmüş ihtiyar... Bizi pencereden görüyorlar, cümle kapısını açıyor, yaşlı kadın:

“Tek gönderdik çift geldin, hocanım... Hoş geldin! Hayrola! Bu ne? ” diye beni gösteriyor eliyle.

Bunlar ona siz’ diye hitap etmiyor. Köylü oldukları için mi? Cahil oldukları için mi? Çok yaşlı oldukları için olabileceği aklıma gelmiyor.

Anneannem, onlarda biraz soluklanıyor ve beni tanıtıyor. Çok kaldığını, özlediklerini söylüyorlar ama o, onları özlediğini söylemiyor. Ev sahiplerini sevmiyor mu acaba? Çok oturmadan yukarıya çıkmak üzere kalktı. Demek ki sevmiyor. Öylesine konuşuyor.

İkinci kata; sağ taraftan, daracık, ahşap, yeni tellenmiş ve loş ışıkta bile görünen sarı tahta boyasıyla boyanmış, bana göre kocaman basamaklı, dik bir merdivenle çıkılıyor. Solda tırabzan, sağda duvar... Yavaş yavaş çıkıyoruz. Ara kapıyı, ev sahibinden aldığı uzun bir anahtara açıyor. Tam karşıda banyo, yanında mutfak, dönünce; çok büyük, geniş, ferah bir salon; birisi salon gibi sokağa bakan, yatak odası olarak da kullanılan oturma odası, birisi de bahçeye doğru pencereleri olan, camiye ve arka sokağı gören misafir odasından ibaret.

Salonda bir halı, sağ tarafında, yolluk yerine beyaz zemin üzerine, enine renkli çizgileri olan bir çaput kilim... Bir yemek masası ve sandalyeler... Eski bir sandık, yol kenarındaki pencerelerin önünde boydan boya bir sedir... Her tarafta; kolalı, ütülü, dantelli, beyaz patiskalar ve krem rengi kaputbezleriyle örtülmüş eşyalar; krem rengi, kalın, tire denilen ipliklerle örülmüş boy perdeleri... Hiç oturulmamış gibi gergin sedirler, uzun tüylü Isparta halıları, küçük, uzun pencerelerde kaput bezleriyle dantellerden oluşan kolalı, ütülü, karton gibi tek tip perdeler. Evde; tertip, düzen, sadelik... Alabildiğine sessizlik, huzur...

Otobüsün; parçalara ayrılıp, kırılıp döküleceğini hissettiren, teneke, demir ve motor seslerinden sonra sükûnet... Yol boyu bulantıyı önlemek için ağızda eritilen nane şekerinden sonra yenen, evde ilk gece için hiç de fena olmayan bir akşam yemeği... Yorgunluk ya da hava değişikliği nedeniyle yemeği fazla kaçırmanın verdiği rahavet...

İnceleyebileceğim değişik eşyalar... Bir köşede yığılı gazeteler...

Burada, aramda altmış beş yaş fark olan biriyle arkadaşlığım başlıyor. Ne kadar sürer? Ona nazım geçer mi? Bilmiyorum. Yorgunum. O, namaz kılıyor. Yatacakmışız.

O, her vaktin namazını kılıyor. Namazdan başka önemli hiçbir işi yok. Okula devam eder, derslere girer gibi namaza devam ediyor, seccadeye gidiyor, ders çalışır gibi de Kur'an Meali okuyor, benim gibi o da vakti kalırsa ödev yapıyor, yani dantel örüyor. Her namazdan sonra mutlaka birkaç sayfa Kur'an ve bir Yasin okuyor. Okurken o kadar mutlu bir ifade alıyor ki yüzü! Namazda bile öyle olmuyor. Orada onu çok mutlu eden bir şeyler var ama ne? Hepsini dışından okumuyor. Sadece çok önemli olanları... İnsan ilişkileriyle ilgili olanları ama güya tercümeymiş, çok yabancı kelime var, anlayamıyorum. O da benim dediklerimin bir kısmını anlayamıyor. İyi ki günlük gazete okuyor da Türk Dilini yakından takip etmiş oluyor. Yoksa Osmanlı Devri'nde kalacak. Zaten dua ettiğinde, onu yetiştiren sultanlara da dua ediyor, padişaha bile... Ekmeklerini yemiş de ondanmış. Aksi halde nimet-i küfran olunurmuş. Nimetşinas olmak lazım. Her konuşmamızda bir veya birkaç sözcük öğreniyorum. Anlamalarını unutmamak için ilk duyduğum yeri kafama yazıyorum. Ya o sözcüğü ya da anlamını hatırlamam gerektiğinde önce o yer canlanıyor, hayalimde, sonra sözcük ve anlamı gelip oturuyor. Bazen de o kelimeleri, bildiğim bir şeylerle özdeşleştiriyorum.

Annem, ev işi yaparken şarkı, türkü, nadiren de şiir söyler; anneannem, yemek yaptığını fark ettirmiyor bile. Buradaki terlikleri ses çıkarmaz terlik; topuksuz, düz, yumuşak... Arada sadece tahta varmış, aşağıya ses gitmemeliymiş. Sessizce, kedi gibi geziniyor. Ben bir şeylerle meşgulken, yapılması gereken işleri yapıveriyor. Onu daha çok gazete okurken ve dantel örerken görüyorum. Nefsini meşgul ediyormuş. Ara sıra da benimle konuşuyor. Nota öğretecekmiş, Akordeon dersi verecekmiş bana. Önce biraz dinlenmeli, eve uyum yapmalıymışım.

Alt kattan çok az bir radyo sesi geliyor. O, çok az radyo dinliyor. Sadece haberleri falan... Akşam namazıyla yatsı namazı arasında, arka bahçeye ve yola bakan pencerenin önündeki koltuklara oturup, karanlıkta gecenin ışıklarını ve küçük mahalle camisinin bahçesini seyrederken limonlu portakallı şekerler yiyor, adaçayı içiyor, yatsı ezanını bekliyoruz. Bu arada sohbet ediyoruz. Apayrı bir tadı var. Şekerle mi tatlanıyor ne? Masal anlatmıyor. Dinimi anlatıyor.

Namazı kılıp, bazen biraz oturuyor, radyo dinliyor, bazen erkenden uykusu geliyor, hemen yatıyoruz. Yataklarımız, karşılıklı iki somyadan ibaret. Onun tarafında salonun duvarı, benim tarafımda, boydan boya bir dolap var. Aramızda, beyaz, dantelli, kolalı, perdelerine uygun bir örtüyle örtülü küçük, kare masa var. Fakat bazen onun kenarından el ele tutuşarak uyuyoruz. Elleri, pamuk gibi, yumuşacık... Tırnaklarının altında et kalmamış. Enstrüman çalanların öyle olurmuş. Keman çalanların sol elerlin parmak uçları yassılaşmış.

Masanın üstünde, açık kahverengi, yeşil ve krem rengi kabartma çiçeklerle süslü, geniş ağızlı, dört köşe, uzun seramik bir vazo var. Yanındaki çalar saatin, gecenin sessizliğinde ninnileşen ritmik vuruşları... Tik tak, tik tak...

"Anneanne, bak ne diyor, saat! "

"Ne diyor? "

“Dinle bak! “Allah, Allah! ..” diyor.”

Bir gün, yatsıdan önce yatmışım. O da yerine, namaz vaktine kadar uzanıvermiş. Ezan okunurken kalkılacağını öğrettiğinden, doğrulmaya çalışıyorum. Uyku da iyice bastırmış!

“Kalkma! ” diyor. “Ayaklarını biraz topla, yeter.

Saygının hissedilmesi gerektiğini öğretirken, şeklin önemli olmadığını vurguluyor. Anlıyorum ki bedenimin alacağı şekilden ziyade, kalbimden ve beynimden geçecek olanlar önemlidir. Yani hissetmek, sevmek, saymak... Kalkılacaksa, abdest almak ve namaz kılmak için kalkılmalıdır. Aksi halde kalkmanın önemi azalmakta, içinde sevgi ve saygı yoksa hiçbir işe yaramamaktadır.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0123

Onur Bilge

0124 - ÖZLEM

Onur BİLGE

Kaydım gelecekti. Nasıl gelmiş? Herkes, herkesi tanıyor, kolaylık sağlıyor, her şey hemen oluveriyor. İletişim kuvvetli... Bitişliğimizde, başka bir okulda çalışan Ayhan Hocanım; yanında, benim öğretmenim olan Hatice Hocanım ve okulum... Pencereden haberleşip, üç hocanım bir araya geliveriyor, her şey hallediliveriyor. Üçü de birbirine karşı son derece saygılı... Anneannem, yaşına hürmeten daha saygın bir konumda...

Okula başlıyorum. Biz siyah önlük giyiyorduk, burası hâlâ çilbez giyiyor. Yani koyu gri, çilli; hapishanelerdeki mahpusların, hastanelerdeki hastaların giydiği, fakir halkın şalvar, mintan yaptığı en ucuz Sümerbank kumaşından... Kumaş alınıyor, önlük diktiriliyor. Siyah, erkek ayakkabısı gibi bir çift kışlık ayakkabı; üzerine karlı günlerde giymek için şason alınıyor. Sadece ayakkabıları giymek istiyorum. Onları giyince, incecik bacaklarım, o ağırlığı taşımakta zorlanıyor. Ayakkabı eskimez böyle olunca. Ayaklar eskir gibime geliyor.

Oysa çok sağlıklı... Ayak üşümez, ıslanmaz. Lastik muhafaza edecek, içine; yağmursuyu, kar suyu, toz toprak girmeyecek. Bana çok zor geliyor. Hayatımda hiç giymemişim, kar görmemişim ama burada herkes böyle şeyler giyiyor. Ayakkabılar, lastiğin içinde kalıyor, yere değmiyor, altları kirlenmiyor, evlerde ayakkabıyla gezilebiliyor.

Yaşlılar mest giyiyor. Mest, yumuşak siyah deriden dikilmiş, üzerine mesh edilebilen, kısa konçlu, hafif bir tür ayakkabı. Onunla namaz kılınabiliyor. Kuş gözü büyüklüğünde delininceye kadar kullanılabilir. Abdest alınarak giyiliyor ve hiç çıkarılmamak kaydıyla, yirmi dört saat boyunca ayakta kalabiliyor. Abdest alınırken, mestin üzerine her defasında ıslatılan ellerle üçer defa mesh ediliyor.

Mavi kaşe bir pantolon, gri, kareli kalın yünlü kumaştan palto diktiriliyor. Bez bebeklere dönüyorum. Atkı, eldiven, yün çorap... Bunlar, hiç alışık olmadığım aksesuarlar... Ne kadar koruyor soğuktan. Oysa ben hiç üşümüyorum. Üşüdüğümü hissetmiyorum. İçime de kat kat giydiriyor, kıpırdayamıyorum. Eve gelince, lahana gibi kat kat soyunuyorum.

Çocuklar, okuldan gelince, yemeklerini yer yemez dışarıya fırlıyor, tam kapımızın önünde çizgi, ip, saklambaç, körebe, kovalamaca oynuyorlar. On kadar varlar. Kendilerince eğleniyorlar. Bana izin yok! Emanet çocuğum ben. Onları hep, pencereden izliyorum. Sanki cezalıyım. Hapse atılmışım. Özgürlüğüm elimden alınmış. Ne tuhaf! Oysa ben, sokaktan içeri girmezdim. Şimdi neden birden bire bitti oyun? Ne çabuk büyüdüm ben? Yaşım daha sekiz... Yeni dokuza girdim. Oynamak istiyorum! Burada Düzlük yok. Yola da razıyım.

Onlar ne kadar heyecanlı, kim bilir ne kadar zevkle oynuyorlar! Nasıl da koşuyorlar! Cıvıl cıvıllar! Anneannem, pencereden seyretmemi istiyor. Acaba üstümü kirletirim diye mi? Düşer yaralanırım diye mi? O kadar çocuğun içinden, birisi mi kaçıtır beni?

O zamanlar Ayla kayıptı. Onun için şarkılar yapılmış, ağıtlar yakılmıştı. Dükkâna, ekmek almaya göndermişti annesi; galiba çingeneler kaçırmıştı. Annem çok söylerdi, bana; tembih ederdi.

"Sürüden ayrılanı kurt kapar! Herkesin olduğu yerde ol. Arkadaşlarından ayrılma! Ayla'yı çalmışlar. Seni de çalarlar, sonra. Ben çok üzülürüm! Çok ağlarım! .."

"Beni kim ne yapsın? Herkes kendi çocuklarını besleyemiyor! Bir de bana mı bakacak? " derdim.

Emanetmişim ben. Bir şey olursa, aileme ne dermiş? Babam onu öldürürmüş! Altın sarısı elbisemi hiç giydirmemi. Nazar olurmuşum. Sarıyla giren nazar, çıkmazmış. Nereme nazar degecek, bilmiyorum. "Çöreotu" der babam bana. Küçücük, kara kuru, cılız bir çocuğum. Vücuduma göre iri bir başım, oval bir yüzüm; kocaman, kahverengi gözlerim var. Sokaklarda oynarken Antalya güneşinde marsık gibi yanmışım. Saçlarım; koyu kestane, bukle bukle, omuzlarımda... Dişlerim yeni çıkıyor. Ağızım gedik, tenim yanık...

"Nifirge" diyor, babam bana. Büyük ağaçların arasında kaldığı için gelişmemiş, sonradan gelişen fidanlara benzetiyor. Kollarım, bacaklarım çöp gibi... Annem, sevecek yerimi bulamıyor. Sabahları uyanıp, kucağına geldiğimde, yüzüme hiç bakmıyor. Uşüyen ellerimi ellerine alıp, birer birer parmaklarımı inceliyor:

"Kalem parmaklı kızım, sedef tırnaklı kızım! Bu parmaklar kalem tutuyor, yazı yazıyor! " diyor.

Belki gerçekten sevmiyor. Belki de sevmeye mecbur hissediyor kendisini. Çünkü o bana hiç gelmiyor. Hep ben ona gidiyorum. Ben gidince belki mecbur oluyor, sevmiyor da sever gibi yapıyor. Sevgisinden hep şüphelenmişimdir. Babamla mukayese ettiğimde, annemin beni hiç sevmediği kanaatine varıyorum.

Ben, sevgiyi yola yola almak istemiyorum. Sevgi bana gelsin, diye geri çekiliyorum. Onları terk edişim, Burdur'a gelişim de ondan... Yoksa ben de ayrılmak istemezdim; annemden, babamdan, ablamdan, Şermin'den, mahalle ve okul arkadaşlarımdan. Ne işim vardı buralarda? Yaşıtim yok, en yakınlarım yok. Bir yaşlı kadın, bir çocuk... Ortak hiçbir şeyimiz yok. En çok korktuğum, çekemediğim; can sıkıntısı... Hele garipseyişim, özleyişim... Ben buraya gelinceye kadar, özlemenin ne olduğunu bilmezdim. Bu zamana kadar hiç kimseyi özlememiştim ki! Hep sevdiklerimle beraberdim.

Onlara ceza verdim! Özlesinler, arasınlar, üzölsünler! .. Geri çağırınlar,beni; gelip alsınlar, yoksa ablamın olsunlar! İşte anne, işte ev, işte okul! Arkadaşlarım da var. Ya oyun?

Küçücüğüm. Onlar oynuyorlar. Oynamak istiyorum. Oynayamadığım için acı çekiyorum. Annem, babam, ablam, Şermin, evimiz, Düzlük, bahçemiz, rengarenk çiçeklerimiz, havuzumuz, komşularımız, bebeklerim, kitaplarım, arkadaşlarım, elişlerim, memleketim! ..

Hiçbir şey yok burada. Oralari, bu saydıklarımı anımsatacak hiçbir şey yok. Aileme ait, sadece, annemin dokutturarak anneanneme hediye ettiği çaput kilim var. Salonda, halının kapatamadığı yerde serili... Giysilerimizden artan kumaş parçaları, şeritler halinde kesilip, bükölerek dokunduğı için onda, herkese ait ip haline gelmiş giyecek parçaları var. Yollu yollu... Beyaz zemin üzerine, enine çizgiler... Şu, annemin elbisesinden... Bu, ablamın buluzundan... Şundan da Şermine eteklik dikilmişti. Hani babama, babacığıma ait bir bükölü şerit? İşte, burada! Keten pijamasının kumaşından... Babam burada! Yakınımda! Gurbet, Burdurmuş; hasret çok buruk! .. Ağlamak istiyorum ama ağlayamıyorum. Ya sorarsa? Onları aslında çok sevdiğimi bilmiyor. Yoksa o da beni sevmez.

O zaman, onlara git! der. Asla gitmem! Özlesinler! Seviyorlarsa, yansınlar! .. Gelip alsınlar ya da çağırsınlar!

Olsun! Ailem yollukta olsun! Hasret buysa, oynarken unuturum. Oyuna dalar, dünyayı unuturum! .. Nasıl da mutlu olurum! ..Hiçbir şey umurumda değil! Oynamak istiyorum!
..

Oynamak istiyorum ama anneannem, bana bir şey olacak diye korkuyor. Kapı dışarı salmıyor. Zaten her gün dışarı çıkamıyor çocuklar. Soğuk fırsat vermiyor. Ben hep mahsur, hep mahpus, hep mahzun...

Arağan bir iki hafta daha geçiyor. Okuldan, öğleden sonra geliyorum. Zaten elimi, ayağımı, yüzümü yıkayıp ev giysilerimi giyeceğim ya, bana abdest almamı öneriyor. Kabul ediyorum. Öğretiyor. Ara sıra unuttuğum bir şeyleri soruyorum banyodan. Sobanın üstünde sürekli semaver duruyor. Banyoda asılı teneke, el yapımı bir musluktan semaverdeki suyla ılıtılmış su akıyor. Ilık suyla abdest almak zoruma gitmiyor. Bir anda ısınıyor elim, ayağım, yüzüm, ferahlıyorum. Türkçe bir Kurandan Yasin suresini bir kez okuyorum, her abdest aldığımda. O sırada o, yemeğimi hazırlıyor. Sofra kuruyor. Yemekten sonra beraber oturuyoruz.

Küçük bir dantel yumağım var. Dantel örmeyi biliyorum. Model çıkarmayı öğreniyorum. Her beş on santim örüşte daha da güzelleştiği hemen fark edilen kısa uç dantelleri örüyorum. Biliyorum, hiçbir yere dikilmeyecek. Örebilmenin mutluluğunu hissediyorum. Bazen beğenmeyip söküyor, hafifçe aşınan, biraz da kirlenen ipi tekrar örüyorum.

Yasin'ı anlayamadığımı söylüyorum.

“Okudukça anlayacaksın. Bilmediğin kelimeleri bana sor.” diyor.

Bazen soruyorum. Bazen de ezberlemiş gibi hızla okuyorum. Çünkü artık kolayıma geliyor. Hattâ okumaktan hoşlanıyorum. Çabucak bittiği ve bana huzur verdiği için alışkanlığın da etkisiyle, seve seve okuyorum. Danteli de seviyorum. Fakat uzun uzun olmuyor, dolgularım. Onunki gibi öremiyorum. Tığı az çıkarmayı başaramıyorum. Bir de ipi parmağımdan kaydırmayı...

Bir öğleden sonra, okuldan gelmişim. Pencereden, oynayan çocukları seyrediyorum. Anneanneme, bir gün oyuna kaçmak için merdivenin ortasındaki kapıyı açarken çıkardığım gürültüden enselendim. Yemekten sonra onun üstüne rehavet çöküyor. Biraz gazete okudu, şimdi de esneyip duruyor. Dört gözle uyumasını bekliyorum. Tek gözüyle uyuyan devler gibi nöbet tutuyor. Ah, bir uyusa! ..

Bırakıyor gazetesini; olduğu yere uzanıyor, uyuyuveriyor. Emin olmak istiyorum. Birkaç dakika bekliyorum. Sonra gıcır gıcır gıcırdayan salon tahtalarının üstünden parmaklarımın ucuna basarak geçiyorum. Yavaşça kaldırıyorum kapının sürgüsünü, yazlık ayakkabılarımla sokağa kaçıyorum. Çizgiyse çizgi, ipse ip, topsa top... Hatırlamıyorum. Fakat özgürce bir yarım saat; belki bana öyle gelmiştir, belki bir iki saattir; oynuyorum. Ya ev sahibi kadın haber veriyor ya kendi uyanıp, fark ediyor, anneannem. Cama vuruyor, bakıyorum. Birazcık oynamak için izin istiyorum. Neden vermiyor, bilmiyorum. Eve dönüyorum. Oyun içimde yarım, sera çiçekleri gibi ya da karantinaya alınmış hasta çocuklar gibi camın arkasından seyrediyorum yaşamı, güneşi dünyayı, herkesi, her şeyi. Benim için her şey oyun, oyun her şey... Her şeyden mahrumum. Camın içinde bir çocuk, bir yaşlı kadın, sükût, sıkıntı, azap...

"Neden izin almadan gittin? " diyor.

"İzin istediğim zamanlarda hiç vermediniz. Yine vermeyecektiniz."

"Sen beni kandırdın. Kandırmak, gizlice bir şey yapmak utanılacak bir şeydir. Bir daha yapacak olursan seni cezalandırırım."

"Nasıl? Döver misiniz? "

"Hayır."

"O zaman? "

"Annene babana götürürüm."

"Tamam. Bir daha sokağa kaçmam, o zaman. Oyun oynamam. Onların yanına gitmek istemiyorum! .."

Neden?

Onların olmak istemiyorum.

Annemi babamı özlemiyor musun?

Hayır! .. Sizin kızınız olacağım. Onların kızları var.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0124

Onur Bilge

0125 - ÖDÜL

Onur BİLGE

İlkokul üçüncü sınıftaydım. Burdur'da anneannemin yanında kalıyordum. Ne kadar süreceği belli olmayan misafirliğimde, ilk dönemi Sakarya İlkokulu'nda okumaya başladım. Okuluma, sınıfıma, öğretmenime ve arkadaşlarıma alışmışım. Yaşıtlarımdan uzak olduğum için sınıftaki, daha çok kümemdeki birkaç arkadaşımı ve öğretmenimi sevmeye başladığımı hissediyordum.

Okulum çok yakın. İki ev ötede... Bizimle aynı sırada... Üç öğretmenin evi yan yana... Üçüncüsü bizimki... Okuduğumu hissetmiyorum. Sokağa, oyuna gitmediğimden; evde, ödevlerimi muntazaman yapacak ve bol bol okuyacak vaktim oluyor. Üstelik kurtarılmış bölgede gibiydim. Bana karışan yok. Sinirlendiren yok.

"Haydi oyuna! .." "Haydi gezmeye! .." diye, oraya buraya sürükleyenler yok.

Annemin telaşlı temizlik seansları, ordu gibi gelen misafirlerimiz, dikiş dağınıklığı, makine, radyo gürültüsü, babamın eve gelince anneme dışarıda olanları yüksek sesle anlatışı, bir hengâme, bir kaçmaca kovalamacı yok. Burada programlı bir hayatım var.

Öğleyin okuldan gelince, beş dakika elbise değiştirme, abdest alma, on dakika Yasin okuma, on beş dakika yemek yeme, sonra hep bana, yalnız bana ait bomboş, upuzun saatler...

Zehra Öğretmen, kızlara pembe, erkeklere mavi yumuşak kartonlar verdi. Yazdığımız sayfanın altına koyuyoruz, defter boyunda olanını... Yarım sayfadan küçük olanını da yazı yazdığımız elimizin altına... Acemice, bastırarak yazdığımızdan yazıların arka sayfaya geçmemesi, kolçaklarımızın kirlenmemesi, defterimizin köşelerinin kıvrılmaması için... Rengârenk kokulu kalem gelmiş, kantine. Kırmızı ve mavi boyalı tükenmez kalemler çıkmış. Renkli kalem de kullanarak, tertemiz defterler tutuyoruz. Kokulu silgilerimiz de var. Hem de renkli!

Karşımızda Refikalar oturuyor. Alt katta oldukları için, hapishanenin salonunun en sol köşesindeki çalışma masama oturduğumda; onun, yola bakan odalarının ışık alan penceresinin önündeki sedire oturmuş, pencerenin içini masa gibi kullanarak ödev yapışını görebiliyorum. Arada başını kaldırıyor, işaretliyor.

Refika benden iki yaş büyük. Bir sınıf ilerde... O da Sakarya İlkokulu'na gidiyor. Annesi halı dokuyor, onun için o, ev işleri de yapıyor. Uzun yüzlü, kara kaşlı; küçücük, kısık, kara gözlü, teni güneş yüzü görmemiş, kıvrıcık saçlı, dirgen gibi bir kız.

Bu defa cetvel yerine başka bir şey kullanıyor. Önünde bir tahta kalem kutusu var, onun sürgülü kapağını çıkarıyor, onunla çizgi çiziyor, tekrar takıp, kapatıyor. Kalem gerektiğinde, cetvel gibi olan, üstü çiçekli, karşıdan pırıl pırıl parlayan o vernikli kapağı çıkarıp, işini görüyor. Silgi ve kalem tıraşını da ona yerleştirerek koyuyor. İlk defa görüyorum. Merak ediyorum. Bana baktığı zaman, işaretle:

"O ne? " diye soruyorum.

Alıp, içini görebileceğim şekilde, kutuyu bana doğru biraz eğerek gösteriyor. İçinde her şeyin yeri var. Bir bölümünde de galiba dolmakalem koyma yeri var ki orası epey geniş. Dürbün gibi gözlerim var. İyice inceliyorum. Yine işaretle:

"Nerden aldın? " diyorum.

Çarşı tarafını gösteriyor.

"Kaç lira? " diye işaret ediyorum, sağ elimin başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürterek.

Sağ elinin baş ve işaret parmaklarını kıyırıyor, diğerlerini kaldırarak içlerini bana gösteriyor. Sonra sadece işaret parmağının yarısını, başparmağıyla keserek, buçuk işareti yapıyor. Üç buçuk liraymış.

Anneannem, sağ tarafımda, salonun yola bakan diğer ince uzun pencerelerinin önünde boylu boyunca uzanan sedirin tam ortasında dantel örmekte...

"Anneanne! Aşağıya bakar mısınız? Refikaya... Camın önünde bir kalem kutusu var ya... Ben ondan almak istiyorum. Üç buçuk liraymış."

"Ne yapacaksın onu? Ben sana kalemlerimi koyman için çeşitli mika çatal bıçak kutuları verdim ya... Hani her şeyde iktisat yapacaktık? "

Onun, cetvel gibi kullanılan kapağı var. Kaldırmalı değil, tek hareketle kapananı... Bakın! "

"Buradan göremem ki kızım. Bir ara aşağıya indiğimizde bakalım. Olur mu? "

Aklım fikrim o kutuda... Nasıl öyle açılıp kapanıyor? Bölümlerini nasıl oymuşlar? Bir parça tahta alıp, neyle oymuşlar? Nasıl yapmışlar? Kapağı aynı yerden mi kesip çıkartmışlar? Ya üstündeki çiçekler? Ah! Çok güzel! ..

Arada bir Yasin okumaya başlıyorum, ezbere... Dilim alışmış. Tabi ki meal... Bölüm bölüm aklıma geliyor. Ona söylüyorum:

"Galiba ben Yasin'in mealini ezberlemişim."

"Ya! ? Sahi mi? Oku bakayım! " diyor. Onda da aynı kitap var. Yıllardır okuyor. Yine de benim Kuran'ımdan takip ediyor:

"Evet. Hiç hatasız... Aferin kızıma! .. Şimdi sana bir hediye vermeliyim. Ne alsam ki? "

"Tahta kalem kutusu... Refika'ninkinden..."

"Tamam! Hazırlan! Haydi gidiyoruz! "

Onunla ortak özelliklerimizden birisi de aklımıza geleni, geldiği dakikada yapmak için harekete geçmemiz... Zaten annemle babam, çok yönümün ona benzediğini söylüyordu. Ona benzesin! Onun çok yönünü beğeniyorum.

Babaannem gibi boyuna çay sigara içip, herkese emirler yağdırmıyor. İnsanlara ağır şakalar yapmıyor. Her hareketi son derece ölçülü ve zarif...

Bir şey alırken, bırakırken ellerinin son derece zarif hareketleri dikkatimi celp ediyor. Elleri çok bakımlı... Tırnaklarını, her hafta muntazaman kesiyor ama dibinden değil...

Ortaşını biraz sivri bırakarak, kavisli kesiyor. Jestlerinin neden herkesten çok farklı olduğunu soruyorum:

"Saraya, gayrimüslim zarafet hocaları gelirdi. Sultanların çocuklarına zarafet dersleri verirlerdi. Ellerin bakımı, duruşu, iş yaparken, yapılan işe göre en doğru ve en zarif hareket tarzları öğretilirdi. Ben de onların arasında, hem musiki, hem de diğer dersleri aldım. Başımıza kitap koyarak, tek hat üzerinde yürümeyi, oturup kalkmayı, gülmeyi, konuşurken ses tonumuzu ve yüz ifademizi nasıl ayarlamamız gerektiğini onlardan öğrendim. Saraylılar da tatbik ettikleri, çevremde onlardan başka kimse olmadığı için bende yer etti. İstesem de değişmem."

"Davranışlarınız çok ağır... Yavaş yavaş fakat pratik çalışıyorsunuz. Yürürken, konuşurken, dantel örerken, sebze ayıklarken, yemek karıştırırken bile..."

"Ağır taşı, ne yel alır ne de sel... Öğretmen arkadaşlarla balolara giderdik. Bayan arkadaşlardan rakı içenler olurdu. Bazıları da içmedikleri halde şımarıklıklarından, taşkın hareketler yaparlardı, eğlenmeyi rezalete dönüştürürlerdi. Her davet edenle dansa kalkarlardı. Hadiselere ve sonra dedikodulara sebebiyet verirlerdi. Ben de onlarla gider, uzak bir masada oturur, eğlenenleri seyrederek eğlenirdim. Dansa kaldırmaya gelen arkadaşlarım olurdu. Ben bir gazi hanımıyım. Çok az evli kaldık. Seferberlikte askere çağrıldı. Yaralı döndü. İki gün yaşadı ve öldü. Ölmedi, şehit oldu! Onun hatırasına ihanet sayarım. Her şeyden önce, şerefli bir öğretmenim. Kibarca reddederdim. Masalarında beraber bulunduğum yaşlı arkadaşlarım takdir ederler:

"Aşk olsun, hocanım! Böyle olmalı! Adınız hiçbir dedikoduya karışmadı. Ağır taşı ne yek alır, ne sel..."

derlerdi. Yirmi altı yaşında dul kaldım. Ağlamaktan gözlerim bozuldu. Yirmi sekiz yaşında gözlük taktım."

En çok bu son üç cümleyi tekrarlardı. Artık ezberlemiştim. Sanırım, çevresindekiler de öyle...

Ne diyordum? O gün hemen giyindik, dükkânlar kapanmadan çarşıya gittik. Her yer çok yakın, zaten. Bir mahalle kadar... Kitapçının birisinin vitrininde görür görmez:

"İşte bu! .." dedim.

"Hani parmağınla göstermeyecektin? Yerini tarif edecektin? Ayıp, biliyorsun." dedi ama ben çok heyecanlıydım! Sanki sihirli kutuydu!

Gerçekten aynı fiyattı. O da vitrinde, daha önce hiç bilmediğim bir şey görmüş, bana tarif etti:

"Hani şu sağ tarafta, kırmızı mürekkep şişesinin yanında, kargı gibi içi boş, uçları birkaç yerinden kesik, rondelayla birleştirilerek daraltılmış, içine kısacık kalem konmuş araç var ya, kalem uzatıcı bir nesnedir o. Küçülen kalemlerini uzatarak, sonuna kadar kullanmanı sağlar. Ondandır alalım! Kullanırsın, değil mi? İsrâf haram! " diyince, satıcı:

"Tabi ki haram, hocanım ama şimdiki nesil hiç riayet etmiyor o ayete. Sonumuz ne olacak bilmem! " diyerek, bir de içine kalem içi konan, metal bir kalem gösterdi ve: "Bakın! Bununla da onun dahi tutamadığı kalemlerin içi, sonuna kadar kullanılabilir."

Kalemi yarararak içini çıkarıp, bu boruya koyuyorsunuz, sıkıştırılabilir parçalı uç, onu tutuyor ve kullanımını sağlıyor.”

Gerçekten çok güzeldi! .. Kalem kutusu ve harika iki aletim olmuştu. Hepsini paket yaptım. onları incelemek, kullanılır hale getirmek için bir an önce eve ulaşmaya can attım! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0125

Onur Bilge

0126 - OKUMAK

Onur BİLGE

Evimizdekinin aksine, burada sadece günü geçmiş gazete yığını var, benim okuyabileceğim kitaplar yok. Onların, bana hitap eden yerlerini okuyorum. İlk sayfadaki başlıkları ve ilginç olayları... Bunlardan birisi yine sandık cinayeti... Bir genç kız öldürülmüş, cesedi parçalanarak eski bir sandığa konmuş. Son gazete olduğu için, salonun bir köşesindeki gazete yığınının en üstünde duruyor. Kocaman manşet, altında sandık ve kızın resmi... Yanında da anneannemin muhtemelen altmış yıllık sandığı... Daha önceleri gazete yığını ve sandık bana bir şey ifade etmiyordu ama o haber, o kadar etkili bir biçimde verilmişti ki onu okuduktan sonra oradan geçerken gözüm o resimlere takılıyor, sandıktan da ürküyordum. O gazetenin üstüne okunduktan sonra diğerler kondu ama biraz altta kalmış olsa da biliyordum ki o, oradaydı. Sanki o gazeteyle beraber, ceset de salona gelmiş, sandığa girmişti. Bir hafta kadar bu, böyle devam etti.

Oldukça eski, geniş, büyük, sessiz, hatta ıssız evin, genellikle geceleri oturulmadığı için küçük ışıkla aydınlanan salonun loşluğu, küçüklüğüm ve yalnızlığım, ürküntünün başlıca nedeniydi. Başka hiçbir şey beni rahatsız etmiyordu. Beş yaşındayken babamın, öğle yemeği esnasında mutfak masasında okuduğu bavul cinayetinin başka türüydü. O zaman da annem peynir tenekesini açmış, peynir çıkarıyordu da olayla özdeşleştirmiş, aylarca peynir yememiştim. Demek ki hassas ruhum, bu tür olaylara tahammül edemiyordu.

Anneanneme, salondan geçerken, özellikle geceleri gazete ile sandığın bana hissettirdiklerini anlattım. Sanki anneannem de birisini kesmiş, sandığına saklamış gibi:

"O sandıkta ne var? " diye sordum.

"Ne olsun? Ceset olacak hali yok ya... Birkaç parça şey... Benim çok eşyam yoktur ki! Her nesneden bir tane... İki olursa; birisini, hemen birine veririm. Bak bakalım, bu evde aynı işi yapan iki eşya ya da araç var mı? Sakladığım, sadece hatıralardır. Albümüm, mektuplarım, kartlarım... Böyle şeyler işte! " diyerek, beni yanına çağırdı: "Gel bakalım, sandığı beraber açalım. İçinde neler var, gör de hayal kurup durma! İçin rahatlasın! "

Cilasası yok olmaya yüz tutmuş bir sandıktı. Tahtasını görmeye tahammül edemiyordum. Resimdekine benziyordu. Ona bunu da söyledim. Kapağını kaldırdı. Annemin sandığı gibi tıklım tıklım dolu değildi. Dörtte biri doluydu:

"Burada, yazlık giysilerim, misafir havlum, bir takım silecek, kefenim için patiska kumaş, hamam tası, birkaç yazma... Başka bir şey yok. Artık kapatalım mı? "

"Kapatalım. Fakat üstüne bir örtü örtelim. O resimdeki sandığa benziyor. O gazeteyi de atalım. Hissetmek istemiyorum."

Bir köşesi işli, beyaz ipek bir bohça getirdi ve üzerine örttü. O gazeteyi de diğerlerinin arasından aldı ve:

"Unut artık onu. Masal farz et. Düşünme. Hayal kurmayı bırak. İlk isteyene vereceğim o gazetelerin hepsini. Her hafta alırlardı. Antalyada olduğumu sandıkları için gelmiyorlardır."

"Onları neden biriktiriyorsunuz? Her gün yenisi geliyor. Eskileri okuduğunuzu görmedim. Zaten gün boyu ara ara her tarafını okuyorsunuz."

"Bazen kapı çalınır. Bir fakir çocuk gelir: "Gazeteleriniz var mı? " diye sorar. Ne yapacağını sorarım: "Okuyacağım." der. "Öğretmenimiz, gazete okumamızı söylüyor ama biz alamıyoruz." Onun için atmıyorum. Hem, içinde 'Allah' kelimesi geçenleri var. Çöpe atamam. Yere konmaz. Ya yakmam, ya gömmem lâzım. Yanmadan önce, okumak isteyenler okusun. Onlar yaksın."

"Gerçekten mi? Gazete alamıyorlar mı? "

"Ekmek bile alamayanlar var. Ne gazetesi? Bebeklerine süt alamayanlar var. Et ve meyve yüzü görmeyenler... Okuduktan sonra satıyor, bir iki günlük ekmeklerini alıyorlardır, belki de."

"O kadar fakirler, öyle mi? "

"O kadar fakirler. Yalnız bir gün bir çocuk geldi. Gazete istedi. Çok sevindim, okumak için istediğini düşünerek. "Var evladım. Ne yapacaksın gazeteyi? " diye sordum. "Okuyacağım." demesini bekliyorum. "Annem ırafa örtü yapcak." demez mi? O kadar kızdım ki! .. Gazete, önce okumak içindir. Bu millet okumazsa nasıl aydınlanacak? Annesi rafa örtü yapacakmış. Bunun için çocuk mu görevlendirilir? Hiç mi bir karış kumaşın yok? Eski çarşaf kenarı falan... Perde artığı... Kes, dik, ört! Beceriksiz kadınlar! Rafa gazete örtecek."

"Verdiniz mi? "

"Verdim ama tembih ettim: "Bak, evladım! Bu gazeteler, okumak içindir. Rafa örtü yapmak için değildir. Önce bunları al, oku, sonra annene ver, ne yaparsa yapsın. Tamam mı? " dedim."

"Okumuş mudur acaba? "

"Öyle bir kadının çocuğu okumaz. Okumamıştır belki ama okunması gerektiğini öğrenmiştir, en azından. Bu insanlar, okumadıkları için perişan!

Her evde Kur'an-ı Kerim var. Evlenirken çeyizlerinde getiriyor ve yataklarının başuçlarındaki bir çiviye, nakışlı kumaş muhafazasıyla asıyorlar. Duvarda asılı olması; onlara, kendilerini emniyette hissettiriyor. Oysa Kur'an-ı Kerim, okunmak; içindeki ayetler, anlaşılacak içindir.

Ayetleri okuyup anlamayan, nasıl yaşayacak? Bu neye benzer, biliyor musun? Ehliyet kitabını okuyup, sınava girip, yeterliliğini ispatlamadan trafiğe çıkmaya benzer. Önerine çıkan ilk duvara toslarlar!

Bu beden, arabaya benzer. Bineğimizdir. Binmişiz, gidiyoruz. Bakımını nasıl yapacağız? Nasıl gideceğiz? Diğer vasıtaların arasında seyrederken nelere dikkat edeceğiz? Hayat yolu; çok da güvenli, geniş, asfalt bir cadde değil... Aksine; inişli çıkışlı, virajlı, iki yanı uçurum, Çubuk Beli gibi... Onun bir yanı uçurum, hayat yolunun iki yanı da... Onda seyrederken, tırmanışa geçilince, iniş yok; inişe geçildiğinde, çıkış yok, yine biraz olsun önü görülüyor, az da olsa ufku açık ama hayat yolunda öyle değil. Neresinde inişi neresinde çıkışı, neresinde ne tarafa virajı olduğu belli değil. Bir kaç metre sonra ne

olacağını kimse bilemez! ”

“Nasıl yani? Neyi bilemez, insanlar? ”

“Bir dakika sonra ne olacağını bilemezler. Başlarına ne geleceğini... Yolun üstünde kocaman bir kaya mı var, ağaç mı devriliş, aniden bir vasıta mı çıkacak karşlarına, bilemezler. Arabalarını son sürat, gözü kapalı sürerler. Kurallara da riayet etmezler. Trafik tabelalarındaki işaretlerin anlamlarını bilmedikleri için düz bastı giderler! Ani bir viraj çıkar önlerine, direksiyonu kıramazlar! İş işten geçmiştir! Kendilerini uçurumun dibinde bulurlar! ..”

“O tabelalar ayetler mi? Onları okur, anlar ve onlarda yazılanları uygularlarsa, hayatları düzene mi girer? ”

“Evet. Daha önce de bahsetmiştim ya sana. Allah’ın koyduğu kurallar vardır. Bunların hepsi, Kur’an-ı Kerim’in iki kapağının arasındadır. Sayıları altı bin altı yüz altmış altı kabul edilir.” Her ayette, bir veya birkaç kuraldan bahsedilmiş de olabilir. Ya da birkaç ayette bir kural bulunabilir. Bazı yerlerinde kıssalar vardır. Kıssa; hisse kapılacak hikâyeler, bizden önce yaşamış olan kişilerin başlarından geçmiş olan olaylardır. Onları okuyarak ders alırız.”

“Babam da anlatıyor ve onlar için: “Bunları, kıssadan hisse kapmanız için anlatıyorum” diyor ve bitince bir darbimeselle özetliyor.”

“O, bu konuda benden daha bilgilidir. ‘Darbimesel’, ‘atasözü’ demektir. Demek ki babam, bir konuyu iyice kavramanız için kıssa anlatıyor, sonra özünü bulup, aklınızda kalması için ana fikrini, bir atasözüyle hafızanıza tespit ediyor.”

“Her defasında bize: “Bu atasözünü, beyninize minicik altın çivilerle çakın! ” diyor.”

“Bu konuştuğlarımızı özetlersek, onu da bir cümle haline getirirsek, sence nasıl bir cümle olur? ”

“Kitaplar, okunmak içindir.”

“Bir ödül daha hak ettin. Bil bakalım sana ne alacağım? ”

“Biliyorum. Osmanlıca Türkçe lügat...”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0126

Onur Bilge

0127 - ANLAMAK

Onur BİLGE

Anneannemim çok misafiri olmuyordu. Gitar dersi vermekte olduğu liseli bir ağabey cumartesi ve pazar günleri bir iki saatliğine geliyordu. Arada sırada ev sahibi hanım geliyor, yarım saat kadar kalıp, ev içi veya sokak haberleri verip gidiyordu. Bazen benim öğretmenim, bazen de Ayhan Hocanım, akşamları çaya geliyorlardı. Soğuktu. Sürekli soba yanıyordu. O nedenle çocuklar da görünmüyordu, epeydir.

Zehra Hocanım, kökten almıştı, dilbilgisini. Özne, yüklem, sıfat, zarf öğretiyordu. O biliyordu ve diyordu ki:

“Dil bilgisi dersleri dördüncü sınıfta verilmeye başlıyor. Çocuklar, daha önce bu dersi hiç görmedikleri için bir türlü ısınamıyorlar. Sonra da ortaokulda ve lisede zorluk çekiyorlar. Ben dil bilgisine, ilkokul üçüncü sınıfta başladım. Çocuklarıma grameri sevdirim.”

Gerçekten de Türk dilini sevdirek öğretiyordu. Dilimizin kurallarını anlatıyor, tekrarlayarak beyinlerimize küçük yaşta kazıyordu. Temel bilgisini sabırla enjekte ederek onu bana sevdiren, düzgün cümle kurmayı öğreten, kompozisyona başlatan odur. Ortaokulda ve lisede, edebiyat ve kompozisyonun, onun sayesinde hiç çalışmadan çok yüksek notlar aldım. Öğrettiğim kişilere de faydam oldu.

Anneannem, bir akşam öğretmenimle Zehra Hocanım ev sahibine geldiğinde çaya davet ettikleri için aşağıya indi. Üst katla alt katın arasında sadece sıra sıra, birbirine kenetlenmiş tahtalar vardı. Bir akşam, halının ucunu kaldırdığımda, aşağıdan sızan ışıktan, orada minicik bir delik olduğunu fark etmişim ama aşağıda, seyredeceğim cazip bir şey olacağını sanmadığımdan, ilk defa baktıktan sonra bir daha bakmamışım. Fakat o akşam orada çok önemli bir kişi, öğretmenim vardı. Acaba ne diyecekti, benim için? Ya anneannem ona ne diyecekti?

Aşağıya insem; o, sanki her gün gördüğüm öğretmen değil de bambaşka birisiydi. Onun orada oluşu, beni çok heyecanlandırıyor, görücüye çıkacak kız gibi hissediyordum kendimi. Çağırdıkları halde yanlarına gidemedim.

Yüksek sesle konuşuyorlardı. Yattığımız odanın altındaki odadaydılar. Başka şeylerden konuşuyorlardı. Laf, döndü dolaştı, bana geldi. Anneannem, benim hal ve gidişimi sordu. O da benden çok memnun olduğunu söyledi. O sırada Ayhan Hocanım:

“Yavaş konuşun! Duymasın! Durumunun iyi olduğunu duyarsa, dersleri asar, şımarır; kötü olduğunu duyarsa üzülür, derslerden soğur, çalışmaz, ödev yapmaz.” dedi.

Ses azalınca, halının ucunu kaldırdım, aşağıya baktım. Kuşbakışı, görüyordum anneannemle onu. Aynı sedirde yan yanaydılar. Öğretmenime, alçak sesle, sokağa kaçışımı anlatıyordu. Sık sık canımın sıkıldığını söylediğimi... O da bana, içinde cumhuriyet dönemiyle ilgili öyküler bulunan bir seri kitap vereceğini, onların okuma ve öğrenmede ne gibi faydalar sağlayacağını anlatıyordu.

Son derece ilginç, renkli; kalın, parlak kâğıtlara basılı çocuk hikâyeleriymiş. Ödevim bitince okuyacaktım. Kitap bulduğunda oyun istemiyordum. Düzen, huzur ve azlık hoşuma gidiyordu. Çok sevindim! Gömüyü bulmuştum.

Anneannem, yukarıya çıktığında bana aşağıdaki konuşmaları aynen aktardı. O, yalanlardan kuvvet toplamaya çalışan birisi değildi. Güçlü bir kadındı. Güçlü bir Osmanlı

kadını...

O yaptığım, çirkin bir davranıştı. İlk defa duyuyormuşum gibi yaptım, oradan baktığımı, konuşulanların bana ait olanlarını can kulağıyla dinlediğimi söylemedim. Röntgencilğe giriyordu. Müslümanlara yasaklanmıştı. Benim, mahallemizden kovulan röntgenciden bir farkım olmalıydı. Ne olursa olsun bir daha yapmamaya karar verdim.

Ertesi gün ikindi vaktinde salonda beraberdik. Hava güneşliydi. Soğuk kırılmıştı. Bana bir şeyler soruyor, beni araştırmaya sevk etmeye çalışıyordu:

"Peki, sana bir soru daha... Atatürk, okumayı çok seven, boş zamanlarını kitap okuyarak değerlendiren bir liderdir. Atatürk, hayatı boyunca kaç tane kitap okumuş olabilir? Baban biliyordur. Söylemiştir sana."

"Söylemedi. Söyleseydi unutmazdım. Bu konu hiç geçmedi.

Tam tamına üç bin dokuz yüz doksan yedi adet kitap okumuş. Yaklaşık olarak dört bin kitap... Hem bu kitaplar, öyle yüz iki yüz sayfalık, incecik kitaplar değil, çoğu iki üç parmak kalınlığında ciltli kitaplar... Üstelik sadece Türkçe de değil. Arapça, Farsça, Fransızca..."

"Nasıl okumuş, o kadar kitabı? O sayıyı aklıma getirdim de... Bir de ne kadar yer kaplayacağını hayal ettim. Üst üste, yan yana konga, bu salon dolusudur, öyle değil mi?"

"Kütüphane dolusu... Üstelik onları öylesine, bir kere okuyup geçmemiş. Bazılarını defalarca okumuş, hatalarını bulup, yanlarına altlarına doğrularını yazarak, tashih ederek... Te'vil nedir, bilir misin?"

"Hayır. Bilmiyorum. Hiç duymadım."

"Te'vil; bilinen anlamdan başka bir anlamla yorumlama demektir. Atatürk, bir kitabı eline aldığı zaman, okuyup geçmezmiş. O kitapta ne kadar hata varsa tespit eder, yanlış yazılan kelimelerin üzerlerini çizip, doğrularını yazarak okumuş. Okuduğu kitaplarda yapılan açıklamaları yeterli bulmayıp, sayfa kenarlarındaki boşluklara, anlatılmak istenenin diğer anlamlarının ışığında, kendi yorumunu da yazarmış. Okumuş olduğu kitaplar, el yazısıyla düştüğü notlarla doluymuş."

"O da öykü ve roman gibi kitaplar okur muydu acaba? "

"Bir gazetede okumuştum da not defterime kaydetmiştim, elime geçmişken. Defterimi karıştırırken tekrar okumak, unutmamak için. Bir bakayım." dedi.

Hiç üşenmeden kalkıp, kitaplığına doğru gitti, lacivert kaplı, bir parmak kalınlığında, ciltli bir defterle döndü. Salondaki her zamanki yerine, pencerenin önündeki divanın ortasına, açık camın önüne oturdu ve elindeki ışığa doğru tutarak, yapraklarını çevirmeye başladı. Bizim gibi sağ taraftaki yaprakları, sağ elinin orta parmağıyla, sağ alt köşesinden kâğıdı rastgele buruşturarak, yıpratarak değil, sağ üst köşesinin dışından, işaret parmağının ucuyla aralayıp, itinayla çeviriyor, bir taraftan da izahat vermeye devam ediyordu:

"Atatürk'ün okuduğu kitaplar farklı yerlerde muhafaza ediliyormuş. Onun için o

kitapların bir araya getirilmesi ve bir kütüphane oluşturulması düşünülmekteymiş. Buldum. Buraya yazmışım.” diye okumaya başladı: “Atatürk’ün okuduğu kitaplardan birkaçı: Tarih-i İslam - Ahmet Hilmi, Osmanlı Tarihi - Namık Kemal, Türk Tarihi - Necip Asım, Endülüs Tarihi - Mazhar Fevzi, Seyahatname - Evliya Çelebi, İnkılâp - Ahmet Mithat, Cihannuma - Kâtip Çelebi, Selimname - Mustafa Necip, Hatıralar - Cemal Paşa, Bozkır İmparatorluğu - Rene Grousset, Toplum Sözleşmesi - Jean Jacques Rousseau, Hukuk-u Esasiyye - İsmail Hakkı Babanzade, İbn-i Sina - Süheyl Ünver.”

_ “Yaptığı o kadar işin arasında nasıl vakit buldu da okudu acaba o kadar kitabı? ”

“Ana dili gibi Fransızca biliyormuş. Bazı kitapları defalarca okumuş olmasına, Fransızca yazılı olan ‘İktisadi Gelişmeler’ isimli kitabı en az iki, ‘Bedâi’yi en az üç kere okuduğu örnek olarak gösteriliyor.”

“Kaç kere okuduğunu nereden biliyorlar? ”

“Okurken yapmış olduğu tashihlerde kullandığı kalemlerin farkından anlaşılmış. Belki de daha fazla okudu. Tashih yapmadan okuduklarını tespit etmeleri imkânsız...”

“Ben de mi öyle okuyayım? Yani kitaplarımı karalayarak mı? Yani ne yapmalıyım? Nasıl okumalıyım? ”

“Dikkatlice okumalısın. Aklının yatmadığı bir yer olursa, ya hemen sormalı, araştırıp, bulmalı, anlamalısın ya da bir deftere not almalı, sonradan orayı sormalı ama mutlaka öğrenmelisin. Sadece gözlerinle okuyup geçmemeli, okuduklarını beyin süzgecinden geçirmelisin.”

“Beyin süzgecinden geçirmek ne demek? ”

“Okuduklarının körü körüne tesiri altında kalmamak, üzerinde düşünmek, doğru olup olmadığına karar vermek, ona göre kabul veya reddetmek demek.”

“Okuduğum bazı kitaplarda o kadar yazım hatası çıkıyor ki bazı sözcükleri yabancı kelime zannederek sözlüğümde arıyorum, öyle bir kelime yok. Sonra anlıyorum ki o matbaa hatası...”

“Matbaa hataları varsa, kalemle düzeltmelisin ki senden sonra okuyacak olanlar, kolayca anlayabilsin. Onlar da sözlük aramaya gitmesinler.”

“Hani Fatıha Suresi’nin Türkçe karşılığını yazdıracaktınız? Kırmızı kaplı not defterimin sadece bir sayfasına İhlâs Suresini yazdım, başka bir şey yazmadım. Bomboş duruyor.”

“İhlâs suresi, dört kısa ayetten oluşur ama içinde Allah-ü Teâlâ’nın iki ismi, yani sıfatı vardır. Bu surede sadece Allah-ü Teâlâ tanıtılmaktadır. “De ki: “O Allah’tır, birdir! ..” yazılı olan ayet, ilk ayettir. Bir numaralı ayette, Bir olduğu bildirilmektedir.”

“Tasadüf olamaz, değil mi? Babam der ki: “Tasadüf yoktur, tevfuk vardır.” Üstelik Kur’an-ı Kerim’de asla olmaz, olamaz! ..”

“Ebced hesabı diye bir şey vardır. Ona göre her harf bir matematiksel değere sahiptir. İhlâs Suresi, kırk yedi harftir. Kırk yedi, asal sayıdır. Kendisinden başka hiçbir sayıya tam olarak bölünemez. Besmele, on dokuz harftir. O da asal sayıdır. İkisinin toplamı

altmış altıdır. Ebced hesabına göre Allah kelimesinin harflerinin sayısal değeri de altmış altıdır.”

“Bir dakika... Ben de getireyim, not defterimi de unutmamak için o sayıları, ait olduğu surenin altına yazayım.”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0127

Onur Bilge

0128 - UYGULAMAK

Onur BİLGE

Anılarımı yazarken dalmışım, günü anlatmayı ihmal etmişim. Bir gece, çok değişik bir rüya gördüm. Birisi kovalıyor beni, kaçıyorum. Bakıyorum, arkamdan gelen şeytan! .. Boyu, beş yaşında çocuk kadar; bacakları sık ve kapkara upuzun kıllı, ayakları dışa, iki yana dönük, dizleri bükük, koşturuyor! .. Bu defa da ben onu kovalıyorum! .. Cadde ortasında önümüze çıkan taş merdivenleri çıkıyor, ben de arkasından! .. O sırada bir ses bana:

“Üçgen şeklinde avlusu olan caminin imamını bul, o sana okusun. Sıkıntıların biter.” dedi, rüyamda.

Bahsedilen cami, Fomara ile Altıparmak Caddesinin kesiştiği yerde, üçgen şeklinde bir avlu içindeki küçük bir çamiydi. Ertesi gün akşamüstü, babamla sora sora o cami imamının evini bulduk. Üstümde; kolsuz bir buluz, kısa bir etek vardı. Kapıyı çaldık. Yaşlı, kısa boylu, kamburu çıkmış, beyaz sakallı bir adam çıktı. Kapıda, ayaküstü rüyamı anlattım. Kaşlarını çatarak:

“Ben sana okumazdım ya, dua et, yanındaki adama. Ceket giy, böyle kısa etekle gelme benim yanıma! Yarın sabah burada ol! ” dedi.

Ertesi gün sabah annemle beraber, onun istediği gibi giyinip gittim. Annem, beş gün önce bayılmış, sinir krizinden sonra konuşamaz olmuştu. Çağırdığımız doktor, fiziksel rahatsızlık için ilaç vermişti. Konuşabilmesi ve ruhsal sıkıntısı için hiçbir şey yapamamıştı.

O, ahşap, iki katlı bir cami evinde oturuyordu. Yerde eski bir kilim, birkaç minder, rahle, duvarlarda tavana yakın raflarda kitaplar, bakır kaplar vardı. Eşi hizmet ederken içeri girip, çıkıyordu. Kendi haline sessiz sedasız dolaşıp, her ev kadını gibi günlük sabah temizliğini, mutat işlerini yapıyordu.

İmam, raftan aldığı Kur'an-ı Kerim'i rahlenin üzerine koydu. Annemle beni karşısına oturttu. Kendisi de diz çökerek, epey aradıktan sonra bulduğu bir yeri okumaya başladı. Ben, başkasının okuduğunun bize faydası olduğuna inanmıyor, sadece olabilecekleri izliyordum. Bize okullarda 'kargacık burgacık yazılar' diye tanıtılan Arap harflerinin kerametini merak ediyordum. Bitince bana:

“Sen okuyor musun? ” dedi.

“Evet.”

“Nerde okuyorsun? ”

“Akademi'de.”

“Onu geç! O ne olacak? ”

“Bursa'nın şimdilik en iyi okulu... Daha tıp gelmediğine göre... Ne okumalıydım? Tıp mı? ”

“Ben onu sormuyorum. Bunu okuyor musun, bunu? ” dedi, Kur'an-ı Kerim'i göstererek.

Onu okumalı mıydım? O zamana kadar kimse bana onu okumam gerektiğini, bunun dünyanın en önemli üniversitesinde okumaktan daha önemli olduğunu söylememişti.

"Hayır." dedim.

"Senin okuduğun beş para etmez! .." dedi, kızarak. "Ne varsa bunda var! .. Gerisi hava! .."

Sanki anlıyor mu okuduğunu? Onda ne var acaba? Nasıl faydası olacak bana onun okuduğunun? Ne okuyor? Ne okuyacağını nereden biliyordu da hemen orayı arayıp buldu? Neymiş bu rüyada anlatılmak istenen? Güzel, ince sesiyle, hüzünlü bir inleyiş gibi okurken içime huzur, mutluluk meltemi esmişti ama yeterli görmüyordum.

Ertesi gün yine o ortaldaki yeri, bulduğunda işaretlediği için hemen açarak okudu. Aynı dökünaklı ses:

"Kur'an-ı Kerim her şeydir! Her şey onun içindedir! Gerçeklerin yazılı olduğu tek kitaptır! " der gibiydi.

Kur'an-ı Kerim'e kimin inancı ve saygısı yoktur ki eğer Müslüman'sa? Ona, diğer dinlerin mensupları dahi saygı duyuyor, onun ilimden ileri mucizeleri karşısında halden hale giriyorlar! Ben, bana üfürükçülük gibi gelen bu olayın nasıl olduğunu anlama peşindeydim. Çünkü biraz okuduktan sonra başını kaldırmadan bize doğru üflüyordu. Nefesi kuvvetli ne demekti?

Üçüncü gün ona, rüyamda neden başka bir hocanın değil de kendisinin tavsiye edildiğini bilip bilmediğini sordum. Bilmediğini söyledi.

"Sen ne yaptın da farklı oldun? Neden sen okuyunca olurmuş da, başkaları okuyunca olmazmış gibi sana yolladılar? " diye sordum.

"Ben köyden geldim. Bu caminin müezzini, imamı yoktu. On altı sene fahri imamlık yaptım. Yani para almadan, sırf Allah rızası için bu camide on altı yıl imamlık ve müezzinlik yaptım." dedi. "Yalnız bir kalacak yer istedim. Burayı gösterdiler. İşte o kadar! "

Üç gün okunmuş o ayetler. Annemin de konuşmadığını, geçirdiği krizi de biliyordu. Ona da mı okudu yoksa benim için okudu da ona da mı dua etti bilmiyorum. Para vermek istedik almadı. Kuran-ı Kerimi az bir paraya satmadı!

"Bunu oku, bunu! .." diyordu hâlâ, biz veda ederken.

Ben anlayarak, meal okumayı tercih ediyordum. Anneannem de babam da meal okumanın yeterli olduğunu söylemişlerdi. Bu yazıyı okuyabileceğimi aklım kesmiyordu. 'Zor yazı diye öğretilmişti bize çünkü. Öğrenmesi aylar almış. Bu adam üfürükçü müydü? Öyle olsaydı, İlahi bir rüyada, köca şehirde neden o tarif edilmişti? Teşekkür edip, uzaklaştık ya, düşünceler, sorular beynimden uzaklaşmıyordu.

Dönüşte okula uğradık. Annem bahçede kaldı. Ben ilan tahtasına asılan sınav sonuçlarına bakıp, annemin yanına gitmek için sevinçle ve hızla geri döndüm, kapının önüne çıktığımda, göz göze geldik. Yüzümdeki sevinçli ifadeden mi anladı, nedir:

"Geçtin mi? Geçtin mi? " dedi.

"Geçtim geçtim! Konuştun mu? Konuştun mu? " dedim.

"Konuştum mu? Konuştum ya! Konuştum! "

"Hayret! "Tamam! " demişti, imam. Ona şimdi inandım! .. dedim ve koşup, boynuna sarıldım!

İki sevinç birdendi! Geçmiştim ama pek önemi yoktu. Onun konuşması önemliydi. Sürpriz olan oydu. Kuran-ı Kerim'deki şifa ayetlerinin büyüklüğü, tesiri, gün gibi ortadaydı. İmamın ne demek istediği anlaşılıyordu. Daha eve dönmeden etkisi görülmüştü. Kim bilir kimler kaç kez denemişler ve belirlemişlerdi şifa ayetlerini. Şimdiki aklım olsaydı, hemen geri döner, onun hangi ayetleri okuyarak bu kerameti bize gösterdiğini sorardım. Sonucu bizden duymak, onu daha inançlı hale getirirdi. Hem, onu soru yağmuruna tutardım.

Duası kabul olan birisi nasıl olunur? Fahri hizmetlerle mi? Allah sevgisiyle mi? Örtünmek neden önemlidir? Allah için sevmek, Allah için buğzetmek neden gereklidir? Örtü ne içindir? Neye yarar? Kurani o okurken, ben neden örtüneyim? Neden örtülü olmazsam eve almazmış? Ardi arkası gelmeyen bir sürü soru...

Şifreyi rüyamda vermişler. Çözmüşüm. O kutlu kişiyi bulmuşum. Ondan işareti almışım, cebime koymuşum. Uygulamamışım. Anladığım halde işime gelmemiş. Komşum olsaydı, o öğretseydi! Bildiği her şeyi öğretseydi de, bu mucizeyi, Kuran-ı Kerimi yakından tanısaydım! Hayat boyu onunla uğraşsaydım! İlhan gibi bambaşka bir güzellik gelirdi bana da belki.

Duanın etkisi ile olacak, annem sağlığına kavuştu, asap bozukluğu geçti. Yıllardır yakamı bırakmayan, içime çöreklenip beni boğan sıkıntıdan kurtuldum. Ruhumuza ferahlık dünyamıza huzur ve mutluluk geldi.

Kurani herkes okuyabilir de, duanın kabulü için kişinin iyi işler yaparak, Allah katında makbul bir kul haline gelmiş olması gerekiyormuş. Yapılan her işte Allahın rızasını kazanmayı amaçlamak lazımmış. Kuran-ı Kerimi okumayan, okuyamayan beş para etmezmiş.

Allah Türkçe bilmiyor mu, ikisi de aynı! diyordum.

Meal okuyordum. Orijinalini okumaya çalışmadım. Rüyamda yönlendirilince, onu okumanın önemini, kerametini görerek öğrendim. Fakat hedefim çalışmak, para kazanmak, mevki sahibi olmaktı. Derslerim yoğundu, her şeye vaktim vardı, ona ayıracak vaktim yoktu.

Birkaç yıl önce, bir takvim yaprağında: "Kulum benim adımla anarken, ağız ısladığı müddet, ben kulumla beraberim." Kutsi hadisini okumuştum. Eskiden beri yaptığım oydu zaten. İçimden sureler okur, dua ederdim. Allah'ı çok düşünürdüm. En çok O'nu hatırlardım.

Bizim için beş emir var. Birincisi iman, ikincisi namaz, üçüncüsü oruç, dördüncüsü zekât ve beşincisi haç... Zekât ve haç zenginler için. Birincisi, en önemlisi! .. Çünkü o olmazsa diğerleri de olmaz. Hiç bir şey olmaz. O bende var. Allah ve resulüne inanıyorum. Oruç,

herkesle yaptığım zevkli bir ibadet. Belimi büken, namaz! ..

Namaz bir günün yarım saatini alır. Fakat bana, gün boyu zikir yapmak, yarım saatlik en gerekli ibadetten kolay geliyor. Hâlbuki iman eden, her gün ödenmek üzere beş senet imzalamış oluyor. Müezzin, vadesi gelen senetlerin ödenme vaktini, günde beş vakit minareye çıkıp seslenerek hatırlatıyor. Ödeme müddeti, iki vakit arası... Beş dakikalık ödemeler için epey uzun bir süre verilmiş. Kısacık bir zaman gerektiren farzlar zor, saatlerce süren nafileler kolay geliyor.

Ben gafil... Ben uykuda... Dünya çarkının dişlileri arasında takılı kalmış toz tanesi... Döne döne başım dönmüş! Ayaklarımın üzerinde duramıyorum! Çarktan kurtulamıyorum! .. Eziliyorum, üzüyorum! .. Daha daha küçülüyorum... Boyutsuzum...

Ben gafil, ben uykuda...
Ben günahkâr, ben asi...
Bir karanlık kuyuda
Işık arayan, aksi! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0128

Onur Bilge

0129 - TEKNE KAZINTISI

Onur BİLGE

Daha Antalya'dan çıkmadan, Kepez'e gelip de geride kalan şehre baktığımda üstüme çöken garipseme, giderek can sıkıcı bir hal almaya başladı. Garipseme olarak hissettim. Bu duyguyu biliyordum. Köylere misafirliklere gittiğimiz zamanlarda hissederdim. Şehrin kalabalıklığı, gürültüsü, aydınlığı orada yoktu. Gündüz, biraz ıssız da olsa, aynı güneşle aydınlanan yerd, nihayetinde ama akşamüstü hafiften başlayan garipseme, hava kararıp da gaz lambaları yakılmaya başladığında artardı. Gecelerin derin sessizliğinde mezara konmuş ölümler gibi girerdik, serilen yataklara. Hem başkasının evi, hem alabildiğine sessizlik, varsa mehtabın aydınlığı, yoksa zifir-i zindan... Sabaha karşı karşılıklı yarışan horozları öğleye doğru telaşlı telaşlı gıdaklayan tavuklar... Havlayan köpekler, çığırşan çocuklar, bağırsan köylüler... İnek böğürmesi, kuzu melemesi...

Evden, yatağımdan uzaklaşmanın verdiği gariplik; annem babam yanımda olduğu ve bu misafirlikler, sadece bir geceyle sınırlı oldukları için o kadar koymuyordu. Fakat artık kentimden uzaklaşıyor, köy gibi yerlere doğru gidiyordum. Yanımda anneanne dediğim, babamın halası... Annem babam değil...

Her viraj alışı daralan ufkun açılışıyla gözler önüne seriliveren bambaşka, önceden hiç görmediğim yer manzaraları... Uzaklaştıkça artan pişmanlık... Katlanmaya çalışma kararı alış ve sessizce, şikâyetsiz aylarca kalış... Başkaları anneanneme:

"Annesini babasını özlüyor mu, hocanım? " diye sordukça, içimdeki beni üzen, garipseten kendimi yalnız hissettiren duygunun adının hasret; özlemenin, görmek istemek olduğunu anladım.

Ailemi özlediğimi hissettiğimde, çaput kilimdeki, ailemin giysilerini hatırlatan çizgileri seyrediyor, yolluğun üzerinde gidip geliyor, Antalya'yı, muhtarı olduğum Giritli Mahallesi'ni, sokağımızı, evimizi, annemi babamı, arkadaşlarımı düşünüyordum. Bütün bunları özlüyordum. Sadece kişileri değil, Toroslar'ı, çam ormanlarını, zeytinlikleri, portakal bahçelerini, palmye ağaçlarını, kayaları, taşları, kırmızı toprağı özlüyordum.

Kırmızı elbiseli bebeğim bile oradaydı, her ne kadar başkalarıyla evcilik oynamayı saçma bulduğum için onları hep dışarıdan seyrettiysem de bebeğimle bir bütündüm. Yatırınca kapattığı gözleri, kıpırdamaz oluveren kirpikleri uyuduğunu, devreden çıktığını gösterdiği için onu da uyumaya kesin karar vermeden uykusuz bırakıyor, arkadaşlığından yararlanıyordum. Uyumaya giderken onu, en rahat edeceği konuma getiriyor, elbisesini itinayla düzettikten sonra yatağıma gidiyordum. Eli kolu, rahatsızmış gibi kalırsa ayrılamıyordum. Mutluluğundan sorumlu hissediyordum kendimi. Giysilerinin temiz ve ütülü olması gerektiğinden de... Hatta kendisini ve elbisesini yıkadıktan sonra çabucak kirlenmemesi için hafifçe kolalayarak ütülüyordum. Hem o zaman kabarık duruyordu. Annelik, böyle bir duyguydu.

Annemin işi, sadece geceleri beni devreden çıkarmak mıydı? Gündüz kucağına almaya vakit mi bulamıyordu, vakit ayırma lüzumu mu hissetmiyordu? Geceleri koynuna alış sevgiden olsaydı, hemen uyumamı telkin edip durmazdı. Bir süre muhabbet ederdi benimle. Hani eskisi gibi masallar anlatırdı, hepsini ezbere bildiğim halde. Tatlı sesini dinlemenin mutluluğunu hissederdim. Çocuk, parazit miydi? Asalak yani. Babam bazen bana:

"Rus Radyosu gibi parazit yapma! " diyordu.

'Birbirimizle konuşurken, araya girme! ' demekmiş. Onlar, bir çift muhabbet kuşu gibiydiler. Bense davetsiz misafir, tekne kazıntısı, arsızlığıyla yüzsüzlüğüyle gelen istenmeyen çocuk...

"Bir kızımız vardı. On üç sene sonra bir de bu çıkageldi! Biz istemedik! " diyorlardı.

"Doğurmak istemedim ama yüzünü görünce seviyor, kıyamıyor insan! " diyordu, annem. Bana kızdığı zaman: "Sus! Sana 'sus' demekten dudaklarım buruştu! Senin yüzünden yaşlandım! " diyordu.

'Sus', başka türlü söylenemezdi ki! Dudaklarını buruşturması gerekiyordu ama sadece dudakları buruşmuyordu ki cildi de kırışıyor, saçları da ağarıyordu. Onlar da mı benim yüzümdendi?

"Onca seneden sonra bu çıkageldi! Biz çoktan defteri kapatmıştık. Çocuk istemiyorduk! " diyorlardı ve bu sözlerin balyoz etkisi yaptığının farkında değillerdi.

"O, bizim cimcimemiz. Evimizin neşesi! İlk çocukta çok gençtik. Anne baba olmanın tadını anlayamadık. Lale ağladığı zaman: "Susturun şunu! .." diye bağırdım. Gezici başöğretmenlik yaparken, köylerde at sırtında yorulurdum, eve ölüm gelirdi! Bir de çocuk sesine tahammülüm kalmazdı. Bir kere kucağıma alıp sevmeye vaktim olmadı. Bu çocukta babalığın ne kadar güzel bir duygu olduğunu anladım! Bu da kucaktan inmiyor! " diyordu, babam.

Bu yüzden onun beni çok sevdiğini, en azından ablamdan çok sevdiğini hissediyor, annemden de o sevgiyi dengeleyecek bir sevgi ve ilgi bekliyordum. Yeteri kadar bulamamış olmalıyım ki onları tabi tuttuğum sınava verememiş, analıktan babalıktan ikmale kalmışlardı. Halen beklemekteydim, bütünleme sınavında ne yapacaklarını.

Görememekten sıkılmış insan. Ortamı garipsermiş. Buna 'özlemek' denirmiş. Garipseylene 'garip', bu olayın yaşanmakta olduğu yere de 'gurbet' denirmiş. Gurbet Burdur'muş. Uzak kalma neticesinde görmek istemek, görememek içini acıtırılmış, insanın. Kıvrandırır, ağlatırmış. Eve barka sığamaz edermiş.

Yanımda aileme ait hiç bir şey yoktu. Annemi çok özlemiştim. Hele babamı! .. En yakınım annem olmalıydı. Gün içinde ara sıra, kedi gibi sürtündüğüm için de olsa sever gibi yapıyordu ya... Hem mektupta bizi özlediğini yazdırmıştı ya babama. 'Biz', çoğul birinci şahıstı. 'Biz'den kasıt anneannemle ben demektir. Demek ki ikimizi de özlemişti.

Onlar nasıl özlemişti acaba? Daha önce, ben onların yanındayken anneannemi çok özlediklerini söylediklerini duymamıştım. Yoksa anneannemi değil beni mi özlemişlerdi? Beni özlemişler miydi?

Belki de mektuplara öyle yazılması adet olduğu için öylesine yazıvermişlerdi. Özleselerdi, annem gelemese de babam gelirdi. Antalya Burdur arası kaç saatlik yoldu? Ya da benim dönmemi istediklerini belirtirlerdi. Ne olursa olsun, onları özlediğimi hiç kimseye söyleyemeyecektim! .. Oraya dönmek isteğimi dahi kendi kendime yenmeye çalışacak, mümkün olduğu kadar burada kalmaya gayret edecek, onları cezalandırmayı sürdürecektim.

Burada rahatım yerindeydi. Bir evin bir kızıydım ve bütün ilgi üzerimdeydi. İlgi önemliydi. Kimin verdiği değil...

Ev içinde ve okulda benim yapmam gereken şeyler belliydi, o ise ne yapacağını biliyor, söylenmeden yapıyordu. Beni sıkan, sadece sokakta, o çocuklarla oynayamayışımı. Evde tutma isteği, koruma amaçlıydı. Bir takım işler yaptırma gayesi yoktu. Kendi işlerini kendisi yapıyordu. Yardım bile istemiyordu. Evi her zaman temiz tutuyor, sık sık temizlik yapıyordu. Çamaşır, bulaşık, kola, ütü, yemek...

Bir gün, Kütahyada yaşadıkları için çoktandır görüşemediği iki öğretmen arkadaşı gelmişti. Öğle yemeğinde beraberdik. İki bayan, beni uzun uzun incelemişler ve anneannem mutfaktayken aralarında şöyle konuşmuşlardı:

"Bu küçücük bir çocuk..."

"Yalnız yaşıyor."

"Bu ona ne kadar arkadaş olur? "

"Ne faydası olur? "

Nota ve solfej dersleri vermişti. Yaklaşık bir aydır akordeon çalışıyordum. Yemekten sonra onlara da mini bir konser verdim. Belki nezaketen alkışladılar belki de gerçekten çok beğendiler:

"Bir aydır mı çalışıyor? "

"Gerçekten mi? " diye sordular, gözlerini aç aça. Çok yetenekli olduğumu söylediler.

Hayır, ben çok yetenekli değilim, müzikte. 'Resimde' deselerdi, doğrudu. Bunu, işimi en iyi şekilde yapmam gerektiğini düşündüğüm için başarabilmişim. Severe çalışıyordum üstelik.

Bence anneannem, beni yetiştirirken, benden çok kendisini; herkesin, özellikle öğretmenimin başarılı bulmasını, ondan övgüyle bahsetmesini sağlamaya çalışıyordu. Çünkü tüm kendini beğenmiş yaşlılar gibi anneannem de övülmeye bayılıyordu. Bunu, kendisi hakkında söylenen güzel şeyleri başkalarına aktarmasından, o anki mutluluğundan anlıyordum. Övünmeyi, övülüşüyle yapıyordu.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0129

Onur Bilge

0130 - KABİR

Onur BİLGE

Şehir küçük, her şey iptidaiydi. Çarşıya çıkıyor, bakkal, kasap, manav; hemen dönüyorduk. Gezilecek görülecek yerleri çok yoktu. Bağlar, istasyon ve göl... O kadar. Bir de mezarlık vardı. Anneannemin ikinci adresiydi. Mezarını, kız kardeşi bağırsak düğümlemesinden öldüğünde, onun yanında olabilmek için satın almış, taşını yazdırmış, onun ve kendi mezar numaralarını, lacivert kapaklı ciltli not defterinin en arka sayfasına kaydetmişti. Müyesser Hanım yıllar önce ölmüş, ablasını beklemekteydi ve biz arada sırada onu ziyarete gitmekteydik. Her gidişimizde, satın aldığı, ölünce gireceği yere uzun uzun bakar, dalar giderdi. Ona ne yaptığını sorduğumda:

"Ölümü tefekkür ediyorum, kızım." derdi. "Haydi sen de on bir İhlas, bir Fatiha oku ve hasıl olan sevabı; önce Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Sallallahü Aleyhi Vessellem'in, Ehl-i Beyt, Ashab-ı Kiram'ın cümlesinin, cümle Enbiyaullah, Evliyaullah, yeryüzünden gelmiş geçmiş bütün mümin ve müminelerin ruhlarına, bizim ve yaşayanların da ruhaniyatlarına bağışla! "

Okuduklarımdan hâil olan sevabı kimlere, hangi sırayla, nasıl göndereceğimi, her Kur'an-ı Kerim okuyuşundan sonra, dışından ettiği duaları dinleye dinleye ezberlemiştim. Sonra da:

"Ya Rabbi! O mübarek kullarının hürmetine; beni, annemi babamı, Ümmet-i Muhammedi; kazadan beladan, kötü gözden kötü sözden, kötü insanların, cinin, şeytanın şerrinden, her türlü felaketten, kabir azabından, cehennem ateşinden koru; bizleri affeyle, cennetine, Cemaline layık, razı olduğun kullarından eyle! " diye dua edecek; dileklerimi, önem sırasına göre söyleyecek, neye ihtiyacım varsa, Ondan isteyecek, başka kapıya gitmeyecektim.

Duamın kabul olması için, Allah'a; tüm gücümle inanacak; kalbimde, dileklerimi kabul etmeyeceğine dair en ufak bir şüphe bulundurmuyacaktım. Fakat başka ne dileyeceğimi bilmiyordum. Bunlardan başka bir şeye ihtiyacım yoktu ki! Her şeyim vardı. Her istediğim alınıyor, her ihtiyacım karşılanıyordu. Bunu anneanneme söylediğimde:

"O zaman şükredeceksin. İnsanlara teşekkür edilir, Allah'a şükredilir. Allah-ü Teâlâ'nın bizlere bahşettiği nimetlerin karşılığında, şükür az gelir. "Hamd-ü Senalar olsun! " demek gerekir.

"Ne kadar memnun olduğumuzu, nimetleriyle bizi ne kadar mutlu ettiğini görmüyor, bilmiyor mu? Neden şükredeceğiz? "

"Tabi ki görüyor, biliyor. Semi'dir, işitir. Basir'dir, görür. Âlim'dir, bilir. Habir'dir, haberdardır ama bir Ayet-i Kerimede: "Ne kadar az şükrediyorsunuz! " diyor. "Şükredin ki nimetlerimi arttırayım! " diyor, bir diğerinde. "İsteyin, vereyim! " diyor.

"Herkes, her istediğini veriyor mu? "

"Kaderin akışına uygunsa veriyor."

"Ya değilse? "

"O zaman, alacak hanemize yazıyor. Belki sevap olarak kaydediyor, belki cennette ikram etmek üzere erteliyor."

"Cennette verecek ha? Burada değil, öyle mi? "

"Ne o? Hoşuna gitmedi mi? "

"Ama çok beklemek lazım o zaman..."

"Dünya hayatı nedir ki? Bir oyun, bir eğlence... Öyle yazıyor, Kur'an-ı Kerim'de. Hem de neye benzetiliyor, biliyor musun? "

"Neye? "

"Saman alevine... Saman yığını ne kadar sürede yanıp kül olursa; ömür, o kadar çabuk biter. İnsan ömrü nedir ki? Yetmiş üç yaşına geldim. Daha dün çocuktum. Genç kız ve genç bir kadındım. Ne olduğunu, neye uğradığımı anlayamadan, yaşlı bir insan haline geliverdim. O kadar çabuk geçti ki yıllar! .."

"Benim canım sıkılıyor. Zaman geçmek bilmiyor. Bir an önce büyüsem! "

"Büyüme! Büyüdükçe dertlerin büyüyecek. Can sıkıntın hüzne, kedere, iç sıkıntısına dönüşecek."

"Neden? Güzel günler gelmeyecek mi? Mutluluklar? "

"Gelecek ama sadece fotoğraf kareleri gibi anlık... Kısa ve aceleci... Hemen bitiverecek. Daha çok sıkıntı, azap..."

"İman edenlere, ibadet edenlere, şükredenlere, Hamd edenlere de mi? "

"Evet. Herkese... Peygamberlere bile..."

"Neden? "

"Burası cennet değil de ondan. İmtihan yeri! .. Sualler ne kadar çetinse, mertebe o kadar yüksek olur. En sevdiği, 'Habibim' diye hitap ettiği Efendimize, en çetin sualleri sormuş. Ona en zor görevi vermiş. Her şey istediğimiz gibi ve her yer güllük gülistanlık olsaydı, dünyada ne işimiz olurdu? Yarattır yaratılmaz doğrudan cennete geçerdik ya da orada yaratılırdık. Dünya, mümine cehennem, kâfire cennet! .."

"Bunda bir terslik var galiba. Yanlış söylediniz."

"Hayır, doğru söyledim. Burada ağlayan, orada güler. İslâmiyet'ten haberi olup da hâlâ batılda ısrar edenin, inancımıza göre hali harap! .. Günahkârların da öyle... Allah onlara her istediklerini verir. Çünkü görüp görecekları odur. Orada sigaya çekecek. Kur'an-ı Kerim'de öyle yazıyor. Onlar dünyayı tercih etmişler, ahireti harcamışlar. Allah, sabredenleri sever. Nefsine zulmedenleri, şeytana uyanları değil."

"Anneanne, şimdi siz öldüğünde buraya mı gömüleceksiniz? Bu yapılmış gibi görünen, taşı falan konmuş yere? "

"Vasiyetim öyle... Bir aksilik çıkmazsa..."

"İyi ama siz ölmezsiniz ki! "

"Ölmemi mi arzu ediyorsun? "

"Hayır ama ölemezsiniz." diye gülmeye başladım.

"Neden? "

"Siz bir ay bir amcamda, bir ay diğer amcamda, bir ay bizde, gezip duruyorsunuz. Sizi evde bulamayacak. Yakın akrabalara bakacak. O gelmeden siz diğerine gitmiş olacaksınız. "Acaba ben bu kulun canını almış mıyım? Bir bakayım! " diye buraya gelecek. Bir de bakacak ki bir mezar, taşında adınız... "Hah! Buradaymış! Ben de ne zamandır arayıp duruyordum! " diyecek. Bakacak ki doğum tarihine kadar kazınmış, ölüm tarihi boş... "Belki de öldüğü için yazdıramamış." diyecek ve vaz geçecek sizi aramaktan. Kaçak kul olarak sonsuza kadar yaşayacaksınız."

"Bana çekecek değilsin ya babaannene çekmişsin. İşin gücün şeytan pabucu dikmek! " diyerek güldü. "Peki, 'kaçak kul' ne demek? "

"Hani vasıtalara kaçak yolcu biniyor ya biletsiz. Hani okuldan kaçılıyor ya... Hani ben sokağa kaçtım ya gizlice... İşte öyle kaçak..."

"İlahi çocuk! Beni güldürdün! Hem de burada, kabrin başında... Allah da seni güldürsün! Ancak unutma ki ömrün; saniyeleri, saliseleri sayılıdır. Kalem yazmış, mürekkep kurumuştur. Ölüm anı, ne bir salise geri alınabilir, ne bir salise tehir edilebilir. Herkesten kaçıp kurtulabiliriz, Azrail'den, asla! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0130

Onur Bilge

0131 - ŞİŞMANLIK

Onur BİLGE

Antalya'da da birkaç kez hamama gitmiştik ama bir söylenti çıktıktan sonra gitmez olduk. Şarmpol'e yakın bir kadınlar hamamı vardı. Gündüz kadınlara, gece erkeklere hizmet veriliyordu. Meşhur hamam sefalarına sahne olan bu mekân, ağır ev işlerinden sonra yorgunluk atılan, bir yerdi.

Kadınlar kuru köftelerini, sigara böreklerini, dolmalarını; mandalina portakal, ne bulurlarsa yanlarına alıyor, öyle geliyorlardı. Hamamın soğukluğunda sohbet ediyor, çay kahve içiyorlardı. Kabul günlerindeki konuşmalar, burada da tekrarlanıyordu. Bu arada bir dedikodu yayıldı. Hamamın sahibi, adamın birine demiş ki:

"Abem, gel; sana bi şey göstercem! Ben bu hamamı yaptırırken on iki delik godurdum. Her yanından seyrediyom. Bak bi, burdan bak! Görüyon mu? Bu birinci delik... Bu ikinci..."

Adam karısına anlatmış; o, dostuna; dostu, dostuna... Derken, bütün Antalya'ya yayılmış. Sırrını söyleme dostuna, dostunun da dostu vardır, o da söyler dostuna... Ama doğru, ama yalan... Aslını bilen yok. Bildiğim bir şey varsa, duyulduktan sonra oraya bir daha gitmediğimiz.

Zaten Antalya'da hamama sadece kışın ihtiyaç duyulur. Her taraf hamam gibi, sıcak! .. Müdavimleri, tiryakileri de vardı:

"Hamama gitmezsem, yıkandımı anlamıyom. Kirim çıkmıyo. Alışmışım, ille hamamda güzelce yıkancem! " diyenler...

Eskiden Elmalı, Korkuteli gibi yerlerde sabah erkenden hamama gidermiş, kadınlar, kızlar... Bazıları kara çarşaflarını giyer, yanlarında, ellerinden tutup çeke çeke götürdükleri çocukları, kollarında hamam bohçaları, ellerinde yaz kış şemsiyeleri... Küçük yerlerde herkes birbirini tanıdığından; utançlarından, erkeklerin ya da kahvehanelerin önünden geçerken, şemsiyelerini döndürür, o tarafa sütre yapar; yüzlerini göstermemek, için arkasına gizlenirlermiş. Hele hamamdan çıkınca, orada iyice keselendikleri için yanakları al al olur, imrenilecek bir hal almış. Hamamdan çıkan kadınlara daha bir bakılırmış.

Merdivenden çıkınca hemen karşıda günlük temizliğimiz için bir banyomuz vardı ama hava çok soğduğundan, evde iyice yıkanamıyorduk. Anneannem, hastalanacağı diye banyoda çok tutmuyordu, beni. Yaşlı olduğundan, kendisi de üşütmekten çok korkuyordu.

Bir gün, hemen evimizin arkasında, caminin yanındaki hamama gittik. Anneannem şişmana yakın, toplu bir kadındı. Takunya giymeye alışkın değildi. Ben de öyle... Peştamallarımıza sarındık, hamamtaşlarımız elimizde, içlerinde; sabunumuz, lifimiz, kesemiz; el ele içeri girerken, bir kaydı! .. Beraber düştük! .. Düştüğümüz gibi de kalktık! Ben alıştım düşüp kalkmalara, pek bir yerim acımadı. Kuş gibi kondum kalktım ama o, koca vücut! .. Sadece:

"Ay! .." diye bir feryat! .. Aynı anda, bizden ve olayı gören herkesten...

O nasıl kalktı, kimler kaldırdı, nereleri ne kadar acıdı, morardı; bilmiyorum. Önce şaşkınlıktan ve canı yandığından ses çıkarmadı, sonra ikimiz de olaya katıla katıla

güldük! Çevremizdekiler de öyle. Onlar da biz gülünceye kadar saygılarından kahkahalarını bir süre tutmayı başardılarsa da birkaç saniye sonra koyuverdiler! .. Hamamda en küçük ses yankılanıyor. Acayip bir akustiği var. Bir de kahkahalar yankılandı kubbede! .. Ara ara anlatıp anlatıp güldük.

Bizi tellak yıkadı. Yüklü bir bahşış aldı. Tertemiz ve bu çok komik anıyla eve döndük. Tanıdığımız hanımlara anlatıp, tekrar tekrar güldük. Anneannem, bu olayı anlatmaya:

“İçeriye adımı atar atmaz öyle bir kaydım ki! .. Beynimde şimşekler çaktı! .. Gökyüzündeki yıldızlar yere yağdı! ..” diye başlıyordu.

Galiba hamamda kemiklerimi saymış olmalı ki, birkaç gün sonra beni aile doktoruna götürdü. Rutin muayenesini oldu, beni de muayene ettirdi. Onda da karaciğer hassasiyeti varmış güya, bana da aynı teşhis kondu. Ne demekti bu? Böyle, bir haneden iki kişide birden, iki tıktıkla nasıl da anlayıverdi, doktor bey? Kansızlığım doğrudur. Yağsızlığım da öyle. Anneannem, iştahsız olduğumu, kilo alamadığımı söyledi. Rengim de sapsarıydı zaten. Hani kara sarı derler ya, öyle. Kan iğnesini anladım da, yağ iğnesine ne lüzum vardı? Doktora gittiğimiz o güne hâlâ lanet okuyorum! .. Kimsenin, çocuğu hakkında dahi, böyle bir şeyler yapılmasına müsaade etmesini uygun bulmuyorum. İştah şuruplarına bir diyeceğim yok. Yakan kan iğnesine de öyle. Fakat beş kan iğnesine beş tane de yağ iğnesinin karıştırılmasının ne gereği vardı? Yaşlılar gençlerle uğraşırlar ya hani:

“Ben senden iyi baktım, birkaç ayda turp gibi oldu! İşte gürbüz çocuk bu! Çocuk böyle bakılır! ” diyecek, övünecekler ya, belki de o istedi; hemen, yapay yolla da olsa kilo almamı.

O doktorun yaptığını, hiçbir Hipokrat yemini etmiş doktor yapmamalıydı. Kemik gelişimi tamamlanmamış çocuğa birden yüklenen kalsiyum; kemiklerin, vaktinden önce sertleşmesine, uzamanın yavaşlamasına sebep olurmuş. Kimin hakkı vardı, benim birkaç santim de olsa uzamamı engellemeye ya da beni birden bire bingil bingil yağ içinde bırakmaya?

Kısa sürede balon gibi şiştiğimi hissediyordum. Önceleri, ‘büyür’ diye biraz geniş kesilen, bol tutulan giysilerimin içinde kaybolurken, birkaç beden büyük olan paltoma bile güçlkle sığar oldum.

Sokağa çıkmıyorum. Güneş görmüyorum. O nedenle rengim açıldı zaten, bir de kilo alınca daha da beyazlaştım. Yanaklarım pembe pembe oldu. Bir çizgi karakter, ‘Tombul Teyze’ tiplemesi vardı, o zamanlar; aynı ona benzedim. Anneannem çok mutlu! .. Gelene gidene beni gösteriyor:

“Ne güzel bakmışım, değil mi? ” diye sorup sorup onaylatıyordu.

Bana ‘şişko’ diyeceklermiş, bu yağları uzun süre atamayacakmışım, kendimi kadın gibi hissedecek; boşu boşuna ayaklarım, dizlerim bu beş altı kilo fazlalığı taşımaktan mahvolacakmış; aptal, geri zekâlılara, embesillere benzeyecekmişim, onun umurunda mıydı?

“İyi bakmışsın! ” desinler, yeterdi.

Bir şeye sevinliyordum; rengimin değiştiğine... Kara kız değilim artık. Burdur’un,

Antalya gibi kışın da yakan, kavuran güneşi yoktu. Koyu renkli, örneğin kırmızı balonların şişince pembeye döndüğü gibi kilo aldıkça, beğenilen akça pakça kızlardan oluşuma seviniyor, henüz fazla kilolarımı çok dert etmiyordum. Aklımı kurcalayan bir soru vardı. Kilo almak, sağlıklı olmak mı demektir? Acıkmadan yemek yenir miydi? Fazla yemek haram değil miydi? Peygamber Efendimiz:

“İnsanoğlu, karnından daha kötü bir kap doldurmamıştır.” dememiş miydi?

Olay, mektuplara yazıldı. Annem babam şaşırıklarını, bu işin nasıl olduğuna inanmadıklarını yazdılar. Nasıl olacak? Her yemekte; yağlı, ilikli kemikli etler... Bir de kendisi başımda, Demokles’in kılıcı gibi enseme ha indi ha inecek! ..

“Bu yemek de bitecek! Hepsi! İliğini de ye! .. Çabuk! Can boğazdan gelir! ”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0131

Onur Bilge

0132 - PARa

Onur BİLGE

Maaş günü gelmiş. Bankaya üç aylığını almaya gideceğiz. Anneannem; uzun tüylü, dört parmak dışı kıvrık kollu, bol döküm, koyu parlak siyah, astragana benzer dokunmuş bir kumaştan olan mantosunu giydi. Ben de gri yün paltomu... Üzerimde beyaz yün kazağım, mavi kaşe pantolonum, siyah ayakkabılarım...

Onu Burdur'da tanımayan yok. Nereye gitse adıyla sanıyla biliyorlar. Ya kendilerini okutmuş ya çocuklarını ya da torunlarını okutmakta... Bankaya gidince de öyle oldu. Herkes tanıyor, saygı duyuyordu.

Bir önceki üç aylığından artanı, dağıtılmak üzere ayırdı. Yeni aldığından zaruri tüketim mallarını alacak kadar miktarı da ayırdı. Kalanı, nerelere sarf edeceğini planlamaya başladı.

Evde olsun olmasın, bakliyat, yağ, sabun, şeker, kibrit; aklına ne gelirse aldı. Et, meyve, sebze gibi dayanıksız olan, hemen tüketilmesi gerekenler günlük alınıyordu. Bu ay odun da alınacaktı. Onun parasını da ayırdı. Bir önceki üç aylıktan artanı, camiye, Vakıflar Bankası'ndaki hesaba, evlenecek gençlere, muhtaçlara, okuyanlara, çocuklara biraz biraz dağıtıyor, aldığı verdiğini bana liste halinde yazdırıyor, üç aylık bütçesini dengelemeye çalışıyordu.

Çevresindekilere karşı son derece eli açık birisiydi ama bana aldıklarını da listelemişti. Kumaş, terzi, doktor, ilaç, defter kitap parasına kadar... Bunları mektuba yazmıştı. Ben bunları sadece bilgi vermek amaçlı zannediyordum. Beni nasıl soğuktan korumak için her şeyin en iyisini aldığı falan anlatmak için yazdığını sanıyordum. Babam, onurlu bir insandır. Cevaben yazdığı mektubun arasına yekûn miktarı parayı koymuş, göndermişti. O da almış, kabul etmişti. Bu işe bir türlü aklım ermemişti. Herkese dağıtıyor, bana harcadıklarını, babamdan tahsil ediyordu. Allah'a şükür ki ihtiyacımız yoktu. Ya olsaydı?

Babam, varsa da yoksa da bize asla sezdirmedi. Biz hep var ve varlıklıyız bildik. Derdi ki:

"Para namustur. Aileye yokluk bildirilmez. Kişiler yokluk psikolojine girerlerse, mutlu olamazlar. Hele hele bir kadın asla parasız kalmamalı, başkalarına muhtaç olmamalıdır. Parası olmayan kadının namusuna göz dikerler. O nedenle herkesin bir kenarda birkaç kuruş yedek akçesi olmalıdır. Dünyanın bin türlü hali var. Ne olur, ne olmaz. Başına bir iş gelse, kimse elinden tutmaz. Ak akçe, kara gün içindir. Güvencedir. Parasızlıktan kötü yola düşen çok kadın gördüm. Bir erkek, ne yapıp yapacak, ailesini ele güne muhtaç etmeyecek! Karısına, çocuklarına yokluk yaşatmayacak! "

Bir de gözümüzü doyurdu. Para saklanmazdı bizde. Yemek masasının muşamba örtüsünün altında dururdu. Annemin dikiş makinesinin çekmecesinde... Radyonun önünde... Kimse elini uzatmazdı. Annem bize, yoldan ne geçerse alırdı.

Neler geçerdi? Ak Oğlan vardı. Şişman, koca göbekli, iriyarı, çok sevimli! Ben onu çok severdim. Saçları, kollarındaki tüyler, kirpikleri beyaz denecek kadar açık sarıydı! Yüzü, elleri kolları bembeyaz, dudakları kırmızı, yanakları tumbul ve pembe, yüzü gülekti. Kirpikleri açık renk olduğundan gözlerini gölgeleyemediği için gün ışığına dayanamaz, kaşlarını çatarak, gözlerini kısarak bakardı. Maniler söyleyerek, mahalle aralarında gezer; koluna taktığı, kendisi gibi beyaz sepetine doldurduğu ve etrafına da sıra sıra

dizerek sergilediği kırmızı, beyaz, kırmızı beyazlı, kurşun kalem kadar, bükülü nane şekerleri satardı. Alışmıştı, hemen benim içinde oturduğum pencereye gelirdi. Üstümdeki elbisenin rengine, elimdeki oyuncaya veya yiyeceğe, yüzüme, bakışıma, gülüşüme göre maniler söyler, beni sever, şeker uzatırdı. Annem parasını verirdi. Bir ben yemezdim ki onları. Bir tabak dolusu olurdu. Herkes yerdi. Bazen halka halinde de yapıyordu. 'Rüzgârlı şeker' diyordum onlara. Ağzımda serin rüzgârlar estiriyordu.

Birilerinin: "Fog firigo! " diye bağırarak sattığı, elinde valiz gibi ağzı kapaklı bir kutunun içinde, buzlar arasında muhafaza edilen, bir çubuğa takılı yumuşak, buz tutmuş, çikolata kaplı, bir nevi şeker vardı. O, her zaman olmazdı. Sokağımıza yazın, arada sırada getirilirdi. Onu da çok severdim ama ille de çikolatayla dondurma! ..

Bir de kalıplara dökülmüş, dondurulmuş meyve suları vardı. Onlar da özel buzlu kaplarda satılırdı. Ayrıca karlama yapılırdı. O da karın üzerine vişne şurubu, kızılıcak şurubu dökülerek satılırdı. Kızılıcak, tirmis, fıstık, çekirdek, leblebi, çitemik... Aklıma geliveren bunlar. Kaba iğdeyi çok severdim.

Macuncu, rengârenk macunlar yapar, onları tepsi gibi yuvarlak, derince, bölümlere ayrılmış özel kabında satışa sunar, kargıdan kesip, düzelttiği çubuklara, çocukların iştahını kabarta kabarta dolardı.

Pamuk helvacılar geçerdi. Kırmızı beyaz pamuk şekerler... Ağzda hemen yok olan, bir varmış bir yokmuşlar...

Kırmızılı, sarılı, yeşilli horozlu şekerler, oyuncak ve düdük işi de görürdü. Kaz, horoz, ördek, tavuk şeklindeki kalıplara dökülmüşlerdi, içleri boştu. Onunla oynardım. Bazen su doldurur, öttürürdüm.

Asıl ötenler, çeşmibülbül denen minik, dışları boyalı ve cilalı, içlerine su konarak öttürülen, bülbül sesi çıkaran testilerdi. Onları kırmayı nasıl başarırdık? Küçücük dümbelekleri de öyle... Hepimizin minik su testisi vardı. Onlar da az yaşardı.

Kuklacı geçerdi. İki sopa arasında takla atan palyaço, rüzgârgülü, minik iskemle, oyuncak bebek beşiği satardı. Sonra kaynana zırlıtısı denen, döndürüldükçe ses çıkaran bir oyuncak ve balon satanlar vardı.

Simitçiler geçerdi. Kokulucular. Kokulu da bir simit türüydü. Bir de mekik şeklinde kumrular vardı. Poğaçaya benzeri, simide daha yakın... Peksimetler, kurabiyeler, patlamış, kaynamış veya ütölmüş mısırlar... Balıklı çikolatalarla, arap resimli sakızlarla bunların hepsi Sofular'da kaldı.

Annem, yoldan ne geçerse alır, kuruyemişleri ipe dizer, bir yere asardı. İsteddiğimde, uzatır, ne istiyorsam kopararak alırdım. Para, hoşumuza giden şeyleri almak için araçtı. Hiçbir zaman amaç olmadı.

Ben kendimi bildiğimde, ipe dizili bir kuruşlar, iki buçuk kuruşlar vardı. Onları lacivert halının üstüne döker, Şermin'le oynardık. Babam, halamın paralarını nasıl deve yaptığını anlatırdı. Ona:

"Paralarını bana ver, sana deve yapayım." dermiş, o da inanır verirmiş. Sonra:

"Abi, hani deve? Ne odu paralar? " dediğinde:

“Senin paralar deve oldu! ” der, gülermiş.

“Hani, nerde? Bana göster! ”

“Deve oldu dedim ya! ”

“İşte, deve nerde? ”

“Seni bekleyecek değil ya, gitti! ”

Bizde, birisinin paralarını harcamanın adı deve yapmak olarak kaldı. Halının üstüne döktüğümde onlarla deve yapmaya çalışıyordum. Yetmiyordu ama bana harfleri tarif ediyorlardı. Adımı yazıyordum.

Çok küçüktüm. Sofular’daki eve yeni taşınmışız. Bir buçuk yaşındaymışım. Bir misafir gelmiş. Babamın arkadaşı bir bey... Misafir odasındaymışlar. Annem babam daha bir buçuk yaşında çocuğun paraları yan yana dizerek nasıl adını yazdığını ona göstermek istemişler. Diğer odada Şermin’leydim. Çağırdılar. O zaman küçük, mavi bir kesedeydi bozuk paralar. Yere döktüler. Ben biliyorum onları sıralamayı. Yere oturdum. Babam:

“Haydi adını yaz! ” dedi.

Adımı yazdıra yazdıra ezberletmişlerdi. Yazıyordum ama takıldığımda, hangi harfte kaldıysam, o harfi tarif ediyorlardı. Çünkü öğretirken:

“Yılan yap. Tarak... Bak, böyle! Merdiven. Çift taraflı merdiven... Önceki evimizdeki gibi... Sopa... Noktasını koy. Kırık gözlük. Üç bacaklı merdiven... Sapan...” diyerek öğretmişlerdi. Bazen harflerin sırasını şaşırıyordum. Yılanın yönünü... Yarısını yazdım. Arada takıldım. Duraladım.

“Kırık gözlük...” diye hatırlattı. Gerisini getirdim. “Tamam! Aferin, benim kızıma! ” diye, lacivert halının üstüne adımı yazdırttı.

Annem de şişeyi elime verdi, misafirin eline kolonya döktürttü. O da başımı okşadı. Hayretler içinde kalmış. Neler dediyse onlara, güya nazarı değmiş. Şermin, beni tekrar diğer odaya götürdü. Biraz oynamış olacağız ama çok değil. Daha o misafir gitmeden, hastalanmışım. Uykum geldi sandım. Dermanım kalmadı, olduğum yere yattığımı biliyorum. Başka bir şey hatırlamıyorum. Şermin de uyudu sanıp, gitmiş. Çok fazla ateşlenmişim. Havale geçirmeye başlamışım. Zor uyuyan bir çocuk olduğum için Şermin’den, aniden uyuduğumu duyunca, annem merak etmiş. Yanıma gelmiş, bir de bakmış ki yanaklarım al al! Sığıyorum. Kucağına almış. Salonda radyo çalışıyormuş. Babama:

“Radyoyu kapat! .. Çocuk ölüyor! .. Can çekişiyor! .. Nefesi kalmadı! .. Bağırma! .. da canı bölünmesin! .. Susun! .. Ses çıkarmayın! Sakın ha! ..” demiş.

Nefessiz kalınca, boğazıma doğru çekilen dilimi, tülbendiyle tutup, biraz öne, olması gereken yere doğru çekecekmiş ki ölünce öyle kalmasın diye, iki deri parçası gibi birbirine yapışacak kadar inceldiğini hissetmiş ve korkuyla elini çekmiş. Dilime dokunulması, boğazımda bir refleks oluşturmuş. O hareket, öksürükle nefes almamı tekrar başlatmış. Çırpınarak hayata dönmeme sebep olmuş. O sırada babam, iyileşmem

için dua ediyormuş, kurban adamış:

"Ya Rabbi! .. Kızıma can ver! İyileşirse kurban keseyim! " demiş.

Onun sesini duyuyordum. Annemin, radyonun ve babamın sesini duyuyordum. Annemin ne dediğini anlıyordum. Radyonun sesinin kesildiğinin farkındayım, babamın ne dediğini anlayamıyordum. Sadece mırıltı... Nazarla olduğunu söylerler. Hasta falan değilmişim. Doktor gelmiş. Hatırlamıyorum:

"Kesinlikle yanında tartışılmayacak, kötü ve acıklı haberler verilmeyecek, azarlanmayacak, vurulmayacak. Asabi bir çocuk olacak. İdare edeceksiniz. Üstüne varılmayacak. Havale geçiren çocuklar, yirmi beş yaşına kadar çok sinirli olurlar. Ondan sonra korkmayın! Yatışırlar." demiş.

"Zaten çok hassas bir halet-i ruhiyesi var. Ona bir şey söylemeyin. Ona denen, bana denmiş gibidir! " derdi, babam.

O nedenle, ağıtlar yakılan, feryat edilen ölü evlerine götürmediler. Bir de hijyen meselesi... Kimse bana sesini yükseltmedi. Birisi azarlasa, gece uykumda sıçarmışım. Ablamla yatardım. O beni sakinleştirmiş. Her an olası bir havale endişesi içinde üstüme titrediler. Ne zaman biraz ateşim çıksa, babam neredeyse buldurulur, getirilir; kimseye inanmaz, kendisi ateşimi ölçer, onun vereceği karara göre doktor çağırırdı.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0132

Onur Bilge

0133 - DÜŞKÜNLÜK

Onur BİLGE

İlkokul ikinci sınıftayken, yine ateşlendiğim bir öğle sonu babam çağrıldı. Nefes nefese geldi! Elini alınma dayadı. Bileğimi eline aldı, nabzımı saydı. Dereceyi silkeledi, koltuğuma koydu ve odadan çıktı. Ben de hemen yavaşça çıkardım, yattığım yerden kolumu uzatıp, termometrenin ucunu, yanımdaki soba borusuna değdirdim. Cıva yükseldi, her zamanki yeri biraz geçti. Kırk bir buçukta durdurdum ve tekrar koltuğuma koydum. Babam geldi, dereceyi aldı, bir baktı ki had safhada! .. Eli ayağına dolaştı! .. Telaşla bağırmaya başladı:

"Çabuk doktor çağırın! .. Kırk iki ölüm! Çocuklar kırk dört dereceye kadar dayanabilirler ama havale geçirir! .."

Aslında ateşim, otuz sekiz buçuk kadardı. Bademciklerim şişmişti. Anjin nedeniyle ateşim otuz dokuz olmuş, babam gelinceye kadar annem ayaklarıma ıslak havlular sarmıştı. Sonra söyledim:

"Aklımı başımdan aldın, Semiray! .. Sen beni öldürecek misin? " dedi.

Ne istediğimi sordu. Hastalandığımda hep ondan yemek isterdim. Durumuma göre lapa, patates haşlaması veya pirinç çorbası yapardı. Onun o yağsız tuzsuz lapası bile bana annemin tavuk suyuna yaptığı tereyağlı, üstü kızarmış etli pilavından güzel gelirdi. Sadece su ve pirinçti ama içinde; sevgi ve ilgi vardı.

"Yanıyorum, su! .." diye yalvarıyordum.

O zamanlar ateşli hastalara su verilmezdi. Zararlı olacağına inanılırdı. Oysa ateşe su dökülür! Ne azap çekerdim! .. Sonradan aslı öğrenildi ama artık ben büyümüştüm.

Babama düşkünlüğüm, o zamanlardan... Bebekliğimden... Hiçbir baba, çocuğuyla; onun benimle ilgilendiği kadar ilgilenmemiştir. İnsan, bebek de olsa, kendisini kimin gerçekten ve daha çok sevdiğini hisseder. Sevgi, ruhun ürünüdür. Ruhun yaşı yoktur. Beden, bebek de olsa, ruh aynı yaşta ve hassasiyettedir; hisseder.

Babam, benim şansıma piyango bileti almış, o zamanın parasıyla beş yüz lira isabet etmiş. Ne kadar kısmetli bir çocuk olduğumu anlatırlar, çok şanslı olduğumu, haneye bereket getirdiğimi söylerlerdi.

Annem, bana hamileyken, salon denilen yerde, sokak kapısından girilince antrenin oldukça geniş, oda kadar ve çok kullanışlı olan yerinde, bahçeye bakan kapı ile sokak kapısı karşılıklı açık, roman okurken, bir çingene dilenci gelmiş; sırtında, parça parça ekmeklerle dolu kirli bir şeker çuvalı; elinde, bir zeytinyağı şişesi; kucağında, burnu sümüklü, gözü çapaklı, pis suratlı bir çocuk... Yalvarmaya başlamış:

Abıla, Allah rızası için bi şey ver!

Mütemadiyen benzer cümleler kurup, tekrarlıyormuş. Romanın da en can alıcı yeri... Annem, kaptırmış kendisini, okuyor, bırakmak istemiyor. Kadın bakmış bakmış:

Abıla ne okuyon, sen?

Roman okuyorum.

Ne romanı?

Aşk romanı...

Âşık olmuş, âşık! .. diye dizlerine vurmuş.

Annem fala mala inanmaz ama:

Abıla, ver elini! A be bakayım falına! A de be abıla! Biz de bundan sebepleniriz! diyince, elini uzatmış. Abıla! Senin bi çocun olacak! O kadan kıismetli ki o kadan olur! Ayatınız değişecek! Arsa almanız, ev yaptırmanız... O çoca iyi bak! demiş.

Hayatımızda önemli olumlu değişiklikler oldukça, Annem bu oalyı, o çingenenin sözlerini hatırlayıp anlatırken, sanki fala inanıyor gibi olur. Nasıl olabilir mesela? O anda kadın, kucagındaki çocuk, sırtındaki torba, sokak sokak dolaşma, kapı kapı dilenme neticesinde, yorgunluktan transa geçmiş, böyle bir şeyler hissetmek istediği için hissetmiş olabilir. diyeceğim ama neden hep iyilikler, güzellikler söyledi de kötü bir şey demedi? Deseydi, belki de annem kızar, ona hiç bir şey vermezdi. Bence o, verilecekleri arttırmak gayesiyle sıraladı, o kadar lafı. Her kapıda bir bu kadar konuşmak iflahını keser zaten, insanın. O yorgunluğun üstüne trans mırans olmaz. Baktı ki aşk romanları okuyan, hamile bir kadın; güzel sözlerle yumuşatmaya, âşık falansa umut vermeye çalışmıştır, tabi ki karşılığında ayriyeten fal parasını da talep ederek.

İki yaşında kadardım. Babam, bir iş için birkaç günlüğüne Ankara'ya gittiğinde, hastalanacak kadar üzuldüm:

"Ben babamı istiyorum! " diye o kadar ağladım ki tekrar havale geçireceğimden korktular. Mahallede ne kadar kadın varsa başıma toplandı. Bir yaşlı kadın, boyuna:

"Tamam, kızım; sus, dur, bak, sana ne vericem! Hadi sen yat, uyu! Baban gelicek! " diyordu.

Ben biteviye ağlıyordum, bağırmaktan sesim kısılıncaya kadar ağladım! Öleceğimden korktular. O gün orada ırvasanın ne olduğunu öğrendim. Kadının birisi mahalleden erkek çocuğun birisine:

"Camiye git! Koş! .. Tabuttan bir çivi çıkar getir! Eşiğin içine çakalım! " dedi.

Onlar, on on bir yaşlarında çocuklardı. İki üç arkadaş, hemen koşup bir çiviyle döndüler. Benim işaret parmağım kadar uzunlukta, paslı bir çiviydi. Kadın:

"Hazır mıymış? Hemen geldiniz ya..." dedi.

"Zaten eskimiş tabut. Tahtaları sallanıyordu. Bu hemen söküldü."

"Olmadı. O ne olacak şimdi? Herkes bir çivisini alırsa..." dedi, annem. Bari bir avuç yeni çivi götürün şuradan da sağlamlaştırın.

Taban tahtasına çaktılar. O çivi benim evde kalmamın sigortası olacakmış. Yani ecel gelse, ömrüm bitse, tabutun çivisinin o anda içinde olduğum oturma odasının zeminindeki tahtaya çakılı olması, Azrail'in canımı almasını engelleyecekmiş. Mantiğa

bakar mısınız?

Bu, bir oyun gibiydi. Dikkatle baktım. Babam gelecekti güya, çivi geldi. Çivi, babam mıydı? Ne alakası vardı? Çocuk tecessüsü... Çivi geliyor. Tak tak çakılıyor... Dikkat oraya toplanıyor tabi ama ben zırlamaya devam ettim, eski hızım kesilmiş olsa da; hal halden kesilinceye, bitap düşünceye kadar! .. Uyumuş kalmışımdır, mutlaka. O zamandan belliymiş; sevdiğimi, ölümüne sevebilecek kapasitede bir yüreğe sahip olduğum!

Üç gün üç gece uğraşmışlar benimle. Gezdirmişler, avutmuşlar. Ben, sadece çok ağladığım, mahalleyi başıma toplayacak kadar olay çıkardığım birkaç saatlik zaman dilimini anımsıyorum, sadece. Özlemenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Babam hep vardı. Birden bire yok olunca, dünyamda tarifi imkânsız, büyük bir boşluk oluşmuştu. O, hep olmalıydı. Bir gün bile uzak kalmamalıydı, bizden. Yokluğunu, şiddetle yadırgama ve garipseme duygusuydu, beni öyle ağlatan.

Çevrede düğünler olurdu. Belden büzgülü veya daire kloş, kabarık elbiseler giyerdim. Her düğünde mutlaka Avare oynardım, parmaklarımın ucunda. Şermin ise bu işin ustaydı. O, başparmağının tırnağının ucunda durabilir, çok güzel oynardı. Benden sekiz yaş kadar büyüktü. Babamın öğrencisiydi. İşi; bana bakmak, ev toplamaktı. Diğer işler için bazen devamlı bir kadın; bazen günübürlük, başka kadınlar geliyordu.

Şermin'i sıkıştırmak, bağırtmak hoşuma gidiyordu. Çorap ve ayakkabı giydirmeye çalışırken ayak parmaklarımı mümkün olduğu kadar açabilmek için el parmaklarımı, gözlerimi, ağzımı sonuna kadar açıyordum. Her zaman:

"Yapma Semiraycım! " derdi. "Öf! .. Şımarma! Bak, sevmem sonra seni! "

"Canikom! " derdi bana. Hep gülerdi. Onu kederli görmedim. Kumral, yanakları tombul, balıketinde, güzel bir kızdı. Huyu çok güzeldi, her şeyden önce. Ablam gibi hin değildi. Annemin ahlakıyla ahlaklanmıştı. Hoşgörülü, sakin, güler yüzlü, güvenilir, uyumlu, saygılı; en güzeli, sevgi dolu bir kızdı. Dinimizi öğreniyordu. Ramazanda ve kandil günleri oruç tutuyor, namaz kılıyordu. On bir çocuğun onuncusuydu. Erkek kardeşi Nadir de sonuncusu...

Dört beş yaşlarındayken; arada sırada, dedemin Vedet marka açık yeşil arabasıyla, en küçük amcam gelirdi. Damat gibi giyinirdi, gran tuvalet! Jilet gibi ütülü, siyah, yün, takım elbise; siyah süet kravat, üzerinde minik, sarı bir nakış... Arabadan iner, pırıl pırıl boyalı, siyah gıcır gıcır ayakkabılarıyla girerdi, içeriye; sol eli pantolonun cebinde, sağ elindeki kontak anahtarını, parmaklarının ucunda şangır şungur çevire çevire... Onun geldiğini haber alır almaz, annemin beyaz namaz tülbindini arar bulur, iğne oyalı kenarını büzer, Şermin'e:

"Damat geldi! .. Damat geldi! .. Beni giydir! Süsle! Duvak yap! Bunu ağla! " derdim. Bağlardı. Onu başıma takar, amcama:

"Damat! .. Haydi, koluna tak beni! Gezdir! " derdim.

Eğilirdi, küçülürdü; koluna girerdim. Birkaç saniye sonra kucağına alırdı beni. Arabaya bindirir, gezdirirdi, biraz. Gönlüm olurdu. Onun, adı damattı. Damat gibi şıktı. Siyah takım elbiseler giyerdi, damatlar. Ben gelin olurum. Her gelinin bir damadı olması gerekirdi. Bu rol, en çok ona uyuyordu. O, evlenecek yaşıydı.

Özenle arkaya taranmış, bir tutamı alnına düşürülmüş, briyantınli simsiyah saçları, dudaklarının üstünde kalınca bir çizgi halinde bıyıkları, kara kaşları, uzun, gür ve düz kirpikli kara gözleriyle Ayhan Işık'la Sadri Alışık karışımı, yakışıklı bir delikanlıydı.

Ben gelindim, o damattı ama onu sevmiyordum ben. Babama adeta âşıktım! Onu çok seviyordum! Herkesten çok! .. En çok! ..”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0133

Onur Bilge

0134 - İFTİRA

Onur BİLGE

Anneannemle üç aylığını almak için bankaya gittiğimiz gün, akşamdan hazırladığımız ihtiyaç listesine göre alışverişimizi yapıp, paketleri eve bıraktıktan sonra odun almaya gittik. Orada da saygıyla karşılandı. Odunun iyisi; dayanıklısı, sağlamı, kurusu gösterildi. Parası ödendi. Her yer çok yakın zaten. Onlar yükleyedursun, biz yürümeye başladık. Yolda birkaç yere daha uğradık. Alışveriş yaptık.

Arabacı, yıkacağı yeri biliyor. Ev sahipleri tembihli... Geldiğimizde, kapıyı açmışlar, adam odunları merdivenin sağına yerleştirmekteydi. Hızla işini yaptı, bitirdi, emeğinin karşılığını ve bahşişini aldı, minnettar olarak ayrıldı.

Biz elimizi sürmemiştik ama günün yorgunluğu ve telaşıyla anneannemi sıkıntı basmıştı. Kalan paralar, mantonun sağ cebindeydi. En son, arabacıya para verirken cebine elini sokmuştu. Oradaki paraların arasında yeni çıkan metal on liralardan iki tane varmış. Eline gelmiş olacak ki ev sahiplerine gösterdi.

"Baksanıza! Yeni on liralara çıkmış! "

"Ver, bakalım! " dediler, aynı anda, ikisi de. O da onlara birer tane uzattı.

"Amm da ağır ha! Adamın cebini deler bunlar! " dedi, adam. Karısı da:

"Ne kadar büyük! Beşbirlik gibi! İnsan harcamaya kıyamaz. Pırıl pırıl, baksana! " dedi.

Geri verdiler. O da tekrar cebine koydu. Mantoyu çıkarıp, ikiye katladı ve koluna koydu:

"Şunu yukarıya çıkarıver! Yordu, beni! Ne kadar da ağır! " dedi.

Ben onu Antalya'da görmüştüm. Fahrettin'in annesi kulp taktırmış, kırmızı kadife kurdele ile boynuna asmıştı da çok gülmüştük! O da:

"Na'pem, anacım! Adamın bana beşbirlik alca yok. Bunları beş etcem, böle takcem. Ne var? "Alcem alcem" dedi. Beni gandırdı. Hevesim gursamda galdı." demişti.

Çok asabi ama esprili kadındı. Erkek gibiydi! İnşaat demiriyle dayak yiyen ve gideceği yeri olmadığı için ses çıkarmayan, evini terk etmeyen, çocuklarına hayatını vakfeden kadın nasıl olursa, öyleydi. Onluklar, bana onu hatırlattı. Bunları düşünerek, sarı tahta boyasıyla boyalı, tellenmekten yıpranmış, bastıkça gıcırdayan dik merdivenleri, küçük bedenim, bedenimden büyük yükümlerle çıktım. Uçları yere değmesin diye ikiye katlamış, sol koluna koymuştu. Boyumdan büyüktü. Ben küçücüktüm; o, kocaman ve ağır.

Salona girince, hemen soldaki ilk sandalyenin üzerine mantoyu bıraktım. Ceplerinde bir sürü şey olmalıydı. Anneannem, evden çıkarken, hesap cüzdanını, emeklilik cüzdanını, nüfus cüzdanını falan koymuştu. Onun için de ağırlaşmıştı. Bir de paralar, bozuk paralar... O on liralara ağırlığı bile epey bir şeydi.

Yükümden kurtulmuş olmanın hafifliğiyle, üstümü değiştirmeye gittim. Benim paltom da ağırdı. Neler vardı içimde! Kat kat giydirdiyordu, lahana gibi iki saatte soyunuyordum. Çıkar çıkar bitmiyordu!

Arkamdan o da geldi. Ceplerini boşaltıyor, mantosunu asacak. Yüzünün şekli değişti. Ne olduğunu anlamak ister gibi baktım.

"On liranın teki yok. Düşürdün galiba! " dedi.

Hemen aramaya başladım. Merdivenin basamaklarına bakarak, aşağıya kadar indim. Ev sahipleri hâlâ oradaydı. Ne olduğunu sordular:

"On liranın teki düşmüş, yok. Nereye gitti, acaba? Bulamadım." dedim. Kadın da aramaya başladı. Benimle yukarıya kadar geldi.

O kadar büyüktü ki elime alsam, avucumu kapatamazdım! O kadar büyük! Kalem kutusu üç buçuk lira, bir kalem yirmi beş kuruş olduğuna göre, epey bir paraydı, yine. Anneannem, bankacı gibi hesap tutar, balans yapardı. Bana yazdırır, kendisi aklından hesap eder, aldığı verdiğini denk getirirdi. Harcarken düşünmezdi ama hesabı ille de denk gelecek. Aksi halde bunadığından şüphelenir, eksik çıkan parayı nereye verdiğini hatırlamaya çalışır, onu nereye harcadığını kime verdiğini hatırlayamazsa, bir türlü rahat edemezdi. Yukarıya çıktığımızda; manto elinde, iki cep önünde:

"Kâğıt paralar burada, tamam. Bozukluklar önemli değil. Hani on liranın biri? " diyordu, hiç görmediğim zan dolu bir bakışla, gözlerimin içine bakarak. Tüm masumiyetimle:

"Bilmiyorum. Düşmüştür." dedim.

"Buralarda yok. Baktım. Merdivene bak! "

"Merdivende yok." dedim. Ben de şaşkındım. "Bu para nereye gitti? "

"Merdivende yok, hocanım. Ben de baktım. Apaydınlık. Delik yok, dırsık yok. Nereye gidecek? Mantonun cebinden astarın içine kaçmıştır, o! " dedi, kadın.

Mantoyu eline aldı, yakasından tutup; salladı, silkeledi, etek boyunca elini gezdirerek, aramaya başladı. Yok! .. Mantoyu sandalyenin üstüne koydu, ellerini de kalçasına...

"Nereye gider ki bu para? " diye o da bana bakmaya başladı.

"Düşse, sesi çıkardı. Kocaman para! Duyardım. Düşmedi." dedim.

Bana göre at nalı kadar. Anneannem de iyice kızdı. Zaten yorgun. Mantosunu taşıyacak gücü kalmamış. Merdiveni zor çıkmış. Daha yemek bile yiyememişiz. Ben de yorgunum. Ben de açım. Ondan farklı değilim.

"Nerde o zaman? " dedi, bağırarak. Omuz silktim.

"Bilmiyorum! " dedim. "Vallahi ben de anlamadım, nereye gittiğini! "

"Aşağıda vardı. Ev sahiplerine birer tane verdim, baktılar, iade ettiler. Yukarıya çıkınca ne oldu, yerde değilse, düşmediyse? O zaman sen aldın! .."

Dünya döndü, başıma yıkıldı! Ben ha? Ben ne yapayım parayı? Misafirim. Hırsız değilim. Yalnız çarşıya gidemem. Oyuna çıkmam dahi yasak. Ben bir mahpusum. Burası asri hapisane...

Küçük bir valizim var. Giyeceklerim belli. Defterlerim, kitaplarım, çantam... Evde çok eşya yok. Nereye koyarım, alsam? Nasıl saklarım? Haydi, diyelim ki parayı saklamayı başardım, parayla alacaklarımı nereye, nasıl saklarım? Bir şey alsam, nerden aldığımı, kaçta aldığımı, parayı nerden bulduğumu sormayacak mı? Yalan ya da hırsızlık, nasıl olsa ortaya çıkmayacak mı? Bir anda bunlar geçti, beynimden. Başım döndü! Çok sinirlendim! .. Hayatımın ilk iftirası! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0134

Onur Bilge

0135 - ToKAT

Onur BİLGE

Yüzüne bakıyorum. Gözlerinin içine... O paranın ne olduğunu bilmediğimi bakışlarımdan anlasın diye. Olanca inandırıcılığım, korkusuzca bakıyorum, göz bebeklerine. Yüzü, korkunç bir ifade almış! Öfkeden kıpkırmızı olmuş, suratı! Gözleri, yuvalarından fırlamış! Ateş çıkıyor içlerinden! .. Bağıyor! .. Arka arkaya suçluyor, beni!

Ben misafirim. Küçüğüm. Sekiz yaşını yeni doldurmuşum. Savunmasızım. Ev sahibi adam da aşağıları, merdiveni arıyor. Ara ara sesi geliyor:

"Merdiven aydınlık; deliği, yarığı hatta çatlağı bile yok. Nereye gider bu meret! .." Ev sahibi kadın:

"O almamıştır, hocanım. Bulunur." diyor.

Gerçeği bir ben biliyorum. Almadığımı... Elimi bile sürmediğimi... Sadece o kara kâbusu taşıma mücadelesi verdiğimi... Dilimin döndüğünce, derdimi anlatmaya çalışıyorum:

"Ben, verdiğiniz gibi getirdim, buraya koydum. Vallahi, Billahi almadım! Kimsenin cebine elimi sokmam ben! " diyorum. Hayatımda ikinci defa bir yabancı bana:

"Yalancı! " diyor. Hem de en yakınım saydığım anneannem, önce hırsız, sonra da yalancı olduğuma karar veriyor.

Paranın nasıl kaybolduğunu anlayabilsem, anlatmaya çalışacağım ama ben de anlayamıyorum ki! .. Anlayamadıkça ve anlatamadıkça kahroluyorum! .. Beynim karıncalanıyor! Bakışlarım bulanıyor!

Hiç aklıma gelmiyor, Tezveren Sultan hürmetine, yitiğin bulunması için dua etmek. Evimizde öyle yapardık. Hemen bulunurdu. Üç İhlâs, bir Fatiha okur, başışlardık, ruhuna.

Benim gözüm tok! Paranın içinde büyüdüm. Her gün bana yetecek kadar harçlığım verildi, muntazaman. Yetmezse, yine aldım, ihtiyacım kadar. Fazladan her gün; yazsa, dondurmam; kışsa, şemsiyeli ya da tüp çikolatam alındı. Onların tanesi bir liraydı. On liraya tenezzül etmem ben! Sayısız altın, mücevher olsa, dokunmam! Kötü ruhlu dediğim ablam da dokunmaz. Şermin de... Annem öyle yetiştirdi, bizi.

Beş yaşındayken, Şermin'le gittiğimiz evin bahçesindeki tavukların darılarından iki koçan aldım diye ne laflar duymuştum, annemden. İkimizi hemen geri göndermiş, darı koçanlarını yerine koydurtmuştu. Ne kadar utanmış, ne kadar korkmuşum, yerine koymadan önce ev sahibine yakalanacağım, diye! .. Başkasına ait bir şeyi izinsiz almanın çok ayıp ve çok günah olduğunu annem defalarca anlatmıştı.

İlk sokakta oynamaya başladığımda, mahalledeki çocuklarla cam ve çivi toplamıştım da annem, bana mutlaka hapisaneyi göstermek istemişti. Babamla Güllük'ten geçerken, beni mahpusların yanına götürmüş, onlarla konuşurmuş, demir parmaklıklar arasındaki sersefil durumlarını göstermiş, onlarla ilgili abartılı öyküler anlatmıştı, sonrasında. O eğitimi, beş yaşındayken almıştım; halledilmiş, bitmişti, o konu.

Burdur'a geldiğimden beri ondan harçlık istememiştım. Gurur meselesi yapmıştım. Başkasına avuç açmak gibi geliyordu. Kendiliğinden verirse, sadece; kalem, silgi,

kalemtıraş, defter falan alıyordum. Kalemlerim; her çeşit ve her renkteydi. Yuvarlak, köşeli, üçgen, parlak, kokulu, kokusuz, rengârenk... Ona muhtaç olmamak için canım simit bile istese, almıyordum. Yemeğimi evde yiyordum. Şekerse, misafir odasında, kocaman bir şekerliğin içindeydi. Bitince, büfenin altındaki kesekâğıtlarından dolduruyor, yiyebildiğimiz kadar yiyorduk. Bittiğinde, şekercede ne sevdiğimi, hangilerinden almak, istediğimi soruyor, seçtiklerimden alıyordu. O; limonlu, portakallı seviyordu. Ben; naneli, kahveli, paralinli, kakaolu, çikolatalı... Evde, sütlü karamelalar da vardı. Badem şekerleri, çikolatalar... Yalnız ondan şemsiyeli ya da tüplü çikolata isteyemiyordum. Ne de olsa eldi. O ne alırsa o! Ya da sorarsa, hangilerinden almak istediğimi, o zaman söylüyordum.

Aslında, paraya para diyen bir kadın değildi. Gelene gidene para veriyordu. Misafir çocuklarına kâğıt paralar dağıtıyordu. Yeni yürümeye başlamış çocukların bile ceplerine büyük paralar koyuyordu. Annesine babasına; sezdirmeden, kibarca, gurur kırmadan yardım etmiş oluyordu, böylece. Güya çocuğa, aslında aileye veriyordu. Herkese armağanlar alıyordu. Gerçekten ihtiyacı olduğuna inandığı dilenciye dahi on lira veren bir kadın, on liranın peşine mi düşmüştü? Hayır! Sanırım; o, bir hırsızın peşine düşmüştü! ..

Uğruna, annemi atıp, babacığımı bırakıp, ailemi, yuvamı terk ettiğim; sevgi ve ilgi isteğiyle peşine düşüp; bu yavan, bu soğuk, bu oyunsuz, can sıkıcı memlekete gelerek, bir ihtiyarın hayatını yaşamaya razı olduğum birisi, bana hem hırsız hem de yalancı diyordu. Sözüme inansa, hırsızlıktan da yalancılıktan da kurtulacaktım. İnanmıyordu.

Yaşlı kadın, yerlere bakadursun, bu düşünceler ve asap bozukluğuyla gidip gelen beynim de dönedursun, başımın döndüğü yetmezmiş gibi, o 'yalancı' lafından sonra çok geçmiyor; birkaç saniye kadar ancak; ben saf saf yüzüne bakıyorum ya doğru söylediğimi gözlerimden anlaması için gözlerinin içine tüm masumiyetimle; o da fırsatı ganimet biliyor ve okkalı bir öğretmen tokadı aşk ediyor, sol yanağıma! ..

Sadece loş ışıklı kocaman salonda: "Şak! .." diye bir ses yankılandı. Aniden o sesle dolup boşalır, mekân! .. Neye uğradığımı anlayamadım! .. Beynimde şimşekler çaktı! .. Yıldırımlar düştü, gözlerimin önüne! ..

Elleri ne kadar büyükmüş! .. Ne kadar da kuvvetliymiş! .. Yumuşacık müzisyen elleri, ne kadar acıtmış! .. Zaten açlıktan ve sinirden başım dönüyordu. Bir de aniden gelen tokatla sarsıldım! .. Düşeceğimi sandım, bir an! Yaşlı kadın, kolumdan tuttu, sağ tarafından, arkasına doğru çekti beni, koruma içgüdüleriyle.

Eyvah! .. Ya devam ederse bu öfke ve tokatlar? Bizde, yalancılıkla hırsızlık, çok büyük iki suç! İkisi birden geldi, yakama yapıştı! .. Alnıma kara yazılarla yazıldı! .. Ben lekelenmişim, şimdi! .. Derdimi kime anlatsam? Beni kim müdafaa eder? Annem yok, babam yok... Onlar, yalanla doğruyu, hemen birbirinden ayırırlar. Bu kadın anlamıyor. Sadece ev sahibi hanım:

"Durun, bakalım! Bi arayalım. Bulamazsak, o zaman... "Almadım! " diyor, çocuk. Alsa nereye koyacak? Buluruz. Komşunun gök boncuğu çalınmaz! Nerde takılacak? " diyor.

Tekrar mantoyu alıyor, eline; bir yakasından silkeliyor, can havliyle, bana ikinci tokat gelmemesi için bir de ters çeviriyor, eteklerinden tutuyor, silkeliyor! Yok! .. Yer yarıldı da içine girdi! .. Kollarını yoklamaya başlıyor. Bir kolu ağır geliyor. Kolçağına bir bakıyor ki para orada! ..

“Hocanım, işte! Buradaymış! Boşa günahını aldın, sabinin! Kolçağının kıvrımının köşesine girmiş! ”

Anneannemin mantosu çok kalın kumaştan... Kolları, on santime yakın dışına kıvrık ve iki yerinden tutturulmuş. Bir yanı dikişe girmiş, iç kısımda, diğeri de el dikişiyle, dış taraftan sadece belli bir noktasından tutturulmuş.

“Ne bileyim? O kadar baktım. Sen de baktın. O kadar silkeledik! Astarına da baktık. Ceplerde delik yok. Olsa da o kadar büyük para düşmez, küçükler dururken. Allah Allah! Bak şu kör şeytanın işine! .. Mantoyu çıkardığımda ikiye katladım ya, o zaman cebinden kaymış, kolçağına girmiş, demek ki! ” diyor.

Diyor ama benim için artık o yok! .. Eller inandı, o inanmadı! .. Ev sahipleriyle kan bağı yok. Hakkımda bilgileri de yok. Buna rağmen onlar karalamadan önce olanca güçleriyle aradılar. Yüzümde de aramadılar. Gözlerimin içine de bakmadılar. Gözlerinin içine bakarak yeminler ettiğim halde, bana iyiyi, güzeli, doğruyu kendisi öğrettiği, Kur’an-ı Kerim okuttuğu, orada yazılanları uygulamamı istediği halde, ben onun her dediğini yaptığım, Allah’ımın yasaklarını yapmamaya karar aldığım, bunu yakinen bildiği halde, sabıkam dahi yokken, beni avukatsız, savunmasız, tek kararla mahkûm etmişti! Beni değil; kendisini, sevgisizliğe... Hem de müebbet! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0135

Onur Bilge

0136 - YABANCILIK

Onur BİLGE

Dostluklar, işin içine menfaat, özellikle para girinceye kadar... Çok yazık! Dostluk neydi? Önce güvenmek, sonra saymak, sevmek, iyi günde, kötü günde, ne olursa olsun hep beraber olmak değil miydi?

İçimden çığ gibi koparak inerken sevgisi, salonun ortasında zıp zırlak kalakalmıştım. Bu ev benimdi. Birazdan soframız kurulacaktı, kendi soframda yemeğimi yiyecektim. Yatağımda uyuyacaktım, sonra. Birdenbire yabancılaştım! El oldum. Yalancı, hırsız, kendisinden şüphelenilen birisi... Vay! ..

Ne yapacağım ben? Nereye gideceğim? Bana ne kadar kötü baktı! .. Bana vurdu! .. Hak etmedim. Çok söyledim. İnanmadı. Yanağımın kan çıktı sanki, içimden can çıktı! Fakat yanağım acımıyor; içim acıyor! .. İçimin acısı onu bastırıyor, sıfırıyor. Yok saydıyor.

Kendime anne olarak seçtiğim kişinin yaptığına bakın! Hani, arkamı yaslamak, sırtımı dayamak istediğim, 'canım' dediğimden gördüğüm muameleye bakın! Ben hırsızmışım! Yalancıymışım! Bunca zaman tanıyamamış mı beni? Demek ki hep şüphelenmiş, hiç güvenmemiş. Her an tetikteymiş. Peki, nasıl yaşayabilmiş benimle bir arada bu kadar zaman? Onun için de eziyet verici olmuştur.

Bana hiç kimse böyle vurmamıştı! Bu ne kızgınlık, bu ne kin! .. Bu hatırladığım ilk tokat, arkadaşlığa atılmıştı; dostluğa, sevgiye, yakınlığa... İyilik ve güzellik adına ne varsa hepsine...

Birkaç adım uzaktan, ağlayarak olanları seyrediyordum. Onun yerine ben utaniyorum. Bakamıyorum onun yüzüne, sanki suçlu benmişim gibi. Fakat birazdan kadın gidecek. O da üstünü değiştirecek ve mutfaka girecek. Sofra kuracak ve ben de onun sofrasına oturacağım, ha? O bana vurduktan sonra... Aramızda hiç bir bağ kalmadıktan, dostluk köprüsü, hakaret dinamitleri ve nefret tokadıyla patlattırıldıktan, havaya uçurulduktan sonra... Fakat çaresizim. Gelmişim bir kere.

Kadın gitti. Sofra hazırlandı. Mutfak masasındaki yerime oturdum ama yemek mi beni yiyor, ben mi yemeği! .. O da pişman, o da üzgün, biliyorum. Çabuk unuttur çocuklar. Çabuk bağışlar. Küsmüyorum. İçim küs. Kırıldığımı belli etmiyorum. Ona acıyorum, yine de... O utandı, onca yaşıyla.

Ne zaman hatırlasam o kadını, parlak siyah, bükümlü tüylü, astragan görünümlü, dışa kıvrık kollu, uzun, ağır, hain mantosu gelir, aklıma. Nal kadar on lirası, iftirası, tokadı, bir de hırsız ve yalancı damgası vuruşu, alnımın tam ortasına; yüzünün o en kötü, en kızgın, en canavarlaşmış ifadesi, nefret ve kin kusan sesiyle...

Lanet olsun paraya! .. Güzelim dostluk gitti, araya! .. Biz, ana kız olmuştuk, aramızda altmış beş farka rağmen. Can ciğer olacaktık, daha da... Böyle beş on liraya satmayacaktık, dostluğu! Birbirimize zarar vermeyecektik, hani ya? Hele hele ifşa etmeyecektik, ellere; sırrımız varsa da; sorunumuzu sessizce, evimizin içinde halledecektik.

O, benim dostumdu. Kurt, acından ölse, dostunu yemezdi. Hırsız bile olsam, onun canını yakmazdım. Elinden ekme yemişim. Nimetşinastım, ben.

İsteseydim, verirdi. Ben, istememiştim, bakmak için bile elime almamıştım. Babamın evinde görmüştüm. Elime alıp incelemiştim. Paranın peşine düşerek gelmemiştim Burdur'a. Sevgi ve ilgi peşindeydim, ölümüne! Onca hasrete, bana mısın, bile demeden!

..

Demek ki ana baba kadar olamıyormuş, eller. Ana baba dışında elmiş, herkes; yakın akraba olsa da. "Akrabayı, akrep soksun!" derlerdi, duyardım da sebebini anlayamazdım. Galiba yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Akrabalık da işin içine para girene kadarmış. Eller, ellerindeki karayı, on lira için on parmaklarıyla sürüyorlarmış, insanın tertemiz alınına hem de el âlemin içinde! .. Hırsızlık ve yalancılık... Üst üste iki damga! .. Yetmemiş gibi, bir de tokat, dostluğa!

İçime dert oldu! Kime desem? Kimseye diyemezdim ki! Ya onlar da paranın bulunduğuna, gerçekten almamış olduğuma inanmazlarsa? Bana, inansa inansa, annemle babam inanırdı. Bir gün onlara anlatacaktım, mutlaka! Diyecektim ki başımı gururla kaldırarak:

"Ben, yetiştirdiğiniz gibiyim. Olmamı istediğiniz gibi... Hırsız da yalancı da değilim!"

Bu konuyu tekrar açmanın onu utandırmayacağına, üzmeyeceğine, saygısızlık olmayacağına inansaydım, ona demek isterdim ki:

"Benim parayla işim olmaz. Sizden harçlık bile istemedim, isteyemedim. Gururlu bir insanım ben. Antalya'da, ihtiyaçlarım karşılanıyordu. Onları terk ettim. Sevgi aramaya geldim, buralara. İlgi, yakınlık... Paranız da sizin olsun, pulunuz da! .. Cıvılcı arkadaşlarımdan vazgeçtim, sizin için. Canım oyunumdan... Bebeklerimden, toplarımdan, salıncağımdan, Düzlük'ten, evimizden, komşularımızdan, muhtarı olduğum mahallemden, toprağımdan, kırmızı toprağıma yağmur yağdığı zamanlarda rüzgâra karışan burcu burcu kokusundan..."

Şimdi aynı bahis açılmış olsaydı, ona şöyle derdim:

"Annem sizi sevdi. 'Anne' dedi, size. O söz, öyle her önüne gelene söylenecek söz değildir! O bir makamdır! Analık makamı! .. O makama kolay kolay kimse gelemeyiz, getirilmez! Annem sizi sevdi. O makama layık gördü. Siz hiç anne olmamışsınız, anneliği bilemediniz, hak edemediniz! ..

Ben de 'anneanne' dedim. O kadar yakına çektim, sizi. Peşinize düşüp, geldim. Hem de emaneten değil. Temelli geldim! Uğrunuza neler bıraktım, geride, benim için son derece önemli olan; bilemezsiniz! Fakat böyle bir duyguyu anlayamamışsınız! Demek ki siz, sevmeyi de sevmeyi de bilemezsiniz ve beni, babam kadar değil, annem kadar bile sevemezsiniz, asla! ..

Ses tonumdan anlardı, o; yalan mı doğru mu söylediğimi. Gözlerime bakınca anlardı. Sizin dağlarınızda yeşillik, yüreğinizde sevgi ve güven yok. Annemin yüreğinde sevgi, Torosların Antalya'ya bakan yamaçları gibi! .. Yani gümrak çam ormanlarıyla kaplı. Bu yana zerresi düşmemiş, itimat yağmurlarının; gönül dağlarınızda ot bile bitememiş."

Annemden babamdan vazgeçtim. Onu seçtim, herkesin içinden. Oysa o, bir anda istifa etti, annelikten. Siliverdi, sevgi hanesinden.

Hâlâ söylemedim; evimi, yerimi yurdumu, ağacımı, toprağımyı, taşımı özlediğimi. Artık

annemi ondan daha çok sevdiğimi hissettiğimi ve özlediğimi... O günden sonra, en çok o akşam olmak üzere, daha çok dolaştım, ailemin fertlerinin giysilerinin artan kumaşlarından kesilip bükülerek dokunan çaput kilimin üstünde. Gidip geldim, yolluğun üzerinde, biteviye. Bir evimize, bir buraya... Gittim gittim, geldim. Sonunda, evimizde, o, sevgilerini hissettiremeyenlerle olmayı yeğledim.

O, Antalya'dayken, mutfak kapısının yanına oturduğumda, terliğiyle sol elimin yüzük parmağının tırnağına kazara bastığında da hareketlerini gözlemlemiştim. Çok da içi yanmamış, gidip yerine oturmuş, işine dalmıştı. Tırnağım kızarmış, morarmış, kalkmış, düşmüştü de yerine yenisi gelmişti. Can havliyle bağırmıştım, çok canım yanmıştı ama ona saygısızlık etmemiştim. Ondan da yakın ilgi beklerdim, karşılığında. Annem ilgilendi. Yara kapandı, yerine yepyeni bir tırnak geldi ama hafızamda hâlâ şiş ve mosmor, o parmağımın ucu, tırnağımın altı kıpkızıl et; yüreğimin içi de öyle ve hâlâ bir ucu sızlayan yara...

Her şeye rağmen yine de onun o tepkisinin haklı nedenlerini aramaya ve onu sevmeye çalışıyordum. Komşular, öğretmenim:

"Çocuk, annesini babasını özlemiştir. Belki ailesinin yanına gitmek ister." diyorlardı. Onu mahcup etmek istemiyor:

"Hayır, istemiyorum. Burada kalmak istiyorum." diyordum, onu sevdiğimi, tercih ettiğimi ihsas ettirmeye çalışıyordum, ona ihanet etmiş olmayayım ve gönlü olsun diye, gerçek duygum öyle olmasa bile.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0136

Onur Bilge

0137 - YALVARMAK

Onur BİLGE

Burdur'daki öğretmenim, oldukça çirkin, kara kuru, kırkın üstünde, uzun boylu, sade giyimli, ciddi duruşlu, prensip sahibi, evde kalmış bir kızdı ama kelimenin tam anlamıyla bir hanımefendi, dört dörtlük bir insandı. Genellikle koyu renk tayyör, açık renk buluz giyer, saçlarını hep toplar, arkadan topuz yapardı.

Sıraların, arka arkaya sıralanmış olduğu sınıflarda okuduktan sonra kümeler halinde düzenlenmiş bir sınıfa gelmişim. Arkadaşlarımla bazılarıyla yan yana bazılarıyla karşı karşıya bazılarıyla sırt sırta oturmaktaydım. Öğretmene, kümelerin arasında dönüp, dolaşıp duruyor, onu izlemekte güçlük çekiyordum.

Okumaya başladığımdan beri, fırsat buldukça sıranın altında masal kitabı okurdum. Ya karikatür çizer ya rastgele çizdiğim çizgileri bir şeylere benzeterek işler, yeni şekiller elde ederek oyalanırdım. Hep iki işi bir arada yapmaya çalışmışımdır. Bir şey dinlerken mutlaka ya resim çizeceğim ya yazı yazacağım ya da elişi yapacağım. Yer, zaman ve duruma göre... Evdeysem, sebze de ayıklayabilirim. Yeter ki elim boş durmasın. Çok canım sıkılır. Boş durmak öldürür beni!

Yine başka şeylerle meşguldüm de ders dinlemiyorum mu sandı, ne olduysa, son derece kızdırmışım, onu! En samimi, en yakın komşusunun, en saygıdeğer büyüğünün yakın akrabası olduğum halde hatır gönül dinlemeden, bas bas bağırmaya başladı! Sırayı sallıyor:

"Kalk! .. Çık sınıftan! .. Derhal burayı terk et! .." diye bağırıyordu.

Neden o kadar kızdığını halen anlamış değilim. O zaman da öyle, ne olduğunu anlamak istercesine yüzüne baktım. Dışarıya neden çıkacaktım? Ne olacaktı, dışarıya çıkınca?

Kümemde, sağ tarafımda; sarışın, yuvarlak yüzlü, ela gözlü, sarı saçlı, melek gibi bir oğlan; sol tarafımda, Kadriye isimli, bir arkadaşım vardı. Çok samimiydik onunla. Üçümüz birbirimizi çok severdik. Akça pakça, zarif, temiz, nurlu yüzlü, çok hanım bir kızcağızdı. Başladı ağlamaya, yalvarmaya:

"Ne olur, öğretmenim! Onu atmayın! Bağışlayın! .. Elinizi ayağınızı öpeyim! Ne olur! .. Onun yerine beni atın! Ona bağırmayın!" diye.

Nasıl ağlıyor! .. Hiç durmadan hem ağlıyor hem yar yar yalvarıyor! .. Ne büyük bir olay! .. Ne olmuş? Asacaklar mı kesecekler mi beni? Bu ne büyük bir tepki? Hâlâ ne olduğunu anlayamadığım ve böyle bir tepkinin nasıl yapıldığının hayreti içindeydim, şaşkın şaşkın bir öğretmene, bir Kadriye'ye bakıyordum.

Böyle bir durumda ne yapılması gerektiğini bilmiyordum. Bu okula sonradan gelmişim, öğretmenin nelere kızdığından, kızdığına ne yapmam gerektiğinden haberim yoktu. O çocukların, o öğretmenle üçüncü yıllarıydı. Huyunu suyunu öğrenmişlerdi. Böyle durumlarda böyle mi davranmak gerekiyordu? Fakat beni keseceklerini bilsem, yalvaramazdım! .. Hiç konuşmadım. Yerimden de kalkmadım. Babam derdi ki:

"Okullar, devletin malıdır. Halk için yapılmışlardır. Halkın ortak malıdır. Sınıflar, sıralar da öyle..."

O zaman bu sınıf, bu sıra, öğretmenin değildi. Onun beni dışarıya atmaya hakkı yoktu,

onu da kimsenin sınıftan atmaya hakkının olmadığı gibi. Ondan izinsiz içeriye vali, milli eğitim müdürü bile giremezdi. Kapıyı çalar, müsaade alırlardı. O devlet memuruydu. İşini yapıyordu. Ben de bireydim. Hizmet alıyordum. Hızla bunlar geçti, aklımdan. Yerimde rahatladım. Kalkmamaya kesin kararlıyım, emre itaatsizliğim, öğretmenle aramın bozulmasına sebep olacak olsa bile!

Galiba kendimi savunmalı, yalvarmalı, özür falan dilemiydim. Benden o bekleniyordu. Benim adıma bütün bunları, iki gözü iki çeşme, Kadriye yapıyordu. Sınıfta korkudan çıt çıkmıyordu. Sadece bir kızın, kendini paralarcasına, biteviye ağlaması, yalvarması... Yok yok, bunları ben yapamazdım! Etlerimi lime lime etseler yapamazdım! Sadece kocaman kocaman açılan iri çocuk gözlerimle neler olduğunu anlamak istercesine onlara bakıyordum.

Öğretmen, sol omzumu tutmuş, yukarıya doğru çekmekte, tartaklamakta, kaldırıp, dışarıya atmak için kuvvet sarf etmekteydi. Ne ağzımı açtım, ne yerimden kıpırdadım. Önümdeki sıraya, iki elimin olanca gücüyle sımsıkı tutundum, ayaklarımı da sıranın ayağına doladım!

O ikisi konuşmaya başladılar. Öğretmenim, kalkmayacağımlı anladiğı, onun canhıraş ağlamasına ve yalvarmalarına dayanamadığı için omzumdan elini çekti. Rahat bir nefes aldım. Önce onu susturdu, okşadı, yatıştırdı, sonra bana döndü:

“Dua et arkadaşına! Seni, onun hatırı için affettim, bu defalık! Bir daha uslu ol! Başka şeylerle meşgul olma! Dersini dinle! ” dedi.

Birkaç gün sonra bize misafirlige geldiğinde, anneanneme olayı anlattı. Benim ders esnasında başka şeyle meşgul olduğuma kızdığını söyledi ama ben neyle meşgul olduğumu hatırlayamadığım için hâlâ neye kızdığını bilmiyorum. Benim için doğaldır, sıranın altında bir şeylerle oynamak, başka yere bakmak. Kulağım ondadır. Kimse diyemez ki ders dinlemediğimi! Neden sınıf birincisiyim, o zaman? Ders dinlesem, nasıl olabilirim? Sadece put gibi oturmam, tapınır gibi suratına bakmam. Bu, ders dinlemiyorum, anlamına gelmez ki! Ellerim rahat durmaz benim. Yaratılışım öyle. Bir şey yapmadan, bomboş duramam. Canım sıkılır. İçim sıkılır. Radyo dinlerken başka şeylerle meşgul olmuyor muyuz? Annem hem temizlik yapıyor hem radyo dinliyor. Ben de hem ödev yapıyorum, hem çocuk saati, arkası yarın, radyo tiyatrosu, Orhan Boran yarışması dinliyorum. Ramazan gecelerinde her gün Karagöz oluyor. Bunları dinlerken radyoya mı bakıyorum? Ne gereği var?

Anneannem ondan yanaydı. Kızmış gibi görünerek:

“Öğretmeninin, olmanı istediğı gibi ol! ” dedi.

Olayın tartışmasına girmemeyi tercih ettim.

Aradan on on beş gün kadar geçti. Bu defa da Kadriye bir şey yapmış. Öğretmen, bana yaptıklarını ona yapmaya başladı. O, onun huyunu öğrenmiş. Yalvarmaya başladı, kendisini sınıftan atmaması için. Aynı şekilde ağlayarak yalvarıyordu ama benim için paralandığı kadar değil. Ben kendim için dahi ses çıkarmamışım, yine sessizdim. Öğretmen onunla, kısa bir süre mücadele ettikten sonra bana döndü:

“Senin için o yalvardı yakardı! Sen neden onun için kılını kıpırdatmıyorsun? Sen de onun için onun senin için yaptığını yapsana! ” dedi.

Madem affetmek istiyordu, etseydi. Beni neden bahane ediyordu? Affetmeyecekse, ben ne yaparsam yapayım, affetmeyecekti. Ne yapmaya çalışıyordu? Benim gururlu bir insan olduğumu, kendim için dahi ağzımı açıp, bir şey demediğimi bilmiyor muydu? Gururumu mu kırmaya çalışıyordu? O zaman ne olacaktı? O mu büyüyecekti, çocukların gözünde? Onun buna ihtiyacı var mıydı? Zaten güç ondaydı, sınıfın içinde.

Hiç de niyetim yoktu, bir şey demeye ama baktım ki Kadriye, hüngür hüngür ağlıyor ve dilinin döndüğünce yalvarıyor, yine el ayak öpüyor ve arada yalvaran ıpslak gözlerle gözlerime bakıyor; madem iş bana düştü, diyeyim bari diye düşünerek:

"Onu affedin. Bir daha yapmaz. Söz veriyor." dedim, sadece.

"Bu kadar mı? O senin için ağlamıştı, yalvarmıştı, yakarmıştı, elimi ayağımı öpmüştü! "

Bu söz karşısında, söyleyecek bir şeyim kalmamıştı. Sustum. Sadece düşündüm. Yalnız Allah'a yalvarılırdı, o denli; benliği sıfırlayarak. Kimseye, ucunda ölüm bile olsa o şekilde yalvarılmamalıydı. İnsanlar kendilerini ilahlaştırıyorlar mıydı? Zayıf ve güçsüzler karşısında firavunlaşıyorlar mıydı? Bu, ne kadar zararlı ve ne kadar güçlü bir egoydu! .. Allah, mütevazı olmamızı emretmiyor muydu? Büyüklük Ona aitti. Gurur ve kibir de öyle...

El ayak öpmeyi, ben Burdur'da duymuştum. Belki eski bir yalvarma, özür dileme usulüydü ve burada hâlâ geçerliliğini sürdürmekteydi. Ailemde hiç duymadım. Gururumuz ön plandaydı. Hatamız olursa, bir daha yapmamaya söz verirdik, o kadar. Sadece Allah'a yalvarırdık. Bir tek Onun huzurunda gururumuzu ayaklar altına alırdık.

Sınıfta, kimse kimse için yalvarmıyor, namına özür dilemiyor, herkes kendi cezasını kendi çekiyor, kendi özrünü kendisi diliyordu. Bu, yalnız Kadriye'yle benim için geçerliydi. Bizde de birer kere oldu.

Okulda bir müsamere düzenlendi. Ben akordeon çaldım. Kadriye'yle Ömer iki tarafımda, diğer öğrenciler de onların arkasında, şarkı söyleyerek rond yaptılar, dans ettiler.

Çıkışta veliler, pratik mi yoksa notayla mı çaldığımı sordular. Anneannem beni bu konuda en hassas şekilde yetiştirmişti. Onun öğrencileri, gazete okur gibi nota okurlardı. Tabi ki notayla çalışıyordum. Öğrenirken önümde sehpa vardı. Kulağı çok hassastı. Çeyrek ses eksik ya da fazla olsa, hemen fark ederdi. Ondan çekinirim de yanlış çalarım diye, müsamereye gelmedi. Dışarıdaydı. Herkes hem beni hem onu kutladı.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0137

Onur Bilge

0138 - SUÇLU

Onur BİLGE

Bir sabah uyandığım da her yerin bembeyaz olduğunu gördüm. Karşıdaki kel dağlar çarşafa bürünmüş hayalet gibiydi. Evler, gece üşümüş, üstlerine tek tip beyaz battaniyeler çekmiş. Ağaçlar gelinlik giymiş. Sokaklarda kar rengi halılar...

Okula giderken ayaklarım on santim yere gömülüyordu. Okulumuz, ahşap, iki, katlı bir binaydı. İçi loş, yerler yağlanmış tahta kaplıydı. Tahtalar koyu kahve, siyaha yakındı. Toz kalkmasını engellemek için yanık yağ, mazot ve gazyağı gibi şeylerle yağlıyorlarmış.

Yine böyle karlı bir günde, dışarıya çıkmak istemedi, kimse. Hava soğuk, dışarıyı yirmi santim karla kaplıydı. Nöbetçi öğretmen de okulun arkasındaki küçük bahçede hava almamızı istediği için salonda bize adeta saldırdı. Bağıra çağıra üstümüze öyle bir yürüdü ki:

"Haydi, bakayım; dışarıya! .. Temiz hava alın biraz! Ciğerlerinize oksijen dolsun!" diye, tok bir sesle bağırarak.

Herkes birbirinin üstüne yığıldı! Hızla birbirini kaktırdı! .. Nasıl savrulduğumu bilmiyorum! .. Benimle beraber yirmi otuz çocuk, üst üste yığıldık! .. Adeta arka kapıdan dışarıya fırlatıldım! .. Önümde korkuluk olmasa, bahçenin ortasındaydım! ..

"Ay! .." diye bağırmış olacağım ki ağızım açılmış, dudığıma bir şey olmadı ama dişim, merdivenin demir tırabzanına çarpıp kırıldı.

Üst dişlerim yeni çıkıyordu. İki milim ancak çıkmıştı. Dilimle yokladım. Tırtırlı, kocaman bir boşluk oluşmuş sandım. Ağızdaki minicik boşluk ne kadar da büyükmüş gibi gelir, insana! Merdivenlerden söylenerek indim. Bahçenin ortasındaydım. Dişimi düşünüyordum. Daha çıkmadan ucu kırılmıştı ve ben bir milimlik de olsa bu eksikliği ömrümün sonuna kadar taşıyacaktım. İlerde kompleks sebebi yapacaktım.

Tahtaya kalkınca sınıfa doğru konuşmamayı tercih edecek, dolayısıyla öğrenim hayatım boyunca sözlülerden bir alacaktım. Konuşmak zorunda olduğum münazaralardan başka hiçbir zaman tahtada konuşmayacak, tartışırken görünmemesi için başımı iyice öne eğecek, ağızımı çok açmayacaktım. Edebiyat bölümü mezunu olduğum ve çok istediğim halde edebiyat fakültesiyle hukuk fakültesini tercih etmeyecek, konuşma gerektirmeyen başka mesleklere yönelecektim.

Ortaokula başladığımda, yanımda oturan Ayşe isimli arkadaşımın bütün dişleri çürüktü ve hepsi tedavideydi. Etraflarını kesmişler, pirinç taneleri kadar bırakmışlar, üstlerini doldurmuş, kaplamışlardı.

Annem dişçiye giderken ben de gittim ve benim dişimin de Ayşe'nin dişi gibi kesilerek kaplanmasını istedim. Diş hekimi de sadece tek dişin değil, iki dişin birden aynı işleme tabi tutulması gerektiğini söyledi.

"O iki dişi keser, cici birer kaplama yaparız." dedi, ama muayene edince vazgeçti:

"Ben bu dişlere dokunmaya kıyamam. Gayet sağlıklı. Yazık olur." dedi.

Ön diş olduğu için doldurulamazmış. O kadar küçükmüş ki dolgu tutmazmış. Çünkü

ısıрма dişiymiş. Hâsılı, öyle kalması gerekiyormuş. Kesmeye kıyamazmış. Demek ki diş kesilebilirmiş ama o yapmazmış. Sağlam dişmiş, yazık olurmuş. Öyle mi? Öyle... O zaman ben uçlarından keserek, kırığı görünmez hale getirebilirdim. Zaten iki üst ön diş, mikyasa olarak biraz uzundur. Uçlarından azıcık almanın biz zararı olmaz.

Eve gelir gelmez, beyaz saplı meyve bıçağının tırtırlı kısmıyla törpülemeye başladım. İkisini de epey küçülttüm. Artık, sol taraftan bakıldığında hiç fark edilmiyordu. Sağdan biraz belli oluyordu. Önden hiç görülmemesi için, başımı birazcık öne eğmem yeterliydi.

Annemle babam hiç fark etmedi. Zaten onların benimle ilgileri yoktu. İlk önce, küçük amcamın en büyük kızı fark etti.

Bunu, başlangıçta çok sorun etmiş, giderek kabullenmiştim. Fakat bir gün akrabalarımın birisinin oğlu, kız arkadaşıyla, aşağılık duygusu hakkında konuşurken, açıklama yapmak için örnek olarak onun kardeşini gösterdi:

“Mesela Gülfem’in üst dudağı kat yapıyor ya, ilerde bu kız bunu sorun eder. Başkalarının yanında gülmez. Şimdi farkında değil ama büyüdüğünde dert eder. Saklamaya çalışır. Başaramayınca da aşağılık duygusuna kapılır.” dedi.

Gülfem de duydu bu sözleri. Bunun, bizim yanımızda konuşulması, ikimizin de üzerinde kötü tesir yaptı. Bizi şartlandırmış oldu. Ben de dişimin kırık oluşunu sorun haline getirdim. Demek ki arkadaşım gülmeyecekmiş, ben de konuşmayacakmışım, gülmeyecekmişim.

Dişimi kesmekle iyi mi ettim? İyi ettim. Bu duygudan kurtuldum. Kötü ettim. Çünkü diş minesini bozdum. O iki dişimin ucunu korumasız bıraktım. Hâlâ dert ediyor muyum? Soldakinin içte kalan ucu, bir hardal tanesi kadar eksik, şu anda... Hâlâ dert ediyorum. Hiçbir diş hekimi dişlerime kıyıp kesmiyor ve minicik bir dolgu yapmaya yanaşmıyor. Nokta kadar bir çiklet parçası yapıştırıp, aynaya bakıyorum, renkleri farklı olduğu için yamalık gibi görünüyor. Olmuyor. Öyle kalmasını tercih ediyorum. Demek ki artık gözüm, o eksikliğe alışmış. Hatta bazen bana yakıştığını hissediyorum.

Kaplamayı hiç sevmiyorum. Ne yaparlarsa yapsınlar, aynı diş rengini tutturamıyorlar. Allah’ın yarattığı gibi olmuyor. Doğal olmayan hiçbir şeyi sevmiyorum. Görüntüm çok önemli! İtina ile koruduğum dişlerim, ölünceye kadar benimle olmalı. Eksiksiz, bembeyaz, sağlıklı ve güzel... Tertemiz gülebilmeliyim. Görünebilmeliler, görünebildikleri kadar! Onlar, yüzümün ışığı, gözlerim kadar. Sağlık, temizlik, güzellik; her şeyden önce güven...

Öğleden sonra, eve döner dönmez, anneanneme durumu anlattım. Nöbetçi öğretmenin bizim üstümüze nasıl yürüdüğünü, nasıl bağırdığını, çocukların o izdihamda ne hale geldiklerini, kaygan yağlı tahta zeminde birbirlerine çarpıp nasıl nefessiz kaldıklarını, karlı merdivende nasıl kaydıklarını, üst üste nasıl düştüklerini, demir tırabzana nasıl çarptığımı, dişimin nasıl kırıldığını... Hepimizin boşuna korkutulup, koyun sürüsü gibi dağıtıldığımızı, adeta savaş alanında bozguna uğratıldığımızı, epey zayıf verdiğimizizi... Oysa daha biz okulu boşaltır boşaltmaz giriş ziline çaldığını, çıktığımızı değmediğini...

İyi ki tam çıkmamışlardı. Daha iki milimlerdi ancak. Tamamen çıkmış olsalardı, daha derin kırılabilirdi veya dişimi kaybedebilirdim. Ağızım kapalı olsaydı, dudağım parçalanabilirdi. Dişim değil, demire başım da gelebilir, beyin kanamasından ölebilirdim.

"Allah korumuş." dedi, sadece.

Ucuz atlattığım için sevindi ve olayın üstünde durmadı. Bütün bu karmaşaya sebebiyet veren öğretmenin olaylardan haberi yoktu ve doğal olarak umurunda değildi. Mutlaka o, işini başarıyla yapmış olmanın huzuru içinde sıcacık öğretmen odasına girmiş, sigarasını yakmıştı bile. Arka arkaya sigara yakan, öğrencilerin arasında keyifle tütüren biriydi.

O akrabam da bizim yanımızda öyle konuşmasaydı, konu açılmış olsa bile anneannem gibi geçiştirmiş olsaydı, Gülfem de ben de dert etmeyecek, rahat yaşayacak, o sıkıntılarını çekmeyecektik. Olayı anlattığıyla kalsaydı, Gülfem'i bari örmek vermeseydi; dış, benim için kâbus olmayacak, hayatımın akışını etkileyecek kadar sorun yaratmayacaktı. Sanki başka eksikliklerim yokmuş gibi yıllarca dert oldu. Bir hardal tanesi kadar eksikliği dağlar kadar büyütüp, o dağların altında ezildim.

Ana babaların en değerli varlıkları olan küçük öğrencileri teslim ettikleri eğitici ve öğretici kişilerin, izdihama yol açacak, kazalara sebebiyet verecek, onları yaralayacak, özürlü ya da kusurlu hale getirecek; çarpışma, yığılma, ezilme, kayma gibi nedenlerle ölüme dahi neden olabilecek düşüncesizce davranışları affedilebilir mi? Özellikle çocukların kusurlarını yüzlerine vurmamak, eksikliklerini vurgulamak, onları sosyal hayatta rahat yaşayamaz hale getirmek, hatta geleceklerini etkileyecek duygulara sevk etmek ne kadar doğrudur?

Toplumda o kadar suçlu var ki! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0138

Onur Bilge

0139 - EMEK

Onur BİLGE

Burdur'daki sınıf öğretmenimle aramızda sadece tek tatsız olay geçti. Birbirimizin huyunu öğrendik. İlk sömestre kadar birlikteydik. Bu arada ben özne, yüklem, tümleç, fiil, mastar, ek, kök; neler öğrendim! Hem de zevkle.

O kadar güzel cümleler kuruyordu ki ilgi cümleye toplanıyordu. Şifre çözer gibi öğeleri buluyorduk. Dilbilgisinden herkes nefret eder. Çünkü vaktiyle tanıştırmamış, sevdirmemiş. Fakat Zehra Öğretmen, hem Türkçe sevdalısıydı hem de fedaisi! Dilimin güzelliklerini deşifre ederek onu bana sevdirenlerden birisi de odur.

Çoğu sınıf öğretmeni, hatta bazı Türkçe öğretmenleri, doğru dürüst gramer bilmez. Öğrenim hayatım boyunca pek çok olaya şahit oldum. Teftiş esnasında tek cümlenin sadece yüzeysel anlamını görebilen, asıl anlamını anlayamayan Türkçe öğretmenlerine rastladım. Öylelerini görünce, Zehra Hanım'ı rahmetle anıyorum. Allah ondan ve onun gibi hayatını mesleğine vakfetmiş öğretmenlerden sonsuz razı olsun!

Onun, yeryüzünde sadece bir anacığı vardı. Ona bakmak için evlenmemiş, yanından ayrılmamış, nereye tayin olduysa yanında götürmüştü. Mazbut giyimi, geçit vermez ahlak anlayışı, ciddiyeti, idealistliği ve çalışkanlığıyla, örnek bir Türkiye Cumhuriyeti öğretmeni idi. Nur içinde yatsın. Onun hakkının yanında sözü olmaz ama kul hakkıdır; hardal tanesi kadar sevap ve günahın tartılacağı o büyük günde mizana konur; o nedenle zerre kadar hakkım varsa, canı gönülden helal olsun!

Bugün, onun attığı dilbilgisi temelinin üzerine gökdelenler dikebilecek durumdayım. Nice lise mezunları biliyorum, üç sözcükten oluşan bir cümlenin öznesini, yüklemine bulamayan! Ne kadar acı!

Demir tavında dövülür. Küçük yaşta alır çocuk. Kart ağaç eğilmez. Hafızlık yaşı bile dört yaştır. On iki yaşına gelince bile iş zorlaşır. Beyin boşken hafızaya kolayca alır. Yaşlandıkça, ezber imkânsız hale gelir, adeta. O nedenle, ailede başlayan dil eğitimimiz, işinin ehli öğretmenlerce, daha erken yaşlarda başlamalı ki öğrenilmesi gerekenler basamak basamak çıkılırken öğrenciler zorlanmasın. Zeminden birden bire ayağını kaldırıp, dördüncü basamağa koymaya çalışmasın. Öğretmen de öğrenci de zorlanmasın.

Okumamın hızlanması için bize, parlak kalın kâğıtlara basılı, geniş ebatlı, ciltli, oldukça kaliteli, içinde renkli resimli öyküler bulunan kitaplar taşıdı. Okuyup okumadığımdan emin olmak için yabancı kelimelerini buldurup, karşılıklarını yazdırdı. Her okuduğumu sınıfta özetletti. Ana fikrini sordu. Hiçbir öğrencisiyle o kadar yakından ilgilenmemiştir.

Onun sayesinde daha çok sevdim, edebiyatı. Orta birde yazdığım öyküyü okuduğumda, Türkçe öğretmenim yardım almadan yazdığımı inanmadı. Arkadaşlarına okudu, hayretle. Henüz on bir buçuk yaşındaydım.

Okuduklarımı kolayca anlamamı da o zamanki sıkı kamp çalışmama borçluydum. Yine orta birde, tarih dersinde öğretmen Troya Kenti'ni anlattı. Truva Efsanesine geçerken bir olay anlatmaya başladı:

"Komutanın birinin sarp bir geçitten geçmesi gerekiyormuş ama orası da korumalıymış. "Seni oradan geçirmezler! Orada muhafızlar var!" demişler. O da: "Altın yüklü eşek, her yerden geçer!" diye cevap vermiş. Onlara ne demek istemiş? Kim açıklayabilir bu

sözü? " dedi.

Sınıfta kimse anlayamadı ve olayla bağlantı kuramadı. Sadece ben parmak kaldırdım:

"Paradan haber verin! Para, her kapıyı açan altın anahtardır! Nöbetçilere rüşvet olarak altın verip, kolayca geçeceğini söylemiş." dedim.

"Sınıfın sessiz kalması normal... Gizli anlamı buydu. Bravo! Sınıf seviyesinin üstünde bir soruydu." dedi.

Onun derslerinde dikkat toplayıcı ilginç sorular olurdu. Derste anlattıklarından çok bu tür sorular ilgimi çekerdi. Bazen arka arkaya üç soru sorardı. Onları çözmek çok hoşuma giderdi. Anlayış düzeyimin artması, babamın ve öğretmenlerimin sayesinde. Temelde Zehra Hanım'ın ve anneannemin emekleri çoktur. Öykü ve masalların yanı sıra anneannemin, muntazaman her gün okul dönüşü okuttuğu Kur'an Meali, zihnimin açılmasını sağladı. Orada öyle ayetler vardı ki anneannem bile açıklamakta güçlük çekiyordu.

Zehra Hanım, kompozisyon yazdırıyordu bize. Oysa ilkokul üçüncü sınıfta tahrire başlanmıyordu. O bize ısınma hareketleri yaptırmış oldu. Yazma hevesi aşıldı. Hangi verdiğini inkâr edeyim? Allah razı olsun.

Yeni yıl yaklaşıyor. Sömestre az bir zaman kaldı. Zorla alıştığım okulumdan bir süreliğine veya temelli ayrılacağım. Antalya'ya gideceğiz. Geri dönmeyebilirim. Kendi kararımla geldim. Büyüklerin kararıyla geri döneceğim veya artık hep Antalya'da kalacağım. Henüz önümü göremiyorum. Kader bu olsa gerek.

Sadece karar vermek yeterli değil. Uygulayabilmek için çevre şartlarının da uygun olması gerekiyor. Yani arabaya binmek ve rotayı belirlemek, belli bir güzergâhta seyretmeye başlamak, hedefe varabilmek için yeterli değil. Belki yol çalışması var belki karla kaplı belki de heyelan sebebiyle geçit vermiyor. Kazası var, belası var. Güzergâh da değişebilir, hedef de...

Ben dönmek isterim, kaderime kendim yön vermek için anneannem istemez. O zaman dönmem mümkün değil. Annem babam da istese, o istemedikten sonra olmaz. Antalya'da kalmak istesem, annem babam ve anneannem birlikte karar verirlerse, kalamam. Anneannem Ramazanı bizde geçirir. Bu yıl, şubatın ikinci haftasından sonra başlayacak, sanırım. Muhtemelen geri dönemeyeceğiz. Kurbanı Ankara'da keser, amcamlarda.

Kaderin karşısında, herkes sekiz buçuk yaşında çocuk kadar çaresiz. Elimizde ne var? Ne kadar hâkimiz, hayatlarımızın akışına? Nereye kadar? Cüzi irademizi en büyük güç zannederken Külli İrade'yi aklımıza getirmeyiz. Oysa teslim olmaktan başka çaremiz yok, akışa. Hayatların içinde aktığı ırmak öylesine gümrah ki! .. Korkunç bir debiye sahip! .. Bizlerse, bedenlerimize verilen güçle akıntıya karşı kulaç atmakta, çırpınmaktayız.

Gücümüz tükenince mücadeleyi bırakmakta, kendimizi saman çöpleri gibi hissetmekte ve bir bilinmeyene doğru ilerlemekteyiz. Zaman zaman bir süreliğine bir araya gelmekte, sonra ayrılmakta, akış istikametinde, sevdiğimizle veya onlardan uzak ilerlemekteyiz. Kimimiz daha önce kavuşmakta okyanusa, kimimiz gecikmeli... Neticede, hepimiz gün be gün, an be an, o hızla akan korkunç şelaleye yaklaşmaktayız.

Öğretmenler de insan... Kusursuz kul olmaz. Onların da doksan dokuz yaptıkları doğru olsa, bir yaptıkları yanlış olabilir. Bunu yazmak, öğretmenliğe leke sürmek değil, gerçekleri dile getirmektir. Yazarın bir amacı da toplumdaki aksaklıkları yazmak, düzeltilmesi için çözüm aranmasını sağlamaktır. Her meslek kutsaldır. Emek verilen her iş değerlidir. Helâl kazanç kapıları olan mesleklerin hiçbirini karalamak gibi bir niyetim yok. Fakat iyiye, daha iyiye, en iyiye, mükemmele ulaşmasını dilemekteyim. Elimin erdiğince, gücümün yettiğince, son nefese kadar bunun için uğraşacağım.

Şimdi bir Semiray var, herkesin emeğini üzerinde taşıyan. Sırtında dağ gibi kul hakkıyla yol almakta. Toplumdan aldığını topluma verebilmek için herkesin uykuda olduğu saatlerde, olanca gücüyle, elinden geldiğince yazmaya çalışmakta. Anılarını yazarken minicik çocukların söyleyemeyen dilini dillendirmekte, çıkmayan sesini seslendirmekte, yüreklerine çöreklenen dertlerini dile getirmeye çabalamakta. Yaralar alarak yaşayan eli kalem tutanlar yazmayacak da kim yazacak, çocukların sorunlarını?

Yine bir sabah olmakta; görünmeyen, sadece varlığını hissettiren arkadaşımın eşliğinde... Sokak lambasının sarı ışığı altında, bir öykü daha sona ermekte... Akıp giden ve tekrarı olmayan bir hayattan kurtarılabilenlere, yaklaşık on sayfa daha eklenmiş durumda. Bir hayat dilimi daha sabitlenmiş oldu. Yavaş yavaş ilerlemekte, anılarım. Eksik bir şey kalmamalı, anımsadıklarımın. Unuttuklarımsa kayıp...

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0139

Onur Bilge

0140 - İHLAS

Onur BİLGE

Her zamanki gibi okuldan geldiğimde, önlüğümü çıkarıp, abdest aldıktan sonra, anneannem yemek hazırlarken, Kur'an Meali okumak için misafir odasına girdim. Bu defa önce kırmızı kaplı minik defterimi aldım ve oraya yazdığım dört ayetlik sureyi okudum.

İlk okuyuşumdan bu yana üç ay kadar geçmişti. Ezberimdeydi, yazdığım dört satır ama oraya bakarak okuduğumda, onu ilk yazdığım günü tekrar yaşadım. Kur'an-ı Kerim'in en çok okunan suresi olan İhlâs suresi, o zaman bana daha değişik gelmişti. Şimdi ise bambaşka... Anlamıyla ilk karşılaştığımda, hiç kapağı açılmamış, yeni alınan kitap gibi yabancı ve anlaşılması zor gibiydi; şimdi ise, artık Yasin Suresini bile anlayabilen birisi için son derece bildikti. Fakat adı neden İhlâs'tı acaba?

"Anneanne! İhlâs ne demek? " diyerek, yerimden kalktım ve mutfağa gittim.

"Sana almış olduğum Osmanlıca Türkçe sözlüğe baksana! Bağlılık, samimiyetle sevmek, olsa gerek. Ben de merak ettim. Tam karşılığı ne acaba? " dedi.

Tekrar içeriye gittim. Lügat, misafir odasında, Kur'an- ı Kerim'imi koyduğum raftaydı. Alıp, ortasına yakın bir yerini açtım. Kısa bir süre aradıktan sonra sözcüğü buldum. Salondaki sandalyeye oturdum, mutfağa doğru seslendim:

"O surenin adı, 'hulus' kökünden geliyormuş. 'Doğru ve temiz sevgi, içten gelen bağlılık' demekmiş. 'Halis' demek, galiba..."

"Türkçe sözlüğüne de bak. Orada ne yazıyor? "

Bu defa elimdeki kitabı yerine koydum, çalışma masama doğru gittim. Orada da aynısı yazmayacak mıydı? Babacığımı nasıl aradım! Ayaklı sözlüktü. Her kelimenin ekini, kökünü; Arapçasını, Farsçasını, Türkçesini; nereden geldiğini bilirdi. Bir anda aynı kökten türemiş tüm kelimeleri sayıverirdi. Aklım karışırdı ama olsun. En azından elimi kıpırdatmadan bilgi gelirdi. Şimdi, işin yoksa bir sözcük için dolaş dur! Tekrar aramaya başladım. Bulunca, okudum ve ona doğru giderken:

"Benim sözlüğümde, 'temiz sevgi ve yürekten bağlılık' olarak geçiyor. 'İbadetlerdeki içtenlik' demekmiş." dedim.

"Aç, kırmızı kaplı not defterini, surenin mealinin arkasına bulduğun karşılıkları ayrı ayrı yaz. Aksi halde unutursun. Bu sureler ve anlamları, kabrin kapısına kadar değil, cümle mevcudat gibi. Bunlar, bizimle kabre girecek! "

"Nasıl yani? "

"Nasıl olacak? Yüreğimizde, imanımız olarak... Okuyacak, kabul edecek, okudukça tefekkür ettikçe pekiştirecek, yüreğimize nakşedeceğiz."

"Nakşetmek ne demek? "

"Nakış ne demek, bilmiyor musun? 'İşlemek' demek. Kasnağa, gergefe gerili kumaşı nasıl nakışlıyorsun? Tek renk, dümdüz kumaşa, renkli ipliklerle nasıl işliyorsun, çizdiğin motifi? Saplarını, çiçeklerini, yapraklarını, tohumlarını nasıl yapıyorsun? İşte öyle..."

Kalplerimize, sökülmeyecek şekilde nakşedeceğiz, imanımızı. Kabre inince, ilk soru imandan! ..”

“İman zor değil ki! İlk soru çok kolaymış! ”

“Nasıl kolaymış? Çok çetin bir sorudur, o! ..”

İman, Kelime-i Şehadet getirmek, değil mi? Yani, ‘Eşhedü en lâ İlahe İllallah ve Eşhedü enne Muhammeden Abdühû ve Resûlüh’ demek değil mi? Anlamını bilerek, söylemek yeterli değil mi? ‘Allah’ın varlığına birliğine, Hazreti Muhammed’in, Onun kulu ve Resulü olduğuna inandım, iman ettim. Buna şahitlik ederim.’ demek değil mi? Ondan kolay ne var? ”

“Evet, öyle ama hepsi bu kadar değil. Kelime-i Şehadet getiren, Müslüman olur. Bu, toprağa bir meyve fidesi dikmek gibidir. O büyür, kocaman bir ağaç olur. İman, o ağacın dalında meyve gibi olgunlaşır. Bunun için de çaba sarf etmek ve zaman gereklidir.”

“Ne çabası? ”

“İlim ve ibadetle meşgul olmak... İman ağacını sulamak, budamak, aşlamak, meyveye durmasını sağlamak... Ne zaman ki dallardan sarkmaya başladı, onu orada muhafaza etmeye çalışmak. Son nefese kadar şeytana kaptırmamak...”

“Şeytan onu çalmaya mı çalışır? ”

“Evet. Hem de nasıl! .. Onun, en önemli işi odur! Neler fısıldar bize! .. Hele namaza durunca! .. Hele Kur’an- ı Kerim okumaya başlayınca... Önce bunları geciktirmeye, erteletmeye çalışır. Azmeder, onu yener, başlarsan; aklını karıştırmaya çalışır. Neler neler getirir, aklına. Kendini okuduklarına veremezsin. Anlamalarını düşünmemen için elinden geleni yapar.”

İbadet etmeye başladığımız zaman, Euzü Besmele çekiyoruz ya... Hani onu söyleyince gelmezdi? ”

“Nasıldı o? Söyle bakayım! ”

“Euzu Billahi Mineşşeytanirracim, Bismillahirrahmanirrahim.”

“Aferin. Hatasız söyledin. Şimdi de anlamını söyle! ”

“Biliyorum. Aklımda... ‘Esirgeyen ve Bağışlayan Allah’ın adıyla... Kovulmuş şeytanın şerrinden Sana sığınırım, Allah’ım! ’ demek.”

“Öyle demek. Onu söyleyince; Allah, korumasına alır, kulunu. Fakat şeytan, az önce anlamını sorduğun kelimeyi arar insanda. Üzerinde o kelimenin manasına uygun hal yoksa allem eder, kulem eder, karşısına dikilir! Ona namazı kıldırılmamak ya da Kur’an- ı Kerim’i okutmamak için elinden geleni yapar. Sadece Euzü Besmeleyi yürekten, tertemiz bir Allah sevgisiyle, Allah aşkıyla, içtenlikle söyleyip, o hali, namazın veya kıraatin sonuna kadar muhafaza edebilenin aklını çelmez, yakınına çelmez.

“Yani, namazın can damarı iman ve ihlâstır, öyle mi? ”

“Sadece namazın değil, bütün ibadetlerin... Farz veya nafile... Hepsinin başı, iman ve ihlas! ..”

“Bu, en çok okunan ve çok sevap kazandıran sureye onun için mi İhlâs Suresi demişler? Anlamında Allah’a iman olduğu için mi? ”

“Galiba... Derler ki: “İhlâs Suresi’ni, inanarak ve anlamını düşünerek, bin defa okuyan, cennete girer.” Kimin gireceğini, kimin girmeyeceğini sadece Allah bilir ama bu sözün doğru yanısı var. Herhalde, bir insan, inanarak ve anlamını düşünerek o sureyi o kadar okuyunca, imanını epeyce pekiştirmiş olur ki günahından ötürü yansa bile eninde sonunda imanı onu kurtarır, cennete girer. İnşallah, imanlarımız bizleri cehennem ateşinden kurtarır! .. Çünkü ne kadar ibadet edersek edelim, Allah’ın bize verdiği nimetlerinin karşılığı olmaz! ”

“İnsan; inandıktan, iman ettikten sonra imanını şeytana nasıl kaptırır? Yani nasıl inkârcı olur? ”

Oluyor, demek ki Kur’an-ı Kerim’de bir ayet var. Peygamber Efendimiz tarafından dualaştırılmış: “Allahümme! Ya Mukallibel kulûb, sebbit kalbî ala Dîynik.” “Ey Kalpleri Evirip Çevirip Allah’ım! Kalbimi Dininle sabitleyip perçinle! ” Ben de dua ederken: “Ya Rabbi! Kalbimin ibresini, dinin üzre sabit kıl! ” derim.”

“Hepsini beraber okuyamam ama imanımın pekişmesi için ben de okuyabildiğim kadar İhlâs okuyacağım, ihlâsla ve anlamını düşünerek. Mademki iman etmek yeterli değil, onu olgunlaştırmak, son nefese kadar taze tutmak ve korumaya çalışmak lazım; o duayı yavaş yavaş söyleyin de yazayım. Ezberleyeyim de ben de öyle dua edeyim.”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0140

Onur Bilge

0141 - ESKİZ

Onur BİLGE

Yemekten sonra, her zamanki yerimizdeydik. Ben ders masamda, o da salondaki sedirin ortasında. Arada arkasına dönüp, aşağıya, yola bakıyordu. Hava oldukça soğuktu, soba yanıyordu. Ben de önümdeki pencereden aşağıya bakıyordum. Derse henüz başlamamıştım. Bir süre kartopu oynayan çocukları, saçaklardan sarkan buzları seyrettim. Refika, Hasan'la beraber kardan adam yapmaya çalışıyordu. Sesleri yukarıya geliyordu:

"Gözlerine kömür koyalım! Ağzına da... Düğmeleri de kömürden olsun! "

"Sizin eviniz yakın. Git getir! Havuç da getir! Kırmızı atkın var mı? "

"Var. Kömür var ama havuç yok. N'apcaz? "

"Bizde var. Git, annemden iste! Kasketimi de versin! "

"Tamam. Süpürge de getircem. Bahçe süpürgesi..."

"Çabuk ol! Koş! .."

Refika eve gider gitmez, kartopu oynayan çocuklar, kardan adamı hedef aldılar. Bir anda topa tuttular! Hasan yalnızdı. Onlarla baş edemedi. Kavga çıktı. Birbirlerine girdiler. Gürültüden, Refika'yla annesi dışarıya çıktı. Kadıncağız dövüşenleri ayırmak için perişan oldu, her birine laf anlatmaktan.

Refika'nın kolunda atkı, elinde kömürler... Diğerlerini bulmaya vakti kalmamış, öylece kalakalmıştı. Elindekileri, pencerelerinin pervazına bıraktı, o da bağırmaya başladı. Çocuklar kaçışmışlardı. Onu zor duyuyorlardı. Hiç de umursamıyorlardı. Yeniden kartopu savaşına başlamışlardı.

Hasan'ın yanına gitti. Tekrar kar biriktirmeye başladılar. Kardan adamın dağılan parçalarını bir araya getirmeye... Bir süre seyrettim. Anneannem de seyrediyordu ve kavga boyunca bana:

"Bak işte! Gör! Az önce ne güzel oynuyorlar diye imreniyordun, değil mi? Bir anda kıyamet koptu! .. Ortalık savaş alanına döndü! Sen de orada olsaydın, zarar görecektin." diyor, maç spikeri gibi hem maçı anlatıyor, hem yorumunu yapıyordu. Orhan Boran'dan hızlı konuşuyordu.

"Anneanne! Kıyamet de böyle mi kopacak? "

"Ne alakası var? Onu da nerden çıkardın? "

"Aniden oldu ya..."

"E... Ne olmuş? "

"Bir anda kardan adam yok oldu, karlara karıştı! Hani insan gibi... İnsan ölüyor, eriyor, çürüyor da toprağa karışıyor ya... İşte öyle..."

"Evet. Anladım. Hücre hücre ayrılıyor. Ne kadar güzel bir bağlantı kurdun, iki olay

arasında! Aynen öyle oluyor.”

“Kardan adamı yapanlar var ya... Refika’yla Hasan... Onlar yeniden yapıyorlar, şimdi. Aynısını yapacaklar. Daha güzelini, daha büyüğünü de yapabilirler. Aklıma Yasin Suresi geldi de... Orada Allah diyor ki: “De ki: Onları ilk defa yaratan diriltecek ve o her yaratmayı bilir.” Aynı onun gibi değil mi? ”

“Sen beni öldüreceksin! ” diye gülümsedi. “Nasıl da yerli yerinde okudun, o ayeti! Sonra ne diyor? Haydi, onu da söyle! ”

“Sonra kurumuş dallardan nasıl ateş çıkardığını örnek veriyor. “Gökleri ve yeri yaratan, onlar gibisini yaratmaya kâdir değil midir? Elbette kâdirdir. Çünkü o her şeyi yaratandır, her şeyi bilendir.” diyor.

“Sondan ikinci ayette de: “Onun emri, bir şeyi dileyince ona sadece Ol! .. demektir. O da hemen oluverir! ..” diyor ve: “O halde her şeyin mülkü ve tasarrufu elinde bulunan Allahın şanı ne yücedir! .. Siz de yalnız Ona döndürüleceksiniz! ..” diyerek bitiriyor.”

Aynı Kur’an-ı Kerim’den ezberlemiştik. O nedenle ikimiz de aynı sözleri söylüyorduk. Anneannem, ölümü ve kabir hayatını anlatmaya başladı. Toprağa verilen insanın, varlığını meydana getiren hücrelerine ayrılmasını ve sonra Allah’ın emriyle, o gözle görülmez parçacıklarının bir araya getirilmesini, tekrar canlandırılmasını safha safha izah etti. Bu arada, Allah-ü Teâlâ’nın, İbrahim Aleyhisselam’a, ölüleri nasıl dirilteceğini hangi olayla ve nasıl gösterdiğini anlattı.

“Bakara Suresi’nin iki yüz altmışıncı ayeti aynen şöyledir: “Bir zamanlar İbrahim de: Ey Rabbim! Ölüleri nasıl dirilttiğini bana göster! demişti. Allah: İnanmadın mı ki? buyurdu. İbrahim: İnanırım, fakat kalbim iyice yatışsın diye istiyorum. dedi. Allah buyurdu ki: Öyle ise kuşlardan dördünü tut da onları kendine çevir, iyice tanıdıktan sonra her dağın başına onlardan birer parça dağıt, sonra da onları çağır, koşa koşa sana gelecekler ve bil ki, Allah gerçekten çok güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. Allahu Ekber! ” dedi.

“Allahu Ekber ne demek? ”

“Her namazda önce onu söylüyorsun. Anlamını bilmeden mi söylüyorsun? ‘Allah büyüktür! ’ demek.”

“Ne bileyim? Hiç aklıma gelmedi. Onu, namazı başlatan söz olarak ezberledim. Anlamını hiç düşünmedim. Alelacele, hızlı hızlı söyleyip geçtim.”

“Ondan önce ne yapıyorsun? ”

“Niyet ediyorum.”

“Pekâlâ! Ondan önce? ”

Üç defa ‘Estağfurullah el Azim’ diyorum.”

O ne demek? Ne yapıyorsun, onu diyerek? ”

“Tövbe ediyorum. Af diliyorum. “Beni affet Azamet Sahibi Allah’ım! ” diyorum.”

“Allah-ü Telâî'nın güzel isimlerinden birisi de 'Azim' dir. Peki, 'azamet' ne demek? ”

“Ululuk, büyüklük demek...”

“Aferin! Bu günlük bu kadar yeter, öyle değil mi? Haydi şimdi dersini yap! ”

“Yeter ama aşağıya bakar mısınız? Refikalara... Kardan adamı ilk önce yapmaya başladıklarında her yerden kar toplamışlar, çok uğraşmışlardı. Şimdi daha kısa sürede topladılar. Orada yığılı kar vardı, çünkü. Önceki halini bildikleri için aynı yere aynısını, hatta daha güzelini, daha büyüğünü yapiverdiler.”

“Her şeyin bir prototipi vardır. Taslağı, maketi, eskizi... İnsan da eskiz... Bizler, gerçek hayatımızdaki gerçek varlıklarımızın eskizleriyiz.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0141

Onur Bilge

0142 - MÜRÜVvET

Onur BİLGE

Okula başladığımda, babam beşinci sınıfı okutuyordu. Okul, benim için yabancı bir mekân değildi ama yıllardır aynı yerde okuyan, ortama son derece alışık yüzlerce çocuğun arasında birden bire çevreye uyum sağlamam kolay değildi. Sabah babamla gelmiştik. O beni bahçede bırakıp, öğretmen odasına gitmişti. Orada kalakalmıştım. Etrafı gözden geçirmeye, siyah önlüklerinin içinde davar sürüsüne benzeyen, birbirinden ayırt edilmez hale gelen çocuklardan tanıdığım simaları seçmeye çalışıyordum. Karınca gibi kaynıyor, at gibi koşturuyorlardı. Ben çöp bebek gibiydim. Rüzgârlarından düşecek gibi... Bir de çanta elimde, ilk günden... Ezilmemek için okulun kuzeye bakan beyaz badanalı duvarına, önlüğüm kirlenmesin diye çantamı dayadım ve ona yaslandım.

Birkaç dakika kadar, burada yapayalnız olduğumu düşündüm, garipsedim. Kaşlarım çatılmış, oldukça duygusal bir hal almıştım. Yalnızlığı ilk tadışımdı. O sırada, babamın sınıfından Giritlilerden bir oğlan beni fark etti. Şeytan Ali...

"A! Öğretmenimizin kızı! " dedi ve yanıma geldi. Kaldırdı, kucağına aldı beni.

"Bırak beni! Ben büyüdüm. Okula başladım. Görmüyor musun? " diye bağırdım. Beş altı adım yürüdüktan sonra yere bıraktı, elimden tuttu:

"Ne alayım sana? " diye sordu.

Hiç konuşmadım. Beni bahçenin ortasında bıraktı, bakkala koştu. Sağımdan solumdan koşarak geçenler... Ezecekler... Kenara çekildim, arkasından baktım. Biraz sonra elinde rengârenk beş tane çikolatayla geldi. Sarı, kırmızı, mavi, yeşil, pembe... Üzerlerinde aylar, yıldızlar, çiçekler, balıklar... Onları özenle birer birer soyup yedirirdi, bana. Çikolata kâğıtlarını deştedi, pantolonunun arka cebine koydu. Onları biriktiriyormuş. En çok onun varmış. Öyle dedi. Bir de neden canımın sıkın olduğunu sordu.

"Babam beni burada bıraktı, gitti." dedim, ona. Elimden tutup, beni ona götürdü. O da:

"Artık sen okullu oldun. Arkadaşlarınla oyna! Onlardan birisin sen." dedi bana. Ona da:

"Gözet, müdahale etme! Arkadaş edinsin, uyum yapsın." dedi.

Karşıda Şangırdaklılar'nın bakkal dükkânı vardı. O çocuk o çikolataları oradan alıp gelmişti. Orayı, Nesim Bey'le babası işletiyordu. Annesine, karısına ve kızına 'Seyyar Kuyumcu' diyorlardı. Üçünün de her iki kolu dirseğine kadar bilezik doluydu. Ayrıca yüzükler, küpeler, broşlar, gerdanlıklar... Her yerlerine takıp takıştırıyorlardı. Her düğüne mutlaka davet edilirler, en önde ayrılan üç iskemleye kuruluurlardı. Onların varlığı, düğün sahiplerini de şereflendirirdi.

Üçü de her zaman belden büzgülü ya da kloş, eski Amerikan filmlerindeki Liz Taylor'ın kıyafeti gibi uzunca, diz altında elbiseler giyerlerdi. Moda ne olursa olsun, onlar hep o tip giysiler giydiler. Tüp elbiseler, uzay kıyafetleri, döküntü, mini etek... Ne olursa olsun, herkes ne giyerse giysin, onlar hiç değişmediler.

Üçünün de saçları altın sarısıdır. Üçü de tepedeki saçlarını toplayıp, arkadan bağlar, ensedekileri serbest bırakırlar. Üçünün saçında da iki santim eninde, aynı uzunlukta ve aynı şekilde fiyonk yapılmış kurdeleler vardır. Bunların renkleri, giydikleri elbiselerin

rengine göre değişiklik arz eder.

Bir gün Nesim'in hanımı çarşıdan, alışverişten gelirken, tam garajın yanında, o kalabalıkta, karşıdan karşıya geçerken, bir rüzgar esiyor, daire kloş eteği alıp, başına geçiriyor! .. Kadıncağız ne yapsın? Yerlere oturu oturuyor! .. Nedense böyle durumlarda çevredekiler çok gülerler. Başkalarını acze düşüren, onları çaresiz bırakan olaylar, komik olur. Kaymak gibi... Düşmek gibi...

Nesim'in kızı da benimle beraber okula başladı. O, başka bir birinci sınıfta okuyor. Sanki padişahın torunu, mübarek! Dedesi omzunda gezdiriyor, boyuna okula gelip gidiyor. Bir annesi, bir babası, bir babaannesi; dördü de mekik dokuyorlar. Bir evin bir kızı... El bebek gül bebek. Hatta iki evin bir kızı...

'Habbe habbe, kubbe kubbe' derler ya. Damlaya damlaya göl olur. O kadar çocuk, her gün, en yakındaki bakkal dükkânına, ortalama beşer kuruş kâr bıraksa, günde şu kadar lira eder. Yemekle biter mi? Kalan, kollara da sıralanır, gerdana da dizilir.

Kız da benden farksız. Kıtılıktan çıkmış gibi. Bir dirhem et yok üstünde. Anasının babasının, dedesinin babaannesinin bir tanesi, ilk ve tek mürüvvetleri! "Doktor! " aşağı, "Doktor! " yukarı... Kıza soruyorlar:

"İki tık tık kaç lira, doktor hanım? "

"Vizitem elli lira! .."

Elli lira, büyük para... Kızın adı Zekiye. Adı unutulmuş. Okula başlar başlamaz, haspam doktor olmuş.

Bir de Huriye var. Bizden iki sokak ilerde, köşedeki kuyulu evde oturuyorlar. Annesinin iki kızından büyüğü... Boyu bizden uzun... Yaşımız aynıymış güya ama annem inanmıyor.

"O kız senden büyük. Dişlerini bile dişemiş. Senin daha hiç dişin çıkmadı."

Annesi de öyle bir kurdele almış, kolalayıp o kadar büyük bir fiyonk yapmış ki bir kafa da kafasının üstünde var. O da sınıf arkadaşım. Uyumlu, hanım bir kız. Ben asabi bir çocuğum. Dediğim dedik! Herkes arkadaşlık edemez benimle, kararları hep ben veririm, arkadaşım istediğimi yapacak. Biraz sabreder çoğu, kişiliğim ilginç gelir ama çok fazla dayanamaz. O, mülayimdi. Güler yüzlü, sabırlı... Neşe gibi... Beş yıl dayandı.

Bir de Havva vardı. Aman ne konuşurdu! Yanımda otururdu. Oturamazdı, hep ayakta, laf yetiştirirdi! Koyu esmer bir Giritli kızıydı. Simsiyah, beline kadar, dümdüz saçları vardı. Sadri Bey'e gına gelmişti, çenesinden!

"Kızım sus! " "Lafa girme! " "Sözümü kesme! " "Ders anlatıyorum burada! " Ne dediyse Havva'yı susturamadı. En sonunda bir gün: "Bir avuç çakıl taşı alacağım, ağzına dolduracağım, ha! .. O zaman konuşamazsın. Susarsın, belki! " dedi.

Olayı hayal edince ne kadar gülmüştüm! Ne zaman Havva'ya baksam, esmer yüzüne inat, bembeyaz çakıl taşlarından kapanamayan ağzını, konuşmaya çalıştıkça, taşların, dişleriyle mücadelesini, zavallı dilinin çaresiz kıvranışlarını hayal eder; her konuştuğunda görünen bembeyaz dişlerini, dışarıya fırlamak üzere olan çakıl taşlarına

benzetirdim. En fazla bir dakika boyunca susabilirdi. Onda da zaten yazı yazıyordu ya da kenar süsü yapıyordu. Ne güzel kenar süsleri yapardı! Ben çok güzel resim yapardım ama kenar süsünde çok başarılı sayılmazdım. O, bambaşka bir yetenek işi. Hattatlık gibi...

Annesine sordum, ona hamileyken kelle mi yediğini. Özellikle çenesini mi yediğini... Çok canı çekmiş. Kelle yemiş. Her tarafını yediğini bitirdiğini söyledi. Çene de kelleye dâhil.

Havva, canavar gibi okumaya devam etti. Üniversite falan da kazandı, gitti.

Doktor, ilkokulu pekiyi dereceyle bitirdi, dayanakları sayesinde. Ortaokula gitti. Birinci sınıfta tökezledi, ikinci sınıfta kaldı. Baktılar ki kötü arkadaşlara uyacak, başına bir bela gelecek, okuldan aldılar.

Huriye, beşinci sınıfı bitirir bitirmez nişanlandı. On iki yaşında olduğu söyleniyordu. Bir gün okuldan dönerken, onların evlerinden yüksek teyp sesi duydum. Oyun havaları çalınıyor, el çırpılıyor, birileri oynuyordu. Pencereden içeriye başımı uzattım, bir de ne göreyim? Huriye'ye kofa gelmiş. Masanın üzerinde elbiseler, iç çamaşırları, ayakkabılar, terlikler, makyaj malzemeleri... Bir yerde, büyük bir tabağın içinde kırmızı üçgen lokumlar, yarı içilmiş şerbet bardakları...

"Huriye! Ne oluyor? " diye sordum.

Kırmızı bir nişan elbisesi giydirmişler. Ayağında pullu boncuklu topuklu terlikler...

"Nişan kofam geldi. Söz kesildi. Evleniyorum." demez mi?

"Ne zaman? " diye sordum. Bazıları, birkaç yıl nişanlı kalıyordu. O da öyle diyecek sandım.

"İki ay sonra düğün var. Annem babam mürüvvetimi görmek istiyο." dedi.

O, benim sınıf arkadaşım dı. İlkokulu yeni bitirmişti. Nasıl olurdu? Acaba Huriye, evliliğın ne demek olduğunu biliyor muydu? Cılız çocuk ayaklarından, ayaklarının içini dolduramadığı yüksek topuklu terlikler çıkıverecek gibiydi. Yürürken bir bir tarafa, bir diğer tarafa kayıyordu ayakları, tingon topuklar kırılacaktı, neredeyse. Beni öldürseler, henüz öyle şeyler giyemezdim! .. Vaktinden önce genç kız olmak, genç kız olmadan kadın olmak, hazmedilir gibi bir şey değildi.

Annesine dedim:

"Çok erken değil mi? On iki yaşında kadın mı olacak, Huriye? "

"Erken değil. Ben de o yaşta evlendim. Mutluyum. O da evlensin. Mutlu olur. Sonra kimseyi beğenmez. İyi yer. Zengin yer. Çok zenginler."

Huriye'nin bedeni henüz çocuk bedeniydi. Acınacak haldeydi. Acaba evliliği, evcilik mi sanıyordu? Öyle olmalıydı.

Kendimi eve dar attım! .. Anneme, nefes nefese olayı anlatmaya başladım.

"Huriye'yi vermişler! İki aya kadar evleniyor. Nasıl olur, anne? O daha çocuk! " dedim. Hiç de şaşırmadı:

"Küçük değil o. En az bir yıl geç yazılmıştır. Giritli kızları çabuk bulurlar, kocayı. Kısmeti açkımış. O bulmadı, onu buldular. Allah mesut etsin! "

"Anne! Kocaman topuklu kadın terlikleri giydirmişler. Annesinin elbiselerini giyip de evcilik oynayan kızlara benziyor. Bir de gülüyor. Anne, acaba biliyor mu o, evliliği? "

"Sen biliyor musun? "

"Hayır."

"O zaman, o da bilmiyordur. Ben de bilmiyordum. On üç buçuk yaşında evlendirildim. Yaşım, beş yaş birden büyütüldü. Okumayan kızların sonu o! .. Okumazsan, sen de evlenirsin! Onun gibi olmak istemiyorsan, derslerine çalış, okumaya bak! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0142

Onur Bilge

0143 - SAHTEKARLIK

Onur BİLGE

Sınıfta dikkatle ders dinleyen bir çocuktum. Fakat bu arada, ellerim de sıranın altında boş durmuyordu. Bazen çantamı larıştırıyor, oyalanacağım bir şeyler arıyordum. Bazen cebimde gizlediğim çerezleri yiyordum. Sakız çiğnediğim de oluyordu.

Okula başlayınca kadar aklıma gelmeyen, sadece çikolatasıyla ilgilendiğim, bir an önce yemeye başlamak için alelacele yırtıp attığım çikolata kâğıtlarını itinayla açıyor, düz bir zeminde tırnağımla defalarca üzerinden geçerek düzeltiyor, defterimin arasına koyuyordum. Herkes öyle yapıyor diye ben de öyle yapıyor, rengârenk, desen desen olan bu kâğıtları ne yapacağımı bilmiyordum.

O kadar çok olmuşlardı ki, defterimin kullanılmamış kısmı, bariz bir şekilde kabarmıştı. Sadri Bey'in dikkatini çekmiş olacak. Geldi, bir baktı ki bir sürü çikolata kâğıdı! Kızarak, sinirli bir hareketle topladı, buruşturup, çöp kutusuna attı! ..

Dükkânım soyulmuş, kasam boşaltılmış gibi hissettim. Demek ki öyle şeylerle meşgul olmayacakmışım. Zaten onları sadece biriktiriyor, ne yapacağımı da bilmiyordum. Kimse bir şey yapmıyordu. Fakat allı yeşilli, mavili sarılı, altın renkli; o kadar can alıcıydılar ki galiba atmaya kıyamıyorlardı! Sadece altın sarısı olanların içine para koyarak kalıbını aldırıyordum. Gerçek altınlara benziyordu. O kadar. Bazı yaşlı kadınlar onları, bir santimetrekare kadar koparıp bükerek rengârenk boncuklar haline getiriyor, ipe dizerek, yazmalarının kenarına oya yapıyorlardı.

Balonsuz duramayan biriydim. Biri patlar patlamaz bir tane daha alıyordum. Patlayanlarını da küçük küçük şişiriyor, bükerek oynuyordum. Yine bir gün derste, sıranın altında böyle minik minik şişirilmiş, yan yana balonlar vardı, elimde. Öğretmenim bir soru sordu. Ayağa kalktım. Ellerim sıranın altında, son şişirdiğim balonu bükmeyle meşgul... Sorulan soruya cevap verirken daldırmışım, bükmüşüm de bükmüşüm! Bir patladı, "Pat! .." diye! .. Tam burnumun dibinde de öğretmen! .. O da sıçradı, ben de, yanımdaki gariban da! ..

Elimdekileri hemen yere attım. Kırmızı balon parçasıydı. Yan yana birçok şişirmişim. Biri birini tutuyor, her biri bükük, bağlı değil. Yerde zıp zıp zıpladı. Sınıfta çıt yok!

Ben ayaktayım, soruyu cevaplıyorum ya, benden ummadı, sağımdaki uslu uslu duran zavallı oğlana bir tokat patlattı! .. Çocukcağız, 'gık' diyemedi! .. Gülmemek için kendimi zor tuttum! Bir de bağırdı, ona:

"Biz burada gırtlak patlatıyoruz, sen orda balon şişiriyorsun! .. Bak, arkadaşın ders anlatıyor! .. Onu dinle! .."

Öyle bir güreledi ki o da diyemedi, bir şey yapmadığını. Bana kimse kıyamıyordu ki! Baloncuklar yerde... Gören, kötü niyetliyse de söyleyemez. Zaten cadıyım. Onlardan cüssece de yaşça da küçüğüm ama kendime güvenim çok fazla! Bana zarar verecek bir şey derlerse, teneffüste başlarına ne geleceğini tahmin edebiliyorlar. Ben başa çıkamazsam, beşinci sınıftakiler var. O nedenle o konu öylece kapandı.

Boyum hep herkesten kısa diye hep önde oturuyorum. Bir de onlar geç yazılıyorlarmış, nüfusa. Annem, dişlerinden anlıyordu. Neden benim boyumun en kısa olduğunu sorduğumda:

"Biz seni tam zamanında okula yazdırdık. On lira çocuk yardımı veriyorlardı. Memurlar onu hemen alabilmek için çocuklarını, doğar doğmaz, nüfusa kaydettirirlerdi. Hem baban doğum günlerinizin gerçek olmasına özen gösterirdi. Onları hem nüfusa bir iki yaş geç yazdırıyorlar, askere geç gitsin, geç evlensin, aileleri için daha uzun süre çalışsınlar diye hem de okula geç yazdırıyorlar, daha iyi okumaları için. Üst dişleri bile değişmiş. Onlar senden iki yaş büyük." diyordu. Aynı mahalle çocukları olduğumuz için çoğunu biliyor:

"Ben, sana hamileyken; o, anasının kucağında bir buçuk yaşındaydı." veya "Sen kundaktayken; o, sokakta at gibi koşturuyordu." diyordu.

Bizim arka sokaktan bir kız vardı. İnce, uzun, mazlum bir kız. Önceleri bana diklendi. Ben onun omzuna geliyorum. Annemin anlattığı kedi köpek öyküsünü hatırladım. Diyordu ki:

"Minnacık bir kediyle; kocaman, at gibi bir köpek, karşı karşıya gelse ve göz göze bakışsa, ilk hamleyi yapan, diğerini önüne katar, kovalar! "

O kızın beni ezeceğini kestirir kestirmez, her zaman ilk hamleyi yapan oldum. Bu, benden her gün dayak yemekten usanıp, bir gün ağlayarak, karnını tuta tuta beni öğretmene şikâyet etti:

"Öğretmenim! Semiray her gün beni dövüyo! Boyuna vuruyo! Saçımı çekiyo, karnıma vuruyo. Karnım ağrıyo."

Bunu, teneffüs zili çalar çalmaz, onun masasına giderek söylemişti. Öğretmen beni yanına çağırdı. Ona göstererek:

"Bu küçücük kız mı dövüyor, seni? Şöyle yan yana gelin, bakayım! Bak! Omzuna zor geliyor! Bir kendi boyuna bak, bir de ona bak! O seni nasıl dövebilir? Yalan söyleme! Bir daha onu bana şikâyete gelme! Bu sefer seni ben döverim! Senin elin armut mu taşıyor, o sana vururken? Koskoca kızsın! Hadi git! Kendini koru! "Semiray'dan dayak yıyorum! " demeye utanır insan! " dedi.

Bir defasında da tahtadaki çocuğa müdahale ettim ama aşağılayarak. Boş bulundum! Kulak alışkanlığı... Ablam bana öyle diyordu, öğretirken. Ben de ona dedim:

"Sekizden üç çıkınca dört kalmaz, aptal! .. Dört mü beş mi? İyi düşün! Say, parmaklarını! "

Hemen pişman oldum ama öğretmenimin çok hoşuna gitmiş:

"Aferin! Bak, nasıl da bildi? Kaz kafalılar! Şu minnacık çocuk kadar çalışmıyor, kafanız! " dedi.

Bir de babama demiş. Ben ondan yüz buldum ya, sınıfı okutmaya başladım. Bana:

"Söyle bakayım, mücevherim! " diye soru sorardı. Arada sırada: "Cevahir! ", "Cevher! " de derdi.

Fakat ikinci sınıfta ben bir hata yaptım ve ilk hayat dersini aldım ondan. Çok utandım! .. Yerin dibine girdim! .. Bir daha da asla yapmadım ama o gün, şeytana değil, ona ne

gerek var; diğer çocuklara uydum.

Arka sıralarda oturuyordum. Beni, bilhassa dama taşı gibi gezdiriyor, tembellerin yanına oturtuyordu, dersle ilgilenmeyenleri, ödev yapmadıkları için geri kalanları yetiştireyim diye. Öğretmenimiz yaşlıydı. Altmışın üzerinde... Yakın gözlüğüyle dahi seçemiyor, belki de onların ödevlerine üstünkörü bakıyordu. Bazıları, eski ödevleri göstererek onu kandırıyor, sonra da:

"Nasıl da yutturduk! " diye sevinçle gülüyorlar, sessizce el çırpıyorlardı.

Gerçi ben de Düzlük'ten beri gelmiyordum, ödevimi annem ya da ablam yapıyordu, son anda ama en azından, göz göre göre beni o kadar seven, bana o kadar değer veren öğretmenini kandırmıyordum. Günün ödevini gösteriyordum. Hem ben yazmasam da onlar ödevlerimi yaparken bakıyor, öğreniyordum. Ödevi yapıyorlar ama bana izah ediyorlardı, neyin nasıl olduğunu.

Bir keresinde, ne olduysa oldu, ödevimi kimse yapmadı. Başkaları nasıl bir önceki ödevleri gösteriyorlarsa, ben de bir gün önceki ödevi göstermeye karar verdim. Ne kadar dikkatli baktıysa, benim onu kandırmaya çalıştığımı anladı. Benden önce iki üç kişiyi de yakalamış, birer tokat atmıştı, yanaklarına. Sıra bana gelmişti. Göz göre göre iltimas geçse olmaz:

"Bu mu ödevin? Yeni ödevin bu mu? Ben sana Pırlanta'm, Mücevher'im diyorum, sen beni kandırmaya kalkıyorsun, öyle mi? " diye bir de bana vurdu! ..

"Yalancı! .. Sahtekârlık yapıyorsun! .." diyerek.

Ona hiç kızmadım. Hak etmişim. Yüreğine oturmuş! Teneffüste babama da söylemiş. Bir de o kızdı bana:

"O yaptığın, sahtekârlık! Samimice, ödevini yapamadığını söyleseydin. Neden başka ödev gösterdin? Başına ne gelecek olursa olsun, doğruyu söyleyeceksin! .. Özellikle bakacak ödevlerine! Hele bir daha yapmadan git! .." dedi.

Đaha sonra ikimizi bir araya getirdi. Öğretmen odasında ondan özür diledim. Öğretmenim saçlarımı okşadı, sakın sakın şöyle dedi:

"İlk hatandı. Uyarabilirdim ama onları dövdüm. Sana vurmasam, olmazdı. Hafifçe vurdum, ben kızıma. Seni, o sahtekârların yanına, onlara uyman için değil, onları eğitmen, öğretmen için oturtuyorum. Sen onlara uyma! Çoğu okumayacak. Üç kâğıtçılar! .. Hayat boyu, altı yok pabuç gibi sürünecekler! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0143

Onur Bilge

0144 - DİŞLAMAK

Onur BİLGE

İlkokul ikinci sınıftayım. Günlerdir okulda ve evde yirmi üç nisan hazırlıkları var. Renkli elışı kâğıtlarından çeşitli süsler, kedi merdivenleri, fenerler, grapon kâğıdından güller yapıyoruz. Bayraklarla, balonlarla sınıfımızı süslüyoruz.

Dersler geçiştirilmekte, hazırlıklara ağırlık verilmekte... Okulun bahçesinde, geçit merasimi için yürüyüşler yapıyoruz. Trampetler, borazanlar çalınıyor, çakıllar eziliyor; siyah önlüklere vurdukça daha da yakan güneşin altında kan ter içindeyiz! .. Bazı şişman çocukların terlerinin tuzu, giysilerinin dışına çıkmış, yer yer kurumuş, bembeyaz... Ayakkabılar; taşlarla boğuşmaktan harap olmuş, bantları kopmuş, yanları taş kesigi, renkleri seçilmez olmuş! Üst baş kıpkırmızı toz...

Biz, ikinci sınıflardan seçilmiş on bir kız, en önde taşınan Türk Bayrağı'nın hemen arkasında yürüyecek ve Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin açılış gününün tarihini oluşturan, kartondan hazırlanmış, süslenmiş rakam ve harfleri taşıyacağız.

Evllerimizde veya terzilerde; taftalar, organzeler, organtinler dikiliyor; altlarına tarlatanlar, jüponlar... Daha da kabarması için eteklerin uçlarına ince teller geçiriliyor. Hindi gibi kim daha çok kabarırsa o kadar güzel olacak. Hatta öyle günlerde birbirimize:

"Kabaramazsın, Kel Fatma! .. Annen güzel, sen çirkin! " diyoruz.

Birinci sınıftayken yirmi üç nisan giysimiz beyaz taftaydı. O gün giydik, hava çok soğuktu. Cumhuriyet Meydanı'nda beklerken yağmur başladı, incecik ipek elbiseler içinde, tepeden tırnağa ıslandık, üşüdük, titredik. Elbiselerimizin yeniliği, kabarıklığı, ütüsü kalmadı. Daha sonraki günlerde onları giyip, eskitmeye çalıştık. Çünkü hızla büyüyorduk, hiçbir mevsimin giysisini bir yıl sonra aynı mevsimde giyemiyorduk. Ben de tafta elbisemi her yere giydim, defalarca yıkandı, ütülendi, haliyle eskidi. Onu kabartma lüzumu da hissetmedik. Kolalamadık. O zaman bana batıyordu, içinde rahat edemiyordum.

Annem, yeni bir elbise diyor, bana. Kar beyaz değil, biraz kremimsiydi ama organze. Yani kelebek kanadı gibi şeffaf, kendinden kolalı, kat kat farbalalı, kabarık mı kabarık! .. Anlatılmaz güzel! .. Gelinlik gibi... Hem de kısacık...

Öğleyin eve geldim ve öğretmenimizin, mezarlıkta toplanmamızı istediğini; okulumuzdan, geçide iştirak edecek çocukların bando eşliğinde son bir yürüyüş provası yapacaklarını söyledim. Herkes yeni elbiselerini giyecekti. Biz de bembeyaz organtin giysilerimizi, beyaz ayakkabılarımızı, hiç açılmamış kar gibi çoraplarımızı...

Yemekten sonra hazırlanmaya başladım. Ayakkabılarımı, kutusundan çıkardım, açılmamış çoraplarımı getirdim. Geçen yılki kar beyaz tafta elbisemle yeni dikilen, gardıropta, yan yana asılıydı. Yenisini alıp geldim. Tam giyecektim ki annem engelledi:

"Bence, bunları yarın giy! Mezarlığın içindeki alan, kırmızı toprak... Yürüdükçe toz toprak havaya kalkacak! Ayakkabılarının, çoraplarının, elbisenin yeniliği kalmayacak! Eskisi olmayanın yenisi olmaz. Pişman olursun. İyi düşün! " dedi.

Gidip, geçen yılki tafta elbisemi getirdim. Üstüme tuttum, çok kısalmış. Ne kadar da büyümüşüm! .. Oysa nasıl ve ne kadar uzadığımı bir bilebilsem! .. Arkadaşlarım da bilmiyor.

"Hiç fark etmiyorum, acaba geceleri mi uzuyorum?" diyor arkadaşlarımdan bazıları. Babam da:

"Kemikler, kaslar, yağlar, sinirler, hâsılı her organımızı oluşturan hücrelerimiz, bölünerek çoğalır. Hepsi birden ve yavaş yavaş büyür. O nedenle fark edilmez. Beyin ve sinir hücreleri belli bir yaştan sonra çoğalmaz. Beyin hücreleri, yaklaşık yirmi yaşından sonra ölmeye başlar. Kemik hücreleri, yaşlandıkça elastikiyetlerini kaybeder. Kırılganlaşır. Aralarındaki boşluklar artar." diye başlıyor ve bitirmek bilmiyor.

Her sinirlenişinde beyin hücrelerinin şu kadarı ölüyormuş, yaşlandıkça beyin küçülüyormuş. Kafatasının içindeki sıvı miktarı artıyormuş. Yaşlıların kafaları cılk yumurta gibi sallanıyormuş... Sinirler berelenmemeliymiş. Omurilik zedelenmemeli, kopmamalıymiş. Beyin de öyle... Bunlar, Allah tarafından korumaya alınmış. Kuvvetli kemikler içinde korunuyorlarmış. Beyin, yumuşak dokuymuş. Kafatası yumurta gibi mukavimmiş. Dıştan gelen darbelere karşı dayanıklıymış. Ciğerler de öyleymiş. O nedenle kaburga kemikleriyle korunuyorlarmış. Hem onlar oldukça esnekmiş. Kalp, en güçlü kaslardan yapılmış, yorulmak bilmez bir organmış ama hayati önemi olduğu için o da korunmadaymış. Rahatça çalışabilmesi için sol akciğer küçük yaratılmış. Ona yer açılmış.

Bir ayette, kemiklere et giydirildiği yazılıymış. Önce kemikler teşekkül eder, sonra etler ve diğer dokular oluşurmuş. İnsan vücudu, muazzam ve mükemmel bir yapıymış. İnsan vücudunu inceleyenin ateist olması imkânsızmış. Kocaman ayağı hareket ettiren, beyindeki hareket siniri, nakış ipliğinden inceymiş. Bu hayret edilecek bir olaymış.

Babam, yemekten sonra karyolada sırtüstü uzanmış, dinleniyor. O, başka bir yere gidecek. Bir yılda, nasıl bu kadar büyüdüğümü, daha da uzamak için neler yemem gerektiğini soracağım ama ona bir sor, bin işit! .. Zembereği boşalmış saat gibi anlatır da anlatır! .. İçi rahatlayınca kadar... Onun için ona bir şey sormaya korkarım. Ne anlatırsa anlamaya çalışırım ki o konuyu bir daha dinlemeyeyim ama ne konular biter ne de anlatacakları...

Annem haklı. Hava, mevsim normallerinde üstünde; çok sıcak ve kurak... Her yer toz toprak... Antalya'nın iki asfalt caddesi var, boydan boya, birbirini kesen... Onun dışında her yer toprak yol... Ara sokaklar, köy yollarından farksız.

"Ama herkes kelebek gibi olacak, hindi gibi kabaracak... Benim elbisem beni, tavus kuşu yapacak. En güzel benimki! Şimdi ben bunu mu giyeceğim? Baksana, kolasız. Utülü ama kabarmıyor."

"Olsun! Sen anne sözü dinle! Her gün giydiğin beyaz çoraplarınla, rahat beyaz keten ayakkabılarını ve o elbiseni giy, git! "

"Ama öğretmen kızar. Sıkı sıkı tembih etti! "Geçitte giyeceklerinizi giyin de gelin! Bakacağım." dedi. Herkes giyecek."

"Herkes giysin. Sen giyme! Dediğimi yap. Söz dinle! "

Sedire oturdum, dirseklerimi dizlerimin üstüne dayadım, çenemi avuçlarımdan içine aldım, kara kara düşünmeye başladım. Bir süre başıma gelecekleri düşündükten sonra annemin dediğini yapmaya karar verdim. Eski elbisemi, her zamanki giydiğim

goraplarımı ve ayakkabılarımı giydim, gittim.

Herkes mezarlığın duvarının içindeki, kuzeybatısındaki alana toplanmıştı. Oraya gidinceye kadar terlemiştim. Bir de iki saat yürüyüş yapacaktık. Yorgun argın eve gidecek, heyecandan uyuyamayacaktım. Ertesi gün saat altıda kalkacak, uykumu alamadığım için acı biber serpilmiş gibi yanan gözlerimi ovalayarak açmaya çalışacak, takatsız bacaklarım, dermansız dizlerim, ağrıyan kaslarımla, isteksiz adımlarla yürüyecektim. Beynime bağlı nakış ipliği, kopacak kadar zorlanacaktı. Tabi bunlar, sadece hayal ettiklerimdi. Bu düşünceler içinde, çoktan sıra olmuş olan arkadaşlarımın arasına karışıp, yerime geçtim.

Beni nasıl gördü, nerden fark ettiyse, Sadri Bey anında karşıma dikildi! .. Önce, küçümser gözlerle tepeden aşağıya beni şöyle bir süzdü ve suratını asıp, kaşlarını çatarak:

"Ne bu halin senin? Bu ne hal? Böyle mi gönderdi annen? Süklüm püklüm! Şu kıyafetine bak! .. İnsanda birazcık izan olur! Bir de arkadaşlarına bak! Çiçek gibi giyinmişler! Almam ben seni! .. Çık sıradan! .. Çekil kenara! .." diye, sol kolumdan sağ eliyle tutup, sıradan çıkardı.

Birkaç adım geriledim. Onlara komutlar verdi. Trampetler çalmaya, borazanlar ötmeye başladı. Öğretmenimin:

"Hazır ol! .. Rahat! .. Hazır ol! .. Uygun adım! .. Mars! .. Sol sağ, bir ki üç dört sol..." diye başlatan komutlarından sonra ara ara: "Sol! .. Sol! .. Sol! .." diye bağırışını duyuyordum.

Çocukların: "Rap! .. Rap! .." ayak sesleri geliyor, yerdeki taş parçacıklarının çitirtisi, kolların bedene dokunuşlarının hisirtisi duyuluyor, yerde ne kadar toz varsa havaya kalkıyordu. Toprakta kim bilir kaç yüz güzel yüz, kaç çift can alıcı göz, ne kadar gür ve uzun kirpik, nice âşık yürek vardı, kim bilir! .. Babamın verdiği anatomi dersi geldi aklıma. Nasıl var olmuştu, bedenler; nasıl yok olmuştu, değirmen gibi öğüten toprakta! .. Çocuklar, harman yerinde ekin döver gibi dönüyor, topraktaki ceset kalıntıları, var oldukları gibi yok oluyor; her doku, hücrelerine ayrılıyordu. Eskiden buralarda da kabirler vardı. Üst üste gömülen insanlar... Eskiler çoktan toprak olmuştur, yeniler kaldırıldı, yer açıldı. Buradan geniş bir yol geçecek.

Bir kere döndüler. Üstüme geliyorlardı. Daha da kenara çekildim. Mezarların olduğu yere doğru. Ağlamamak için kaşlarımı çatmış, dudaklarımın içini ısırıyordum. Bir süre orada düşündüm. O, çiçek dediklerini... Onları baş tacı edişini... Beni iteleyişini... Dışlayışını...

O kadar kişinin içinde bana bir şey demeseydi, beni de sıraya alsaydı. Yürüyüş bitince, beni bir kenara çekseydi, ne giyeceğimi sorsaydı. Başka elbisemin olmadığını söylersem, münasip bir dille beni bu halde onların aralarına alamayacağını anlatsaydı. Kırmısaydı, dökmeseydi. Arkama baktım.

Yüksekçe bir mezarın kenarında, karnı burnunda bir öğretmen hanım vardı. Teslime Hocanım... Doğum izni almamış, çalışmakta ama kendisini çok yormamaktaydı. Öğretmenim de onun kenarda beklemesini, sadece kontrol etmesini istemiş olmalıydı. Göz göze geldik. Ona doğru dönünce tanıdı beni. Gülümsedi. Ben gülemedim. Hofun sofundum.

O kadar çocuk, seçilmenin, beğenilmenin ve liyakatin hazzıyla, bir kat daha kendilerine güvenle yürüyor, hindi kızlar yan gözle bana bakıyor, alaycı alaycı gülüyorlardı. Ben fena bozulmuştum. Gözlerim dolmuş, yüzüm ağlamaklı olmuştu. Teslime Hanım'ın sesini duydum:

"Semiray! Gel bakayım buraya! Ne oldu? Seni yürüyüşe almadı mı? Neden? "

"Elbisemi beğenmedi. Bana bir şey söyletmedi. Annem yeni elbise dikti bana. Hem de nasıl kabarık! Her şeyim var, her şeyim..."

"Geçen gün gördüm, elindeydi. Size geldim ya... O zaman... Sen sokaktaydın. Oyunda... Ağlama, kızım! Ben senin annenin ne kadar düşünceli, ne kadar akıllı bir kadın olduğunu biliyorum. Buraya giyilir mi o elbise? "

"Giyecektim. "Kirlenir! " dedi. Vazgeçtim."

"İyi ettin. Boş ver. Biraz yürüsünler. Sen yorulma. Dur burada. Ben ona söylerim."

Hemen başka sorular sormaya başladı, öğretmence bir beceriyle; acımı, gururumun kırılmışlığını unutturmak için. Başardı da... Onlar büyük bir çember halinde epey tur attılar. Bir ara duraladılar. Sırayı bozmadan dinlenmeye geçtiler. O sırada Teslime Hocanım, sol elimden tutup, çocukların yanına götürdü, beni. Öğretmenime:

"Sadri Bey. Semiray'ın elbisesi, ayakkabısı, kurdelesi, her şeyi hazır. Onlar, öyle vurdumduymaz insanlar değil, aksine çocuklarına haddinden fazla düşkün kişiler. Her ikisi de üzerine düşeni yaptı. Annesi tozun toprağın içine kirlenmesin, yarın yüzünü ağartsın diye giydirmemiş. Gözümle gördüm, diktiğini." dedi. Öğretmenim, duyduğuna şaşırılmış göründü ve ona:

"Öyle mi? Ben nerden bileyim? Böyle alamazdım tabi ki! ", bana da: "Tamam ama yarın böyle istemem! Çiçek gibi geleceksin! " dedi.

Ben seslenmem ki! Kim ne derse desin! Hem birisi beni kızdırdığında konuşmam ki! Susarım ama nasıl bakarım, yüzüm ne hal alırsa, herkes anlayacağını anlar. Susar ve beklerim. Son gülen, iyi güler! .. Ağlasam da konuşmam. Vursalar da kaçmam. Sakınmam bile! Diyeceğini desin! .. Vurmak istediği kadar vursun! .. Beni, vücuduma vurulduğundaki hissettiğim acı hiç ağlatamadı! .. Hiç! .. Vurduklarında, vuran sevmediğim birsiyse hiç ağlamadım. O anda da sonradan da... Sevdiğim biriyse, o zaman ağlamadım. On on beş dakika kadar, ben onu o kadar severken, onun bana bunu nasıl yaptığını düşündükten sonra içimin acısından ağlamaya başladım. Bu, gururumdan ve aklımın almamasındandı. O kişinin bir anda dünyamdan yok olmasından... İçimde bıraktığı boşluğun ıssızlığını garipseyişimdendi.

Asap bozukluğu içinde sıraya geçtim. Yürüdüm onlarla. Çok sürmedi, dağıldık. Teslime Hocanım, hemen uyum yapacağımdan emin olduğu için yorulmayayım diye geç sokmuştu sıraya. Yorulmadım. Eve gidip, bütün olup biteni anneme anlattım. Babam da öğrendi:

"Sadri Bey'in bu tür davranışlarına biz alıştık, sen de alışırsın. Birden kızar, sonra nadim olur. Yumuşak ve çok güzel bir yüreği vardır. Aksi ihtiyar! .. Yarın seni görünce pişman olur, özür diler. İyi tanırım, onu. Kalbinde kötülük yoktur. Ani çıkışları vardır. Üzülme!

Sabret! Sabreden derviş, muradına ermiş." dedi.

Annem de kızdı ama onun prensibine göre, öğrencilerinin yanında öğretmenlerin hakkında, ileri geri konuşulmazdı. Küçükler, büyükleri hep haklı bilmeliydi. Küçüklerin yanında büyükler kınanmamalıydı. O nedenle ablamı benim yanımda asla kınamadı, eleştirmede, onun hatalarını ona, baş başa kaldıkları zaman söylemiştir, eminim. Hiç duymadım. Kimse bana söylemedi ama biliyorum, öyle olmuştur. Çünkü adil bir insandı. Bu olay üzerine de sadece:

"Eh! Yarın ola, hayır ola! .." dedi.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0144

Onur Bilge

0145 - BAYRAM GECESİ

Onur BİLGE

Akşam, bizde ziyafet vardı. Babamın öğretmen arkadaşları eşleriyle geleceklerdi. Mutfakta, beş altı kişi harıl harıl çalışıyor, yemek hazırlıyordu. Komşu hanımlardan ikisi, kızlarıyla gelmişlerdi. Karar, babamın katıldığı okul aile birliği toplantısında alınmıştı. Geç kararlaştırıldığından, anneme geç bildirdiği için herkesin iki ayağı bir pabuca girmiş, dışarıdan yardım istenmişti. Komşulardan sandalyeler, masalar geldi. Bahçeye masalar atıldı, üzerlerine beyaz keten örtüler serildi. Peçeteler, tabaklar, bardaklar... Her masaya ayrı özenildi. Çocuklar için hazırlananla birlikte beş masa vardı. Bunlardan dört kişilik olan üç tanesi havuzun etrafına kondu. Orada büyükler oturacaktı. Bizim açılabilir masamız; güneye, iğdenin altına çekildi. Gençlere ve çocuklara aitti. Bir masa da evin doğu tarafına koyuldu. Yardım eden komşular için.

Ağaç dallarına çekilen üç seyyara sarı ışık veren altmış mumluk ampuller takıldı. Beş seyyarla da küçük renkli ampullerle muhtelif yerler ışıklandırıldı. Bunları komşu çocukları yaptı. Sanat okuluna giden, yazları elektrikçide çalışan gençler... Onlar, yardıma gelen hanımların akrabalarındandı. Seyyarların ikisi bizimdi, diğerlerini evlerinden getirmişlerdi. Onları mahalle düğünlerinde falan kullanıyorlardı.

Ablam, misafir odasının penceresinin içine pikabı yerleştirdi. Bir anda ne çok plak birikti! Çevre evlerden gençler, sevdikleri plakları kapıp gelmiş, dinlemek için.

Mutfakta hummalı bir çalışma! .. Her ziyafette olması adet haline gelmiş olan yemekler pişiyor. Etrafı kesif bir haşlanmış et kokusu sarmış! İçerde üç ocak var. Hepsi dolu. Dışarıya, evin güneyindeki iğde ağacının altına ateş yakılmış, sacayağı konmuş, üstüne de küllenmiş saç ters çevrilmiş, içinde kavurma yapılıyor. Bir tarafta lokma hamuru bekletilmekte... Herkese yardıma koşan, yolun üstündeki arığın başında oturan, her geçişimde bana laf atan, herkesin 'şişko' dediği kadın, lokma dökmek için ateşin müsait olmasını bekliyor. Bir taraftan da kocaman bir tencerenin yarı beline kadar şeker koymuş, üstüne ilave ettiği suyla karıştırıyor.

"Ne yapıyorsun? " diyorum.

"Şeker ezıyorum." diyor.

Onu konuşurmak hoşuma gidiyor. Ön dişlerinden ikisi eksik... Dişleri çıkan arkadaşlarım gibi peltek peltek konuşuyor. Elindekini üstünü kapatıyor, ellerini beline koyup, beklemeye ve gözleriyle etrafı kolaçan etmeye başlıyor.

Sandalyeleri sayıyorum. Havuzun etrafındaki üç masada, dörderden on iki sandalye var. Demek beş arkadaşı gelecek. Eşleriyle on kişi... Annemle babam... Etti on iki... Demek ki altı çift olacaklar. Babam her zaman der ki:

"Bu devlet kolay kurulmadı! Türkiye Cumhuriyeti'ni yaşatacak olan bizleriz! Biz, idealist öğretmenler... Yeni nesil, bizim eserimiz olacak! "

Annem, bir taraftan yemek hazırlıyor, bir taraftan da yanındaki kadınlara nutuk çekiyor:

"Yarın, yirmi üç nisan... Milli Egemenlik ve Çocuk Bayramı... Herkes akşamdan başlamalı kutlamaya! Benim iki amcam da bu topraklar için şehit oldu. Önce Allah'ım, sonra Vatanım! .. Bayrağım! .. İstiklâl ve Cumhuriyet! .."

Bunları vurgulu bir şekilde söylerken sesini yükseltiyor, öyle bir ses tonuyla söylüyor ki tüylerim diken diken oluyor! .. Annem, her söyleyişinde, yaşanan gözlerini siliyor. Boğazı tıkanıyor. Sesi değişiyor. Oradan anlıyorum.

"Abla, ne olursun, Bayrak'ı okusana! " diye, etrafında dört dönüyorum.

Bir süre sonra gönlü oluyor. Onu okurken ben bayrağımı alıyorum. O tam göğsümü örtecek kadar. İki elimle iki ucundan omuzlarıma koyuyorum. Al yıldızı tam kalbimin üstüne geliyor. O bende, ben yerde olur muyum? Sandalyenin üstüne çıkarıyor beni.

"Bana baka baka oku! " diyorum, her defasında.

Sağıma geçiyor. Bayrağa bakarak söylüyor. O an bayrak oluyorum! O kadar önemli ve o kadar mutlu oluyorum ki haddi hesabı yok! .. Ablam, en duygusal, en acıklı sesiyle okuyor.

Ey mavi göklerin beyaz ve kızıl süsü! .. Kız kardeşimin gelinliği..." dedi mi gelinliğim oluyor. Kız kardeşi benim çünkü. Gururla nefes alıyorum. Kemikleri sayılan göğsümü, şişirebildiğim kadar şişiriyorum! .. Gururun zirvesindeyim! .. Çünkü ben Türküm! .. Şiir bitinceye kadar kasılıyorum. Bitince herkes alkışlarken:

"Ne Mutlu Türüm Diyene! " diyerek, olanca sesimle bağıryorum.

Herkes tekrarlıyor. Evimizde, bayram yaşanıyor, o tatlı telaşın içinde. Kiminin eli unlu, kiminin ıslak, kiminin yağlı... Herkes alkışlıyor. Tüylerimin hepsi havada! Ben bir öğretmen çocuğuyum! Herkes bana imreniyor! Ne güzel şey bu! .. Ne güzel! ..

Arkada iki kişi lokma döküyor. Sağ taraflarında kocaman bir tencere şurup... O bahsettiğim kadın, çok yumuşak olan hamuru sol eliyle tutuyor, sağ elindeki kaşığı yağa batırıp batırıp, sol avucundan çıkardığı yuvarlak parçacığı onunla kesip, sacayağının üstündeki içi kızgın yağ dolu olan tavaya atıyor. Diğeri de kızaranları alıp, şuruba koyuyor.

Hava iyiden iyiye kararıyor. Evdeki ve bahçedeki ışıkların hepsi yanıyor. Bu durumlarda annem bize:

"Işıkların hepsi yanıyor. Bandili'nin düğünü mü oluyor? " diye sorar, birer birer kapatmaya koyulurdu.

"Bandili'nin düğünü oluyor! " diyorum.

Misafirlerimiz gelmeye başlıyor. Güler yüzle karşılanıyorlar. Herkes gösterilen yerlere, minderlerle rahatlaştırılan sandalyelere oturuyor. Pikapta yemek müziği... Hafif sesle çalıyor.

Masada çiçek yok. Çiçeğe gerek yok. Her taraf çiçek içinde! Pişmiş yemek kokularıyla çiçek kokuları birbirine karışmaktayken, gelenlerin kullandıkları kolonyaların kokusu da ekleniyor. Tiryakiler, daha gelir gelmez birer sigara yakıyor. Kokusu, açık havada dahi kendisini belli ediyor.

Annem, servis masası olarak kullanılacak olan sehpa'nın üzerine sıralanan yemekler

hakkında verdiği talimatlar bitince, yavaşça kulağıma eğiliyor:

"Haydi, arka taraftan dolaş, öğretmenini de davet et. Eşi pek katılmaz, davetlere ama o, bizi kırmaz, gelir. Haydi, koş! "Annemin babamın selamı var. Yemeğe sizi bekliyorlar." de." diyor.

Ok gibi fırlıyorum! Öğretmenim gelecek! Yemeğe... Bize... Nefes nefese, kalbimi tuta tuta kapısındaki el şeklindeki tokmağı elime alıyor, altındaki demire vurarak kapısını çalıyorum. O açıyor. Üstünü çıkarmamış. Dışarıdan yeni gelmiş olmalı.

"Öğretmenim! .. Annemin babamın selamı var. Yemeğe sizi bekliyorlar. Lütfen bize gelin! " diyorum.

Gitmiyorum. Gözlerinin içine bakarak cevap bekliyorum. Bir şey desin! "Peki! Geliyorum! " desin. O, içeriye gidiyor. Bekliyorum. Eşiyle konuşmuş olmalı. Dönüp geliyor. Ağzına bakıyorum.

"Tamam. Geliyorum. Haydi gidelim! " diyor.

Dünyalar benim oluyor! .. Aramız iki sokaklık mesafe... O kadar yok bile. Üç ev sonra sola dönüyoruz, bizim bahçe... Çocuk sesleri, müzik seslerine karışıyor. Ara sıra bastırıyor. Çakıllı yolu geçiyoruz. Bahçedeki patikayı da... Her şey hazır... Herkes tamam olmak üzere... Annem babam karşılıyor. Havuzun başına alıyor. Bekâr olan genç öğretmenin karşısındaki sandalyeye oturuyor. Çok geçmeden diğerleri de geliyor. Kadro tamamlanıyor.

Yemekler geliyor, arka arkaya... Soğumadan servis ediliyor. İçecekler... En çok su... Daha çok konuşuluyor. Yemek bahane... Her şeyden bahsediyorlar, her şeyden! Bize, sessiz olmamız söylendi. Sessiz olmaya çalışıyoruz. Masamız çok uzakta değil. Ablam, Şermin, ben, yardım eden hanımların çocukları, misafirlerin çocukları... On dört kişiyiz. Olardan çok... Ses çıkarmamaya çalışıyoruz. Onlar, konuşuyor, gülüyor, kahkahalar atıyorlar! Müziğin sesini duyulmaz hale getiriyorlar, zaman zaman. Ablam, yavaşça kalkıyor, Zeki Müren'in plağını koyuyor pikaba. Ses birden kesiliyor. Dinlemeye başlıyorlar, huzurla. Sesi çok güzel olan bir bayan öğretmen dayanamıyor, yüksek perdeden iştirak ediyor:

"Mihrabım diyerek sana yüz vurdum.
.Gönlümün dalında bir yuva kurdum.
.Yıllardan beridir yalvarıp durdum,
.Sevgilim' demeyi öğretemedim."

Nakaratları hep beraber söylüyorlar. Sofrada içki yok. Fakat onlar; beraberlik, sevgi ve huzurla dolmuş, mutluluktan sarhoş olmuşlar. Onların masaları tam karşımda... Nasıl imreniyorum! Bir an önce büyümek, onlar gibi olmak istiyorum!

Arada plakları değiştiriyor, ablam. En can alıcı şarkıları seçiyor. Atatürk'ün sevdiği şarkıları... Arka arkaya çalınıyor. Kırmızı Gülün Alı Var, Aliş'imin Kaşları Kare, Dağlar Dağlar Viran Dağlar, Cana Rakibi Handan Edersin, Kimseye Etmem Şikâyet, Mani Oluyor Halimi Tâkrire Hicabım. Tabi çoğu yemeğe ara verip, iştirak ederek dinliyor. Harika bir akşam yaşanıyor.

Yemek esnasında, en çok Şermin'le ablam hizmet ediyor. Annem onlarla oturuyor.

Komşu kızları geri planda... Komşu hanımlar da doğudaki masada... Arada onlar da mutfağa gidip geliyorlar. Annem otomatiğe bağlamış, işler tıkır tıkır yürüyor.

Yemek çok uzun sürüyor. Biz çoktan oynamaya başladığımızda, onların sofrası şekil değiştiriyor. Meyvelerle çerezler geliyor. Çaylar demlenmede... Adetlerimize göre sofralar kalkar kalkmaz, çay gelir. Sağlık açısından iyi bir adet değil ama uygulamada öyle. Demir emilimini engelliyormuş. Kimin umurunda? Türkiye’de misafirlik demek, çay içmek demek...

Geç saatlere kadar oturuluyor. Aynı semtin sakinleriyiz. Hepsi aynı okulun öğretmenleri... Ulaşım kolay. Vasıta gerekmez. Ayrılmak istemiyorlar ama ertesi gün erken kalkılacak. Yorucu bir gün onları beklemekte... Beni de.. Çocuklarından okula gidenleri de... O nedenle gece yarısı dağılıyorlar. Ben de geç yatıyorum. Çok yorulmuşum, çok! Yattığım yeri beğeniyorum! Yatar yatmaz uyuyorum.

Sabah telaşlı bir sesle uyanıyorum. Annemin sesi! Gözlerimi açamıyorum! Çok zor! .. Beynim uyuyor! İçim bayılıyor!

“Haydi, doğru banyoya! .. Başka türlü açılmazsın, sen! Hem yeni elbiselerini giyeceksin. Çiçek olacaksın, çiçek! Mis gibi kokmalısın! ”

Kokulu lüks sabunlar var, banyoda vücut için kullandığımız. Saç için zeytinyağlı prina sabunlar... Ablam mangalın başında, elinde tarak, Şermin saçlarımı kuruluyor. Havlu pır dönüyor kafamda, başım dönüyor! Uykum açılmış ama yorgunluğum tamamen kaybolmamış. Ne kadar oynamışız, o saate kadar!

Ablam, kızgın kömürlerde ısıttığı saç maşasıyla saçlarımı bukle bukle kıvırıyor, aralarına saç tokalarına tutturulmuş beyaz çiçekler yerleştiriyor. Önce jüponumu giyiyorum, kolalı, kabarık... Sonra kelebek elbisemi... Kat kat farbalı organtini... Kar gibi yepyeni çoraplarım, ilk defa giyeceğim bembeyaz ayakkabılarımla bir prenses hazırlanıyor. Belli belirsiz makyaj yapıyorlar. Parfümlü kolonya sürüyorum. Ablam da giyiniyor. Her zamanki gibi saçları atkuyruğu, her zamanki gibi çok güzel ve çok şık... Elimden tutuyor, okula gidiyoruz. Ben çocukların arasına karışıyorum.

Hindiler orada... Açacak kanatları, kabarcak halleri kalmamış. Üstleri başları tozlandığı için yer yer silinmiş. Lekelenmiş. Kiskançlıktan kuduruyorlar! .. Bir benim ayakkabılarıma çoraplarıma bir kendilerinininkilere bakıyorlar... Silinmiş ama aralarında kırmızı çamurlar kalmış. Tavuk, kaza bakmış misali...

Bir benim pırl pırl, el değmemiş giysime bakıyorlar, bir kendilerinininkine... Saçlarıma bakıyorlar. Onları ya arapsaçı, concola ya süpürge, pırasa... Bana gülmüşlerdi, bir gün önce. Alay etmişlerdi benimle. Dönüp duruyorlar! Kuyruğunu kovalayan kedi gibi... Onlara acımıyorum. Safâm olsun! .. Düşmanlarım çatlasın! ..

Öğretmenim bizi sıraya koymaya geliyor. Beni fark ediyor:

“A! .. Semiray! .. Kızım, sen ne oldun böyle? Kuğu gibi olmuşsun! ” diyor. Kucaklayıp, havaya kaldırıyor. Merdivenin üstünde bir arada olan birkaç arkadaşına gösteriyor. “Biblo gibi! .. Biblo! ..” Hayretten ağzı bir karış açık! Bu kez yine bir tek bana hitap ediyor ama çok güzel şeyler diyor. Seviyor, okşuyor. Avanaklar bakıyor, bakakalıyor!

Anne sözü dinlemenin keyfini çıkarıyorum. Aralarında fesat fesat fısıldaşıp, söyleşip

duruyorlar. Utanmadan sıkılmadan, duyacağım ortamda hakkımda konuşuyorlar. Birbirlerini yiyorlar. Şeytan azapta gerek. Bana ne? Fitne, fücür, fesat kaynatıyorlar. Zengin malı, züğürdün çenesini yorarmış. Aldırmıyorum. Dedikodu kumkumalarının seviyelerine mi ineceğim? Kim ne derse desin! .. Ben kendimi biliyorum! ..

"Bilmeyen, ne bilsin bizi?
.Bilenlere selam olsun! " demiş, Koca Yunus.

Sevenlerim yeter bana. Ailem, çevrem, seçtiklerim ve sevdiklerim... Onları çok seviyorum! Kendimi de seviyorum! .. Çok seviyorum! ..

Ablam yanıma geliyor. Olayı dışarıdan seyretmiş. Gidecekmiş, vaz geçmiş. Gülerek bakıyor... Gülüyorum. O ne hindir, o! .. Hindileri teker teker süzüyor, beni yanaklarımdan öpüyor, herkesin duyacağı şekilde tek cümle söylüyor, bir kahkaha atıyor ve uzaklaşıyor:

"Son gülen, iyi güler! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0145

Onur Bilge

0146 - İNSAN YAVRUSU

Onur BİLGE

Semiray büyümeli ama nasıl? Kolay mı yetişiyor, insan evladı? Tavuk yavrusu yumurtadan çıkar çıkmaz ayaklarının üstünde durabiliyor, hemen yürümeye başlıyor. Çoğu hayvan yavrusu öyle... Tay tay durması yok, emeklemesi yok. Başkasına yük değil. Ördek yavrusu da öyle... Doğru suya koşuyor, nerden öğrendiyse, başlıyor yüzmeye... Yeryüzünde hemen hemen her yaratığın yavrusu öyle kolayca büyüyor. İnsan evladı öyle mi? Bazen ayaklarının üzerinde durabilmesi otuz yılı buluyor!

Doğar doğmaz et kemik yığını halinde yıkılıyor, anasının üstüne! Atsan atılmaz, satsan satılmaz! Öyle bir mesuliyet yükleniyor ki ana babanın omuzlarına, kaldırabilirsen kaldır! ..

Semiray, ablasından on üç sene sonra dünyaya gelmeye kalkan, doğmaması için annesi tarafından, akla gelebilecek her şey yapıldığı halde, arsızlığıyla yüzüzlüğüyle dünyaya gelen bir bebek. İstenmeyen bir çocuk... İstenilmediği, yüzüne yüzlerce kere tekrarlanmış bir kız. Allah'ın var etmek istediği, varlık planında yer alan bir canlı. Her varlık gibi onun da bir yaratılış sebebi, yeryüzünde bir işlevi, görevleri var.

Cenin, belki ana karnındaki varlığı fark edildiğinde, ana baba gözünde; bal arısı kadar, hareketsiz, sessiz, sanki ruhsuz, işe yaramaz, yokluğu fark edilmez; insan rahatı, huzuru ve bütçesi hatırlandığında, parazit olacağı düşünülebilen bir et parçası ama Allah indinde çok değerli bir mahlûk! .. İnsanoğlu, eşref-i mahlukat.

Diğerlerinin çoğu, sadece anaya teslim edilirken; o, ana baba gibi iki kişiye teslim ediliyor. Üstelik yavrusunu koruyup gözetmesi gereken anaların içinden çıkarılıyor, dışta günü sayılan yumurtadan değil. Bakıcısına teslim edilmeden önce ona dokuz ay boyunca, içinde kıpırtıları hissettirilerek sevgi kursu veriliyor. Gün geçtikçe büyüyen karnını ve sağlığını muhafazaya çalışırken, onu koruma dersi alıyor. Acıyla, sancıyla çıkarılıyor. Öyle bir acı ki unutulacak gibi değil! Daima hatırlaması ve ona gereken değeri vermesi için belki de. Çünkü maliyeti fazla olan şeylere verilen değer de fazladır. Ana, para saymıyor, yavrusuna. İlk günlerde mide bulantısı, baş dönmesi, uyuma isteği gibi rahatsızlıkların yanı sıra, taşıma güçlüğü gibi emek sayıyor. Ağrı, acı, sancı sayıyor. Ondan sonra teslim alabiliyor.

Dayanılmaz acılar yaşıyor, o sırada! .. O anda, Allah onu rahmetiyle kuşatıyor. Bir müminin, can verme anında, Allah'ın Cemal'ini seyretmenin hazzı içinde acı falan duymaz hale geldiği söylenir. Son anda, o nedenle sevinir ve gülümsermiş. Kalanlara, mutlu bir mesaj olurmuş, yüzünde donan tebessümü. Kadın da ana olmanın hazzı ve gayreti içinde sabrediyor, her şeye. Zaten çok şiddetli sancılarda o bölgeler uyuşur. Yani sinirler ağrıyı acıyı iletmez olur. Doğumda da böyle... En son doğum sancısında, uyuşma olur, sinirler devreden çıkar. Taşikardi olmaması, kalbimiz durmaması için Allah, ağrıyı keser. Ölüm anıdır, oysa.

Taşıyamayacağımız kadar yük yüklemeyiz! Sinirler, belli bir yere kadar duyarlılığını muhafaza eder. Çok derin yanıklar hiç acımaz mesela, yüzeysel yanıklar acır. Ciltteki sinirler o zaman çok duyarlıdır çünkü. Dokunma duyumuzun bir işlevi de, yanmamamız, yaralanmamamız için alınan muhafaza önlemidir. Bedeni acı, ağrı, sızı, sancı gibi algılarımız, zarar görmememiz içindir. Tam zamanında tehlike çanlarının çalması, alarm sisteminin işleyiş şeklidir.

İnsan, yaratılıştaki kendisine ne yüklendiyse, onunla yaşar ve algılar. Analık içgüdü de

yüklenenler arasındadır. Her ne kadar istemeden doğurmak zorunda kalsa da bebeğini, daha karnında hissetmeye başlayınca, o duygu harekete geçer. Bir anne adayını, hamile olduğunu bilmeden memelerde rızkın hazırlığını, sızı olarak hisseder. Allah, rızka kefilidir! İnsanı yaratırken, rızkını üretmeye başlar.

Her annenin yavrusu kendisine güzeldir! Arap'ın; çocuğunu, okul bahçesindeki çocukların içinde en güzel çocuk olarak gördüğü gibi... Semiray'a fayda sağlayan bu duygu da analık programı paketinde mevcuttur.

Her şeyin bir bedeli var. Bir ana, bebeğinin sıcaklığını hissetmenin, kokusunu duymanın, yüzünü seyretmenin bedelini, meme verirken sızı sayarak, yüzünde beliren gülücüklerin bedellerini, bez değiştirerek, çamaşır yıkayarak ödüyor. "Anne! " demesinin, yanaklarını okşamasının, onu en berrak sevgiyle öpmesinin bedeli, uyutmaya çalışmak, hastalanınca sabahlara kadar başucunda beklemek belki de.

İnsan, iki kişiye teslim edilerek bakımı garantiye alınmış olan, nadir varlıklardandır. Bakıcısı yedekli olduğu gibi çevresinde o iş için gönüllüleri de hazırır.

İçi de maddedir, dışı da... Maddeyi madde olarak algılaması istenmiş, ona göre algılaması sağlanmıştır. Algılama mekanizmamız; ateşi sıcak, ışığı parlak, renkleri farklı algılamamıza ayarlı da ondan. Aslında belki güneş parlak ya da sıcak bile değil. Ateş, Hazreti İbrahim'e serin oldu. Cehennem, Malik ve zebaniler için gül bahçesi! .. Yaratılışlarındaki algılama mekanizmaları farklı. Güneşte de yaşayan canlıların var olabileceğini okuduğumda önce donup kalmıştım! .. Sonra düşündüm... Olabilir. Neden olmasın? Balık havada, ben suda yaşayamıyorum. Fakat bu, ana karnında suyun içinde yaşatıldığımı ve cehenneme atılacaksam, ateşe dayanıklı, yanmaya müsait bir duruma getirileceğimi inkâr ettiğim anlamına gelmez.

Her şeyin, algılama mekanizmamıza göre şekli, rengi, sıcaklığı değişir. Herkes doğru görüyor ama astigmat, eğri görüyor. Oysa herkes aynı miktarda astigmat olsaydı, 'doğru'nun adı 'eğri' olacaktı ve eğriye doğru diyecektik. Aynen onun gibi yaratılıştaki ne yüklendiyse; Allah, bizim neyi, ne kadar ve nasıl algılamamızı emrettiyse; onu, o kadar ve öyle algılıyoruz. Yarattığı her şeye hâkim olan Allah'ın; ağrı, acı ve sancının ayarı da kontrolü altındadır.

Renkler bize lazım, köpeğe lazım değil. O siyah beyaz görüyor. Belki mahlûkat; cinleri ve melekleri görüyor. Biz göremiyoruz. Gayba iman etmemiz istenmiş. Onlara iman gerekmediği için, gözleri perdeli değil. İnsan, imandan sorumlu! .. Gördüğü anda imanın değeri kalmaz. Firavun'un secdesinin geçerliliğini kaybettiği gibi... İsterse üç bin yıl daha secdede kalsın! ..

İnsanın insanla geçinemediği ortamda meleklerle ve cinlerle geçinmesi kolay mı? Yeryüzünde, hatta küçücük ortamlarda dahi insanoğlu birbirini yiyor! .. Aynı ana babadan türedikleri ve aynı yaratılıştaki oldukları halde milletler birbirini yiyor! ..

Allahın nuru, çok tefekkür ve zikirle inen bir büyüteç, bir dürbün, bir röntgen cihazı gibidir. Belki mânâ âlemini seyrettiren bir teleskop... Onları edinenler, eşyayı farklı gözle görebilirler. Gözleri, belli bir görüş alanını görmeye ayarlıyken, iman ve idrak geliştikçe, algılama genişleyebilir. O nedenle: "Müminin ferasetinden korkun! Çünkü o, Allah'ın nuruyla bakar! " denmiş.

Allah, insanı düşünmeye sevk eder ki rahatlasın ve kendi içinde mutlu olsun! Fakat o,

bu zehir zemberek dünyanın jelâtiniyle o denli meşguldür ki mutluluğu sadece onda sanır. Oysa gözümüzü kapatınca, beynimizin içinde de aynıları var. Hayalle hakikâtin arasında ne fark var? Bir an sonra ikisi de mazide bir araya gelip, sanal âleme intikal etmiyor mu?

Hayatın iki oyalayıcı ve uzaklaştırıcı nesnesi; çocukken oyun, büyüyünce aşk adını alan oyalanmaca. İnsan hayatında, oyun biter, aşk başlar. Aştan sonra, cinsel aldanışlar... Onlar, neslin devamı için dürtülerdir. Onu dahi aşamaz, takılır durur, çok kalır orada. Bazen hayatın anlamı sanır. Hayatı boyunca o noktayı aşamaz. Kuyruğunu yakalamaya çalışan kedi gibi döner durur kendi etrafında. İlerleyemez. Öteye bakamaz, kuyruğunun ucuna bakmaktan.

Semiray, genç kızken yazıyor, hayatının oyuna dayalı zaman dilimini. O, aşkı tanıyor. Biliyor. Yaşıyor. Aşkla oyunu terazinin dengeli iki kefesinde birden sunmaya çalışıyor.

Kolayca yaratılan insan, kolay büyümüyor. Kolay yetişmiyor, insan evladı. Onca emekle, onca zamanda meydana gelen şaheserin ölümle yok ediliverceğine inanmıyorum. Asla! İnsan, sonsuz yaşama arzusu yüklenen bir varlıktır. Allah, insana o kadar değer vermiştir ki her yaratılan, ona hizmet ve yarar sağlamak için yaratılmıştır. Acaba insan, Allah'a, gerektiği kadar değer verebiliyor mu?

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0146

Onur Bilge

0147 - DİLEKÇE

Onur BİLGE

Okulumuzda epeydir bir gazete çıkarmaktayız. Zehra Hanım, yazı yazma konusunda oldukça iddialı. O nedenle bize yaklaşık üç aydır tahrir yazdırmakta ve en iyi yazıları çizgisiz dosya kâğıtlarına renkli kalemlerle yazdırarak, üst sınıflara ibret için okul gazetesine asmakta.

Her ne kadar yazı yazma kuralları öğretilir ve öğrenilebilir nitelikteyse de yazı yazma işi, bir yetenek işidir ve Allah vergisidir. Kolay kolay her kula nasip olmaz ama bunda benim hem kalıtsal hem de çevresel avantajım çok fazla. Çünkü ben, eğitimci ve politikacı bir aileye mensubum.

Baba tarafım tamamen sanatkâr ruhlu insanlar. Amcalarımın hepsi çok güzel resim yapar. Hemen hemen hepsi, öğrenim dönemlerinde karakalem ve yağlıboya resim büyütür kazanç sağlamış kişiler. Albay olan amcam, yağlıboya resim çalışmalarına halen devam etmekte... Hepsî birden fazla enstrüman çalar, gazetelere makale yazar. En çok da babam ve ablam...

Ablam, ayrıca şairdir ve her gün yerel gazetelere bulmacalar hazırlar ve şiir gönderir. Babam da mahalli gazetelerden, en çok Şelale ve İleri'ye günlük makaleler, ulusal gazetelere de fikir ve öneri yazıları gönderir.

Annemse, evlendiğinden beri günlük tutmakta... Her gün yazmadan edemez. Yazılarının arasında yapmış olduğu resim ve karikatürleri görünce, eğitimini almadığı halde ne kadar başarılı olduğuna hayret ederiz.

İkinci sınıfa geçtiğim yaz... Sokağımızdan Koreli geçiyordu; mavi pantolonu, beyaz keten gömleği, önünde çil bezden yapılmış esnaf önlüğü, elinde dondurma arabasıyla:

"Di di kaymak var! Dondurma kaymak kaç kay! Koreli geldi, Koreli! " diye, cümle sonlarındaki harfleri südüre südüre bağırarak.

Otuz beş yaşlarında, ince uzun, ince bıyıklı, siyah saçlı, kumral bir adamdı. Sadri Alışık benzeri... Bu sesi duyar duymaz, kıpırtı başlıyordu, içimde. Antalya sıcağında serinleme isteği... Tatlı bir soğukluğun, ağzımın içinde eriyip yayılarak içimi serinletişini, şekerin dilime, sütle salebin damağıma bıraktığı enfes lezzeti anımsıyor, doyamadığım dondurmadan hem ön hem de arka sokaktan geçerken almak istiyordum.

Dondurmada bana sınır yoktu. İstedğim kadar yiyebiliyordum. Antalya'da kiloyla satılır. Bir porsiyon, üç top, beş top değil... Gidersin dondurmacıya, oturursun masaya, yiyebileceğin kadar söylersin. Yarım kilo, bir kilo... Karışık, sade... Kakaolu, portakallı, limonlu... Yanında suyla gelir. Ye, yiyebildiğin kadar! Alışık biz. Alışık olmayanların boğazı şişebilir. Bize bir şey olmaz. O nedenle bir iki külah dondurma az gelir. O kadar sıcağa dondurma mı dayanır!

"Di idi kaymak var! " dedi mi yerimden fırlarım!

Koreli'nin gerçek adı nedir? Gerçekten Kore'ye gitmiş mi gitmemiş mi? Kimdir, neyin nesidir? Askerliğini bahriyeli olarak mı yapmıştır? Karacı olarak mı? Hakkında pek bir şey bilmeyiz. Ağzını eğerek, dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayla konuştuğu için sözcükler deforme olur ve ne dediği anlaşılır. Dondurma sattığı bellidir, her gün kullandığı, makamını bildiğimiz, ezberlediğimiz cümlelerinden ve yanık sesinden. Bir de

ürününün tatlılığı...

"Şekeri çuvaldan! " diye satar.

Yanına yaklaşınca, geriye kaykılarak arabasını durdurur, sağ eliyle yuvarlak bakır kapağı kaldırır, sol eline külahı alır, özel düz kaşıkla, içerden kazıyarak çıkardığı parçaları külaha havalı havalı yerleştirir. Bir taraftan da alıcıyı memnun etmeye çalışır:

"Tamam mı amcam? Bak ne kadar çok koydum! " diyerek.

Annem, bir buçuk yaşındayken havale geçirdiğim ve arada anjin olduğum için ateşimin yükselmesinden endişe ettiğinden, boğazım hassasken, özellikle mahalle arasında satılan bu dondurmalarından alıp yememi istemez. Dondurmanın dibi kalırsa, metalik bir koku gelir. Dibinin kalayı kalmamış olabilir, zehirleyebilir diye düşünür ve beni uyarır:

"Dikkat et! Doluysa al! Dibi kaldıysa alma! "

Ben de her şeye sabrederim de çikolata ve dondurmaya sabredemem. O engelledikçe hırsım artar. Mızırdamaya başlarım:

"Bana ne? Bana ne? Olsun! .. İstiyorum! Hastalanayım! Yatarım, terlerim, iyileşirim..."

Bir gün gerçekten hastayım. Bademciklerim şişmiş. Annemle mutfaktayız. Bir akşamüstü yemek yapıyor. Bir taraftan da konuşuyoruz. Dondurmacının sesi geldi.

"Koreli geçiyor."

"Geçsin."

"Dondurma alacağım."

"Olmaz, hastasın."

"Olsun, alacağım."

"Ateşin yükselir. Mikroplu o. Kim bilir nerede, hangi iptidai şartlarla ve nasıl yapılıyor? Bakalım sütü iyice kaynatıyor mu? İçindeki mikroplar ölüyor mu? Nerelerden topluyor sütü, kim bilir? İnekler sağlıklı mı değil mi? "

"Ama çok güzel! "

"Neresi güzel? Hiç şeker koymuyor. Tatsız! Nişastayla yapıyor. İçinde doğru dürüst salep bile yok."

"Ama o: "Şekeri çuvaldan! .." diyor."

"Tabi çuvaldan... Çuvaldan alıyordur da az alıyor."

Ne dediyse beni ikna edemedi. Dondurma da dondurma! .. Ne oldum, öldüm; alacağım! .. En sonunda:

"Git, oradan bir kâğıt kalem getir; şuraya, masanın üstüne koy. Dolmakalem... Dosya

kâğıdı olsun! Çizgisiz... Altına bir de çizgili getir! Şimdi eğri yazarsın."

"Ne olacak onlar? "

"Valiliğe, belediyeye arzuhal yazacağız. Koreli'yi ve onun gibi halkın sağlığına zarar veren seyyar satıcıları şikâyet edeceğiz."

"Ama ben Koreli'yi seviyorum. Ona yazık! "

"Yazalım da onun adını vermeyelim. Haydi başla! Kâğıdı ortalama! Şuraya yaz bakalım! 'Vilayet Yüksek Makamına de, virgül koy! Altına geç! Büyük harflerle 'Antalya' yaz. Yazdın mı? "

"Yazdım. Şimdi ne yazacağım? "

"Biraz ara ver! Paragraf başı yap! Yaz! 'İptidai şartlarda yapılıp, mahalle aralarında satılan dondurma gibi yiyecekler halkın sağlığını tehlikeye sokmaktadır. Bu gibi yiyeceklerin satılmasının engellenmesini arz ederim.' Şimdi bir satır ara ver. 'Saygılarımla.' Yaz. Şuraya, sağ alt tarafa da adını, soyadını yaz! Tarih at! Altını imzala! "

Sol alt köşeye de adresimizi yazdırttı. Akşam babamdan damga pulu isteyeceğimizi söyledi. Onu da yapıştırıp, iptal edecektik. Geldiğinde müjde verir gibi annem ona, yazdığım dilekçeyi gösterdi. Dondurma yiyemediğimi söyledim. Cebinden, bir tane şemsiyeli çikolata çıkardı, bana uzattı ve dedi ki:

Annen telefon etti: Dondurma yemesine mani oldum. Bari bir çikolata getir. dedi. İçine batmış.

Daha birinci sınıfı yeni bitirmiştım, annem bana istida yazmayı öğretmişti. Bu arada beni meşgul etmiş, dondurmaya unutturmuş; Koreli, arka sokağa dolanmış, orayı da çoktan terk etmişti. Böylece hem dondurma almamı kavgasız dövüşsüz engellemiş hem de beni, daha o yaşta dilekçe yazabilen bir insan haline getirerek, özgüvenimin artmasını sağlamıştı. Küçük yaşta evlendirilmiş olduğu için en az öğrenim görmüş olanımız oydu. O bile dilekçe yazarak meramını anlatabiliyordu. Böyle bir ailede büyümüştüm. Doğal olarak sınıf seviyesinden üstün olacaktım. Çoğunun anasının babasının okuması yazması olmayan, aile bireylerinin eli kalem tutmayan çocukların arasındaydım.

Oradan buradan duyduklarını zorla akıl edip, üç satır yazıyı bir sürü cümle düşüklüğü, yazım ve noktalama hatasıyla, yaza sile güç bela bir araya getiriyorlar, benimle aşık atmaya kalkıyorlardı. Bunlara diyeceksin ki:

"Sizin eniniz, boyunuz, yüksekliğiniz ne kadar? Herkes haddini bilecek! Haklının hakkını teslim edecek! Bükemediğin bileği öpeceksin! O kadar! "

Zehra Hanım, her hafta yazıları topluyor, aralarından asılmaya layık olanları ayırıyor ve başarılı olanları kutluyordu. Doğru dürüst iki kelimeyi bir araya getiremedikleri için, yazılarını astıramayanlar mızıklamaya başlıyor, kıskançlık krizlerine giriyorlardı!

Öğretmenimiz, Fulya'yla ben gelinceye kadar, yapılan en güzel resimleri sınıf duvarındaki panoya asıyormuş. Resimleri hemen hemen her gün asılan Şenol, Alihan,

Mine, Nur ve benden sonra aramıza katılan Fulya gibi çok değerli arkadaşlarımla bana söylemiş olduğu övgü dolu cümleler; onlarda, beyinlerine inen gülle etkisi yapıyordu!

Resim seçimlerinde olduğu gibi yine böyle yazı seçiminin yapıldığı bir gün çingar çıkararak ortalığı birbirine kattılar! .. Bunların bazıları, biz gelinceye kadar, bu sınıfta, 'adam yokluğunda keçi Abdurrahman Çelebi' ve 'erken uyanan horoz olur, öter' hesabı hükümranlık sürdürmüş. Peklik çektikleri için kırk yılda bir yazı diye ıkına sıkına ortaya çıkartabildikleri müsveddelerin arada sırada asılması nedeniyle kendilerini bir meta sanmışlar. Fulya'yla ben gelince de cesaretleri kırılmış, kalemlerinin kâğıtlarının hiç bir işe yaramadığını fark edip, dürüp büküp ceplerine sokarak sus pus oturmak zorunda kalmışlardı. Öncesini bilmiyorum ama bu nedenle, geldiğimden beri için için kaynamaktaydılar.

Ben, yaşıma göre iyi kötü yazmayı becerebiliyorsam; bu, okuduğum her yazının röntgenini çekebilmek için sarf ettiğim gayret neticesinde olmuştur. Aciz ve zavallı, şak şakla ayağa kalkmaya çalışan, güçlkle tay tay duran, ancak ellerinden tutulduğunda birkaç adım atabilen, sedir kenarlarına abanarak sıralamaya çalışan, ikide bir makatlarının üstüne yığılan bebeler, benim yazım kaliteme ve hızıma yetişebilirler mi? Kolay mı o?

Aralarından, kıskançlık nedeniyle, kış sineği gibi tek tük çıkararak, bize musallat olanlar; açık arıyor; ayağımızı, kolumuzu ısırmaya çalışıyor, vızıldayarak parazit yapıp, asabımızı bozuyorlar. Pencereleere, pervazlara, defter sayfalarımıza, pano camlarına, oraya buraya konarak etrafı kirletiyorlar.

Okulun bahçesinin bitişiğinde, arkadaki evin ahır var. Bahçeye çıkınca, o tarafa yaklaşamıyoruz. İki inek için mahalleyi kokutuyorlar. Kış ortasında karasinek... Bir de atsineği oluyor!

Aslında, bir dilekçe de Burdur Belediyesine yazmak ve imza toplayarak, şehrin ortasında, bir eğitim ocağına mikrop saçmakta olan, nezih insanların oturmakta olduğu böyle bir mahalleden bu pislik yuvasının kaldırılmasını istemeliyiz.

Birkaç gün önce, sınıfı havalandırmak için pencereleri açmıştık. Bunlardan biri sınıfa dalmış. Atsineği, fena musallat olur, adama! Temizlik kolu görevlisi Şenol da espritüel bir çocuk... Kılıcını çekerek, yel değirmenlerine saldıran Don Quijote de La Mancha gibi elinde sineklikle kalkıp geldi, "Pat! .. diye vurup, düşürdü!

Vızıltı kesildi. Sınıfta derin bir sessizlik... Herkeste bir sevinç, bir mutluluk! .. Öğretmenimizle beraber önümüzdeki sıralara vurarak tempo tutup, hep bir ağızdan türkü söyledik:

"Şen ola düğün, şen ola! Şen ola düğün, Şenol'a! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0147

Onur Bilge

0148 - HEDİYE

Onur BİLGE

Birinci dönemin sonuna yaklaştık. Anneme babama teslim edileceğim konuşuluyor. Vefasızlık etmek, ondan ayrılmak istemiyorum. Ailemi şiddetle özlediğimi elimden geldiği kadar, hatta ustaca gizliyorum. Benim bir ailem var neticede ama onun kimsesi yok. En yakını olmak, aile boşluğunu bir başıma doldurmak istiyorum.

Benim hayatımda arka dönmek yok. Arkadaşlığım devamlı, dostluğum vefalıdır. Ne olursa olsun, etimi kemiğimden ayırsalar, kimseyi terk etmem, onun beni içsel olarak terk ettiğini hissedinceye kadar.

Antalya'daki arkadaşlarıma armağanlar alıyoruz. Okul araç gereçleri olarak en güzel, en modern, en iyi, hâsılı en hora geçecek niteliktekilerden... Anneannem diyor ki:

"Kendimiz için alacağımız şeyler defolu olabilir. Hediye olacak olanları dikkatle seçmeliyiz. Onlardaki kusur, armağan edeceğimiz kişiye değer vermediğimizi gösterir. İade etmesi de mümkün değildir. İçine sinmez. Belki de kullanmaz. O nedenle itinayla seçmeliyiz."

Seçtiklerimiz, o kadar cicili bicili şeyler ki! Onları, renkli parlak kâğıtlarla paketliyor, üstlerine iliştiğimiz minik kâğıtlara, vereceğimiz kişilerin adlarını yazıyoruz. Hepsini benim valizime yerleştiriyoruz. Bana ait olanlar, anneannemin bavuluna konacak. Onun da benim de çok fazla giysimiz yok.

"Neden armağan alıyoruz? Bunlardan olmasa da işlerini görecektik kadar her şeyleri vardır onların."

"Onları düşünmüş olduğunu ifade etmek için... Bir kuru dalla da olsa anmış olduğunu göstermek için..."

"Kuru dalla mı? Yani en değersiz bir şeyle bile mi? "

"Evet. 'An beni bir kozla da isterse çürük çıksın! ' derler. Maksat, onlarla ilgilendiğimizi göstermek, yüzlerinde bir sevinç ifadesi hâsıl olmasını sağlamak..."

"O zaman Allah bizden razı olur, değil mi? "

"Tabi ki razı olur. Peygamber Efendimiz: "Hediyeleşin! Çünkü hediye, sevgiyi, dostluğu arttırır; kini, düşmanlığı giderir." diyor. "Hediyeyi reddeden, Allah-ü Teâlâ'nın verdiğini reddetmiş olur." Hediye, istenmeden verilen şeylerdir. Hediyeleşmek, aramızdaki yakınlığı ve bağlılığı arttırır."

"Oradaki arkadaşlarıma kavuşacağım ama buradaki arkadaşlarıma da çok özleyeceğim. Keşke tanımasaydım, onları. Ne kadar zor, ayrılık! "

"Birleştiren, Allah; ayıran, Allah! Bizi halden hale döndürürken, oradan oraya sürükler. Bir araya getirir, dağıtır. Tanışmalarımız, deneneceğimiz insanlarla karşılaştırılmalarımızdır. İmtihanlarımızı başarıyla verebildiysek, ne âlâ! Yok, veremediysek; vay hâlimize! .. Vay ki vay! .."

"Ya veremediysek? Yanlış yaptıysak? "

"O zaman, küçük büyük demeyecek, gurur kibir yapmayacak, özür dileyeceğiz. Onlardan helâlik isteyeceğiz."

"Ya vermezlerse? Haklarını haram ederlerse? "

"Hesaplaşmak, Huzur-u Mahşer'e kalır! Ne kötü bir hesap yeridir, orası! 'Kul hakkıyla gelmeyin!' diyor, Allah-ü Teâlâ."

"Kul hakkı sadece birisine ait bir şeyi almak, iade etmemek ya da gasp etmekle mi olur? "

"Birisinin hakkında konuşmakla bile olur. O kişiyi her türkü rahatsız etmekle de..."

"Yani yazı, resim, söz... Her türlü mü? "

"Evet. Ona düşman olmak, ayağını çelmeye çalışmak, işini güçleştirmek, asabını bozmak, yapmakta olduğu işi sakın kafayla yapmasını engellemek, bir insanı rahatsız edecek her şey kul hakkına girer. O kişinin haberi olsun ya da olmasın, onun hakkında fitne, fücür, fesat kaynatmak, kul hakkına girer. Sadece sınav kâğıtlarımızın değil, aklımızdan geçenlerin dahi okunduğu, söylediklerimizin kayda alındığı çok çetin bir sınavdayız. Yaptıklarımız da inkâr edemeyeceğimiz tarzda sabitlenmekte... Allah, yüzlerimize bakmaz. Herkesin kalbine, niyetine bakar. Kötü niyetli kişiler, kötü niyet besledikleri herkesten sorumludur."

"Bir kötülük yapmayı tasarlasam, günah olur mu? "

"Olur ama gerçekleştirmeden günah hanene kaydedilmez."

"Gerçekleştirmezsem? "

"Güzel bir karar vermiş olursun. İyiliğin, güzelliğin karşılığı daima sevaptır."

"Bir iyilik yapmak istesem ama yapamasam? "

"Yapmış kadar sevap kazanırsın."

"O zaman ben hep iyilikler yapmayı planlayacağım. Yapabilirsem, katmerli sevap kazanacağım; yapamazsam, yine yapmış kadar sevap alacağım."

"Günahın karşılığı, bire birdir. Sevabın karşılığı kat be kattır. Katlar Rabbim, katlayabildiği kadar! O, bizleri affetmek ve cennetine almak için bahaneler yaratıyor."

"Bine de katlar mı? "

"Belli mi olur? Hükümdar, o! Her şey elinde... Kalbine bakar. Yüreğinin içi güzelse, ona göre değerlendirir. Bine de katlar, trilyona da! .. Kadir Gecesi, bin aydan hayırlıdır. Onun gibi mübarek gecelerde, seherlerde ibadet etmek ne kadar akıllıcadır! "

"Ne güzel din, bizim dinimiz! .. İslamiyet ne güzel! ..

"En yeni, en mükemmel... Cihanşümül..."

*

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0148

Onur Bilge

0149 - GÜLLAÇÇI

Onur BİLGE

Yine uykusuz geçen bir gecenin bitiminde, sabah ezanı okunurken Bursaya nasıl yağmur yağıyor, yaz ortasında! .. Cam kapalı, perdeler açık... Yağmuru seyrediyorum. Karanlıkta hiç bir şey yokmuş gibi görünüyor ama elektrik direğinin altına sicim demetleri sarkıtılıyor.

Nasıl otomatiğe bağlanmış ve ne kadar ince düşünülmüş, her şey! Havada biriken nem nefesleri rahatlamak için yere damlalar halinde inerken toprağın yanan bağı ferahlamakta, bitkiler bayram yapmakta, yeryüzünde ne varsa kirlenen, tozlanan, görünmez bir elle yıkanmakta, temizlenmekte... Yüzleri ağarmakta duvarların, yapraklar parlamakta, yollar yıkanmakta...

Damla damla inmekte rahmet. Merhametle indirmekte Rahman, sessiz sedasız, kimseye fark ettirmeden göklere kaldırdığını, kimseyi rahatsız etmeden şefkatle serpmekte, tüm bekleyenlere... O ne büyük ihsan! .. Ne kadar önemli bir ihtiyaç, havadan sonra... Belki havadan önce... Ceninin oluşumunda... Önümüz bir damla su, sonumuz toprak...

Önümüz, necis bir su; sonumuz necis leş... İnsanoğlu ne kadar gururlu! Ne kadar kibirli! .. İki pis arasında yaşamakta olan temiz mahluk...

Önümüz sonsuzluk, zamansızlık deryası; sonumuz, uçsuz bucaksız okyanus... Sonsuz... İnsan ne sonsuzlukta? Kendisini bir şey sanan, büyülenen, kabaran? Eni, boyu, yüksekliği ne kadar? Varlığı ve tüm sahip oldukları, kabrin kapısına kadar!

İnsan, bir damla su. İnsan, ölümlü yavrusu... Neden büyüklenir, büyüklüğünün sınırı olmayan Azamet ve Kibir Sahibi onu her an görürken, iştirken? Elinden gelse, silindirleyecek geçecek herkesi, egosu uğruna! Kırmış dökmüş, gücendirmiş; umurunda değil! Oysa Kâbe'yi yıkmaktan kötü, gönül kırmak! ..

Ya karşıdaki mazlumsa? Ya seslenmezse? Ağzını açıp bir şey demezse? Müntakim olan Allah, İntikam Alan sıfatıyla girerse devreye, kulunun intikamını almak için? O zavallının haddi haberi yoktur, olanlardan. Onun hakkında kötülük düşünenler, ayağını çelmeye çalışanlar iş başındadır, olanca atiklikleriyle göstermektedir, becerilerini. Onun haberi yoktur. Kendi halinde işini yapmaktadır ama ona kötülük yapanların planlarından da yaptıklarından da Allah-ü Teâlâ haberdardır. Semi'dir, iştir. Basir'dir, görür. Habir'dir, haberdardır. Muhatap olmayan, konuşmayan Allah'ladır. Allah da onunla...

Mazlum ne haberdardır, kendisine yapılanlardan, ne müdahale eder, ne cevap verir... Sadece işini yapar, zikrini yapar, tefekkür eder ve her şeyi Allah'a havale eder. Avukata davasını havale eden, dönüp de ona:

"Şunu şöyle yap! Bunu böyle yap! " mı der?

O, ne yapacağını gayet iyi bilir. Allah'ın bir sıfatı da Sabur'dur. Sabredenleri sever. Sabur sıfatı, Kur'an'da en son zikredilir. Çünkü Allah, sonuna kadar sabreder. Her hatamızı görüp, gökten başımıza taş yağdırmadığı gibi. Sessizce beklemektedir, bir kitap dolusu uyarıdan ve onca tehditten sonra sakin sakin.

Her ne kadar bize, pek inanılır gibi gelmese de bir kıssa yardımıyla yavaş yavaş konuyu açayım ve herkesin anlayabileceği kadar basit bir anlatımla yazmaya devam edeyim ki

bu çok önemli bahis, olanca çıplaklığıyla gözler önüne serilsin, beyinlerdeki silinmesi zor bölümlere nakşedilsin, tepelerine inen balyoz gibi çekiçlere rağmen beyin dokusunu incitmeyen keskinlerle oyularak işlensin, rölyefçe...

Bazen tasavvuf konusunda eğitim almış kişilerden bahsedeceğim. Bazen gaip erenlerden... Mutlaka ayetler ve hadislerle destekleyeceğim. Ayetler, tartışılmaz. Ayetlerle uyuşan hadisler, ayetlerin açıklamaları olarak kabul edilir. Şüphelilere ya teğet geçmek, ya da neden birbiriyle taban tabana zıt olduklarını anlayabilmek için o konuda derin araştırma yapmak gerekir. Ayetlerle çelişenleri, aklımıza yatmayanları geçeceğiz. Çünkü dinimiz, akıl ve mantık dini... Umarım zevkle okunacak.

Müslüman kimdir? Haram lokma yemeyen, elinden dilinden, belinden kimseye zarar gelmeyen kişidir. Daha sonra ibadet gelir.

Bana haksızlık edenlerin hepsi öldü. Ben yapabilir miydim? Onları öldürebilir miydim? Asla! Hiçbir şey yapamazdım. Sadece cevap verme hakkımı kullanırdım. Bu da onların umurlarında olmazdı. Zaten arsız ve yüzsüzdüler. Allah devreye girdi. Cezalarını O kesti. Öyle uygun görmüş.

Vaktiyle bir adam varmış. Fakir, kimsesiz, garibanın biri... Kendi halinde, bir göz odacıkta yaşarmış. Güllaç satarmış, bir sepetin içinde. Geçimini öyle temin edermiş. Ak saçlı, sakallı, yaşlı bir adamcağız...

Bir de zengin mi zengin, oralarda kendisini padişah falan sanan, her olaya karışan, her konuda ahkâm kesen, her lafa maydanoz, ukala bir adam varmış. Hem kel hem fodulmuş. Hem elinden hiçbir iş gelmez hem de her yapılanda kusur bulur, yarım aklınca doğru sandığı bir sürü saçmalık önerirmiş.

Güllaççı, çarşı Pazar, her yerde, titreyen dermansız dizleriyle dolaşarak, önüne gelene elindeki küçücük sepetini yavaşça uzatarak, çekingen çekingen, alçak bir sesle:

"Güllaç! " dermiş. Almak isteyen olursa, satar:

"Allah bereket versin! " diye, almazlarsa:

"Eyvallah! " diye uzaklaşır, gidermiş.

Bir gün, bir sokakta, üç tekerlekli bir el arabasının etrafında alışveriş edenlerin yanına yaklaşmış. Kendini beğenmiş ukala adam da alışveriş yapanların arasındaymış. Oradan meyve satın alırken; güllaççı, sepeti tesadüfen ona doğru uzatarak:

Güllaç! demiş, kısık bir sesle. Adam öfkeyle:

"Çarşıda sen, pazarda, her yerde sen! .. Burda da mı buldun beni? Senden kurtulamayacak mıyız, ya? Yolda, sokakta, kahvede hep sen! .. Çekil git, şurdan, be adam! .." diyerek, elinin tersiyle sepeti itince, sepetin kargısının ucu, yaşlı adamın dudağını birazcık çizip, kanatmış. Adamcağız, Allah'ın zikriyle ve fikriyle o kadar meşgulmüş ki fark etmemiş bile acıyı ve kanı. Hiçbir şey söylememiş, hiçbir tepki vermemiş, tabi ki:

Eyvallah! ... demiş, çekilip gitmiş, geldiği gibi sessizce.

Çokbilmiş adam, o gece bir düşünmüş. Rüyasında, bomboş bir alandaymış. Karşısında hiç kimse yokmuş ama görünmez bir kemankeşin yayından çıkan üç tane okun doğruca kalbine geldiğini ve üçünün de arka arkaya yüreğine, korkunç acılarla saplandığını görmüş! .. Ciğerinin köküne çöken acının şiddetinden can havliyle uyanan adam, gözlerini açar açmaz, yakınlardaki evliya gibi bir zatın yanına koşmuş ve gördüğü düşün nefes nefese anlatmış. Rüyası o kadar gerçek gibiymiş ki halen eliyle kalbini tutmaktaymış. O zat:

“Hayırdır, İnşallah! .. Allah, iyiye güzele tebdil etsin! ” diyerek, dikkatlice dinledikten sonra:

_ “Sen, yakın bir zamanda; kime, ne yaptın? Mutlaka birine bir şey yapmışsın! Birinin canını yakmışsın! Derhal git, onu bul, özür dile! Belki olacaklar olmaz. Aksi halde, rüyanın tabirine göre, üç oğlun da arka arkaya ölecek! Art arda üç evlat acısı saplanacak yüreğine! ..” demiş.

Aralarında kavga falan olmadığından; düşünmüş düşünmüş, zorla hatırlamış, o garibanın dudağını kanattığını... Tarifi imkânsız bir pişmanlıkla koşup gitmiş, önüne gelene sora sora onu fakirhanesinde bulmuş ve ellerine, ayaklarına kapanmış:

“Amcacım! N’olursun beni affet! ..” demiş. Yaşlı adam, hiçbir şeyin farkında değilmiş. Şaşırılmış!

“Neden? Sen bana ne yaptın ki? ” diye sormuş.

Hani dün, ben meyve alırken, bizim sokağa gelmiştin ya... diyerek olayı hatırlatmaya çalışmış ve rüyasını anlatmış. Gülle açtı:

O zaman ben kendimde değildim ki! Zikirdeydim! Allahlaydım. Benden yana, hakkım varsa helal olsun ama ok yaydan çıkmış bir kere! Artık yapacak bir şey yok! .. demiş.

Adam ağlayarak evine dönmüş. Arka arkaya üç oğlunun da ölüsü gelmiş.

O, farkında bile değil, dudağının kanadığının falan... Kalben zikirdeymiş. Hissetmemiş bile. Fakat Onu Yaratan, yani Onun Gerçek Sahibi her şeyi görüp, adam seslenmediği ve kendisini tam bir teslimiyetle Allah’a bıraktığı için Vekil Tayin Ettiği Allah-ü Teâlâ devreye girmiş.

Ayet-i Kerimede: “Bire bir alacaklısınız. diyor. Kısas var. Fakat bana bırakırsanız, ondan tam on mislini alırım!

Bana yapılanlara sessiz kalışım, acizliğimden değil. Pısrıklığımdan falan, asla! Allah’a inanmışım, güvenmişim, O’na dayanmışım! Hiç ses çıkarmam. O’na havale eder ve beklerim. Burada vermezse, orada verecek cezasını. Bas Günü’nde... Ceza Günü’nde... Vay, mazlumun hedef alanların, hakkını yiyenlerin haline! .. Vay ki vay! ..

Benim Gerçek Sahibim, haksızlığa razı gelir, duyarsız kalır mı kalır? Haşa! .. Âdildir. Adalet Sahibi’dir. Seri-ul Hisab’tır. Hesapları; seri bir şekilde, hızla görür.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0149

Onur Bilge

0150 - FESATLIK

Onur BİLGE

Yazı ve resim seçkilerinde sınıfta çingâr çıkaranlar, öğretmenimizce kaç kere uyarıldılar! Hem kel hem fodullar! Doğru dürüst resim yapmasını bilmiyorlar. Sadece çöp adamlar çizebiliyorlar, bir de onların asılmasını istiyorlar. Hem yazamıyorlar hem yazanlara karışıyorlar. Ne dediği anlaşılmaz, yazı demeye bin şahit isteyen, zırvalar yazıyorlar. Geldiğimden beri bunların kalemleri boğazlarına tıklandığı için özellikle beni hedef alıyor, bana sataşılıyorlar. Diyorlar ki:

“Neden her hafta yazıyorsun? Bir hafta da yazmayiver de bizim yazımız da asılsın! Kul hakkı diye bir şey var! ”

Ozanın: ‘Şeytan sazın neresinde?’ dediği gibi kul hakkı bunun neresinde? Yarışabiliyorsan, güçlüyle yarışacaksın! Yarışamıyorsan; oturacaksın, oturduğun yerde, er meydanına çıkmayacaksın! “Sen kenara çekil, ben de birinci olayım! ” Yok, öyle şey! Yarışacaksan, öğren de gel! ..

Sen de yaz! Elinden alan mı var? Ben, bana verilen hakkı kullanarak amaç edindiğim hedefe doğru koşmaktayım. Yazılarımı önce öğretmenime beğendirmeye, sonra dördüncü ve beşinci sınıflara göstermeye çalışıyorum. Yazı yazma ve seçkiye girme özgürlüğümü kullanıyorum. Kimseyle kıyasıya yarışım yok. Olmalı aslında. Yarışmak ilerlemede itici güçtür. Fakat çırpındığım, ille de ille birinci olacağım diye kendimi paraladığım yok.

Mutlaka her hafta seçilmek için yazı yazmıyorum. Asılsa da asılmasa da yazıyor, yazdıklarımı öğretmenime gösteriyorum. Seçilmediği zamanlarda yazmaktan vazgeçmiyorum. Onlar gibi kalemimi cebime sokup oturmuyorum! Kalem, yazmak içindir. Onun bunun gözünü çıkarmak için değil! Bunlar edebi yazı yazmada ne kadar başarısızlarsa, okulun bahçe duvarlarına, özellikle tuvalet kapı ve duvarlarına yazmakta da bir o kadar başarılılar! .. O zaman herkes kendi platformunda yazsın ve kurdeleyi göğüslesin! Onlar oralarda birinci olsun, biz buralarda...

Annem babam ve ablam gibi her gün muntazaman yazıyorum. Bunu iş edinmişim. Hiç bir taltif, övgü ve ödül bekleyerek yola çıkmadım. O nedenle, ömrüm olduğunca, gücüm yettiğince kendi kulvarımda durup dinlenmeden koşmaya kararlıyım.

Antalyalı, yanık tenli kızım, ben
Herkesin için de bir yalnızım, ben.
Ulaşılamayan korkunç hızım ben! ..
Kendi kulvarında koşan Semiray...

Ben yazarım. Yazımdan nasibi olan payını alır. Seviyelerine inmedim, inmem. Her gün sınıfın içinde kapana kısılmış fare gibi fır dönerek, kıskançlık krizlerine girerek ona buna sataşarak, el âlemin içinde azarlanarak, şahsiyetimle oynanmasına zemin hazırlamam. Böyle yapan huzursuz ve huzur bozan, ruh sağlığı bozuk insanlarla aynı kefeye konmak istemiyorum. O nedenle susuyorum.

Susmuyorum. Konuşuyorum aslında ama onların ulaşamayacakları bir düzeyde, yazarak konuşuyorum. Haksızlık karşısında susan, dilsiz; şeytandır.

Ben bunları yazarken, haklı da olsam, kendimi övmeyecektim ama tevazuun fazlası da övünmeye girer. Sözüm meclisten dışarı. Tabi ki içinde bulunduğum sınıftaki azınlığı

kastediyorum.

"Susmak, en kolay ibadettir." demiş, Peygamber Efendimiz. Susmayan; dinleyemez, öğrenemez. Gevezenin hakkından sağır gelmiş. Söz gümüşse, sükût altındır, denmiş. Sabreden derviş, muradına ermiş ve Yunus Emre:

"Dövene elsiz gerek
.Sövene dilsiz gerek.
.Derviş, gönülsüz gerek
.Sen derviş olamazsın! " demiş.

Semiray melektir. Çok sabırlıdır. Derviş gönüllüdür. Susar. Biriktirir. Semiray cadıdır. Susar susar, sükûtundan bir şey anlamayanlar, sohbetinden hiçbir şey anlamazlar; onun için kâğıdını açar, kalemini çeker, cenge çıkar! Biriktirir biriktirir, çuvalı ters çevirir, kafalarına geçirir! .. Hakkını yedirmez!

Her insan biraz Semiray'dır. Öyle olmalıdır. Nefsimiz de bizden davacı olacak. Onu da haddinden fazla ezdirmemiz doğru değildir. Kısas diye bir şey vardır.

Bir insanı helak etmek isteyen, onun zulmüne karşı hiçbir tepki vermesin! Önünden de arkasından da tek kelime söylemesin. İşte o zaman sabrının mükâfatı, karşındakine felaket olarak iner! ..

Memleketin birinde derin hoca varmış. Herkes onun sohbetinden çok zevk almış. Her fırsatta yanına gider, bilgisinden istifade eder, bir müşkülleri varsa, ona anlatır, akıl danıştırmış.

Yine bir yaz günü o zatın evinin önünde sohbet ederlerken, susayanlar oluyor. O muhterem, oradaki on yaşlarında bir çocuğa:

"Haydi oğlum, şu testi al da soğuk bir su doldur gel! " diyor.

Çocuk, hemen fırlıyor, testi alması gibi çeşmeye gidiyor. Tam doldururken, dörtnala şakır şakır bir süvari geliyor! Atın üzerindeki o kadar heybetli ki çocuk, bakakalıyor. O sırada adam attan büyük bir azametle iniyor ve çocuğa:

"Çekil ulan, şuradan! .." diye bir tokat atıyor.

Zavallı bir yana, testi bir yana gidiyor! .. Çocuk ayağa kalkmaya çalışırken, süvari çeşmeye yaklaşıyor, elini yüzünü yıkamaya, su içmeye başlıyor. Gariban; güçsüz, zavallı, mazlum... Adam; güçlü, kuvvetli, zalim... Yavaşça yerinden kalkıyor, eli boş meclise dönüyor, ağlayarak. Oradakiler haline bakınca anlıyorlar, bir olay olduğunu ve:

"Ne oldu sana? " diye soruyorlar.

"Tam testi doldurmaktaydım ki bir süvari geldi. Yanağıma elinin tersiyle öyle bir vurdu ki kendimi yerde buldum! .. Testi kırıldı, su döküldü." diyor, ezile büzüle. O zat:

"Sen ona bir şey dedin mi, evladım? İyi kötü herhangi bir şey söyledin mi? "Bunu bana neden yaptın? " falan? "

"Hayır. Hiçbir şey söylemedim."

"Hemen git, ona hakaret et, bir şeyler de! Hemen! .. Koş! .. Durma! .."

"Ama..."

"Aması maması yok! .. Koş, çabuk! .. O, oradan gitmeden yetiş! .. Kötü bir şey söyle, gel! .."

Çocuk mecburen gidiyor. Uzaktan bakıyor ki adam atını yaklaştırmış, yalakta sulamakta... Heybetinden nutku tutuluyor, bir şey diyemiyor. Hiçbir şey diyemeden dönüp geliyor. O zat yine soruyor:

"Dedin mi evladım? "

"Diyemedim."

"Neden? "

"O kadar heybetliydi ki korktum! .."

"Ne yaptın be evladım! .. Helak ettin, adamı! .. Git de bak, marifetine şimdi; ne halde, gör! .."

Çocuk, koşarak çeşmeye, ona bakmaya gidiyor. Köşeyi dönünce bir de ne görsün! ? .. At su içerken ürkmüş, sahibini ayaklarının altına almış. Süvarinin kafası yalağın kenarına çarpmış, kanlar içinde! .. Ortacıkta ölmüş!

Daha bir korku içinde geriye geliyor ve meraklı bakışlarla kendisine bakanlara olup biteni anlatıyor. Hazır bulunanlar, bu işin nasıl olduğunu; erene, bunu nerden bildiğini soruyorlar. Şöyle açıklıyor:

"Bunu tahmin etmek zor değil. İnsanlar, haksızlığa uğradıklarında, bire bir alacaklı duruma geçerler. Kul hakkı, hakların en ağıridir! Haksızlığa uğrayan, hiçbir şey söylemez, sabrederse, Allah-ü Teâlâ, Müntakim sıfatıyla devreye girer, mazlumun hakkını, zalimden alır! .. Hiçbir kulunu diğerine ezdirmez! .. Adalet Sahibi'dir. Âdil'dir. Zalimi hiç hiç sevmez! .. Daima mazlumdan yanadır! .. Çocuk ona en küçük bir şey deseydi, az da olsa, hakkını alacak, süvari helak olmayacaktı! Onun sükûtu, bela oldu; yıldırım gibi indi, adamın beynine! .."

Oradakiler, birbirlerinin yüzlerine bakıyorlar. İçsel muhasebeler yapıyorlar. Özeleştiriler... Bir süre sonra aynı muhterem zat devam ediyor:

"Eskiler derler ki: "Allah-ü Teâlâ'ya adresi sorulmuş. "Kırık gönüllerdeyim! .." demiş."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0150

Onur Bilge

0151 - DAVuL

Onur BİLGE

Bayullarımız hazır. Okulun kapanması çok yakın. Karnelerin dağıtılmasını bekliyoruz. Öğretmenim, acele ediyorsak, karneyi almadan da gidebileceğimizi, gönderebileceğini ima ediyor. Anneanneme, Antalya'da ne kadar kalacağı soruluyor. O da bilmiyor.

"Yine döneceğiz, değil mi?" diye soruyorum.

"Döneriz belki. Kim bilir? Hele bir gidelim. Bakalım, Allah-ü Teâlâ ne gösterecek?" diyor.

Yalan söylemek istemediği için: "Döneceğiz." Demiyor. O yalnız dönecek. Biliyorum. Hissediyorum. Gözleri umutla parlamıyor. İnandırmak için ısrarla bakmıyor, gözbebeklerime. Garipsiyorum. Onun tarafından da mı istenmiyorum?

Yoksa o da beni Hansel'le Grathel'in ormanda bırakıldığı gibi aileme götürecekti ve orada mı bırakacaktı? Yakınlarımı çok özlemiştim ama orası zaten benim evimdi ve benim burada da bir düzenim vardı.

Akşamla yatsı arasıydı. İlk geldiğimiz günlerdeki gibi misafir odasının, arka sokağa bakan penceresinin önünde oturuyorduk. Buradan, cami avlusu kuşbakışı görülebildiği gibi arka sokaktaki her şey, şehrin güneyindeki tek katlı evlerin damları, aralarındaki çok yüksek olmayan yapraksız ağaçlar ve yerleşim bölgesinin ardındaki baş başa vermiş çıplak dağlar seyredilebiliyordu. Fakat şimdi her şey sadece karartılar arasında belli belirsiz görüntüler halindeydi. Gündüzleri hiç de farkında olunmadığı halde görevini sessizce yapan güneşe dünya arka dönmüş, akşamdan sabaha kadar görevlerini aksatmadan yapan varlıklarsa artık saltanatı ele geçirmiş, olanca ihtişamlarıyla güzelliklerini sergilemekte, aydınlatma konusunda bazı yerlere iltimas geçmekteydiler. Cami avlusu ve direk dipleri gibi... Yeryüzü yıldızlarıydılar. Göktekilerden daha güvenilir, daha yakın ve daha vefalı... Koca koca yıldızlar ve kocaman ay, rüzgârın bile önüne katıp sürükleyebildiği yumuşak başlı güçsüz bulutlarla başa çıkamıyor, yaz gecelerindeki gibi uzaklardan göz kırparak bakamıyorlardı. Ampullerse, geceler boyu durup dinlenmeden çalışırken, bir an bile gözlerini kapatmıyorlardı.

İlk geldiğim zamanlarda, bahçedeki asmanın pencereye kadar uzanan dallarının uçlarındaki filizlerle küçük yapraklar henüz tazeliklerini korumaktaydılar. Onlardan toplayıp yıkıyor, limonlu şekerle çiğnedikten sonra liflerini çıkarıp atıyordum. İkisi de ekşiydi. Fakat farklı tatları vardı. Dil, küçücük bir et parçasıydı. Bunca yiyeceği tatlarına nasıl ayırıştırabiliyordu? Nerede neyin tadına baktıysam, o tadı aldığımda o ilk tattığım mekânı anımsıyordum. Şarapların hengî bölgeye ait ne tür üzümlerden yapıldıklarını ve kaç yıllık olduklarını bilen tadım uzmanları da lezzeti, mekâna ve verilen bilgiye göre belleklerine kaydediyor, o bilgileri asla kaybetmiyorlarmış. İlk limon şekerinin ve asma filizlerinin tadına burada, bu pencerenin önünde bakmıştım. Ne zaman yesem, bu mekânı ve anneannemle yapmış olduğumuz konuşmaları anımsarım.

İlk tütün ve çam kolonyasıyla da bu odada tanışmıştım. Çok hoşuma gitmişti. O zamanlar, çok çeşitli kolonya yoktu, yaygın olarak kullanılan. Esanslar vardı. Parfümün kalitelisi, Fransa'dan geliyordu. Kalıcı parfümler çok pahalıydı.

Yıllar sonra hatıralarım canlandığında, asma filizi ve limon şekeri tadındaydı, bu pencere önü ve arka sokağa bakan gözlerini genellikle akşam ezanıyla yatsı ezanı arasında açan bu geniş, loş ve ıssız oda çoğunlukla limon, ara sıra da çam ve tütün

kolonyası kokuyordu. Sekiz yaşını doldurmak üzere olan bir kız, anneannesine ilginç sorular soruyor, cevaplarını dikkatle dinleyerek hafızasına nakşediyordu.

"Buraya tekrar beraber dönüp dönmeyeceğimizi neden bilmiyorsunuz? Siz her şeyi bilirsiniz. Karar verdiniz mi uygulanır. Kararlarınıza herkes saygı duyuyor. Biliyorsunuz aslında ama galiba bana söylemiyorsunuz."

"Bilmiyorum. Benim isteğime bağlı değil ki! Diğer şartlar da var. Nasip, kısmet... Kader..."

"Kader ne demek anneanne? Yani aslı ne, onun? "

"Bir an sonra ne olacağını bilemememiz ve olmuş olacak her şeyin sadece Allah tarafından biliniyor olması... Bu konuya girmesek? "

"Ama neden? Ben çok merak ediyorum."

"İmanımızı tehlikeye sokabilecek boyutlara ulaşmaması için kader bahsinin tartışılması, uygun görülmemiş."

Düşüncelerim Giritli Mahallesi'ne kaydı. Geçen Ramazan olanlar geldi aklıma. Ramazan davulcuları... Sahur mahmurluklarımız... Antalya'ya gidince, o mübarek aya girecektik. Ramazan demek, günde üç oruç tutmaktı, beş altı yaşlarımdayken. Okula başladıktan sonra, sokakta oynarken dilim damağım kurusa, ölsem susuzluktan, oruç bozan on on iki yaşındaki kızlar, Tombulaçi bile dayanamayarak çeşmeye ağzını dayayıp kana kana su içerken, sabretmek, azmetmek, asla bir şey yememek, içmemek demektir. Sonra su böreği, hemen hemen her gün... Babam çok sever, şartlı oruç tutardı. Annem her gün iftarda su böreği yapacak, sahurda da sofrada bulunduracaksa... Ben bir şey istemezdim. Sabrederdim.

Gülfem, sahurda davul sesiyle bizi uyandıran iki adamdan birinin kızıydı. Aslen Karaferiyeliydiler. Başkaları onlara Romen, annem göçmen diyordu. Hiç okula gitmedi. Kardeşi Nurşen de... Onların anneleri, evlere temizliğe gider. Sıradan herkese değil ama sadece elit tabakaya... Onlara alışan bir daha asla bırakmaz. Büyük ablası da gitmiş, vaktiyle. Sonra evlenmiş, bir ayakkabı boyacısıyla. Eşi o kadar güzel bir kadını çalıştırır mı? Nuray, ay parçası! Oraların en güzelini!

Küçük ablası Nurcan da çalışıyor. Gittiği kişiler her huyundan memnun. O da hayat dolu! İkinci evi sanki orası... O kadar hayatından memnun. Ufak tefek alıyor, çeyiz yapıyor. İki abla da okul yüzü görmemiş. Abdest almayı, namaz kılmayı bile öğrenememişler. Anneme soruyorlar. Bu dört kıza da dilinin döndüğünce annem öğretiyor:

"Hiçbir şey bilemezseniz, namaz kılmaya niyet edin, "Allahuekber! " diyerek başlayın. Biraz ayakta bekleyin. Bir Fatıha okunacak zaman kadar. Sonra "Bismillahirrahmanirrahim" diye diye eğilin, kalkınca "Allahuekber", secdede Besmele okuyarak, yapabildiğiniz kadar yaparak kılın ama mutlaka kılın, kılmak istediğinizde. Sizin okuyacaklarınızı Allah zaten biliyor. Mühim olan, O'na inandığınızı, sığındığınızı ibadet vasıtasıyla ifade etmektir. Nice sular seller gibi okuyanlar vardır, Allah'ın huzuruna gelirler ama sadece şekilde kalır. Gönülleri başka yerde, akılları başka yeredir. Siz kalbinizi Allah'a tam tutun. O kabul eder. Hiç kılmamaktan bin kat iyidir. Maksat, o yüce huzura çıkmak, çıkabilmektir. Niceleri vardır, kendilerini o huzura

çıkmaya layık görmezler, niceleri de vardır ki o huzurda nasıl namaz kılarlarsa kılsınlar, namazları paçavra gibi suratlarına çarpılır! .. İşte onun için namazdan sonra: "Senin emrin, Senin rızan için kıldığım namazımı kabul et, Allah'ım! " diye dua edilir." diyordu.

Müslüman oldukları halde namaz kılacak kadar bilgileri olmadığı için içinde buldukları cehalet zindanından çıkarken mutluluktan parıl parıl parıldayan gözleri kamaşıyor, yaşıyordu. Seccadeler, tespihler, namaz tülbentleri aldılar. Onlar okumayı bilmiyorlardı. Sadece dua edebiliyorlardı.

Gülfem, benden iki yaş büyüktü. Onun bir yaş küçüğü olan Erdem, erkek olduğu için okula gönderiliyordu. Sınıf arkadaşım. O okula gideceğinde Gülfem yar yar yalvarmıştı ama o çalışmalıydı. Ağaç yaşken eğilirdi. Bir kapıya gitmeli, ev işleri öğrenmeli, konusunda ihtisaslaşmalıydı. Okula gitmesi, hiç kalmazsa beş yıllık zaman kaybıydı. Sonra belki okuyacağım diye tutturacaktı. Belki artık kapılara gitmek istemeyecek, ailesine yük olacaktı. Onu beslemek zorunda mıydılar?

Gülfem'in hiç kalemi, defteri silgisi olmamıştı. Ona da bunlardan almıştım. Kokulu silgi, kokulu kalem, defter, kalemtıraş... Cetvel, gönye falan istemezdi. O kadarı lazım değildi ki ona! Sadece gördüğü yazıları okuyabilsin, yeterdi. O zamanlar Zıp Zıp çıkmıştı. Renkli çocuk dergisi... Doğan Kardeş vardı. Çocuk dergisi... Onları okurdum. Aboneydim. O da okumak isterdi. Ayşegül serisine bayılırdı. Sadece renkli resimlerine bakardı. Bize geldiğinde Zıp Zıp'larımı karıştırırdı.

"Ne anlıyorsun onlardan? " diye sorardım.

"Resimlerinden okuyorum. Anlıyorum tabi. Bunları anlamam için okuma bilmem gerekmiyor ki! " diyordu.

Yine de onları kendisine okumamı istiyor, ilgiyle dinliyordu. Okuma bilmemek ne kadar büyük bir sancıydı! ..

Babası, kahvede ayakkabı boyardı. O da sık sık kahvehaneye giderdi. Orada dama oynayanları seyrede seyrede öğrenmiş, ben beş yaşındayken bana öğretmişti. O kadar akıllı bir kızdı.

Ramazanlarda babası ve amcası bir davul bularak, bizi sahura kaldırırdı. Daha yeni çıkmış olmalarına rağmen, ne kazak, ne kaşkol; mintanlarının üstünde yıpranmış birer ceket, başlarında kasket, omuzlarını kısırlardı, soğuktan. Ellerine birer çift erkek çorabı geçirmişler, helal kazanç için yollara düşmüşler, herkes sıcacık yatağında mışıl mışıl uyurken. Başparmakları da çorabın içindeydi. Annem onlara sıcacık börek ikram etti. Tutamadılar, yiyemediler. Sarıp, ellerine verdi. Belki de çocukları yesin istedi, boğazından geçmedi. Çorabı çıkarmak, zor değildi. Bir koşu götürüp, evine bıraktı.

Soğuk kış gecelerinde gelirlerdi. Derin uykuma tokmaklar inerdi! Dev masallarıyla uyumuşum, küçücük yüreğime Namnavul korkusu salınmaya çalışılarak ve gecenin bir yarısında böyle güçlü bir gürültüyle uyandırılınca, devler baskına geldi zannederdim. Meğer Ahmet Amca evi basmış! ..

Evlerimiz çok yakın olduğu için davula tokmağı vurur vurmaz, beynimde hissederdim. Ablamın koynunda uyurdum, genelde. Terli kalkardım. Bir ceket verirlerdi omzuma. Dışarıya çıkardık. Kapının önüne. Onlar, yanımıza kadar gelirdi. Ansızın başlayan davul sesiyle davulun zarı yırtılmazdı ama kulaklarımın zarı yırtılacak gibi olurdu. Ağzımı

açmamı söylerdi, evdekiler. Kulaklarım sağır olabilirmiş. Dışarıdan sesin oluşturduğu basıncı ağzımın içinden gelen dengelemeliymiş. O kadar yüksek bir sestti. Yanımıza kadar gelirlerdi. Bir iki metre ilerde çalarlardı.

Babam onlara çok büyük bahşişler verirdi. Onun için bizim evimizin önünde çok mani söylerlerdi. Ne kadar yanık bir sesi vardı! Ne kadar mutlu olurdu! Bahşışı yere attırır; Besmeleyle eğilerek yerden alır, olmayan sakalına, saçına sürer, sonra sağ cebine indirirdi. Neşeyle vururdu, tokmağı davula ve ta yüreğinin derinliklerinden gelen bir minnet duygusuyla canı gönülden dualar içeren maniler söylerdi, istediğimiz kadar:

“Evlerinin önü de mersin
.Allah yavrularına ömürler versin!
.Bahşışı aldık da bereket versin!
.Cihanda beyim, sen çok yaşa! ”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0151

Onur Bilge

0152 - GÖL

Onur BİLGE

Her şey bozulmaya mahkûm. Her şey kokuşmaya... Yediğimiz envai çeşit yiyecek içecek ne oluyor? İnsan ne oluyor, ölünce? Her şeyi tertemiz yaratan Allah, canlı tutan O... Her yaratılan, bozulmaya mahkûm. Onları temiz tutan, hayat. İnsan da topraktan çıkan ve bir süre sonra toprağa giren yılan çıyan, köstebek, tarlafasesi ve solucandan farksız; onlara rızık...

İlk geldiğimde, hava bu kadar soğuk değildi. Ilık sayılırdı. Arada bağlara davet ediyorlardı, anneannemi; beraber gidiyorduk. Yeşillikler arasında dolaşıyorduk. Antalya'daki gibi her taraf çiğdem çiçek değilse de güllere rastlıyorduk. Benzer tarafı, Burdur'un da ara sokaklarının taşlı tozlu olmasıydı.

Bir cumartesi akşamı, Turhan Hocanım, ertesi gün göle pikniğe gideceklerini söyleyerek, bizi de davet etmişti de akşamdan bir sürü yiyecek hazırlamıştık. Pazar sabahı, sözleştiğimiz gibi tam dokuzda araba aşağıdaydı. Elimizdekileri bagaja koyduk. O gün hava çok güzeldi ama yine de her ihtimale karşı hırkalarımızı almıştık. İnsuyu Mağarası'na da gidecektik.

Turhan Hocanım'ın eşi coğrafa öğretmeniydi. Yeğeni Ankara'dan onlara gelmişti. Lise sona geçmiş bir kızdı. İnce, uzun, dal gibi... Fiziz Akın benzeriydi. Suskun, durgun, çekingen... Oldukça kibardı. Zarif, ölçülü... Onu gezdirmek amacıyla bu pikniği düzenlemişlerdi. O nedenle Mustafa Bey, yol boyu Burdur'u tanıtıcı bilgiler verdi. Aysel, yanında oturuyordu. Ona anlattıklarını can kulağıyla dinliyor, çok şey öğreniyordum. Yola çıkınca:

"Vadileri, mağaraları, düdenleri, inleri ve dehlizleriyle ünlü olan bu yörede çok sayıda göl vardır. Burdur gölü, bir kırılma neticesinde oluşan oluk gibi bir yarığa suların dolmasıyla oluşmuştur. Görünümü mekik gibidir. Etrafında o kadar çok sürüngen vardır ve özellikle kışları konaklayan o kadar çok kanatlı vardır ki!" dedi.

Daha önce göle gezmeye gittiğimizde, oturacağımız gazinoya giderken biz de kocaman bir yılan görmüştük. Yer yer yosun tutmuş, çamurla örülü bir taş duvarın üzerine boylu boyunca uzanmıştı. Ben onu yılan derisi desenli bir kemer sandım. Orada ne işi olduğunu düşünürken kıpırdadı. O zaman anladım ve korkunç soğukluğunu içimde hissettim. Sarı, baklava desenliydi. Aralarında gri çiller vardı. Karın tarafı griydi. Yavaş yavaş hareket ediyor, S ler çiziyordu.

"Ayakları görünmüyor." demiştim. Anneannem:

"Ayakları yoktur, onların. Karın bölgelerindeki pullarla hareket ederler. Yaratılıştta tasarruf vardır. Olsaydı, ayak sayıları kırkayağinkini geçerdi." demişti.

Duvar kovuklarından başlarını çıkararak, en küçük şüphede geri çeken ama her şeye rağmen yine de dışarıyı kolaçan etmekten usanmayan kertenkelelere çok sık rastlamıştık. Bir de kaplumbağalara... Toprak yolun ortasında; çocuklar, ellerinde değneklerle bir kirpiye eziyet ediyorlardı. Anneannem onlara, zavallı hayvanı rahatsız etmemelerini, günah olduğunu, zor durumda kalırsa kendisini savunmak için ok atabileceğini söyledi. Söz dinliyor göründüler ve geriye çekildiler. Belki biz gittikten sonra merakları tatmin oluncaya kadar onu, ellerindeki sopalarla sürüklemeye devam edeceklerdi. Bunu düşünmek istemiyordum. Onların arasında ne kadar zavallı, ne kadar da çaresizdi! Sadece kafasını içeriye çekiyor, oklarını dikiyordu. Etrafını çevirmişlerdi.

Kaçacak yeri kalmamıştı. Belki de onu öldüreceklerdi. İnsan da böyle miydi, hastalıklar etrafını kuşattığında? Ölüm çemberi yavaş yavaş daralırken, neler hissediyordu, acaba?

"Gölün etrafı çalılık, ormanlık olduğu için memeli hayvanlar yaşar buralarda. Kurdu, köpeği, çakalı, tilkisi, köstebeği, tavşanı, kirpisi ve tosbağası boldur." demişti.

Göle yaklaşırken, yolun sağındaki çalılıklardan ansızın bir kedi fırladı ve arabaya doğru hızla koştu! Mustafa Amca fren yaptı ama olanlar oldu! Aşağıya indik, baktık ki yere yapışmıştı. İç organları dışarıda; ölüsü, kanlar içindeydi! Ağzı açık kalmıştı. Dişleri görünüyordu.

Onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Acaba onun ruhu için de okumalı ve dua etmeli miydim? Tam okumaya başlayacaktım ki önce sormaya karar verdim.

"Ölmüşlerimiz için on bir İhlâs, bir Fatiha okuyorduk ya, onun için de okumak gerekir mi? "

"Hayır. Ölen hayvanlar ve kâfirler için okunmaz."

"Neden? "

"Hayvanlar, hesaplaşma bittikten sonra türap olacaklar. Kâfirler de orada ebediyen kalmak üzere cehenneme gönderilecekler."

"Onlar için de dua etsek de gitmeseler? "

"Allah, bize verdiği kadar onlara da akıl verdi ve bize geldiği gibi onlara da uyarıcılar geldi ama onlar, davet edildikleri doğru yola gelmek istemediler. Allah'ın varlığını inkâr ederek, cehennemi kendileri seçtiler. Bir insan kâfir olarak öldüğü zaman, onun için her şey bitmiş, iman ve ibadet edebilmesi için kendisine verilen, 'ömür' denilen süre dolmuştur. Yapacak bir şey yoktur! "

Bunları söylerken, son kapı da kapanmış, tekrar yola koyulmuştuk. Mustafa Amca, iki kuru dal parçasıyla tutarak o bakamadığım leşi kaldırıp, iç kısma doğru götürdü. İlerdeki bir çukura koyup, üzerine toprak atmış. Turhan Hocanım:

"Nerde kaldın, yahu? " diye sorunca:

"Gömdüm. Ne yapsaydım? Yolun ortasında mı bıraksaydım. O da bizim gibi canlı. Huzuru Mahşer'de onunla tekrar karşılaşacağım. Allah'ın huzurunda hesaplaşacağız. Onun da benim üzerimde hakkı var. Gerçi kaza oldu, o yola atladı ama onu orada öyle bırakıp da çekip gittiğimi Allah görmeyecek, bana sormayacak mıydı? Ne acelemiz var? Beş dakika geç gidiveririz." dedi.

"İnsan ve hayvan ölülerini neden gömüyorlar? " diye sordum. Anneannem:

"Allah, öyle istediği için... Ceset ve leş, açıkta durursa kokar, herkesi rahatsız eder. Üzerine sinekler konar, kurt atar. Çevreye mikrop saçar."

"Yere gömmemizi mi söylemiş? "

"Adem Aleyhisselam'ın oğullarından Kabil, Habil'i öldürdüğünde, onu ne yapacağını

bilememiş. Ne yapacağını düşünürken; o sırada toprağı kazmaya çalışan bir karga görmüş. Karga, oluşturduğu çukura bir karga ölüsünü koymuş ve üzerini toprakla örtmüş. Ondan öğrendiğini, kardeşinin cesedi için yapmış. O zamandan beri, ölülerini gömmek adet olmuş.”

Bu tatsız olayı unutmamız için konu değiştirmeyi uygun görmüş olacak, Mustafa Amca Aysel'e bilgi vermeye devam etti:

“Güneyi ve kuzeyinde biriken alüvyonlardan oluşan deltalar bitkilerle, tuzlu bataklıklar sazlarla kaplı olan; etrafı, çalılık dağlar, özellikle yükseklerinde karaçam ormanları bulunan bu göl, Söğüt Dağı ile Suludere Yayladağı arasındadır. Kuzeybatıda, Kapı burnu önlerinde derinliği yüz metreyi bulan, Türkiye'nin en derin göllerinden biri olan bu kapalı havza gölünün suyunda arsenik, sodyum sülfat ve klorür olduğu için çevresinde fazla bitki ve içinde çok fazla canlı yaşamaz.

Gölü, güneybatısından Bozçay Deresi, sonra Kravgaz, Kurna, Çerçin, Lengüme dereleri ve Keçiborlu yönünden gelen Adalar Çayı besler. Bunların çoğu her yaz kurur. Su seviyesi mevsimlere bağlı olarak bir metrelik salınım gösterir.

Besin maddeleri yönünden fakir bir göldür. Su içi bitkilerinin yaşamasına imkân vermez. Akarsuların döküldüğü yerlerde küçük bir balık türü olan Aphanus burduricus bulunur. Gölün çevresi sürüngenlerce çok zengindir. Bunlardan bazıları; kertenkele, tarla kertenkelesi, kaya kertenkelesi; ok yılanı, iri yeşil mahmuzlu yılan, kör yılan, uysal yılan, sarı yılan, çukurbaş yılan, küpeli yılan, alaca engerek ve tosbağadır. Çevresi kurbağaların yaşaması için çok uygun şartlara sahiptir. Burada en çok ova kurbağası ve gece kurbağası yaşar.

Üç yüz bin kadar su kuşu barındır. Yeryüzünde sayıları on iki bin kadar kalan dikkuayruk ördeğinin sonbaharda gelen yaklaşık sekiz bini burada kışlar. Bu göl, kuş varlığı yönünden Türkiye'nin en önemli göllerindendir.

Gölün suyu kışın donmadığından batağanlar, sakarmekeler ve ördekler burada kalabalık gruplar halinde yaşar. Çok sayıda pek çok ördek türü gölde kışlar. Elmabaş patka, tepeli patka, Macar ördeği, kılkuayruk, ve kaşıkgaga gibi... Akkuayruklu kartal, şah kartal, sakarca ve karaiskete de burada kışlar.

Burdur Gölü'nde; kara sumru, karaboyunlu batağan ve flamingo da konaklar.

Dikkuayruk ördek, kızıl kiraz kuşu, Mahmuzlu kızkuşu, anıt, taş bülbülü, suna, uzunbacak ve bahri bu bölgede ürer.

Burdur'da en çok buğday ve arpa ekilir. Şeker pancarı, gül ve anason gibi sanayi ürünleri yetişir. Sulak terlerde sebze üretilir. Meyveciliğe önem verilmeye başlanmış, üzüm, elma, armut ve şeftali türlerinin mevsime uygun olanlarının dikimine başlanmıştır.”

Bütün bunları nasıl hafızasına almışsa, arka arkaya sıraladı. Müsait bir yere park etti. Burası göle nazır, yüksekçe bir yerd. Her yer, sararmış çimenlerle kaplıydı. Bagajı açıp, örtüleri, sepetleri indirmeye koyduklarında, kediyi çoktan unutmuş görünüyordlardı. Oysa ben ölümü anlamaya çalışmaktaydım. Hayat neydi? Önce onu idrak etmeliydim. Anneanneme yavaşça yaklaşarak:

"Anneanneciğim, hayat ne? " diye sordum.

"Pamuk ipliğine bağlı bir şey..."

"Ya ömür? "

"Göz açıp kapayana kadar geçiveren saman alevi! .." diye içini çekti.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0152

Onur Bilge

0153 - İBRET

Onur BİLGE

Arabadakileri yavaş yavaş çıkarmaya başladık. İlk işimiz yere örtüyü yaymak ve anneannemi bir köşesine oturtmak oldu. Kalanların hepsini indirdikten sonra herkes eline gelen işi yapmaya başladı. Mustafa Bey, ateş yakmak için kuvvetli odun topluyordu, ben de çalı çırpı... Yere üç taş koydu, sacayağı yerine. Getirdiği odun parçalarını aralıklı, hava alacak şekilde aralarına yerleştirdi. Yanlarına, getirdiğim çırpıları koydu ve yaktı. Çayımız doğada, doğal yolla pişecek, bitinceye kadar sıcaklığını korumaya devam edecekti.

Kilimin üstüne masa örtüsü serilmiş, her şey üstüne yerleştirilmişti. Kurumuş otlar, kilimin altında çıtırdıyor, bir şeyler fisıldıyordu. Anneanneme:

“Kuru otlar ne fisıldıyor, sizce? ” diye sordum.

“Hayatın hakikatini...”

“Nedir o? ”

“Fısıldamıyor, adeta haykırıyorlar: “Ben de sizin gibiydim. Yemyeşil, kanlı canlı, hayat dolu! Hayatlara sebep oldum. Zamana meydan okudum, aylarca! Sımsıkı tutunarak toprağa, göklere uzanmaya, güneşi yakalaya çalıştım, olanca gücümle! Yükseklerle uzattım ellerimi, sonsuzluğa, azimle! Ne çabuk büküldü belim! Kesildi dermanı dizlerimin, umut ve beklentilerimin yükü arttıkça. Taşıyamaz oldu yükünü, hayatın. Olduğum yere yığılıverdim! Halim ibret olsun, sizlere! Her şey yok olucu, bitici, sonlu... Bir Allah, her zaman aynı, dipdiri, çapcanlı, eksilmeyen, tükenmeyen, bitmeyen, sonsuzdan sonsuza giderken varlığı, sonsuzluğa sığmayan, sınır ötesindeki... Sonsuzluğu, da sınırı da sınırsızlığı da yaratan, kendiliğinden var olan, akıl almaz üstün vasıfların sahibi, yegane güç! .. Şimdi üstümdesiniz, canımı yaksanız da. Fırsatlar elinizde... Tövbeler, ayetler, dualar olsun dilinizde! Yarın, altımda kalacaksınız, varlığınızı gizleyince yer. Toprak battaniye örtülünce üstünüze, ibret olamayacak, bilinçsizce tükettiğim hayat, size.” Anlayana ne çok şey söylüyor. Anlatmakla bitmez! ”

Sadece kuru yiyecekler vardı. Dumanı üstünde, koku saçan yemekler değil. Buna rağmen, nerden haber aldılarsa, nerde ne kadar yaratık varsa, seferber oldu. İlk damlayanlar, karasineklerdi, her zaman, her yerde olduğu gibi... Nerede kurulu bir sofraya veya pislik görseler; teklifsizce gelen davetsiz misafirleriydi ve yüzsüzce başköşeye kurulan. Burdur’a ilk geldiğimimde, daha epey sıcakken hava, bir kasap dükkânını basmışlardı, orduyla! İçersi çok pis kokuyordu! Oradan aldığımız eti yiyememiştim, o kokuyu anımsadıksa. Oysa kapıda, katır boncukları dizili iplerden oluşturulan bir perde vardı, onlar içeriye girmesin diye. Alay alay geliyor, tabur tabur sıralanıyor, bölük bölük hücumla geçiyorlardı! Orada o manzarayı gördükten sonra, anneannemin her yemeğine ille de ille koyduğu etler, kâbusum olmuştu. Bana kilo aldırıp, anneme hava atmak için silah zoruyla yediriyordu!

Elimde bir gazete parçası, sinek kovalarken, ayaklarıma karıncalar tırmanmaya başladı. Ayağa fırladım, düşürdüm yere, oturacağım; benden evvel gelip yerleşmişler, vızır vızır aranmaya başlamışlar bile!

“Yeryüzünde insana rahat huzur yok! Şunlara bakın! ” dedi Turhal Hocanım. Anneannem:

"Yeraltında da yok! Biz gitmeden gelecekler bunlar. İlk ziyaretçilerimiz. Ölür ölmez, sinekler; kabre girer girmez sarı karıncalar... Leş yiyiciler! .. Öğütücüler! Toprak adlı değirmenin taşları... Yer denilen canavarın, korkunç dişleri bunlar! .. Karıncalar, tarla fareleri, solucanlar, yılanlar... Neler bekliyor bizi! Neler gördük geçirdik, daha neler neler göreceğiz kim bilir? "

İlerden; orta boy, koyu sarı, kulaklarını dikmiş, kuyruğunu sallaya sallaya bir sokak köpeği geldi, hızlıca. Ağız açık, dudaklarının iki yanı salyalıydı. Uzun zamandır aç kalmış gibiydi. Aysel Abla ona bir ekmek parçası attı. Koşarak atladi, havada kaptı! İştahla yemeye başladı. Bitince birkaç adım daha yaklaştı. Bizi çok seviyormuş gibi bakıyordu, yüzlerimize, duygu sömürüsü yapan, mahzun bakışlarıyla. Gözlerini sofraya dikmişti. Burnu kıpır kıpırdı; havayı kokluyor, daha ne gelecek acaba diye merak ve keyifle bekliyordu.

Yetmezmiş gibi bir de kedi çıkageldi, zıt istikametten, arkasında yavrusuyla. Anasıyla yavrusu hayret edilecek kadar benzeşiyorlardı. Beyaz üzerine siyah, parçalı çok bulutlu bir ala kediydi. Sinsi sinsi sokuldu. İki metre yakınıma kadar yaklaştı, kuyruğunu altına kıvrıp, oturdu, kulaklarını dikerek beklemeye başladı. Yavrusu ona yaklaştı, yanağını koluna sürttü, süründü, döndü etrafında. O da onun kafasını yaladı.

"Tamam işte, yeteri kadar sevdim ya haydi git artık! " dercesine kafasını başka yere çevirdi. Biraz uzaklaşmasını istediği belliydi. Hedefi, sofradan pay alabilmektir ve o payın ne olabileceğini tasavvur ederek mutlu olmaya çalışıyor gibiydi. Yavru kedi:

"Miyav..." dedi yavaşça. Ana kedi, sofradan gözünü ayırmadan:

"Sus şimdi! ' İşimin arasında konuşma! Sana kaç kere: "İş kesme! .." dedim? " dercesine mırladı.

Aysel Abla, onlara da ekmek içi attı. Havada takip ettiler, ikisi birden yumulup, yemeye koyuldular.

Bir süre onları seyrettim, gölden çok. Ayaklarıma tırmanmaya fırsat kollayan karıncalarla uğraşarak ve sineklerin yiyeceklere değmemesine gayret ederek. "Hamdolsun! " dedim, içimden. "İyi ki sağım! Ya ölü olsam? Sineklere pist olacağım. İstedikleri gibi konup kalkacaklar. Karıncalar için dev bir yiyecek... Sonra, onca börtü böcek... Yılan çıyan da gelecek."

Bir diş hekimi vardı, eskiden, Antalya'da. Alt dişimi alıvermişti, kerpeteniyle. "Korkma, dedem! " diyerek. Zaten sallanıyordu. Hiç acımamıştı. Bembeyaz sakalları vardı. Galiba hacıydı. Nur yüzlüydü. Masal kitabımdaki Oyuncakçı Dede'ye benziyordu. Onun da saçları bembeyaz, o da kar gibi top sakallıydı. Küçücük siyah gözlerinde; küçük, yuvarlak camlı, tel çerçeveli gözlük vardı. Onun da gözlüğü, burnunun ucunda duruyordu.

Bir zaman sonra öldüğünü duyduk. Cenazesini yıkamışlar, getirmişler, Muratpaşa Camii'ndeki musalla taşlarından birinin üstüne koymuşlar. Cemaat namaza durmuş. Bir da bakmışlar ki bir kıpırtı, örtünün altında! Tam göğsünde, çenesinin altında... Cemaat, geri çekilmiş!

"Allahu Ekber! .." "Hayırdır, İnşallah! .." "Cenaze dirildi! .." diyerek. "Açalım! .." "Bakalım! .." "Açın! .." "Hocam! .." diyerek, heyecanla bağrışmışlar! ..

İmam, okuyarak, cenazeye yaklaşmış. Daha yarım saat önce onu, kendi elleriyle kefenleyen oymuş. Yüzünü açıp bakmışlar ki bir de ne görsünler! ? .. Kocaman bir yılan, alt dudağına yapışmış, emip duruyor! .. Isırıyor, belki. "Emiyor! " dediler. Cemaat de merakla etrafında! .. Her kafadan bir ses:

"Öldürelim! " Hayır, dokunmayın! " "Yılan değil o! " "Ya ne? " "Başka bir şey..." "Yılan yahu! .." "Yılan yılan..."

"Yılandı, değildi; öldürün, öldürmeyin..." derken imam:

Beş kişiydik. Beş kişinin arasında yılanı da mevtayla kefenlemedik. Bu güne kadar o kadar cenaze yıkadım, kefenledim, böyle bir şeye rastlamadım. Dokunamayız! .. Böylece koyacağız, kabre! " diyerek, tartışmaya son noktayı koyan kararını açıklamış. Namaz kılınmış, omuzlara alınarak o şekilde götürülüp, kabre bırakılmış.

Belki bu bir iftira... Belki dedikodu... Belki de hakikat! .. O kadar kişi birden yalan söyleyecek değil ya! .. Aslını, sadece Allah bilir. Sebebini de... Ona biraz erken gelmiş olabilir, kabir arkadaşı. Bize de gelecek. Mutlaka gelecek. Bizse; savunmasız, felç olmuşçasına, bir tarafımızdan girip, bir tarafımızdan çıkmasına hiçbir tepki veremeyeceğiz! .. Akıl almaz bir olay! .. Ne korkunç bir manzara! ..

Ne çabuk da haber almışlardı! Sanırım, onları cezbeden, akşam yaptığımız kuru köftelerin kokusuydu. Aklıma, kasap dükkânının hali geldi, sonra kedinin dışarıya çıkmış bağırsakları... İçim dışıma çıkacaktı! .. Kimseye bir şey demedim, diyemedim ama düşünmeden edemedim. Beynimin içinde bir ben konuşuyor:

"Et kokusu ne kadar cazip! Hayvanların iştahını kabartıyor! Karasinekler, karıncalar, sürüngenleri memeliler... Yolda ne demişti, Mustafa Amca? Burada sürüngenler ve memeliler çokmuş. Memelilerden en çok kemirgenler... Kabirleri oyuk oyuk oyuyorlar. Mezarlıklar, piramitler gibi. Toprağın altı labirent... Odacıklarda sofralar... İçlerinde savunmasız cesetler... Ölü bedenler: "Gel, beni ye, istediğin gibi! İstediyin yerimi ye! Yumuşak dokularımın başla istersen. Daha kolay olur, senin için. İçinden ne geliyorsa... Haydi, başla! Daha fazla yemeden yer beni, ye, yiyebildiğin kadar! " diye sesleniyor; ziyafete davet ediyor, hayvanları. Çürümeye başladıklarında da ağaç köklerini, aynı ikna edici dille, davetkâr lisanla. Doğa doyuyor, tiksirincaya kadar, doğadan beslenen insanla." diyor. Bütün bunları düşündükçe nasıl yaşar insan ve nasıl verir, son nefesi? diyordu.

Sesime nokta konulduğu anda; babamın, her zaman aynı sırayla söylediği için kolayca hafızamda yer eden sözleri; yine aynı şekilde, son derece etkileyici ve oldukça kendinden emin o tok sesiyle yankılanıyordu; cevaben, kulağımda:

"Her şey aslına rücu eder! .. Topraktan yaratılanlar, toprağa gider! .. İnsan: "Yeri yiyeceğim! .." der; yer, insanı yer! .."

Öykümün burasında, tam yeri gelmişken, bir dörtlük olsun, benden:

BAK DEFALARCA BAK

Yüzünü boşluktan çevir yaprağa
Bak, defalarca bak; suya, toprağa!

Her bebek, solucan için beslenir
Sakin düşme, dünya denilen ağa!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0153

Onur Bilge

0154 - HAYAT YOLU

Onur BİLGE

Çayımız demlendi, sofraya geldi, bardaklara kondu ve yerine, ateşin üstüne yerleştirildi. Açık havada çok kısa bir sürede de olsa kurt gibi acıkıveriyor insan. Zaten kahvaltı etmemiştik. Çaydan bir yudum alınca, az önceki iştah kesici iğrenç sahneler yok oldu; gözlerimin önünde cennet görüntüleri şekillenmeye başladı.

Ne kadar güzel bir yerdi, kim bilir, orası! .. Burası gibi bir yanı orman, bir yanı göl mü? Sofralar kuruluyor, çok sevdiğim kahvaltılar hazırlanıyor mu? Yemek istemediğim kemikli etli yağlı yemekleri zorla yedirmiyorlardı, mutlaka. Herkes ne yemek isterse, altın kaplar içinde, Kevser şarabıyla beraber o geliyor, hurilerce sunuluyordu. Düşünce gücüyle yol alınıyor, ulaşımda sıkıntı yaşanmıyordu. Burdur Gölü'nün üzerinde uçan kuşlar gibi çevrede kuşlar uçuşuyordu belki. Etraf, çim çiçek... Altından sular geçen ırmakların üstünde, üstünden güller sarkan çardaklardaki ipek örtülü sedirlerin üzerinde, yumuşacık rengârenk kırlentlere yaslanılıyordu. Kendilerinden başka kimseye göz ucuyla bile bile bakmayan el değmemiş eşlerle karşılıklı oturuluyor, sabır gerektiren olaylara katlanılarak geçirilen bir dünya hayatının bütün yorgunluğu atılmaya çalışılıyordu. Zevk deryasında yüzüyordu, müminler...

Arkamızda, yemyeşil ağaçlarla dolu, serin orman, üstümüzde ısıtan güneş, önümüzde huzur veren göl... Yiyecekler, içecekler, her şeyden önce temiz hava... Bayram ediyordu, ruhum; düşüncelerimde cennet manzaraları; bulunduğumuz yer bir yeryüzü cenneti...

Burada keyif çaylarımızı da içtik ve gezimizin ikinci bölümüne doğru yola çıktık. Arabaya biner binmez, Mustafa Amca coğrafya dersine başladı. Konuşmaya başladığında konuya kaptırıyor, kendisini sınıfta sanıyor, anlatıyor da anlatıyordu! Bu duruma babamdan alıştım. Anneannem de babamı aratmıyordu ama o ikisi bu kadar da uzatmıyorlardı. Aysel Abla'da da amma da sabır vardı! .. Yok yok! Asıl karısında... Turhal Hocanım'da... Kim bilir zavallı kaç senedir dinliyordu, onu! O da öğretmendi ama çok az konuşuyordu. Her evde olanın aksine, onların evlerinde de kadıncağız eşinden konuşmaya fırsat bulamaya bulamaya konuşmaktan vazgeçmiş olmalıydı. Yine yavaştan başladı:

"Aysel, İnsuyu Mağarası, Burdur Antalya yolu üzerinde, Burdur'un güneydoğusundaki Sarpğüney Tepesinin Madırna Ovasına bakan tarafında yer alır. Burdur'a, yaklaşık on beş kilometre mesafede, milyon yıl önce oluşmuş olan bir mağaradır. Beş yüz doksan yedi metresi halka açıktır. Su yüzeyine paralel olup, içinde akarsular ve birbirleriyle bağlantılı irili ufaklı dokuz tane göl vardır. En büyükleri olan Büyük Göl, beş yüz on iki metrekare olup, Türkiye'nin en büyük yer altı gölüdür."

"İçinde sarkıt ve dikitler varmış. Onlar nasıl meydana geliyor? " diye araya girdi, Aysel Abla.

"Yukarıdan damlayan kireçli suların sertleşmesiyle kolonlar ve sarkıtlar oluşuyor. Suyun, tavandan akarken oluşturduğu, aşağıya doğru uzanan uzantılara sarkıt denir. Yere damlayan suların oluşturduğu, yukarıya doğru uzananlara da dikit denir. Mağaranın içi; kolonlar, sarkıtlar ve dikitlerle, bir yer altı sarayına benzemektedir."

"Epey büyük mü onlar? Ne kadar mesela? "

"Şimdi gidince göreceksin, mağaranın içindeki Dilek Gölü'nde bulunan dikit, altı metre

yükseklikte olup, Türkiye'nin en büyük diktidir."

"Bu bölgede sadece bir tek mağara mı var? Oysa burası göller bölgesi... Bence yeraltında pek çok mağara olmalı."

"Bir de İnsuyu Mağarasına iki kilometre mesafede Kızılın Mağarası var. Yüksekliği bin iki yüz otuz metre... İki bin yüz elli metreye kadar ölçülebilmıştır. İnsuyunun, Kızılın Mağarası'na bağlı olduğu sanılmaktadır."

"Aynı yer, aynı şartlar... Mağaralar birbirlerine benziyorlardır. Öyle değil mi? "

"Mağara oluşumları müthiş bir çeşitlilik arz eder. Mesela, ince uzun çubuklar halindeki soda tüpleri sadece bir galeridedir."

"İçerde rahatça gezilebiliyor mu? Geniş ve yürümeye müsait mi? "

"Çoğu yeri geniş, ferah; dediğin gibi ama bazı yerleri, su düzeyine paralel ve mezar kadar dar... Büyük Gölün güney kolunda, bir mağaracının ancak sürünerek geçebileceği kadar dar kollar var. Bunlar, labirent şeklinde birbirine bağlı."

"Bende klostrofobi var. Kapalı yerlere giremem! Yatarken bile kapıyı açık bırakırım. Ev ya da oda kapısı üzerime kilitlenirse çıldıracak gibi olurum! .. Nefes alamam, için daralır, sıkıntı basar, terlerim! Hele öyle daracık yerlere asla giremem! .."

"Kurtulmaya niyetlenmeli ve zaman içinde o korkuyu üzerinden atmalısın! Dünyanın bin türlü hali var. Allah korusun, deprem olabilir, trafik kazası olabilir; göçük altında kalabilirsin, araçta sıkışabilirsin. Onun için yavaş yavaş, kendine telkin yapa yapa böyle durumlara alışmaya çalışmalısın! "

"İçerde oksijen kalmamış gibi geliyor, bana! Nefes alamıyorum! .. Boğazım sıkılıyor gibi oluyor! .. Anlatılmaz kötü hissediyorum, kendimi! .."

"İçerde oksijen var, aslında ama sana öyle geliyor, değil mi? Psikolojik bir durum bu! Onu yenmek senin elinde... "Klostrofobim var! " derken o fobiye sınımsız sahip çıktığını belirtiyorsun. Kendini şartlandırıyorsun. Korkun güçleniyor. Oysa: "Klostrofobim vardı. Epey azaldı. Bir zaman gelecek, onu yeneceğim! " desen, umut kapılarına kilit vurmamış; aksine, onları ardına kadar açmış olursun, bir ferahlık hasıl olur, iç dünyanda. Korkunu pekiştirici şeyler söylemekten kaçınmalısın."

"Küçükken, yaramazlık yaptığımda annem bana: "Uslu dur! Yoksa seni kilere kilitlerim! ", "Yaramazlık yapma! Seni kümese kapatırım! ", "Gürültü etme! Bodruma koyarım! " diyordu. Bir keresinde, odanın ortasındaki kapağı açtı ve beni koltukaltlarımdan tutarak içeriye sarkıttı. Bir taraftan da: "Seni buraya atayım da gör! İçerde kol gibi yılanlar, kafa gibi fareler var. Örümcekler, akrepler..." diyordu. O günden beri yer altından ödüm kopar! .."

"Bir anne böyle bir şey yapmaz! Yapmamalı ama cehalet, işte! .. Demek ki çok kızdırmışsın, onu! Bir anda gözü dönmüş! .. Yoksa yapmazdı, herhalde. Yapılacak şey değil! Fakat sen bu yanlışlığın izini ölünceye kadar taşımaya gönüllü olmamalısın! Önce karar ver, sonra uygulamaya başla! Mesela şimdi yeraltına gireceğiz, birlikte ama sen içeriye girdiğimizde oranın toprak seviyesinde olduğuna inandırmaya çalış, kendini. Başarabilirsen, seviyeyi beyninde yükseltmeye başla. Farz et ki doğal bir sarayın ikinci

katında dolaşmaktasın. Yapabilecek misin? ”

“Deneyeceğim.”

“O zaman, şu andan itibaren kendine telkine başla! Az kaldı. Gelmek üzereyiz.”

İkisi de bir süre sessiz kaldılar. Nihayet Turhal Hocanım da ağzını açıp, bir şeyler demeye karar verdi:

“Bu yıl, son senen... Liseyi bitiriyorsun. Üniversite sınavına gireceksin. Mustafa Bey’in dediklerini hayatındaki benzer durumlara uyarlamalısın. Hedef belirlemelisin ve “Mutlaka kazanacağım! ..” demelisin kendine! Bu kararlılık ve telkin, yarı yarıya kazanman demektir! Azmin elinden bir şey kurtulmaz! ”

Bense düşünüyordum. Sorular cirit atıyordu, beynimin içinde! Acaba ben de mi alışmaya çalışsam, dar yerlere girmeye? Mağara içi gibi, labirentlerin dar geçitleri gibi... Toprak, değişik bir ortam... Altı; havasız, sıkıcı, dar... Yer altında da uzun bir yolumuz var.

Hayat yolları bitecek, ölüme gireceğiz. Toprakta, kazandığımız bölüme gireceğiz.

Y A Ş A R K E N

Vücut sağlıklı hoş iken
Kaza hastalık gelmeden
Rahatça katlanır beden
İman namaz oruç ne var

Varsa biraz paran pulun
Kabe'nin yanında bulun
Ahiret yolu çok uzun
İman namaz oruç ne var

Zekâttan haberin olsun
Örnek peygamberin olsun
Binini ver birin olsun
İman namaz oruç ne var

Dilini zikire kullan
Cebini fakire kullan
Gücünü kâfire kullan
İman namaz oruç ne var

Çocuğuna gayret sarf et
Farz ile sünneti öğret
Küçükken Kuran'ı bellet
İman namaz oruç ne var

Hakkı söylesin şiirin
İlâhiye dönsün dilin
Öğrensin kızın gelinin
İman namaz oruç ne var

Uzun yola çıkacaksın
Yollarda ne yakacaksın
Azık al acıkacaksın
İman namaz oruç ne var

Varlık kabirlere kadar
Yatacağın yer dar mı dar
Toprak sıkacak o kadar
İman namaz oruç ne var

Çiğlikler mahşere kadar
Ömür bitmiş, kullar naçar
Ölü kime avuç açar
İman namaz oruç ne var

Yaşama sen safa ile
Muhammet Mustafa (S.A.V.) ile
Döndürülürsün Fail'e
İman namaz oruç ne var

İcelin verir mi aman
Ölüm gelmiş dolmuş zaman
Uyanacaksın o zaman
İman namaz oruç ne var

Kuran'ı taşıyamadın
İslâm'ı yaşayamadın
O/Nur/la ışıyamadın
İman namaz oruç ne var

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0154

Onur Bilge

0155 - KAPı

Onur BİLGE

Yol, gözümüzde büyür de yolculuklar bitmez gibi gelir. Oysa başladığı gibi biter, her şey... Yola çıkmaya gör! Doğmaya gör! İlk nefesi almaya gör! Bir kere gözünü açmışsın, dünyaya. Göz açıp kapayınca kadar çocukluk ve gençlik gider, arkasından bakakalırsın! .. Özellikle gençliğin gittiğine hayıflanırken, bir de bakarsın ki yolun sonu görünürmüş! .. Bu yol, hayat yolu. Bu yol, tercihli gelinmemiş olsa bile tercihli yol. Trafik hızlı, beden yağ gibi kaymakta, zaman su gibi geçmekte...

Yer, aynı yer... Bir yanı saray kadar geniş ve görkemli... Koş, dans et, oyna, yan gel yat... Tabaka tabaka, kat kat... Bir tarafı oluk gibi dar mı dar! .. Girmeye kalksan; sıklar, yaralar.

Her tarafı kayalık, sarkıt, dikit, kolon, taş... Yerler kaygan, ıslak; her yer nemli, her yan yaş. Issız, sessiz, kimsesiz... Dört yan duvar... Bağır çağır, kim duyar? Kapısı üstünden, penceresi yok. Loşluğu, karanlığı, garipliği çok...

Anneannem, Aysel Abla, Mustafa Amca, Turhal Hocanım... Yalnız değilim. Ürküntü niye? Topluma alışığım diye. Ya yapayalnız olsam? Işıklar yanmasa, sabah olmasa? Yedi Uyurlar gibi yıllarca kalmam gerekse ve üç asırdan fazla bir zaman geçtikten sonra uyandırılısam? Aklım yerinde kalır mıydı acaba?

Yeryüzün herhangi bir noktası... Her yerin üstü, üstüne üstlük kat kat katlar, katkatlar; apartmanlar, gökdelenler; buranın altı, kat kat altı, yedi kat göklere inat, yedi kat yerlerin ilk katı... Ya ikinci ya üçüncü katı? Diğer katları? Beşinci katın altı olan altıncı katın altı? Yani yedinci kat? Nasıldır acaba, yedi kat yerin yedinci katı? Hayatın, yaşanan kısmı ne kadar yumuşak, ölümden sonraki hali ne kadar katı? Ölüm katı, ceset katı, kurallar katı... Toprak katı, kaya katı, taş katı... Teneşir katı, tabut katı, kabir katı...

Nasrettin Hoca'nın kapısı gibi ortada bir kapı... Ölüme açılan kapı sanki kabre açılan kapı... Yeryüzünde herkese ayrılan bedeni kadarcık yer... Orada yer, bedeni yer.

Kapının berisinde; iyisiyle kötüsüyle, neşesiyle üzüntüsüyle, dikeniyile gülüyle, şükürle sabır arası yaşanan, upuzun veya kısacık hayatlar, mutluluklar, heyhatlar... Kapıya kadar sağdan soldan iyi kötü yardım var. Kapı, kimine geniş, kimine dar... Kapı dâr kapısı, Hükümdar kapısı...

Kapının ardı meçhul... Ardını bilen, sadece Allah... Allâm... İlimler Sahibi, gizli ve açık... Kaderi Yazan, Her Şeyi Bilen, Evvel, Ahir... Bizi, bizden iyi bilen...

Bize kalan; iman, ibadet, güzel şeyler, hayırlı işler yapmaya çalışmak, tevekkül... Vekil tayin etmek ve işin için içinden çıkmak, asla müdahale etmemecesine! Rıza ve Hamd ile hayat akışına uyum...

Boşlukta bir kapı... Ardında bir kovuk... Yedi kat yerlere açılan giriş... Çıkışsız... Ne pencere ne cam... Belirsiz bir serancam...

"Haydi! .." dedi, Mustafa Amca. Aysel, haydi! .. Saraya gireceğiz, İnşallah! Bizim için genişleyecek, yer. Topla kendini, elini ver! Haydi, Bismillah! .." diye Aysel Abla'nın elini öyle bir tutuş tuttu ki zavalıcılık: "Mık! .." diyemedi! ..

Orada o gerekiyordu, ilk adım için. İşi espriye vurdu. Korkuyu yok edebilmek için basite indirgemeye çalışıyordu. Ne kadar güzel bir sesi varmış! Öyle hoş bir sesle, öyle esprili bir çocuk şarkısına başladı ki kendimi yedi cücelerin Meraklı'sı sandım. Anneannem Unutkan, Turhal Hocanın Neşeli, Mustafa Bey Akıllı, Aysel Abla Korkak... Bizler, mağaranın büyüklüğüne oranla, yerden bitme bedenlerimiz, birer karış bacaklarımızla, ellerimizde fenerlerimiz, omuzlarımızda kazmalarımız, dilimizde marşımız; uygun adım, maden ocağına giriyorduk. Önümüze ne geleceğini bilmeden; büyük bir merak, biraz korku ve biraz umutla... Yılan çıyan da çıkabilirdi, karşımıza; göçük, ateş de... Dünyanın en muhteşem manzaralarıyla da karşılaşmamız mümkündü. Gerçi Aysel Abla Pamuk Prenses'e daha çok benziyordu ama onun kulübede olması gerekiyordu.

Mağaraya girişimizi, yedi cücelere benzettiğimi söylediğimde, onlar da çocukluklarına gittiler. Hele kimin kime benzediğini birer birer açıkladığımda, kahkahalar koptu! Seslerimiz, mağaranın duvarlarında yankılandı! .. Bu isimler bize yakışmış ve galiba yapılmıştı. Mustafa Amca, onların hep bir ağızdan söyledikleri şarkıyı anımsamaya çalıştı. Ona yardımcı oldum. Emekli müzik öğretmeni olduğu için anneannemin yanında şarkı söylemek cesaret isterdi. Eleştiri gelme olasılığına rağmen birlikte söyledik:

Biz tam yedi cüceyiz
.On dört kollu bir deviz.
.Var mı bize yan bakan hey!
.Yan bakan hey, yan bakan?

Mustafa Amca, o kadar kendinden emindi ve ona öylesine hükmedercesine seslenmişti ki mutlaka Aysel Abla'nın ayakları istemsizce hareket ediyor, gitmiyor, sürükleniyordu. Yüz ifadesinden bana öyle geliyordu. Sanırım o anda hiç bir şey düşünecek durumda değildi. Medyum gibiydi. Sadece emre itaat ediyordu. Elini kendinden emin bir şekilde kavrayan, yol boyu ona, korkusunu yenmeyi telkin etmiş: "Yanında ben varım! Korkma! Bana güven!" demişti. Gücünü kabul ettirmiş olmalıydı ki o, ona itaat etmeye başlamıştı.

Bir anda, hayal âlemimde, bir genç kızın ölüm zamanının gelişi canlandı. Azrail Aleyhisselam; son derece yakışıklı, ince uzun, göz alıcı yüz hatları, akıl alıcı bakışları; tüm şıklığı ve zarafetiyle, Mustafa Amca gibi güven telkin eden sakin adımlarla yaklaşarak, en etkileyici sesiyle onu davet ediyor:

"Haydi, gel! .. Korkma! .. Yanında ben varım! .. Bana güven ve gel, benimle! .. Güzelliklere götüreceğim, seni. İnan bana! Oraları çok beğeneceksin! .. Bu zamana kadar görmediğin, hayal bile edemeyeceğin kadar güzel bir diyara gideceğiz. Orada o kadar mutlu olacaksın ki! "

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Bunu sadece Allah bilebilir. Siz nerden biliyorsunuz? "

"Burada korkanlara, orada korku yok! Oradan biliyorum. Haydi gel, mutluluklara... Harikalar diyarına! .. Orada seni bekleyen köşkler, saraylar var... Zümrüt ve zebecet..."

O anda; öldü sanılarak cam tabuta konulan Pamuk Prenses'i öperek hayata döndüren yakışıklı prens gibi işittiği müjdeli güzel sözler üzerine, ölüm döşeğinden, hayat öpücüğüyle uyandırılan genç kız; dansa kaldırırcasına kendisine uzatılan ele sevinçle elini uzatırken, ona doğru eğilen ve en sevecen bakışıyla bakan muhteşem gözlere

bakarak yerinden kalktığında, bir anda dizlerine derman, bileklerine güç gelişi ve onunla mutluluklara, güzelliklere doğru emin ve huzurlu adımlarla ilerleyişi canlandı, gözlerimin önünde.

Hırkalarımızı giydik ve hep beraber, yedi kat yere açılan kapıların herhangi birinden, yeryüzündeyken içini gezebildiğimiz, en geniş ve en uzunlarından birinin içine girdik. Sanki imanı kâmil, ameli mükemmel müminlerdendik ve toprak genişlemişti, bizim için. Her yerde akıl almaz güzellikler birbiriyle yarışıyor! Ne tarafa baksak, büyülenip kalıyor, gözlerimizi oradan alamıyorduk! Oysa adım attıkça yeni güzellikler ortaya çıkıyor, bir öncekini aratmıyordu. Birbirimizin elini tutuyor, bırakmıyorduk. Dikkatli adımlar atıyorduk. Kayabilirdik, düşebilir, bir yerimizi kırabilirdik. Neticede yeryüzündeydik, henüz; her ne kadar yerin altında olsa olsak da... Arabada kat ettiğimiz hayat yolu bitmiş, yer altındaki yolumuzda seyretmeye başlamıştık, beden adı verilen bineklerimizle ama neticede, son nefeslerini henüz vermemiş insanlardık. Attığımız her adıma dikkat etmeliydik.

Nefes alıyorduk. Serin, nemli, çokça toprak, biraz küf ve en çok yosun kokan... Nasıl da şefkatle sarmıştı, yumuşacık, büyüdü yeşil gözlü yosunlar, sevdalandıkları taşları, bir daha asla bırakmamacasına kesin bir karar! Kaya, taş, kolon, sarkıt, dikit, su, yosun ve hava bir arada; her tarafta kabir ıssızlığı, sessizliği... Mezar içi kokusu, havada... Keskin toprak, küf ve rutubet kokusu, en barizinden...

Hayat dışarıda kalmıştı. Burada toprak, su ve hava vardı. Hayat güneş miydi? Bir onu dışarıda bırakmıştık. Onu, aydınlığı ve sıcaklığı... Kefenlerimize bürünürcesine hırkalarımızı giymiştik.

Soğuktu toprağın altı. Yedi kat yerlerin ilk tabakası diyemiyorum, orası da sıcaktır, mutlaka. Burası, olsa olsa; dünyanın kabuğunun zarının hemen altı...

Adım adım uzaklaşıyoruz giriş kapısından. Sanki bir daha girdiğimiz yeri bulamayacakmışız gibi bir hisse kapılıyorum. Hansel'le Grathel'in ıssız, sessiz ve karanlık ormanda neler hissettiklerini anlayabiliyorum. Elimde tebeşir yok. Kayalara işaret koyamıyorum. Duvarlara sayılar yazamıyorum. Biraz gidiyor, arkama bakıyorum. Gördüğüm manzaralara dikkatle bakıyorum. Beynim, her birinin resmini çekiyor ve arşive ekliyor. Onları yol boyu, sırasıyla kaydediyor. Geri dönerken aynı sırayla bana geri verecek. Gördüğüm hiçbir şeyi unutturmuyor. "Hafızası kuvvetli!" diyorlar. Belleğim güçlüymüş. Duyduğumun aklımda kalmadığı da olabiliyordu. O nedenle her duyduğumu, hayal dünyamda görüntüleyerek hafızama göndermeyi adet edinmiştim. Bu usulle hiçbir şeyi unutmuyordum. Maalesef, unutmaya çalıştıklarımı bile...

Anneannem, hamamda kayıp düştü ya takunyalarla bir kere; azami dikkat ediyor, dengesini kaybetmemeye. Sol kolunda etkisiz eleman olarak benim varlığım, bir rakamı gibi incecik bir dal ama sayısal değeri şişko bir sıfır; sağ kolunda Turhal Hocanım, balıketinde ve görüntüsüyle özdeş, sayısal değeri olmasa da sağa geçtiğinde ona katlayan sıfırın ta kendisi... Kaydığında, tutsa tutsa o tutar. Benin varlığımın göstermelik...

İlk defa kendimi bir baston gibi hissediyorum. Kuru bir dal parçası... Sadece denge sağlamada kullanılan... Sonra düşünüyorum. Hayalimde iki direk arasına gerilen telde yürüyen ip cambazı geliyor. Elinde uzun bir sırık... Bir sağa, bir sola hareket ediyor ve onu dengede tutuyor. O olmasa yürüyemez. O olmasa bir adım atamaz. Anneannem de öyle... Kendimi çok önemli hissetmeye başlıyorum.

Kollarımı düşünüyorum. Tehlike anında iki yana açılıyor, içgüdüsel olarak. Onlarla dengemi sağlıyorum. Kollarım olmasa, her takıldığımda mutlaka düşerim. Oysa ara sıra düşünüyorum ve düşersem de kollarım, ellerim yere daha önce değip, düşme hızımı azaltarak vücudumu kurtarıyor.

İp cambazları da bazen sıırıksız yürüyor. O zamanlarda kollarını iki yana açıyorlar. Dengeyi o şekilde bularak ilerleyebiliyorlar.

İnsanın iki eli var. Solla alıyorsa, sağla verecek. İki kolu var. Solla harama, günaha uzanıyorsa, sağla helale, sevaba uzanacak. İki omzu var. İnsan olma ve her yaptığından hesap verme sorumluluğu yüklenmiş, omuzlarına. İki melekten söz edilmiş, iki omuz için. Kiramen Kâtibin... Yazıcı Melekler... Soldakiler, günahları kaydederken, sağdakiler sevapları yazmakta... Beyin, her yaptığını ettiğini hafızaya almakta... Beyin, yani akıl, ortada. Kafa, ortada... Akıl kafada... Kalp de, gözler de ortada... Göz görecek, gönül isteyecek, akıl; doğruyu yanlış ayıracak ve en azından dengeyi bulacak ki iki omuz dengede kalarak, dengede tutabilsin insanı ki sıratla güvenle yol alabilsin.

Hepimiz tel cambazlarıyız. İki kolumuz, bir gönlümüz, bir de en büyük nimet olarak bize bahşedilmiş bir beynimiz var, düşünerek aklımızı kullanmamız için bir de mantık yüklenmiş. Akıllı ve mantıklı bir şekilde hareket ederek dengeli bir şekilde hayat yolunda ilerlemeye alışık olan, Sırat'ta acemilik çekmez.

Bence Sırat, Hayat Yolu... Melekler, melekelerimiz... Onları müspet şekilde kullanarak, yakıt ikmal yapmalıyız.

Ö L Ü N C E

Kabirlere inilince
Münkir'le Nekir gelince
Sorulacak ince ince
İman namaz oruç ne var

İşlerin kalmış yarıda
Evlât mal mülk dışarıda
Vurur cehennem narı da
İman namaz oruç ne var

Dilin dudağın bağlanır
Etin kemiğin dağlanır
Arkandan üç gün ağlanır
İman namaz oruç ne var

Yine rahatsın kabirde
Geride Mahşer var bir de
Sorar Rabbim diriltir de
İman namaz oruç ne var

Bil ki kaynar su içilir
Mümin münâfık seçilir
Sıratın nasıl geçilir
İman namaz oruç ne var

Olmuş eşin dostun ağyar
Olmadıysan Allah'a yar
Şıratı ayağın kayar
İman namaz oruç ne var

Onur BİLGE

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0155

Onur Bilge

0156 - MAĞARA

Onur BİLGE

İnsuyu Mağarası'nı şimdi anımsadığımda ve kartpostallardaki resimlerine baktığımda, o günlere özlem duyuyorum. Memleketim, burnumda tütüyor! Düden Mağarası geliyor, aklıma. Onunla birlikte, pek çok şey... Toprak, kabir, hesap, mükâfat, azap... Üstü cennet, içi kabir... Neler canlanıyor, gözümün önünde, bir bir...

Mağaralar, kabir âlemini anımsatıyor, bana. İçindeki labirentler, mezarlarda da var. Kimisi azaba çıkar, kimisi mükâfata... Kabre inene iki şey vardır, birbirine taban tabana zıt; felaket haberi veya müjde! ..

Yedi kat yerin hemen kabuğunun zarının altına bırakılıveren beden, kim bilir kaçınıcı katında azap görüp geliyor? Yer gök yedi kat; cehennem yedi kat, cennet sekiz kat... Esfelüs Safilin, dünyanın merkezi mi acaba? Yoksa güneşin merkezi mi? Her neyse ve hangisine aitse veya değilse; cennetin benzerinin yeryüzünde bulunduğu gibi cehennemın benzeri de gözler önünde... Bir tarafta, Babil'in Asma Bahçeleri... Bir tarafta yanardağlar... Bir tarafta ateş püskürmekteyken dağ, diğer tarafta cennete benzeyen yerler! .. Kayalar, taşlar kaynamakta, ateş olup akmakta! .. Lav olmakta içinde ne varsa! .. Safha safha sunulmakta, ibret vesikaları, gözler önüne... Bizse, her şeyden habersiz, bir bombanın üstünde dolaşmakta, yemekte içmekte, rahat rahat uyumakta ve her iki dünyada başımıza gelebilecek olaylar hakkında, aklımıza zerre kadar kuşku getirmemekteyiz.

Toprağa sevdalıyız, biz. Yaratılışımızda var, toprak aşkı. Topraktan gelmişiz, toprağa gideceğiz, her şeyin aslına döndüğü gibi... O nedenle, madde bedene uyguladığı yerçekiminden daha kuvvetle kendine çeker, mânâ bedenlerimizi. Zaman zaman; üzerinde, çıplak ayakla dolaşmak arzusu duyarız, şiddetle! Avuçlarımız acıklar, ihtirasla! Avuç avuç kavramak, savurmak, oynamak, doymak isteriz! Çamur karmak, doyuya... Hani annelerimizi özleriz ya... Kokuları burnumuzda tüter! İşte aynen öyle...

Öyle özlerim, taşı toprağı! Mağaraları incelerim! Ölümü tefekkür ederim. Kabri, kabir âlemini... Oyuğunu kovuğunu seyrederim. "Ya Rabbi! Orada; zavallı, garip, darda, zorda, yapayalnız ve terk edilmiş bırakma, bizi! Yar ve Yardımcımız ol! " diye dua ederim. Sonra dönerim özüme ve: "Yaşarken ne kadar O'nunla olabilirsem; o zaman orada, O da o kadar benimle olur." derim, kendi kendime.

Girişi hayat... Kapısı yeryüzü... Ağaçlı çiçekli, ferah... Taşlı tozlu toprak yolların sonunda, yer altına açılan yol... İnışli çıkışlı... İstedığın yöne dön! Kaderinin döndürdüğü yöne... Ortası uçurum... Çok ilginç bir durum...

Kabir gibi... Kapısı, kaya, taş, toprak... Aşağıya inişli önce, sonra inişli çıkışlı, genelde... Yolumuz, kovuklara... Karanlık, rutubetli, sıkıcı, bunaltıcı, küf kokulu, itici... Sağ sol, ön arka, alt üst; altı yön taş toprak... Seslerin kesildiği, herkesin sustuğu yer. Her şeyin alt üst oldu zaman... Ayaklar altındayken, baş üstüne çıkar, yeryüzü. Hayal olur gökyüzü. Artık oralarda kalmış geniş caddeler, çeşitli yollar, patikalar...

Yeraltında da yollar var, krokilerini yeryüzünde ellerimizle çizdiğimiz ve nereye çıkacaklarını gayet iyi bildiğimiz. Artık geride kalsa a ışık, güneş, yeşillik, hava su; burada da benzerini hatta akıl almaz güzellikte olanları bulmak hayal değil, doğrusu.

Üç karanlık içinden dünyaya gelir, insan. Ağlayarak ilk nefesi alır, insan yavrusu. Acınacak haldedir. Güçsüzdür, çıplaktır, açtır. Kim bilir nasıl bir hayat yaşayacaktır!

Yapayalnız gelir, daracık mezar gibi yerden. Daracık mezara varıncaya kadar, neler neler yaşar! Yaşadıklarına kendisi de şaşar! Ne çelmeler takılır, ne engellere takılır, nelere rağmen yaşar. Kaç merhaleden geçer, hayat yolunda; sağında solunda üç beş dost, onca düşmanla... Zamanla alışır, kötülerle yaşamaya. Meleke kesbeder, kendini kollamaya.

Hayat yolu, inişli çıkışlıdır. İneriz de çıkarız da... Aniden düşüşler de gördüğü olur. İner merdivenler, ineriz biz. Tüylerimiz biz biz... Yukarılarda; çardaklara ağmış yediveren sarmaşık güller...

Mağaralar... Deli ormanlar büyüten çılgın suların çavlına döndüğü ağızlar... Ağızlardan çağlayan sular, sularla oyulan kayalar... İnsanı dünyevi zevkler ve işler oyalar; aldatır, rengârenk ve parlak jelâtini, dünyanın, acuze arzın yüzündeki boyalar... Öyle bir takılır ki çarka, bir süre sonra, istese de dönemez olur, arka.

Bir tarafta, çağıl çağıl çaylar akar, tahtların altından. Altından tepsilerde, tabaklarda cennet nimetleri... Bir taraftan dumansız ateşte dağlanıp yanmakta, etleri...

Bir yanda gül yüzlü çocuklar, yiyecekler, içecekler; bir uçtan bir uca zevk furyası... Bir yanda pişmanlık, gözyaşı, azap, feryat; ateş deryası... Her can, acınası... İnsan; korku ve ümit arası...

Oysa henüz dolmamış zaman. Halen nefes almaktayız. İşte güneş, işte ay... Evlerimiz, yerlerimiz, yurtlarımız... İşimiz, kazancımız, emeğimiz... İçecek suyumuz, yiyecek ekmeğimiz... Arkadaş, dost, ana baba, evlat ve eşimiz... Şartlar müsait... Sağlık sıhhat, afiyet... Yalnızca biraz gayret! ..

Mağaraya kendimiz giriyoruz ve yürüyerek geziyoruz. Kabre getiriliyoruz. Dünyaya geldiğimizden bin beter aciz, put gibi hareketsiz ve zavallı! Ağlasak duyan olmaz, çağrıya uyan olmaz! Şaşırırız solu sağ! Sol yanımız günah dağı! .. Sağ yanımız? Allah bilir. Kim gelir, çıkmayan feryadımıza?

Hele: "Nefsi! .. Nefsi! .." diye feryat edilerek yar yar yalvarılan, artık çok geç olduğu halde herkesin tüm içtenliğiyle yakarmakya olduğu yerde? Kim koşar, imdada ve deva olur derde? Ana baba, arkadaş, eş dost, canımızdan değerli tuttuğumuz evlatlar nerde?

Herkesin can derdine düştüğü, ana babanın evladını, evladın ana babasını tanıyacak halinin kalmadığı yerde sadece bir ses duyar gibi olurum; mübarek mi mübarek; secde halinde, için için ağlayarak, hıçkırıklara boğulan kısık sesle bir zat yakarmakta; Şefkat Peygamberi, Allah-ü Teâlâ'dan şefaathat izni istemekte ve o seda, sûr gibi her yerde yankılanarak bütün sesleri bastırmakta! ..

"Ümmeti! .. Ümmeti! .."

D Ü D E N

Toprak çeker ya insanı, bazen...
Hani, çıplak ayak dolaşmak isteriz ya...
Dokunmak, avuç avuç savurmak...
Çamur karmak, doyasıya...

Hani, anamızı özleriz ya...
Özlerim taşını, toprağını, suyunu...

Yeryüzü, girişi...
Yani hayat...
Ağaçlı, çiçekli, ferah...
Taşlı, tozlu, topraklı...
İnişli çıkışlı...
İster sağa dön, ister sola...
Yollarında kaderin gidişi, gelişi...
Ortası uçurum...
Tuhaf bir durum...

Kabrin kapısı, toprak...
Mağara ağızı...
Basamak basamak...
Her an biraz daha ineriz
Bir de bakmışız ki
Kabirdeyiz! ..

Nasıl girmişiz kovuklara?
Karanlık, rutubetli...
Yosun tutmuş her tarafı
Her yer kapkara!

Sesler kesilmiş
Biz de susuyoruz.
Bunalıyoruz.
Yukarda kalmış dünya
Sağ sol, ön arka, alt üst
Altı yön; taş, toprak
Islak mı ıslak
Her şey altüst! ..

Yeraltında da var, yol
Yürü bir yol
Işık ara
Güneş, yeşillik, hava, su
Ne kadar zavallıyız
Ve ne kadar naçar, doğrusu...

İner merdivenler
İneriz biz...
Tüyerimiz biz biz! ..

Yediveren sarmaşık güller...
Belirir renkler...
Yemyeşil çimenler...
Bir deli orman...
Gürül gürül, çağlayan...
Çağıl çağıl, çay...
Tahtlar...

Altından ırmaklar akan...
Gül yüzlü çocuklar, kuşlar...
Yiyecekler, içecekler...
Meyveler, çiçekler, çimler...

İşte güneş!
İşte ay!
Yıldızlar...

Semaverde ateş
Altında kaynar su
Üzerinde çay...
Dokun
Bir kez dokun
Dayan, bir tek damlaya!
Ya...
Vay ki vay!

Taraçalar, çardaklar...
Altında ırmak...
"Cennet mi burası? ! .."
Diye bağırmak...
Sonra garsonlar...
Hizmet eder ya bunlar.

Gilmanlar
Ceylan gözlü huriler
El değmemiş eşler...

Cemal görmek nedir?
Nasıldır başka?
Her varlıktan bakan Bir Varlık var!

*

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0156

Onur Bilge

0157 - CESARET

Onur BİLGE

Bana ezber versinler. Sahneye çıkarsınlar, şiir okutsunlar. Çok fazla ders ve ödev, herkes gibi sıkıyor beni. Okula başladığım ilk yılın sonuna doğru müsamereye hazırlandık. İki kız arkadaş, karşılıklı şiir okuyacağız. Nilgün'le ben... Nilgün'ü sahne heyecanı sardı. Okuyamayacağından korktu, çekindi ve son anda caydı.

"Ben şiir okumam. Eve gidiyorum." diye tutturdu ve okulun sokak kapısına doğru yürüdü.

"Fakat öğretmenimiz kızar. Program yapıldı, bitti; her şey hazır. Bu zamandan sonra caymak olmaz! " dedim, arkasından giderken; vazgeçirmeye çalıştım ama nafiye... Sonunda:

"Tamam. Okumazsan okuma! Ben okurum, seninkini de." dedim.

Öğretmenime, Nilgün'ün müsamerede sahneye çıkmak istemediğini, o nedenle okulu terk ettiğini ve onun okuyacağı şiiri de okuyabileceğimi söyledim. Onayladı. Kararlaştırdığımız gibi iki saat sonra ikisini de okudum.

Bit kadarım. İncecik, küçücük, yaşım da küçük, onların çoğundan. Köylü, Giritli, yabancı, yerli; kozmopolit bir seyirci topluluğu... Ön sıralardaki kadınlar yaşımı tartışmaya başladılar. Şiirimi okudum, arkadaşımın şiirini okumak üzere sıramı bekliyorum. Bir alkış, bir alkış! .. Öğretmenimin de ağzı kulaklarında! Kalabalıktan, hakkımda yapılan konuşmalar geliyor:

"Bu çocuk nasıl ezberlemiş, bu şiiri? "

"O kız birinci sınıfta ama yaşı büyük."

"Yedi yaşında çocuk okuyamaz bu şiiri."

"Onu tanıyorum ben, yedi yaşında."

"Sene sonu geldi, ikiye geçecek."

"Belki cücedir."

"Bu okulda bir cüce kız var ama o, üçüncü sınıfta. Bu kız değil..."

Şiirler bitti, ben de bittim! Kalabalıkta olmayacaklar; ben sahnede, onlar sandalyelerde; o zaman söyleyeceğim, ben kimin kızayım, kardeşiyim. O kadar karmakarışıklık ki sahneden, kimin kim olduğunu, kimin ne dediğini ayırtılabilmek çok zor. Sadece sesler geliyor ama kimlerden?

Seyirciler arasında, ailemden kimse yoktu. Babam okulda... Dinlediğinden şüpheliyim. Onun için enteresan değil. İkinci şiiri de okudum, müsamerenin bitmesini beklemedim, doğru eve... Anneme söyledim, olanları. Sadece:

"Aldırma onlara. Dedikoku kumkumaları... Kendi çocuklarıyla mukayese etmişler. Onların çocuklarının senin gini olabilmeleri için bir fırın ekmek yemeleri lazım! " dedi.

Ablam, liseyi bitirmişti. Beni bire bir çalıştırıyor, yazımdan imlama, jestlerimden, mimiklerimden diksiyonuma kadar her şeyimle ilgileniyordu. Her gün bir sayfa yazı dersi veriyor, kendi harflerinin üstünden gitmemi, onun yazısını yazmamı istiyordu. Harflerin başlangıç ve bitiş yerlerini, el yazısı yazma yöntemini, sözcüklerin doğru yazılışlarını öğretiyordu. Diğerlerinin çoğunun ana babaları, okul yüzü görmemişti. Evlerinde değil kütüphaneleri, kitaplıkları bile yoktu. Çoğunun evinde, ders kitaplarından başka kitap namına bir şey yoktu. Okulda, benim imkânlarımaya sahip kişi sayısı iki elin parmaklarından fazla değildi.

Ablamın yanı sıra annemle Şermin, arada babam da benimle sürekli meşgul oluyordu. Babamın, kültürlü bir öğretmen oluşu benim için çok büyük bir avantajdı. Ne sorarsam sorayım, kütüphanenin dile gelişi gibi bir şeydi onun varlığı; istediğimi sorup, anında cevabını alıyordum. Aşılamayacak engelim, çözülemeyecek problemim yoktu. Yeter ki öğrenmek isteyeyim. Fakat benim düzlükten vaktim kalmıyordu. Nasıl olsa son anda dahi dersimi yapacak olanlar vardı.

Üçüncü sınıfın ilk yarısını Burdur'da anneannemin yanında okuduktan sonra tekrar ilk öğretmenimin, Sadri Bey'in sınıfına, döndüm. Fakat babam; öğretmenimin, matematikte süper ama tarih ve coğrafyada eksik olduğuna inandığı için tarih, coğrafya okumaya başlayacağım dördüncü ve beşinci sınıfları onda okumamı istemiyordu. O nedenle beni, yeni açılan, bize biraz daha uzak ama tam gün tedrisatlı olan, Devrim İlk Okulu'na kaydettirdi. Öğretmenim, babamın kararını duyunca, ona sınıfın içinde:

"Sen benim en değerli mücevherimi, pırlantamı alıyorsun! " diye bağırmaya başladı.

Fena kızdı, darıldı. Bir süre konuşmadı. Sonra babam onun gönlünü aldı, barıştılar. Okulda, kahvehanede, Öğretmenler Lokali'nde, müşterek arkadaş toplantılarında hep aynı camia içindeler.

Birinci sınıftayken, babam ertesi gün aşı yapılacağını akşamdan söyledi.

"En önce sen aşı ol, enjektör temizken! Sonra iyice kaynatmıyorlar, mikrop alırsın. En öne geç. Ben de oradayım. Aşını yaptır. Saatlerce ayakta kalma. Ağlayan, bağırarak olur; çocuklar kendilerini yerden yere atıyorlar; üzülürsün." dedi.

Ertesi gün ders yok. Sıra olduk, okulun içindeki koridorda. Beşinci sınıflar en önde... Bir çığlık, bir feryat, figan! .. Birler en arkada... Ben de öyle... Baktım, hemşire gelmiş; elinde iğne! Hemen sıradan çıkıp koştum, en öne.

"Bana, önce bana yapın! İlk önce bana! " diye.

O sırada kocaman bir Giritli kızını, sağlık memuru zorla zapt etmeye, hemşire de aşı yapmak için şırıngayı kaynatıyordu. O çırpına çırpına ağlıyor, tepiniyordu.

"Utan, utan! .. Bak minicik kız, kendisi gelmiş. Bana önce yapın! " diyor."dedi.

Oradakiler de benzeri şeyler söylediler. Kızın sesi upuzun koridorda çınlıyor, boşalan sınıflarda yankılanıyor, bütün okul mevcudu ikişerli sırada aşı olmayı bekliyordu. Ben hemen kolumu açtım. Kalabalığa kınayan gözlerle bakarak aşımı oldum. Herkesten önce eve gittim. Aşı yerini anneme gösterdim. Kendini yerden yere atan on iki yaşındaki kızı, iki kişinin zor zapt ettiğini, hüngür hüngür ağladığını, yeri göğü inlettğini, onu gören duyan aynı durumdaki çocukların da çığlık çığlığa ağlamaya

başladıklarını anlattım. Bana sarıldı, öperek kutladı:

"Aferin, benim kızım! Cesur kızım benim! Benim çocuklarım kahramandır. Canları pektir! Öyle acılara acı demezler! Öğretmenler, öğrenciler; herkes şaşırđı, değil mi? Ben de kızım ile iftihar ettim! Çocukları iğneyle korkutuyorlar, gerektiğinde de yavrucaklar çılđına dönüyor! .. Bugün yat, istirahat et! Sokağa çıkma! " dedi.

Aşısını olan gelir. Arkadaşlarım oynarken ben evde oturur muyum? Aşı etkisini gösterene, hırt ipliğim kesilene kadar oynamasam olur mu? Zaten yemeğimi yeni yemiş ve okula gitmiştim. Karnım toktu. Biraz su içip, doğru Düzlük'e, oynamaya koştum!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0157

Onur Bilge

0158 - KAVUŞMA

Onur BİLGE

Burdur-Antalya arası için bile yolluk hazırlandı. Köfte kızartıldı, patates ve yumurta haşlandı. Yanımıza su aldık. Yolculuk kadar beni rahatsız eden bir şey yoktur. Bir de ayrılık... Biri fiziken, biri ruhen... Biri hasta ediyor, biri mahvediyor! Evimiz, bıraktığım gibi... Bizi Şermin karşıladı.

"A! .. Kimler gelmiş! .. Hoş geldiniz! .. Buyurun! "

"Annem nerde? "

"Ablam hasta... Yatıyor. Odasında..."

Yanına önce ben girdim. Baktım; yatağında, yorganın altında yatıyor. Doğrudu. Kalkacak ve bana koşacak, bağrına basacak sandım. Yerinden kalkacak mecali mi yoktu? Kalkamadı ya da kalkmadı. "Yavrum! Hoş geldin! " falan demesini bekledim. Sessizdi. Bunlar, normal bir anneden beklenen davranışlardı ama o sadece oturmuş, bakıyordu. Anne, anneliğini yapmıyor, yapmak istemiyordu. Acaba dönüşüm hoşuna gitmemiş miydi? Özlememiş miydi beni? Gittiğimde rahat mı etmişti? Şimdi yine yük mü olacaktım ona? Ayak bağı falan mıydım? Birkaç saniye anneme baktım. Ondan bir işaret bekledim, dört aylık hasreti bitirmek, kollarına atılmak, doyusuya sarılmak, öpmek için... En azından kollarını açmasını bekledim, konuşamayacak kadar halsizse: "Gel! .." falan diyemeyecek kadar dahi dermanı yoksa, sessizce... Hastaydı. Belliydi ama anaydı, her şeye rağmen. O da benden bekliyordu, bütün bunları. "Anneciğim! .. Ben geldim! .. Hasta mısın? Geçmiş olsun! " falan diyerek ona koşmamı ve sımsıkı sarılmamı...

Gururlu bir çocuktum, ben. Sevgimden ve hasretten ölsem, davet edici bir söz duymadıkça veya bir hareket görmedikçe, asla duygularımı açığa vurmazdım. Hayatta hiç kimseye arka dönmemiştım, anneanneme ihanet olurdu, annemi görür görmez ona arka dönmek. Anneannem, ona öncelikle değer verdiğimi bilmeliydi. Misafirdi, bir süre sonra gidecekti. Şimdi acelesi yoktu anneye sevgi gösterisinin. O alınabilirdi. Annem ikimize de bakıyordu. Ona:

"Hoş geldiniz, anne! Çok hastayım, kalkamadım. Buyurun, oturun." dedi.

Kapıdan girdiğimde, anneme doğru bir iki adım atmıştım; davet beklemiş, olduğum yerde kalmıştım. Anneme sarılmak için bir işaret beklemiştim. Beklediğim işaret gelmemişti. Hasret içindeydım! O işareti bahane edecek, ona koşacak, sarılacaktım. Anneanneme karşı bir bahanem olacaktı. Annem çağırdığı için gitmiş olacaktım, onu ondan daha çok sevdiğim ve çok özlediğim için değil. Ne bir ses, ne bir hareket... Kızdım, darıldım! Anneannem de odaya girmiş, arkamdan sağıma doğru gelmişti. Aniden dönüp, ona sarıldım, sanki dört aydır görmemişim de hasretmişim gibi! O da gülerek beni kucakladı. Annem hak etmişti bunu. Akli başına geldi de ağzını açtı:

"Şuna bak! Bana sarılmıyor da, size sarılıyor." dedi, zıpkını yiyince. Yetmedi:

"Anneannemi seviyorum, ben." dedim, çok hoşnut oldu.

"Ben de kızımı seviyorum." dedi, saçlarını okşarken.

"Beni sevmiyor musun, peki? Anneni? Senin annen o mu? O, anneannen..." dedi.

O bana beklediğimi vermemiştir, ben de ona vermemiştim. Zaten bu tür davranışları nedeniyle ona, bu arada babacığımıza, en çok da kendime ceza keserek Burdur'a gitmişim, anneannemle. Bu arada ablama gün doğmuştu. Bir evin bir kızı kalmıştı. Annemin sevgilisi...

Sen benim için yoksan; o var, o zaman, demekti bu. Annem hayretler içindeydi! Gözlerini kocaman kocaman açmış:

"Kızım, onu yeni mi görüyorsun? Neden benim kucağıma gelmedin? Neden bana sarılmadın da ona sarıldın?" dedi.

"Beni, senden daha çok seviyor da ondan!" diye gülerken, bir çuvaldız da anneannem soktu. Ancak kendine geldi de yanına çağırdı:

"Beraber değil miydiniz, bunca zaman? Onu mu özledin, beni mi? Gel bakayım, yanıma! Sarıl annene!"

Ben ona küs küs bakıyordum. Annem anlamaz mı? Anneanneme:

"Ben ona ne yaptım?" diyordu. "Ne yapmadım?" deseydi:

"Kalkıp karşılamadın! Gelip sarılmadın! Oturduğun yerde kucak açmadın! Davet etmedin! Sıcaklık vermedin! Dilinle bile sarılmadın!" diyecektim.

Birkaç saniyeydi, topu topu... Yarım dakika bile değil... Anneliğe gecikmişti. Oysa ben, o iftira olayından beri anneannemi tam anlamıyla sevemiyordum. Zorlamayla, mecburen, ele güne karşı, sevgi kırıntılarıyla durumu idare ediyordum. Gurbette yalnız kalmıştım. Koca şehirde, tek akrabam, en yakınım oydu. Sokağa, oyuna bile salmıyordu. Arkadaşım bile yoktu. Anam babam, kardeşim, arkadaşım hep oydu. Evsiz, parasız, korumasız, çocuktum üstelik. Aileme mektup yazmak, durumu anlatmak olmazdı. Sadece tek nahos olay için bu beraberliğe son verilemezdi. Anneannem öğrenirse:

"Beni annesine babasına şikâyet etmiş. Nankör! .." der, bir daha yüzüme bakmazdı. Ona sırtımı dönmüş olurdum. Hem, aslında anneme babama, içimin en derin yerinden kırgındım. Beni gönderivermişlerdi, fazlalıklım gibi. Hem de bir iki günlüğüne değil, hiç alışık olmadığım halde, dört aylığına... Yazdıkları mektuplarda:

"Getir!" "Gelip alalım!" bile dememiştir, babam.

Halaşına saygısından mı yoksa istenmeyen çocuğu hâlâ parazit olarak görmekte olduğundan mı? Telefon yoktu, o zamanlar. Olsaydı, telefonda gizlice bile onu, onlara şikâyet etmezdim. O olayı benden duymayacaklardı. Anneannemi satmayacaktım. Arkadaşlığı, dostluğu o on liraya satmıştı ama benim için değerliydi ve onu asla harcamayacaktım!

Her şeyden önce bana gönlünü, evini açmıştı. Misafir etmişti. Giysilerimi yıkamıştı. Kurdelemi yakamı kolalamış; saçımı taramış, tırnaklarımı kesmişti. Elinden ekmek yemiştım. İlim öğretmişti. Bende emeği vardı, kısaca. Belki de istemeyerek feveran etmişti. Hem o bana kızmamıştı ve para onun gözünde hiçbir zaman önemli olmamıştı ve o, her üç ayda bir artan parasını dağıtmaktaydı. O, hırsızlığa kızmıştı. Erdemsizliğe

tahammülü yoktu. Nerden bilecekti yalancı olmadığını? Hırsız olmadığını, nerden bilecekti? Beni yeni tanıyordu. Öyle bir şey yaptıysam, terbiye edecekti, tabi ki! Denize düşenin yılanı sarıldığı gibi hâlâ ona sarılıyordum:

"Haydi annenin elini öp! Koş, git, sarıl! Bak, annen darılıyor." diyinceye kadar, öylece, sol kolunun altında kaldım.

Artık arka dönmek olmazdı. O demişti. Ben de istemeyerek gitmiş olacaktım, ikisine karşı da. Tam zamanıydı! Anneme gittim. Sarıldım. Şimdi, o kavuşmadan ne hissettiğimi düşündüğümde, içimin grafiğinde aşırı büyüyen sütun, kırgınlık; sonra alinganlık, sitem, hayal kırıklığı...

Şu anda dahi öyküyü kaleme alırken aynı duygular içindeyim. Karşılaşma anını yazmaya başladığımdan beri gözlerimden akan yaşları silmekteyim. Anne olmak, mesuliyetli bir iş... Annelik sevgisi hissediyor olmak, önemli, değil. Onu Allah yüklemiş. Her canlı o sevgiyi hissediyor. Onu oluşturan, başka etkenler değil. O nedenle yeterli değil. Onu sunuş önemli!

Sevgi varmış, çokmuş, hatta diyelim ki herkesten ve her şeyden çok seviyormuş; bana ne faydası var, hissedemedikten, hissettiremedikten sonra? Peygamber Efendimiz: "Mümin kardeşinizi seviyorsanız, bunu ona söyleyin." derken, mutlaka sevginin ve sunuşun önemini vurguluyordu.

Annemi cezalandırmıştım. Ne nedenle olursa olsun, hak etmişti. İyi oldu. Günlerce içinden çıkmadı! Her gelene anlattı. Birkaç hafta sonra beni kucağına aldığında yavaşça sordu:

"Gerçekten anneanneni benden çok mu seviyorsun? "

"Hayır ama sen bana koşmadın, beni de çağırmadın."

"Hastaydım. Canımla uğraşıyordum."

"Konuşamayacak kadar mı? Gülümseyemeyecek kadar mı? "

Anneannem, onu gammazlayacağımı, olayı yalan yanlış aktaracağımı zannederek, kendini bir şekilde haklı gösterme çabasıyla, aramızda geçen o olayı kendisi anlattı ve suçunu itiraf etti. Annem bir ona, bir bana, bir babama baktı durdu, dinlerken. Ben hiçbir tepki vermedim. Onun olmadığı yerde babama:

"Ev sahibi, elin kadını... O olmasaymış, öldürecekmiş, çocuğu! .. Allah razı olsun o kadından ki aramış, bulmuş. Yoksa iyice dövecekmiş, haksız yere. Onun sahip çıkması gerekirken eller sahip çıkıyor! .. Ya o para bulunmasaydı? Ya ev sahipleri bulup, alsaydı? Ya da kendisi düşürmüş veya hesabını karıştırmış olsaydı? Demek benim kızım hırsız olacaktı, ha? Öyle mi? " dedi.

İçine dert oldu! .. Her zaman bunları tekrarladı durdu ama kendisini altı yeğenine de kabul ettirmeyi başarmış, öylesine saygın bir yerdeydi ki babamın halası, ona asla:

"Anne, bunu neden yaptın, Semiray'a; anlayıp dinlemeden? Benim yetiştirdiğim çocuktan bunu nasıl umdun? Bu kadar geldin gittin, her yıl aylarca yanımızda kaldın, hiç mi tanımadın, bizi? Aşk olsun! " demedi, diyemedi.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0158

Onur Bilge

0159 - GURuR

Onur BİLGE

Burdur'a ilk geldiğimde kararsızdım. Kimi seçecektim? Kime yaslanacaktım, içimin gurbetinde? Kimi sevdiğimi sorarlarsa ne diyecektim? Tabi ki her çocuk gibi annemi babamı seviyordum ama iş değişmişti. Ben onunla gelmiş, bir süreliğine de olsa onun olmuştum. Rolümü iyi anlamalı, ona göre oynamalıydım. Önce kendim inanmalıydım, annemin babamın önemsizliğine, onun yeterliliğine; sonra da onlardan hiç bahsetmemeli hem intikam almalıydım ikisinden de hem de yeni konumuma intibak etmeliydim. Çocukların politikacı olduğu söyleniyordu. Çok doğrudu.

Anneannemle kısa süreli beraberliklerimiz olmuştu, saygı sınırını oldukça yüksek tutarak. Sevgi duvarı dikine açılıp kapanan paravan gibi alçalıp yükseliyordu. Örnek yakınlığımız ve arkadaşlığımız iki yara almıştı. Kaza ve iftira... İlkini önemsemiyordum, etimden tırnak kopmuş olmasına rağmen. İkincisi sadece bir tokatla, 'yalancı' sözcüğü ve 'hırsız' zannıydı ama giyotin acısı gibiydi! .. Onunla aramdaki ilişkide; iftira öncesi ve sonrası olmak üzere iki dönem oldu, böylece.

İlişkimizi yaralayan olaydan önceki ilk pürüz, parmağıma basıp, tırnağıma koparttığı halde: "Ah! .. Vah! .." dememesi, olayı pek umursamamasıydı. Hayatında hiç anne olmamış birinden, annece davranış beklemekte haksız olabilirim. Birisi, birisinin eline basıp, tırnağını kopartırsa; hiç üzüntü duymasa bile rol yapması, üzülmüş görünmesi, bin bir özür dilemesi, pişmanmış gibi davranması gerekmez mi? Bu olaydaki tutumuyla, soğuk ve bencil kişiliğini gözler önüne sermiş, ruhsal yapısı hakkında çok önemli ipuçları vermiş olmasına rağmen, olanları o kadar önemsememiş, beraberliğimizin tadını bozmamaya çalışmışım.

Ne olursa olsun; ona, annemden bahsetmek istemiyordum. Sözü geçerse, sanki abla, yenge, komşu gibi sıradan birisi gibi hissetmeye ve hissettirmeye çalışıyordum. Hele hele sözü hiç ona getirmemeye dikkat ediyordum. Aleyhinde de lehinde de konuşmuyordum. İçimdeydi, kalbimin içinde, yeri doldurulamaz sevgisi; örtüyor, gizliyordum. Yok edemeyeceğimi gayet iyi bile bile yok saymaya; yerine, anneannemin sevgisini koymaya çalışıyordum.

O beni alıp getirmişti. Onlar, ona vermişti; , bir süreliğine de olsa sahip çıktığını ispatlamıştı. Bunu, sevgiyi hak etmesi için yeterli bir yakınlık sayıyor, anne yerine onu koyuyordum. Çerçeve çok büyüktü. O, o çerçeveyi dolduramıyordu. Kimse dolduramazdı! Biliyordu, yüreciğim. O dağ gibi sevginin altındaydı; eziliyor, acıyordu. O: "Gitmesin! .." demeliydi, benim için. Bütün suçu oydu, bu olayda. Bir tek sözcük; kin ve nefret dağının dibindeki dinamitti. İnfilak gerçekleşemedi; gurbet, ayrılık, hasret bile daha fazla ilgi ve sevgi bulamama nedeniyle günden güne yükselen dağı yerinden oynatmaya yetmemiş, ruhum parçalanmış, dağılmıştı. Duygularımı toplayamıyordum.

İçimde, sürekli bir kavga vardı. Bir tarafta annemle babam, bir tarafta ben... Dönüp dönüp aynı şeyleri söylüyordum, özellikle ve en çok anneme:

"Neden, gitmek istediğimi söylediğimde: "Gitme kızım! Ben sensiz olamam! Dört ay az değil. O kadar zaman senden nasıl uzak durabilirim? Özlerim. Yokluğuna dayanamam! Sen hasreti bilmezsin. Gurbete hiç çıkmadın ki! Onun için cesaretlisin. Daha şehirden uzaklaşmadan, Kepez'e gelmeden garipsemeye başlarsın. Çok ararsın bizi, buraları; toprağın burnunda tüter! " demedin? Yalandan dahi olsa telaşlanmadın. Yeteri kadar sevmiyor olsan dahi neden seviyormuş gibi yapmadın? Ben hiç senden uzaklaşmamıştım ki! Bir gece bile başka yerde yatmamıştım. Özlem nedir,

bilmiyordum. Ayrılık nedir? Nasıl yakar, bir çocuğun yüreğini? Hiç annesiz kalmamıştım ki! ”

Haydi ben bilmiyordum, ayrılığın ne demek olduğunu; gurbeti, hasreti... O da mı bilmiyordu? Hayır, biliyordu. Bal gibi de biliyordu. Müdahale etmediği gibi aldırış da etmemişti. Oysa ben ona alıştım, anneanneme değil. Onun koynuna sokulup, uyuyamazdım. Küçüklüğümde beri zor uyuyan bir çocuktum. Saçlarımı okşayarak, sırtımı kaşıyarak; ellerimi, kollarımı, bacaklarımı ovarak uyuturlardı. Hem sakinleştirici etkisi vardı hem sevgi iletliyordu.

Değişen pek bir şey yok, o günden beri. Benlik aynı benlik... Ruh, aynı ruh... Huy aynı huy... Yatatılış, duygular, gurur da aynı... Beklentiler bile... Biraz yüzüm gözüm, vücudum değişti, o kadar. Sevgi dilencisi olmadım, olmayacağım. Verenden alır, karşılığını veririm. Vermezlerse dilenmem, katiyen! .. Sevgisiz yaşarım, kendimle kalırım, yalnız, içe dönük, kırgın ama dilenci değil, asla! ..

Farkında olmadan, içimde onlara ait sevgi çiçekleri açtığını hissedersen, gizlice toplar, saklarım. Asla görmezler, alamazlar, asla! ..

Sevgi, yüreğimi ürünü... Benim, bende, bana ait... İçimden gelir, içimde kalır. Hak edene gider. Bazısına damla damla, bazısına boğarcasına... Denizler dolusu... Okyanus okyanus...

Ana vanayı kapattırmasınlar! Damlaya hasret bırakırım! Annem de olsa, hasret bırakırım, bir yudum sevgiye; sebebini bile bilmezler.

Dört aylık yakıcı bir hasretten sonra karşılaşmamızdaki acayip olarak algılanan durum, annemin içine oturmuş olmalıydı ki:

“Kızım, neden bana koşmadın da dönüp anneannene sarıldın? ” diye muhtelif zamanlarda, çeşitli ses tonlarıyla defalarca sordu. Her soruşunda, aşağı yukarı aynı şeyleri söyledim:

“Sen bana koşmadın. “Kızım! ..” demedin. Kavuşunca ağlamadın, sevincinden! “Gideceğim.” dediğimde de hemen izin verdin, gönderiverdin. “Ben kızımı vermem! ..” demedin. Vermeseydin! Göndermeseydin! Ben fazla mıydım? ”

Küçükler bilmez; hasreti, gurbetin garipliğini... Küçük yürekleri, hassas ruhları taşıyamaz bunları. Büyükler bilir, oysa. Ne olursa olsun, hiç kimse, yavrusunu; birkaç günlüğüne bile olsa; başkasına vermesin! .. Çocuklar hırpalanmasın, üzülmesin! .. Anne baba, ne yaparsa yapsın; unutuluyor ama onların dışındakiler, ne kadar fedakârlık yaparlarsa yapsınlar, bir kötü söz, bir tokat, kurşun gibi geliyor! ..

Yavrular, başkaları tarafından değil, öz anne babaları tarafından sevilince mutlu olabiliyor. Çoğu kişi, yoksulluk içinde büyümüştür de bunu dile getirmez. Getirse bile hatırladığında içi yanmaz! Yarı aç, yarı tok yaşamıştır, bitmiştir. Fakat birçok insan, ‘sevgi’ denince, ağlar! Çocukluklarından beri sevgi görmediklerini, sevgisiz ortamda büyüdüklerini, hiç sevilmediklerini söylerler.

‘Sen hiç aç kaldın mı? ’ desen: “Çok! ..” diyenler olur ama ne üzülür ne de duygulanıp ağlar. “Sen hiç sevilmedin mi? ” diye yüz kişiye sorsan, doksan dokuzunun gözleri dolar! Çünkü her şeyden çok sevgiye muhtacız. Sevildiğimizde karnımız doyar. Huzur

duyar, mutlu oluruz; rahat uyur, sevinçle uyanırız!

Renkleri değişir, dünyanın! Her yer mutluluk rengi olur. Her yer çiğdem çiçek... Tomurcuklar uyanır, yüreğimizde. Hayatımız, cennet hayatına döner. İşte onun için sevgi arar gözlerimiz. Bulduğumuzu sanınca, medyum gibi kaynağın peşinden gideriz.

Hak edenlere sevgiyi cömertçe vermekten korkmamalı, yansıyarak döneceğinden emin olmalıyız. Fakat hak edeni bulabilmek mesele... Annenin bile sevgisini cömertçe göstermediği bir devirde, verebildiğim kadar alabileceğime inandığım halde sunuşta ilk adımı atan olmadım. Hayal kırıklığına uğramak da var. Alay konusu olmak da... O nedenle temkinli tedbirli davranmakta yarar olduğu kanısındayım.

Yeryüzündeki her şeye ve herkese karşı olan sevgiler, mecazi sevgilerdir. Hepsi de rampayı dönmeye mahkûmdur. Bir tek Allah Sevgisi, arttıkça artar. Çünkü o sevginin tam karşılığı alınmaz; kat be kat karşılığı alınır!

Allah, kişiye yeter! Dostu, Allah olana, dost gerekmez! Öyle bir Dost ki hep dost! .. Diğerleri gibi bugün dost, yarın düşman değil! Hem de bu dostluğun, bitimsiz bir hayatta, cennet nimetleri, sürekli Cemal seyri gibi bir de ikramiyesi var. Sevelim, sevilelim! Aşk, hele aşk... Allah Aşkı...

Bazen susarız. Kaçarız bazen. Bir kötü söz işitmek için... Sevgimize toz konsun istemeyiz. Tanımak istediğimiz gibi tanırız onu. Hani, hayal ettiğimiz gibi... Bir şeyler yok olacaktır, içimizde. Şehirler sallanacak, saraylar yıkılacaktır. Yok olacaktır, hayalleriz... Hani o duygu dünyasında yaratılan... Varsayılan özelliklerle donatılan kişi... Görmezlikten geliriz, gözümüze giren çirkinlikleri; duymak istemeyiz, rahatsız edici sözleri. Her şeye rağmen severiz, oluşturmaya ve korumaya çalışarak güzellikleri.

En güzel yüz, onun yüzüdür. En güzel beden onun... En iyi düşünceye sahiptir, hakkımızda. En güzel yürüyendir, konuşandır, gülendir. Varlığı, mutluluktur; yokluğu, zulüm... Yoksa yavaşlar, zaman; hayat çekilmez! Varsa, tamamdır, her şey; her yer güzeldir artık. O varsa hayatımızda; ekmek, su yeter; acı soğan tatlıdır. Yoksa, baklava yavan... Varlığı, hayatın orta direğidir. Çökünce, kıyamet kopar! ..

Aslında o diye bildiğimiz; şairane yüreğimizde şekillenen bir varlıktır, eşi benzeri olmayan. Bir beden gereklidir. Canlanmalıdır artık ve artık gelmelidir! Arayışın nedeni bu beklentidir.

Hayatın muhtelif yerlerinde bulduğumuzu zannederiz. Oysa kaç kez yanılmışızdır! Aslında o, o değildir hep. Bir türlü kimse, tam anlamıyla ve uzun süre o olmamıştır. Olamayacaktır, biliriz. Acabalar vardır, içimizde. Acaba?

Bazen birisi uyar gibi olur, şablona. O resmi uydurmaya çalışırız; hapsedmek isteriz, gönül çerçevesine. Sabitlemek... Hangi kuş sever, kafesini? Hangisi hoşlanır, yolunmaktan?

Rastladığımız herkes o olabilir. Hangisi odur? Birisi o olmalıdır. O olmalıdır, mümkün olduğunca erken... Sabrımız zorlanmaktadır çünkü. Birisi o olmalı ve artık gelmelidir, sevgisizlik çölünde gün be gün kururken.

*

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0159

Onur Bilge

0160 - TIRNAK

Onur BİLGE

Annem, ev işlerini birilerine yaptırtıyordu. Genelde dikiş dikiyordu. Sadece yemek onun temel işiydi. Herkesin her derdi onu bulurdu. Kendisini hemen hemen her konuda yetiştirmeyi başarmış, kültürlü bir kadın olduğu için komşular, akrabalar, her tanıyan ona akıl danışır. O nedenle geleni gideni eksik olmazdı.

Birinin çocuğunun ayağını cam mı kesmiş, anneme getirir. O, yarayı temizler, sarar. Ağaçtan mı düşmüş, birisi taş mı atmış, kafasının bir yeri şişmiş, ayağı mı burkulmuş? Ailesi hamur pişirip sıcak sıcak koymak, tarhana pişirip sarmak ister, annem tartırır, engel olur; buz koyar, doğru doktora yollar. Birisi doğum mu yapacak? Ebeye telefon eder, nerdeyse buldurur, getirtir. Doğumda da bulunur, ebeyle karar verilir, hastaneye gitmesi gerekiyorsa taksi çağırır, çoğu zaman tedavi ve ilaç paralarını öder. Birisi mi hastalanmış? Hastalığın belirtilerine ve ateşin seyrine göre ilk teşhisi koyar, ya müdahale eder ya hastaneye gönderir. Sadece ilaç vermez, iğne yapmaz, o tür sorumlulukları almaz.

Annem, saatlerce dikiş diker, yemek yapar, onun bunun derdini halleder, sesi çıkmazdı, beni okula gönderirken saçımı taramak, tırnağımı kesmek zoruna giderdi. İlkokullarda kurdele takma mecburiyeti vardı. Lisede erkekler kasket giyiyorlardı, tuhaf ama kızlar da giyiyorlardı. Böyle saçma şeyler vardı. Ne gereği, kime faydası varsa? Kurdele de öyle saçma bir şeydi. Kukuleta gibi... Sinyal lambası gibi tepede...

Saçlarımı kısacak kestirseydim de kurtulsaydım, saç yolma işinden, ne olurdu? İşini bıraktığına kızardı, saçlarıma tarak işlememesine, dolaşmış olduğuna, uslu durmamama, kıpırdamama... Ben de ona kızardım. Çekiştirmesine, koparmasına, yolmasına... Canım acırdı. Başımda üç kafalık saç varmış. Çok sıkmış. Taranmıyormuş. Öyle derdi. Saçlarımı tararken hırçın davranırdı. Kurdeleden önce lastikle bağlarken çok çekerdi, canım acırdı. İş aceleydi. Hemen tarayacak, bağlayacak, gönderecek, dikişine devam edecekti. Acıdığını söylediğimde:

"Amma da tatlı canın varmış, ha! Biraz sık, dişini! .." diyordu.

Dördüncü sınıfa başlamıştım. Necmiye Hocanım okutuyordu. Sosyal derslerde de başarılı olmam için babam beni bu yeni yapılan Devrim İlkokulu'na kaydettirmişti. Öğretmenim, iki erkek çocuk sahibi, annesiyle oturan, eşinden ayrı, son derece zayıf ve sinirli bir hanımdı. Her konuda çok titizdi. Her gün tırnak kontrolü yapıyordu. Tırnağın beyazlığı göründü mü tahtaya, duvar kenarına... Elinde kocaman tahtaya şekil çizdiği bir metrelik manifaturacı cetveliyle geliyor, beş parmağımızın tırnaklarını yan yana gelecek şekilde birleştirip uzattırıyor, cetvelle her iki elimizin on tırnağının üstüne olanca hızıyla, istediği kadar vuruyordu! Tırnaklarımız ne kadar uzunsa, o kadar canımız acıyordu! Hele hava soğuksa, içimizin ısınması, bol oksijen almamız, ciğerlerimizin açılması için bütün okul, bahçede sıra olup, Orman Dairesi'ne kadar koşup geldikten sonra, içeriye yeni girmişiz; ellerimiz buz gibi... Hemen kontrol ve cetvel... Üşüdüğü için sızlayan parmak uçlarımızdaki cetvelin acısı katmerlenerek ciğerimize oturuyordu! .. Sızı katlanıyordu.

Her sabah okula gideceğimde tırnak derdi çıkıyordu. O nedenle gün aşırı anneme tırnak kestirtiyordum. O da dipten kesmeye kıyamıyordu. Birazcık ucundan kesiyordu. Ben, o cetvelin tırnak acısını biliyordum. Kesmezse ağlıyordum. Bir gün yine böyle, tırnaklarımı annemin gözüne soktuğum bir gündü:

"Anne, bak bakalım, tırnaklarım var mı? "

"Uzak tut! Yakından görmüyorum. Gözüme sokacaksın! Bakayım! Yok. Daha dün kestim."

"Evvelki gün kestin."

"Bir günde tırnak mı uzar? "

"Ben nerden bileyim? "

"Daha dibinden kesilmez ki! Yara olur. Çok acır! Makas girmiyor."

"Acısın! Dibinden kes! Tırnaklarımıza cetvelle vuruyor! Ne kadar çok acıyor, biliyor musun? Bak, böyle yaptırıyor, üstüne vuruyor! .."

"Derin kesersem, kalem tutamazsın. Tırnakların küt olur. El tırnakları çok dipten ve küt kesilmez. Biraz yuvarlak kesilir. Bak, böyle! Yoksa kese kese tırnak kalmaz! Ablanın tırnaklarına bak, uzun uzun... Karanfil tırnak... Gül tırnak olur, sonra."

"Kalmasın! Gül olsun! Kül olsun! Yok olsun! Bir daha çıkmasın, tırnaklarım! .. Çok acıyor! .. Kadın bize işkence ediyor! .. Bir bahaneyle tırnaklarımıza vuruyor! .. Tırnaklarımızı etimize çakıyor! .. İzi kalmıyor ya... Vurmadım. diyecek. İspatı yok! Ona Dur! .. diyen yok! Çürümüyor ama kalem tutamıyoruz. Gün boyu sızlıyor! .. Bahanesi çok... Ders çalışmadın, ödev yapmadın, şiir ezberlemedin, mendilinin biri yok... Bir sürü bahanesi var."

Öğretmenler, döver de sever de... Baban seni ona verirken: Eti senin, kemiği benim! ..Ne yaparsan yap, adam et! .. diye verdi.

Ona bir şey desin!

Bir şey denmez! Öğretmenler haksız yere dövmez. Sizin iyiliğiniz için yapıyordur. Mikrop almamanız için...

Mikrop alalım! Dayak yemeyelim! .. Çok acıyor, çok! ..

Hazreti Ali Efendimiz: Bana bir harf öğretenin kölesi olurum! demiş.

Ona parasız öğretiyorlarmış. O, Milli Eğitimden parasını alıyor. Dayak atma parasını da istesin! O da bir kalem iş! Haydi kes!

Tırnak falan yok. Ben görmüyorum. Artık kendi tırnağını kendin kesecek kadar büyüdün. Görüyorsan; al, otur, kendin kes! "

"Kocaman makas... Sol elimin tırnakları kolay ama sağ eliminkiler? Onları kesemiyorum."

"Tırnak makasını al! İstersen küçük makası... Dene, öğren! Kese kese alışırın! "

"Haydi uzat sağ elini, son bir kere daha keseyim, bir daha kesmem! Kendiışlerini kendin görmeye çalış, tamam mı? "

Elimden gelse, her gün kestireceğim ama annem göremiyor. Makas oraya girmiyor. Derinliğini ayarlayamıyor. Ben bir kere cetvelin tadına tattım ya... Olmayan tırnaklarımı kestireceğim derken, derine kaçırıyor, çok dibe gidiyor.. Çocuk cildi... Dibindeki et de kesiliyor.. Tırnaklarımın dipleri her gün acıyor, sızlıyor. Üşüyünce daha çok... Kanıyor bazen... Öğretmene neler okuyorum, içimden! .. Tırnak işkencecisi! .. Acımasız! .. Sadist! ..

Sadri Bey hiç böyle şeyler yapmazdı. Burdur'daki öğretmenim de bayandı. O da yapmazdı. Anneannem tırnaklarımı yuvarlak kesiyordu. Dibinden değil. Onun elleri de bakımlı ve çok zarifti. Öğretmenimin de...

Anneannem de saçlarımı tarıyor, kurdelemi takıyordu ama canımı acıtmıyordu. Adeta okşuyordu onun elleri. Hareketleri ne kadar zarif ve yumuşaktı! .. Saçlarımı tararken, onun beni annemden daha çok sevdiği gibi bir hisse kapılıyordum. Oysa anneannem sevmiyor, sevmeye çalışıyor, sadece iyi ve sabırlı davranıyordu, belki daha resmi olduğumuz için.

Şimdi hatırladım ya... Elime geçirsem, öldüreceğim o kadını! .. Neydi, bizim çilemiz? Sınıfı kırdı geçirdi! Belki sorunlu bir kadındı. Sıkıntılarının acısını bizden çıkardı! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0160

Onur Bilge

0161 - VEFA

Onur BİLGE

Babamı ağlarken ilk kez görüyorum.

"Ne oldu? " diye soruyorum.

"Deden öldü." diyor.

"Bakamadınız, dedeme! .." diye bağıyorum.

Bize gelişlerindeki hallerini anımsıyorum. O gelmeden önce annem:

"Kapı çalındı! Koş, kapıyı aç! " derdi.

Ben duymazdım. O duyardı. Gider bakardım, kimsecikler yok! Ona kapı çalındı gibi gelirdi.

"Kimse yok! Kapı değilmiş." derdim.

"Deden gelecek. O gelmeden önce böyle olur. Kaç kere denedim. Kendisine de söyledim. Gelmeden önce gelenlerden, o! " derdi.

Aradan çok geçmezdi. On on beş dakika kadar sonra gerçekten kapı çalınırdı, koşar açardım, bir de bakardım ki dedem! ..

Her zaman, eli kolu dolu, gülümseyerek gelirdi. Anneme elindekileri uzatırdı. O, onları en yakın yere bırakır, dedemin üstündekileri alır; ayakkabılarının bağcıklarını çözmek için eğilirdi.

"Beybaba! Sen gelmeden geliyor, kapıyı çaluyorsun. Bakıyoruz, kimse yok. Çok geçmeden gerçekten geliyorsun. Bu basıl oluyor? Neden oluyor? Her zaman bu böyle! " diye sorardı.

Hiç üstüne almazdı, dedem. Kendinden bilmezdi, kerameti.

"Kalbin temiz de ondan, Allah sana malum ediyor." derdi.

Fakat herkes için geçerli değildi o durum. Dedeme özeldi. Annem onu çok sever, öz babası gibi etrafında pır dönerdi. Onu hiçbir zaman kayınpeder gibi görmedi. Onun gelini olmaktan büyük bir gurur duyar ve bunu sık sık belirtirdi.

Hiçbir gelininin olamayacağı kadar yakındı, ona. En büyük gelin, yaşça da diğer iki gelininden küçük... Çok uzaktan gelmemesine rağmen, rahatlaması için suyunu ısıtır:

"Beybaba, banyo hazır... Arzu edersen bir duş al." derdi.

Babamın giyeceklerinden verir, çıkardıklarını yıkar, ütüler, tertemiz giydirirdi. Sakalını tıraş eder, bıyıklarını kısaltırdı. O da onu: "Yemenili gelinim! " diye severdi. Hiçbir kayınpeder, onun kadar hürmet görmemiş ve o kadar çok sevilmemiştir!

Kalın, tok sesini duyuyor gibiyim. Yatağına yüzükoyun uzanmış, sırtında gezinmemi istiyor. Küçücüğüm, inceciğim. Ağırliğim ne ki? Dedem dev gibi! İriyarı, uzun boylu,

heybetli mi heybetli! .. Hulusi Kentmen gibi ama daha uzun ve çok daha yakışıklı, çok! Babamdan da yakışıklı! Bembeyaz saçlı, bıyıklı, altın çerçeveli gözlüklü... Ölünceye kadar sağlam ve sağlıklı bizim tarafın dişleri. Onun da öyle... Yaş yetmiş üç... Kendi dişleri, eksiksiz... O nedenle yüzü çökmemiş.

“Fahri! .. Çık sırtıma! ”

Kardeşine benzetiyor, beni. Onun adı Fahriye... Bana kısaltılmışını söylüyor. Demek ki küçükken ona öyle sesleniyordu.

“Fahri! Kardeşim! ” diyor, sırtını ovarken.

Çiftlikteki evine gittiğimiz zamanları anımsıyorum. Evine hâkimiyetini, ona gösterilen saygıyı... Herkese armağanlar dağıtışını... Bonkörlükle özdeşleşmişti dedemin adı. Özellikle namaz hususunda göstermiş olduğu titizliği, yüzündeki ciddiyeti, içindeki huzuru hatırlıyorum.

Eve girer girmez, her yer kontrolünde, herkes emrinde... İşler; sessizce, tıkr tıkr yapılıyor. Ondan habersiz kuş uçmuyor! Ne kadar çok kişi var ayakta! Babaannem, halam, annem, iki yengem, amcalarım, yardımcıları, işçiler, komşu kadınlar...Herkeste bir telaş! .. Onda ise heybet ve sükûnet...

Anlatılmaz bir cazibesi var. Ben hep onu izliyorum. Abdest almak için kollarını sıvayıp, havlusunu alınca, sessizce seyretmeye başlıyorum. Her zaman aynı hareketleri yapıyor. Havluyu askıya asıp, musluğu açıyor. Ellerini yıkarken niyet ediyor. Kendisini izlediğimi fark ettiği zamanlarda abdest dualarını okumuyor. Öğrenmek için seyretmekte olduğumu biliyor. “Kolaylaştırın, zorlaştırmayın! ” emrine itaat ediyor ve kolayca öğrenmem için her hareketten önce sadece Besmele çekerek abdest alıyor. Ben annemden göre göre öğrendim ama sırasını ve sayılarını karıştırıyorum.

Önce sağ eliyle avucuna su alarak üç kere ağzına, üç kere burnuna su veriyor. Sonra iki eliyle aldığı suyla üç kere yüzünü yıkıyor. Sağ avucuna aldığı sularla üç kere sağ, sol eline aldığı sularla üç kere sol kolunu dirseklerine kadar yıkıyor. Ellerini ıslatarak bir defa başını mesh ediyor. Tamamına yakını sıvazlıyor. Ellerini tekrar ıslatıp, küçük parmaşlarıyla kulaklarına, başparmaklarının içiyle kulaklarının arkasına su veriyor; kalan üç parmağının dışıyla da ensesini ıslatıyor. Üç kere sağ, üç kere sol ayağını bileklerine kadar yıkayıp, elini sabunluyor, sağ avucuyla dokuz yudum su içiyor, havlusunu alıyor; ellerini, kollarını, yüzünü kuruluyor. Saçları, bıyıkları, gömleği bembeyaz... Yanakları hafifçe kızarmış. Cildi de beyaz.

Odası; dubleks evinin güneydoğusundaki küçücük, bembeyaz, sade döşenmiş bir sığınak. Ona ait kurtarılmış bölge. İçerde her şey beyaz... Koltuğu, masası, karyolası, perdeleri... Halısı bile beyazlı... Arkasından içeriye süzülüyorum. Kızmaz kızmaz... Misafirim ya... Hele başka torunları bir girsin!

Bizdeyse, namaz kılacağına, seccadesini seriyorum. Yazsa vantilatör, kışsa elektrik sobası getiriyorum, yanına... Her yaptığım iş için teşekkür ediyor.

Yaramazlık etmiyorum, ablam gibi. Ablam sekiz yaşındayken, o namaz kılarken, tam secdeye vardığında kalçasıyla ayaklarının arasına kocaman bir yastık koymuş da dedem doğrulup oturamayınca namazı bozmuş ve ona okkalı bir tokat patlatmış! .. Ablam kıs kıs gülerken yanağına aniden bir şamar inince, neye uğradığını şaşırmış! .. Bir daha da

değil şaka yapmak, semtine uğrayamamış!

Gömleğinin kollarını indirip, kolçaklarını özenle ilikliyor. Çoraplarını, ceketini giyiyor, dışarıya çıkacakmış gibi. Önünü ilikliyor ve duvardaki boy aynasında kendisini tepeden tırnağa süzüyor. Kaşlarını yukarıya kaldırıyor, bıyıklarını düzeltiyor. İç cebinden çıkardığı küçük bir tarakla saçlarını tarıyor. Tarağı yerine koyduktan sonra dış cebinden küçük bir esans şişesi çıkarıyor. Elinin üzerine sürüp, ellerini ovuşturuyor. Avuçlarını; yüzünde ve saçlarında şöyle bir gezdiriyor. Her defasında aldanıyorum. Bir yere gidecek zannediyor ve soruyorum.

“Namaz kılmayacak mıydın, dedeciğim? Bir yere mi gidiyorsun? ”

“Namaz kılacağım, kızım.”

“Giyindin, hazırlandın da...”

“Namaza hazırlandım.”

“Neden ev kıyafetlerinle kılmıyorsun? Babam öyle kılıyor. Pantolonunun ütüsü bozuluyormuş, dizleri çıkıyormuş.”

“Kızım, en yüce huzura, Allah’ın huzuruna çıkacağım, farz olan bir ibadet için. Ev kıyafetiyle olur mu? ”

“Neden olmaz? ”

“Misafirlğe gidince güzel şeyler giyeriz. Bize birisi gelince, kim olursa olsun, yanına çıkmadan, ona hürmeten üstümüzü değiştiririz. Onun önüne pijamalarımızla falan çıkmayız, öyle değil mi? ”

“Tabi ki çıkmayız.”

“Fakat onlar sadece bizim gibi insan. Öyle oldukları halde saygıyı hak ediyorlar. Şu anda ben Allah-ü Teâlâ’nın huzuruna çıkacağım. Onun için daha iyi giyinmeliyim. Elimden geldiği kadar temiz ve tertipli olmalıyım. Güzel kokular sürmeliyim. Bu hazırlık, O’na olan saygımın ifadesidir.”

Karyolanın kenarına oturuyorum. Ayaklarım yere değmiyor. O, şimdi daha da heybetli, daha da uzun görünüyor. Tekbir getirdiğinde tüylerim kalkıyor! Öyle tok ve kendinden emin olduğunu hissettiren bir sesi var ki!

Üç defa “Estağfurullah El Azim! ” diyerek seccadeye doğru geliyor, büyük bir huşu ve hudu içinde ellerini kaldırıyor ve “Allahu Ekber! ..” diyerek namaza başlıyor. Her namaza başladığında mutlaka Sübhaneke’yi okuyor. Sonra Euzü besmeleyle Fatiha ve bir sure daha...

Hareketsiz kıyamlar, büyük bir hürmetle rükûlar, samimi secdeler, edeple küûdlar... Tane tane tespihler, yalvar yakar dualar...

“Âmin! ” diyor ve bana bakıyor.

“Âmin! ” diyorum, küçücük ellerimi onun gibi kaldırıp, avuçlarımı yüzüme sürüyorum.

Koltukaltlarımdan tutup, yukarıya kaldırıyor, beni. Tavana dokunuyorum. Çok hoşuma gidiyor. Gülüşümden anlıyor. Bir süre orada tutuyor. Ona tepeden bakıyorum. Bu defa küçücük görünüyor. Kolları yorulunca indiriyor.

Doğuya bakan penceresinin önündeki masasına geçiyor, koltuğuna oturuyor, gözlüğünü takıyor ve çok eski, kalın, ciltli bir kitap alıyor, kitaplığından.

"O ne? " diye soruyorum, yanına gelip.

"Delail-i Hayrat... Bismillâhirrahmanirrahim" diyor.

Kaldığı yere koyduğu kurdelenin ucunu tutarak kitabı açıyor ve zevkle okumaya başlıyor. Mırıldanarak, anlayamadığım bir şeyler okuyor. Sadece dinliyor ve onu hareketsizken de izlemeye devam ediyorum. Ruhum, onun yanında huzur duyuyor. Oysa yaşıtım olan kuzenlerim dışarıda, kıran kırana top oynuyorlar!

Bir süre sonra başını kaldırıp, gözlüklerinin üstünden bana doğru bakarak:

"Odayı 'Allah' sedasıyla doldurayım mı, Fahri? " diyor.

"Doldur, dedeciğim! " diyorum ve korkmamak için kendimi hazırlıyorum. Sarsılmaz büyük bir imanla, varlığından, birliğinden şeksiz şüphesiz emin olduğunu hissettiren, davudi ve vurgulu bir sesle öyle bir:

"Allah! .." diyor ki camlar zangırdıyor! .. Oda, o sedayla doluyor! İçim ferahlıyor.

"Bir daha, dede! " diyorum.

Bu defa daha da tok, gök gürültüsü gibi bir sesle dolduruyor; içeriyi, ruhumu, beynimi, içimi! .. O'nu canımda hissediyorum! .. Tüylerim diken diken, havada! O var! Oda dolusu, gönül dolusu... Dedemin içine sığmıyor, dışarıya taşıyor! Onun heyecanı bana da yansıyor.

Dedem, anılarımda; namaza hazırlanışıyla, abdest, namaz ve 'Allah' sedasıyla bütünleşmiş halde beliriyor.

"Neden öldü, dedem? " diyorum, gözyaşları içinde kapıyı yumruklarken.

"Yetmiş altı yaşındaydı, hastaydı."

"Bizde kalsaydı. Annem baksaydı, ölmezdi."

"Çok söyledim, gelmedi."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0161

Onur Bilge

0162 - ÇİRKİN ÖRDEK YAVRUSU

Onur BİLGE

Ablam; zayıf, sarışın, küçük, sarı ela gözlü, uzunca kemikli yüzlü... Annemin renginde ama yüzü ona hiç benzemez. Uzun, kumral, ince telli, kahverengi saçlı... Hep atkuyruğu yapar. Annem toplu; yuvarlağa yakın oval yüzlü, iri mavi gözlü. Saçları; gür, sarı dalgalı... İkisinin de teni duru beyaz. Ten rengi itibarıyla onu anneme benzetirlerdi. Çok fazla benzerlikleri yoktu.

Benim yüzüm anneme daha çok benziyor ama Burdur'da kilo almış olmama rağmen, dışarıdan içeriye girmediğim için tenim yanıktı. Kışın bile açılmaya fırsat kalmıyor, şubat mart güneşinde yine yanıyordum. Simsiyah gözlü doğmama rağmen, o zamanlar koyu kahveye dönmüştü, gözlerim. Gittikçe renginin açılacağından emindim. Güneşte koyu yeşile çalıyordu.

Babam; kumral, uzun boylu, zayıf, siyah kıvrırcığa yakın dalgalı saçlı, iri simsiyah gözlü... Benzer yanlarımız olsa da onunla da farklı yapılara sahiptik.

Antalya'da kabul günleri vardı. Ayın iki günü alınır, bunların çakışmamasına dikkat edilir, belirlenen günlerde bir araya gelinirdi. Ablam çalışmaya başlamış olduğu için bu toplantılara katılamaz; annem, ısrarla beni yanında götürürdü. Giritliler:

"Senin kızın mı bu? Manam! İnanmam! Kömürcüden mi aldın? " derlerdi, benim için. O da:

"Babasına çekmiş. Analar bezirgân... Her renkten çocuk doğurabiliyorlar. Benim büyük kızım sarışın, açık renk gözlü."

"Bu kara çingene... Keşke sana benzeseydi. O mavi gözlerini alsaydı, yeterdi." derlerdi.

"Semiray da esmer değil. Güreş gören yerleri gün yanığı..." der, kapatırdı, annem; daha fazla üzülmemeyim diye.

Acaba rengimi mi yadırgıyordu? Çirkin mi buluyor, onun için mi dışlıyordu? Bacaklarım ince, diz kapaklarım kocaman, ayak bileklerim incecik, ayaklarım da küçücüktü. Kollarım çırpı... Çöpten çelesi...

Baba tarafıma benzetiyordu, beni. Ablam, gerçekten çok güzel ve alımlı, üstelik eskilerin, akça pakça olduğu için çok beğendikleri kızlardandı. Ben çocuktum. Onun kadar güzel olmam imkânsızdı. Acaba çirkin olduğum için mi sevmiyordu, beni? Kendimi ben yaratmamıştım ki!

Aynalarla hiç barışık değildim. Fakat gelişimimi, çocuk gelişimi kitaplarından takip ediyor, boyumu sürekli ölçüyordum.

Burdur'da, bana ne kadar iyi bakmış olduğunu anneme babama göstermek için işin hilesine kaçıp, doktora götürdüğünde bana beş kan iğnesine beş yağ iğnesi karıştırarak vurulmasını sağlayan anneannem, iki ay içinde beni balon gibi şişirmiş, yanında kaldığım dört ayın sonunda aileme tombul bir kız olarak teslim etmişti. Sokak yüzü göstermediği için cilt rengim aslına dönmüş, belki de annem beni ilk gördüğü zaman yadırgadığından bakakalmış, bir tepki vermemişti. Bense ona, bana sıcaklık göstermediği için kırılmıştım.

Kilo almış halim, yürüyüşümü bile değiştirmişti ama o kadar hareketli bir çocuktum ki tekrar Düzlük'teki oyunlara başlayınca, kısa sürede, hızla almış olduğum kiloları verdim ve yine çöp gibi kaldım. Verilen kalsiyum kemikleri vaktinden önce sertleştirip, uzamayı erken durdurduğu halde, dişlerimin çok sağlıklı olmasını sağlamıştı. Ablam, diş tedavisine başlamıştı.

O kadar çok beğeneni vardı ki! O kadar çok isteyen... Fakat bir o kadarı da vermezler diye cesaret edip isteyemiyordu. Bunun böyle olduğu, verildikten sonra anlaşıldı. Yağmur gibi döküldüler ve:

"Biz istemeye cesaret edememiştik." diye hayıflandılar.

"İsteseydiniz. Öyle şey olur mu? Hangimiz hangimizden üstünüz? "

"Ama bizim oğlumuz zanaatkâr, okumamış" diyenler oldu.

"Olsun. Bir kızı bin kişi ister, bir kişi alır." dedi, hepsine de annem.

Bu arada geç kalan üniversite mezunları da oldu. Hâsılı, atı alan, Üsküdar'ı geçti. Babamın kooperatifçi arkadaşının oğluna verildi. Düğün hazırlığı içindeydiler.

Ablam bankacıydı. Sabahtan akşama kadar çalışıyor, geldiğinde de günün olaylarını anneme anlatıyordu. Daha çok komik olayları... Onun işi gülmek, eğlenmek, şakalar yapmaktı. Bankada da kendisine uygun şakacı kişiler bulmuş, arkadaşlarına neler yapmışlardı! Son derece yorucu olmasına rağmen, çok güzel, eğlenceli bir çalışma hayatı vardı.

Küçük cari hesapların şefi Selim Bey, son derece şişmandı. Nejat Bey de çok şakacı bir memur... Öğle arası şefinin maroken koltuğunun yırtığından topluiğneleri dizmiş ve beklemeye başlamışlar. Selim Bey gelmiş, oturmuş... Ses yok! Hayret etmişler. Ne olduğunu merak etmişler. Sormuşlar:

"Orada rahat mısınız, Selim Bey? "

"Evet. Neden sordunuz? Nasıl olmalıyım? "

"Yani koltuğunuzda sizi rahatsız eden bir şeyler yok mu? "

"Yo! Hiç bir şey yok."

"Nasıl olur? Kalkar mısınız, bir dakika? "

"Kalktım. Ne oldu? Ne var? "

"Bakar mısınız? Bir dizi topluiğne koymuştum. Hepsi kirpi oku gibi... Nasıl olur da batmaz bunlar size? "

Sonra anlaşılıyor ki topluiğneler tam ortaya sıralanmış, boşluğa geldiklerinden işlevlerini yapamamışlar. Bu olaya en çok gülen de şefleri olmuş:

"Arkadaşlar! Allah beni korumuş! " diye.

Ablam, sıradan olayları bile dramatize olarak anlatıyor hem kendi eğleniyor hem de dinleyenleri güldürüyordu. Babam onun mukallit olduğunu söylüyordu. Çok güzel taklit yapıyordu. Sadece jest ve mimiklerle değil, ses ve diksiyonu da benzetiyordu.

Bankadaki hademe kadının, el işaretleriyle caddenin karşısındaki kahveciye, camdan cama; çayı, kahveyi, dallı deneni adaçayını, kaçır tane istendiğini nasıl tarif ettiğini öğrenmiş, pandomimle komik tarzda aktarıyor, dramatize ederek anlattıklarını da ilgiyle dinletiyordu.

O eve döndüğünde annemle bütünleşiyor, saatlerce konuşuyor, gülüşüyorlardı. Aralarında on beş yaş kadar fark vardı. Ana kız gibi değil, kardeş gibiydiler. Babam, ondan on üç yaş büyüktü. Hatta bizi parka falan götürdüğünde görenler:

"Ne güzel! Adam kızlarını almış, gezdiriyor." diyorlar, annemi de kızı sanıyorlardı.

Annem, sadece genç değil, çok güzel bir kadındı. Aramızda otuz yaş olduğu için çok daha güzel olduğu zamanlara şahit değilim. O zamanlarda babamla gezerlerken, Antalyalılar:

"Artist gelmiş! " diye arkalarına takılır, anneme bakarlarımış.

Annem, ilk ata binen, ilk bisiklet binen, ilk erkek terzisine manto, döpiyes diktirten, ilk erkek kuaföre giden kadınlarından, Antalya'nın. O devirde buralarda böyle şeyler kınanıyor, kadınlar isteseler de toplum baskısı izin vermiyormuş.

Babam, annemin üstüne titrerdi. Onun gençliği, şıklığı ve güzelliğiyle iftihar eder, daha şık ve güzel olması için uğraşır. Eliyle seçtiği kumaşları, model mecmualarının paftalarından patronlar çıkararak keser, anneme diktirirdi. O devirde japone kollu, açık yakalı giysiler giyen ilklereydi. Saçları, Amerikan artistlerinin giysilerine benzeyen giysileri, makyajı ve taş bebek gibi diye tabir edilen doğal güzelliğiyle, film yıldızlarına benziyormuş.

Bu iki çok şık ve çok güzel bayanın yanında sönük kalan, içten içe alınan ama belli etmemeye çalışan bir çirkin ördek yavrusuydum. Büyüme, serpilip güzelleşme konusunda hiç şansım yok gibi görünüyordu. Sıfatım hâlâ Nifirge'ydi. Gösterişli, meyveye durmuş ağaçlar arasında eselemeyen, çelimsiz fidan...

Ablam, sürekli kumaş alıyor, annemle beraber dikiyorlardı. Her defasında bilhassa fazla alıyor, aynı modelden bana da dikiyordu. Beni kendisiyle bir örnek giydirerek, hafta sonları mutlaka sinemaya, diğer zamanlarda da fırsat buldukça Karalioğlu Parkı'ndaki çocuk bahçesine götürüyordu.

Üzüm üzüme baka baka kararıyor; ablama baka baka şekilleniyordum. Fakat bu, sadece fiziki yöndendi. Onun tarafından kötülöklere maşa edilmişim, özellikle anneannemle geçirdiğim dört aylık kamp hayatında öncedeki dönemde kaldı. Hayatıma, Kur'an-ı Kerim'de okuduğum ayetlere göre şekil vermeye başladım. Büyüdükçe, anlayışım artıyor, şeytanın kışkırtmasına değil; doğruyu yanlıştan, iyiyi kötüden ayırmamı sağlayan aklımın ve vicdanımın ortak kararına uyuyordum.

*

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0162

Onur Bilge

0163 - AKLANma

Onur BİLGE

Hiçbir kayınpeder onun kadar sevilmemiş ve saygı görmemiştir. Eşinin babası değil, kendi babasıydı, o. Annem onun varlığıyla güçlü hissedirdi kendisini ve onun soyadını taşımakta olduğu için gurur duyardı. Bir kanadı babamdı, bir kanadı dedem... O ölünce kendisini kaybetti!

Babam, küçükken havale geçirdiğim ve çok hassas bir ruh yapısına sahip olduğum için hiçbir cenazeye götürmedi, beni. Ablamla Şermin'e emanet edip çiftliğe gittiler.

Oraya vardıklarında cenaze yıkanyormuş. Annem, erkeklerin arasına girememiş, oralarda dolanmış durmuş, ağlayarak. Bazıları teselli için yanına gelmiş:

Beybabamı görmek istiyorum! " diye hıçkırıyormuş.

Ağlama. Giderken göstereceğiz, sana." demişler ama tabuta koyup, arka taraftan gizlice götürüyorlarmış.

Annem, fark etmiş, çıldırmış adeta! .. Feryat ederek atılmış, adamların ellerinden tabutun kolunu tutup, aşağıya indirmiş! Son bir kez görmek, vedalaşmak için. Yüzünü açıp, bakmış, elleriyle dokunmuş; kaşına gözüne, yanaklarına, saçlarına:

Ellerim, avuçlarım iyice doyuncaya kadar bırakmadım, beybabamı! Yüzünü okşadım, sevdim. "Avuçlarım, içim doydum. Şimdi götürün! " dedim, geriye çekildim. Yüzünü örttüler, götürdüler. Ben, beybabamı görmeden bırakır mıyım? " diye anlattı, bize.

Babam görmemiş. Bakamamış. Çok yufka yüreklidir, o. Dayanamaz. Hassasiyet konusunda ona benzemişim. Cenaze dönüşü, annemin olayı tekrar tekrar anlatmasından etkileneneğimi düşündüğünden beni uzaklaştırmak için sanki başka çorabı yokmuş da onun yıkanması acılmış gibi çoraplarını çıkarıp veriyor, bana ve:

Al şunları yıka, dışarıda; bahçe musluğunda..." diyor.

Ne kadar üzüldüğümü görüyor. O bir öğretmen. Hayatı boyunca çocuklarla haşır neşir olmuş. Çocuk ruhunu, en ince ayrıntılarına kadar biliyor.

Sanki annemin anlattıkları, dedemin yanı... O anlatıyor, ben yaşıyorum. O nedenle yıkama işi beş dakika sürüyor, tekrar yanlarına geliyorum. Babam, bir tahtaya 'Hüvel Baki' yazdırıp, başucuna koydurduğunu söylüyor. Anlamını soruyorum:

Deden öldü. Ben de öleceğim. Yeryüzünde herkes ölecek. Güneş, dünya, yıldızlar, kâinat, her şey bitimli, sonlu... 'Hüve', 'Allah' demek... 'Baki' ise 'kalan'... 'Hüvel Baki', 'Allah kalıcı' demek. Biz faniyiz. Ölümlüyüz.

Allah kalır. Doğmamış, doğurmamış, kendiliğinden var olmuş. Hiçbir dengi yok."

Onun için doğum olmadığı gibi ölüm de yoktur. Doğumu da ölümü de yaratan O'dur. Hüvel Baki, bir teselli sözüdür. Herkesin öleceği düşünülürse, ölümü kabul etmek kolaylaşır. "Elle gelen, düğün bayram..." denir ya. İşte öyle..."

Okula gittiğimde, tiyatro çalışmasındaki rolümü ezberleyip ezberlemediğimi sorunca,

öğretmenime dedemin öldüğünü, annemlerin cenazeye gittiğini, çok üzgün olduğumu ve içimden onu ezberlemeye gayret etmek gelmediğini söylüyorum.

Peki, başınız sağ olsun! " diyor.

Dedemin ansızın öleceğini kim, nereden bilsin? Ablamın düğün günü kararlaştırılmış, davetiyeler dağıtılmış. Lokal tutulmuş. Bir gün kına gecesi, ertesi gün balo... Üç gün kala dedem ölüyor. Ne cenaze bekler, ne de gelin... Düğün telaşıyla derslerim aksıyor.

Neler oluyor? Sen böyle değildin, neden derslerin aksadı? " diye soruyor, öğretmenim.

Ablamın düğün telaşı var. Evde çalışmam mümkün değil." diyorum.

Allah mesut etsin! " diyor ama galiba bir soru işareti kalıyor, aklının bir yerinde. Hem ölüm, hem düğün... Üç gün arayla...

Amcalarım, yengelerim, halam; çevrede ne kadar seveni varsa herkes üzülmüş ama en çok babaannem üzülmüş, haliyle... Kolu kanadı kırıldı, kolay mı? Onca yıllık hayat arkadaşı... Perişan olmuş! Yememiş, içmemiş ve mide ağrıları başlamış. Altmış beş yaşındaydı, kırk kilo gelmezdi. Çay, sigara, hasret ve sinir onu harap etmişti.

Dedemin ölümünün kırkıncı günü, bir komşu hanım onu rüyasında görmüş ve halama anlatmış:

Bey Amca, şakır şakır bir atla geldi, annenin önünde durdu ve: "Hanım! Atla, arkama! " dedi. Annen hemen ata bindi, dörtnala uzaklaştılar."

Halam o anda anlıyor, olayı. Rühayı hayra yorumuyor ama içi yanmaya başlıyor. O günün akşamı, babaannem de Hakk'ın rahmetine kavuşuyor. Ani bir mide kanaması...

Bize haber geliyor. Annemle babam yine cenazeye gidiyorlar. Ben, o gün ve ertesi gün okula gitmiyorum. Ödevimi alamıyorum, yapamıyorum. Gittiğimde öğretmenim, ödevimi niçin yapmadığımı soruyor.

Babaannem öldü." diyorum.

Yalancı! Geçenlerde de: "Dedem öldü." demiştin. Haydi ona inandım, diyelim; şimdi bu ne? Yakında birer birer herkesi öldüreceksin! " diyor.

Şamar gibi patlıyor, bu söz suratımda! .. Ben yalancı mıyım? Kırk iki gün önce dedem, iki gün önce de babaannem ölmedi mi? Tüm samimiyetimle doğruyu söylüyorum, inandıramıyorum. Aklımı oynatacağım! .. Bir sınıf dolusu arkadaşım, yalancı zannıyla yüzüme bakıyor.

Küçüğüm, güçsüzüm. Karşımdaki, öğretmenim... Sınıfta onun sözü geçer. O ne derse o! .. İsrarcı olamadım, ikna edemedim, içime oturdu! ..

O kadar kişinin içinde 'yalancı' damgası yemiştin. Babam nasıl olsa okuluma sık sık geliyordu. Burada öğretmen arkadaşları vardı. Ona, yalan söylemediğimi söyleyecekti. Ya arkadaşlarıma kim söyleyecekti? Öğretmenimin inanmadığına onlar inanırlar mıydı? Bu okulum evimize uzaktı. Yeni ve modern diye buraya almıştı babam beni. Bir de Sadri Bey'in sosyal derslerine güvenemediği için. O, matematikte çok kuvvetliymiş. Dördüncü

ve beşinci sınıf, öğrenim hayatının temelini oluşturmuş. O nedenle çok önemliymiş.

Öyle ağlıyorum ki kimse teselli edemiyor! .. Bir ders, iki ders değil, eve dönünceye kadar ağlıyorum! .. Anlatamamanın, anlaşılammamanın sıkıntısı içindeyim. Babama söylüyorum. Bana, sanki çok da aldıriş etmiyormuş gibi geliyor. Oysa ben, olayın hemen açıklığa kavuşmasını istiyorum.

Zamanı gelince öğrenir. Yalan da doğru da saklı kalmaz! " diyor.

O günden sonra öğretmenimin, bana her bakışında yalancı olduğumu sandığı için son derece rahatsız oluyorum ve artık benden nefret ettiğini sanıyorum. İçimden: "Olsun. Babam gelecek, ona diyecek. Öğrenecek yalan söylemediğimi." diyordum ama ya arkadaşlarım? Onlara, sırası geldikçe doğru söylediğimi, yalancı olmadığımı anlatmaya çalışıyorum. Dinlemiyorlar bile. Ben çok önem veriyorum, buna. Onlar için son derece normal. Çünkü her zaman söylüyorlar. Yalan üstüne yalan söyleyenler de var. Bu işin şampiyonları...

Yalanı maymuncuk olarak kullanıyorlar. Hepsi değil tabi ama yüzde doksanı... Ne kadar güzel yalan söylerlerse, o kadar akıllı olduklarını sanıyorlar ve bazıları yalanlarıyla övünüyor. Bu suçlamayı ben çok önemsiyorum.

Her akşam babama, bu olayın aslını açığa çıkarmasını söylüyorum. Vakit mi bulamıyor, çok önemsemiyor mu? Nasıl olsa söyleyeceği için acelesi mi yok ama benim çok acelem var. O beni, en kısa zamanda mutlaka aklamalı!

Bir öğretmen olarak, sınıf arkadaşlarımla arasında itibarımı kaybettiğim için ne kadar acı çekmekte olduğumu hissediyor ve en kısa zamanda okuluma gidiyor. Devrim İlk Okulu Müdürü samimi arkadaşı... Onu ziyaret bahanesiyle... Müdürün odasına öğretmenimi çağırıyor. Orada olayı anlatıyor. Necmiye Hocanım sınıfa, biraz mutlu, biraz da aceleci bir tavırla giriyor. Bana:

"Baban geldi, Semiray. Az önce görüştük. Özür dilerim. Sen doğruyu söylemişsin. Hani ben inanmamıştım ya. Şimdi utanıyorum, kendimden." diyor. Sonra da sınıfa hitaben:

Semiray'ın söylediği doğruymuş, çocuklar. Dedesi de babaannesi de kırk gün arayla ölmüşler. Ablasının düğünü de dedesinin ölümünden üç gün sonra olmuş. Ona inanmadığım, yalancılıkla itham ettiğim için üzdüğüm ve günlerce ağlattığım için çok pişmanım! Şimdi sizin huzurunuzda ondan özür diliyorum. Arkadaşınız, bu güne kadar hiç yalan söylemedi. Siz de öyle olun! Benim öğrencilerim asla yalan söylememeli! " diyor.

Hayatım boyunca bana yalancı diyen öğretmenlerimden, sadece ilk öğretmenim Sadri Bey haklıydı. Ona yalan söylemiş, hile yapmış, bir önceki günün ödevini yeni ödevmiş gibi göstermiş ve bir tokat yemiştin. O olmuştu! .. O olaydan sonra bir daha, orada utandığım gibi utanmamak için hiç yalan söylememiştim.

İkinci 'yalancı' diyen, anneannemdi ve parasını bulununca, yalancı olmadığımı anlamıştı. Üçüncü 'yalancı' diyen Necmiye Hocanım da yalancı olmadığımı nihayet anlamış oldu.

*

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0163

Onur Bilge

0164 - YALNIZLIK

Onur BİLGE

Öğretmenim de haklıydı. Üst üste gelen; dedemin ölümü, üç gün sonra ablamın düğünü ve otuz yedi gün sonra babaannemin aramızdan ayrılışı gibi çok önemli üç olayın kırk güne sığması, akıl alacak gibi değildi.

Vefat nedeniyle, matemdeydik. Acımız henüz çok tazeydi. Buna rağmen büyük, görkemli bir eğlence hazırlanmıştı. Tüccarlar kulübü tutulmuş, muhteşem bir ziyafet hazırlanmıştı. Balodan bir gün önce, Antalya'nın ilk düğün salonunda bayanların kendi aralarında eğlenebilmeleri için kına gecesi yapıldı.

Çok uçuk mavi üstüne gümüşü simli, belden büzgülü, karpuz kollu, kısacık, kabarık bir giysiyle düğündeydim. Hısım akraba, tanıdık tanımadık herkes oradaydı. Herkes kendini kaybetmişçesine oynuyor, dans ediyordu. Bir Alman, içkiyi çok kaçırmış, dans ederken yere düşüp kalkıyor, sürekli kahkahalar atıyor, herkes ona ve söylenen her şeye gülüyordu. On yaşındaydım. Ne oynadım, ne dans ettim. Salon dolusu kadın kız, çoluk çocuk arasında yapayalnızdım. İçimin gurbetinde, anlamsız olarak algılanan derin bir hüznün içindeydim. O gece başlayan; kalabalıklarda, içimin içindeki yalnızlığımı, hayat boyu sürecek, ömrüm boyunca, akıp giden hayatı locadan seyredecektim. Kına gecesinde, hayat kıyasıya yaşanırken, millet eğlencenin doruğuna çıkmışken, kalabalığın ve çalgının en yüksek sesinde, ahaliyi rahatça görebildiğim yüksek bir yerde, olanca sessizliğim ve durgunluğumla kalabalıklar içindeki ilk yalnızlığımı yaşıyordum. Kendimi neden soyutladığımı bilmiyordum. Fakat bu durumdan huzurlu bir mutluluk duyuyordum.

Herkes çılginca eğlenirken, dayımın torunu Fatma Abla, sürekli ağlıyordu. Yüzü gülümsemeye gayret eder gibiydi ama gözlerinden mütemadiyen yaşlar akıyordu. Elinde mendil; siliyor, siliyordu... Birkaç defa göz göze geldik. O, kendine en yakın beni bulmuştu. On beş yaşındaydı. Bakışlarımla:

"Neden ağlıyorsun? " diye sordum.

"Bilmem. Garipsedim. Neden ağladığımı bilmiyorum. Gözyaşlarımı zapt edemiyorum." diye cevapladı; kızarmış, şişmiş gözlerindeki mahzun bakışları.

Hayatın gerçeğini anlamaya çalışıyordum. İnsanlar, her an patlamaya hazır, içi cehennemi bir bombanın üstünde, akıbetlerinden habersiz gülüp oynuyorlardı. Toprağın üstündekiler altındakilerden habersizdi. Kabre girenler, ne sırlar biliyor, nasıl da gizliyorlardı.

Dedem gitmişti. Şimdi ablam gidiyordu. Gece yarısına kadar süren eğlenti de her şey gibi son buldu. Hepimiz tekrar yasa büründük. Gelin çıkmayan ev vardı ama ölü çıkmayan yoktu. Evimizden çıkmasa da ölü çıkmıştı; hemen ardından gelin çıkıyordu.

Ablamla son gecemdi. Son defa beraber yattık, koyun koyuna uyuduk. Ertesi gün akşam baloda yapayalnızdım. Onların arzu ettikleri düğün, içkili olduğundan, karşı tarafın bastırdığı davetiyede çocuk getirilmemesi not düşüldüğü için annem babam matem bahane ederek gitmemişler, beni de göndermemişlerdi. Baloda, bizim tarafı temsilen, on sekiz yaşında bir genç vardı.

Ablamın, masalarında kuşun sütüne kadar her şey bulunan, görkemi günlerce konuşulan düğününü annem, babam ve ben başta olmak üzere bizim taraftan kimse

görmedi. Bunda, o notun çok büyük rolü vardı. Ailem belki haddinden fazla alınganlık göstermiş, kast edilenin ben olduğumu düşünerek:

"Çocuğumuzun istenmediği yerde bizim işimiz yok. Kendi aralarında eğlensinler! " diyerek ablamı en mutlu gününde boynu bükük bırakmışlardı.

Orada nelerin olup bittiğini o gençten öğrendik. Antalya sosyete oradaymış. Geç saatlere kadar yenmiş, içilmiş, eğlenilmiş. Adetlerimize aykırı bir merasimle ablam, 'yüksek sosyete' olarak adlandırılan cemiyete gelin gitmişti. Biz, hayat tarzımızla, çok fazla olmasa da mutaassıp sayılacak bir aileydik. O, onlara ayak uyduracaktı. Artık sıfatı 'gelin'di. Kayınvalideyle uyum içinde olması gerekiyordu. Oysa kolay kolay boyun eğecek yapıda değildi. Onun için ablamı, mücadele içinde geçecek çetin bir yaşantı bekliyordu.

İşte, bir evin bir kızıydım, nihayet. Annem, artık büyüdüğümü ve onun da gelinlik çağa geldiğini, yuvasını kurmaya çalışmasını bahane ederek Şermin'e de yol vermişti:

"Semiray büyüdü. Yardıma ihtiyacı kalmadı. Başının çaresine bakabilir. Artık kendi çevrene dönmelisin. Adetlerinize göre birisini seçip, yuvanı kurmalısın. Seni, benim kızım zannedip, çok kişi sordu, istedi. Fakat buna ailen ve sen karar vereceksin. Vedalaşma zamanımız geldi. Burası da senin evin... İstedığın zaman gelirsin, istediğin kadar kalırsın." diyerek.

O, o kadar alışmıştı ki bize, gitmek istemedi. Annem, kendisi de terzilik yaptığı halde, Şermin bizim evde hep ev işi yaptığından, oturup da dikiş öğrenemediği için onu terziye de göndermişti. Orada başarı göstermiş, ustasının elinden makas almaya hak kazanmıştı.

'Makas alma', peştamal kuşanma gibi bir gelenektir. Bir terziden dikiş öğrenenler, ustaları kendilerine 'altın bilezik' olarak adlandırılan bir meslek edindirdiği için ona bir bilezik alırlar, ustaları da onların sayısınca makas alır; terzinin evinde yapılan, vedalaşma amaçlı bir toplantı ve eğlenceyle, usta her birini kutlar, makasını verir, yetişenler de elini öperek ona bir altın bilezik armağan eder:

"Sen benim koluma altın bilezik taktın, ben de bana emeği geçen bu kola bir bilezik takayım. Hakkını helal et! " dercesine olunla birer birer vedalaşırlardı.

Annemle beraber, Şermin'in makas almasına gitmiştik. Babam da ona bir dikiş makinesi armağan etti. Sanırım, çeyizini de yaptılar, gönderdiler. Onun idolü ablamdı. O evlenmiş, sıra ona gelmişti. Çok geçmeden o da hayat arkadaşımı bulacak, kaderini yaşamaya devam edecekti. Düğün boyunca ağlayan Fatma Abla, dayımın en büyük torunuydu. Anne tarafımda yetişkin kız olarak sıra ona da gelmişti. Haliyle onu da bekleyen bir yuva, bir düzen olacak, hemen hemen arka arkaya evlenen, el ocağı yakan bu üç kız, hayat mücadeleleri vereceklerdi. Şimdilik olanlara sadece seyirciydim. Hayatı, dışarıdan seyretmekteydim. Evlilik hayatlarını da öyle...

Her şeyi merak etmek, gözlemlenmek, incelemek asıl işimdi. Dünyayı, insanları, her şeyi bu yolla öğrenmekteydim. Çok şey bana göre değildi. Yalnızlık duygusuyla Burdur'da tanışmış, sıkı fıkı arkadaş olmuştum. Yaşım sekizdi. İki yıldır arkadaşlığımı ilerletmiş, iyiden iyiye dost olmuştum. Yıllarca sürece yapayalnız hayatım, ablamın evlenmesiyle tescillendi. Açık hapisanede, görüş günlerine hasret mahkûmiyetim başlamış oldu.

Yeryüzünde en çok sevdiğim kişilerden kıyamadığım ablamı çok özliyordum. Aynı ildeydik ama az görüşüyorduk. Onu hâlâ bana ait hissettiğim için büyüyordu hasretim. Oysa o artık başkalarının gelini, başkasının eşiydi ve ilerde başkalarının annesi olacak, benden de ailemizden de temelli kopacaktı.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0164

Onur Bilge

0165 - SoNEV

Onur BİLGE

Taklit yeteneği, sadece ablamda değil, genetiğimizde var. Üstelik ablamın yanında o kadar kurs gördükten sonra sesimi nasıl kullanacağımı öğrenmemiş olmam imkânsız. Zaten lisan öğrenimi çocuk sayılan yaşlarda başarılı olabiliyor. Kulak, seslere karşı daha hassas... Giderek bu hassasiyet azalıyor.

Necmiye Hocanım, o zamanlar Antalya'nın en mutena semtlerinden biri olan Bahçelievler'de oturuyor. Buğday tenli, koyu kuırmal dalgalı saçları omzuna kadar gelen, güzel, zarif, zayıf, ciddi, asil duruşlu, düzgün yürüyüşlü, asabiyetinden başka negatifini görmediğim bir hanım. Evinden işine, işinden evine gidip gelen, babasız kalan iki oğlunu büyütmeğe çalışan, yaşlı anacığına kol kanat geren, modern, tipik bir Türk kadını... Kendince kahraman, başarılı bir öğretmen... Sadece yaptırımları dayanılacak gibi değil! .. Ne ve nasıl olursa olsun, yine de öğretmenim olduğu için diğerlerinden farklı bir şekilde ve çok severken, cetvelinin tırnaklarımdaki sızısı nedeniyle, iki yıl sonra ondan kurtulduğuma sevinirken; orta birde, değerini anladım. Sınıfın üç süperinden biriydim. Genel kültür, pratik zekâ, tartışma yeteneği ve sanat dallarında, akranlarıma oranla eşsizdim.

"Sadri, Zehra ve Necmiye Öğretmenlerden Allah razı olsun! " diyordum.

Bir oyun sahnelemek istedi. Başka bir öğretmen yazmıştı. Kalın bir deftere, siyah mürekkepli dolma kalemle, sağa yatık el yazısıyla... Onu yazana nasıl imrendim! .. Büyüyünce ben de piyes yazacaktım. Öyküler, romanlar... Şiir yazıyordum ama iddialı değildim. Bir şiirimde:

"Ben şair değilim
.Kafiye bilmem, ayak bilmem
.Beni, yaşlılarınla ölç, ölçeceksen." diyordum.

Hayalimde yaşlı ozanlar canlanıyordu. Vurunca düşüren şiirleri... Onların yaşına geldiğimde mükemmel şiirler yazacağımı umuyor, ortaya çıkmıyordum. Küçük olmak ne kadar zordu! ..

Ben, yaşlı bir kadını oynayacaktım. Türkan, gelinim olacaktı. Ahmet, oğlum... Diğerleri figürandı. Kaynana gelin geçimsizliğinin dramatize edilerek sunulduğu bir eserdi. Gelinim, akça pakça, kırmızı yanaklı, sarı saçlı, bebek yüzlü bir köylü kızı. Aile, onun okuması için Korkuteli'nin bir köyünden Antalya'ya gelip yerleşmiş.

Ahmet, sucunun oğlu... Eşeğine yüklediği dört gaz tenekesiyle, karşımızdaki çeşmeye su doldurmaya gelen adamcağızın... Beş kardeşin ikincisi... Kendisinden iki yaş kadar büyük olan ablasıyla aynı sınıftalar. Kezban'ın saçları kalçasına kadar. Sapsarı iki belik... Ailenin hepsi sarışın... Kaşlarına, kirpiklerine kadar... Anne baba, çocuklar... Ahmet de saz benizli...

Kezban değil ama kardeşi çok gayretli, çok çalışkan... Bana karşı aşırı bir düşkünlüğü var. İlkokula beraber başladık, onlarla. O zamandan beri... O kadar ki, ben bu okula gelince, babasına söylemiş, ne yapmış yapmış; kayıtlarını naklettirmişler. Zaten beş sınıf... Tek dördüncü sınıf var. Sınıfıma geldiler.

Sekiz yaşından beri akordeon çalıyorum. Çok ağır. Ben taşıyamıyorum. Çalacağım zamanlarda Ahmet bize geliyor, onu alıyor, okula birlikte gidiyoruz. O da benden

büyük. Belki bir buçuk iki yaş falan... Ablası çok büyük... Sırık gibi... En arkada erkeklerin yanında oturuyor. Onun piyeste rolü yok. Dünyayla pek ilgisi yok. Çocuklar onu: "Koca kız!" diye kızdırıyorlar. Vurmuyor ama onları kovalıyor, bağırıyor, korkutuyor. Okulun etrafını dört dönüyorlar!

Ahmet, birinci sınıfa başladığımızdan beri benimle ilgileniyor ama ilk okulunda benime bir o ilgilenmiyordu ki birçok çocuk ilgileniyordu. Sadece sınıftan değil, bazıları mahalleden, bazıları babamın öğrencisi... Biri konuşturuyor, biri güldürüyor, biri oynatıyordu. Teneffüslerim renkli geçiyordu. Babam beni tanımiyordu bile. Alışmamı kolaylaştırmak, hızlandırmak istiyordu. Beni bir yerlerden gözetlediğine de inanmıyordum. Kolayca uyum yapacağım konusunda bana güveniyordu.

Bu samimiyetin sebebini arkadaş olma isteği ve hayranlık zannediyordum. Yeni okulda daha da arttı ama beni rahatsız etmiyordu. Ablası da hep yanımdaydı. Benim asıl arkadaşım, Kezban'dı. O, ona: "Apla" diyordu. Benim çok tuhafıma gidiyordu. Küçükken öyle demeye alışmış, bir türlü vazgeçemiyordu.

Piyeste gelinim çok az konuşuyordu. Kaynanaların karşısında gelinler ağız açamaz! Sadece zorunlu olduğu zamanlarda... O da üç beş kelimededen ibarettir. Ahmet, karısıyla anasının arasında kalmış, deliye dönmüştü! .. Ben hem geline kaynanalık yapıyor, emirler yağıdırıyor, canını burnuna getiriyordum hem de onu oğluma şikayet ediyor, dövdürmeye çalışıyordum. O nedenle, her diyalogun en uzun tiradı bendeydi.

Acaba neden Türkan gelin oluyordu da ben kocakarı oluyordum? O, beyaz tenli, kırmızı yanaklı güzel bir kız olduğundan mı? Acaba ben çirkin miydim? Bütün bunlar, hep yanık tenli olduğumdan mı? Yoksa öğretmenim, onun o kadar uzun tiratları ezberleyemeyeceğini düşündüğünden mi?

Arka sokağa birileri taşınmıştı. Köyden yeni gelmişlerdi. Kadının yaşlı annesinin boyu küçülmüş, benim kadar kalmıştı. O nedenle kıyafetleri bana tam geldi. Onun günlük hayatta giydiklerini aldım. Okulda giyip, öğretmenime gösterdim, bayıldı:

"Orişinal nine kıyafeti! .. Nerden buldun? Yıpranmışlığı da doğallık sağlıyor."

"Bu giyeceklerin sahibinin kamburu çıkmış. Bana da kambur yapılsın! Elinde değnek var. Baston gibi de değil. Kendisi ağaç dalından yapmış. Onu da alacağım."

"İyi fikir. Sirtına kırlent koyarız. Zaten elbisesinin de yeleğın de sırtı bombeli. Düz durduğunda potluk yapıyor."

Piyeste sırtımda kamburum, elimde asam, başımda yaşmağım, ayağımda kara lastik ayakkabılarım, üstümdede yıkana yıkana yıpranmış, solmuş çiçekli basma elbise, şalvar... İki büklümüm. Yaşlı, geçimsiz, bilgiç ve cadı bir kaynanayım. Sesim; titrek, halsiz... Diksiyonum bozuk... Alanya ağzıyla konuşuyorum. Öğretmenimiz suflörlük yapıyor.

Okulumuzda ve yakın okullarda oynuyoruz. Çok beğeniliyor. Oyunun ağırlığı bende... Piyesten önce akordeon çalıyorum. Sonra kostümümü giyiyorum, tekrar sahneye çıkıyorum.

Yelten'de de oynamamızı istiyorlar. İlk defa, yanımda ailemden birileri olmadan, babamın arkadaşı olan okul müdürüne ve öğretmenime emanet edilerek böyle uzak bir yere gönderiliyorum. Köylüler, gündüz tarlada bahçede olduklarından, temsil akşam

yapılıyor ve geç saatte vasıta bulmak mümkün olmadığı için o gece orada misafir ediliyor, geniş bir evin, şinanayla aydınlanan loş odasında uyuyoruz. Ertesi gün Antalya'ya dönüyoruz.

Öğretmenlerle beraber bir minibüs dolusuyuz. Dağ yollarında hopyaya zıplaya gitmekte, sürekli viraj dönmekteyiz. Arkadan kalkan kesif toz, öne dolanıp, içeriye dolmakta ve bizi boğmakta... Toza karşı alerjim sebebiyle yol boyu ağzımı burnumu mendilimle kapatıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum.

Çocukların birisi, aracın penceresinden bir öğretmenin boşalmış sigara paketini yol üzerindeki bir kahvehanenin önünde oturan köylülere doğru fırlatıyor. Beş altı adam, dolu zannedip, kapmaya koşuyor. Bakıyor ki içi boş, hayal kırıklığı içinde yerine oturuyor. Çocuk gülüyor, herkes gülüyor. Neden aldandıklarını düşünüyorum. Hâlbuki boşuyla dolusunun düşüşü aynı olmaz. Savruluşları da farklıdır. Fakat tamah! İşte böyle durumlara düşürür insanı. Küçültür.

Eve döndüğümde, evimizin değerini hissediyorum. Yerimin yatağımın rahatlığını anlıyorum. Oraların ıssızlığını, sessizliğini anımsıyorum. Köyde, hava kararırken içime çöken garipliği, hiç tanımadığım kişilerin evlerinde, yerlere serilen yataklarda yatışımızı, sabah yufkayla, tarhana çorbasına kaşık sallamamızı... Kırılardaki kekik, bahçelerindeki fesleğen kokusunu... O gece uyuyorum, kendi yatağımda, huzurlu ve mutlu bir şekilde, dünyanın en güzel, en rahatlatıcı uykusunu.

Şimdi bütün bunları hatırlayıp yazarken, bir gün, o gece olduğu gibi oyunumuzu oynayıp, perde kapanınca, hiç tanımadığımız bir yere gidip, hiç bilmediğimiz bir yataкта yattığımız gibi bir gün hayat sahnesindeki perdenin kapanacağını, yerimizden yatağımızdan kaldırılıp, bilmediğimiz bir diyara; üstelik bir evin içine değil, dışarıya, kenarda kıyıda, genellikle yerkeşim bölgelerinin dışında kalan bir açık alana götürüleceğimizi ve 'sonev' diye adlandırdığım kabirlere, yer yatağına uzanırcasına yatırılacağımızı, tek başımıza bırakılacağımızı düşünüyorum.

Mezarlığın çam, sonevin nemli toprak kokulu ıssız karanlığını, ürküten sessizliğini, yalnızlığın garipliğiyle geçireceğim ilk geceyi hayal ediyor, kalemimi bırakıp, tefekküre dalıyorum.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0165

Onur Bilge

0166 - RESİM

Onur BİLGE

Birinci sınıfta tam küçük harfe geçeceğimizde bir ara ablam da yedek öğretmenlik yaptı bize. Tahtaya bir leylek çizdi. Aynen defterime aktardım. Gördüğüm her resmi olduğu gibi aktarıyorum. Henüz aslına bakarak bir şey yapamıyorum. Doğal hatları göremiyorum.

İkinci sınıfta iken, kitaplarımdaki elle çizilmiş karmaşık resimlere bakarak, bire bir benzetmeye çalışarak desen çizmeye başladım. Okul öncesinden sayfanın tamamını kullanabiliyorum. Arkadaşlarım, abuk sabuk kenar süsleri çöp adamlar yapmakla meşguller. İri yazılı öykü kitaplarını zevkle okuyorum. Küçük yazılı koyu renk saman kâğıtlara basılmış sıkıcı öyküleri okumak istemiyorum. Genellikle sınıf kitaplığından verilen, cebren okutulmaya çalışılan o tür kitapları elime alıp alıp bırakıyorum. Babamın, ablamın zevkime göre aldıklarıyla arkadaşım.

Başkaları küçücük desenler yapıyor, resim defterlerinin ortasına. Bit kadar. Benim resimlerim, bir tek çiçek bile olsa sayfayı kaplıyor. Bir de boyuyorum, kuru boyayla. Çok beğeniyorum. Herkes beğenecek zannıyla, yakınlarıma gösteriyorum. Beğenseler de beğenmeseler de:

“O! Bunu sen mi yaptın? İnanmam! Çok güzel olmuş.” diyecekler.

Aksini diyecek değiller ya! Ancak bir yetenek olduğu da belli... Annem, iki buçuk yaşındayken tombala kâğıdının arkasına, kalem kullanmadan, suluboyayla yapmış olduğum, kucağında bebeği olan mantolu kadın resmini hâlâ sandığının dibinde saklıyor. Her renk, olması gereken yerde... Mantonun düğmelerine, ayakkabısına çorabına kadar...

Bir sandık dolusu Fransızca mecmua, kaç kere elimden geçmiş. Her yerini çizmişim, boyamışım, karalamışım. Kendi evimize taşınıncaya kadar onları atmamış annem. Diyor ki:

“Semiray çok kalem kullandı. Yazdı, çizdi, karaladı! Karışmadık. Eli, kaleme hâkim hale geldi.” Babam da:

“Aza, vazifeye tabidir. Kullanılmayan uzuv, dumura uğrar. Ana memesi bile, emilmez veya sağılmazsa, kurur. O nedenle çocukların eline küçük yaşta kalem verilmeli.”

“Bir sandık mecmuanın hakkından geldi. Karalamadık yerini bırakmadı.”

“Karalama deyip geçme! Resim, karalamayla başlar. Çizgiler zamanla şekillenir. O, bu başarıya adım adım ulaştı. Kökende yetenek var tabi ama bu yaş çocuğunun bu kadar iyi resim yapması, yarı yarıya da görme ve çalışma işi. Mecmualardaki resimlerin hatlarının üzerinden gidiyordu. Göz, kaş, ağız, burun, kulak... Yüzdeki yerlerini ve birbirlerine olan oranlarını, o mecmualardaki resimleri seyrede seyrede öğrendi.”

“Şimdi de Teksas Tommiks okuyor. Resim budalası olacak.”

“Okusun. Kitabın iyisi kötüsü yoktur. O kitapların da faydası vardır. Orada olay başlar, karmakarışık bir hal alır ve düşünülerek çözüm bulunur. Çocuk bunu yazı ve resimlerle takip ederken adeta yaşar. Benzer olaylarla karşılaştığında pratik çözüm yolları üretmeye başlar. Her kitapta, iyi ya da kötü bilgi vardır ve bilgi, bulunduğu yerde, istek

ölmeden hemen alınmalıdır.”

“O kadar masal kitabı var. Erkek çocuklar gibi o yasaklanman kitapları okuyor. Hem de ne kadar büyük bir zevkle! ..”

“Kitabın yasağı olmaz. Okur, iyiyi kötüyü ayırır. Temeli sağlam onun, korkma! Yasaklar gizliliği, gizlilikler felaketleri getirir. O nedenle yasaklama, açık açık okusun.”

Başkalarının, ders çalışıyormuş süsü vererek ders kitaplarının arasına koyarak veya kenarda kıyıda gizlice okudukları o tür kitapları rahatça okumanın hazzı içindeydim, elden ele dolaşan, gizlenmesinde güçlük çekilen, büyüklerin ellerine geçerse yırtılan, yakılan bu Amerikan asıllı kitapların neden yasak edildikleri kavramaya çalışıyordum. Bütün suçları, resimli olmaları mıydı? Yoksa benim o yaşta anlayamayacağım başka nedenler de mi vardı?

İslamiyet’te de yasaktı. Resim yeteneğini veren de Allah değil miydi? Yapıyorduk, tapmıyorduk ki! Bir de onlara can verecekmışiz. Can veremezsek, cezasını çekecekmışiz. Can veremeyeceğimize göre yüzde yüz cezaya çarptırılacaktık.

Nelerin resmini yapıyordum? Allah’ın yarattığı, hayran olduğum şaheserlerin... Önce akıllara durgunluk güzelliklerini zarafetlerini seyre duruyor, sonra içimin coşkusunu dile getirmeye çalışıyordum.

Güzellikler bana hep heyecan vermiştir. Şekiller, renkler, sesler, kokular... Ne sesler benzer birbirine ne şekiller ne renkler ne de kokular... Yaprak, yaprağa benzese de ya rengi ya şekli farklıdır. Tek yaprağı, bitkiyi tanıtmaya yeter. Sadece kokusu, envai çeşit çiçeğin... Ne varsa, sonsuz bir düşünce gücünün tasarımı, eşsiz bir sanatkâr ruhun ürünü... Hücre hücre farklı, berrak, parlak, mat... İncecik, narin gül yaprakları renk renk, şekil şekil, kat kat... Gövdesi, dalı yaprağı çiçeği şekil ve renk yönünden uyumlu... Yaratılıştta zerre kadar mantıksızlık, eksiklik veya fazlalık yok. Gel de hayran kalma! Gel de tuvale aktarma!

Resim yapma, şiir ya da yazı yazma arzusu, kuma isteği gibi gelir. Engellenemez. Uykudan uyanır, çıkarırsın! O denli güçlü bir dürtüdür. Peki, o kadar güçlü bir isteği yükleyen kim, harekete geçiren kim? Ölmüş olacak ne varsa, yapan da yaptırtan da Allah... Dağına göre kar veren de O.

Kâinat kitabını okumaya başladığım andan itibaren, beni heyecanlandıran doğal varlıkları tuvale aktarmadan edemedim. İran Şahı Rıza Pehlevi’yle Farah Diba’nın masalarda geçen kırk gün kırk gece süren düğünlerin bir nevi canlandırılışı olan düğünleri, Güney Afrikanın Cape Town kentinde Groote Schuur Hastanesinde Doktor Chnstian Barnard tarafından gerçekleştirilen ilk kalp nakli, insanoğlunun aya ilk ayak basışı gibi olaylar beni had safhada heyecanlandıran olaylardandır. Detayları, hayal âlemimde canlanan böyle önemli hadiselerin tuvale düşmemesi mümkün müdür?

Konu seçiminde serbest bırakıldığımız zamanlarda herkes günlük aile yaşantısından kareler aktarmaya çalışıyordu, bense bu tür dünyayı sarsan olayları...

Hayat Mecmuası’na aboneydik. Kendimi bildim bileli, eve giren ulusal ve yerel gazetelerin yanı sıra zaman zaman alınan dergi ve mecmuaları da okuma imkânım vardı. Muntazaman radyo haberlerini dinliyordum. Evdeki günlük konuşmalar da bilgi doluydu. Çünkü okunan veya duyulan haberlerin, sürekli kritiği yapılıyordu. Bu arada

radyosu olmayan ev kalmamış gibiydi ama zevkler ve ilgi alanları farklıydı. Bazı evlerde kısa dalgadan şarkı türkü dinleniyor, haberlere, tartışma programlarına, bilgi veren yayınlara kulak asılmıyordu.

Biz, Ankara ve İstanbul radyolarını dinliyorduk. Daha sonra Antalya radyosu da faaliyete geçti. Yalnızlığımda, küçük transistörlü radyom, her gittiğim yerdeydi. Özellikle eğitici öğretici çocuk yayınlarını dinliyordum. Hele haftada bir yayınlanan bir saat süren mikrofonda tiyatrolar, her gün verilen yirmi dakikalık arkası yarınlar... Hele bir Tütün Zamanı vardı ki dinlediğim, Necati Cumalı'nın; Zeliş'i, ömrümün sonuna kadar asla unutamam!

Bir de mikrofonda tiyatro dinlemiştim. Beni çok etkilemişti. İki âşık, öğrenciyken evlenmişler, okullarının bitmesini beklememişler ama hayat yükü aniden omuzlarına binince, yaşadıkları olaylarda çıkan birçok sorunla yüzleşmişler, öyle bir hayat mücadelesi vermek zorunda kalmışlardı ki! Fakat onların evcilik oynar gibi başlayan evliliklerindeki beraberlikleri beni çok etkilemişti. Tuvalime Tütün Zamanı'nın muhtelif sahnelerinin yanı sıra bu birlikteki şiirimsi romantizm de yansımıştı.

Onları dinlerken, resmederken onlar değil, ben yaşıyordum. Ablamın ve Şermin'in gidişinden sonra bir başıma kaldığım odamda, radyom, kalemim ve fırçamla yaşıyor; romanlarda, öykülerde geziyordum.

Mutluluklar, yakınımızdan uçan beyaz güvercin sürüsüne benzer; mutluluk onları yakalayabilenlerin ve avuçlarında tutmayı başarabilenlerindir. Benim güvercinlerim bunlardı. Birini kafesine bırakıyor, diğerini avuçları arasına alıyor, doyusuya okşuyor, varlıklarını ayrı ayrı hissetmenin hazzını yaşıyordum.

O kadar benimleydi ki onlar; kelemim, fırçam, kitaplarım; benimle duygulanıyorlardı.

"Kalemimin ucu kaşınıyor! " demiştim de kimse inanmamıştı.

En küçük amcam buna dakikalarca kahkahalarla gülmüştü. Neden güldüğünü anlayamamıştım. O da beni anlayamamıştı.

En ferli resim kalemlerinden alıyor; ucunu, keskin çakımla en az iki santim açıyordum. Açmaya başladığımda duyduğum tahta kokusuyla geliyordu, yazma arzusu... Kömürün yumuşaklığını hissediyordum, kâğıdı okşayışında. Kaymaklı kâğıt dediğimiz düzgün zeminlere yazarken, sanki uyumak üzereydim. Bir el saçlarımı okşuyordu. Pürüzlü yüzeylerde, resim kâğıtlarında gezinirken, uyumak üzere yatırıldığım yerde oluyordum. O el, sırtımı kaşıyordu. Öyle büyük bir hazdı, hissettiğim. Saatler akıp gidiyor, ben zevk ve mutluluk deryasında yüzüyordum. Güneşler batıyordu, resim yaparken, yazı yazarken. Güneşler doğuyordu, romanlara kendimi kaptırdığım gecelerin sabahlarında ve ben yorgunluktan bitkin bir halde kendimden geçiyordum.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0166

Onur Bilge

0167 - RESİM YARIŞMASI

Onur BİLGE

Ortaokula başladığımda resim odasındaki ilk resim dersinde, öğretmenimiz ortaya bir sandalye koydu, bir erkek arkadaşımızı oraya oturttu ve ona bakarak sadece omuzlarından yukarısını çizmemizi, bunun karakalem bir portre çalışması olacağını söyledi. Önce kolunu öne uzatabildiği kadar uzatıp, elindeki kalemi ölçü aracı olarak kullanarak başı ve yüzü nasıl ayarlamamız gerektiğini gösterdi.

Ondan öğrendiğim gibi ölçüler alarak, büyük, ovalimsi çizginin içine, gördüğüm her hattı aktardım. Aralarda dolaşılıyor, kimin ne ve nasıl çizdiğini kontrol ediyordu. Bana geldiği zaman şaşırı. Basit çizgilerle, karikatürü aynen ortaya çıkmıştı.

Müthiş bir yetenek! .. diye beğenisini belirtti ve: Bu okulda başka kardeşin var mı? Ablan, ağabeyin falan? diye sordu.

Ablam sizin eski öğrencilerinizdenmiş. Mezun olalı çok oldu. dedim.

Ablamın kim olduğunu sordu. Adını söyledim. Hemen hatırladı. Çok iyi tanıdığını söyledi. Babamın arkadaşı olduğundan ve ablamın resimdeki başarısından bahsetti. Yeteneğin nerden geldiğini merak ettiğini, o nedenle sorduğunu, böyle yeteneklere kolay rastlanmadığını anlattı.

Ellerini uzat, bakayım." dedi. Uzattım. Baktı ve:

"Küçük eller, kare avuç yayası, kısa parmaklar. Ressam eli... Bak, benim ellerim de senin ellerin gibi. Çok dikkat ettim. İnce uzun operatör veya piyanist parmaklı ressama rastlamadım. Resmî tamamla, alacağım. İyi resimleri asıyorum." dedi.

Ablama olayı anlattığımda:

"Benim de yaptığım bütün resimleri aldı. Hele seyrek dişli bir tarakla saçlarını tarayan bir kız resmi yapmıştım, karakalem. Ona bayılmıştı. O kadar suluboya, yağlıboya resim yaptım, bir tane bile resim yok elimde."

"Benim resmimi de aldı, asacakmış. Duvarlarda yer yok."

"Duvarlardaki resimler kim bilir kaç yıl önce topladığı resimlerdir."

Ben portrede başarılıyım. Derslerde benimle özel olarak ilgilenmeye başladı. Boyalarla aram iyi değildi. Karakalemde ısrarcıyım. Orta sona kadar mecbur olmasam başka resim yapmadım. O yıl, beni çini mürekkebe ve yağlıboyaya yönlendirdi. Çini mürekkebe bir diyeceğim yoktu ama yağlıboyayı istemiyordum.

Bankaların ortaklaşa hazırladıkları bir resim yarışması için benim de resim yapmamı istedi. Ne tür resimler olacağını sordum.

"Modern, klasik, teknik; karakalem, siyah beyaz ve yağlıboya birer resim olacak. Siyah beyazı çini mürekkeple yap. Portre ve desende çok başarılısın. Bence manzara çalışma."

"Hepsi iyi de yağlıboya yapmak istemiyorum."

“Mutlaka bir tane yağlıboya olacak. Katılım şartları öyle...”

Resim konusunda başka hiçbir şey söylemedim. Baştan kaybedecek olsam da kesinlikle yağlıboya yapmayacaktım. O da mutlaka birisinin yağlıboya olması gerektiğini söyledi. Bir figür, bir portre, bir modern, bir de teknik olmak üzere dört resimle katıldım.

Abone olduğum Varlık Dergisi’nde teknik ve modern resimler de vardı, nesir ve nazımın yanı sıra. Onlara göz aşinalığım vardı. Bu iki daldaki çalışmam çok kolay geldi. İki yarım resim kâğıdından birine, karşı komşunun on yaşındaki çok güzel kızının karakalem portresini, diğerine de geometrik şekillerle, başının üzerinde testi taşıyan bir genç kız resmi yaptım, çini mürekkeple. İki tam kâğıdın birine, çini mürekkeple modern bir figür; diğerine de yan komşunun annesinin seccade üzerinde tespih çekiş halini resmettim.

Yağlıboya çalışması şartını yerine getirmediğim için hiçbir iddia ve beklentim yoktu. Ödev yapar gibi yaptım, teslim ettim ve unuttum. O nedenle, bir inat yüzünden fırsatı kaçırmıştım.

Antalya merkez ve ilçelerinin ortaokul ve liselerinin katıldıkları bir yarışmaydı. Her ikisi ayrı değerlendirilecekti. Çoğu yarışmacı, öğretmenlerine danışarak hazırlanmıştı. Benim resimlerime kimsenin eli değmemiş, yarışmaya katıldığımdan ailemin bile haberi olmamıştı. Ödev yaptığımı sanıyorlardı.

Öğretmenim yarışmaya katılım şartlarını okulun bahçesinde ayaküstü söylemişti. Bu defa resim odasına çağırttı ve:

“Antalya Ortaokullar Arası Resim Yarışması Birincisi olmuşsun. Cumartesi günü saat onda resim galerisinde ol. Öğleden sonra kokteyl var. Gönderilen resimlerden oluşan serginin açılışını yapacağız.” dedi.

“Ben mi? Hayret! .. Siz de şaşırdınız mı? ”

“Ben hiç şaşırmadım. Kazanman normaldi. Çizgilerine güveniyordum. Jürideki herkes benimle aynı fikirdeydi.”

“Nasıl oldu? Benim yağlıboya çalışmam yoktu ki! ”

“O kadar güzeldi ki resimlerin, gönderilen resimlerin çok üstündeydi. Jürideki bir hanım üye, teknik resmine bir santimetre karelik kırmızı yağlıboya sürdü. Eksik tamamlanmış oldu ve üyelerin tamamının çok beğenmesi üzerine birinciliğe hak kazandın. Hele çocuk ve yaşlı kadın resimlerine bayıldılar. Çocuğun yüzündeki masumiyeti ve ihtiyarın gözlerindeki derinlik ve tefekkürün, tespihi çeken parmaklarındaki yorgun ifadenin kendilerinde bıraktığı etkiyi, anlata anlata bitiremediler.”

“Bir fırça darbesi mi kurtardı beni? Neden yaptı bunu? ”

“Çok beğendi ve ziyan olmasına gönlü razı olmadı. “Boya, eksiklik olmamalı. Bu resimler, seviyenin çok üstünde. Yazık olur! ” dedi. Doğrusu da oydu ama benim öğrencim olduğundan, ben böyle bir şey söyleyemezdim.”

Anneme babama söylediğimde şaşırdılar. Onlar da kokteyle davetliydim. En çok o ikisi iftihar etti. Öğretmenim, başarımdan emin olduğu için onlar kadar sevinmiş

görünmüyordu. O kadar kişi yetiştirmişti ki böyle şeyler onun için sıradandı. O, benim bildiğim, Antalya'nın gelmiş geçmiş en iyi resim öğretmeni idi. Kişiliğiyle, çalışmasıyla; eli öpülesi örnek bir öğretmendi.

Açılış hazırlıklarına yardım etmek erkenden gitmiştik. Yarı yarıya yerleşmişti her şey yerine. Eksiklikleri biz tamamladık. Bazı yağlıboya tablolar çerçevenememişti. Fakir çocuklara aitti. Onları yaptırarak, astık. Arka odada limonata yapıldı. Bardaklar, hazırlandı. Tabaklara kuru pastalar kondu.

Öğleden sonra sergiye davetli olan banka müşterileri, Antalya'nın ileri gelenleri, veliler ve Antalya içi ve ilçelerinden, yarışmaya iştirak eden okulların öğrencileri birer ikişer gelmeye başladı. Kapının önünde büyük bir kalabalık oldu. Davette verilen saatte, gelenler içeriye alındı. Yarışma ve sergiyle ilgili kısa bir konuşma yapıldı ve dereceye girenlere Altın, gümüş ve bakır baykuşlu gümüş çerçeveler armağan edildi. Yanında bakır kupalar ve çeşitli armağanlarla. Davetliler sergiyi gezmeye başladı.

Dereceye girenler, resimlerinin asılı olduğu yerlerde, ayakta, resimleri hakkında sorularını cevaplıyorlardı. Ben de kendi köşemdeydim. Arkamda resimlerim, sağımdaki uzun sehpa ödülleri ve armağanlarım...

Önümden geçenler kutluyor, bazı sorular soruyorlardı. O kalabalık arasında önümden Ahmet de geçiyordu ki:

"Ahmet! Beni kutlamayacak mısın?" diye sordum.

"A! .. Fark etmemişim. Tebrik ederim! .." diye elini uzattı. Tokalaştık.

"Nerde okuyorsun?"

"Aksu Öğretmen Okulu'nda... Karanlıksokak'ta... Ya sen?"

"Antalya Lisesi'nin Orta Kısmı'nda..."

Aramızda kısacık bir konuşma geçti. Dördüncü ve beşinci sınıfta bizi okutan öğretmenimizi sordum. Kanımı donduran bir haber verdi:

"Masasının üstüne yığılıp kalmış! Kalp krizi... Görev başında... Vazife şehidi."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0167

Onur Bilge

0168 - RESİM ÖĞRETMENİ

Onur BİLGE

Orta ikide, çok sevdiğim bir edebiyat öğretmenim oldu. Fatma Hanım... Elli yaşlarında, kısa saçlı, küçük kahverengi gözlü, düşük kaşlı, buğday tenli, toplu bir hanımdı. Okulun hemen arkasındaki iki katlı evde otururdu. Verdiği ödevde ilaveten, hafta sonu tatilinde birer öykü yazmamızı söyledi.

Benim için yeni bir sayfa açılıyordu; yeni aldığım, önce kapağını açıp, kapanmaması için düzelttiğim, kâğıdını incelediğim ilk sayfasının arkasına, aynı hizada ve eşit aralıklarla yazabilmek için koparılarak, çizgileri tükenmez kalemle belirginleştirilmiş bir defter yaprağı koyup, siyah mürekkepli kalın uçlu dolmakalemimle majiskül harflerle 'Öyküler' yazdığım defterin açılışıyla.

Birkaç satır altına, biraz sağa doğru adımı ve soyadımı yazıp, bir süre seyrettikten sonra ikinci sayfasının altına yardımcı kâğıdı koyarak yazmaya başlamadan önce, müsvedde kâğıdı olarak kullanmak üzere mutfaktan aldığım kesekâğıtlarını birer birer açıp, düzelttim. Hamurla yapıştırıldıkları için katlandığı ve kalınlaştığından işe yaramaz hale gelen dip kısımlarını düzgünce kestim ve aralarından birini alıp, diğerlerinin üstüne, düzleşmeleri için kalın, ciltli 'Adab-ı Muâşeret' isimli kitabı koydum. Resim yaparken kullandığım, tam bir resim kâğıdı ebadında kestirdiğim kontrolitin bir kenarını çalışma masama, bir kenarını kucağıma dayadım. Kafamı toplayıp, ne yazacağımı düşünmeye başladım.

Elime sinen silgi kokusuna, yeni açmış olduğum kurşun kalemin tahta kokusu da karışıyor; beni yazacağım öykünün hayalimde yaşanması gereken yere yaklaşıyordu. On bir buçuk yaşındaki bir kız çocuğun öykü konusu ne olabilirdi? Eli bıçaklı bir cani; dağlara tırmanmış mağaraları mesken edinmiş bir eşkiya; dergâha postu sermiş, tufeyli yaşamaya alışık, derviş geçinen bir asalak; henüz genç kız olmadan kandırılarak, evinden yurdundan uzaklaştırılıp, kötü yola düşürülen bir masum, kızını öldüren bir baba, annesinin katili bir kız, devleti soyduğunu zanneden üçkâğıtçı veya rüşvet yemekte olan cehennem kütüğü bir görevli falan olacak değil ya, bebeği çalınan bir anne olabilirdi.

Bebeğini çocuk arabasına koyarak alışverişe gitmeli, dükkânın birine girdiği anda, kapı önünde kalan arabadan bebek çalınmalı, zengin bir aileye satılmalıydı. İnsafli aile, kızın ilerde gerçek ailesini bulabilme ihtimalini düşünerek, kendilerine teslim edildiğinde, üzerinde bulunan, yumuşak olması için elde dikilerek, kenarlarına isminin baş harflerinin nakşedildiği zibinini ve aralıklı minik çiçeklerle bezenmiş, kanaviçe işli kundağını saklamalıydı. On yaşına geldiğinde, onu büyüten iyi niyetli kişiler, onun çalıntı bir bebek olduğunu, bilmedikleri bir ilden getirilerek kendilerine para karşılığı verildiğini, evlat hasretiyle yanıp tutuşuyor olduklarından, onu emniyete teslim etmek istemediklerini, bağırarak basarak bu yaşa getirdiklerini ama bir çocuğu annesinden babasından, onları da evlatlarından, yani ciğerparelerinden ayrı tutmanın hiç de doğru bir hareket olmadığını, bu yüzden o zamana kadar vicdan azabı içinde yandıklarını, ailesini bulabilmesi için kendisine yardım edeceklerini, bunun için de on yıldır saklamakta oldukları bebek giysilerinden faydalanacaklarını söylemelilerdi. Bir yıl boyunca, onu kendilerine satan adama ulaşmak için araştırma yapmalılar, sonunda onun bulunduğu yeri tespit etmeli ve hemen yola çıkmalıydılar. Onu bulup, konuşturmalı, kızın çalındığı yeri öğrenmeliydiler. Daha sonra da oraya götürülmeli, annesine kavuşturulmalı fakat o zamana kadar ona ikinci anne baba oldukları ve onu sık sık görmek istedikleri için evlerini, kızın gerçek ailesinin yaşadığı ile taşınmalı ve öykü mutlu sonla bitmeliydi.

Fakat olayları, arkadaşşıma anlatıyormuş gibi arka arkaya sıralayıvermemeli, yaşarcasına anlatmalıydım. 'Arabaya binip gittiler.' diye kestirip atmamalı, yola çıkışı: 'Küçük kız ve onu yetiştirenler, heyecanla evden çıktılar. Kapının önünde park edilmiş olan metalik gümüş rengi son model Mercedese doğru ilerlediler. Yaşlı adam, ön kapıyı açıp, eşini araca bindirdi ve itinayla kapıyı kapattıktan sonra arabanın arkasına dolandı. Bu arada kız, çoktan arka taraftaki yerini almıştı. Kapıyı açtı, koltuğuna oturdu ve sol eliyle kapısını kapatırken kontak anahtarını çevirdi. Birkaç saniye sonra araba gürültüyle çalıştı ve amaçlarına ulaşmak ümidiyle yola çıktılar.' şeklinde yazmalı, mekânı detaylı tasvirlerle anlatmalı, olayı okuyucuya zaman zaman sıkıcı yavaşlatmalar yapmadan, yer yer de merakı arttırmak ve heyecanı üst düzeyde tutabilmek için bazı sahneleri saniye saniye yaşatmaya çalışmalıydım.

Varlıklı olduğumuz halde, ailecek tasarrufu seven, nimete saygı göstererek, onu bize veren Allah'a minnet duygumuzu ifade eden kişilerdik. Mutfağa giren kesekâğıtları boşaltıldığında atılmaz, katlanarak bir yere konur; birikince, müsvedde kâğıdı olarak kullanılırdı. Elime geçen kâğıt parçalarına şiir yazma alışkanlığım, o zamanlardan kalmıştır.

Tamamı indirildikten sonra kaydedilmeye başlandığı devirde, kâğıt yokluğundan Kur'an-ı Kerim'in nerelere ve nasıl yazıldığını düşündüğümüz için kalemi kâğıdı kutsal bilenlerdenim. Bir eren, Allah'ın ilmini yazdığı kalemlerin parçalarına dahi değer vermiş, ömrü boyunca açtığı kalemlerin parçacıklarını bir çuvalda biriktirmiş:

"Öldüğümde, kazanın altına dökün, suyumu bunlarla kaynatın! " diye vasiyet etmiş.

Müsvedde olarak kullandığım kâğıtları biriktirmiş olsaydım, kim bilir ne kadar olurdu! Bunları hatırlayıp, hızlıca o zamanlara gidip, olanları düşündükten sonra ana geri gelerek, uzun uçlu yumuşak ve ferli kurşun kalemle, önümdeki kâğıt parçasının önce en çok sevdiğim pürüzlü yüzüne, muhayyilemde tasarladığım öykünün giriş bölümünü yazmaya başladım. Burada, herhangi bir ilin, mutena bir semtindeki bir hanede, aileye katılan üçüncü kişinin yarattığı sevinç ve mutluluk yaşanmaktaydı. Çalakalem yazarak, arka sayfadaki kaygan yüzeye geçtiğimde kalemin şevki birazcık kırılmış olsa da yazmaya devam ettim.

Minik bebeğin annesi için önemini belirttikten sonra birlikte yaşadıkları günlük olaylara kısaca değindim. Bu kadar hıza kâğıt mı dayanırdı? Kalın kitabın altında preslenmekte olanlardan bir tane daha çektim. Yine çok sevdiğim, yazdıkça bana büyük bir haz veren pürüzlü yüzünden başlayarak alışverişe gittikleri günü, uyanışlarından bebeğin çalınışına kadar geçen zaman zarfında içinde bulunan mekân ve ruh hallerini, olup bitenleri, duygu düşünceleri detaylı bir şekilde yazdım.

Ertesi gün Türkçe dersinde öğretmenimiz, verilen ödevi kimlerin yaptığını sordu. Sınıfta sadece ben parmak kaldırmışım. Okumamı istedi. Başından sonuna kadar okudum. Bittiğinde, gözlerimin içine dikkat ve ciddiyetle bakarak:

Bunu sen kendin mi yazdın? " diye sordu.

"Evet. Ben yazdım." diye cevap verdim, aynı şekilde gözlerinin ta içine korkusuzca, gurur, güven ve sevinçle bakarak.

"Yani hiç kimseden yardım almadın mı? " diye tekrar sordu ve "Bu yaşta bir çocuk,

böyle bir öykü yazsın ha? İnanılacak gibi değil! ” diye söylendi.

“Eskiden babam yazdıklarına yardım ederdi. Olayı detaylı anlatmamı, hızlı hızlı kestirmeden değil, maksat gezintiyse; uzun yoldan, yavaş yavaş, etrafı seyrede seyrede gitmemi söyler: “Hem an be an yaşayacak hem de yaşatacağsın. Yazarlık budur! ” derdi.” dedim.

“Anlaşıldı. Tebrik ederim, evladım. Velinle görüşeceğim. Ona çok başarılı olduğunu; bu yaşta, orta ikinci sınıfa yeni başlamış bir öğrenciden beklenmeyecek kadar güzel öykü yazdığını söyleyeceğim.” dedi ve sınıfa dönerek: “Yirmi altı yıllık öğretmenim. Bu sıralarda böyle akıcı bir üsluba ve bu kadar rahat yazan bir kaleme rastlamadım, çocuklar! Kurgu da kusursuz, çok işlenen bir konu olmasına rağmen ve son derece güzeldi. Mantık hatası falan da yoktu. İşte örneğiniz! Bu şekilde yazacaksınız.” dedi.

İlk veli toplantısında babamı yakalamış. Benim hakkımda bilgi almış. Bu arada, sülalede edebiyata meraklı kişiler olup olmadığını sormuş. Bir süre ayaküstü konuşmuşlar. Babam, toplantıdan dönünce, aralarında geçen konuşmayı kısaca dramatize ederek anlattı. Önce, kimseden yardım almadığım konusunda söylediklerimin doğru olup olmadığını sorarak, ona teyit ettirmiş. Aralarında şöyle bir konuşma geçmiş:

“Önce bir şeyi öğrenmek istiyorum. ‘Kayıp Kız’ isimli öyküyü kızınız kendisi mi yazdı? Siz mi yardım ettiniz? ”

“Semiray, çok meraklıdır. Çok soru sorar, bazı konularda bizden fikir alır ama işine kimseyi karıştırmaz. Odasına çekilir, kapıyı kilitler ve yapayalnız çalışır. Bir o değil, bizim evde herkes yazar. Beni biliyorsunuz. Anlatmama gerek yok. Annesi, ilk gençliğinden beri roman okur. Okumadığı kitap kalmadı desem, yalan söylemiş olmam. Ona kitap taşımaktan yoruldu. Evlendiğimiz günden beri muntazaman günlük tutar. Ablası şiir yazar. Lale’yi tanırırsınız belki. Bu okuldan mezun... Okul gazetesini hazırlayan, uzun saçlı, sarışın kız... Hani şu Aslan Mahmut’la Sivrisinek’i; ‘Dinamometre’yi, Karasinek’i, Portakal’ı Kel Sacit’i falan hicveden...”

“Ha, evet! Şimdi tanıdım. Biliyorum o olay yaratan şiiri. Sivrisinek, küplere binmişti. Aslan Mahmut da deli olmuştu! O şiiri okuduğumda ben de çok gülmüştüm.”

“O zamandan beri fena taktı, Sivrisinek kıza. Tek dersten ikmale bıraktı. Bütünleme sınavında onun dersinden on alarak geçti. O kadar kızmış! İyi derecede mezun oldu.”

“Şimdi nerede? Nasıl? ”

“Önce bankada çalıştı, iki yıl kadar. Sonra evlendi. Bir yaşında bir kızı var.”

“Bu yetenek körelip kalmasan, hocam! Semiray bol bol yazsın! ”

“Herhangi bir şey yapmak için içinden istek geldiği zaman; onu frenlemek, hiçbir konuda engellemek mümkün değildir, hocanım! Bakarsınız gece yarısı kalkar, resim yapmaya veya şiir yazmaya başlar. Bir taraftan yemek yer, bir taraftan kitap okur. Özellikle cumartesi geceleri sabahlara kadar roman okur. Ben de öyleyim. Gençliğimde bisikletin üstünde gazete okurdum.”

*

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0168

Onur Bilge

0169 - İLK ÖYKÜM

Onur BİLGE

Orta ikide, çok sevdiğim bir edebiyat öğretmenim oldu. Fatma Hanım... Elli yaşlarında, kısa saçlı, küçük kahverengi gözlü, düşük kaşlı, buğday tenli, toplu bir hanımdı. Okulun hemen arkasındaki iki katlı evde otururdu. Verdiği ödeve ilaveten, hafta sonu tatilinde birer öykü yazmamızı söyledi.

Benim için yeni bir sayfa açılıyordu; yeni aldığım, önce kapağını açıp, kapanmaması için düzelttiğim, kâğıdını incelediğim ilk sayfasının arkasına, aynı hizada ve eşit aralıklarla yazabilmek için koparılarak, çizgileri tükenmez kalemle belirginleştirilmiş bir defter yaprağı koyup, siyah mürekkepli kalın uçlu dolmakalemimle majiskül harflerle 'Öyküler' yazdığım defterin açılışıyla.

Birkaç satır altına, biraz sağa doğru adımı ve soyadımı yazıp, bir süre seyrettikten sonra ikinci sayfasının altına yardımcı kâğıdı koyarak yazmaya başlamadan önce, müsvedde kâğıdı olarak kullanmak üzere mutfaktan aldığım kesekâğıtlarını birer birer açıp, düzelttim. Hamurla yapıştırıldıkları için katlandığı ve kalınlaştığından işe yaramaz hale gelen dip kısımlarını düzgünce kestim ve aralarından birini alıp, diğerlerinin üstüne, düzleşmeleri için kalın, ciltli 'Adab-ı Muâşeret' isimli kitabı koydum. Resim yaparken kullandığım, tam bir resim kâğıdı ebadında kestirdiğim kontrolitin bir kenarını çalışma masama, bir kenarını kucağıma dayadım. Kafamı toplayıp, ne yazacağımı düşünmeye başladım.

Elime sinen silgi kokusuna, yeni açmış olduğum kurşun kalemin tahta kokusu da karışıyor; beni yazacağım öykünün hayalimde yaşanması gereken yere yaklaşıyordu. On bir buçuk yaşındaki bir kız çocuğun öykü konusu ne olabilirdi? Eli bıçaklı bir cani; dağlara tırmanmış mağaraları mesken edinmiş bir eşkiya; dergâha postu sermiş, tufeyli yaşamaya alışık, derviş geçinen bir asalak; henüz genç kız olmadan kandırılarak, evinden yurdundan uzaklaştırılıp, kötü yola düşürülen bir masum, kızını öldüren bir baba, annesinin katili bir kız, devleti soyduğunu zanneden üçkâğıtçı veya rüşvet yemekte olan cehennem kütüğü bir görevli falan olacak değil ya, bebeği çalınan bir anne olabilirdi.

Bebeğini çocuk arabasına koyarak alışverişe gitmeli, dükkânın birine girdiği anda, kapı önünde kalan arabadan bebek çalınmalı, zengin bir aileye satılmalıydı. İnsafli aile, kızın ilerde gerçek ailesini bulabilme ihtimalini düşünerek, kendilerine teslim edildiğinde, üzerinde bulunan, yumuşak olması için elde dikilerek, kenarlarına isminin baş harflerinin nakşedildiği zibinini ve aralıklı minik çiçeklerle bezenmiş, kanaviçe işli kundağını saklamalıydı. On yaşına geldiğinde, onu büyüten iyi niyetli kişiler, onun çalıntı bir bebek olduğunu, bilmedikleri bir ilden getirilerek kendilerine para karşılığı verildiğini, evlat hasretiyle yanıp tutuşuyor olduklarından, onu emniyete teslim etmek istemediklerini, bağırarak basarak bu yaşa getirdiklerini ama bir çocuğu annesinden babasından, onları da evlatlarından, yani ciğerparelerinden ayrı tutmanın hiç de doğru bir hareket olmadığını, bu yüzden o zamana kadar vicdan azabı içinde yandıklarını, ailesini bulabilmesi için kendisine yardım edeceklerini, bunun için de on yıldır saklamakta oldukları bebek giysilerinden faydalanacaklarını söylemelilerdi. Bir yıl boyunca, onu kendilerine satan adama ulaşmak için araştırma yapmalılar, sonunda onun bulunduğu yeri tespit etmeli ve hemen yola çıkmalıydılar. Onu bulup, konuşturmalı, kızın çalındığı yeri öğrenmeliydiler. Daha sonra da oraya götürülmeli, annesine kavuşturulmalı fakat o zamana kadar ona ikinci anne baba oldukları ve onu sık sık görmek istedikleri için evlerini, kızın gerçek ailesinin yaşadığı ile taşınmalı ve öykü mutlu sonla bitmeliydi.

Fakat olayları, arkadaşşıma anlatıyormuş gibi arka arkaya sıralayıvermemeli, yaşarcasına anlatmalıydım. 'Arabaya binip gittiler.' diye kestirip atmamalı, yola çıkışı: 'Küçük kız ve onu yetiştirenler, heyecanla evden çıktılar. Kapının önünde park edilmiş olan metalik gümüş rengi son model Mercedese doğru ilerlediler. Yaşlı adam, ön kapıyı açıp, eşini araca bindirdi ve itinayla kapıyı kapattıktan sonra arabanın arkasına dolandı. Bu arada kız, çoktan arka taraftaki yerini almıştı. Kapıyı açtı, koltuğuna oturdu ve sol eliyle kapısını kapatırken kontak anahtarını çevirdi. Birkaç saniye sonra araba gürültüyle çalıştı ve amaçlarına ulaşmak ümidiyle yola çıktılar.' şeklinde yazmalı, mekânı detaylı tasvirlerle anlatmalı, olayı okuyucuya zaman zaman sıkıcı yavaşlatmalar yapmadan, yer yer de merakı arttırmak ve heyecanı üst düzeyde tutabilmek için bazı sahneleri saniye saniye yaşatmaya çalışmalıydım.

Varlıklı olduğumuz halde, ailecek tasarrufu seven, nimete saygı göstererek, onu bize veren Allah'a minnet duygumuzu ifade eden kişilerdik. Mutfağa giren kesekâğıtları boşaltıldığında atılmaz, katlanarak bir yere konur; birikince, müsvedde kâğıdı olarak kullanılırdı. Elime geçen kâğıt parçalarına şiir yazma alışkanlığım, o zamanlardan kalmıştır.

Tamamı indirildikten sonra kaydedilmeye başlandığı devirde, kâğıt yokluğundan Kur'an-ı Kerim'in nerelere ve nasıl yazıldığını düşündüğümüz için kalemi kâğıdı kutsal bilenlerdenim. Bir eren, Allah'ın ilmini yazdığı kalemlerin parçalarına dahi değer vermiş, ömrü boyunca açtığı kalemlerin parçacıklarını bir çuvalda biriktirmiş:

"Öldüğümde, kazanın altına dökün, suyumu bunlarla kaynatın! " diye vasiyet etmiş.

Müsvedde olarak kullandığım kâğıtları biriktirmiş olsaydım, kim bilir ne kadar olurdu! Bunları hatırlayıp, hızlıca o zamanlara gidip, olanları düşündükten sonra ana geri gelerek, uzun uçlu yumuşak ve ferli kurşun kalemle, önümdeki kâğıt parçasının önce en çok sevdiğim pürüzlü yüzüne, muhayyilemde tasarladığım öykünün giriş bölümünü yazmaya başladım. Burada, herhangi bir ilin, mutena bir semtindeki bir hanede, aileye katılan üçüncü kişinin yarattığı sevinç ve mutluluk yaşanmaktaydı. Çalاکalem yazarak, arka sayfadaki kaygan yüzeye geçtiğimde kalemin şevki birazcık kırılmış olsa da yazmaya devam ettim.

Minik bebeğin annesi için önemini belirttikten sonra birlikte yaşadıkları günlük olaylara kısaca değindim. Bu kadar hıza kâğıt mı dayanırdı? Kalın kitabın altında preslenmekte olanlardan bir tane daha çektim. Yine çok sevdiğim, yazdıkça bana büyük bir haz veren pürüzlü yüzünden başlayarak alışverişe gittikleri günü, uyanışlarından bebeğin çalınışına kadar geçen zaman zarfında içinde bulunan mekân ve ruh hallerini, olup bitenleri, duygu düşünceleri detaylı bir şekilde yazdım.

Ertesi gün Türkçe dersinde öğretmenimiz, verilen ödevi kimlerin yaptığını sordu. Sınıfta sadece ben parmak kaldırmışım. Okumamı istedi. Başından sonuna kadar okudum. Bittiğinde, gözlerimin içine dikkat ve ciddiyetle bakarak:

"Bunu sen kendin mi yazdın? " diye sordu.

"Evet. Ben yazdım." diye cevap verdim, aynı şekilde gözlerinin ta içine korkusuzca, gurur, güven ve sevinçle bakarak.

"Yani hiç kimseden yardım almadın mı? " diye tekrar sordu ve "Bu yaşta bir çocuk,

böyle bir öykü yazsın ha? İnanılacak gibi değil! " diye söylendi.

"Eskiden babam yazdıklarına yardım ederdi. Olayı detaylı anlatmamı, hızlı hızlı kestirmeden değil, maksat gezintiyse; uzun yoldan, yavaş yavaş, etrafı seyrede seyrede gitmemi söyler: "Hem an be an yaşayacak hem de yaşatacağsın. Yazarlık budur! " derdi." dedim.

"Anlaşıldı. Tebrik ederim, evladım. Velinle görüşeceğim. Ona çok başarılı olduğunu; bu yaşta, orta ikinci sınıfa yeni başlamış bir öğrenciden beklenmeyecek kadar güzel öykü yazdığını söyleyeceğim." dedi ve sınıfa dönerek: "Yirmi altı yıllık öğretmenim. Bu sıralarda böyle akıcı bir üsluba ve bu kadar rahat yazan bir kaleme rastlamadım, çocuklar! Kurgu da kusursuz, çok işlenen bir konu olmasına rağmen ve son derece güzeldi. Mantık hatası falan da yoktu. İşte örneğiniz! Bu şekilde yazacaksınız." dedi.

İlk veli toplantısında babamı yakalamış. Benim hakkımda bilgi almış. Bu arada, sülalede edebiyata meraklı kişiler olup olmadığını sormuş. Bir süre ayaküstü konuşmuşlar. Babam, toplantıdan dönünce, aralarında geçen konuşmayı kısaca dramatize ederek anlattı. Önce, kimseden yardım almadığım konusunda söylediklerimin doğru olup olmadığını sorarak, ona teyit ettirmiş. Aralarında şöyle bir konuşma geçmiş:

"Önce bir şeyi öğrenmek istiyorum. 'Kayıp Kız' isimli öyküyü kızınız kendisi mi yazdı? Siz mi yardım ettiniz? "

"Semiray, çok meraklıdır. Çok soru sorar, bazı konularda bizden fikir alır ama işine kimseyi karıştırmaz. Odasına çekilir, kapıyı kilitler ve yapayalnız çalışır. Bir o değil, bizim evde herkes yazar. Beni biliyorsunuz. Anlatmama gerek yok. Annesi, ilk gençliğinden beri roman okur. Okumadığı kitap kalmadı desem, yalan söylemiş olmam. Ona kitap taşımaktan yoruldu. Evlendiğimiz günden beri muntazaman günlük tutar. Ablası şiir yazar. Lale'yi tanırırsınız belki. Bu okuldan mezun... Okul gazetesini hazırlayan, uzun saçlı, sarışın kız... Hani şu Aslan Mahmut'la Sivrisinek'i; 'Dinamometre'yi, Karasinek'i, Portakal'ı Kel Sacit'i falan hicveden..."

"Ha, evet! Şimdi tanıdım. Biliyorum o olay yaratan şiiri. Sivrisinek, küplere binmişti. Aslan Mahmut da deli olmuştu! O şiiri okuduğumda ben de çok gülmüştüm."

"O zamandan beri fena taktı, Sivrisinek kıza. Tek dersten ikmale bıraktı. Bütünleme sınavında onun dersinden on alarak geçti. O kadar kızmış! İyi dereceyle mezun oldu."

"Şimdi nerede? Nasıl? "

"Önce bankada çalıştı, iki yıl kadar. Sonra evlendi. Bir yaşında bir kızı var."

"Bu yetenek körelip kalmasan, hocam! Semiray bol bol yazsın! "

"Herhangi bir şey yapmak için içinden istek geldiği zaman; onu frenlemek, hiçbir konuda engellemek mümkün değildir, hocanım! Bakarsınız gece yarısı kalkar, resim yapmaya veya şiir yazmaya başlar. Bir taraftan yemek yer, bir taraftan kitap okur. Özellikle cumartesi geceleri sabahlara kadar roman okur. Ben de öyleyim. Gençliğimde bisikletin üstünde gazete okurdum."

*

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0169

Onur Bilge

0170 - ŞİİR SEVDAM

Onur BİLGE

O zamanlar, Yaşar Nabi Nayır'ın çıkarmakta olduğu Varlık Dergisi'ne aboneydim. Orada nazımlar, nesirler, aralarında tek tük modern ve teknik resimler vardı. O dergi, kaliteli yazı ve şiirler okumak için tercihimdi.

Ortaokula başladığımda; şiire, özellikle Ümit Yaşar Oğuzcan'ın rubailerine sevdalıyım. Arkadaşlarımın hatıra defterlerinden takvim yapraklarına kadar her yerde onun şiirlerine rastlıyordum ve beni haddinden fazla etkiliyordu. Onu, son derece yakışıklı, ince uzun, genç bir adam olarak hayal ediyordum. Cüneyt Arkın benzeri... Öyle yakışıklı ve zarif bir salon erkeği...

Şiir yazdığı kadınları hayal ediyordum. Kim bilir ne kadar güzel kızlar ve kadınlardı! O kadar çoktular ki! Belki de yoktular. Kim bilir? Ömür yetmez her birine âşık olmaya, hele öyle delicesine ve insan, hayatını sadece sevdalanmaya adasa, o kadar çok ve sık başaramazdı bunu.

Onun Şiiristan sultanı vardı. Benim için o, Şiiristan prensiydi. Masal diyarının en değerli kişisi... Anlatılmaz özelliklere sahip, aşkın ve romantizmin sembolü... Yeryüzünde yaşayan, yiyen içen bir insan değil, başka bir boyutta yaşayan bambaşka bir varlık...

Onun hakkında fazla bir bilgim yoktu. Sadece yazdığı duygu yüklü şiirlerden seslenmekteydi, en güzel, en etkileyici erkek sesiyle ve sırlıslıkla âşık, ölümüne!

Çocukluğumun nihayetlenişi, ilk gençliğe geçmekte olduğum dönemdi. Kollarımın bacaklarımın hızla uzadığı, bedenimin bu hıza ayak uyduramadığı, karikatür gibi olduğum zamandı. Yeni vücuduma uyum yapmaya çalışıyordum. Zaman zaman dengemi kaybediyor, arada sırada düşüyor, mahcup oluyordum. Her şey değişiyordu, her şey... Vücudum, duygularım, zevklerim, isteklerim, beklentilerim...

Artık oyuna koşmuyordum. Düzlük, cazibesini kaybetmişti. İki mutluluk kaynağı vardı, hayatın. Çocukluk çağında oyun, sonra da aşk... Bu çirkinlik dönemimdi. Geçiş dönemim... Oyun devri bitmişti, ister istemez. Yeni bir devre girmiştik. Yenileşmişti hayat, Antalya, dünya... Her şey başkalaşıyordu, benimle birlikte. Bir genç kız yetişiyordu.

Evrim geçiriyordu; duygularım, düşüncelerim, hayal dünyam, umutlarım. Evrim geçiriyordu; akranlarım, arkadaşlarım, herkes ve her şey, benimle birlikte.

Aşkı okuyordum, Ümit Yaşar Oğuzcan'dan. Aşkı erbabından öğreniyordum. Sevmeyi; kıyasıya, yürek zarı çatlarcasına!

Nerden bilebilirdim gerçek tipini; kısa boylu sayılacak tıknaz bir adam olduğunu ve normal konuşmalarında kekeleydiğini... Meğer sadece şiir okurken kekeleyememiş.

Turhan Oğuzbaş'dan öğreniyordum, sevdayı. İncecik şiir kitapları vardı, bir yudum su gibi içiliveren. Ruhuma neler neler veren...

"Nasıl tutuldum sana, bilemezsin
..İşte sırlıslıkla, sarhoşum saçlarının kokusunda..."

Cahit Sıtkı Tarancı sesleniyordu, bir taraftan.

“Yaş Otuz Beş, yolun yarısı eder
..Dante gibi ortasındayız ömrün...” derken, hayatı ve ölümü anlatıyordu. Ölse de
ölmeyecek, mahşere dek sürecek ölümsüz bir aşkı ifade ediyordu, sonra:

“Desem ki vakitlerden bir nisan akşamıdır
.Rüzgârların en ferahlatıcısı senden esiyor...”

“Kabirde böceklerle ezberletirim güzelliğini
.Ve neden sonra
.Tekrar duyduğun gün sesimi gök kubbede
.Hatırla ki mahşer günüdür
.Ortalığa düşmüşüm seni arıyorum.” diyordu.

Ben de şiirler yazıyordum. Kendimce öyküler, denemeler... Yaşar Nabi Nayır’a bir
denememi göndermiş, bir de mektup yazmış ve orada demiştim ki:

“On iki yaşında bir kızım. Ben de şiir ve yazılar yazıyorum. Amacım, Sait Faik
Abasıyanık gibi çok güzel öyküler yazmak. Denememi değerlendirir, bana bu konuda
yardımcı olur musunuz? Eleştiri ve yönlendirmenizi bekliyorum.”

O zamanlar Avrupa seyahatindeydi. İstanbul’a, işinin başına dönmesi ve dergisinde,
biriken bütün mektuplarına genel cevap yazması birkaç ayı buldu. Seyahatinden,
Türkiye’ye duyduğu özlemden, yol boyu gördüklerinden, Bulgaristan caddelerinde,
açıkgöz fakir çocukların, her durakladığı yerde, ellerinde bezlerle birkaç liraya
arabasının camlarını silmek için yarışmalarından duyduğu rahatsızlıktan bahsediyor,
gelen mektupların çokluğu nedeniyle herkese teker teker cevap yazamayacağı için
hepimizden özür diliyordu.

Yazısının içinde bana ait sözcükler aradım, yoktu. Teğet geçmişti. Ben, küçük bir
kızdım. Orta iki öğrencisi... Bana cevap yazmak, onun için mutlaka angaryaydı. O, çok
önemli biriydi. Eleştiri için uygun kişi veya kişiler bulmalıydım. Öyle yurt çapında ünlü
dergi sahiplerinden falan değil. Babamın yerel gazeteci arkadaşlarından...

Bir gün, bize gelen bir beyle tanıştırdı, babam beni. Onun köşe yazarı olduğunu söyledi.
O, o sırada ayakkabılarını giyiyordu. Çıkmak üzereydi. Alelacele:

“Yazı ve şiirlerimi inceler, eleştirir, gelişimim için bana yardımcı olur musunuz? ” dedim.

Eğilmiş, ayakkabılarını bağıyordu. Yüzüme tatlı tatlı gülümseyerek baktı ve:

“Yazı ve şiir yazdığın için seni tebrik ederim. Ben sana yardımcı olamam. Olmam.
Babanın önüne geçmiş olurum. O senin yanındayken, kimseye ihtiyacın yok.” dedi,
babamı da kutladı, o yaşta bu tür şeylerle meşgul olduğum için. Babam ona:

“Semiray, çok hassas, içli bir çocuk. Uykusundan feragat ederek şiir yazar. Güzel
sanatların her dalına merakı var. Edebiyat, müzik, resim... Eli boş göremezsin. Mutlaka
bir şeyler üretiyordur. İçerde gördüğün biblolar da onun eseri. Akordeon çalar. Üstelik
dikiş nakış, örgü, dantel... Saymakla bitmez işleri vardır.” dedi. O da merak etmiş:

“Peki, onca uğraş içinde ne zaman ders çalışıyorsun? ” diye sordu, bana.

“Boş zamanlarımda ama boş vaktim kalmadığı için çalışmıyorum.” dedim.

Doğrusu buydu. Sadece zorunlu olduğum ödevleri karalayıveriyordum, o kadar. Hele hele sene içinde hiç ders kitabı açmazdım. Sekiz ay boyunca dazıra dazır çalışmaktansa, yazın iki ay çalışıverip, sınıf geçmeyi tercih ediyordum. Sınıf düzeyine göre öğrenim görüyorduk. Bu da beni sıkıyordu. Sınıf atlamak istiyordum. Orta son sınavlarına girmek ve hemen liseye geçmek... Hiçbir zaman bu fırsat bana verilmemişti. Bunun için yaşımın büyük olması, akranlarımla mezun olması gerekiyormuş. Oysa ben hep sınıfımdakilerden küçüktüm.

Orta sonda, sene başında bir gün, bir bayan öğretmen içeriye girdi ve hemen kapının solundaki ilk sırada oturan ilk öğrenci olduğum için bana:

“Zil çaldı. Haydi sınıfına! .. Burada ne arıyorsun? Bak, hâlâ bakıyor! Kızım, beni duymuyor musun? Türkçe konuşuyorum! ..” diye bağırdı.

“Ben bu sınıfta okuyorum.” dedim.

“Allah Allah! .. Nesil, gitgide küçülüyor! ” diye söylenerek, sınıfla selamlaştı ve masasının başına geçip, sandalyesine oturdu.

Gazeteci, beni babama yönlendirmişti ama babam o kadar meşguldü ki! Hem ben yazılarımla, özellikle şiirlerimi onunla paylaşmak istemiyordum. Onlar benim, içimin içindeki duygulardı. Özeldi. Mutlaka dışarıdan birisi olmalıydı, okuyup eleştirecek olan. Aileden birinin duygularıyla alay etmesine katlanamazdım. Olmazdı ya... Ya olursa? Ablam duyarsa, günlerce dalga geçerdi.

Yıllar yılı o isteği içimde taşıdım ama hiçbir zaman o birisi olmadı, olamadı, bulunamadı. Kendi kendime süründüm, emekledim, yavaş yavaş ayaklarımla üzerinde durmaya başladım. İnşallah, kısa zamanda sıralar, yürür; gün gelir, koşanlardan olurum!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0170

Onur Bilge

0171 - MEKTUP

Onur BİLGE

Resim sergisinin açılışında Ahmet'le karşılaşp, ayaküstü konuşmamızın üstünden bir hafta geçmişti. Öğretmen olmayı tercih etmişti. Bense öğretmen olmayı aklımdan bile geçirmemiştim. Babamın, zil sesinden nefret eder hale gelinceye kadar yaptığı meslekti. Asap bozucu olduğunu söylüyor, başka bir meslek seçmemi istiyor, bankacılığın, bir genç kıza daha çok yakışacağını iddia ediyor, o tarafa yönlendiriyordu. Önce Allah'ın, sonra ana babanın sözü dinlenirdi. Onlara itiraz etmek günah, isyan etmek, Allah'a isyan etmek gibiydi.

Bir teneffüste, ismim anons edildi. İdare binasına çağrıldım. Bana bir paket gelmişti. Kitap kadardı. Sınıfa giderken açtım, baktım ki bir imla kılavuzu ve bir mektup... Bu, pembe kâğıda yazılmış bir aşk mektubuydu. Açıp okumaya başladım. Ahmet, bana ilkokul birinci sınıftan beri âşık olduğunu yazıyor, sevgisinin kuvvetinden bahsediyor, beni aşkına inandırmaya çalışıyordu. Tuhaf bir mektuptu. Özet olarak:

"Hani beşinci sınıftayken, okul müdürü, odasından yakılmak üzere bir takım evraklar, kâğıtlar çıkarmıştı ya bahçeye, onların arasında hepimiz ilkokula kaydolduğumuz zaman verdiğimiz resimlerimizi bulup, almıştık. Ben de senin resmini bulmuş, sana göstermiştim. Almak istemiştin, vermemiştim. Epey bir mücadele etmiştik. Sonunda bende kalmıştı, unutmuştun. Yıllardır onunla avunmaktayım. Şimdi sana ait sadece o var, yanımda. Hafta sonlarında eve giderken, evinizin önünden geçiyor, seni dışarıda görebilmek için dua ediyorum. Haftada bir kere dahi, uzaktan da olsa görebilme ümidiyle, hafta sonlarını ipe çekiyorum. Fakat bahçe duvarlarınız güllerle kaplı, cennet gibi olmasına rağmen, hapisane duvarı kadar yüksek... O kadar ki bahçede de olsan, sadece demir kapıdan bir anlık görebiliyorum." diyor, amacının; okulunu bitirip, öğretmen olmak ve benimle evlenmek, olduğundan söz ediyordu.

Bu, bana gönderilen ilk aşk mektubu değildi ama Ahmet'ten gelmiş olması tuhaftı. Ablasıyla ve onunla iki farklı okulda beş yıl beraber okumuş, bu konuda hiçbir şey hissetmemiştim. Yazılanları okuyunca hayretler içinde kalmıştım!

Son zil çalınca kadar, zaman zaman aklıma geldi ve onlarla geçen günlerimizi, anılarımızı hatırlamaya çalıştım. Okuldan çıktığımda yalnızdım. Yol boyu, o beş yıl boyunca aramızda geçen konuşmaları düşündüm. Böyle bir duygunun varlığına dair ipuçları aradım, bulamadım. Eve geldiğimde ablam da bizdeydi. Annemle beraber yemek yapıyorlardı:

"Ahmet bana kitap göndermiş. İçine: "Resimdeki başarının, her konuda, hayat boyu devamını diliyorum." yazmış. Bir de aşk mektubu..." diye gülerek, paketi ona uzattım.

"Neden imla kılavuzu? Bu sana hakaret, bence. "Sen hatalı yazıyorsun. Bunu al da doğrularını öğren." demek istiyor." dedi ve kitabın kapağını açıp, kutlama yazısını okudu. Sonra mektubu açtı. Annem:

"Neden öyle söylüyorsun, Lale? Olur mu? Elinde o kitap varmış, onu göndermiş. Dağ başındaki okulda ne bulsun da göndersin? Hediye bahane... Aslında içini dökmek istemiş. Oku bakalım, ne yazmış? " dedi.

Ablam, imla hatalarıyla dolu, düşük cümlelerden zor anlaşılan mektubu, komik bir şekilde, yazım hatalarını düzeltmeden, inadına üstlerine basa basa okudu. Üçümüz de güldük. Duygularla alay edilmezdi ama düzgün yazamamıştı. Bari müsvedde yaparak

yazsaydı, gereken itinaı göstermiş olsaydı da komik duruma düşmeseydi. Fakat kompozisyon yazmak, öğrencilerin çok zorlandıkları bir alandı. Üstelik bunda, aile başta olmak kaydıyla, yakın çevrenin de büyük rolü vardı.

Ailede kullanılan sözcükler yanlışsa, ilerde düzeltilmesi çok zor oluyordu. Her ailede; Türkçe, İstanbul ağzıyla, mükemmel bir diksiyon ve düzgün cümlelerle konuşulmuyordu. Aynı dil içinde; ses, şekil, söz dizimi, sözcüklerin farklı anlamlarda kullanılması, yerleşim bölgelerine ve kültür seviyesine göre farklılıklar gösterebiliyor ve buna 'ağız' deniyordu. Bazıları köylü ağzıyla konuşuyor, bu da yazılarına yansiyordu.

Her ilde olduğu gibi Antalya ve ilçelerinde de şive değişiklikleri vardı. Bazı sözcüklerin söyleniş tarzları farklılık arz edebiliyordu. Her yörenin ayrı bir üslubu vardı.

Yazılışları aynı olsa da bazı sözcüklerin okunuşları farklı olabiliyordu. Üzerinde inceltme işareti olanları okumak kolaydı ama uzatma işareti diye bir şey olmadığından, özellikle Arapçadan dilimize girmiş olan sözcüklerin telaffuzuna çok dikkat etmek gerekiyordu. Ankara ve İstanbul Radyosu'ndaki spikerler dahi zaman zaman telaffuz hataları yapıyor ve eleştiri alıyorlardı.

'Hakem' ve 'hâkim' sözcüklerinde 'ha' hecesinin yazılışı aynıydı ama birisinin üzerindeki işaret, okunuşunu farklı hale getiriyordu. Birincisinde, 'hala' der gibi kolayca okunurdu halde ikincisinde 'a' harfinin uzatılması gerekiyordu.

'Hâlâ', 'halâ' ve 'hala' sözcüklerinin yazılış ve okunuşlarında hata olduğu zaman anlamları tamamen değişiyordu. 'Hâlâ'; şimdiye kadar, o zamana kadar, halen, henüz demektir. 'Halâ'; bazı yerlerde tuvalet için kullanılan bir sözcüktü. 'Hala' da bilindiği gibi babanın kız kardeşi anlamına geliyordu. Bunları dikkatli yazmak gerekiyordu.

Ablamın diline düşenin vay haline! .. Ahmet hem imla kılavuzu armağan ediyor, hem de imla kurallarına riayet etmiyordu. Alay etmeye başladı, uzattı da uzattı! Bir türlü bitirmedi. Bir de ders vermeye başladı:

"Sen bir aşk mektubu yazıyorsun. Karşıdakini hayran bırakacak cümleler kurmalısın. Yoğun duygusal, biraz romantik olmalısın. Şiir gibi yazmalı, onu etkilemeye çalışmalısın.

Mektubun o kadar güzel olmalı ki okuyan; önce ona, sonra sana hayran olsun! Güzel yazılmış bir aşk mektubunun açamayacağı kalp yoktur.

Sevgi, çok değerli bir duygudur. Çok değerli bir kadehe konmalı, layık olduğu şekilde sunulmalıdır.

'Belagat' diye bir şey vardır. 'İyi konuşma ve inandırma yeteneği' demektir. Sözlerin derin anlamları vardır. Edebiyatta bu bir sanattır. Bir konunun, bütün yönleriyle kavranması, hiçbir yanlış veya noksan anlamaya ve yorum yapmaya mahal bırakmayan, yapmacıksız, düzgün bir şekilde anlatma sanatıdır.

Bu özellik, Peygamberlere verilmiştir. En mükemmel söz söyleme yeteneğine bizim Peygamberimiz sahipti. O nedenle İslamiyet, hızla kitlelere yayıldı.

Anlamak veya hissetmek yeterli değildir. Anlatabilmek çok önemlidir! O nedenle Ahmet'in hiç şansı yok."

Aynı mektubu ben de okumuştum okulda ama hataların üzerinde o kadar durmamış, hiç de gülmemiştım. Beni anlamı ilgilendirmişti. İçeriğinden, meramını anlamış, yazım hataları üzerinde durmamıştım. Kendi kendine gelin güvey olduğunu düşünmüştüm, yalnızca. Sanki benim onayımı almış gibi olmayacak duaya âmin diyordu.

Hele altı yaş resmimi neden vermediğini öğrenince, ondan ne anladığına şaşmıştım. Bu, dört tarafı kesilerek, kare haline getirilmiş, bir evrakta, kendisine ait olan yere yapıştırılmış, beş yıl zarfında solmuş, kurdeleli, siyah önlüklü, minicik vesikalık bir resimdi. Kara kuru, soluk benizli, oldukça masum bir çocuk yüzü ve belli belirsiz kaşlarının altında bir şeyleri merak etmekte gibi bakan kocaman iki gözden ibaretti. Benimle ilgisi kalmamış, çoktan ölmüş, yok olmuş birine, Nifirge'ye aitti. O çelimsiz çocuğun benimle hiçbir ilgisi kalmamıştı.

Artık bambaşka bir bedenim vardı ve bambaşka bir yüzüm... Saçlarımdan kurdele gideli çok olmuştu. Yüzüm ovalleşmiş, yanaklarım dolmuştu. Dişlerim tamamlanmış, azı dişlerim bile yenilenmişti. Giydiklerim yakışmaya başlamış, bunu bilmemin verdiği güven, yürüyüşüme dahi yansımıştı. Güzellik konusunda ablam için söylenenler, bana da söylenmeye başlanmıştı.

Annem, olgun bir kadındı. Ahmet'in duygu ve düşüncelerini anlayışla karşıladı. Ben ondan öğrenmişim, duygulara saygı duymayı. Bunda, yıllardır okuduğu romanların da etkisi vardı. Ablam:

"Semiray için düşünülebiyecek en son kişi... Ne cesaret! .." diyordu. Annem, hoş görüyordu.

"Olabilir. Gönül ferman dinlemez! Allah sabır versin! Unutur, İnşallah! Bunlar, çocukluk aşklarıdır. İlk aşklar, küllenmeye mahkûmdur. Binde biri büyük tesir bırakır, insan hayatında. Hem bir kızı bin kişi ister, bir kişi alır. Nikâhlar gökyüzünde kıyılır. Her şey kaderde kayıtlıdır. Vakit saat gelince, yer tiyatrosunda da sahnelenir." dedi.

Ablamsa, her zamanki gibi işin esprisindeydi, mütemadiyen konuşuyor, gülüyor, güldürüyordu:

"Hangi ayının armudusun, kim bilir! Armudun iyisini ayı yer de..."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0171

Onur Bilge

0172 - BAKLAVA

Onur BİLGE

Annem, rahatına düşkün bir kadındı. Çalışmaya alışık değildi. Bronşit atlatmıştı. Tipik Akdeniz insanıydı. Anemi, hemen hemen herkes gibi onun da başlıca rahatsızlığıydı. Kansızlıktan dermansızdı. Ağır bir iş yapsa, hastalanıveriyordu. Zaten babam onun ev işi yapmasını hiç istemiyordu.

"Senin işin, benimle meşgul olmak... Üç beş kuruş ver, yaptır, ne işin varsa. Bu kadar fakir fukara var. İş arıyorlar. Birileri sebeplensin, evine ekmek götürsün, sevinsin. Para önemli değil, benim için sen önemlisin! Sen benim için çok değerlisin. Ben seni her zaman sağlıklı ve zinde görmek istiyorum." derdi.

Çok sıcak bir yaz günü, evimizde bayram hazırlığı vardı. Bir gün önce dip bucak temizlik yapılmış, arife günü de baklavalar, sarı burmalar açılacaktı. Üç komşu kadın, sabahtan senitlerini alıp geldiler, arka bahçeye bir kilim serip, oturdular. Hem bize hem kendilerine tatlı yapacaklardı. Önceden yoğurmuş oldukları hamuru eşit parçalara ayırıp, yuvarlayarak küçük bezeler yaptılar. Bir taraftan açmaya, bir taraftan da konuşmaya başladılar.

Bunlar, Antalya'nın çeşitli ilçe ve köylerinden gelmiş kadınlardı. Herkes kendi şivesiyle konuşuyor, aynı yörenin insanları oldukları için birbirlerini anlamakta güçlük çekmiyorlardı.

"Ene kız! Bi şey anlatcem şimdik size; ben var ya... Geçen bayram ne ettim, biliyonuz mu? Bi salaklık ettim. Sormayın gari ne ettiğimi! "

"Sorcez tabi. Madem lafın ucunu çıkardın, gerisini de diyen! "

"Bi güzel tel gadeyifini yağladım, tepsiye döşedim. Öğlene gadar sıra bekledim, fırına verdim. Aşamüstü gittim, aldım geldim. Bi güzel şurubunu döktüm, ağzını gapattım da bi goşu eltime gidivediydim. Geldiğimde bi de ne görem? "

"Ne gördün? Yerinde yeller mi esiyodu? "

"Yok ya! Dinleyiven gari. Sözüümü kesmen! Anlatcem."

"Abu! .. Bu da uzatır da uzatır... Çatlatır adamı! Bi şey anlatıcek, ballandıra ballandıra! .. Deyi deyive de bitsin! Şimdi bi vurcem oklayı! .."

"Dur gız! .. Benim elimde de var, endekinden. Benim elim armut mu taşıyo? Bi de ben sana furursam! .. O zaman görürsün gününü! .."

"Kavga etmen ya! Hadi de gari! E, sora? "

"Sorası... Benim gadeyifin üstüne örttüğüm tepsinin altından bi fındık fare fırlamasın mı? Her yeri gezmiş, yemiştir o gari! Nasıl yirendim! .. Nasıl yirendim! .. Guscağdım! .."

"Ne ettin gari onu? "

"Netcem? Götürdüm gittim döktüm, Ömriye'nin tavuklarına! .. Emme nasıl içim yandı! .. Anlayıven gari! Ememe mi yanem, masarıfıma mı? İçine goduğum yedi gaşık sadeyana mı? İki kilo şekere mi? İlle de cevize çok acidım! .."

“Ene neden kız? Şekere acı, sen! Cevize para mı veriyon? ”

“Çifte çifte yumurtlamıştır gari tavuklar.”

“Bak bi! .. O cevizi anam gilin ordan topladıydım; para vermediydim emme ne çektim toplayasıya gadar! Ağaç büyük! Zorla indirdim, başından! .. Bi de onu gırmaması var, ayıklaması var, dövmesi var... Biricik biricik... Oya iş... Tatlıya goycem deyi, çocuklara filene yedirmediydim.”

“Sabilerin gözü kalmış. Hakkı geçmiş. Bi iki dene vereydin barime, göz hakkı...”

“Ne bilem ben ya! Ha bayram günü elin eline bakmasınlar, dediydim. Nasılsa onlar yiycek. Bi de guşlar gibi sevindiydiler, şurubunu çekçek de gadeyif yiycez, deyi... Elleri çırpıyolardı! Goca tepsi yabana gitti! .. Çocuklarım ağlaştı galdı! Adama da bi şey diyemedim. Bi da al da yenikten yapem felan deyi. Neyse gari köye, abamgile gittik de, orda nefislerini körlediler. Acık da yanımızda godu abam.”

“Böyle şeyleri yaparkene çok dikkât etmek ilâzım, çok! ”

“Tepsileri de kırklamışındır gari. Kaç kere yıkadın, kız? Kırka kadar saydın mı? Çok titrizedir, bu! Bildiğiniz gibi değil.”

“Götürdüm, arığın başına! Yıkadım da yıkadım! .. Gırkı elliye geçmiştir. O öfkeyle sayıcek hal mi galdı bende? İçim ganaat getirinceye gadar yıkadım! Bilmiyom gari ne gadar yıkadımı.”

“Temiz mi oldu orda yıkadın da? Yukarda çocuk bezi yıkıyolar, aşşada bulaşık yıkıyon! .. Parça parça şeyler geliyo. Görmüyon mu? Nasıl için kanaat getiriyo? Ben orda yıkamam, doğrusu.”

“Akan su pis dutmaz! Göz görmeyince gönül gatlanır.”

“Şimdi sen fareyi görmeseydin, didiklenmiş datlıyı yiycek miydin? Buna ne olmuş da böyle olmuş, demiycek miydin? ”

“Orasını gariştirme gari! Ona galsa, heç bi şey yemememiz ilâzım. O ekmekler nasıl bişiyö da geliyo önümüze, biliyöz mu? Bilmiyöz de mi? ”

Bezeleri, önceleri birer birer alıp açarlarken, ikişer üçer açar oldular. İncecik yufkaları nişastayla açıyorlardı. Birisi:

“Nişasta bitti. Ne yapcez? ” diye sordu. Annem:

“Git, mutfaktan al, getir! Tezgâhın altında, kesekâğdında...” dedi.

Kadın; ellerindeki, eteğindeki unları silkeleyerek kalkıp gitti, denilen yerden bir kesekâğıdıyla döndü. Tekrar yerine oturdu, yükselmekte olan güneşin altında daha çok terlememek için bir beze aldı ve hızlı hızlı açmaya koyuldu ama bir süre sonra işi zorlaştı. Diğerlerinde de öyle oldu. Her şeye rağmen, yılların el alışkanlığı ve büyük bir beceriyle, zar gibi açılan yufkalara, bu zor açılmaya başlananlar da arka arkaya ekleniyordu. Fakat bir sıkıntı vardı. Oklavalar yağ gibi kayarken yürümez olmuştu.

Kadınlar söylenmeye başladılar:

“Ne oluyo bu yufkalara ya? İkili üçlü açıyodum. Yürümüyo! Bunda bir iş var emme ne? ”

“Nişasta iyi değil de ondan. Yapışıyo. İşte benim açtığım da yırtıldı! ”

“Hay Allah cezanı versin, okla gibi! .. Kaç kere temizledim, bıçağın tersiyle! Pürtüklü pürtüklü oldu, adı batasıca! ..”

“Senin senidinde de iş yok, gızım! Ortası çukurlaşmış, gitmiş! Çivileri çıkmış. At gari sen onu! Yenisini çaktır! ”

“Anamın hatırası... Atmam. Biz bunu akşama kadar bitiremeyecez. Gün depeye dikildi! ”

“Soradan yaptığımız sarı burmalara bak! Apappak oluverdiler. Bunda bi iş var emme ne? ”

“Baklavanın üstü sert, altı yaş. Bıçak kesmiyo! ”

Annem baktı ki gerçekten öyle... Sarı burmanın yarısı yaş, yarısı taş... Bu farklılık, yeni nişasta geldikten sonra oluşmuştu. Kesekâğdındaki nişasta bilinen nesneden birazcık aldı eline, parmaklarının arasında yokladı, kokladı:

“Nerden aldın sen bunu? Nişasta değil ki bu! Alçı! ..” dedi.

Tezgâh upuzun... Her yer tezgâhın altı... Kadın ilk önüne gelen yere elini sokmuş, ilk kesekâğdında nişasta diye alçıyı buluvermiş. İçindeki ne olduğunu, eliyle yoklamadan, sadece rengine aldanarak getirmiş. Kesilen o kadar baklava, yapılan o kadar sarı burma, o kadar emek boşa gitti.

Üç tepsi, duvar kenarına boşaltıldı, belki karıncalar falan yer diye ama içlerine avuç avuç serpilen en az bir kilo ceviz parçasına rağmen hiçbir yaratık burnunu indirip de onları yemedi. Kış geldi, üstlerine yağmurlar yağdı, eritemedi.

İyi ki ilk üç tepside fark edildi. Ya bir de hepsi açılıp bittikten, seramik gibi fırınlandıktan sonra şurupları dökülseydi? Ya geç fark edilseydi de bayrama yetişemeseydi?

Yazın civcivli sıcağında, tekrar baklava hamuru yoğruldu, dinlendirildi. Annem nişastayı kendisi getirdi. Açma işine yeniden başladılar. Aynı sıkıntıyı bir kere daha çektiler. Akşamüstüne kadar uğraştılar. Yedi tepsi fırına gitti ama kadınlar da bitti!

Bir taraftan bayram telaşı, bir taraftan ağlayan, ellerine ayaklarına dolaşan çocukları, akşama ne pişireceklerinin, ertesi gün ne giyeceklerinin derdi... Ne kadar zor geldi onlara, yaptıkları işi tekrar yapmak! Aynı işi yeni baştan yapmak kadar insanı kahreden bir şey yoktur! Malzeme israfı, zaman kaybı, emeğin boşa girmesi...

Tepsiler fırından getirildi, şurupları döküldü. Çekilen emeğe değdi. Tel tel oldu. Herkes çok beğendi. Her bayram yapılanlar unutuldu ama o bayram, tatlılardan da tatlı bir anı kaldı. Sohbetlerde, taşlaşan baklavalara, sarı burmalar anlatıldı.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0172

Onur Bilge

0173 - DAYANIŞMA

Onur BİLGE

Evlerimiz, herkesin ihtiyacına açıktı. Allah bize, biz başkalarına... Herkes, herkese yardımcıydı. Kimin neye ihtiyacı duyarsa ve ondan başkasında fazladan varsa paylaşırdı. Samimi, akraba kadar yakın ailelerden oluşan bir mahalleydi. İhtiyaç anında herkes tereddüt etmeden birbirinin kapısını çalabilirdi.

Kalabalık olmadığımız halde ihtiyaten fazla ekmek alınır, haliyle artardı. Bayatlasa da yenir, hatta o zaman hazminin daha kolay olduğuna inanılırdı. Herkes ihtiyacına göre alır, hemen tüketir, bayat yemek istemedikleri için sabaha bırakmazlardı. Mahallede herkes bilirdi ki bakkalda kalmasa, kimsede olmasa, mutlaka bizde bulunur; gece yarısı da olsa, acıkan ya da aniden uzaktan misafiri falan gelen; gelir, alırdı. Pahalı bir şey değildi ama o saatte nimetten nimetti. Çok hora geçerdi.

Söz ekmekten açılınca, ekmek yapanlar aklıma geldi. Birisi yufka pişirecek olsa, kokuyu duyan herkese, gelene geçene az da olsa, bir parça verir; yağlayarak, arasına zeytin peynir koyarak sıkmaç yapar, çocukların eline tutuştururdu.

Komşu, komşunun külüne muhtaç, denir ya bizim de gecede gündüzde acilen bir şeye ihtiyacımız olursa, komşularımızdan temin ederdik. Bu büyük bir rahatlıktı. O kadar samimi bir ilişkisi içindeydik ki anlatılmaz!

Aniden misafiri gelen, sağındakinden solundakinden birer ikişer tabak yemek alır, beş dakikada mükellef bir sofraya kuruverirdi. Gelecekleri zaman belliyse ve ev sahibi sıkıştıysa, kimi çağırırsa çağırır, iki eli kanda olsa, işini gücünü bırakır, yardıma koşar, güç durumunda bırakmazdı. Bunlar parayla falan ölçülecek fedakârlıklar değildi.

Mahalleli, kimin ne telaşı varsa, Hızır gibi yetişirdi. Doğum, ölüm, düşün dernek, mevlit sünnet; kimin ne işi varsa, bütün mahalle orada ve herkes kendine düşen işin başında olurdu. Annem babam da yardım alır, parasını öder, üstlerinde kul hakkı bırakmak istemezlerdi. Ödünç alınanı iade ederler, ufak tefek şeyleri geri almazlardı. Zaruri ihtiyaç maddelerinde sınırlama yoktu.

Soğuk bir kış günü, sokağımıza yeni taşınan, üç çocuklu bir Diyarbakırlı gelin pencereye geldi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, omuzlarını birbirine yaklaştırmış, titrer gibiydi. Elleri soğuktan kızarmış, çatlamış, kabuk bağlamıştı. Burnunun ucu, muhtemelen ağlamaktan kızarmış, benzi sapsarıydı. Kirpikleri ıslak, gözleri kan çanağıydı. Annemle aralarında kısa bir konuşma geçti:

"Gülsüm, dolaş, gel, kızım! Kapı açık."

"Yok! Gelemem. Çocuklar evde. İşim var."

"Neden ağladın sen? Ne oldu? Birisi bir şey mi dedi? "

"Apla, biz donuyok! "

"Anlamadım. Neyiniz yok? Giyecek falan mı? "

"Donuyok! Donuyok! .. Çok soğuk! .."

"Sobanız mı yok? Odununuz mu? Neden donuyorsunuz? "

"He ya! Odun yok, odun..."

"Kızım, şunu şöyle söylesene! Kapı açık. Gir oradan! Geç arka bahçeye! Duvarın kenarında kesilmiş odunlar var. Şimdilik yakacağın kadar onlardan al. Kesilmemişlerden de ihtiyacın kadar al, götür evine; İsmail'e kestir, yak! "

"Sağol apla! Allah razı olsun! "

Başını ön kapıya döndürmeden; derin üzüntü, sıkıntı ve çaresizliğinin ardından gelen sevinçle parlayan gözlerinden iki damla yaş süzüldüğünü gördüm. Çok üzüldüm.

Bir süre sonra kucağındaki odunlarla geldi cama. Gülümsüyordu. El salladık ona. Biz soba başındaydık. O, kışın ayazında... Gülümsedik biz de. İçimden dedim ki yüreğimin diliyle:

"Hadi koş; götür, kır, yak! Isıt yavrularını! Yemeğini pişir, sobanın üstünde! Doyur, karınlarını! "

Ne kadar mutluluk verici bir şeydi, iyilik yapmak! Nasıl dinginleşiveriyordu, gergin ruh, aniden! Anlatılmaz bir huzur kaplıyordu, insanın içini! Annem kalkıp, camı açarak seslendi arkasından. Gülsüm, döndü ve yaklaştı cama. Alçak sesle dedi ki:

"Gecede gündüzde, yiyecek içecek; bir şeye ihtiyacın olursa, çekinme gel, Allah aşkına! Bak, Allah aşkına, dedim ha! "

"Sağol, apla! İlk sana geliyom, saten. Bi sana diyom."

Mahalleye yeni taşınmışlardı. En fazla üç ay önce... Karşımızda, bizden birkaç ev ötede, küçük küçük odacıklardan oluşan baraka benzeri, iç içe evlerden birinde, kirada oturuyorlardı. Aile perişan; yarı aç, yarı toktu. Gurbetteydiler, kimseleri yoktu.

İsmail, esmer, zayıf ama yapılı, uzun boylu bir adamcağızdı. Arka sokakta, dört tarafı sandıklarla çevrili alanda, toptancı haline sandık çakıyor; işveren savsaklayıp duruyor, aylardır parasını alamıyordu. Otuz yaşında yoktu. Ağız var dili yoktu; gurbette, mazlum. Gülsüm'se, melek gibi... Daha yirmi beşinde... Beyaz tenli, zarif, güzel, sakın, sessiz, masum...

İki kumral oğlu, bir sarı kızı vardı, kapkara kıvr kıvr saçlı. Oğlanlar Ayhan'la Hakan... Ortanca; kızdı, Zilan... Bir ay önce aniden ateşler içinde kalmış, yanmıştı. Hastaneye kaldırılmış, menenjit teşhisi konmuştu. Yüzüne bakmaya kıyılmayacak kadar güzel olan bu çocuk, çok ciddi bir hastalık atlatmış, ölümden dönmüştü. Dünya güzeli bir kızdı. Ela gözlü, açık kumral dalga dalga saçlı, toplu, güneş yüzlü, hayatından son derece memnun ve daima mutluymuş gibi gülümseyen...

Ne zaman görsem, yalınayaktılar. Su birikintilerinin içinde oynuyorlardı. Bir gün, üşüyüp üşümediklerini merak edip, kollarına, bacaklarına dokundum; ateş gibiydi. Şaşırdım! Biz, sobalı evlerde üşüyor; çorap, terlik giyiyorduk. Belki hastalık ateşiydi. Belki oyun çok tatlıydı da onun için üşüdüklerini fark etmiyorlardı. Hastalıklarını bile... Sonra da böyle aniden yükselen, ölümcül bir ateşle, beyin yanma noktasına geliveriyordu.

Namuslu yaşamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ancak bu kadar oluyor, olabiliyordu. Herkes gibi bir lokma ekmeğin arkasından koşuyorlardı ama bir farkla; ekmek atlı, onlar yayan... Belki bir zaman çıkardı, hallerinden anlayan. Fakat her yerde amaç, çıkardı. Çıkar, gözleri kör, kulakları sağır yapardı. İnsan, çıkara tapardı. Para parayı çeker; parayı bulan, har vurup harman savururken, garip iç çekerdi. Daha çok çekerdi, sıkı ellerden insanlar. İnsanların derdinden, insanlar anlar!

Toptancı halin yanındaydık. Çok kişi doyuyordu, halden. Halden anlardı babam. Bir gün çağırdı, adamcağızı. Geldi genç adam, boynu bükük, omuzları çökük, elleri; kesik, çizik, nasırlı; içinde zalim patronundan oluşan sızı... Sus pustu. Oturdu bir kenara, pustu. Neden sonra açıldı çivi doldurmaktan kararan ağzı ve zulme kan kustu! ..

Dinledi babam. Önce boşaltmasını bekledi, içini. Sonra anlattı ona, ülkenin durumunu, nedeni, niçini... Sözlerini şöyle bitirdi:

"Oğlum, bu böyle olmaz. Adam şimdi burada, yarın orda... Çaktırır sandığını, sandığın gibi değildir. Çaktırmadan kaçır çeker gider. Paran gider, emeğin gider. Paran içerde kalır, sen dışarıda... Dışarıda ekmek var sana. Böyle adamlarla çalışılmaz. Çoluk çocuk aç, baksana! Ben halden anlarım. Sana üç tekerli bir araba alalım. Halden sebze meyve al, sat! Sen de rahat, çoluk çocuk da rahat! "

Yuvalarına kaçmış gözleri parladı, İsmail'in. Babam arabanın parasını ödünç verecekti. Gururu kırılmayacaktı dağ gibi yüreği olan yiğidin. Öylece anlaştılar, el sıkıştılar. Elini öpmek istedi, vermedi babam.

"Hemen! .. Yarından tezi yok! .." dedi, uğurlarken.

Annem, eski siyah önlüğümün eteğinden bir önlük dikti, ona. İkiye ayırdı, ortasından dikişle. Bir tarafa bozuk paraları koyacaktı, diğer tarafa kâğıt... Türkü söyleyecekti Gülsüm Gelin, bitecekti evdeki ağıt. Mutlu olacaktı aile, bu gidişle.

Ertesi gün, öğleye doğru, yepyeni bir araba geldi, kapıya. Mavi boyalı, üstü bembeyaz muşamba kaplı. Önünde kırmızı terazisi, altın gibi parlayan, sarı kefeli... Önce beraber gittiler, hale. İlk günüydü, acemiydi, çekingendi. Kabzımallarla tanıştıracaktı.

Ne varsa doldurup geldiler, meyvesinden sebzesinden... Öyle bir geçiş geçti ki İsmail, evlerimizin önünden! Omuzları dikti, kolları öne uzanmış ve epeyce eğilmiş olsa da. Yüzü, huzura doğruydı, aydınlık günlere... Üç numara tıraşlı başı dikti. Mağrurdu bakışları, etrafa bakarken; sık, kara ve kıvrık kirpiklerinin arasından ışıltılı taşarken. Fakat bu, bambaşka bir gururdu, mahalleli şaşarken. Sanki milletvekiliydi, sanki bakandı, o günü yaşarken. Habersizdi çektiklerinden, bakan. Gözlerinden belli olurdu, hayata umutla bakan.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0173

Onur Bilge

0174 - DERT BABASI

Onur BİLGE

Eskiden öğretmenler, buldukları köy veya mahallenin ışığıydı. Çevrelerindeki kişilerin hamisi, savunucusu, yardımcısı, her şeyiydi. Başı dara gelen, soluğu onların yanında alırdı! Babam da onlardan biriydi.

Kız bakmaya, kız istemeye annemle beraber onu gönderirler; söz kesme, nişan yüzüklerini takma, nikâh şahitliği hep ona kalırdı. Anlaşamayan eşleri anlaştırır, ara bulurdu. Ayrılma raddesine gelen, eziyet gören kadınların hamisiydi. Gerekirse dava dilekçelerini yazar, mahkeme işleri konusunda aşama aşama yönlendirirdi. Para mı gerekiyor? Borç verir, cüzi miktarların arkasını aramazdı.

Anlatmakla bitmez ilişkileri, bitip tükenmek bilmeyen işleri vardı. İkisinin de bana ayıracak zamanları yoktu. Oysa okul öncesi dingin bir hayatımız vardı. Bu kadar çok gelenimiz gidenimiz, dertlerini dert edindiğimiz kişiler yoktu. Babam, otuz iki yıllık bir çalışma hayatını yeterli bulup, emekli olunca, kendini tamamen hayır işlerine adadı. Bu nedenle ona durup dinlenmek yoktu. Akşama kadar gelenin gidenin arkası kesilmezdi. Annem:

"Zembilli Ali Efendi gibi pencereden bir sepet sarkıt, dertlerini, sorularını, sorunlarını yazdıkları kâğıtları ona atsınlar, akşam eve geldiğinde oku, çözüm bul, cevabını yaz, sepete koy, sarkıt. Kapiya bakmaktan, gelene gidene çay kahve yapmaktan usandım! " derdi.

Sadece çay kahve olsa, iyi! Babam, dedemin evindeki âdeti sürdürüyor, her gelene, daha hatır sormadan:

"Aç mısınız, tok musunuz? Hemen bir şeyler hazırlattırayım. Çekinmeyin, doğru söyleyin! " diyordu.

Bu âdet, köylerde devam etmekte ise de şehirde çoktan kalkmıştı. Buna rağmen, yemek yedirmenin sevabının ne kadar çok olduğunu bildiği ve sormamayı gururuna yediremediği için olacak, bu konuda çok hassastı. Annem de öyleydi ama bazen bıkmıyor, yetişemez oluyordu. Çünkü yemek, genelde onun işiydi.

"Zembilli Ali Efendi hakkında bilgin var mı? " diye sordum. Babam:

"Asıl adı, Ali Cemali Efendi. Tanınmış evliyalardan Cemaleddin Aksarayı'nın torunu. Molla Hüsrev'den zahiri ilimleri, Ebul Vefa'dan batını ilimleri alarak yetişmiş. Hacca gittiğinde oralardan gelmek istememiş, ilmin cazibesine kapılmış, Kahire'de kütüphane kütüphane dolaşıp, kendisini yetiştirmiş." dedi. Annem:

"Üç kıtaya hükmeden büyük bir imparatorluğun Şeyh-ül İslâm'ı olmak kolay mı? Okumadığı kitap kalmamıştır." diye akıl yürüttü. Konuşmaya başladılar. Babam devam etti:

"Onun için fark edilmiş, II. Bayezid tarafından Şeyh-ül İslâm olarak Dersaadet'e çağırılmış. Kabul edip, gelmiş ve bu makamda tam yirmi dört yıl kalmış. Üç padişaha hizmet etmiş. II. Bayezit, Yavuz Sultan Selim ve Kanuni Sultan Süleyman'a..."

"Nasıl bir zattı acaba? Keşke o devirde yaşasaydım da bir evliya tanıma şerefine nail olsaydım! "

"Nasıl olacak? Her evliya gibi... Onda da rütbe ve şöhret hırsı, dünyevi hiçbir şeye tamah yokmuş. Züht ve takvasıyla tanınan, güler yüzlü, arkadaş canlısı, insanlara yumuşak muamele edilmesinden yana olan mübarek bir zatmış. Küçük büyük, herkesle konuşur. Sorularını cevaplar, iyiyi, güzeli öğretir, nasihat edermiş ama onun huzuruna çıkmak kolay değilmiş. Uç kıtaya yayılan bir imparatorluğun en önemli din adamı olduğu için huzuruna çıkmak heyecan verici ve çok zormuş."

"Onun için mi penceresinden zembil sarkıtır olmuş? "

"Evet. O pratik çözümü bulmuş. Her birine ayrı ayrı yazmak, zahmetli olsa da bu iş Allah rızası için seve seve yapıyor, insanlara dinlerini öğretmek kadar güzel bir iş olmadığını söylüyormuş."

"Peygamberlik mesleğidir. Ne mutlu yapabilenlere! "

"Zatına yapılan haksızlıklara ve zulme sabredermiş ama mukaddesatımıza saldıranlara asla acımazmış. Hatta padişahları kıskırtır, savaşa sürüklermiş. Yavuz Sultan Selim'i Çaldıran Savaşı'na gönderenlerden birisi de oymuş. Mısır Seferi'ni destekleyen de..."

"Sonra? Onca savaştan, seferden sonra ne yaptı acaba? Yani iyice yaşlandığında? "

"Avrupa, Kanuni Sultan Süleyman tarafından dize getirildikten sonra, çıbanbaşı olan Rodos'un da icabına bakılmış. Zembilli, Rodos'a yerleşmek ve ömrünün kalan yıllarını irşat faaliyeti ve imamlık yaparak geçirmek istemiş. Oraya; medreseler, imaretler kurmuş. Yöre halkının İslamlaşmasını sağlamaya çalışmış, hayatının sonuna kadar onlara İslâmiyet'i anlatmış. Rumları İslamiyet'e davet etmiş ve bunda çok başarılı olmuş. Öleceğini anlayınca sevincine diyecek yokmuş. Öğrencileri ağlarken o gülmekte, çevresindekilerle helalleşmekte, neşe içinde Hakk'a yürümeye hazırlanmaktaymış. Beklediği gün gelmiş, Rabbine kavuşmuş. Kabri; İstanbul'da, Zeyrek yokuşundaki dergâhının bahçesinde." "

"Onunla ilgili başka bir şey yok mu aklında? Kerametleri falan? "

"Üç padişaha hizmet etmek, yol göstermek, savaşa sefere karar vermek, fetva makamında olup, bu kadar büyük bir imparatorluğun günahını vebalini yüklenmek kadar büyük bir keramet olabilir mi? Fetvayı veren sorumluluğu alıyor, padişah kurtuluyor."

"Yani kayda değer bir olay yok mu? Onu sormuştum. Anı gibi..."

"Öyle bir olay var. Yavuz Sultan Selim, birkaç memurun kafasını vurdurmaya karar vermiş. Zembilli Ali Efendi bunu duyar duymaz, doğru saraya koşmuş. O sırada divan toplantısı varmış. Buna rağmen padişahın huzuruna çıkmış. Yavuz Sultan Selim; onların, vazifelerini ihmal ettikleri için cezalandırması gerektiğini söylemekte, hiç taviz vermemekteymiş. Zembilli Ali Efendi ciddi bir şekilde:

"Şeyhülislamlığım, senin âhiretini güzelleştirmek içindir ama sen vebâl yükleniyorsun. Şiddetli azaba uğrarsın! " demiş ve kapıyı çekmiş, gitmiş. O zaman padişah:

"Madem öyle, affettik gitti! .." demek zorunda kalmış."

“Vazifeden atsaydı. Katlini emretmek, çok ağır bir ceza değil mi? ”

“Sultan Selim çok celalli bir padişahmış. Devlete canla başla hizmet edeni mükâfatlandırırımış ama en ufak hatayı da cezalandırmadan edemezmiş. Haksız yere kimsenin canına kıymazmış. Zembilli Ali Efendi de mazlumları korur, ezdirmezmiş.”

“Eskiden padişahların astığı astık, kestiği kestikmiş. Ne kadar kolay adam öldürüyorlarmış! İyi ki şimdi öyle değil. Yoksa ne yapardık? ”

“Bazen, keşke öyle olsaydı, birkaç adam ipte sallansaydı da millet hizaya geçseydi, diye düşünüyorum. Her türlü kötülük aldı yürüdü! ”

“Sen de onun gibi oldun. Annemim dediği gibi bir sepet lazım sana. Makro Paşa’ya döndün. Sahi, Marko Paşa kim? O da mı dert dinlermiş? ”

“Asıl adı, Marko Apostolidis olan Osmanlı Devri’nde yaşamış, Rum asıllı bir doktor. İyi bir hekim olduğundan mirliyarlığa yükseltilen yani kendisine bir de paşa rütbesi verilen ilk hekim. Dert babası olduğu kuşkusuz... Mutlaka, hastalarının şikâyetlerini usanmadan dinliyordu ki kimsenin kimseyi dinlemek ve sorunlarına çözüm bulmak istemediği zamanda:

“Git, derdini Makro Paşa’ya anlat! ” denile denile, bu bir değim haline gelmiş olmalı. Kırimlı Aziz Bey’le birlikte, Hilal- i Ahmer yani Türkiye Kızılay Derneği’nin kurulmasına emeği geçenlerdendir. Analı kızlı amma da sıkıştırdınız beni ha! Açın ansiklopediyi, araştırın, bulun, okuyun! Bıktım sizden! ”

“Bize söyleme! Git, derdini Makro Paşa’ya anlat! ”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0174

Onur Bilge

0175 - ŞİMARIKLIK

Onur BİLGE

Babam, gezici başöğretmenlik yaparken dolaştığı yerlerde tam yirmi dört tane ilkokul yaptırmış. Yapısını, çatısını; masasını, sırasını, kapısını, penceresini; öğretmenlerle beraber çalışarak... Lise yaptırma ve yaşatma derneği başkanıydı. Çağlayan Lisesini, Antalya Lisesi'nin ek binalarını, Antalya'nın en büyük Camisi olan iki katlı Çağlayan Camisi'ni yaptırmış, saymakla bitmez hayır kurumu, okul ve camiye, çeşitli kaynaklardan finansman sağlamıştı. Ulusal gazetelere yazılar yaza yaza, 'kendi okulunu kendin yap' sloganını ortaya atmış, tüm gücüyle yaygınlaşmasına çalışmıştı. Okuduğum lise de onun eseri idi ve ben ilk öğrencilerinden, ilk mezunlarındandım. Finansmanını da o sağlıyordu.

Hayatı locadan seyrettim hep. Benim dışımda yaşandı, hayat. Sadece okula gidip geldim ben. Annemle babamla gezdim. Hayat bu muydu? Reşit olamamak ne kadar büyük bir sorundu!

Hayatımın, çocukluğumdan reşit oluncaya kadarki bölümünü bir daha yaşamak istemem! Asri hapisanedeki mahkûmiyetim yıllar sürdü. Çilehanemde nefes alabilmek için kilitletiğim kapının içine gençliğimi hapsedtim. Üniversiteye gidinceye kadar...

Hayat, okulda yaşanıyordu. Çok şakacı, çok cesaretliydim. Yangın ziline basacak kadar. Okulun mevcudunun hızla arttığı yıld. Üçüncü yıl... O anda bütün sınıfların kapıları açıldı ve öğrenciler, ellerinde çantaları ya da yazılı kâğıtlarıyla, birbirlerini ezercesine dışarıya fırladılar, merdivenlere yığıldılar!

"Ben bastım! " dedim.

Tekrar içeriye, sınıflarına girdiler, ben müdürün odasına...

"Neden bastın? "

"Yangın tatbikatı yapıldıktan sonra camı takılmalıydı. Camı yoktu. İçimden geldi, bastım! "

"O zaman sana ceza... Babana söyle, bir adam göndersin, onun camını taktırsın."

Ucuz kurtulmuşum. Yaptıklarımın ardı arkası gelmiyordu ki! Esaretimin acısını özgürlüğümü sonuna kadar kullanarak, okulda çıkarıyordum.

Bir müzik öğretmenimiz vardı. Felsefe derslerimize de giriyordu. Çok kısa boylu... Bir elli yoktu. Yaşlı, kel kafalı, esmer, tıknaz... Bir gün sınıfa gireceğiz... En önde o, arkada biz... Kapıyı açmaya çalışıyor... Arkasından yaklaştım, ensesine üfledim.

"Kim yaptı onu? "

"Ben..."

"Neden yaptın? "

Birisi, birisinin ensesine üflerse; o, ona âşık olurmuş da..."

Anında kahkahalar yükseldi! O gürültüyü bastıracak kadar yüksek sesle:

“Yani Şimdi ben sana âşık olacağım, öyle mi? ”

“Evet! Neden olmasın? ”

Bir kez daha güldü, herkes. Çok babacandı. O Şaka sadece ona yapılabilirdi. HoŐgörölüydü.

Yeni mezun bir İngilizce öğretmenimiz vardı. O derste iddialı olduğumu biliyordu. Tahtada en zor soruyu bana sordu. O konuya yeni girmiştik. İyiydim ama o kadar iyi değildim. Diğerleri kolaydı, elimin ucuyla yazdım. O soru zordu. Onun öyle olduğunu o da biliyor, kıs kıs gülüyordu. Ne kadar gururlu olduğumu da biliyordu. Yapamayacağımı ben de biliyordum, o da...

“Yapacak mısın, kızım; tahtadaki soruyu? ” diye alay etti. Ya da gülerek söylediği için bana öyle geldi. Bütün sınıf güldü. O anda başım döndü, beynim devreden çıktı. Sıkılmış dişlerimin arasından da istemsiz olarak:

“Yapacağım... Kafanı kırmayı! ..” cümlesi çıktı.

O anda bir kâğit istedi arkadaşlardan, önüne çekti ve hemen oracıkta bir Şikâyet dilekçesi yazdı. Sarf ettiğim söz, orada aynen yer almış olmalıydı. Tekrar idareye çağırıldığımda müdür bey:

“Gel bakalım, buraya! Kaç kişinin kafasını kırdın sen? ” dedi.

“Çok ama aralarında öğretmen yok.” dedim.

Nedenini sordu. Anlattım. Bu ilk saygısızlığımdı. O yaşlarda yaşanan baş kaldırmalar... Belki Amerikan okullarında normal sayılabilirdi ama burası Türkiye’ydi ve biz ananelerine sımsıkı bağlı bir toplumduk. Büyüklerimize, ne olursa olsun, saygılı olmalıydık.

Olay, sınıf öğretmenimize de söylenmişti. Kel Sacit de sınıftan imza toplamaya baŐlamıŐti. Hakkımda kimin ne Şikâyeti varsa yazılı olarak istemiş, kendisi de bir dilekçe yazarak, disipline vermişti.

“Domates” adını taktiğim bir erkek çocuk vardı. Ben camı açıyordum, sınıfın havalanması için, o kapatıyordu. Ben de pata küte vurmaya başlıyordum, ona. Zaten sarı piŐikti. İyice kızarıyordu yanakları. O bana el kaldıramıyordu. İçinde yatırı varmış. Eline fırsat geçince hemen kullanmış:

“Beni her gün dövüyor.” demiş. Doğruydu. Her gün olmasa da son ayda haftanın iki üç günü... Zorla dayak istiyordu. İnatla sınıfı havasız bırakmaya çalışıyordu.

Eve yaya gittiğim, acele etmediğim yazılmış. Ne acelem vardı? Evde hasretimden ölenler mi vardı? Evdekiler, uzun süre kafalarını dinlemek için, parazit yapmayayım, ellerine ayaklarına dolaŐmayayım diye olsa gerek, beni hep tam gün tedrisatlı okullara veren kişilerdi.

Sınıfta sakız çiğnediğim, yün ördüğüm, kızların bacaklarına baktiğim doğruydu. Sınıfta sakız çiğniyordum ama bunu, arkada oturanın değil, hizamda oturanın bilmesi ve

şikâyet etmiş olması gerekirdi. Savunmama, kapının hemen yanında, en önde oturanın ağzındaki sakızın, arkadakiler tarafından görülmesinin imkânsız olduğunu, örgü için o dersin öğretmeninden izin aldığımı, en arka sırada kendime ceket örerken görüp:

“Şişler içeri! ” dediğinde:

“Bayrama yetiştireceğim. Çok az kaldı. Size de bir atkı... Bayramdan sonraki ilk derste teslim ederim. Lütfen bırakın! Hem sizi dinliyorum, hem örüyorum. Kulaklarım meşgul değil ki! ” dediğimi, onun da:

“Peki! Kar gibi bembeyaz, kabarık, enli ve uzun olsun! ” dediğini ve verdiğim sözü yetirip, ona da Selanik bir atkı ördüğümü yazdım.

Kızların değil, mini etek giyen kızların bacaklarına baktığının doğru olduğunu, hele sıralarda oturdukları zaman bacaklarının tamamen dışarıda kaldığını, sağa sola döndüklerinde iyice sıyrıldığını, okul kurallarına göre etek boyunun diz altında olması gerektiğini, örnek öğrenci olarak bana o uzunlukta giydirilen önlüğün, onlarda neden dizden birer karış yukarıda olduğuna kızdığım için eleştirici gözle baktığımı, benim bakışlarımdan rahatsız olanların, erkeklerin bakışlarından neden rahatsızlık duyup da şikâyetçi olmadıklarının kendilerine sorulmasını istediğimi belirttim. Doğal olarak beraat ettim. Fakat öğretmene hakaret suçum sabitti.

Müdür bey onunla barışmam gerektiğini söyledi. Bir öğretmenle bir öğrenci dargın olabilir miydi? Biz konuşuyorduk, çoktan barışmıştık zaten ama o, aramızda geçen olay nedeniyle olmalı, öğretmenliği bırakma, esnaflık yapma kararı aldı. Yeni mezundu. Askerlikten sonra ilk atanmasıydı. Öğretmenlik hayatı iki ay sürdü.

Daha sonra, Antalya eşrafından birinin kızı olan, ortaokuldaki sıra arkadaşım ile evlendi. Aslında halen görüşmekte olduğum, dünya iyisi bir insandır ve ben onu ve eşini gerçekten çok seviyordum.

Hatice'nin ablası, bankacıydı. Bana onların düğün resimlerini verdi. Büyük bir yağlıboya tablo yaptım, ona verdim. O da onlara düğün hediyesi olarak verdi.

Evlerine gittiğimde, salonun en göze hitabeden duvarını süslemekte olduğunu gördüm. Tablonun sağ alt köşesinde imzâm vardı. Onları unutmam mümkün değil. Onlar da beni ömürlerinin sonuna kadar unutamayacaklardı.

Böyle talihsiz bir olay yaşanmıştı ama içimde bir sıkıntı yoktu. O nedenle endişeli değil, aksine oldukça rahattım ve olayı unutmuştum bile. Disiplin kurulu toplanmış, karar alınmış. Müdür tekrar odasına çağırdı beni. Gülümseyerek:

“Sana dört gün ceza... Kurban Bayramı boyunca cezalısın. Tatile denk getirttim. Siciline işlenmeyecek. Gez, eğlen; bol bol et ye, bana da ayır! ” dedi.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0175

Onur Bilge

0176 - RADYO

Onur BİLGE

Arkadaş seçme lüksüm yoktu. En yakınımıdaki kızlarla arkadaşlık etmek zorundaydım. Okulda da aynı sınıfa düştüklerimizle... Okul arkadaşlarımdan bize gelen yoktu. Çok farklı mahallelerden, o zamanlar şehir dışı sayılan, yeni mahalleleşmeye başlamış bir yerde okuyordum. Okul arkadaşlarım farklı farklı mahallelerde oturuyorlardı. Bizim semtimizde benimle aynı okula giden kız yoktu. O nedenle mahallede, evimize yakın oturan kızlarla arkadaşlık edebiliyordum. Tabi annem izin verdiği sürece...

Onlara, sadece yirmi dakikalık izinlerle gidebiliyordum. Bir dakika geciksem, annemi karşımda görüyordum. Eve beraber dönüyorduk. Yirmi dakika, asla yirmi bir olmuyordu. Annem, kız arkadaşlarımdan, erkek arkadaşlarımdan korktuğundan daha fazla korkuyordu. Sokağımızda beş altı kız vardı, onlar bize geliyor, saatlerce kalıyorlar ama ben onlarda yarım saat oturamıyordum. Sadece kısacık iznim vardı. Bana yetmediği ve yirmi birinci dakikada annemin karşıma dikilmesiyle neticelendiği için artık o hakkımı da kullanmak istemiyordum. Çünkü orada, neden geciktiğim konusunda ağzından çıkacak en küçük bir söz, gurur kırıcı olacaktı.

Zamanla yalnız yaşamaya alıştım. Odamda; kitaplığım, yatağım ve birkaç sandalyeden başka üç kilitli çekmesi olan bir çalışma masam vardı. Yazdıklarım orada birikiyor, onları benden başka kimse okumuyordu. Neler yazdığımı benden başka hiç kimsenin bilmemesinin rahatlığını yaşıyordum ve durmadan yazıyordum.

Defterler doluyordu, başa dönüp okuyor, beğendiklerimi başka bir deftere aktarıyor, eskisini yırtıp yakıyordum. Kimsenin yardım etmeyeceğini, eleştirmeyeceğini, doğrusunu anlatmayacağını biliyordum. Birkaç defa denemiş, ümitsizliğe kapılmışım. Belki onlar da yeteri kadar bir şey bilmedikleri, el yordamıyla yazdıkları için yardımcı olmak istemiyorlardı. Erbabına rastlamak çok zordu.

Küçücük, pilli bir radyom vardı. Dört kalem pille çalışan, omuza takılabilen, iki dalgalı, sihirli bir kutu... O zamanlar radyolar çok pahalıydı. Yaklaşık yirmi gram altın değerinde... Yani iki altın bilezik fiyatına... Onu bana babam almış, sürpriz yapmıştı. Mavi taşlı altın bir yüzükle beraber... Ne kadar sevinmişim!

Yüzüğün bir işe yaradığı yoktu ama o, nereye gitsem yanımdaydı. Arkadaşım oydu. Bahçede, terasta, odada, uyurken yastığımın üstünde... Neler öğretiyordu bana! Her şeyden önce düzgün cümle kurmayı, kelimeleri doğru telaffuz etmeyi... Güzel konuşmayı, sesi etkili bir şekilde kullanabilmeyi... Tonlamanın nasıl, vurgunun nerelerde yapılacağını...

Radyoya uyarlanmış dünya çocuk klasiklerini dinliyordum. Şarkılarımızı, türkülerimizi, oyun havalarımızı, bozlağımızı... Şair ve yazarlarımızı tanıtıyorlardı. Ünlüleri, kahramanları, padişahları... Türk tarihini anlatıyorlardı, yurdumun coğrafi güzelliklerini, yörelerimizi, adetlerimizi, törelerimizi... Bizi anlatıyorlardı, dikkat kesiliyordum.

Eğitici, öğretici, sanatı öne çıkaran yapımlar, emek verilmiş programlar, kaliteli müzik dinliyordum. Kaset çalıcı değil, özenle yetiştirilmiş spikerlerdi, o zamanki radyolarda çalışanlar. Türkiye Radyoları'nın seçkin çalışanları...

Şiirler dinliyordum, en güzel okunuşlarıyla, en güzel seslerden. Her tiyatro eserinde, başka bir kimliğim oluyordu, bambaşka bir kişiliğim ve ruh halim... Kaç hayat yaşadım, o oluşlarla! Kaç yol buldum, kayboluşlarla!

Can yoldaşım, bilgi kaynağım, romantizme götüren arkadaşım, elim, ayağımdı. Gözümü açtığım andan, uyuyuncaya kadar beraberdik, gölgem gibi... Derslerime katkısı tartışılmazdı. Edebiyata âşık oluşumdaki rolü çok büyüktü. Tarih, coğrafya, edebiyat, sanat... Elimin altındaki öğretmendi, anlatmaktan bıkip usanmayan...

Kitaplar tanıtılıyordu. Önerilen kitaplardan bulabildiklerimi alıyor, akşamdan sabaha kadar bitiriyordum. Ah o yeni açılmış kitap kokusu! Süslü, oymalı, taşlı piring kitap açacaklarımız vardı. Yeni alınan kitapların yaprakları onunla açılırdı.

Gece okuyacağımı gündüzden temin etmeye çalışıyor; satın alamadığım zamanlarda, arkadaşlarla kitap değişiyordum. Bulabilirsem, düğün bayram! .. Gecem renkli ve mutlu geçiyordu.

Gece yarısı acıkıyordum. Herkesin uykuda olduğu saatlerde, ortalıkta geziniyordum. Çay yapıyordum. Yanında; sevdiğim kızarmış, tereyağlı, peynirli nefis ekmekler... Yemek masasında kitap... Bir taraftan atıştırıyorum, bir taraftan okuyorum.

Kış geceleriye, kestane pişiriyordum, mısır patlatıyordum, çekirdek yiyordum; iğde, leblebi, fıstık... Elime ne geçerse... Gözlerimi kitaptan ayırmadan...

Sabaha kadar yatağımda, boylu boyunca uzanmışım, bir elimde kitap... Bazen yüzükoyun yatıyorum, dirseklerim yerde, avuçlarım yanaklarımda... Yoruldukça değişik pozisyonlar alıyorum.

Yazsa, sivrisineklerle boğuşuyorum bir taraftan. Ayaklarımda, kollarımdalar. Arada kalkıp katlediyorum. Ne sinir bozucu vızıltıları var! Uykum açılır gibi oluyor. Kısa süre sonra, kaşlarımı kaldırarak olanca gücümle direnmeme rağmen, yorgun gözkapaklarım yine kapanmaya, yazılar kaymaya başlıyor. Kalkıp yüzümü yıkıyor, uyumamak için büyük bir mücadele veriyorum.

Elime aldığım roman bitmeden uyku tünek yok bana! Oradakilerle yaşıyorum. Olayın içindeyim. Sonuçlanmadan ayrılammam. Okur olarak görevliyim. Onların hayatlarını yaşıyorum. Hayat içinde hayat... Bir hayat içinde bin hayat! Sanal arkadaşlar, akrabalar, sevgililer, eşler, çocuklar... Sanal hanlar hamamlar, külhanlar, köşkler, saraylar... Mallar mülkler, evler, atlar, arabalar... Başarılar, şöhretler, kazançlar, kayıplar, acılar, tatlılar... Hastalığıyla sağlığıyla, doğumuyla ölümüyle, davuluyla düğünüyle, yaşam içinde yaşam... Bu, bir ömrü yaşayıp gitmek değil, tekdüze; bu bir çeşitlilik, bu bin ömür, bin mutluluk, binlerce fırsat; değerlendirebilene, değerlendirmeyi bilene...

Bir de yorgunluk olmasa, sabaha karşı! Uyku basmasa, en güzel yerinde, tam sonuçlanacakken!

Yirmi dört saat bana az geliyor. Yemek yemek, uyumak olmasa! En çok uykuya kıızıyorum! Hiç uyumasam! Dayanabilsem! Hep yaşasam, hep hissetsem, hep mutlu olsam!

Odamda yalnızdım. Duygusal bir kızdım... Görünüşte, anneme kızdım, kendimi hapsettim, dört duvar arasına. İlk gençliğimi öyle harcadım. Fakat kendime meşguliyetler buldum, yalnızlığımda. Yazmak gibi çizmek gibi... Düşünmek, hissetmek gibi...

Yalnızlığın tadını çıkarıyordum. Onlar beni yalnız sanıyorlardı. Oysa birçok kişiyleydim. Odamda kapalı olduğumu sanıyorlardı. Oysa dünyayı dolaşmaktaydım! İki dalga, iki istasyon... Bir anda Ankara'daydım, bir anda İstanbul'da... Oralardaki arkadaşlarımı dinliyordum. Cevap vermesem de konuşuyor anlatıyorlar, dinliyordum. Dinlemekten zevk alıyordum.

Kitaplarımla, dünyanın dört bir yanındaydım, arzumca yaşıyordum. Kapımı kilitliyordum. Dünyamı başkalarından koruyordum. Problemlili olduğumu sanıyorlardı. Problem, yakın çevremdeki akranlarımla aynı kültür düzeyinde olmayışından kaynaklanıyordu. O düzeyde paylaşımlardan sıkılıyordum. Sorun, annemdeydi. Sıkıldığım paylaşımlardan dahi men ediyordu, beni.

Ağır ağır giden şeylerden sıkılıyordum. Senede bir sınıf geçmek gibi... Ya da biriksin dersler, yılsonu veya eylülde vereyim diye ders çalışmıyordum. Ortaokul ve liselerin bitirme sınavları vardı.

Orta ikide ibadete verdim, kendimi. Dua edenlerin başarılı olacaklarına, çok çalışmalarının gerekmediğine inanıyordum. Başarısız olduğum birkaç yazılılardan sonra; Allah'ın, çalışmayanlara yardım etmeyeceğini anladım.

Saatten nefret ediyordum. Zaman ne kadar hızlı geçiyordu! Tik tak, tik tak... Asap bozuyordu! Uyku zamanı geliyordu. Sabah çalışmak istiyordum. Sanki yelkovanı bir kovan vardı! Arkasına bakmadan koşuyor da koşuyordu! Kendime olan aşırı güvenimin cezasını çekiyordum. Günü gününe çalışmadan başarı beklememin yanlışlığını biliyordum. Dersler yığılınca altından kalkmanın zor olacağını... Yine de diğer meşguliyetlerimden kendimi alamıyordum. Kalan boş zamanlarımda ders çalışmam için yeterli değildi, sadece zorunlu olduğum ödevleri yapabiliyordum.

Babam, havai olduğumu söylüyordu. Bazılarına göre sanatçı ruhuna sahiptim. Öğrenilip unutulacak bilgiler edinmenin lüzumuna inanmıyordum. Hayat boyu gerekecek bilgileri, mal bulmuş mihrabi gibi kapıyordum. Hele ahret hayatım için gerekleri olanları! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0176

Onur Bilge

0177 - RUHLAR ALEMİ

Onur BİLGE

Orta ikideydim. On Dokuz Mayıs gösterilerini seyretmek için stadyumda... İlkokul öğretmenim, on adım uzakta, solumda, öğrencilerinin arasındaydı. Birkaç ay sonra öleceğinden habersizdi. Ben de habersizdim. Nereden bilebilirdik? Bilseydik, helalleşirdik.

Yanına gitmek istemiyordum. Onunla işim bitmişti. Fakat gözümü ondan ayıramıyordum. Bu özlemek miydi? Bir ara göz göze geldik. İki yabancı gibi bakiştık. Acaba beni tanımış mıydı? Ben çok değişmişim. O aynıydı. Tanımış gibi bakıyordu. Yanına koşup, elini öpmem gerekiyordu. İçim sızlıyordu! .. Tırnaklarım sızlıyordu! Cetvelinin acısı on tırnağımdaydı! .. İki elim, on tırnağım yakasında! ..

Çok geçmeden ölüm haberini aldım. Altı ay kadar sonra ahrete intikal etmiş. Sınıfta bir öğrenciye sinirlenmiş, masasının başında yığılıp kalmış! Yaşlı annesine, iki küçük oğluna acıdım. Ona üzölmek istemiyordum. Öğrencileri, işkenceciden kurtulmuştu. Üzüleceğimde, acıma duygumun galip gelmemesi için diğer anılarımı beynimden uzaklaştırıyor, bir metrelik tahta cetvelin tırnaklarımıza hızla inişini düşünüyordum. Kolay olmuyordu, anılarımızdan kurtulmak. Bana öğrettikleri karşıma çıktıkça aklıma gelip duruyordu o zaman dilimleri, hatıralar... Ne olursa olsun, bizde çok emeği vardı. Hem vazife şehidiydi. Demek ki niyeti iyiydi, kötü olan, uyguladığı yöntemdi.

Liseden sonra; babam, yalnız gitmeme müsaade etmediğinden, devam mecburiyeti olmayan bir üniversiteye kaydımı yaptırmıştım. Sadece imtihanlara girecektim. Bu arada boş kalmayayım diye yedek öğretmenlik için müracaat ettim ve beklemeye başladım.

Kayda gittiğimizde, memurun birine kitapların parasını bırakmıştık. Aylarca bekledik, göndermedi. Birinci dönem başlamış bitmiş, ikinci dönem yarılanmıştı. Kitaplar, sene sonuna doğru, sınavlara iki ay kala geldi. Biz yeni alacak diye para vermiştik. Eski bir İktisadi Analiz, iki yeni kitap, bir teksir...

Ticaret Lisesi çıkışlı değildim. Konulara yabancıydım, sınava çok az kalmıştı ve bu kadar kitabı hazmetmek kolay değildi. Soruların, ders notlarından geldiği söyleniyordu. Ben ondan da mahrumdum. Antalya nere, Bursa nere? Yakın değildi ki arada gidip geleyim, birileriyle iletişim kurabileyim.

Nisan başıydı. Sabaha karşı bir rüya gördüm. İlkokul dördüncü ve beşinci sınıfı okutan öğretmenim olan Necmiye Hocanım karşımdaydı. O mu gelmişti, ben mi gitmişim? Burası dünyaydı ama dünya gibi değildi. Her yer griydi. O da gri flu bir giysiyle örtülüydü. Kendisi de griydi. Çenesi çok uzamıştı. Başörtüsü, çenesinin büyük bir kısmını kapatıyordu. Ona hayretle bakıyordum. Acaba çenesi, mesleğini konuşarak yaptığı için mi uzamıştı? Müezzinlerin, boyunlarının uzunluğundan tanınacakları söyleniyordu, acaba öğretmenler de çenelerinin uzunluğundan mı tanınacaklardı? Ölü olduğunu biliyordum ama yeryüzüne nasıl geldiğini bilmiyordum.

Aramız bir adımdı. Teklifsizce sımsıkı sarıldı, iyice bağrına bastı, beni. İçimde, kinden eser kalmamış, ona karşı olan sevgim tamamen açığa çıkmıştı. Beni bıraktığında, dikkatle yüzene bakarak, düşünmeye başladım.

O ölmemiş miydi? Masasının başında, kalp krizinden? 'Şehit' diyorlardı. Vazife şehidi... Şehitler ölmezdi. Bizim bilmediğimiz bir boyutta yaşamaya devam ederler, cennet

kapısından nimetlendirilirlerdi.

Öğretmenim örtülü değildi. Onu hiç başörtülü görmemiştim. Griler de giymemişti, boydan boya, hiç. Fakat şimdi, gri çarşafli bir kadın gibiydi. Tesettür; elleri, ayakları ve yüzü açıkta bırakırdı ama onun uzamış olan çenesinin büyük bir kısmı da örtülüydü. Acaba ruhlar âleminde tesettür böyle miydi? Bizim de mi böyle örtünmemiz gerekiyordu? Yoksa o, kefeniyle mi gelmişti? Kefen, beyaz olmaz mıydı? Tozlu topraklı, çamurlu falan...

Neden gelmişti şimdi? Beraber olduğumuz iki yıl boyunca bana hiç sarılmamıştı. Şimdi neydi bu samimiyet? Bu sevgi gösterisi? Bu ilgi? Helalleşmeye mi gelmişti? İçten içe ona dargın olduğumu biliyor muydu, acaba? Yoksa doğrudan cennete mi geçmişti? Kabirde olmadığı kesindi. Üstü başı çamurlu değildi. Çok uzaklardan gelmiş gibiydi. Berzah Âlemi denilen yerde mi yaşamaktaydı? İstediginde gelip gidebiliyor muydu, böyle? İstedigiyle görüşebiliyor, hasret giderebiliyor muydu? Öleli çok olmuştu. Ben duyulalı dört yıl... Peki, neredeydi bunca yıldır? Bu zamana kadar neden gelmemişti? Ölenler yok olup gitmiyorlar mıydı? Yoksa biz mi öyle biliyorduk?

Babam, abone olduğu gazeteden, Melami Baba isimli bir evliyanın tefrika halinde verilen hayatını ve onunla bağlantıya geçtiğini iddia eden bir medyumun anlattıklarını kesip, dosyalıyor, önemli mesajları bize okuyordu. Bunların içinde en çok ilgimi çeken, asla unutamayacağım bir mesaj vardı. Medyum aracılığıyla Melami Baba'nın, ölen kişiler hakkında söyledikleri:

"Ölen kişilerin ruhları, duvara asılı resimler gibi beklemededir."

Ona göre ruhlar, ruhlar âleminde cansız bir vaziyette, bedenleriyle birleşecekleri zamanı beklemekteydiler. Bas Günü boş cesetlere girecek, onlarla hayata dönecek, Allah'ın huzurunda hesap vereceklerdi.

Öteki dünyayla ilgili sormak istediğim çok şey vardı ama ona hepsini sormam imkânsızdı. Flu bir giysi içinde, flu bir bedenle gelmişti. Teni de giysisiyle aynı renkteydi. Griydi. Ruhlar, şeffaf, gri, duman gibi mi oluyorlardı? Sanırım öyleydi. Çünkü öğretmenim öyleydi. Tek soru sorma hakkım varmış gibi:

"Siz ölmemiş miydiniz? Nasıl gelebildiniz? " dedim, sadece.

"Ben izinliyim. Onlar gelemezler! " diye diğerlerinden bahsetti.

Bir anda, bahsettiği kişilerin yanında olduk. Orası da gri, boş bir alandı. Ağaçsız, taşsız, topraksız... Her yer griydi. Büyük, dikdörtgen yüzme havuzu gibi bir havuz vardı. Kadınlar kızlar, etrafına oturmuş, çıplak bacaklarını içine sallamışlardı. Havuz çimento rengiydi. Onlar sanki ayaklarını, kumsuz, taşlaşmış çimento içine sokmuşlardı. Ondan mı gelemezlerdi? Yoksa o havuz, kabri mi sembolize ediyordu? Onlar izinli değiller, yerlerinde mihli, beklemedeydiler. Kabirdekilerin gelemediği gibi... Fakat bacakları neden çıplaktı? Mini etek modaydı. Acaba ondan mıydı? Bana bir uyarı niteliğinde miydi onların akıbetleri? Ayağımı denk almam gerektiği mi söyleniyordu? Mini etekten uzak duramıyordum ama çok rahatsız olduğum için çoğu zaman pantolonu tercih ediyordum. Anlayacağımı anlamıştım.

Rüyanın tesiriyle uyandım. Saat tam sekizdi. Kahvaltı edecektik. Annem sofrayı hazırlıyordu. Mutfağa, yanına gittim:

"Anne, bir rüya gördüm."

"Hayırdır, İnşallah! Nasıl gördün? "

"Ölen öğretmenim geldi, bana sarıldı. Çenesi bir çok uzamıştı ama korkmadım. Örtülüydü..." diye anlatmaya başladım, telefon çaldı. Baktım:

"Semiray Hanım'la konuşmak istiyorum"

"Evet, benim. Buyurun! "

"Milli Eğitim Müdürlüğü'nden arıyorum. Siz, öğretmen vekilliği için müracaat etmişsiniz."

"Evet..."

"Kocaçınar İlkokulu, beşinci sınıf öğretmeni olarak tayin edildiniz. Hemen şimdi gidip, sekiz buçukta göreve başlayın! Hayırlı uğurlu olsun! "

Yarım saat vardı. O okul bize, yaya olarak on beş dakikalık mesafedeydi. Yetişebilirdim. İlk gündü. Biraz geç haber almış olabilirdim. Yine de acele etmeliydim.

Şaşkınlık ve telaş içinde mutfağa döndüm. Annem, konuştuklarımdan bir şey anlamamıştı. Kimin aradığını, ne konuştuğumuzu sorar gibi bakıyordu. Hemen merakını giderdim:

"Bir memur, Kocaçınar İlkokulu beşinci sınıf öğretmeni olarak hemen şimdi göreve başlamam gerektiğini söyledi. Daha anlatmadan rüyam çıktı."

"Hayırlı uğurlu olsun! Öğretmenin ondan gelmiş, öbür taraftan! "

"Rüyamı anlatıyordum. Kaldığım yerden devam edeyim de hemen hazırlanıp gideyim! "

"Yormaya gerek kalmadı ki hemen çıktı. Sabaha karşı görülen rüyalar Rüya-yı Sadıka olur. Mesaj niteliğindeki rüyalar... Allah-ü Teâlâ, her birimizle ayrı ayrı ilgileniyor, bizim O'nunla ilgimiz yok! İşimiz, gücümüz, eşimiz, evladımız... Elin bin kat yabancılarıyla ilgileniyoruz da Yaratan'ımızla ilgilenecek vakit bulamıyoruz. Bak şu işe! Anlat bakalım! Dinliyorum! Çabuk ol, ilk günden geç kalma! "

"Çenesinin çoğu, şeffaf bir örtünün içindeydi. Hani kara çarşaf giyenler, çarşaflarının üst kısmını çenelerinde iğnelerler ya... İşte oraya kadar örtülüydü ama iğne yoktu. Üzerindekiler, kefen gibi örtüydü, giysi değil. İğneyle iplikle dikilmiş değildi. Koyu bir duman gibiydi. Kendisi de duman rengiydi. Acaba Ruhlar Âlemi'nde her şey gri renk mi gerçekten? Şekilsiz mi? Hiç Bir şeyin kesin sınır çizgisi yoktu. Duman nasıl dağınık ve halden hale giriyorsa, onun gibi ama kimin kim ve nesnelere ne oldukları belliydi."

"Kim bilir? Gittiğimizde göreceğiz. Melami Baba da öyle tarif ediyor ama bizim için meçhul..."

"Öğretmenim, el vermeye gelmiş bana, ta yedi kat göklerden! .. Peştamal kuşatır gibi, öğretmenliğini bana devretti, gitti! Ta, Ruhlar Âlemi'nden geldi, anne; ta Ruhlar

Âlemi'nden! .. Beşinci sınıfı bitirtti ya bana! Beşinci sınıfı devretmeye geldi! .. Ne kadar kutsal bir meslek bu, Ya Rabbi! .. Bu nasıl bir meslek? Berzah Âlemi'nden, törenle devrediliyor! .."

"Rüyalar görülmez. Gösterilir. Allah'ın, akıl almaz işleri vardır. Her an bir şendedir. Yaratır, öldürür, soldurur, diriltir, şekilden şekle sokar. Hikmetinden sual olunmaz! Ona sadece teslim olmak gerekir. İşte elim, işte ayağım! .. Böyle, kurbanlık koyun gibi... Meyyit gibi..."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0177

Onur Bilge

0178 - VİCDAN AZABI

Onur BİLGE

İlkokul öğretmenimin eşi, kıyafet devriminde, başörtüsünü çıkarmamak için mesleğinden istifa eden muhterem bir öğretmen... Evinde oturuyor, eşinin kazancını idare ediyor, boyunca evlatlar yetiştiriyor. Hayat tek düze devam etmiyor. İnişli çıkışlı, virajlı ve iki yanı uçurum... Yaşamak, önü görülmeyen bir yol. Ne zaman ne olacağı belli olmayan tehlikeli bir durum...

Zübeyde Hanım, eşi Sadri Bey ve onun öğretmen arkadaşlarıyla maile pikniğe gidiyorlar. Orada yeniyor, içiliyor, sofraya toplanıyor. Herkes bir tarafa dağılıyor. Bu hanım bir ara çaya, su almaya gidiyor. Orada ne oldu, ne gördüyse, gerisin geriye geliyor ama artık akli başında değil! Herkes başka cümlelerle aynı şeyi söylüyor:

“Su perileri uğramış.” “İyi saatte olsunlara rastlamış.” “Küllüklerde, pencere kapı eşiklerinde, arık kenarlarında, çay başlarında çok olur onlar. Cin çarpmış!”

‘Şizofreni’ diyorlar. Belki aklının almayacağı kadar hayret verici bir olaya şahit oldu, orada. Ne olduğunu kimse bilmiyor. Belki yakınlarından bilen ya da bilenler var ama söylemiyorlar. Olay, sır olarak kalıyor.

Başında sımsıkı bağlı başörtüsü, sırtında siyah mantosu, yaz kış her gün evden çıkıyor, sokaklarda dolaşiyor. Garajda yük taşıyanlara yardım ediyor, çocuklara şeker, çikolata dağıtıyor. Bazen evlere giriyor, oturup çay içiyor. Böyle yıllar geçiyor. Yaşlanıyor. Bu arada öğretmenim de hastalanıyor. Kadıncağızın rahatsızlığı daha da artıyor. Evi terk ediyor. Bazı akşamlar gelip yatıyor, sabah erkenden kalkıp yine sokaklara düşüyor. Yine birkaç gün yok...

Öğretmenim, üzüntüden çıldırarak gibi oluyor. Yüksek duvarlarla çevrili evin güneşe, sokağa bakan başı taraftaki odasında, pencerenin karşısındaki duvarın kenarındaki sedirde yatıyor. Üzüntüsünden mide kanaması geçirmiş. Siyah zeytin yediği için fark edememiş. Güçsüz düşmüş. Ayakları, kolları, her yeri ağrılar içinde...

Annem, onu ziyaret etmemi, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormamı, ona bakmamı istedi. Yanına gittim. Yemek götürdüm. Bakımsız, sıkıntılı, kapana kısılmış gibi... Yalnızlıktan kendisini dinliyor. Sona yaklaştığını hissediyor ve uyumaktan korkuyor. Daldığı zaman bazı sesler duyduğunu söylüyor. Pişmanlıklar içinde kıvranıyor! Günah çıkarırcasına özeleştiri yapıyor. Öğretmenlik hayatı boyunca yapmış olduğu hataları anlatıyor, kahroluyor! Oflayıp pufluyor! Ayaklarını ovuyorum. Dinliyor, teselli etmeye çalışıyorum.

Bir rüya anlatıyor. Bir kâbus... Tekrar tekrar aynı düşü gördüğünü söylüyor.

“Çocukların seslerini duyuyorum. Gülüyorlar, konuşuyorlar.”

“Hangi çocukların?”

“Mektep çocuklarının... Ellerinde kazmalar, kürekler... Mezarımı kazıyorlar... Kazma kürek seslerini duyuyorum! Bu beni mahvediyor! Kahroluyorum! ..” diye sızlanıyor.

“Öyle bir ses yok, biliyorsunuz. Bunu siz oluşturuyor olabilir misiniz, beyninizde?” diye soruyorum.

“Duymamak için kulaklarımı tıkiyorum. Kurtulamıyorum. Yine duyuyorum. Bu ses beni öldürüyor! ”

Bir şeyler anlatıyor. Vicdan azabı içinde kıvrandığını görüyorum. Bir şey yapamıyorum. Kabir azabından önce başlamış bir azapta yanıyor! Azrail, adım adım yaklaşıyor. Kaset başa sarıyor. Her şeyi birer birer hatırlayıp, anlatıyor:

“O zamanlar gencim. Giyindim kuşandım, kahvehanelere doğru çıktım. Bir yere gideceğim. İki payton yan yana... Müşteri bekliyorlar. Yaşlı arabacı hemen yerinden doğruldu:

“Buyur, hocam! ” dedi, hürmetle ve ümitle.

Onun arabası eskiydi, atları yaşlı... Diğer araba da inadına yepyeni... Atları yağız... Arabacı da gençti. O tarafa doğru yürüdüm. Yaşlı adam bakakaldı. Gücenmiş bir halde yerine öyle bir yığılış yığıldı ki o anda pişman oldum ama bir kere diğer arabaya adımımı atmış bulundum; artık geri dönemezdim. Bunu yapmamalı, bana gereğinden fazla sevgi ve saygı gösteren adamcağızın arabasına binmeliydim. Gençlik işte! ‘Hey hey hey! ..’ dediğimiz zamandı! Şimdiki aklım olsa... Pişmanım. Vicdanım rahatsız... Buna benzer bir sürü olay...”

Öğrencilerle olan ilişkilerinde kendisini rahatsız eden olaylar olup olmadığını sormuyorum. Hatırlamasını istemiyorum. Biliyorum ki halktan çok onlarlaydı. Bilerek bilmeyerek onlara ne kadar haksızlık etmiştir, kim bilir!

Sıramda ayağa kalkıp, sorusuna cevap verirken sıranın altında boş durmak bilmeyen parmaklarımın arasında büke büke patlattığım balonun sesiyle onun da benim de, herkesin sıçradığını, benden kuşkulandığını, yanımdaki zavallı suçsuz oğlana okkalı bir tokat attığını hatırlıyorum.

Her gün patakladığım kıza, sırf ondan iki yaş küçük ve çelimsiz olduğum için inanmayışını:

“Bu küçücük kız seni nasıl dövsün? Bir sırık kadar boyuna bak, bir de buna bak! ‘Semiray beni dövüyor! ’ diye bir daha şikâyete gelersen seni ben döverim. Koru kendini! ” deyişini...

Güzelim çikolata kâğıtlarımı defterimin arasından alıp, buruşturarak çöpe atışını... Bana “Mücevher’im, Pırlanta’m! ” deyişini... Başka okula göndermemek için babamla tartışmasını, ona darılışını... Canım öğretmenim benim!

Andızlık Mezarlığı’nda yapılan Yirmi Üç Nisan provasında elbisemi beğenmediği için beni sıradan çıkarışını... Teslime Hocanım’ın yardımıyla tekrar kabul edişini... Ertesi gün peri kızı gibi görünce de kucaklayıp, sevinç ve gururla herkese gösterişini...

Beni dördüncü sınıfa kadar, beş dönem okutmuştu. Aramızda iyi kötü olaylar geçmiş, onları yazmıştım. Benim unutmadığım gibi asla unutmayan, her olayı kaydeden Kiramen Kâtibin isimli melekler vardı. Onlar da kaydetmişlerdi. Belki o unutmuştu çoğunu ama kul hakkı vardı. Binlerce çocuk hak sahibiydi. Onun da onların üzerinde çok büyük hakları vardı. Bas günü gelecek, Allah-ü Teâlâ’nın önünde hesaplaşacaklardı. O gün, ne kadar çetin bir gündü! ..

Hayatın bu döneminde, her şey için çok geçti. Tanıştırılanlar, deneneceği kişilerdi. Bir araya geldiler ve dağılıp gittiler... Her şey bitimli, insan ölümlüydü.

Birkaç gün sonra oğulları, kızları geldi. Torunları, cıvıl cıvıl... Bayram yerine döndürdüler, evlerini. Son görevlerini yapıyorlardı, babalarına. O zamana kadar hep ertelemekte oldukları görevlerini...

Aradan bir süre geçti. Kaç gün ya da ay olduğunu hatırlamıyorum. Yıl veya mevsim geçmediği kesindi. Dünyayla ilgisi kesildi. Allah rahmet eylesin! Taksiratını affetsin. Onun gibi eli öpülesi tüm öğretmenleri, bütün müminleri, hepimizi affetsin, Firdevs Cenneti'ne ve Cemaline lâyük kullarından eylesin!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0178

Onur Bilge

0179 - AŞK NEYDİ

Onur BİLGE

Çalışma hayatı, babamın benim için sürekli geciktirdiği bir olaydı. İnsanlardan kötülük geleceğinden, onların beni üzeceklerinden korkuyordu. Diğer arkadaşlarım gibi yazları geçici işlerde falan çalışmama hiç müsaade etmemişti. Sadece devlet dairelerinde güvenle çalışılabileceği kanaatindeydi.

"Bir lokma ekmeğin bedeli ağır... İnsanlar acımasız, vicdanlar sağır! Kızcağızların başına gelmeyen kalmıyor." diyordu.

Oysa buralarda da çeşitli söylentiler vardı. Atandığım ilk gün iyi niyetli öğretmenlerce uyarılmıştım. Çok değil, birkaç gün sonra ne kadar haklı olduklarını anlamıştım. Mikrop, her yerde herkese mikropluğunu yapıyordu. Rahatsız edici yılan dili hiç durmuyordu. Yetkisinin verdiği rahatlıkla gevezelik ediyor, ağzından çıkanları kulağı duymuyordu. Güya espri yapıyordu.

Cuma namazına gideceğini ilan ettikten sonra kollarını sıvayarak çoraplarını çıkaran, alt salonda takunyalarla tıkır tıkır dolaşan, abdest merasimi bittikten sonra, belki de haftada bir namaz kıldığı için kendisini iyilerden sayan bu kişiden hepimiz rahatsızdık. Her şeyi hafife alan, olura olmaza gülen, sözcüklerin mecaz anlamlarıyla insanları rahatsız eden biriydi. Aynı dertten muzdarip olan bayanlar arasındaki dayanışmaya erkek öğretmenler de destek veriyordu. Böylelerinden her yerde bir tane çıkıyordu.

Bu tür konuşmalara bayanların zemin hazırladığı söyleniyordu ama bu kadar bayanın hepsi mi hatalıydı? Aksine, hepsi de gerçek birer hanımefendiydi! Ondan erkekler dahi muzdaripti. Kadın erkek herkes onun bahsi geçince tiksinti duyuyor, geldiği zaman birer bahaneyle ortamı terk ediyorlardı. Ellerinden gelse, okulu da terk edeceklerdi ama ekmek kapısıydı.

"İt ürür, kervan yürür." "Her yerde var bir mikrop! " "Allah'ın cezası! " diyorlardı.

Tecrübeli bayan öğretmenlerden aldığım taktiklerle mikroptan nasıl korunacağımı öğreniyor, aynı ortamda varlığını hissetmekten dahi rahatsızlık duyuyordum. İnsanlar, hele bir mümin böyle olmamalıydı. Bu denli yılışıklığı aklım almıyordu! Ben üç günlüğüne vardım ve asıl mesleğim olmayacaktı. O nedenle rahatça tavır koyuyor, şiddetle tersliyordum.

Mümin ne demektir? Elinden, dilinden, hiçbir azasından kimseye kötülük gelmeyen, demektir. Özellikle insan yetiştiren insanlar, bu tanıma uygun olmalıydı.

Demek ki babam, yerden göğe kadar haklıydı. Hangi camiada olursa olsun, çalışma hayatında kötü karakterli kişilerle karşılaşabiliyordu.

Onlar çoktan notunu vermişlerdi. Ben yeni karşılaşmıştım. O birkaç anlam içeren, ikinci anlamları çirkin olan sözlerini diğerlerine aktardım. Onlar da biliyor ve kızıyorlardı.

"Duymazlıktan, anlamazlıktan gel. Biz öyle yapıyoruz." "Bir insanda utanma arlanma olmadıktan sonra ne yapacaksın? " "Yazıklar olsun! " "Bir de namaz kılıyor! " "Allah'ın huzuruna ne yüzle çıkıyorsa! " diyorlardı.

Anneme babama da ondan bahsettim. Onlar da her yerde rastlanabilecek ahlak seviyesi düşük kişiler olabildiğini, onlara karşı dikkatli olmak gerektiğini söylediler.

Tek kişi, tek çarpık kişilik, o güzelim toplulukta huzur bırakmıyordu. Herkes tarafından aşağılanıyor, en çok benim gazabıma uğruyordu. Oradan ayrıldıktan sonra kulağıma geldi. Benden Őikâyetçiymiş. Karşılaşıp, hal hatır soran bir erkek öğretmene:

“Sormayın! Hiç iyi değilim! Bir baş belası hocanım geldi! Rezil etti beni! ” diyormuş.

O, hepimize; ben, sadece ona göre baş belasıydım; farklı konumlarda, farklı sözlere maruz kaldığımız için. Akılı başında tüm öğretmenlerin baş tacıydım. Aramızda çok fark vardı. Yıllardır onun yeri belliydi, herkesin gözünde; bense birkaç günde herkes tarafından sevilmişim. Toplum, bana kucak açıyor, onu dışlıyordu. Çünkü insanların kantarları ellerindeydi; herkesi ölçüyor, tartıyor, değer biçiyorlardı. Sarraf hassasiyetiyle mihenk taşına vuruyor, kaç ayar olduğunu anlıyorlardı.

O okulda, bir öğrencim, bana anne yakınlığıyla, aşk raddesinde bağlanmıştı. Őahin; minicik, henüz gelişememiş bir çocuktu. Beşinci sınıf öğrencisi demeye ispat isterdi. İkinci sınıf öğrencisi kadardı. Bir öğretmen çocuğuymuş. Bir gün bana:

“Annemle babam ayrıldılar. Babam hademe ile evlendi. Kadın hamileymiş. Çok geçmeden doğurdu. Ben babamın yanındayım. Annem dedemin evinde... Onu çok özlüyorum. Siz bana annem gibi geliyorsunuz. Sizi çok seviyorum.” dedi.

Siyah saçlı, kara kaşlı, kara gözlü, kalemle çizilmiş kadar düzgün yüz hatlarına sahip, çok güzel bir çocuktu. Okuldan ayrıldıktan sonra da benden uzaklaşmadı. Sık sık eve ziyaretime geldi.

Bir gün oradan geçiyordum. Dersleri boşmuş. Beni görünce duvardan atladı, yanıma geldi. Geriye zor gönderdim.

“Bekleyin, öğretmenim. Size bir Şey vereceğim. Sakın gitmeyin! ” dedi.

Bekledim. Tekrar duvardan bahçeye atlayıp, koşarak okula girdi. Mutlaka sınıfa çıkacak, çantasından bir Şey alacaktı. Bir süre sonra göründü. Yine koşarak duvar kenarına kadar geldi.

“Bu benim en çok sevdiğim anahtarlık. Hatıram olsun. Onu saklayın. Ölünceye kadar beni unutmayın. Olur mu? Çünkü ben sizi hiç unutmayacağım, hiç! Annem bir, siz iki! ” diye onu bana fırlattı, havada kaptım.

Bu; hafif, parlak sarı kaplamalı, parçaların birleşmesinden yapıldığı için oynarlık kazanmış beş altı santim kadar balık bir anahtarlıktı.

“Teşekkür ederim, Őahin! Onu, ömrümün sonuna kadar saklayacağım. Emin olabilirsiniz.” dedim.

Nasıl hasretti, annesine, nasıl! Beni, o diye seviyordu. Onun sıcaklığını buluyordu, bende. Sınıfımda bir o yoktu ki! O kadar çocuk vardı! Beni onun kadar ve onun gibi seven yoktu! O, onların hepsinin sevgilerinin toplamından çok, bambaşka bir yakınlıkla seviyordu. Varlığımla anne boşluğunu doldurmaya çalışıyordu.

İngilizce öğretmeni olan komşumuzun eşi de onu en yakın öğretmen arkadaşıyla aldatmış. Çocuğu olmadığı için onunla ilişki kurduğunu, Şimdi de hamile olduğunu, o

nedenle evlenmeleri gerektiğini, medeni bir şekilde anlaşarak boşanmak istediğini söylemiş. İki evleri varmış. Birer ev almak şartıyla, anlaşmalı boşanmışlar, eşi o kadınla evlenmiş, o da kendisinden on yaş küçük, çocuk istemeyen biriyle... Hem de lisede okuttuğu, o zamanlardan kendisine hayran olan bir memurla... Derslerine girdiği zamanlarda, öğretmeni için arkadaşlarına:

"Emel Sayın gibi... İşte kadın dediğin böyle olacak! Ne kadar güzel bir sesi, bebek gibi yüzü var! " diyormuş.

O zamanlar hocanım evli tabi... Hissettirmesi mümkün değil... Eşinden ayrıldıktan sonra hocanım, bir arkadaşını ziyarete dokuma fabrikasına gidiyor. Bakıyor ki orada öğrencilerinden biri...

"A, Nasuh! Sen ne arıyorsun burada? " diyor.

"Burada çalışıyorum, hocanım. Liseden sonra okuyamadım." diyor, Nasuh Bey.

Bir süre konuşuyorlar. Laf arasında, eşinden ayrıldığını söylüyor. O sırada evlenme düşüncesi içinde olan genç adam, eskiden beri ona duyduğu hayranlıktan bahsederek, evlenme teklif ediyor. Hocanım:

"Şimdi sen çocuk sahibi olmak istersin. Benim çocuğum olmuyor. Küçükken karınca yermişim. O da kısırlık yaparmış." Diyor ama Nasuh Bey, kafasına koymuş, bir kere:

"Ben çocuk istemiyorum. Seni istiyorum." diye ısrar ediyor, evleniyorlar.

Aralarında, arada sırada, yaş farkından ve genç adamın kavgacı yapısından kaynaklanan anlaşmazlıklar olsa da yıllardan beri beraberler. Nasuh Bey, öğretmenine karşısı saygısını yitirmiş değil, hocanım da mesafeli otoritesini... Değil evlilik hayatında, hayatta yüzde yüz mutluluk yoktur. Sadece mutlu kareler, sahneler vardır.

Eğitim camiası, genelde seçkin kişilerden oluştuğu halde, aralarından olumsuz kişilikliler de çıkabiliyordu, pirinçte taş misali. Bir olay daha olmuştu, o sıralarda.

"Ayperi asit içmiş. İntihar etmiş! " dediler.

Kırk yaşlarına kadar evlenmemiş, beyaz tenli, mavi gözlü, siyah saçlı, balık etinde, çok güzel bir bayan ilkokul öğretmeni idi. Bizim mahallede oturuyordu. Evli, yaşlı bir öğretmenin başına açtığı iş neticesinde doğuya tayini çıkınca yalnız gidemeyeceği için istifa etmiş; sevdiği insandan ve mesleğinden ayrılmanın ıstırabına dayanamadığından, kezzap içerek hayatına son vermek istemiş, sindirim sisteminin boydan boya yanması, parçalanması nedeniyle kurtarılamayarak; hastanede, günlerce korkunç acılar içinde kıvranarak can vermişti.

Bunlar, yapmakta olduğum meslekteki muhtelif kişilerle ilgili canlı örneklerdi. Nefis, olanca kuvvetiyle bastırıyor, hangi konumda olurlarsa olsunlar; insanlar, iradelerini kullanamaz hale gelebiliyordu. Bunun adı aşk mıydı? Aşk buysa, aileleri parçalayan, çocukları, eşleri, sevgilileri mağdur durumda bırakan, insanlara zarar veren kötü bir şeydi. Oysa ben aşkı öyle öğrenmemiştim, Ümit Yaşar Oğuzcan'dan, Turhan Oğuzbaş'tan, Orhan Veli'den, daha nicelerinden... Şarkılarda, türkülerde, arkası yarınlarda, mikrofonda tiyatrolarda, okuduğum onca roman ve şiirde böyle değildi. Kutsal bir duygu, en güzel histi. Zaman mı değişti? Zamanla mı değişti? Bu nasıl işti?

Aşk neydi? Ruhta yaşanan güzellik mi, tene dökülen çirkinlik mi? O zaman rezaletti; yaşanan, ak değil, vahetti! Olanları; gördüklerimi, duyduklarımı aklım almıyordu!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0179

Onur Bilge

0180 - SoFRA

Onur BİLGE

Babam, sağlıklı yaşamak için önce dengeli beslenmek gerektiğine inanırdı. Kendisinin doktoruydu. Hastalık hastası olanlara kızar, öyle böyle rahatsızlıklara, bana mısın demezdi! Vakti varsa, gideceği yerlere yürüyerek gider, zindeliğini buna borçlu olduğunu söylerdi.

"Açık hava, bol gıda..." "Etle deri, yemeye diri..." "Bir dirhem et, bin ayıp örter." der, alacağımız gıdaların önemini anlatırdı.

Yemek işi adeta merasimle ayarlanırdı. Her gün pişecek yemekler akşamdan tespit edilir, sabah ona göre uygulamaya geçilirdi.

Her sabah muntazaman; bakkala, manava, kasaba gider, ihtiyaç listesindeki her şeyi eksiksiz alır, en geç saat onda anneme teslim ederdi. Her yemek, alışlageldiği gibi İstanbul usulü pişer, içindekilerden birinin eksikliği bir tarafa, oranı artmış ya da azalmış olsa, içine bir kaşık başka yağ katılsa hemen fark ederdi. Gurme denecek kadar gelişmiş bir damak zevki vardı.

Köy enstitüsünde yıllarca öğrencilerin dengeli beslenmeleri için tabldot hazırlamaya alışık olduğu için yiyeceklerin besin değerlerini iyi bilir, bizim beslenmemize de aynı özeni gösterir:

"Can boğazdan gelir. Et, süt, yumurta, sebze, meyve yiyeceksiniz. Tabii yiyeceklerle besleneceksiniz. Kendi kendinizin doktoru olacaksınız. Canınızın istediğinizi yiyeceksiniz. Vücut neye ihtiyaç duyuyorsa, can onu ister." derdi.

Öğretmen arkadaşları arasında ziyafetler verilirdi. Haftada bir onlar bizde, biz onlardaydık. Ziyafet sofralarında kuşun sütü bulunurdu. İnsan ne yiyeceğini şaşırırdı! Onca yiyeceğe ne gerek vardı? Adetti. Çok çeşitli hazırlamamak, gelecek olanları önemsememek demekti.

Evde üst üste iki defa aynı yemek pişmezdi. Pişerse isyan çıkardı. Yemek saatleri belirliydi ve asla aksamazdı. Benim bir elim dolaptaydı. Ağzıma uygun ne bulursam, ayaküstü atıştırırdım. Yemeklerle aram iyi değildi.

Ablam da nanemollaymış. Sadece yemek yemiş. O da azıcık... Unlu ve nişastalı yiyecekler yemez, yemek seçermiş. O nedenle uzun süre kilo alamamış. Ona doğru dürüst yemek yemeyi öğretinceye kadar, beş altı gün kendilerine dışarıdan yemek getirtirmişler. Kaşık çatal gürültüsü yapmadan gizlice yemişler, bir zaman. Açlık, canına tak edince, ekmeğe yemeye başlamış; o olaydan sonra karnını adamakıllı doyurmayı öğrenmiş.

Ben de birkaç lokma yer, oyuna koşardım. O nedenle; Şermin, ablam, annem, babam; kimin eli boşsa, sekiz yaşına kadar yemek yedirdiler, bana. Sadece sandalyede oturuyor, çiğneyip yutuyordum. Kalkmak istedikçe engel oluyorlar, boyuna komut veriyorlardı.

"Acele etme! " "İyice çiğnemedi yutma! " "Ağzında tutma! " "Ye! " "Çiğne! " "Yut! " "Su iç! "

Yemeklerin çoğunu sevmiyordum. Domatesi lisedeyken yemeye başladım. Tadı çok

yavan geliyordu. Sıra arkadaşım Neşe bir gün akşamüstü çok acıkmış:

"Birazdan evde olacağım. Elma gibi domates alacağım. Ekmekle peynirle, şapur şapur yiyeceğim!" diye ağzı sulana sulana domatesten bahsetmeye başladı.

Ben, sevmediğim sarı pişiklere 'Domates' diyordum. O son zamanlarda sık sık patakladığım yerden bitme gibilere... Şişkolara da 'Patates'...

"Hiç sevmem!" dedim.

"Ya! Domates sevilmmez mi? Elma gibi... Oh! O olmasa sofraya oturmak istemem!"

Sırf domatesi nasıl yediğini seyretmek için eve onlara gittim, eve gitmeden. Memurevleri'nde oturuyorlardı. Bahçe içinde küçük bir evde... Demir parmaklıklı sokak kapısı bile anladı, ne kadar acıktığını! Buzdolabındaki domateslerin hepsi titremeye başlamıştır. Peynirle ekmeğin kulakları çınlamaya, gözleri seğirmeye...

Eve girer girmez çantasını bir tarafa fırlattı, elini yüzünü yıkamadan dolabın sapına yapıştı. Önce beş altı domates çıkardı, yıkadı. Hemen birini, gerçekten de elma gibi ısırdı. Bana tatsız gelen; ona, dünyanın en lezzeti yiyeceği gibi geliyordu. Sadece yüzümü buruşturdum. O yedi, ben seyrettim.

Eve döndüğümde, onun nasıl yediğini düşünerek, domatesten birazcık ısırdım. Tatsız geliyordu. Suyu, ancak salatanın sosuna karışınca lezzetleniyordu. Neşe'nin ona duyduğu iştahı düşünerek yavaş yavaş ben de sevmeye çalıştım ve başardım. Artık yiyordum ama kabuklarını soyarak...

Babam kuru fasulyeyi ve su böreğini çok sevdiğinden, her gün yese bıkmayacağından, dolapta her zaman o veya barbunya bulunuyordu. Onları ben de seviyordum. Kurban bayramında çiğ et görmeye tahammül edemez, kızarttırır, ortadan kaldırtırdı. Diğer zamanlarda da bizde et çiğ olarak saklanmamıştır. Kıyma bile gelir gelmez nasıl kullanılacaksa öyle harcanır, fazlaysa kavru olarak muhafaza edilirdi. Her kurban bayramında o sadece kuru fasulye ya da başka etsiz bir yemek yedi. Allah'ın emri olmasa, kurban kestirmeye kıyamazdı. Çok merhametli, çok!

Haşlama, kızartma et, köfte, patates köftesi, kızartması, zeytinyağlı limonlu patates püresi; ciğer, tavuk, balık ve pirinç çorbasını seviyordum. Kahvaltıyı, hele kızarmış ekmeğin üstüne tereyağı, beyazpeynir ve çayı bunlardan çok seviyordum. Tatlılardan kaymaklı telkadayıfı... Aperatif şeyler yemeye bayılıyordum! Baklagiller neyse de, sebze yemeklerinden sadece taze fasulyeyi severek yiyor, diğerlerinden nefret ediyordum. Aşağı yukarı bu saydıklarımın dışında sofraya ne geldiyse ve tabağıma konduyorsa, o bana bakıyor, ben ona bakıyordum. Önümde her gün başka bir sebze yemeği gördükçe, yemek yemekten nefret ediyor, onları zehir zikkim gibi yutuyordum. Başımda birisi:

"Tabağındakini bitir!" "O bitecek!" diyor, yemek yemek işkence oluyordu.

Ben, sofrada on çeşit yemek olsun istemiyordum. Ağzıma uygun tek yemek olsun yeterdi. Tek yemek yemek ve kalkmak... Kızartması, eti, sebzesi, pilavı ya da makarnası; yoğurdu, cacığı, salatası, tatlısı tuzlusunu, meyvesi... Mide bu yani... Küçük çaydanlık kadar bir organ...

Sonra sindirim sistemi şikâyetleri, şişmanlık, kilo verememe... Şişmanlık, pek çok

hastalığa zemin hazırlar. Çocukları tıka basa doyurmak iyi değildir. Üstelik her şeyi birden sofraya koymak da tasvip edilmemiştir. Peygamber Efendimiz:

“Sofralarınızı Firavun sofralarına benzetmeyin.” demiştir.

Bütün bu emek ve gösterilen hassasiyet, dengeli beslenmek için ama bunların hepsi bir öğünde yenecek değil ya! Midenin de bir kapasitesi var. Tevfik Fikret’in Han- ı Yağma isimli şiirinden iki dize geldi, hatırıma:

“Yiyin efendiler yiyin, bu han-ı iştihâ sizin,
.Doyunca, tıksırınca, çatlayıncaya kadar yiyin! ”

Orta Asya’da halen uygulanmakta, misafire tepsi dolusu ikram... Yabancılarda küçük tabaklarda ve az... Bunun adı kibarlık... İkranda abartının aslı, misafirperverlik olduğu halde Avrupalılar, Türk âdetlerindeki böyle misafire kurulan sofraya tepsiler dolusu, önlerine yığarcasına yemek getirilişine bir anlam verememekte, bazıları da görgüsüzlük olarak nitelendirmekte.

Köylerde hâlâ, misafir geldi mi bir davarı ya da kuzuyu keser, kızartır, bütün olarak sofraya getirirler. Bizde de Buhara Pilavı kocaman bir tencerede pişer, tepsiye ters çevrilir, öyle gelir, masanın ortasına konur. Havuçlar ve etler üstte kalır. Görünüm olarak da güzeldir. Bizim milletimizin bonkörlük raddesinde elinin açıklığını cimri insanlar nasıl anlayabilir? Onlar, evlerine gelenin ne kadar ne yemek istediğini sorarak o kadar yiyecek getiriyorlar. Mıskalla...

Bir yatta misafirdik. Alman bir aile davet etmişti. Ne içmek isteğimizi sordular. Onlar ne içmek istiyorlarsa, ondan içebileceğimizi söyledik. Meyve suyu içiyorduk ki Almanya’dan bir genç adam geldi. Uzun yoldan geldiği için onun bir şey yemek isteyip istemediğini sordular. O da eliyle ne kadar büyüklükte bir ekmeğin parçası ve yanında neler yemek istediğini tarif etti. Küçük bir pasta tabağında bir dilim ekmeğin parçası, bir parça domates minik bir dilim peynir ve iki zeytin tanesi geldi. Meyve suyuyla onu yiyerek doydum. Bu bizim için oldukça komik, onlar için gayet doğaldı.

Bizde sofraya her şey bol bol gelir, yenmezse geri gider. Hele ekmeğin ölçüsü mü olur? İki zeytin sofraya mı konur? Misafire ne yiyeceği mi sorulur? Evde ne varsa masaya sıralanır. Hatta aniden bir misafir gelir de mahcup oluruz diye bazı fakir kişilerin evlerinde ihtiyaten iyi yiyecekler bulundurulur. Halkımız, yemez yedirir! Güzel şeyler ikram edemezse utanç duyar, ezilir.

Bizim gibi sofrası herkese açık bir toplum daha yoktur! Savaşlarda; o açlık ve kıtlık zamanlarında düşmanlarıyla bile yiyeceklerini içeceklerini paylaşmış bir milletiz biz! Türkün ne olduğunu bütün dünya bilmeli! Restoranda, eşinin yediğini bile ödemeyen, insanlıktan nasibini almamış milletler, bizden çok şey öğrenmeli. Bence uygarlık, her şeyden önce yiyeceğini bölüşebilmektir. İnsan, verebildiği kadar insandır. Vermek; yiyecek olur, içecek olur; para, yardım, selam, tebessüm; sevgi, en başta... Bu yollar hep sevgiden geçer.

Ramazanda komşulara birer tabak yemek vermek, ölü evine yemek götürmek ne incelik! Yemekli mevlitler, düğünler düzenlemek güzel adetlerimizdendir. Zengin olsun, fakir olsun; aç doyurmak ne kadar sevaptır! Misafirin yediği sadakadır. Herkes kısmetiyle gelir. Atasözlerimize göre misafir, on nasiple gelir, birini yer, dokuzunu bırakır. Osmanlılarda aşevleri ne güzel kuruluşlardı! Hazreti Ömer:

“Dağda bir kurt aç kalsa, Ömer’den sorulur! ” diyordu.

“Komşusu açken tok yatan bizden değildir! ” ve acele edilecek şeylerden biri olarak:
“Misafiri doyurmakta acele edin! ” diyen bir Peygamberin ümmetiyiz!

Öyle bir dinin mensuplarıyız ki! Böyle bir güzellik hiçbir dinde yok! Türklüğümüz ve Müslümanlığımızla ne kadar iftihar etsek, azdır!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0180

Onur Bilge

0181 - ÖLÜM NEDİR

Onur BİLGE

Önce dedemin, hemen arkasından babaannemin ölümü, iki ilkokul öğretmenimi arka arkaya kaybedişim, ölümü düşündürüyordu. Bizi en güzel varlık olarak yaratan Allah-ü Teâlâ, neden yok ediyordu? Neden yaşlandırıyor, hastalandırıyor?

“Her kime uzun ömür verir isek, hilkatini nekse uğratırız.” diyordu. Yaşlanmayı durdurmak, hastalıklardan kaçabilmek, ölümden kurtulmak mümkün değildi. Her yer O'nun mülküydü. Yerin yedi kat altı, göğün yedi kat üstü O'na aitti. Yıldızlara kaçsak, mülkünden çıkmamız imkânsızdı. Teslim olmaktan başka çare var mıydı?

Ölümü kabul etmeliydim. Hastalıkları, yaşlanmayı, kazayı, kaderi daha da önce... Kalem yazmış, mürekkep kurumuştur. Şimdi, yaşamak ve olanları seyretmek zamanıydı. İtirazsız, isyansız...

Yavaş yavaş büyüme olmasaydı, hızlı çekim büyüyüverseydik, güzelim çocukluk döneminden mahrum kalsaydık, göz açıp kapayıncaya kadar geçiverseydi, hayvanlar gibi çabucak ergenlik dönemine geliverseydik, daha mı iyi olacaktı? Yetişkinlik olmasaydı üreme olmayacaktı. Hastalıklar, kaza bela ve yaşlanma olmasaydı, ölümü kabullenmemiz kolay olacak mıydı? Ya ölüm olmasaydı da hasta, sakat, yaşlı olarak hep birilerinin bakımına muhtaç kalsaydık, daha mı iyi olacaktı?

Ölüm temizlik, nimet... Allah'ın merhametinin sergilenişi... Sürgün yerinden azat... Beden yükünden kurtuluş, ruha özgürlük... Başka bir boyuta geçiş ve yeni ve sonsuz bir hayat için yenilenmeye hazırlık...

“Dünya, mümine cehennem; kâfire cennet!” diyor, Abdülkadir Geylani Hazretleri. Kâfir yer içer, sefa sürer. Allah-ü Teâlâ Sabur'dur. Sabreder. Ahrette hesaba çeker! Dünyada çile çekmiş olsa bile onun için cennettir. Öyle bir azap beklemektedir ki onu, tahayyül edebilmiş olsa, dünyadaki her türlü azaba razı olur! Çünkü düşünebileceği en şiddetli azap, o azabın yanında mükâfat gibi kalır!

Mümini öyle güzellikler beklemektedir ki dünyada bir eli yağda bir eli balda, zevk ve şafa içinde yaşamış olsa dahi cennetteki hayatının yanında cehennem hayatı gibidir! Öylesine akıl almaz nimetler beklemektedir, onu!

Ne kadar da seviyoruz, bu sürgün yerini! Ölümü bilmediğimiz için belki. Bebek, anne karnında rahattır. Ona kalsa, orada yaşamak ister. Bilmez ki dünyada renker, sesler, güzellikler, bin bir çeşit nimetler var. Biz de dünyanın bedenindeyiz. Atmosferin karnında... Hayat etenesinde rahatız. Doğmak istemiyoruz, ölüme. Ölümün güzelliklerini tahayyül bile edemediğimizden belki.

Ölüm, her bilinmeyen gibi ürkütücü, korkutucu! Belki de ne kadar güzelliklerle dolu olduğunu bilseydik, bu sürgün yerinde bir dakika bile durmak istemez, hemen intihar eder, cehennemi boylardık! Allah, belki de onun için ölümün güzelliklerini gizlemiştir. Bize bakan yüzü donuk ve soğuk... Perdenin gerisinde ne büyük rahatlık ve huzur var, kim bilir? Uyuyunca uyanmak istemediğimiz gibi ölüncüye dirilmek istemeyiz belki.

Yeniden can bulan kişiler, çok derin bir uykuda, çimenlik, yeşillik boş bir alanda son derece mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşamaktayken hayata döndürüldüklerinde:

“Neden uyandırdınız beni? O kadar mutluydum ki! Bir anda, süratle döne döne yükselip,

dar bir geçitten geçtim ve geniş, yemyeşil bir mekâna geldim. Orada mutlu olduğum kadar hiçbir yerde mutlu hissetmemiştim kendimi. Bırakın beni! Oraya gitmek istiyorum! " demişlerdir.

İnsan uyuklar, uyur, bayılır, komaya girer, ölür. Yani safha safha kendinden geçer. Ölüm, bunların en derini... Ağır baygınlık hali... Uyuyunca rahatlamaz mı insan? İliği kemiği dinlenmez mi? Ya ölünce? Kimbilir bu dinlenmenin kaç misli bir rahatlık kaplar, ruhu!

İnsan, bayılılmadan ameliyat edilmez. Diri diri çürütüp, dağıtıp, parçalarına ayıramaz. Allah, o azabı vermiyor, kuluna. Kıyamıyor. Aksi halde ağaçlar gibi diri diri kesilir, parçalanır; budana budana, çürüyerek yok olurduk. Merhametinden öldürüyor. Ruhsal ve fiziksel, her türlü acı çekme duygumuzu yok ederek dağıtıyor.

Her şey, akıl almaz bir aklın ürünü... Bizi, günlük olayların vermiş olduğu sıkıntılardan, sinir ve stres yaratan olayların etkisinden kurtarmak için muntazaman her gün uyutuyor. Çoğu zaman, uyuyup uyanınca kızgınlıklarımızın geçtiğini, sinirlerimizin yatıştığını fark ediyoruz. Uyuyunca, o hadisenin üzerinden zaman geçiyor. Olay eskiyor. Ağır hayat şartları altında tamamlanan bir ömrün izlerini de belki ölüm haline geçirerek küllendirecek, silecek; bütün acı, keder ve üzüntülerimizi unutturacak, sonra cennetini lûtfedecektir belki oradaki mutluluğumuzun tam olabilmesi, durup durup dünya hayatımızdaki geçmişimize gidip, huzurumuzun kaçmaması için. Unutmak da çok büyük bir nimettir. Aksi halde, bize yapılan haksızlıkları anımsar dururuz, cennet de cehenneme döner.

Dünyada başkalarına da yer açmak; ölenlerin, kalanlara ibret olması; malın mülkün, eşin evladın, her şeyin kabrin kapısına kadar olduğunun anlaşılması ve herkesin ona göre ayağını denk alması için bizleri, ekinler gibi yeşertip, sonra sarartıp, hep birden yok etmiyor. Birimizin ölümünü diğerlerine, ibret olması için gösteriyor. Bizi, geride kalanların hidayetine vesile olması dileğiyle, aşama aşama öldürüyor.

Beden; yarasız beresiz, tek çiziksiz oluşuyor; geliyor, büyüyor; yaralanıyor, hantallaşıyor, hastalanıyor, yaşlanıyor, yıpranıyor, eskiyor. Yeni bedenler verecek. Eskisini sıyırıp çıkaracak, yenisini giydirecek. Yılanın gömlek değiştirdiği gibi... Kılını tüyünü yenilediği, yılanına çıyanına kadar her yarattığını her yıl giydirip kuşattığı gibi... Öyle birer beden ki herkesin yerine göre... Sekiz kat cennet, yedi kat cehennem ve Arasat'ta yaşamaya elverişli bedenler...

Cennetliklerin gözlerine öyle bir algılama hassası koyacak ki eşler birbirleriyle her bakıştıklarında buradaki alınabilecek en büyük hazzın on beş mislini hissedecekler ve bu gözler Cemal seyredecek. Öylesine güçlü olmalı ki dayanabilmeli, dağlar eriten o Nur'un güzelliğinin tesiri karşısında! Mutlaka, Cemal seyrini algılamaya yetenekli ve o hazzı yaşamaya uygun yaratılacak.

Cehennemliklerin derilerini o kadar değişik yaratacak ki yandıkça tabaka tabaka eriyecek, kavlayacak, süratle ve sürekli yenilenecek; azabı aralıksız hissetmeleri için. Ateşe dayanıklı, yanmaya elverişli olacak.

Cezası bitip cehennemden çıkanlara da yepyeni bir beden verilecek ve cennettekiler anlamayacaklar onun cehennemden geldiğini. Allah, hepimizin suçunu bilir, yüz karamızı yüzümüze vurmaz, kimsenin sırrını kimseye demez. Ayıbımızı orada da saklayacak. Süklüm püklüm yaşatmayacak, doğrudan cennette yaşamaya hak

kazanmış olanların arasında. Belki, merhametinden, cehennem hayatımızı da unutturacak; biz dahi bilmez olacağız azaba çarptırılanlardan olduğumuzu. O dahi gölgeleyemeyecek cennetteki mutluluğumuzu.

Önce bizi, acı duymamamız için ölüm haline geçiriyor, narkoz verircesine. Parça parça, hücre hücre dağıtıyor. Tekrar diriltmeyi de doğumumuz gibi hissettirmeyecek, merhametinden. Nasıl iki hücreyi acısız sızısız böle böle katladıysa, ilk yaratılışımızda; yine öyle yaratacak, haberimiz olmadan. O zaman biz derin uykuda olacağız. Ölüm uykusunda. Sûr üfürüldüğünde, kabirlerimizden kalkınca, sanki yeni uyumuşuz da birisi bizi uyandırmış gibi gelecek:

“Ne oldu bize? Bizi, yattığımız yerde kim uyardı? ” diyeceğiz, Yasin Suresindeki son ayetlere göre.

Yediklerimizin eritilip kana karışmasında çalışan değirmenin ve fabrikanın sesini dahi duymadığımız, mücadelesinden habersiz olduğumuz gibi toprak adı verilen en iptidai bir fabrika eritecek, öğütecek, yok edecek eskisini ve sakladığı iki hücreden, bir bitki tohumu çatlatırcasına sessizce üretecek, yenisini; bizi, bizden habersizce.

Ölüme böyle bakınca, Allah'ın sonsuz ilmini, anlatılmaz merhametini ve akıl almaz maharetini iliğimde, kemiğimde hissediyordum!

Bence mutluluktan, ölüm. Derin uyumaktı. İliği kemiği dinlenircesine! Canımıza okuyan hayatın bütün yorgunluğunun çıktığı büyük bir dinlenme dönemiymiş, kış uykusuna yatarcasına, bazı yaratıklar gibi.

Çıkmakta olan canı geri çevirsenize! .. Ona siz mi daha yakınsınız, biz mi? Yaklaşık bir ayet mealidir, bu. Allaha yakın olmaktır, ölüm. O'na dönüşür. Aslımıza...

Kötü tarafı, ayrılık... Göçük altında kalan şehit... İç veya dış kanamadan ölen şehit... Gurbette ölen, gurbet şehidi; helal kazanç için görev başındayken ölen vazife şehidi... Savaşta, silah başında ölen zaten şehit... Allah ne kurtuluş yolları açmış, Müslümanlar için!

Ölüm, kurtuluş bir nevi... Bedende hapsolmaktan, yerçekimine bağlı bir madde olmaktan kurtulma ve düşünce hızıyla hareket serbestisine kavuşma... Bilmediğimiz fakat hissedebildiğimiz boyutta arzumuzca seyahat, seyran her yeri...

Kim bilir ne güzeldir, ölüm! Öğrenmek sonsuz... Hayat boyu bir şeyler öğreniyoruz. Ölürken de ölmeyi öğreneceğiz. Öldükten sonra ne kadar sır perdesi varsa açılacak! Ne güzel şeyler bekliyor bizi! Her şeyden önce Dost bekliyor.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0181

Onur Bilge

0182 - KAIEM

Onur BİLGE

Antalya'nın ilk kooperatifçisidir, babam. Kooperatif üyeleriyle ilişkileri, onlarla olan yazışmalar, hesaplar, kitaplar... Şehrin zıt yönlerindeki iki Çağlayan Mahallesi'ni kurandır. Birisi Lâra Yolu üzerinde, deniz kenarında; okulunun da içinde olduğu diğer mahalle, şehrin iç kısmında, girişinde.

Kooperatif olayları da benim için ayrı bir dert, onun içinse zevkti. Dilekçeleri, toplantı davetiyelerini, gelişme ve gidişat hakkındaki mektupları anneme ya da bana okutturarak kâğıtlarının arasına kopya kâğıdı koyup, ücretli beşerli daktiloda çoğaltırdı. Bu iş saatlerimi alırdı ama mektup ve dilekçe yazma başta olmak üzere düzgün cümle kurma, rahat ve akıcı yazı yazma yeteneğimin gelişmesinde, kelime haznemin genişlemesindeki payı büyüktür.

Onca olay ve iş arasında; particilikleri, seçim faaliyetleri yani propagandaları, seçmenlerle ve delegelerle ilişkileri, toplantıları... Yardım kuruluşlarındaki görevleri; para toplama, makbuz verme... Akıl almaz genişlikte bir çevre ve akıl almayacak kadar çok işleri vardı.

Bu arada benim onlardan bire bir ilgi beklemem hayaldi. Ortaokul ve lise yıllarımda yalnızlığa mahkûmdum. Okul ve odamdan başka yer bilmiyordum. Ev dolup taşıyordu, ben odamda, kapım kilitli, kendi halimde yaşıyordum.

Onca insanın onca derdi de vardı, doğal olarak. Evimizin ön ve arka kapısı dergâh kapısı gibi açıktı. Kısacası, kimin ne derdi varsa gelir, anlatır; neye ihtiyacı varsa, temini yoluna gidilirdi. Her iki kapıdan da işlenir, misafirin biri gider biri gelirdi. Kimi anneme dert yanar, kimi babama anlatır da anlatırdı! Evimiz; misafir odası dolup taşan, salon denilen girişi, mutfağı bile boş kalmayan yatak odası dışında adeta her yeri aynı anda kullanılan, arı kovanı gibi işleyen küçük ama canlı, böyle yaşanan ve yaşayan bir evdi, işte!

Babam, yardım için yaratılmıştı. İş kurmak isteyenlere sermaye verir, dükkân açar, yol gösterirdi. İşini yoluna koyuncaya kadar onu desteklerdi. Yeter ki hüsnüniyetle çalışsın. O kadar çok gelen vardı ki çeşitli nedenlerle, gece yarısına kadar yemek yiyemediği olurdu. Herkesin evine çekilip, istirahatata geçtiği, hatta yatağına yatıp, uyuduğu saatlerde; o, açlıktan ve yorgunluktan bitap halde annemden yemek ister, yalnız başına yedi. Gece geç saatlere kadar da yazı yazardı.

Yaptığı işlerin karşılığında beş kuruş almaz, getirilen hediyeleri bile kabul etmezdi. İnsanlara, sadece Allah rızası için yardım eli uzatan ender kişilerdendi. Hukuki bilgisi olduğu için fahri dava vekilliği yapar, evdeki zamanının çoğunu, masasında daktilosunun başında, gününün bir kısmını mahkeme koridorlarında geçirirdi.

Evimizde yazı yazmak, hastalık derecesinde bir tutku haline gelmişti. Bazı geceler, uykusu kaçınca kalkar, yazı yazmaya başlardı. Gecenin sessizliğinde daktilo sesi yankılanır, uykumdan uyanırdım.

Annem, bir gün günlük yazmasa rahat edemez, biriken yazmadığı günleri bile, vakit bulduğunda, olanları hatırlamaya çalışarak, o sayfalara kısaca da olsa kaydeder, boş bırakmazdı.

Kooperatifçiliği para için yapmadı. O kadar emeği geçti diye kendisine ayrılan parseli

almadı, caminin yanındaydı. Umumun kullanımına bıraktı. Deniz kenarında, Antalya'nın en mutena semtlerinden birinde, beş yüz elli altı yüz metrekarelik, villa yapımına müsait, öyle bir arsayı reddetmek, herkesin harcı değildir. Beraber işe giriştiği kişi belki parasıyla, belki emeğine karşılık denize en yakın, en güzel yerden, beş altı parsel alırken babam dünyadakilere değil, ukbadakilere de değil, Allah'ın rızasına talipti. Diyordu ki:

"Tüyü bitmedik yetimin hakkı var. Bir metrekare istemem! Fakir fukara barınsın. Garipler, başlarını sokacak bir ev sahibi olmak için yemediler içmediler, yatırdılar. Güle güle otursunlar. Bana bir 'Allah razı olsun!' deseler, yeter! Semtin adı 'Barınak' olsun! "

Babam istemedi ama Allah uygun görmüş olmalı ki ablam diğer başkanın oğluyla evlendi. Dolayısıyla en güzel, en geniş villa yavrusu eve yerleşti. Tam anlamıyla bir yalı... Ablam, sekiz odalı ev isterdi, eskiden beri. Döndü dolandı, beş odalı, sekiz bölümlü, aradan bölünse iki daire olabilecek, o zamanların en güzel yalısına gelin gitti. Bir evin bir oğluyla evlendiği için de oranın sahibi oldu.

Babam oradan arsa alıp kendine ev yaptırmadı ama genelde öğretmenlerin kooperatifiydi, halası da öğretmendi; ona katılmasını, sahilde bir ev sahibi olmasını söylemiş, o da para göndermişti. İlerde o da evini amcamın kızıyla bana bıraktığı için onun evinin yarısı da bana gelmiş oldu.

Allah, kalplere bakar. Niyet hayır, akıbet hayır... Niyeti hayırlıymış ki dolaylı yoldan Allah ona değil ama iki kızına da nasip etmiş. O müşterek mülkiyet ilerde bölünemeyeceğine ve ortağım Antalya'ya gelemeyeceğine göre hissesini öncelikle bana satacaktı, tamamına sahip olacaktım.

Evler tamamlandığında, diğer başkan, kırk kadar bahçeli evin anahtarlarını teslim etti, en güzel yalıya yerleşti. Kalp hastasıydı. Bir iki ay sonra ani bir kalp krizi neticesinde hayata veda etti. İçinde oturmak nasip olmadı. İnşallah yuva sahibi yaptığı kişilerin hayır duaları ona yeter, cennette en güzel köşklere birine sahip olur.

Bir gece kapımız çalındı. 'Talaslı' diye anılan bir bey gelmişti. Elinde bir çift erkek ayakkabısı, kutusunda paketli... Bir kış gecesi idi. Uzun, siyah kaşe bir palto vardı sırtında. Başında fötr şapkası...

O saatte kapının çalınması ve onun gelmesi, normal değildi:

"Hayırdır, İnşallah! " dedi, annem. Babam soran gözlerle bakakaldı.

"İçeriye buyurun! " diyebilirdi.

"Başkan hastalandı... Biraz ağır... Haber vereyim dedim."

"Yoksa...? Yoksa...? " dedi sonra, Talaslı'nın gözlerinin içine bakarak. Anlaşıldığından emin olarak asıl demek istediğini söyledi, o da:

"Başınız sağ olsun! Hüküm Allah'ın! Dünürünüz, Hakk'ın rahmetine kavuştunuz! "

"Nasıl? Olamaz! .." diye ne yapacağını bilmez bir vaziyette dönü dönüverdi, babam. Can dostlarından biri, en yakın arkadaşı, dünürüydü, ölen.

"Kalp krizi... Allah rahmet eylesin! Taksiratını affetsin! Kırk aileyi sevindirdiniz. Sayenizde ev sahibi olduk."

"Allah rahmet eylesin. Hâlâ inanamıyorum! Bu saatte... Vasita da yok. Nasıl gelebildin?"

"Arabamla... Sizi götüreceğim, gelerseniz. Hanımı perişan! Teselli edersiniz. Hanımım da orada... Birkaç yakın komşu daha var. Sağ olsunlar, koşup geldiler. Gece yarısı kimseyi rahatsız etmek istemedik. Duyurmadık."

"Tabi ki geleceğiz. Bizden yakın kimi var? Gurbetteler. Biraz otur, bir kendimizi toparlayalım. Hazırlanalım, gideriz."

Ayakkabı kutusunu, evin girişine, yere bıraktı. Onun bir lise öğrencisine verilmesinin uygun olacağını söyledi. Kocaman bir çift siyah ayakkabıydı. Ne acelesi vardı? Adetmiş. İnsan ölür ölmez, ayakkabıları sokağa konurmuş.

O gece annemle babam oraya gittiler, onunla. Ben, ölümü idrak etmeye çalışıyordum. Demek ki artık müdür beyi hiç göremeyecektim. Artık beni güldürmek için:

"Bizim çiçek karpuz açtı." demeyecekti.

İster istemez sürekli Celal Bey'i düşünüyordum. Devamlı gülümseyen, kimseye sert bir söz söylememiş, ailevi kararlar almayı, önemli konularda dahi konuşmayı daima eşine bırakmış, nazik, sayan ve sayılan, seven ve sevilen muhterem bir insandı.

Eşi, fikrini almak istediğinde, onun karar vermesini uygun gördüğü için fikrini söylemek yerine sürekli gülümsediğini ve başka şeyler söylediğini anımsıyordum:

"Dilimi yuttum! "Şapkamı evde unuttum! " gibi...

Bana bir bardak hediye etmişti. Bu, hiç görmediğim, Türkiye'de olmayan, seyahatlerde kullanılan, yer kaplamaması için sigara paketi gibi yassı, keskin hatları olmayan camdan yapılmış bir bardaktı. Oldukça saydam ve çok hoştu. Cepte taşınabiliyordu. Ondan bir bende vardı. Gören hayret ediyordu. Su içmek için elverişli değildi. Bardak olarak değil, vazo olarak kullanıyordum. Çalışma masamın üstünde duruyordu. O kadar ilginçti ki! Kırıldığını hatırlamıyorum. Galiba çalındı. Onu da sahibi gibi ortalıkta göremez oldum.

Ona beyaz yasemin ıslatmış, suluboya resmini yapmıştım. Resim öğretmenim ne kadar beğenmişti! Hemen aldı, diğerleri gibi.

Şehrin kuzeyindeki evimizden çıktım, Antalya Lisesi'ne gidiyorum. Vakit öğleye yaklaşıyor. Dalgın, muntazam, acelesiz adımlarla yürüyorum. Saat Kulesine yaklaştığımda, caddenin alışılmış gürültüsünü kedere çeviren bir sesle irkildim! .. Şehir bandosu tarafından Cenaze Marşı çalınıyordu. Sesin geldiği istikamete doğru baktım. Hazırlanmış tabut önde, şehir bandosu ve cemaat arkada, oldukça ağır adımlarla ilerliyorlardı. Bulduğum yer, şehrin merkeziydi. Olduğum yerde durup, yönümü cenaze alayına doğru döndüm, saygı duruşuna geçtim. İçimin yandığını hissettim. Kan bağımlı olmayan bu cenaze, ablamın kayınpederiydi. Bizimle ilgiliydi. Defalarca birbirimize gidip geldiğimiz, birlikte aynı masada yemek yediğimiz bir yakınımızdı. Akrabamız olmuştu, sonradan.

Dökük saçlı, açık alınlı, iriyarı, düz çatık kara kaşlı, iri siyah gözlü, sabit bakışlı, geniş ağızlı, muntazam bakımlı dişlere sahip, sürekli gülümseyen, babacan, espritüel, çok yaşlı olmayan bir kimseydi.

Bende bir hatırası daha vardı. O kadar dolma kalemim olmasına rağmen en çok değer verdiğim kalem... Ceketinin sol cebinden çıkarıp, gözlerimin içine bakarak, son derece içtenlikle uzatmış:

"Bu senin olsun! Kullandıkça beni hatırlarsın." demişti, her zamanki geniş tebessümüyle.

Kalem, gerçekten çok kaliteli, tam istediğim gibi kalın uçlu, harika bir şeydi! Yağ gibi kayıyordu! Onunla yazı yazmak, bambaşka bir zevkti! O yazarken seyrediyordum. Benim için ulaşılmazdı ama kalem önemli değildi. Veriliş tarzı çok güzeldi!

"Ama bu sizin..." dedim, almak istemedim.

Unutamadığım zarif ısrarı, nezaketi... Bir dolmakalemle hayatıma imzayı atmıştı! Gözlerim doldu. Hıçkırıklarımı tutamadım! Sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Tam önümden geçiriliyordu. Elim ayağım titremeye başladı. Dizlerim tutmaz oldu. Oraya yığılıverecek gibi oldum! Kuyumculardan ikisi arkamdaki dükkânlarından çıkmış, yol kenarına, yanıma gelmişlerdi:

"Sen devam et, kızım! Durma! " dedi, birisi. Diğeri:

"Olur mu? Cenaze geçiyor! "

"Olur, olur! Görmüyor musun? Dayanamıyor! .. Bayılacak! .."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0182

Onur Bilge

0183 - YASAKLAR

Onur BİLGE

Gezici başöğretmenlik hayatı boyunca babamın gezmediği köy kalmamış olduğu için Antalya il ve ilçelerinde tanımadığı yoktur. Kimi talebesidir, kimi talebesinin kardeşi, anası babası, dedesi ninesi, hısım akrabası... Bir de seçimlere girince, ciple dağ bayır dolaştı, tanımadığı ve tanımayan kalmadı. Arabaların çıkamadığı yerlere ciple tırmandılar, Torosları fethettiler, dağ köylerine kadar ulaştılar. Binlerce kişiyle tanıştılar. Annem de ilçe kadınlar kolu başkanı olarak onun sağ kolu, en yakın yardımcısıydı. Propagandalarda, parti faaliyetlerinde, her yerde beraber ve omuz omuza idiler.

Her çarşamba, ilçe kadın kollarının toplantısı vardı. Diğer günlerde de diğer toplantılar... Pikniğe, sinemaya, parka, toplantıya; her yere giderken farklı şeyler giyiliyordu. Gardırobunda, nereye gidecekse, her an giyip çıkıvereceği her tür giysisi temiz ve ütülü olarak hazırды. Fakat beni kızdırdıysa, intikamım feci oluyordu!

Makas elime alıyor, gardıropta ne kadar giysisi varsa eteklerinin kıvrılma dikişlerini beşer santim arayla kesiyordum. Özellikle sinema ve toplantı gibi saati belli olan yerlere gideceğinde çok zor durumda kalıyordu. Günlük işlerini bitirmiş, duşunu almış, gideceği yere yetişmesi için zaman azalmış, her şeyden habersiz, giyiniyor kuşanıyor, makyajını yapıyor, çıkıyor; arkasından bakıyorum; yazsa ipekli, kışsa yünlü kumaşlar, daha birkaç adım atar atmaz sağından solundan şarkmaya başlıyor. Bacağına çarptıkça fark ediyor, bir şeyler olduğunu; hışmıma uğradığını anlıyor, söylene söylene eve dönüyor, üstündekini çıkarıyor, başka bir elbise giyiyor, o da öyle... Nasıl kızıyor, nasıl deliye dönüyor! Bir şey de yapamıyor. Alıyor eline iğneyi ipliği, oturup elbise eteği bastırıyor! Neden sonra tekrar giyinip gidiyor ama asabı bozuk; Allah bilir, gittiği yerde de mutlu olamıyor.

O kadar çok yaptım ki! Hemen hemen her kızdığımında... Artık alıştı. Giyinmeden bir saat kadar önce eteklerini kontrol eder, ona göre yola çıkar oldu. Bir gününü, etek bastırmayla geçirdi ama yine de haline acıyıp ona o cezadan vazgeçmedim. Ne kötü bir kızdım! Adı muziplik, aslı azaptı.

Zeynep Değirmencioğlu'nun filmlerinden kalma bir huydu. Onlar, filmlerde Ayşecik'in, babasının pantolonunun bir paçasını kesişine gülüyorlardı. Başlarına gelince, şikâyetçi oluyor, tavır koyuyorlardı. Aslında ben artık büyümüşüm. O yaşlarda değildim. Ortaokula başlamıştım. Fakat anneme ondan başka zarar veremiyordum. Okul öncesi, anneme kızdığımında, makasla tül perdeleri kesiyordum, şurasından burasından... Çivici'nin çivisi, benim makasım vardı.

Bana da bir takım zararlar veriliyordu. Annem oje sürüyor, makyaj yapıyordu. Bana izin verilmiyordu. Babam benim erkek gibi yetişmemi mi istiyordu? Oje şişelerimi kırmıştı. Ben de asetonla tekrar eritip, yine sürmüştüm. Nerden inatlaşıyorduk biz?

Orta birdeyken, Antalya'ya ilk konfeksiyon açılmıştı. Giriş kapısında hırpani kıyafetli, çıkış kapısında son derece şık bir bay ve bayan resmi vardı. Babam, oraya götürmüştü hepimizi. İstedığımız her şeyi almıştı. Herkes lasteks pantolon giyiyordu. O zamanlar 'kazova' denilen. Ben de koyu kahverengi çok kaliteli bir tayt, sütlü kakao rengi yün bir ceket seçmiştim, oradan. O kadar yakıştırdım ki onları kendime! Çok beğenerek almıştım. Zevkle giyiyordum. Her şeyden önce çok rahattı.

Babam, bir yıl sonra da yasaklamıştı o taytı giymemi. Hani, çırpı bacaklı, kocaman diz kapaklı kızdım, ben? Babalar, kızlarının gelişmesine kızıyor, büyüdüğünü istemiyorlar

miydi? Çok mu korkuyorlardı, bundan?

Her şeye yasak koymuştu. Her yere inzibat gibi onunla ya da annemle gidebiliyordum. Arkadaşlarım sinemaya gidiyordu. Ben de onlarla gitmek istiyordum. Kendi aramızda eğleneceğiz. Babam:

"Hangi sinemaya gitmek istiyorsan söyle, oradan loca ayırttırırım, hep beraber gidelim!" diyordu.

'Eşeğe binmekten maksat, ayak sallamak' diye bir söz vardır. Benim sinemaya gitmekteki maksadım, arkadaşlarımla beraber olmak, gülüp eğlenmekti. Aynı hazzı annemle babamla locada film seyrederken alamazdım ki! Üstelik babam, sokakta dahi yürütmezdi bizi. Gider payton çağırır, bindiğimizde üstünü kapattırır, sinemanın kapısına kadar yol sokak göremeden gider, aynı şekilde geri gelirdik. Bunun adı taassup muydu? İnsan yüzü görmeden gezme mi olurdu?

Locada yer yoksa salonda seyredeceksek, film başladıktan sonra içeriye girerdik; el feneriyle yol gösterilerek yolumuz buldurulur, yerimiz gösterilirdi. Film bitmeden çıkarırdı bizi. Sonunu, seyredenlerden öğrenirdik. Bunun adı kıskançlık mıydı?

"Keşke büyümeseydim!" diyordum.

Ablam, hafta sonları beni sinemanın kapısına bırakır, elime biletimi verir, bankaya giderdi. Oradan çıkınca evin yolunu bulurdum. Antalya küçücüktü, herkes birbirini tanırdı. Aynı yola giden kalabalıkla yürürdük. Her defasında mahallelilere rastlardım. Herkes birbirini bilirdi. İçerde de onlar olurdu. Zaten Giritliler çok severdi, sinemayı.

Bir de büyüme sancılarım vardı. Şuram neden böyle, buram neden şöyle? Giderek azaldı, her şey rayına oturdu ama sıkıntılı bir dönem geçirdim. Bir taraftan büyüme olduğum için konan yasaklarla, bir taraftan çirkinlik dönemimle uğraştım. Sıkıntılı günlerdi. Kendimi ifade edemediğim günler...

İlk aşk şiirleri yazmaya başladığım zamanlardı. Belki de şiire aşırı düşkünlüğümün beni korumaya almışlardı. Bu yaşlarda, benim açımdan, sevmeyi öğrenmek, âşık olma denemeleri ne kadar doğal; ebeveynim, özellikle babam için ne kadar korkulacak şeylerdi!

Aşk, tamamen duygusal bir şeydi. Ruha huzur ve mutluluk veren, ergenliğe adım atarken, sihirli bir diyara gönderen son derece güzel bir histi. Kime ne zararı vardı? Üstelik babam eğitimciydi. Bunları benden çok daha iyi biliyordu. Kendisi benden daha duygusaldı. Kim bilir kaç kere âşık olmuştu!

İçimde uyanmaya başlayan her hissi, en yakınlarım olan annemle babamla paylaşmak istiyordum ama sanki yasak konmuştu, duygularıma. Öyle hissediyordum. Belki de vaktinden önce âşık falan olacağımdan korkuyorlardı. Beni aşktan korumaya çalışarak akılları sıra yardım mı ediyorlardı, bana?

Yıllardır aşk öykülerini okuyor, dinliyor, seyrediyordum. Onları yaşamayı ne kadar istiyordum! Ah, keşke öyle bir şey olsaydı! Çok seçiciydim, olamıyordu. Telaşları boşunaydı.

Ben hep iç dünyamda kaldım. İçin için kurdum, hayal ettim, içimde yaşadım. Yıllar

geçti, hiçbir şey değişmedi. Sevgi, yüreğimin ürünüydü. Kalbim üretiyordu. Pınarca çağlayarak çıkıyor, akacak kanal arıyordu. Arazi kayalık, taşlık... Yer edemiyor, yayılıyordu. Gözlerimi kapatarak, içime bakıyordum. Hayal âlemime... Seyrettiklerimi boş kâğıtlara yazıyordum. Şiir defterime aktarıyordum, simsiyah mürekkepli dolma kalemimle. Ne kadar seviyordum, defterimi! Kalın kapaklı, ciltli... İlk sayfasında bir buket... Yeşil yapraklı kırmızı karanfiller...

Şu yeşil yapraklı al karanfiller
Tertemiz aşkımın nişanesidir.
Bu siyah yazılı bembeyaz defter
Bütün hislerimin ifadesidir.

Şiirler vardı ortada, aşk yoktu. Aşk neredeydi? Neden gecikti? Anneme babama göre daha çok erkendi ama içimde acele eden bir gönlüm vardı. Aşk bana mı yasaktı? On iki yaşında evlenen arkadaşım vardı. Bu mahallede çok küçük yaşta âşık oluyordu, kızlar. Bende bir farklılık mı vardı? Neden uzak kalmalıydım, içimi ısıtan o duygudan? Zaten istesem de olamıyordum. Yasaklar nedendi?

Yasaklar... Yasaklara itirazlar, isyanlar... Yasakların bittiği yerde sular duruldu. Ya ben güven telkin ettim, tutarlı davranışlarımla ya da onlar yoruldu. Liseyle beraber her yasak bitti ama ben de bittim! Şimdi yasak yok. Hatta artık anlayabileceğim birisini bulmalıyım, belki de ama korkular bana sirayet etmiş durumda. Hele hele evlenme kararı alacak cesaretim yok. Şimdi babam diyor ki:

“Rüştünü ispatladın. Artık yetişkin bir bireysin. Kanun da bunu böyle kabul ediyor. Bu zamana kadar yanlış yapsaydın, biz kendimizi sorumlu hissedecektik. Fakat bundan sonraki yanlışlarından tamamen sen sorumlusun. Atacağın her adıma dikkat et! Ona göre hareket et ki pişmanlık duymayasın! ”

Bu öyle bir sözdü ki her şeyden soyutluyordu, insanı. Kendimin kendime emanet edilişi... Verdiği rahatlıktan çok yüklediği sorumluluk vardı. En emin sığınak iç dünyamdı. O kadar nasihatten vasiyetten sonra nasıl olabilirdi ki? En güvenilir insanlardan meydana gelen eğitim camiasında bile negatif kişiliklerde kişiler bulunabiliyordu. Söylüyorlardı da inanmıyordum. Aralarına girmiş, görmüştüm.

İnsanların iç yüzlerinin çirkinliklerini o kadar çok dinlemiştim ki kimseye itimadım kalmamıştı. İlk dinlemeye başladığım masallardaki ayılar, çakallar, kurtlar, devler... Pastadan evin sahibi, Pamuk Prenses'in cadısı, Kırmızı Başlıklı Kız'ın kurdu... Acımasız canavarlar, geçit vermez devler, kötü kalpli üvey anneler, ablalar... Her masalın iyileri vardı çokça ve kötüsü veya kötülerini de mutlaka...

İyilerle kötülerin mücadelesi miydi, hayat diye oynatılan, ışıklı perdede? Silinmeye mahkûm gölgelerken biz, neden güvende değiliz? Ne kadar isterdim, güvenle yaklaşabilmeyi, bir yüreğe! Ne kadar isterdim, sevdiğimden yüzde yüz emin olabilmeyi! Bu zamana kadar, sadece kendi sevgimden emin olabildim, tek ayakla sekmek zorunda kaldığı halde aşkım. İki sağlıklı ayakla koşamadığı halde bir türlü, içsel yalnızlığımda mutluluğum oldu kalemin okşadığı kâğıt, okşanmasına hasret kaldığım zamanlarda, saçlarımin.

Büyüme... Ne kadar iyi ve ne kadar kötü şeydi! .. Çoktandır saçlarımin okşayarak uyutmuyorlardı, beni. Sırtımı kaşıyarak, ayaklarımin, ellerimi ovarak. Herkes birden elini çekmişti benden. İlk zamanlarda yalnız yatamamıştım. Uyuyuncaya kadar annemin

yanımda kalmasını istiyordum. Tam uyku saatim geldiğinde canlandırılmaya çalışılan hayal âlemim beni rahatsız ediyor, beynim harekete geçerek halüsinasyonlar üretmeye başlıyordu.

Kendimi bildiğim bir buçuk yaşa yaklaştığım zamandan beri, her uyuyacağım da masallar anlatılıyordu, kulağımın dibinde. O zamanlar, annemin, babamın, ablamın koynunda, en güvenli yerde uyurken hoşuma gidiyordu, hayalimde canlanan yaratıklar. Nasıl olsa iyiler galip gelecekti, onlara. Gelmeseler de benim dışımdaydı, olay. Yahut da yaşanmış bitmişti, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. O, o zamandı; şimdi, şimdiydi. Masaldı, alt tarafı! Bir de üst tarafı vardı, kimsenin bilmediği. Bir de üst tarafı, beni rahatsız eden, uyutmayan.

Önümde ameliyat edilen kadın gibi manzaralar... Tam uyuyacağım sırada... Uyku ile uyanıklık arasında... Transa geçercesine, uykuya dalacağım da... Neler miydi, mesela?

Ölümüne çok üzüldüğüm kişilerdi; gelip odama, karşımda oturanlar. Aşırı üzüntümün etkisiyle hayal dünyamın canlandırdıklarıydı. Belki yokluklarını yok etmeye çalışıyordu, beynim. Bunlardan, ölümüne en çok üzüldüğüm ve beni en çok rahatsız eden bir Türk askeriydi. Anlatacağım.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0183

Onur Bilge

0184 - HALÜSİNASYON

Onur BİLGE

Babamın, çok eski öğretmen arkadaşlarından birinin oğlu olan Hakan, ilkokuldan sonra okumak istememiş, sanat öğrenmek için bir terzi yanına girmişti. Evli bir öğretmen ablası, kendisinden epey küçük bir de erkek kardeşi vardı. Bir kızları, bir oğulları olduğu için aile bu çocuğu istememiş, annesi hamileliğini geç fark ettiğinden, doğurmak zorunda kalmıştı. O zamanlar, buraya yeni taşınmıştık. Eşref yeni doğmuştu, ben bebek oynuyordum.

Aradan yıllar geçti. Hakan, kalfa oldu. Bazen ailecek bize misafirliğe geliyorlar, biz de onları ziyaret ediyorduk. 'Komşunun çocuğunu komşu terbiye eder' diye bir söz vardı. Annem, bu gidiş gelişlerin birinde Hakan'a:

"Oğlum, bu aralar dikkatli ol! İçimde kötü bir his var. Başında bir felaket dolaşiyor. Sana bir şey olmasın! Arkadaşlarınla arana mesafe koy! Olur olmaz insanlarla konuşma! Sen iyi bir çocuksun. Tartışmaya mahal verme! Kavga olursa, orada durma, hemen uzaklaş! Bir bıçaklama olayı olabilir. Makas kullanıyorsun, dikkat et. Bir kaza olmasın! Sakın bıçak falan taşıma! Aman ha! " dedi, bir akşam.

O da zaten o zamanlarda bu tür olayların arttığını, her an tedirgin ve tetikte olduğunu, bu zamana kadar karışmadığını, bundan sonra ise artık asla karışmayacağını söyledi. Annemin dediklerinin çıktığını biliyordu. Çünkü onun altıncı hissi çok kuvvetliydi.

Aradan bir iki gün geçti geçmedi, Hakan'ın bir kavgada, en samimi arkadaşını ayırmak için araya girdiği, karnından bıçaklandığı, hastaneye kaldırıldığı, ameliyata alındığı ve beş dikiş atıldığı duyuldu. Daha sonra evine geldiğinde onu ziyarete gittik. Yöremizde bu tür ziyaretlere 'geçmiş olsun gitmek' deniyordu. Annem:

"Ah, evladım! .. Ben sana: "Kimseye uyma! .." demedim mi? Neden uzak durmadın da başına bu derdi getirdin? Büyük sözü dinlenmez mi? " dedi.

"Akacak kan, damarda durmaz! " dedi babam. "Olacakla öleceğin önüne geçilmez! "

Hakan, babamın öğrencilerindendi. Mahallenin en efendi çocuğu... Melek yüzlü... Allah, yerine göre mi yaratıyor, ne?

Aradan bir iki yıl daha geçmiş, Hakan'ın askerlik çağı gelmişti. O gün akşamüstü muhtardan sevk pusulasını almış, heyecan içinde önce evlerine, sonra ilk bize gelmiş, öğretmeniyle helalleşmiş, onun tavsiye ve nasihatlerini dinlemiş, armağanını da almıştı. O akşam herkes benim odamdaydı, o da onun için odama girmiş, çekingen çekingen, kapının solundaki ilk sandalyeye oturmuştu. Yatağım karşıdaydı. Annemle ben orada oturuyordum.

Askere gitmeden önceki son günleriydi. En iyi şekilde değerlendirmeye çalışmalıydı. Bizden çıkınca, en yakın komşulardan başlayarak yakın akraba, tanıdık, herkesi birer birer ziyaret edip vedalaşacak, helalleşecek, arkadaşlarıyla eğlenecekti.

Aynı birliğe sevk edilen, aynı tarafa gidecek arkadaşlarını buldu. Son gece sokağımızda sabaha kadar eğlenildi. Adet olduğu için herkes durumuna göre ona; para, bere, atkı, atlet, çorap, mendil gibi küçük armağanlar verdi.

Evlerinde bayram, sokağımızda düğün havası vardı. Ayetlerle, tekbirlerle, dualarla,

güzel temennilerle uğurlandı. Sırtında Türk Bayrağı, elinde tahta bavuluyla evden çıktığında, mahalleli; çoluk çocuk, kapılarının önünde toplanmıştı. Silahlar atıldı, fişekler patlatıldı. Su gibi gitsin gelsin, dileğiyle annesi babası, arkasından birer tas su döktü, davul zurnayla garaja kadar götürüldü ve oyunlar oynanarak otobüse bindirildi.

Herhangi biriydi, gidişiyle mahallede büyük bir eksiklik hissedilmedi. Zaten evinden işine, işinden evine gidip gelen, ayda bir ya gördüğümüz ya görmediğimiz, varlığı yokluğu belli olmayan bir gençti. Ailesi için dayanılmaz bir hasret başlamıştır, doğal olarak ama bizim için her askere giden genç gibi gidecek, Vatan borcunu ödeyecek, dönecekti. Geldiğinde babası ona terzihane açacak, bir süre sonra annesi kız arayacak, beğendiğiyle evlenecekti. O nedenle sokağımızda hayat eskisi gibi devam ediyor; yeni olaylar, eskileri gölgeliyor hatta unutturuyordu. Annesinin babasının aklından çıkmadığını tahmin ettiğim Hakan'ı uğurlamış ve unutmuştum. Sanırım mahallede de kimsenin aklına gelmiyordu.

Duyduğuma göre acemi birliğinden sonra Ankara'ya gönderilmiş, yeri iyiymiş, rahatmış. Gelen mektuplarda sadece hasret varmış, çaresi zaman olan.

Bir yıl geçmeden bir haber yayıldı, aniden! Hakan ölmüş! .. Çubuk Barajı'nda boğulmuş! İnanamadık. Balık gibi yüzen bir sahil çocuğu... Koca Akdeniz'de boğulmasının da bir barajda boğulsun... Akıl alacak gibi değil! ..

İzinli oldukları bir gün, arkadaşlarıyla baraja gitmişler. Onlar çekinmiş ama Hakan:

"Ben Antalyalıyım! Kendimi bildim bileli yüzüyorum. Ne olacak? Bana vız gelir! " diye atlamış, mile çakılmış, çıkamamış.

Kara haber tez duyulur. Hane halkı mahvoldu! Biz perişan olduk! Elimizden gelen bir şey yok! Ateş, düştüğü yeri yakar! O ananın babanın o zamanki hallerini, hissetmekte olduklarını anlatmam imkansız! ..

Haber sabah duyuldu, akşama minibüs üzerinde tabut geldi. Dışına kanlı su sızıyordu. Silah altında ölmüştü. Şehitti. Babası, ellerini uzattı, tabuta sarılmaya çalıştı, yüreğinin tüm hasretiyle! .. Bir taraftan da eşine sesleniyordu:

"Nadire Hanım! .. Oğlun geldi! .. Çifte yatak ser yere! İpek yorgan örtecektin ya! .. Geldi işte! .. Baş köşeye yatağını hazırla! .. Hani "Hasret kaldım! Çok özledim! .." diyordun ya geldi işte! .. Kavuştun! .."

İçerden sadece ağıtlar yükseliyordu, arada hıçkırıklarla; ağlamaktan çıkamaz olmuş incecik, kısık, kesik anne feryatlarıyla! Başka ağlama sesleri de vardı. Onlar duyulmuyordu bile! Duyulsa da öylesine etkileyici değildi. Çünkü ana yüreğinin ciğerden gelen sesi değillerdi! ..

O sahne seyretmeye dayanılacak gibi değildi! .. Orayı terk ettim. Hakan'ın son görüntüsü; odamda, kapının yanındaki sandalyede kaldı. O kadar üzüldüm ki davul zurnayla uğurladığımız o dünya iyisi gencin kanlar içinde tabutla gelişine! Aradan yıllar geçtiği halde hâlâ etkisindeyim.

Evliyalar ve şehitler hakkında, zaman zaman görüldükleri ve bazen de mesaj nevinde bir şeyler söylediklerinden bahsedilen hikâyeler dinlemiştim. İncancımıza göre evliyaların ve şehitlerin bedenleri muhafaza edilir, çürümez. Herhangi bir nedenle, şeffaf bir

bedenle gelebilirler miydi? Ölen kişilerin ruhları Berzah Âlemi'nde toplanmıyor muydu? Mekânla ilgileri nedendi?

Gece olup, uyku zamanı geldi mi görüntüsü gelip, sandalyeye oturuyordu. Tam yatağımın karşıdaydı. Gözümü kapattığımda orada hayal ediyordum, açtığımda oradaydı, görüyordum. Bu bana cinlerin bir oyunu muydu? Hayal dünyanın ürünü müydü?

Daha çocuk sayılırdım. Ablam evlendikten sonra yalnız yatmaya başlamıştım. O zamana kadar korku hissetmemiştim. O olay beni haddinden fazla etkiledi! Çünkü babam uzak tutmuştu, üzücü sahnelerden beni. Üzülür etkilenirim, diye. Ölü evlerine götürmemişti. Kesinlikle üzülmemem gerektiği söylenmişti, havale geçirdiğimde. O, ne kadar hassas bir ruhum olduğumu biliyordu. Haklıydı. Yerden göğe kadar haklıydı!

O kadar ölen vardı. Yakınlarım da ölmüştü ama yaşlıydılar. Onlara o kadar üzülmemiştim. Yılda kaç defa ölüm haberi geliyordu. Belki ayda bir iki olduğu oluyordu. O zamana kadar hiç ölü evi görmemiş de değildim. Çocuk merakıyla, ölen arkadaşlarımin örtülü cesetlerini de görmüştüm. Bu, minibüsün üzerinde gelen tabutun ne ayrıcalığı vardı?

Genç ölümü çok ağırdı! Allah, evlat acısı vermesin, kimseye! Benim hiçbir şeyim değildi ama ruhumu sarsmıştı. Halüsinasyon görece kadar üzül müştüm. Haftalarca tesiri altında kaldım. Çünkü çok üzül müştüm!

Ailem, gördüğüm hayalin ne olduğunun merakı içindeydi. Cin olabileceğini düşünüyorlardı. Çünkü küçükken de bir defa cin görmüştüm. Bu konuda araştırma yapmaya başladılar.

Benden gizlemeye çalışsalar da zeki bir çocuktum. Cin olma olasılığı kafamı karıştırmaya başlamıştı. Cinler vardı. Bir başka boyutta ama bizimle beraber yaşamaktaydılar. On yaşındayken Kur'an-ı Kerim'i başından sonuna kadar okumuş, ara ara bazı sureleri okumaktaydım. Cin Suresini tekrar tekrar okumakta, anlamakta yarar vardı. Acaba aşırı üzüntü, gencecik bir askerin ölümünün ailesinde meydana getirdiği yıkımı görmüş oluşum mu sebep olmuştu, bu hale gelmeme?

Beyin, nasıl bir fotoğraf makinesiydi ki çektiği resim, kendisi istemedikçe asla silinmiyordu! Ruh nasıl bir şeydi ki başkalarından böylesine etkilenebiliyordu? Şehit, nasıl bir mertebeye ulaşıyordu ki hayalde ve aşikâr görünebiliyordu? Ne sırlar vardı, bilmemiz mümkün olmayan! Neler vardı, anlayamadığımız! Neler vardı, algıladığımızı inandığımız, kimseyi inandıramadığımız ve neler vardı, hayalen ürettiğimiz, kimsenin göremediği, varlığına yemin edebileceğimiz!

Yavaş yavaş sır perdeleri aralanıyordu. Zaman, sabır, araştırma ve özellikle Ayet-i Kerime'lerin projektör gibi vurduğu olaylar tamamen aydınlanıyor, esrar perdeleri aradan kalkıyor; gerçek, tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyordu.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0184

Onur Bilge

0185 - KAÇIŞ

Onur BİLGE

Tam uyku haline geçecekken, komşunun silâh altındayken ölen oğlunun duman şeklindeki silüetinin gelip odamdaki sandalyeye oturduğunu açık gözle görmeye başladığımi söylediğimde annem babam o görüntünün halüsinasyon görmekte olduğum için mi yoksa cinlerle alakalı bir vizyon olduğu için mi teşekkür etmekte olduğunu öğrenebilmek gayesiyle araştırmaya başladılar. Bu arada pek çok kitap karıştırdılar, cevap alabilecekleri kişilere sorular yönelttiler. Çünkü biliyorlardı ki yalan söylemiyor, gerçekten ısrarla aynı vizyonu görmekte olduğumdan rahatsız oluyor, uyuyuncaya kadar yanımda kalmalarını isteyerek onları da rahatsız ediyordum.

Babam, bir süre sonra, neden hep aynı görüntünün teşekkür etmekte olduğunu anladı. Bana dedi ki:

“O kadar kişi vefat etti. Onlar seni ne kadar etkiledi? ”

“Çok değil. Üzüldüm ama hep onları düşünmemek için başka şeylerle ilgilendim.”

“Nasıl yani? Neler hissettin ve neler yaparak düşüncelerini kurtarmayı başardın? ”

“Bu olaydan önceydi. Bir gün okuldan geliyordum. Emekli öğretmen Abdi Bey’in evinin evinin önünden geçerken, sokağa köpüklü suların sızdığını, içerdeki kalabalıktan ağlama seslerin geldiğini gördüm. İçeriye girip çıkanlar vardı. Kadınlar örtülüydü. Onun çok yaşlı olduğunu, ölmüş olabileceğini düşündüm.

Eve gelince anneme sordum. Doğruymuş. Ölmüş. Evde de haşlanmış et pişmekteydi. O kokuyla ölüm olayını birleştirdim. Birkaç dakika sonra annem tabağıma bir parça kemikli et koydu. O et bana ölenin kolunun bir parçası gibi geldi. Tiksinti duydum. Yamyam gibi insan eti yiyecekmişim gibi geldi ve yiyemedim. Anneme, onun bana çağrıştırdığını söyledim:

“Saçmalama! ” dedi.

Tabi ki yiyemedim. Baktı ki ben hâlâ ölen komşumuz hakkında sorular soruyorum, bana sinemalarda hangi filmler olduğunu sordu. Yıldız Sineması’nda Belgin Doruk’la Ayhan Işık’ın başrollerini paylaştıkları Şoförler Kralı isimli filmin oynamakta olduğunu söyledim. O da hemen hazırlanmamı, beraber o filme gitmemizi, benim başka türlü o tür düşüncelerden kurtulamayacağımı anladığını söyledi. Giyindik, gittik ama o sokaktan değil, başka sokaktan. Ne zaman o konuyu açacak olsam:

“O konuda yeteri kadar soru sordun, cevapladım. Unut onu artık. Bir daha da bu konuyu açma! ” dedi, sertçe.

Konuyu kapattım. Filmi seyredince, düşüncelerim dağıldı. O günden sonra haşlanmış et gördüğüm zaman Abdi Bey’in bir parçası gibi geldi ama aradan zaman geçmişti. O zaman da olamazdı. Bunu benim muhayyilem uydurmaktaydı. Kendimi bu tip düşüncelerle et yemekten mahrum etmemem gerektiğini, aksi halde sebze yemeğine talim edeceğimi beynimde yoğura yoğura inadına yemek için kendimi zorladım. Bir taraftan o eti yiyor, bir taraftan öykü okuyor, bir taraftan da annemin radyodan gelen türkülere eşlik edişini dinliyor, böylece uyduruk düşüncelerimi beynimden tamamen uzaklaştırmaya çalışıyordum. Bir süre sonra o düşüncelerin tesiri azaldı. Zaten sadece haşlama ette geliyordu.”

"O zaman, Hakan'ın vedalaşmak için bize geldiği zaman oturduğu sandalyeye vizyon ekleyen de aynı tür düşüncelerindir. O, senin aklında, son görüntüsüyle kalmış. O sandalyeden kalkalı neredeyse bir yıl olacak. Enerjisi o kadar zaman orada olabilir mi? Ya da diyelim ki ruh, enerjidir; neden ısrarla bir mekânda, her gece tam uyuyacağında aynı yerde oluşsun, görevliymiş gibi? "

"Ben de bilmiyorum. Biri tabakta, biri sandalyede mesela... Başkaları için de başka varlıklar var. Aradan beş yıl geçti. Ben hâlâ Ali'nin ölüsünün çarşaf altında yattığı gibi yatamıyorum. Ona da çok üzül müştüm. O değildi sanki orada, odalarının ortasında yerde yatan, bendim. Sol dizi biraz, sağ dizi çok kıvrık kalmıştı ya... Yıkanıp kefenlendiğinde de baktım. Annesi son defa okşayıp, hakkını helal ettiğini tekrarlararken, onunla vedalaşırken... O zaman düzelmmişti. Suyun içinde o vaziyette katılaşmış, ılık suyla yıkanırken yumuşamış, düzeltmiş, yıkayan. O vaziyette de yatamamıştım bir süre. Çok üzüldüğüm zaman tesiri altında kalıyorum."

"Sen, çok hassas bir çocuksun. Ben sana, öyle yerlere gitmemen gerektiğini söylemiyor muyum? Bak, ruh sağlığın bozuluyor! "

"Ama bütün arkadaşlarım baktı. Ben de baktım."

"Onlar alışık. Küçükken alışmışlar, görmeye. Acılara da alışılır. Göre göre kanıksamışlar. Sen öyle değilsin. Bir daha, ne olursa olsun, öyle şeylerle ilgilenmeyeceksin! Aylarca tesirinden kurtulamıyorsun. Bize de çektiriyorsun."

"Ölümü kabul edemiyorum. Bir insanın yok olmasını... Toprağın altına girmesini..."

"Ölüm, doğumda gizli... Doğan, ölüme imzayı atar. Hepimiz öleceğiz. Yavaş yavaş bunu idrak etsen iyi olur. Yoksa Allah geçinden versin, birimiz ölsek, aklını oynatırsın! İnsan, olanca gücüyle yaşamaya çalışır. İyi beslenmeye, hastalıklardan, kazadan beladan korunmaya dikkat eder. Vade gelince, herkes gider." Annem tamamladı:

"Gelin çıkmayan ev vardır, ölü çıkmayan ev yoktur. Onlara çok acıma! Müslümanlar cennete gidiyor. Biz Müslüman'ız. Ölümünden kâfirler korkar. Onların ölümlerine acısınlar. Cehennemini boylayacaklar! İnşallah biz, hepimiz cennette bir araya geleceğiz."

"Ben en çok Hakan'ın annesine babasına acıdım. Mahvoldular! O öldü. Şehit oldu. Ne mutlu! O günkü sesleri unutamıyorum! Babasının sözlerini, annesinin feryadını, ağlayışını! .."

"Artık o kadar acı çekmiyorlar. Zaman, her şeyin ilacıdır. Acıların da... O nedenle sen de artık unut! O gün de seni mahalleden uzaklaştırmalıydım ama akşam vaktiydi. İster istemez duydun. İçinin dayanmayacağını biliyordum ama bir şey yapamadım. Çok yakınız." Babam:

"İnsan, kendi kendisinin doktorudur. Onun için kendine en çok sen yardım edebilirsin. Bunu, doktordan iyi yapabilirsin. Her şey beyninde başladı, beyninde biter. Yeter artık üzüldüğün! Ölenle ölünmez. Artık onlar bile yas tutmaz oldular. Radyolarını açtılar. Delirsinler mi? Bir şeylerle teselli ediyorlar, kendilerini." dedi. Annem:

"İyi ki küçük oğlan var. "Kızımız da var, oğlumuz da..." diye o çocuğu istememişlerdi. Şimdi onunla teselli oluyorlar. Onu, onun yerine de seviyor, okşuyorlar." diyecek oldu.

Ben de:

"Siz de beni istemediniz. Bunu bana yüzlerce kere söylediniz. Başkalarına da söylediniz. Değerlenmem için kızınızın ölmesi mi gerekiyordu? O evlendiği halde hâlâ aynı şeyi tekrarlıyorsunuz." diye taşı gedğine koydum.

İçime kapanmamda bunun da etkisi vardı. Hem de çok büyüktü. Yanlarında, aralarında da olsam; kendimi, içimin gurbetinde yapayalnız hissediyordum. Yalnızlık, duyguları büyütüyor, devleştiriyordu! Acıları da sevinç ve mutlulukları da... Yalnızlığım, sevgilerimi de devleştiriyordu. Mutluluklarımı bile... Bunu onlar anlayamıyor, ben de anlatamıyordum. Çünkü henüz ben de hissetmekte olduğum duyguların analizini yapacak yaşta değildim.

İçimin en derininde anneme babama kırgınlık vardı. Hayatım gökdelene dönse de o, temelde boylu boyunca yatmaktaydı. Yıkılsa da sökülecek gibi değildi! Daha o yaşlarda resme ve yazıya yönelişimin nedeni de oydu. O ikisinin varlığıyla kaynaşamadıkça, oluşturmaya çalıştığım güzelliklerle özdeşleşmeye çalışıyordum. Ne çizersem çizeyim, kendimi çiziyordum; ne yazarsam yazayım, kendimi yazıyordum.

Şimdi de kendimi tedavi etmem yani dünyadan soyutlanmam, bambaşka dünyalara dalmam gerekiyordu. Onun için çocuk romanları okumayı arttırdım. Hastalık derecesini alıncaya kadar, beni üzen, yaralayan, kovalayan her şeyden başka yaşantılara kaçtım.

Yepyeni roman kapakları açtım. Yepyeni hayatlara kapılar... Bambaşka kişiliklere büründüm, ikinci bir esere başlayıncaya kadar, o romanın kahramanı oldum. Onun gibi düşündüm, hissettim, yaşadım, kısa da olsa bir süre.

Kaçıştı. Gerçeğin ölü katılığındaki, buz soğukluğundaki korkunç ve donuk yüzünden kaçıştı; kalitesiz, saman kâğıtlara basılı kaliteli hayat öykülerine, beyaz perdeki siyah beyaz filmlerde sahnelenen hayatlara, radyoda gizlenen, belirli zamanlarda yaşantımıza karışan yaşamlara dalışım ve sevdiğim kişiliklerin kimliğine bürünüşüm, bir diğeriyle karşılaşp, daha cazip bir başkasını tanıyıncaya kadarki zaman zarfında. Ne çok kişilik vardı, okuduğum, dinlediğim, seyrettiğim hayatlarda! Bunların hangisi ben olmalıydım?

Kötü tohum olmamalıydım, doğal olarak. O, yanlış bir örnekti, ablamın vermiş olduğu eğitim neticesinde, bir süreliğine büründüğüm, artık geçmişte kalmış kötü bir karakterdi. Ayşecik'lik de müziplek demektir, çokça. Önümde ilk gençlik dönemim vardı. Yetişkin bireylerden idol bulmalıydım. Belki de hepsinden birer parça alarak bir puzzle oluşturmalıydım. Kimisinin masumiyetini, kimisinin şakacılığını, kimisinin duygusallığını... Biraz ressam olmalıydım, birazcık müzisyen, biraz şair, biraz da yazar... Her birinden sezdirmeden almalıydım, azar azar...

Babamla aramızdaki bu konuşmadan sonra şimdilik olayın meydana gelme sebebi anlaşılınca, odamdan alınan sandalyeyle birlikte onunla bütünleşen vizyon da uzaklaştırılmış oldu. Görüntü konusu kapanmış görünmesine rağmen araştırılmaktaydı. Bunu, daha sonra yaşadıklarımızdan anlamıştım.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0185

Onur Bilge

0186 - CİNCİ HOCA

Onur BİLGE

Son zamanlarda, tam uyuyacağımda, bize veda etmek için geldiğinde, odamda oturmuş olduğu sandalyede oluşan, açık gözle gördüğümünden bahsettiğim, beni korkutan, silah altında ölen Hakan'a tıpatıp benzeyen vizyonun ne olabileceği konusu, babam tarafından ilmi olarak araştırıldıktan sonra kendilerine o konuda sorular yönelttiği kişilerce yönlendirilerek Yeniköy'de bu işle uğraşan bir adamın varlığından haberdar olmuş ve onu bulup, ev adresimizi vermiş. Bana, başka düşüncelere kapılmamam için:

"Kayıp bulucu bir adam gelecek. Bu işi nasıl yaptığını merak ettim. Bakalım, doğru mu söyleyecek? Cin topluyormuş. Makasa baktıracağım. Gerçekten onlarla irtibata geçip geçmediğini öğrenmiş olacağız." dedi.

Ne kadar kaliteli olursa olsun, bir makas için ta Yeniköy'den adam mı getirilirdi? Hem onun nerede olduğunu artık biliyorduk. Komşu kız almış, geri vermemiş, bana unutturmuştu.

Daha sonra olanlara ve söylediklerine bakılırsa, asıl maksadı; çok küçükken de bir defa vizyon gördüğümü söylemiş olduğum için cinin veya cinlerin etkisi altında olup olmadığını öğrenmekmiş. Üzerimdeki asabiyetin o nedenle olabileceğinden kuşkulandırmış. Onun geliş gidiş ve seans parasının epey tuttuğunu ama bu merakının giderilmesi için ödemeyi seve seve kabul ettiğini söyledi.

Evde olduğum zamana denk gelmesi için bir pazar günü sabahına randevu verilmiş, sezdirilmeden banimle bir araya gelmesi sağlanmıştı. Bahsedilen insan, tam söylenen zamanda, yanındaki yedi sekiz yaşlarında bir oğlanla geldi.

Kaybollar; çok kaliteli, sivri uçlu bir berber makasıydı. Annem, saçlarımızı onunla düzeltiyor, saç kestirecek parası olmayan kadınların ve kızlarının saçlarını kesiyordu. İş bilgisi dersinde dikiş öğrenmekten olduğumuzdan, daire şeklinde, kumaş kaplı kalın karton altlıklı, kırmızı zemin üzerine minik beyaz çiçekli dikiş torbaları dikmiştik, gerekli malzemeleri ona koyarak taşımaktaydık. Bir gün okul dönüşü, sokağımızdaki bir evin penceresinden bakmakta olan on yedi yaşındaki evin kızı beni ayaküstü lafa tuttu. Asıl amacı, sevdiği gençten haber almaktı. Torba dikkatini çekti. Bakmak için istedi. Aldı, içeri karıştırdı. Makası çıkardığını gördüm, geri koyduğunu görmedim. Beş on dakika sonra oradan ayrıldım. O makası çok aradık. Olayı anneme anlattım, o kızdan şüphelendiğimi söyledim. Merak bu ya bir hafta kadar sonra bir bahaneyle onlara gittim ve makası onlarda gördüm. Tanınmaması için ucu değiştirilmişti. Geri alamadım.

"Bu bizim... Çok aradık. Saç kesiminde kullanıyordu, annem bu makasa alışık. Aramadığımız yer kalmadı. O gün burada kalmış." diyemedim.

Babam, evde en son kaybolan ve yeri bizce bilinen bu makasın nerede olduğunu bilirse, bu adamın dediklerine inanacağını söylemişti. Makasın fiyatı, babamın ona ödeyeceği paranın yirmide biri değildi.

Gelen, köylü olduğu kıyafetinden anlaşılan bir adamdı. Üzerinde gri, ucuz bir ceket, ayağında siyah bir pantolon vardı. Ekose bir gömlek giymişti. Giysileri yıpranmış ve ütüsüzdü. Orta boylu, zayıf, esmer, yüzü güneş yanığı ve vaktinden evvel kırışmış, oraların insanların ağzıyla konuşan, sıradan birisiydi. Nasıl bir ilme sahipti ki kendine güvenle buraya kadar işini sergilemeye gelmişti? Hepimiz dikkat kesildik!

İçeriye girdi, onu benim odama aldılar. Kuzeydeki pencerenin önüne, yere oturdu ve yönünü güneye döndü. Güneş doğalı epey olmuş, kış günü olduğu için alçaktan geçmekte ve tam karşımıza gelmek üzereydi. O zaman, güneydeki pencereden girmekte, oturduğu yere kadar gelmekteydi. Karşılıklı iki perdeyi de kapattı. Sadece tam karşısındaki pencerenin sol üst köşesinde el kadar bir aralık bıraktı. Saçlarından yağlanmış, tozdan kirlenmiş kasketini çıkarıp eline aldı ve içinden ince, kartpostal büyüklüğünde bir kâğıt aldı, ışığa doğru tutup, bazı ayetler olduğunu sandığım bir şeyler okumaya başladı. Neler okuduğunu bilmiyoruz. Bitirince dua etti ve babama döndü:

"Hocam, neye bakcaz? " diye sordu.

"Bizim bir makasımız vardı. Kayboldu. Acaba nerde? Kızım onu düşürdü mü, birisi gelip çaldı mı, okulda mı bıraktı, ne oldu, onu merak ediyorum. Bak bakalım, nerdeymiş? " dedi, babam ilkin.

Adam, kâğıdı solunda, yanı başında diz çökmüş oturan çocuğa doğru uzattı. Oraya yazılanları okumasını söyledi. Kendisine verilen bu görevi kim bilir kaç kere yerine getirmişti ki oldukça rahat, fakat yeni okumaya başladığı için zorla, kekeleyerek, kem küm okumaya başladı. Zorlanınca adam babama:

"Gız da görebilir. Ergenlik çağından küçük, deyl mi? " diye sordu.

"Evet. On yaşında..." dedi babam. "Kızım, sen de bak bakalım, bir şey görebilecek misin? "

Zaten onlar söylemeden vaziyet almıştım. Adamın arkasına geçmiş, eğilmiş ve ikisinin arasından, çocuğun sağ, onun sol omzunun üzerinden kâğıda dikkatle bakmaya başlamıştım ama bu arada, Burdur'daki öğretmenim Zehra Hanım'ın bana taşıdığı kitaplarda safсата olarak anlatılan bu tür olaylara asla inanmamam gerektiği düşüncesindeydim.

O kitaplarda okuduğuma göre; böyle şeylerin, Cumhuriyet öncesinde, sömürü amaçlı kullanımı had safhaya çıkmış, zavallı cahil halk kandırılarak asırlarca soyulmuştu. Dinimizde böyle şeyler yoktu. Yuvarlak sözler söyleyen falcılarla cinci geçinenler milleti aldatıyor, servet sahibi oluyorlardı. Dinimizin, böyle kişiler tarafından kullanılmaması gerektiği, laikliğin bu yüzden getirildiği, din işleriyle devlet işlerinin ayrıldığı, ham sofuların işinin bitirildiği, o muska yazıcıların alayının sahtekâr olduğu yazılıydı. O öğretmenim, böylelerine aldanmamam için özellikle o tür kitaplar okutmuştu, bana. Okuyup okumadığımdan emin olmak için de her okuduğum kitabın özetini anlattırılmıştı. Aksi halde başka kitap vermiyordu.

Hatta öykünün birinde; adamın birinin sık sık sıtmalandığı, o nedenle böyle yalancı hocalardan birine gittiği, onun da bir muska yazarak, boynuna takmasını söylediği, adamcağızın o kadar para vererek yazdırdığı muska bir işe yaramayınca, Arapça okuyabilen birine açtırıp okuttuğu ve içinde: "Sıtma, sıtma; bu zavallıyı tutma! " yazılı olduğunun anlaşıldığından bahsediliyordu.

Sürekli düşünüyordum. Bu adam, o kâğıdı, yağlı kasketinin içinden çıkarmıştı. Kâğıt yağlanınca, yer yer renk değiştirirdi. O açık koyulu yerler, çeşitli şekillere benzetilebilirdi. Yazı da yazılmazdı ki! Saçmalıyordu. Bir de bana göstertecekti. Hiçbir şey yoktu. Çocuğa, neler söyleyeceğini evde öğretmişti. O zamanlar, küçük harflere

ikinci sınıflarda geçiliyordu. Çocuk ikinci sınıfa başlamıştı. Alçak bir sesle:

"Küçük harf yazmasınlar. Okuyamıyorum. Büyük harfle yazsınlar." dedi. Adam, onun dediklerini, görünmeyen birilerine hitaben tercüme etti:

"Böyük harflerle yazın! Okuyamıyo! "

"O görünmeyenler, her şeyi görüyor, duyuyor, biliyor, kâğıda yazıyorlar da bu çocuğun dediğini neden duymuyorlar? Onlara neden sen emrediyorsun? " diye sordum.

"Kimsenin sözüne kulak asmazlar. Onlara bi ben komuta ederim." dedi adam. Ben hâlâ bir şey görememiştim.

"Göremiyorum. Sadece lekeler var." dedim. "Bunlar yağ lekesi... Belki de nemli... Terlemişsindir. Kasketinin içindeydi ya..."

"O kıyat yağlı değil. Kıyatların arasındaydı. Başıma değmedi. Kasketin kenarına sıkıştırılıydı."

"Ama ben bir şey göremiyorum."

"Heç bi şey göremiyon mu? "

"Hah, şimdi kaynaşma başladı. Lekeler yer değiştiriyor."

"Onlara iyi bak! Sorduklarımın cevabını yazıyorlar."

O zamana kadar, makasın, sağ tarafımızdaki bir evde olduğunu, yetişkin bir kızın aldığını, vermediğini, onlarda olduğunu bizim de bildiğimizi kısa soru ve cevaplarla söyledi, söyletti, yazdırttı, okuttu. Oraya kadar doğruydum. Bir ara babamla loş ışıkta göz göze geldik, gözleri hayretten kocaman kocaman açılmıştı! Dudağını ısırıldı: "Gördün mü? Nasıl bildi! .. Hayret! .." dercesine.

Ben de şaşırılmışım ama kâğıtta, kaynaşmadan başka bir şey yoktu. Yalnız, kâğıdın dokusunu oluşturan parçacıklar koyulu açıklı yer değiştiriyordu, o kadar.

"Semiray! Dikkatle bak kızım! Amcan, senin de görebileceğini söyledi." dedi ve adama: "Orada resim de gösterirler mi? " diye sordu. Adam:

"Tabi, hocam! Aynı sinema gibi oynatırlar. Ne istiyon, söyle de sorayım." dedi.

"Kıbrıs Türklerine yapılan mezalimden fotoğraflar gösterebilirsin. Orada neler yaptılar? Banyo cinayetini, dozerlerle açılan toplu kabirleri..."

"Tamam. Kıbrıs olaylarını gösterin! Sinema gibi.."

O sırada küvettteki cesetlerin, gazetede çıkan resimlerinin aynısı geldi, kâğıda ama görüntü hareket ediyordu. Gazetede hareketsizdi, burada hareketli... Banyodaki olay filme alınmıştı sanki ve gösterime sunulmuştu. Sanki bir filmde fragmanlar gösteriliyordu.

"Gördüm! Banyo cinayeti! Küvetin içinde ölü haldeler! " diye yüksek sesle konuşmaya

devam ettim: "Şimdi dozerler kazmaya başladı. Kepçeler boyuna toprak atıyor. Cesetlere ulaşıldı..." diye.

Hayretten hayrete giriyorduk! O zamana kadar televizyon seyretmemiştim. Henüz Antalya'da değil, Ankara'da amcamlarda bile yoktu. Belki de Türkiye'de... Olsaydı, mutlaka duyardık. Basını yakından takip ediyorduk. Sürekli ajans dinliyorduk. Minik bir beyazperde gibiydi ama görüntü, oradaki gibi kesin hatlara sahip değil, çok sonraları seyrettiğimde anladığım, televizyonun karlı hali gibiydi. Yıllar sonra televizyonda oluşan belli belirsiz görüntüler, bana derhal bu olayı anımsatmıştı.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0186

Onur Bilge

0187 - ALGILAMA

Onur BİLGE

Babamın Yeniköy'den getirttiği, cin topladığını söyleyen adamın, perdeleri kapattırarak kararttığı odamda, pencerenin sol üst köşesinden gelen gün ışığı huzmesine doğru tutmakta olduğu kartpostal büyüklüğündeki sigara kâğıdı gibi ince bir kâğıda, yanında getirdiği sekiz yaşındaki çocukla beraber dikkatle bakmaktaydım.

O kadar adapte olmuşum ki çocuk geride kalmıştı. Artık ben anlatıyordum, gördüklerimi. O da tamamlıyordu. Birimizin göremediğini diğeri parmağıyla gösteriyordu. Aynı görüntüleri seyrediyorduk. Acaba ikimiz de transa mı geçmiştik? Beyinlerimizin görme merkezine aynı yerden aynı komut mu gönderilmekteydi? Farklı komutlar olsaydı, o başka, ben başka şeyler görecektik.

Kıbrıs mezaliminden görüntüler, kâğıtta değil de hayal dünyalarımızda mı teşekkül etmekteydi? Beyinlerimizde oluşan hayalleri hareketlendirip, kâğıt ekrana mı yansıtmaktaydık? Hayal ettiklerimizi, oraya değil de mesela duvara, düz zeminli halıya ya da herhangi bir desensiz yere bakıyor olsaydık, oralarda mı seyrettiğimizi sanacaktık? Fakat ikimizin beynine de aynı görüntüleri gönderen kim ya da kimlerdi? Beş duyuyla algılayabildiğimize göre, ortalıkta görünen, duyulan başka varlıklar olmadığına göre cinci miydi?

Çocuklar çabuk inandırılabilirdi. Denek olarak kullanılmaları sakıncalıydı. Medyum olarak dahi yetişkin ve sağlıklı kişiler tercih edilmekte, kalıcı veya ağır hastalığı olanlarla, yaşlılar ve çocuklar kesinlikle uyutulmamaktaydı. Çünkü onlar, uyandırılmayabilirdi. Beyne komut veriliyordu. Beyin, oyuncak değildi. Yaşlılar ve çocuklar, beyinlerine gelen komuta isyan edemeyebilirlerdi.

Kâğıt ekranı ben üç buutlu resimlere benzetiyordum. Konsantrasyon sağlanınca görüntü geliyor, hareketleniyor; dağılınca, bir süre hiçbir şey görmek mümkün olmuyordu.

Sürekli görüntü alabilmek için, ders dinlerken beynimde teşekkül eden hayal zincirini seyredencesine, bakmakta olduğum zemine odaklanmam, sadece konuşulanları dinlemem gerekiyordu. Acaba söylenenlerin düşündükleri miydi algıladıklarımız?

Hani bazen yemek masasında bir şey eksik olduğu zaman mutfağa gideriz de unuturuz ya oraya ne almak için geldiğimizi; o zaman tekrar masaya dönmemiz gerekir, hatırlayabilmek için; işte öyle bir şeydi ders dinlemek. Anlatılanları, bir yerlere bakarken dinlediğimde, hatırlayabilmek için yine aynı yerlere bakmam gerekiyordu. Anlatılanlarla, çevredeki objeler çiftleşmekteydi. Objeler, havada uçan bilgilere iniş pisti olmaktadır. Her bilgi için bir platform gerekmektedir. Öğretimde resimlerden faydalanılıyordu. Resimle yazı eşleşmekte, özdeşleşmekteydi. Resmi görünce yazıyı, yazıyı görünce resmi anımsamaktaydık. Özellikle yabancı dil öğreniminde resim ses ve yazı birbirini çağrıştırmaktaydı. Aynı nesne; yazı, resim ve ses olarak, beyin arşivindeki aynı konuyla ilgili dosyanın aynı sayfasına kaydedilerek saklanıyordu. Bunlardan biri, diğeri ikisini bulup getiriveriyordu. O nesnenin adı geçince resmi ve yazılışı anımsanıveriyordu. Ona bağlı olarak da Türkçe adı... Acaba cincinin elindeki kâğıt da mı iniş pistiydi? Yoksa cincinin düşünceleri için iniş, bizim algılamamış için kalkış pisti miydi?

Adam, bakmakta ve düşünce dalgaları göndermekte olduğu zemine bakmamızı istemekle üçümüzün bakışlarını da tek noktaya toplayarak, kendi düşüncelerini, hayallerini mi göndermekteydi, beyinlerimize? Aynı noktaya bakan ve aynı şeyleri

düşünen kişiler arasında düşünce alışverişi mümkün müydü? Gönderdiği, ses de olabilirdi belki ama o bu yolu denememişti. Korkmamızı istemediği için mi? Hangi ebeveyn, çocuğunun fizik ötesi sesler duymasını ister? O zaman, kesinlikle işsiz kalırdı. Kendi kendisine konuşuyor olması bile akıl alacak bir şey değildi! Soruları açıktan soruyor, cevapları gizliden aldığını, sadece kendisinin duyabildiğini söylüyordu. Yoksa içine mi doğuyordu? Malum mu oluyordu, yani? Buna altıncı his denmiyor muydu? O zaman, cinlerle ne alakası vardı? Acaba altıncı hissin anlamını bilmeyen bu cahil köylü adamcağız, hissettiklerinin kaynağının cinler olduğunu mu sanıyordu?

Düşünce neydi? Enerji miydi? Beyin, glikozla çalışıyordu. Yakıtı oksijendi. O zaman bir enerji açığa çıkıyor olmalıydı. Yerine göre çıkış yeri gözler olabilir miydi? O zaman, olayın çözümü mümkün ve çok kolaydı. Adam enerji gönderiyor, biz de kapışıyorduk. Amacımız oydu. Bir şeyler almak, görüntüden yana.

Hastaya okumak da öyle değil miydi? Okunup, üflendiğinde de ağız değil miydi enerjinin çıkış noktası? Ya da dokunmak değil miydi, enerjiyi iletebilmek için? İkna işi değil miydi, beyni olumlu yönde harekete geçirebilmek? Telkin dedikleri, enerji göçü değil miydi, bir nevi? O zaman adam işini gayet iyi yapıyordu.

Başta kendinden emin tavırları, rahatlığı ve meydan okurcasına bakışı, karşısındakinde şüphe bırakmıyordu. Zaten inanmayanlar transa geçemiyorlardı. Başarmak için inanmak gerekiyordu.

O zamanlar ben on yaşındaydım. Çocuk sekiz... Sekiz yaşında bir çocuk bunu başarabiliyorsa ben neden başaramayacaktım? Onun, göremeyeceğine dair en ufak bir tereddüdü yoktu. O zaman benim de olmamalıydı. Fakat ben yazıları göremiyordum. Acaba nedendi? Beynim, yazı hayal etmeye alışık olmadığı için mi? O ise okumayı yeni öğreniyordu. Bu zamanı, yazı hayal etme zamanıydı. Hangi harfin hangi ses olduğunu hayal ederek öğreniyordu. Hatta bir şeyleri bir şeylerle özdeşleştiriyordu. Aksi halde anında hatırlaması mümkün olmayacaktı. Zaten küçük harfle yazılanları okumakta güçlük çekiyordu.

Ekranda görüntü teşekkürü, hareketliliği gerçektir. Gözümle görmüştüm. Kimseyi inandırmam mümkün değildi. Çünkü sadece ben görmüştüm. Bir de o çocuk... Çocuğa kimse inanmazdı. O, cincinin adamıydı. O zaman bir ben kalıyordum. Ne kadar doğrucuysam, o kadar doğru söylüyor olacaktım. Aksi de geçerliydi. Yalan söylediğim de düşünülebilirdi.

Ben, doğru söylüyordum. Görüyor ve gördüğümü söylüyordum. Peki ya göz ne kadar doğru söylüyordu? Ne kadar doğru algılayabildiyse, o kadar... Aynı büyüklükte iki doğru parçasını sınırlayan aynı boydaki çizgilerin bakış yönlerine bile aldanabiliyor, uçları içe bakmanı küçük, dışa bakmanı büyük sanıyordu. Astigmat göz, doğrunun eğri olduğunu iddia ediyordu. Sağlam göz bile, karolardaki desenlere bakarken beyni aldatıyor, onların düz bir zemin değil de engebeli, üç boyutlu, çoğu zaman kübik, muntazam bir zemin oluşturduklarını zannettirebiliyordu. O zaman yalancı olan ben değildim, nasıl olduysa, bir şekilde bağlanan gözlerimdi. Transa geçmiş de geçirilmiş de olabilirdim.

İnsan, uykusu gelince hemen uyuyuverdiğinde halüsinasyon falan görmüyordu. Uyuyamadığı zamanlarda, gözleri istemsiz olarak akmaya, kaymaya başladığında, o dalgın bakış esnasında, etrafındaki eşyalar da şekil değiştirmeye başlıyordu ve beyin, onları bazen silüetlere benzeterek algılayabiliyordu. Gözden beyne sağlıklı görüntü ulaşamıyordu. Deforme olmuş şekiller gönderiyordu. Bunlar da bilinç altındaki korkular

nedeniyle, korkunç yaratıklar veya hayaletler halinde algılanıyordu.

Aslında, her şey aynı ve yerli yerindeydi. Değişik gönderen ve görenler; işini yapamayacak kadar yorgun halde olan önce göz ve sonra da artık çoktan dinlenmeye geçmiş olması gereken beyindi. Ortalıkta başka yaratıklar olmuş olsaydı, onları başkalarının da görmesi gerekirdi.

Yüksek ateşle hasta yattığım zamanlarda baktığım duvarlarda gördüğüm baloncuklar, gölgeler, renkli renksiz şekiller, beynimde kalan erimiş, şekil değiştirmiş görüntü kalıntılarıydı. Ateş bir noktaya kadar seyretmekteyken olmadığı halde, belli bir yüksekliğe ulaştığında sayıklamalar başlamaktaydı. Bu durumdaki bir kişi için halüsinasyon gören, kendi kendine saçma sapan şeyler konuşan bir deli denilebilir miydi? Bunlar, yüksek ateş esnasında olan, doğal şeylerdi. Çünkü bir süre için beyin kontrolden çıkıyordu. Delilik gibi kalıcı değil, geçiciydi. Sarhoşlukta da durum aynıydı. Her ne kadar, sarhoştan delinin bile korktuğu söylene de delilik kalıcı, sarhoşluk geçiciydi. Acaba biz de sarhoşluk gibi geçici bir hal içinde miydik; odanın loşluğunda odaklandığımız ışıklı kaynak nedeniyle? Yoksa gerçekten film oynatan sinemacı cinlerin eserlerini mi izlemekteydik?

Sıra, can alıcı soruya ve beni ilerde hayret ender hayret hallerine düşürecek olan olaya geldi. O zaman anladım ki adam, benim için gelmişti. Çocukluğumda, ateşler içinde yanarken çoğu zaman, küçükken ve hasta değilken sadece bir kere, açık gözle gördüğümünden emin olarak onlara da göstermeye kalktığım, sonra aniden yok olan gerçek bir nesne ve son zamanlarda da sandalye üzerinde oturur vaziyette görmekte olduğum, sandalye alınınca beni terk eden vizyon nedeniyle babam ondan bilgi almaya çalışıyordu. Bu zamana kadar sorduğu sorular, ısınma soruları, öykünün giriş bölümüydü. Soru şuydu:

"Semiray'da asabi haller var. Uyumak istemeyen, sert ve zor bir çocuk! Cıva gibi... Avucumuzda tutmamız çok zor! O bir ateş parçası... Kavrulmuş kestane gibi yakıcı! Bir elimizden bir elimize geçiriyoruz; soyup, yiyemiyoruz. Durduğu yerde duramıyor. Bir eli bir işte, diğer eli başka bir işte! Canı sıkılıyor, içi sıkılıyor! Acaba bunda iyi sıhhatte olsunların rolü var mı? Bu çocuğun neden çok canı sıkıntıda? Neden içi içine sığmıyor? "

"Bu kız çocuğu doktorluk mu hocalık mı? " diye sordu, adam.

"Hocalık" dedi, çocuk.

"Erkek mi kadın mı? " derken bakmaya başladım tekrar. O zamana kadar anneme, babama bakıyordum. "Erkek..." yazmış. Ben kaçırmışım. Zaten yazıları okuyamıyorum. Ben şekillendirmeye çalışırken soru ve cevabı değişiyor.

"Adı ne? " diye sorunca dikkatle baktım kâğıda, "ALİ..." yazdı, kocaman harflerle. Okudum. Benden sonra çocuk da okudu:

"Ali..."

"Önünden mi okunacak, arkasından mı? "

"Arkasından..."

Onu ben okuyamadım. Adam güya onlarla konuşuyor; bize, söylediklerini ispat etmek

için yazdırıyordu. Adam, Yeniköy'e gideceğini, oradan okuyacağını, Allah'ın izniyle bırakacağını, hiçbir şeyimin kalmayacağını söyledi.

"Hocam, iyi ki erkek cin çarpmış. Kadın çarpsaydı, öldürürdü! .. Erkeği kadın, kadını erkek öldürmez." dedi.

Artık adam, babamın sorduklarını tekrarlıyor, çocuk cevap veriyordu. Bu kısım çok hızlıydı. Ben konsantrasyonu sağlayamaz olmuştum. Çünkü olay benimle ilgili ve çok önemli, bir o kadar da enteresandı. Düşünüyordum.

Nasıl olur? Ben ve cin... Hem de bir erkek cin... Nasıl etkiliyor acaba beni? Ben kendimde bir anormallik hissetmiyorum. Bende bir şeyler olmalı ki normalin dışında, babam bu adamı buldurup getirtmiş. Peki, ne olacak şimdi? Yani önceden nasıldım, okunduktan güya bıraktıktan sona nasıl olacaktım? Ben farkında değildim. Demek ki bende bir farklılık vardı; dışarıdan belli olan, annemin babamın fark ettiği, benim bilmediğim.

Artık kâğıda bakmıyor, görmeye veya okumaya çalışmıyor, sadece soruları ve cevapları dinliyor, unutmamak için düşünce şeridine resmediyor, beynimin arşivine gönderiyordum. Anlattığı olay hakkında benim de merak ettiğim ama toparlayıp soramadığım hususları annemle babam ona bir takım sorular yöneltmek dile getiriyordu. Bahsettiği zaman, beş yaşındayken olan olayla ilgiliydi. Annem, iki yaşındaki hatırlıyor, olanları, onun söyledikleriyle bağdaştıramıyordu. Çok da üzerinde durmadı. İnandığı şüpheliydi ama bunu ona söylemeyecek, ihsas ettirmeyecek kadar nazikti. Konuşuldu ve konu kapatıldı. Neler konuşulduğu noktasına, virgülüne kadar aklımdaydı.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0187

Onur Bilge

0188 - CİN VAR MI

Onur BİLGE

Antalya'ya kar yağmaz. En son kar, on altı yıllık bir aradan sonra yağdı. Onda da şehrin girişine, Kepez'e kadar gelebildi. Kara benzer bir şeyler iner, yerleri örtmez. Yağmurdan ayrılmaz. Bazen ceviz büyüklüğünde dolu yağar, seraların camlarını aşağıya indirebilir! Kente kar yağması, unutulmayacak, çok büyük olaylardandır. İlk taneler düşmeye başlayınca, herkes birbirine telefon açar, karı müjdeler! Hele tuttuysa, avuçlanabiliyor, kartopu oynanabiliyorsa...

Kim bilir, belki yine bir on beş an altı yıl sonra Antalya'ya kar yağdığı zamandı. Sofulardaki evimizdeydik. Evimizin bahçeye bakan tarafındaki beton bembeyazdı. Yerde birkaç santim kadar kar vardı. Şermin'le ablam, betonun üzerindeki toplayarak kardan adam yaptılar. Ben sadece seyrettim. Dokunmadım bile. O, şekilsiz bir yaratıktı. İnsana benzemiyordu. Meğer o, öyle olurmuş. Ben hiç kardan adam görmemiştik ki!

Çok geçmeden kafasının yuvarlaklığı da kalmadı, küçüldü ve yok oldu. Kardan adam, Antalya'nın sıcaklığına dayanamaz, erirmiş. Ondan önce yerdeki kar eridi. Her şey eski haline, rengine döndü.

Aradan zaman geçmiş. Ben zamanı saymayı bilmiyordum. Baharı, kışı da bilmiyordum. Havalar ısınmıştı. Güneşli günlerde Şermin, beni dışarıya çıkarıyor, gezdiriyordu. Bir gün yine beraber geziyorduk. Annem bizi bir nedenle birisine mi göndermişti, bilmiyorum. Evden hiç o kadar uzaklaşmamıştık. Caddeyi geçtik, bir bahçeye girdik. O ev, bahçenin sonundaydı. Şermin orada bir kadına bir şeyler dedi ve döndük. Yine aynı bahçeden geçecektik. Yerlerde otlar vardı. Bazıları kuru, sivri, batıcı... Aralarından geçerlen bacaklarımızı çiziyorlardı. Ayağım burkuldu, düşecektim, Şermin elimden tuttuğu için hemen yukarıya çekti ama sol bacağıma iç taraftan çizilmiş, kanamaya başlamıştı. Telaşlandı, beni kucağına aldı, eve öyle geldik. Annem tentürdiyot sürdü, sargı beziyle sardı ve bağladı. Birkaç gün sonra iyileşti. Bu arada bir yere çıkamadım.

"Bacağı acır! Yürümesin! " dediler.

Evden uzaklaşmak, hele hele öyle kuru ekin tarlası gibi yerlere girmek yasaklandı. Düşseymişim gözüme de batabilirmiş. Zaten evde, örgü merakım yüzünden, ne kadar tığ, şiş gibi ucu sivri, batabilir ne varsa ortadan kaldırılmıştı. Tabi ki yasak koyucu yine babamdı. Onun kadar evhamlı bir kişi daha yoktu.

"Sakınan göze çöp batar. Semiray'ın eline kesici batıcı aletler vermeyin! Ortalıkta tığ, şiş, makas, bıçak görmeyeyim! Ona bir şey olursa, gözüme gözükmeyin! " diyordu.

Bacağımdan sargı çıkarılalı çok olmuştu ama yine herkes tedirgindi. Eskiye nazaran daha hareketliydim. Koşuyor, oynuyor, hopluyordum. Başıma bir kaza gelmesinden korkuyorlardı ama ben kıpır kıpırdım. Şermin arkamdan koşmaktan yoruluyordu.

O gün de hava açıldı. Evin güneyindeki boş arsada dedemin arabasını yıkıyorduk. Filizi yeşil Vedet... Ben onu velet anlıyordum. Velet evlat demekmiş. Çocuk anlamında kullanılıyormuş.

Bütün aile dışarıdaydık. Evimizin önünden geçen arık, güneyinden, arka bahçenin kenarından arka komşunun bahçesine akıyordu. Annemle babam oradan su alarak Vedet'i yıkıyorlardı. Elimde bir elma ve beyaz saplı bir yemek bıçağı vardı. Yemek bıçakları, her ihtimale karşı yuvarlak uçlu ve çok keskin olmuyordu. O nedenle

elime verilmesinde sakınca görülmemiş olmalıydı. Fakat yine de üstüne düşebilirdim. Belki de elma soymak için onlar görmeden aldım.

Her yer ıpsıaktı, arığın ve arabanın etrafı çamur içindeydi. Annem arıktan kovayla su alıyor, arabaya döküyor, babam fırçayla yıkıyordu. Yanımda ablamlarla Şermin vardı. Annemlere bakıyordum. Arık önümde, onlar sağımda, ablam solumdaydı. İçinde bulunduğumuz arsanın sonunda arka komşunun duvarı, ortada da bahçe kapısı vardı. Sağında çöp bidonu, solunda benim boyumdan büyük bir kardan adam... O benim için çok ilginçti. Acaba komşular da mı yapmıştı?

"Abla, bak! .. Kardan adam! .." diye bağırdım.

"Hani nerede? "

"İşte, kapının yanında! .."

"O çöp bidonu..."

"Hayır, o değil! Öbür taraftaki..."

"Kardan adam daha o zaman eridi, gitti. Bu zamana kardan adam mı kalır? Bahar geldi."

"Gel, göstereyim! " diye onun yanına yaklaştım, arkamı arığa döndüm, elimle işaret ederken, arkamdaki arığa kaydım. Belime kadar suya battım. Ablamlarla Şermin hemen kollarımdan tutup çıkardılar. Ben hâlâ oraya bakıyor, kardan adamı arıyordum. Kaybolmuştu.

İçeriye götürdüler, banyoya... Yıkadılar, giydirdiler. Olay, sıradandı. Çocuktum. Gördüğümü bir ben biliyordum. Düşüğümde kaybolmuştu. Düşmemiştim. Arkamdaki arığa kaymışım. Ayaktaydım. Babam:

"Elinde bıçak da var! Alın onu onun elinden! Ya bir tarafına batsaydı! .." demiş, kolumun birinden turan Şermin elimden almıştı.

Gördüğüm, kardan adam değilmiş. Öyle olsaymış, o zaman erirmiş. Kardan adamlar, sadece kar yağdığında yapılır ve karla beraber erirmiş. O başka bir şeymiş ama neymiş? Ben bilmiyordum. Onlar da bilmiyorlardı. Hem onu, benden başka kimse görmemişti.

Bugün bile gördüğümüne yemin edeceğim kardan adam gibi şekilsiz, başı bile yuvarlak olmayan, kolsuz bacaksız, kar yığını gibi hareketsiz durmakta olan bembeyaz varlık neydi? Neden o şekildeydi? Sokak kapısının hemen yanında ne arıyordu? Peki, ben söyleyinceye kadar oradaydı da söylediğimden neden kayıvermişim ve o, çıktığımda artık yerinde değildi?

Kâğıt ekrana şekiller getirten adam, benim bir cinin başına bastığımı, onun da bana musallat olduğunu iddia ediyordu. Arığa düşüğümü, o sırada Ali isimli bir cinin başına bastığımı söylüyordu. Annem:

"Semiray, oturma odasının penceresinin içinde oturur, sokağı seyrederdi. Bir gün cama taş geldi. Camcı gelip değiştirdi. Pencerenin altında cam kırıkları vardı. Ertesi gün vakit

bulup, onları temizledim, Semiray bir gün sonra pencereden düştü. O zamanlar iki yaşındaydı. "İyi ki cam kırıklarını toplamışım! Ya toplamamış olsaydım? Çocuğun her tarafı kesilecekti! " dedim. Düştü ama bir Şey olmadı. Arığa değil, arıkla duvar arasına düştü." diyordu. Adam:

"Evinizin penceresinin önündeki arığa düşmüş. Cinin başına basmış. Onlar o akşamüştü oradaymışlar. Çokmuşlar. Kadın cinler de varmış. İyi ki onlardan birinin başına basmamış. Kadın kadına fena musallat olur. Öldürür! " diyordu.

Aradan yıllar geçti. Beyaz saplı yemek bıçaklarımız ortadan kalktı. Sapları kırıldı veya yanlışlıkla çöpe gittiler. Tesadüfen bir tanesi kalmış, annem onu, o günlerin anısına saklamış. Bir gün elime geçti ve bu olayı hatırladım. O gün konuşulanlar hep aklımdaydı. Arığa düştüğüm yer, evimizin doğu tarafındaki oturma odasının penceresinin altı değil, güneye bakan misafir odasının penceresinin dibiydi. Anlatılanlara benzer bir olay yaşamıştım. Olay, hızla yaşanmış ve bitmiş olduğu ve kimse kardan adamın aslında ne olduğunu merak ederek söylediklerimin peşine düşmediği için hayal gördüğüm zannedilmışti.

Bu adamla çocuğun getirilme nedeninin ilki bu gördüğümü söylediğim nesne ve son zamanlarda sandalye üzerinde oluşmasından korktuğum vizyondur.

Dinlediğim masalarda, okuduğum kitaplarda böyle cinler vardı. Alaaddin'in Sihirli Lâmbası isimli kitabın kapağında da vardı. Ne kadar Őirindi!

Emret, sahip! diyordu, Robinsonun Cuması gibi.

Benimki ne yapıyordu acaba? Köşkler saraylar yaptırmadığına göre kötü Şeyler yapıyor olmalıydı. Öldürmüyor, süründürüyor muydu? Yoksa sadece iç sıkıntısı mı veriyordu? Delilik neydi? Yoğun iç sıkıntısı değil miydi? Acaba ben de mi deliydim? Deliler, deli olduklarının farkında olmazlarmış. Onların öyle olduklarını başları söylemiş. Çünkü onlar, normal olanların arasında anormal kalırlarmış. Bendeki anormallik neymiş?

Kur'an-ı Kerim'de Cin Suresi vardı. Süleyman Aleyhisselam ile ilgili bölümlerde de cinlerden bahsedilmekteydi. Allah-ü Teâlâ, onların var olduğunu söylüyordu. O zaman kim inkâr edebilirdi?

Adamın söyledikleri yalan ya da yanlış olabilirdi ama benim yaşadığım, bence doğruydur. Belki onun söyledikleriyle yaşadığım Şeyin bire bir örtüşmesi tamamen tesadüftü ama böyle bir olay olmuştu. Olayı anımsadığımda acabalar içindeydim.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0188

Onur Bilge

0189 - KAKTÜS ÇİÇEĞİ

Onur BİLGE

Kaktüsler yıllarca açmıyor. Açınca da büyük, şaşaalı, harika bir çiçek açışları var! Fakat ne yazık ki açmaları yıllarca hasretle beklenen çiçeklerin ömrü o kadar kısa ki! .. Sadece bir gün...

Kendileri ne kadar uzun ömürlü, dayanıklı, hatta arsız, sert ve dikenliyse; çiçekleri de inadına o kadar yumuşak, pürüzsüz, şeffaf, narin, dayanıksız... Kaktüsler bana, yıllarca bekledikten sonra aşkı bulan ama çabucak kaybederek ayrılığı tadan erkekleri düşündürüyor. Bazıları, 'akşam güneşi' diyor, böyle aşklara. Ömrün azalarak, son derece değerli hale geldiği zamanda, tam aşkı bulmuş, mutluluğa kavuşmuşken hayata veda edecek olmak ne acı! ..

Genç, dinç ve yakışıklıyken parasızlıktan; beğendiği, seçtiği kızla evlenemeyen fakir bir kız almaya gücü yeten; yaşlandığı, parasal yönden rahata kavuştuğu sırada fırsatı değerlendirmeye kalkıyor ve içinde ukde olarak kalan arzusunu gerçekleştirmek için önu görünmeyen bir maceraya balıklama atlayıveriyor!

Ya eşi ölüyor ya da birisini gözüne kestiriyor, çeşitli nedenler öne sürerek eşinden ayrılıyor, 'gençlik aşışı' olduğuna inandığı, çok güzel bir kız veya genç bir hanımla ikinci bir evliliğin hazırlıklarına girişiyor. Fakat yeni gelenin yani yeni gelinin niyeti gerçekten yuva kurmak değil, çıkar sağlamaksa ki genelde bu böyle oluyor, adamcağıza sıfırı tükettirdikten sonra kaderiyle baş başa bırakıp gidiyor. Zavallı şaşkın, yuvasını yaktığıyla kalıyor. Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan da oluyor, açıkta kalıyor.

Yaşlandığını kabul etmek istemeyen erkekler, eşlerine:

"Sen de kadın mısın? Ne kadınlar var! Bu bizim içinde olduğumuz durum, hep senin yüzünden..." gibi laflar ederler.

Yaşlanmak, kadın için olduğu oranda, erkek için de vardır ve kadın bazı konularda olduğu gibi kaldığı halde değişen, eksilen, azalan erkektir. Bunu asla kabul etmezler. Kendilerine toz kondurmazlar. Tamamen eşlerini suçlarlar. Tek şey vardır akıllarında ve kendi kendilerine sürekli tekrarlamaktadırlar:

"İçi geçmiş, ne olacak? Karının iyisi altı ay yaşar. Ölse de kurtulsam ama kötülere bir şey olmaz! Ölmez de böylesi. Baş belası! Şimdi fıstık gibi bir yavru almak var! Of anam of! .. Tadından yenmez! .. O zaman kimse tanıyamaz beni! .. Nasıl enerjik olurum! .. Ne kadar gençleşirim! .."

Oysa kendileri de bilmektedir. Eski hamam, eski tas... Değişen bir şey olmayacaktır. Her şey düzelmeyecek; aksine, sorun türü ve sayısı artacaktır. Sonunda mahcubiyet de vardır, kendilerini bekleyen olasılıklar arasında. Yine de büyük bir ümit ve cesaretle yürürler, doğru bildikleri yolda.

"Ben hiç yaşamadım ki! .." derler. "Sevip sevilmedim ki! .. Önüme gelen nasibimi aldım, kaşığımda ne çıktıysa ona razı oldum. Acıysa, zehirse de yuttum! Ben de sevmek, sevilme istiyorum! .. O hazzı yaşamak... Sevdiğimle beraber olmak, en azından ömrümün gittikçe azalan ve azaldıkça değerlenen son zamanlarında..."

Boğulmadan önceki son çırpınışlarıdır. Birkaç nefes daha alma çabasıdır, hayattan, son bir gayretle! İdam mahkûmunun son arzusu gibidir, istedikleri. Belki de bu yüzden

Kabul görür ve arzularının gerçekleştirilmesine izin verilir. Günlerini görürler! ..
 Onlerinden:

"Ah, hayatım! Canım, gülüm..." denilmekte, arkalarından kazan kaynatılmakta, ilk eşleri hakkında düşündükleri, kendisi için düşünülmemekte, temenni edilmektedir.

Aslında hissetmekte, her şeyi anlamaktadırlar. Normal duygu ve zekâyâya sahip kişilerin hissetmemeleri, anlamamaları mümkün değil! Herkes ne kadar sevildiğini veya sevilmediğini bilir. Ne kadar istenip istenmediğini de... Aldanmaya da ihtiyaçları vardır. Sevildiklerini hayal etmeye, yalan da olsa kendilerine sevgi sözcüklerinin söylenmesine...

Güzel sözlere hasrettirler; ilk evlilikleri boyunca kendileri söylememiş oldukları için yankısını işitemedikleri... Geç de olsa romantizmin gereğine inanmakta, ona zemin hazırlamaya çalışmakta, pek de becerememekle beraber, neticesini görmeye can atmaktadırlar.

İnanmak istemektedir, saçma tanelerinin çimleneceğine, çivilerin çiçek açacağına; yürüyeceğine, elektrik direklerinin.

İşte böyle birisiydi, komşumuz Haydar Bey. Emekliliğine kadar sabırla gün saymış, ikramiyesini alır almaz, çoktandır gözüne kestirdiği, ısrarla aklına yerleştirdiği, ne zamandır etrafında dolaştığı, eşini bir trafik kazasında kaybeden genç ve güzel Arzu'ya ettiği teklifine olumlu cevap alınca eşiyile anlaşmalı boşanarak onunla evlenme hayalini gerçekleştirmişti.

Adamcağızın arzusu, belliydi, kırk iki yaş sendromundaki tüm erkeklerde olan istekler içindeydi. Önce iş değiştirecek, sonra araba ve eş... Hayatının öğle sonunun en geç zamanındaydı ve ikindisine girecekti. Asr vaktine...

"İşte geldim, işte gidiyorum; hoşça kalsın Halep Şehri! " diyerek gitmeden ve daha her şey bitmeden önce.

Hayatının dinlenme döneminin başladığı yılları yaşamaktadır. Yorgun, güçsüz, dama taşı gibi dolaşamayacak halde ve hareketli bir yaşantı için isteksiz... O artık köşesine çekilecek, rahatına bakacaktır. Oysa eşi cıvı cıvıldır! Hayat doludur! Gezip tozmak, eğlenmek, bazı evli arkadaşlarıyla birlikte olmak ihtiyacı içindedir. O nedenle hemen hemen her gün ve her akşam gezme istemekte, arkadaşlarıyla haberleşmekte, emrivaki yaparak eşini de sürüklemektedir.

"Önemli olan; varlıklı ve mutlu yaşamaktır! " demekte, onun tekrar çalışmaya başlamasını istediğini tekrarlayıp durmaktadır.

Haydar Bey, onu daha fazla refah içinde yaşatabilmek nedeniyle bir toptancıda masa başında bir iş bulmuş, oturduğu yerde çalışıyor olmasından hoşnut, sık sık saatine bakarak, mesai saatinin bitmesini iple çekmektedir. İşinden hoşnuttur. Hele ay sonunda aldığı ikinci maaşı karıcığının avucuna koyduğunda onun sevincini görmek, çektiği tüm sıkıntıları unutturmaktadır.

Zaten işinden hayli memnundur. Kötü tarafı; eşinden uzak kaldığı zamanlarda vaktin bir türlü geçmek bilmemesidir. Bir de o saatlerde nerede ve neler yapmakta olduğundan habersiz olmanın verdiği iç sıkıntısı... Saat başı telefon etmesinin bir

sebebi, aşk olduğuna inanmak istediği olumlu, diğer nedenleriyse; kuşku, merak, endişe ve korku gibi olumsuz duygulardır.

Hayat, ilk aylarda, genç ve güzel hanımın isteklerini yerine getirmek şartıyla pürüzsüz geçmiş olup, yavaş yavaş monotonlaşmaya başlayınca, tek tük tartışmalar, sık sık kavgalara dönmüş, iş sarpa sarmıştır. Olaylar, hanımın ailesine yansıtılmış, ana baba da devreye girmiş, huzursuzluk körüklenmiştir.

En büyük sorunsu, hanımın bebek istemesi, diğerinin boyunu aşmış çocukları olduğu için buna yanaşmamasıdır. Asla çocuk istememekte:

“Benim boyumu aşkın çocuklarım var. Onların istikballerini temin edememişken yeni bir bebeğin mesuliyetini almak istemiyorum. Onu büyütecek halim de zamanım da yok! Vazgeç, bu sevdadan!” demektedir.

Nurhayat, hayat doludur! Arkadaşları gibi, beklentileri vardır. Bir oğlu, bir kızı olacak, ana olmanın hazzını yaşayacaktır. Haklıdır da... Kendi açısından Haydar Bey de haklıdır. Bu yaştan sonra, üstelik ilk evliliğinden iki kız bir erkek çocuk sahibi olduğu, evli olan büyük kızı bebek beklemekteyken, tam dedeliğe hazırlanırken, tekrar baba olmak komik ve saçma bir şeydir. Öyle bir şey olursa; dayısı veya teyzesi, torunundan küçük olacaktır. Hem o çocuk sahibi olmak düşüncesiyle evlenmek istememiştir ki! Bu zamandan sonra biraz mutlu olabilmek, dünyadan göçerken de hayatı doyusuya yaşamış, arzularını gerçekleştirmiş olmanın huzuru içinde ölebilmek istemiştir. Her türlü sıkıntıya bu yüzden katlanmış ve katlanmaktadır.

Evdeki pazarlık çarşıya uymaz, son kavganın sabahında, o henüz uyanmadan; eşi, evi terk eder. Diğer odalardaki kolay taşınabilir eşyalar azaltılmış, gardırop önceden boşaltılmıştır. Haydar Bey'in tek kişiyle doldurduğu dünyası da onunla birlikte boşalmıştır.

Sabah sabah kalkmış, bize gelmiş. Kahvaltıdaydık. Onda bir telaş! .. Ne yapacağını soruyor. Babam da bu işin başından beri yanlış olduğunu anlatmaya çalışıyor. Kendisi de yanlışlığın ne olduğunu biliyor. Yine de avından vazgeçmek istemeyen avcı gibi ceylanının peşinden koşmak istiyor, komşusundan medet bekliyor.

Babam, özgürlüğüne kavuşan hiçbir kuşun geri gelmeyeceğini, gelse de fayda sağlamayacağını dese de adam ısrar ediyor. Kırmamak için bir kere denemesini, olmuyorsa, ısrar etmemesini söylüyor. Ne kadar üstelendiyse, ağzına lokma koymadan, sadece bir bardak çay içerek, doğruca karısıyla konuşmaya gidiyor. Genç kadın:

“Ne kadar yalvarsan, nafile! .. Ben seninle zaten paran için evlenmiştim. Gelmem! .. Sana son sözüm bu! .. Mahkemede görüşürüz!” diyor, anasına babasına arkasını dayayıp.

“Düğünde harcadım. Takı falan aldım, evlendikten sonra, kalanla da onun üzerine bir arsa... Bitti! Para suyunu çekti. Kadın gitti!” diyor, ağlıyor.

Aşağı yukarı her akşam bizde... Mide krampları başladı. Sıklaştı ve bir gece kan kusmaya başlamış, haber geldi. Ambulans çağırdık, sedyeye alıp götürdüler. Çocuklarına haber verildi. Eski eşine söylemişler. Ertesi gün, hastaneye gittik, ziyarete. Bir de ne görelim? Hamile kızı, oğlu ve işin ilginç tarafı anneleri orada! Küçük kız, Eskişehir'de okuyor, duyurmamışlar.

Kadın kırıgın, dargın, kederli ama hâlâ şefkatle bakıyor, eski eşine. Hiçbir şey olmamış, ilişkileri hiç kopmamış gibi dđrt dönüyor, etrafında. Adam yıkılmış, pişman, hasta ve mahcup... Soran bakışlarımızdan anlıyor, merakımızı gidermek için:

"Eski dost, düşman olmaz. Ne de olsa, çocuklarımın anası... Koştu geldi, yanıma! Geçti direksiyona! Bu araba yolda kalmaz, hocam! Allah razı olsun, ondan! " diyor, babama bakarak.

"Hatanın neresinden dönölse kârdır, Haydar Bey! Çok memnun oldum! Allah ayırmasın! Beşer, şaşar! " diyor, babam.

Erkekler, tutunacak dalları kalmadığında, muhtaç olduklarında çocuklarının anasının, en yakın dostları olduğunun farkına varırlar ve ona dđrt elle sarılırlar! Belki, denize düşenin yılanı sarıldığı gibi, bazen... Bazen de gerçekten vefa abidesi olan kurtarıcılarına, sımsıkı... Yaşlılık ve hastalık zamanlarında daha itinayla bakması amacıyla olmalı:

Adamın karısı, canının yarısı! .. derler, ona duyurarak ve gülümserler.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0189

Onur Bilge

0190 - HAYAL ALEMİ

Onur BİLGE

Karanlıktı. Pencereden ay görünüyordu. Sağ alt köşede, dolunaydı. Anneme gösterdim.

“Baksana, ne kadar büyük! .. Ne güzel! ..”

Görmedi. Göremezdi. Rüyaydı. O, benim rüyamın içindeydi. Annemse, hemen yanımdaki yatağında, bilmem kaçınıcı uyku kuyusunun en derin yerindeydi. Hayalimde dolunay, tekrar uyumuşum. Tıkırtıyla uyandım. Sarı, düz kirpiklerinin arasında, gözlerini aradım. Işıktan rahatsız, biraz araladı. Mavi mavi, mahmur mahmur bakıyordu.

“Ay gördüm. Dolunaydı. Baklava tepsisi gibi sapsarıydı. Karanlığa açılan bir pencereden yavaş yavaş göründü. Yan yana yatıyorduk. Bizi seyrederek geçti, çerçevenin içinden. Seyri çok kısa sürdü. Acaba neye işaret? ” dedim.

“Hayırdır, İnşallah! Ay, Peygamber Efendimizin sembolüdür. Allah’ın emir ve yasaklarını insanlara ilettiği için güneşin ışınlarını yansıtarak karanlığı dağıtan, geceyi aydınlatan aya benzetilir. Cehalet karanlığını bilgiyle nurlandıran nurdur.”

“Mübarek teni de ayın o zamanki ışığı gibi ölgün nur yayıyor. Bir keresinde rüyamda görmüştüm. Teninin altında bembeyaz bir ampul vardı sanki boylu boyunca. Öyle ışığıyordu.”

“Ayın en güzel zamanı, dolunay halini aldığı zamandır ki o haliyle de güzellik yönünden Resulullah Efendimiz’e benzetilir.”

“Onları, yerde olanlara benzetemeyiz, değil mi? Göklere koyarız. Saygıdandır.”

Ay, aklımdan çıkmıyordu. Baktığım her yerdeydi. Bir taraftan sabah telaşı, temizliği, giyinme; bir taraftan kahvaltı hazırlığı... Güm güm çarpılan kapılar, merdiven boşluğunda takır tukur yankılanan terlik sesleri yoktu. Ne komşu tıkırtısı ne trafik gürültüsü ne sütçünün: “Süt! ..” diye bağırması ne telefon ne uykunun en olmaz yerinde veya kahvaltının ortasında kapı zili...

Annemle, Antalya dışındaki dağ evindeydik. Verandadaki beyaz portatif masayı hazırladım. İki sandalye koydum, karşılıklı. Çay demleniyordu. Bahçeden, nane ve maydanoz topladım. Birkaç yeşil soğan kökledim, soydum. Onlarla omlet yaptık. Beş dakika sonra sofraya hazır. Güneş, iyice ısıtıyordu. Ala gölgede bile yakıyordu. Aklımdan Asr-ı Saadet’te konuşulanlardan, konuyla ilgili olanlar geçiyordu.

“Her şeyden sorgulanacaksınız! ..

“Nelerden, Ya Resulullah? ”

“Her şeyden! .. Kuru bir ağaç altında gölgelenmekten bile...”

“Sen de mi Ya Resulullah? ”

“Evet, önce ben sorgulanacağım! ..”

Nimetleri düşündüm. Keçiboynuzu ağacı karşımda, gölgesi altında, pekmezi

soframdaydı. Bir balarısı, tabağa konmaya çalışıyor, kalkıp kalkıp iniyordu. Hem yemek istiyor hem yapışıp kalma riskini göze alamıyordu. Bir balı, bir zehirli sineği düşündüm; bir balı, bir balözünü; poleni, peteği düşündüm, zincirleme.

Altıgen odacıklar geldi, gözümün önüne. Balın petekten damla damla süzülerek akışını, Kur'an-ı Kerim'in harflerinin, heceleşerek ağızdan çıkışını düşündüm.

Keçiboynuzu dalda başka, tabakta başka... Bal yapımını bitkisi de biliyor, çiçeği de, böceği de... Otu da biliyor, ağacı da kökü de... Şekerkamışını ve şeker pancarını anımsadım.

Otu da biliyor, yağ yapımını, ağacı da, hayvanı da... Nebati yağları, zeytinyağını ve tereyağını düşündüm. Otu da biliyor, odunu da, ağacı da, un yapımını. Zeytin ağacıyla igde ağacının benzer taraflarını düşündüm. Mahsulün benzer yanlarını... Birinde yağ, diğerinde un... Çekirdek aynı, kabuk aynı, büyüklük aynı... İgde çiçeği kokusu gelir gibi oldu, rüzgârla.

İncecik dilimlenmiş ekmekler kızarıyordu, bir taraftan. Kızardıkça tereyağı sürüyorduk. Demli çay, tulumpeyniri, ceviz... Zeytin ağacı karşısında zeytin yemek... Doğadan gelenlerini doğanın içinde yemenin zevkini yudumlayarak tefekkür ediyor, konuşuyorduk. Annem:

"Peygamber Efendimiz: "Sükûtum tefekkür, konuşmam zikir." diyor, Yaratılanlara boş boş bakmak; aptallık, gaflet... Allah-ü Teâlâ: "Ta'kul etmezler mi? " diyor, Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde. "Akıl etmezler mi? " "Düşünmezler mi? " Tefekkür etmemizi istiyor." dedi.

"Nihayet; hayret ender hayret! .." dedim. "Anne, burası için ne düşünüyorum, biliyor musun? "

"Nereden bileyim, senin aklından geçenleri? Düşüncelerimizin arasına engel koymuş. Kimse kimsenin niyetini bilemiyor. Düşündüklerini de..."

"İyi ki bilmiyor! Yoksa rezil olurduk! Bir anda bir düşünce zinciri başlıyor, bitmek bilmiyor! Bazen de çok değişik şeyler düşünebiliyoruz. Çirkin, güzel ama mutlaka özel... İyi ki bir biz biliyoruz! O da nimet! Ne kadar güzel düşünülmüş ve ince ince hesaplanmış, her şey! "

"Neler düşünüyorsun? Anlat bakalım! "

"Allah'ın yarattıklarını ve yaratılış şekillerini... Suyu, yerden çıkarıp, gökten akıttığı gibi; yağı, sütü, balı, pekmezi de cennetteki nehirler gibi çıkarır, akıttırdı da birinden bal, birinden süt gelirdi. Neden dolambaçlı yollardan getiriyor, bu nimetleri? "

"Fikretmemizi istiyor. Düşündürmek istiyor. Düşüne düşünce çözülen bilmeceler gibi çözülmek istiyor. Yaratılanların sırrına gizlenmiş, bulunmak istiyor."

"Yaratan'ın sırrı sinmiş; bala, yağa, ekmeğe, suya... Allah dimağimde, İslam'ın tadı damağimde... Toprağa basmak istiyorum, yalınayak. Nemli, kırmızı toprağa... Tavuklar gibi eşelenmek, ondan gelişimi hissetmek, onunla bütünleşmek... Toprağı kazmak istiyorum; avuçlamak, oynamak... Su serpmek üstüne, mis gibi kokusunu doya doya teneffüs etmek, çocukluğumdaki gibi. Hani çamur oynardım ya, her istediğimde... Hiç

kızmazdınız, üstümü başımı kırmızı çamur lekesi yapsam da... Fırınlara yapardım... Aynı onlar gibi... Avuçlarım, toprağa aç! "

"Buraya onun için geldik. Biraz çamur oynayacağız. Toprağa doyacağız."

"Ben hep böyle bir yerde yaşamak istiyorum. Bir kümes istiyorum, her şeyden önce. Can yoldaşı tavuklar, sıcacık yumurtalar, yaşama sevinci verecek civcivler..."

"Eskiden vardı, bahçemizde. Sonraları rahatsızlık verdi. Çevreye evler yapıldı. Eskisi gibi rüzgâr esmez oldu. Her şeyden önce temiz hava lazım..."

"Bir çay geçmeli yakınlardan; bebekliğimdeki gibi bahçemizden arık... Ördekler istiyorum, kazlar, hatta birkaç hindi, kuğu, tavus kuşu... Kümesleri ev gibi olmalı. Duvarları, kapıları, pencereleri ev gibi... Hatta kiremitli damlarında bacaları olmalı, pencerelerinde panjurları, camları, perdeleri..."

"Hayal dünyanın ne kadar geniş ve ne kadar renkli! Baban senin için: "Hayalperesttir, o! " diyor.

"Zararsız bir hayalperestim, ben. Gökkuşuğu hayaller kurarım. İşim o! Yoksa yaşayamam! "

"Neden yaşayamazsın? Herkes nasıl yaşıyor? Yaşamak için ille de hayalperest mi olmak lazım? "

"Benim yaşayabilmem için ille de hayalperest olmam gerekiyordu, anne. Ortaokula başladığım zaman koyduğunuz yasaklar, liseyi bitirinceye kadar kalkmadı. Onca zaman ne yaptığımı, nasıl mutlu olmaya çalıştığımı sanıyorsunuz? "

"Biz, sadece olur olmaz kızlarla arkadaşlık etmeni istemiyorduk. Sana zarar gelmemesi için tedbir almak zorundaydık."

"Kız arkadaşlarımdan bile uzak tutarak, yaşanan ve yaşayan dünyadan soyutlayarak mı? Şimdi kapatalım bu mevzuu! O zaman dilimini anımsayınca neşem kaçıyor. Baştan sona zulümdü! Ben size Allah'ın emanetiydim. Esir pazarından satın almamıştınız. Esaret hayatını hak edecek hiçbir şey yapmamıştım."

"Yapmış olsaydın, yasaklara gerek kalmazdı ki! Seni koruma görevimizi yerine getirdik."

"Korumacılık, boğmacılık değildir. Akı kararı öğretir, ipin ucunu yine elinizde tutardınız ama biraz uzun bırakırdınız. Siz beni odama hapsedtiniz."

"Eve, bahçeye..."

"Belki öyle ama ben o zamanlar sizden odama kaçıyordum. Bana yasakladığınız dünya hayatını hayal dünyamda oluşturarak yaşamaya... Et ve kemik yığını korudunuz. Ruhumda yaşayabileceğim her şeyi yaşamamı engelleyemediniz. Hayal kapısı, sonuna kadar açıldı! Sonsuz mutluluklar düşünüyordum. Ruhum özgürce dolaşıyordu, o mekânlarda. Engelleyemiyordunuz. Ne düşüncelerimi, hayal âlemimi ne de ruhen yaşamamı..."

“Bu kadar mı zulmettik sana? Eziyet mi ettik? ”

“Hem de nasıl! ..”

“Hayatından memnun gibiydin. Her zaman bir şey yaparak oyalanıyor, şikâyet etmiyordun.”

“Şikâyet ettim, ettim; duyuramadım. Siz büyüktünüz. Sahiptiniz. Ben Cuma... Hep buyurdunuz. Ben buyuramadım. Anladım ki başka çarem yok, kendime hayali de olsa dünyalar kurdum. Sizin bir dünyanız vardı, belki tüm güzelliği ya da çirkinliğiyle; benim binlerce masal diyarım vardı, birbirinden güzel; düşünebildiğim, özlem duyduğum tüm güzellikleri içinde doya doya yaşayabileceğim.”

“Ben de evde yaşıyordum. Şikâyetim yoktu. Sana neden zor geldi, evde yaşamak? İstedğin zaman beraber geziyorduk. Her istediğin yere götürdük.”

“Gitmedim, gidemedim. Götürdünüz. İşte bütün mesele buradaydı. Tutuklu gibi... Onlar da inzibatlarla bir yerlere gidiyorlar. Sen, evlendiğinde bu kadere kabullenmek zorunda kalmış, çocuklarınla avunmayı öğrenmiştin, çaresiz. Zamanla alışmıştın. O kadar ki dışarıda rahat edemez olmuşsun. Bazen eve dar atıyordun, kendini! Geldiğinde, kapıdan girerken: “Evim evim, güzel evim! Bu evdeki rahatlık hiçbir yerde yok! ” diyordun.”

“Senin için öyle değil miydi? ”

“Değildi. Sofular’dan geldiğimizde sokağa salmasaydınız, yine cam kenarından seyrediyor olsaydım, dünyayı; hayatın benim dışımda yaşanmakta olduğuna alışır, kanıksar, onu locadan seyretmekte oluşumu yadırgamaz ve bundan rahatsızlık hissetmezdim. Oysa beş yaşında tanıttığınız özgürlüğü, on iki yaşına kadar, sadece yedi yıl doya doya yaşayabildim. Bunun dört ayını da elimden babamın halası aldı. Karşılığında dini bilgiler verdi. Altı buçuk yıl yaşadım, arzumca ve ben hâlâ o günlere özlem duymaktayım. Sokakta una bulanana balık gibi toza toprağa bulanmaya... Çamur oynamaya, doya doya... Yapayalnız, özgürce kırlarda koşmaya, kayalardan atmaya, deniz kenarında; ağaçlara, yamaçlara tırmanmaya... Yaşamaya, anlatabiliyor muyum? Yaşamaya...”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0190

Onur Bilge

0191 - YAŞAMAK

Onur BİLGE

Dağ evindeki verandada kahvaltı, ara ara yaptığımız konuşmalarla uzamaktaydı. Başlangıçta sakın sakın konuşurken hararetlenmiş, ses tonlarımız yükselmişti. Söylediklerim, annemin iştahını azaltmışa benziyordu. Fakat ok yaydan çıkmıştı bir kere ve devam etmeliydi. Annem, savunmaya geçmişti. Tartışma hararetle devam etmekteydi ve ben çok uzatmak niyetinde değildim. Daha çok sohbet havasında sürmesini istiyordum.

Niyetim, aslında ona rüyamdan bahsetmek ve yorum almaktı. Ortamın hissettirdiklerini, düşündürdüklerini aktarmak istiyordum. Bana böyle tefekkür etmeyi o öğretmişti. Bu tür konuşmalar, ister istemez süratleniyor ve frenlenmesi zaman alıyordu.

Nihayet kahvaltı bitti. Hiçbir şeye dokunmadan çaylarımızı içmeye başladık. Annem, beraat etmeye çalışıyordu. Bense, diyeceklerimi demek ve bu güzelim yerdeki zamanımızı tartışmayla tüketmek istemiyordum. Belki de dediklerim içine batmıştı.

"Çocukluğunu doya doya yaşadın. Yetmedi mi? O zaman hiçbir yasak koymadık, sana. Bundan mutluluk duymak lazım... Bunun için bize teşekkür etmen..." dedi.

Uzatmak istemiyordum ama yıllardır içimde birikenler de beni rahatsız etmeye başlamıştı. En iyisi hesaplaşmak, tatlı tatlı söyleşmeye devam etmektir. Onun için cevap verdim.

"Altı buçuk yıl için teşekkür ederim. Öncesi için de... O zamanlar da korumaya muhtaçtım. İlk gençliğimde de çocukluğumdaki gibi yapabilir, özgür bırakırken arada kontrol edebilirdiniz. Esaretimin nedeni güvensizlik miydi? Ne yapmıştım da güvenemez olmuştunuz? "

"Güvensizlikti, evet ama sana değil, başkalarına... Küçüktün, kendini koruyamayabilirdin."

"Ruh yaşım aynı... Bebekliğimde de aynı ruha sahiptim, şimdi de... Değişen bir şey yok ki! Telaşınız nedendi? O korkularınız... Korkularınızla ördüğünüz duvarlar, etrafıma? Bakın, şimdi özgürüm, değil mi? Değişen ne var? O zamanlar kötü bir şeyler yapmaya arzu duymuş olsaydım, özgür olur olmaz hemen onları birer birer gerçekleştirmeye koyulurdum. Bu zamana kadar koruduğunuzu zannettiklerinizi yok ederdim. Bakın, hiçbir şey yapmıyorum. O zaman da şimdiki gibiydim. Bunu anlayamadınız. Bedenimden giden bir şeyler olmadı ama içimden kaybolan çok şey oldu! "

"Neler, mesela? Neler kayboldu, içinden? "

"Önce insanlara güven... İlk bunu öğrettiniz. Dediniz ki: "Sakın erkeklere inanma! Sevdiklerini söylerler, asıl amaçları faydalanmaktır! " Şimdi, kimseye güvenemiyorum. Aşka, sevgiye inanmak istiyorum, inanmıyorum! Evlenmek istemiyor, bu konuda aldatılacağımı zannediyorum. Bu niyette olanların, benimle sadece çıkarları için evlenmek istediklerini, aslında hiç sevmediklerini zannediyorum. Sizin sevginize dahi inanmıyorum. Defalarca beni istemediğinizi söylediniz. "Bizim çocuğumuz vardı. Başka çocuk istemiyorduk. Semiray, arsızlığıyla, yüzsüzlüğüyle dünyaya geldi! " diyordunuz."

"O, doğuncaya kadardı. Yüzünü görünce çok sevdim! "

“Kediyi de o kadar seviyordunuz. Sokağa atacak değildiniz ya! ”

“Haksızlık ediyorsun! ”

“Babama, belki ama sen, bana her kızdığında: “Keşke ölseydim de seni doğuramaz olsaydım! Allah seni bana ceza olarak verdi! ..” diyordun. Ben sizin evinizde yaşamakta olduğum için kendimi suçlu hissediyor, ortalıkta görünmemek, kimseyi rahatsız etmemek düşüncesiyle, odamın da varlığımın da içinde yaşıyordum.”

“Saçmalama! O ev, benim olduğu kadar senindi de! ”

“Benimdi de neden ablamın yaşadığı rahatlığı hissedemedim? Neden içime kapandım? İkimiz de kızdık. Sizin kızlarınız... Şartlarımız eşitti. Belki bana daha çok ihtimam gösterdiniz, daha cömert davrandınız ama aramızda tek fark vardı; o istenendi, ben istenmeyen ve istenmediği yüzlerce kez tekrarlanmış, günah çıkarırcasına herkese ilan edilmiş olandım. Aranızda, sığıntı; ona nazaran üvey evlat gibi kaldım. Üvey evlatların ya anaları ya babaları vardı. Benim, ikisi de yoktu.”

“Herkes bir iki çocuktan fazlasını istemiyor. Biz samimi davrandık. Gerçeği söyledik. Saklamadık.”

“Her doğru her yerde söylenmez. Kötü niyet yok belki ama sakınca var. Nerede ve ne olursa olsun, istenmediğinin söylenmesi, insanların gururuna dokunur. Kendisini o mekânda sığıntı gibi hissetmesine sebep olur. Hele gidecek başka bir yeri yoksa ve mecburen o havayı solumak zorundaysa...

Neyse... Olan oldu, biten bitti ve o canım yıllarım, dört duvar arasında heba oldu gitti. Şimdi ne yapabilirim, ona bakıyorum. Düşlemeye devam ediyorum yani. Belki bir gün gerçekleşir. Düş olmadan iş olmaz. Neler mi bekliyorum, hayattan? Neler mi istiyorum?

Çocukluğumdaki unutulmaz tadı tekrar yaşamak istiyorum. O, hayatımın en özgür, en mutlu, en masum, en saf, temiz, hayat dolu günlerini... Evcilik oynamak istiyorum. Yaşantımın başında doya doya oynayamadığım evcilik, o zamanlar abes gelirdi, şimdiyse ihtiyaç... Kimse evcilik oynatamamıştı, bana. Toprağın bağrında, oyuncak olmayan nesnelere, gerçek evcilik oynamak istiyorum.

Geniş bir verandası, geniş ve yüksek bir çatı katı olan, üç katlı bir ev düşünüyorum. Yakın ağaç altlarında kameriyeler, bir salıncak; çocukluğumdaki badem ağacına kurduğumuz gibi... Bir de hamak; mutlaka, iki ağaç arasında... Bir köşede de çocuk parkı olmalı. Kızak, dönme dolap, salıncak, tahtaravalli, mesela.

Bahçenin doğal görünümünü biraz değiştirirse de, örnek meyve ağaçlarıyla çeşitlendirilmesi gerekiyor. Bahçe duvarı ve ev kenarlarındaki tarhlarının çiçeklendirilmesi, ağaçların budanması, altlarının çiçek tarhları haline getirilmesi...

Ağaçların altındaki gereksiz aşısız sürgünlerin kesilmesi, sarmaşık halinde ağaçları boğan çalıkların, toprağın verimini boşuna alan maki örtüsünün köklenmesi, ağaçların aralarında patikaların oluşturulması...

Yer yer, minyatür muhtelif ev örneklerinin yapılması... Önce bir Afrika çardağı... Sonra bir Eskimo evi... Daha sonra da Çin, Japon ve diğer ülke evlerinden örnek minyatürler... Tropikal iklim bitki ve ağaçlarıyla, sıcak iklim kuşağı mahallesini, sokağını

süsleme...

Dağ doruğuna, muhtelif yerlerden merdivenli, iki yanı çiçekli, yer yer üstü sarmaşıklarla kaplı geçitlerin konması... Dorukta, doğal bir parkın oluşturulması... Doğallığı bozmadan bir tatil köyü haline getirilmesi...

Büyük bir kıl çadırda, gerçek Yörük yaşantısının sergilenmesi... Giderek gelişen köy içinde en yakın turistik yere kadar fayton ve atlı gidiş gelişin sağlanması... Gölde gondolla, kayıkla gezinti yapılabilmesi... Daha sonra da son derece modern bir otel inşası... Küçük bir taş mahal gibi olmalı.

En önemlisi, köye yakın bir kır kahvesi... Nargilesiyle, tavlasiyla, iskemleleri, tahta masalarıyla, ortasında şırıl şırıl fiskeyiyle, içinde rengârenk balıkları ve sembolik nilüferleriyle, doğal görünümlü taşlardan yapılmış, geniş bir havuz. Üzerinde mutlaka bir köprü olmalı.

Suyun geçtiği yerdeki hayatın tadı... Dağın zirvesine basılması, oradan arıklarla, şelalelerle düzlüğe indirilip, alabalık havuzlarından geçirilerek gizli borularla bahçeye dağıtılması...

Bunların hepsinin birden olması gerekmiyor. Mümkün de değil... Adım adım gerçekleştirilmeli. Bir kamp alanı olarak başlanmalı, yavaş yavaş büyümeli.

Maksat, para kazanmak değil, doğal ortamda yaşamak ve yaşatırken, iş hacmini genişletmek... Ekmeğin, odun ateşinde, taş fırında; sütün, doğrudan sağımıyla, sebzenin bahçeden veya seradan, meyvenin dalından alındığı; sakin, sessiz, temiz bir huzur alanı..."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0191

Onur Bilge

0192 - ZEYTİNLİK

Onur BİLGE

Kahvaltıdan sonra kalemimi kâğıdımı alıp, dışarıya çıktım. Etrafı gezmeye, eskisi gibi... Yol boyu yürüdüm, göl kenarında dolaştım, patikaları adımladım, kayadan kayaya atladım, ağaçlara çıkıp indim. Sonra dağa tırmandım ve her yere hâkim konumdaki büyük bir kayaya oturup, yazmaya başladım:

Şehrin otuz kilometre kadar kuzeyinde, göl kenarında, yemyeşil küçücük bir dağ... Zeytin ağaçları, çalılar, yabancı otlar, çiçeklerle kaplı; yer yer sert kayalar, irili ufaklı, çamurlu çamursuz taşlar... Bakımsızlıktan, karmakarışık bir ormana dönmüş olan bu zeytinliği ne kadar özlemişim!

Göle dağ arasındaki yarımay şeklinde, yol boyunca uzanan şerit halindeki az engebeli alandan kayalıklara tırmanan ağaçlar, doruğa ulaşma, kayalardan seke seke inme isteği veriyor. Temiz havayı doya doya ciğerlerime çekilebilmek için yol boyu yürümek yetmiyor, koşmak gerekiyor. Çocukluğumdaki gibi bağırarak, karşı dağlardan yankılanarak dönen sesi dinlemek istiyorum. Gözlerimin içi çocukça bir sevinçle doluyor, kalp atışlarım hızlanıyor, yüzüm aydınlık bir gülüşle parlıyor.

Yol boyunca uzanan şeritte; boyları, altmış yılda ulaşabilecekleri yerlere kadar ulaşmış, dallarını özgürce etrafa savuran, yumru yumru yağ depolarıyla yamru yumru olmuş kalın gövdelerinin üzerinde her türlü şarta göğüs gererek yaşama savaşı veren, yüzlerce yıl yaşamaya kararlı görünen; azimli, sabırlı, güçlü, sudan çok güneşe sevdalı, kahraman, aşılı zeytin ağaçları... Kaya diplerinden, taş aralarından, fırsat buldukları her yerden kendiliğinden çıkan; aşılı, güçlü ağaçların ayağına dolaşan; aşısız, cılız, narin bedenlerinin güçsüz, ezik duruşuna eklenen çocuksu masumiyetleriyle zıt yaratılışlı çalılarının aralarında barınabilmek, nefes alabilmek, yaşayabilmek için mücadele etmekten bıkmayan çakal zeytinlerin takdire değer uğraşlarının kargaşasının sergilendiği bir savaş alanı...

Zeytin ağacı; yapraklarına, tanelerine batırdıkları oklara karşılık, çalılıklara; 'zeytin çırpma' denilen yöntemle yapraklarını parçalayan, döken, filizlerini kıran eli değnekli zalimlere; tepelerine tırmanıp, başlarına basarak, ayaklarıyla silkelirken, tazecik dallarını örseleyip kıran, tazecik dal uçlarını ve yapraklarını güttükleri keçilere yedirenlere, odun ihtiyaçlarını gidermek için tahrayla, nacakla üstlerine yürüyen, kollarını, bacaklarını veya gövdelerini dibinden keserek kendilerine en büyük zararı veren düşüncesiz, acımasız katillere bile tanelerini sunan, Kuran'da adı geçen bir kaç önemli ağaçtan biri, çilekâr, vefakâr, fedakâr bir ağaç... Ürünü, pek çok derde deva, fakirin ekmeğine katık, ziyafet sofralarının dahi vazgeçilmezi, harika bir nimet...

Güneş nazlı nazlı doğar, salına salına yürür, isteksizce batır, burada. Doğarken bir başka, batarken bir başka bakır rengine boyar, sonra da altın suyuna çevirir, gölü. Dağlar, bakır dağa dönüşür, sonra altınlaşır. Alıp kazmayı, küreği; zenginliğe koşmak gelir, içimden. Oysa bilirim ki yansımadır. Bilirim ki yaldızdır, ışık oyunudur. Yanına yaklaştıkça, gerçek yüzü ortaya çıkacaktır.

Birkaç dakikalık sanal âlemdeki masalımsı aldatmaca, çocukluğumun küçücük, mutlu dünyasına çeker beni, huzurlu bir sevinç doldurur, içime. Ne yana bakacağımı bilemem. Dağlarla göl arasında mekik dokur, bakışlarım.

Uzun bir bekleyişin, sıkıntılı günlerin, ayların ardından, istediği en pahalı, en güzel oyuncağa kavuşan bir çocuğun mutluluğu ve çıldırtan sevinciyle, artık sahip olduğumu

sandığım hayal dünyasının dibine gömüldüğüm sırada, yorgunluktan bir mekâna saplanıp kalan gözlerimin dalgınlaşan bakışlarında yavaş yavaş değişir, renkler... Yavaş yavaş aslına döner; kayalar, taşlar, topraklar, ağaçlar, yapraklar; gerçek hüviyetine kavuşur, su... Yavaş yavaş büyür, içimdeki çocuk. Yavaş yavaş silinir, ışıltısı gözlerimin; yerini dalga dalga bir hüznün kaplar, sevincimin. Anıların muazzam arşivinden hızla geri gelir, düşünce.

“Ne düşünüyordum, az önce? ” diye sorarım, kendi kendime.

Son düşündüğümü hatırlamaya çalışırım. Onu yakaladığımda, kayadan kayaya atlar gibi atlarım, bir öncekine, ondan öncekine... Birbirini çağrıştıran benzer düşüncelerin ilkinde varınca, aynı sırayı takip ederek dönerim, kaldığım yere; kaldığım yerden, mekân değiştikçe değişen duygularla yönlenerken devam eden düşünce zincirinin ucunu zamana bırakırım.

Böyle üzülür, böyle sevinir, böyle eğlenir ve böyle azap çeker, ruhum. O halde düşüncenin kontrolünü elimde tuttuğumda, üzölmek de benim elimde, sevinmek de. Kara bulutları dağıtmayı; güneşi, saklandığı yerden çıkarmayı bilmeliyim. Her halükârda başarabilmeliyim, bunu. Fırsat vermemeliyim, gecenin karanlığının çökmesine; azabın inmesini engellemeliyim. Ruhumda çöreklenen, içimi sıkan engereğe geçit vermemeliyim. Sıkı sıkı kapatmalıyım; hayal dünyamın risk taşıyan kapılarını, pencerelerini, tüm deliklerini... Gerçeğin buzdağlarından, hayalin masal rüyası yemyeşil dağlarının ılık esintisine, sıcacık rüya âlemine kaçmalıyım.

Mademki “Dünya hayatı, bir oyun, bir eğlenceden ibarettir.” Dünya benimle dalga geçerken, ben de onunla dalga geçmesini bilmeliyim. Art arda sorunlarla örölü, arapsaçına dönmüş hayat karmaşasında nefes alabilmek için kendime bir yer açabilmeliyim.

Yaşantımda, gülüp eğlenebileceğim, huzur duyabileceğim, özgürce koşup, oynayabileceğim, tüm isteklerimi gerçekleştirebileceğim, her şeye rağmen ‘Mutluyum! ..’ diye bağırip, yankılanmasını dinleyebileceğim, kimsenin el koyamayacağı, işgal edemeyeceği, yerleşemeyeceği kurtarılmış hayat parselleri ve sayısı hızla artan sit alanları oluşturmaliyim. Öyle ki en eski, en yıkık, yosun tutmuş duvarının en çürük ve kanserli bir taşına dahi kimse tek çivi çakamasın!

Özgürce gaza bastığım, istediğim gibi vites değiştirdiğim hayat yolunda, sessizce seyrederken, hiçbir trafik polisi yolumu kesemesin, uyaramasın, ceza yazamasın, yönlendirmesin, gidişatımın güzergâhını değiştirmesin! Birkaç dakikalığına bile hiç kimse binmesin, arabama! Seçtiklerimle ve sevdiklerimle, gittiği yere kadar gidebileyim!

Sizin olsun; boğucu, bunaltıcı havanız, keşmekeş insanların, menenj olmuş trafiğiniz, park yeri sorunlarınız, egzoz gazlarınız, kat be kat, ağırlaşan, şehri hayalete dönüştüren sisiniz, daralan nefesiniz, lüzumsuz lafazanlığınız, gerektiğinde çıkmayan sesiniz, suskunluğun düğüm düğüm oturduğu umursamaz sessizliğiniz, vurdumduymaz ses kirliliğiniz! Sizinle kalsın; aklıma, mantığıma sığmayan hissizliğiniz!

Şiirlere kaçmalıyım ben. Şiir gibi doğaya... Şiirleşen yaşama... Yaşanmayan yılları, yakalayabildiğim yerden yaşamaya...

Her ânımı, farkına vararak yaşamalıyım. Yeniden keşfetmeliyim eşyayı; hayatın

değerini vermeliyim. Dünya nimetlerini fark etmeli, sunulanları almasını, karşılığında şükretmesini bilmeli, ahret nimetlerini hak etmeye çalışmalıyım. Hayatı, bitmeyecekmiş gibi çılgınca yaşarken, bitimsiz hayatı aklımdan çıkarmamayı becerebilmeliyim.

Sevgi sevgi dolaşabilmeliyim, kelebek gibi tüm dünyayı gezercesine... Aşka demir atmaliyim, tek evi ikametgâh seçercesine... Bütün sokaklar O'na çıkmalı! Işığı, İlliyyın'ı bulmalı! O nuru gören tüm melekler; halka halka inip, muhteşem bir nur avize halinde durmalı, odanın tavanında. Havai fişekler gibi yükselmeli, ibadetimi taşımaktan yorgun düşmeli, melekler.

Hiçbir güç bitirememeli, Rabbimle olduğum geceleri. Ya hiç aydınlanmamalı, nurdan başkasıyla yer ya da hızla geçmeliyim, çürük, ahşap köprülerce harap ve korkunç, sıradan gündüzleri. Gecelerim, ışık ışık nur... Günlerim, pırl pırl güneş... Ömrüm, arzuma göre oluşturduğum bir sanal cennet... İçimde bayram sevinci... Gönlüm, çiçek çiçek bahar... Hayat, en güzel hayallerden güzel... Zaman, zaman ötesi, özel mi özel...

Yaşamak, bu olmalı... Böyle olmalı, hayat. Başkalarına bağlı olmamalıyım. Birini veya birilerini omuzlayıp taşırken; sürüklememeliyim, hayatı. Yaşarken de yaşadığımı hissetmeliyim, kurak yaz günlerinde buz gibi zezemi yudum yudum içercesine.

Çarka takılmamalıyım, aptalca. Kabrin kapısına kadar olan şeyler için heba etmemeliyim zamanı, çarçur etmemeliyim ömrü. Rasyonel kullanmalıyım, takviyesi olmayan sınırlı sermayemi. En iyi yatırımları yapıp, azami kârla kapatmalıyım defteri, zamanın sonunda.

Toprak, ezeli ve edebi aşkım... Yaratılışında ve çocukluğumda can ciğerdik onunla, yine de öyle olmalıyız, yolun sonunda. Annemin sarmadığı kadar sarmalı beni, babamın sevemediği kadar sevmeli! .. Hücre hücre kaynaşmalı, benimle; 'sarmak' hafif kalır! O bende, ben onda erimeliyiz.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0192

Onur Bilge

0193 - DAĞ EVİ

Onur BİLGE

Toprak, değirmen... Terminatör... Öğütücü, yok edici... Ya insan? İnsan ne hayat boyu? Öğütücü, yok edici... Fırınlarda dolusu ekmek, manavlar dolusu sebze, meyve; hava, su, giyecek... İnsan, elinden gelse, insanı yiyecek! ..

Toprak, üretici... Doyurucu, besleyici... İnsanın aslı... Hücrelerin yapısındaki vitaminler, mineraller hep ondan... Suyu bağından fışkırtan, kucağında avutan da o. Ne kadar değerli, insan ve insanlık için! .. Hayat onunla yaşanıyor, onun üstünde...

Herkes, bir avuç toprak, nihayetinde ve her bir avuç toprak, başını sokacak bir ev veya geçimini sağlayabilmek için bir evlek toprağın hasretini çeker. Ona sahip olmak için çalışır, uğraşır.

Vatan da toprak... Atalarımız kan dökmüş, çan vermiş, kazanmış; gençlerimiz, korumak için nöbette, her an uyanık... Kaç ananın bağı yanık... Fakat gururlu... Yerden göğeye kadar helal etmiş hakkını, kalanlara. Vatan; onur... Onur; haysiyet, şeref, namus, ar... İşte bu kadar! ..

Babam, çok çalışkan bir insandı. Ben doğmadan, geleceğimi teminat altına almış, her ne kadar ablamdan başka çocuğunun olmasını istememiş olsa da.

Ablam, üç yaşındaymış, bu dağın yamacıyla ilgili hayaller kurmaya başladığında. Zevk sahibiymiş, doğrusu. Gölün karşısında, güneğe bakan yamaca emek dökmüş. Orası için:

"Kayalık, yarlık... Bir işe yaramaz! Burada bir şey olmaz! Boşuna uğraşma! " diyenlere inat, heyecanlı ve büyük bir çalışma içine girmiş.

Öğretmen maaşıyla işçiler çalıştırmış. Kayaları kırdırtmış, taşını ayıklatmış; çalılarını kökletmiş, toprağı aktartmış ve maki örtüsü içindeki yabancı zeytinleri aşılattmış. Yer yer çukurlar açtırmış, zeytin çekirdekleri gömmüş, artık dört yaşında olan ablamla.

Görevliler keşfe gelmiş. Toprağın, ziraata elverişli hale geldiğine dair rapor yazmışlar. Tam elli bir dönümlük araziye, verilen zaman içinde mamur hale getirerek, tapusunu almaya hak kazanmış.

Öğretmenlik, Peygamber mesleği... Öğretmenler öğretmeni Peygamber Efendimiz:

"Kıyamet kopmaya yakınken elinizde bir ağaç fidanı varsa ve vakit bulabilerseniz, onu dikin." demiş.

Her çekirdek, bir ağaç olmuş. Edremit'ten, Ayvalık'tan, Gemlik'ten dallar getirtmiş, sofralık ve yağlık zeytin aşıları yaptırmış. Budattırmış, ilaçlattırmış, mahsul toplamanın zevkini tatmış.

Hadislere, vecize ve atasözlerine çok önem verir, günlük hayatta bunları çok kullanır. Atatürk'ün doğa sevgisini de ondan dinledim:

"Her konuda Atatürk'ü örnek aldım. O da doğayı, ormanı, yeşilliği, ağacı ve çiçeği çok seven bir liderdi. Atatürk Orman Çiftliği, onun eseridir. 1925 yılında kendi aylığıyla orayı satın almış. O zamanlar orası, ortasından demiryolu geçen bir bataklıkmış. İçinde

ağaç falan olmayan boş bir alanmış. Burayı almak istediğini söylediğinde, oranın işe yaramaz bir toprak olduğunu söylemişler. O, güçlüklerle savaşmayı seven bir kişidir. Bataklığı kurutturup, toprakla olan savaşı da kazandı. Emriyle dikilen ağaçlar büyüdü, Ankaralılar şimdi gölgesinde oturuyorlar.”

“Ankara da çöl gibiymiş. Küçük bir kasabaymış. Orayı başkent yaparak bu hale gelmesini sağlamış. Şimdi bağrında yatıyor.”

“Ankara, bir bozkır kasabasıydı. Onu da başkent yaparak modern bir şehir haline getirdi. Ta 1920 yılında şehirciliği ve çevreciliğiyle örnek olan, doğal güzelliklere hayran bir dehadır. O yıllarda, bu kavramlar yoktu. Şehircilik uzmanları getirtip, Ankara’yı düzenlettirdi. Bulvarlar açtırıp, ağaçlandırdı.”

“Ağaç ve yeşillik sevgisi, yurt genelindeymiş. Sadece Ankara için değil.”

“Evet. Tüm ülkeyi ağaçlandırmak, yeşillendirmek isteği içinde olduğunu: “Bu vatan, çocuklarımız ve torunlarımız için cennet yapılmaya değer! ” diyerek, belirtmiştir. Son günlerinde de: “Yurt toprağı! Sana her şey feda olsun! Kutlu olan sensin. Hepimiz senin için fedaiyiz. Fakat sen, Türk Ulusunu sonsuzluğa dek yaşatmak için verimli kalacaksın! Türk toprağı! Sen, seni seven Türk Ulusunun mezarı değilsin. Türk Ulusu için yaratıcılığı göster! ” demiştir.”

“Ağaç dini diye bir dinden bahsetmiş. Nasıl bir olay o? ”

“Kurmaya Başkanı İsmet Bey’le Diyarbakır’ın çöllerinde atla giderlerken Atatürk ona: “Çabuk bana yeni bir din bul! .. Ağaç dini... Bir din ki ibadeti ağaç dikmek olsun! ” demiş. Yani o yörenin acilen ağaçlandırılarak çöl özelliğinden kurtulmasını o kadar çok istemiş! ”

Babam, her yönüyle olduğu gibi bu yönüyle de onu örnek almış. O da yeşillığe, toprağa ve doğaya ilgi duymuş, bu çiftliği kurmuş. Yer yer ekilse dikilse de en çok ağaçlandırmaya önem vermiş. Samimi bir doğa aşığıdır. Ormanlık yerlerden çok hoşlanır. En çok da bu mekândan...

“Zaman zaman şehrin gürültülü hayatından uzaklaşmalı, böyle sakin ve ağaçlık bir yere çekilip dinlenmeli. Pınarbaşı, harika bir yer! Ova, göl ve Toroslar, ruhuma nasıl bir ferahlık veriyor! ” der.

Karşıda, tarihi Kırkgöz Han’ı vardır. Gerçekten de göl manzarası harikulade güzeldir. Seyredenleri büyüler.

Çimene, çiçeğe, ağaca hayrandır. Onun için her canlı değerli birer varlıktır. Fidan dikmeyi çok sever ve yetiştiklerini, büyüdüklerini seyretmekten büyük zevk alır.

Toroslardan süzülerek, bulunduğumuz yerdeki dağın altından gelen ve pek çok gözden fıskıran buz gibi sulardan meydana geldiği için bu göle ‘Kırkgöz Gölü’ deniyor ama biz, pınarın başında olduğumuzdan, buraya ‘Pınarbaşı’ diyoruz.

Tam karşıımızdaki tesiste benzin istasyonu, lokanta, göl kenarında bir kahvehane, açık bir mescit ve kıyıya bağlı kayıklar var. Burdur ve Isparta üzerinden gelenler, burada dinlenerek yollarına devam ederler. Pazar günleri, Antalya ve civarındaki avcılar, kara ve tatlı su avcılığı için erkenden gelip ya dağa tırmanırlar ya da kayıklarla açılırlar. Göl

kenarlarında kamışlar boy atmıştır. Yüzeyi, kocaman yuvarlak ve yemyeşil nilüfer yapraklarıyla kaplıdır; bembeyaz dişleriyle gülümserler.

Gölün kıyısından bakıldığında, içinde kaynaşan balıklar görünür. Kenarındaki taşlarda kurbağalar, kayalarda kertenkele ve bukalemunlar görülür. Yılanı bol olan yerdir. Annem kırk kadar öldürdüğünü söyler.

Yılan hikâyeleri bitmez. Eskiden, dağın eteğinde, iki katlı, küçük bir dağ evimiz vardı. Alt katta zeytin sandıkları, zeytin tenekeleri, tarım için araç gereç, ziraat aletleri olurdu. Geldiğimizde, son derece sade döşenmiş olan üst katta kalıyorduk. Buraya ait anılarımın beş yaş öncesi yok. Çünkü o zamana kadar beni buraya getirmemişler.

İkinci kata, dıştan, tahta bir merdivenle çıkılıyor. Çatı, tahtalarla kaplı, üzerinde kırmızı kiremitler... Lamba ışığında oturuyoruz. Köylerde elektrik yok. Şehrin kenar mahallelerinde bile... Şinanayın ışığını kısmışız. Yatıyoruz. Daha uyumamışız. Yukardan 'Tık! ..' diye bir şey düştü. Ben sesini duydum. Annem görmüş:

"Yılan! .. "dedi. Babamın ödü kopar! ..

"Nerde? " der demez, fırladı ama kaçacak yer yok!

Annem de fırladı, onu öldürmeye! Aradı taradı, yok! Tam tekrar yatacağı ki babamın kapalı terliklerinin içine de bakmak gelmiş aklına, bir ters çevirdi tekini, içinden çıkıverdi! .. Annem, vura vura öldürdü! Sonra rahat rahat uyuduk. Fakat yılan korkusu, yıllarca rahat bırakmadı, beni. Ya orada kalsaydı, babam kalkıp terliğini giyseydi?

Bir gün de bir böcek gördüm, yine üst katta, kapının girişinde. O zamana kadar hiç görmediğim bir böcek... Yavaş yavaş yürüyordu. Zarif ve ilginçti. Upuzun bir kuyruğu vardı. Onu tutmak ve oynamak istedim. Elimi uzattım, tam tutacağım da; kuyruğunun sipsivri ucunu yukarıya kaldırdı ve avucumdan soktu! ..

Elimi, bir akrebe uzatmışım. Can havliyle bağırdım! Annem geldi. Akrep de ölmüştü. Ellerim küçüktü; o avucumun içi kadar... Anında, son derece güçlü, dayanılmaz bir acıyla elim, avucumdan itibaren şişmeye başladı.

Dağ başındayız. Annem, akrebi ezdi ve avucuma bağladı. Zehrinin panzehirini, üzerinde taşımış. Allah'ın merhameti yetiştirdi! Çok fazla ağrı da acıda uyuşma olur ya... Geç de olsa, elim uyuştı. Şişliği bir süre geçmedi.

Daha sonra, yakaladığı bir akreple deney yapan ablamdan öğrendim; hayati bir tehlikeyle karşılaştıklarında, başkaları tarafından acı çekerek öldürülmektense, intihar ederlermiş.

Bir akrep görmüş. Beni de çağırdı, seyretmem için. Gaz yağı dökerek etrafında bir ateş halkası oluşturdu. Akrep, ortaya kaçtı. Ablam, çemberi daralttı. Böcek, gittikçe artan ve yaklaşan ateşe dayanamadı. Öleceğini anlamış olmalı ki kuyruğunu sırtına çevirdi, kendisini sokarak hayatına son verdi.

Bu olay bana cehennem azabını düşündürdü. Keşke akrep olsaydık! Keşke ölüm, öldürülmüş olmasaydı da ölebilsaydık! Ölebilsaydık de cehennem ateşinde yanmaktan, o korkunç azaptan kurtulabilseydik!

Antik çağda toplu intiharı anımsadım. Herodotun anlattığı; tarihte, topluca intihar eden ilk kavim hakkındaki sıra dışı öyküyü... Kaş taraflarında yaşayan eski Antalya halklarından Xanthos halkı, M.Ö. 545 yılındaki Pers istilasına kadar bağımsız yaşamış. Harpagos komutasındaki Pers ordusuyla savaşmış ve yenilmiş.

Harpagos'un kuvvetleri şehri kuşatınca, Xanthoslular; kadınlarını, çocuklarını, kölelerini ve hazinelerini akropolise kapatıp ateşe vermişler. Yani teslim olmaktansa, topluca intihar etmeyi tercih etmişler.

Bütün kent halkı ölmüş, sadece o sırada şehrin dışında, yaylada bulunan seksen aile sağ kalmış. Herodot'a göre Xanthos soyunu sürdüren de bu seksen ailedir. Belki de Xanthos Vadisi'nde yaşayan Kınık halkı, yaz aylarında Seki yaylalarına çıkarak hâlâ bu geleneği sürdürüyordur. Deniz seviyesinde yazlar dayanılmaz derecede sıcak olduğu ve nem oranı haddinden fazla arttığı için Antalya halkı bu bunalıcı sıcağa dayanamaz, yaylalara göçer. Belki de bu adet, o zamanlardan kalmıştır. Özellikle Yörükler, sürülerini otlatmak için yaylalara çıkarlar. Yerli halkın iki evi vardır. Biri sahilde, biri dağda... Dağ evleri gün geçtikçe villalaşmakta...

Onunla tanıştığım gün, akşamüstü görmüştüm, mantarları. Elime aldım, inceledim. Yapıları çok ilginçti! Bir gün önce yoktular. Ağaçlara yakın yerlerde çıkıvermişlerdi, bir yağmur sonrasında. İncecik kadife yumuşaklığında, kırılğan ve nemliyidiler. Şemsiyeye benziyorlardı. Meksikalıların giydikleri, yüzlerine kapatarak kenarda kıyıda şekerleme yaptıkları kocaman şapkalar... Bahçede yaktığı ateşte pişirmişti, ablam. İlk defa o gün, közde pişmişini yemiştım. Kül tadı da gelmişti ağızıma. Ne kadar güzeldiler! Pişince değiştiler, lezzete dönüştüler. O sevimli varlıkların da bazıları içlerinde öldürücü bir zehir barındırmakta, cezbettikleri kişileri öldürmekten çekinmemekteymiş.

O böceği de tanımak istemiştım, onlar gibi. Alıp incelemek... Birazcık oynamak... Öldürmek istememiştım. Asla! Dostça yaklaşmıştım. O da çokları gibi beni anlamadı. Denemeden saldırıya geçti. Bense, en azından denedim, onunla dost olmayı. Hayatımın ilk ve en pahalıya mal olan denemesiydi! Dayanılmaz acılar içinde kıvranırken anladım. Meğer akreplerle arkadaşlık edilmez, onlarla oynanmazmış.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0193

Onur Bilge

0194 - KIRKGÖZ

Onur BİLGE

Dağın doruğuna ulaşınca kadar ovaya yayılan, büyüyen ve tüm güzelliğiyle gözler önüne serilen göl, yörenin hayat kaynağı... Kullanım hakkı halka sunulmuş. Kırgöz Gölü'nde kendiliğinden oluşan, Antalya civarının en kaliteli balık yemini yakalamak için içine yerleştirilen tuğlaların gözeneklerine dolan yemleri çıkaranlar, balık avlamak isteyenlere satmakta. Yemcilik, yöre halkının önemli bir geçim kaynağı. Gölün içindeki otlar da akvaryum süsü olarak satılmakta. Yurtdışında yapay olarak üretilmekteyken burada doğal halde, çeşit çeşit ve bol miktarda bulunmakta... Özgürce boy atmış sazlar, yüzeyini kaplamış nilüferler, içinde tatlı su balıkları...

Çocukluğum dolanıyor, gölün kıyısında. Küçükken, göle su almaya giderdim. Merdivenden dikkâtle inmemi söylerdi annem. Testiyi, kaynağın gözünden doldurmamı... Kıyıda balık avlayanlar olurdu. Onlara özenir, sabırsızlıkla büyüme beklerdim. Zaman su gibi aktı. Bir süre sonra ben de onlar gibi balık avlamaya başladım.

Hemen karşımızdaki tesise ait kır kahvesinin bulunduğu yerde boy atan asırlık çınarlar, gölün eseri... Bahçesi, çakıl taşlarıyla kaplı; dolu yağmış gibi bembeyaz görünüyor.

Hemen yanı başındaki bahçede, etrafa kokular saçan her iki üç metrede bir rastlanan portakal, mandalina, limon ve greyfurt ağaçları; sol köşede, yaklaşık dört metrekarelik bir alanın dört köşesine dikilmiş, rüzgâr estikçe, dallarının uçlarındaki yapraklarıyla birbirlerini okşayan dört muz ağacı; az ilerde, çok aralıklı olduklarından esintiyle oluşan fısıltılarını duyuramayan, ancak el sallayarak selamlaşan, hareketlerle haberleşebilen iki palmiye ve bahçenin en uzak, en ücra sol köşesinde, duvar dibine özgürce, yayılmış, dikenleriyle yeteri kadar korunduğu için rahatça yaşamının keyfini çıkarmakta olan kocaman bir Frenk yemişi boylu boyunca yatmakta...

Arkası bahçeye, önü yola bakan tek katlı minik evin ve duvarın tamamı, bahsettiğim tüm ağaçların gövdeleri yerden itibaren, yaklaşık bir metre kadar beyaz badanayla, tesisin önündeki çit beyaz yağlıboya ile boyanmış. Sandalyeler, masalar da beyaz. Masaların üstünde, kırmızı, sarı, mavi ve yeşil örtüler... Hepsinin zeminini süsleyen fındık büyüklüğünde beyaz kalpler... Sandalyelerin üzerinde de aynı renk minderler ve etraflarında, desenleriyle uyumlu beyaz fırırlar... Kumaşları özenle seçilmiş, itinayla dikilmiş.

Bahçenin dışında, beyaz boyalı ahşap çitin önünde, dört katlı apartman boyunda, otuz yaşında olduğu söylenen bir iğde ağacı var. Baharda son derece güzel kokan minik sarı çiçeklerle donanır. Bir zaman onun çiçeklerinin, bir zaman portakal, limon çiçeklerinin kokusu; yaz boyu da ön duvarın üstüne ağarak yer yer dışarıya sarkan hanımellerinin ve akşamdan akşama yayılan akşamsefalarının kokusunun sefasına parfüm çiçeklerinin bayıltan rayihası da eklenince, mekânın nasıl olduğunu siz tahmin edin!

En çok hoşuma gidense; tesisin arkasından gelerek, iğde ağacına tırmanıp, kocaman kocaman açtığı avuçlarıyla, gece gündüz tatlı üzümler için yakaran asmanın, yerlerde sürünmek yerine, her geçen gün biraz daha yukarıya yükselme çabası; dikenlerine rağmen, tutku dolu bir aşkla ona sınıksız sarılması, ağacın da onu dört elle tutması ile sergilenen örnek yaşam biçimi ve hayranlık uyandıran dayanışma...

Belki de asmanın gerçeği; uçlarda, yukarıda körpe bir görünüm sergileyerek, mutlu bir hayat sürerken, kökte, yerden kaldıramadığı oldukça yaşlı bedeninin halsizliği, kendi

ayakları üzerinde duramadığı için, başkasının üstüne yıkılışı; tırmanır görünürken, gerçek anlamda sürünüşü...

Başarıdan başarıya koşmalıyız ama başkasına yükümüzü yıkarak, onu ezerek, üstüne yıkılarak değil. Hele onun yaşama hakkını bile elinden alarak, onu boğarak değil. Severken öldürmemeliyiz.

İki ağaç kalır insanlar, bazen. Biri diğerinin üstüne yıkılır. Meyve vermeye çalışırken, kendisini sırtında taşımak zorunda kalanın meyvelenmesini engeller. İğde, binlerce dikeninin batıcılığını onun ipeksi yapraklarına hiç göstermiyor, onu yıllardır şikâyetsiz ve dik taşırken, kendisini bunaltmasına da katlanıyor.

Bugün, doğanın kucağında, sonuna kadar nefes aldığımı, doya doya yaşadığımı fark ettim. İçimde artmakta olan özlemin burukluğuna ve böyle yerlerin, özellikle akşama doğru başlayan garipseten ıssızlığına rağmen mutluyum.

Boğmaya çalışsalar da yaşıyorum. Boşlukta değilim artık. Ölümden bile korkmuyorum, O'nu düşününce. Aksine, O'nu istiyorum. Ölümü, yaşamın uzantısı gibi görüyorum. Burada arzumca yaşayamaz, istediklerime kavuşamaz, dilediğimce mutlu olamazsam, mutlaka orada olacağımı düşünerek, bazen ölmeyi istediğim bile oluyor.

Benden önce yaşayıp, ölenleri düşünüyorum. Yerden çıkıp, yere girenleri, karşımdaki ağaçlar gibi... Ağustos böcekleri gibi... Dağlar gibi yığılı cesetler geliyor, gözümün önüne. Yerde şişkinlik yok. Mezarlıklar dümdüz... Ondan gelip, ona gittikleri için olsa gerek. Ordu ordu geliyor, ordu ordu gidiliyor... Denge bozulmuyor. Yer, kendisinden çıkana kucak açıyor. Üretiyor ve tüketiyor. İki halde de acemilik ve güçlük çekmiyor. Doğururken de, yiyip sindirirken de karnında şişlik oluşmuyor.

Yoktan var olmuşum, yok olmayacağım. Varlığımın devamı olan ölüm tüneline geçeceğim hayatımı seviyorum ve ölümü tabii ki istiyorum. Dünyadaki esaretim boyunca, galiba sonrasındaki özgürlüğümü ve ikram edilecek pürüzsüz güzellikleri düşledikçe ölüme sevdalanmışım, ben.

Sevmek, yazmak ve çalışmak için yaratılmışım. Kim, ne iş için yaratıldıysa, o işi yapıyor. Keşke ben de irşat görevi yapabilsen! Yine o aklıma geldi. İlhan'dan bahsediyorum. İster istemez mukayese yapıyorum, durumunu ve konumunu, kendimle. Sonunda açığa çıkan, sevgi ve hayranlık...

Düşünürken dalmışım. Mekânı yazmaktaydım. Kırkgöz ve çevresini... En yakın köyden akseden ezan sesi dağlarda yankılanarak, civarı dolaşüyor. Asr vakti... Sakin, sessiz, doğal ortamda, toprağa maddi anlamda da bu kadar yakinken, doruktaki kayanın üstünden her yeri birden seyrederken bu ses içimin derinliklerine işliyor! O kadar hoşuma gidiyor ki bu yanık seda! Kelime kelime dinledikçe, sözcüklerin anlamlarını düşündükçe yüreğimi sızlatıyor. Yıllardır ezan dinliyorum, bu kadar duygulu ve yanık bir sesle okunduğunu hiç duymadım. Ses de farklı, ortam da...

İstediği şekilde okuma hakkını mı kullanıyor? Ne kadar da uzatıyor! Birer birer açıyor olmalı yürekleri, içlerine huzur dolduruyor olmalı. Yollara, sokaklara, pencerelerden kapılardan evlere, yerlere, göklere özgürce yayıyor sedasını. Yavaş ve hüzünlü bir sesle, rehavet çökmüş kalpleri yokluyor; seccadeye, secdeye davet ediyor, insanları.

Ben, şu anda doruktaki en büyük kayanın üzerindeyim. Yaratılanlar aşağıda ve her

yaratılmışın gölgesi doğu tarafta, öğleden beri uzamakta... Sıra sıra servilerin, göl boyu kavakların, benzin istasyonunun önünde kıvrılmış yatan kedinin, tüyleri diken diken olan, kuyruk sallayarak giden köpeğin, abdest almaya kaynağa inen genç ihtiyar erkeklerin gölgeleri daima secdede...

Ezan okunuyor, herkes duyuyor. Kimi umursuyor, kimi umursamıyor. Ezan, namaz kılanlar için okunuyor. Kılmayanlar belki duymuyor bile... Akli namazda olmayanın kulağı ezanda olmaz, derler. Sadece emre uyanlar sorumlu değil oysa. Kan taşıyan yaratıklardan, sadece çocuklar, deliler, bunaklar, kâfirler ve hayvanlar sorumlu değil.

Kimler emre uyar? Müslümanlar... Ben Müslüman değil miyim? Evet, hem de nasıl! O zaman hemen emre uymalıyım! Hañi Allah'ı seviyordum? Gün boyu sev, namaz söz konusu olunca unut! Oh, ne güzel! İçimdeki ben diyor ki bana:

"Ablanla aynı anadan babadan doğdun diye, sana karşı ne kadar kötü niyet taşırsa taşırsın, her şeye rağmen onun için elinden geleni yap, dağları devir, gerekirse günde en az on altı saat ayakta dur, çalış, her işin altına gir hem de karşılığında kötü sözlere, davranışlara maruz kal; Allah için iki dakika huzurda durma! .. Allah ki dünyadayken bize her an nimetleri inmekte, ahrette de eşi benzeri görülmemiş güzellikteki yerlerde cennet nimetleri ikram edeceğini vaat ediyor hem de en mükemmellerini, bin kat fazlasıyla..."

İlhan geliyor hatırıma. Yüz hatları ne kadar rahat! Yüzünde; sakin, mutlu, derin ruh huzurunu yansıtan bir ifade var. Olgun başaklar gibi başı önde... Kafasını kaldırıp, bakmıyor. Tesadüfen başını kaldırdığında, bakışlarıma değince bakışları, yüzü kıpkırmızı oluyor. Ne kadar aydınlık, geniş alnı! O alnı ki secdede nurlanıyor. Hiç kimsenin önünde eğilmeyen dik bedeni, sadece Allah'ın huzurunda eğiliyor. O beden o huzurda eğildikçe değerleniyor. Öyle bir hale geliyor ki hayaliyle bile irşat eder oluyor.

Şimdi namaz vakti... Şimdi şiir yazma vakti, anı zamanda... Namaz kaçmaz, vakit var. Daha camiye yeni girdi insanlar. Oysa ilham gelmiş, şiiri yakalamalıyım! Aksi halde mutlaka kaçır ve aynısı asla bir daha gelmez!

YETER Kİ

Her sabah gülerek uyanıyorum
Seni düşünerek uyumuşum
Seni görmüşüm düşümde
Uyanınca aklıma ilk sen gelmişsin
Sevinç dolmuş yüreğime.

Boşlukta değilim artık
Ölüm korkusu duymuyorum
Seni düşününce
Benden önce yaşayıp, ölenleri...
Benden sonra gelecekleri...
Yoktan var olduğumu
Yok olmayacağımı düşününce
Ölümü istiyorum.

Kimin, ne için yarattığını biliyorum.

Ne gerekiyorsa yapacağım
Yokluğuna da katlanacağım
Seni başkalarına vereceğim, gerekirse
Varsın içim sancısın!

Bilincimi yitireyim zaman zaman
Deliler gibi ağlayayım
Deliler gibi güleyim ya da!

Yeter ki
Senden uzak durabileyim.

Varsın, özleminle kahrolduğum zaman
Bir türlü gelmesin gözlerime yüzün
Varsın, hüznün içimi sıksın, çıldırayım!

Yeter ki
Geçsin zaman.

Dökülen saçlarımı
Kesilen tırnaklarımı alan toprak
İyice acıksın bir gün
Bedenimi versinler ona
Ruhum kurtulsun!

Yeter ki
Senden önce öleyim.

Ruhum, ruhunu beklesin
Heyecanla, özlemlerle
Ruhum ruhuna kavuşsun!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0194

Onur Bilge

0195 - GeL

Onur BİLGE

Yeryüzünde, bir yerlere veya birilerine bağlı yaşamak zorunda kalıyoruz. Bu nedenle dünyada ayrılıklar yaşıyoruz. Geleli birkaç gün olduğu halde can yoldaşımın hasretinin yakıcı hale geldiği gibi... Aslında, ruhlar için mesafenin önemi yok. Onlar, kilometrelerce uzaktan sarılabılırler, birbirlerine. Aynı kentte, aynı semtte, cam camayken bile raylar gibi değil miydik zaten? Rahatça bakamadık bile birbirimize. Karanlıklar prensi, gölge böceği... Bense, yıllar önce muhtelif yerlerde yaşanan ve kaybolan hayat dilimlerini hep aynı sokak lambasının ışığı altında arayan; buldukça şiirleştiren, öyküleştiren gece sevdalısı...

Pek bir şey değişmedi, benim açımdan. Oradayken de hasrettim, ona. O hep görünmesi imkânsız yerlerdeydi, ben hep iyot gibi açıkta... Işık altında saatlerce görüntü vermek, cömertliğimdendi. Aşka ve âşiğe saygımdan... Görmüyordum, sadece hissediyordum onu. Görmeden iman ettiğimiz varlıkları hissettiğimiz gibi... Onun için daha zor olmuştur, bu ayrılık, eminim. Yaz boyu, her gece perdelerini açan, belki aynı oyunu doğaçlama aylarca oynayan tek kişilik tiyatro eserinin, ısrarla her gece seyretmeye gelen tek seyircisi, perde açılmaz olduğunda, büyük bir boşluğa düşmüştür.

İki yabancıнын akıl almaz, tuhaf aşkı bu! Birbiri hakkında hiçbir şey bilmeyen iki kişinin, akıl almaz düşkünlüğü, birbirine... Sebep; birbirine zıt kişiliklerin çekimi, ikisinde de devleşen içsel yalnızlık, karşılıklı açlık raddesinde sevme isteği, âşık olma arzusunun tutku halini alması, yasaklananın cazibesi, ne olursa olsun, arkadaşlık gibi görünse, önü görünmese de karşılıklı gerçek bir aşk yaşanan. Belki alışkanlık... Her ne olursa olsun, birbirini arayan iki kişinin yakıcı hasreti, gittikçe azalması gerekirken artmakta olan...

Birilerini sevmek için tanımaya da gerek yok. Benim okurlarımı sevdiğim gibi sevmesi mümkün. Siz adımı bileceksiniz en azında ve yazdıklarımı okudukça, bana ait pek çok şeyi... Fakat ne yazık ki ben, sizin sadece birkaçınızı tanıma mutluluğuna erebileceğim. Sadece tanışacağız ve beraberliğimiz süresince hakkınızda bilmemde sakınca olmayan çok az bilgi vereceksiniz. Anketörlüğü sevmediğim ve başkaları söylemedikçe hayatlarını kurcalamak âdetim olmadığı için ben de sormayacağım. O nedenle, tanışmış olsak da sizi gerektiği kadar tanıyamayacağım. Bunun böyle olduğunu gayet iyi biliyor ve yine de size yakın olmak arzusuyla yazıyor, anılarıma sürüklemeye çalışıyorum, birer birer ellerinizden tutup; güneye, Akdeniz'in kıyısındaki bu sıcak kente çekerek.

Kalan hayatımı, öykü ve şiirlerimi yazarken yaşıyorum. Düşlediklerimle dilediğim gibi yaşıyorum ve her okuduğumda o duygulara dönebilmek, tekrar tekrar aynı hazzı yaşayabilmek için sabitliyorum duygularımı. Anımsadığımda muttu etsin etmesin, kaybettiğim anılara ve duygulara acıyorum. Kaydettiğim duyguları, yazdıklarımı her okuyuşumda bir kez daha hissederek rahatlıyorum.

Öykülerim ve şiirlerim, özümün içi, içinde sarhoş olduğum. Görünüşte kendim için yazıyorum. Yok olup gitmemesi için kâğıtlara aktarıyorum, yaşanmışlıkları. Yazarken, gereken özeni gösteriyor, sanat yapmaya da çalışıyorum. Yaşamak benim için, sanat toplum için...

Acısıyla tatlısıyla, sevinciyle kederiyle, dopdolu bir ömür tüketiliyor ve bunu en iyi, yaşayan biliyor. İnsan, hayatıyla beraber giriyor, toprağa; ikisinin de üstleri örtülüyor. İstiyorum ki yaşadıklarım kalıcı olsun, okunsun.

Semiray adında bir kişi gelmiş, geçmiş gidiyor bu diyardan. O, okuyucularından

haberdar olamasa da yalnız yaşayıp, yalnız göçüp gitse de hiç görmediği halde varlığını kuvvetle hissettiği kişiler ondan haberdar olsun.

Hepinizi yanıma çağırmak isterdim. Hepinizi tanımak, hepinizle yaşamak, kalan hayatımı... Mümkün değil. Ebu Zer yalnızlığımın da bir hikmeti vardır, mutlaka. Taksimata rıza göstermek lazım... Halimden memnun olmalıyım. Aksi halde itiraz etmiş olurum. Belki de isyana girer. Allah korusun!

Yazmak da yalnızlıktan sıyrılmaya yollarından biri... Bir çeşit ruhi tatmin... Sizler bana gelemeyeceğinize göre paylaşım için benim size gelişim... Yaşarken ya da ölümünden sonra birileriyle kıyasıya paylaşmak hayatı, doyusuya yaşamak, birlikte... Ne kadar çok olursanız, o kadar iyi! O kadar yalnız kaldım ki ordular halinde gelin! İşte bu nedenle, kendimi bildim bileli olanları anımsamaya ve yazmaya çalışıyorum. Belki hedeflediğim gibi bin bir öykü yazacak zamanım olacak belki de olamayacak. Hayatımın tamamını değil belki sadece yakalayabildiğim muhtelif zaman dilimlerini kaydederken tekrar yaşıyorum, yalnızlığımda ama sizler okurken beraber olacağız.

Sadece düşler ve yaşardım, varlığınızı hissetmiyor olsaydım. Oysa siz, hiç bitmeyecek kadar varsınız! Öyle olsaydı, bir beni eyler, bir beni duygudan duyguya, düşünceden düşünceye sürüklerdi de yalnızlığına tek pencere açılmazdı. Özellikle çocukluğumun kapılarını ardına kadar açtım ki size, çocukluğunuzu anımsayın, her gece, el ayak çekilince, öykülerimi kaleme almakta olduğum bu saatlerde... Bir düşü tekrar yaşarcasına imkânsız mümkünleştirelim, birlikte. Benimle yok olmaşın, bu şekilde sabitlensin hayatım, duygularım, düşüncelerim. Ölsem de bu yaşadığım hayat, her okuyanla tekrar tekrar yaşansın, geçmişlerini anımsatarak; herkesi, birer birer özünün özüne, ruhunun gözüne götürerek, işlevini hakkıyla yapsın.

Gayet iyi biliyorum ki gerçekten okuma isteğiyle yazdığım satırlara gelen herkes bir şeyler anımsayacak, acı tatlı yaşanan anılarından ve neler neler geçecek aklından, düşündükçe! Her bir öykümün okunma süresince olsun maziye dönecek, benzer anıları canlanacak, gözlerinin önünde. Dününde kalan ve küllenen anıları gün yüzüne çıkacak. Benimle dolaşacak, geçmişimin taşlı tozlu sokaklarında. Düzlük'te benimle beraber yakan top oynayacak mesela. Kırgöz'ü seyredeceğiz dağ doruğundan. Şiirler yazacağız, kayalara oturup. Birazdan güneş sararacak ve kızaracak. Toroslar, altın suyuna batacak, göl altın suyu kesilecek. Sonra kan rengini alacak ovanın ıslak kısmı, dağlar bakır rengine çalacak.

Sırdaşım olacaksınız, sevgilerimi, aşklarımı yazdığım zamanlarda. Derdimi anlatırken, dert ortağım... Şaşıracaksınız belki size sizden bahsettiğimde.

Aşama aşama kaybolan yıllarımıza döneceğiz, birlikte. Görünüşte benim, aslında sizin geçmişinize... Aynı anda yaşayacağız, ortak yanları olan farklı hayatlarımızı, geriye dönük. Bu size de büyük bir haz verecek, eminim. En az, şu anda bana verdiği kadar.

İlhan, can! .. Yalnızlığımın ilacı, sıkıntımın devası, can yoldaşım! Kuvvetle hissediyorum ki bir sen okuyamayacaksın, yazdıklarımı. Madde âleminde, hiçbir zaman, hiçbir şeyi paylaşamayacağız, seninle. Yani bilemeyeceksin, her yerde olduğu gibi zeytinlikte de birlikte olduğumuzu, seni her anımsadığımda. Her öykümde ve her şiirimde olmasan da parfümüm gibi yazdığım kâğıtlara sindiğini. Sildiğinde tüm dünyayı gözümde ve olanca ihtişamıyla belirlediğini...

Gel, ayrılığı yaşayalım seninle! Ömür boyu hep böyle sevelim, birbirimizi; acılı, buruk...

Anılarımızla yetinelim, kalan ömrümüz boyunca. Delice özleyelim, birbirimizi! ..

Sokak sokak arayalım, birbirimizi; günlerce, gecelerce... Ölünceye kadar hiç bulamayalım ki vuslat bitirmesin, aşkımızı!

Hayaller kuralım, kavuşmaya dair. Sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar düşünelim, birbirimizi! Ancak uyuyunca unutabilelim!

Madde âleminde ayrı ayrı yerlerde olsak, yok etsek de birbirimizi, mânâda el ele olalım her an! Ayrı ayrı yerlere gömülelim. Tüm ayrılıkların son bulunduğu yerde, mahşerde buluşalım ve öylesine sarılıp kaynaşalım ki sonsuza kadar ayrılmayalım! ..

GEL

Gel, ayrılığı yaşayalım seninle
Bir ömür boyu; acılı, buruk...
Hep böyle sevelim, birbirimizi.

Gel, ayrılığı yaşayalım seninle
Anılarımızla yetinelim
Deliler gibi özleyelim, birbirimizi.

Gel, ayrılığı yaşayalım seninle
Sokaklarda ölene kadar arayalım
Hiç bulamayalım, birbirimizi.

Gel, ayrılığı yaşayalım seninle
Hayaller kuralım, kavuşmaya ait
Uyuyana kadar düşünelim birbirimizi.

Gel, ayrılığı yaşayalım el ele
Bir masalı canlandıralım
Öldürelim istersen, birbirimizi.

Gel, ayrılığı yaşayalım, ölelim
Ayrı yerlere gömsünler bizi
Fakat unutmayalım birbirimizi.

Gel, ayrılık bitsin; yeniden canlanınca
Kemiklerimiz kırılırcasına sarılalım
Sonsuza kadar sevelim, birbirimizi.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0195

Onur Bilge

0196 - PLATONİK

Onur BİLGE

Bu sabah, çocukluğumda olduğu gibi göl kenarına gittim. Yalınayak kayalardan kayalara atlarken annemin sözleri geldi aklıma. O kadar tekrarlamış ki her koştuğumda:

“Dikkat et, düşersin! ”

Bir defasında da ben demiştim. Anılarımın en dibinden karanlık bir sahne... Babamın kucağında, bir akşam gezmesinden geliyoruz. Annem:

“Bir buçuk yaşındaydın.” diyor. “Yedi buçuk aylıkken konuşmaya, sekiz buçuk aylıkken yürümeye başladın. Çokbilmiş bir çocuktun. Büyük büyük laflar ederdin. Herkes: “Büyümüş de küçülmüş! ” derdi, senin için.”

Annem biraz arkada, yolu babam gösteriyor. Bir elinde el feneri... O zamanlar Antalya sokakları Hollywood caddeleri gibi ışıklı değil. Düz de değil... Yer yer kayalar, çalılar, kocaman taşlar, patikaların ortasından geçen arıklar var. Tam genişçe bir arıktan geçeceğiz, babamın atlaması gerekiyor, boynuna sıkı sıkı sarılarak:

“Dikkat et, sakın beni düşürme ha! ..” dedim.

Hayret ettiler. O yaşta bir çocuğun nasıl yerli yerinde böyle bir cümle söyleyeceği konusunda epey konuştular. Olay, o kadar çok tekrarlandı ki unutmama fırsat verilmedi. Bu; biri beni kucağında taşırken, onların birbirlerine yaptıkları uyarıydı. Ben sadece küçük bir değişiklik yapmıştım. Acayip olan, küçücük bir çocuğun, kocaman adamı uyarmasıydı.

Kayalar, ıslak ve yosun tutmuş olduğu için kaygandı. Gerçekten tehlikeliydi. Fakat ben, içi içine sığmayan, özgür kaldığı zamanların tadını çıkarmayı bilen, risk almayı seven ve o zamanlarda hayatı, zincirden boşanırcasına yaşarken, kimin ne diyeceğini, hakkımda ne düşüneceğini umursamayan bir yaradılışa sahibim. Bir süre dolaştım. Epey uzağa gidip, döndüm. Annemle babam da gelmişti. Kır kahvesinde bir masada oturuyorlardı. Birkaç masa daha doluydu.

Elimde, resim çizdiğim karton defter vardı. İlginç yerlerin karakalem resmini çiziyordum. Benim tanımadığım, ailemi yakından tanıyan bir genç yaklaştı, yanımıza. Annem onu bana tanıttı:

“Semiray, bu İshak! Nazır Hüseyin’in torunu... Bu da kardeşi İbrahim! ” dedi.

O da liseyi bitirmiş. Elimdeki defteri merak etti. Verdim, baktı. O da resim yapıyormuş. Resmimi yapmak istediğini söyledi.

“Profilden kolay olur. Hemen çizerim. On dakika poz ver! ” dedi.

Kırmadım. Gölü seyrettim, o çizerken. Bir taraftan da konuşuyordu. Herkesten bir hatıra aldığı, benden de bir hatıra eşya istediğini söylüyordu. Yanımda sadece resim defterim ve kalemim vardı.

“Evden alıp gelmem lazım. Yanımda hiçbir şey yok.” dedim. Acayip bir çocuktuk:

“Saç tokanın birini ver! ” dedi.

Saçlarımı ortadan ayırmış, iki yandan bağlamıştım.

“O kadar küçük bir hatıra ile yetineceksen, neden olmasın? ” diyerek ikisini de verdim.

Resimdeki gibi iki yandan bağlı değildi saçlarım, dağılmıştı. Düşüncelerim de öyle... Acaba kimlerden neler almıştı? Nasıl bir koleksiyonu vardı? Ne zamana kadar biriktirecekti, böyle şeyleri? Gerçekten beni unutmak istemiyor muydu? Kaç kişiyi aklında tutuyordu? Ne zamana kadar tutacaktı aklında beni? Ne zamana kadar böylesine değer verecekti, tanıştığı insanlara?

İnsanın insana değer vermesi, ne güzeldi! Aklıma İlhan geldi. Kimse onun gibi değildi. Onun bambaşka bir havası vardı. Gülünce pırıl pırıl bir sevgiyle dolan, yüreğimin içini turlayan, sıcacık bakan simsiyah gözleri, bembeyaz düzgün dişlerinin aydınlattığı güneş yanığı yüzü ve siyah, dalgalı saçlarıyla dünyama sevinç, huzur ve mutluluk getirdi. Her haliyle Allah'ın varlığını hatırlatan bir kişilik...

O kadar genç var etrafımda, kimse onun gibi değil. Hiç birisine baktığımda Allah'ı anımsamıyorum. Oysa o, anında çağırıyor. Beni cezbeden en önemli özelliği o! O kadar ki bazen şirk yapmakta olduğum zannına kapılıyorum! İşin ilginç tarafı, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir insanın bana bunları hissettirebilmesi. Ona öyle bir kimlik vermiş ki hislerim, kutsallaştırmış. Belki öyle değil, bana öyle geliyor. Ben onu öyle zannediyorum ve öyle olduğunu sandığım için seviyorum ya sakıncası yok.

O kadar değer vermişim ki uzaktan görünür görünmez başlıyor, mutluluğum. İçim sevinç ve neşeye doluyor. Birden bire görüldüğünde; rengim atıyor, nefes alışverişlerim ve kalp atışlarım hızlanıyor. Nefesimin sıklaştığını duyacaklar, yüzümün kireç gibi olduğunu görecekler diye korkuyorum. Her ne kadar belli etmemeye çalışsam da benzim sararıyor, telaşımın ve heyecanımın beni ele vereceğini düşünüyorum. Fark edilecek diye ödüm kopuyor!

Kalbimin atışı hızlanınca, yüzümden kanın çekildiğini hissediyorum. Parmaklarım uçları buz kesiliyor. Ellerimin, ayaklarımın, her hücremin titrediğini hissediyorum. Aniden görünce, dizlerim tutmaz oluyor. Düşeceğimden korkuyorum! Sanki gökten melek inmiş, yeryüzüne! Oysa sıradan bir insan... Sıradan ve bana ne kadarsa yakınsa o kadar uzak birisi ama içim öyle demiyor.

Her ne kadar belli etmemeye çalışsam da, telaşımı ve heyecanımı bastıramıyorum. Bu ikisi ele verecek beni! Sanki herkes beni incelemeye almış. Mercek altındayım da nefes alışımından dahi duygularımı anlayabilecekler!

Sakin olmaya çalışıyorum. Aniden başlayan çarpıntı nedeniyle yüzümden kanın çekilmesini saklamak için nefesimi tutup, kendimi sıkıyor, boynumdaki damarları zorlayarak, yüzüme kanın hücum etmesini sağlamaya çalışıyorum. Bu defa da kızarıyorum. Hakkımda yine aynı şeyi düşünecekler. Ona âşık olduğumu anlayacaklar.

Nefesimi ayarlamayı bile başaramıyorum. Oysa ben, o yokken saatlerce yollara bakarak bu anı bekliyorum. Eninde sonunda gelecek, biliyorum. Gelişi sürpriz değil ki! Yine de çok uzaklarda güçle seçilen silueti bile beni sevince gark etmeye yetiyor. Kalabalıklar içinde onu arıyor, gözlerim. Yürüyüşünden bile tanıyorum, onu. Duruşundan, jestlerinden... Karanlıklarda olsa bile... Bir yere gitmeye kalktığı an özlemeye

başlıyorum.

'Platonik aşk' diyorlar. 'Melankoli' veya 'karasevda' diyenler de var. Adını Platon'dan aldığı söyleniyor. Divan şiirinde çok işlenen bir konu... Tasavvufta buna, 'müşahhasan mücerrete ulaşma deniyor. Böyle aşklar, genellikle tek taraflı olur ama bizde karşılıklı... Birbirimizden, kendimizden bile saklamaya çalıştığımız duygular içindeyiz.

Belki de adını, cüce gezegen Plüton'dan alıyordur. Uzaktan sevmeye ya... O da çok uzak bir gezegen...

Her ne olursa olsun, bizi birbirimize yaklaştıran Allah Sevgisi... Aramızda ne kadar mesafe olursa olsun, biriz. Aynı yöne göç eden kuşlar gibi... Allah âşıklarının gözlerindeki yaşlar gibi... Sevgi, Allah'tan geliyor, aslında kula değil, O'na... Kullar birbirine âşık olamaz. Âşık olduklarını sanırlar, çok geçmeden değişmeye başlar hisleri. O kadar ki birbirlerinden nefret eder dahi olurlar.

Aynı yolun yolcusuyuz. Allah Yolunun... Aynı şeye eşit şeyler gibiyiz. Sonlu yolun sonuna kadar gönül eyler gibiyiz. Sonsuza uzanan eller gibi... Allah'ın lutfettiği aşkı yukarıdan alıp, birbirimize veren, Hak Yolda birer er gibiyiz. O Yüce Kuvvet'in çekiminde, sır yörüngesinde dönen gibi... İslam için savaşıp ölen gibi...

Sabır potasında erimekteyiz. Erimekte, bitmekte, gitmekteyiz...

KAYS

Kaynağımız Allah, sevgimiz başka
Aynı yöne giden kuşlar gibiyiz.
Yaratan'a dönen, verdiği aşka
Sahip çıkan gözde yaşlar gibiyiz.

Kimden geliyorsa, sevgi onadır
Aynı şeye eşit şeyler gibiyiz.
Yalvarsak, yakarsak, hedef, sonadır
Sona kadar gönül eyler gibiyiz.

Kur'ana çıkıyor, birdir yolumuz
Ayat ayet okur, beller gibiyiz.
Yılmaz, yıkılmayız, güçlü kolumuz
Sonsuza uzanan eller gibiyiz.

Kurtuluş imanda, yönel rehber!
Akıl vermiş Allah, eren gibiyiz.
Yukarıdan alıp, yine göklere
Sevgi sevgi, aşk aşk veren gibiyiz.

Kullar birbirine olamaz âşık
Aşığız sanırız, sever gibiyiz.
Yalan, inanmayın; biraz karışık...
Sevdiğimiz Allah, bir er gibiyiz.

K im demiş geriyiz! ? .. Aşk demindeyiz

A ydınlatan ve de sönen gibiyiz.
Y üce bir kuvvetin çekimindeyiz
S ır yörüngesinde dönen gibiyiz.

Kimse yoksul değil, en zenginleriz! ..
Azığını bine bölen gibiyiz.
Yoktur bizden büyük, biz enginleriz! ..
Savaşıp, din için ölen gibiyiz! ..

Kopmaz bir zincirin halkalarıyız
Allah'a el ele varan gibiyiz.
Yarına petek bal yapan arıyız
Sünnetlerle farzı saran gibiyiz.

Kimin gücü yeter, bu bilekleri
Ayırmaya, söyle! ? .. Mıhlı gibiyiz! ..
Yardımcı kılarak, tüm melekleri
Saf saf sıralamış, zırhlı gibiyiz! ..

Kurak gönüllere su verenleriz
Akarız nehirce, çağlar gibiyiz.
Yeşeren fidandan gül derenleriz
Sararan yeşile ağlar gibiyiz.

Kaynıyor kanımız har içmişiz de
Akar damar damar, yanar gibiyiz.
Yudum yudum içtik, kor içimizde
Söner gibi oldu, kanar gibiyiz.

Kibleye yönünü dönenlerdeniz!
Arşa yükseliriz, uçar gibiyiz! ..
Yangını namazda sönenlerdeniz
Secdede ne kadar naçar gibiyiz.

Kanat gerin bize bütün erenler!
Açın sırrınızı, gizler gibiyiz! ..
Yaratan'a giden yol gösterenler!
Sizleri inançla izler gibiyiz.

Koptukça dünyadan, berraklaşmışız
Akıp, durulmuşuz, çöker gibiyiz.
Yalandan, riyadan uzaklaşmışız
S onsuzluk sırrını döker gibiyiz.

Kıyas gerekirse, biz hıncımızı
Alırız, zor değil, düşman gibiyiz! ..
Yıkayıp, arıtıp, inancımızı
Sevmediğimize pişman gibiyiz.

Kader dualarla değişebilir
Ayrılıklar biter, erer gibiyiz.
Yollarımız bir gün birleşebilir

Sabır potasında erir gibiyiz.

Kurtarsın Allah'ım, bizi kayırsın! ..
Azan insanlardan bıkar gibiyiz.
Yol göstereceğine, bir yer ayırsın!
Soyunup, bedenden çıkar gibiyiz! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0196

Onur Bilge

0197 - SESSİZ SOHBET

Onur BİLGE

Bir an bile onu göremeyeceğim bir yere gitmek istemiyordum. Birkaç saatlik bir ayrılığa dahi katlanamıyordum. Onu, yirmi metre kadar uzaklıkta olduğu halde; elimi uzatsam, dokunuvorecekmişim kadar yakınımdaymış gibi hissediyordum. Orada olduğunu biliyordum ya varlığını hissetmek; sarılmışız, göz göze dans ediyormuşuz gibi bir duygu veriyor, bu da mutluluktan uçmama yetiyordu.

Gelişimi gözlediğini biliyordum. Köşeyi döner dönmez beni arıyordu, gözleri. Gözlerimiz birbirine değince zaman duruyordu. Mekân boşalıyordu. Gözlerden başka bir şey kalmıyordu evrende. Bir roman başlıyordu; doyumsuz, bitimsiz, sonsuz huzur dolu; içim içime sığmıyordu! .. Hiçbir isteğim, arzum kalmıyordu. Aç, çıplak, sokakta, perişan kalsam, umurumda değildi! .. Gözlerim gözlerinde olsun, yeterdi! Ne kadar uzaktan bakarsa baksın, gözlerime baksın, yeterdi! ..

Sevgi vardı gözlerinde, inanmışım. Katıksız, saf, arı, duru, eşsiz bir sevgi; anlatılması imkansız, ölümüne! ..

"Ben varım! Seni, anlayamayacağın kadar çok seviyorum! Olmadığın zamanlarda nasıl özlüyorum, bilsen! .. Oh! Beraberiz ya! Kısacık da olsa, uzadıkça uzayan ayrılık bitti! Ne kadar mutluyum, şu an! Bak, oku gözlerimden! Sen benim canımsın! Benim için ne kadar değerlisin, bir bilsen! .. Benimsin, değil mi? Benim arkadaşımısın? Hiç ayrılmayacağız, birbirimizden! Hep böyle seveceğiz birbirimizi, değil mi? Hep böyle, sonsuza kadar, sonsuz bir mutluluk içinde yaşayacağız! " diyordu, bakışları. Benzer şeyler söylemek istiyordum, konuşmanın imkânsız olduğu yerde, sadece bakışlarımla konuşabiliyordum. Bir anda neler anlatıveriyorduk birbirimize!

"Benim için bir tek sen varsın. Senden başka kimse olamaz dünyamda. Sen, benim en değerli varlığımsın! Beni sevdiğini bilmek yetiyor bana. Uzaklarda olsan da seni görmenin mutluluğu yetiyor. Sevinç doluyor içime! Geldin ya, anlattın ya bakışlarınla, sevdiğini... Sadece yakınımda, görebileceğim bir yerde ol, yeter. Hiçbir şey istemiyorum, senden. Hiçbir şey beklemiyorum. Sadece görmek istiyorum. Gözlerini gözlerimden ayırma, bir an bile! Bakışlarını bakışlarımdan alma!

Bir süre veya sonsuza kadar yakınımaya gelme, konuşmayalım, hiç dokunmayalım birbirimize. Hep arkadaş kalalım. Birbirimizden başka kimseye, bir an için dahi kaymasın bakışlarımız. Baksak da görmeyelim. Hep böyle özleyelim, birbirimizi.

Gün içindeki kısacık ayrılıkların her anında düşünelim, bir an unutmayalım, çıkarmayalım aklımızdan, hep böyle, ölünceye kadar! " diyordum, birkaç saniyeliğine gözlerine daldığımda.

Sessizce bakışıyorduk. Kalabalıklar içinde birer çift gözdük. Kimsenin hissedemediği yoğunluktaki sevgiler taşıyorduk, yüreklerimizde. Karşılaştıkça, uzaklardan bakışarak anlatıyorduk, birbirimize olan sevgimizi. Bazen bir anlık kaçamak bir bakışla... Bazen saniyelerce, hiç kimsenin bizi görmediğinden emin olduğumuz zamanlarda. O bir anlık kaçamak bakışlarla telgraf çekmişçesine... Baş başa olduğumuz zamanlardaysa; dakikalarca, emsalsiz bir aşk masalı yaşarcasına... Bir roman yazıyorduk, hiç konuşmadan. Öyle bir aşk yaşıyorduk ki beklentisiz, akıllara zarar! ..

İlk bakışmamızı anımsıyorum. Bir an için göz göze geldik, kalbime simsiyah aktı da aktı... Hiç bilmediğim bir histi, gözleri.

Onu ilk gördüğümde, karşıdaki apartmanın köşesini dönüyordu. Sanki bir ömrü yaşamış, bitirmiş, sönüyordu. O yabancı değildi. Çok iyi bildiğim bir insandı ama o ana kadar onu hiç görmemiştim. Sanki bana:

“Neden bakıyorsun bana öyle, tanıyormuş gibi? Birine mi benzettin yoksa?” der gibi baktı, bir anlığına ve başını çevirdi. Çiçeklere bakıyormuş gibi yaptı.

“Ben yabancı değilim!” demek istedim ona. Bana bakmasa da:

“Peki ya kimsin?” dedi sanki.

“Beni buralarda herkes tanır. Sen de tanırsın.” dedim. Tanırdı tabi. Tanımıyor olsa da tanımalıydı.

“Nereden tanıyacağım? Ya sen beni tanıyor musun?” dedi, beynimde.

“Hayır ama yabancı değilsin sen de... Ünlüler tanınır, tanımaz. Kalu Bela’da yan yana söz vermiştik, Allah’a. Ne çabuk unuttun?” diye şaka yaptım, sonra. Nihayetinde din kardeşiydik. Üsteledi sonra, hiç duymadığım sesiyle:

“Buralardaki kızlar sarışındır, genelde. Oysa senin saçların simsiyah, tenin yanık... Nerelisin? Sen kimsin?”

“Antalya’nın kara kızlarından biri...” dedim ve gülümseyerek devam ettim, yoluma. Virane’ye gidiyordum.

Bir arkadaş gelmişti, bana. Ne kadar sevinmişim! Aynı yöne gidiyorduk. Takip ediyor muydu, acaba? Arkama bakamıyordum. İzlediğini hissediyordum ama. Ya da yakınımnda hissettiğim için bana öyle geliyordu. Düşüncelerim getiriyordu onu arkamdan. Bilmiyorum.

Ağır görünüşünün altında bir çocuk gizliydi. Bir ben biliyordum o çocuğu. Belki kendisi dahi farkında değildi. Belli bir yaşa geldiği ve artık çocuksu olmaması gerektiği düşüncesindeydi, belki. Onun için cıvılcıvılcı değildi benim gibi. Adımlarını düşünerek atıyordu, sanki. Onu herkes, dışarıya gösterdiği kişiliğiyle tanıyordu, bense içine bakıyordum. Gün geçtikçe zannımda yanılmamış olduğumu anladım.

Arada komik şeyler de oluyordu. O da bana uyuyor, gülümsüyordu. Mesela bir keresinde, karşıdaki küçük çocuğa bir taş attım, yolun kenarına çekilmesi için; araba geliyordu, ezilecekti! Onu görmemişim. Taş onun ayağına geldi. Başını kaldırıp baktı bana... Nasıl utandım! Kıpırmızı oldum, son derece mahcup... Bir şey de diyemedim. Özür falan dileyemedim, yani. Çünkü onunla konuşulmazdı. O, kızlarla konuşmazdı. Prensip sahibiydi. Belki tarikatçı falandı. Belki de bir cemaat mensubu... Aksi halde, Virane’deki erkek arkadaşlar gibi olurdu. Onlar oldukça rahattı. Çok fazla kız erkek ayırımı da yoktu aramızda. Nihayetinde ben yüzde elli bir bayan sınıfına giriyordum, onlar yüzde kırk dokuz... Yüzde kırk dokuzum erkekti ve yüzde birlik fark mıydı başıma kakılan? Kendimi onlar gibi görüyor, onları kendim gibi algılıyordum.

Ya İlhan’da ne fark vardı? Onda bu oran artmış, yüzde doksan dokuzlara mı vurmuştu da gelip tam aklımda durmuştu?

Bir temmuz günü, öğle sonu evdeydim. İkinciye dönmüştü zaman. Güneş, olanca ihtişamıyla karşımdaydı. O güneş bakışlar da ısrarla bakışlarımı arıyordu. Neler diyecekti, neler anlatacaktı acaba? Yoksa bir dayanıklılık oyunu mu oynayacaktık?

"Kim, kimin gözlerine daha uzun süre bakabilir? Bakalım önce sen mi kırpacaksın, gözlerini yoksa ben mi? Yarışa var mısın? Güneş tam karşında! Ona göre... Benim işim daha kolay!" mı diyordu, bana?

"Pilavdan dönenin kaşığı kırılсын! Güneşe alışığım ben! O, benim aşkım! Antalyalıyım! Güneşin kızımı! Acıyan, sana acısın! Gözlerim, güneş ışığıyla döndü, elâya. Simsiyahmış, doğduğumda. Bak bakalım, kaç güneş yanıyor içinde! Ne kadar dayanabileceksin, o ateşe!" dercesine baktım, çok uzaktaki kapkara gözlerine.

Belki de kapkara değildi. Kahverengiye çalıyordu belki. Hayalime kalmış, o kadarı. Ben ona yakından hiç bakmadım ki!

İşin garibi, tırnaklarımı düzeltmiştim de içerde, tozun dışarıda kalması için pencereden aşağıya sarkmış, törpülemekteydim. Bakmam gerekmiyordu ki elim işini biliyordu. O nedenle hiç istifimi bozmadan baktım. Birkaç saniye dayanabildi. Arada kaç kere kırptı, bilmiyorum. Sadece kırpmak mı? Hani bir süreliğine güneşe bakınca gözleri kamaşır ya insanın, hemen kapatır da kendisine gelmek için bir süre beklemek zorunda kalır ya işte aynen öyle oldu. Hem de birkaç kez... Yüz ifademde hiçbir değişiklik olmadı ama içimden kahkahalar attım!

ÇOCUK GÖZLERE

Seni ilk gördüğümde, köşeyi dönüyordun
Yanmış, yanmış da sanki o anda sönüyordun
Sanki bana aittin, kaybetmiş de bulmuştum
Ne kadar sevinmişim, nasıl mutlu olmuşum!

Kimse göremez senin ruhundaki çocuğu
Seni sen sanıyorlar, anlayamaz ki çoğu!

Gözlerimi seyretmek, doymak istediğinde
Kırpmadım gözlerimi, bir temmuz güneşinde
Dakikalar boyunca yitirdim bilincimi
Anlamıştın aşkımı, görmüştün sevincimi.

Kimse göremez senin ruhundaki çocuğu
Seni sen sanıyorlar, anlayamaz ki çoğu.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0197

Onur Bilge

0198 - YAĞMUR SONRASI

Onur BİLGE

Bir gün önce, gündüzün geç saatlerinde, her yer günlük güneşlikken, hava hızla bulutlandı, ortalık sarardı, kızardı ve karardı. Gök gürlemeye başladı, korkunç gürültülerle! .. Bir şeylere çok öfkelenmiş gibiydi gökler! .. Bardaktan boşanırcasına bir yağmur indi ansızın! Arada dolu da vardı. Sert yapılarına rağmen yerde kalamayacak kadar küçük ve kızgın toprağa karşı dayanıksızdılar. Yağmur suyuna karışıp, cadde kenarlarından aktılar.

'Yaz yağmuru, çabuk geçer' derler. Bir anda yer gök birbirine kapıştı! .. Yarım saat sonra hava açtı. Yerlerde sular olmasaydı, kimse inanmazdı, az önce kıyamet koptuğuna! Saçak altlarına, kaya kovuklarına kaçışan hayvancıklar tekrar yayıldı etrafa. Kafasını içeriye çekerek, mümkün olduğu kadar acele duvar kenarına kaçan kaplumbağa da rahatladı. Yağmur yıkadı, rüzgâr kuruttu, güneş ütüledi, çok geçmeden tertemiz oldu her yer.

Elimde klasörümle kırlardayım. Üstümde beyaz elbisem, ayağымda beyaz ayakkabılarım... Sonbahara hazır değilim. Buraları unutmuşum. Yağmur yaş aklıma gelmemiş. Oysa annem:

_ "Antalya'nın havasına da güven olmaz, insanına da..." der.

Ne zaman, neye kızacağı belli olmaz! Akdeniz insanı, bir anda her şeyi yakıp yıkabilir! Ona göre tedbirli yaklaşmak lazım! Genelde sıcak iklimin sıcakkanlı insanıdır. Anlayışlı, uyumlu, uysal, arkadaş canlısı, yardımsever, misafirperver... Fakat tahammüllerinin bir haddi vardır. Çok üstlerine varmaya gelmez! Aniden parlar, gürler ve yağdırıverir! .. Fakat saman âlevi gibidir kızgınlığı. Yaz yağmuru gibi geçiverir. Beş dakika sonra o ruh halinden eser kalmaz. Kin tutmaz. Güleç yüzlü, yanık tenli, yanık bağırlıdır. Gönül adamıdır. Halden anlar. Akdeniz insanının karakteristik özelliğidir bu! Akdeniz ve nisan kızı olarak benim de böyle olduğumu söylememe gerek yok, sanırım.

Bu sabah, pırıl pırıl bir güne uyandık. Birkaç gündür babam da aramızda olduğu için üçlü kahvaltıda mutluluğumuz tamdı. Daha orada planladım, bu sabah ne yapacağımı, neler yazacağımı.

Uygun bir yer buluncaya kadar önce biraz dolaşacağım. Sabah yürüyüşüm olacak. Tertemiz kır havasından azami faydalanacağım. Sonra bir kaya bulacağım ve ortak yaşamakta olduğumuza inandığım duygu ve düşünceleri yazacağım. Bende olanlar onda da oluyordur, mutlaka. Onun için yanılma payım yok denecek kadar azdır. Duygu terazimiz dengede olduğuna göre olgu terazimizin kefeleri de dengededir muhakkak. 'Kalp kalbe karşı' derler ya eşit ve simetrik kalpler taşımakta olan ikiz ruhlu kişiler, aynı şeyleri yaşarlar. Öyle değil mi?

Yorulunca, yazabilmek için mutlaka herhangi bir yere oturmam gerekeceğini biliyorum. Buralar da kırmızı çamur, küçüklüğümü yaşadığım yer gibi... Yine üstümü kirletmemek için küçük bir minder var yanımda. Artık Şermin yok ve kirlettiklerimden sorumluyum.

Bazı yerler hâlâ nemli. Baharı çoktan yaşamış, çimenler ve aralarındaki çiçeklerine veda etmiş yabancı bitkilerle tohuma durmuş papatyalar. Yazı da geride bırakmışlar. Artık ayaklarımın altında, miadını doldurmuş, yorgun ve bezgin bir bitki örtüsü var.

"Geldim, geliyorum! .." diye bağırmakta, sonbahar.

Sarkık kollarının uçlarından, bazıları yan yan gülümsemekte olan kırmızı yanaklı kocaman narlar sunan, yerden bitme narın ve düşük omuzlu ağaçlar, yere ne kadar da yaklaşmışlar! Beş altı yıl önce dikilmişlerdi. Sulanması dert olmuştu, o zamanlarda. İlk yıl ne kadar da uğraştırmışlardı! Ne çabuk yetişmişler de meyveye durmuşlar! Buralara ne kadar da yakışmışlar!

"Bir ağaç, en az bir yıl sürekli bakım ister. Sonra alıştır yerine, alır başını gider. Giderek kendini kurtarır, verimli hale gelir. Yoksa kurur, yazık olur! İnsan da öyledir. En az bir yıl arkadaşlık etmek, onu yalnız bırakmamak, etrafını silcanlardan temizlemek gerek, onu kazanabilmek için. Bilgiyle beslemek, sevgiyle sulamak, şefkatle korumak... Vatana millete hayırlı bir vatandaş, Peygamber Efendimize lââyık bir ümmetten ve Allah-ü Teâlâ'nın huzuruna çıkmaya yüzü olan bir kul olabilmek için her kişi, en az bir kişi yetiştirmeli! Bir kişiyi kurtaran, tüm insanları kurtarmış gibidir. O kadar sevap alır. O sevabın büyüklüğü, Kaf Dağı kadardır! " der, babam.

Kaf Dağı... Tüm güzellikleri ardında sakladığına inanılan efsanevi dağ... Bir de Anka Kuşu vardır. O dağı sadece o geçebilir. Dağı aşabilmek için ona sımsıkı sarılmak lazım. Anka Kuşu, farzlar... Kelime-i Şehadet, Namaz, Oruç, Zekât, Hac... Sonrası Miraç... Ruhlarımız buna aç! Bir de sevgiye... Bir de aşka aç...

"İnsan, sevebildiği kadar insandır! " diyor, Ümit Yaşar Oğuzcan. Her ne kadar intihar ederek, canını şeytana teslim etmiş olduğu düşünülse de ruhu şad olsun; Allah, taksiratını affetsin! Kolay değil, bir babanın evlat acısı çekmesi! Aklını kaybetmeyen intihar etmez! İntihar eden, aklını kaybettiye, cezadan muaftır. İnşallah öyledir de o sevme ustası yüreğe sahip kişi de kurtulanlardan olur!

Kovanlık'a doğru yol boyu yürüdüm. Yer yer çitlerle, harımlarla çevrili arazileri geçtim. Taşların yüzleri ağarmış, ağaçların gözleri parlamıştı. Sabah güneşiyle her şey yepyeni ve taptaze görünüyordu. Kahve gibi kırmızı toprak vardı, ağaç diplerinde; taşlardan temizlenmiş. Hemen oracığa çömelmek ve çamur oynamak geldi içimden. Tam tavındaki toprağı avuçlamak, yoğurmak, on parmağımla doya doya oynamak... Fırın yapmak istedim, küçüklüğümdeki gibi. İçinde ateş yakmak ve dumanına bakmak... o zamanlar benim için ne kadar muazzam bir olaydı, ateşle oynamak!

"Ateşle oynama! Elin yanar! " derdi, annem.

Sesi kulaklarımda... Fakat hiç:

"Aşkla oynama! Kalbin yanar! " dememişti.

Demiş olsaydı, düşünür müydüm acaba? Sanmıyorum. O zamanlar da demişti ama yine de her fırsatta ateşle oynamıştım. O zamanlarda da hep sevginin peşinden koşmuştum, gökkuşağının arkasından koşan çocuklar gibi... Hep görmüştüm ama hiç yakalayamamış olmanın acısı içinde kıvranmıştım! .. Her ağlamaya başladığımda görünürdü, yakalayamazdım ve hep aç kalırdı avuçlarım!

Yağmur başlayınca görünürdü, gökkuşağı; olanca ihtişamıyla, gelin gibi süzülürdü göklerde. Bir kolunu bir tarafa, diğerini tam aksi istikamete uzatırdı. Sanki:

"Haydi gel! Seni bekliyorum! Koş, sarıl bana! Kollarımı açtım, bekliyorum, gel! Birazdan bulamayacaksın beni! Burada olamayacağım! Damlacıklarla yaşamaktayım! Aşk gibi...

Sevgi gibi..." diyordu.

Davete icabet ediyor, ona koşuyordum, uzaklaşıyordu; kahroluyordum! Galiba artık kendimi de onu da yordum. Eskisi gibi peşinden koşmuyorum. Sevgi sevgi dolaşmışım, aşka demir atmışım.

Aşkın da ondan farkı yok. Yani İlhan'ın... Kollarını açıp davet ederken, yaklaştığım kadar uzaklaşmakta... Benim ondan farkım varmış gibi... Yakınımda olduğunu fark eder etmez, bir bahaneyle oradan uzaklaşmışıyormuşum gibi... İkimizin hastalığı da aynı... Uzaklaşınca, zıt kutuplar gibiyiz; yakına gelince aynı adlı... Uzaklaşınca tüm yüreğimizle, olanca kuvvetimizle çekmekteyiz birbirimizi; yaklaşınca aynı güçle itmekteyiz. Aşk diyoruz adına. Fakat çok tuhaf bir aşk... Bu türünün adı ne acaba? Belki zamanla bir isim bulurum da kayda geçer.

Sadece birbirimizi çok sevdiğimizi biliyoruz. Aşkımızı içimizde yaşıyoruz, sessizce. Sessizce bakıyoruz, sessizce yanıyoruz, dumansız ateşte. Sessizce bakıyor, sessizce akıyor, sessizce yakıyor, ağlıyor, çağlıyoruz, sessizce.

En çok sevgiye muhtacız
İşte onun için ağız!
Sevdikçe yol alacağız
Sevgi; Senden Sana, Rabbim!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0198

Onur Bilge

0199 - SEN BENİMLE KONUŞMAZSIN

Onur BİLGE

Yedi nefis mi sıkılmaktaydı, beni? Daraltılmaktaydı, boğılmaktaydı? O nasıl böyle olmuş, olabilmmişti? Benimle konuşmuyor, hiçbir şey söylemiyordu. Sadece namaz vakitlerinde camiye gidip geliyordu, emin adımlarla, o kadar. Sadece namaz kılmakla mı oluyordu? Ben de kıliyordum, onun kadar olmasa da. Annem, ondan daha çok kılmıştı, kılmaktaydı. Fakat ondaki özellik ve güzellik onda oluşmamış, oluşmamıştı.

Konuşmaması deli ediyordu beni, kahrediyordu! .. Benim kadar meraklı bir insanın beyninde oluşan soruları sormaması, cevap alamaması ne büyük bir azaptır! .. Düşünebiliyor musunuz?

Ben de konuşamam ki artık onunla. Huyu bana da yansıdı. Aklından geçenleri sormam artık ona. Sanki ayıpların ayıbı! .. Demek ki utanmak da sirayet edermiş. Utanılacak ne var, aslında? Kendimizi yaratmadık ki! Üstelik farklı cinsiyetteki kişiler olmak suç mu?

Beni de kendisine benzetti, sonunda. İyi ki sadece ona karşı yabancıca davranıyorum. O, mutlaka tüm kadınlara kızlara karşı böyledir. Soğuk nevale! Ne olacak?

Kurttan kuştan başka kimsenin olmadığı bu dağ yolunda, ona diyemediklerimi, dağlara haykırmak istiyorum ve kayalara çarparak gelen yankısını dinlemek, sesimin çıkabildiği kadar bağıarak:

"Ey, Burdur kışlarında ayazı şehre yağın beyaz bereli kel dağların siyah ipek saçlı donuk çocuğu! Derdimin dermanını biliyor da söylemiyorsan, iki elim on tırnağım, dünya ahret, yakanda! .. Egoistçe kendinde kalmasını istiyorsan, yazıklar olsun sana!

Tesadüf diye bir şey var mı? Terafuk değil mi karşılaşmamız? Durduk yerden, yaratılışları birbirine tamamen ters gelen iki kişinin arasındaki bu düşkünlüğü oluşturan kim? Düşünsene, Kur'an-ı Kerim'de bir ayette: "Aralarına ünsiyet veririz." yazıyor, eşler için. Eş ruhlarız, belki de. Hayat, dünyadaki kadarcık değil, sonsuz bir ahret uzantısı da var. Burası için geçerli değilse bile eş durumumuz, belki de orası için geçerlidir, kim bilir?

Sen benimle konuşmazsın. Seni yok saymalıyım aslında. Küçükken anlatılan masallardansın. Evvel zaman içinden, kalbur saman içinden... İçinden neler geçer anlayamam, bilemem. Kolay mı bir efsaneden çıkıp gelmek? Gerçek olmak kolay mı? Konuşmanın yasaklandığı yerde, susma orucunu bozmak, tüm yasaklara rağmen, konuşmak kolay mı? Anlatılması gerekenler, düğüm düğüm boğazında... Denilecekler sessiz, cümleler sözcüksüz, sözcükler harfsiz... Duygular, yanan yüreklerde hapis...

Bu devirde, her kafadan bir ses çıkarken, insanlar boş tenekelerce tangırdarken, her yiğidin harcı mı susmak! Haklısın, bu yönden.

Bakışlarla konuşmak, kaderimiz olmuş. Bakışarak ağlamak, gülmek... Bakışlarla yaşamak aşkı... Gözler kopana kadar, birbirinden... Gözler kapanana kadar... Özler ayrılanana...

Ne diyeceksin ki konuşsan? İnsan ne anlatabilir ki anlatsa anlatsa? Ne kadar? Nereye kadar? Sözlerin de bittiği bir yer, anlatılabileceklerin bir sınırı var.

Aşk, anlatılabilir mi sözcüklerle? Anlatılmaz bilinen duygular dile gelebilir mi? Yazıya

dökülebilir mi mesela? Aşk, yazılabilir mi? Hem, insanlar kelimelerle mi severler birbirlerini? Sesler anlatabilir mi tarifi imkânsız hisleri? Sessiz bir bakışın bir anda anlatıverdikleri kolay kolay dile gelir mi?

Sonra ayıp, günah, yasak... Halbuki ne olur bir araya gelsek de konuşsak? İnsanlar konuşa konuşa konuşa anlaşır. Hayvanlar koklaşa koklaşa... Arılar, uçarak haberleşirler, karıncalar kafa kafaya... Onlar da ses çıkardıklarına göre, ortak bir lisanları var, mutlaka. Süleyman Aleyhisselamın ordularının geçeceğini nasıl duyurdular halklarına? Cümle mahlukat konuşarak anlaşırken, bu dilsiz oyunu niye?

Keşke ikimiz de aynı cinsiyette olsaydık. Yasaklar kalkardı aradan ve izin vermiş olurdu, Yaradan. Hem kanayıp durmazdık böyle, aynı tür yaradan.

Sessiz Gölge! Yeter artık, ışığa çık! Çık ki aydınlansın cismin ve aydınlat, gizlediklerini öğrenmek isteyen canı! Kaldırdım perdelerini beynimin, açtım kulaklarımdaki camı. Anlat artık, anlat serencamı! ..

Vazgeçtim, seni seyretmekten, Renk Tayfı! Yedi rengin senin olsun! .. Süratle dön ve bana bembeyaz halini göster! Ben, beyaza âşığım! Beyaza talibim! Bey, aza... Niyaza... O en yüce dağın, Kaf Dağının doruklarının beyazına! Bana beyazı ver, yeter! Bu yazı tamamlarken, beyazı... Yoksa bitmez bu yazı...

Beyaz, kundak... Beyaz, gelinlik... Beyaz, kefen... Beyaz, yedi rengin karışması ve belki bir göz aldanması... Her neyse veya ne değilse... Soğukluğu senin olsun, bana kar rengini, bana Yar rengini ver! Kadınlarla kızlarla konuşmuyor muydu Peygamber? Ey, Kaf Dağının Fatihisi! .. En uç noktasında Yunan heykeli gibi durmasana! .. Bazen bunun için çok kızıyorum sana! Konuşsana! .."

Konuşsana, bir tanem!
.Neden hep susuyorsun?
.Susmak neyi halleder?
.Neden anlatmıyorsun?

SEN BENİMLE KONUŞMAZSIN

Sen benimle konuşmazsın
Haklısın
Kolay mı bir efsaneden çıkmak
Gerçek olmak kolay mı
Konuşmanın yasaklandığı yerde
Tüm anlatım gözlerde
İfadeler sessiz
Duygular hapis yüreklerde

Sen benimle konuşmazsın
Bu büyüü bozmak kolay mı
Konuşmanın yasaklandığı yerde
Her yiğidin harcı mı susabilmek

Susmak
Konuşmak bakışlarla

Bakışlarla ağlamak gülmek
Bakışarak yaşamak aşkı
Gözler ayrılana dek
Gözler kapanana dek

Sen benimle konuşmazsın
Ne diyeceksin ki konuşsan
İnsan ne anlatabilir
Anlatsa anlatsa
Ne kadar
Nereye kadar

Aşk ifade edilebilir mi
Sözcüklerle
İnsanlar sözcüklerle mi severler
Birbirlerini

Sesler anlatabilir mi
Sessizliğin anlattıklarını
Sesler yarışabilir mi
Sessiz bir bakışla

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0199

Onur Bilge

0200 - RENK TAYFI

Onur BİLGE

Dağ solumda, giderken; yol ayırımına gelince sağa sapıp, en yakın köye doğru yürüdüm. Yerleşim bölgesinin başladığı yerde, yol kenarında büyük bir kütük vardı. Sarılsam, parmak uçlarım birbirine değmeyecek kadardı. Kim bilir nerden gelmiş, yan gelmiş yatıyordu. Asırlık insanlar gibi derisi kalınlaşmış, cildi buruş buruştu. Sanki çok yol almıştı; yorulmuştu, durmuştu. Yılların bitkinliği, suratına vurmuştu. Hâlâ bir takım asalaklar yaşıyordu, üstünde. Yosunlarla mantarlar... Onlar yetmezmiş gibi bir de beni mi bekliyordu? Buna rağmen konuştu:

“Hoş geldin, beyazlı kız! Buyur! Otur, çekinme! ” dedi beden diliyle.

Biraz dinlenmek için ondan uygunu yoktu. Üzerine minderi koydum, oturdum. Köy solumda kalmıştı. Sağımda sıradağlar, tam karşımda göl vardı. Briketle yapılmış, kırmızı kiremitli tek kat bahçeli evler beyaz badanalıydı. Yol boyu her bahçede, aşağı yukarı aynı ağaçlar ve benzer çiçekler vardı. Yalnız konumları ve tanzimleri farklıydı. Burada da öyleydi.

Düşündüklerim kaybolup gidiyordu, birine söylesem de. O da unutuyordu, çoğu zaman ben de... Bir yerlerde kalmalıydı, haliyle. Kopup düşmemeli; çürümemeliydi, beyin ağaçlarımın dalındaki meyveler.

Beyin, akan ırmaktı. Fikirlerse, kütükler... Yakalayıp kıyıya çıkarmak gerekirdi. Kaçanlar geri gelip, üstüne eklenmezdi. Her biri zincirleme birbirine bağlıydı. Koptuğu zaman kolay kolay eklenmezdi. Zamanca birer birer azat edilen kuştı. Kurtulunca dönüp de gelmesi beklenmezdi. Yazmamak zarar ziyan, kaydetmekte kâr vardı. Ne de olsa aklımda baştan sona yar vardı. Etrafı seyrederek biraz dinlendikten sonra, aklımdan seri halde katar katar geçen düşünceleri hızlı hızlı yazmaya başladım:

Gözden akmazsa; sevgi değildir, aşk değildir. Kuru gözden gelen kuru sözden ibarettir, inanılmaz. Sevgi veya aşk, ağızdan çıkmadan gözlerden çıkar. Özümnden, gözümnden akmasaydı, ilk ayrılığımızda hem de hiçkırıklarla, ben de bilemeyecektim, hissettiklerimin aşk olup olmadığını. Gökkuşağı aşksa, damlalar varsa, var. Yağmursuz havada ebemkuşağı ne arar?

Daha sevdiğimi söylemeye niyet eder etmez birine, doluverir gözlerim. Sevdiğimi gözyaşlarıyla derim. Sevgi, zarlarını yararak gelir yüreğin gözlerinden; gözleri yaşartarak, pınarlarından akarak, itiraf edilirken. Aşk, gizlendiği yerden; ıstırapla, hiçkırıklara boğarak ortaya çıkar. İkisinde de damlalar vardır. Sevgide birkaç damla, ahmakıslatan; aşkta gök gürültülü, sağanak...

Göklerde açan çiçektir, gökkuşağı. Öyle bir çiçek ki yedi ana rengin yedisi de giysisinde! Ortaya çıktığı zamanlarda gökyüzü, başına rengârenk bir ipek bir puşu bağlamış mavi giysili gelindir; kınası yakılırken ince, ağlamaklı, yanık bir sesle söylenen kına ağıtlarının tesiriyle evinden ocağından, anasından babasından ayrılmanın hüznüyle hasreti hissetmeye başladığı için garipseyen ve sürekli ağlayan.

İmkânsız aşklarda birer nişan yüzüğüdür, iki sevgili için de; pırıl pırıl parlayan, bir kısmı görünen, tamamı oluşamayan; düşlenerek doyuya seyredilen, kıyasıya istenen fakat asla ulaşılamayan...

Bizse birbirimiz için birer gökkuşağıydık; kollarını açarak büyük bir arzuyla davet ettiği

halde yaklaştıkça uzaklaşan... Neden çağırdığı, neden kaçtığı anlaşılamayan... İstedığımız, birbirimiz değil miydi? Varlıklarımızın ötesinde bir aradığımız mı vardı ki bedenlerimizden ayıramazken gözlerimizi, ısrarla ötemizin ötesine bakıyorduk da yakınlaşınca cisimlerimiz rahatsız ediyordu içimizi? Biz ne arıyorduk yana yakıla, ne bulmuştuk birbirimizde ki bir olmuştuk mânâda?

Nerden kaynıyordu sevgi? O pınarın gözü, bu aşkın özü neydi ki halden hale geçiriyordu ikimizi?

Atletik vücudu, kalemle çizilmişçesine muntazam profili, ateş karası gözleri, uzun, kalkık kaşları, gür ve kıvrık kirpikleri, sakın, dalgın bakışı; alınına düşen, uçuşan simsiyah dalgalı saçları, düzgün yüz hatları, kendinden emin jestleri ve o asil duruşuyla Yunan heykellerini andırıyordu.

Bir şey vardı, bir şey; bizi birbirimize çeken, kimseye ilgi duymazken, duyamazken. Efsun gibi büyü gibi bir şey, anlayamadığım için anlatamadığım. Hani nasıl mümkün değilse, hayatında ananas yememiş birisine onun tadını anlatmak, o kadar çaresizim şu anda o duyguyu anlatmada! .. Ancak tatmış olan anlayabilir, böyle bir aşkı! .. Öyle bir aşk ki belki Leyla ile Mecnun'dan sonra böylesine yaşanmadı! ..

Tadının yoğunluğu, bal gibi iç yakıcılığı imkânsızlığından mıydı? Büyüsü, tamamen zıt yaratılışlarda olduğumuzdan mı? Onda gördüğüm, olması gerekenlerdi. Yönü de yolu da doğruydı. Yanlış bendeydi. İyi, güzel ve doğru namına ne varsa ondaydı. Karakteri nedeniyle ilgi duyuyor olmam doğaldı. İlgiden öte hayranlık hem de büyük bir hayranlık! .. O, benim idolümdü. Ya ben neydim, onun için? Deve gibi her yanı eğri, hiç de cazip olmayan, baştanbaşa kusurlu bir yaratık... Bende ne bulmuştu, hoşta gidecek? Bana hayran olmasını, âşık olmasını değil de küçücük bir ilgi duymasını bile beklemezdim. Aksine kınaması gerekirdi. Şöyle yukardan bakması ve bana:

"Sen ne olduğunu zannediyorsun? Hangi bilginin peşinden koşmaktasın? Sana ne sağladı, ne sağlayacak? Bütün öğrendiklerin; okulun bittiğinde, parlak ve yumuşak bir karton paçasına yazılan iki satır yazı, rulo yapıлып kurdele takılarak eline tutuşturuluncaya kadar... Oysa neler var bilsen, sonsuza kadar nura dönüşerek sana sürekli fayda sağlayacak olan?" demesi gerekirdi. Yunus'un dediği gibi:

"İlim, ilim bilmektir
.İlim, kendin bilmektir.
.Sen kendini bilmezsin!
.Ya nice okumaktır? "

Kınayarak bakmıyordu, nadiren de olsa mini etek giydiğimde. Kapı önünde de oturduğumuz oluyordu, mahallenin gençleriyle. Bazen voleybol oynuyorduk, yan bahçede. Görüyordu, yadırgamıyordu. Yadırgıyordu da sezdirmiyordu, belki de. Eleştiren gözlerle bakmıyordu. Bakışlarında aitik duygusu vardı, her şeyden önce. Görülmez sınıksız bağlar, çelik tellerce, yakınlıkla... Birinci dereceden kan bağımız varmışçasına... Siyamli ikizlermişiz de gözler bizi ayrı sanma yanılığındaymiş gibi...

Onun bana faydasının olacağı muhakkak ve benim ona zararımın dokunması kaçınılmaz... O, benim için ne kadar doğruysa ben onun için o kadar yanlışımdır. Tezatlar içinde gidip gelen, doğruyla yanlış arasında mekik dokuyan duygular...

Ne kadar isterdim, onun gibi olabilmeyi! .. Acaba o hiç benim gibi olmak ister miydi? Bir

kez bile aklından geçmiş miydi böyle bir dilek?

Biz, medeni insanlardık, bedevi değil. O da bedevi değildi. Aynı toplumda yaşıyorduk. Yeryüzündeki herkesten çok yakındık birbirimize, üstelik. Görünüşte farklılık yoktu ama bir şey vardı beni tedirgin, aceleci, rahatsız, huzursuz eden. Onda inadına sükûnet, rahat, huzur, mutluluk... Neydi onu farklılaştıran? İşte o neydiyse, ben ona taliptim! ..

İlim miydi? Neden konuşmuyordu benimle? Neden anlatmıyordu, bildiklerini? Beni neden aydınlatmıyordu? Konuşmak yasaksa, prensiplerine göre; neden yazmıyordu? O da mı yasaktı? Bu nasıl arkadaşlık, nasıl bir dostluktu? Müslüman, kendisi için istediğini din kardeşi için de istemeliydi. Böyle olmayanlara 'Nefsine Müslüman' deniyordu. Bencillik ifade eden, kötü bir özellikti. Eğer bu vasıf onda varsa, değil aşkı; sevgi, ilgi, arkadaşlık, dostluk gibi hiçbir şeyi hak etmiyordu. Peki ya bendeki bu sevgi, ilgi ve aşk nerden geliyordu? Aynısı ondan da yansıyor, kalbimi yakıyordu. İliğimde kemiğimde hissediyordum; iyi niyetini, yakın ilgisini, saf ve temiz duygularını...

'Gökkuşağım' demiştim ona. Güzel özelliklerinin her biri bir renk tonuydu. Üzerinde; iman, namaz, oruç, zekât, hac, iyi işler, sabır ve hayrı tavsiye etmek gibi kurtuluşun ana renkleriyle nafiler gibi saymakla bitmez ara renkleri taşımaktaydı, tavus kuşunun erkeği gibi ve ben hissetmekteydim; sermese de muhteşem güzelliğini gözler önüne. İşte bu nedenle hayrandım ona. Örnek kişilikti.

O bir renk tayfıydı. Her renk bir nefsi ifade ediyordu ve yedi renkten oluşuyordu. Hızla döndürüldüğünde beyaz oluveriyordu tüm renkleri. Beyaz, bembeyaz... Yağmurla yıkanan mermer kayalar gibi... İmbikten geçmişçesine saf, arı, duru ve berrak; gölün kaynak suyu gibi...

Çok yakışıklıydı ama yüzeyindeki nilüferleri seyrediyor değildim. Gözünden özüne bakıyor, Allah'ın Nuru vurdukça harikalar diyarı haline gelen derinliklerindeki muhteşem âlemi seyrediyor, dibindeki balıkları izliyordum. Onu, herkes tanıyordu. Sadece benim için sırdı. Esrarlı karanlık bir çift gözdü, süzdü de süzdü... Parlaklığı, ışığı, süstü. Çıkmayan, çıkamayan bir dizi sözdü. Bir türlü çıkmadı; çıkamadı, üzdü.

Sükût altın, söz gümüştü. Boğaz dokuz düğümdü. Sormak ve söylemek istediklerim, orda düğüm düğümdü. Sonra dert oldu bana, içime attıklarım; her sıkıntıda bir yumruk olarak gelip, tam gırtlığımda durdu. Yüzlercesinin içinde fark edip, gördüğümdü. Göz alıcı güzellik, mertlik, asalet, nurdu. Birlikte ağladığım güldüğüm, uğrunda öldüğümdü. Ne çabuk özlemiştim! Bitimsiz gibi gelen ayrılık, topu topu on gündü.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0200

Onur Bilge

0201 - GÖKKUŞAĞI

Onur BİLGE

Ebemkuşağı hep uzaktadır. Gün ışığını renklere ayırmaktadır. Kollarını açıp, davet ederken, ulaşılmazlığını ispatlamaktadır. Bazen ormanların saçlarına bağ bazense dağların başına taçtır. Her damlacığı bambaşka renkte, kristal kristal parlamaktadır. Işığın renginin değişmesidir. Mücevherleşmeye girişmesidir. Işınlarla damlaların sevişmesidir. Damlaların apayrı bir cilvesi, güneşin bambaşka bir işvesidir.

Aşkın ve hasretin gözyaşlarında oluşmaktasın. Bir ucun Burdur'da, bir ucun Bursa'da, Antalya'dan hayranlıkla izlenmektesin.

Sen, ebemkuşağı; sen bir şiirsin. Farklı noktaları birleştirirsin. Bakışlarıyla çağıran, yaklaştıkça kaçan; mahcup ve gururlu birisin. Monotonlaşan hayatıma; renk, ışık, pırıltı, sevinç verensin.

Şiddetli yağmurla görmem imkânsız. Delice ararken gözlerim, hayalin oluşmaz. Yorgun düşer bakışlarım, telaşlı arayışım. Yağmur yavaşlayıp, güneş açarken; havam, şairane toprak kokarken çıkarsın gizlendiğin yerden. Emsalsiz güzelliğinle belirirsin. Boylu boyunca uzanırsın, gökyüzüme. Yedi renginle ışık ve mutluluk saçarsın, ruhuma. Renklerin ahenkle kaynaşır. Giysinde renk renk mücevherler oynar. Doya doya seyredirim.

Kalkıp, ulaşmaya çalışırım, sana. Düşünce gücümle hayalinin arkasından koşarım. Aynı uzaklıkta dans edersin. Uzaklaşırsın, yaklaşırsın. Bilmem ki ne anlatmak istersin bana; anlayamam ki bir türlü, kim bilir ne dersin?

Her rengin bir nota... Sen bir şarkısın. Sessiz müziğinin garbı, şarkısın. Bazen klasiksın, bazen arabesk... Şiirlerime ilham, öykülerime hissin. Kavuşmak şüpheli, konuşmak yasak, doymak imkânsız... Sadece seyredemediğim tarifsiz bir güzelliğsin. Mutluluğun resmi, aşkın cismisin. Gerçekle hayalin arasında mekik dokuyan; varlığın, yokluktan bariz farkısın.

Bir görünüyor, bir yitiyorsun. Her bitimli gibi başlıyor ve bitiyorsun. Şimdi yine dindi, gözyaşlarım. Yine yanaklarımdan inen damlalarla gizleneceksin. Çok geçmez, yakındır, bir başka hasret yağmurunda yeniden, hayranlıkla seyredileceksin.

Kavuşmak imkânsız, doymak da öyle... Bir bilsen, ne kadar özleneceksin! ..

Gökkuşağı demiştin sana... O kadar değerliydin ki en güzel renkleri vermiştim; yerlere koyamamış, göklere sermiştim. Herkesten, her şeyden üstün bir yerde durmalıydın. Herkesin, her şeyin ötesinde...

Yaklaştığımda göremiyordum. Yakınındakilerin seni göremedikleri gibi... O nedenle hep uzakta olmalıydın. Seni doyuncaya kadar rahatça seyredemem için göklerde, boylu boyunca...

Mesafeyi korumalıydım. Yaklaştığın kadar uzaklaşmalıydım ve hep uzaklarda kalmalıydım. Yanmamak için yanına yaklaşmamalıydım, ateş parçası gözlerinin! Hep uzaklarda kalmalıydım ki herkesten çok görebilmeli, uzun uzun seyretmeliydim; sürekli, kesintisiz, net... Seyretmek ve sevmekti amacım; engelsiz, kesintisiz, net... Onun için bitirmiyordum damlaları... Sen, damlalara muhtaçtın, ben sana... Yağmur kesilmemeliydi, güneş çekilmemeliydi ve sen hep yerinde olmalıydın; sakın, sessiz,

hareketsiz... Hep görebileceğim yerde...

Yağmur kesildiğinde, yüreğime akıyordu yaşlar. Başka bir dünya oluşuyordu içimde. Başka, bambaşka bir biçimde... Damlalara sevgi vuruyordu, ışık ışık sen oluyordun, gözyaşlarımda; tüm renklerinle, tüm güzelliğinle... İçimde belirliyordun, yüreğimde, tüm heybetinle, yedi renginle...

Yüreğime yağmur yağıyordu, sevgi vuruyordu damlalara, canım acıyordu.

Kesintisiz ağlıyordum, kesintisiz; kesintisiz seyredabilmek için seni, yüreğimin içine akan gözyaşlarımda; sabahlara kadar... Yüreğime vuruyordu sevgi, içi yanıyordu!

Kalbim dışarıdaydı. Benim dışımda... Ötelerdeydi, göklerde, senin yanında... Kalbim sendeydi, ölüm ensemdeydi!

Çisem çisem yağmurlar yağıyordu, yüreğimin içine... Gözyaşı yağmurları... Sevgi, damlalara vuruyordu, sen oluşuyordun. Seni seyrediyordum, hep durduğun yerde, yüreğimde... Boylu boyunca uzanmışsın. Yüreğimin içi acıyordu, onu taşıyamıyordu. Gözyaşlarıma sevgi vuruyordu, biteviye... Gözyaşlarımdan çoktu, içimi acıtıyordu.

Yine yağmur yağdı, dün gece yüreğime; kesintisiz, istemsiz... Diner gibi oldu, altıda. Yine sen oluştu, sen; yüreğimde... Yüreğim, senin olduğun yerde...

Gözlerim buğuluydu, dolu doluydu. Net göremiyordum. Fakat kesintisiz seyrettim seni, yüreğimin içinde... Yüreğim seninleydi, sendeydi.

Çisem çisem yağmurlar yağıyordu, gözyaşlarımdan... Sen, ışık ışığın, renk renktin. Her rengin bir nota... Yürek tellerinde şarkılar... Her rengine bir şiir yazıyordum. Her notana bir şiir okuyordum...

Ben ölüyordum. Şarkılar bilmiyordu, ölüm nedenini. Şiirler biliyor, söylemiyordu... Sen, her şeyi biliyordun.

Sana bir daha şiir yazmak ve okumak istemiyordum. Çünkü artık hiçbir şey yerli yerinde değildi.

GÖKKUŞAĞI

Bir ebemkuşağı hep uzaktadır
Işığı, renklere ayırmaktadır
Kollarını açıp, davet ederken
Ulaşılmazlığı haykırmaktadır.

Bir ucu, tepenin arkasındadır
Diğeri yakında, şu ormandadır
Bir nişan yüzüğü; parlak, romantik
İki sevgilinin arasındadır.

Sen; ebemkuşağı, sen bir şiirsin
Farklı noktaları birleştirirsin

Yaklařtıķa kaçan, mahcup, gururlu
Renk, ışık, pırıltı, sevinç verirsin.

Yağmur yavaşlamış, güneş açarken
Hava, şairane toprak kokarken
Seni gökyüzünde seyrediyorum
Sen yedi renginle ışık saçarken.

Renklerin ahenkle kaynaşıyorken
Sana ulaşmaya alışıyorken
Aynı uzaklıkta dans ediyorsun
Uzaklaşıyorsun, yaklaşıyorken.

Her rengin bir nota, sen bir şarkısın...
Sessiz bir müziğın garbı, şarkısın...
Kavuşmak imkânsız, doymak da öyle
Mutluluğın resmi, aşkın farkısın.

Yine damlalarla gizleneceksin
Başka bir yağmurda izleneceksin
Kavuşmak imkânsız, doymak da öyle
Bir bilsen, ne kadar özleneceksin! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0201

Onur Bilge

0202 - Köy

Onur BİLGE

Solumdaki köy ilgimi çekti. Yazdıklarımı topladım, sarhoş gibi kalkıp, oraya doğru yürüdüm. Etrafı dikkatle inceliyor, bir taraftan da düşünüyordum. Burada da hayat devam ediyordu, her yerde olduğu gibi. Dört başı mamur bir köy bile değildi. Kenarda kıyıda kalmışlığıyla, umursanmamışlığıyla sıradan bir yerleşim bölgesiydi işte.

Sessiz ve ıssızdı. Arada köpek sesleri geliyordu. Tavuk sesleri... Bazen de vakitsiz öten bir horoz sesi sessizliği bozuyordu. Karşılığı geliyordu. Her horoz, kendi çöplüğünde ötüyordu. Evlerin çoğu kesin sınırlarla çevrilmiş değildi. Çok azının bahçe duvarı vardı ve por taştan, alelusul sıralanmış, yer yer yıkılarak, kestirme geçiş için kullanılmıştı. Buna rağmen galiba kimsenin tavuğu başka yere geçmiyordu. Horozlar, onları belli yerlerde tutmaya yarıyor olmalıydı.

Allah, yeryüzünde öyle bir düzen kurmuş ki akıllara durgunluk! .. Sineğinden karıncasına, böceğinden çiçeğine, köstebeğinden kuşuna kadar her bir yaratığına hayatlar tayin etmiş. Her biri kendisine öğretileni yapmakta, yaratılış öncesi eğitimini almışçasına... Yürümesi öğretilen yürüyor, kaç bacakla yürümesi gerekiyorsa, öyle... Uçması gereken uçuyor, bilmem kaç çift kanatla... Sürünmesi gereken sürünüyor, fakir fukara gibi ve şükrediyor çoğu, kanaatla.

Her şeyi çift, bir zatı tek... Çift ayak, çift kanat, çift göz, çift kulak... Tek baş, tek beyin... Her çokluğa tek idareci... Onca organa, üyeye bir başkan, tek müdür... Çöplükte horoz, yaratıkta beyin... Köylere, mahallelere muhtar, illere vali... Onlara bağlı, yönetilenlerin hali...

Hayvanlar âlemi... Her biri bir âlem... Bir taraftan bir tarafa yollar çizmiş karıncalar. Trafiği kesmiş, sokak yapmış ara sokağa. Ne cesaret, sakin, sessiz, hızlı hızlı gidip gelmekte... Ne kadar da çok geçim endişesi içindeler! Karınları bellerine yapışmış, çöpten çelebiler... Hangi karınlarını doyuramamaktan korkmakta ve kendilerini böylesine hummalı bir çalışma içine girmek mecburiyetinde hissetmekte? Bulduklarını yuvalarına taşımaktalar. Onca zamandır, o kadar uğraşarak yığıldıkları islandığında, ya kapının önüne çıkarmak zorunda kalacaklar ya da küflenip çürüyecek. Buna rağmen bu malcanlısı canlılar, hayatlarını tehlikeye atmaktan çekinmemekte, hırs ve tamahları yüzünden bir ayak altında can verme olasılığını bile göze alarak ortalıkta vızır vızır dolaşmaktalar.

Kuşların elleri kolları yok. Hiçbir şey yapacak durumda değiller. Onları elsiz kolsuz yaratan, geçimlerini hazırlamış. Tembel tembel oturuyor, avare avare uçuyor, geziyor, dolaşiyor, yere iniyor, rızıklarını bulup, karınlarını doyuruyorlar.

Karıncı kendisine, arı farkında olmasa da daha çok insanlara çalışıyor. Ağaç da insanlara çalışıyor. Hem de tamamıyla... Toprak da taş da kaynak da göl de... Dağ, yol, arık... Cami, ev, duvar... Güneş, ay, yıldız... Her şey insan için, her şey...

Acaba güneş biliyor mu ne işlere yaradığını? Hayat dağıttığını, yaratılanlara? Toprağa kadar can verdiğini, her şeye? Bilmiyorsa bu kendini beğenmişliği neden?

"Küçük dağları ben yarattım! .." dercesine salınıyor, göklerde. "Kimseye eyvallahım yok! .. Herkes ayağımın altında ve hükümlerim bende! İstedğim gibi hüküm sürerim buralarda! İstedğim zaman gelir, istediğim zaman çeker giderim! Herkes bana tabi, ben hiç kimseye... Herkes bana muhtaç, ben hiç kimseye..." dercesine gelip gidiyor.

Zamanı belirliyor ve programını, dakika aksatmadan uyguluyor. Herkes ona uyuyor. Yine almış başını gitmiş, burnunun gösterdiği yere, benim gibi. Vakit nasıl da geçmiş! İnsan ömrü, hiç bitmeyecek gibi... Oysa ömür, dağ gibi görünse de saman dağı, doğumla ateşlenen... Buna rağmen, insanlarda bir hırs bir tamah! .. Bir telaş, her geçim derdinde! ..

Bahçelerde köylüler... Kimi ettikleriyle uğraşiyor, kimi kışlık yiyeceğini hazırlıyor. Uysal bir köpek, bana aldırış etmeden, kuyruğunu sallayarak yanımdan geçip gitti. Bir evin duvarında oturan, sarı alalı beyaz kedi korkup, kaçtı. Aslında o ona da bir şey yapmayacaktı. İnsanların bile birbirlerinden korktukları bu devirde, hayvanlar da her ihtimale karşı tedbiri elden bırakmamaktaydı.

Baston yerine kullandığı bir değneğe dayana dayana çok yaşlı bir adam çıktı köşeden. Birbirimize yaklaştık.

"Merhaba, dede! " dedim.

"Merhaba, kızım! " dedi, yavaş yavaş yoluna devam etti.

Yavaş devam ediyordu, sona yakın, hızla tükenmekte olan hayat, onda. Bende, görünüşte zaman yavaştı, hızla yaşamaktaydım. Hızlı hızlı düşünüyordum, hızlı hızlı yazıyordum. Hızla nefes alıyordum, hızla yürüyordum. Geçmek bilmiyordum! Kahkahalarla gülüyordum, güldüğümde! Aynı zaman birimini kullanmakta olduğumuz halde, hayat bende başka, onda başka yaşanıyor, birbirinin aynı gibi görünse de. Benim hayallerim vardı, her şeyden önce... Beklentilerim... Geleceğe dair gerçekleşmesi zor emellerim. Acaba onun da var mıydı?

Kadınlar çıkıyordu evlerden. Ayaklarında naylon terlikler... Birbirlerine gidip geliyorlar; birileri, biriyle haberleşiyor, konuşuyordu. Çocuklar oynuyordu, sokaklarda. Oyunları benim oynadıklarım benzese de farklıydı. Biraz ezilmişlik, biraz itilip kakılmışlık okunuyordu tozlu ve yanık yüzlerinde. Üzerlerinde gariplik vardı. İnsanlarında, vaktinden önce olgunlaşma...

Kahvehane benzeri bir yerden geçiyorum. İki kare masa ve sandalyeler atılmış, önündeki ulu çınarın gölgesine, aarıktan tarafa... Ben geçerken yavaşladı sesleri, sonra tekrar yükseldi, önceki gibi... İçerde kimsecikler yok, kahveciden başka; dışarıda, topu topu beş kişi... Ellerinde otuz üçlük tespahler, döndürüp döndürüp çekmekte... Kim bilir neler çekmekte? Hararetli hararetli konuşmaktalar, tamam da... Acaba dolu mu yoksa boş mu çekmekte?

Anlaşılan, herkes rızkının peşinde; alacak verecek derdi, geçim derdi... Belki de Allah bu derdi, meşguliyet için verdi. Yoksa bize el kol vermezdi, kuşlar gibi hazır beslerdi. Ya çalışmamız ya da hırs yapmamamız için karınca örneğini verdi. Babam:

"Karıncalar, bize göre tonlarca ağırlık taşırlar. Kendi ağırlıklarının kat be kat fazlasını sürükler, götürürler. Bulduklarını yuvalarına taşırlar. Sanki sadece çalışmak için yaratılmışlar! Fakat bir gün, bir buğday tanesini tutmuş götürürken, bir kuş iner, ikisini birden yer, gider. İşte insan, gaflet içinde sadece dünyalık peşinde koşup durursa, zarar eder! Bir yerde ömür biter! Azrail çıkarır karşısına ve: "Haydi bakalım, vakit tamam! .." der! Her şey biter! .. Karınca gibi topladıklarını yiyemeden gider! " der.

Her insanın iyi kötü var bir işi ve herkesin bu dünyadan, geldiği gibi bir de gidişi var. Var ki az ilerdeki caminin bahçesindeki musalla taşı, sabırla beklemekte bağına konacak yeni bir başı. Kimseden kimseye faydanın olmadığı, yapayalnız gelinen ve yapayalnız yaşanan, kalabalıklar içinde bile yapayalnız olunan ve yapayalnız ölünen bu dünyada, tırnağın varsa, kendi başını kaşı!

Köşeyi dönünce göl göründü. Etrafı, adam boyu sazlıktı. İçinde de yer yer daha kısa sazlıklar vardı. Onlardan kalan yerlere nilüferler yayılmıştı. Yeryüzündeki tüm bitlilerin yapraklarının akciğer vazifesi gören arka tarafı yere, genellikle kaygan, parlak ve daha canlı bir renge sahip olan tarafı yukarıya bakarken sadece lotus denen bu bitkide gözenekli kısım yukarıya bakar. Yani, tüm avuçlar İlahi Aleme açikken bu bitkide solunum yapmak gayesi ile suya bakmaktadır. Kurbağalar birbirleriyle yarışıyor, sinekler kalkıp iniyordu. Uzaklardan, karşılıklı ağustos böceği sesleri geliyordu. Güneş tam tepede, sanki tüm hararetini yere veriyordu.

Bu yörede, ağustosböceklerinin, tam on sekiz yıl yer altında kaldıkları ve yeryüzüne çıkarak çiftleşmek amacıyla eşlerini çağırmak için öttükleri, vuslattan sonra da çatlayıp öldükleri söylenir. Yaklaşık yirmi yıl bekledikten sonra gelişimlerini tamamlayan, bir cana hasretlerinin türküsünü bir türlü bitirmeyen, günlerce bıkıp usanmadan, yana yakıla aşka davet eden, ölüm pahasına aşklarını yaşamak için can atan bu erkek mahlûkların, kalıntılarına bakılırsa karınlarının çatladığı gerçek ama ölmeden mi, öldükten sonra mı bilmiyorum.

Ölümüne birbirlerine kavuşmak isteyen kaç kişi vardır yeryüzünde? İlhan geliyor aklıma. Acaba ben? Acaba o? Yani biz? Sanmıyorum. Böcek kadar önemli değiliz birbirimiz için.

Peki ama sadece birkaç gündür ayrı kalmış olduğumuz halde bu ayrılığın dayanılmazlığı neden? Yeryüzünde, sıradan birini bu kadar çok ve böylesine sevmek mümkün değil. O zaman bu aşkın göksel bir nedeni, bambaşka bir boyutu var.

Okuduğum tasavvufi eserlerden çıkardığım sonuca göre İlhan'a duyduğum hayranlığın sebebi, Allah'ın Nuruyla göz alıcı hale gelmiş olmasındandır. Ne olursa olsun, kendiliğinden ışması ve bu denli cazip hale gelmesi mümkün değildir.

Hani bazen uzaklarda, altın gibi parlayan, pırıl pırıl bir şey görür, ondan gözümüzü ayıramayız ya... Harika bir görünümü vardır. Büyük bir kuvvetle çeker bizi kendisine. Ona ulaşmak için hayaller kurarız. Ne engeller aşar, ne güçlüklerle katlanırız! .. Hem de o uğraş ne kadar zevkli gelir bize!

Yanına geldiğimizde, bir de bakarız ki paslı, yamuk yumuk bir teneke parçasıdır. Onu güzelleştiren, güneş parçası gibi gösteren, gün ışığıdır. Güneş, eteklerini topladığında; gerçek, tüm acımasızlığıyla ortaya çıkarılır! .. Büyük bir hayal kırıklığıdır bu! ..

Bazı kişilere hayran oluruz. Hayranlığımız artar, güya âşık oluruz. Bize o kadar güzel görünürler ki! Oysa onlar, Allahın nuruyla aydınlanmış oldukları için güzeldirler. Bunu fark ettiğimizde, başımızı kaldırır, ışık kaynağını görürüz. Öyle bir görüş ki gözlerimizi de gönlümüzü de alamayız! Bir daha asla başımızı çevirip, dünyaya bakmayız! Bakma ihtiyacı duymayız. İşte Gerçek Sevgili, Odur. Gerçek aşk da Ona duyulan aşktır. Aslında Allah Aşkından başka aşk yoktur. Diğerleri farklı isimlendirilmelidir. Geçici hevesler, hoşlanmak, beğeni, hayranlık, bir anlık cazibesine kapılmak, sevmek gibi.

Allah, kullarını aşkıyla süsler, güzelleştirir. O kadar ki onlar zamanla herkes tarafından fark edilir, hatta göz alıcı hale gelir. Yüzlerine bakıldığında Allah'ı hatırlatırlar. Uyandırmış oldukları hayranlık, kendilerine ait değildir. Onlar sadece paslı teneke, metal parçası ya da aynadırlar ve ışık aldıkları sürece cazibelerinden kurtulmak mümkün değildir. Onları sevmek, onları sevmek değil, Allah'ı sevmek gibidir. Çünkü Allah'ı seveni sevmek, Allah'ı sevmek demektir. İbadet sayılır, bir nevi ibadettir.

Edindiğim bilgilere göre bunun böyle olduğu apaçık ortadadır ve aklım bilmektedir ama kalbim anlamamak istememekte, abarttıkça abartmadır. Çünkü içinde, 'gönül' denilen, birbirinin görüntüsünü içeren karşılıklı sayısız ayna vardır. Ona bir görüntü düşmeye görsün! Çoğaldıkça çoğalır; sayısal olarak tek olduğu bilindiği halde kopyası arttıkça artar ve her tarafı işgal eder. Her ne tarafa bakarsak bakalım, derinliğine ve çok sayıda sadece onu görürüz.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0202

Onur Bilge

0203 - BEN BİR SENİ SEVDİM ÖLÜRCESİNE

Onur BİLGE

Göle dikey vuran güneş, yüzeyini kaplayan nilüferleri pırıl pırıl parlatıyor, suyu ışılatıyordu. Kenarındaki ve içindeki sazlar, hafif esen rüzgârla nazlı nazlı sallanıyor, babamın küçükken bana getirdiği şekerkamışlarını andırıyordu. Kargı, şeker kamışı ve saz... Bu üçü birbirine benzese de çok ama çok farklıdır. Aşk sanılan duygular da öyle. Kimisi saz gibidir, içi dolu olmuş, neye yarar? Bir işe yaramaz. Tatsız, yavan... Kimi kargı gibi hoş ama boş, bomboş... Bazen, kargı kesigi acılarla nahoş mu nahoş... Şeker kamışı gibidir, aşk. Saz gibi lifli, kargı gibi çekici, vazgeçilmez aşklar gibi tatlı mı tatlı! Tadının kuvveti ve mukavemeti Allah'tandır. Aslı, İlahi aşktan gelen güçtür. Tadını alanın vazgeçmesi oldukça güçtür!

İçimdeki, doğrudan Allah Aşkı değil, dolaylı... Allah'ı sevip sevmediği sorulan müminler, O'nu şüphesiz ki çok sevmekte olduklarını söylerler. Acaba ne kadar gerçektir? Allah'ı sevmek, hele O'na âşık olmak o kadar kolay mıdır? Onların bu cevapları, yüreklerinin kökünden mi gelir? Yoksa dillerinin ucunda mıdır? Doğrusunu, onlar da bilmez. Sadece Allah bilir!

Bense, aksine; Allah'ın varlığını küçüklüğümden beri kuvvetle hissetmekteyken, O'nu yeteri kadar sevemediğimi sanıyordum. Çünkü O'nu göremiyordum. Görülenin sevilmesi kolaydır. Hele Sevilecek Olan, Güzeller Güzeli'yse! .. Bütün Güzellikleri Yaratan En Güzeli'se! ..

Cisimlendirilerek düşünmesi mümkün olmayan, madde olmayan, zamandan ve mekândan münezzehe olan Allah-ü Teâlâ'yı gerektiği gibi ve yeteri kadar sevebildiğini kim iddia edebilir? O, ne şekilde ve ne kadar sevilse, yetersizdir; çok ama çok azdır! .. O nedenle Allah'ı yeteri kadar sevdiğimi sanmıyordum.

İlhan'ınsa, O'na âşık olduğumu sanıyordum. En azından emirlerine harfiyen uymaya çalışıyordu. Ben onun kadar seviyor olamazdım. Öyle olsaydı, benim öyle olmam ve onun bana imreniyor olması gerekirdi. Ben, baştan sona hataydım, kusurdum; oysa aksine, örnek bir insandı.

Başımdan geçen iki olayla, Allah'a âşık olduğumu anladım. Meğer O'nu ne kadar çok seviyormuşum da farkında değilmişim! .. Yine de hak ettiği kadar değildi, olamazdı, imkânsızdı! .. Çünkü Allah, ne kadar sevilse, azdı!

Olaylardan birisi; o gece, makrome yaparken bütün sesleri durduran, yok eden, sadece kendisini ve bana kendimi dinlettiren Muradiye Camisi'nde ezan okuyan müezzinin sesinin etkisiydi. İçimdeki aşkı fark ettirmişti. Beni ne kadar derinden etkilemişti! .. Diğeri; aşkla yanan kara gözlerin birkaç saniyede anlatıverdiği, tamamını okumaya ömür yetmeyecek kadar çok, aşka dair yazılmış, kütüphaneler dolusu eserdi.

Allah âşıkları birbirlerini de aşkla severler. Biri, diğerine; içindeki Allah aşkı oranında ilgi duyar. Bakışlarımız ilk birleştiğinde; ruhum, bir Allah âşığının ruhuyla kaynaştı. Ben onu, o olduğu için değil, Allah âşığı olduğu için aşkla ve çok sevdim! Sevgim, ilgim, aşkım ve tutkum, tamamıyla Allah aşkıdır.

Kullar birbirine âşık olamaz! Yalnızca aşksız duygularla bağlanırlar, birbirlerine. Allah aşkıdır, o duyguların aslı. Doğuştan gerçek aşkın tohumuyla geliriz. Ya yeşertir ya yeşertemeyiz, kalplerimizde. Bazılarında tohumlar çatlamaz bile. Bazılarında hızla

büyür, dal budak salarlar.

Biz, yüreklerinin bereketli toprağında İlahi aşk ağaçları büyötmeyi başarabilen gençlerdik. Daha ilk bakışmamızda ruhlarımızın kaynaşivermesi ondandı. O fidanların mânâda birbirine sarılarak büyümesi, bizde de aynı isteğı uyandırması doğaldı. Giderek kaynaşmaları, tek olarak algılanmaları, Allah aşkı olarak anılmaları...

Biz, Akdeniz toprağına mesafeli düşen, deniz kumunun tuzuna, yakıcı yazına, kavurucu güneşine; Burdur'un kel dağlarının karına kışına, dorukların dondurucu ayazına; kısaca, her şeye rağmen yeşeren, gencecik fidanlardık. Ben deniz kenarında, sense Toroslar'ın ardındaki bir dağın doruğunda... Aramızda sıra sıra dağlar, sıradağlar vardı.

Tanımadım, bilmezdim... Allahı çok sevdiğini hissettiğimden, yanılıyor olmuş olsam bile bu güzel zanla sevdim. Allah aşkıydı, o!

Aynı şeye eşit şeyler gibiydik. Her ikimiz de Aynı Zata âşık olduğumuzdan, birbirimizi bambaşka bir aşkla sevdim. Mümin kardeş sevgisidir veya aşkıdır ama içi açılarak bakıldığında, Allah aşkıdır.

Bu düşünceler içindeyken, gölün kenarında bir kayaya koydum, minderimi. Oturup, aklımdan geçiverenleri kaleme aldım. Eve kadar kalmazdı, kalamazdı. İnsanlar için hem bir nimet hem de zararlı olan unutmak, aklımdakileri yok ediverirdi! İlham gelmişken, hemen yazmalıyım, İlhan hiç okuyamayacak olsa bile:

Gözlerim gözlerine değıdiği zaman, ben bende yittim! Ruhumu dünyanın büyüğü sardı. Titremeye durdu, rüzgârda yapraklar gibi bedenimdeki her hücrem. Beynim gidip geldi, o anda; bilincim kayıp. Ne varsa silindi, aklımda; bildiğim ne varsa! .. Dizlerimin bağı çözölüverdi! .. Hemen oraya yığılıverecek gibi oldum, sırtıma kayalar binercesine

Sonra, ağırlığı alındı, beden yükünün. Ayaklarım yerden kesiliverdi! Kendimi unutup, yalnız sen oldum. Aklım sen, fikrim sen, benliğim, ruhum sen... Sende yok oldum! Masallarda yaşanan olağanüstü duygularla hiç bilmediğim bir diyara gittim. Harikalar ülkesinde kayboldum. Bir yüreğim kaldı bende. Seninle dopdolu yüreğim. Bütün sevgimle, olanca aşkıyla atıyordu. Bitiş çizgisine yaklaşmış bir maratoncunun kalbi gibiydi! Yerinden çıkacak gibi! .. O anda ölüvereceğimi zannettim, heyecandan! Seni o an sevdim sönercesine! ..

Bakışlarının büyüğü, aşkın sihirli gücüydü; içimi acıtan, kalbimden çıkarak tüm vücuduma hızla yayılan, başımı döndüren, sersemleten duyguyu hiç bu kadar şiddetli hissetmemiştim! Tuhaf bir histi, öte taraftan; beni güldüren, garip bir alayla ne kadar komik olduğumu düşündüren... Küçüklüğümden beri merak etmekte olduğum, ilk gençlik çağımda tanıştığımı, bildiğimi sandığım; o en güzel, en saf duyguyu hakkıyla bildim ve onca zaman sığ bir duyguyu aşk zannederek ne kadar da aldanmış olduğumu anladım!

Meğer yıldırımca iniyormuş! Elektrik çarpmasından farksız! .. Doğrudan kalbi avuçluyormuş ve sıkıyormuş, olanca gücüyle! .. Nefessiz bırakıyor, bayılma raddesine getiriyormuş! .. İşte, yağmur yüklü bulutlarla kaplı, kapkara gökyüzü bakışlardan aniden inen aşk adı verilen elektrik akımına maruz kaldığım anda hayat durma noktasına geldi, bende; yüreğime inme inercesine! ..

Herkes bir şeye benzetmişti, aşkı. Âdem'le Havva olayında, elmaya... Mısıra, elmalı

şekere, lolipopa... Bense cevize benzettim, köyün çıkışında ceviz toplayanları görünce. Dışı acı mı acı, ne yapsan yenmez yutulmaz! .. Zeytine benzese, çekici bir yeşil görünse de dışı, bulaştı mı çıkmaz, suyunun boyası! İçsel rengi kara, kapkaradır, derinlemesine nüfuz eder tene; ne kadar yıkansa bir türlü çıkmaz. İtiraf edilen ve karşılıklı, doyusuya, kıyasıya yaşanan aşkın tadı balsa, gizli aşk, cevizin yeşil kılıfıdır.

Çetin cevizdir, kara sevda! Yeşil görünümlü kara boyayla boyanmıştır. Esirdir kara sevdaya çetin kabuk, çetindir kara sevda, tadıysa buruk... Ben içini sevdim, buruk tadını, Kevser Şarabını içercesine! ..

O ilk göz göze gelişimizde, kendime dahi itiraf edemediğim duygular içinde kaldım. Hislerimi tahlil edip aşk olduğunu anladığımda, nasıl hareket edeceğimi şaşırdım. Aşkımı saklamaya kalktım, içime sığmadı! Yalın ayak yürümek, kırlara açılmak, dağlara tırmanmak isteği geldi, içimden! Haykırmak, dağlara taşlara! .. Kim ne diyecek, aldırış etmeden... Ya sana yavaşça söylesem... Yasak, ayıp sayıp... Bir de gurur denen engel var ki aşmak imkânsız! ..

Saklasam içim bir türlü almaz; söylesem, konuşmak dahi mümkün değil, olmaz! Kanlı katilimi koynuma alıp yaşamaktan başka çarem yok! Boynuma, vazgeçilmezlik isimli engereği dolayarak yaşamaya başladım, kendimden geçercesine! Seni öyle sevdim ölürcesine! ..

Aşkımı gizleyip çetin kabuğa, kabuğu bulayıp suskunluklara, ruhen uzaklaşarak kaçıp sonsuzluklara, yok ettim izimi, asla eğilmedim! Gururu, aşkımdan üstün belledim. Her duyguyu ve isteği engelledim. Bir aşkınla başa çıkamadım! Ben bir seni sevdim ölürcesine! ..

BEN BİR SENİ SEVDİM ÖLÜRCESİNE

Gözlerim gözlerine değdiği zaman
Ruhumu dünyanın büyüğü sardı
Beynim gidip geldi bilincim kayıp
Dizlerimin bağı çözüldüverdi

Sırtıma kayalar binercesine

Ayaklarım yerden kesiliverdi
Kendimi unutup sende yok oldum
Harikalar ülkesinde kayboldum
Yüreğim yerinden çıkacak gibi

Seni o an sevdim sönercesine

Kanıma ısıtan kalbimi yakan
İçimi acıtan hızla yayılan
Başımı döndüren beni güldüren
O en güzel en saf duyguyu bildim

Yüreğime inme inercesine

Gizlemek cevizin yeşil kılıfı
Kabuksa esaret kara sevdaya
Ben içini sevdim buruk tadını

Kevser şarabını içercesine

Aşkımı saklasam içime sığmaz
Haykırsam dağlara taşlara ayıp
Ya sana yavaşça söylesem olmaz
Kanlı katilimi alıp koynuma
Boynuma bir engereği dolayıp
Yaşadım kendimden geçercesine

Seni öyle sevdim ölürcesine

Aşkımı gizleyip çetin kabuğa
Kabuğu bulayıp suskunluklara
Uzaklaşıp kaçıp sonsuzluklara
Yok ettim izimi asla dönmedim
Gururu aşkımdan üstün belledim

Ben bir seni sevdim ölürcesine

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0203

Onur Bilge

0204 - Su

Onur BİLGE

Kırkgöz Gölü önümde yatıyordu, kırk gözden su akıyordu ve ben sadece bakıyordum. Dağ evinden ayrılalı saatler olmuştu. Ne kadar dolaşmış, ne kadar yazmışım ve susamışım. Son noktayı koyduktan sonra kalkıp, kaynağın başına doğru yürüdüm. Neler geldi aklıma, suyla ilgili! Pınarın gözünden avuç avuç su içtim ve Allah'a şükrettim.

Hemen oracıkta, asırlık kavakların altındaki masalardan birine oturdum. Aklımdan geçenleri kaleme almaya başladım:

Sudan gelmiş, suya muhtaç yaşıyoruz. Su hayat, su mutluluk! Susadığımda, hiçbir şey kandırmazdı onun kadar! Ne çay, ne meyve suyu, ne şerbet, ne şurup... Hiçbir şey! .. İçimin istediği, sadece suydü. Burada tertemiz, buz gibi kaynağını buldu, doydu.

Su, hayatın özü... Her şey gibi yaratılışımızın başı... Sudan gelip, Hu'ya gidiyoruz. 'Hay', 'hayat veren' demek... Hay'dan geldik, Hu'ya gidiyoruz. 'Hu', 'Hüve' sözcüğünün kısaltılmışı... Rüzgâr estikçe, 'Hu! ..' diyor, sazlar. 'Hu! ..' diyor kargılar, kamışlar... Yaratılan her şey, kendi dilince zikrediyor. Kimi hal dilince, kimi kal dilince... İnce ince... İnsanoğluna gelince... Allah ıslah eylesin, hoş görsün bizi! O'ndan bize hep güzellikler, nimetler iner, bizden O'na hep şikâyetler yükselir, dizi dizi...

İçleri boştur, kargıların. Kamışlar ses verir. Hu! .. der, üfleyince. Ney, ne kadar güzel sesler çıkarır! Oysa hep Hu! .. demektedir. İnsan da içindeki her türlü kötülüğü, aklıdaki dünyaya ait her türlü düşüncüyü çıkarıp atarak zikretmelidir. Tamamen boşaltmalıdır, içini. Tasavvufta, rabıta denilmektedir buna. İletişim kurmak için bağlanmak. Kalbi, bütünüyle Allah sevgisine raptetmek... Zikirde önce bir süre bekleyerek bunu sağlamaya çalışır, dervişler; ondan sonra zikrederler. Bazıları zikrederken göldeki sazlar gibi sallanırlar. Bedenleri de iştirak etmektedir, zikre. Has zikir, tüm hücrelerin zikre iştirakiyle olur. Vücuttaki her tüy huşua iştirak etmedikçe yapılan ibadet, hakkıyla yapılmış olmaz! Çünkü kul, Allahı anınca, sevgisinden ya da haşyetten ürperir! Sevgiden veya haşyetten gözlerden süzülen bir damla su, ki ona gözyaşı diyoruz, cehennem ateşini söndürmeye kâfidir. İşte su, bu kadar önemlidir!

İşçinin alnındaki ter, zâkirin ağzındaki nem... Damarda renkli, lefte renksiz... Diğer yerlerde kokulu, burunda kokusuz... Su girmezse ve çıkmazsa kururuz. Gözlerimiz çatlar, akar. Koltukaltlarımız yara olur. Kulaklarımızın, burnumuzun, ağzımızın içi kurur. Yanarız, yazın kavurucu sıcakında! Ter, serinlik getirir. Buharlaşıma soğutur.

Su temizlik, su nimet! Gecelerde, seherde ferahlık; çimenlere, yapraklara ve bir nebze nem, taşta toprağa... Yeryüzünde Zemzem, sekiz kat cennette Kevser! Hak edenler içer. Cehennemde kaynar su, irin, zehir, zakkum suyu... Uyu, ey insanoğlu, mışıl mışıl uyu!

..

Kışın 'Soğuk!' deriz, yazın 'Sıcak!' deriz. Bahardan bahsetmeyiz hiç... Nankörüz! Bunca güzelliği göremeyiz, söylenmekten; körüz!

Susamayı Yaratan, suyu yaratmış. Kupkuru taşın, koca dağın altından, kupkuru topraktan pınarlar fışkırtmış. Allah, yaratıcılığını ve ilahlığını hakkıyla yapıyor, şikâyetsiz, sürekli, şefkatle... Biz, ya biz... Kulluk görevimizi hakkıyla yapabiliyor muyuz? Birakalım yükümlülüklerimizi, teşekkür etmeyi akıl ediyor muyuz?

"Hamdolsun! .. Suyu Yaratan Allah'ıma Hamdolsun! .. O'na şükür az gelir! Ne kadar şükretsem, az gelir! .. Hamdolsun! "

Her bir yağmur tanesini görevli bir melek yaratarak, göklerden yere, birbirine değıdirmeden indiriyor. O melekler, yeryüzünde kalıyor. Her bir kar tanesine farklı şekiller vererek konfeti gibi serpiyor, üstümüze ve "Varlığımı fark et! Sanatımı gör! Nelere kadir olduğumu anla! Beni bul! Beni bil! " diye haykırıyor, yarattıklarının dilinden ama gözlerimiz var, görmüyoruz.

Her varlık görevini biliyor ve sessizce yerine getiriyor. Hepsi bize hizmet ediyor. Farkında bile değiliz!

Yavaşça buharlaşıyor, su. Yavaşça geziyor, yedi kat gökleri, yavaşça iniyor, üzerine her yaratılanın. El ele verseler, birleşseler, tonlarca su kütleleri halinde inseler, ne çatı kalır, ne insan ne hayvan ne bitki... Yerle bir olur, yeryüzü! .. Rahmetle serpiyor dağına taşına bile! Yeter ki fikrede insanoğlu, yeter ki bile! Şükretmiyor bile!

'Su! .." diye iniyor, susuz kalınca toprak! 'Su! ..' diye iniyor, sudan yaratılanlar! Su, en güzel biçimde indiriliyor. En temiz biçimde sunuluyor, çamurun, toprağın içinden.

Yerden alıp, göklere bindiriyor. 'Rahman' ve 'Rahim' sıfatıyla indiriyor. Biraz susuz kalınca yağmur duasına başlayan, yakaran toprakların avuçlarına, daha kapanmadan bırakıp, sancılarını dindiriyor.

Her damlayla bir sıfatı geçiyor, topraktan. Köklerinden, gövdelerinden çiçeklerine, yapraklarına yürüyor. Meyvelerine ulaşarak, kula rızık oluyor. O kullar, nasıl anlamaz, meyvelere suyun nereden geldiğini? Nasıl idrak etmez, Yaratan'ı? Nasıl vazgeçer O'na tapmaktan?

Suya sınır yok. Nereden geçerse geçsin, bir yol açılmakta, bir yol bulup, hedefine ulaşmakta. Bazen okyanusa, bazen göle... Nereye kadarsa yolcuğu, nereye kadar tayin etmişse kader, oraya kadar... Gözsüz kulaksız, elsiz ayaksız, idraksiz su, yol buluyor. Yolunu buluyor, kör karanlıkta. Lisan-ı hal diliyle, yol arayan insana örnek oluyor. İnsan ki her türlü duyu ile donatılmış, en mükemmel varlığı, yeryüzün. Yana yakıla yol arıyor, çıkmaz sokaklara girerek. Yol bitene kadar yol arıyor!

Su... Allah'ın izniyle geziyor, gökleri, yeri. Her damlası hesaplı... Ne azalır, ne artar. Artacak olsa, yeryüzünü su basar! Azalacak olsa, kuraklık başlar! Kimse farkında değil, ne büyük bir nimet olduğunun! Hatta bedava! ..

"Hava bedava, su bedava! .." dediği gibi şairin.

Yaratılanlar için hava kadar önemli hem de aziz. Her canlı ve canlılık onun eseri... Asla isyan etmez! Allah'a ram! Şükretmeyen insana haram olmalı, aslında! Kâfirine kadar hizmet etmekte, isyankârına kadar ulaşmakta!

Yeraltından 'Rezzak' zikriyle çağlayarak fıskırır! Kaynak olur, o aşkla ağlar, hıçkırır! O'na koşarcasına koşar, hedeflenen yerlere! Koşarken çatlar tohumlar. Suladığı her canlı, 'Allah' diye haykırır! İnsan, azıcık iradesiyle, şükreder ya da etmez. Oysa insanlık için yaratılan suyun önemi, anlata anlata bitmez! ..

Bazen sakin, sessiz bekler kabında. Okyanuslarda, denizlerde, göllerde... Bazen belki

de isyan eder, isyan edenlere! Dev dalgalarla saldırır, kıyıları! .. Bazen sessiz, sakın uyur.

Yok, yok! .. Yalan, uyumaz sular, insanlar uyur! .. Allah'ım sağırlaştık, aç kulaklarımızı dalga seslerine, varlığını duyur! Su kadar olamadık, yolunu bulamadık! O Nur yolunu göster, aşkını duyur!

Az önce karşı taraftaydım. Göl, olanca görkemiyle; kaynak, olanca cazibesıyla önümde duruyordu ve ben o kadar susamıştım ki! .. Çöllerde kalmış gibiydim! .. O bana bakıyordu, ben ona... İlhan'la bakıştığımız gibi... Ne o bana geliyordu ne ben ona koşuyordum. Boyuna yazıyordum.

Sadece bakabiliyorduk, birbirimize. Onda dahi haram varken, o dahi yasakken... Haramdık birbirimize! Ne kadar susasak da yasaktık! Sadece baktık, baktık, bakakaldık! ..

'Bakkal' da oradan mı türemişti, acaba? Bakıp kalıyor muydu, insanlar? Almak istediklerini alamıyorlar mıydı? 'Bakkal' ve 'bakkallık' ölmek üzereydi. Can çekişmekteydi. Oysa tam da o adlarını hakkıyla temsil etmeye başlarılarken... Bakıp kalmaktayken, insanlar. Her istediklerini alamazlarken...

Su... İki harfçik... Ne kadar önemsiz bir şeymiş gibi... Bu isim ona hiç uygun değil doğrusu... Halbuki ne kadar önemsiz kişilerin adlarının önüne ne kadar uzun ünvanlar gelmekte ve isimleri uzadıkça uzamakta! .. Atıyorum; adı 'Ordinaryüs Profesör Hüsamettin Yaradanakul' olup da Yaradan'a kul olamayan, mesela... Adı Abdullah olup da Allah'a kul olamayanlar da var, kul olanların arasında. İlginç... Çocuklarına danışmadan isimler koyma gafletinde düşmüş, ana babalar. Onlar da değiştirmeye lüzum görmeden kullanmaktalar.

SU

Yerden alıp göklere bindiriyorsun
Rahman Rahîm zikriyle indiriyorsun
Yakaran toprakların avuçlarına
Bırakıp sancısını dindiriyorsun

Her damlayla bir ismin geçer topraktan
Bir ağacın içinden çiçek yapraktan
Meyvelerle ulaşır kula rızık olur
Kulun nasıl vazgeçer Sana tapmaktan

Nerden geçerse geçsin bir yol buluyor
Okyanusa denize göle doluyor
Yol arayan insana kör karanlıkta
Lisan-ı hal diliyle rehber oluyor

İznin ile geziyor gökleri yeri
Kâinatta her canlı, onun eseri
Ne çoğalır eksilir ne isyan eder
Kuraklık da olmasa yoktur değeri

Yeraltından zikrinle çağlar fıskırır
Kaynak olur aşkınla ağlar hıçkırır
Sana doğru koşarken çatlar tohumlar
Suladığı her canlı Seni haykırır

Yalan uyumaz sular insanlar uyur
Allah'ım sağır-laştık emrini duyur
Su kadar olamadık yol bulamadık
O Nur yolunu göster aşkını duyur

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0204

Onur Bilge

0205 - GÖZLERİN İÇİN

Onur BİLGE

Yazma konusunda dolu dolu yaşanan günün akşamında, dağda; ıssız bir gece yaşanmaktaydı. Anne babam çoktan uyumuştular. Çakal sesleri geliyordu, uzaklardan. En yakın köyden köpek havlamaları... Tertemizdi dağ havası. Biraz serindi. Sırtımda ceketim vardı. Uşütüyordu.

Nasıl da iştahım açılmıştı burada! Temiz hava, bol gıda... Günlerim sakin, sessiz geçiyordu. Yazmaya daha çok vakit bulabiliyordum. Virane'yi, arkadaşlarımı, İlhan'ı çok özledim. Şimdi çok uzaklarda kaldılar. Okulum, Kültür Park, Uludağ... Muradiye, Yeşil, Çekirge, Eyüp Sultan...

Bursa gecelerini özledim. Küçük odamın penceresini, sokak lambasının sarı ışığını... Burada yaşamak, gerçekten yaşamak ama yalnızlık, kimsesizlik gibi koyuyor insana.

En çok İlhan'ı özledim. Konuşmasak da can ciğer arkadaşlık onunla. O benim hayatımın anlamıydı. Her gece, el ayak çekilince baş başa kalırdık. Gelmese de görmesem de orada, penceresinin arkasında o vardı, her an varlığını hissetmekte olduğum. Arkadaşımdı, yoldaşım, can yoldaşımdı.

Ne kadar doğanın bağına olsam da uzun süre yaşayamam buralarda. Şehir hayatı çeker. Arkadaşlarım, çevrem, en çok, en çok da İlhan... Okullar açılmak üzere. Hem çalışacağım muhtelif okullarda hem okuyacağım... Dağılanlar toplanacak, bir sömestr daha başlayacak. Yaz boyu göremediğim arkadaşlarımı da göreceğim. Hareketli, hareketliden öteye koşuşturmalı, yorucu bir hayat bekliyor olsa da beni Bursa'da, aklım fikrim orada...

Karanlık yaz akşamlarında kaldı, sarhoş çiğ taneleri, ılık rüzgârların art arda gelen şiiri, öyküsü... Yıldızlara, aya şarkılar, doğaya aşkımin ifadesi yazılarım, tarifi imkânsız mutluluğum...

Bir gözlerini görebiliyordum, ara sıra... Gün ışığında ya da herhangi bir ışık altında, belli belirsiz... Nadiren göz göze gelebildiğimizde... Tüm dünya siliniyordu, o zamanlarda; gözlerimde gözlerin belirlediğinde... Yüzünü dahi hatırlayamıyorum, ne kadar çok görmek istesem de hayalimde. Beynimde o kadar gizli bir yerde, hayalin! Benden de gizli! Bir gözlerin kaldı hatırımda... Gözlerindi, birkaç saniyede mutluluk deryasında yüzdüren; kısacık zaman dilinde bin bir duyguyu yaşatan, duygu duygu dolaştıran...

Gözlerin karanlıktı; geceydi, gecenin ortasında. Sessizdi, masumdu, duygusal, çocuksu bazen... Kararlıydı, huzurlu, gizemli... Bilmem ki neler gizliyordu? Çekingendi, suçluymuş, ürkek... Bir yasağı ihlal etmekte ve ettirmekteydi. Fakat yalansızdı, sıcaktı, zaman içinde...

Bir gözlerin kaldı hatırımda, her geceki saatlerce beraberliğimizdeki kısacık bakışmalarımızdan. Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşadığı için anlamlaştıkça anlamlaşan; bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin kararlıydı. Sessizdi, gözlerimle konuşurken. Huzur veriyordu, sıcaktı. Onlardı, hayal dünyasına götüren, onlardı tüm duyguları paylaştıran, duygu duygu dolaştıran, bin bir gece masallarını yaşatan. Bir gözlerin kaldı hatırımda, anlam yüklü... Gözlerindi, en güzel bin bir duyguyu yaşatan.

Bir de ellerin... Uzakta, karanlıkta tam seçemediğim, tam anlayamadığım bir şeyler söyleyen... Bir bütündü, gözlerinle, ulaşamadığım... Neler neler söylüyor, neler anlatıyorlardı? Ben, çok eski zamanların, âşıklar arasındaki duygu alveriğinde kullanılan işaret dilini bilmiyordum. O nedenle o işaretleri çözümleyip, demek istediğini anlamaya çalışıyor, aynı dille cevap veremediğim için aciz kalıyordum. Acaba nerede, nasıl, kimlerden öğrendin, o dili? Burdur'da halen kullanılmakta mıydı? Bana dilsiz oyunu gibi geliyordu.

Bir gözlerin kaldı hatırımda. Onların ne demek istediklerini anlayabilmek için tercümana ve kursuna gitmeye gerek yoktu. Gözlerin lisanını anlamayan, bilmeyen yoktu. O kadar tane tane, o kadar açık bir şekilde anlatıyorlardı ki olanı biteni; gizlenenleri bile söyleyiveriyorlardı! Gözlerindi, en güzel, en romantik, en seçkin bin bir duyguyu yaşatan.

Çılgın bir çocuktun, ağır görünümünün ardında, kimsenin göremediği... İlk aşkını yaşar gibi mutlu, heyecanlı, yaşama sevinci dolu, kabına sığmayan; koşmak, şarkı söylemek, gülmek, hayal kurmak isteyen, bir ağaç gölgesinde... Yaşamak istiyordun, hiç tatmadıklarını, hasretini çektiklerini, düşlediklerini, özgürce ve delice! İçin kaynıyordu! Aceleliydin, beklentilerinin gerçekleşmesi konusunda. Hissediyordum, anlıyordum hak veriyordum. Aynı şeyleri, belki senden de çok ben istiyordum.

Bir gözlerin kaldı hatırımda, o bakışların... Gözlerindi, o güzelim duyguları yaşatan, bin bir duyguda hızla dolaştıran.

Gözlerin masumdu, çocuksuydu. Düşündüklerini anlatıyorlardı! Işıltılar belirliyordu içlerinde. Gözlerinin içi, göz bebeklerin gülüyordu. Uyku gibi akıyordu sevgi gözlerinden. O simsiyah, kavisli, erkek kaşları, zaman zaman gözlerini gizlemek istiyordu. Gözlerin, küçük kız çocuğu gözleri gibi utanıyordu. Bir gözlerin kaldı hatırımda. Gözlerindi, aklımı başımdan alan! Bin bir gece masallarında bin bir duyguyu yaşatan.

Bazen çekingendi gözlerin. Bakışların, suçlu gibi ürkekti. Bakışların kaçıyor gözlerimden, tutmaya çalışıyordum, bir türlü tutamıyordum! Bir şekilde kaçıyor, kaçırıyordum. Okumamı istemiyordun. "Aşk, Tanrı sanatıdır" diyor, Mevlana. Ne suçun vardı? Ne hata yapmıştın? Ne gizliyordun? Bir gözlerin kaldı hatırımda. O bakışlarını kaçırışların, ani yakalanışlarında kızarışların... Gözlerindi bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin duygusaldı; yalansızdı, gözlerime daldığında. Ciddiydi, güven veriyordu:

"Seviyorum, çok seviyorum! " diyordu, "Unutamam! .."
Yeminler ediyor, inandırıyor.

Bir gözlerin kaldı hatırımda, yalansız; kendim kadar inandığım. Bir gözlerin kaldı, anlatamadığım. O simsiyah, efsunlu, arı duru bakışların... Gözlerindi bin bir gündüzümde gecemde bin bir duyguyu yaşatan, duygu duygu dolaştıran...

Bir avuç topraktın, nihayetinde. İçindeki candı seni sen yapan, beni sana hayran ve âşık eden. O bedenden can çıktığında bir adet cenazeydin! .. Neydin? Neydin ki kendini bana o kadar çok beğendirdin, sevdirdin?

İnsan denilen neydi? Dayanaksız bir yaratık, nihayetinde... Et, kemik, deri, yağ, sinir, damar, kan... Şekil ve akıldan başka bir farkı olmayan, hayvandan... Bir tutam saç,

sakal bıyık; kıl yerine... Çoğu zavallı, kendisinden başka dostu olmadığına inanan; kalabalıklar içinde bile yalnız, kimsesiz... Dağları devirecek güce sahip olduğu halde, gözle görünmez bir mikrop karşısında aciz; pehlivan görünen ama tek hücreli bir yaratıkla bile başa çıkamayan, yenik düşen, dayanıksız bir mahlûk... Demir değil, çelik değil, taş değil... Kayalar dibi durur karşımızda, arkamızda dağlar gibidir. Ne kadar da yüceltir gönlümüz onu, nasıl da güzelleştirir!

İnsandı, nihayetinde. Gökten inme melek değildi! Yerdı, içerdi, her insan gibi... Gel de anlat gönlüme! Var mı bir eşi daha? Bir benzeri? Paha biçilmez Hint kumaşı... Bursa ipeği... Şeftalisi, kestane şekeri, Uludağ ormanlarının her tondaki yeşili... İyiye, güzele, doğruya rehber; herkesin, her şeyin fevkinde, hayali bile ulaşamadığım bir yerde... Anlatılmaz güzellikte ve özellikte, içimde... Apayrı ve bambaşka bir biçimde...

Ey benim arsız, doyumsuz, her gördüğü iyiye, güzele tamah eden, islah olmaz nefsim!
.. Önü toprak, sonu toprak olan varlığı güzelleştirdin de güzelleştirdin, büyüttün de büyüttün gözümde ve beni o bir ayuç toprağa tamah ettirdin! .. Önü zamansızlık, sonu zamansızlık... Önü hiç sonu hiç... İki yokluk arasında varlık olarak görünmekte olan, zamansızlıktan gelen, zamansızlığa giden bir faniyi adeta ilahlaştırdın!

GÖZLERİN İÇİN

Karanlık yaz akşamlarında kaldı
Sarhoş çığ taneleri
Ilık rüzgârların şiiri
Yıldızlara şarkılar
Mutluluğum...

Bir gözlerin kaldı hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin karanlıktı
Geceydi, gecenin ortasında
Sessizdi
Masumdu, duygusal, çocuksu bazen
Kararlıydı, huzurlu, gizemli
Çekingendi, suçluydu, ürkek
Fakat yalansızdı
Sıcaktı zaman içinde

Bir gözlerin kaldı hatırımda
Gözlerindi bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin kararlıydı
Sessizdi, gözlerimle konuşurken
Huzur veriyordu, sıcaktı
Onlardı hayal dünyasına götüren
Onlardı tüm duyguları paylaştıran.
Duygu duygu dolaştıran...

Bir gözlerin kaldı hatırımda

Gözlerindi bin bir duyguyu yaşatan.

Bir de ellerin
Uzakta, seçemediğim
Tam anlayamadığım bir şeyler söyleyen
Bir bütündü gözlerinle
Ulaşamadığım.

Bir gözlerin kaldı hatırımda
Gözlerindi bin bir duyguyu yaşatan.

Bir çılgın çocuktun
Ağır görünümünün ardında
Kimsenin göremediği...
İlk aşkını yaşar gibi mutlu
Heyecanlı, yaşama sevinci dolu
Kabına sığmayan
Koşmak, şarkı söylemek, gülmek
Hayal kurmak isteyen
Bir ağaç gölgesinde...

Bir gözlerin kaldı hatırımda
Gözlerindi bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin masumdu
Çocuksuydu, zaman zaman
Düşündüklerini anlatıveriyordu.
İşıltılar beliriyordu içlerinde
Göz bebeklerin gülüyordu
Uyku gibi akıyordu sevgi gözlerinden
Kaşların gözlerini gizlemek istiyordu
Utanıyordu.

Bir gözlerin kaldı hatırımda
Gözlerindi bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin çekingendi
Suçlu gibi ürkekti bakışların
Bakışların kaçıyordu gözlerimden
Tutamıyordum
"Aşk, Tanrı sanatıdır" diyor Mevlana
Ne suçun vardı?
Ne gizliyordun?

Bir gözlerin kaldı hatırımda
Gözlerindi bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin duygusaldı
Yalansızdı, gözlerime daldığında
Ciddiydi, güven veriyordu
"Seviyorum" diyordu, "Unutamam"
Yeminler ediyor, inandırıyor.

Bir gözlerin kaldı hatırımda
Gözlerindi bin bir duyguyu yaşatan.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE MASALLARI - 0205

Onur Bilge

0206 - İLK AYRILIĞIMIZ

Onur BİLGE

Gözlerin darıldı, gideceğimi anlayınca. Son gündü... Araba bekliyorduk. Sen yağmura yakalanmıştın, sırlıslıklamdın! Saçların alnına, gömleğin sırtına yapışmıştı. Pantolonunun paçaları, ayakkabıların ıpsıslaktı. Birden bire serinleyivermişti hava. Hafif bir rüzgâr vardı. Muhtemelen üşüyordun. Aldırmıyor, yavaş yavaş yürüyordun. Yeri göğü bir araya getiren ani bir yaz yağmuru sonrası, yolları sel götürüyordu!

Kapının önündeydik. Bavullarımız yanımızda... Gideceğimizi anlamıştın. Ne kadar ayrı kalacağımızı bilmiyordun. O sırada bir komşu genç geçiyordu, sokaktan. Acele acele gidiyordu. Oralarda oyalanmak istediğin için olmalı, selam verdin ve lafa tuttun onu. Saçak altında epey konuştunuz.

Bir ara takıldı, gözlerin gözlerime; bakışların küskündü. Ayrılık hüznü çökmüştü, içlerine. Karamsarlık ve ümitsizlik büyüdükçe büyüdü, göz bebeklerinde! Güleliyordun.

Epey sonra uzaklaştı, arkadaşın. İyice üşümüştür, eminim. Islanmış olmadığımız halde üşüyorduk. Hastalanacaktın, umursamıyordun. Oralarda oyalandın, bir süre daha durdun. Sessizdin. Dalgın... Her şeyini yitirmiş gibiydin, bir anda!

Acelesiz adımlarla içeriye doğru ilerledin. Omuzların düşmüştü. Bilinçsizce yürüyordun. Sanki kimsesizdin, susuzdun, açtın. Galiba üşüdüğünü duymuyordun. Elinden en sevdiği oyuncağı alınmış bir çocuk gibi huysuz ve son derece huzursuzdu gözlerin; üzgündü. Sanki dündü.

Bir gözlerin kaldı, aklımda. Aklıma çakılmışçasına! .. Gözlerindi, harikalar diyarında, bin bir gece masalları tadında bin bir duyguyu yaşatan; duygu duygu gezdiren, diyar diyar dolaştıran...

İlk ayrılığımızdı. Son dakikalarımızdı. Biraz sonra bulamayacaktık birbirimizi, ne kadar arasak da, hayallerimizde bile... Hayalini nakış nakış gözkapaklarıma işlediğimi sanıyordum, beynimin arşivindeki ait olduğu dosyayla, asla unutmayacağımı sandığım bir yere yerleştirdiğimi, hafızama kazıdığımı... Nerden bilebilirdim, telaşımın onu saklayacağını, hafızamın elinin ayağının birbirine dolaşacağını ve hayalini bir türlü bulup getiremeyeceğini, gözlerimin önüne! .. Şimdi sensizliğin yanı sıra, hayalinden de mahrum kalmanın ıstırapı içinde kıvrılmaktayım. Günleri ipe çekmekte, Bursa'ya bir an önce dönmek istemekte, zamanı kısaltmak amacıyla deli gibi yazmaktayım! ..

Yüzün donuklaşmıştı, matlaşmıştı. Gözlerin donmuştu. Bakışların soğuktu, buzdu! Köşeyi dönerken, yavaşça döndün. Öksüz bir çocuğun bakışlarıyla yüzüme baktın. Gözlerin gözlerime son kez sarıldı. Göz kapaklarım düşüyordu. Gözlerim üşüyordu.

Bir gözlerin kaldı, hatırımda. Yüzün temelli silindi, yok oldu. Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan. Gözlerin gözlerimi yaşartan, aydınlığıyla beni yaşatan...

Gözlerin geceydi. En karanlık gecelerden daha karanlıktı, güpegündüz. Daha bir sıcaktı, sıcacıktı. Buz tuttu, bir yaz yaz yağmuru sonrası; ayaza çaktı. Çaresizdi. Buğulu, suskun, durgun... Sorularla doluydu bakışların. Cevapsız kalmaya mahkûm sorularla... Arabanın geldiğini, bindiğimizi gördün mü bilmiyorum. Belki merdivenlerdeydin o zaman. Pencere çıkmanı bekleyemedim. Son bir kez daha bakmaya sana ve veda etmeye... Mecburdum gitmeye...

Bir gözlerin kaldı, hatırımda. Yol boyu kayalarda taşlarda belirdi, doya doya seyrettim. Ormanlardan geçerken hızla geçti ağaçlarla. Birbiri ardınca yok olan kilometre taşlarıyla yarıştı. Birer can bıraktım, her kilometre taşına! .. Ey, Kaşını Gözünü Yaratan'a kurban olduğum! Senin en güzel özelliğin; inancındı, imanındı!

Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan, doyamadığım. Yerine başka hiçbir şey koyamadığım!

Durakladığımız her yerde yanımdaydın. Eskişehir'deki garajda, herkes biraz sana benziyordu. Bazen karşıma çıkan birisini sen sanıyordum, aldanıyordum. Bir an sürüyordu sevincim. Çok uzaklarda kalmıştın, biliyordum. Yine de herkeste seni arıyordum.

Birileri konuşuyordu, otobüste. Hayal âleminden uyanıyordum, ansızın; sesin geliyor sanıyordum, konuşan sen değildin. Uyuyuvermişim, bir ara. Gerçek gibiydin. Yanımdaydın, yanı başımda... Antalya'ya birlikte gidiyorduk. Sağımdaydın; sakın, sessiz ve son derece güven veren bir ruh haliyle. Başımı sol omzuna yaslamışım, uyukluyordum. Hiç dokunmasınlar istiyordum, sana da bana da ve yol hiç bitmesin! Rüya olduğunu bilmiyordum. Bir kasise girmişiz, sarsıntıyla uyandım. Gayri ihtiyari sağıma baktım. Annem vardı. Arkasına yaslanmıştı. Başım omzundaydı. Rahatsız etmemek için geriye çektim. Birkaç dakikalık bir ikramdı, rüyamda yaşatılan. Mutluluğu, huzuru hâlâ içimdeydi. O birkaç dakikalık mutluluk, yeryüzündeki tüm mutlulukların toplamına eşitti. Nihayetinde düştü; uyandım ve yine payıma yalnızlık düştü ama olsun! O birkaç dakikalık sanal beraberlik, dünyalara değerdi! ..

Afyon'da da mola verdik. Sonra Burdur'un garajında... Çocukluğumda anneannemle gittiğimiz, tefekkür ettiğimiz, şakalaştığımız mezarlığın yanındaydık. Hayatla ölüm arasında, sadece mezarlığın alçak duvarı vardı. İnsan hayatı, ne kadar da aldatıcı, ne kadar da kısaydı!

Derin bir nefes aldım, ölümden! .. Uzaklardan çamlığa baktım. Diplerinde yatanların yerine yaşamaktaydılar. Onlar yataydı, servilerse inadına dik... Duvarın bir tarafında sessizlik hüküm sürüyordu; sükûnet, gizem, sır içi sır... O sır çözülememişti, ezelden beri; kim bilir kaç asır...

Yan yana yatıyordu içinde, Burdur halkı. Erkeği, kadını kızı yan yana... Birbiri üstüne gömülmüştü insanlar; çürüdükçe ve yok oldukça bedenler, cesetleri yedikçe yer... Kim bilir ne kadar kalabalıktı! 'Çıt' çıkmıyordu, o tarafta.

Bu taraf kırış kıyametti! .. Gelenler gidenler, inenler, binenler, alışveriş edenler... Araba gürültüleri, insan sesleri, muavinlerin anonsları... Kısacık bir çay molası...

Kısacık bir çay molası kaddı, hayatlar. Geldiğimiz gibi gidecektik.

"Haydi, vakit tamam! .." diyecekti zamanı sayan.

Sessizce kalkan otobüse binecektik. İtirazsız, temyizsiz... Yavaşça hareket edecekti. Geride kalacaktı hayat, dünya, sevdiklerimiz... Bursa'dan ayrılırcasına kopacaktık, hayattan; bir daha geri dönmemesine! ..

Çocukluğum canlandı, gözlerimin önünde. İlk gurbete çıkışım. Hasreti ilk tadışım... İlk haksızlığa uğrayışım, yalancılıkla itham edilişim... O kahrolası kocaman para, o on lira

canlandı, hayalimde... At nalı kadar büyük para... Sonra anneannemin parlak siyah, bükümlü kumaştan ağır mantosu... Mantosunun dört parmak dışı kıvrık kolçağı, arasına saklanan nal dibi para... Burdur'da güzel anılarım da vardı. Hayatımda derin bir yara izi bırakan, uğradığım o talihsiz iftiraydı! .. Ya o akşam o para bulunmasaydı? ..

Vay, o mazlumların haline! .. O hapisanelerde haksız yere yatan, iftiralara uğrayanların haline! .. Ne deseler kimseyi inandıramazlar, söylediklerine! Çünkü bir Allah bilir, gerçeği ve sadece kendileri ama anlatamazlar ya dertlerini; nasıl da kıvranırlar, kapana kısılmış fareler gibi! ..

Burdur, o çok kötü anımdan ibaret değildi. Senin kentindi, her şeyden önce. Doğup büyüdüğün, okuduğun yerdi. Hem çocukluğumun dört ayını yaşadığım ildi.

Oluklaraltı'na baktım, hizasından geçerken. Sakarya İlkokulu'nun bulunduğu tarafa... Anneannemin evi oradaydı. Anneannem de hâlâ orada... Bıraktığım gibiydi. Çocukluğum ne kadar hızla geçip gitmişti oradan! Otobüsle geçer gibi...

İnsan hayatı, ayrılıklarda bitmez tükenmezdi! Zaman ağırlaşır da ağırlaşır, vakit bir türlü geçmek bilmezdi! Normalde hızla geçmekteydi!

Nerdeydi çocukluğum? O küçük bir tahta kalem kutusuyla, dünyalar benim olmuşçasına mutlu olduğum; matbaa mürekkebi kokulu kitaplardan masallar ve öyküler okurken, yaşanan hayatların içlerine girerek, geri gelmek istemediğim zamanlarım? Öğretmenimin eve taşıdığı; büyük ebatlı, rengârenk, resimli, parlak, iri ve tane tane yazılı kitapların kapaklarını açar açmaz harikalar diyarına gittiğim, diyar diyar dolaştığım günlerim nerdeydi? Hey gidi çocukluğum, hey! .. O zamanlar da hayat camın dışında yaşanmaktaydı ve ben hep pencerenin içindeydim. Bebekliğimde ve ilk çocukluğumda da öyleydi. Pencerenin içinden seyretmekteydim yaşananları. Beş yaşla ilk gençliğimin arası yaşadım, doya doya, kıyasıya, Düzlük'te. Sonra ambargo kondu, hayatıma. Özgürlüğüme el kondu. Liseyi bitirinceye kadar evimizin bir odasında geçti en güzel yıllarım. O günden bu güne ne değişti? Reşidim artık. Özgürüm ama yine pencerenin içindeyim. Hayatım, yani sen, pencerenin dışındasın ve sanırım hep dışında kalacaksın. Şimdi de konuşmaya yasak kondu. Bakmak da yasak aslında ama ihlal etmek zorundayız. Yoksa yaşamamızın anlamı kalmaz. Hayatımızın tadı tuzu... Görüntüye de razıyım, hiç yoktan iyidir, yine. O kadarcık mutluluğa da razıyım, doğrusu.

Acaba neresinde yaşadın, bu şehrin? Doğduğun, yaşadığın ev ya da evler nerdeydi? Hangi okulda okumuştun ilkokulu, acaba? Aynı okulda mıydık yoksa? Yerlerde ayak izlerin var mı?

Dokunduğun ağaçlar yeşerir miydi? Çiçeklenir miydi, dediğin gül fidanları? Kim gösterebilir bana onları? Belki de hiç öğrenemeyeceğim bütün bunları. Sana hiç soramayacağım. Düşleyeceğim sadece hep böylesine, hayal edeceğim. Seni hep uzaklardan seveceğim. Aynı kentte olsak bile... Aramızda yirmi metrelik bir mesafe kalsa bile... Bu dilsiz oyunu tek düze sürecek, anlaşılın. Böyle gelmiş, böyle gidecek...

Bir gözlerin kaldı bende. Gözlerin sırdaşım, arkadaşım; korkunç yalnızlığımda... Yokluğunun avuntusu, özlemin ilâcı; iyiye, güzele, doğruya rehber, dürüstlük örneği, aşkın özeti...

Gözlerin, unutamadığım! Gözlerin en çok özlediğim! Gözlerin, gözlerin! .. Mutluluğum,

her şeyim! ..

GÖZLERİN İÇİN

Gözlerin darıldı
Gideceğimi anlayınca! ..
Son gündü...
Bir ara takıldı, gözlerime
Bakışların küskündü.
Ayrılık hüznü çökmüştü, içine
Ümitsizlik büyüdü, göz bebeklerinde! ..
Gülemiyordun
Sessizdin
Dalgın...
Her şeyini yitirmiş gibiydin.
Omuzların düşmüştü
Bilinçsizce yürüyordun.
Sanki kimsesizdin
Şusuzdun, açtın
Üşüdüğünü duymuyordun.
Oyuncağı alınmış bir çocuk gibi huysuz
Huzursuzdu gözlerin, üzgündü
Sanki dündü.

Bir gözlerin kaldı, aklımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin donmuştu
Bakışların soğuktu, buzdu! ..
Gözlerin gözlerime son kez sarıldı
Gözlerim üşüyordu.

Bir gözlerin kaldı, hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin geceydi
Daha karanlıktı, güpegündüz.
Daha bir sıcaktı, çaresizdi
Buğulu, suskun...

Bir gözlerin kaldı, hatırımda
Gözlerindi, bin bir duyguyu yaşatan.

Gözlerin sırdaşım
Arkadaşım, korkunç yalnızlığımda...
Yokluğunun avuntusu
Özlemin ilâcı
İyiye, güzele, doğruya rehber
Dürüstlük örneği
Aşkın özeti.

Gözlerin, unutamadığım! ..
Gözlerin en çok özlediğim! ..
Gözlerin, gözlerin! ..
Mutluluğum, her şeyim! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0206

Onur Bilge

0207 - UYKU TÜNELİ

Onur BİLGE

Eylül... Uzadıkça uzadı günler! Geziyorum, dolaşıyorum, bir türlü geçmek bilmiyor. Dönüş zamanı yakın... Günleri değil, saatleri sayıyorum. Gündüz ve gece uyuyuncaya kadar gözlem yapıyor, düşünüyor ve her aklıma geleni yazıyorum. Başımı yastığa koyduğumda, zamanın başına gidiyor düşünce. İlk anılarımda dolaşmaya başlıyorum.

Annemin kucağındayım. Hafif hafif sallanmaktayım. Emprime kumaşın parmaklarımın arasında pütür pütür kıpırtısını hissediyorum. Uyku uyanıklık arası yorulan parmaklarım, durup durup tekrar, kumaşın iki katını birbirine sürterek oynamaya devam ediyor. Annemin elbisesinin bir ucunu tutmuşum, bırakamıyorum. Ne güzel bir kumaş bu! Ne güzel bir oyuncak! Gözlerimi araladığım zaman annem:

"Benim işim var. Elbisemi bırak, yumurcak! Çok mu hoşuna gitti? Yanından ayrılmayayım diye garantiye mi alıyorsun beni? Bak bu kumaş da aynı cinsten. Bunu örteyim üstüne, al, tut ucunu, uyu." diyor.

Fakat o, yeşil zemin üzerine sarı, beyaz ve gri renkli; bu parlak, açık, acı sarı. Tutuyorum... Gıcır gıcır, pütür pütür... Sanki kütürdüyor. Müziğini duyuyorum. Annem giderse gitsin, benim kumaşım, oyuncağım iki parmağımın arasında... Oyunum, uykum, kumaş arkadaşım... Parlak, sarı, desensiz... Uyku, o... O, uyku... Parmaklarımın arasında pütür pütür, kütür kütür... Dokunuşun, hissedişin hazzı... Yavaş yavaş uykuya geçiş, karanlık, sessizlik...

İpeği tanımaya çalışıyorum. Annemin kucağındayım. Elbisesinin robasını tutuyorum. İç tarafı az pürüzlü, ya dışı? Kaygan olmalı. Emprime kumaşımı arıyorum. Adını bilmiyorum. Pütürlü, ses çıkaran... Ellerimi gezdiriyorum, dokunabildiğim kumaşların üzerinde, parmaklarım onu arıyor.

Annem, ona ait her kumaşla oynayarak uyuyorum sanıyor. Belki de: 'Yanımdan gitmesin.' diye tutuyorum sanıyor. Bense annemde artık hep o kütür kütür kumaş arıyorum. Uyanıkken de, uyuyacağımda da... Giysinin, elimin yettiği farklı yerlerini de deniyorum; pürüzlü olmadığını görüyorum. Parmaklarımın arasındaki kumaşla yetinmem gerektiğini düşünüyorum. Adını bilmediğim pürüzlü kumaş, emprimeyi arıyorum. Annem, parmaklarımın ısrarlı arayışından anlıyor, elime bir tülbent ucu tutuşturuyor. Bu daha yakın, fakat onun gibi değil. Deneme yanılma yoluyla sonunda emprime aradığımı, o tür bir kumaşla oynayarak uyuduğumu fark etmiş olacak, öğle uykularımda o incecik sarı kumaş örtüyor üstüme.

"Emprime kumaş arıyor. Serin diye mi bir ucunu tutup oynamak için mi? Beni aramıyor." diyor.

Şimdi hayalini arıyorum. Hiçbir hayal o değil. Gözlerimi kapatıp, beynimin arşivinin her noktasını arıyorum tarıyorum, her düşündüğümün görüntüsü anında geliveriyor, senin yüzün yok! Çıldırma raddesine geliyorum! .. Neden gizliyor hafızam senin yüzünü, neden ısrarla şekillendirmiyor? Bana kastı mı var?

Portre yapımına gözlerden başlıyorum, oysa. Sonra kaşlar, burun, ağız... Alışkanlığım böyle... Gözlerin, hiç gitmiyor aklımdan, yüzün, bir türlü oluşmuyor. Buluşmuyor gözlerim o kadar çok özlediğim görüntünle. Yorgunluktan, bitkinlikten kendimi kaybediyorum. Uyumuş olduğumu, uyandığımda fark ediyorum. Gördüğüm rüyaları anımsamaya çalışıyorum.

Bu gece rüyamda yine bir pencerenin içindeydim. Karanlıktı, akşamdı. Rüya içi bir rüyada duyduğum bir zil sesiyle uyanmış, iki katlı bir evin penceresinden aşağıya bakıyordum. Sen geçiyordun aşağıdan, yolun karşısından. Yüzünü göremiyordum. Sadece dalga dalga siyah saçların... Tam karşıma geldiğinde, başını kaldırıp bana baktın. İri siyah gözlerin, tüm ihtişamıyla kocaman kocamandı, kaşların çocuksu, utangaç... Yüzün apaydınlıktı. Son derece mutlu, muzip muzip baktın gözlerime, sevinçle! Doya doya seyrettim, birkaç saniyeliğine olsa da. Yaramaz bir çocuk gülüşüyle güldüm ben de ve beyin gücümle konuşurcasına baktım gözlerine, gerçek hayattaki gibi bir çırpıda:

"Seni yazıyorum, öykülerimde. Sana olan özlemimi, aşkıma... Okuyor musun, okuyabilecek misin? Bilmiyorum ama yazmaya devam ediyorum. Konuşmamıza yasak konmuş olabilir. Yazmama da yasak konmadı ya! .. Biliyor musun, yazmasam delirebilirim! .. İçime sığdıramıyorum; sevgimi, hasretimi, seni... Böylesine bir aşk yere göğe sığmıyor! İçime sığması mümkün mü? Her şeyi yazıyorum, her şeyi..." dercesine. Gözlerin:

"Gözlerimi mi anlattın, öykülerinde? Bakışlarımı, aşkıma, ilk ayrılığımızı... Okumadığımı mı sanıyorsun, onları? Yazar yazmaz okuyorum hem de! Sol omzunun üstündeyim, eline kalemi her alışında. Sağından iyi görünmüyor. Elin gölgeliyor. Yazdığın her kelimeyi, kaleminden çıkar çıkmaz içiyorum! Yüzümü mü kaybettin? Hayalim oyun mu oynuyor sana? Baksana, buradayım! Hafızana alsana! " dercesine ışıldıyordu. Düşünce hızıyla yetiştirdim, sormak ve söylemek istediklerimi:

"Ya? Sahi okuyor musun, yazdıklarımı? Beğeniyor musun? Şımarık! Onun için mi gülüyor gözlerinin içi? Hızlı hızlı, neşeli yürüyüşün, muzip muzip bakışın ondan mı? Hemen çevirme başını! Daha doymadım sana! Biraz daha göreyim! Hey! .. Baksana! .. Ne kadar da özlemişim! .. Ne zaman kavuştuk biz birbirimize? Bursa'da mıyım ben? Yoksa sen mi Antalya'dasın? Evimiz neden değişti? Ben bu evi hatırlamıyorum. Bu oda benim odam değil. Hem ikinci katta oturmuyorduk ki biz. Bu sahneyi ve dekoru kim hazırladı? Kim sahneledi bu oyunu, rüya içinde? "

Gözlerimi açmadan beynimde canlandırdım, rüyamı. Ürkütmeden yavaş yavaş gözlerini gördüğüm andan geriye gittim, hafızamda tamamını buldum. Beynimde başa sararak birkaç kere seyrettim, unutmamak için.

Önce ebemkuşağı girmişti düşüme. Bir ucu yanımdaydı, bir ucu sana doğru uzanmıştı, Bursa'ya... Hiç görmediğim kadar büyük, düşünemeyeceğim kadar yakındı. Yağmur yağıyordu, damla damla... Güneş arada bulutların arasından bakıyordu. Yağmur taneleriyle oyun oynuyordu, çocuk özgürlüğüyle. Damlalar kristalleşiyordu, renkler oluşuyor, pırıl pırıl parlıyordu. Kirpikleri titreyen çok güzel ve çok şık bir genç kıza benziyordu. Upuzun giysisi payetlerle, pullarla işli... Hisli mi hisli! Urkek mi ürkek! Gözlerini kaçıyordu. Fakat ben, ısrarla gözlerini arıyordum, senin gözlerini arar gibi... Bir türlü tutamıyordum! Uzun süre seyrettim. Yakalayamadım. Yoruldum! ..

Yağmur bitmeden bir renk yolculuğu... Bir ucundan girdim gökkuşağının, bir ucundan çıktım! Tay-i mekâna benzer bir yolculukla, Antalya Bursa arasını yıldırım hızıyla aldım! Bir kavşaktaydım. Bursa'dakiler gibi bir yerde... Köşede sen olmalıydın... Karşılama için çıkmalıydın! Her tarafa baktım, aradım, yoktun! ..

Biraz bekledim, gelme olasılığını düşünerek, epey oyalandım. Uyuyuverdim düşümde,

uyku tüneline girdim, uyku içinde; rüya içinde rüya görmeye başladım, sonra. O tünel, gökkuşağının içi gibiydi. Tüp geçit gibi ama karanlık... Gerisini bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. Bir zil sesiyle uyandım, pencereden baktım. Tam karşımdaydın. Yolun karşısında. Benden tarafa geçiyordun.

Rüya içi uyanmanın tesiriyle uyandım. Ter içinde kalmışım! Hemen üstümü değiştirdim. Annem kahvaltı hazırlıyordu. Dağ evindeki son kahvaltılarımızdandı. Yeniköy'de bir eve davetliydik. Öğleye doğru orada olacak, gözleme ve katmer yiyecektik. Hafif bir kahvaltı yaptık, beraberce.

EBEMKUŞAĞINDA YOLCULUK

Dün
Ebemkuşağının bir ucu yanımdaydı
Bir ucu
Sana doğru uzanmıştı
Batıya.
Hiç görmediğim kadar büyük
Düşünemeyeceğim kadar yakındı.
Yağmur
Damla damla yağıyordu
Renkler
Damla damla parlıyordu.
Kırpikleri titreyen bir kıza benziyordu.
Giysileri
Payetlerle
Pullarla işli...
Hisli mi hisli! ..
Ürkek mi ürkek! ..
Gözlerini kaçıyordu.
Fakat ben
Israrla gözlerini arıyordum
Bir türlü tutamıyordum! ..

Yoruldu! ..

Yağmur bitmeden
Bir renk yolculuğu...
Bir ucundan girdim
Bir ucundan çıktım! ..

Bir kavşaktaydım...
Buralarda bir yerde
Köşede
Sen olmalıydın...
Aradım
Yoktun! ..

Biraz bekledim
Oyalandım.

Sonra
Uyku tüneline girdim.
Gerisini bilmiyorum.

Bir zil sesi! ..

Uyandım
Yanımdaydın! ..

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0207

Onur Bilge

0208 - NOSTALJİ

Onur BİLGE

Dağ evi ruhuma ferahlık veriyor. Ortam, yazma isteğimi körüklüyor. Davet edildiğimiz eve gitmeden birazcık yazıvereyim, aklıma gelenleri. Buralar bana, oyun çocuğu olduğum günleri anımsatıyor. Hani ilk kendi evimizi... Hayatımın en güzel günlerini yaşadığım mekânı... Hele bahçemizi unutmam imkânsız... Ondan başlayarak anlatmak istiyorum, o zamanlardan bu zamanlara kabaca nelerin değiştiğini.

Kare şeklinde bir tahta masamız vardı, el yapımı. Şimdikiler gibi fabrikasyon değil. Tane tane yapılırdı, o zamanlar. Teker teker ölçülerek biçilerek... Siparişe göre; eni, boyu, yüksekliği ve diğer bütün özellikleri... Karşılıklı iki tarafından açılıyor, on iki kişilik oluyordu. Özellikle misafirlerimiz olduğunda, yaz gecelerinde arka bahçedeki betonun üstünde onun etrafına formika sandalyeler diziliyor, havuzun fıskiyesi açılıyordu. Şırıl şırıl su sesi, pikapta sevdiğimiz şarkılar, fıkralar, kahkahalar... Mahallenin, belki de Antalya'nın en neşeli evi bizim evimizdi. Bir arada olduğumuz zamanlarda, evimizden ya da bahçemizden sokaklara taşan bir mutluluk yaşanmakta, yoldan gelip geçenler gıptayla bakmaktaydılar. Bahçemizin duvarları daha sonra adam boyu yükseltildi. Duvarın üzerine gülden bir duvar daha eklendi.

Belki de çoğunluğu Giritli olduğu için hayatı olduğu gibi yaşamayı seven kişilerle bir arada olduğumuzdan modern ve neşeli bir aile oluşumuz yadırganmıyordu. Herkes, bizi yakinen tanıyordu, onlar da benzer yaşam felsefesi içindeydiler. Fakat her evde mutluluk ve özellikle eşler arasındaki uyum tam değildi. Bazen saç saça baş başa kavgalar da yapabiliyorlardı. Onları, yine mahallenin ileri gelenlerinden olduklarından, çoğu zaman annemle babam uzlaştırıp, evlerine gönderiyordu.

Evde ve özellikle bahçede, zamanı olabileceği kadar güzel yaşamının keyfine diyecek yoktu! Ön bahçede, sol köşede bir leylak, onun yanında sarı yasemin ve sıra sıra her renkte akşamsefaları vardı. İlkbaharda, yazın ve sonbaharın ilk yarısı boyunca akşamüstleri hepsinin kokuları birbirine karışıyordu.

Kapının sağındaki Rodos çiçeği denen begonvil dama kadar tırmanmış, evin üstüne ağmıştı. Diğer tarafındaki beyaz yasemin de ona karışmıştı. Birbirlerine sarılmış, mutluluk çiçekleri açıyorlar, etrafa gülücükler saçıyorlardı.

Arka bahçedeki betonun üzerini bir üzüm çardağı örtüyor, gündüz de yeteri kadar gölgelediği için her zaman altında oturulabiliyordu. Sonbahardan önce, kasımpatılardan başka ne kadar çiçek açabilen çiçek varsa açardı. Onlar, sadece kasımda açarlar ve bana matem anımsatırlardı. Güzel kokmadıkları için de çok sevmezdim.

Arka bahçede saksılarda ve yerde neler yoktu ki? Krizantemler, gelinçiçekleri, Japon gülleri, süpürge çiçekleri, Atatürk çiçeği, ateş çiçeği, sümbülteberler... Arpa çiçekleri açma sürelerini hemen tamamlar, yaprakları sararır, kururdu. Tekrar yeşerip fışkırması zaman alırdı. Karasevda açmıyordu. Kararıp kalıyordu, o melankolik çiçek. Camgüzeli veya yaprağı güzel de deniyordu, kırmızı ve bordo renkler de taşıyan yeşil yapraklılarına. Yaprakları çiçeklerden güzeldi! Filkulağı, devetabanı, kauçuk ve tophane çiçeği de açmıyordu. Yılbaşı çiçeği yılbaşını bekliyor, yeni yıla girerken, kıpkırmızı, ateş rengi çiçekler veriyordu. Ona ateş çiçeği de denmesi ondandı. Sümbüllerin de zamanı geçiveriyordu. Salon çiçeği çok değerli ve kırılğan, mumçiçeği asil bir çiçektir.

Kaktüsler çok yavaş büyüyorlardı. Bazıları yıllarca açmıyordu. Açınca da o kadar güzel, büyük, şaşıla bir çiçek açışları vardı ki görmeye değer! Fakat yıllarca açması hasretle

beklenen o kokusuz çiçeklerin ömrü, sadece bir iki gündü.

Ne kadar az eşya vardı evlerde o zamanlar! Ne kadar genişti onlardan kalan alan! Şimdi her ev birbirinin aynı... Aynı olması şartmış, kanunen belirlenmiş gibi... Oysa her evin bir ruhu olmalı. Sahibinin kişiliğini yansıtmalı.

Bu evimizdeki ilk zamanlarımızda, misafir odasında sade bir koltuk takımı, açılır kapanır ceviz sandalyeler ve ceviz sehpa; yatak odasında ipek örtülü bir piring karyola vardı. Mutfağın bir köşesinde davlumbazlı bir ocaklık, iki duvar boyunca tezgâh, üçüncü duvarın bir köşesinde kuzini soba...

Önceleri ocaklıklarda, ispirotolu, pompalı ocak vardı. Sonra gaz ocakları çıktı. Daha sonraları da havagazı ocakları... Börekler, pastalar, kekler; kuzini denilen fırınıl sobalarda pişiriliyordu. Üstünde sürekli sıcak su oluyordu; çaylara, yemeklere konuyordu. Onlar da orda yavaş yavaş piştiği için çayın demi, yemeklerin lezzeti yerinde oluyordu. Yazın boruları paslanmasın diye yağlanarak kaldırılıyor, tekrar kuruluncaya kadar yerine sedir falan konuyordu. Teneke gaz sobaları kullanılıyor, hemen paslandıkları için borularıyla beraber gümüş rengi yıldızla yıldızlanıyorlardı. Sadece şehir merkezindeki evlere elektrik veriliyor, elektrik sobası yeni yeni kullanılıyordu.

Sobanın üstünde veya elektrikli ızgarada ekmek kızartılıyordu. Kestaneler de onlarda pişiriliyordu. Kavurğa tavalarında mısır patlatılıyordu. Allah, her birine ayrı koku vermiş. Ne kadar güzel kokuyorlardı! Her şey insanın hayatını devam ettirebilmesi için imrenilecek hale getirilmiş. Bizlere açlık hissi, yiyeceklere; koku, tat ve lezzet verilmiş ki beslenmemizi ihmal etmeyelim, istekle, iştahla, zevkle yiyelim; sağlıklı olalım!

Sabahları kızarmış ekmek kokusu ve şarkı sesiyle uyanmak kadar beni mutlu eden başka bir uyanış şeklini henüz tasavvur edemeyecek kadar küçüktüm. Kahvaltı masalarında tereyağının yanında margarinler de yer almaya başlamıştı. İlk çıkan kahvaltılık margarinin ambalajının kesilen kulakçıkları, verilen adrese gönderiliyor; karşılığında, o yağla pişebilen her türlü yemek, börek, pasta ve kek tariflerini içeren yemek kitapları gönderiliyordu. Radyoda sürekli, ilk ve o zamanların ekmeğe sürülebilir tek yağın reklamı anons ediliyordu. Yemeklere zeytinyağının yanı sıra katı yağlar da girmeye başlamıştı. Ekmeğe sürülebilir yağların hepsine ilk çıkanının; tüm diş macunlarına Orhan Boran'ın tanıtımını yaptığı florürlü diş macununun adı verilir olmuştu. İlk çıkan temizlik tozunun ve ilk piyasaya sürülen çamaşır deterjanının adının tüm benzerlerine denmesi de ilklerinin adlarına alışıldığındandı. Oysa hepsinin farklı adları vardı. İlkler bir süre, sonradan çıkanların genel adı gibi kullanıldı. Onlar, zamanlarının tek tabancalarıydı.

Pompalı ocaklardan sonra gaz ocaklarının çıkması, pompalamadan yanma kolaylığı günlerce konuşuldu. Çok geçmeden havagazı ocakları çıktı ve hepsi ilkinin adıyla anıldı.

"İsi, pisi, pası yok!" derlerdi. "Tek kibritle yanıyor. Mavi alev... Kokusuz, korkusuz..."

Misafirlere, gelir gelmez bir kahve yapılırdı. Mutlaka kolonya, şeker veya lokum, çayın yanında bisküvi falan ikram edilirdi. Antalya'da tek pastane vardı. Kuru pasta sadece orada yapılıyordu. Şimdiki gibi ambalajlı ve her yerde satılan yiyecekler yoktu. Tuzlu çubuk krakerin çıkışı olay oldu.

Bizim evimizde, artık şehirlerde kalkmış olan, sadece köylerde hüküm süren bir adet

yaşamaktaydı. Annem de babam da özellikle biraz uzaktan gelen misafirlere önce belki de şimdilerde yadırganacak bir soru sorarlardı.

"Aç mısınız, tok musunuz? Karnınız açsa, çekinmeyin, söyleyin; hemen bir şeyler hazırlayayım." derdi annem.

Sorulmaması eksiklik olarak görülürdü, ayıptı. Toklarsa mesele yok, sohbe başlanırdı. Açlarsa, hemen sofraya hazırlanırdı.

"Misafir, on nasibiyle gelir, birini yer, dokuzunu ev sahibine bırakır." derler, iki elleri kanda olsa bir şeyler hazırlarlar, ilk iş olarak onları doyururlardı:

"Yenen yerdedir bereket." derlerdi. "Herkes, rızıkıyla gelir."

Bazıları, misafirlerinin tok olduklarına inanmaz, utandıkları için söylemediklerini zanneder, onlara yeminler ettirirler:

"Mobal boynuna! Doğru söyle! " diye ısrar eder, misafirin doyurulmamasının vebalini onlara yüklemeye çalışırlardı. 'Mobal', halk arasında 'vebal' demektir.

Acaba bu adet buralarda hâlâ yaşamakta mıydı? Gideceğimiz yerde nasıl karşılanacaktık? Bunları düşünürken ve yazarken annem:

"Bırak artık yazmayı, Semiray! Hemen hazırlan! Çıkıyoruz! " diye seslendi.

Aklıma bir şiirim geldi, bir anda. Aniden Azrail gelse, şu anda, nasıl giderim? Mesela bir şeyler yazarken ve ertelerken ibadetlerimi, her vakitte zamanının geldiği hatırlatıldığı halde Azrail'le anlaşma yapmış kadar rahat, zamanı zamana, günü güne satmaktayken... Acaba beni beş dakika bekler mi?

Ne kadar değer veririz, dünya işlerine! Bir günlük ömre beş gün hizmet ederiz, şikâyetsiz. Uzunca cüzi bir ücret ya da dünyevi, küçük bir menfaat vardır. Ona ulaştınca büyük bir haz alırız. Oysa iki rekâtlık bir namaz karşılığında kazandıklarımız, dünyaya sığmaz ama bu bize maddi olarak gösterilmediği için erteler de erteleriz!

İster istemez, kabre doğru gitmekteyiz, adım adım... Gün geçtikçe aramızdaki mesafe azalmakta... Fakat çoğumuz hazırlıksız olduğumuz halde eşimizin, evladımızın ya da nefsimizin arzusuna göre yaşamaya devam ederiz. Malı, şöhret ve parayı o kadar çok severiz ki cennet cehennem aklımıza bile gelmez. Oysa kendimizi en çok sevmeli ve ahret için hazırlık yapmalıyız.

Aklımda yazacak daha neler vardı! Annem tekrar seslendi:

"Semiray! Hazır mısın? Araba geldi! Çıkıyoruz! "

BİR SOR KENDİNE

Üç gün ömre, beş gün hizmet ederiz
Zarar mı yarar mı? Bir sor kendine!
Dağları toz eder: "Zor değil! " deriz.
Hazırlığın var mı? Bir sor kendine!

Orada sonsuz bir kalış, bekliyor
Cennet, cehenneme dalış, bekliyor
Azrail canları alış, bekliyor
Ferahlık mı har mı? Bir sor kendine!

Evlât: "Hani benim geleceğim? ", der
Azrail kart atmış: "Geleceğim! ..", der
Kul: "Huzura nasıl geleceğim! ? ", der!
Dizlerin tutar mı! ? .. Bir sor kendine! ..

Sen, seni sevmezsin; mal, şöhret, para...
Biraz kendini sev; çıkış, yol ara!
Orda seçilecek ak ile kara! ..
Düşman mısın yar mı? Bir sor kendine! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0208

Onur Bilge

0209 - TOHuM

Onur BİLGE

Yazıma bıraktığım yerden devam ediyorum. Olanları, hiç değilse ana hatlarıyla aktarıvereyim. Kısaca değinmeden geçsem, olmaz. Orada ilginç konuşmalara şahit oldum.

Gideceğimiz yer, beş kilometre güneyde. Göl boyunca ve ondan sonra da bir süre gidiliyor. Davet eden, yani ev sahibi Mucip Bey, arabasıyla almaya geldi. Beş dakika sonra oradaydık. Geleceğimizi bilen aile efradı bir araya gelmişti. Sonradan yakın komşular da eklendi. Epey kalabalıklaştık.

Üç katlı bir ev... Oralara göre oldukça modern. Önünde verandası, bahçesi... Sabahın ilk ışıklarıyla, bahçenin sağ köşesinde yakılan ateşe sac kapatılmış, ekmek yapımı bitmek üzereydi. Vakit öğleye yaklaşmıştı. Hemen gözleme yapımına geçtiler. Kıymalı ve peynirli olarak iki çeşitti.

Verandada oturduk. Hemen oraya bir yer sofrası hazırladılar. Etrafına minderler koydular. Çay sevmeyene dahi çay içme arzusu verecek kadar güzel kokular saçan, bahçedeki acayip bir ocakta, kocaman çaydanlıkla demlenen çay, bardaklara konarak getirildi, sofraya kondu. Piştikçe sıcak sıcak getirilen gözlemeleri hep beraber yemeye başladık. İçeride başka bir çaydanlıkta da çay demlenmekte olduğu söylendi. Mucip Bey:

"İçerde olan çay içilmez! Buraya getirin onu da! " dedi ve o garip ocağı anlatmaya başladı:

"Hocam, bu ocak, büsküvü gutusundan olur. Bildiğin tenike gutudan... Alırız, içine tuğla döşeriz. Bizim burlarda, Düzlerçamı'nın içinde bi yerde bir toprağımız vardır. Beyaz toprak... Ondan gider alır gelir, çamur yaparız, içini dışını onunla bi güzel sıvarız. Kendimiz yaparız ocağımızı biz. Üstünde yemek bişiririz, çay demleriz. Azcık kömür koyduk muydu, aşama yanar burda bu! Bedafa! .. Hem de burda bişen her şeyin tadı bambaşka olur."

"İnsanımız ne kadar becerikli! Çoğu kendi çapında mucit! Gerçekten maliyeti ve masrafı sıfır! Bir teneke bisküvi kutusu, üç beş tuğla, biraz kömür... Hayret! " dedi babam, anneme bakarak.

Üzerindeki çaydanlığı kaldırdılar, ilgiyle inceledik. Asıl çayın tadı hayret edilecek kadar güzeldi. Kaynak suyuyla kömür ateşi bir araya gelince böyle oluyormuş.

Gözleme, her yerde bulunabiliyordu buralarda ama katmer yapan azdı. Yapımı da ilginçti. Gözlemelerin yapımı bitince evin büyük kızı Nurşen bir hamur bezesi aldı. Unladığı senidin üstüne koydu. Biraz açtı, oklavayla. Sonra açtığını tahinle yağladı. Ortasına bir delik açıp, yufkayı dışa doğru sarmaya başladı. Bir çember meydana gelince bir yerinden koparıp, iki ucunu iki eline aldı ve spiral şeklinde dolamaya başladı. İki taraf yan yana gelince tekrar kopardı ve birini diğerinin üstüne koydu, tekrar açtı. Böylece incecik, kat kat olan katmeri saca attı. Her iki tarafı da döndürgeçle sürekli döndürülerek pişirildi. Arzuya göre şekerli ve sade olarak hazırlandı. Tahin sevmeyene sadeyağlı yapıldı. Hiçbir yerde böyle, bu kadar ince ve ağızda dağılıveren bir katmer yemedim!

Arada yoldan geçenler oluyordu. Selam versin vermesin, tanıdık olsun olmasın,

durduruyor, pişenlerden ikram ediyorlardı. Ateşin başında ter içinde kalan Nurşen:

"Yoldan gelene geçene kokuyo.. Gul hakkı! .. Bişenin bereketi içinde... Herkeze yeter! Goca bir leğen hamur gararız. Öğle sonuna gadar bitiremeyiz. Gelene geçene, çoluğa çocuğa sarar veririz. Ölmüşlerimizin ruhuna gitsin! Bazen mahalleli toplanır, bişi de yaparız. Helva gararız. Pilav günlerimiz vardır. Senede bi... Baharın..." dedi, elbisesinin kolçaklarına alnından akan teri silerek.

Yufkanın içine yağ sürüp, çökelek koyuyorlar, rulo halinde kıvırıyorlardı. 'Sarıp vermek', oydu. O sırada yoldan kıyafeti buralılara benzemeyen bir adam geçiyordu. Bir gazete kağıdına özleme ve katmer sarıp, arkasından yetiştirdiler. Mucip Bey'in imam olan oğlu, Sait:

"Gelip geçerken pis pis bakıyo. Selam vermiyo. Ben selam verirsem, isteksiz isteksiz alıyo. Ben burda oturuyom. Onun vermesi lazım. Bakarak geçiyo. Gülümsemiyo bile." dedi. Babası:

"Bunlar buraya yeni geldiler. Ailecek, camiye gidenlerden nefret ediyolar. "Hacıyla hocadan kopcak, kıyamet! O, camiye gidenler var ya, biz onların nelerini biliyoz! " diyolar. Biz, Allah'ı gandırmaya çalışıyomuşuz. Onların galpleri temizmiş. Biz önce gendi galbimize bakcamışız. Bu durumda, onlarla nasıl arkadaşlık gurabiliriz? Ne olurlarsa olsunlar, bizim gönül evimiz onlara açık emme onlar bize yukardan bakıyolar." diye açıklama yaptı. Babam:

"Yine de ümitsiz olmayalım! Yine selam verelim! İlk selamı veren alır sevabın çoğunu. Konuşmaya, arkadaşlık etmeye çalışalım! Varsınlar; terslesinler, kırsınlar... Biz kırılmayalım, darılmayalım, yalnız bırakmayalım onları! Belki faydamız olur, kurtulurlar." diye, her zamanki gibi nasihat etti.

"Nasıl olacak Hocam? Sözlerimiz, gaya üstüne yağın rahmet gibi üstlerinden geçip, gidiyor. Bir damlası bile girmiyö, taşlaşmış galplerine." Sait, babasının sözünü kesti:

"İnsan, toprak gibi olacak. Din, nasihatten ibaret olduğuna, nasihatle ayakta durduğuna göre insan, toprak gibi hepsini emcek. Gönüller tava gelecek. Attığımız tohumlar çatlacak. Fidanlar yeşercek, böyüyecek, çiçek açcak, meyvaya durcak. Çabalama sonunda mahsul toplanacak! Gayaya tohum ekilir mi? "

"Kayaları kırmalıyız, oğlum! Azimle ve sabırla! En küçük bir çatlağa tohum atmaya başarabilirsek, görevimizi yapmışız demektir. Yeşermesi Allah'tan... Tohumu atmaya başarabilirsek, o çatlar, kayayı da çatlatır. Zor olan, nüfuz edebilmek... Kayalar da kırılır, zor da olsa. O incecik, tüy gibi köklere kayaları yardırın O değil mi? Hizmet bizden, yardım Allah'tan! Kemer'e giderken yolda, uçurumun kenarında bir kaya var, düştü, düşecek... Bir çam ağacıyla ikiye yarılmış! Vaktiyle tohumu kaya tutmuş, şimdi ise tohum, kayayı tutuyor. Allah'ın hikmeti! .."

"Bak şu işe! Tesadüf! .." dedi, Mucip Bey, hayretle. "Emme bunlar bırakmıyolar ki! Tortop etmişler, gendilerini! "

"O tohum, tesadüfen düşmemiş oraya. 'Tesadüf' diye bir şey yoktur. 'Tevafuk' vardır. Düşürülmüş. Düştüğü yerde çürütülmemiş, yem olarak tüketirilmemiş. Korunmuş, beslenmiş, büyütülürken de gözetilmiş. Yeryüzünde hangi canlı var, başıboş bırakılan? Hepimiz gözetiliyoruz. Tohum yavaş yavaş yarmış, kayayı. Orada da Allah'ın ilmi,

kudreti ve sanatı var. Bizim için kolay değil! Dokunsak; kaya soğuk, kaya buz! 'Gel! ' desek; kaya hareketsiz, kaya sabit, yerinde! Kaldıramayız, götüremeyiz. Yerinde ağır, mal gibi... Balyozla vursak; kıvılcımlarla, taşlarla saldırır, üstümüze! Tabiatı sert! Nasıl, bitkinin salgıladığı asit, tüylerin ucundaki börk denen başlıklara, kayaları çatlatacak kuvveti kazandırıyor, sabır da bize o kişileri kazandırır. Sabırla savaş; yavaş yavaş... Gençler çok aceleci... Acele, şeytandan..."

"Öğle! Sabırla olacak tabi. Yımişacık su, damlaya damlaya gayayı oyuyo! Fakat biz aceleciyiz. Sabırsızız. Hemen oluvesin istiyoz." dedi Mucip Bey. Babam:

"Pek alakası yok ama damlaların, küçüklüklerine rağmen çok sayıda oluşlarından ve sürekliliklerinden doğan gücü düşününce, bir Arap atasözünü hatırladım. 'Habbe habbe, kubbe kubbe! .. Habbe', 'tanecik' demek. Kubbeyi de biliyorsun. Küçük günahları önemsemeyenler için söylenmiş olsa gerek. Küçük günahların; önemsenmezse, birikip büyük yığınlar oluşturacağı anlatılmak istenmiş. Küçük günahlar, sayıca daha çoktur. Önemsenmediği zaman, kolayca işlenir. Birikince de büyük günahlardan büyük olur, tabi. Her şeye küçükten başladığı gibi büyük günahlara da küçüklerden başlanır. Esrara, eroine de sigaradan başlayarak, geçilmiyor mu? Bir dirhem faiz, otuz altı zina günahı olduğu halde, faiz yiyenler kınanmıyor da, otuz altıda birini yapanlar taş tutuluyor, dışlanıyor, hapse bile atılıyor. Toplumda onlar kınanmıyor, büyük günahlardan sayılmıyor. Oysa bir dirhemi otuz altı misli günah. Giybetin de öyle."

"Öğle ya! Bir giybet, otuz altı zina günahı! .."

Göle maya çalma gibiydi. Tutacağını sanmıyordum ama ya tutarsa? Yine de her ihtimale karşı denemekte fayda vardı. Hem nerde ne var ve kimin ne olduğunu ya da olacağını yalnız Allah bilirdi. Parayla imanın kimde olduğu da belli olmazdı. Belki de o, maneviyattan uzak zannedilerek kimsenin gözünün tutmadığı kişiler, ilerde evliya olacaklardı.

Ben de dağ evine geldiğimden beri 'tohum ekme meditasyonu' yapıyordum. Yurdun sessiz, sakin, kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği bir köşesine çekilmiştim. Yetmezmiş gibi içime dönmüştüm. Kimseyle çok fazla konuşmuyor, günlerimi gözlemleyerek, düşünerek, yazarak geçiriyordum.

Telefon, televizyon gibi teknolojinin nimetlerinin yanı sıra ruhu ve bedeni esir alan zararlı etkisinden uzaktım. Her türlü bağımlılık, bağımlılıktı. Beni esir alan her şey... Zamanla onlardan uzak kalma denemeleri yapmalı, özgürlüğümü hiçbir şeye kaptırmamalıyım. En büyük sorunum, en güçlü bağımlılığım sendin. Bu kısacık ayrılık, hayatımda ne kadar önemli bir yer işgal etmekte olduğunu apaçık ortaya çıkarmaya yetti.

Her gün derin derin nefes alarak yürüyüşler yapıyorum. Doğada genelde bir başına dolaştığım için kendimi Allah'a daha yakın hissederek huşu içinde tefekkür edebilme imkânına kavuştum. Köy hayatını, içinde yaşayarak seyrediyor, o insanların hayatıyla yaşamakta olduğum hayatı mukayese ediyorum. Çoğu zaman şükrediyorum. Sabretmekte olanlara bakarak, sabrı öğreniyorum. Dualarım daha samimi.

Güneş ışığında ve ay ışığında yaratılanları seyrederken ve tefekkür ederken, Yaratan'ı düşünüyorum. İlahi gücü ve imanın nurunu içimde hissediyorum. Kendimi tamamen Allah'a teslim ediyorum, rahatlıyorum.

Gün boyu patikalarda, dar sokaklarda dolaşırken gördüğüm tarlalara bilinçaltındaki özlediklerimi ekiyorum. Yakında çatlayacak tohumlardan arzuladığım her şey ilham olarak fişkıracak. Bana ait toprakları; kayalardan, taşlardan, ayırık otlarından temizlemişim Sevgiyle arındırmışım. Altın bulutlar gelmiş öğle sonları. Tamamen kaplamışlar gökyüzünü; akşamüstü serpiştirmeye başlamış. Hızlanmış akşama doğru. Toprağım suya kanmış. Tohumlarım suya doymuş, çatlamaya başlamış, sonrasında. Özgürlük, dinginlik, güven dolu ve daha fazla şeyin farkında olarak döneceğim Bursa'ya. Arzularımın, zaman içinde birer birer gerçekleşeceğine inanarak...

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0209

Onur Bilge

0210 - GERÇEK ve SANAL

Onur BİLGE

Bu sabah, parça parça kâğıtlara yazmakta olduğum notlarımı, şiir çekirdeklerimi karıştırırken, elime eski bir yazım geçti. Aşka inancımı kaybetmeye başladığım zamanlarda İlhan'a olan ilgimin aslını ararken, ona karşı olan duygularımı çözümlenmeye çalışırken kaleme almışım. Bana yabancı kalmış satırlar... Demek ki o zamanlar çok değişik, çapraşık duygular içindeymişim. İnsanın duygularını günlük olarak yazması ne kadar güzel bir şey! Birkaç ay içinde ne kadar değişiklik olmuş, duygusal hayatımda! Yazım dinlenmiş, demlenmiş, başkasına aitmiş gibi okumaya başladım:

Her sabah gülümseyerek uyanıyorum. Seninle yazmışım bu geceki öykümü yine. Gözlerim kapanıncaya kadar bakmışım ak kâğıtlara ve aktarmışım tükenmez kalemler tükeninceye kadar; aklımda, ruhumda ne varsa... Neler düşünüyor, düşünüyorsam paylaşmışım, okuyamıyor ve hiç okuyamayacak olsan da seninle.

Varlığını hissetmişim, gece boyunca. Birtakım sinyaller gelmiş beynime, karanlığın sessizliğinde, derinde... Kulaklarım dış âleme kapandıkça, içlerinde siren sesi...

"O da neyin nesi? " demişim kendi kendime. "Bu saatte beni anan birisi... Acaba? Hani 'kulak çınlaması' derler ya... Öyle bir olay mı bu? Birisinin beni andığına inanayım mı? Bu saatte? Mümkün mü? Ansa ansa... Nasıl anar? Kime söyler? Benden kime bahsedebilir ki? O, yalnız bir adam... Yanında birisi olsa da söylemez. İçine kapanık biri... Hem o yok... Yok çocuk o... Varmış gibi yapan... Yaşar gibi yapan, aslında yaşamayan..."

Arada başımı kaldırıp bakmışım etrafa. Benim için en önemli tarafa... Bir karartı, bir hareket aramışım, karşıdaki açık pencerede; yüreğim can çekiştikçe cenderede...

Ne bir ses, ne bir nefes... Sadece açık bir cam ve tamamen belirsiz bir serencam... Belli belirsiz bir korku, sarmış içimi... Bu, endişenin bambaşka, yoğun bir biçimi... Ne uzaklaşmaya gücü var dizlerimin ne bir daha görememeye tahammülü, kat kat karanlıklarda katre katre eriyen gözlerimin... İşin ilginç tarafı; tüm kuvvetiyle çekse de beni içine, cazibe alanı; gerçek sanmam imkânsız, aşk denilen kuyruklu yalanı.

Bilirim ki bana mezar kazsalar, içinden başka bir kız çıkar! Kaderimdir, kanıksamışım. Öyle olsun, ne çıkar? Benden önce gelip girmiş, oturmuştur içine, çıkaramam, atamam. O nedenle dünyada aşk aramam, şöyle dört başı mamur, tastamam.

Sevmek mi? Kim istemez ki? Çok sevebilmek isterdim, platonik aşktan yıllarca çektikten sonra hâlâ akıllanmadan hem de büyük bir ihtirasla! Karşılık beklemeye kalkmadan, asla! Olmayacak duaya 'âmin' demek olur yoksa... Yoksa yoktur, yoktan var olacak değil ya! Beni ilgilendirir, benim aşkım, yalnız beni ilgilendirir. Belki bir hayal belki de bir düşünle Allah beni bilgilendirir.

Beklentisiz sevmek... Tek kişilik... Yeter, ne olursa olsun karşıda, bana ne? Bir arkadaşım olsun, yalnızlığımda. Can yoldaşım, karardıkça kararan karanlıklarda kapandıkça kapanırken kapılar, pencereler, perdeler, art arda; orada bir yerde bir perde olsun aralık, ardı hep karanlık olsa da... Görmesem de olur. Hissetsem yeter, varlığını. Bilsem ki orada bir yakını var, dünyalara değer! Fark etmez olurum, dünyanın darlığını.

Seni düşünerek uyumuşum. Seni görmüşüm düşümde. Uyanınca anımsamışım. Sevinç

dolmuş yüreğime. Bir uçaktaymışım, mesela; solumda bir başkası, sağımda sen... O kadar yanımda, öylesine yakınımdaşın ki geri çekilmişim. Ne kadar gerçek gibi! .. Ne farkı var yaşananların rüyalardan? Üzerinden zaman geçince her ikisinin de mazide kalmıyorlar mı? Her ikisi de büyük bir yalan kabı olan geçmişin rutubetli arşivinde küf kokulu bir klasörlerde yan yana yer almıyorlar mı?

Ne var yeryüzünde ölümsüz? Gerçek olan ne var? Her şey bir süreliğine emanet... İster yaşa, ister seyret! .. Aynı sevinç değil mi her iki halde de yaşatılan, gerçekte de düste de gördüğümde? Çözülmesi zor sırlar var, akıp giden, 'hayat' denen kördüğümde.

Bir farkı varsa dünle bugünün, yalnızlığı kalmamış dünün. Hayatımdaki boşluk dolmuş. Hoşluk hüküm sürmekte, gökte ve yerde...

Yazdıklarım bu kadardı. Bir de şiir vardı arka sayfasında. O kadar hoşuma gitmiş ki hayatıma çok değerli bir kişinin girişi, hayatında başka biri olma olasılığına rağmen, varlığını hissetmekle bile mutlu olmuşum! Onu görmüşüm düşümde, gerçekmiş gibi sevinmişim! İlle de ille madde dünyasında maddesel bir beraberlik beklemediğimi, ruhsal beraberliğin de yeterli olduğunu belirtmişim. Görmesem bile varlığını hissetmek, korkunç yalnızlığından kurtarmış ruhumu.

Ben alışığım, görmeden sevmeye. En çok sevdiğimi hiç görmedim, ömrümün sonuna kadar da göremeyeceğim! Belki son nefeste... İnşallah! .. Ne kadar isterdim! ..

O'nu görmeden sevdim. Ne kadar çok sevdiğimin farkında bile olmadan, çok ama pek çok! .. Hani o, Muradiye Camisi'nden yükselen "Allah! .." sedasını işittiğimde, şiddetle sarsılınca anladım, O'na olan aşkımin büyüklüğünü! ..

Bana benden yakın olan varlığını her an şiddetle hissederken, yaşadığım sürece O'nu görmemin mümkün olmadığını bilmenin ne demek olduğunu, o ıstırabın insanı nasıl kıvrandırdığını iyi bilirim! ..

Alışığım ben görmeden sevmelere... Tezveren Sultan'ı da görmeden sevmiştim. Rüyamda görmüştüm onu da, Hacı Bayram Veli Hazretlerini de... Biz, görmeden sevmiştik birbirimizi... Aramızda asırlar vardı. Bir beden taşımaktaydım, onlarsa asırlarca önce, beden yükünden kurtulmuşlardı. Ruhlarımız birdi. Arkadaştık, dosttuk biz.

Benim gibi bir kendinden habersiz adam yerine koymuştu da elimden tutup, o mübarek zata götürmüştü. Abdest almıştık beraber, namaz kılmıştık Hacı Bayram Camisi'nde. Sonra onu ziyaret etmiştik. Kabrinin üstünde beklemekteydi. Etrafında küçük çocuklar... Esmer, kumral, sarışın, her renkte bakan çok güzel bebekler... Bir yaşlarında kadalardı.

Sevmek için ille de görmek gerekmiyordu. İnsanlar birbirlerini başka boyutlarda olsalar da sevebilirlerdi. Yeter ki kalben iletişim içinde olabilsinler, sevgiyi kalplerinde mayalayıp, ruhen birbirlerine iletebilsinler!

Hiç yaşamamış olanlar için karışık gibi görünebilecek nitelikte bir konu. Yaşamak gerekir, anlayabilmek için bunu.

Mutlaka bedenen yaşamak gerekmez aşkı. Gerçekleşebilir veya gerçekleşemez. Gerçekleşse de yaşanacak ve bitecek değil mi? Sonlu değil mi her şey? Her mecazi aşk,

azalmaya ve bitmeye meyilli değil mi? En kabadayısı kabre kadar değil mi nasıl olsa? Olsa da olur, olmasa da...

Ne farkı var gerçeğe düşün? Mutlu olmadım mı rüyamda gördüğümde? Maksat mutlu olmak değil mi? Bedenen yaşamış olsaydım da şimdi bomboş olmayacak mıydı ellerim? Gerçeği de hayali de örtmüyor muydu zaman denen canavar? Küllendirmiyor muydu anılarımızı? Nerde en mutlu olduğum beş buçuk yaşım?

Ne kadar isterdim, o düşün gerçek olmasını! Olmadı, olamadı, olamayacak, kesin! O halde hayal âleminde yaşarım, dilediğimce! Hem hayal dünyam, sadece benim. Senaristi de rejisörü de oyuncusu da benim! İsteddiğim gibi kurgular, yazar; istediğim gibi yaşatırım, yaşarım! Ayrı olsa da evlerimiz, illerimiz... Aramızda on metre veya yüzlerce kilometre olsa da...

Gerçek sanılan ne? Nedir gerçek sandığımız? Sanılar, kanılar... Sahte yaşantılar, yalan olan düşten farksız mazide kalan anılar... Yok olmaya mahkum, var sandığım ne varsa. Bir Allah gerçek!

Oysa capcanlı hayallerim! Düşlediklerim, sevgilerim, yazdıklarım capcanlı! Ne kadar heyecanlı, hayal dünyamda yaşadıklarım! Yaşadıklarım ne kadar gerçek! Öykülerim, şiirlerim... Tüm yazdıklarım ne kadar kalıcı, nasıl da yaşanmış ve yaşatan!

Az önce elime geçen kâğıtlarla Bursa'ya gittim, bir anda! Sokak lambasının sarı ışığıyla aydınlanan pencereye... Karşımda yar vardı. Benimdi. Yalnız ama yalnız bana ait! Annesine babasına bile ait değildi, varlığının bir tek hücresi! O, benim arkadaşım, kimsenin olmadığı, asla olamayacağı kadar!

Bana o anki duygularımı, düşüncelerimi zaman denen canavar unutturmuştu, o kâğıtlar yaşatmıştı. Bir anda o ana atmıştı beni. Gerçek neydi? Yaşananlar mı, yazılanlar mı? Hayat, kaydedilemeden geçip gidiyordu ve insanların elinde sadece yaşanmış enkazları kalıveriyordu! Oysa kaydedilen hayatlar kaybolmuyor, okudukça yeniden yaşanabiliyordu, aynı duygular.

İnsan, insana yar olmayabilir. Gerçek Dost, sadece Allah'tır! Başkaları olsa da olmasa da kendisine yar olabilir. Kaydedebilir, en güzel anlarını, en sevdiği anılarını... İnsan, kaybetmeyebilir hayatını.

GERÇEK Ve SANAL

Gerçekleşmiyorsa, hayalde kalın
Yaşanır ve biter o hallerimiz.
Ne farkı var, gerçek ile sanalın?
Şimdi, boş kalmadı mı ellerimiz?

Tut ki; yaşamışsınız düşü, an be an
Gerçeği, hayali örtüyor zaman.
Ellerde sadece anılar, kalan
Ayrılrsa da evler ve illerimiz.

Sahte, yaşantılar; bir düş, anılar

Evren gerçek değil, yalnız sanılar.
O Nur var, varlık yok! .. Sanal, kanılar...
Oysa hep capcanlı, hayallerimiz! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0210

Onur Bilge

0211 - AŞK ve AKIL

Onur BİLGE

Akıl, Allah'ın insana bahsettiği en büyük nimet... İnsanı diğer yaratıklardan ayıran, şerefli bir varlık haline getiren, en değerli özellik... Çok büyük acılar çektiğimiz zaman kaybedeceğimizi sandığımız zenginliğimiz... Onu da zaman zaman yitirme raddesine geldiğimizde fark ederiz. Korumak zorunda olduğumuzu, yine onun sayesinde idrak ederiz.

Hasret... Özlemek birisini... Yalnızlığın batağında çırpınmaktayken, olanca gücümüzle düşerken beraberliği, en azından uzaktan görmek arzusuyla yanarken, sanal beraberlik hayalleriyle avunurken, beklentisiz; hani olanca gücüyle bastırmaktayken hasret, çabaladıkça batarken, kaybetmek üzereyken aklımızı, bir ara kendimizi toplamamız gerekir ya çıldırmamak için, işte o halleri yaşamaktayım.

Yakınken de ulaşamamak nedir? Nedir malikken mahrumiyet? Yunus'u yavaş yavaş anlamaktayım. Evlendiği gece eşinden uzak kalarak nefsiyle boğuşmuştu. Kendisine helal olana el sürmemişti bir süre. Onu eşi bile anlayamamıştı. Ben de anlamakta güçlük çekmiştim.

Yaşanması gerekenlerdi, yaşamakta olduğum. Bulduğumu sandığımdaki içinde bulunduğum mahrumiyet, bir nefis sınavıydı.

"Sizin için endişe duyuyorum! " diyordu, İslam Peygamberi.

"Neden Ya Resulullah? Bizim için neden endişelisiniz? Biz Müslüman olduk."

Onları, büyük bir cihadın beklediğini haber veriyordu.

"Bütün savaşlar bitti. Daha savaşacak mıyız? " diyorlardı.

"Cihad- ı Ekber başladı! " diyordu.

Savaşların en büyüğünden bahsediyordu. Cihad-ı Ekberin, nefisle savaş olduğunu söylüyordu. En büyük ve en zor savaşın o olduğunu... İşte bu savaşın içindeydim.

Bir tarafta gururum, bir tarafta nefsim, bir tarafta yasaklar... Allah insanı şerefli bir mahlûk olarak yaratmıştı. Şerefi muhafaza akılla olurdu, iradeyle... Nefsi verdiği gibi iradeyi de vermişti. Küçülmemeliydi insan! Nefsinin arzularının peşine düşmemeliydi! Kolay olanı seçmemeliydi ve Allah'a layık bir kul olmalıydı!

Sadece nefsi arzularımızı gerçekleştirmek için gelmemiştik dünyaya. Sınanmak için gelmiştik. Her halükarda gururumuzu korumalı, hiç kimseyi ve hiçbir şeyi putlaştırmamalıydık! Sadece Allah kalıncaya kadar bitirmeliydik, içimizde ne ve kim varsa!

Para, şöhret, mal mülk, eş, evlat, ana baba... Hiç kimsenin sevgisi ayrık otu gibi sarıvermemeliydi yüreğimizi. Allah aşkına açmalıydık kalbimizi, tarla açarcasına ve ezelden yüreklerimize atılan Allah Sevgisi tohumlarının yeşermesi için gereken ortamı hazırlamalıydık. Zaman bu zamandı. Yüreğimin içinde başlayan büyük savaş, sevgiler arası yapılan savaştı.

Notlarımın arasında elime geçen kâğıtlardaki karalamalarımı okuyordum. Bana bunları

düşündüren, bir ay önce yazdıklarımı. Altındaki tarih ve saat, ağustosun ilk gününün gecesinde, sabaha karşı kaleme alındığını belirtiyordu. Bir de şiir vardı, altında:

Zaman zaman aklımı kaybettiğimi hissediyorum. O zamanlarda seni düşünmekte olduğumu fark ediyorum. Hemen kendimi toparlıyor, başka şeyler düşünmeye çalışıyorum. Define'yi, Neşe'yi, Orçun'u, Ahmet'i, sevgilisini ve diğer arkadaşlarımı... Onlarla olan yaşam dilimlerinde yaşadıklarımızı düşünmeye başlıyorum. Kaçış...

Aşk... Allah'ın insana bahşettiği en güzel duygu... Nereye kaçabileceğim? Çok geçmeden, düşüncede sana çıkıyor yolum. Nereden ne buluyor, sana varıyorum. Herkes biraz sana benziyor ve her şey hemen seni hatırlatıyor. Bir gidiş geliş başlıyor, en seri haliyle! Herkes ve ego arası bir gidiş geliş...

Ne düşünmekte olduğumun farkına vardığımda, sende buluveriyorum kendimi. Zamanla sınırlı olmayan bir gidiş geliş...

Zaman zaman nefsim ağır basıyor. Nefsi arzularım... Tutmaya kalkıyorum hayalini, düşlerimi gerçekleştirmeye ve yaşamaya... Sonra kaçıyorum hayallerimden, beklentilerimden kurtarmaya çalışıyorum yakamı! Bir daha dönmemesine kendime esir etmek, aklımı! Hayat, süslenip püslenip, tüm boyalı güzelliği, işvesi ve cilvesiyle gözlerimin önünde dans ederek çağırıyor beni. Biliyorum yapaydır, boyadır, süstür... Biliyorum gerçek değildir güzelliği, sonu pişmanlıktır, tiksintidir, nefrettir... Yalancı bir gülüştür yüzündeki, iğretidir, sahtedir... İçime dolan bir anlık sevinç, gama dönüşüyor.

Sevincim, filizlenen aşkımdan... Ne kadar mutlu ediyor sevmek ve sevildiğini bilmek beni! Mutluluklar ülkesi nasıl da huzur veriyor! Arka sayfasını göremiyorum, seyretmekte olduğum güzelliğin. Çirkinlik mi pislik mi? Mukavemetini de bilmiyorum.

Salıncağım vardı, komşunun bahçesindeki badem ağacında. İpin sağlamlığını kontrol etmiştik, ağırlığımı rahatça taşıyordu. Arada sırada aşınıp aşınmadığını öğrenmek için bağladığımız yere tırmanıyor, bakıyordum. Oturduğum tahta da sağlamdı. Deliklerinin altındaki kocaman düğümler de... Ağacım, yılların ağacıydı. En sağlam kolunu uzatmıştı bana. Onun dayanıklılığından zerre kadar şüphem yoktu. Hem ne kadar ağırlığım vardı? Dallara değiyordu ayaklarım. Havalara uçuruyordu beni! Ne kadar da mutluydum onunla! Sallandıkça sallanıyordum... Sallandıkça daha çok sallanmak istiyordum. Hem o bir tek benimdi!

Salıncağım mutlu ediyordu beni. Hiçbir sorun yoktu. Sımsıkı yapışmıştım yukardan gelen iplere! Her şeyi unutuyordum, sallandıkça, her şeyi... Mutluluk, her şeyi unutmak ve anı huzurla yaşamaktı.

Şimdi ağırlığım arttı. Her dal taşıyamaz ağırlığımı. Her ip çekemez bedenimi. Zor bir kızım ben. Çok zor... Benimle arkadaşlık da çok zor! İsyankârım, her şeyden önce. Kimsenin doğrularına uymak zorunda değilim. Senin doğrularına da uymayacağım. İşte o anda başlayacak anlaşmazlığımız.

Yargısız infaz mı? Belli belli besbelli! Yaşantılarımız çok farklı. Bambaşka yetiştirme tarzlarımız nedeniyle farklı karakterler oluşturmuşuz. Ben, ana baba gölgesinde yetişen gölge çiçeği, sen çetin şartların gövdesini kalınlaştırdığı Burdur'un çıplak dağlarının yalnız ağacı... Sonu yok bu sevdanın, hüsrana, gözyaşı, acı... Sevinç gam arası bir gidiş geliş...

Gerçek, sarp kayalar gibi önümde! Sanal dolaştırıyor, bugünümde, dünümde... Hayalin geziniyor, her bir yönümde... Ruhum seninle sarhoş, bedenimse felç olmuşçasına tesirinde... Tınle ten arası bir gidiş geliş...

Sadece ruhta kalmalı bu aşk. Ne bedensel varlığını bilmeliyim ne de dokunmalı, hissetmeli elini elim! Elim bir mahrumiyet içinde yaşamalı, yokluk ülkesinin yok çocuğuna duyduğum sevgim. Bir beni ilgilendirmeli, bir ben bilmeliyim!

Ten haram edilmiş, uzakta beden... Neden bu yakınlık o zaman, bu sevgiyi, bu ilgiyi veren kim? Sevgiyi yaratan, yüreğime sevme yeteneğini yükleyen kim? Sevme ve sevilme arzusunu şiddetle hissettiren, sevgi tohumlarını serpen yüreğime, ruhumu kıvrandıran, dayanıklılık testine mi tabi tutmakta irademim? Nefis, olanca gücüyle iyi, güzel ve doğru olduğunu sandığını isterken; ruh en yakını zannıyla başka bir ruhla kaynaşmayı şiddetle arzularken araya yasak koyan kim? Nasıl başa çıksın bunca dürtüyle zavallı, güçsüz benliğim?

Ya nefsimi yok etsem, apansız ya da aklımı! .. Öldürsem hayalini, düşlerimi, onları peri masallarındaki şehzadeler gibi güzelleştiren seni! .. Aşkımı öldürsem, ifadesini bile almadan! .. Ne kadar sevgi kırıntısı varsa içimde, ateşe versem! .. Yaksam, en küçük ilgileri bile! .. Durdursam bu durmak bilmez akımı! ..

Kalmasa yoz bir sevgi, tek ayrık otu, gönlümde! En güçsüz bir kök parçası bile kalmasa! .. Sadece Allah kalsa aklımda, aşkı kalbimde, dört odasında da! .. O'nun varlığıyla mutlu olsam, sadece! ..

Yunus da geçmiş bu yollardan. Bu basamakları birer birer çıkmış ama çıkabilmiş, başarmış! Ya ben? Ya ben nasıl etsem? Bir Hacı Bektaş da ben bulsam da heybeme alıç doldurup, huzuruna akıl istemeye gitsem! Varsın, orada yanılmış olsam da yolda pişman olup, geri dönsem, ellerine kapansam da ilim istesem! .. Desem ki:

"Ben ettim, sen etme! İlim ver bana! Aç kalbimin çorak, taşlık, ayrık otu bürümüş tarlasını, temizle, arındır da bilgi tohumları ek! Feyiz ver, gübrelensin, gözyaşlarımla sulattır, çimlensin, yeşersin, boy atsin!

Bir bilen boyatsın gönlümü, Allah'ın boyasıyla!

Varsın, vakit geçmiş olsun. Geçmiş olsun da kalbimin anahtarını Taptuk Emre'ye vermiş olsun! Odun taşıyayım sırtımda. Dümdüz odunlar kesip götürüyüm dergâhına. Aşkımın aklımı kaybettiğimde, sırtıma vuracağım odunları yılanla bağlamaya kalkayım!

Akıl gitmeden aşk gelmez! Varsın aklım gitsin! Gitsin ama aşk gelsin! Gerçek aşk densin adına! Allah aşkı gelsin! Kul aşkı cana zarar! .. O da yasak! Canla men arası bir gidiş geliş! ..

Bir Taptuk Emre de ben bulsam! Yıllarca hizmet etsem, dergâhında, ilim uğruna! Sonra da desem ki:

"Benden ne köy olur, ne kasaba! Alıp başımı gideyim buralardan! Kırk yıl kalsa suda kara taş, zerrece değişmez rengi, ağarmaz! Benden adam olmaz! "

Düşsem yollara! Bir mağarada birilerine rastlasam! Deseler ki:

"Biz, Taptuk Emre'nin talebesi Yunus hürmetine dua ederiz. Onun hürmetine sofraya gelir."

Anlasam da dönsem o hatamdan da! Yalvarsam yakarsam, yatsam kapısına o mübareğin! Allah'ım kör gözlere bani gösterse:

"Bu kim? " dediğinde, eşikte varlığımı hissettiğinde, hanımı:

"Semiray! " dese! Affetse beni, affetse de:

"Bizim Semiray mı? " dese!

Kapansam ellerine, ayaklarına! .. Kapansam da ölünceye kadar o kapıda kalsam! ..

İçimin kapıları sınıksız kapalı! Mentşeleri paslanmış, kilidi paslanmış! Ayrık sevgiler bürümüş, gönlümün içini! Kalbimde yer kalmamış, İlahi Aşka! Ben bu dünyaya bir kulu bulmaya mı geldim? Ya Allah? Ya Allah'ın ipi, sınıksız sarılmak için? Sarılmak da tırmanmak, en yüksek sevgiye? O ip ki iplerin en sağlamı! Salıncağımın ipinden de sağlam, çelik... Şimdi bu kul aşkı, bu imkânsız aşk, bu kara sevda niye? Allah kul arası bir gidiş geliş...

BİR GİDİŞ GELİŞ

Aklımı kaybetsem, sende bulurum
Siz ve ben arası bir gidiş geliş!
Kendime gelince, arar dururum...
Sen ve ben arası bir gidiş geliş!

Tutmaya kalkarım; hayali, düşü
Yok etmek isterim, geri dönüşü!
Hayat bir sahtekâr; yalan, gülüşü
Gam ve şen arası bir gidiş geliş!

Gerçek, sarp kayalar gibi önümde!
Sanal dolaştırır dün, günümde...
Hayal geziniyor her bir yönümde
Tin ve ten arası bir gidiş geliş!

Ya nefsimi vursam ya da aklımı! ..
Öldürsem hayali, düşü, aşkı!
O/Nur/la durdursam, korkunç akımı!
Can ve men arası bir gidiş geliş! ..

Ben: Birinci tekil şahıs...
Ben: Ego.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0211

Onur Bilge

0212 - GÖZLERİN SIRRI

Onur BİLGE

Aşk, dünyanın en duygusudur ve tutunca mayası öylesine kabarır ki gönüllere sığmaz, dışarıya taşamazsa, yüreği çatlama raddesine getirir! Sevdiğini görünce bayılanlar vardır, kalbi duranlar... O kadar şiddetli bir duygudur, yüreklere sığmayan!

O kadar şiddetli bir duygudur ki denizler köpük köpük, göklerde bulut bulut dışarıya vurmaktadır. Denizler, kıyılara anlata anlata bitirememekte, mavilikler aşklarını bembeyaz sözcüklerle ifade etmektedir. Gökler, renkten renge girmekte, muhtelif renklerde anlatmaktadır, sessiz ve görsel sözcüklerle.

Bu duygu bir şekilde mutlaka ama mutlaka dışa vurulmalıdır. Aşk dile gelemese; son, ya akıl hastanesi ya da intihardır! Söyleyemeyen âşık naçardır. Açık açık diyemeyince, işaret dilini kullanmak zorunda kalır. Onu da beceremeyenler başka yollara başvururlar. Çobansa kavaliyle, ozansa sazıyla dillendirir, hislerini.

Köy yerlerinde gençler birbirlerine, karşılıklı söyledikleri manilerle iletirler, duygu, düşünce ve isteklerini. Türkülerle anlatırlar, içlerinde birbirlerine karşı beslediklerini. Halılardaki, kilimlerdeki, çorap, ve giysilerdeki desenlerin ve renklerin anlamları vardır. Yazmalardaki oyların, çevrelerdeki nakışların da öyle... Dertlerini hiçbir yolla anlatamayanlar, el işlerine aktararak ulaşırlar, amaçlarına. Osmanlı döneminde evden dışarıya çıkamayan kadınlar kızlar; kafeslere, ilgi duydukları erkeklerin giysilerinin kumaşlarının renk ve deseninde kumaşlar koyar, duygularını anlatan perdeler işlerler, sevgilerini o şekilde anlatmaya çalışırlarmış. Peçelerinin renkleriyle, mendillerinin işlemeleriyle ifade etme yoluna giderlermiş. Mendillerin, mektupların uçları yakmak, hasret çeken kalplerin nasıl yanmakta olduğunu gösteren bir işaret olarak kabul edilirmiş.

“Yine yakmış yar mektubun ucunu
.Askerlikte sevda çekmek zor diyor.
.Yükleyip postanın bana suçunu
.Hatırımı teller ile sor diyor.
.Askerlikte sevda çekmek zor diyor.”

Eskiden her mimik, her jest sessiz sevda masalının sözleriymiş. Saçlarla oynamak, bıyık burmak gibi çeşitli davranışlar, tavırlar duygu iletişiminde kullanılmış.

Günümüzde hayli gelişmiş bir telekomünikasyon bağı varken; haber, yazı, resim, sembol ve her tür bilginin elektromanyetik sistemlerle iletilmesi mümkünken, uz iletişimin en seri, özlü ve yüklü olanı, gözler vasıtasıyla yapılandır. O iletişimin hızına, inandırıcılığına, gerçekliğine, saflığına ve temizliğine, hiçbir teknolojik araç ulaşamaz! Kul yapısı değildir, Allah yapısıdır! Dil yalana dönebilir. Gözler, asla! .. O kadar doğrucudurlar ki en gizli sırları bile diyiverirler!

Neler yazmışım, bir araya gelmenin ve konuşmanın yasaklandığı yerde, karşılıklı evlerde yaşarken hissetmekte olduğumuz özdeş duygularla, bakışarak anlaşmak zorunda kaldığımız zamanlara ait! Klasörümü karıştırdıkça neler çıkıyor! Bunlar, öykü çatısı, şiir çekirdekleri... Büyük bir haz duyuyorum, o zamanki duygularımı okudukça:

Gözlerimi kapatınca, beynimde canlanıyor, belli belirsiz silüetin. Acı anılarımız akıyor, gözlerimden. Bazen de aramızda oluşan komik olayları hatırlıyor, kendi kendime gülmeye başlıyorum.

Aşk, şiirlerde durduğu durmuyor, kalplerde... Her göz göze geldiğimizde, içimize sığdıramadığımız duyguları dışarıya atıyoruz, ışıltılı gözlerimizdeki pırıl pırıl sözcüklerle. Susarak haykırıyoruz! Neler fısıldıyoruz, suskun kelimelerle! Nasıl iniyor, mutluluğun sıcaklığı, kalbime! Nasıl yayılıyor, ılık ılık, vücuduma! Nasıl bayram ediyor, tüm hücrelerim, sevgi zerreciklerinin akınıyla! .. Sende de öyle oluyor, eminim.

Birbirine kilitlenince bakışlarımız; duruyor dünya, zaman, koşuşturmaca, her hareketli, yeryüzünde ve gökyüzünde ne varsa... Sadece birbirimizi yaşıyoruz, kendimizden geçercesine, delicesine! .. Unutuyorum; herkesi, her şeyi, kendimi bile... Göz kalıyoruz, yalnızca. Yalnızca bir çift bakış... Nefes nefese koşuyor, tüm duygularımız, put gibi hareketsiz kalsak da bedenlerimize inme inmişçesine!

Bir şiir başlıyor; yoğun, duygusal. Yoğun, duygusal yaşıyoruz, sessizliğimizin çığlık çığığa haykırışlarında. Ne açlık, ne susuzluk, ne de uykusuzluk... Yalnız birkaç saatlik, kısacık ayrılıklar mahvediyor beni. Eve dönüş saatlerimde dışarıya çıktığına, yollara baktığına bakılırsa, seni de...

Davranışlarımızla iletiyoruz; isteklerimizi, duyu ve düşüncelerimizi, birbirimize. Nasıl anlaşıyoruz; jestlerle, mimiklerle! Yok öyle bir iletişim! Onca seri, onca zevkli, delice! ..

Yavaş ve duygusal adımlarla yürüdüğünde, mutlu ve huzurlu olduğunu hissediyor, bundan kendime pay çıkarıyorum. Bende de aynı duygular oluşuyor. Günlük koşuşturmaların hızlandığında, aceleci davranışlarından, mecburen yapman gereken işler olduğunu, fakat bunların aramıza girmesinden hiç hoşlanmadığını, mecburen katlanmak zorunda kaldığını hissediyorum. Sabırla, sakinleşmeni bekliyorum. Bazen, günün sonuna doğru rahatlayabiliyorsun. Öylesine etkili ve anlatılmaz ki o zamanki kavuşmanın doyumsuz tadı! ..

Senden başka kimseyi bu şekilde, bu kadar, tarifi imkânsız duygularla sevmedim, sevemedim! ..

Uzaklardan kavuşuyoruz, birbirimize; yorgun, dingin ve çok ama çok özlemiş... Ayrılmak bilmiyor hasret kalan bakışlarımız. Karanlıkları aralıyor, birbirini arıyor, her ne iş yaparsak yapalım, ara ara; buluyor, sarılıyor, uzunca bir süre birbirimizi göremememizin acısını çıkarıyor; hasret gideriyor, doya doya, gözlerimiz. Bakışlarımız doyuyor, tekrar acıkıncaya kadar.

Sevgi boyutunu süratle geçmiş, tutkuya dönüşmüş bir aşk bu, Leyla'yla Mecnun'unkinden farksız. Çıldırta bir görme isteği, kısacık bir süre gözden irak olunca, deliye dönüş! .. Nedir bu düşkünlük, karşılıklı, birbirimize? ! .. Onca değer vermek, kıyamamak, gözünden esirgemek! .. Herkesi, her şeyi yok görebilmek ve varlıklarımızla doldurabilmek evreni! ..

Nasıl bir aşkın talimi yaptırılmakta bize? Nasıl bir aşka hazırlanmakta yüreklerimiz? Genişlemekte kalplerimizin odacıkları... Nasıl bir sevgiye hazırlanmakta gönül evi? Nasıl birer yürekle sever bir dev bir devi?

Biliyorum, ilahi bir sevgi bu, bu düşkünlük, üstüne titreyiş! Göz göze gelince, canım çekiliyor dizlerimden! Özleyiş, daha bakışlarımı almadan gözlerinden... Sanki canım alınıyor, yüreğimden! .. Biraksınlar öylece ya da öldürsünler beni, senden ayırmasınlar, asla! ..

Bu satırları okuduktan sonra daha da arttı, hasret! Yokluğunun ıssızlığı çöktü, içime. Garipliği yalnızlığın... Sensiz yarım yaşanan hayatımın işe yaramazlığı... Yaramazlığı gözlerimin, o yılan hikâyesi, dilsiz oyunu...

Doğanın bağına, bir dağ başında, en çok özlediğim, gözlerin... Derinden daha derin, duygu yüklü, sevgi dolu, aşksız... Ne kadar özledim, ne kadar isterdim, görebilmeyi! Uzun uzun seyretmeyi, dinlemeyi bakışlarının anlattıklarını ve erebilmeyi, gözlerinin sırrına... Bir anlık karşılaşmaları bakışlarımızın, ardı yine ayrılık, hasret... Nedense hiç geçit vermez, buluşur buluşmaz hasret silahıyla tarar, ayrılık!

Aylardır suskunluk ülkesindesin. Ne sen konuşursun, ne ben sorarım. İçime sığmayan aşkın fışkırır, yüreğimden; gözlerim zapt olmaz, seni ararım. Yokluk diyarının garip yok çocuğu! Bulsam gözlerini, kararım kalmaz! Bu ilk ayrılığımızda, yavaşladıkça yavaşlayan zamanda, hasretinle yanan yüreğimi yarar, ayrılık!

Masallar canlandı, karanlığında. En son çıkan şarkılar fonda... Romanlar yaşandı, bakışlarında. Yokluğunda, çokluklar içinde hayalimdeydi; gecemsi umudum, simsiyah gözlerin... Bakışların, sabahlara kadar karanlığı tarardı, birkaç saniyelik sohbetler için ısrarla gözlerimi arardı. Karardıkça karardı geceler... Heceler kara, gür ve kıvrık kirpiklerine takılı kaldı. Dizelerin tadı damağımda... Ne şiirler okudum beyazlıkların karasında! Bir damar belirliyordu ara sıra kaşlarının arasında; alnını ikiye ayırıyor, saçlarının altında kayboluyordu.

Kim bilir şimdi nerelere bakmakta, nereye takılı kaldı, gözlerin? Yıllar önce yok olup gittikleri halde hâlâ olanca kuvvetleriyle ışımakta ve gözünü almakta olan, o en büyük, o en parlak yıldızlarda mı yoksa sahtekâr, yaşlı, aldatıcı dünyadaki dökülmeye başlamış yıldızlarda mı? Bakışlarımızın mıknahtısı, arkadaşı, sırdaşı, yoldaşı olan bakışların nerde? O gözler devaydı, şifasız derde! Daha ayrılmadan casusça arar, gideceğim yere benden önce gider oturur, ayrılık!

Ne sırlar gizliyor, karanlığında; sordukça cevabını alan, gitsen de beynimde kalan, gözlerin? Neler söylemek istiyor, neler biriktirmiş içinde, neden ruhumun derinlere dalar, gözlerin? Birkaç dakikalık sessiz bir sohbet, sonra yine kalbime, aklıma zarar, ayrılık!

Dünyalara değer mutluluklar saçan gözlerine, görünüşte anlamsız, anlayana anlam yüklü bakışlarla bakarak dalsam, orada sabitlensem kalsam! Dünyayı satarak seni alsam! Oysa esir almış ikimizi de... Asla yakamızı bırakmaz, bitimsiz dertlere karar ayrılık!

Bana, vuslattan söz etme, ayrılık ensemizde gezdikçe mümkün değil, olmaz! Bu sorunun çaresini kimseler bulmaz! Katlimize ferman çıkmış, bozulmaz! Affa, asla karar vermez, ayrılık! ..

GÖZLERİN SIRRI

Ne kadar isterdim, görebilmeyi
Geçit vermez, kabre kadar, ayrılık!
Gözlerin sırrına erebilmeyi...
Hasret silahıyla tarar, ayrılık!

Ne sen konuşursun, ne ben sorarım
Gözlerim zapt olmaz, seni ararım.
Bulsam gözlerini, kalmaz kararım
Yanan yüreğimi yarar, ayrılık!

Romanlar yaşandı, siyah gözlerde
O gözler devaydı, şifasız derde
Nereye takılı gözlerin, nerde?
Daha ayrılmadan arar, ayrılık!

Sorar da cevabı alır, gözlerin
Gitsen de beynimde kalır, gözlerin!
Neden derinlere dalar, gözlerin?
Kalbime, aklıma zarar, ayrılık!

Dünyayı satarak ben seni alsam!
Anlamsız gözlerle bakarak, dalsam
Orada felç olsam, çakılıp, kalsam!
Bitimsiz dertlere karar ayrılık!

O/Nur/a vuslattan söz etme, olmaz!
Bunun çaresini kimseler bulmaz!
Katlimize ferman çıkmış, bozulmaz
Asla vermez; affa karar, ayrılık! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0212

Onur Bilge

0213 - DAĞDA TEFEKKÜR

Onur BİLGE

Gecenin ikisi... Pencereyi açıp, etrafı seyretmeye başladım. Tertemiz bir hava vardı. Yağmur çiseliyordu. Etrafta çit yoktu. Gökyüzünün laciverdi, yer yer yanakları kızarmış utangaç bulutlarla desenlenmiş nadide bir kumaşa benziyordu. Aralarından yıldızlar bakışıyor, birbirlerine göz kırparak işaretliyorlardı. Ay, ayrı baş çekmiş, almış başını aheste aheste gitmekteydi!

"Git, gidebildiğin kadar, sevgili rüzgâr; dolaş dünyayı, yıldızı, ayı, pürneşe; selam götür güneşe! " diye fısıldadım, beni ferahlatan esintiye.

Güneş, eşine kavuştuğunda; gece karardıkça kıskançlığından, dağ da kararıyor... Merhametle su serpiliyor üzerine. Yüzü yıkanıyor. İncinmiyor, en narin yaprağı bile bir tek bitkisinin! Dağ, kar arıyor, hasret bitecek, kış yakın, kavuşacaklar, ciğeri soğuyacak!

Herkes uyuyor. Evlerin ışıklarını sönmüş, kapıları pencereleri kapanmış. Hayalet kente dönmüş, çılgınca yaşayan ve yaşatan şehir. Yavaşça sesleniyorum, uyuyanlara:

"Yakın ışıkları, pencereleri açın! Açın avuçlarınızı çiseleyen yağmurun altına! Bu yaz da altına dönen ekinler için şükredin, tohumların çatlaması için dua edin ki sicim gibi rahmet insin! Dinsin susuzluğu, huşu içinde secde etmekte olan toprakların! Kurak gönüller rahmete doysun! İnsanların ve cinlerin, dünyevi ve uhrevi mutluluğu için yakarın! "

İsra Suresi kırk dördüncü ayetin mealinde, yaratılan her varlığın, Allahı tesbih ettiği belirtilmiş. Yedi gök, yer ve bunların içinde bulunanlar, Allahı tesbih ederler. Onu hamd ile tesbih etmeyen hiçbir varlık yoktur. Fakat siz, onların tesbihlerini iyi anlamazsınız. Şüphesiz O, halimdir çok bağışlayandır.

Dağda ne kadar çok mahlûk var! En çok ortalıkta dolaşan; kertenkeleler ve bukalemunlar... Acaba onlar nasıl ibadet ediyorlar? Hamdolsun ki Allah bizi insan olarak yaratmış! Sürüngen olarak yaratsaydı, başlarımızı yerden kaldıramayacaktık. Kuşların, günün muhtelif zamanlarında, özellikle sabahleyin toplu halde cıvıldaşmaları, onların zikri miydi? Kuran-ı Kerimde, Hazreti Süleymanın hayvanların dillerinden anladığı, Hüthütle konuştuğu yazılıydı. Yakın zamanlara kadar karıncaların, Kuran-ı Kerimde yazılı olduğunun aksine duyargalarıyla sinyalleştikleri zannediyordu ama çıkardıkları sesler yükseltiyle işitildi ve birbirleriyle sesli olarak anlaştıkları saptandı.

Keşke bilinçli bir şekilde iman edenlerden olsaydık! Yasak ve emirlere harfiyen uysaydık! Uysaydık da mertebe bulsaydık! Dünyalık toplama hırsı bürümeseydi gözümüzü! Değer vermeseydik mala mülke! Katında yatında safa sürmeye gelmemiştik, hayatın.

En son sözcüğü yazdığımda, cinaslı sözcüklerle oynamak arzusu doğdu, içimde. Hay sözcüğü üzerinde düşündüm, bir süre. Sonra sözcüklerle oynamaya başladım.

'Hay' sözcüğü bana, Hayat Veren, Hayatı Yaratın, Hayat Sahibi, Ölümsüz, Kendiliğinden Var Olan Allah'ın Ezelden Ebede yani sonsuz olan yaşamını anımsattı. Hayat için gerekenlerin; toprak, su, hava, ateş yani güneş olduğunu... Dört unsuru... Allah'ın, yarattıklarına bu unsurlarla hayat verdiğini... Her şeyin bitimli, herkesin sonlu olduğunu; yalnız, Hayatı ve Ölümü Yaratın'ın, ölümlü değil; Baki olduğunu... Hepimizin

öleceğini! Yıldızların da dünyanın da ayın da... Bu lacivert gök kubbede, yedi kat göklerde, gördüğüm göremediğim ne varsa yok olacağını... Sonra bazı insanlar geldi hatırıma. Onlara hitap etmeye başladığımı fark ettim. Cinaslı, dizemsi cümleler geldi, dilime. Hangi sözcükle bitiyorsa her cümle, bir sonrakindekinin başına geliyordu, aynı kelime. Aklımdayken kaydetmek istedim, kaybetmemek için... Yağmur hızlanmış, içeriye girmeye başlamıştı. Camı kapattım, yazmaya başladım, hasret kaldığım İlhanın yerine ilham geldiğinde. Yani yağmur yağarken, kovamı doldurmaya:

Hay, atın gerçekleşmesi zor hayalleri, uzakların uzaklarına, uzun kollu sapanlarla! Sapanlarla oturup kalkmayın! Kalkmayın, toprağı taşı götürmeye; taşıyamazsınız, sırtınıza vurduğunuzda!

Vurduğunuzda başınızı, başucunuza dikilen tahtaya, aklınız gelir başınıza! Başınıza üşüşünce melekler, ne diyeceksiniz, sorguya çekince? Çekince içiniz yanacak; mirasçılar, bankadan paranızı; malınız mülkünüz üzerlerine geçince! Geçince iğnenin deliğinden, dönünce ipliğe, ipince...

İp, ince ince sorulmuştu, hamala; hesabını verememişti! Verememişti, eli cebine gitmemişti de pişmandı nicesi toprağın altında! Altın da faydasızdı, elmas da pırlanta da yakut da; evlat, mal, mülk; tapular, yapılar fayda etmiyordu! Etmiyordu kimse kimseye, kendisinin yaptığını! Yaptığını yıkıyordu, ölüm; orada çekiyordu!

Çekiyordu akli olan hırs ve tamahtan elini! Elini gününü de düşünerek yaşıyordu. Yaşıyordu, nasıl yaşanması öğütlendiyse, İslamiyet'i o şekilde! Şekilde görüldüğü gibiydi durum işte!

Uzar giderdi, bu sözcük oyunu. Biri yarar, ikisi karar, üçü zarardı. Azı yarar, çoğu zarardı. O nedenle şimdilik yazdıklarım bu kadardı.

*

DAĞDA TEFEKKÜR

I

Gecenin ikisi...

İkisi ayrı yerlere düşmüş en parlak yıldızlar bakışıyor.

Bak, ışıyor lacivert gökyüzünde!

Gök, yüzünde kızaran bulutlarla kaplanıyor, gitgide...

Git, gidebildiğin kadar, sevgili rüzgâr, pürneşe; dolaş dünyayı, yıldızı, ayı; selam götür güneşe!

Gün eşe kavuştuğunda; gece karardıkça, dağ kararıyor...

Dağ, kar arıyor, kış yakın.

Yakın ışıkları, pencereleri açın!

Açın avuçlarınızı çiseleyen yağmurun altına!

Altına dönen ekinler için şükredin, tohumların çatlaması için dua edin, sicim gibi rahmet insin!

İnsin ve canın kurtuluşu için yakarın!

Ya karın üstünde sürünen sürüngenlerden olsaydık?

Olsaydık da mertebe bulsaydık, Allah katında!

Katında yatında safa sürmeye gelememiştik hayatın.

II

Hay, atın gerçekleşmesi zor hayalleri uzakların uzaklarına, uzun kollu sapanlarla!
Sapanlarla oturup kalkmayın!

Kalkmayın, toprağı taşı götürmeye; taşıyamazsınız, sırtınıza vurduğunuzda!

Vurduğunuzda başınızı, başucunuza dikilen tahtaya, aklınız gelir başınıza!
Başınıza üşüşünce melekler, ne diyeceksiniz, sorguya çekince?

Çekince içiniz yanacak; mirasçılar, bankadan paranızı; malınız mülkünüz üzerlerine geçince!

Geçince iğnenin deliğinden, dönünce ipliğe, ipince...

İp, ince ince sorulmuştu, hamala; hesabını verememişti!

Verememişti, eli cebine gitmemişti de pişmandı nicesi toprağın altında!

Altın da faydasızdı, elmas da pırlanta da yakut da; evlat, mal, mülk; tapular, yapılar fayda etmiyordu!

Etmiyordu kimse kimseye, kendisinin yaptığını!

Yaptığını yıkıyordu, ölüm; orada çekiyordu!

Çekiyordu akli olan hırs ve tamahtan elini!

Elini gününü de düşünerek yaşıyordu.

Yaşıyordu, nasıl yaşanması öğütlendiyse, İslamiyet'i o şekilde!

Şekilde görüldüğü gibiydi durum işte!

*

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0213

Onur Bilge

0214 - ALLAH AŞKI

Onur BİLGE

Yer altından akanlar, yeryüzündeki sulardan fazladır. Ağlama konusunda; nehirler, ırmaklar şiirlerde çok kullanıldı. Gözümünden özümeye akan yer altı suları, hasret yaşlarımı en abartılı şekilde anlatır. Aşkındandır, bilir ama görünmez! Aşıkların gözyaşlarını çok sever. Ağlar ağlar, durur; yine başlarım. Yüzüme nuru vurur, başıma aşkın tacını takar. Nasıl görmek isterim! .. Bir türlü görünmez! ..

Yavaş yavaş gerçek aşkı tatmaya başladım. Allah aşkıyla yandığımda, O'nu göremedikçe yarattıklarına bakmaya, onlarda O'na ait bir şeyler görmeye çalıştım. Taşta toprakta, çiçekte böcekte, arıda sinekte, her yerde ve her şeyde O'nu arıyordum. Bunlardan iki kişi beni haddinden fazla etkilemişti. Biri, altmış dört yaşındaki Allah âşığı bir kadın, biri de İlhan'dı. Sadece yüzlerini değil, karanlıkta silüetlerini görmek bile bana o eşsiz güzelliğin aksi gibi geliyordu. Hatta yakınlarda varlıklarının bulunduğunu hissetmek bile heyecandan tüm hücrelerimin titremeye başlamasına yetiyordu!

Bana Gerçek Aşkı gösteren, hissettiren ve yaşatanlardan Perihan Hanım'ın yanına giderken, şirke düşmekten korkuyordum! Evinin yolu, sokağı dahi kutsallaşuyordu. Merdivenleri çıkarken kalbim ağzımda atmaya başlıyor, dizlerimin titremesi dışarıdan belli oluyordu. Ayaklarım tutmaz halde, elim ayağım titreyerek içeriye girdiğimde, yüzüne bakar bakmaz ağlamaya başlıyordum; sebebi, sadece Allah sevgisiydi. Ben onu değil, Allahı seviyordum, aslında. Kalbinde taşıdığına inandığım Allah sevgisine duyuyordum, o yakınlığı. Ben onun zatında Allah'a duyuyordum, o aşkı. Heyecanlanışım ondandı. Namazda o hale gelmeliydim aslında ama orada o duyguları hissedemiyordum; o kadar coşkulu, delice! ..

Gözlerine baktığımda, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu! Çılgın bir âşığın, aylarca görmediği sevgilisini görüverdiğinde yaşadığı heyecanla yere yığılıverecek gibi oluyordum! Her yerim tir tir titriyordu! Anlıyordu halimden.

"Geldi yine, titreye titreye! Hoş geldin! Önce biraz otur, dinlen, kendini toparla; sonra öpersin! " diyor, elini vermiyordu.

Nefes nefese oluyordum, her seferinde! Biraz oturup sakinleşmeye çalıştıktan sonra kalkıp elini öpüyordum. Sarılıyordum; sağ elini yumruk yapıp, sırtımdan kalbimin hizasına koyuyor, hâlâ şiddetle çırpınmakta olan yüreğimi dinliyordu ve öyle derinden bir: "Allah! .." diyordu ki hazır bulunanların gözlerinden yaşlar geliyordu! Bana soruyorlardı:

"Perihan Hanım, bize sarıldığında bir şey demediği halde, sana sarıldığında, ne kadar kuvvetli bir hisle anıyor, Allah'ı! Nasıl bir sarılma o? Nasıl sarılıyorsunuz ki "Allah! .." diye haykırıyor? " Diyordum ki:

"Sırtımdan yumruğuyla kalbimin atışını dinliyor. Onun haykırmasının sebebi, kalbimin bir türlü yatışmak bilmeyen heyecanı! İkimizin aşkı bir araya geliyor, ses veriyor! "

Allah'ı görmem imkânsızdı. Sadece Allah'ı sevenleri görebiliyor, onlarla yetinmek zorunda kalıyordum. İçimdeki hasreti onlarla bastırmak... Kuluna sarılmak zorunda kalıyordum, O'nun aşkıyla. Nasıl sarıldığımı nasıl anlatabilirim? "O'na sarılırcasına! .." desem; olmaz, haşa! .. Fakat başka ne şekilde ifade edebilirim?

Hani annesini kaybeden bir evlat, ona benzer bir kadına nasıl dokunma ve sarılma

arzusu duyarsa ya da yıllar önce ölen yavrusunu bir daha göremeyeceğini, ona dokunamayacağını, sarılamayacağını gayet iyi bilmekte olan bir ana, hasretinden yandığı çocuğuna tıpa tıp benzeyen bir çocuğu, bir an onun yerine koyuverince neler hissederse, nasıl dokunursa oymuş gibi, nasıl sarılırsa, işte öyle! .. Ne şekilde anlatsam, anlatamam; misaller yetersiz, sözcükler az gelir!

Efendimiz: "Her kim ezanı işittiği zaman `Allahümme Rabbe hâzihi'd-da'veti't-tâmmeti ve's-selâti'l-kâimeti âti Muhammedeni'l-vesîle ve'l-fadîle ve'b'ashü makâmen-mahmûdeni'llezî veadtehû. İnneke lâ tuhlifu'l-mî'âd" (Mânâsı: Ey bu mükemmel davetin ve namaz kıyâmı (duruşu) emrinin sahibi olan Allah'ım! Efendimiz Muhammed'e (asm) vesîleyi ve yüksek dereceleri ver ve ona, vaad ettiğin Makam-ı Mahmûd'u lütfeyle. Şüphesiz Sen sözünden dönmezsin." derse, Kıyamet Günü'nde benim şefaati ona hak olur." demiştir.

En büyük makam, Makam-ı Mahmut'tur. Makam-ı Mahmut, Fahri Âlem Hazret-i Muhammed Sallallahu Aleyhi Vessellem'e Allah'ın vermeyi vaat ettiği makamdır.

İnsanların ulaştıkları bazı makamlar vardır. Bey, paşa, vezir veya padişah olurlar. Evliya, kutup, pir, sahabe, peygamber olurlar. Peygamberlik Makamından da üstün olan bir makam vardır ki o, Kulluk Makamı'dır.

`Kul' demek, `köle' demektir. Köle, efendisinin her emrine itirazsız itaat etmekle mükelleftir. Allah, bir insana: "Kulum! .. derse, o kişi için korku kalmaz! Ne mutlu ona! .. O makama erebilmiş, sınırlı gücüyle, elinden geldiğince gayret ederek sınırsız nimet sunan Allah'a kulluk edebilmiş.

`Âbid', `ibadet eden' demektir. Kulluk da ibadetle olur. Fakat yeterli değildir. Sevgi ve yakınlık yoksa içi boştur. Allah'ı ve Resulünü canından çok sevmeden gerektiği gibi iman etmiş sayılmayız ve ibadetimiz de ibadet olmaz. Allah Yolu, sevgi yoludur, aşk yoludur. Bu yolda, sevgiyle, aşkla gidilir. `Miraç', `merdiven' demektir. Merdiven, aşktır. Aşkla çıkılmıştır, Allah'ın Huzuruna.

Rabia Adeviye, ünlü bir kadın evliyadır. Allah aşkını ve imanın zevkini yaşayanlardandır. Şeriatın anlamı, beş farzı yerine getirmek; kulluk, yani ibadet demektir. O da böyle birisidir. Maneviyatı yaşayan ve Allah'ı, aşkıyla bilenlerdendir. Allah'a yakınlığı ile tanınır. Rabia Hatun:

"Senin olmadığın yer, cennet dahi olsa istemem! Varlığını, fiili ve subuti sıfatlarını lütfunla yaşayarak, zati sıfatlarını bir parçacık da olsa istisnai rahmetinle, hissederek yaşantımın zevkinden mest, hayran ve mutmainim. Eğer vuslatla bu duygum, bu aşkım azalacaksa, dünyada da ahrette de vuslat istemiyorum! " demiş, Allah aşkının değerini bu sözcüklerle dile getirmiştir.

"Cennette yok isen eğer cennet istemem.
.Duzah da isen eğer rahmet istemem.
.Yârin hayali müşvik ise kalb-i yardan,
.Alemden bir lahza dahi vuslat istemem! "

Allah âşığının halinden ancak âşıklar anlar. Yunus Emre de değişik bir biçimde Allah-ü Teâlâ'ya yalvarmış, zatından gayri zevki ve isteği olmadığını açık bir biçimde dile getirmiş, aşkını şu dizelerle sergilemiştir:

"Cennet cennet dedikleri
.Bir kaç köşkle, bir kaç huri...
.İsteyene ver Sen anı!
.Bana Seni gerek, Seni! .."

İşte gerçek aşk budur! Mutmain olmak, şeksiz şüphesiz inanmak, halis iman sahibi olmak budur! Bu, Rıza Makamı'dır. Bu makama erişen: "Allah benden razı, ben O'ndan razıyım." diyebilir.

Allah yapısı olan bu beden, dağ gibi ayakta durur. Kemiklerime hareketi, dizlerime gücü, vücuduma dengeyi veren; beni ayağa kaldıran, dik tutan, yürüten, koşturan O'dur. Ruhum, lâv gibi sevgi fışkırır! Aşkım; yanaklarımın kızarması, her hücremin, her azamın ve sesimin titremeye, kalbimin delice çarpmaya başlamasıyla dışıma vurur! Adeta hayat biter bende, yeşilim kurur! Bazen hasretten yanar bazen de mutluluk ve heyecandan öleceğim zannederim! Karaların kaymaması için o koca koca dağları, sıradağları çivi gibi yerküreye çakan Allah'ım, bir türlü görünmez! ..

Her yerde izi vardır, her şeyde ilmi... Her olmuş veya olacak, arzusuncadır. Her yerde oynanan, sanki başka bir filmidir; merhametiyle kuşatır, alçaltır, yükseltir, celallenir, yumuşar... Kaderi yazar, gerçekleştirir; yapar bozar, evirir çevirir, yakar yıkar, ağlatır güldürür, yaşatır öldürür ama görünmez! ..

O eşsiz kulunu, en mükemmel insan olan Kureyş Güneşi'ni yaratan, kalbime aşkını, güneşe ateşi veren, bütün ışıkları yakan O'dur, görünmez! ..

Beni canlardan mahrum koyan da alinyazısını yazar, uygulayan, var zannedilen her şeyden ayan, O'dur!

Israrla gözlerime bakar, her yarattığından, asla görünmez! ..

ISRARLA

Yer altı suları, hasret yaşlarım...
Gözümünden özüme akar, görünmez!
Durur gibi olur, yine başlarım...
Aşkının tacını takar, görünmez! ..

Bedenim, dağ gibi ayakta durur
Ruhum, lâv fışkırır, dışıma vurur! ..
Hayat biter bende, yeşilim kurur! ..
Dağları, karaya çakar, görünmez! ..

Her yerde izi var, her şeyde ilmi
Her yerde oynanan, başka bir filmi
Rahmeti, zilleti, celali, hilmi...
Yazar, oynattırır, yıkar, görünmez! ..

Resul'ü Yaratan, var mı bir eşi?
En mükemmel insan, Kureyş Güneşi!
Veren O, kalbime, güne ateşi

Bütün ışıkları yakar, görünmez! ..

Onur'u, canlardan mahrum koyan, O!
Hem yazıyı yazan, hem okuyan, O!
Var zannedilen her şeyden ayan, O!
Israrla gözüme bakar, görünmez! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0214

Onur Bilge

0215 - RABİA ADEVIYYE

Onur BİLGE

Rabia Adeviyye, Basralı veli hanımlardandır. Bazı kaynaklara göre Hicri 95 de doğmuş, 185 de Kudüs'te, bazı kaynaklara göre de 135 tarihinde (Miladi 752) vefat etmiş. Fakir bir ailenin dördüncü kızı olarak dünyaya geldiği için kendisine, 'dördüncü' anlamına gelen Rabia ismi verilmiş. Annesi babası, o çok küçükken ölmüş, fakirliğine yetimlik ve öksüzlük de eklenmiş. Ebu Zer Gıfari Hazretleri gibi yalnız yaşamış. Hiç evlenmemiş.

İyi, güzel ve doğru olanları yapmış, faydalı işler işlemiş, kendisini ibadete vermiş. Dindar bir aileden gelmesi, yakınlıkla ibadet etmesi, manevi duygularını geliştirmiş. Tâbiînden olup, yaşadığı devrin velîlerinden Süfyân-ı Sevrî ve Hasan-ı Basrî gibi zatların sohbetlerinde bulunmuş, onların takdirini kazanmış.

İslamiyet'in ölçü ve ölçütlerine uygun bir hayat sürmeyi amaçlamış ve önermiş. Dünyaya gelme nedenimizin Allah'ın emirlerine itaat etmek olduğundan emin olarak yaşamış. Dünyalık peşinde koşmamış, bir lokma bir hırkayla yetinip, şükretmesini bilmiş. 'Bu hayat, öyle de geçer, böyle de...' dercesine, Efendimiz gibi sade döşenmiş bir odada yaşamış. Kulübesinde; bir hasır, içi hurma yaprağı dolu bir de minderi varmış. Toprak üzerinde bile yaşanabileceğini söyler, durumundan şikayet etmemiş. Bu tarzda yaşamak, onun vecd ile ibadet etmesini sağlarmış. Hatta bir gün evine gelen Süfyân-i Sevrî:

"İstersen evine bir çekidüzen verelim! " demiş ama Rabia kabul etmemiş:

"Ben halimden şikâyetçi değilim. Durumumdan hoşnudum. Bütün Kâinatı Elinde ve Emrinde Bulunduran Allah'tan dahi dünyalık istemedim, aciz kullardan mı isteyeceğim?" diye cevap vermiş.

Süfyân-i Sevrî ve Hasan-ı Basrî, Râbia için:

"Arife ve salihadır." derlermiş.

Basra'nın ileri gelenlerinden, zengin bir insan olan Süleyman Haşimî, bir mektup yazarak, kazancını ve gitgide artan servetini sayıp döktükten sonra:

"Bütün mal varlığım senin olsun. Yeter ki beni zevcen olarak kabul eyle, nikâhım altına girmeye razı ol! " diyince, Rabia düşünmeksizin teklifi reddetmiş ve:

"Varlığınla ve kazancınla gururlanıp, malına mülküne güvenme! Servet, köpük gibidir. Kaderi değiştiremez, ölüme engel olamaz! Önemli olan, çıkacağı huzurda yanında neler olduğudur. "Vasiyet ederim, arkamda kalanlar benim için harcarlar." deme, ne vereceksen, elinle ver. Bana vermek istediğin servet, gönlüme ağırlık verir, kalbimi karartır." diye cevaplandırmış.

Yüreğinde sadece Allah Aşkını barındırmış. Kul aşkına geçit vermemiş. Evlenmenin, kendisini Allahı anmaktan, dine hizmetten alıkoyacağı düşüncesiyle teklifleri reddetmiş, fakirliğe razı olup, hayatının sonuna kadar dinine hizmet etmiş, talebe okutmuş meşhur bir veliyedir.

Zamanın ünlü velilerinden Hasan Basri dahi kendisiyle evlenmek istediği halde reddetmiş. Neden evlenmek istemediği sorulduğunda, şöyle cevap vermiş:

Üç şey vardır ki benim bütün dünyamı dolduruyor. Evlenmeyi düşünmeye vakit bırakmıyor:

1. Son nefesime kadar imanımı muhafaza edebilecek ve imanla gidebilecek miyim?
2. Mahşerde kitabım sağ tarafımdan mı, sol tarafımdan mı verilecek?
3. İnsanlar, cennetlikler ve cehennemlikler olarak ikiye bölününce, ben hangi tarafa gideceğim? "

Rabianın anlayışı ve tefekkürü böyleymiş. Önünde kendisini bekleyen böylesine önemli bir olay varken dünyevi hiçbir olayı önemseyerek öne geçirmemiş.

Bir gün namaz kılarken evine hırsız girmiş. Namazını bitirince, hırsızın çalacak bir şey bulamadığını görünce ona:

Ey ihtiyaç sahibi! Bari şu kaptaki suyla abdest al da iki rekât namaz kıl! diye seslenmiş.

Hırsız şaşırılmış, Allah korkusuyla irkılmış ve denileni yapıp namaza durmuş. Rabia da onun için dua etmeye başlamış:

Ya Rabbi! Bu kulun, benim evimde alacak bir şey bulamadı, onu senin kapına yönlendirdim. Sen Gani'sin. Merhametlilerin en merhametlisisin! Onu kapından boş çevirme! "

Namazdan sonra, hırsızın tövbe etmekte olduğunu duyunca:

Ya Rabbi! Bu kulun kapında birkaç dakika bekledi, duasını hemen kabul ettin, ben kendimi bildim bileli kapındayım, hâlâ böyle kabul görmedim." diye yalvarmış ve Allah'tan yakınlık istemiş. O anda kulağına gelen bir sesle içi ferahlamış:

Senin hürmetine kabul ettik onu, üzülme!

"Ya Rabbi! Sana cennet için ibadet ediyorsam, beni cennetinden mahrum bırak! Cehenneminden korktuğumdan ibadet ediyorsam, beni cehenneminden çıkarma! .. Ben Senin rızan için ibadet ediyorum. Beni Cemal'inden mahrum etme! " diye dua edermiş.

Rabia, küçükken kaybettiği babasının vefatından önceki günlerde ona şöyle dermiş:

"Babacığım, bizi haramla beslemedin, bundan hep kork! Biz açlığa sabredebiliriz ama cehennem ateşinde yanmaya dayanamayız! ..

Hasan Basri Hazretlerinin yaptığı sohbetlere devam etmiş. Bu sohbetleri dinlemeye giderken, dışarıdan görünüp, başkalarının dikkatini çekmemek için hasır bir örtüye büründüğü söylenir. Hasan-ı Basri Basra'da bir mescitte sohbet edeceğinde, Rabia'nın her zaman gelip yanında durduğu direğe doğru bakar, o gelmeden konuşmasına başlamazmış. Orada bulunanlar:

"Efendim, sohbete başlamak için neden ille de Rabia'yı bekliyorsun? " diye sorunca ondan şöyle bir cevap almış:

"Fil için hazırladığım lokmaları karıncalara yutturamam! " Bir sohbetinde de:

"Erkeklerin aslanları gibi kadınların da aslanları vardır." demiş. "Kadınların aslanı, Rabiâtü'l-Adeviyye'dir! "

Evinde ışık bile yanmazmış. Ziyaretçiler, bu makama nasıl geldiğini soracaklarında, Hasan-ı Basrî onları karanlıkta:

"Sen şuraya, sen buraya..." diye, yarım ay şeklinde oturtmuş ve sohbe ayet mealleriyle başlamış:

"Doğrusu mallarınız ve çocuklarınız sizin için bir imtihandır. Büyük mükâfat ise Allahın yanındadır."

"Ey iman edenler! Mallarınız ve çocuklarınız sizi Allahı anmaktan alıkoymasın. Kim bunu yaparsa işte onlar ziyana uğrayanlardır."

Muhtelif ayet ve hadislerle Allah-ü Teâlâ'yı sevmenin yollarını anlatmış. Sonra sözü Râbia Adeviye'ye bırakmış. O da demiş ki:

"Herkes sevdiğinden bahseder. Ben Allah-ü Teâlâ Hazretlerini ve Rasûlünü öyle seviyorum ki başkasına kalbimde yer kalmadı! " Bunu duyanlar:

"Allah, Allah! .." diye, ağlamaya başlamışlar.

Râbiatü'l-Adeviyye Radiyallahu Anh'ın bu sözlerinden, onun hem Rasûlullah hem de Allahu Teâlâda fani olduğu anlaşılmiş. Birisi ona:

Kul, rızâ makâmına ne zaman ulaşmış olur? diye sormuş:

Başta gelecek musîbetler, kişiyi nimetler gibi sevindirecek olursa... diye cevap vermiş.

Gönlü Allah Aşkıyla, gözü yaşla doluymuş. Çok tövbe edermiş:

Bizim istiğfarımız, yeni bir istiğfara muhtaçtır. dermiş. Kendisini ziyaret edenler, nasihat istediklerinde:

"İyiliklerinizi, kötülüklerinizi gizlediğiniz gibi gizleyin de gizleyin! İyilikleri söylemek, rüzgârda un savurmak gibidir. Ne varsa alıp götürür, eliniz boş kalır." dermiş.

Bir gün karşısına bir yabancı çıkmış. Ondaki sakınayım derken ayağı dolaşmış, düşmüş, kolu kırılmış. Üzgün bir şekilde Allahu Teâlâ'ya yalvarmış:

Yâ Rabbi! Garibim ve kimsesizim; öksüzüm, yetimim, köleyim. Kolum da kırıldı ama bunlar beni üzmüyor. Sadece Senin rızanı istiyorum. Benden razı mısın? Ya Rabbi! Muhammed ümmetinden ve benden razı ol! "

Râbia, kölesi olduğu adamın evinde sabahtan akşama kadar çalışır, gündüzleri çoğu zaman oruçlu, geceleri de Allah-ü Teâlâ'ya ibadet için uyanık olurmuş. O kadar ki ibadet etmeye vakit ve takat bulamaz hale gelirmiş.

Bir gece evin beyi, odasından sesler geldiğini duymuş. Bakmış ki Rabia, başının üstünde

bir ışık, secdede şöyle yalvarıyormuş:

Ya Rabbi! Benim isteğim, Senin emirlerini yerine getirmek. Bunu gerçekleştirdince mutlu olabiliyorum. Elimden gelse, huzurundan hiç ayrılmayacağım, Sana ibadetten, bir an geri kalmayacağım ama sahibimin hizmetinde bulunmaktan Sana gerektiği gibi ibadet edemiyorum. Duyduklarından çok etkilenen adam ona:

Rabia, artık köle değilsin! İstediyin kadar ve dilediğin gibi ibadet et! Kalmakta veya gitmekte özgürsün. Keşke burada kalsan da sada ben hizmet etsem! ” demiş.

Rabia, efendisinden izin isteyerek, küçük bir kulübeye yerleşmiş. Vaktini, daha çok namaz kılarak geçirmeye başlamış. Nâfile ibadetlerle de meşgul oluyormuş. Kefenini koynunda taşıyor, namaz kılacağına yere onu seriyormuş. Ölümü çok hatırlayan, günah işleyemez, ibadete dört elle sarılır!

Efendimiz diyor ki: “Kadın beş vakit namazını kılar, Ramazan orucunu tutar, namusunu korur ve kocasına itaat ederse, azap görmeden cennete dâhil olur.”

Evliyalık, velayet makamıdır. Evliyalar, peygamber varisidir. Velilik ve evliyalık farklıdır. Evliyalar velidir. Fakat her veli, evliya değildir. Evliyalığın kadınlara verilmeyeceği iddia edilir. Doğrusunu Allah bilir. Çünkü Kur’an-ı Kerim’de yasaklar ve emirler, geneldir. Bence çalışan kazanır.

Allah-ü Teâlâ: “Erkek olsun, kadın olsun, her kim de mümin olarak iyi işler yaparsa, işte onlar cennete girerler ve zerre kadar haksızlığa uğratılmazlar.” buyuruyor.

Cinsiyet farkı; sadece peygamberlik, pîrlik gibi bazı makamları için geçerlidir. Sahabede de kadın erkek ayırımı yoktur. Onlar, evliyalardan da üstündür. Öyle ki, ashaptan en geride kalan kişi bile evliyaların en üstünü olarak bilinen Abdülkadir Geylani Hazretleri’nden bile üstündür. Çünkü onlar, İslam Peygamberi’ni gördüler, sohbetinde bulundular veya doğrudan kendisi tarafından yetiştirildiler.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0215

Onur Bilge

0216 - BAŞRA

Onur BİLGE

Rabia ve Hasan Basri Hazretlerinin yaşadıkları yer olan Basra, Venedik gibiymiş. Şehrin içinden kanallar akarmış. Arap Yarımadası'nın orta veya uç bölgelerinden gelen yoksul Bedevileri kendisine hayran bırakır, harikalar diyarına benzermiş. Bursa kadar güzel, o kadar yeşil, yaşayan ve yaşatan cazip bir kentmiş. Diğer yörelerden buraya gelenler, şehre girmeye çekinirlermiş. Girenler, cennet nimetlerinden mahrum kalacaklarmış gibi bir hisse kapılırlarmış. Çünkü burası onların dünyaya bakış açılarını değiştirebilirmiş.

Kervanlar, Bâdiye Kapısı'ndan girerler, tüccarlar develerini hanlara çöktürür, mallarını satar, sonra da güzelliklerini görmek amacıyla şehri solaşmaya çıkarlarmış. Önce bir sanat harikası olan ulu camiyi ziyaret ederlermiş. Basralılar, Orta Asya ve Uzak Doğu'dan gelenleri etkilemek istediklerinden, İslâm mimarisinin bütün özelliklerinin ve güzelliklerinin bir araya getirildiği bu caminin yapımı ve bakımı konusunda hiçbir fedakârlıktan çekinmemişler.

Bu kente gelenler, çoğunluğu dindar kişilerden oluşan halkın arasına karışır, iyi veya kötü yönde, arzu ettikleri rahatlığı yaşarlar, kendilerini mutlu hisseder, dinlenir; yaşama arzuları artmış ve ruhen yenilenmiş olarak, huzur içinde memleketlerine dönerlermiş.

Görölmeye değer güzellikteki şehrin eşsiz manzaraları, Bağdattan gelen Makil Nehri'ndeki gemilerin salınışları... Basra körfezinden gelen gemiler de Hint ve Çin mallarını taşıyor ve Ubulla Nehri'nden geçiyormuş. Bir alışveriş merkezi olan Basrada yöre halkı ticaretten çok para kazanıyor, bazıları aşırı servetler elde ediyorlarmış.

Basra, Hz. Ömer'in (R.A.) emri ile Hicri 16. (Milâdi 637) yılda Gazevan oğlu Utbe tarafından Bedeviler ile Hazariler arasında sağlam bir bağlantı kurmak amacıyla kurulmuş. Alışveriş için buraya gelen Bedevilerin, şehir hayatını görmeleri, kültür seviyelerinin yükselmesi ve bir şeyler öğrenmiş olarak, çalışmalarını sürdürmek üzere badiyelerine dönmeleri amaçlanmış ama Bedeviler şehir hayatına ayak uyduramamışlar. Basra hızla gelişiyor, müreffeh ve zengin halk, zevk ve sefa içinde yüzüyor, ihtirasları arttıkça artıyormuş. Giderek büyük bir eğlence merkezi haline gelmiş.

Hemen yanı başındaki çölde hayat şartları, tahammül edilecek gibi değil, haşin ve acımasızmış. Bedevilerle, tamamen zıt yaşam tarzı içinde olan Basralılar arasında çekişme başlamış. Yoksullar, coşkun bir sefa, rahatlık ve bitimsiz görülen bu safahat âlemini kınıyorlarmış.

Fakirler etraflarına müritler, zenginler de taraftarlar toplamakta, her iki taraf da çevrelerindekiyle, seçtikleri yaşam tarzı ile ilgili telkinler yapmaktaymış. Zamanla burada; hayat, tarih ve esatir birbirinden ayıramaz hale gelmiş. İlkçağlardaki insanların tanrıları hakkındaki hikâyeler ve menkıbelerle gerçek yaşantılarındaki olaylar birbirine karışmış. Olağanüstü vakaları yaşayan kişiler için Basra, harikalar ülkesi, bu mekânda yaşanan sefahatsa, bin bir gece masalları halinde anlatılır olmuş. Bu debdebe içinde yaşayan insanlara tiksintiyle bakan kişiler, dinlerine dört elle sarılmış, züht ve takvayı konu alan bir yaşam tarzının hikâye ve menkıbeleri ortaya çıkmış.

Bir tarafta hareketli bir ticari hayat ve günün sonunda zevk ve sefa içinde kendilerinden geçen, diğer tarafta; cami, zaviye, dergâh ve kütüphanelerde, Allah'ın emirlerine harfiyen uyan ve Resul'ünün yolundan bir milim şaşmamaya çalışan yüksek görüş ve

düşünce içinde olan, örnek yasayışı insanlar... Dünyanın her yerinden gelen tüccarlar, sefahat âleminin zevkine zevk, hazzına haz katacak ürünleri pazarlamaya çalışırken; Irakta, işi olmayanlar, Basra Camisi'nde derin bir vakar ve sessizlik içinde yapılan ilim sohbetlerinde aydınlanırlarmış.

Camilerde, Hasan Basri Hazretleri veya yetiştirdiği bir Tirmizî, sohbet eder; insanları, dünyanın çirkin yüzünden uzaklaştırmaya gayret edermiş. Bu sohbetler, halk üzerinde gayet tesirli olur, o insanlar bu ortamda buldukları huzuru, başka hiçbir yerde duyamaz hale gelirlermiş. Bazen halka halka otururlar, zikre başlarlarmış. Zikir, Allahın ad ve sıfatlarının tekrarı olup, derin haşyet ve sevgi uyanmasını sağlayan, toplu bir nafile ibadet şeklidir. Bazen de tartışma yapılır, dindarlarla felsefeciler, en hassas mevzuları, hararetle hararetle müzakere ederlermiş.

Hasan Basri Hazretleri bir bir bayram günü, bazı insanların, geleceklerini umursamaz bir şekilde eğlenmekte olduklarını görünce:

Hayret edilecek iş! demiş. Zavallılar, akibetlerinden hebersiz, nasıl da gülüp eğleniyorlar! Denizde gemileri parçalanarak, kırık bir tahta üzerinde kalanlardan farkları ne bunların? Bir gün de sohbet ettiği dostlarına:

Siz, Ashab-ı Kirama benziyorsunuz. demiş.

Onların bazıları sevinmiş, bazıları gülmüş. Hasan Basri de tebessüm ederek düzeltmiş:

Şaka yaptım. Siz onlara nasıl benzeyebilirsiniz? Siz onları görseydiniz, mecnun sanırdınız. Onlar sizi görselerdi, Müslüman zannetmezlerdi. Bir sözü daha var, zevk ehli için söylediği:

Koyun sürüleri, insanoğlundan daha iyidir. Zira bir tek çoban, birkaç koyun sürüsünü gideceği yere götürür, insanoğlu öyle değildir. Nefsani arzuları için Cenab-ı Hakkın fermanını dinlemezler.

Kavurucu çöl sıcağında; "Ya leyl! .. Ya leyl! .." diye, hasret ve sabıtsızlıkla beklenen gece, akşamın karanlığının ortalığı sarmasıyla başlarken, insanlar ikiye ayrılır, bir kısmı eğlence yerlerine, bir kısmı da zikir meclislerine koşarlarmış. Gürültü ve zikir... Bir tarafta, kanallardaki sandallarda içen, çalan oynayan, şarkılar söyleyen, dünya yansa umurunda olmayan zenginler; bir tarafta da onları seyretmek bile istemeyen, inadına mezarlıklarda ölümü tefekkür ederek, nefisleriyle savaşıyor, ayağını denk almaya çalışan yoksullar...

Bir yanda Ebu Uyeyne oğlu, her geceyi istediği gibi yaşamaya çalışırken, güler eğlenirken, diğer yanda Arar oğlu Rebah kabirler arasında dolaşarak tefekkür etmekte, sabahlara kadar ibadetle meşgul olmakta ve gözyaşlarıyla yakarmaktaymış. Uyumak için boynuna bir halka geçirirmiş.

Übülle Sahası'ndaki varlıklı kişiler, Allah'ın yarattığı doğal güzelliklerin içinde, köşklere yaşıyor, bağ ve bahçelerde dolaşıyorlar, her türlü nimetten yararlanma amacından başka bir şey düşünmüyorlarmış.

Diğerleri ise çöllerde yaşamaktan, tefekkür ederek, kendilerini bekleyen dehşetli güne hazırlanmaya çalışıyorlarmış.

Bu tezatlar diyarında küçük bir kulübede seksenlik bir kadın yaşıyormuş. Üflesen düşecek kadar halsiz, zorla ayakta duruyormuş. Yerde eski bir yaygı, iki arşınlık bir sandık, hem yatak hem seccade olarak kullandığı bir keçe; sandığında, kefeninden başka bir şeyi yokmuş. Ona bakarak tefekkür eder, zikreder, sohbet edermiş. Ondan ilham almış. "Fakrım, iftiharımdır! " diyen bir Resulün ümmetinden ve fakirliğin son raddesinde olan bu kadın, İslâm Tasavvufuna adını yazdıran, Rabia Adeviyye'dir.

Rabia-tül Adeviyye; tarifi imkânsız eziyet ve işkence gördüğü halde asla halinden şikâyetçi olmayan, güzel ahlak sahibi, son derece mütevekkil, sabırlı, dünyaya zerre kadar değer vermeyen, Allah'ın rızasından başka bir şey talep etmeyen, gece gündüz O'na ibadet eden, çevresine ışık veren bir veliyedir.

Allah-ü Teâlâ'ya, "Sana olan aşkıma değil, Senin bana olan alakana şefaathçi yapıyorum! " diye yakaran Rabia... O kadar emin ki Allah'ın kendisiyle yakinen ilgilendiğinden! .. Her birimizle teker teker ilgili ama kaç kişi farkındayız? Her an sağanak sağanak nimetleri inerken, eli üzerimizdeyken, küçücük olayları dert eder, büyütür de büyütürüz! Her anlattığımızda, O'na şikâyetler yükselir. Oysa şükretmeli, teşekkürler göndermeliyiz. Ne onulmaz dertler içinde inleyenler, ne çaresizliğin son noktasında olan insanlar var! "Hamdolsun! " demeliyiz, şükür az gelir!

"Allah tarafından ne kadar sevildiğinizi merak ediyorsanız, O'nu ne kadar sevdiğinize bakın! " derken bize bir gerçeği hatırlatmak istemektedir.

Hadisi Kutside: "Kulum bana bir karış yaklaşırsa ben ona bir adım yaklaşıyorum. O bana bir adım atarsa ben ona on adım yaklaşıyorum. Kulum bana yürüyerek yaklaşırsa ben ona koşarak yaklaşıyorum! " diyor.

O, Allah'ı çok seviyordu ama küçücük kalbinin tüm gücüyle, sevebildiği kadar seviyordu. Biliyordu ki Allah'a verilen sevgi, kat be kat fazlasıyla dönecektir! Onun için kendi sevgisini değil, Allah'ın ona olan alakasını kendisine şefaathçi yapıyordu. Çünkü Allah'ın kullarına olan ilgisi ve sevgisi, O'nu en çok seven kulunun sevgisiyle bile mukayese edilemeyecek kadar fazladır! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0216

Onur Bilge

0217 - YANA YANA

Onur BİLGE

Rabia Hazretleri hakkındaki bilgilerin bir kısmını bize kadar Attar vasıtasıyla gelmiş. Biraz büyüyünce, babası ölmüş, Basra'da kıtlık hüküm sürmeye başlamış. Kız kardeşleriyle ile rızıklarını ararken, acımasız bir adamın eline düşmüş. Altı akçeye birisine satmış. Alan da gaddar biriymiş. Ona ağır işler yüklüyor, eziyet ediyormuş.

Bir gün yolda kötü niyetli bir adam tarafından takip edilmiş ve saldırıya uğramış. Kaçmaya çalışırken kolu kırılmış.

Ya Rabbi! Senden başka kimsem yok. Yetimimim, öksüzüm, garibim, köleyim. Ben halimden şikâyetçi değilim. Benim için sadece Senin rızan önemli! Sen benden razı mısın? Bütün merakım bu! diye yalvardığında kalben şöyle söylendiğini hissetmiş:

Bas Günü, Allaha yakın olanlar bile senin yerinde olmayı isteyecek! Orada herkes sana gıptayla bakacak! Üzülme! ..”

H. Rabiada (K.S.) efendisine eskisi gibi hizmet etmeye, Allah'a kulluk etmeye devam etmiş. Gündüz saim, gece kaim... O, çile yolunda olgunlaşan, sabır potasında eriyenlerdenmiş. Onu pişiren; zillet ve esaretmiş. Önceleri, ahrette alacağı mükafat, sonrasında da cennet nimetleri veya cehennem korkusu için değil, sadece Allah'ın Cemali için onca eziyete katlanmış, çok ıstırap çekmiş, her yarasına Allah Aşkını basmış, tuz yerine.

Rabah oğlu'nun, Hz. Bilal'in (RA.) , Süheyb-i Rumi'nin ve Hz. Selman-i Farisi'nin de onun gibi sabredenlerden olduğu söylenmektedir. Dünyanın bin türlü hali var. Yüksek ruhlu kişiler de zalimlerin zulmüne uğrayabilir, hatta köle de olabilirler ama onlar ancak madde âleminde kula, aslında yalnızca Alla-ü Teâlâ'ya köledirler. Ruhları, hak ettikleri düzeylerde miraç eder. Yüreklerine sığmayan Allah Aşkını ve ruhlarında çağlayan imanla coştukça coşar, dünyaya meydan okurlar!

Allah yolunda, her türlü zulme katlanmaları neticesinde yüksek mertebelere ulaşırlar. Kimisi gaip erenlerden olur. Fakat aşk, ilimsiz; ilim aşksız olmaz! Onlar bu iki ayakla koşarlar! Mütevekkil olmayı, kazaya rıza göstermeyi öğrenirler. Dinimizde ruhban sınıfı yoktur. Her mümin irşat ehlidir. Tasavvufi bilgiler; bilen, bilmeyene öğretene öğretene bu zamana kadar gelmiştir. Tasavvufi görüş, mümini her türlü olumsuzluk karşısında dahi mutluluğa götürür. Allah'tan razı, durumundan hoşnuttur.

Allah'a ulaşmanın çeşitli yolları vardır. Hz. Bilal (RA.) müezzinlikle Allah-ü Teâlâ'ya yaklaşmıştı. Vecd ile okuyor, sanki O'na hitap ediyor, İlahi bezme ulaşıyordu.

İnsanlar, dini emirlere itaat ve yasaklara riayet ederek dünyalarını hakikat âlemi haline getirebilirler. O âlemde mutluluğa kavuşurlar. Ruhun bir zevk deryasında yüzmeye başlarlar. Onlara, içinde buldukları manevi atmosfer kadar mutluluk veren başka bir ortam yoktur. Her yer cehennem, Allah rızası için olmayan her meşguliyet, masivadır. Madde âleminde yaşanmakta olan hayat, tatsız tuzsuz, yavandır. O nedenle dünya hayatı onları sıkıya başlar ve bir an önce mânâ âlemine göçmek arzusu duyarlar. Henüz bunun zamanı gelmemiş olduğundan, inzivaya çekilirler, dış dünyayla ilgilerini keserler, kabir hayatı gibi münzevi yaşamayı tercih eder, yalnız Allah ile birlikte olmaktan zevk alırlar.

Bu gibi insanlar, yaradılışlarına göre bir yol seçerler. Kimi eza cefa yolunda züht ile

ilerler, kimi de Rabia gibi sevgi ve aşk yolunda, bilenlerden bilinenerek ilerlerler. Allah'ı isteyene, her yol açılır. Dünyayı isteyene de her yol açılır. Dünyayı tercih edenlere Allah, zevk ve sefaları için her türlü imkânı verir. İstediklerini yapar, istedikleri gibi yaşarlar! Onlar, ahretlerini dünyalarına değişmişlerdir. Orada kendilerine sadece azap ve ateş vardır. Ahreti tercih edenlere de uhrevi yollar açılır.

Hiz. Rabia, dünyevi sıkıntılardan, Allah'ı içinde arayıp bularak kurtulmaya çalışmış ve azmederek başarıya ulaşmış. Dünya hayatının bir oyun, bir eğlenceden başka bir şey olmadığı gerçeğini kavramış ve manevi âleme dalarak her iki cihan huzurunu yakalayabilmek için durmaksızın çalışmış, muradına yani mutluluğa ermiş.

Bu yol, yalnızlık, kimsesizlik, gariplik yoludur. Dünyada rahat huzur bulamayanların yolu... Fakat yapayalnız yürünemez. İnsan, Allah'a muhtaç olduğu gibi, zaman zaman da olsa birbirine de ihtiyaç duyar. İçine sığmayan duygu ve düşünceleri, kendi düzeyinde, aynı anlayışa sahip, çok sevdiği birisiyle paylaşmak ister.

Dünyevi sıkıntılar had safhaya vardığında, bir dayanak arar ve Allah tarafından ona bir arkadaş lütfedilir. Hani insan, taşıyamayacağı kadar ağır bir yük altına girer de kendisine yardım edecek bir ele ihtiyaç duyar ya... Hani çok fazla çalışıp yorulduğunda, bir çay demler de paylaşacak bir çana gereksinim duyar ya... Hani hayat boyu müsrifçe harcasa bitiremeyecek kadar varlığa sahip olur da en azından bir kısmını paylaşabilmek için birisini arzular ya... Ya da yapayalnız yaşamakta olan birisi, yalnızlığın doruğuna çıktığında, bir arkadaşına, bir sese, bir nefese şiddetle ihtiyaç hisseder ya... Veya kocaman bir sarayda debdebe içinde yaşamakta olan, kendisini anlayacak kimseyi bulamayan bir insan, dertleşmek için bir yaren arar ya... Hani çılgın bir âşık, yalnızlık, hasret ve ihtiras içinde kıvrılırken, güçlü bir ilham gelerek şahane bir şiir yazar da onu sevgilisine okumak, duyurmak, mutlaka ama mutlaka bir biçimde ulaştırmak arzusuyla yanar ya... İşte öyle bir şey...

Rabia da ruhen inkişaf ederken, kendisinde olan halleri paylaşabileceği birine ihtiyaç duydu ama köleydi. Özgürlüğü olmadığı gibi çevresinde kimse yoktu. Ruhu, tahammülün en son sınırında, infilaka hazırdı. İşte o anda İlahi yardım ulaştı. Yakarışlarını işiten acımasız sahibinin katı kalbi yumuşadı ve onu azat etti.

Rabia'nın, Atik oğullarının azatlısı olduğu biliniyor ama sahibinin kim olduğu bilinmiyor. Gerçek Sahibi, Allah-ü Teâlâ'dır ve onu ne aç ne de muhtaç koymuştur. Yarattığını doyurur. Yer altında, gökyüzünde, okyanus dibinde, nereden olursa olsun, yarattığını aç koymaz, kimseye muhtaç etmez. Habirdir, her ihtiyaçtan haberdardır. Yeter ki kulu Onu bilsin, başka kapılara gitmesin, kimseye avuç açmasın, sadece ama sadece Ondan istesin!

Allah, zaman zaman herkesi sıkar, daraltır ve çatlama raddesine getirerek dener. Sınavı başarıyla veren için gerek kalmaz ve üstünden o yük kaldırılarak rahata kavuşturulur. Bildiğimiz odur ki Allah bize taşıyamayacağımız kadar yük yüklemesin! En sevdiği, "Habibim! " dediği insanların içinden seçerek görevlendirdiği Efendimizin çektiklerini düşünecek olursak, belki yakınlık ve iman gücüne göre çile veriyordur.

Daha doğmadan babasını, minicikken annesini, dedesine sığınmışken dedesini alan, amcasında barındıran, kalabalıklar içinde yalnızlık duygusunu veren, Hıra Dağı'nda Zatını aratan O'dur. Ona da Hiz. Hatice-tül Kübra'yı, Hiz. Ebubekir'i, Hiz. Bilal'i, Hiz. Ali'yi veren de O'dur. Yalnızlık, Allah'a mahsustur. İnsanlar, birbirlerine dayanak olur.

Mevlana'nın Şems'e olan yakınlığı ve düşkünlüğü de ondandır. Kendi düzeyinde bir zata ihtiyaç duymuş, onu kimse tatmin edememiştir. O nedenle muazzam bir kavuşma gerçekleşmiş, iki dev birbirini Allah Aşkıyla sevmiştir.

Hz. Musa ile Hızır Aleyhisselem'in buluşturulması da aynen onlarınki gibidir. Şems de Hızır gibi ledûn ilmine vakıftı. Bir havuz başı sohbeti anında konu açıldıkça Mevlana Hazretleri yanındaki kitapları karıştırarak:

"Babamın yazdıkları..." falan diye söze girerken, Şems kitapları aldığı gibi suya atar!

"Ne yaptın! .. Kitaplar..." diyecek olur, Mevlana.

"Bırak şimdi kitapları da sen beni dinle! " der ve anlatır, gizli ilimden bildiklerini ona. Mevlana'nın akli hâlâ kitaplardadır ve içi yanmaktadır. Şems, sözünü bitirince, elini uzatır ve kitapları havuzun içinden alarak ona verir. Kitaplar kupkuru ve der ki:

"İşte babanın kitapları ve işte sana vermek istediğim ilim! .."

Beyinlerinin, sadece madde dünyasındakileri algılamaya yarayan cüzi bir kısmı devrede olan; beş duyuyla sınırlı, altıncısıyla destekli hisleriyle algılayabildiklerinin dışına çıkamayan zavallı yaratıklar olduğumuzu unutarak, bu âlem ve kurallarından başka hiçbir şey olmadığı zannına kapılarak itiraz ederiz ve deriz ki:

"Suya düşen, ıslanır! "

Bu kural, yalnızca madde âleminde geçerli, herkesin bildiği kurallardandır. Bazıları sınırları aşmış; beyin ve iman güçleriyle zikrederek konsantrasyonu sağlayıp, mangalda yanmakta olan korları avuçlayarak, dakikalarca sema yapar ve hâlâ kıpkırmızı halde olan ateş parçalarını yerine bırakırlar. Nasıl olur bu?

Ateşin yanması tabiatındandır. Yakması, Allah'ın emrine bağlıdır! Ateşe, "Yak! .." emri gelmeden, asla yakamaz! .. Hazreti İbrahim için güllük gülistanlık olduğu, şeksiz şüphesiz inandığımız, tek ayetini reddedenin, dinden çıkmış olacağı Kur'an-ı Kerim'de yazılıdır.

Yana yana gidilir, Allah Yolunda! Yana yana ateş yakmaz olunur. Her şey yana yana gitmektedir. Araba, uçak, füze, dünya, güneş, yıldızlar... Roket, kurşun, bakış... Damarlarda kan yana yana gitmektedir. Ciğerlerde hava yana yana... Oksijen, yakıcıdır. Aşk, yakıcı... Yana yana kızarır dalda elma. Yana yana pişer insan, seramik, yemek... Aşk demek, yanmak demek! ..

"Hamdık, piştik, Elhamdülillah! " demiş Koca Yunus!

"ELHAMDÜLİLLAH

Haktan inen şerbeti içtik Elhamdülillah.
Şol kudret denizini geçtik Elhamdülillah.
Şu karşiki dağları, yemişleri, bağları
Sağlık safalık ile aştık Elhamdülillah.

Beri gel barışalım, yar isen bilişelim

Atımız eyerlendi, aştık Elhamdülillah.
Kuru iken yaş olduk, ayak iken baş olduk
Kanatlandık kuş olduk uçtuk Elhamdülillah..

Vardığımız illere, şol safalı yerlere
Baba Taptuk manasın aldık Elhamdülillah.
Açtık evi kışladık, çok hayırlar işledik
Üş bahar oldu, geri göçtük Elhamdülillah.

Derledik pınar olduk, ayrıldık ırmak olduk
Şol akar sular olduk, şükür Elhamdülillah.
Taptukun tapusunda, kul olduk kapusunda
Yunus miskin çığ idik, piştik Elhamdülillah.”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0217

Onur Bilge

0218 - HÜRRİYET

Onur BİLGE

Attarın rivayetine göre Rabia özgürlüğüne kavuşunca, belki içinde ukde olan bir sanatla meşgul olmak istediği belki de rızkını temin etmek için bir süre ney üflemiş, sonra tövbe etmiş, hayatına yeni bir düzen vermiş, ömrünü ibadetle geçirmek niyetiyle halvethanesine çekilmiş.

Onu rüyamda; uzun boylu, incecik bedenli, siyah saçlı, esmer, zarif ve güzel bir genç hanım suretinde gördüm. Kayıtlarda da aynen öyle, yüksek ruhlu, çok zayıf olduğu belirtilmekte... O tarafın halkı genelde yanık tenli olduğuna göre, bana gerçeğin müşahede ettirilmiş olma ihtimali oldukça yüksek. İyice yaşlandığı halde dahi taliplerinin olduğuna, pek çok mühim şahsiyet tarafından kendisine evlenme teklif edildiğine bakılırsa, gerçekten hoş ve zarif, sanatlar ruhlu bir hanımmış.

Zaman zaman insanlar, dünya hayatının engellerine takılır, çengellerine yakalanırlar. Dünyanın boyalı, sahte cazibesine kapılarak bazı konularda başarılı olma hissiyle maneviyattan uzaklaşabilir. Fakat sürdürmeye başladıkları bu hayat onlarda, iç sıkıntısı ve tiksinti yaratmaya başlar. İçlerinde patlamalar başlar. Öyle bir an gelir ki ruhları alabora olur! Kendilerini dinlemekten kaçınırsalar, o ara sıra meydana gelen patlamaları duymamaya çalışsalar, iç seslerine kulak tıkasalar da ruhlarındaki infilaklar tekrarlandıkça, kayıtsız kalamaz hale gelirler ve sürdürmekte oldukları hayattan kaçmak, kurtulmak, kendilerini tamamıyla ibadete vermek arzusuyla yanmaya başlarlar. İşte o zaman onlara huzur verecek olan uzlet ve ibadettir. Kalabalıklardan uzaklaşarak, kendi hallerinde yaşamaları gerektiğine, arzuladıkları mutluluğa ulaşmak için mümkün olduğu kadar İslam'ın emirlerini yerine getirerek önce kendi gönüllerini, sonra da yapacakları sohbetlerle Allah'ı arayan insanların gönüllerini aydınlatmaları gerektiğine, ancak bu şekilde huzura kavuşacaklarına inanırlar.

Rabia, büyük ihtimalle geçimini sağlamak için bir süre ney çalarken, içindeki manevi duygular körelmemiş; belki içlerine karıştığı kişilere verdiği ilgi ve sevginin karşılığını alamayınca hayal kırıklığına, belki de en çok güvendiği kişinin ihanetine uğramış olarak, derin bir üzüntü halinde tamamen Allah'a dönmüş olmalı ki velayete hak kazanmış.

Beni Allah çağırıyor ama ben dünyaya dalmışım. İlâhi âlemi seviyor ve istiyorum fakat dünya meşakkati yakamı bırakmıyor." diyormuş.

Bu arada mutlaka diğer dindar kişiler gibi o da Basra'daki camilerde yapılan sohbetlere gitmiş, Hasan-i Basri Hazretlerini veya talebelerinin ileri gelenlerini dinlemiştir. Hasan Basri Hazretleri'yle ilgili şöyle bir rivayeti de mutlaka duymuştur ki hayatına ona göre yön vermiş:

O zamanlar Basrada yaşamakta olan bir kişi varmış. Halk arasından uzaklaşmış, bir köşeye çekilmiş. Bu zat için Hasan Basri Hazretleri'ne:

"Birisi var ki yirmi senedir uzlete çekilmiş, halkın arasına dönmüyor." demişler.

O da onu görmek istemiş ve birlikte yanına gitmişler. Hasan Basri ona:

"Neden uzlete çekildin? " diye sormuş. O da:

"Meşgulüm. Beni hoş görün! " demiş.

"Neyle meşgulsün? " diye sorunca:

"Hakk'tan bana sürekli nimetler erişir. Her nefesim, O'ndan bana bir nimettir. Bendense her nefeste O'na masiyet erişir. Şimdi o nimetlerin şükrünü yapmaya çalışıyorum. Sonra da günahlarıma tövbe etmekle uğraşacağım." diyince, Hasan Basri Hazretleri:

"Ne güzel düşünüyorsun! Çok doğru söylüyorsun. Halin çok iyi... Bu şekilde devam et! Sen, en iyilerdensin." demiş.

Rabia'nın, devrin en büyük mutasavvıflarından Rebah bin Amr'la tanışmış, konuşmuş olduğunu biliyoruz. Belki de bu zat, onun temiz ve şerefli bir hayat özlediğini sezmiş ve onu tasavvufi hayata yönlendirmiştir. Aralarında sıkı bir arkadaşlığın var oluşuna, sabaha kadar sohbet ve birlikte ibadet ettiklerine bakılırsa; Rebâh'ın onu, zevk ve safa âleminden çekip, velayet hayatına ulaştırma ihtimali çok kuvvetlidir.

Rabia Adeviyye, kula esaretten kurtularak, dünyaya esir düştüğünü idrak etmiş, maddi ihtirasların pençelerinde ruhunun körelmekte olduğunu fark ederek çark etmiş.

Kutsiyetinin şöhreti dünyaya yayılan, çağdaşı Belh Şehri Padişahı iken, her türlü dünya nimetinden el çeken, tacı tahtı terk ederek, bir lokma bir hırka, tasavvufi bir hayat yaşamaya başlayan İbrahim bin Ethem Hazretlerinin hür insan hakkında söylemiş olduğu sözleri duymamış olması mümkün değil. O diyor ki:

"Hür insan, dünyada yaşadığı halde dünyanın dışında olandır. Hürriyet; evrenin köleliğinden, dünyevi muratların esaretinden kurtularak her şeyle ilgiyi kesmektir. Hür olmanın belirtisi de dünya ile ahret işlerini ayırt etmeyi kalbinden çıkarmak, dünyanın hiçbir vadedine kapılmamak ve ahretin hiçbir mükâfatına muhtaç olmamaktır."

Kayıtlara göre Rabia, özgür olur olmaz, daha kötü bir esarete düşmüş, dünyaya esir olmuş. Hürriyet sandığının gerçekte esaret olduğunu fark edince, bu tür esarete hiç tahammül edemez hale gelmiş ve kesin bir kararla, maddeye esaretten de kendisini kurtararak, nasuh tövbesiyle, tam anlamıyla özgürlüğe kavuşabilmek için çalışmış ve dünyevi her şeyle alakasını kesip, yüzünü tamamıyla Hakk'a dönmüş.

Tövbe etmek gerektiğinde, iç sıkıntısı had safhaya ulaşır. İnsan ıstırap içinde kalır ve ruh hali bir süreliğine allak bullak olur! Yaşamakta olduğu hayattan vazgeçmeye, içinde bulunduğu çevreden kopmaya karar vermesi ve aniden yüz seksen derecelik bir dönüş yapması kolay değildir. Bunları yapabilmek için, sarsılmaz bir inanç, büyük bir imana, sağlam bir karaktere ve Rabia'nın gibi yüksek bir ruha sahip olması gerekir.

Yaşamakta olduğu ilde de birbirine tamamıyla zıt iki hayat tarzı varmış. Biri zevk ve safa içinde geçen şen, müreffeh ve sefiş bir hayat; diğeri dibe vurmuş zahitlik hayatı... Bir tarafta varlık içinde yüzülen, şen şakrak, cıvı cıvı, güldüren dünya hayatı; diğeri tarafta ise inadına sıkıntı, zaruret ve yokluk içindeki üzüntü, gam keder veren, ağlatan, birbirine taban tabana zıt iki hayat... Dünyayı ve içindekileri elinin tersiyle itivermek ve Sırat-ı Müstakim'e, yani doğru yola kesin dönüş yapmak her babayiğidin harcı değildir. Rabia Hazretleri bunu başaran, örnek bir hanımdır.

Kuseyrî diyor ki: Adamın biri Hz. Rabia'ya:

"Ben birçok suç işlemiş, çok günaha girmiş bir adamım. Tövbe etsem, Allah-ü Teâlâ kabul eder mi?" diye sormuş. Rabia da:

“Hayır, Allah-ü Teâlâ seni kabul ederse, tövbe edebilirsin.” diye cevaplamış.

Tövbe etmek; af dilemekle, yasaklananları işlemekten vazgeçmekle beraber, Allah'ın rızasını kazanmaya çalışmayı da gerektirir. Tövbeyi kabul edecek olan Allah-ü Teâlâ'dır. Kabulü, çalışarak kazanılabilecek bir şey değil, ilâhî bir bağıştır. O nedenle Rabia ne yaparsa yapsın, kendisini tam anlamda rahat hissedememiş olmalı ki:

“Sözümdeki gerçekliğin azlığından istiğfar ederim. Estağfurullah! İstiğfarlarımız da istiğfara muhtaçtır. Çünkü gerçek değildir.” demiş.

Hayatı, tövbesine de tövbe etmekle geçmiş. Önce, tövbesinin geçerli olacağından tam anlamıyla emin olamadığı için telaş ve huzursuzluk içinde, suçunu hassasiyetle düşünüp, kabulü konusunda endişe duyduğunu, sonra da durmadan istiğfara devam edilir, sürekli yalvarılır, hayat boyu çalışılırsa başarıya ulaşabileceğini belirtiyor.

O halde onun gibi dinamik bir tasavvufî hal içinde yaşamak gerekiyor. Çünkü ona göre tövbe, sükuti yani statik, durgun bir hâl değil, aksine dinamik bir hamledir. İstiğfar fiili sürekli yenilenerek yaşanmalı ve hatalar düzeltildikten sonra eksikler de tamamlanmalı. Tövbe, ancak o zaman tamam olur ve İnşallah kabule girer!

Râbianın şikâyetlerindeki ıstırap ve yakarışlarındaki hararete bakılırsa, yolda bir yabancı tarafından takip edilerek kaçmağa çalışırken kolunu kırdığı zaman, kurtulduktan sonra af dilemiş; sonra da duasına yanıt gelircesine, gaipten bir ses duyar gibi olunca, biraz olsun rahatlatmış.

Ney üflerken kendisini dünyaya kaptırmamış, yanlışa sapmamış. Kayıtlarda, önceki tövbesinde sevgiden eser bulunmamakta ama sonraki tövbelerinde aşk ve ilgi ateşi hissedilmekte, yani aşk ateşini tatmış ve benimsemiş olduğu zannediliyor.

Başka türlü olamaz zaten. Allah aşkı, kul aşkından geçer. Mecazi aşkı tatmayan, Allah'ı aşkla sevmeyi bilemez. O nedenle yüreklerimize kul aşkı düşürülür ve içleri Allah için, yanarak genişletilir. O kutsal aşk gelip yerleştiğinde, içlerinde dünyevi hiçbir aşka yer kalmaz.

Bu yüzden onun şikâyet ve yakarışlarında sevginin ne kadar önemli olduğu vurgulanıyor. En büyük kaygısının, sevgiliyle temas olduğunu görüyor. Bu dönemdeki halini El-Ravzul Faik bir hikâyesinde anlatır.

Rabia, yatsı namazından sonra kulübesinin damına çıkar, sırtında abası, yüzünde örtüsü:

Ya Rabbi! Yıldızlar ışıladı. Gözler uyudu, hükümdarlar kapılarını kilitlediler ve her sevgili sevgiliyle baş başa kaldı. İşte ben de senin huzurundayım. dermiş:

Sabaha kadar ibadet eder ve seher vakti de şu şekilde yakarırmış:

“Ya Rabbi! Gece yüzünü döndü, gündüz göründü. Acaba benim bu geceki ibadetimi kabul ettin mi ki mesut olayım? Yoksa beni geri mi çevirdin ki matem edeyim? İzzetin hakkı için ben yaşadıkça ve sen beni destekledikçe yapacağım iş budur! İzzetin hakkı için beni kapından kovsan da kalbim senin sevginden başka bir şey taşımayacaktır.”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0218

Onur Bilge

0219 - DAVET

Onur BİLGE

Aşk; yalnızlık ve anlayışsızlığın doruk noktasında, Allah'a isyan, zulüm ve işkence son raddeyi bulmuşken, farkında bile olmadan karşımda buluverdiğim bir armağanıydı, Allahın. Öyle bir armağan ki sihirli bir mahlûk... Bir bakıyorsun, dünyanın en göz alıcı varlığı şekline bürünüyor, aklımı alıyor; bir bakıyorsun, engerek misali boynuma dolanıp, soluksuz bırakıyor! .. Bazen diyorum ki:

"Orman yangını gibi dolana dolana yol alan, kasan kavuran, onca ateşi yakan bu mu? " Bazen de: "Ya Râbbi! Bu güzelliği nasıl yarattın? ! .."

Her halükârda hayret ender hayret haller içinde kalıyorum! Gözlerim, her yerde o güzelliği arıyor, çılgın gibi! Gözlerimi kapattığımda derim oluyor, değil tamamının, bir kısmının kaybıyla öleceğimi sanıyorum! Sıyırıp atamam, atamam; dürüp çekmeceye katamam! Zavallı, yerinden kalkamaz bir sarmaşık halindeyim ve o, yanımda kupkuru bir sırık belki, asla yeşermeyecek; fakat ona sarılarak ayakta durabiliyorum ve yapraklanabiliyorum. Ne kökümde çıkabiliyor, ne ondan uzaklaşabiliyorum. Kuruluşunda kurumaya başlıyorum, çaresiz.

Bu arada, mutlaka yukarılardan, İlahi Âlem'den beni çağıran bir Zat var ve kalabalık ormanda yer aralayıp, Onu görmem gerekiyor. Orada verdiğim mücadele, iflahımı kesiyor! ..

Bir ara aralanır gibi oluyor, etrafımdaki kocaman ağaçların gümrah dalları, bir parçacık ışık sızıyor, avuç içi kadar gökyüzü ve o anda kamaşıyor gözlerim, güneşin nurundan; dallarıma can geliyor, yaprakların bayram ediyor, çiçekler açveriyorum çılgınca bir sevinçle!

Önemi kalmıyor hiç bir şeyin, sıırığın da... Bir hamle daha yapıyor, dal kol atıyorum sağa sola ve tırmanıp çıkıveriyorum; yedi kat göklerin, engelsiz, kesintisiz ve net görülebildiği yerlere! İşte oradayım artık! .. Olmamın emredildiği, boyun eğip, tüm yüreğimle olmayı arzuladığım yerde! .. Ölse de gözüm açık kalmaz! .. Kurusam da, o güzelliğin seyrinde, aşkların en derininde; derimde binlerce yara bere; hatta derim de olmasa, derinin derinindeki mutluluklara gark oluveriyorum ve diyorum ki:

Ya Râbbi! .. Sen varsın ve Seninle birlikte hiç bir şey yok! .. Sen, yalnız Sen ve hep Sen! .. İstersen ödül ver, istersen ceza, azap... Bana "Kulum! de, yeter! Ne olur, Ya Rab! ..

Yüksek ruhlu, imanı güçlü şairler için kul aşkı tramplendir. Oradan Allah Aşkına atlarlar ve tramplenin işi biter. O aşk okyanustur. Dibi bucağı bulunmaz! Dalınca kıyı da tramplen de aranmaz.

Şarkılar dinliyorum, şarkı sözleri kalıyor ezberimde. Anlamlarının içinden anlamlar çıkarıyorum. Şiirler okuyorum, aşka dair. Şiirlerin birkaç kat anlamlarına varıyorum. Giderek epey bir birikime sahip olduğumu anlıyorum ve yazmaya başlıyorum. Önceleri, bana yabancı gelen bir dille yazmakta olduğumu fark ediyorum. Eskiden kullanılan, Orta Aşya'da halen kullanılan sözcükler geliyor diline ve kaleminimden çıkanları okuduğumda bambaşka bir Türkçeyle karşılaşıyorum. Sanki Özbek Türkçesi... Özbek Kolu'ndan geldiğimizi hatırlıyorum. Genetiğimden mi geliyor, yoksa bana ruhani bir kanaldan Buharalı bir şair veya şaire mi yazdırıyor?

“Bu şiirleri ben yazmış olamam. Galiba bunlar bana yazdırıldı.” diyorum birilerine ama onlar beni anlayamıyor.

Sonra bırakıyorum şiir okumayı, sadece yazıyorum, başkalarının etkisinde kalmamak, taklitçi değil, kendim olmak için şiirde ve giderek kendi üslubumu buluyorum.

Şiir, aşk gelir gelmez gelir; eline kalem alan kaydeder, almayansa hisseder, söyler ve kaybeder. O nedenle âşık olup da şiir söylemeyen yoktur, yazmayanlar vardır. Şiir, ulvi duyguların dile gelişidir. Her âşık, fırsat bulduysa, bulabildiyse, sevgilisine; bulamadıysa kendi kendisine şiir söylemiştir. Çünkü artık onun ağzından çıkan her sevgi sözü; iyi veya kötü, kaliteli ya da değil, şiirdir.

Rabia da muhakkak ki şarkı ve şiir dinlemiştir. Özellikle ney üflemede olduğu dönemde, şarkı da söylemiştir. Şarkı sözleri de manzum olduğu için, doğrudan hiç okumamış olsa bile, şiirle tanışmamış olduğu söylenemez. Mutlaka çalarken terennüm etmiştir. Şiir yazmaya başladığına göre, ruhunda var olan yetenek, o zamanlar dışarıya çıkmış olmalı. Hatta epey de olgunlaşmış. Şarkı musikisi, ruhunu etkilemiş, sonsuzluk duygusunu yüze çıkarmış olmalı ki bir şiirinde:

Ey benim Sevincim, İsteğim, Desteğim! ..
.Ey benim Yoldaşım, Kuvvetim ve Bütün Dileğim!
.Kalbimin ruhu Sen, ümidi Sen, dostu Sen!
.Yol boyunca bütün azığım Senin iştihakın
.Sen olmazsan Ey Hayatım,
.Ben bu genişlikler içinde perişan olmazdım.
.Senin kaç iltifatına mazhar oldum,
.Kaç bağışına, kaç iyiliğine nail oldum.
.Şimdi ise bütün dileğim, bütün zevkim,
.Ey Kalp Gözümün Bütün Cilas, senin Sevgindir.
.Yaşadıkça Senden ayrılmam.
.Çünkü Sen kalbimin içindesin
.Sen benden hoşnut isen, demek ki Ey Kalbimin Serveri
.Ben de mesudum. diyor.

Bazen kula yazılmış gibi görünen bir şiirin aslında Allah’a, Allah için yazıldığı sanılanın ise kula yazılmış olduğu, birinin diğeriyle gizlendiği görülür. Özellikle evli veya tutucu bir çevrede yaşamakta olan kişiler, sevgililerine olan hislerini rahatça ifade edemez, aşklarını Allah Aşkım gibi İlahi tarzında ya da ortadan, yuvarlak laflarla dile getirmek zorunda kalırlar. Bu şiir, bir kul içinmiş gibi görünse de Allah için yazılmıştır. Yoldaşı, Allah’tır.

Rabia zamanla, dünya ve içindekilerin sevgisini kalbinden çıkarmayı başarmış ama bunun için de az mücadele etmemiş. Ara sıra hatıralar onu dünyevi sevgilere çekip götürmeye uğraşsa da Allah için yazmaya çalışarak, içsel savaşına devam etmiş. Bu şiirini de o iki arada bir derede kaldığı zamanların hemen sonrasında yazmış olmalı.

Şairler, hissetmeden yazamayacaklarına göre, şiirlerindeki zevk ve sefaya dair duygular, vuslat arzusu gibi istekler, ya seyredilip öğrenilerek ya da yaşandığı için hatırlanarak, özlem içinde kaleme alınır. Özellikle yaşananlara arzu duyulur. O nedenle Rabia da aşka dair benzer şeyler yaşamış olabilir. Allah Aşk, kul aşkı yaşanarak öğrenildiğine göre yaşamış olma ihtimali daha güçlü. Bu dönemi, belki de geçiş dönemi idi. Dünya hayatına veda, kul aşkını merdiven olarak kullanmak, İlahi Aşka

geçiş ve bir tekme vurmak merdivene...

Akşamın karanlığının indiği, elin ayağın çekildiği zamanlarda bir hüzün çöker yalnız kalan âşıklarınve şairlerin içine. Hele hele gece olunca, sessizliğin sesi cızırdamaya başlayınca kulaklarında, gökyüzüne bakınca, kendileri gibi yalnız olan yıldızları görürler. O zaman düşünürler; uyuyanları, uyuyamayanları, acı çekenleri, kavuşanları, sevişenleri... Bu şiiri, herkesin uyuduğu zaman; bağlarda bahçelerde, konaklarda köşklere veya Übülle Nehri'nin kıyılarındaki hurmalıklar arasında geceyi, insanların rahatsız edici bakışlarından uzak, rahatça yaşayanları anımsayarak, onların yaşadıklarıyla, içinde bulunduğu durumunu kıyaslayarak yazmış olmalı.

'Hükümdarlar kapılarını kilitlemişlerdi' derken, padişahların halkla ilgiyi kestikleri zamana değiniyor. Bu, gecenin öyle bir zamanı ki gün içinde bile padişahlara ulaşmak o kadar zorken, o anda imkânsız! Saraylarına çekilmişler ve kapılarını kilitlemişler. Oysa onun sevgilisi, Kayyum'dur. Daim uyanıktır. Bir an gaflete dalsa, uyuklasa, yer gök birbirine kapışır, kıyamet kopar! .. Rabia, öyle bir Sevgili'ye hitap etmektedir ki kapılarını kilitleyip, asla uyumaz, uyuklamaz! ..

Öyle bir Padişaha anlatmaktadır ki derdini; gece gündüz sarayının kapıları kapanmaz, ardına kadar açıktır ve önünde nöbetçiler yoktur. O'nun huzuruna çıkmak zor değildir, arzu eden herkesi huzuruna alır, derdini dinler. Hele geceleri, hele her gecenin değişen zamanlarında hacet kapılarını en az bir defa mutlaka sonuna kadar açar ve duaları kabul eder. O saate 'İcabet Saati' denir. İşte Rabia Hazretleri, âşıkların kavuşmak için sabırsızlık ve arzuyla bekledikleri gecelerden birinde Sevgili'siyle baş başa kalmanın hazzını yaşamaktayken demiş ki:

"Her sevgili sevgilisiyle baş başadır. İşte, ben de Senin huzurundayım! " Yani: 'Benim, kavuşmak arzusuyla yandığım, Sensin! '

Şehirlerin ışıklarının söndüğü zamanlarda veya şehir dışında, buharlaşmanı fazla olmadığı berrak gecelerin en siyahında daha parlak olur yıldızlar. Hasretle geceyi beklemekte olan âşıklar, vuslat kadehlerinden kana kana aşk şarabı içerler. Salıklar, Allah'ın adını tekrarlaya tekrarlaya kendilerinden geçer, aşk sarhoşu olurlar. Rabia da bunu anlatmaya çalışıyor ama şiirindeki benzetme onu ele veriyor, dünyayı tamamen unutamamış olduğunu zannettiriyor; hatırlayıp, şiirine yazması bile henüz tam anlamıyla kopamadığını düşündürüyor.

Gecenin karanlığında; vücudun, günün yorgunluğundan bitap düştüğü, uykunun iyice bastırıldığı sıralarda, gökyüzünü seyrederken, zikir, tefekkür ve dualarla Allah'a kavuşma yolları arıyor, O'ndan davet bekliyor, emrine amade olduğunu bildiriyor. Bir övgü, bir işaret... Uyur uyanık görülen, tasavvufta 'zuhurat' adı verilen çok kısa, birkaç saniyeyle sınırlı rüyalar vardır. İşte öyle bir şey... Kısacık da olsa bir görüntü, bir mesaj...

"İşte ben de senin huzurundayım! " diyor, Yunus'un Taptuk Emre'nin kapısının eşiğine yattığı gibi avuçları açık bir dilenci halinde o kapıda ihsan bekliyor, her gece, sabahtan itibaren kadar! Küçük bir işaret, bir davet...

Dünya ve ondan kâm alanlar bir tarafta kalmış; o, İlâhi Aşkî yüreğinde hissetmekte, Allah'a kavuşma yolları aramakta, ısrarla dua ederek, heyecanla kabulünü beklemekte.

"Yunus Emre der hoca
.Gerekse var bin hacca

.Hepisinden iyice
.Bir gönüle girmektir.”

Delilsiz, cennete bile girilmez. Adres, bir bilene sormadan kolayca bulunamaz. Davet Eden, yola adam çıkarır, rehber gönderir, yanına aldırır. Aşk acısını tatmayan, âşığın halinden anlamaz. O nedenle Allah, duasını kabul etmiş olmalı ki önüne, Allah Aşkını tam anlamıyla yaşayan Hayyûne isminde bir kadın çıkarmış. Tanışmışlar ve arkadaşlık etmeye başlamışlar. O kadın ona tasavvufi bilgiler vermeye başlamış.

Ebul Kaasım el Hasen bin Habib en-Nişâbûrinin anlattığına göre, Rabia bir gün onun evine gittiğinde, gece yarısı, Hayyune onu uyandırarak:

“Kalk! Erenlerin düğünü başlıyor. Gecenin Gelinlerini Teheccüt Nuruyla Süsleyen geliyor! ” demiş.

Bir kadının en unutulmaz, en güzel gecesi, düğün gecesidir. Erkekler için de bu böyledir. Müminler, her gecelerini ibadet ederek geçirerek, her gecelerini düğün geceleri gibi güzelleştirebilir, Allah ile baş başa kalarak, o doyumsuz kavuşmayı yaşamının hazzını alabilirler.

Bu sözlere bakılarak, Hicretin ikinci yılından itibaren, yani sekizinci asırdan beri Allah’a ulaşmak ve O’nunla bir olmak fikrinin, Hıristiyanlık âleminde, bundan sekiz asır sonra yani on altıncı asırda yaşayan Tereza Sebella’da başlayarak Hıristiyan tasavvufunda önemli bir rol oynadığı söylenmiş, Hıristiyan mutasavvıflarının, İslâm mutasavvıf kadınların etkisi altında kalıp kalmadıkları merak konusu olmuş. Bu sözleri, madde dünyasındaki sözler olarak algılamak, büyük bir yanılgıdır. İslam âleminde de mutasavvıflar, tasavvufu yaşayarak öğrenmeyenlerce çok yanlış anlaşılmış.

Salik, kendisini tamamen unutmadıkça, Rabıtada da ikilik vardır. Oysa amaç birliktir ve burada henüz birlik sağlanamamış. Davet var, icabetten şüphe duyulmakta ve onay beklenmekte.

Rabia; Allah’a, sabaha kadar ibadet ettikten sonra duasında, ihya etmeye çalıştığı geceyi kabul edip etmediğini soruyor. Kabul ettiyse bahtiyar olacağını, etmediyse matem tutacağını söylüyor ve sözlerine, sınırsız alçak gönüllüğünün tüm samimiyetliye; kapısına kesin kararlı olarak geldiğini, ne olursa olsun geri dönmeyeceğini, aşkına karşılık alsa da alamasa da ısrarla ve her an bir an öncekinden daha fazla sevmeye devam edeceğini, kovsa da o eşikten asla ayrılmayacağını ekliyor.

“İzzetin hakkı için beni kapından kovsan da zikrini yapacağım ve kalbime senin muhabbetinden başka bir muhabbet girmeyecek! ” diyor.

Bu sözlere bakılırsa, o zamanlar da âşıktı ama Allah Aşkını, yeteri kadar olgunlaşmamış olmalı ki sadece duygularını dile getirmiş, nimetlere şükürünü ifade etmiş, gerektiği kadar yanarak içinde dünyayı tümüyle yakıp, İlâhi sırları dışa vurmaya başlamamış.

TEK DOST

Sevgi gönül gönül gezdirir beni
Sırtını dönmeyen dost beni bulsa!
Kalleşlik canımdan bezdirir beni

Olsa da saçımı başımı yolsa!

Güvenilecek tek kişi kalmamış
Sevgiler sunmuşum kimse almamış
Sahte arkadaşlık kökler salmamış
Dostluk damıtılsa riyasız olsa!

Elimi uzatsam kolum kopuyor
Daha uzatmadan biri kapıyor
Ardına bakmadan kaçıp, sapıyor
Kayba karışıyor tuttuğu yolsa

İnsanlar kayıyor yitip gidiyor
Sevgiler azalıp bitip gidiyor
Kardeş, kardeşini itip gidiyor
Herkesi bitirsem bir Allah kalsa

O/Nur/la yaşasam iki cihanda
Kaç günüm kaldıysa bu köhne handa
Kendi ateşimle yansam külhanda
Azrail gülerek canımı alsın

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0219

Onur Bilge

0220 - SALa

Onur BİLGE

Kuşluk vakti bir sala... Ardından da köyde birisinin öldürüldüğü anons edildi. "Çallı'nın torunu Fikret Haroğlu..." denince, babam kahvaltı masasından fırladı! Ne yapacağını bilmez bir vaziyette bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Annem de hayretten hayrete düşüyordu.

"Daha dün akşamüstü beraberdik, gölün kenarında. Kaç yaşında olduğunu sordum, "Yirmi dört..." dedi. Nasıl olur! .. İnanamıyorum! .." dedi babam. Annem:

"Kim inanır? İnanılacak gibi değil! .. Nasıl oldu acaba? "

Babam, biraz kendisini topladıktan sonra giyinip, köye kadar gitti. Bu arada, kimsede kahvaltıya devam edecek hal kalmadı. Çaylarımız bardaklarımızda yarım, yiyecekler masada, her birimiz bilinçsizce bir yere gittik. Tekrar mutfağa döndüğümüzde annem:

"Dünya hayatı, burada toplandığımız gibi bir araya geldiğimiz yer. Az önce, her şeyden habersiz, güle oynaya kahvaltı ediyorduk. Bir anda ölüm girdi araya, çil yavrusu gibi dağıldık! Baban köye, sen bahçeye, ben içeriye... Ölüm gelince, her şeyi böyle, kahvaltı masası gibi ortada, çaylarımızı yarım bıraktığımız gibi işlerimizi yarım koyup gideceğiz!"

"Ölüm olmasa! .."

"Adamın biri, önüne gelene:

"Ölüm olmayan bir ülke var mı? Varsa ben oraya gideceğim! " diyip duruyormuş. Birisi demiş ki:

"Öyle bir yer var. O kasabada ölüm yok. İnsanlar orada bir ses duyuyorlar ve dağın ardından gelen o sese doğru koşarak gidiyorlar ve bir daha geri gelmiyorlar. Herkes ama herkes o ses geldiğinde işini gücünü bırakıp gidiyor." demiş. Adam:

"Ölüm olmasın da... Ben o sese kulak asmam. Peşine düşüp gitmem. Deli miyim? Demek ki ölmek bana bağlı, ölümsüzlüğe erdim demektir." diyerek, pılısını pırtısını toplayıp, o kasabaya göçmüş.

Orada gerçekten ölüm yokmuş. Adı ünlenen, derhal kalkıp, o sesin geldiği yere doğru koşuyormuş ve kimseyi dinlemiyormuş. Bir daha da kendisinden haber alınamıyormuş. Oradakilere:

"Yahu, siz nasıl insanlarsınız? Biliyorsunuz ki o ses geldiğinde, giden geri gelmiyor, neden gidiyorsunuz? Gitmeyin! " diyormuş. Onlar da:

"Hep öyle diyoruz da adı söylenen koşup gidiyor! Durmak imkânsız! Burada yıllardır yaşanan bu! .." diyorlarmış.

Gel zaman git zaman, oraya alışmış. İş güç sahibi olmuş. Günlerden bir gün berbere gitmiş. Hem tıraş oluyor, hem sohbet ediyorlarmış. Berber, yüzünü köpürtmüş, sağ yanını tıraş etmiş, tam diğer tarafa geçecek, adam demiş ki:

"Dur, arkadaş! .. Beni çağırıyorlar! Bırak beni, gideceğim! .."

"Dur, acelen ne? Sol tarafını da tıraş edeyim de öyle git! Böyle yarım olur mu? " dese de berber, onu kimse tutamamış! O halde, yüzünün yarısı tıraş edilmiş, yarısı köpüklü; koşa koşa gidip, dağa tırmanmaya başlamış. Ardında kaybolup gitmiş! Bir daha da kendisinden haber alınamamış. İşte ayı onun gibi ecel geldi mi yarım iş falan dinlemez! .."

"İnsanın doğasında ölümsüzlük duygusu var. O nedenle hiç ölmeyeceğini sanır. Hatta yıllarca ölümsüzlük iksirleri aranmış, ne yollar denenmiş! Lokman Hekim'in bulduğu ama formülünü kimseye vermediği söylentisi yayılmış. O formülün altında ibret verici bir kıssa vardır, mutlaka. Ölümden kurtuluş var mı? Mümkün mü? "

"Yok olmak yok; bir süreliğine, toprağın altına girmek, o kadar..."

"Firavunlar da ölümsüzlük peşinde tükettiler ömürlerini. Hatta eşlerini, sevgililerini, hazinelerini de yanlarında götürdüler güya... O piramitleri o nedenle diktirdiler. Kimisi: "Ben sizin yüce rabbinizim! " dedi tebaasına. Bunlardaki nefsin ilahlaşması... Her şeye sahipler, herkese boyun eğdiriyorlar, öyle bir an geliyor ki kendilerini ilah sanıyorlar ama ölümden kurtulamıyorlar. Allah'tan kaçmak mümkün mü? "

"Bir ayet var: "Her nerede olursanız olun ölüm size yetişir, son derece sağlam kaleler içinde de bulursanız yine kurtulamazsınız." Düşünmek lazım..."

"İnsan, yerçekimine bile yenik düşüyor. Yer, çekecek, öğütecek, kaçış mümkün değil! Beden, insan tortusu, dibe çökecek! "

"Yer, insanı yer. Ölümden kurtulmanın çarelerini arayanlar, o zamana kadar yapmaları gereken hayır hasenat gibi iyi amel ve emirlerden kurtulmak isteyenler, firavunlaşanlar... Ölümden habersiz, gaflette, hayatlarını düşüncesizce harcarlar, bir de bakarlar ki köşeye sıkışivermişler! .. Ya hastalık almış yakalarını ya da ansızın gelivermiş, Azrail! .. Sermayeleri olan ömür bitivermiş! "

"Fikret'e ne oldu acaba? Neden ölüverdi? Akıl alacak gibi değil! "

"Anlayamadık ki! Dün babanla göl kenarına inmiştik. Oradaydı. Kimin aklına gelir? Yalan dünya! İnsanlar da yalan! Dün vardı, bugün yok! Bir ara masamıza geldi. Askere gitmiş gelmiş, evlenmiş; iki yaşında bir kızı varmış. Eşi beş aylık hamileymiş. Şuradan buradan konuşurken, baban ona ne iş yapmakta olduğunu falan sordu. Antalya'da market işletmiş, iki sene. Sonra yapamamış, kapatmış. Şimdi de babasına:

"Arazilerinden, bana düşecek kısmı şimdiden ver! Ben satacağım, zeytinyağı fabrikası kuracağım." diyormuş. İnsanın gözünü hırs bürüdü mü aza kanaat etmez. Dünyayı götürmüş mü var? Hayat, tul-i emel peşinde koşacak kadar uzun değil. Ecel, 'genç ihtiyar' demiyor! "

"Rabia Adeviyye'nin hayatıyla ilgili notlarımı okuyorum da Hasan Basri Hazretleri'nin bu konuda dedikleri geldi aklıma:

"Azrail, her eve günde üç kere nazar eder. Kimin rızkı kesildiyse, ömrü bitmiş demektir; onun ruhunu alır. O zaman oradakiler ağlamaya başlarlar. Melek giderken adeta şöyle der:

"Her biriniz için tekrar tekrar geleceğim. Bu benim son gelişim değil. Hepinizi alıp götürünceye kadar kadar buraya gelip gidişim bitmeyecek."

Hane halkı bu sözleri duyabilselerdi, ölene değil, akıbetlerine ağlardı." Çok etkilendim! Bu sabah da sala verilince, gencecik adam devrilip gidince..."

"Uzun bir ömür yaşamak mühim değil. Zamanın farkına vararak yaşamak önemli. İnsan, kaçmaca kovalamacı, bir hengâmenin içinde yaşarken, yaşadığını bile fark edemez. Zamanın değerini nasıl fark etsin? "İnsanlar uykudadır, ancak ölünce uyanırlar." diyor, Efendimizden işitmiş de Hazreti Ali Efendimiz."

Hazreti Ömer de: "Ölüm, en iyi nasihattir." demiş, O konuda çok Hadis asıllı söz var. "İnsana, nasihat olarak, ölüm yeter." "Meşguliyet olarak ibadet yeter." "Zenginlik olarak, şüphesiz inanç yeter."

Abdullah Ed-Dustari Hazretleri de diyor ki: "Duvara dayanma yıkılır, insana güvenme ölür, Allaha dayan ki, ezeli ve ebedidir."

Hazreti Ömer, bir adam tutmuş, kendisine her gün ölümü hatırlatması için. Karşılığında, her hatırlatışında bedelini vermiş. Adam bir gün yine:

"Ya Ömer, ölüm var! .." diyince. Hazreti Ömer:

"Artık bana hatırlatmana lüzum kalmadı. Bu sabah, saçımda bir ak gördüm. Bana her gün ölümü hatırlatacak." demiş."

Biz konuşurken babam geldi. Daha sormadan anlatmaya başladı. Ben de konuşulanları ana hatlarıyla kaydetmeye koyuldum. Gerçek hayatın içinden kesitlerdi, an be an yaşamakta olduğumuz:

"Akşam, bizden ayrıldıktan sonra doğru evine gitmiş. Yemekten sonra fenalaşmış. Hazımsızlık hissetmiş. Kendisini iyi hissetmediğini söylemiş. Kalkıp babasının evine gitmişler. Orada çay içmişler, meyve falan yemişler. Yine arazi konusu açılmış. Tartışma çıkmış. Bir sigara yakmış, mutfağa gitmiş. Tekrar çay almak için bardağa uzanmış, elinden sigarası da bardak da düşmüş, oracığa yığılivermiş. Kalp! .."

"Allah, taksiratını affetsin! Mekânı cennet olsun! Olacakla öleceğin önüne geçilmez! Vade gelmiş. Ölüm gelmiş, baş ağrısı bahane..." diyerek, babamı teselli etmeye çalıştı, annem.

"Aile perişan! .. Ateş, düştüğü yeri yakıyor! .. Feryat figan! .. Kalabalık! Bütün köy orada! "

"Canına can mı katacaklar? Olan olmuş bir kere! Ağıt yakma âdeti hâlâ yaşıyor, köylerde. Şehre ölüm beyaz, buralarda kara geliyor."

"İçimizdeki ölümsüzlük hissi nedeniyle zannediyoruz ki ölüm, başkaları içindir ya da bize gelmesine daha çok zaman vardır. Onun için henüz çok erken olduğunu düşünerek, biraz keyfimizce yaşadıkten sonra, ibadete başlamayı düşünüp, asli görevlerimizi erteleyip duruyoruz. Zaman zaman; hayatın ansızın bitivereceği, bugünün işini yarına bırakmamamız, görevlerimizi biriktirmememiz gerektiği, sonra altından kalkamayacağımız düşüncesi ve yarına çıkamayabileceğimiz aklımıza gelse de o işi de

yapıvermek, bu işi de halledivermek bizi oyuyor, dünyanın çarkına takılıp kalıyoruz. Bir de vade tayin ediyoruz, zaman belirliyoruz, 'kırk yaşına geldiğimde', 'kızımı evlendirdiğimde', 'hacca gittiğimde' falan diyerek... Hep, daha erkendir. Hep zamanı vardır. Nereden biliyoruz, zamanımızın olduğunu? "

"Nefeslerimiz sayılıyor! Ölüm tehir edilmez, öne de alınmaz! Azrail, telgraf çekmez! Beyin kanaması, kalp krizi; trafik, iş veya ev kazası... İlle de hasta veya yaşlı olmak gerekmez ki ölmek için."

"Dedesi yatalak, ağır hasta... "Sırada o var..." diyorlardı, gencecik torun... Yatan ölmez, vadesi yeten ölür! Ölüm sıraya bakmaz."

"Yaşlar kemale erdi. Ecel, yatarken yastığın altında, kalkınca karşımızda! Bizim tabutlarımız çoktan evin içine girdi. Odamıza belki de... Ne kadar da rahatız! "

"Bir gün Hazreti Ömer camiye giderken, sekiz yaşında bir çocuğun koşa koşa, soluk soluğa geldiğini görür:

"Neden koşuyorsun? Nereye gidiyorsun? " diye sorar.

"Camiye gidiyorum." der, çocuk.

"Neden acele ediyorsun? Hem sana namaz henüz farz değil ki! .." deyince:

"Öyle deme! Dün, bizim mahallede yedi yaşında bir çocuk öldü! .." diye cevaplar ve yoluna aynı hızla devam eder."

"Ölüm var, ölüm, gülüm! .. Ölüm, doğumda gizli... Her doğan bebek, solucanın, tarla farelerinin, böceklerin, karıncaların besini olarak dünyaya gelir."

"Hayat, buza yazılıdır; ölüm, kayaya kazılı! .."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0220

Onur Bilge

0221 - KIYAM

Onur BİLGE

Rabia tövbe etmiş ve yepyeni bir sayfa açarak, tamamen ruhani bir hava teneffüs etmeye başlamış. Fakat ruhu henüz yatışmamış, tövbe ettikçe ıstırap çekiyor ve kabul olup olmamasından endişe duyuyormuş. Allah-ü Teâlâ'ya karşı öylesine özlem duyuyormuş ki adeta o âlemden bir haber, bir işaret bekliyormuş. Her gece sabaha kadar Kurân okuyarak, namaz kılarak, zikir yaparak, ölümü tefekkür ederek yakarıyor, tövbesinin kabul olduğuna dair merak ve heyecanla bir zuhurat bekliyormuş.

Hemen hemen her geceyi ibadetle geçiriyormuş. İbnül Cevzînin, Sifetüs Safve isimli eserinde bildirdiğine göre Rabiaya hizmet eden Abde diyormuş ki:

"Râbia, gecenin tamamını ibadetle geçirirdi. Sabah namazından sonra, güneş doğunca namaz kıldığı yerde kendinden geçer ve bu dinlenme fecre kadar devam ederdi. Aniden korku ve endişeyle yerinden fırlar ve şöyle derdi:

"Ey can! Ne zamana kadar uyuyacaksın ve ne zaman uyanacaksın? Nerdeyse öyle bir uykuya dalacaksın ki ancak topraktan kalkma günü yerinden kalkacaksın."

Âdeti böyleydi. Ölünceye kadar bu şekilde yaşamaya devam etti."

Bu tarzda yaşamaya ant içmiş gibiymiş. Biraz gaflette kalsa rüya kanalıyla uyarılıyormuş. Meşârilul Uşşak, onun bir ara hastalandığını, o yüzden geceleri ayakta kalamadığını, bu sırada gördüğünü bir rüyayla ikaz edildiğini, Rabia'nın o rüyayı şöyle anlattığını ve sözleri bitince bayılıp yere düştüğünü nakleder:

"Bir gece rüyamda içi saraylarla dolu yeşil bir bahçeye girdim. Bahçenin güzelliğine hayran bir halde dolaşırken, yemyeşil bir kuş gördüm. Peşinde, dünya güzeli bir genç kız vardı ve sanki onu yakalamak istiyordu. Kusursuz güzelliği gözümü almıştı! Kuşa duyduğum hayranlık, ona dönmüştü. Dedim ki:

"Kuştan ne istiyorsun? Bırak onu! Çünkü ben ömrümde bu kadar güzel bir kuş görmedim! Dedi ki:

"O halde ben size daha güzel bir şey göstereyim mi?"

"Evet." dedim.

Elimden tutarak beni bahçede gezdirdikten sonra bir sarayın kapısı önünde durdu, açmak istediği anda kapı açıldı ve içerdeki bir şamdanın ışığı dışarıya saçıldı. Şavkı, önümü ve arkamı aydınlatıyordu. Kız:

"Gir! " dedi.

Ben de girdim. Sarayın güzelliği gözlerimi kamaştırdı! Hayatım boyunca, rüyamda bile onun gibi bir yer görmemişim. Sarayın içinde dolaştık, bahçeye açılan bir kapısı vardı. Kız oraya doğru koştu, ben de onu takip ettim. Orada, yüzleri incilere benzeyen hizmetçiler gördük. Ellerinde buhurdanlıklar tutuyorlardı. Kız:

"Ne arıyorsunuz? " diye sordu. Dediler ki:

"Denize düşen ve şehit olan birini arıyoruz! " Kız onlara:

“Şu yanımdaki kadını tütsülemey misiniz? ” diye sordu. Dediler ki:

“Onun nasibi vardı. Fakat terk etti.”

O zaman huri, elini elimden çekti, bana yaklaşarak:

“Herkes uykudayken senin namazın bir nurdu. İnsan fânidir, vakit dardır, hayat çabucak geçer. Uykusuz ve ibadetle geçen ömür, bir ganimettir.” dedi ve bu serzenişten sonra kayboldu.

Uyandım ve fecir vaktine kadar uyanık kaldım. Bu rüyamı hatırladıkça, o gördüklerim gözümün önünde canlandıkça aklım başımdan gidiyor, kendimi inkâr edecek hale geliyorum! ”

Kuran ve sünnet gereğince; Rabia, Ashap ve Tabiini izlemiş, gündüz saim, gece kaim bir hayat sürmüş.

Furkan Suresi 65. Ayet: “Onlar ki secde ederler, kıyam ederek geceyi geçirirler.”

Secde Suresi 16. Ayet: “Onlar ki, yanlarını yataklara yaslamaktan çekinir.”

“Gece kıyama devam ediniz. Allahı hoşnut edeceksiniz. Sizden önceki yararlı insanlar da bu şekilde hareket ederlerdi. Bu sayede günahlardan sakınırsınız. Suç işlemekten kurtulursunuz ve şeytanın pusularından emin olursunuz, gövdenizi de illete uğramaktan kurtarırsınız.”

Ashap ve Tabiin böyle yaşadığı, Rabia'nın çağdaşı olan; Said b. Müseyyeb, Fudayl b. tyad, Vü-heyd b. Verd, Ebu Süleyman Dârânî ve İmam-ı Azam Ebu Hanife'nin de içinde olduğu kırk kişinin, sabah namazını, yatsının abdestiyle kıldıkları söylenir. Geceleri uyumamak, ibadetle ihya etmek âdeti, tarikat ehli olan ve olmayanlar arasında yaygınlaşmış, tasavvufi eser yazarlar, bu konunun ehemmiyetini uzun uzun anlatmışlar.

Atar şöyle rivayet ediyor:

“Rabia bazen yalnız bazen kadınlarla veya erkeklerle sabahlardı. Rabia'nın dostlarından olan Süfyan-i Sevrî dedi ki:

“Bir gece ben de Rabianın yanındaydım. Fecir doğuncaya kadar namaz kıldı. Ben de öyle yaptım. Sabahleyin de şöyle dedi:

“Bu gece kıldığımız namazlar şükür için... Bu gün de oruç turalım! ”

Atar, buna benzer bir hâdisenin Hasan-i Basri Hazretleriyle Rabia arasında meydana geldiğini anlatıyor:

“Hasan Basri Hazretleri şöyle dedi:

Bir gün bir geceyi Rabianın yanında ihya ettim. Tarikten ve Hakk'ın sırlarından bahsettik. Konuşmamız o derece hararetlendi ki benim erkek, onun da kadın olduğunu unuttum. Sözüm bittikten sonra son derece fakir olduğumu hissettim. O ise ihlâsı

sayesinde zengindi.

Bazı kaynaklara göre, bu rivayetin doğru olmasına, onların aynı zamanda yaşamış olmalarına imkân yoktur. Rabia'nın, 135 (753) yılında değil de 180 (797) veya 185 (802) yılında vefat ettiğini iddia ederler. Hasan-i Basri Hazretleriyle buluştuğunu ve konuştuğunu ispat etmek isteyenler, 135 de vefat ettiğinde ısrar ederler.

Bazı geceleri, önemli ve değerli kişilerle beraber ibadetle geçirmiş olduğunu kabul edebiliriz. Bunlardan Basralı olan Rabah'la aynı fikirde ve aynı yere mensupturlar. Fakat Rabah, Allahın tecellisinden, kuluyla arasında kurulacak haliliyetten bahsetmiş, abartarak, velinin nebiden üstün olduğuna dair bir takım düşünceler ileri sürmüştü.

Ebû Nuaym, Rabahın dilinden, Rabianın bazı değerli dostlarıyla olan ilişkisini ve ona ne kadar güvendiklerini, herhangi bir güçlkle karşılaştıklarında ona gelerek anlattıklarını belirten olayları şöyle anlatır:

"Rabah dedi ki: Sâd oğullarından Abrad bin Dirâr ile konuşuyorduk. Bana söyle bir soru sordu:

"Sana günler ve geceler uzun gelmiyor mu?

"Neden? "

"Allaha duyduğun hasretten, vuslat arzusundan..."

Rebah, bu soruya cevap verememiş. Rabia'ya gitmiş ve:

"Abrad, vuslat arzusundan, bana günlerin ve gecelerin uzun gelip gelmediğini sordu. 'Evet' desem, yalan söylemekten korktum. 'Hayır' desem, ruhumu alçaltmış olacaktım. Şaşırdım, cevap veremedim." demiş.

Ebû Mamer Abdullah bin Amr:

"Rabia ile Rebahı gördüm. Rebâh, ailesinden bir çocuğu kucaklıyor ve öpüyordu. Rabia:

"Bu çocuğu seviyor musun, Rebah? " diye sordu.

"Evet." diyince:

"Bense senin kalbinde Allahtan başkasına yer kalmadığını sanıyordum." dedi.

Rebah bayıldı, yere düştü. Kendisine geldiğinde alnından damlayan teri sildi ve söyle dedi:

"Çocuk sevgisini kullarının kalbine Allah-ü Teâlâ koymuştur.

Arkadaşlarından Süfyan-i Sevrî, 95 (713) yılında Küfe de doğmuş, 161 (778) de vefat etmiş, özgürlüğe odaklanmış, âlim ve fazıl bir zattır.

Rabiayı ziyaret ederek soru soran, ilim alanlardan biri de Salih İbn-i Abdülaziz ile mutasavvif-i şıadan olan Kilab İbn-i Hârî, Hasan-i Basri Hazretlerinin tilmizlerinden Malik bin Dinar da vardı. Malik b. Dinar hicretin 128 yılında vefat etmiş olduğundan,

Rabia ile gençken tanışmış olmalı.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0221

Onur Bilge

0222 - ZİKİR

Onur BİLGE

Dünya hayatını öğrendik, öğrenmekteyiz. Ahret hayatını bilmiyoruz. Önümüzde soğuk yüzlü ölüm... Yaşarken öğrenebileceğimiz en son şey.

Arkasında, iyi kulları, sonsuz bir haz denizinde yüzme bekliyor. Orada Cemal var, her şeyden önce. Sonra sayısız lütuf, sonsuz bir hayat...

Düşünüyorum da şayet o âlemi görmüş olsaydık, yeryüzünde canlı kimse kalır mıydı? Kim çekerdi bu dünya meşakkatini? Dualarımızda, sadece gitme isteği olurdu. Öylesine gizlemiş ki sürprizini! Güzelliğince, itinayla... Hayat bir an önce bitse de gitsek!

Yepyeni bir hayat, kabir hayatı başlayacak. Madde yükünden kurtulmuş özgür beden, arzuya göre yönlenecek. Adım atmak, çaba sarf etmek yok. Sadece beyin gücüyle... Düşün, iste ve arzu ettiğin yerde ol, anında!

Burada, nefes almak bile bir kalem iş, otomatikleşmiş görülse de... Günde ne kadar enerji harcıyoruz, onun için bile kim bilir?

Bütün bu kolaylıklar, süratli yaşama olanağı, tarafımızdan bilinmiş olsaydı, üç günlük ömre beş günlük hizmet etmeyi kim isterdi? Melekler gibi yemeden içmeden, üstelik nefes almadan yaşamayı bilmiş olsaydık, yaşam için gerekli zaruri ihtiyaçlarımızın temini için okumak, iş bulmak, çalışmak zahmetine katlanabilir, bu uğurda tam bir ömrü tüketmek aptallığını yapar mıydık? Bu ortamdan başkasını görmedik, bilmedik.

Ruhların önceden yaratılmış olduğunu, Kalubela'da Allah'a söz verdiklerini biliyoruz. O halde bize, ruhlar âlemindeki yaşadıklarımız unutturulmuş. Ana karnında, su içinde yaşadığımız hayat da unutturulmuş. Zannediyoruz ki havasız ortamda asla yaşayamayız!

Bize, havayla yaşamak öğretildi. Balığa suyla... Balığa, sudan çıkmasıysa gelen ölüm, insana suya batmasıyla geliyor. Bize göre hayat, suyun dışında. Balığa göre içinde... Gel de bunu balığa anlat! Anlamaz, suyun dışında hayat olduğunu. Melekler de bize anlatamaz, havasız ortamda da yaşamanın mümkün hem de çok hızlı ve oldukça kolay olduğunu. Anlamayız.

Beden denen ağırlıkla yerin çekimine bağlanmışız. Yerçekimi, elektronik pranga gibi... Kendilerini özgür hisseden yaratılanları yeryüzü hapisanesinde tutan, manyetik bağ... Görünmez bağlarla bağlıyız yere. Neyse ki sayılı gün! Yaşayacağız, yaşamaksa... İsterdik veya istemedik, gelmişiz bir kere.

Melekler, halimize bakıp acıyor veya gülüyorlardır. Onlara göre dünyadan başka mekân bilmeyen, yerle birlikte yerle bir olmaya mahkûm dünyevi bilgilerin gerçekliğine inanmış, gerçek mekânın ve gerçek bilgilerin cahili, zavallı hapisleriz. Küçücük, eski bir gezegende gün sayıyoruz.

Belki de bir an önce kurtulmamız için dua ediyorlardır. Biz gitseydik mesela, gelmek ister miydik, acaba? Galiba çok güzel olduğu için sütreli, gelin yüzü gibi... Ölüm anında kalkacak, duvağı. O geceye boşuna 'düğün gecesi' dememişler.

Bir ayette, "Mala ne kadar düşkünsünüz! " diyor, Allah-ü Teâlâ. Mala ne kadar düşkünsünüz! Sahip olduğumuzdan emin olduğumuz tek şey o da ondan... Eşlerine,

evlatlarına bile sahip olduğundan emin olamayan zavallı insanlarız. Onları ölünceye kadar elimizde tutamayacağımızı bildiğimiz için canlı varlıklardan cansızları daha vefalı görmüş, dört elle sarılmışız, son nefese kadar bırakacağımız yok! O anda can çekiliyor bedenimizden; sımsıkı tuttuğu oyuncağı elinden alınamayan çocuğun, uykuya daldığında avucunun açılıvermesi gibi canlarımızın yongalarını bırakmak zorunda kalıyoruz.

“Sonunu düşünmeyip dünyaya aldanan insan, ipek böceği gibidir. İpek böceği kendine yuva örer ve sonunu bilmez. Sonra oradan çıkmak ister, çıkacak yer bulamaz, ördüğü yuvasında ölür ve çalışması başkalarına yarar.” diyor, Efendimiz.

Dünya malı biriktirenler ve bir ömrü sadece bunun için harcayarak, dünyada bırakıp giden, akıllı geçinen kişiler vardır, mallarının esir aldığı. Azrail geliverdiğinde:

“Ne olur bir nefeslik zaman ver de iman tazeleyeyim! Bir Kelime-i Şahadet getireceğim! deseler ya da Tövbe edeyim, en azından! dercesine baksalar, canları boğazlarına geldiğinde, yalvarırcasına, dışarıya fırlamış gözleriyle; onlara bu fırsat verilmez! Bilirler ama yine de hırs ve tamahlarının esiri olarak, gece gündüz durmaksızın, kendilerini esir alacak ağı örmeye devam ederler.

Dünya, Rabia gibi Allah dostlarının sadece bedenleri için hapisane olmuş. Ruhları, geceler boyu yedi kat göklerde sema etmiş, Kur’an, namaz, zikir ve tefekkürle yıldız yıldız dolaşmış, ölmeden önce ölerken, ölümün güzelliğini hayattayken yaşamaya başlamışlar.

Zikir demek, namaz demek... Kur’an’da namaz, ‘salât’ olarak geçer. Salât da zikir demektir. Belli sure, ayet veya sözcüklerin tekrarı... Lafz-ı Celal’in, Allah’ın Güzeli İsimlerinin, Sıfatlarının tekrarı... Namaz da gerek hareketlerin gerekse okunanların tekrarından ibarettir. Tekrarın amacı, pekiştirmektir. Tekrar, imanı pekiştirir, olgunlaştırır. Tabi ki tefekkürle beraberse... Zikir, yani salât olarak geçen namaz, tefekkürle iç içeyse, içi doludur, aksi halde şekilde kalır. Beyin süzgecinden geçirilmediyse, idrak tarafından emilmediyse, kalbe inerek, sevgi ve aşk haline dönüşmesi imkânsızdır; o anlam yüklü hareket ve sözcükler işlevini yapamaz hale gelir.

Kur’an da zikirdir. Orada da tekrarlar vardır. Tekrar tekrar okunması gerekir. Salık; Kur’an okuyarak, namaz kılarak ve zikrederek ilerlemeye çalışırken, tefekkür ederse yol alabilir. Aksi halde, hiç birinde anlatılmak istenenlerin anlamlarına vakıf olamaz, sadece iş yapmış olur, ibadet değil.

Rabia, ömrünün sonuna doğru, iyice zayıflaması nedeniyle geceleri sabahlara kadar ibadet edemez, eskisi kadar namaz kılamaz olmuş. Yapmakta olduğu ibadetler, bedenle yapılanlardır ve insan gücünün de belli bir sınırı vardır. Tefekkür için bir iş, bir hareket, güç harcamak gerekmez. Akıl çalıştığı sürece, son nefese kadar yapılabilir.

Rabia’nın gece teheccüd namazı kıldığı, Kuran okumak ve zikirle meşgul olduğu söylenir ama nasıl bir zikir yapmakta olduğu hakkında bir açıklama yapılmamış. O zamanlar henüz sofilerin sema halkasının teşekkül ettirilmemiş olduğu, ilk sema halkasının 253 de (868) vefat eden asıl adı Ali Tenûhî olan Seriyüs-Sekati tarafından Bağdat’ta oluşturulduğundan bahsediliyor.

Zikir meclisleri eşkiden beri varmış ve Hasan Basri Hazretleri’ninki, Basra cami’sindeymiş. İsa bin Zâbân da hicretin 120. yılında Ubül’de bir zikir meclisi kurmuş.

Zikir, bu meclislerde inkişaf etmiş ve insanlar buralarda yalnız Allahın adını anmakla kalmamış, bir takım tekke ve zaviyelerin inşasına da başlanarak, ilim yuvaları haline getirilmiş.

Orada ilk dergâh, hicretin 150. yılında Abbadanda, Rabianin dostu Abdülvahid bin Zeydin tilmizleri tarafından açılmış. Kısa zamanda büyük bir şöhret kazanmış ve orada namaz kılmanın bile bambaşka bir faziletinin ve ayrıcalığının olduğuna inanılmış. Hicretin 260. yılında, zencilerin çıkarmış oldukları isyan sırasında her yer harap olmuş, bu dergâh da yıkılmış.

Kuranlar, Abdülvahid bin Zeyd'a ve dergâhın bulunduğu yer olan Abadan da Basraya çok yakın olduğu için Rabia'nın yapmakta olduğu zikrin kurallarının, bu dergâhta ortaya çıkmış olabileceği sanılıyor.

Rabia, kadın olduğu için bu dergâha girmemiş, küçücük evinden ayrılmamış, ibadetlerini kendi mekânında yapmış. Evi, şehrin batı tarafındaymış. O taraf, eğlence muhitinden oldukça uzakmış.

Onun devri ağlayanlar devriymiş. Rabianın dostlarından olan Rebah b. Amr diyor ki:

"Mescide girer girmez ağlamağa başlardı. Evinde ve mezarlıkta dolaşırken de durmadan ağlardı. Ona bir defasında:

"Ömrünü yas tutarak mı geçireceksin? " demişler.

"Felâket içinde yaşayan suçlular, böyle yaşamalı! " diye cevap vermiş.

Hasan-i Basri Hazretleri de çok ağlamış. Giderek ağlayanlar çoğalmış. O zamanın dervişlerinin âdeti buymuş. Hüzün, gam, ağlama ve bîhuş düşme âdetine Rabia da uymuş. Çağdaşı olan, Basra'da yaşayan Abdülaziz b. Süleyman El-Râsibî için 'Seyyidül abidin' yani 'abidlerin efendisi, reisi ve piri' deniyormuş. Abdülaziz, kıyamet ve ölümden bahsedildiğinde eşini kaybeden bir kadın gibi feryat eder, sesine mescidin her tarafından sesler gelir, birkaç kişi de o şekilde haykırarak bayılır, hatta can verenler de olurmuş! Rabia, aslında ölümden değil, hesaptan korktuğu için olsa gerek, ifrat derecesinde ağlar, feryat ederek kendinden geçermiş!

Ölümü tefekkürünün, görüşünü denli değiştirdiğini tahmin edebilmek mümkün değil! O dönemde hayatına köklü bir çekidüzen verdiğine, dünyayı temelli terk ettiğine bakılırsa; Rabia'nın vecd haline gelmek için ölümü tefekkür ettiği, düşündükçe de yokluk duygusundan, Hesap Günü'nün şiddetinden, kabir ve cehennem azabından korktuğu, onun için derin bir endişe ve keder içinde kaldığı anlaşılıyor. Onun hakkında Münâvi şöyle diyor:

"Rabia, büyük bir korku içindeydi. Bas Günü'nden ve cehennemden söz edilince bayılıyordu."

Bu dönemde Rabia'da, 'Allah Korkusu' had safhadaymış. Haşyetle veya aşkla akan bir damla gözyaşı cehennem ateşini söndürür. O da içindeki ateşi gözyaşlarıyla söndürmeye çalışmış. Zamanla, aşkının gücü, korkusunu bastırmış olmalı ki daha sonraki telkinleri, cehennem hakkındaki düşüncelerinin değiştiğini gösteriyor.

Bu dönemini; devrinin, önceki devirlerden devraldığı telkinlerine uyararak, gecelerini

ibadetle canlandırıp, ölümü düşünerek haşyet içinde geçirmiş.

Efendimiz, hayatlarımıza yön vermemiz konusunda şöyle demiş:

“Yaşadığınız gibi öleceksiniz, öldüğünüz gibi diriltileceksiniz ve diriltildiğiniz gibi haşır olunacaksınız.”

ZİKİRLE

Sana söyleyecek sözüm kalmadı
Derin çaresizlik voltasındayım
Kimi seversen sev gözüm kalmadı
Kör bir yalnızlığın ortasındayım

Benden çok uzakta yaşanır hayat
Deniz kenarları yalı villa yat
Biraz peynirim var ekmeğim bayat
Aşkım Azrail'in oltasındayım

Sana değmeyecek artık gözlerim
Bazen garipserim belki özlerim
Sanma geleceğın yolu gözlerim
Değışmez yazının rotasındayım

Seni düşününce göz dolmayacak
Sana ulaşan tek söz olmayacak
Bir dakikan bile kaybolmayacak
Bitkin bedenimin arkasındayım

Kur'an-ı Kerim'e tam uyacağım
İbadetlerimden haz duyacağım
Ömür uykusunu uyuyacağım
Zikirle O/Nur/un potasındayım

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0222

Onur Bilge

0223 - EVLENMEK

Onur BİLGE

Rabia, evinde münzevi bir hayat yaşamaktaymış. Hayatının naklinde yapılan iki hata, önce İbnül Cevzî, 'Sifatüs-safve'de, sonra da Abdür-rauf Münavî, 'Tabakatül Evliya' isimli eserlerinde açıklanmışlar.

Hatalardan biri, Rabia'yı, Şamlı Râyia ile karıştırmakmış. Rabia, İsmail adlı dindar ve fakir bir adamın kızıdır. Münavi, Şamlı Râyiadan bahsederken onun da Adeviyyeden olduğunu söyler ama aslı değildir. Mûnâvî'nin dikkatinden kaçmış. İbnül Cevziye göre Râyia, Ahmed İbn-i Ebil Havârinin karısıdır, hicretin 235 yılında ölmüştür ve kabri, Kudüs'te, Resi Zîtâdadır.

İkinci hata, Rabia'nın talipleri ve evlenme konusu ile ilgilidir.

Bir rivayete göre Hasan-i Basri Hazretleri, Rabia'ya dünür göndermiş, diğer rivayete göre de arkadaşlarını toplayarak evine, istemeye gitmişler. Onu evlenmeğe yönlendirip, aralarından seçeceği birisiyle evlenebileceğini belirtmişler. Önce:

"İçinizde en kültürlü olanınız kim? diye sormuş.

Oradakiler, Hasan Basriyi işaret etmişler. O zaman ona hitaben dört soru soracağını, bu sorulara olumlu cevap aldığı takdirde kendisiyle evlenmeyi kabul edeceğini bildirmiş. Hasan Basri de:

"İnşallah! Allah izin verirse, cevaplarım." diyerek kabul etmiş. Rabia sorularını sormaya başlamış:

"Öldüğüm zaman hakkımda nasıl bir hüküm verilecek? Müslüman olarak mı yoksa kâfir olarak mı can verdiğime karar verilecek? Son nefese kadar imanımı koruyabilecek miyim? "

Bunu ancak Allah-ü Teâlâ bilir.

Kabre indirildiğimde, Münker ve Nekir gelip beni sorguya çektiklerinde, onlara cevap verebilecek miyim? "

Bunu da Allah-ü Teâlâ'dan başka kimse bilemez! "

"Kıyamet koptuğunda amel defterleri verilirken, defterim sağ elime mi sol elime mi verilecek? "

Bunu da kimse bilemez! Sadece Allah-ü Teâlâ bilir."

"İnsanlar, cennete veya cehenneme sevk edilirlerken, ben hangi tarafa gönderileceğim? "

"Bu da gizlidir, ancak Allah-ü Teâlâ bilir.

"Önümde böyle ciddi ve korkunç bir gün varken, ben bu soruların ağırlığı altındayken, evlenip dünya işleriyle meşgul olamam."

Hasan Basrinin, Rabiayı istemesi, her şeyden önce aynı zamanda yaşamadıkları için

mümkün değildir. O, kendi devrinde yaşayan mutasavvıflar tarafından korunmuş olabilir.

Aynül Kuzat, 'Şekva' adlı eserinde, sonra da Zebîydi, onu ilk isteyen kişinin, yüksek bir ruha sahip olan Abdülvahit bin Zeyd olduğunu, evlenme teklif edince Rabia'nın darılıp birkaç gün konuşmadığını, arkadaşlarının araya girip barıştırdıklarını ve ona:

Ey şehvetperest adam! Kendin gibi şehvetperest birisini bul! .. Bende şehvet verici ne gördün? dediğini bildirirler.

Zebîydî, onu daha sonra isteyenlerden de söz eder. Basra Emiri Muhammed b. Süleyman El Hâsimî'nin, ona yüz bin akçe vererek almak istediğini ve:

Her ay on bin akçelik gelirim var. Hepsi senin olsun. Kölen olayım, benimle evlenmeye razı ol! " dediğini, onun da hiç düşünmeden reddettiğini ve ona:

"Kölem olman da tüm mal varlığını bana bağışlaman da beni mutlu etmez. Keşe beni bir göz kırpma süresince meşgul edip, Allahtan ayırmıydın! »

Bu olayı, Abdürraûf Münâvi de şöyle nakleder:

"Tüm mal varlığının getirisi her gün sekiz bin akçe olan Muhammed b. Süleyman El-Hâsimî, Basra'nın ileri gelenlerine yazarak, evlenmek istediğini bildirmiş, onlar da Rabia'yı ona eş olarak düşünüp, aracı olurlar. Rabia, reddeder ve ona şunları nakletmelerini ister:

"Zahittik, beden için rahatlık; dünyaya rağbet, dert ve mihnettir. Mizanına ne koyacağını düşün, ahret için çalış! İşini kendin hallet; ne vereceksen, elinle ver, başkalarını vasi tayin etme! Aksi halde, öldüğünde terekeni paylaşırırler, arkandan hayır yapmazlar. Ömrünce oruç tut, ölümle iftar et! Allah-ü Teâlâ bana, sana verdiklerinin kat kat fazlasını verse, O'nunla olduğum göz açıp kapatacak kadar bir anı değişmem. O servet beni, o bir anın mutlu ettiği kadar sevindirmez! "

O asırda ve o muhitte yaşayanların telkinleriyle evlenmekten çekinmiş olabilir. O zamanın zahitlerinin en büyüğü olan Hasan Basri Hazretleri, zahit bir erkeğin, salih biriyile bile evlenmesini, onu Allah-ü Teâlâ'dan uzaklaştıracağı düşüncesiyle doğru bulmuyor ve diyormuş ki:

"Allah-ü Teâlâ, bir kulu için dünyada hayır murat ederse onu, eş ve evlatla meşgul etmez."

Ebû Nuaym, "Hılye' adlı eserinde Rebah'ın şöyle dediğini rivayet ediyor:

"Malik b. Dinarın der ki: "Bir insanın mertebe bulması için, hanımını dul gibi bırakarak, köpeklerin mezbelesinde barınması gerekir."

Sühreverdî, 'Avârifül Meârif' adlı eserinde, İbrahim bin Ethem'in:

"Nefsi zevke alışanlar asla felah bulamazlar." dediğini rivayet eder.

Hasan-i Basri Hazretleri ve talip olan diğer zatlar hiç evlenmemişler. Hepsi de mücerret yaşamayı tercih etmiş oldukları için bu sözleri söylemiş olsalar da olmasalar da o

düşüncede olukları bilinmektedir.

Mücerret yaşama akımı, birinci asrın sonlarına doğru başlamış. Zahitliğe süluk edenlerin evlenmemeleri uygun görülmüş. Bu, bir ruhban sınıfı meydana getirmek için değil, ailenin geçim derdine düşerek, ilerleyemeyeceklerini düşündüklerindenmiş. Bu konuda hadisler de uydurulmuş ve özellikle hicretin üçüncü yüzyılında, halk arasında yayılmaya başlamış.

Mücerretlik en büyük muktedâ olan Efendimizin yaşam tarzına uymaz. O nedenle bu bağlamda söz söylemez. Kendisi mücerret yaşamadığı gibi mücerret yaşamaya değil, herkesi evlenmeye teşvik etmiş:

"Evleniniz ve çoğalınız! Ahrette, ümmetimin çokluğuyla iftihar etmek isterim! " demiş.

İkinci yüzyıldan sonra, mücerretliğin Muhammed ümmeti için mubah olduğuna dair hadisler uydurmuşlar. 'Kütül Kulûb' yazarı Ebü Talib Mekki'nin rivayet ettiği bir hadis şöyledir:

"İki yüz yıl sonra mücerretlik, ümmetime mubah olacaktır. Birinizin bir köpek yavrusunu beslemesi bir evlât yetiştirmesinden hayırlı olur."

Sühreverdi de 'Avârif ü l Meârif' adlı eserinde şöyle bir hadis rivayet eder:

"İki yüzden sonra hayırlınız, yükü hafif olan kimsedir."

"Yükü hafif olan ne demektir, Ya Resulullah? "

"Ehli ve çocuğu olmayan kimsedir."

Oysa hicret tarihi, Efendimiz zamanında değil, Hazreti Ömer zamanında kabul edilmiş.

Hasan Basri Hazretleri yalnızlığı tercih etmiş, mücerretliği takva ve zahitlik için gerekli kabul etmiş. Ondan sonra yayılmış. Özellikle onun çevresi ve izleyicileri, dünyadan el etek çekmişler, çoluk çocuk sahibi olmak istememişler, Kuran-ı Kerim'de de fikirlerini doğrulayan ayetler bulmuşlar ve:

"Eşlerinizde ve evlatlarınızda sizin için düşman vardır. Bunlardan sakınınız."

Bu ayet, eş ve evlatlardan sakınmayı öğütüyor. Eş ve evlat edinmemeyi değil...

"Mal ve evlatlar, dünya hayatının süsüdür. Fakat devamlı ve yararlı işler Allah nezdinde sevapça daha hayırlı ve daha verimlidir."

Bu ayette ise, evliliğe özendirme vardır. Evlenmek ve evlat sahibi olmanın, insanın ferdi ve sosyal ihtiyaçlarından olduğunu bildikleri halde, Kuran ve sünnete başvurarak, düşüncelerini doğrulayan naslar aramaya çalışmışlar. Hasan Basriden itibaren, mutasavvıflar, kaderi akıllarından çıkarmış olacaklar ki böyle davranmışlar, tehhül hayatı ile zahitliği bağdaştıramamışlar, evlenmekten ziyade, nefislerini boşamak istediklerini söylemişler.

Hicretin 227 senesinde (841) vefat eden Bişr bin Elhâris El-Hâfiye'ye şöyle demişler:

“Herkes senin hakkında ileri geri söyleniyor»

“Ne diyorlar? ”

“Sünneti terk ediyor, diyorlar.”

“Ben sünnetle değil, farz ile meşgulüm.”

Avârifül Meârif sahibi de şöyle bir hikâye anlatır:

“İşittiğimize göre Şeyh Abdülkâdir El Cey-lîye hukemâdan biri şu suali sormuş:

“Niçin evlendin? ”

“Efendimiz, evlenmeyi emrettiği için evlendim.

“Efendimiz, ruhsatları emreder. Bizim tarikimiz ise azimeti iltizamı...”

Ceylânın ne cevap verdiği bilinmiyor. Abdülkâdir Geylânîyi tasvip ettiği anlatılıyor.

O zamanlar; evliliğin, mutasavvıfların manevi hayatlarını kötü yönde etkileyeceğine; nefis mücadelelerini güçleştireceğine, şehvet ve ihtirastan yakalarını kurtaramayacaklarına inanılıyormuş.

Hasan Basri Hazretleri, Rebâh, İbrahim Ethem, Daram gibi zatlar için yalnızlık, kendi tercihleridir. Evlenmek, o devrin kadınlarının en büyük amaçlarıken, Rabia'nın istememesi, bir örnek teşkil etmiş, ondan sonra, kural haline gelmiş.

Abdülkadir Geylânî Hazretleri, niçin evlendiğini soran adama karşı susmayı tercih etmiş.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0223

Onur Bilge

0224 - İLAHİ AŞK

Onur BİLGE

Aşk, sevginin şiddetli halidir. Allaha olan aşırı sevgiye de aşk denir ki bu gerçek aşktır. Dünyevi sevgiler, basamak; dünyevi aşklar mecaz aşklardır. Onlar da gerçek aşka ulaşmak için kullanılan merdivenlerdir.

Bir kutsi hadiste, Gizli bir hazineydim, bilinmeyi arzu ettim, âlemi yarattım. denilmiştir. Allah-ü teâlâ, sıfatlarıyla bilindiğinde aşk ile sevinebilir.

Dünyevi sevgiler, Allah aşkına dâhildir. Yunus'un: "Yaratılanı sevdim, Yaratan'dan ötürü..." dediği budur. İnsan, herkesi ve her şeyi sevdiği zaman, Allah'ı da hakkıyla sevmeye başlar. Hoşgörü de bunun içindedir. Allah, yarattıklarından seyredilir. Yaratma gücü, kudreti, sanatı, yarattıklarında açığa çıkar. Allah aşkına, öğrenmeyle, çalışmayla, uğraşmayla ulaşamaz. Gönülle gidilir, Allah yolunda. Kalbin üzerinde yürümek gerek. "Aşk imiş her ne var âlemde İlim bir kıl u kal imiş ancak." demiş, Fuzuli.

Aşka giden basamakları adlandıranlar vardır. Sevgi ve ilginin şiddetine göre şöyle sıralarlar:

"İrade, Muhabbet, Hevâ, Sakabe, Tebettül, Alaka, Vüluğ, Kelef, Şağaf, Aşk, Ülfet, Garava, Hullet, Teyemmüm, Valeh, Tedellüh ve Velâ.

İrade, insanın bir şeyi yapma ya da yapmamaya karar verme gücü, yani istenc demektir. Buyruk, istek ve dilek anlamlarına da gelir.

Muhabbet: Dostça konuşma, yarenlik ve sevgi anlamlarında kullanılır. Arapça bir sözcüktür. Sevgi ve aşk ifade eder. Hevâ, hoşlanmak; Tebettül, dünyadan el ayak çekip, Allaha bağlanmak; Alaka, ilgi, ilişik, sevgi, sevmek; Vüluğ, bir şeye fazla düşkünlük; Kelef, şiddetli sevgi; Şağaf, çıldırmasıya sevmek; Aşk, Allah sevgisi; Ülfet, alışma, kaynaşma, görüşme, konuşma, dostluk; Teyemmüm, uğur sayma; Tedellüh, nazlanma; Vela, sahiplik, yakınlık demektir.

Tasavvufta muhabbetin gerçeği, her şeyden Allah rızası için vazgeçmek, kendi varlığını bile yok saymaktır. Muhabbetin de çeşitleri vardır.

İlki, ammenin muhabbetidir. Allahın insanlara bahşettiği fiili sevgidir. Efendimizin: Kalplerin, ihsan edeni sevmek özelliği vardır. dediği avamın sevgisidir.

Sıfati aşk kalbin Allahın sıfatların anlamlarına vakıf olanların sevgisidir. Azamet, Kudret, Celal, Cemal... İlimle desteklenir. Havassın, sadıkların, araştıran ve öğrenenlerin ulaşabildikleri sevgidir. Sütrenin kalkmasıyla, gerçeklerin görünürmesiyle oluşur.

Zati muhabbetin hâlidir. Allah'a olan sevginin, başlangıcı olmayan, eski, ezeli ve nedensiz sevmek hali demektir ki Allah işte bu şekilde sevimlidir. Sıddık ve arifler böyle severler.

Bazıları, başlangıç ve amaçlarına göre çeşitleri olduğunu iddia eder ve gruplar. Önce ikiye ayırır.

Sâlik ve muhib makamlarındakilerin sevgi sıralaması; ülfet, hevâ, hülle, şağf ve vecd; âşıklarınki ise garaim, iftitân, veleh, dehş ve fena şeklindedir.

Aşk, manevî bir sarhoşluktur. Düşünülerek ulaşılabilecek bir mesele değil, hâlî ve vicdanîdir. Mevlâna'ya aşkın ne olduğunu sorarlar: "Benim gibi olunca anlarsınız! " der. Aşkı yazarken kalemin dahi tahammül edemeyerek yarıldığını, aşkın şerhinde, çamura batmış merkep gibi aciz kaldığını söyler.

Mevlana Hazretleri; âşîğın halinden halkın anlayamayacağını, meyhaneden çıkıp yolunu şaşırın sarhoşa çevredekiler nasıl bakarsa ve çocukların maskarası, eğlencesi olursa, âşîğın da sarhoş olduğunu, yani sekr halinde bulunduğunu çocukların, onun şarap zevkinden ve sersemlik neşesinden habersiz oldukları için arkasına takıldıklarını, Allahın aşkından sarhoş olanlardan başka, bütün halkın çocuk mesabesinde olduğunu söyler; İlahî aşktan nasibini almayan, heva ve hevesten kurtulamamış olanları, bülüğa ermemiş çocuklara benzetir; o çocukların, bindikleri kargıları, cehaletlerinden Burak veya Düldül sanarak böbürlendiklerin, ata bindiklerini vehmettiklerini ilave eder.

Mutasavvıfların divanlarında, şarap, mey, kadeh ve meyhane gibi mazmunlara çok rastlandığından, ne anlamda kullanıldıklarından habersiz olan cahiller, onların içki içtiklerini zannederler.

Dehr Suresi, 21. Ayet: Rabbleri, onlara tertemiz bir şarab takdim eder.

Bu ayette 'şurb' kökünden gelen 'şarab' sözcüğü içecek anlamındadır. 'Şurup' da bu kökten türemiştir. Su ve şerbet gibi sarhoş etmeyen, temiz içecek demektir.

Allah âşıklarından Yahya b. Muaz, Bayezid Bistamiye:

Muhabbet kadehinden o kadar içtim ki sonunda mest oldum! der. O da ona:

Muhabbet şarabını kâse kâse içtim. Lakin ne şarap bitti, ne de benim hararetim geçti! diyerek cevap verir.

Allah âşığına her yaratılan Allah-ü Teâlâ'yı anımsatır. Öyle bir zaman gelir ki kendisini unuttur; varlığı Allahta yok olur. Hallac-ı Mansur da öyle duygular içindeyken:

Enel Hak! demiştir.

Onun, o sözleri, nasıl bir aşk sarhoşluğu içinde söylediğinden habersiz olan, aşkın o raddesini tatmamış oldukları için bilemeyen insanlar, şeriatın zahirine aykırı olması nedeniyle, katline karar vermişler.

Mevlâna, onların hallerini bilir ve o olayı; kıpkızıl hale gelen demirin: "Ben ateşim! " demesine benzetir ve der ki:

Sen, sarhoş olanlardan kılavuzluk arama!

Âşık, kendisini yeryüzünde, gurbette gibi hisseder. Vatanının Bezm-i Elest olduğunu söyler. Dünyayı bir hapisane, yani kapkaranlık bir zindan olarak görür ve vuslat olarak kabul ettiği ölümü, şiddetle arzular! Sevinçli de değildir, kederli de değildir. Her şeyin Allah'tan geldiğinin bilincindedir. Hayatı, olduğu gibi kabul eder, kadere kesinlikle inanır ve taksimata rıza gösterir:

Hoştur bana Senden gelen
.Ya gonca gül, ya da diken

.Ya hilatu yahut kefen
.Narın da hoş, nurun da hoş... der.

Âşık için iyi kötü olarak değerlendirilmekte olan ne varsa, Allah'ın lütfudur. Mevlana:

Gerek âlim olsun, gerek cahil olsun, isterse aşağılık biri bulunsun, herkes lütuf ile kahrı fark eder. Lakin kahrıda gizlenmiş lütfu, yahut lütuf içindeki kahrı az kimse bilir. der.

Bir Ayeti Kerimede: "Bazen kötü gördüğünüz bir şey, sizin için hayırlı olabilir, hayırlı gördüğünüz bir şey de sizin için şer olabilir. Doğrusunu siz bilemezsiniz...." denilmektedir.

Hayrın içinde şerrin, şerrin içinde hayrın olduğu da, her şeyde bir hayır olduğu da söylenir.

Âşık olan kişiler deli olagan olur,
.Aşk nedir bilmeyenler âna gülegan olur,
.Sakın gülme sen âne, deli değildir sane,
.Kişi neye gülerse başa gelegân olur,
.Âşık Yunus sen dahi, incitme aşıkları,
.Aşıkların duası kabul olagan olur.

Dünya zincirini kıranların ayağına Allah-ü Teâlâ'nın aşk zincirinin takıldığı, artık onun için korku olmadığı söylenir.

Züleyha'nın, Hz Yusufa âşık olunca onun uğruna güzelliğini ve tüm servetini harcadığı, yetmiş deve yükü mücevher ve gerdanlığı onun uğrun feda ettiği: Bu gün Yusufu gördüm. diyen herkese, eline ne geçerse vererek zengin ettiği, vere vere elinde bir şey kalmadığı, aşkından aklını kaybetme raddesine geldiği ve karşılaştığı her şeyi Yusuf diye çağırır olduğu, hatta geceleri gökyüzüne baktığı zaman Yusuf'un adının, yıldızların üzerinde yazılı olduğunu söylediği; iman edip onunla evlendikten sonra, eski aşığı yani yeni kocasından ayrı yaşamaya yönelerek kendini ibadete verdiği, varlığını tamamen Allah'a adadığı; Yusuf kendisi gündüz yatağa çağırsa: Akşama... diye savdığı, akşam çağırınca: Yarına... diye ertelediği, sebebini Yusuf'a:

Ben sana Allah'ı tanımadan önce âşık olmuştum. diyerek izah ettiği, Yusuf'un da ona: Seninle birleşmemi emreden yüce Allah'tır. Senden iki çocuğum olacağını ve bunları peygamber olarak görevlendireceğini bana bildirdi. dediği söylenir.

Mecnun'un, Leylaya karşı olan aşkıdan deli divane olup çöllere düştüğü, gözleri Leylaya benziyor diye, çölde ceylanlarla arkadaş olduğu, bulunduğu yere bir köpek geldiğinde, kimse ilgilenmediği halde ona büyük bir ilgi gösterdiği, nedeni sorulduğunda:

Bu köpeğin, Leylanın diyarından geldiğini bilmiyor musunuz? ve sonunda Leyla kendisine verildiğinde:

Hayır, sen Leyla değilsin! Sen yürü Leyla ki ben Mevlayı buldum! dediği söylenir.

Yunus Emre de: Bana Seni gerek Seni! demiştir. Her üçünde de mecazi aşk, gerçek aşka dönüşmüş, İlâhi aşk halini almıştır.

BEN SENDEN GEÇER MİYİM?

Dünyayı cennet etsen
Ben, Senden geçer miyim?
Nefretle lanet etsen
Ben, Senden geçer miyim?

Sıratından geçersen
Ab-ı hayat içersen
Bin bir sevgili versen
Ben, Senden geçer miyim?

Tüm belayı yağdırsan
Felaketi ağdırsan
Eza cefa sağdırsan
Ben, Senden geçer miyim?

İnancımı sezşeler
Silindirle ezşeler
Kurşunlara dizşeler
Ben, senden geçer miyim?

Başıma bin taç koysan
Cehennemde aç koysan
Damlaya muhtaç koysan
Ben, Senden geçer miyim?

Senden gayriye boşum
Ben, aşkınla sarhoşum
Yalnız Seninle hoşum
Ben, Senden geçer miyim?

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0224

Onur Bilge

0225 - HASAN BASRİ HAZRETLERİ

Onur BİLGE

Dünya hayatının, bir oyun ve bir eğlenceden ibaret olduğunun farkına varan âlimler, birilerini yetiştirerek yerlerine bırakıp gitmişler. Hasan Basri Hazretleri de bunlardan biridir.

Irakın Meysan kasabasından, Efendimizin hizmetlilerinden, rivayete göre nesebi, Musa Râî bin Üveys el Karani'ye ulaşan Muhammed Yesari'nin oğludur. Babası, Müslüman olmadan önce Fîrûz ve Yesâr isimleriyle anılıyormuş. Vadi'î-Kura da yaşıyorlarmış. Müslüman olunca Câfer ismini almış. İslâm ordularının gittiği Meysân fethi sırasında esir düşmüş. Eshâb-ı kirâmdan Zeyd bin Sâbit el-Ensârî'nin kölesi olmuş. Meysan'ın fethinden sonra köle olarak Medineye getirilmiş, Ümmü Seleme'nin azatlı kölesi Hayra ile evlendirilmiş. Bir adı da Neyyirmiş. Evlendiklerinde ikisi de henüz Müslüman değillermişler. Künyesi, Ebu Muhammed ve Ebu Said'dir. Hasan Basri, Hazreti Ömerin hilafetinin ikinci yarısında, 21 yılında, Medine-i Münevvere'de dünyaya gelmiş ve orada büyümüş. Ezvac-i Tahiratin oturduğu evlere girer, zıplayarak tavanlarına dokunmaya çalışmış.

Doğar doğmaz, babası onu Hazreti Ömer'e götürmüş, o da:

"Semmûhü hasenen feinnehü hasenül vechi." diyerek, yüzü son derece temiz, güzel ve nurlu olduğu için ona Hasan adının koyulmasını söylemiş. Ümmü Seleme, Hazreti Ömerden, onun için dua etmesini istemiş. Kendisi de:

Ya Rabbi! Bu çocuğu; âleme imam, insanoğluna örnek bir insan eyle. Halka yol gösterenlerden olsun! diye dua etmiş.

Ümmü Seleme:

"Hasan küçüktü. Peygamber Hazretlerinin bardağındaki sütü içti. Kimin içtiğini sorduğunda, Hasan'ın içtiği söylendi. O da ona dua edip:

"Hasan, ne kadar süt içtiyse, küllisi ilim olsun! " dedi."

Çok değerli insanlar arasında yetişme şansına sahip olan Hasan Basri; Ebu Nuaym in anlattığına göre; annesi, Ümmü Seleme annemizin bir işi için dışarıya çıktığında açılarak çok ağlayınca; onu, yaşlı olmasına rağmen, müminlerin annesi emzirmiş. Ümmü Seleme, müminlerin annelerindendir. Dolayısıyla Hasan Basri'nin de annesi ve sütannesidir. Böylece, büyük bir berekete ve nimetlere kavuşmuş olduğu söyleniyormuş. O kutlu hanede, o mübarek kişilerin arasında, neşe ve huzur içinde büyümüş; çocukluğunu, Efendimizin mescidinde geçirmiş, birçok sahabeyi görmüş ve onlara talebe olmakla müşerref olmuş. Buradayken Arapçayı en iyi şekilde öğrenmiş. On iki yaşında hıfzını bitirmiş.

Yetmiş Bedir Ashabından olmak üzere, bazı kaynaklara yüz otuza yakın, bazı kaynaklara göreyse, üç yüz sahabe ile görüşmüş. Bunlar; Hazreti Osman, Hazreti Ali, Ebu Musa el-Eşari, Abdullah bin Ömer, Enes bin Mâlik, Câbir bin Abdullah, Ebu Hureyre, Semüre bin Cündeb, İmran bin Husayn gibi çok önemli şahsiyetlerdir. Kendilerinden pek çok hadis rivayet etmiş. Hazreti Osman halifeyken, onun Mescid-i Nebevideki sohbetlerine katılmış, o halkanın feyzinden faydalanmaya çalışmış. Zahiri ve batını ilimlere vakıf olmuş. En çok da Hazreti Aliden etkilenmiş; zahidane ve müttaki yaşayışını örnek almış; dünya malını önemsemeyişi, cömertliği, konuşmasındaki hikmet

ruhunda derin izler bırakmış, sofilik hırkasını da onun elinden giymiş. Böylece Ashab-ı kiramın Peygamberimizden naklen bildirdiği itikat, iman, zahir ilimlerini iyice öğrenerek yetişmiş; hadis, tefsir, fıkıh ilimlerinde yüksek ilim sahibi olmuş. Medine-i Münevvere'de züht konusunda sahabeden çok etkilenmiş, o ruhu, ölünceye kadar muhafaza etmiş.

On dört yaşına geldiğinde, ailesiyle birlikte Medineden Basraya göç etmişler. Basra, o zaman İslam'ın büyük şehirlerinden biridir, Ashabı Kiramın büyüklerinden nicelerini barındırmaktadır. Fırsatı değerlendirmek istediği için mescide kapanmış, Abdullah bin Abbas'tan fıkıh, hadis ve tefsir dersleri almış.

Gençliğinde, Abdurrahman bin Semure komutasındaki orduyla, Sicistana düzenlenen sefere katılmış, ilmi çalışmalarının yanında fetih ordularına da katılmış. Daha sonra İbni Ziyadın valilik yaptığı Horasanda on sene kalarak, oradaki sahabelerle görüşmüş ve onlardan ilim tahsil etmiş. Basraya döndüğünde, sahabe ve tabiînin büyüklerinden ders almaya devam etmiş.

Yezid'in halifeliğinin sahih olmadığını açıkça söylemekten çekinmemiş. Abdülmelik'e yazdığı mektupta da aynı lisan serbestliğini gösterdiğinden, kendisinde kadercilik eğilimi sezilmiş ama kaderciliği, kelâmi bir doktrin olacak mahiyette değilmiş. O, insanların sorumluluğuna inanıyor, şiddetle duyduğu derin Allah korkusundan, onları vakit varken uyarmayı, en önemli bir vazife biliyor. Edebi vaazlarıyla Basra halkını etkilemiş.

Zahitliğiyle tanınan Hasan Basri Hazretleri, hayatının başında inci ticareti yaparak varlıklı bir kişi haline gelmiş. Ticaret için 'Diyarı Rum' denilen Anadolu'ya gelip gidiyor. O zamanlar, seferlerde devlet erkânına hediyeler takdim etmek adetmiş. O ülkede ancak o şekilde ticaret yapılabiliyor. Yine ticaret amacıyla Anadolu'ya geldiğinde, merasim nedeniyle hediyeleri vermeleri birkaç gün gecikmiş. Bu bir cenaze merasimiymiş; devlet erkânı tarafından çok sevilen bir kralının, dünyevi ilimlerde belli bir yere gelmiş, usta bir silahşor olan ve genç yaşta vefat eden oğlu içinmiş. Merasimde, devlet erkânı, mevki ve rütbe sahipleri, esnaflar, daha birçokları geniş bir meydana konulan tabutun etrafında dönüyor ve içindeki gence:

Seni kaybettiğimiz için çok üzgünüz. Senin için elimizden gelen her şeyi yapmaya hazırız ama dünyaya gelen her canlı ölümü tadacaktır. diyerek ne kadar üzüldüklerini belirtiyorlarmış.

Hasan Basri Hazretleri bu olayı görünce, dünya malının ve makamının gelip geçici olduğunu iyice idrak etmiş ve dünya işleriyle ilgisini en aza indirmiş, elindeki bütün malını mülkünü fakirlere dağıtmış, zahitliğiyle örnek olmaya, hayatını ila-yı kelimetullah uğrunda geçirmeye karar vermiş, çok sade bir şekilde yaşayarak müminlere örnek olmuş. Keramet ve faziletleri pek çokmuş. Faydasız hiçbir kelam söylemez, nasihat eder, yol gösterirmiş. Büyük bir mecliste demişler ki:

"Hasan Basri acaba niçin büyüğümüz oldu? " Yaşlı bir zat şöyle cevaplamış:

"İlim için büyükler ona muhtaçtır. O, ihtiyaç olunacak şeylerden vazgeçmiştir. Halka en ufak bir ihtiyaç duymaz. Bizden üstünlüğü bundandır."

Çok ağlarmış. Küçükken, yapılmaması gereken bir şey yapmış, bundan üzüntü duyarmış. O kabahatini unutmamak için yakasına yazmış, hatırladıkça ağladığında, yakasındaki yazı ıslanmış.

Müridlerinden biri, Kur'an okuduğunu işitince nara atar ve bayılırmış. Hasan Basri ona: "Böyle yapma! " demiş.

"Elimde değil..." diyince, olayı:

"Eğer 'gelsin' diye böyle yaparsan, Rahmanidir, çağırmak için bağırmıyorsan, şeytanidir." diyerek açıklamış.

Bir gün vaaz ettiği meclise Haccac gelmiş. Hasan Basri, onun geldiğini fark ettiği halde konuşmasına devam etmiş. Haccac:

"Dünyada er görmek istiyorsanız, Hasan Basri'ye bakın! " demiş.

Birisi, bir sabah namazı vaktinde, tabiinin en büyüğü olan o mübarek zatın vaaz ettiği meclise biraz erken gitmiş. Kapı kapalıymış ve üzerinde kilit varmış ama içerden "Amin! " sesleri geliyormuş. Bir süre sonra Hasan Basri Hazretleri dışarıya çıkmış. Adam merakla içerde neler olduğunu sorunca demiş ki:

"Ya Abdullah, kimseye söyleme! Her gün cinler gelir, benden dua etmemi isterler, onlar için dua ederim."

Hasan Basrinin, yakınlarıyla mezarlıkta dolaşırken, yemek yemekte olan birini görünce:

"Bu kimse münafıktır. Bu kadar zevat huzurunda, bu ibret verici manzara karşısında gönlüne korku gelmeden boğazından ekmek geçebiliyor. Bu, münafıklık alametidir." dediği rivayet edilir. Hakkında pek çok rivayet vardır. Kendisine:

"Uyuyan gönlümüzü uyandır." demişler:

"Uyuyan gönlü uyandırmak kolaydır ama sizin gönlünüz ölmüş, hiç hareket etmez." demiş.

"O halde bizi biraz korkut! "

"Eğer bugün korkarsanız, yarın ahrette emin olursunuz. Burada korkmayan kimsenin vay haline! "

"Bu kadar kimse meclisinde mesele öğrenir, yine de itiraz ederler. Bu nedendir? " diye sormuşlar.

"Allah-ü Teâlâ, kendi azametiyle halkın dilinden kurtulamadı. Ben, zerrenin zerresiyim! " diye cevaplamış. Talebeleri için:

"Aile ve evlatlarım, dünya dostlarımdır, bana ihvanlarım onlardan daha yakındır. Çünkü Hakk'a yönelmiş ve sağlam bağlarla bağlanmışlardır." demiş.

Bir Ayet-i Kerimede: "İnnema emvaliküm ve evladiküm fitnetün." "Mallarınız ve evlatlarınız, sizin hasımlarınızdır. Birer fitne ve fesat kaynağıdır." denilmektedir.

Basra'ya bir yıl boyunca yağmur yağmayınca kıtlık baş göstermiş. Yağmur duasına

çıkışlar. Hasan Basri minbere çıkıp vaaz ve dua etmiş:

“İsterseniz yağmur yağsın. Hasan’ı Basra’dan kovun! ” demiş. Camide bir feryat figan kopmuş! Herkes ağlamaya başlamış.

Yetmiş yıl abdestsiz yere basmadığı söylenir. Pek çok talebe yetiştirmiş. Yine bir gün tilmizleriyle beraberken, talebeleri şeytanın vesvesesinden şikâyet edince demiş ki:

“Biraz önce şeytan bana da Âdemoğullarından dert yandı ve dedi ki:

“Ey imam! Allah beni cennetinden çıkardığı vakit dünyayı ve cehennemi bana, cenneti ve kanaati Âdemoğullarına verdi. İnsanlara söyle de benim malıma göz dikmesinler.”

İmanla ilgili meselelerde, bozuk ve sapık fırkaların ortaya çıkmaya başladığı bir devirde yaşayan ve birçok kıymetli eserler yazan Hasan-ı Basrî hazretleri, Peygamber Efendimizin ve Ashâb-ı kiramının yolu olan Ehl-i sünnet yolunun savunuculuğunu yapmış. Hayatı boyunca ehli-sünnet akidesinin neşri için çaba sarf etmiş. İlmiyle ve güzel ahlâkiyle insanların dünyada ve ahrette saadete kavuşabilmeleri için gayret etmiş. Bu uğurda yapılabilecek en iyi hizmet talebe yetiştirmektir. O da öyle yapmış, kutlu halkasından yararlanan birçok talebesi, düşüncelerini ve tasavvuf meşrebini devam ettirmiş. Hazreti Aliden aldığı tasavvuf yolunu, kendisinden sonra Mâlik bin Dinar, Ebu Hâşim el-Mekkî gibi zatlar devam ettirmiş. Kadınlar âleminin sultanlarından Rabiâtül-Adeviyye de tilmizleri vasıtasıyla onun bilgileriyle aydınlananlardandır.

Pek çok âlim ve veli yetiştirmiş olan Hasan-ı Basrî hazretlerinin tasavvuftaki yolunu dört halifesi devam ettirmiş. Halifeleri; Mâlik bin Dînâr, Utbe-i Gulâm, Ebû Hâşim-i Mekkî ve yerine vekil bırakmış olduğu Habîb-i Acemî`dir. Hasan-ı Basrî`nin Hazret-i Ali`den aldığı tasavvuftaki yoluna daha sonra Edhemiyye ve Çeştiyye adları verilmiştir.

Ömrünü Allahın yolunda tüketen Hasan Basri Hazretleri, ölümüne yakın, fasih ve beliğ konuşma hasletini kaybetmiş. Ölüm sarhoşluğuyla biraz kendinden geçmiş ve uyandırılınca:

Beni cennet yurdunun güzelliklerinden uyandırdınız. demiş.

Hasan Basri Hazretleri hicri 110 yılında (728) Receb ayının evvelinde bir cuma gecesi, Kelime-i şehadet getirerek, seksen yaşında bu dünyaya gözünü yummuş. Cenazesini, talebelerinden Eyyub ile Humeydü` t-Tavil yıkamış.

Bütün Basra halkı cenazesinde bulunmuş. Cenaze namazı, cuma namazından sonra kılınmış. Halk cenazeyle meşgul oldukları için o gün ikinci namazı camide cemaatle kılınamamış.

Kabri, Sâlihiyye denilen yerdedir. Yüce Rabbimiz bizleri onlara layık halef eylesin o yüce kametin makamını cennet eylesin.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0225

Onur Bilge

0226 - RABİA ve HASAN BASRİ HAZRETLERİNİN AŞKI

Onur BİLGE

Bazı kaynaklarda, Hasan Basri Hazretleri'nin, Rabia ile evlenmek istediği rivayet edilir, hatta onların birbirlerine âşık olduğundan da bahsedilir ve bu aşkın, bildiğimiz aşklardan olduğu sanılır. Aynı şehirde yaşadıkları gibi aynı devirde de yaşamış olabilirlerdi. Hatta gerçekten de birbirlerini herkesten çok sevebilirler, âşık da olabilirlerdi ve daha kendileri farkına varmadan, cümle âlem bu sevdayı, hal ve hareketlerinden hisseder, adlarını ayyuka çıkarırdı! Aşkı, yakalanan bir anlık kaçamak bir bakış bile ilan ediverir! Saklanır mı o ateş! Mümkün mü? Dumanı çıkacak tabi ki!

Aynı ilde ve devirde yaşamış olsalardı, birbirlerini aşk raddesinde seveceklerdi. Çünkü aynı düşüncedeydiler ve birbirlerini dengeliyorlardı. Başkaları onları, o ikisinin birbirinin anlattıklarını anladığı gibi anlayamazdı. Onlar, aynı kutsal yolun, yorgunluk nedir bilmeyen bağı yanık yolcularıydı. Birbirlerini; dediklerini de hallerini de derinliğine anlayacakları şüphesizdi. O nedenle uzak kaldıklarında, eksikliklerini fark edeceklerdi ama aynı kentte yaşamış oldukları halde birbirlerini görmüş olmaları mümkün değil. Çünkü farklı zamanlarda yaşamışlar.

Aynı zamanda yaşamış olsalardı, gerçekten de birbirlerini delice sevmiş olsalardı dahi, ikisi de nefsi duyguların esiri olmayacak olgunlukta, beden yükünden kurtulmuş kişiler oldukları için yüreklerinin üzerinde yürümeyi başaracaklar, Allah Aşkını aşklarıyla mukayese edemeyecek kadar üstün tutacak, dünya heva ve hevesine meyletmekten şiddetle sakınacaklardı.

Yine aynı zaman diliminde, aynı yerde yaşamış ve birbirlerini bir kerecik görmüş olsalardı dahi, cazibeleri, iki mıknaşın birbirini çektiği gibi çekecekti. İşte o halde, Hasan Basri Hazretleri'nin ona evlenme teklif etmiş olmamasına şaşardım! Onunla kısa süreliğine bile ayrılmamacasına beraber olmak istememesini yadırgardım. Artı ve eksi kutuplar gibi oldukları kesin. Belki de o nedenle farklı zaman dilimlerinde gelip gitmişlerdir. Yaratan'ın planı, eksiksiz ve kusursuzdur! Aksi halde, erkeklerin sultanıyla kadınların sultanı birbirlerinin büyüüne kapılacak, belki de gereken hızla ilerleyemeyecek, ışık şahsiyetler olarak görevlerini yerine getiremeyeceklerdi.

Biz, sıradan müminler bile; birbirimizin, onlarınkine göre yapay kalan cazibesıyla sarhoş gezmekte olduğumuza göre, erkeklerin aslanıyla, kadınların aslanı karşılaşmış olsaydı, hızla gelen iki uçağın çarpıştığı gibi çarpışacaklar, belki de helak olacaklardı!

İki Allah âşığı birbirini sever. Aşkla sever hem de! Yalnız ve uzak kalırlarsa azap çekerler. Allah'ı seveni sevmek, Allah'ı sevmek demektir. Aynı yolun yolcusu olan kişilerin sevgisi aşk raddesindedir ama o aşkın, nefisle ilgisi yoktur. İlle de ille kavuşmak arzusuyla değil, her halükârda Allah Aşkıyla yanarlar! Bu neye benzer, bilir misiniz? Çölün kavurucu sıcağında, güneşin tam tepeye dikildiği zamanda, ateşin karşısında et pişirmeye... Sırığa geçirilip döndürülmekte olan, herhangi bir hayvanın eti değil, kendi etleridir, üstelik!

Hasan Basri Hazretleri'nin ona aracı göndermesi ve teklifi reddedilince:

"Eyyvah! Teklifimi nefsanî zannetmiş, yanlış anlaşılmışım! " diyerek, bizzat yanına gitmesine ve ona:

"Ya Rabia! Biz seni burada mahcup gördük. Seni Allah için nikâhlayıp, haneme götürmek istedim. Tüm müminlerin, senin ilminden istifade etmesini arzuladım."

şeklinde bir açıklama yapmasına gerek yok. Onların konuşmalarına tercüman da açıklama da gerekmez. Konuşmadan dahi anlaşabilirler. Hiç de inandırıcı değil.

Rabia'nın duruşu, muhtemelen kadınlar tarafından abartılmış olmalı. O övülüp göklere çıkarılırken, Hasan Basri Hazretleri gibi yüce bir zat, nefesine yenik düşürülmüş olur ki bunu da akıl ve mantık kabul etmez!

Diğer bir rivayetteki gibi şehrin ileri gelenlerinden olan arkadaşlarıyla onu ziyaret ederek:

"Ya Rabia! Böyle yalnız olamazsın! Aramızdan birisini seç! " denmiş olduğunun söylenmesi de Rabia'ya o gerçekleri söylettirmek amacıyla yapılmış kurgudur.

Ölümüne yakın vuku bulduğu söylenen bu teklif esnasında, Rabia seksen yaşlarındadır. Gençliğinde bile kendisini paralarcasına ibadet etmekten, sabahlara kadar uykusuz kalıp, akşama kadar helal rızık peşinde koşmaktan, genç yaşta dahi, rüzgâr esse yıkılacak kadar zayıf ve güçsüz kalmış bir kadın için ölümüne yakın, yaklaşık seksen yaşında, evlenme söz konusu olamaz. O açıklama üzerine Rabia'nın:

"Eğer benim son nefesimde imanla gideceğime, kabrimde suallere cevap verebileceğime, sırat köprüsünden geçebileceğime dair bir ruhsat, bir imza verebilirsen, hemen kıyalım nikâhımızı." demiş olması da inanılır gibi değil!

Bu cevap üzerine Hasan Basri Hazretleri'nin:

"Katiyen böyle bir şey yapamam! " deyip ağlayarak evine gittiği ve bu konuşmadan kısa bir süre sonra Rabia'nın vefat ettiği söylenir.

Evlenme telifi karşısında verildiği iddia edilen cevabın içeriği, bir veliye soracağı sorular değil. Çünkü onları kimse garanti edemez. Sadece Allah bilir. Üstelik onca sene durup durup da o yaşta bir kadına evlenme teklif etmek, ciddiye alınacak bir şey değil, gülünüp geçilecek bir latife olabilir ki Hasan Basri gibi ciddi bir âlim ve zahidin öyle bir şaka yapmış olması da mümkün değildir.

Bir gün, evinin önünden geçerken, o sırada evin damında bulunan Hasan Basri Hazretleri'nin, Allahü Teâlâ'nın sevgisinin şiddetinden pek çok ağlamış, gözyaşlarının rüzgâr vasıtasıyla, aşağıdan geçmekte olan Râbia-tül Adeviyye'nin yüzüne düşmüş olması, onun da damlaların nereden geldiğini araştırıp, yukarıda ağlamakta olan Hasan Basri'yi görünce:

Ey Hasan! Sakın gözyaşların nefsinin arzusuyla akmış olmasın! Bu gözyaşlarını içinde muhafaza et ki, içerde bir derya olsun! Allah-ü Teâlâ'nın muhabbeti ile kaynasın! demiş olması da edebe uygun olmadığı için güzel bir öykü çekirdeği olmaktan ileri gidemez.

Veliye de olsa, bir kadının, sıradan bir erkeğe dahi söyleyemeyeceği; bir nefis, dokuz nefis meselesi, Basra'nın değil, zamanında dünyanın en saygın erkeklerinden birine söylenmiş olması mümkün mü? Gerçekleşmesine imkân olmayan bu tür rivayetler, yıllarca ezilen kadınların, Rabia vasıtasıyla erkeklerden öç almak için uydurdukları sözlerden başka bir şey değildir. Zaten o devir, halk dilinde; çok eski tarihi olayların, Bin Bir Gece Masalları ve gerçek hayatın birbirine karıştırıldığı, efsanevi bir devirdir.

O sıralarda Selman-ı Farisi Hazretleri yüz yirmi dokuz yaşındayken; Kufe'ye, Hasan Basri Hazretleri ile görüşmeye gelmiş; ona, Allah-ü Teâlâ'da fani olmanın formüllerini göstermiş. Hasan Basri Hazretleri, Seyr-i Sülûkunu o şekilde tamamlamış, kemale erip, Efendimizin varisi yani Varis-i Nebi olmuş.

Hasan Basri Hazretleri'nin, bir gün Rabia'nın kabrinin başına gelerek:

"Ah Rabia ah! Öyle ruhsatlar varmış ki eğer şimdi benden o ruhsatları isteseydin; iman ile gitmene, kabir suallerine yardımcı olacağıma, Sırat'tan geçeceğine, amel defterinin sağdan verileceğine, Livaü'l-Hamd altında toplananlardan olacağına dair, değil imza, mühür basardım! " dediği iddia edilir ki bu da son derece yanlıştır.

Rabia, zaten ehli-sünnete uygun bir hayat sürmektedir. Evlenmeyi çoğalmayı öğütleyen ve:

"Bir kadın; namazını kılar ve eşine itaat eder, onu mutlu ederse, cennetin istediği kapısından girsin! " diyen de Efendimizdir.

Üstelik bir Ayet-i Kerimede: "Cennetliklerin işledikleri işleri işlerler, cehennemlik olarak ölürler; cehennemliklerin işleri işlerler, cennetlik olarak ölürler." buyrulmaktadır.

O gün için, 'Kimsenin kimseye faydasının olamayacağı gün' denir. Çünkü Efendimiz bile kızına:

"Ya Fatıma! Namaz kıl! Yoksa seni ben bile kurtaramam! .." demiş.

Allah'ın Habibi'nin sevgili kızı dahi akıbetini bilemezken, İslam Peygamberi bile öz kızına şefaah hakkı kullanabileceğinden emin olamazken, onca ilim sahibi bir zat, böyle bir sözü nasıl diyebilir?

Halk arasında oluşan evliya kıssalarıyla, bir duvar örmeye çalışılırken üç duvar yerle bir oluyor! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0226

Onur Bilge

0227 - HASAN BASRİ YOLU

Onur BİLGE

Zamanın şeyhi, tabiinin tabiilerin büyüklerinden, ittika zümresinin piri, Evliyaullah Fırkasının başta gelenlerinden, Ehli Velayet ve Kible-i Erbab, irfan kaynağı, muhaddis, müfessir, zahit ve fakih bir zat olan Hasan Basri Hazretleri, vaazlarında, öncelikle Allah korkusunu telkin ederdi. Daima haşyet içinde ve üzgündü.

“Mümin, iki korku arasındadır. derdi. Üzgün sabahlar, üzgün akşamlar. Geçmiş günahlarının karşılığında, Allah’ın nasıl bir ceza vereceğini bilmediği gibi, başına nelerin geleceğini de bilmez. Bu iki bir korkunç hayat arasındadır.”

Bütün rivayetler, onun daima ahret tasasında olduğu konusunda birleşmektedir. Kur’an’dan bir ayet okusa ağlardı. Dermiş ki:

“Ey, âdemoğlu! Kur’an okuyup, ona inanırsan, bu dünyada keder ve endişen artacak, korkun şiddetlenecek, ağlaman çoğalacaktır!”

“Yetmiş Bedirliye yetiştim, çoğu zaman sof giyerlerdi. Onları görseydiniz, deli sanırdınız! Onlar da sizin iyilerinizi görselerdi: “Bunların ahrette bir nasibi yok.”, kötülerinizi görselerdi: “Bunlar hesap gününe inanmıyorlar.” derlerdi.” dermiş.

Ashabı örnek aldığı için, sufi olarak anılmasa da öyle kabul edilmiş. Zahitliği, saf tasavvuf özelliği taşır. Ruhlara işleyen vaazları ve tefsirleriyle, işari tefsirin kurucularından sayılmış. O kadar hikmetli konuşmuş ki İmam-ı Cafer-i Sadık Hazretleri, onun hakkında: “Sözü, Efendimizin sözüne benziyor.” demiş.

O derece kuvvetli bir hitabet gücüne sahipmiş ki kendine özgü hitabıyla: “Nereye gidiyorsunuz?” demesi bile dinleyenleri ağlatmaya yetermiş. Onu, gözü yaşlı dinlerler, dünyayı tamamıyla unutmuş; akıllarından, ölümden başka her şey silinmiş halde yanından ayrılırlarmış. En çok üstünde durduğu konu; Haşyetullah, yani Allah korkusu ve ölüm endişesiymiş.

Camide, cemaatine hitap eder, evinde de yakın dostlarıyla, züht ve batın ilimler hakkında konuşmuş.

En son vefat edenlerle beraber, üç yüz Sahabeyle görüştüğü rivayet edilir. O nedenle tâbiinin önde gelenlerinden olduğu; ilim, fazilet, züht ve takvasıyla tanındığı söylenir.

Ebû Tâlib Mekkî, Hasan Basri Hazretleri’nin tasavvuf yolunda imam kabul ettiklerini söylemiş. Enes b. Mâlik Hazretleri, kendisine bir mesele sorulunca, derin ilim sahibi olduğunu söyleyerek, ona yönlendirmiş.

Hasan Basri, henüz on beş taşlarındayken yaşlarına eşi bulunmaz bir âlim haline gelmiş. Bir gün kürsüde vaaz ederken, kapıdan bir yabancı girmiş. Hasan Basri Hazretleri, mescidin nurlandığını hissetmiş. ‘O ne heybet Ya Rabbi! O ne güzellik! .. Yoksa bu zat...’ diye geçirmiş içinden. Yanılmadığını anlamış. Misafir, Hazreti İmam Ali Efendimizmiş. Böylece, Hazreti Ömer ve Hazreti Osman’dan sonra “İlim Şehrinin Kapısı” ile de şereflenmiş. Hazreti İmam Ali Efendimizin, bu genç vaizi çok sevdiği; ona, kimseye vermediği tasavvufi sırları fısıldadığı, nurlu elleriyle bir “icazet” yazıp verdiği ve talipleri yetiştirmekle vazifelendirdiği; tavvufta, hilafetnâme, yani izin belgesi verme usulünün, Hazreti Ali Hazretleri’nden kalma bir gelenek olduğu rivayet edilir.

Bu olaydan sonra, Hasan Basri Hazretleri, büyük bir hizmet vermeye başlamış, insanlar fevç fevç sohbetine gelmiş, aralarında Malik bin dinar, Utbe-i Gulâm, Ebû Haşim-i Mekki ve Habib-i Acemi gibi pırlantalar olan talebeleri, ülkeler ötesini nurlandırmış. Bu yol, ölümünden sonra da aynı şekilde devam etmiş; halkaya, İbrahim Edhem ve Mûniddin-i Çeşti gibi zirveler eklenmiş.

“Öyle insanlar gördüm ki dünyaya, ayaklarının altındaki toprak kadar kıymet vermezlerdi. Güneş doğmuş, batmış; dünya yıkılmış, hiç umurlarında değildi. Öyle insanlar gördüm ki bunlardan biri akşamlar, yanında azıcık azık vardır, yine hepsini yemez: “Bunun hepsini kendi karnıma koymayayım, bir kısmını da Allah için sadaka vereyim! ” diye düşünürdü.”

Hasan Basri'nin, kendisini böyle zühde adamasında en önemli etken, Amir ibn Abdi'l-Kays isimli zattır. Bu zat, Basra'nın toplumsal hayatında, yeni bir züht hareketini temsil ediyormuş. Kendisi; evlenmez, et ve yağ yemez, emirlerin yanına girmezmiş. Tevrat ve İncil'le de biraz meşgul olmuş.

Onun züht hayatını etkileyen diğer bir sebep de Basra'da züht hayatının teşvik görmüş olmasıymış. Bir zaman sonra Hasan-ı Basri, topluluklarda görünmez olmuş, camide oturmaktan vazgeçmiş.

“Ashabını bıraktın, burada yalnız başına oturuyorsun? ” diyenlere:

“Muhammed (S.A.V.) in ashabından bir takım insanlara rastladım, bana dediler ki: “Kıyamet gününde insanların iyisi, nefsinin en çok muhasebe edendir. Kıyamet gününde en çok sevinecek olan da dünyada en çok üzüntülü olan, en çok gülen de dünyada en çok ağlayandır.” diye cevap vermiş.

Ömer İbn Abdulaziz; hüküm ve kaza işlerinde yardım edecek kimseler tavsiye etmesini istemiş; Hasan Basri: “Din ehli, seni istemez; dünya ehlini de sen istemezsin.” demiş.

Sadece halk ile beraber olmamış, devrin devlet ricalisi ile de arasını iyi tutmuş. Birçok insanı idama götüren Haccac, nüfuzundan korktuğu için ona dokunamamıştır. Emevilerin yüz akı halifesi Ömer bin Abdülazize, insanlara adaletle davranmasını, hak sahibine hakkını vermesini; halifeliğin, iki tarafı keskin bir kılıç gibi olduğunu, Allahın emirlerine bağlı hüküm veren birinin, Efendimizin beşaretini hak eden yedi grup arasına girdiğini, zulüm ile yöneticilik yapanın da ahretteki makamının cehennem gayyaları olduğunu söylemiştir.

Zalim Haccac, Halid bin Safvan'a:

“Basra'nın efendisi kimdir? ” diye sormuş. Soy sopu ve şöhretiyle tanınmış bir ismin söylenmesini beklerken:

“Hasan el-Basri'dir! ” cevabını almış ve kendini tutamayıp:

“Nasıl olur, soy sopça tanınmış bir kabileden değil Hasan-ı Basri? ” dediğinde de Halid bin Safvan, şöyle demiş:

“Doğru. O tanınmış bir kabileden değil. Ancak o insanların dünyalıklarına bakmıyor; onlardan elini ve gönlünü çekmiş. İnsanlar ise tam tersi, dinlerini öğrenmek için ona muhtaçlar. Basra halkının ileri gelenleri bile, halkasına katılmak, sözlerini dinlemek,

ilmini alabilmek için can atıyorlar! " O zaman Haccac:

"Vallahi, işte gerçek efendilik ve sultanlık bu! " demiş.

Gerçek efendilik ve sultanlık, insanların ellerindeki avuçlarındakilere göz dikmemektir. Gerçek zenginliktir budur ki peygamberlik mesleğidir. Hakka hizmet karşılığında maddî mânevi hiçbir şey istememek, beklememek ve beklenti içine girmemektir.

Yasin Sûresi: 21. Ayet: "Doğru yolda olan ve sizden bir ücret de istemeyen kimselere uyun! " buyrulmaktadır.

Dağlar gibi mala mülke sahip olduğu halde gözü aç, gönlü doymaz bir insanı doyurmak mümkün mü? Kanaati hayat prensibi edinmiş insan kadar da zengin bir kimse yoktur, dünyada. "Kanaat, tükenmez bir hazinedir! " ve "Zenginlik, mal çokluğu ile değildir; asıl zenginlik gönül zenginliğidir." demiş, Efendimiz.

Böyle bir zenginlik herkese yakışır. Hele hele rehberlik konumunda bulunan âlimlere daha çok yakışır. İmanın gereği ve ilmin izzetindedir. İlmi, ayaklar altına düşürmemektir. Şereftir, payedir, üstünlüktür. Gurur ve kibirle hiçbir ilgisi olmayan bu duygu kişinin olgunluğunu ve ağırlığını artırır; büyüklüğünü gösterir.

Hasan Basri Hazretleri, kalbin kararmasının nedenlerini saymış:

Kalbin bozulmasının sebepleri; tövbeyi terk etmek; ilmi ile amel etmemek; amelinde ihlâsı gözetmemek; Allahın verdiği rızka şükretmemek; Allahın verdiği rızaya razı olmamak; ölümden hiçbir nasihat almamak.

Duanın kabulünün şartlarını şöyle sıralamış:

Duanın kabul edilmesi için; dünyaya karşı hırs beslemeyen, yanlarına oturduğu zaman Allahı hatırlatan ilim ehli insanlar ile beraber oturun; çünkü onların sohbet-i cananına doyum olmaz! Teheccüt namazı kılın! İslam dininin direği olan namazı vaktinde kılın! Helal rızık yiyin! Kurani adabına göre okuyun!

Hasan Basri Hazretleri, anne babaya hak ettikleri şekilde davranılmasını etrafındakilere, her zaman anlatmış. Hac esnasında gördüğü birisine:

O yükü sırtında niye taşıyorsun? diye sorunca, adam:

"Ya imam! Sırtımda taşıdığım, babamdır, Şamdan sırtımda getirip ona yedi kere hac yaptırdım." demiş. Bunun üzerine imam:

"Bir kere kalbini kırsan, bunun bütün sevabını kaybeder; bir kez de gönlünü alsan, hepsinin sevabını alabilirsin." demiş.

Hasan Basri Hazretleri gıybet konusunda çok hassastır. Bir gün kendisine birisi gelip:

"Yemekte falanın evinde idim, o esnada ev sahibi, seni çekiştirdi." demiş. Hazret de kendisine:

Sana ne ikram etti? diye sormuş. Laf taşıyan:

Ŗu yemekleri ve Ŗu içecekleri ikram etti. diyince Hasan Basri:

O kadar Ŗeyi midende sakladın da benim hakkımda söylediklerini saklayamadın mı? demiŖ ve daha sonra bir kap hurma hazırlatıp:

Bunu, beni ekiŖtiren kimseye ver ve Ŗunları söylediğimi bildir: Duydum ki sevabının bir kısmını benim defterime geçirmek istemiŖsin, teŖekkr ederim. Benim hediyem seninkinin ayarında değil ama bu hurmaları kabul buyur. demiŖ, gıybet edene de söz taŖıyan kiŖiye ibretimiz bir ders vermiŖ.

Yine bir gün kendisine birileri:

Ya imam sen diyorsun ki: Ashab-ı Kiram zamanında Medinede gıybet yapıldığı zaman, Medinenin sokakları kokardı. Biz de gıybet ediyoruz fakat hiçbir yer kokmuyor. dediğinde:

Bir insan, derici dükkânına ilk girdiğinde burnu oranın kokusuna dayanamaz! Bir süre geçtikten sonra artık alıŖır ve o kerih kokuları duymaz hale gelir. İŖte sizler de gıybet etmeye o kadar alıŖmiŖsiniz ki artık her tarafı çepeçevre saran pis kokuları duymaz hale gelmiŖsiniz! demiŖ.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0227

Onur Bilge

0228 - KÖLELİK

Onur BİLGE

Dağdaki son günlerim... Zaman son derece yavaş..
Hızla geçmesini de, en iyi şekilde değerlendirmeyi de istiyorum. O nedenle ilgi alanım olan tasavvufa ait notlarımı elden geçiriyor, bazı ayet, hadis ve evliya sözlerini okuyup, üzerinde derin derin düşünüyorum. Rabia, kadın erenlerden olduğu için ilk ilgimi çekenlerdendi. Ondan, Hasan Basri Hazretlerine geçtim. Bütün merakım; onların ne yapıp da ölümsüzlüğe imza attıkları...

Asırlar geçmiş... Kerbela Çölü yakınlarında, köle pazarında alınıp satılan insanların arasında, son derece fakir bir adamın kızı da varmış. Milyonlarca köle arasında bir köle...

Köle nedir? Adı sanı olmayan bir yaratıktır. Üzerine giydiğinden başka hiçbir şeyi olmayan... Aman Allah'ım! Köle odur!

Köle, kul demektir. Bir kula kul olana, köle denir.

Bir kula kul olanın hali böyledir de Allah'a, O Yüceler Yücesine kul olanın hali nasıl olmalıdır?

Köleye adını sormuşlar. Gerçek adı zaten değersiz kılınmış, unutulmuş gitmiş:

"Efendimin koyduğudur." demiş. Malı mülkü zaten yok, kendisi mal olarak alınıp satılmakta, efendisinin mallarına dâhil... Yediğini, giydiğini sormuşlar:

"Efendimin uygun gördüğüdür." demiş.

Efendi kimdir? Pis bir sudan yaratılan, kendisini bir şey sanan, insanları ufalayarak emrine alıp tahakküm ve eziyet eden, nefsinin ilahlaştırdığı, firavunlaştırdığı bir yaratık...

Yaratığın, yaratığa boyun eğişine, haline rıza göstermesine baktım baktım da bir de mümin geçinenleri, bizleri düşündüm. İşte burada durdum kaldım!

Kul demek, köle demekse ve kulun efendisi Allah'sa ki bu böyledir; insan, Allah'a nasıl köle olmalıdır? O zaman; kul diye bir şey kalmamış. Her devirde, üç beş tane kul kalmış ki bunlardan, en çok dikkatimi çekenlerden biri; köleliği yaşayarak öğrenen Rabia Adeviyye Hazretleri, biri de çekirdekten eğitimini alarak kulluğu öğrenen Hasan Basri Hazretleri...

Ağa olmak, bey olmak, paşa, hatta padişah olmak ne kadar kolay ve kul olmak ne kadar zor! .. O kadar zor ki olanlar, unutulmaz örnek şahsiyetler halinde saygıyla anılmakta, olamayanların esamesi okunmuyor!

"Acep şu yerde var m'ola
.Şöyle garip, bencileyin?" demiş Yunus. İlave etmiş:

"Ben dervişim diyene, bir ün edesim gelir
.Seğirdüben sesine, varıp yetesim gelir."

Mevlana ve Yunus gibi her devirde birkaç kul... Kalanı, doyumsuz nefislerinin köleleri,

ilahlaştırdıkları nefislerinin kulları... Neticede; yer, onları yer ve Yunus onlar için şöyle der:

"Kimisi bezirgân kimisi hoca...
.Ecel şerbetini içmek de güç a!
.Kimi aksakallı kimi pîr, koca...
.Ne söylerler ne bir haber verirler."

"Allah'a davet edip iyi amel işleyen ve: "Ben, Müslümanlardanım." diyenden daha güzel sözlü kim olabilir" ayetini, Hasan Basri Hazretleri, tefsirinde şöyle açıklıyor:

"İşte bu, Allah'ın sevgilisidir! Bu, Allah'ın seçkin kuludur! Bu, Allah'ın hayırlı kuludur! Bu, Allah'ın yarattıklarının en sevgilisidir! Allah'ın çağrısına icabet etmiş, insanları da o daveti kabule çağırmış, iyi amel işlemiş ve: "Ben Müslümanlardanım! " demiş! İşte bu, Allah'ın halifesidir! "

Allah'ın halifesi olmak bu kadar kolay mı? "Ben Müslümanlardanım! " demekle iş bitse, ne kadar kolaymış! Haydi, hepimiz cümbür cemaat cennete! ..

"Dünya hayatı sizi aldatmasın! " ayetini okuyunca, kendini tutamıyor:

"Bunu söyleyen kimdir? Dünyayı yaratan ve onu en iyi bilen! Sakın ha, dünya ile meşgul olmayın! .. Zira dünyanın meşgalesi çoktur. Adam kendine bir meşgale kapısı açtı mı onun arkasından on kapı daha açılır.

"Sağda ve solda oturur." ayetinde anlatılmak istenen için şöyle demiş:

"Ey Adem oğlu, senin için iki sayfa açıldı. Sana iki kerim melek verildi. Biri sağında, öteki solunda... Sağında olan iyiliklerini zapt eder, solunda olan kötülüklerini... Artık dilediğini yap! Az veya çok... Ölünce sayfan dürülür, boynuna asılır ve kabrine konur! Kıyamete kadar o seninle beraberdir. O zaman Allah-ü Teâlâ der ki: "Her insanın günahını boynuna astık. Kıyamet günü onun için apaçık bir kitap olarak çıkaracağız." "Kitabını, oku, bugün kendi kendine hesabını görebilirsin." Vallahi seni, nefsinin hesapçısı yapan Allah, gerçekten adalet yapmıştır! "

Talha İbn Amr al-Hadrami demiş ki:

"Bir gün Hasan Basri çıkageldi. Ata ile beraber yanına oturduk. Şöyle dedi:

"Bana ulaştığına göre Allah şöyle buyurmuştur: "Ey âdemoğlu, seni ben yarattım! Hâlbuki sen başkasına ibadet ediyorsun! Ben seni anıyorum, sen beni unutuyorsun! Ben seni çağırıyorum, sen benden kaçıyorsun! Bu, yeryüzündeki zulümlerin en kötüsüdür! .. Sonra şu ayeti okudu: "Yavrum, Allah'a ortak koşma, zira ortak koşmak büyük bir zulümdür."

"De ki: Allah'ın, kulları için yarattığı süsü ve güzel rızıkları kim yasakladı? " ayeti hakkında, Hasan Basri Hazretleri, yaşayacak kadarından fazla yememek gerektiğini söylüyor.

Zinet, sırtına bindiğin hayvandır. Tayyibat da Allah'ın, o hayvanların karınlarına koyduğu süttür. Şimdi öyle insanlar var ki Allah'ın nimetini; karnının, şehvetinin ve belinin oyuncağı yapıyor. Kim Allah'ın nimetini alırsa, onu güzelce helal olarak yer ama

Allah'ın nimetini; karnının, şehvetinin ve belinin oyuncağı yaparsa; onu, kıyamet gününde boynuna vebal yapmış olur! "

"Onlardan kimi, nefesine zalimdir." ayetindeki zalimi, münafık; diğer bir rivayete göre fasık olarak tefsir etmiş. Ona göre büyük günah işleyene, münafık denir. Kişinin akıbetinden emin olması, nifak alametidir. İnsanın nifaktan kurtulabilmesi için sözü ile bilgisi arasında ihtilaf olmamalıdır. O yüzden, devrinde yaşayanların çoğunu münafık saymış. Demiş ki:

"Münafıklar; evlerde, yollarda, çarşılarda hep bizimle beraberdir. Vallahi onlar, Rablerini bilmemişlerdir.

Nifaktan kurtulmak için kalbi ıslah etmek gerektiğine inanmış ve hayatı boyunca bunun için çalışmış. O nedenle, kalpler ilminin kurucusu sayılmış.

Tasavvufta, salih kalp; korkunun çalkandığı yer; fasık kalp, batıl dikenlerin ve kuruntuların yetişip ormanlaştığı yerdir. Kalp, ölünce, öğütten etkilenmez. Bu konuda, Hasan Basri Hazretleri şöyle demiş:

"Ah! Kalpler düzelmiş olsaydı, ben sizi ta kıyamet sabahına kadar ağlatırdım! .."

Hz. Osman'ın katli ve daha sonra çıkan olayları, Allah'ın intikamı sayarmış ve dermiş ki:

"Allah, Resulü yaşadığı sürece ona ikram olarak Müslümanlardan intikam almamış, vefatından sonra intikam alacağını, "Seni götürürsek, biz onlardan intikam alıcılarız." ayetiyle bildirmişti. Sebebiyse; dünyaya düşkün olan, dünyaya yönelen, dinlerine içten bağlanmayıp, zühti hayattan ayrılan insanların türemiş olmasıdır.

Hasan Basri, tefsir yazmaktan ziyade vaaz etmeyi tercih etmiş. Kur'an-ı Kerim'in, apaçık bir kitap olduğunu, herkesin kolayca anlayabileceğini, izaha gerek olmadığı kanaatinde olduğunu söylemiş. Sadece, okuduğu ayetlerin, kalbinde uyandırdığı zevki anlatmış. Her ayet, kalbinde daha çok Allah korkusu uyandırmış, bazı ayetler de o korkuyu depreştirmiş. O derin duygular, onun mükemmel anlatımıyla, kalplere nakış nakış işlemiş. Halk, onu dinlemekten son derece haz almış. Anlattıkları, gerçekten hissettikleri ve yaşadıklarıymış. Arada kıssa da anlattığı olurmuş. Hatta tefsirinde; cehennem ateşinin, her gün yetmiş bin deriyi pişirdiği, kâfir derisinin, kırk arşın kalınlığında olduğu yazılıymış. Anlattığı kıssalarda detaylara iner, tahlilini yapar, yaşamakta olduğu zühdü aşılama çalışmış. "Biz emaneti göklere, yere ve yıldızlara arz ettik..." ayetinin tefsirini şöyle yapmış:

"Emaneti yedi kat göklere ve yıldızlarla süslediği yollara, büyük arş taşıyıcılarına arz etti, dedi ki: Emaneti, taşıdığı sorumlulukla birlikte yüklenir misiniz? Dediler ki: Sorumluluğu nedir? Dedi ki: İyi taşırsan mükâfat alırsın, kötü taşırsan cezalanırsın. Hayır! dediler. İnsana arz etti. İnsan yüklendi. Çünkü insan, nefesine zalim, Rabbinin emrini bilmezdir."

Kıssayı anlattıktan sonra insanları kınamış; mallar mülkler, saraylar köşkler içerisinde yaşayan, sultanın kapısına giden, çeşit çeşit yemek yiyen insanları şiddetle kötülemiş. Yetimleri, dulları, fakirleri hatırlatmış. Fikirlerini kıssalarla beyinlere soktukten sonra o konuyu, en etkili biçimde anlatmış. En çok zahit hayatını empoze eder, "Allah'ın, sizi birbirinizden üstün kıldığı şeyleri özlemeyin! " ayetine göre mal istediğinin insanı helak edeceğini söylemiş.

Emevi Devletini sevmediğini belirtir, Kur'an'daki Ülü'l-emr ile bilginlerin kastedildiğini ileri sürermiş. Ona göre gerçek yetki sahibi âlimlermiş.

Isra'nın ruh ile olduğu, vücudun o gece mekanından ayrılmadığı kanısındaymış ve onun için: "Sonra yaklaştı, indi, iki yay aralığı kadar, belki daha az kaldı. Kuluna vahyettiğini etti." ayetindeki vahyedenin, Cebrail olduğunu söylemiş.

Görüşlerinde, tasavvufi tema hakimmiş. Sufiler, aradıklarını onda bulmuşlar ve onu, efsaneleştirmişler. Onlara göre Hasan Basri de Malik İbn Dinar ve Süfyan-ı Sevri gibi sufi kisvesi olan yamalı hırka giyer, yalın ayak gezer, gömleği kirlidir, yıkamaya fırsat bulamaz. Oysa incelendiğinde, bunun aslının olmadığı görülür. Hasan Basri de sof giyermiş ama devamlı değil... Sürekli sof giyerek zühd göstermeyi sevmezmiş. Dermiş ki:

"Kim tevazuundan sof giyerse, kalbinin nuru artar ama kim böbürlenmek ve zühdünü göstermek için sof giyerse; o, şeytanlarla beraber cehennemde kavrulur! "

Riyadan son derece kaçır:

"İnsanın nefsinin kötülemesi dahi kendini övmesidir" dermiş.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0228

Onur Bilge

0229 - AŞK ve MUHABBET

Onur BİLGE

Önce aşk yaratılmış. Allah-ü Teâlâ, bir kuluna olan muhabbetinden yaratmış herkesi. 'Habibim!', yani 'Sevgilim!' dediği; adı, göklerde 'Ahmet'; yerde 'Muhammed' olan Ahmed, Mahmud, Muhammed Mustafa Sallahü Aleyhi Vesselam Efendimiz, o seçilmiş ve en özel yaratılan insanı, örnek olarak göstermiş.

Kendimizi bilmediğimiz, ilk anılarımızın oluşmaya başladığı, o hiçbir şey hatırlamadığımız zaman diliminde önce sevgiyi hissettik. Sevgiyle bağlandık annelerimize. Kalplerimizde önce muhabbeti sezdik. Süt emdik görünüşte annelerimizin memelerinden. Onu hissettik. Kokusunu, sıcaklığını... Sütle birlikte sevgi emdik. Hem emdik, hem sevdik. Sevgi aktı göğüslerinden, onunla beslendik. İliğimiz oldu, kanımız, etimiz kemiğimiz oldu. Sevgiyle büyüdük.

Sevgili aratıldı, en küçük korkularımızda. Ağlayarak annelerimizi aradık. Onların kollarında aldık soluklarımızı! Bağlılarına basarak sakinleştirdiler.

Hep öylesine saracak, sarılacak kollar aradık! Onlar gibi bağrına basacak birilerini... Yerde aradık gezdik...

Biz insanız. Ağaçlar çiçekler, hayvanlar böcekler sevgiye muhtaçken biz hepten sevgiye açtık! Çünkü biz bilinçli varlıklarız. Her şeyden önce farkında olduğumuz, en çok sevgiye aç ruhlarımız ve hissiyatımız var.

İnsan, psikolojik bir varlık... Aşk yaşarız, aşk isteriz. İşte bizim farkımız! Böyle döner çarkımız. Hep aynı terane... Hiç biter mi şarkımız! Aşk yaşadık aşk çizdik!

Kendimizi bilmeden, analarımızın kucaklarında, hatta karınlarında başladık aşk okumaya. Aşk okuduk, aşk yazık. Okuduk hece hece, aşk yazdık gündüz gece... Bir çözümsüz bilmece...

Yüreklere oluşan, maliyeti olmayan, gürül gürül akan sevgi memeleri; çoğu kez, ağızımız değer değmez kurudu! Kime sokulduysak madde soruldu. Bezdik bu candan bezdik! Mecnun gibi aradık gezdik!

İlk yaşlarda, kendimizi bilir bilmez bildik aşkı. Karşı cinse ilgiyi, bilgiyi bilmeden bildik. Bir Bildiren Vardı! Varlığından Önce Aşkı Bildiren... Adını öğrendik sonra. 'Allah' dediler.

O'nunmuş yeryüzü ve gökyüzü. O'nunmuş cümle yaratık. Gözümüzün gördüğü görmediği O'nunmuş. Bu düzeni O kurmuş. O döndürürmüş. O yakarmış yıldızları, O söndürürmüş. Ağlatırmış güldürürmüş, kâinatı döndürürmüş! Yaşatırmış öldürürmüş!

Görünmezmiş, sezilirmiş. Yüreklere bulunurmuş. Tek istediğimiz O olmalıymış.

Bir taraftan dünya ve içindekiler. Yerler ve gökler... Bir taraftan O'nu aramak, aklımız erer ermez. Oysa olanca kuvvetiyle bastırır, gözlerimizin gördüklerinin sevgisi! .. Bir taraftan Allah-ü Teâlâ:

"Bırak onları! Onlar aldatmaca! Menfaat baskın gelir onlarda. Öyle yarattım onları! En iyi ben bilirim! Beni ara! Beni bul! Bana bak! Bana gel! Nasılsa sen benimisin! Bana geleceksin! Kimseye muhtaç değilsin! Ben yeterim sana! Bir beni bil! Gitme kul kapısına! Kapı kapı sevgi arayıp gezme! Beni sez! Nefsi ez! Gel! Bana gel! .. Ne ararsan

bende var! Gururlu ol! Tenezzül etme! Ben seni, şerefli bir mahlûk olarak yarattım! Umut bağlama onlara! Avuç açma! Sevgi dilenme! Muhabbet talep etme! Varsın sevmesinler! Kederlenme! Benim aşkım kâfi sana! Yeter yüz üstü süründüğün! Kaldır başını! Ayağa kalk! Kiyama! .. Bana bak! .. Beni gör! .. Bana gel! .. Koş! .. Ardına bakmadan! .. Olanca gücünle! .. Maratonun sonundayım! .. 'Ya Rabbi! ..' de sevgili yaratığım! .. 'Lebbeyk Kulum! ..' diyeyim! .." demekte, adeta.

Oysa dünyada engeller, çengeller... Kayalar, taşlar, çalılar, dikenler... Derler, çaylar, ırmaklar, dağlar, denizler... Nefis içimizde, şeytan ardımızda; adım adım izler... Zavallı insanoğlu! Zavallı bizler! ..

Yarattığını gösteren O, geri çeken O! .. Yarattığı güzellerden güzel! .. Gözlerimizin gördüğü, gönüllerimizin sevdiği... Gözlere gösteren, gönüllere sevdiren O! ..

Aklımızı yâr çeler, kalbimizi aşk deler, ince elekten eler! Gündüz hayallerde, gece düşlerde... Umutla koştuk peşlerinde. Tek sermayemiz ömürlerimizi harcadık. Ne kazandık?

Gönüllerimiz hülyalara daldı. Aşkın arka yüzü, nefret; aşk hem zehir hem baldı. Drajeler gibi dışları tatlıydı; şekerdi, baldı. Ağzımızda nefretin, hayal kırıklığının acısı kaldı. İnce elemeye sık dokumaya başladık. Eledik sevgileri, önce kalburdan, sonra elekten. Aşkı, ince kevgirden süzdük. Boşuna canı üzdük.

O ise Nur! Öyle bir ağ ki muhabbet denizinde, ögle bir ağ ki düğüm düğüm! O denizde yüzmeyi bilenleri avladı. Takılıp kaldılar, ölümsüz aşk ağına. Mutluluğa erdiler. Allah'ı bildiler. Her iki cihanda aşkı bildiler, O'nunla birlikte. O'nu, aşkla bildiler!

Maddeyi sütre yapmış. Arkasına saklanmış. Maddede; giz, gördüğüm. Kendisi de kördüğüm! Nice gizli sır çözdük.

"Muhabbetten Muhammed oldu hâsıl
.Muhabbetsiz Muhammedden ne hâsıl? "

Muhabbet; şirk, yani ortak kabul etmez! Allahtan başka hiçbir şeyi sevmemek demektir.

Casiye Suresi, 23. Ayet: Nefsinin hevasını kendisine ilah edineni görmedin mi?

Furkan Suresi, 43. Ayet de aynı anlamdadır.

Karşılıksız sevgiye, kuru muhabbet denir. Son devrin meşhur Halvetî şeyhlerinden, 1920 yılında vefat eden, Fatih türbedarı Hacı Ahmed Amiş Efendi:

Bu yolun sermayesi kuru mahabbet! demiş ve eklemiş: Mahabbetin yaşı olur mu? Olur ya! Görmüyor musun: Babam ölse de yerine geçsem! .. diyen şeyh oğullarını?

Sohbet meclislerine, muhabbet meclisi denir ki bu meclisler, edep ve irfan meclisleridir; katılanların bilgisi artar. Efendimiz:

Cennet sofraları gördüğünüzde hemen oturun, onlardan yiyeğin için! demiş.

Cennet sofraları, sevgi ve aşk toplantılarıdır. O toplantılarda; gerçek aşk, Allah Aşkı

öğretilir. İlham verilir, feyiz dağıtılır. Allah sevdilir.

Oralarda, aşkların en güzeli, en mutlu edeni, yaşanır ve yaşatılır. Allah ve Resulünün aşkı sunulur, kadeh kadeh! O, öyle bir şaraptır ki bir kere tadan, müptelası olur! Bir kadeh içen, sarhoş olur ve hayatı boyunca sarhoş gezer! Ayılamaz! Ayılmak istemez! İçtikçe içmek ister! Kanmaz, kanamaz! Asla! ..

Muhabetten kaçan, insan olamaz. Sevgi, insan içindir ve ruhun iskeletidir. Sevgisiz kalan insan, boş çuval gibi olduğu yere yığılır kalır.

Hazreti İsa, bir gün bahçe sulamakta olan bir gence rastlar. Delikanlı:

Rabbinin sevgisinin zerre ağırlığındaki bir kısmını bana bağışlamasını dile! der. Hazreti İsa:

Sen zerre kadarına dayanamazsın! .. diye karşılık verir. Delikanlı:

O halde zerre kadarının yarısını versin! der. Bunun üzerine İsa Aleyhisselam:

Ya Rabbi! Bu kuluna, sevginin zerre kadarının yarısını bağışla! diye dua eder ve gider.

Bir müddet sonra, Hz İsanın yolu yine oraya düşer; delikanlıyı sorar:

Delirdi! Dağlara çıktı! derler.

Hazreti İsa, o delikanlıyla karşılaşmak için dua eder. O zaman, onu dağlar arasında görür. Bir kaya üzerinde dimdik ayakta durmaktadır. Gözlerini gökyüzüne dikmiştir. Hazreti İsa'nın verdiği selamı almaz:

Ben İsayım! diye kendisini tanıtarak, dikkatini çekmeye çalışırken, Yüce Allahtan kendisine şöyle bir vahiy gelir:

Kalbinde, sevgimin yarım zerresini taşıyan kimse, insanoğlunun sözünü duyar mı? İzzet ve Celâlim hakkı için, onu testere ile ikiye biçsen, acısını bile duymaz!

ÖNCE AŞK

Önce aşk yaratılmış
Kalplerimizde sezdik
Sevgili yaratılmış
Yerde aradık gezdik

İşte bizim farkımız
Böyle döner çarkımız
Hiç biter mi şarkımız
Aşk yaşadık aşk çizdik

Okuduk hece hece
Aşk yazdık gündüz gece
Bir çözümsüz bilmece
Bezdik bu candan bezdik

Aklımızı yar çeler
Kalbimizi aşk deler
İnce elekten eler
Boşuna canı üzdük

Gönül hülyaya daldı
Aşk nefret zehir baldı
Nefret yukarda kaldı
İnce kevgirden süzdük

O/Nur ağ düğüm düğüm
Maddede giz gördüğüm
Kendisi de kördüğüm
Nice gizli sır çözdük

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0229

Onur Bilge

0230 - ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN

Onur BİLGE

Dağ evinin küçük kitaplığındaki tozlu raflarında, babama ait dini ve siyasi eserlerin arasında, ilk gençliğimde defalarca okuduğum bir kitap, yıllar öncesine götürüverdi beni. Hayatımın en güzel bölümünü, korumacı zihniyet nedeniyle dört duvar arasında geçirdiğim o en güzel çağıma... O, aşkı şiirlerinden öğrendiğim, adına ve üslubuna hayran olduğum insan, Ümit Yaşar Oğuzcan... Acılar Denizi adlı kitabı... Üzerinde; kalın siyah çerçeveli kocaman gözlüklerinin gölgelediği, kaşlarının gizlemeye çalıştığı, yorgun, derin, zeki bakışları; acı ve zoraki bir tebessümle ruhumun derinlerine bakan bir resmi var. Resmi ve şiirleri var, cismi yok.

Aşkı hissetmeye, hayatı tanımaya, her türlü duyguyu ve duygusuzluğu tanımaya, Türk Edebiyatını öğrenmeye başladığım zamanlarda, her şiirinde yüreğimi kapıveren, kanatlandıran, uçuran, gezdirip gezdirip getiren can yoldaşım, en deneyimli arkadaşım... Ümitten bahseden, umudu öğreten: "Ümit, Yaşar! " derken, içimde umudu yaşatmamı telkin eden, efsanevi aşk kahramanı, yaşamak ve sevmek öğretmenim...

Ümit Yaşar demek; durup dinlenmek bilmeden yazan bir bilek ve sevdiğini, ölümüne seven bir yürek demek. Ben, aşkı ondan öğrendiğim için iflah olmam! Yarım yamalak ilgiler, azıcık ve yalan sevgiler bana göre değil. Öyle temiz hisler, öyle el değmemiş sevgiler, kapağı açılmamış kutsal aşklar var ki at kalbi gibi kuvvetle ve heyecanla atan gencecik yüreğimin içinde, ben de saygıyla eğileyim önünde, ruhumun tüm düğmelerini ilikleyip, sen de eğil!

Sanki ondan başka kimse sevgiyi, aşkı ve tutkuyu bilmiyor. Yeryüzünün tek ihtiraslı âşığı o! Aşkı; yüreğine yatırmış, tomografisini çekiyor ve seri resimler halinde sunuyor. Yüreğini; enine kesiyor, dilim dilim, boyuna diliyor, biteviye; verev kesitler alıyor, simetrik; eviriyor çeviriyor, her görüntüsüne giriyor; aşkı, en iyi o biliyor! Kare kare seyrediyorum, kalbinin girdaplarını. İnci avına iniyorum, Acılar Denizi'nin diplerine. En güzel, en kıvrak balıklar kaçırıyor avuçlarımdan, hüsrana anlıyorum. Hayal kırıklığını tanıyorum; vefasızlığı, acımasızlığı... Yanıyorum! Ben aşkı, sevdayı; kısaca, hayatı onunla tanıyorum.

O, Kaf Dağının ardındaki efsanevi erkek güzeli! Güçlü, sert ve mert tok bir sesle, son derece kendinden emin söylem biçimiyle ulaşılmazlığını haykırıyor, aşkın! Öyle çağıldayarak geliyor ki duyguları, Torosları aşıp, kıvrım kıvrım, öylesine deli çavlan olarak çarpıyor ki çeperlerine; derinden sarsıyor, yerinden oynatıyor, küçücük yüreğimi! O kadar kuvvetli ki o aşk ırmağındaki tarifi imkânsız debi; o zamanlardaki sanımca, ancak bu kadar güzel yazılabilir, şiir ve ancak bu kadar edebi!

Günümüzün en popüler şairi... Lütfi Bey'le Güzide Hanım'ın oğlu olduğunu, 22 Ağustos 1926 tarihinde, Tarsus'ta doğduğunu, Eskişehir Ticaret Lisesi'nde okuduğunu, Ankara'da, İncesu Lisesi'nden 1946 yılında mezun olduğunu, Osmanlı Bankası'nda ve Türkiye İş Bankası'nın Adana, Ankara ve İstanbul'daki şubelerinde çalıştığını, Halkla İlişkiler Müdür Yardımcısıyken, otuz yıllık bir memuriyet hayatını, 1977 yılının altıncı ayında emeklilikle nihayetlendirdiğini; İstanbul'da, kendi adını taşıyan bir sanat galerisi kurduğunu, bir süre yayıncılık yaptığını ve Akbank Genel Müdürlüğü Krediler Servisi'nde çalıştığını, Çarşaf adlı mizah dergisinde şiirler yazmakta olduğunu biliyorum ve onu çok seviyorum.

1940'da Yedigün şairleri arasında şiire başlamış, ilk şiiri 1942de Eskişehirde çıkan Kocatepe Gazetesi'nde yayınlanmış. Yedigün, Varlık, Büyük Doğu gibi dergilerde

yayınlanan şiirleriyle tanınmış. İlk şiir kitabı 'İnsanoğlu' 1947 yılında çıkmış. 1975'te otuz üç şiir, dört düzyazı kitabı, on üç antoloji ve biyografik eser olmak üzere tam elli kitap çıkarmış. Bazı şiirleri, çağdaş popüler sanat müziği bestecileri tarafından bestelenmiş. Böylece, şarkı sözleri ile şiirlerinin ulaşmadığı kimse kalmamış. Şiir plaklarıyla ve yergileriyle tanınmış.

Faruk Nafiz Çamlıbel kadar hassas ve duyarlı şiirler yazmış. Aşk, ayrılık, özlem temalarını işlemiş. Şiirleri, zamanla geniş kitlelere ulaşmış. Hayranlık duyulan bir aşk ve ölüm şairi olarak tanınmış.

Ankaradayken, arkadaşları, komşuları, tanıdıkları evine gelerek, içki şişeleri geririrler, üzerine şiir yazıp imzalamasını rica ederlermiş. Çok kişiye böyle hatıra yazılar bırakmış, el yazısıyla.

İstanbulda, nihayet istediği gibi bir eve taşınmış. Son zamanlarında, etrafı açıklık bir eve. O evde daha farklı bir huzur içinde olduğu sezilmekte...

Büyük oğlu bunalımdaymış. Zaman zaman kriz geçirmekte ve intihar edeceğinden bahsetmekteymiş. Bir gün, önce birkaç kadeh içki içmiş. Sonra o kulenin bulunduğu yere gitmiş. Orada oturup bir kahve içerek bir süre düşünmüş ve sonra da kalkıp; kendisini, Galata Kulesinden aşağıya bırakmış! Vedatın, 1973 yılındaki intiharı, şairin ruh dünyasında tamiri mümkün olmayan hasara yol açmış ve o zamandan sonra kendini, Acılar Denizi olarak tasvir etmiş.

Vedat'ın intiharıyla yıkılmış. Ölümü, daha yakından görmüş ve hayatın boş olduğunun idraki içinde kaleme almış. Yüreğindeki acıların en dayanılmazı olan evlat acısıyla, öz ve biçim yoğunlaştırmalarına yönelerek ruhunun derinliklerinden unutulmaz dizeler getirmiş.

Allah taksiratını affetsin! Kolay değil, evlat acısı! Defalarca intihar teşebbüsünde bulunduktan sonra nihayet, oğlu gibi başarıya ulaşmış.

Ruhuma huzur veren şiirler bıraktığı için sevgiye verdiği değer hürmetine Allahım onu affetsin, cennetine kabul etsin, İnşallah!

Şair ve yazarlarda intihar çok görülüyor. Doğru değil. Fakat sebebi; iç dünyalarının derinlerine çok fazla inmeleri... Vurgun yiyorlar! Çıkamıyorlar. Akıl hastalığı diyoruz. Sebebini sormuyoruz.

Hayatı boyunca, bazı kaynaklara göre yirmi, bazılarına göre yirmi dört, bazısına göre de sadece üç kez intihara kalkışmış. 4 Kasım 1984'te İstanbul'da yaşamını yitirmiş.

Ankaralı şairler, kendilerini elit bir zümreye mensup görür, onu dışlarlarmış. Yazdıklarına burun kıvrırlar, yanlarına geldiği zaman rahatları kaçmış gibi bir tavır takınırlar, aralarına almak istemezler, büyüklük taslarlarmış. Şiirlerinde kusur ararlar, öyle yazmamasını, yazdıklarının iyi ve kalıcı şiir olmadığını söylerlermiş. O, bildiğini yapmaya, en duyarlı ve yoğun aşk şiirleri yazmaya devam eder:

Beğenmezlerse beğenmesinler! Ben halk şairiyim. Beni halk seviyor. Halk beğeniyor. O bana yeter! dermiş.

Aruzla yazdığı rubailerinde gösterdiği şairlik başarısına, onların arasında kaç kişi

ulaşabilmiş? Kaç kişi onun gibi rubai yazabilmiş? İmalesiz zihafsız. Türkçe üstelik. Geçim derdine düşmüş, halkın beğenisine göre şiirler yazmış. Sanat yapmayı değil, popüler olmayı tercih etmiş. Belki de sanatı sonraya saklamış. Çoğu yetenek gibi öyle bir yetenek de körelmiş gitmiş ya da o zaman gelmemiş, gelememiş. Aksi halde şimdi:

Ömer Hayyam da kim? Ümit Yaşar, kıyamete kadar yaşar! diyebilecektik.

Mimar Sinan, Selimiye Camisi'ni yaptığı zaman, halkı toplayıp:

Bakın bakalım, neresinde bir hatası var? diye herkesin fikrini sormuş. Bir çocuk çıkmış:

Amca, şu minare eğri! demiş.

Hangi tarafa doğru eğri? diye sormuş, Koca Mimar. Çocuk, ne tarafa doğru eğri olduğunu söyleyince, o minareye adam çıkarttırmış, ucuna ip bağlatmış, çocuk:

Tamam, düzeldi! diyinceye kadar çektirtmiş.

Minare düzeleceğinden değil tabi... Bir çocuğun görüşüne dahi değer vermiş olduğunu göstermek, hataymış gibi kabul etmek, mimarlığıyla öğrenerek kibir gibi, iyi amel ve ibadetleri yok eden canavardan kurtulmak, büyüklenme ağına düşmemek için...

Ümit Yaşar Oğuzcan da şiirlerine birer ip bağlamalı, onu şairden saymayan ve aralarına almak istemeyen şairler:

Tamam, düzeldi! diyinceye kadar, tarif ettikleri tarafa doğru çekmeliymiş.

Kekeme olduğu halde, şiir okurken asla kekeleyememiş. Onlara, yazdıkları şiirleri okuduğunda hep eleştiri alır, sanırım yine kekeleyerek:

Önemli değil, arkadaşlar. Sizin beğenmeniz gerekmiyor. Ben halk şiiri yazıyorum. Halk şairiyim. Halk için yazıyorum. Beni halk beğeniyor. Çok da seviyor. der, geçermiş.

Zamanın şuara tabakası Ümit Yaşarı beğenmiyordu diye kitapları mı satılmadı? Hayranları mı azaldı? Ne eksildi?

Bir de işin ideolojik boyutu var. Zamanın en iyisi olarak adlandırılan Necip Fazıl Kısakürek, tasavvufi şiirler yazmaya başlayınca ona da arkadaşları:

Sabık şair! demeye başlamışlar.

Kendi taraftarları tarafından göklere çıkarılırken, eski arkadaşları tarafından şiddetle kınanmış:

Ne çabuk unuttu, kadınlar için yazmış olduğu o açık saçık şiirleri? Sorun bakalım! diye haber yollamışlar. O da hazırcevaptır. Şöyle demiş:

Ben mazimi ve o şiirleri, çöpe attım. Çöplüğü, köpekler karıştırır.

*

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0230

Onur Bilge

0231 - YAKICI BİR AŞK

Onur BİLGE

Bu gece İlhan'ı gördüm düşümde. Uyanınca yastığımı ters çevirdim. Hiç batıl inancım yoktur. Olmayacağını bile bile, belki aynı düşü bir daha görürüm diye, sımsıkı kapattım gözlerimi. Uyumaya çalıştım bir süre. Olmadı. Bir kere gün ışığı girmişti gözlerime. Rüyam aklımdaydı, yüzü kayıptı. Bu yapılır mıydı bana! Ayıptı.

Gözlerimi kapattım, karanlık oldu. Hâlbuki az önce de kapalıydı, her şeyi görebiliyordum. İlhan'ı bile... Gözümü açınca kayboldu. Kapatınca dünya yok oldu. Madde âleminde ışık gerekli, mana âlemi için gerekli değil... Münker'le Nekir'i net görebileceğiz, torağın altında. Hatta cenneti ve cehennemi; hangisini hak etmişsek orası ve oradaki yaşayacaklarımız, o karanlık yerde seyrettirilecek, hakikat; rüya gibi. Sinemanın içi karanlık olmalı ki film net seyredilebilsin!

Ölüm, derin koma hali, kabir âlemi de derin rüya âlemi... Göz devreden çıkıyor, ortalık kararıyor, film başlıyor.

Bir yerden geliyordu. Mehmet Amca vardı, yanında. Penceredeydim. Tam karşımda, yolun kenarında durdu. Hacı da durdu. Onunla konuşuyordu güya ama bana hitap ediyordu. Adamcağız, konu mankeniydi. Onu ilgiyle dinliyor, söylediklerine cevap veriyordu, ciddi ciddi. O da ciddiydi. Bir arkadaşını çok özlediğinden bahsediyordu. O da:

"Git, gör. Madem Bursa'da..." diyordu.

Adamın yönü ona, onun yönü bana dönüktü. Odamın ışığı sönüktü. Alacakaranlıktı. Bakışları sıktı. Bakışmalarımız anlıktı. Oysa hasreti aylık yıllık değil, günlüktü.

Uzun zamandır göremediğinden yakınıyordu. Bir delikanlıdan bahsediyordu. Hemşerisi, çocukluk arkadaşı olduğundan... Kayserili de şaşırmişti, bir gencin bir gence olan sevgisinin ve özleminin büyüklüğünden.

"Telefon et, gelsin! Bir atla bir deve değil ya... Otobüsü var, dolmuşu var... Sırameşeler, kaç dakikalık yer? Bana anlatıncaya kadar gidip gelirdin, evlat! " diyordu.

Özlediği karşındaydı, aslında. Ayrılığımız süresince ne kadar özlemiş olduğunu anlatıyordu. Bir aşk mektubu, bir hasret şiiri okur gibiydi. Yazmış ve ezberlemişti sanki.

"Geldim işte! Ne kadar da çok yakınıyorsun beni özlemekten! Gelişimi görmenin mutluluğu yetmez mi? Topu topu on gün... Ne kadar çabuk bıktın, yolumu gözlemekten! Ben de bekliyordum seni, olmadığın zamanlarda. Gelişini görmenin mutluluğu, o sıkıntılı saatleri unutturuyordu. Ya kavuşmanın sevinci, mutluluğu? O kadar özlemeye, beklemeye değmez mi? " dercesine bakıyordum.

O konuşuyordu. Sesini duyurabiliyordu. Ben ancak içimden konuşabiliyordum. Rüya dışında olduğu gibi... Ne olur, rüyada bari konuşsaydık, engelsiz, aracısız, aktarmasız, doğrudan!

"Yeryüzünde hiç kimse bu kadar çok sevilmemiştir, Mehmet Amca! Ne kadar çok özledim, anlatamam! Bursa dar geldi bana! Caddeler, sokaklar boğdu; ev kabirleşti! Bir de terslikler oldu, biliyorsun. Hepsi birleşti! " diyordu.

"Benim de bir asker arkadaşım vardı, öyle seninki gibi. Ne kadar severdik birbirimizi! " diyordu, o da saf saf...

Çok komikti hali. İnsanımız; ne kadar saf, ne kadar temiz, anlayışlı ve samimi! Belki işi gücü var ama durmuş dinliyordu, gerçek hayatta da olduğu gibi.

Şuur altına işlemiş olmalı bu tür duyurumlar. Senaryo onun için aynı. Beynim, yaratıcılığını kullanmamış. Aynen kopyalamış, konuşmaları değiştirmiş. Ne kadar da gerçekçi!

"Bak, gözlerim yaşardı! " diyor bir de. O da bakıyor:

"Hemen giyin, git! Bu gece orda kal olmazsa. Sabaha kadar konuşursunuz." diyor, garibim.

"Beni görmeden önce nasıldı hayatın? Yaşıyor muydun sanki? İçinde böyle güzel duygular taşıyor muydun sanki? " diyorum, beyin dilimle. "Geleceğin sokakları, geçeceğin yerleri gözlerken saatlerce, şikâyet eder miydim? Ne kadar sabırsızlandığımdan, ne kadar canımın sıkıldığından haberin olur muydu? "

Bir gün, iki gün değildi yollarına bakışım. Günlerce, gecelerce... O kabına sığmayan sevgi, o deli özlem olmasaydı, gelen olur muydu?

Kalkar kalkmaz, aklımda kalanları yazdım ve şiirleştirdim. Belki pek güzel bir şiir olmadı ama bu benim rüyam ve çok değerli bir anımdı. Rüyada dahi olsa, görmüştüm ya... Birkaç dakikalığına da olsa... Ne kadar sevinmiş, ne kadar mutlu olmuştum!

Ayrılık olmasaydı, düşte görmek bile böylesine bir mutluluk yaşatabilir miydi? Monotonlaşırды beraberlikler. Donuklaşan ilişkiler, hasretle cilalanıyor, parlıyordu. Aşklar ısıtılıp sunuluyordu, soğudukça. Her güzellik zıddıyla belirginleşiyordu.

Hüznü bilmeseydik, sevincin keyfine varabilir miydik? Yalnızlığın ruh çatlatan azabının sonrasında kavuşmanın hazzının doyumsuzluğu...

Yakıcı bir aşk, bu! Cayır cayır yanan sobanın yanındakilerin kaçtığı gibi kaçırıyor bizi birbirimizden. Uzaklaşınca da, kış ortasında balkona çıkmış, gecenin ayazını yemiş gibi oluyoruz. Gereken huzuru, yakınlıkta buluyor, varlığını hissetmekle huzur duyuyoruz.

Teşbihte hata olmaz; iman gibi... Görünmeyen bir varlığın yakınlığının huzur ve mutluluk veren gücünü hissetmek, ona dayanmak, güvenmek, en yakını olduğunu bilmek gibi... Tek taraflı konuşmalar... Karşılıklı değil... Bir taraf konuşurken, diğer tarafın dinlemesi, biteviye ve hiç bıkmaması usanmaması dinlemekten...

Kur'an okunurken, Allah'ı dinlemek gibi susup; dua edilirken ses gelmemesi gibi karşıdan...

Hani hep, biri bizi dinlesin isteriz ya... Anlatacaklarımız vardır, bitmek tükenmek bilmeyen dertlerimiz... Bir dost ararız, yakınmak için... Anlattıkça anlatmak arzusu duyarız. Hele dinleyecek birisini bulunca... Nasıl deşarj oluruz, giderek nasıl sakinleşir, rahatlarız! İşte öyle bir şey...

Bazen de hasret kalırız bir sese... Çok sevgilinin sesine... Tek sözcüğüne, fısıltısına

ihtiyaç duyarız. Hani konuşmasa, sadece telefonu çaldırsa, o bile yeter ya bazen... İşte öyle...

Kuran okunur, bir yerde. Kulağımızı okşamaya başlar, ilk sözcüklerinden itibaren ve büyük bir huzur gelir ruhumuza... Dinledikçe dinlemek isteriz... Büyüsüne kapılır, zaman mefhumunu unuturuz. O Çok Sevgili hitap etmektedir gönlümüze. Yabancı bir lisandır. Tek kelimesini anlamayız belki ama neler anlarız, onu dinlemekten! Nasıl mest eder bizi! Ürpererek dinlediğimiz, içlenip ağladığımız bile olur.

Sözlerinden hiçbir şey anlamadığımız bir konuşma, nasıl olur da bizi ağlayacak raddeye getirir? Çünkü dolaylı da olsa, orada bize hitap edilmekte, Yaratanımız, değer verip, konuşmaktadır bizimle! Bu, ne büyük bir payedir! ..

Yeri Göğü, Kâinatı Yaratan, Yıldızlarla Donatan konuşmaktadır, yarattıklarıyla! Her birine toplu halde gibi ama aslında her ferde birer birer seslenmektedir. Yayın tek istasyondandır güya, hakikatte, herkes kendi alıcısından dinlemektedir. Neticede, herkes kendine anlatılmakta olduğu zannındadır ve Kur'an söz konusu olunca, kesinlikle doğrudur. Her birey, anlamına vakıf olmasa bile, alması arzu edilen mesajı alır. Çünkü neşriyatı yapan da alıcıları ayarlayan da aynıdır.

Gözü Yaratan, renkleri de, ışığı da yaratmıştır. Biri eksik olsaydı, hiç biri işlevini yapamayacaktı. Kör için, ışığın da renklerin de desenin, güzelliğin de önemi yok. Göz varmış, bunların hepsi varmış; ışık yoksa hiçbir işe yaramaz. Işık var, göz var ama görmeye değer bir şey yoksa yine boşuna... Güzellikleri Yaratan, özellikleri de yaratmış. Alıcı olan gözü, aydınlatıcı olan ışık kaynağını... Öyle sergilemiş sanatını ki kulları, inkâra meyilli kulları:

"O güzellikleri görmedik ki! " diyemesisinler.

Kur'an-ı Kerim'i İnzal Eden, onu işitecek alıcıyı da yerleştirmiş, insan vücuduna. Hem ona öyle güzel bir ahenk ve tesir yüklemiş ve alıcının yolunu gönle öylesine ustalıklı bağlamış ki sadece Kur'an sesi dinleyerek iman edenler olmuş. Cinler de böyle imana gelmişler. Kur'an'da, ilgili ayette böyle olduğu bildirilmekte. Anladılar mı anlamadılar mı, ne kadarını anladılar, yüzeysel mi yoksa derinlemesine mi bilmiyoruz. Onda, insanın yüreğine işleyen bir efsunlu güzellik ve letafet var.

Bir şiir toplantısında, sırayla şiir okuyorduk. Mekânın sahibi olan bayan, Alman'dı. Onun da bir şiir okumasını istediler. Kırmadı, çıkıp okudu. En iyi Almanca bilen bile anında tercüme etmekte güçlük çeker. Çünkü şiir, kolay anlaşılabilir bir edebi tür değildir. Derin anlamlar ifade edebilir. Okunan da basit bir şiir değildi. O hanım onu o kadar içten okudu ki anlayan anlamayan hüzünlendi ve salonda olanlar, onun ruh haliyle bütünleşti. Ardından, etrafı inleyen bir alkış koptu!

Benim bir fıkram vardır. Ortalık sakinleşince, sığağı sığağına kalkıp anlatmak istedim. Fırsat verildi:

"Köylünün biri mahkemeye gitmiş. Duruşmada; başı önünde, sekiz köşe kasketi elinde, ağır hukuki terimler, yarım sayfayı bulan cümlelerle konuşmakta olan hâkimi pür dikkat dinlerken, arada anlıyormuş gibi kafa sallarken, sözünü bitiren hâkim:

"Anladın mı dediklerimi, Efendi? " diye sorunca, ayıkmış:

“Dinemesine dinedim hâkim bey, emme... Anamasına garişmadım! ” demiş.

Biz de bu şiiri öyle dinledik. Dinlemesine dinledik de... Anlamasına karışmadık! ” dedim.
“Fakat duygulandık. Şiirde de, şarkılardaki evrensellik var.”

Bu defa da kahkahalar yükseldi! Kadıncağız kızardı. Sarişın zaten; suratı pancar gibi oldu, bozuldu. Kırgın bir şekilde, merakla bakmaya başladı, etrafa. Anlattıklarımı tercüme ettiler, neden gülündüğünü anladı, o da gülmeye başladı da içim rahat etti. Aksi halde, kendisiyle alay edildiğini sanacaktı.

NEDEN YAKINIYORSUN?

Neden yakınıyorsun, beni çok özlemekten
Gelişimi görmenin mutluluğu yetmez mi?
Ne kadar çabuk bıktın, yolumu gözlemekten
O kadar özlemeye, beklemeye değmez mi?

Beni görmeden önce yaşıyor muydun sanki!
İçinde sıcak bir his taşıyor muydun sanki!

Gececeğin yerleri gözlerken saatlerce
Şikâyet eder miydım, haberin olur muydu?
Bir gün, iki gün değil, günlerce, gecelerce...
O özlem olmasaydı, gelenin olur muydu?

Beni görmeden önce yaşıyor muydun sanki!
İçinde sıcak bir his taşıyor muydun sanki!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0231

Onur Bilge

0232 - GECE GÖZLERİN

Onur BİLGE

Gözlerlini görsem de hayal etsem de gecelerce, varlığının avuntusu, dost ve arkadaş bana. Her gece dolunay yok, yalnızca Samanyolu... Saman çekilen yolun, gecede ışıltısı ve bir parça ay gibi, dolunay gibi yüzün... Gecede ve gündüzün, ne gam, tasa ne hüznün... Bir de mahzun bakışlar; ihtiras ile bakan... O yüzden hayranıyım, utangaç bir çift gözün.

Bakışların beynimde flaşlar patlatırken, yıldızlar dökülürken aramıza, kum oldu. O büyülü gözlerin, ölümsüz tutkum oldu.

Zifiri zindan gece, herkes kendi âleminde... Vakitlerden bir haziran akşamı... Şöyle serin ve ferah meltemlerin estiği... Başımı kaldırıncaya gözlerinle tanıştım. Gözlerin, çaykarası, koyu sevda deminde... Gecenin zifirinde, iki ateş parçası...

Her ne kadar utanıp, kaşlarıyla örtsen de, kavuştuğum serveti kaybetme, iyi sakla! Dilediğince gizle, yabancı bakışları hazineme yasakla! Kapat, ört, gözlerini, göremesin hiç kimse!

Ben, aşk denen duyguyu, yarasından öğrendim. Yay gibi çatık kaşın karasından öğrendim. Ulaşılmaz sevdayı, karasından öğrendim. Kaçamak bakışlarla anlattım, her fırsatta. O masum bakışların manasına uymayan, fırsatçı ve yabani bakışlardan öğrendim! Sen kaldın hayatımda, her kim varsa; attım da!

Gözlerin derin kuyu, yutuveren uykuyu... Uçsuz bucaksız çamlık, kapkaranlık ormandır. Özgürce kulaç atıp girdabına daldığım, gece gündüz cezbeden bir huzur okyanusu... Gözlerin tek solukta okunan bir romandır.

Gözlerin, derin ırmak... Kayalardan kaynayan çıkan, çağlayarak akan su... Gözlerin kaynak suyu... Ürkek mahmurluğuyla, kaynağından taşan su... Eğilip, gözesinden yudum yudum aldığım. Yüzünde, hayalini seyretmeye daldığım...

Gümrah kirpiklerinle yüzeyi kararınca, içinde yakamozlar oynaşmaya koyulur. Sarhoş eden bir meydire; içtiğim, kararınca, diplerinde gölgeler koyuldukça koyulur. Oyulur bakışlarım, kor ateşler değdikçe; ruhum tenden sökülüp, can bedenden gidince.

Kalbim, mutlu bir çocuk; zaman, bayram sabahı... Bakınca meşke başlar içinde cümle sazlar. Parlادıkça parlarken, göz alırken siyahı, mutlulukla dans eder ruhumda cümle hazlar.

Ey, Güzeller Güzeli! .. Ey, Melek Yüzlü Peri! Kaçırma gözlerini; bu, vuslat gecesidir! Cigerime işlesin, yaksın değdiği yeri! .. Tam yedi kat anlamlı aşkın bilmecesidir.

Hiç kırpma gözlerini, ayırma gözlerimden! Artık o kadar bile yoksun kalamam! Büyülü bakışların mest eden hülyasından, aklımı baştan alan efsunlu dünyasından, bir saniyeliğine bile asla uzak kalamam! Sıyrılacak bedenim sanki bütün derimden; mahrum kalırsam bir an, mutluluk deryasından. Karalar bağlayacak, yedi yer gök, yasından.

Uzasın da uzasın kirpiklerinde gece; sürsün, mahşere kadar! Bir mermer heykel gibi ay ışığı yıkasın, el değmemiş tenini. Bırak bakışlarını, bakışlarım okşasın! Karanlıklar Sultanı, aşkımız gibi nice O/Nur/lu karasevda sonsuza dek yaşasın!

Gözlerimi açınca, huzur veren rüyadan, içimde ona ait tüm tüm duygular canlandı. Yazmadan duramadım, çay kokusu gelirken. Ardından kızarmış ekmeklerin, tereyağın kokusu... Kahvaltıya bekliyor, annem çağırıyordu. Fakat içimde, susmak bilmeyen bir ses, nefes nefes:

"Yazsana! Yaz, hadi yaz! Bu, en doyulmaz haz! Annen beklesin biraz." diyordu.

O kadar hızlı yazdım, uçarcasına, kaçarcasına ki kâğıt, sakince duruyordu; kalemse koşuyordu. İçimdeki o sesse, hızla konuşuyordu:

"Sadece gözleri mi? Ya masum tebessümü? Ya o kendinden emin, yapayalnız halleri? Öksüz bir çocuk gibi ortada dikilişi... Sonra boynunu büküp, sessizce çekilişi... O son günü hatırla! O son dakikaları... Bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı vakti... Hani bu ayrılığa, yerler gökler ağlarken... Hani o çok sevgili, çaresiz el bağlarken... Koparken birbirinden, o siyamalı ikizler... Hani onca yağmurla yükselirken denizler... Toprağın kokusundan yanıyorken genizler... Hani, hani acı bir buruklukla burulurken... İki canların canı, kalbinden vurulurken... Artık seni camların gerisinden kim izler? Gözler... Ağlayan gözler...

Gözyaşları, yağmura karışıp akıyorken, can yoldaşın perişan, yıkılmış bakıyorken neler hissettiğini, düşündüğünü de yaz!

İşte bitti, koca yaz. Yakında başlar ayaz. Dağların her yerini sessizce kaplar karlar; sessizce, beyaz beyaz... Yaz be, yaz! Sofra beklesin biraz! "

G E C E . G Ö Z L E R İ N

.....Kar/anlıklar Sultanı!
.....Ey, Güz/eller Güzeli!
.....Ey, Melek Yüzlü Peri!
.....Bu şiir/im de sana...
.....Artık duy/sana! ..

Gecenin zifiriyle, gözlerinde tanıştım
Her ne kadar utanıp, kaşlarınla örtsen de.
Kavuştuğum serveti kaybetmeye alıştım
Dilediğinince gizle, hazinemi ört, sen de!

Ulaşılmaz sevgiyi, kar/asından öğrendim
Kaçamak bakışlarla anlattım, her fırsatta.
Manasına uymayan bakışlardan öğrendim
Bir sen kal hay/atımda, her kim varsa; sil, at ta!

Derin karanlıkları, huzur okyanusudur
Özgürce kulaç atıp girdabına daldığım.
Ürkek mahmurluğuyla, berrak akan bir sudur
Eğilip, kaynağından yudum yudum aldığım.

Gümrah kirpiklerinle yüzeyi kar/arınca

İçinde yakamozlar oynaşmaya koyulur.
Sarhoş eden bir meydır; içtiğim, kararınca
D/iplerinde gölgeler koyuldukça koyulur.

Kalbim, kutlu bir çocuk; zaman, bayram sabahı...
Bakınca meşke başlar içinde cümle s/azlar
Parladıkça parlarken, göz / alırken siyahı
Çılgın gibi dans eder ruhumda cümle hazlar.

Ey, Güz/eller Güzeli; Ey, Melek Yüzlü Peri! ..
Kaçırma gözlerini; bu vuslat g/ecesidir!
Ciğerime işlesin, yaksın değdiği yeri!
Tam yedi kat anlamlı aşkın bilmecesidir.

Hiç kırpma gözlerini, ay/ırma gözlerimden!
Büyülü bakışların mest eden hülyasından
Sıyrılacak bedenim sanki bütün derimden
Mahrum kalırsam bir an, mutluluk deryasından! ..

Uzasın da uzasın kirpiklerinde gece...
B/ırak bakışlarını, bakışlarım okşasın!
Karanlıklar Sultanı, aşkımız gibi nice
O/Nur/lu kara/sevda sonsuza dek yaşasın!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0232

Onur Bilge

0233 - NANE LİKÖRÜ

Onur BİLGE

Hayatımda çikolata her zaman vardı. Kendimi bildim bileli, müptelasıyım. Parmak kadar, yassı, beş kuruşa alınan balıklı çikolatalarla tanıştım onunla. Sonra şemsiyeli ve tüp çikolatalarla devam etti dostluğumuz ama bir yerde likörle önüme geldi ki badem şekeriyle...

Ortaokul birinci sınıfa gidiyordum. Bir bayram günüydü. Ablam ve eniştemle, müdürlerine ziyarete gittik. Bayram ziyareti en fazla yarım saat sürdüğü için, oturur oturmaz kahve gelir. Varsa tatlı sunulması adettendir. Kolonya ve şeker her zaman, mutlaka...

Burada, amcamlardaki gibi likör geldi. Minik kadehlerde yeşil renkli... Yanında çikolata ve badem şekeri... Ablama:

"Üç kadeh var. Biri benim olmalı. Ne olacak? İçki mi içeceğim? Mutlaka içmeli miyim?" dercesine baktım. Fısıltıyla cevap verdi:

"Biri senin. İç. Sana getirmiş."

İçimde bir muhakeme başladı: 'Nane likörü... O içkiden sayılmaz. Muz likörü için öyle demişti ya amcam. Geçen bayram onlarda içmiştim. Hiçbir şey olmamıştı. Minicik bir kadeh... Hepsi hepsi iki yudum... Ne olacak? Zararı yok. Bir şey olmaz.' Çikolata ve badem şekeriyle içtim. Pek bir şey anlamadım. Öksürük şurubu gibiydi. Bir süre daha oturduk. Sonra kalktık.

Ev, Karalioğlu Parkı'nın karşısındaydı. Orada ablamlardan ayrıldım. Onlar evlerine gidecekler ben evimize... Aksi istikametlere gideceğiz. Üzerimde hafif bir yorgunluk... Antalya Lisesi'ni geçtim, Uçkapılar'ın karşısındaki Karakaş Camisinin önünden, Saat Kulesi'nin hizasından Melli Çarşısı'na geldim; üzerimde bir ağırlık, bir yorgunluk hissi... Ayaklarımı yerden kaldıramıyorum, sürüklüyorum.

Likör içtiğimi bile unuttum. O minicik kadehi önemsemedim ki! Hatırlasam, ondan olabileceğini tahmin edebilirdim ama aklıma hiç mi hiç gelmiyor. Hastalanıyorum sanıyorum. Likör, Antalya sosyetesinde, sadece özel günlerde değil, diğer günlerde de ikram edilir, nezaketen içilirdi. Ziyafet sofralarında rakı olurdu. Bizim dolabımızda da misafirlerimize ikram etmek için çeşitli içkiler bulunurdu. Rakı, şarap, kanyak... Bazen çok sayıda bira alırdım, ta kahvehanelerin yanındaki Ali Baharın bakkal dükkânından. Altı yaşındaydım. Bir gün, amcamlar gelecekti de babam:

Al şu parayı! Ali Bahardan bi rakı al! demişti de ben bira anlamış, adama bir avuç bozuk para vererek, bira istemiştim. Meğer o, çok alınmış. Babam bakmış:

Ben sana, rakı dedim, bira almışsın! demişti de:

Bira dedin... diye itiraz etmiştim.

O da bana, uzun uzun ulamayı anlatmıştı:

Semiray, bak kızım! Ulama diye bir şey vardır. Uluma değil... Koyun eti deriz ya... Bunu, tane tane söylemeyiz. Ağzımızdan şöyle çıkar; koyu neti... Koyun sözcüğüne ait olan son harf, sonraki kelimenin başına ulanır. Ben: Bi rakı... dedim. Bir rakı

demeliydim. Bira anlaşılmiş. Neyse... Bu, bir şişe alınmaz ki! Bakkal da şaşırmıştır. Madem üç şişe daha getir de dört şişe bari olsun!

Dört şişe mi! ? .. diye sordum, hayretle. Nasıl sığdıracaksınız o kadar içeceği, midelerinize? diye söylenerek tekrar gittim. Üç tane daha isteyince bakkal:

Hah! Şimdi oldu! .. Al bakalım! diyerek verdi. Bir bira diyince şaşırmıştım.

Rakı, tek şişe alınırmiş. Birada alkol miktarı az olduğu için, kocaman şişeler yetmezmiş. Bu da az içilirse... Ölmazmiş! Maksat, sarhoş olmakmiş. Ser; kafa, baş demekmiş. Kafa, hoş olmalıymış. Kelimenin aslı; sarhoş değil, serhoş imiş. Sekerat da sekr, yani sarhoşluk hali olup, ölüm sarhoşluğu anlamına gelirmiş.

Babam, öğretmekten zevk mi alıyordu, ne? Daldan dala atlıyor, anlatıyor da anlatıyordu. Yine beni yordu. Aklıma bir şey geliyordu. Hani bazıları hayat boyu içki içiyordu da ölürken, yani sekeratta, onlara Zemzem veriliyordu. Zemzem, içemeyecek durumdaysa, pamukla ağzına damlatılıyordu. İçecek, son nefese kadar nimet, Zemzem ise kutsaldı. Peki ama neden o zamana kadar beklemişlerdi de ona vermemişler, içmemesini söylememişlerdi? Madem ki son nefese kadar içmiş, o zaman da içki verselerdi!

Hani ömür boyu boy abdesti bile almaz da bazıları, Müslüman olduğundan habersiz yaşar; ölünce hem abdest aldırırlar hem de örterler. Sadece namaz kıldırıramazlar! Onun yerine de kendileri, ayakta kılar, bir de talkın dinlerler. Hayat boyu nasihat dinlememiş, öldükten sonra mı duyacak? O vakitten sonra mı uyacak? Talkını da kendileri söyler, kendileri dinlerler!

Zorla taşıdığım filenin içindeki üç kocaman koyu renkli şişedeki; içki değil, arpa suyuymuş. Birisini açıp, koklattı. Çok pis kokuyordu. Tadı da iğrençti. Şarap da üzüm suyuymuş. Hatta öyle bir şarkı mı türkü mü ne varmış:

Kuyu başında kuyu
.Uyu sevdiğim,uyu!
.Ne çabuk sarhoş oldun?
.İçtiğin üzüm suyu... diye devam edermiş. Aslı, mani imiş de onu da içmeye kimse mani değilmiş. Uyak yapıyor, gülüyordu:

Nane suyu, kekik suyu...
.Her güzelin var bir huyu... Bir de açıklıyordu:

Devam ederse; buna, tekerleme denir. Bak! Aklına, şekerleme den getir. Unutma! Oyundan önce, ebe seçmek için sayışırken, tekerlemeler söylersiniz. Bunlarda, anlam derinliği aranmaz. Hatta çoğu zaman, sayıklamalar gibi anlamsız, fakat uyaklı, genelde, maniler gibi anonim olur. Anonim, söyleyeni belli olmayan, halka mal olmuş demektir.

Mevzu, uzuyor da uzuyordu... Konu, tek sözcükten açılıyor, enine boyuna çekilerek genişletiliyordu da genişletiliyordu... Bu da beni sarhoş ediyordu. Unutmamak için telaşlanarak, minicik altın çivilerle aklıma çakıyordum, yoruluyordum. Yine de dinlemekten, dilimi öğrenmekten, büyük bir haz duyuyordum.

Bizim evde içki; su gibi, çay kahve gibi içilmesi adet olan sıradan bir içecekti. Kimse meraklısı ve müptelası değildi. Öğretmen arkadaşlarına eşlik etmek için kırk yılda bir de

olsa babam, küçücük kadehin yarısına kadar rakı koyuyor, üstüne su ilave ediyordu. Sabunlu su gibi beyazlaşıyordu da o zaman, belki renginden, belki de idol olarak alınan örnek şahsiyetler, büyük adamlar içtiği için ona 'arşlan sütü' diyorlardı, olmayan R harfinin üstüne basa basa!

Gerçi midesi kabul etmiyordu; boşuna içiyor; içtiği gibi çıkıyordu ama onları kırmamak için, nezaketen, sadece eşlik etmek maksadıyla içtiğini söylüyordu. Yine de öyle oluyordu. O minicik kadehi, yemek boyunca kaldırıp kaldırıp, neyin şerefineyse: "Şerefe! .." diyenlerin kadehlerine dokunduruyor, bir kaç damla alıyor, bırakıyordu. Biz küçük çocuklar da o sofralarda yemek yiyorduk. Ne kadar doğrudu? Doğaldı. Adı, içkiydi. İçmekle alakalı... İçilirdi.

Dedem, nahiye müdürü olarak Antalya'ya tayin edildiğinde, babam, beş yaşını yeni bitirmiş. Her akşam rakı sofrasını kurdurur, arkadaşlarıyla içermiş. Daha sofraya oturmadan, üçüncü evliliğinden sahip olduğu bu ilk çocuğunu, bir erkek evlat sahibi kıvancıyla, o yeri göğü inleyen tok sesiyle çağırır, sofranın başköşesine, yemek veren olarak oturduğu yerin sağına, şeref misafiri gibi oturtur:

"Haydi bakalımı evladım! İç! .. Şerefe! .." dermiş.

Ona ne kadar değer verdiğini bu şekilde gösterirmiş. Bir erkek, içerse erkekmiş! Doğar doğmaz, daha kundakta, çay kaşığıyla tattırılır, alıştırlırmış. Ana sütü gibiymiş bu arşlan sütü. O kadar gerekliymiş. Atalarımız kıymiz içermiş, Buhara'da. Ne kadar içerse, o kadar şerefli olurmuş insan. Küçükken alışır, içkiye dayanıklı... Dağıtmazmış kendisini öyle birkaç kadehle. İçtikçe şerefleri arttığından: "Şerefe! .." diyorlardı demek ki neşeyle!

Gece geç saatlere kadar uyutmaz, rakı sofralarında kadeh tokuşturmuş babamla; sabah erkenden kaldırıp, minareye çıkarır, ezan okutturmuş. O zamanlar, okullarda Arapça tedrisat yapılmaktaymış. Okula gitmeden öğretmiş Kur'an okumayı, kaç defa hatmettirmiş!

"Kabahat de gizli, ibadet de..." derler ya... Onlarda, kabahat addedilmiyormuş. Kafa çekmek; modernlik ifadesiymiş. Lokanta kapatırlar, kadın kız getirirler, oynatırlar, âlem yaparlar, adına 'ağalık' derlermiş. Para, harcamak içinmiş. Ağanın eli tutulmazmış.

"Ağalık, vermektir; yiğitlik, ölmek! .." derlermiş.

O sıralar; dedemin, iki arada bir derede kaldığı zamanlar... Nefsi, dünyevi hazları şiddetle arzularken, iman dolu ruhunun buhranlarda olduğu zamanlar... Sadece Müslüman'mış. İmanı, henüz kemale ermemiş. Kim bilir kaç gece sabahlara kadar ağlayarak af diledi, Allah'tan! Kim bilir nasıl yandı, pişmanlıklar içinde! .. Ruhuyla birlikte zatı da sultanlaştıkça, evliya gibi bir insan haline gelmiş. Gelmeden önce gelenlerdi. Ben, onun; kendisini tamamen ibadete verdiği dönemi biliyorum. Bana göre gençlik hataları, onlara göre gençlik maceraları... İyi ki hemen toparlamış kendisini!

Bir kadeh nane likörünün bana zararı olacak olsaydı, ablama baktığımda; içmemi işaret etmez, istesem de engellemeye çalışırdı. Çevremizdekilerin hepsi içiyordu. Baba tarafımın tamamı; anne tarafımın yarısı... İçmeyenlere:

"Yobaz! " diyorlardı. "Hamsofu! .."

Onlar, Cumhuriyet gençleriydi. Modern olmalıydılar. Modernliğin ölçüsü, salon erkeği olmaktı. Muasır medeniyetler seviyesine çıkacaktık. İçerek, kumar oynayarak, dans ederek... Cemiyet adamı olacaktık. Kızlar da içki içmeli, toplumda eşlerini mahcup etmemeli, evde de küçük bir kadehle, içmeseler de içiyor gibi yapıp, onlara iştirak etmeliydiler. Aksi halde mutluluk olmazdı. Erkekler, aradıkları huzur ortamını evlerinde bulamazlarsa, dışarıya dadanırlardı. Bir kadın, ne yapıp yapıp, kocasını evine bağlamalıydı.

Erkek dediğin, içerdi. İçmezse, cemiyete giremezdi. Dans etmeyi bilmeli, her türlü oyunu oynayabilmeliydi.

Sinemalarda, Ayhan Işık'la Belgin Doruk'un Küçük Hanımefendi filmleri oynuyordu. İdol olarak alınması gereken tipler, Türk toplumuna şekil veriyordu.

Karalıoğlu Parkı'ndaki, nikâh salonu olarak kullanılan denize nazır bina, o zamanlar öğretmenler lokaliydi. Piyanosu bile vardı. Onun için, aydın kişiler, ışık şahsiyetler olan öğretmenler, sık sık orada toplanıyordu. Babam; kültür adına, İstanbul'dan filmler getiriyor, orada oynattırıyor, balolar tertipliyordu.

Buzdolabında; dönüşümlü değişen, bazen birkaç türü bir araya gelen içkiler olurdu ama onları bizden kimse içmezdi. Boşalan rakı şişelerini, su şişesi olarak kullanırdık.

Çocukken, ağzımı değdirmeden su içmeyi öğrenmişim, bardak kullanma zahmetinden kurtulmak ve şişeyi kirletmemek için... Suyu, ağzıma, yaklaşık bir karış mesafeden döküyor, nefesimi ayarlayarak içiyordum. O zaman annem kızmıyordu. Buna epey devam ettim. Görenler:

"Çiğnemedi mi yutuyorsun? " diyorlardı.

"Siz çiğniyor musunuz? " diyordum.

"Biz yudumluyoruz."

"Ben de yudumluyorum."

Zemzem de öyle içildiğini söylüyorlardı. Yerinden, el değmeden... Doğru mu bilmiyordum. Yalnız, yıllar sonra, Kevser Suresi'ni ezberlemeye çalıştığım zamanlarda, bir gece rüyamda; yemyeşil bir yerde olduğumu gördüm. Alabildiğine ormanlık bir alanın geniş bir yolunda, çimler üzerinde yürüyordum. Gökyüzünden, kıvamı biraz koyu olan bir içecek aktı ağzıma, aynı şekilde içtim. Yukarıda musluk, hortum, tas gibi hiçbir şey yoktu ve o bana Kevser'miş gibi geldi. İçebileceğim kadar aktı, bir damlası bile ziyan olmadı. Hepsini içtim.

Bir gün, susamış olarak dışarıdan gelmişim. Dolabı açtım. Ağız kapaklı, sıra sıra rakı şişeleri... Aralarından bir tanesini aldım, açtım ve yukardan akıttım. Bir iki yudum gitti. Hemen tükürdüm, ağzımı çalkaladım ama kazara epey içmiş oldum. Susuz rakı da içermişim!

Babam, iştahımın açılması için bordo şarabı içmemi söylüyordu. "İlaç için..." diyordu. İçmiyordum. İçkinin haram olduğunu biliyor, iştah şurubunu tercih ediyordum. "Kanyak iç. Kan yapar." diyordu. Sırf benim için almıştı. Koyu ve yassı bir şişedeydi. Ondan bir kapak içtiğim zaman, akşama kadar ellerim ateş gibi oluyordu. Hiç üşümüyordum.

Kızlar, ellerini ellerimde ısıtıyorlardı. Bira, at idrarı gibi kokuyordu. Hiç sevmedim.

Kanyağın, kanı vardı ama kan yapacağını sanmıyordum. Belki iştah açabirdi. Yak ı da vardı ve galiba onun için kanımı yakıyor, içimi ısıtıyordu. Tadı da hoşuma gidiyordu. Hayatım boyunca, bir kaç kapak dolusu içmişimdir. Allahım beni affetsin! O zamanlar, Maide Suresi, 90. Ayetle, kesinlikle yasaklandığını bilmiyor, azı yarar, ortası karar, çoğu zarar sanıyordum. Haramın, serresinin de haram olduğu bilinci henüz bende uyanmamıştı.

Bana: "İçki içme! " diyen olmadı. Aksine, hep içmemi söylediler. Modern görüşlü bir ailem var. Babama dokunur. İçemez. O da Allah'tan. Helal lokmayla beslenen bedende, haram barınabilir mi?

Annem, şiddetli kum sancısı çekiyor, yerleri tırnaklıyordu! Bir su bardağı rakı doldurup, verdiler. Gözünü kapattı, kendisini zorladı, bir dikişte içti ve anında uyudu o da benim gibi ve belki yirmi dört saat kalkamadı! Bu arada uyuduğu için sancı çekmeden taş düşürmüş veya kum dökmüş oldu. Kendine geldiğinde:

"O zehri içer içmez, başım fırıldak gibi dönmeye başladı, nereye yattığımı bilemedim! Yok oldum! " dedi. "İlaç niyetine içmenin sakıncası olmadığını söylerler ama bu pis nesneden gelecek hayır şurda dursun! .."

Ayette de faydasının olduğu fakat zararının faydasından çok olduğu belirtiliyor.

Hayatımda böyle bir şey başıma gelmedi! Şarmpol'e geldim ama nasıl geldim, oradan eve kendimi nasıl sürükledim bilmiyorum! .. İçeriye girer girmez, giriş kapısının önüne yattım. Ayakkabılarım ayağымda, ayaklarım girişte, kapının arkasında... Başımın altına bir yastık koydu, annem. O zamanlar, dürüldüğünde ceviz kadar olabilen incecik, naylon eşarplar yeni çıkmıştı. Sadece:

"Siyah şifon eşarbını ört, gözlerime! " dedim.

Tam üç gün üç gece uyumuşum! .. Uyandığымda, annem öyle dedi. Bu arada su içmiş miyim? Yemek yemiş miyim? Hiçbir şey bilmiyorum. Ben, hastalandım zannettim. Onlar: "Likörden..." dediler. Yalnız, ne olursa olsun, o ateş suyunun damlasını, bir daha ağzıma koymamaya kesinlikle karar verdim.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0233

Onur Bilge

0234 - TERAZİ

Onur BİLGE

Nelerle uğraştığıma bakıyorum. O kadar çok meşguliyetim var ki! Bunların tamamına yakını dünya işleri... Beynim, düşünmekle meşgul, elim yazmakla, gözlerim okumakla... Dilim, zaman zaman, konuşmaya, anlatmaya değer konuları, anlaması muhtemel kişilere anlatmakta... Hayata, ölüme ve ahrete dair konuları yoğurup duruyorum. Duygu ve düşüncelerime şekil veriyor ve beğeniye sunuyorum.

Bıkmadan, usanmadan yazıyorum. Yazdıkça kendimi buluyorum. Tanıtırken iliğime kemiğime kadar tanıyorum. Kendimi, kadavra olarak masaya yatırmışım, tepeden tırnağa inceliyorum. Bu hep böyle! Mecbur muyum? Hayır ama ben, böyle mutlu oluyorum. Çünkü yıllardır, aşktan, nefrete kadar her türlü duygu ve duygusuzluğu içimde yaşıyorum.

Ne bekliyorum hayattan? Neler bekliyorum? Bunca uğraşımın arasında oluşturmaya çalıştığım ne?

Kendime bir yer açmak istiyorum. İçinde, yine başkalarıyla değil, yine yalnız, yapayalnız, fakat duygu, düşünce ve inançlarımı iyice analiz etmiş olarak...

Gündelik uğraşların arasındaki boşlukları, kendimle dolduruyorum. Kendimi yıkıyor, yeniden inşa ediyorum. Böylece, daha yakından tanıyorum.

Hayatta, mutlaka yapılması gerektiğine inandırılmış olduğum işleri yapma hamallığına katlanırken, içime ukde olacak şeyleri yapmaya çalışıyorum. Bu zamana kadar, vaktim olmadığı için yapamadığım şeyleri...

Yapmakta olduğum dünyevi işler içinde kendime ve sevdiklerime ayırdığım zamanın ne kadar az olduğunu fark ettiğimden beri her fırsatı değerlendirmeye çalışıyorum.

Hayat boyu arayıp durduğum güzelliklerin, günlerin telaşında teğet geçişlerini gördüğümünden beri, gecelerin sessizliğinde kendimle buluşmaya çalışıyorum. Kendimsi mutluluğum, kendimi bulduğum, yalnız ama yalnız kendimle olduğum ve içimin içini kaleme almakta olduğum zaman dilimlerinde yakaladığım mutluluk...

Çocukluğumu alıp oynuyorum. Yaşlılığıma uzanıp, huzur duyuyorum. Donuk ve masum bir yüz ifadesiyle, hali yaşıyorum. Bütün bunlar, aslında çok ağır, pek de sevimli olmayan, mücadele içinde ve sevgisizlik ortamında geçmekte olan, zaman zaman çekilmez hale gelen hayatın içinde, her fırsat bulduğum yer ve zamanda, kendime ait bir dünya kuruyor, içinde özgürce ve nasıl mutlu olabiliyorsam öyle yaşıyorum.

Bazen maziye gidip, babamın, yemek yerken beni sol dizine oturtup; sevmesini, okşamasını, bir lokma ağzına, bir lokma ağzıma koymasını, ağızımdakilerin lezzetine lezzet katmasını anımsayarak bazen de geleceğe dair, olması mümkün olan veya olmayan düşler kurarak mutlu oluyorum. Bu hayat aralamaları bana bitimsiz bir haz veriyor. Kalbimin damarları genişliyor, duygularım gümrah nehirlerce çağlamaya başlıyor. Ben de yazmaya...

Kalem, hayatı yazıyor. Anıları, hali ve beklentileri... Kalem, kaleminden ayrı yazamıyor. Kalemde, kendimle kaldığım zamanlarda birileri daha var. Sağımda solumda kalem tutanlar, Kalemî Tutam Elin Sahibi ve kendimi bildiğimden beri O'na karşı duyduğum sorumluk...

Annem, günah olan şeyleri öğretmeye başladığında, günah işlemek için kimsenin olmadığı yer arardım küçüklüğümde. O dikiş diker veya yemek yapardı. Ben ona hep sorular sorardım:

"Anne, hani yazıcı melekler ya.."

"Var... Ne olmuş onlara? "

"Yani onlar melek ya... Melekler, şeytanların olduğu pis yerlere giremezler ya..."

"E? .."

"İşte, yani diyorum ki... Oralarda günah işlesem, onlar göremezler, yazamazlar, değil mi? "

"Görürler. Görmek için ille de beraberinde olmak gerekmez. Görmeseler bile Allah görür. Allah'tan gizli hiçbir şey ve yer yoktur. Ahrette, ne yaptığını ellerin söyleyecek, ayakların da şahitlik edecek. İstersen: "Yapmadım, etmedim! " de! Hem, ağızlarına mühür vurulacak. Orada tek kelam edemezsin! Haddine mi düşmüş! "

"Madem ellerim söyleyecek, melekler neden var, sağ ve sol omuzlarımda? "

"Belki de onlar, zorlaştırmamak, kolaylaştırmak için öyle anlatılmış. Omuzları takip et, bak; nereye geliyor? "

"Böyle mi? Ellere... Ellere geliyor. Neden omuzlarda diyor, o zaman? "

"Eller, her yere giriyor, deıyor. Melekler, nurdan yaratılmış, kutsal ve temiz varlıklar... Onlar yere konur mu? Yani biz, Kur'an-ı Kerim gibi şeyleri göbük hizasından aşağıda taşır ya da bulundurur muyuz? "

"Bulundurmaz mıyız? "

"Tabi bulundurmamız. Raflara, dolaplara, yüksek yerlere koyarız. Taşırken de göbük hizasından, hatta belden yukarıda taşırız. Allah'ın ayetlerine saygımızdan.."

"Yani melekler omzumuzda olmayabilir.."

"Nerede oldukları önemli değil. Var oldukları ve bizi her an gözetledikleri önemli. Allah da görür, onlar da... Onlar, kaydeder. Film gibi seyrettirilecek bize hayatımız. Kedinin döktüğü sütü önüne koyarlar, ondan sonra döverler. İşte onun gibi. İnsanoğlu, inkârcıdır. Kabahatlerini inkâr eder. Kabahat, kürk olmuş, kimse omzuna almamış. Onun için ağızlar mühürlenecek, eller söyleyecek, ayaklar da şahitlik edecek."

"Ya elleri de ayakları da yoksa? O zaman kimse söyleyemez, şahitlik de edemez."

"Uzantılar olmayabiliyormuş işte! Gördün ya... O zaman nereler kalıyor? Omuzlar... Meleklerin orada olma sebepleri bu! Omuzlar sembolik... İnsan, terazi gibidir. Sağ taraf iyiliği, sol taraf kötülüğü emreder. İnsan, ortalarındaki beyniyle düşünür ve yapıp yapmamaya karar verir. Günahlarla sevaplar da 'Mizan' adı verilen bir terazide tartılacak ya... Günahlar bir kefesine, sevaplar bir kefesine konacak."

“Terazi mi? Kocaman mı? ”

“Neden kocaman olarak düşündün? ”

“İnsanlar çok günah işlerler de ondan. Belki çok sevap işleyenler de vardır ama...”

“Kocamandır belki de... O da gözlerimizin önünde canlandırabilmemiz için... Aslında mizan, insan... Terazinin iki kefeşi sağ sol yanımız... Omzumuz ya da değil, her nere ise... Ölçen; aklımız, mantığımız... Herkes kendini bilir. Gittiği yolu bilir. Yaptıklarını bilinçli yapar. Akli başındadır. Ölçer biçer yapar. Hayırsa da şerse de akıbetinde önüne konacak. Mizana konması, önüne konması demek...”

Bu tür soruların ardı arkası gelmezdi. En sonunda annem çileden çıkar:

“Öf! Yeter artık! .. Benden bu kadar! Haydi git başımdan! ” derdi.

Yalnız kaldığım nice gecelerde, günahlarım gelir aklıma, sevaplarım gelir. Bakarım ki en çok dilimle hataya düşmüşüm. Dil, iki anlamlı... Bir anlamı da gönül... İkisini de yıkamak, arındırmak lazım. Tövbe ve zikir, imdadıma yetişir. Nedamet, pişmanlıktır; pişmanlık, tövbedir. Ancak tövbe ile temizlenir, kir. Aksi halde sol omzuma birikir de birikir! Çökertir bir yanımı, dengemi bozar. Sonra nefsim söz dinlemez olur, azar da azar! Azar azar başlarım, istiğfara, sonra coşarım. Coşkun seller gibi çağlayarak akar, En Güzel İsimler. Aklım fikreder, dilim zikreder, zikre iştirak eder; her hücrem, ruhum, kalbim, benliğim... Yunar yıkanırım, sanki o hataları işleyen ben değilim. Hafiflerim. Dingin bir beyinle düşünmeye başlar, rahat ve huzur içinde yazarım.

İşte, o kendimle kaldığım arınma saatlerinde, derinde bir hesaplaşma ile başlar gecem, birer birer çözülür ruhumda binbir bilmecem, huzura kavuşurum. Aksi halde, bitip tükenmek bilmez hesaplaşmam, sabahlara kadar yanar kavrulurum!

Yarattığını en iyi Allah biliyor. Nerelerde ve nasıl günaha gireceğini, kirleneceğini ve nasıl temizlenmesi gerektiğini... Günde beş kere yıkanmaya davet ediyor, huzuruna. Beş defa seda gönderiyor, o huzura çıkmaya layık olana, olmayana... Ne mutlu, davete uyanlara! Yazık ki ne yazık, itiraz ve isyan içinde sorgulayanlara!

İbadet, sabır gerektirir. Sabredenlere müjdeler var. Belalara, musibetlere ve ibadete sabredilir. Her ikisi de tahammül gerektirir. Taşıyamayacağımız kadar yük yüklemeyiz. Dağına göre kar verir. Acıdır ama meyvesi tatlı, sonu selamettir. Allah, sabredenlerle beraberdir. Birbirlerine, hayrı ve sabrı tavsiye edenler, ziyanda değildir. Asr Suresinde böyle bildirilmiştir.

Geceler, gecelerde kutsal heceler... Dil, dili temizler. Yoksa nasıl arınır, ne yüzle çıkarız o huzura bizler?

Ya Rabbi! Ben bir teraziyim. İşte ayaklarım, işte ellerim, en çok ve en sık günaha girdiğim dilim... Huzuruna geldim. Günahkârım, neyleyim? Affet beni! Öyle ki unuttur bana bütün günahlarımı! Sen de unut! Unutalım ki alnı açık, yüzü ak çıkabileyim ahrette huzuruna! Cemalini esirgemesen de başımı kaldırıp bakacak yüzüm olsun! Başımı yere indirme, ne olursun! ..

Elini üstümüzden, sevgini gönlümüzden alma, Allahım! Âmin.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0234

Onur Bilge

0235 - KUŞKu

Onur BİLGE

Bir içime, bir dış dünyaya dönüyorum; nasıl gündüz ve gece oluyorsa günler, içimin karanlığında Yüce Sevgiliyi ve sayılamayacak kadar sevgili buluyorum, içlerinde en parlağı tabi ki İlhan olmak üzere. Ay, dolunay... Söylemeye gerek yok ama kocaman, nar gibi kızarmış bir baklava tepsisi gibi yavaş yavaş seyretmekte semada ve ben, hayran hayran seyretmekteyim, sabahlara kadar. Arada, en çok Kutup Yıldızı'na takılmakta gözlerim. Diğerlerini de severim. Hepsi sevgilim.

Öğrencilerimi severim mesela. Okul bahçesinin cıvıltısını... İçeriye adım atar atmaz, diğer sınıflardaki öğrencilerin bile ellerindeki çiçeklerle karşılamalarını, iki sıra halinde dizilişlerini, yolumun iki yanına:

"Günaydın, öğretmenim! " deyişlerini, tüm içtenlikleriyle.

Gözlerinin içinin parlamasını... Sevgi ve mutluluk saçan gülümseyişlerini... Saçlarını okşarım, minikleri kucağıma alırım. Hepsi benim! Sanki tamamen bana ait! Sınıfımda olsun olmasın, benim! Ne kadar güzel bir duygu, bu! Ağlayana içim parçalanır! Çözüm ararım, dertlerine. Gülenle gülerim, doyasıya! Kiyasıya yaşarım, onlarla! Kiyasıya! ..

Okul çıkışında kucağımda bir yığın çiçek, marşlar söyleyerek dalarız, mahalle arasına, ordu gibi. Ne kadar mutlular, benimle yürürken! Yanıma sokulmak için itişirler. Evine yaklaşan vedalaşır, istemeye istemeye. Azala azala gideriz. Onlar, yakın çevrenin çocukları. Evi en uzakta olan, benim. Son çocuk da evine doğru yürüdü mü yalnız kalırım. Bir ıssızlık çöker içime. Cıvıltı kesilir. İçimdeki çocuk garipser, gündüzüm biter.

Benim kadar çiçek alan öğretmen olmamıştır. Diğer öğretmenler alınır, çoğu zaman. İlkbaharsa, her gün kucak dolusu çiçekle dönerim eve. Diğerlerinin dikkatini çeker. Kendi öğrencilerini bana çiçek verirken görünce:

"Ne o? Pabucumuz dama mı atıldı? " "Bize 'Günaydın! ' bile yok! Eski tavuk kişe kişe; yeni tavuk, gir kümese! " "Eskiye rağbet olsa, bitpazarına nur yağardı! " derler.

Ben, onların yakın geleceğiyim. Hemen altı yıl sonraları... İdollerini... Onlar bende, kendi geleceklerini görüyorlar. Kendileri gibi gülen, oynayan, şakalar yapan, arkadaş gibi abla gibi bütünleşebilecekleri bir öğretmen arıyorlar. Tatlı sert ama korku saçmayan... Onlara kıyamıyorum.

Bir gün bir kız ağlıyordu, ikinci sınıf öğrencisi; sınıfımdan değil. Elleriyle, kulaklarının üstünde iki kuyruk yapılmış saçlarını kapatmaya çalışıyordu. Arkadaşları onu kızdırıyor, etrafında dönerek:

"Uzun kulak, kısa kulak! " diye el çırpıp, gülüyorlardı.

Çocukların arasından aldım, ne olduğunu, neden ağladığını sordum:

"Saçlarımla alay ediyorlar. Biri uzun, biri kısaymış, ondan..." dedi.

Gerçekten, acemice kesilmişti. Annesinin kestiğı belliydi. Başka model yaparak kesmiş, böyle tarayıp bağlayınca kuyruğun biri kısa biri uzun olmuş.

Müdürün odasından makas aldım. Kızı kenara çektim, saçlarını çözüp taradım ve

düzgün bir şekilde kestim. Tekrar tarayıp bağladım, sınıfına gönderdim.

Ertesi gün, annesi teşekkürle gelmiş. Ne kadar memnun olmuş! İnsanımız ne kadar saf, temiz! Ne kadar hassas! Kendisine sahip çıkana ne kadar yakın!

Otuz yaşlarında, sarışın, açık kahverengi düz saçları kısa kesilmiş, saz benizli, ince uzun, güzel bir hanım... İlkokul mezunuymuş. Kızı da duru beyaz tenli, kendisi gibi güzel; ay yüzlü, düz sarı saçlı... Annesinden daha güzel olacak, büyüyünce.

"Çocuğumu okula, dualarla hazırlıyorum. Allah'a emanet ediyorum. Her gün arkasından okuyorum. İki gözümün nuru... Herkesin çocuğu, kendine kıymetlidir. Her gün bir sorunla, ağlayarak geliyor eve. O kadar dua ediyorum, Allah'a havale ediyorum, hiç bir şey değişmiyor. Gözüm gibi esirgedikçe, başına gelmedik musibet kalmıyor. Bu çocukta ne var bilmem. Yıldızı alçak. Nazar da oluyor." dedi.

"Teslim ediş şeklini düşün. Gerçek sahibine teslim ediyorsun! Teslim eden, aciz bir kul... Teslim alan; yerlerin, göklerin, hepimizin sahibi, en büyük koruyucu olan Allah! Koruma işini O'na havale ettikten sonra, kafanda hâlâ acabalar dönüp duruyorsa, gerektiği şekilde teslim edememişsin, demektir. Çocuğun, korunacağından emin olduğun kadar korunur. Kalbinde kuşku varsa, olmaz. Eminsen, mesele yok. Artık, emanet edilen Zat'a duyduğun güvenle rahat ve huzur içinde olabilirsin."

"Ediyorum. Ediyorum ama içim rahat olmuyor. Ana yüreği işte! Dediğiniz gibi. Acaba yine bir şey mi olur? Döverler mi? Üzerler mi? Kazası belası... Okuldan gelinceye kadar içim içimi yiyor! "

"Sen, kendini koruyabiliyor musun ki çocuğunu koruyasın? İkinizi de koruyan, O! Belki sadece dış etkenlerden korumaya çalışırsın ama sonra yine olacak olan olur. Ne kendinin ne de çocuğunun iç organlarında olup bitenleri bilemezsin, onlara müdahale edemezsin. Kalbindeki veya beynindeki tıkanıklığı engelleyemezsin. Bir pıhtı gelir, bir can gider! Hücrelerindeki anarşist çoğalmayı önleyemezsin. Kalbi attıran, kanı deveren ettiren, yürüten, konuşturan, düşündüren, akli koruyan kim? Birini veya kendisini Allah'a emanet eden, içinde zerre kadar kuşku bulundurursa, emanet edememiş demektir."

"Biliyorum. Bunları biliyorum ama gel de içime anlat! "

"Seninmiş gibi görünen hangi varlık senin? Sadece doğurduğun için bir çocuğa sahip olduğunu iddia ederken, O'nu yoktan var eden aklından çıkarmamalısın. Hücre hücre çoğaltan kim? Sütü yaratan, akıtan... Rızkını veren, anayı da ona hizmetle görevlendiren, gerçek sahibi. Mademki gerçek sahibi O, o halde O korur, gözetir. Olaya bak! Kim, kimi, kime emanet etmiş? Sen, emanete gözcülük ettirilensin! O nedenle, kendinden çok O'na güvenerek, bütün kalbinle, şüphesiz, tam bir teslimiyetle teslim etmelisin. Ölmüyor, olamıyorsa, güvenemiyorsan, davayı avukata neden havale ediyorsun? Onu neden vekil tayin ediyorsun? "

"Ne yaparsam yapayım. Bir tanecik ya... Bundan öncekiler yaşamadı. Ya buna da bir şey olursa? İçimde kuşku oluyor, olmaz mı? Evham var bende. Sakınan göze çöp batar. İnadına! "

"Kuşku, şeytandandır. Hannas, duanın sağlığını bozmayı başarır. Onunla savaş gerekmektedir. Bu mücadele kolay değil. Bize musallat edilmiş, kabre kadar içimizde..."

Görevinde başarılı, her işinde dakik ve atik... Çok güçlü olmalıyız, çok!

"Öyle de..."

Şimdi sen bana çantayı emanet etsen, aklına gelir mi içini karıştıracağım, paranı falan çalacağım?"

"Hayır, gelmez. Güvenmesem, teslim etmem."

"Peki, Allah'a güvenmiyor musun ki içinde kuşku oluyor? Onun için hiçbir şey zor değil. Benim için bir çantayı korumak, fazladan bir külfet; Onun için ise tüm yarattıklarını korumak ve gözetmek, İlahlığının gereği. Teslim et ve unut."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0235

Onur Bilge

0236 - AYRIK OTU

Onur BİLGE

Buğdaygillerden, kökü hekimlikte kullanılan yabancı bir bitki vardır. Çimene benzer ama onun gibi tane tane değildir. Dalının dokunduğu yere kök salar, yayılma özelliği gösterir, toprağın yüzeyine yemyeşil bir ağ örür. Çimenden bin kat daha dayanıklıdır, çok uzamadığından kesmek de istemez ama dal uzatarak kök attığı için takılıp düşmelere sebep olabileceğinden sahalarda kullanılması sakıncalıdır.

Düştüğü yerde yeşerir, değdiği yere kök atar, ne kadar köklense de ondan kurtulmak mümkün değildir. En zor şartlarda dahi kökünün kurutulduğu zannedilse bile bir yerlerden başını çıkarır, yayılır da yayılır, içinde bulunduğu alanı kaplar!

Günlerdir bahçeyi temizletmekteyiz. İki amele bir haftadır çapaladı, tırmıkladı, yoldu; bitiremedi! Anız yakmak yasak olduğu için kuruttuklarını bıçkı tozu yerine sobalarının kovalarına basarak yakmaya karar verdiler.

Bir köylü, günün birinde tavan arasına kalem kadar bir ayrık otu dalı atmış. Orada on altı sene durmuş. Onca yıl, kışın soğuşuna, yağmuruna, donuna; yazın kavurucu sıcaklığına maruz kalmış. Sadece denemek için alıp ekmiş. Bir de bakmış ki tekrar yeşermekte! O kadar arsız bir ot!

Aşk, ayrık otuna benzer. Bir kere yüreğe düşmeye görsün! Ekmeye gerek yok, değdiği yere kök salar, söküp atamazsın! Ne kadar köklemeye çalışsan, başaramazsın! Bitti sandığın anda dört bir yanı sarıverdiğini fark edersin. Öylesine sarar ki kimseye yer bırakmaz! Arasında kalan sevgileri eseltmez, boğar, kalbi sıkar, daraltır.

Ne kadar zikretsem, tefekkür etsem, dilediğimce koşamıyorum, Allah yolunda. Kulunu yaratan da O, karşıma çıkran da... Elimde ne var? Gücsüzüm, zayıfım, naçar üstelik...

Oruç tutarcasına zerresine hasret kalınan sevgi, bir iftar sofrası güzelliğinde sunulmuş, oturup yemeyeyim mi? Antalya'da, ağustos sıcaklığında oruç tuttuktan sonra bardak bardak, buzlu su içmek gibi kana kana. Diyorum ki:

"Bu ne kadar zor bir sınav, Ya Rabbi! Dünyanın en çekici en güzel varlığı olarak yaratıyorsun, karşıma çıkarıyorsun. Öylesine bir sevgi akıtıyorsun ki karşılıklı, adapte oluyor iki ruh birbirine, tıpatıp uyum içinde. Öyle bir uyum ki Fransız aşk şarkıları fonda, romantik bir danstayız. Kıyasıya yaşanan bir aşk bu! Biz birbirimize hastayız!

Sonra yalnız Sen kalmalısın. Herkesin sevgisi bir yana, aşkın bir yana! Yana yana yanacak yeri kalmayan bu yürekte Sana alabildiğine yer açmak, temizlemek kalbi, yoz sevgilerden... Ayrık otlarını yolmak... Yol yol bitmez! Yol yol uzanır yolların, sarmaya hazır kula açık kolların. Çalılar, kayalar, taşlar... Biri bitmeden biri başlar engellerin, çengellerin. Düşe kalka giderken, yeni yürümeye başlamış çocuk gibi... Adım başı engeller... Sana varmamı engeller.

Nasıl güzel yaratmışsın, dünyayı! Böceğiyle çiçeğiyle, yiyeceğiyle içeceğiyle... İlhan'ıyla, ilhamıyla... İçime o duyguları koyan kim? Sevgiyi, aşkı, merhameti... Ayrık otunu yaratan kim?

Kolay mı dünyevi sevgilerden kurtulmak? Para her kapıyı açan altın anahtarken, mevki rütbe ilerde göz kırparak beklerden, bir de severken Allah'ım, deli gibi severken! .. Habibin: "Birbirinizi sevmedikçe mümin sayılmazsınız." "Ben sizlere, ana baba ve

evladınızdans sevgili gelmedikçe iman etmiş sayılmazsınız." derken... Kul ne yapsın Ya Rabbi?

Kalp, yumruk büyüklüğünde bir et parçası ama vücudun en güçlü kaslarına sahip. Durup dinlenmek bilmeden, gece gündüz çalışıyor. Sevgiler üretiyor, dünyaya yayıyor, sevgiler topluyor, mıknatıs gibi... Aksi gibi, o kadar derin ki görünmüyor dibi! Yıkamak zor, arıtmak zor! Hele içi... Hele içi; orman yangını, ateş, kor! .. Zor, kulunun işi, gerçekten çok zor!

Acı bana, merhamet et! Lütfet! Yoksa ben, kalbimdekilerle Sana gerektiği gibi ibadet edemem. Durmaksızın, hızla yürüyemem, koşamam. Gücsüzüm, zayıfım, âşık üstelik...

Nasıl boşaltayım kalbimi? Kalbimdeki kulunun aşkı içimi ısıtırken... Hayata tutunduğum en güçlü köküm, şah damarımken, Sen bana şah damarımdan yakınken ve içimi dışımı görürken, bilirken, ısıtırken içsel savaşımın kılıç kalkan seslerini, halimi nasıl arz edeyim?

Ben de kendimi bilmekteyim. Yüreğimi bürüyen otları görmekteyim. Derin derin nefes alamazken, onları nasıl yok farz edeyim? Yardım et! İhsan et! Tut ellerimden ki düşmeden, emin adımlarla Sana geleyim!

Hiç kimse ama hiç kimse yaptığı güzel işlerle, verdiklerinin karşılığını ödeyemez! Sen istemedikçe, dilemedikçe isteyemez, dileyemez. Onun için kısaca diyorum ki bizi nefsimizle baş başa bırakma; elini üstümüzden, sevgini gönlümüzden alma! "

Bavulumu hazırlarken, notlarımı toplarken aklıma geliverenlerdi, alelacele karaladığım. Antalya'ya gidiyoruz. Orada bir gece kalıp, yola çıkacağız. Hem istiyorum oraları, hem istemiyorum. Keşke hep bir dağ başında yaşasam! Bir mağarada, bir kaya kovuğunda, Yunus ve niceleri gibi... İnsanların arasına girmesem! Görmesem, bilmesem, sevmesem! Tüm kalbimle Allah'a yönelebilsen!

"Birkaç adım ileri,
.Üç beş adım içeri...
.On sekiz bin âlemi gördüm,
.Bir dağ içinde! " diyebilsem!

Boş kâğıtlarla gelmişim dağ evine. Bir yığın yazı yazmışım, şu kısacık zamanda. Bomboş bir defterle geldim dünyaya, gerekli gereksiz neler yaptım; neler yazdım, tertemiz bembeyaz sayfalara? Neler oldu hayatımda? Nasıl doldu defterim?

Temizlik gerekte. Temize çekmek mümkün olmadığına göre kocaman bir silgi alıp elime, sondan başa ya da baştan sona doğru her bir yanlışı sile sile... Bile bile veya sehven yaptığım hataları yok ederek varmalıyım o en temiz, o en beyaz huzura, huzurla!

Yıkamalıyım bütün bedenimi. İç de dış organlarımı... Hücre hücre tüm vücudumu... Göz, kulak, ağız, dil, mide, damar, kas, kemik, ilik... Didik didik etmeliyim içimi dışımı! Ancak o zaman yok edebilirim kendime karşı duyduğum hışımı! Zikir kateteriyle diyaliz yapmalıyım, gece gündüz yıkamalıyım kanımı. Tertemiz olmalı kalbim, ciğerlerim; alacağım nefes bile...

Temizlenmesi en zor olan organım; kalbim, farkındayım. Sadece ayrık otu sevgiler yok

ki içinde. Yılan, akrep, kedi, köpek, fare, eşek, ayı, kurt, çakal, timsahından dinazoruna kadar! .. Fitne fücur, haset, cimrilik müsriflik, kıskançlık, nefret, kin... Ne varsa sevimsiz, ne varsa çirkin... Nasıl girer oraya en temiz sevgi, en arı aşk?

Safra atmak lazım... Yoksa onca safrayla kalkamaz bile bu uçak! Onca günahla nasıl uçacak? Çabucak silmeliyim hem de çabucak! Yok etmeliyim hatalarımı. Her günahı bir gül ile kapatıp, sonra kalkıp, sevinç ve mutlulukla ilk adımı atıp, koşmaya başlamalıyım O/Nur/lu yollarda! Gaflet yakışır mı bana; mülkünde barınıp, nimetini giyerek, yiyerek? Diyerek:

“Dahiylek! Estağfurullah el Azim... Minkül zembil Ya Rahim! ” En Sevgili’ye gitmeliyim!

AYRIK OTU

Aşkın ayrık otu aklımı sarmış
Ne kadar kökleyip atsam, fışkırır!
Öyle bir arsız ki ruhumu yarmış!
Kökler arasında canım hıçkırır.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0236

Onur Bilge

0237 - ANTALYAYA ÇAĞRI

Onur BİLGE

Kırkgöz'e veda edip, eski yoldan Yeniköy'e doğru yola çıktık. Arkamızdan nilüferler bakakaldı. Yol boyunca reklam levhaları vardı, çocukluğumda. Lüzum kalmamış artık onlara. Tatar arabalarına, kağnılara, etrafta sürü güden çobanlara bile rastlanırdı. Yeniköy'de bir tek apartmanımsı bina vardı. Birkaç tane daha yapılmış. Biraz daha bayındır hale gelmiş.

Eski adı Karabayır'dı, Yeşilbayır olmuş, ondan sonraki yerleşim bölgesinin adı. Varlığıyla yokluğu farksız. Yalnızlığına terk edilmiş, kimsesiz, bakımsız, ıssız...

Kepez... Hayatımı seyrettiğim yer. Antalya'nın balkonu... Hayatım, ayağımızın altında, kıyı boyunca yatıyor.

Kumsal, orman, deniz; mavi ve yeşil... Gökyüzünü seyret, bulutları sil! Başı karlı, sakın, mert Beydağları... Bir derin nefes al, ölüysen diril! ..

Ferrokrom, müzmin tiryaki... Gece gündüz sigarasını tütürüyor, kenti de zehirliyor. Tersinden bir S çizip, şehre indiğimizde, bizi un ve dokuma fabrikası karşılıyor; tam karşısında okuduğum Çağlayan Lisesi, hemen sonra, sağda yağ sanayi...

Çallı'dan itibaren sıklaşıyor evler. Beyazbina, en uç noktayıydı Antalya'nın, kuzeyde. Arada kalalı çok oldu. Ortaokuldayken, dolmuşçular, Antalya Lisesi'nin kapısında:

"Beyaz bina, Dikilitaş! .." dite bağırdılar. Oralar, varoşlardı.

Solda Zirai Donatım, Orman Dairesi, biraz geçince sağda, ilkokulum... Adı Devrim olan, sonra İnşaat olarak değiştirilmesi uygun görülen... Ne kadar komik, sözcüklerden irkmek! İkisi de aynı, yenilik, değişim demek.

Şarmpol... Çocukluk ve ilk gençliğimin geçtiği yer... Caddenin sağ ve sol taraflarında, Giritli evleri... Sosyetikler, Bahçelievler'de, Memur Evleri'nde... Eski ahalisi, Kaleiçi'nde, Yenikapı'da, merkezde... Yerlisi olmak, bir ayrıcalık, herkeste... Her geçen gün daha kalabalık... Göç almakta, pek vermemekte...

Uzanmış yatıyor, boydan boya Akdeniz. Kıyıları dövüyor, dalgaları. İnsanları çağırıyor, çağlıyor, köpük köpük:

"Gel! .."

Gümrah çam ormanları... Yol boyu, sağlı sollu ağaçlar dizilmiş, bölük bölük... Diyorlar ki hal diliyle:

"Haydi, durma, gel! .. Yollar kıvrım kıvrım; yar, şu dağları! Seni bekliyoruz, büyük küçük, gel! .."

Ağaçta, çiçekte, böcekte, kuşta gelinlik... İç içe yaşanır, sıcaklıkla serinlik. Müzesi, tiyatroları, tarihi eserleri sesleniyor: "Atla çağları! " Güver Uçurumu sesleniyor, Toroslarda yankılanıyor, yalnızlığına tarih kokusu sinmiş yiğit sesi:

"Nerde böyle tarih, yeşillik, mavilik, güzellik? Hangi uçurumda, böyle derinlik! .."

Alanya Kalesi, Perge, Aspendos... Düden, Düzlerçamı, Güver, Termessos... Yivli Minare'si ve Kadın Yarı... Tünellerle Kemer... İşte Olimpos! ..

Konyaaltı Plajı'nda yaz ve yaz aşkı yaraları... Beydağlarında kış... Çok az, araları. Aynı anda yaşanır, iki zıt mevsim. Deniz kenarında kumlar, Saklıkent'te kar... Döner Lokanta'da yemek mi yenir, manzara mı seyredilir? Bu kadar mı güzel olur bir şehir! ..

Sanki büyümüş, serpilmişler, hem de yere daha yakın yıldızlar. Gecede, ateş böcekleriyle yakamozlar ışıldar. Serinlik ve müzik... Kumsalda, gitar çalarken gençler, dümbelek çalarken, ateş etrafında dans eder, yanık tenli kızlar. Çiğ yağarken sahile, birbirine seslenen şarkılarla, keyfince yaşa artık, meltemi; balık, yosun ve limon çiçeği kokan geceleri!

Güneş bir başka doğar, batır burada. Deniz suyundan çıkar, dağların ardına gider. Orada beklemekte, sevgilisi... İki nasıl kavuşur, ne kadar sevinir, bize karanlık... Bize karanlık çöker. Ay gelir ötelere, güneşin geldiği yerden, ıslak ıslak... Parlak parlak bakar, göz süzer. Salına salına dolanır gökleri, kim nerede, ne yapıyor, seyrederek. Müdahale etmez, falezlerde sevişenleri görse de... Gülümser ve iç çeker. Bazen de imalı imalı:

"Kolay gelsin! " der, geçer gider.

Farklı yaşantılar vardır, burada. Deniz kenarında ve de karada... Her yerde olduğu gibi sosyal farklılık kendini göstermektedir. Dağdaki kıl çadırlarda yaşayan göçebe hayatı başkadır, Yörüklerin; köyde köylüsünün, yaylada, kumsalda veya adada yerlisinin... Yazları yaylalara göçer, bunalanlar veya sahildeki obalara giderler. Feslikan ve Gömbe Yaylası'nda, Korkuteli, Saklıkent, Geyikbayırı'ndaki esintisi kekik, toprağı samra kokan dağ evlerinde veya deniz kenarlarına kurdukları obalarda bol iyotlu havasını çekerek ciğerlerine, kumlara yatıp güneşlenerek, gölgeliklerinde serinleyerek yazı geçirirler. Her halükârda, ellerinde birer bardak çay vardır, işleri bitip, çardakların altlarında dinlenmeye geçtiklerinde. Şöyle tavşankanı, mis kokulu, nefis birer keyif çayı...

Geçmiş, gelecek ve hal bir arada yaşanır, Antalya'da. Her yerinde tarihi eserler, antik yapılar, yanı sıra modern binalar ve geleceğe dönük yapılaşma projeleri...

Yeryüzünde sayılmayacak kadar il, mahalle ve sokak vardır, hiç biri Tabakhane Sokak olamaz, benim için. O sokak işte o kadar önemlidir. İskeletimdir, omurgamdır. O denli, yer etmiş, benliğime; benimle özdeşleşmiş! Çıkaramam, atamam! O benim yokluğumu fark eder mi bilmem ama ben onsuz olamam. Günden güne çehresi değişse de, eğri büğrü yolunu, yolunda solundaki elektrik direğinin yanındaki dut ağacının yapraklı ve yaprakları çiğ yemiş, sarı sokak lambasının ışığıyla aydınlanan, ışıltılı yanan, can alan halini, altındaki dinlenmeye geçmiş kara suratlı cefakâr, vefakâr tulumbayı özlerim. Gözlerim, gecelerce o görüntüye dalmıştı, damdaki her zamanki oturduğum, yüzükoyun yattığım, etrafa baktığım, yapayalnız zamanlarımda. Sırt üstü yıldızları seyrettiğim, tefekkür ettiğim, Yarattığı ve Yaratan'ı fikrettiğim, bahar ve yaz gecelerinde.

Öykülerimde ölümsüzleştirdiğim halkıyla, benim mahallem, benim sokağım... Kendimi en emin ve en mutlu hissettiğim mekân... O mahallede doğmuşum. Toprağım oradan... Kan çekmese de can çekiyor! Hatıralar, komşular, arkadaşlar... Evimiz, bahçemiz, düzlük... Salıncağım, badem ağacım. O burnumda tüten özgür çağım, mutlu çocukluk anılarımda...

ANTALYA'YA ÇAĞRI

Kumsal, orman, deniz; mavi ve yeşil...
Gökyüzünü seyret, bulutları sil!
Başı karlı, sakın, mert Beydağları...
Bir derin nefes al, ölüysen diril! ..

Deniz çağırıyor, köpük köpük, gel! ..
Ağağlar dizilmiş, bölük bölük, gel! ..
Yollar kıvrım kıvrım; yar, şu dağları!
Seni bekliyoruz, büyük küçük, gel! ..

Ağaçta, çiçekte, kuşta gelinlik...
İç içe yaşanır sıcak, serinlik.
Müze, tiyatrolar; atla, çağları!
Hangi uçurumda, böyle derinlik? ! ..

Alanya Kalesi, Perge, Aspendos
Düden, Düzlerçamı, Güver, Termessos
Yivli Minare'si ve Kadın Yarı...
Tünellerle Kemer, işte Olimpos! ..

Konyaaltı'nda yaz, aşk yaraları...
Beydağlarında kış, az araları.
Aynı anda yaşa, iki mevsimi
Döner Lokanta'da manzaraları! ..

Sanki yere daha yakın yıldızlar
Ateş böcekleri ve yakamozlar...
Serinlik ve müzik; yaşa geceyi!
Ateş etrafında dans eder kızlar.

Güneş başka doğar batar burada
Farklı yaşantılar, deniz karada
Dağ, köy, yayla, kumsal, adada
Geçmişle gelecek, hal bir arada.

Deniz çağırıyor, köpük köpük, gel! ..
Ağağlar dizilmiş, bölük bölük, gel! ..
Yollar kıvrım kıvrım; yar, şu dağları!
Seni bekliyoruz, büyük küçük, gel! ..
Seni bekliyoruz, büyük küçük, gel! ..

*

Onur BİLGE
BİN/BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0237

Onur Bilge

0238 - TÜRK RİVİERASI

Onur BİLGE

Antalya, sadece Türkiye'nin değil; deniz, güneş, tarih ve doğanın, büyüklü bir uyumla bütünleştiği, Akdenizin altı yüz otuz metrelik en güzel, en temiz, kıyısına; antik kentler, antik limanlar, anıt mezarlar, dantel gibi koylar, kumsallar, yemyeşil ormanlar ve akarsularla muhteşem bir güzelliğe sahip olduğu için 'Türk Rivierası' adını almış olan dünyanın en güzel ilidir.

Güneyinde Akdeniz, doğusunda İçel, Karaman ve Konya, kuzeyinde Isparta ve Burdur, batısında ise Muğla illeriyle çevrelenmiş; yüzölçümü, yirmi bin sekiz yüz on beş kilometrekare olan, nüfusu hızla artan bir kenttir.

Antalya'da hayat, il merkezinin kuzeybatısında yirmi kilometre mesafede bulunan Karain mağaralarında başlar. Oralarda, milattan önce yaşayanların eşyalarına rastlanmıştır. Hititler zamanında, 'İrkların Ülkesi' anlamına gelen 'Pantilya' adını almış. Milattan sonra yedinci ve sekizinci yüzyıllarda göç alarak nüfusu artmış. Adını, kurucusu olan Bergama Kralı II. Attalosdan aldığı da söylenir. Önceleri Adayla, daha sonra da Antalya denmiştir.

Lidyalılar, Persler ve Makedonya Kralı Büyük İskender'in eline geçmiş. Milattan önce ikinci asırda Roma İmparatoru Antonius tarafından, Mısır Kraliçesi Kleopatra'ya hediye edilmiştir. O da Antalya ormanlarındaki sedir ağaçlarından kuvvetli bir donanma hazırlamıştır. Daha sonra Pamfilya ve Klikya, Roma'ya karşı savaşarak bağımsızlıklarını kazanmışlar. Roma parçalanınca, buraları parçalanmasından sonra ise buraya Doğu Roma almıştır.

Malazgirt Savaşından sonra Türklerin eline geçmiş. Bizanslılar birkaç kere geri almak istemişler ama 1207'den beri bizimdir.

İlçesi olan Alanya, Selçuklular devrinde başkent olmuş. Selçuklular, İlhanlıların saldırılarıyla zayıf düşünce; Antalya, Hamidoğulları ve Tekelioğullarının yönetiminde kalmış. Anadolu'da birliği sağlandığında, 1391'de Yıldırım Bayezid devrinde Osmanlı Devletine katılmış ve Konya'ya bağlı, 'Teke Sancağı' olarak Cumhuriyet dönemine kadar gelmiştir. Birinci Dünya Harbinde yenik sayılmamız nedeniyle, İtalyanlar tarafından 9 Temmuz 1922'ye kadar işgal edilmiştir.

Palmiyelerle gölgelenmiş bulvarları, uluslararası ödül almış marinası, kendine özgü geleneksel mimari dokusuyla tarih kokan bir yer olan Kaleiçi ve modern mekânlarıyla, Türkiye'nin en önemli Turizm Merkezidir.

Antalya limanı; güneyde, Mersin limanından sonra gemilerin barınağı olarak ikinci sırayı almaktaymış. Endüstri Limanı faaliyete geçince burası Yat Limanı alını almış. Liman boyunca başlayan, büyük bir bölümü yıkılmış, yok olmuş; günümüze, Hadrian Kapısı ve yanındaki kuleler, limana bakan büyük kule ve liman surlarının bazı parçaları kalabilmiş olan at nalı şeklindeki surlarla çevrili alan içinde kalan Kaleiçi, sit alanındadır. Bir tarafı denizle, diğer tarafı da surlarıyla çevrili, zaten asırlar önce korunmaya alınmış bir yer, insanların o zamanki yaşam tarzlarına, maddi olanaklarına göre inşa edilen, küçük büyük ve çeşit çeşit evlerden oluşmuş bir mahalledir.

Kaleiçi, Antalya'nın 'Tarihi Çekirdek Kenti' olarak bilinir. Daracık sokakları inişli çıkışlıdır ve limandan yukarıya doğru, surlar boyunca uzanırlar. Hayat burada başlamış, daha sonra Antalya Ovasının kullanımı başlamış olmalı ki buraya, Eski Antalya da

denilmektedir.

Gerçekten görülmeye ve incelenmeye değer olan bu tarihi yeri özelleştiren, çekirdeğini teşkil eden Kaleiçi'ni anlatabilmek için, eski Antalya evlerinden başlamalıyım.

Helenistik Roma Bizans Selçuklu ve Osmanlı devirleri ortak eseri olarak günümüze kadar ayakta kalan, seksen burcu olan surların içinde kiremit çatılı üç bin kadar evin karakteristik yapısı, Antalyanın mimari yapısıyla tarihi hakkında fikir vermekle beraber, bölgenin yaşam tarzını, gelenek ve göreneklerini de en iyi şekilde ifade etmektedir.

Yazları çok sıcak ve kurak, kışları ılık ve bol yağışlı geçen bu yörede, evler yapılırken, daha çok soğuktan değil, sıcaktan korunma amacı güdüldüğünden, öncelikle güneşi önlemeye, serinlik sağlamaya gayret edilmiş; sahiplerinin ekonomik güçleri ve kullanılış amaçlarına göre farklılık gösteren, yine de pek çok ortak özellikleri olan, genellikle yığma taştan ve ağaç bağlantılı olarak yapılan bu evlerin hepsinde bir sokak cephesi ve arka bahçe, üst katlarda ev ve sokak mimarisine uygun olarak yapılan ve "cumba" denilen ağaç süslemelerle bezeli çıkmalar yer alır.

Bir ortak özellikleri de yığma taştan, ağaç bağlantılarıyla yapılmış olmasıdır. Genelde üç katlıdır. Hepsinin, bir sokağa bir bahçeye bakan iki yönü vardır. Dışa bakan taraflın alt katı az pencerelidir. İkinci katlar, binanın yapısına göre düşünülmüş 'cumba' denilen ağaç süslemelerle bezeli çıkmalarla genişletilmiştir. Evlerin en belirgin özelliklerinden biri de 'taşlık' adı verilen, hemen girişte yer alan, bir kapısı bahçeye açılan, taş zeminli geniş taşlıklardır. Burada ahşap sedirler vardır. Genelde düzayak, yani toprak hizasında olan taşlıklar, ilk kattaki diğer odalara açılır. Üst kata çıkılan tahta merdiven de buradadır. Gölgeyi taşlıklar ve avlular hava akımını kolaylaştıran özellikte olup, mutfak, depo, kiler ve hol görevi yapan bölümler buradadır. Evin hizmet bölümü olarak inşa edilmiştir. Üst kat, ferah girişler ve büyük odalarla yaşamak için yapılmış, geniş pencerelerle aydınlatılmıştır. Genelde pencereleri iki katlıdır. Alt katta açılıp kapanabilir cam, üst katında camsız kafes, bazılarında sabit, küçük küçük renkli camlar vardır.

Bu evlerde önceleri Antalya'nın yerlileri otururdu. Kentleşme hızlanıp, yeni binalar, apartmanlar yapılmaya başlanınca, bu eski evlere, gelir düzeyleri düşük aileler, Karaferye Göçmenleri taşınmaya başlamış, bazıları da pansiyon haline getirilmiş, aralarında hediyelik eşya satan dükkânlar ve restoranlar oluşmuş.

Biri yat limanını, diğeri antik şehri kuşatan ve dört kapıdan girişi sağlayan surların kulelerinden biri, Kale Kapısı Meydanındadır ve saat kulesi olarak kullanılmaktadır.

Pamphylianın en güzel kapısı olan Hadrianus Kapısı, 130 yılında, Hadrianusun Antalyaya gelişi onuruna; sütunları haricinde her yeri beyaz mermerden yapılmış, yanındaki iki kuleyle sağlam kalabilmiş, oyma ve kabartmalarıyla harika bir kapı olup, Uçkapılar olarak anılır.

Roma, Bizans, Selçuklu ve Osmanlı İmparatorluğuna ait tarihi eser ve kalıntılarla adeta açık hava müzesi olan Antalya, Akdeniz kıyısında, Antalya Körfezinde, denizden otuz dokuz metre yükseklikteki kayalıkların üzerindedir. Yükseklikleri üç bin seksen altı metreye kadar ulaşan Toros Dağlarıyla çevrilidir. Denizle dağlar arasında, küçük küçük büyüklükte ovalar vardır. Kara denizle, kilometrelerce uzunluktaki plajlar veya sarp kayalıklarla buluşur. Toros Dağlarında derin uçurumlar ve kıyı kesiminde görmeye değer mağaralar vardır.

Çok sayıda berrak ve temiz akarsu, yer yer ve denize kavuşurken eşsiz güzellikte çağlayanlar oluşturarak Antalya Ovasına bereket taşır. O nedenle çok zengin bir bitki örtüsüne sahiptir. Kıyı boyunca her türlü tropikal bitki, yer yer dev kaktüsler, dağlarında 'maki' denem bodur bitkiler ve çalılıklar vardır. Dağlarında meşe ve çam çeşitleriyle dolu gür ormanları, ovalarında pamuk ve susam tarlaları vardır. Bahçelerinde özellikle narenciye yetişir. Portakal, limon, mandalina, greyfurt ve muz başta olmak üzere her türlü meyve ağacına rastlanır.

Her çeşit meyve ve sebzededen yapılan reçelleri meşhurdur. Kendisine özgü bergamut, turunç, patlıcan, karpuz reçelleri vardır. Yörenin kökboyasıyla boyanan 'Döşemealtı Halıları' da çok ünlüdür.

Antalya, kısaca yazılacak bir il değildir. Tarihi ve doğal güzellikleri anlatmakla bitmez. Kısaca, dünyanın en güzel yeridir.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0238

Onur Bilge

0239 - AYSİMA

Onur BİLGE

Aslında çok şey istememiştim hayattan ve senden Aysima. Korkunç yalnızlığımda; yakın arkadaşlık, biraz dostluk, çokça sevgi, o kadar. Şöyle adam gibi yarenlik etmek, bir yerde karşılaşmak belki ayda yılda bir, yol boyu yürümek yan yana, ellerimiz ceplerimizde olsa da. Yorulunca, oturup çay içmek bir kır kahvesinde ve konuşmak, havadan sudan olsa da. Biraz saçma sapan biraz komik, en çok duygusal ve tabii ki romantik. Dama oynamak ya da... Fakat cıvıl cıvıl mutlaka...

Aslında bilgim yoktu hakkında, sana karşı en küçük bir sevgim de ilgim de. Sen, hiç ummadığım bir anda, kendiliğinden geldin, aniden geliverdin! Davetsizce, habersizce, sessizce... Sevdanın ayak seslerini bile duymadım, Aysima. Ansızın içimde bitiverdin inmece iniverdin! Bana yepyeni el değmemiş, mutlu ve huzurlu bir dünya verdin. Hoş geldin!

Aslında, nasıl da ihtiyacım varmış; ilgiye, sevgiye, aşka, kıyasıya tutkuya ve hiçbir şeye başka bütün bunlarla birlikte. Bu ne kadar güzel bir duygu, Aysima! Yüreğin yürekte vurması, nurun gönle vurması, mekânın yok olması, zamanın durması, tek düşüncenin beyne çakılması, orada öylece durması ve hayal kurması insanın, her fırsatta, gece gündüz; gerçekleşmeyeceğini bile bile, olmayacak şeylere dair. Sevmek başka sevinç, sevildiğini hissetmek bambaşka... Söylenmese de duyulmasa da hiçbir kanununa uyulmasa da... Ukde olarak kalsa da itiraf edilmemiş olması içimde, yine de Allah'ın lütfu, nimeti, ikramı, bir biçimde... Mümkün olmasa da bir araya gelerek iki laf etmek; aşk demek, huzur ve mutluluk demek.

Aslında, başka bir şekli de olabilirdi bu garip ilişkinin, tuhaf aşkın. Üzölmeyebilirdik belki bunca, onca sıkıntı içinde kıvrınmayabilirdik, mesela yer açarak hayattan, kendimize iki kişilik iğreti bir dünya kurunca, çok az da olsa bir şeyler paylaşabilirdik, pekâlâ. Biraz beraberlik, konuşma, anlaşma, kaynaşma... En azından, arada sırada telefonlaşma... Bunu bile çok gördün bana! Canın sağ olsun! Bütün kapıları kapattın, sıkıca kilitledin. Sadece tek pencere araladın ve iki hayatı birden paraladın! Her şeyden uzak kaldın, mahrum bıraktın kendini de beni de. Ayıp mıydı, suç muydu, çok muydu? Beni, yalnızlığa zincirledin, sonunda. Yoklukla eşleştirdin, hiçlikle birleştirdin; yerine, evren kadar bir boşluk yerleştirdin. Kahroldun, kahrettin! İkimize de yazık ettin, Aysima! Şimdi ağlama!

Aslında, sevginin sevincinden çılgına döndüğüm zamanlarda, karardıkça kararan gözbebeklerini seyretmek istemiştim, doyasıya; kaşlarınla gizlemeye, kirpiklerinle örtmeye çalışsan da. Hiçbir şey doyumluk değil, yaşamak da, aşk da ve birinden bir şey beklemek doğru değil; o, sen olsan da. Hiçbir şey sorma bana artık, dünyamı öğrenme, bilme! Sakın ha sakın, Sükût Diyarı'nın Suskun Kralı, zahmet edip de ta buralara gelme! Dokunma kendimleliğime, kırgın keyfime taş atma! Uzak yalnızlığım, tek kişilik dünyama değme! Eğme dalımı, bilme halimi, küskün sessizliğime elleme! Hiçbir şey tasarlama, bundan böyle bize dair, Aysima! Tasarlasan da uygulamaya kalkma! Sakla vakitlerini, korkularını sakla; ürkek, çekingen, kuşkulu bir mantıkla. Seni bana, beni sana yasakla! Hayatımı kurcalama, konuşma bu saatten sonra, hiçbir şey sorma! Onca zaman sustuğun gibi sus! Sus sonsuza kadar! Sus, Aysima!

Antalya'nın taşlı tozlu sokaklarında dolaştım bir süre. Caddelerini turladım. Her yer bıraktığım gibiydi. Çok geçmemişti ki aradan. Topu topu bir yıl. Mantar gibi bitivermemişti apartmanlar, ağaçlar büyüüvermemiş, çehresi değişivermemişti, yeşil gözlü, mavi bakışlı, sarı saçlı, al yanaklı güzelimin. Birazcık makyaj yapmıştı, o kadar.

Bursa'ya göre kasaba sayılır. Üç beş ana caddesi, iki üç parkı... Bahçeli'deki büyük çay bahçesinde dinlendim ve denizi seyrettim, bir süre. Oynayan çocukları, yoldan gelip geçenleri... Sonra Tophane'de, falezlerdeki bir banka oturup, Yat Limanı'nı seyrettim, yarım saat kadar. Cumhuriyet Meydanı, eski müze, Saat Kulesi, Antalya'nın çalışkan gelini... Atatürk Caddesi, sağda Üçkapılar, solda Antalya Lisesi ve nihayet Karaalioğlu Parkı...

Kentin en geniş ve en eski parkı... Büyükşehir Belediye Binasının önünden itibaren, yaklaşık yedi bin metrekarelik alana yayılan parkın üç girişi var. 1940lı yıllarda, Haşim İşcanın belediye reisliği yapmakta olduğu sırada; ana planı, Perge Antik Kentinden alınarak düzenlenmiş. Özellikle sıcak iklimde yetişen yaklaşık yüz yirmi çeşit nadide ağaç ve çiçekleri, gazinoları, beton yol ve miradorlarıyla, Antalya halkının gözbebeği. Parktan, Antalya körfezi ve başı dumanlı, karlı Beydağları seyredilmekte; görünüm, gün ışığına göre değişen renklerde izlenmekte.

Çocuk bahçesine bıraktığım çocukluğumu yokladım. Birkaç kızak ve salıncak daha ilave edilmiş. Şöyle bir etrafı seyrettikten, eski Öğretmenler Lokali'nde hatıralarımı tazeledikten sonra üç kordondan da denizi izleyerek, Hıdırlık Kulesi'nin yanından geçip, Antalya'nın en güzel yerlerinden biri olan Mermerli Plajı'nın üstündeki çay bahçesinde, en uçtaki, İlele'ye nazır masaya oturdum. Yat Limanı'nı ve kıyı boyunca uzaman efsanevi güzeli seyretmeye koyuldum. Bu şairane manzarada, bloknötuma 'Aysima' isimli bir şiir yazdım.

Bu çay bahçesine kimlerle gelmişim, neler konuşmuştuk, kabaca anımsadım, ister istemez. Hele bir defasında Halide'yle gelmiştik. Transistörlü radyom elimdeydi, kulaklığından dinlemekteydim ama kendimi hiç de Almancılar gibi hissetmemekteydim. O, küçücüktü ve çantamdaydı; kimse görmüyordu. Sazlarıyla Hacca giden ozanlara benziyordum. Biz arkadaşlık, ona ihanet eder miydim? Onsuz bir yere gider miydim? En yakın dostumdu. Yalnızlığımın ilacı, derdimin devası, arkadaşların hası...

Her yerde, demli bir çaydı, muhabbetin ortası. Çayın padişahı da buradaydı. Etrafa mis gibi bir koku yaydı. Tavşankanıydı.

Sanki sadece burası Antalya'ydı. Yerli yabancı turistler, seyyar satıcılar, balıkçılar, balıkçı tekneleri, sandallar, yatlar... Deniz kokusu almadan yaşayamam ben. Nasıl kokarsa koksun, kıyıda ağlar, onlardan uzak kalınca içim ağlar.

Karşıda Gümrük Binası... Gümrük Müdürü... Ablamın kaynatası... Dolmakalem, Cenaze Marşı, boğarcasına gözyaşı, hıçkırıklarım... Acı tatlı anılarım...

Korsanların mutlaka uğradıkları, dünyanın en ünlü kişilerinin yemek yedikleri lokanta... Hâlâ dimdik ayakta! Karşıdaki gazinodan 'Amor' diyor buğulu sesiyle bir Fransız şarkıcı. Harika bir aşk şarkısı... "Aysima!" diyor, kulağıma. Aysima...

Sadece kızlar ay simalı olmaz ki erkekler de olabilir. Aysima olsun onun bir adı da. Geceleri nazlı nazlı doğmuyor mu pencerenin kenarından? Ay gibi parlak ve dupduru, su gibi berrak. Sessizce bakmıyor mu gecede aydınlanmıyor mu yüzü, sokak lambasının sarı ışığı vurdukça? Hele secde yeri, geniş alını; pırıl pırıl, apak!

AYSİMA

Aslında

Aslında çok şey istememiştim senden Aysima
Yakın arkadaşlık biraz dostluk çokça sevgi o kadar
şöyle bir yerde karşılaşmak belki ayda yılda bir
Yol boyu yürümek yan yana
Ellerimiz ceplerimizde olsa da
Yorulunca oturup çay içmek bir kır kahvesinde
Ve konuşmak havadan sudan olsa da
Biraz saçma sapan biraz komik en çok duygusal ve tabi ki romantik
Dama oynamak ya da
Fakat cıvıl cıvıl mutlaka

Aslında

Bilgim yoktu hakkında
Sana karşı en küçük bir sevgim de ilgim de
Sen hiç ummadığım bir anda kendiliğinden geldin geliverdin
Davetsizce habersizce sessizce
Sevdanın ayak seslerini bile duymadım Aysima
Ansızın içimde bitiverdin inmece indin
Bana yepyeni el değmemiş mutlu ve huzurlu bir dünya verdin
Hoş geldin

Aslında

Nasıl da ihtiyacım varmış ilgiye sevgiye aşka
Kıyasıya tutkuya ve hiçbir şeye başka
Bu ne kadar güzel bir duygu Aysima
Yüreğın yürekte vurması nurun gönle vurması
Mekânın yok olması zamanın durması
Tek düşüncenin beyne çakılması orada öylece durması
Ve hayal kurması insanın her fırsatta gece gündüz
Gerçekleşmeyeceğini bile bile olmayacak şeylere dair
Sevmek başka sevinç sevildiğini hissetmek bambaşka
Söylenmese de duyulmasa da hiçbir kanununa uyulmasa da
Ukde olarak kalsa da itiraf edilmemiş olması içimde
Yine de Allah'ın lütfu nimeti ikramı bir biçimde
Mümkün olmasa da bir araya gelmek iki laf etmek
Aşk demek huzur ve mutluluk demek

Aslında

Başka bir şekli de olabilirdi bu garip ilişkinin tuhaf aşkın
Üzölmeyebilirdik belki bunca
Onca sıkıntı içinde kıvrınmayabilirdik mesela
Yer açarak hayattan kendimize iki kişilik iğreti bir dünya kurunca
Çok az da olsa bir şeyler paylaşabilirdik pekâlâ
Biraz beraberlik konuşma anlaşma kaynaşma
En azından arada sırada telefonlaşma
Bunu bile çok gördün bana canın sağ olsun

Bütün kapıları kapattın sıkıca kilitledin
Sadece tek pencere araladın ve iki hayatı birden paraladın
Her şeyden uzak kaldın mahrum bıraktın kendini de beni de
Ayıp mıydı suç muydu çok muydu
Beni yalnızlığa zincirledin sonunda
Yoklukla eşleştirdin hiçlikle birleştirdin
Yerine evren kadar bir boşluk yerleştirdin
Kahroldun kahrettin
İkimize de yazık ettin Aysima
Şimdi ağlama

Aslında
Sevginin sevincinden çılgına döndüğüm zamanlarda
Karardıkça kararan gözbebeklerini seyretmek istemiştım doyasıya
Kaşlarınla gizlemeye kirpiklerinle örtmeye çalışsan da
Hiçbir şey doyumluk değil yaşamak da aşk da
Ve birinden bir şey beklemek doğru değil o sen olsan da
Hiçbir şey sorma bana artık dünyamı öğrenme bilme
Sakin ha sakın Sükût Diyarı'nın Suskun Kralı
Zahmet edip de ta buralara gelme
Dokunma kendimleliğime kırgın keyfime taş atma
Uzak yalnızlığım tek kişilik dünyama değme
Eğme dalımı bilme halimi küskün sessizliğime elleme
Hiçbir şey tasarlama bundan böyle bize dair Aysima
Tasarlasan da uygulamaya kalkma
Şakla vakitlerini korkularını sakla
Ürkek çekingen kuşkulu bir mantıkla
Seni bana beni sana yasakla
Hayatımı kurcalama
Konuşma bu saatten sonra
Hiçbir şey sorma
Onca zaman sustuğun gibi sus
Sus sonsuza kadar
Aysima

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0239

Onur Bilge

0240 - ANTALYA

Onur BİLGE

Başı karlı mor Beydağları... Baharda, Toroslar'ın yanaklarından akan gözyaşlarıyla sulanır, Antalya Ovası... Öyle içten ağlar ki güneşe sevdalı sıradağlar, yataklarında çağıl çağıl çağıldar sular, hatta bazen sel basar tarlaları, yolları! Öyle bir coşkuyla sunar ki göklerden aldığı rahmeti, bereketi iner ekilenlere dikilenlere, yürür ağaçlara dallara, çiçeklere yapraklara. Kayalardan kurtararak yakasını, pınar olur akar da akar kırk gözesinden yerin; derin bir göl haline gelir, Kırkgöz'de. Önce gölleşir, beklesir biraz; sonra kol kol ayrılır, dört bir yana dağılır, gürül gürül akar, çay çay, arık arık... Düden'de çavlan halini alır. O kadar güzel akar ki çağlayarak, görenler hayran olur, bakakalır! Yedi Arıklar olur, Meydan tarafında. Ürüne verimdir, meyvelere tat... Kat kat hâsılat, kasalara; kasa kasa lezzet, keselere bereket...

Aşağılara koymamış Yaratan! Kırk metre yukarıda yaratmış. Dünyanın en güzel falezlerinin üstüne yerleştirmiş. Oyuk oyuk işletmiş. Deniz, yüzyıllar boyu dalgalarla döve döve oymuş. Yeryüzünde rastlanmaz bir eşine! Şimdi seyretmekte, şaheserini ve rötuşlarla devam etmekte işine... Bir sanatkârın, eser vermekten ve geçip karşısına kivançla seyretmekten başka işi ne?

Kayaları delerek, yedi mahalleyi, köyü geçerek, yedi nefis sınavından da geçerek, Varsak'ta benliğinden soyulup, arınıp her türlüşünden kirliliğin, yedi kola ayrılarak tekrar yola koyulup, abdalca gezerek kapı kapı her yeri, bir derviş edasıyla zikrederek, ağlayarak, çağlayarak, cezbede titreyerek, nihayet falezlerde sevgilisine kavuşup, kıyıda sarışan, karışan, ancak o zaman durulan, suyla yıkanan su olan; peri padişahının kızının düğünü gibi kırk gün kırk gece değil, asırlarca ve kesintisiz süren Şeb-i Arus ile vuslata kanan, kandıkça yanan Düden Şelalesi; Antalya'nın, köpük köpük bembeyaz o nefis gelinliğini hiç mi hiç çıkarmayan en güzel gelini.

Konyaaltı, Arapsuyu, Lara ve Mermerli gibi plajlarda, soyunup kumsala yatmakta, güneşe vermekte bedenini, yanmakta, ılık sularında Yunmakta, Manavgat'ta, Kurşunlu ve Düden'de, şelale halinde dalgalanarak omuzlarından aşağıya dökülen dalga dalga saçlarını taramakta, Feslikan Yaylası'nda, bembeyaz gelinliğiyle, masmavi aynasına bakarak, kuşbakışı seyretmekte, efsunlu güzelliğinin aksini; zirveden, hayran hayran.

Ey, Toroslar'ın asil yörük kızı! Ey, sıradağların sırma saçlı gelini! Saklıkent'te oturan, elleri kınalı, yazması oyalı, gözleri sürmeyle boyalı güzeller güzeli! Yeşilinle alınla, çiçeğinle dalınla, neşe veren hazınla; yağmurunla, melteminle, çekilmeyen nazınla; dile gelen sazınla, göz alıcı güneşin, kavurucu yazınla, için için yanar mısın, benim gibi? Çıralı'da alev alev dışa vurur mu ateşin? Acaba, ayağımda demir çarık, elimde çelik asayla dolaşsam dünyayı, arasam benzerini, bulunur mu bir eşin?

Her adımda, yeni sulanmış toprak kokan, çiçek kokan yemyeşil seraların, bahçelerin, bağların... İskelede:

"Ya Allah, Bismillah! " ile çekilirken ağların, çırpınarak can verirken, kaynaşırken binlercesi balıkların, için parçalanır mı? Tekrar salmak ister misin denize? Kanar mısın içten içe, sevdiğim?

Bir İmparatoriçe edasıyla, Hadriyanus Kapı'sından girerek, o muhteşem yapının gizemine ererek, Hıdırlık'ta Afrodite gibi durarak, yüzyıllar öncesinden asrımıza bir selam gönderip, kınar mısın günümüzü, ey tarih bakışlı yâr?

Canlar feda Kemer'ine, Alanya'na, Kaş'ına; bin bir renkli ela gözün ince çatık kaşına! Bir ak güvercin olup avuçlarımda, açık mavi göklerde süzülerek uçar mısın? Çıkar mısın, betonlaşan metropolün dışına? Yorulunca, Aspendos'un otantik bir taşına konar mısın kumrularla, sevgilim?

Yörüklerin, su sızdırmaz kıl çadırın hayranı... Doğal yaşantılarının sürmekte olduğu köylerine, turistlerin merakı ve seyranı... Nerde olsa arar bulur, hayranı. Katmeriyle gözlemesi ve buz gibi ayranı... Banar mısın hoşmerime, hoşmerim renginde yanık tenli sevgili?

Yıldızlı bir yaz gecesinde, herhangi bir evin önünden akan suyun üstüne yapılmış ahşap çardaktaki, rengârenk desenli, güllü basma yüzlü yer minderlerine oturup, bağdaş kurup, dolunayda yudumlarken çayını ve seyrederken Yedi Arık Çayı'nı, bütün dünya aleyhinde olsa, umursar mısın? Tınar mısın sekiz kat cenneti, ey güzeller güzeli, dolunay simalı peri?

Tarlalarda pamukların aklaşır, portakalın limonuna yaklaşıp, mandalınan, muzun, elman koklaşıp; al nar mısın gülümseyen, sevgili?

Hani uzak yakın illerden, ilçelerden köylerden işsiz aşsız kalan, gözlerinde tomur tomur yaşları, ekmek parası için bir iş kapısı aramaya, bir umutla sana gelen göçmen kuşları barındıran, ana gibi sevecen, heybetli mi heybetli asırlık bir çınar mısın, servi boylu yâr?

Ellerinde bavulları, Terminal'de otobüslerinin kalkmasını bekleyenlere yaklaşıp mısın usulca, fırsatını kollayıp? İstemeye istemeye vedalaşıp, alınların öper misin? Çubuk Belinde dağları sollayıp, daha uzaklaşmadan, yüreğinden çıkarak gözlerinden akan hasreti virajlara dolayan hayranlarının ardından el sallar mısın?

Acımadan gurbet ele yollayıp sınar mısın ara sıra, halkını? Parklarında dolaşırken özleyip, Kepez'inde yollarını gözleyip, Çıralı'da yüreğini közleyip, anar mısın Semiray'ı, sevgili?

ANTALYA

Torosların yanağından akanı
Sunar mısın toprağına, sevgili?
Kayalardan kurtararak yakanı
Pinar mısın Kırkgöz'ünde, sevgili?

Falezlerde şaheserce oyulup
Düden'inde benliğinden soyulup
Çağlayana doğru yola koyulup
Kanar mısın o vuslatta, sevgili?

Feslikan'dan kuşbakışı bakarak
Manavgat'ta şelalede akarak
Kumsallarda vücudunu yakarak
Yunar mısın Akdeniz'de, sevgili?

Yeşilinle, çiçeğinle, hazınla

Yağmurunla, melteminle, nazınla
Göz alıcı kavurucu yazınla
Yanar mısın Çıralı'da, sevgili?

Seraların, bahçelerin, bağların...
Şaklıkent'te gelinisin dağların
İskelede çekilirken ağların
Kantar mısın içten içe, sevgili?

Hadriyanus Kapı'sından girerek
Tarihinin gizemine ererek
Hıdırlık'tan asra selam vererek
Kınar mısın günümüzü, sevgili?

Alanya'na, Kemer'ine, Kaş'ına
Betonlaşan metropolün dışına
Aspendos'un otantik bir taşına
Konar mısın kumrularla, sevgili?

Yörüklerin kıl çadırın hayranı
Köylerine, turistlerin seyranı
Katmeriyle gözlemesi, ayranı...
Banar mısın hoşmerime, sevgili?

Seyrederken Yedi Arık Çayı'nı
Bağdaş kurup çardağında çayını
Yudumlarken dolunayda ayını
Tınar mısın cennetleri, sevgili?

Tarlalarda pamukların aklaşır
Portakalın limonuna yaklaşır
Mandalinan, muzun, elman koklaşır
Al nar mısın gülümseyen, sevgili?

İşsiz kalıp, sıkışınca başları
Gözlerinde tomur tomur yaşları
Dışarıdan gelen göçmen kuşları
Çınar mısın barındıran, sevgili?

Terminalde fırsatını kollayıp
Çubuk Beli dağlarını sollayıp
Acımadan gurbet ele yollayıp
Sınar mısın ara sıra, sevgili?

Parklarında dolaşırken özleyip
Kepez'inde yollarını gözleyip
Hasretiyle yüreğini közleyip
Anar mısın Onur'unu, sevgili?

*

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0240

Onur Bilge

0241 - ÇEŞME

Onur BİLGE

Akşam, eskiden olduğu gibi dama çıktım. Her tarafı uzun uzun seyrettim. Sokak çeşmesi, gün boyu yorulmuş da dinlenmeye geçmiş, canından bezmiş yaşlı bir adam gibi kolu sarkmış duruyordu. Sabahtan beri yalağından taşarak yan arsaya kadar uzanan sularla ıslanan toprak yavaş yavaş kuruyordu. Başındaki ahşap elektrik direğinin sarı ışığının altında, üzerine çiy yağan dut ağacının ona doğru şefkatle eğilen gövdesi, sık ve gümrak dalları, taptaze iri yaprakları pırıl pırıl parlıyor, meltemle hafif hafif sallanıp kıpırdadıkça her yeri ışıltıyordu.

Beton yol, evimizin hizasına kadar gelmiş, o engebeli dar sokak ve yanındaki tek göz odadan ibaret; kararmış, yosun tutmuş kiremitleriyle, yarı beline kadar çamur olmuş, sararmış beyaz badanalı gecekondur, olduğu gibi duruyordu.

Ne su kavgalarına şahit olmuştu, burada ayakta kalabilenler! Solda, yol boyu uzanan kırmızı çamurla örülmüş taş duvar, yer yer yıkılmıştı. Ahali dağılınca, herkes evine girince, garipsemişti mutlaka, canı sıkılmıştı, yaşlı ve yorgun tulumbanın. Acaba farkında mıydı, burada olduğumun ve ona can yoldaşlığı yaptığının? Bilseydi, başını çevirip bakar mıydı? Yerinden kalkabilseydi, bana doğru koşup, boynuma sarılır mıydı? Oysa şimdi ben öyle yapmak istiyorum. Eskisi gibi onunla tokalaşmak, şakalaşmak, öpüşmek ve buz gibi suyunu yudumlamak dudağından, kana kana...

Hey! Emektar çeşme! Yaşlı tulumba! Baksana bu tarafa, bana! Yarın yola çıkıyoruz. Çok uzaklara gideceğiz. Yola çıkanın halini Allah bilir. Gidip de gelememek var, gelip de bulamamak var, haydi helalleşelim! Hem biraz söyleşelim, akşam alacasında, dertleşelim.

Senin derdin belli... Yaşlılık, yorgunluk, hurdaya çıkmak... Satılmak bir hurdacıya... Yok olmak yok ki senin hayatında uzun süre. Beni de gömersin, kara yere. Seni alırlar, emekli ederler, antika diye başköşeye koyarlar ya da oyarlar, boyarlar, yenilerler; şöyle bir revizyondan geçersin, başka bir yerde başka bir işe başlarsın. Hem belki yalnızlıktan da kurtulursun. Seni başka demirle birleştirirler, kaynaştırırlar, evlenirsin. Belki de demirlerle... Kalabalık bir aile edinmiş olursun. Mutluluğa kavuşursun belki de.

Kim bilir, neler düşündün, ömrünce; neler hayal ettin! Benim için gündüzleri yaşayan bir varlık; geceleri, varla yok arası sevimli bir hayalettin. Fakat hak ettin, her güzelliği. Onca yıl, gelen geçen kolunu silkeledi, seni örseledi. Herkes sana eziyet etti; bir tas su karşılığında, sen onlara köle gibi hizmet ettin! O aldığı bir tas suyun binlerce katını iade ettin. Acaba değerini bildiler mi? Sanmıyorum. İnsanoğlu nankördür. Bakarkördür. Baksa da görmez, görmek için bakmaz, nimetler sunan eli göremez. Görüp de teşekkür edemez. İşine gelmez.

Allah, onca nimet yağdırır üstlerine; başlarını kaldırıp bakmazlar, başları dara gelmedikçe. Ne zaman bir kaza bela, musibet gelir çatar, o zaman gör ki hepsinin elleri havada, dilleri duada, her biri yalvar yakar! Dünyada ne varsa; menfaat, çıkar... Varsa yoksa çıkar... Onun için üzülme! Nihayetinde, sende olanı verdin. Verilene verdin, veriverdin nihayetinde.

O ki suyu yarattı. Yeraltından kaydattı. Nimet edip uzattı, yaranamadı. Sen kimsin ki? İçi boş, dışı hoş bir demir... Sana da teşekkür edecek değiller ya! Hoş, etseler de duymazsın. Kolun var, sesin var, dilin yok, kulağın yok. Sen de insanoğlu gibi aldığıını çıkaran:

"Vermezsen, alamazsın! " diye haykıran birisin.

Ya bunlara ne denir? Karşılıksız isterler; fikretmezler, şükretmezler, Hamd etmezler; nimet-i küfranlık ederler. Oysa Allah: "Şükrederseniz, nimetlerimi arttırırım! " der. O'na teşekkür yetmez. Şükür az gelir. Hamd etmek gerekir!

Kime derdini sorsam, ağlamaya başlar. Gözlerin dolu dolu olmuştur, senin de şimdi. Kendinle kaldığın bu saatlerde, meditasyon yapıyorsundur belki de. Transa geçmişsindir de ruh kulaklarınla duyuyorsundur, düşüncelerimi algılayabiliyorsundur. Dur, daha anlatacaklarım var. İyi dinle!

Bizim çok farkımız yok, seninle. Biz de borulardan yapılmışız. Ağızdan sona kadar boru... Yemek borusu, adı üstünde; mide ve bağırsaklar... Bağırsaklar, ne kadar pislik saklar!

Damarlar, sinirler, kemikler... Soluk borusu, kulak borusu, östaki borusu... Hemen aklıma geliverenler bunlar. Düşün düşün, bul! Borudan gelir, borudan çıkar, boru gibi bomboş yaşarız. Allah'ın bin türlü işi var! Aklımız almaz, şaşarız! Boruyla bağlı yaşarız anamızın karnında, boru parçasıyla doğarız.

Aman çeşme, yaman çeşme! Derdimi deşme benim! Seninki bu kadar, benimki dağlar kadar! Derdimi bir bilsen, ağlamaya başlarsın! Binlerce şiir yazdım, anlatamadım! Roman üstüne romanlar yazdım, anlatamadım!

Yarın gidiyorum. Ya bir araya gelebiliriz bir daha ya da gelemeyiz. En iyisi, şimdi uzun uzun dertleşelim. Hem dert dinlemeye alışkınsındır sen. Rüyalar bile önce suya anlatılır. Belki de içindeki olumsuzluklar yok olsun, negatifikler suyunda yıkansın arınsın veya erisin gitsin diye. Bak, kısaca anlatayım da benim derdimi dinle!

Sevdalandım ben, çeşme. Aşk nedir, düşününe düşününe; sevgi peşinde koşa koşa, sonunda yakaladım onu ama ufuklar gibi yaklaştıkça uzaklaşıyor, görünmüyor sonu. Sen görebiliyor musun? Neden susuyorsun? Bir şeyler desene! Dilini mi yuttun?

Ha... Sen dilsizdin ya... Ağzın vardı, dilin yoktu. Sorarlarsa, sarsarlarsa konuşuyordun. Ağızdan bir kelime çıkıncaya kadar milleti yoruyordun. Senin gibi olmak lazım, belki de. Nasıl olsa söylemekle bitecek değil, hiçbir şey değişecek değil. Hem:

"Susmak, en kolay ibadet! " demiyor mu Efendimiz?

Bazen en kolay bazen ne kadar zor! Susarsan, razı olursan her şeye ve seyirci kalırsan olup bitenlere, senden âlâ kimse yok. Fakat konuşursan... İşin sonu...

Nerden çıktı bu konuşma konuşmama konusu, şimdi! Sana aşkımlı anlatacaktım. Kara sevdami... İlhan'ımı.. Can parçamı...

Nasıl anlatsam, nereden başlasam, bilmem ki! Bak şimdi! Gözünün önüne kumral bir delikanlı getir. Saçları; sık, kalın telli, parlak mı parlak, siyah, simsiyah olsun. Bir perçemi düşsün arada alınına. Pırıl pırıl parlayan, o geniş, dümdüz, kaşlarının arasından başlayan bir damarın saç diplerine kadar uzandığı, tam ortadan ikiye ayırdığı secde yerine... Şöyle bir tutam bukle... Dümdüz bir burun, ne minicik, ne de kocaman... Tam, en güzel erkeklerde olması gereken kadar... Çok kemikli olmayan oval, ay gibi bir yüz ve ona uygun, çok güzel kıvrımlara, iki yanında çukurlara sahip dudaklar; konuştuğça,

gölümsedikçe gamzelenen yanaklar... Uzun, muntazam bir boyun... Atletik bir beden, uzun kollar ve bacaklar... Hani zarif salon erkekleri olur ya filmlerde, aynı öyle tasavvur et. İşte öyle bir endam ve zarif bir yürüyüş... Bir de harika bir sesle son derece güzel, akıcı ve etkileyici bir üslup...

Nihayet, o da kan taşıyan bir ölümlü... Deriden bir torba içinde; kan, kemik ve et... Onun vücudu da borulardan ve kafası sorulardan ibaret.

Nerden mi biliyorum? Hiç konuşmuyor, baba hindiler gibi hep susuyor ve düşünüyor da ondan. Biliyor musun? Ama nereden bileceksin; benimki de laf mı şimdi?

Bazen usandırıyor beni, bıkiyorum ondan. Acaba bir şey almak için ona da bir şey mi vermek lazım, senin gibi? Yani düşünüyorum da, başından aşağıya bir tas su döksem ve tutup elinden kolundan sarssam, olanca kuvvetimle, akar mı suyu? Konuşur mu? Bir şey der mi bana:

"Yapma! " falan...

Ya da bıçak dayasam boğazına, kurbanlık gibi ayaklarını bağlasam, yere yatırsam da kesmeye kalksam, ağzından bir kelam alabilir miyim? Öğrenebilir miyim bana olan duygularını? Silah dayasam şakağına, pes edip de:

"Seni seviyorum! " der mi bana?

Silah zoruyla olur mu? Olmaz. O anda yalan da söyleyebilir insan, en dürüst karaktere sahip olsa da. Çünkü can var, ucunda! Can bu! Boru değil!

Boru ney, biliyor musun, çeşme? Ney... Senin gibi onun da içi boş, bomboş... Boş olduğundan ses veriyor. Dolu olsa vermez. Boş insan da çok konuşur, olur olmaz yerde! Dolu insan, İlhan gibi susar. Hani boş başaklar, başları havada gezer ya... Önüne gelene dalkavukluk eder, baş sallar. Dolu başaklar gibi o ama bana faydası yok anlatmadığı bilgisinin. Burdur'un ininin yalnız ve ıssız sessizliğinde yok gibi biri... Yok adam yani.

Sessizliğin de bambaşka bir büyüsü var, konuştukça bozulan. İnsan, konuştukça eksilir. Orijinalitesi kaybolur, sıradan biri olur. Olur olmaz yerde gevezelik edenler, bir yerden çıkıp da huzur bozanlar da var. 'Davar' diyorum, anla işte! Neyse...

Bir de konuşsa, canım çeşme! Bir anlatmaya başlasa da ilim alsam! Bir söylese! Önce, önce:

"Seni seviyorum, Semiray! " dese!

Dese de demese de ben gayet iyi biliyorum da ağzından duymak başka, bambaşka...

Senin de aklın ermedi, değil mi bu aşka? Aşağıdan çağırıyorlar. Çay hazırmış. Akşam çayı... Fırsat bulursam, yine çıkarım dama. Belki yanına gelirim. Kimseler görmeden değerim sana, dokunurum. Başını okşarım, elini tutarım. Birileri bizi görürse o halde, delirdiğimi sanır herhalde!

Gördün mü çeşme! Sana bile dokunamıyorum. Okşayamıyorum yanaklarını, kel başını. İlhan, tamamen yasak! Dokunamam, elini tutamam, saçlarını okşayamam. Gözlerine

bile doya doya bakamam! Ya birileri vardır, çevrede ya da o dayanamaz gözlerime. Ya bakmaz, bakamaz ya kapatır o canım gözlerini ya da başını çevirir başka tarafa. Haydi, şimdilik hoşça kal! Devamı başka bir zamana...

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0241

Onur Bilge

0242 - PİYAZ

Onur BİLGE

Geldiğimizi haber alan komşular, od ocak hazır değildir, diye eve yemek taşımaya başladılar. Antalya'nın kendine özgü yemekleri vardır. Saç kavurması, kulaklı çorba, Antalya piyazı, çökelekli biber dolması, kölle, arapaşı, hibeş, domates civesi, tandır kebabı gibi... Karpuz, patlıcan, bergamut ve turunç reçelleri meşhurdur. Babam tandır kebabına bayılır! Ne kadar canı çekmiş! Hemen telefon etti, Kebapçılar Çarşısı'na. Bir de kelle söyledi. Onları yiyecektik. Akşama doğru, mutfakta yemek koyacak yer kalmadı. O gün ne pişirdiyse herkes birer tabak getirip, pencereden uzatmış, annem her ne kadar:

"Kim yiyecek bu kadar yemeği! Yeter Allah aşkına! Sağ olun! " dediyse de ısrar etmişler, kabul etmiş ama onları da davet etmiş.

Akşam yemeğinde bütün mahalle bizdeydi. İşi olanlar, yemekten sonra hemen ayrıldı, diğerleriyle hasret gidermeye devam... Çaya indiğimde, yeni yetişen kızlar servis yapıyordu. Yemekler üzerinde tartışılıyordu. Kimi diyordu ki:

"Ene! Piyaz öyle yapılmaz, böyle yapılır! " Diğeri:

"Abu! Olur mu? Onun özel sosu vardır. Sosunun püf noktası vardır. Her adam yapamaz!

"Yahu, bi atla bi deve değil! Diyelim ki iki su bardağı kuru fasulye haşladık, bi su bardağı tahin, üç dört yemek kaşığı sirke, hilal şeklinde doğranmış iki soğan, ince kıyılmış iki tane yeşilbiber, bi limonun suyu, biraz tuz ve pul biberle karıştırılacak, üstüne dökülcek." diyordu, Nafiye Hanım. Selime Hanım:

"Oldu mu gari şimdi o piyaz? O kadarını herkes biliyo. Öyle olur mu? Her şeyin bi usulü var. Her kadının soğan doğrayışı başkadır. Herkes sakız çiğner ama Çingene kızı gibi tadını getiremez, Giritli kızı gibi patlatamaz. Öyle ne olur o? Arap çorbası... Fasulyeleri servis tabağına alıcen. Biraz sulu bırakıcen. Öyle kupkuru değil. Üstüne soğanı, onun üstüne yeşilbiberi dökecen. Fasulyeler alttan pembe pembe bakıcek, soğanlar beyaz beyaz gülcek. Yeşillik ona renk katıcek. Sosu gezdircen. Domates ve haşlanmış yumurta dilimleriyle maydanozla süslüycen. İnce doğranmış marul da ilave edebilirsin veya yanına koyarsın. Ortasına kırmızıturptan yapılmış bir gül, aralara siyah zeytinler... Pul biberi ekiceksin ki görünümü iştah arttırsın! Hem sen ona yağ koymadın. Biraz zeytinyağı gezdircen... Azıcık, çok değil... Biraz da tuz... E gari senin ellerini bağlasınlar, benim ayaklarımı! .."

"Onun görüntüsü olur, tadı olmaz! Hepsini beraber iyce karıştırıceksin, sosun tadı fasulyelere sincek. Ben yapem de bi bak, piyaz nasıl olur! Parmaklarını yersin, parmaklarını! "

"İyi, tamam! Sen bildiğini yap! Bana ne ya! Kırk yıllık Gani, olur mu yahni? Kart ağaç eğilmez! Bu yaşına kadar öğrenememişin, bundan sonra mı öğrenicen? Hah hah ha! .. Bi kahkaha atem de boşa gitmesin bari! Bu zamandan sonra sana piyaz mı öğreticem? Kabahat bende! Senin gibisine, emek çeke çeke anlatmaya çalışıyom bi de! Seni piyazlamak lazım. Piyaz istiyon de mi? "

"Anlatma, kardeşim! Kafama bile koymam! Ben bildiğim gibi yaparım! Yahni değil bi kerem, Yani..."

"Tamam, kes! Bildiğini yap! Kerem değil, Aslı... Kızım, şekerlik nerde? Çay veriyosunuz, şeker vermiyosunuz! Kâmile! ..

Ey! ..

Ey denmez! Sana kaç kere dedim? Efendim de diye? Endeki şekerini ver bakem, kızım bi!

Elimde değil ki enderede...

Nerde kızım?

Burda... Meh!

Meh denmez. Koca kız oldun, çok ayıp! Elin günün içinde... Buyur, denir.

Bir süre sonra herkes çayıyla şekeriniyle ilgilenmeye başladı. Konu kapandı. Oysa birbirlerinin tarifini güzelce dinleseler, mantıklı taraflarını alarak uygulasalardı, her ikisi de bir şeyler kazanmış olacaktı. Mesela, sosunu önceden koymayı, sonra süslemeyi deneyebilirlerdi. Öyle daha güzel olur, damağa da göze de hitap eder hale gelirdi. Fakat insanların alışkanlıkları kemikleşince, hele bir de inatçılarsa; eğilmiyor, bükülmüyor! Nuh diyorlar da Peygamber demiyorlar.

"İnadım inat, adım Kel Murat! " diyorlar, yerlerinde sayıyorlar.

El elden üstündür. Biri, diğeriyle lezzetlendirmeyi, diğeri ondan süslemeyi öğrense, ikisi de aşama kaydedecek. Onların halleri bana, Türk filmlerinden birinde; rol icabı evliliklerine, turşu yapımındaki anlaşmazlık sebebiyle son veren Adile Naşit'le Münir Özkul'un inatlaşmalarını anımsattı.

"Yok, efendim; turşu limonla kurulur! "

"Hayır, efendim; turşunun iyisi sirkeyle yapılır! "

Durduk yerden, gereksiz yere tartışma çıkardılar. Tartışsalardı da birbirlerine birazcık hak verselerdi! Düşüncelerini peşinen reddettikleri için birbirlerini dinlemediler bile. Etraftakiler bu tartışmadan olumlu sonuçlar çıkarabildi mi? Belki... Her iki tarafı da dikkatle dinledilerse, mantıklarını da devreye sokarak bir sentezini yapıp, damak tatlarına uygun bir formül bularak, tatbik ede ede geliştirebilir, mükemmeli yakalayabilirler.

Her şeyin bir püf noktası vardır. 'Püf noktası' ne demektir? 'Ustalık isteyen nokta' demektir. Dilimize nereden gelmiş bu püf noktası?

Çok eski zamanlarda, şehrin birinde, çömlek yapıp satarak geçimini sağlayan bir adam varmış. O kadar güzel çömlekler yapmış ki onun yaptıklarını herkes beğenir, yakınlarındakilerin yaptıklarını beğenmez, çömlek almak için ta onun bulunduğu yere kadar gelirlermiş. Günlerden bir gün, onun kadar güzel çömlekler yapmak isteyen meraklı ve açığız bir genç, atölyeye çırak olarak girmiş. Bir süre çalıştıktan, ayak işlerine baktıktan sonra çömlek yapımına başlamış.

Elinden gelen itinağı gösterdiği halde yaptığı kapların yüzeyleri pürüzlü oluyor,

fırınlanan çömlüklerin üzerinde oluşan kabarcıklar çatlıyor, dökülüyor; yüzeyleri çirkin bir görünüm alıyormuş. Yaptıklarının neden defolu olduğunu, oysa en az onun kadar özenerek yaptığını, hatanın nereden kaynaklandığını, kendisindeki eksikliğin ne olduğunu sorunca, ustası:

"Bak evladım! Bu işin bir 'püf' noktası vardır." demiş. "Çömlükleri yaparken, ister istemez toprağa hava karışır ve bir yerlerde kabarcıklar halinde toplanarak dışarıya çıkmak ister. Yaptıklarını iyice kontrol edecek, o kabarıklıkları bulacak, 'püf' diye üfleyerek, söndüreceksin. Elinle yapamazsın! İz kalır, berbat olur! "

Çaydan sonra oradaki konuşulanlardan sıkıldık, diğer odaya geçtik, kızlarla. Şiir yazdığımı biliyorlar ya, bir koşu evlerine gidip şiir defterlerini getirdiler. Yazdıkları şiirleri gösterdiler bana gizli gizli:

"Semiray Abla! Bak bakalım, olmuş mu? " diye sordular.

Ne olacak? Nasıl olacak? İlk karalamalar... Kaç defter yırtacaklar daha! Herkes şiir yazar da Karakoç'un Mihriban'ı gibi olmaz! Çünkü hece şiirinin kuralları, bazı püf noktaları vardır.

Hem şiirlerine eleştiri isterler, getirir gösterirler hem de söylenenleri uygulamak istemezler. Ben de dokunamam. Çünkü şiirleri, onların çocukları gibidir. Bir yerlerini budadığımda, sanki evlatlarının ayaklarını, kollarını, kulaklarını kesmişim gibi içleri yanar! Hatalarını gösterdiğimde de gurur meselesi yapar, kırılırlar. Öylece bıraksam, içim elvermez.

Talmud der ki: "Yeruşalayim, insanlar birbirlerini düzeltmedikleri için yok edilmiştir."

"Bir yanlış gördüğünüzde, elinizle düzeltin! Buna gücünüz yetmiyorsa, dilinizle düzeltmeye çalışın! O da olmuyorsa, kalben buğuz edin! " diyen bir Peygamberin ümmetindenim.

Müslüman'ın yaptığı iş mükemmel olmalı! İslam Peygamberi böyle emrediyor ve hayatından örneklemelerle bize yol gösteriyor.

Bir mezar kazılıyormuş. Kabrin içinde, fındık büyüklüğünde bir taş parçası kalmış. Peygamber Efendimiz:

"İnip o taşı alın! " buyurmuş.

"Ya Resulullah! Birazdan koca koca taş parçaları, topraklar atılacak içeriye. Ne lüzum var, onu almaya? " demişler. Şöyle cevaplamış:

"Olsun! Müslüman'ın yaptığı iş, temiz olmalı! "

O nedenle ben de arkadaşlarımdan hatalarını görürsem, söylemeden geçemiyorum. Fakat ısrarcı da olmuyorum. Bir kere söylerim. Uygularsa uygular, uygulamazsa uygulamaz. Bakarım; uyguluyor, söylediklerime değer veriyorsa, onu asla bırakmam! Bildiklerimin hepsini öğretmeye çalışırım. Elimin erdiğince, gücümün yettiğinde...

"Kendisi için istediğini, mümin kardeşi için de istemeyen iman etmiş sayılmaz! " buyuruyor, Efendimiz. "Müslümanlar, iki el gibidir; birbirini yıkar, temizler."

Fakat bazı kıskanç insanlar da vardır, hata görseler de söylemezler. Öyle kalsın, onu geçemesinler! Bildiğini de söylemez. Fesat ve egoisttir. Yahudi keseri gibi... Hep önüne eşer. Planya gibi de olma! Hep öteye atma! Testere gibi ol! Bir karşındakine, bir sana...

Antalya'nın meşhur bir piyazcısı vardır. O kadar güzel piyaz yapar ki! Yanlış anlaşılmasın! 'Piyaz yapmak', 'yağ çekmek' anlamına da gelir, yöremizde. 'Yağcılık etmek', yani... Hiç sevmediğim şey... 'Piyazlamak' da denir. Aslında hiç güzel olmamış. Hiç beğenmemişiz ama övüyor, göklere çıkarıyoruz:

"Yüreğine sağlık! Harika! Muhteşem! Bunu bir sen yapabilirsin, bir de İstanbul'daki Mişon! .." falan diyerek.

İltifat ederek birini kullanmak isteyene de şöyle derler:

"Ver piyazı, beklet ayazı! "

Bunlar bana göre değil. Kimseye göre de olmamalı. Hata varsa, düzeltmeye çalışmak, yardımcı olmak lazım. Karşıdakinin de gurur kibir yapmaması... Her neyse...

Bu piyazcı ustasına ne kadar sordularsa, sosun tarifini asla ağızından alamamışlar!

"Meslek sırrı..." diyormuş.

Çıraqları dahi öğrenememiş. Ne yapıyormuş, biliyor musunuz? 'Yaparken bir gören olur da öğrenir' diye, piyazın sosunu evde hazırlayıp, her gün sabah erkenden dükkâna gelirken bisikletinin arkasında getiriyormuş. Bazıları da diyor ki:

"Sosun içine sigarasının külü düşüyor da onun için o kadar lezzetli oluyor."

Bu da işin şakası, tabi... Karadenizlinin biri, her gün fasulye yemekten bıkmış, evini yerini yurdunu terk edip, Antalya'ya gelmiş. Biraz çarşıda dolaşmış; akşam karnı açılmış, bir lokantaya girmiş. Garsona:

"Bu memleçetun neyi meşhur? " diye sormuş, değişik bir yemek yiyebilme ümidiyle.

"Piyaz..." diyince:

"Oni çetur! " demiş.

O da hemen bir porsiyon piyazla bir porsiyon pelte getirip, masaya bırakmış. Karadenizli, fasulyeyi görünce, kontrolünü kaybetmiş; ayağa fırlamış, tabancasını çıkarmış:

"Ula yine mi sen? Burda da mi buldin benu! .. Ula öldireceğüm senu! .." diye tabağın ortasına sıkmış! ..

Tabak parçalanmış, yemek etrafa saçılmış! O anda masanın sarsıntısından pelte titremeye başlamış:

"Uy! Saa bi şe yapmayacağım da! Korkma! Senu yiyeceğüm! Senu seveyrum! " demiş.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0242

Onur Bilge

0243 - KALEİÇİ

Onur BİLGE

Geldiğimizi yeni haber almış, küçük amcam; kalkmış gelmiş, dünya gözüyle bir daha göreyim onları, diye. Çok sigara içiyordu. Biri bitmeden birini yakıyor, uç uca ekliyordu. Sessizdi. Kimseye bir şey demezdi. Tek dert ortağı, sigarasıydı. Tam ciğerinden, sırtından vurdu! Kanser oldu.

Onu görünce, boynuna sarıldım. Gözlerim dolu olduydu. O da ağlıyordu. İçerisi kadın kız doluydu. Babam da öğretmen arkadaşına, vedalaşmaya gitmişti. Son gündü. Şöyle bir baş başa gezelim istedim. Belki son görüşmemizdi. "Hayır! " demedi. Hazırdım zaten. Her zamanki gibi tepeden tırnağa beyazlar içindeydim. Çantamı aldım, çıktık.

"Nereye? " dedi.

"Kaleiçi'ne..." dedim. "Saat Kulesi'nin yanındaki çay bahçesinde otururuz biraz. Sana, senin için yazdığım bir şiiri okumak istiyorum."

"Benim için mi? "

"Senin için ya. Sen benim canımsın! "

Yürüdük, konuşmadan. Antalya, geceye hazırlanıyordu. Bütün ışıkları yanıyor, eğlence yerleri rengârenk lambalarla göz kırpmıyor, kollarını açmış, meraklılarını davet ediyordu. Oteller, moteller, diskolar, pavyonlar, barlar...

Kıyafetleri değişmişti insanların çoğunun. Sanki düğüne bayrama gidiyorlardı. Bayanlar, model mecmualarından fırlamış gibiydiler. Çeşit çeşit parfüm kokuyorlardı. Bazılarının kuaförden yeni çıkmış oldukları belliydi. İşyerlerinin yarısı kapatılmış, kepenkleri indirilmişti. Bazıları hâlâ müşteri bekliyordu. Çünkü bu şehir, sabahlara kadar yaşayan ve yaşatan bir şehirdi, o ne biçim yaşamaksa...

Melli Çarşısı'nı geçtik, oturmak istediğim çay bahçesi, tam karşımızdaydı. Saat Kulesi'nin hemen yanında, Paşa Camisi'nin tam karşısında... Burası, İskele Yokuşu'nun başında olduğu için, yüksekteymiş gibi görünen kır kahvesi benzeri bir yerdi. Eskiden burada, kapının hemen dışında, bir ziyaret yeri, 'dede' diye anılan bir kabir vardı. Antalya halkı, bir dilekleri olduğunda o dede hürmetine dua ederler:

"Duam kabul olur da dileğim gerçekleşirse, dedenin kabrinde beş mum yakacağım." derlerdi, mesela.

Dileğin önemine göre mum sayısı artar veya azalırdı. Mumun ne faydası olacaksa, ölüye! Her yerdeki yatırların kabirleri gibi o mezar ve üç tarafını çevreleyen diz boyu duvar da koyu yeşil yağlıboya ile boyanmıştı. Bu gelişimde yerinde yoktu. Nasıl olmuşsa olmuş, kaldırmışlardı. Belki de toprağın altında kalmıştı da üstünden geçerek girmiştik, bahçeye.

Denize nazır bir yerdi. Tamamen değilse de şuradan buradan deniz manzarası seyredilebiliyordu. Fakat gece bu şans oldukça azalıyordu. Zaten maksadım manzara seyretmek değildi. Biraz oturup konuşmak, birer çay içmek ve şiirimi ona okumaktı.

Şiirim, onun yaşaması için neler yapabileceğim hakkındaydı. O da şiir yazıyordu. Dinledi ve:

"Bir şey eksik bu şiirde." dedi.

Bir serbest şiirdi. Neler yoktu ki içinde! Acaba ne eksikti?

"Eksik olan ne? " dedim, yavaşça.

Bir yudum aldı çayından ve masanın üstüne hafifçe abanıp; yüzüme, gözlerimin ta içine bakarak:

"Sevgi... Sevgiye dair sözcükler yok bu şiirin içinde. Oysa benim aradığım, sadece onlardı. Kalan her şey, ne kadar süslü ve güzel olursa olsun, teferruattı. Nihayetinde onlara ulaşmasam da benzerlerine sahiptim, olmasalar da olurdu. Bir şekilde, bir yerlerden bulunurdu ama sevgi? Ya sevgi? "

Yazamamıştım belki ama onu seviyordum. O benim yakın akrabam, kan bağı, can çekişen canımdı, amcamdı! Biraz daha kalsam, ağlayacaktım. İçim doldu, gözlerim doldu.

"Var ama sen görememişsin. Bütün bunları sevgiden yapmak isterdim. Seni sevdiğim için..." diyebildim.

"Teşekkür ederim. Yapmış kadar oldun. Boş ver be! Allah'ın dediği olur! Üzülme! Ben düşünmüyorum bile! " dedi, umursamaz bir tavırla ama yarısı ölüydü. Zoraki gülümsüyordu.

Bir yanımız İskele, yokuş aşağı, sonu görünmeyen bir ara yol, bir yanımız Paşa Cami'iydi. O, ne camiye gidebiliyordu ne yere girebiliyordu. Önümüzde Saat Kulesi, boyuna geri sayıyordu. Gece gündüz uyumuyor, susmuyordu!

Cami, namaz, zaman, yokuş, belirsizlik, sonu karanlık yokuş aşağı eğri büğrü yol... Gel de sakin ol!

"Kalkalım! " dedi. "Dolaşalım biraz! " daralan nefesi, kısık sesiyle.

Derin bir nefes aldım, ölümden! Kalktık, geldiğimiz yerden, Saat Kulesi'nin dibinden, şekercilerin önünden geçtik, Kebapçılar Çarşısı'nın köşesinden parka gidilen tarafa saptık. Kesif duman, ağır et ve baharat kokuları geliyor, kapı önündeki garsonlar, kulaklarımızın içine:

"Buyurun efendim! Yukarda aile yerimiz var! " diye bağırarak, içeriye davet ediyorlardı.

Oradan nasıl uzaklaştığımızı bilemedik! Turistlere daha beterini yapıyorlar, kollarından çekiştirerek içeriye sokmaya çalışıyorlardı. Utanılacak davranışlardı bunlar. Niyeti olan, açlık hisseden, girer yerd. Onların derdi kazanmaktı. Kazanmaya çalışırken kaybettiklerinin farkında değillerdi.

İki banka vardır sağda. Çok eski iki bina, yan yana... Onları geçtik, Hadriyanus Kapısı görüldü, profilden poz veriyordu. Giderek yüzünü döndü. Tam karşımızda tüm ihtişamıyla duruyordu. Yanımda, irikiyimken yarısı kalmış amcam, tam karşısında durup, bir süre seyrettik. Asırlar öncesine gittik o anda ikimiz de. Ona neler hissettiğini sordum:

"Ne zaman buraya gelsem; kendimi, seferden zaferle dönen büyük bir imparator gibi hissederim! " dedi.

"Ben de..." dedim. "Ben de sanki Kloptra'yım. Simsiyah, düz kesik, kâküllü saçlarım, yanık tenim, iri ve çekik gözlerimle... Bir de esir bileziği olsa kolumda! Ah, keşke taksaydım, gelirken! Ne bileyim buraya geleceğimizi? Neyse bak, dize kadar çapraz bağlı beyaz sandaletlerim var. Giysim de beyaz... Artık kendimi onun gibi hissedebilirim, değil mi? "

"Haydi, gir koluma! Şöyle, İmparatorla Kloptra gibi girelim, bu kapıdan içeri! "

"Sağda solda tebaan da olmalı. İki sıra dizilmişler, saygıyla selamlıyorlar bizi. Öncelikle ve özellikle seni."

"Sütunlar da onlar olsun ama iniyoruz, bak! Bir imparatora inmek yakışır mı? "

"İnmeden çıkmak olur mu? Birazdan çıkacağız. Bu yollar inişli çıkışlı... Diz kırmadan zıplayabilir misin? "

"Sahi, hiç aklıma gelmemişti. Zıplanmaz, tabi ya! Nerden buldun onu? Bir yerden mi okudun? "

"Hayır. Düşünerek buldum. Allah'ın huzurunda eğiliyoruz ya... O da yükseltiyor bizi, secdeden alıp, miraç ettiriyor! "

"Evet ya... Namaz, müminin miracıdır! Ne cadısın ya! Sen var ya sen! Yine dokundurdu, değil mi? Taşı gediğine koydun! "

"Üçkapılar'da, iner de çıkar da insan! Aldanma, toprağın üstünde olduğuna! Altı da var! Sakın unutma! "

"Unuttursan, unutacağım da... Cadı! .."

"Bilmem kaç asırlık taşlar, ayaklarının altında şimdi! Ez ezebildiğin kadar! Kral say kendini! Ne çıkar? Tut ki emrettiğin için geldiler, senin için geçtiler hizaya, ağaçlar iki yana dizildi, sen geçerken selamladı duvarlar, sütunlar saygıyla eğildi! El etek öptü esnaf, el pençe divan, tebaan... Hayal bu ya..."

Sağ tarafa dönüp, bin bir çeşit yapıdan oluşan, tarih, küf ve rutubet kokan, yarı karanlık, yarı aydınlık loş ve çoğu yeri boş, büklüm büklüm, karmaşık sokaklara daldık. Yeni sulanmış sokaklarda, sokak taşları ezildikçe ezildi... Bir de ben... Hem de nasıl! Anlatamam! ..

Kale içi için için ağılıyordu. Sokaklar yol veriyordu sokaklara... Evliya yatağında, Kuran hıfzetmiş eski evlerin duvarları, meyhane şarkıları dinliyordu... Sarhoş naraları geliyordu, bir yerlerden... Gençler, barlaşan salonlarda, bahçelerde dans ediyordu...

Akşamdı... Gün boyu yanmıştı, Antalya. Yavaş yavaş serinliyordu... Yatsı ezanı okunuyordu, olanca gücüyle! ..
Yer gök inliyordu! .. Bir de ben... Hem de nasıl! .. Anlatamam! ..

Çay bahçesine geldik, yine. Ortalarda bir masaya oturuverdük, alel acele. Birer çay daha içelim, diye.

Orada, küçük bir masada, yer yer ölgün ışıklarla aydınlatılmış bahçede; alacakaranlıkta, çaresiz bir adam... Bir yanı şiir, bir yanı ezan... Derdi minare kadar... Dermanı camide... Var.

Saat kulesi ne anlar? Tik tak da tik tak! .. Ömür nasıl geçiyor! Bak, bak, bir bak! .. Tik tak da tik tak! .. İster yık, ister yak! ..

Ha biraz önce binmişiz, ha biraz gecikmişiz, ne fark eder? Hepimiz otobüs bekliyoruz işte! Durakta, miskin miskin pinekliyoruz, gafilce...

Antalyanın üçetekli tek gamsız gelini, kuşbakışı seyrediyor bizi. Ölümsüz biliyor kendisini. Yangın çıksa, nesi yanar? Umurunda mı insanlar? Ona ne; Kalekapısından, Antalyadan, dünyadan?

Ölen ölür, kalan kalır! .. Tik tak da tik tak! .. İster yık, ister yak! .. Beyinsiz bir baş, kendisi de taş, kalbi de taş! Herkesten, her şeyden haberli! Eli işte, gözü oynasta! Fıldır fıldır gözleri! .. Ölümünden habersiz. Antalya deprem görmedi ki!

Bir taş yığını bile korumaya alınmış, 'tarihi eser' diye, kasım kasım kasılır:

"Rakipsizim! " der.

Ya şair? Ya ressam? Amcam, ezildikçe ezildi... Bir de ben... Hem de nasıl! .. Anlatamam...

Herkes kendi âlemindeydi. Çarşı kırıış kıyamet! .. Dört yol ağzında; yol, iki yoldu yine. Aynı kavşak, iki kere geçildi. Aynı kaldırım, iki kere ezildi. Bir de ben! .. Bir de içim! .. Hem de nasıl! .. Anlatamam! ..

KALEİÇİ

Üçkapılar'da
İner de çıkar da insan
Aldanma, toprağın üstünde olduğuna
Altı da var!
Sakın unutma! ..

Bilmem kaç asırlık taşlar
Ayaklarının altında şimdi
Ez ezibildiğın kadar!
Kral say kendini
Ne çıkar?

Tut ki
Sen emrettiğın için geldiler
Senin için geçtiler hizaya
Ağaçlar iki yana dizildi

Sen gezerken selamladı duvarlar
Sütunlar saygıyla eğildi
El etek öptü esnaf
El pençe divan tebaan
Hayal bu ya...

Yeni sulanmış sokaklarda
Sokak taşları ezildikçe ezildi...
Bir de ben...
Hem de nasıl!
Anlatamam! ..

Kale içi için için ağlıyordu
Sokaklar yol veriyordu sokaklara...
Evliya yatağında
Kuran hifzetmiş eski evlerin duvarları
Meyhane şarkıları dinliyordu...
Sarhoş naraları geliyordu bir yerlerden...
Gençler, barlaşan salonlarda
Bahçelerde dans ediyordu...

Akşamdı
Gün boyu yanmıştı Antalya
Yavaş yavaş serinliyordu...
Yatsı ezanı okunuyordu, olanca gücüyle! ..
Yer gök inliyordu! ..
Bir de ben...
Hem de nasıl!
Anlatamam! ..

Ortalarda bir masada
Çaresiz bir adam...
Bir yanı şiir
Bir yanı ezan...
Derdi minare kadar...
Dermanı camide, var.

Saat kulesi ne anlar?
Tık tak da tık tak! ..
Ömür nasıl geçiyor
Bak, bak, bir bak! ..
Tık tak da tık tak! ..
İster yık, ister yak! ..

Ha biraz önce binmişiz
Ha biraz gecikmişiz...
Ne fark eder?
Hepimiz otobüs bekliyoruz işte!
Durakta
Miskin miskin pinekliyoruz
Gafilce! ..

Antalyanın tek gelini
Kuşbakışı seyreder bizi
Ölümsüz bilir kendisini...
Yangın çıkırsa nesi yanar?
Umurunda mı insanlar?
Ona ne Kalekapısından
Antalyadan, dünyadan?

Ölen ölür, kalan kalır!
Tık tak da tık tak! ..
İster yık, ister yak!
Beyinsiz bir baş
Kendisi taş, kalbi taş!
Herkesten, her şeyden haberli
Eli işte, gözü oynaşta...
Fıldır fıldır gözleri!
Ölümden habersiz...
Antalya deprem görmedi ki!

Bir taş yığını bile korumaya alınmış
Tarihi eser diye
Kasım kasım kasılır
Rakipsizim! diye.
Ya şair?
Ya ressam?
Adam ezildikçe ezildi...
Bir de ben...
Hem de nasıl!
Anlatamam! ..

Herkes kendi âlemindeydi
Çarşı kırış kıyamet! ..
Dört yol ağzında
Yol, iki yoldu yine...
Aynı kavşak, iki kere geçildi
Aynı kaldırım, iki kere ezildi...
Bir de ben! ..
Bir de içim! ..
Hem de nasıl! ..
Anlatamam! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0243

Onur Bilge

0244 - HAYAL

Onur BİLGE

Yaşatmak isterdim onu, son zamanlarında. O ana kadar hiç yaşamadığı kadar mutlu, huzur içinde... Hayatına hayat katmak elimde olabilseydi. Yaşamaları için ölümüm dahi gerekseydi! ..

"Sahil kasabalarının birinde, ağaçlar içinde kaybolmuş bir köy evinde yaşatmak isterdim seni. Ahşap, harap, tek odalı bir de... Alabildiğine çiçekli, sınırsız bir bahçe içinde; harımsız, hudutsuz... Önünde bir göl olmalı veya bir çay, bir arık, belki de... Şırl şırl akmalı, biteviye. Her iki yanı ve arkası ağaçlık, koruluk ya da orman... Kuş sesleri mi istersin o zaman, cıvı cıvı; su sesi mi dersin? Şarkılar mı dinlersin, şöyle eskilerden? Seyda şiirleri mi? Yağmurun kiremitlerdeki tıkırtısını mı, oluklardaki şakırtısını mı yeğlersin? Ya da olabildiğince sessizlik... Ne dersin, amca?"

"Hayal... Gerçekleşemeyeceğini bile bile düşlemek, güzellikleri... Beyin gücüyle mutluluk mekânları oluşturmak... Hayale sınır yok. Yaz, çiz, karala! .."

"Her taraf yemyeşil olmalı. Su açık yeşil, dibi yosun yeşili... Yeşilden bıktığın olur mu? "

"Sahi, yosun yeşili dedin de... Gözlerin dönmüş senin. Işıқта baktım da... Çocukken siyahtı. Kapkara... Sonra kahve olmuştu, değil mi? Yeşile çalıyor, şimdi. Yosun yeşiline... Hırsız gözlü! Cadı! "

"Güneşte yeşil olduğuna yemin edebilirsin. Rengim de açıldı, Bursa'da. Güneşi, aynı güneş ama Antalya'nınki gibi yakmıyor."

"Çocukken kimse içeriye alamazdı seni. Sokaklardan gelmezdin! Çok şımarttı baban seni. Biliyor musun, en çok seni seviyor."

"Sevgi gizlenemez ki! Biliyorum tabi. Annemin sevmediğini de... Yani ablam kadar..."

"O kadarını bilmem. Belki şımartmamak için yüz vermiyordur."

"Bilmiyorum. Onlardan bahsetmiyorum ben. Seninle gitsek, diyordum. Bir sahil kasabasına... Bir balıkçı köyü de olabilir. Denize açılırsın, kayıkla; balık tutarsın her gün. Olmaz mı? "

"Tam balık tutmayı öğrendim, ömür bitti! "

"Ölümden bahsetme şimdi. Tam en güzel mutluluk hayalleri kurmaya başladığımda..."

"Bu anlattıkların, benim için yazmış olduğun şiirin içinde geçenler, değil mi? "

"Evet. Say ki şiir açıklaması... Fakat içimden gelenler, bunlar. Ne diyordum? Ha! Yeşilden bıkar mısın, bir zaman? Rengârenk çiçeklerden? Ara sıra başını kaldırıp bakar mısın masmavi gökyüzüne? Güvercinler geçer mi beyaz, bembeyaz? Harika bir tablo halinde, bulutlar... Her an şekil değiştirmekteler. Etrafta uçuşan ipek kanatlı, yaldızlı kelebekler... Onlar da rengârenkler... Kapat gözlerini, seyret, bak! "

"Gözlerimi kapattığımda, ışıklar sönüyor. Kapkaranlık oluyor, her yer. Hiçbir şey görmüyorum. O bahsettiğin yerde, gece de oluyordur, mutlaka. İşte ben o geceyi yaşamaktayım. Kelebekler de bir günlükler..."

"Sinema salonlarında da öyle... Her yer karanlık..."

"Her yer karanlık, pür nur o mevki! Mağrip mi yoksa makber mi Ya Rab? "

"Amca... "O şarkıyı bir daha söyleme! " demedim mi? Lütfen..."

"Tamam, tamam! Asma suratını! Sustum işte! Başka söyleyeyim. Ne istersin? "

"Burada olmaz. Tophane'ye girelim. Denizin kenarındaki kayalıklarda... 'Mihrabım Diyerek' ama Zeki Müren'in söylediği gibi..."

"Peki efendim! Emredersiniz! Bu çıkmayan, çıkamayan sesimle... Nefes alamazken... Lisedeyken göğüslerimizi ölçerdik. En çok benim göğsüm şişirdi. Her sabah koşardım. Spor yapardım. Nerden alıştım, o zıkkıma! .. Allah kahretsin! .."

"Ne kadar güzel anlatıyordum! Sadece gözlerini kapat, hayalinde canlandırmaya çalış, ne olur! "

"Burada mı? Yolun kenarında... Gelen geçen ne der? O zaman, dediğin yere gidelim, kalk! "

"Yarım saat kadar da orada oturur, denizin karanlığına demir atan yatları, ışıktan ibaret balıkçı sandallarını seyrederek. Deniz havası alırsın. Yosun kokusu..."

"Her şeyden zevk alıyorsun. Her şeye şairane bir bakışla bakıyorsun. Gözlerini bana ver. Ben de göreyim, o senin gördüklerini. Benim gözlerim renkli değil. Koyu kahve... Galiba onun için her şeyi karanlık görüyorum."

"Güzellik, gören gözdedir ama renginde değil. Beyninde... Ona kalsa, karanlıkta teşekkül ediyor, görüntüler. Kapkaranlık kafatasının içinde... Sinema salonu, fotoğraf stüdyosunun banyo odası gibi... Onun için gözlerini kapatmanı istedim ya... Ben öyle yapıyorum, hayal kurarken. Önce beynimin ışıklarını söndürüyorum, sonra filmi oynatmaya başlıyorum."

"Şu banka oturalım. Burası Yat Limanı'na hâkim."

"Evet. Engelsiz seyredilebiliyor, buradan."

"Üstün kirlenmiyor mu senin? Nasıl giyebiliyorsun beyazı? Ben yarım gün giyemem. Kirlenmiş gibi gelir, kirlense de kirlenmese de... En iyisi koyu renkler... Rahat... Tozlanırsa silkelersin, olur biter."

"Haydi, silkele beyninin tozlarını da başlayalım. Haydi amca! "

"Zaten "Her yer karanlık..." Ne lüzumu var."

"Haydi kapat! Tamam. Sakın açma! Bir sahil kasabası... Bir balıkçı köyü düşle. İstedığın gibi... Ressam sensin. Çiz, boya, canlandır. Her yer yemyeşil... Sadece deniz ve gökyüzü masmavi... Sevdiğin varlıkları yerleştir, sağa sola. Beyaz güvercinleri de havaya... Hareket ver onlara. Biraz daha renk ver. Bıktırarak kadar yeşillik, rengârenk çiçek, kumsal ve deniz... Az gelirse çiçeklerin alı, moru, sarısı; maviliklere beyazlar

serpiştir. Yavaş yavaş hareket ettir, gökyüzünde bulutları. Denizde, ritmik aheste hareketlerle kıyıyı dövdürt, dalgalara. Köpüklerde mutluluk bulmaya çalış. Arada sırada gökyüzüne doğru kaldır başını; sana âşık, utangaç pembe bir bulut ara.”

“Kıyıda bir kayık var. Mavi boyalı, beyaz çizgisi var, ortasında. Adı Damla... Denizde bir damla olabilmek için ona biniyorum. Asılıyorum, küreklere! Beni bekleme bir süre.”

“Beni neden almadın kayığa? Var mı öyle yağma? Anca beraber, kanca beraber... Aşkolsun! ”

“Hava kararıyor. Güneş batalı çok oldu. “Karanlık çökünce sokağınıza, köşede ben varım, unutamazsın! O mutlu günler hep gelir aklına, sen beni ömrünce unutamazsın! ..”

“Nasılmış? Bak nasıl keyfin yerine geldi! Siyah yine arkada, fonda... Karanlık bir gece yarısı... Sıcak bir yaz gecesi... Denizin kucağına atmışsın kendini, kulaç atıyorsun.”

“Sonra çıkıp kumlara uzanıyorum ve bir şarkı söylemeye başlıyorum. “Dün gece mehtaba dalıp hep seni andım. Öyle bir an geldi ki mehtap seni sandım.” Sen neredesin o zaman, başımın belası? ”

“Ben evdeyim. Şiir yazıyorum, loş ışıkta. Kâğıt parçalarına, yumuşak uçlu resim kalemiyle, biteviye... Teypte sevdiğim şarkılar, önümde kahvem var. Kimse dokunmasın bana. Sen biraz daha sahilde kal. Rüzgârlara ısmarladım serinliği, sabah için sıcaklığı güneşe... Pürneşe başlayacaksın, yeni güne; pürneşe! ..

“Bu kadar mı? “Yıllar geçti unutmadım. Unutmadım, aklımda... Hatıralar bir tarafa... Ah! O gözlerin saklımda...”

“Güneşin bittiği yerde grileşecek romantizm. Tatlı bir yorgunluk çökecek, akşama doğru. Biraz durgunluk, rehavet... Çilingir sofrası, mum ışığı, parfüm kokulu tütsüler, doğunun gizemli dünyasından...”

“Parfüm kokusu duyuyorum, gerçekten. Transa mı geçtim ne? ”

“Hayale sınır yok! Yaz, çiz, karala! Bazen fasıl bazen fonsuz şiirler... Bir senden, bir benden...”

YAŞATMAK İSTERDİM

Yaşatmak isterdim seni
Elimde olabilseydi
Yaşaman için ölümüm dahi gerekseydi

Yaşatmak isterdim seni
Bir köy evinde
Ağaçlar içinde kaybolmuş
Ahşap harap tek odalı bir de
Alabildiğine çiçekli
Sınırsız bir bahçe
Önünde bir göl bir çay bir arık belki de

Kuş sesleri mi istersin
Su sesi mi dersin
şarkılar mı dinlersin
Sevgi şiirleri mi
Yağmurun kiremitlerdeki tıkırtısını mı
Oluklardaki şakırtısını mı yeğlersin
Ya da olabildiğince sessizlik
Ne dersin

Yeşilden bıktığın olur mu
Ara sıra başını kaldırıp
Bakar mısın maviye
Az gelir mi çiçeklerin alı sarısı
Maviliklerden beyazlar mı beklersin
Siyah yine arkada fonda
Karanlık bir gece yarısı

Rüzgârlara ismarlardım serinliği
Sıcaklığı güneşe
Pür neşe başlardın güne
Pür neşe

Güneşin bittiği yerde
Grileşirdi romantizm
Tatlı bir yorgunluk akşama doğru
Biraz durgunluk
Çilingir soşrası
Mum ışığı
Parfüm kokulu tütsüler
Doğunun gizemli dünyasından
Bazen fasıl
Bazen fonsuz şiirler benden

Yaşatmak isterdim seni
Elimde olabilseydi
Yaşaman için ölümüm dahi gerekseydi

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0244

Onur Bilge

0245 - DAMAT

Onur BİLGE

Amcam, o zamanlar gençler arasında moda olan siyah yün takım elbise, siyah üzerine açık sarı minicik bir nakış işli süet kravatıyla bir damat gibi dedemin arabasıyla kapımızın önüne geldiğini klakson çalarak bildirdiğinde, hemen annemin beyaz tülbindini bulup, bir kenarını büzerek, dört parmak alttan bağlattırırdım, bakıcıma; başıma takar, annemin yüksek topuklu terliklerini de ayağıma uydurmaya çalışarak gelin olurdum ve o, elinde kontak anahtarı, parmaklarının arasında sallaya sallaya içeriye girinceye kadar hazır olur, önüne dikilirdim:

“Yaşasın! .. Damat gelmiş! Damat gelmiş! ” derdim.

Koluna girmek istediğimi bilirdi, eğilirdi. Birkaç adım yürürdük. Zaten ayakkabılarla girerdi. Amcalarımın hepsi aynıydı. Onlar gidince dip bucak temizlik yapılırdı. Topuklu terliklerin önüne kayardı, minicik ayaklarım. Topuğu, boyumu yükseltmezdi. Onunsa kamburu çıkardı, bana uymaya çalışırken. Kucağına alırdı, kısa süre sonra.

Kucağında tutardı, sol kolunda ama benimle ilgilenmezdi ki o. Anneme babama laf yetiştirirdi. Bense, bembeyaz kokalı yakasına dokunurdum, kravatını kontrol ederdim. Süeti hissetmeye çalışırdım ama o zamanlar onun süet olduğunu da bilmezdim. Deri zannederdim. Tersini kaygandı. Annemin deri terliği gibi...

Yorulur muydu, bıkar mıydı? Arabaya koyardı beni. Biraz gezdirir, getirirdi. Çok kalmazdı bizde. Yarım saat, bir saat... Çok sık da gelmezdi. O zamanlar yirmi yaşlarındaydı. Ayhan Işık gibi tarardı, saçlarını; onun gibi esmer, simsiyah saçlı, ince bıyıklıydı ama Sadri Alışık'a çok benzerdi. O zamanlar, herkes saçlarına briyantini sürüyor, alınlarına ince bir tutam saç düşürüyor, herkes birbirine benziyordu. Çünkü daha ben insanların karakteristik özelliklerinin detaylı bir biçimde farkında değildim.

Geleceğini önceden duyarsam, uzun uzun süsleniyor, onu bekliyordum. Bu gelin damat oyunumuzdan başka evcilik oynamadım. O zamanlar dört yaşından küçüktüm.

Onun amcam olduğunu gayet iyi biliyordum. Amcalarla evlenilmeyeceğini; onların, baba yarısı olduklarını... Oyun olduğunu biliyordum ama o çok şıktı, çok! Bana ait bir yanı olsun istiyordum ve onun kadar şık olabilmek... Onun varlığıyla tamamlamak, varlığımı; fark edilmek... Bütün derdim oydu. Bu, kendime güvenimi arttırıyordu. Ben, en yakışıklı, en şık gencin geliniydim.

Bu güzel tasavvurum, üç dört yaş arası sürdü. Beş yaşı bulmadı. Daha doğrusu, ben damat bulmuştum ama beklediğim aşırı düşkünlüğü bulamamıştım. O nedenle çok güçlü bir sahiplenme duygusuna kapılmamıştım. Hem o kocaman, bıyıklı bir adamdı. Ben minnacıktım. Yakışmıyorduk bile birbirimize.

Amcamın o zamanlar başka işi mi yok! Bana ayıracak zamanı mı var? Benim bildiğim, iki yüz dönümlük araziye pamuk ekiliyor. Sürdürüyor, ektiriyor, sulatıyor, toplatıyor... Tohumu, gübresi, ilacı; işçisi, kâhyası, uşağı... En küçük olduğu için her işe koşuyor.

Bir de açığöz! Dedemi gördü mü namaza duruyorlar, bir büyüğüyle, iki kardeş... Dedem de o ikisi dindar diye, narlı portakal bahçesinin tapusunu onlara veriyor.

O zamanın gençleri... Cumhuriyet gençliği... Balolar, kokteyller, eğlenceler... İçki içmek, dans etmek; modernlik ifadesi... Üç beş tane köklü, zengin aile, Serik'te...

Kulağıma gelenler:

"Para, harcanmak içindir! Verebildiğin kadar büyüksün! Ağalık vermektir, yiğitlik ölmek..." Her girdikleri yerde: "Hesap bizden! .."

Altlarında araba... O zamanlar kaç kişide var? Ticaret için bile sayılı... Amcamın işi mi yok, benimle ilgilenir! Bir ayağı Antalya'da, bir ayağı çiftlikte... İlk akraba ilişkilerim... İlk sevgi sunuş ve karşılık bekleyişlerim...

Ben ilkokula giderken, bir kıza âşık oldu ve evlendi. Güzel bir yuva kurdu. Çocukları oldu. Fakat baba parası, babanın ölümüyle kesildi. Bir süre o ikisi pamuk tarlalarını eskisi gibi ettirdiler. Sonra ondan da vazgeçtiler. Başka işler yaptılar. Yavaş yavaş Narlı, ikisi arasında paylaşıldı, ucundan bucağından satılmaya başlandı. Sata sata portakal bahçeleri de kalmadı. Sonra pamuk tarlaları paylaşıldı. Kimin ne yaptığını kimse bilmiyor.

Baba tarafımda, sigara aşkı babaannemden yadigâr... Altı kardeşin altısı da tiryaki... Günde en az bir, normalde iki paket... Çay kahve... Geç saatlere kadar eğlence... İşte netice!

"Kalkalım mı artık, amca? "

"Kalkalım, kızım! Of, of! .."

"Ne oldu? O kadar derinden geldi ki! .."

"Hani bir türkü var ya... "Bir of çeksem, karşiki dağlar yıkılır! Bugün posta günü, canım sıkılır! Sıkılır; amman, amman, amman! .." Dağlar arasında kalmış, haykırır gibi içim ve haykırışıma, sadece kendi sesim yansıyor gelmekte..."

"Ne oldu, yine? "

"Hiç... Gençliğin kıymetini bilemedik! Har vurup, harman savurduk! Şimdi, hastalık yakamızı aldı! Azrail, yavaş yavaş yaklaşmakta! Evlatlarımla mürüvvetlerini göremeden gideceğim, mesuliyetlerini hanımın başına bırakarak. Bunlar hiç hesapta yoktu! Hastalıklar, ölüm falan... Başkalarına yakın, bana çok uzaktı. Tuzaktı, eğlence geceleri, bize. Yedik içtik, gezdik eğlendik... Yine senin cami çıktı karşımıza. Baksana! "

"Amca... O Narlı olayı nasıl oldu? Anlatsana! Nasıl kandırdınız, dedemi? "

"Hah, hah, ha! .. Sorma! "Namaz kılın evlâtlarım! Namaz kılın! Namaz kılana Narlı'yı vereceğim! " demeye başladı. Baban Antalya'da, ötekiler Ankara'da... İkisi devlet memuru, birisi subay... Biz mirasyediyiz. Memuriyete ne lüzum var? Bir de Narlı... Anlaştık, namaza başladık. Sürekli kıldığımız yok ha! Babamı görünce kolları sıvıyoruz, göstere göstere namaza duruyoruz. Annem biliyor, bilmez mi? Evlatları kıymetlidir onun. Hele biz ikimiz... Babandan alır, bize verir, kıyamaz. Babam baktı ki biz hidayete erenlerden olduk, tapusunu verdi, namazı bıraktık. Ne devamlısı? Göstermelik bile kılmadık. Zengin olduk ya! Hah, hah, ha! .."

"Aklıma ne geldi, biliyor musun? "

"Yine bir hinliktir. Ne olacak, cadı? "

"Göstermelik namazın karşılığı bile Narlı olursa, ihlâsla kılınan namazın karşılığı acaba ne olur? Bir kul, sahte namaza yüzlerce dönüm bağ bahçe bağışlarsa; Allah, samimiyetle ve sürekli huzurunda olana neler bahşetmez! .."

"Gülüyorum ama içim kan ağlıyor! Keşke o zamanlar gerçekten namaza başlasaydım da bu zamana kadar kılıyor olsaydım! Namaz borcum olmayacaktı, kâra da geçecektim. Farzlara mecburum ya, nafilelerle de yaklaşmış olacaktım. Şimdi bana, bin tane Narlı verseler, bir yıllık namaza değişir miyim! .. Fakat geçti artık! Doğru dürüst eğilemiyorum bile... Demir tavında, güzel çağında... İbadet, o zamanlar olacaktı da, güneş gibi ışıyacaktı! Şimdi, en sönük yıldızlar gibi... "Dağ benim, çeşme benim... Derdimi deşme benim! "

"Firavun'a Allah, son nefesine kadar fırsat tanıdı. O, burnunu indirip de secde etmedi. Tek secdesi onu kurtaracaktı. Böyle bir imkânı değerlendiremedi. Ebediyen cehennemde yanacak, gururu yüzünden. Namaz, kibirden arındırır. Büyüklenmenin hardal kadarı, tüm ibadetleri yok eder. Onun için vakit hiç de geç değil. Bu vaktin de geçi var. O vakit gelmeden, bu vakti değerlendirebilirsin. Neden olmasın? Bomboş gitmektense, elinde tek çiçekle gitmiş olursun, o huzura."

"Bu zamandan sonra dönmek olur mu? Sen ömrünü orada burada gezerek tozarak harça, son zamanda, öleceğini anlayınca, Allah'a dön, ibadete başla! Allah kabul eder mi? "

"Eder ya! İman için, tövbe için bile son nefese kadar müsaade var. Can boğaza tıkalıncaya kadar! Daha çok! Allah, uzun ömür versin, İnşallah! Ne kadar ömrümüz var, bilemeyiz. Bak, sen diyorsun ki: "Yok, ben hastayım, öleceğim..." falan. Biz yarın yola çıkıyoruz. Yola çıkanın halini Allah bilir. Her şey olabilir. Yatan ölmez, vadesi yeten ölür. Kırk gün ölek olmuş, vadesi yeten ölmüş. Kimin kimden önce öleceği belli değil. Onun için tövbe et, ibadete başla! Yapabildiğin kadar... Belki Allah, birini bine sayar. Kötülüğün bire bir karşılığı var; iyi amellerin, kat be kat! .. Sümbülleniyor. Buğday ektirtmedin mi hiç? Bir buğday tanesi kaç başak veriyor? Her başakta kaç buğday tanesi oluyor? Bakarsın, mübarek bir geceye tesadüf eder, bin aydan hayırlı bir geceye, Kadir Gecesi'ne... Kaç ömürlük ibadetin oluverir! Niyetin halisse, inayeti gelir. Her şey O'nun elinde! Yeter ki samimice ilk adımı at! O seni yürütür de koşturur da uçurur da! "

_ "İçimde bir huzur ve mutluluk oluşmaya başladı. Biraz daha anlatsana, cadı! Bana umut aşıladin! İçimi rahatlattın."

"Özellikle Kur'an Tefsiri, Meal oku. Benim söylediklerim ne ki! Denizde damla değil! Hani senin mavi kayığın kadar bile değil... Kur'an, derya! .. Uçsuz bucaksız bir okyanus... Tüm anlattıklarım, en kısa bir ayet değil, bir hadis etmez! Asıl İlahi huzuru sana o verecek. Ben neden mutluyum? Çok mu memnunum, hayatımdan? Belki hayır ama Allah ile olduğum için her türlü olumsuzluk vız geliyor bana! Aynı olay, bir kere üzebiliyor. O da bir süreliğine... Allah'ı düşündükçe, zikrettikçe sevinç doluyor içime! Sana, benden yansıyan bile seni ferahlatmaya yetiyor. Bir de doğrudan, kaynağından alsan! Doğrudan güneşten aydınlanırsan, ısınsan! Ben, ay bile değilim. Belki gün ışığını yansıtan paslı bir teneke parçası... İşte böyle amcası..."

"Doğru söylüyorsun. Ben ar ediyordum, o huzura çıkmaya. Bunca zaman yan gelip yattıktan sonra..."

“Mevlana: “Bu kapı, umutsuzluk kapısı değil! Bin kere tövbe bozmuş olsan, yine gel! ” demiyor mu? ”

“Dediğini yapacağım, cadılar cadısı! Canımın yarısı! Sana ne armağan edeyim? ”

“Bana armağanım, otomatikman verilecek. Senin yaptığın ibadetin aynısı bana da gelecek ve seninkinden hiçbir şey eksilmeyecek! Bir bana değil, annene babana da aynı miktarda gidecek! ”

“Seni gidi seni! Bak neler de biliyor! Sen ne cadısın, biliyor musun? ”

“Biliyorum tabi. Kendini bilmeyen, Rabbini bilir mi? ”

“İyi ki çıktık, dolaştık! Ne kadar ferahladı içim! Kaç aydır, hastalandım hastalanalı iç sıkıntısından ölüyordum! İntihar raddesine geldiydim! Hay, Allah razı olsun, senden! ”

“İyiyiz be! Ne olursa olsun, mutluyuz! Çünkü biz Müslüman’ız! Bize korku yok! Varsın, kâfirler düşünsün! Biz, birbirini yıkayan eller gibiyiz. Ölümünden öteye köy yok! Ölüm geldi, hoş geldi! Sahibimiz’e gideceğiz. Sevgili’mize... Ne mutlu bize! .. Yeter ki son nefese kadar imanımızı muhafaza edebilelim! Kelime-i Şehadet getirerek... İnşallah! Efendimiz’i, melekleri karşımızda görerek... Allah-ü Teâlâ’nın Cemali’ni göre göre... Seve seve! .. Uça uça! .. Ah! .. Öyle bir ölüm nasip etse de Allah’ım; şimdi, şu anda canımı alsın! .. Lebbeyk, Ya Rabbi! .. Lebbeyk! .. Bir can değil, bin can feda Sana! Can da Senin, ten de Senin, ben de Senin! .. Bana ait ne var? Ne varsa Senin! Lebbeyk! ..”

“Lebbeyk, Ya Rabbi! .. Lebbeyk! ..”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0245

Onur Bilge

0246 - SARHOŞUN BİRİYDİ

Onur BİLGE

Muratpaşa Camisi'nin avlusunda biraz dinlenmek istedi. Uzun yürüyüşlere dayanamıyor. Bu tarihi eserin önünde, asırlık ağaçların altındaki banklara oturdum, hatıralardan söz açmış, konuşuyorduk. Elimde evirip çevirirken, anahtarlığın kenarındaki, üzerinde 'Allah' yazılı küçük gümüş parça yere, çakılların arasına düştü. 'Tık' diye bir ses çıktı, eğildim, baktım, yok! Aradım taradım, yok! Üzerinde Laf-ı Celal olmasa, önemli değil ama o öyle bir yazı ki ayaklar altında kalamaz!

"Mutlaka bulmalıyız! Yer yarıldı da içine girmedi ya! Orada o, alacakaranlıkta göremiyoruz. Kalk, açık bir yer bulalım! Çakmak ya da kibrit, artık ne bulursak..." dedi, amcam.

Zaten yeteri kadar yorulmuştu. Tam biraz dinlenecekken... Kalktık... O saatte açık yer bulmak zor. Neyse ki garaj muhindeydik, yakınlardaki bir büfe açıktı. Oradan çakmak aldık, geri döndük. Oturduğumuz bankın altındaki taşları üşenmeden elden geçirdi. On beş dakika kadar süren bir arama sonunda, düştüğü yerden bir adım kadar uzakta, toza toprağa bulanmış vaziyette buldu ve bir:

"Oh! .." çekti. "Taşa çarpıp, sıçramış." dedi. "Bu ismin yazılı olduğu bir şeyin yere düşmesi ne demek, biliyor musun? Ne olur, biliyor musun, öyle olunca?"

"Bilmem. Nerden bileyim? Tabi ki istenen bir şey değil ama oluyor işte bazen, istemeden. Fark etmeseydim, burada kalacaktı. Yerde kaldığı bir şey değil, herkes üstüne basacaktı!"

"Kıyamet kopar! .."

"Yok, canım; abartma! Nice Lafz-ı Celal yazılı kitapları, kâğıtları çöpe atıyorlar, üzerinde ayet veya hadis yazılı takvim yaprakları yerlerde sürünüyor da bir şey olmuyor ya! Atanlara da bir şey olmuyor. Allah ne kadar sabırlı!"

"Olur, olmasına da, tam düşme esnasında melekler üzerindeki anlamı alıyorlar. Sadece harfler kalıyor. Aksi halde, taş taş üstünde kalmaz! .."

"Sen de Bişr gibi yaptın. Kim bilir ne kadar sevap kazandın! .."

"Kim o?"

"Adını hiç duymadın mı? Bişr-i Hafi..."

"Hayır. İlk defa duyuyorum. Ne yapmış?"

"Bir mirasyedi... O da senin gibi... Ne kadar da benziyorsunuz!"

"Biraz eğildim ya çok kötü oldum! Zorlanmaya gelemiyorum."

"Kazancın çok büyük! Belki sana da Bişr'e verdiğinden bahşeder, bu davranışının karşılığında."

"Anlat yahu! Bayağı meraklandırın beni!"

“Vaktiyle sarhoşun birisiymiş. Merv gecelerinin tadını çıkaranlardan...”

“Ah! Antalya geceleri... Rüzgâr gibi geçti! ”

“Baştan anlatayım da dinle. Güzel ve enteresan bir hayat hikâyesi var: Horasan’ın Merv Şehri’nde doğmuş. Hicretten yüz elli yıl sonra. Yetmiş yedi yaşında, Bağdat’ta ölmüş. Adı, Bişr bin Haris Abdurrahman, künyesi Ebû Nasr. ‘Hafi’ ise, tövbe ettikten sonra hep yalınayak gezdiği için ona sonradan verilen, ‘yalınayak’ anlamına gelen bir isim.

Ünlü bir aileye mensup... Merv Şehri reislerinden birinin oğlu. Babası çok zengin olduğu için refah içinde büyümüş, nerde Şam, orda akşam; yemiş içmiş, gezmiş eğlenmiş. Babasının ölümünden sonra yüklü bir miras kalmış. Annesiyle yaşıyormuş. Her gün arkadaşlarıyla içiyor, eğleniyor, gecenin geç saatlerinde, bazen sabaha karşı eve dönüyor bazen de meyhane köşelerinde veya sokakta, duvar diplerinde sızıp kalıyormuş. Onu o halde gören sokak çocukları tarafından alaya alınıyor, taşlanıyormuş. Annesi onun yüzünden hastalanmış. Kendisini kimsenin sevmediğini sanıyormuş. Sadece arkadaşlarının onu sevdiğini... Oysa onların bütün derdi parasını yemekmiş.

Babası, öleceğini anlayınca, biricik oğlunu, âlim ve veli bir zat olan demirci ustası arkadaşı Cafer’e emanet etmiş. Vasiyet gereği, demirci ona, o arkadaşlarından kendisini kurtarmasını, yanında çalışmasını teklif ettiğinde demiş ki:

“Neden çalışayım? Paraya ihtiyacım yok ki! Babamdan bir servet kaldı. Ye ye bitmez! Hem neden ayrılalım onlardan? Arkadaşlarım beni çok seviyor.”

Oysa hepsi kene gibi kanını emmekteymiş. Özellikle Basralı Haydut Ahmet... Bişr’e kancayı takmış, bir türlü yakasını bırakmıyormuş.

Hayatın felce uğradığı, dondurucu bir kış gününde, sabah olalı epey olmuş ama Bişr daha uyumaktaymış. O gece yine körkütük sarhoş gelip sızmış, hâlâ kalkamamış. Başında şiddetli bir ağrı, üzerinde bir ağırlık, şakakları zonk zonkluyor, kulakları uğulduyormuş.

O sıra kapı çalınmış. Hizmetçi kapıyı açmış. Bakmış ki ak sakallı, yaşlı bir adam... Yumuşak, tatlı bir sesle:

“Merv reislerinden Haris Abdurrahman yok mu? ” diye sormuş ama yer gök inlemiş! ..

“Yok. O öldü. Oğlu var.”

“Bişr mi? O hür mü, kul mu? ”

“Elbette hür.”

“Hür olduğu belli, çünkü kul gibi yaşamıyor! Ona bu kadarını söyle! ”

Bişr, hemen yatağından fırlamış ama yaşlı zat çoktan kaybolmuş. Belki bir evliya belki de Hızır Aleyhisselâm’dı.

Bişr, orada put gibi donmuş kamış! Aslında gayet iyi biliyormuş; dünya hayatının bir oyun, bir eğlenceden ibaret olduğunu, ona aldanmaması gerektiğini, yaşamakta olduğu

hayatın, helakine sebep olacağını ve zaten tiksiniyormuş gece hayatından. Yepyeni bir sayfa açmak, tertemiz bir hayata başlamak istiyormuş. Fakat arkadaşları bırakmıyor, o da onlara kıyamıyormuş. Nerede bulacaklar o kadar zengin ve cömert insanı?

"Arkadaşlarına arka dönmek, yiğitliğe sığmaz! " diyorlar, bir türlü yakasından düşmüyorlarmış.

Hızlı mı hızlı, kadınlı kızlı, rengârenk eğlence geceleri... Sazlar, dümbelekler, defler, tokuşturulan kadehler... Her ne kadar bedenen meyhanelerde ise de gönlü hep Allah'taymış. O nedenle, her şeye sahip, mutsuz bir gençmiş.

Kaç kere tövbe edip, iyi ameller işlemeye başladıysa da parasını yemek isteyen arkadaşları rahat bırakmamışlar, tekrar eski derbeder hayatına döndürmüşler. Babasından kalan servetin tamamını bitirmeden yakasını bırakmamaya kararlı olan serseriler, ona rahat nefes aldırtmıyor, göz açtırmıyorlarmış!

Soğuk bir kış günü yine evine gelip çağırmışlar. Her zamanki gibi meyhaneye götürmüşler. Gece yarısına kadar yemişler içmişler, eğlenmişler; geç vakit oradan çıkmışlar. Bir süre sonra, herkes evine gitmek üzere ayrılmış. Bişr de sarhoş ve bitkin bir vaziyette evine doğru yol almaya başlamış. Yerde, çamurlar içinde bir kâğıt parçası görmüş. Kâğıdın kutsal olduğunu, ona Kur'an yazıldığını, o zamanlarda kâğıt bulunamadığı için inen ayetleri kaydetmede ne kadar güçlük çekildiğini, onun ne kadar önemli bir nimet olduğunu düşünerek eğilip almış, bakmış ki üstünde 'Allah' yazılı...

"Aman Allah'ım! Güzel Allah'ımın ismi! Kim attı acaba yere? " diye okşamış, alıp eve götürmüştü.

Yıkamış, temizlemiş, gülyâğı sürmüştü, tam duvara asacağında annesi uyanmış. Zaten yarı uyanık yatıyor, kulağı tıkırtıda, oğlunu bekliyormuş. Bişr, her gece, leş gibi içki kokarak gelmekteyken, ondan mis gibi kokular geldiğini duymuş.

"Bişr, sen nereden geliyorsun, oğlum? Arkadaşlarıyla meyhaneye gitmemiş miydiniz? Mis gibi kokular geliyor senden. Yoksa içki kokusunu bastırmak için mi sürdün? " diye sormuş.

"Evet, anne... Meyhaneye gittik. Oradan geldim." demiş Bişr.

"Nedir o duvara astığın? "

"Besmele, anne. Yerde buldum. Çamurların içindeydi. Yıkadım, temizledim. Yerlerde olur mu o? Aşağılara konur mu? Şuraya, duvara asıyorum. Bu astığım kâğıttan geliyor, o kokular."

O gece Merv âlimleri rüyalarında Bişr'i görmüşler. Onları imrendiren güzellikler içindeymiş. Aynı gece, babasının onu emanet ettiği demirci eren de bir rüya görmüş. O zamana kadar hiç duymadığı, çok hoş bir ses ona:

"Bişre söyle! O bizim ismimizi nasıl yerden alıp, temizlediyse, biz de onu affettik, temizledik! İsmimize hürmet ettiği, yükseğe astığı için biz de onu yücelttik! İsmi, dünyada ve ukbada temiz kalacak. demiş.

O gece, aynı rüyayı üç defa üst üste görünce, ertesi gün Bişr-i Hafiyi aramış,

meyhanede bulmuş. Kendisine önemli bir şey söyleyeceğini bildirerek, dışarıya çağırılmış. Yanına bet beniz atmış vaziyette geldiği zaman, yalınayakmış. Ayakkabıları, meyhanenin kapısının önündeymiş. Demirci, rüyasını anlatmak için onu bir ağaç gölgesine çekmiş. Rengi sapsarı. Korkuyla sormuş:

"Hayrola! Sen burada ha! .. Buyur! " demiş, Bişr.

"Bu gece bir rüya gördüm. Sana onu anlatacağım." demiş, demirci. "Sana İlahi âlemden haber var! "

"Allah'ım bana çok kızıyor. Biliyorum. Bana azap edecek! Kötü yolda olduğum için ikaz ediyor, değil mi? "

"Dün gece sen ne yaptın, Bişr? Bahsedilen kâğıt ne? Allah'ın adının yazılı olduğu bir kâğıt mı temizledin? Bana öyle denildi. Nasıl oldu o olay? "

"Öyle oldu ya. Dün gece oldu o olay. Gece geç vakit buradan çıktık. Arkadaşlar evlerine, ben evime... Çok yorgun ve bitkindim. Düşe kalka, çamurlara bata çıka giderken, yerde kirlenmiş bir kâğıt gördüm. Alıp baktım ki üzerinde Allah yazılı. Eve götürdüm. Yıkadım, temizledim, esans sürdüm; öptüm, başıma koydum ve duvara astım ama sen bunu nereden biliyorsun?

"Bana dendi ki: "O bizim adımızı temizledi, biz de onu affettik, temizledik. O bizim adımıza hürmet etti, biz de onu yücelttik! Ona bunu böyle söyle! " Sana bunu müjdelemeye geldim."

Bişr bunu duyunca içeriye dönmüş, arkadaşlarına:

"Arkadaşlarım! Davet geldi! Ben gidiyorum! Haydi Eyvallah! .. diyerek veda etmiş.

İşte böyle amcacığım. Davet geldi mi bir saniye durulmaz! O davet, En Büyük Yerden! Galiba sana da geldi. Ne dersin? "

"Haydi, kalk! Gidelim. Davet geldi mi bilmem de kötek gelecek! Anneler merak etmiştir. Bir tekerleme var ya hani küçüklüğünde söylerdin. Köy, kaymak... Nasıldı o? "

"Elif'ten Be'ye, seyittim köye. Köyde kaymak yedim, eve geldim, dayak yedim! "

"Hah, işte o! Davet geldi mi bilmem ama dayak gelecek. Çok geç kaldık! "

"Tamam! Arkası yarın..."

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0246

Onur Bilge

0247 - NEFİS

Onur BİLGE

Vakit ne kadar çabuk geçiyor! Yelkovanın hiç işi yok. Gittiğiyle kalmıyor, peşinden akrebi de sürüklüyor. Göz açıp kapayınca kadar geçivermiş. Saat bire geliyordu, eve döndüğümüzde. Gerçekten meraklanmışlar.

Ömür de öyle... Rüzgâr gibi geçiveriyor. Anlamadan büyüveriyor, yaşlanıveriyor insan. Babam:

"Nerde kaldınız? Az daha aramaya çıkacaktım! " dedi.

"Biraz dolaştık, konuştuk. İyi de oldu, ağabey! Bitiremedik bile. Değil mi Semiray? "

"Bişr'i anlatıyordum da baba. Yarım kaldı. Sen devam et, istersen. Amca, babam daha iyi bilir, öyle şeyleri. O anlatsın, ben de hatırlayayım, unuttuğum yerleri. Zaten ondan öğrenmiştim. Hafızası çok kuvvetli... Sık sık tekrarladığından olmalı, hiçbir detayı unutmuyor."

"Yarın yola çıkacaksınız. Uyumak istiyorsanız, kalsın."

"Havada nem oranı çok fazla! Böyle havalarda uyumak istemiyor insan. Otobüste uyuruz. Uzun süre birbirimizi göremeyeceğiz. Hiç olmazsa bir iki saat kadar daha konuşuruz. Evin yakın."

"Tamam, o zaman. Ben sizin için demiştim. Çoktandır uykulara hasretim, ağabey. Hastalık fena aldı yakamı! Onu konuştuk, Semiray'la. Sağ olsun, içimi ferahlattı, biraz. Allahtan ümit kesilmez, değil mi ağabey? "

"Ancak kâfirler ümit keser! Bize korku yok! "La İlahe İllallah! " diyene korku yok! Hele, tamamlayana: "Muhammeden Resulullah! " da diyene! .. Allah'ın izniyle Peygamber Efendimiz de şefaet edecek. Yeter ki pişmanlık duygusu içinde olalım, her gün tövbe edelim, af dileyelim! "

"Bazen af dilemeye utanıyor insan. Öyle bir pişmanlık sarıyor insanın içini, kendisinden utanıyor. Ne kadar tövbe etse, az gibi geliyor. Ne kadar ibadet etse, yetmez..."

"Tabi ki öyle... Ne kadar af dilesek, az! Ne kadar ibadet etsek, yetersiz! Fakat bu demek değildir ki tövbe etmeyeceğiz, ibadetten vazgeçeceğiz. Asla! Elimizden geldiği kadar Sırat-ı Müstakim üzere olmaya gayret edeceğiz."

"Semiray, Bişr diye bir mirasyediden bahsetti. Onun, baba parasıyla meyhane meyhane gezen, Merv gecelerinin renkli simalarından biri olduğunu söyledi."

"Bişr mi? Senin gibi o da... Ne kadarını anlattı? "

"Ayakları çıplakken tövbe edişine kadar..."

"Asıl hikâye, ondan sonra... Çünkü 'nefis' denen canavarla mücadele başlıyor. O ne yedi başlı canavardır, o! .."

"Nefis ne demek, ağabey? "

"İçimizdeki, harama istek duyan, kötülükleri emreden şeytani duyguların tamamı..."

"Yani? "

"Yani bizi kışkırtan, kötü yola sürükleyen, çeşit çeşit kılığa giren; cazip gösteren, aldatan, kandıran..."

"Yani şeytan mı? "

"Şeytanın rahatça kullandığı bir araç... Ona kapı açan... Kanımıza girmesine yardım eden... İçinde şehvet barındıran kabuk..."

"Şehvet, cinsel istek, değil mi? "

"Her türlü istek... Sadece cinsel değil... Dünyaya düşkünlük, kısaca... Yeme, içme, eğlenme, müzik dinlemeye kadar her çeşidi, isteklerin. Bunların helal tarafında sakınca yok. Haram sınırına girince, tehlike başlıyor. Bunlar da ihtiyaç ama belli bir miktarı ve çeşidi, helal dairesinde... İçmek helal ama içki değil. Yemenin fazlası oburluk, haram... Sözü bile fazlası, lüzumsuz, başkalarına zarar vereni, haram... Nefis, içimizde bizi harama yönlendiren, kışkırtan... Şeytana oyuncak olan tarafımız, kısaca. İki cihanda bizi rezil rüsva eden..."

"Herkeste var. Evliyalarda da... Nasıl başa çıkıyorlar, onunla? "

"Akıllarını mantıklarını kullanarak, iradeleriyle..."

"Ne yapıyorlar? "

"Bısr'ın yaptığını... Tövbe ederek, doğru yola giriyorlar; arkalarına bakmadan, ilerlemeye çalışıyorlar. Yolun sonu ferah, selamet, cennet... Yolun sonunda Sevgili, tebessümle karşılayacak, misafir edecek, ağırlayacak, sonsuza kadar, hem de..."

"Bir de çevre, ağabey... Ondan soyutlanmak çok zor! Kaç senelik arkadaşlar, akrabalar... Kardeş bile işin içinde... Yalnız gidilir mi o yol? "

"Hele bir yola çık! O yolda çok kişi ilerlemekte... Allah, misafirini karşılatır. Yol arayana rehber gönderir. O, hangi yolda yürümek istersen, o yolu sana kolaylaştırır. Yemek içmek, gezip tozmak, burnuna kadar harama batmak isteyen servet dahi bahşeder. Onların tüm istedikleri dünyevi zevklerdir. İstedikleri ve istediklerini gerçekleştirebilmeleri için her türlü imkân kendilerine verilir. Görüp görecekları buradadır. Orada hiçbir şey talep etmeye hakları yoktur."

"Ben de diyorum ki: "Allah onlara neden yağdırıyor? Oysa tamamen ters istikamette gidiyorlar... Her işleri de rast gidiyor. Şimdi anlaşıldı. Ya tamamen ahreti isteyen?" "

"Ona da hiçbir şey vermez, dener. İki cihanda da namerde muhtaç etmemesi için dua etmek lazım. En iyisi, o! "

"Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için, yarın ölüverecekmiş gibi ahret için çalışmak, yani."

"Evet. Bizim için öyle. Daha fazlasını isteyen Bısr gibi veli kullar, temelli vazgeçerler, dünya malından. Öleceğini anlayınca tek gömleğini tasadduk etmiş, son nefesini

verdiğinde üzerinde, birşinden ödünç aldığı gömlek varmış. Ne kadar çok giymediğimiz giyeceğimiz, kullanmadığımız eşyamız vardır, kıyıp da birisine veremediğimiz! Rehber şahsiyetler, güzel insanlar... Kendilerinden çok başkalarını düşünen, ellerinin erdiğince, güçlerinin yettiğince görüp gözeten, ruhları melekleşmiş kişiler..."

"İnsan sevgisiyle başlıyor, değil mi her şey, ağabey? "

"Gayet tabii! Fakat nefsi değil, Allah rızası için severek... Sadece din kardeşlerini değil, ateşperesti, putperesti bile sevdiler."

"Olur mu öyle şey, ağabey? Sen de abarttın da abarttın! Allah'ın sevmediğini, Peygamber sopayla kovalar! "

"O insanlar, onları da sevdiler. Allah yarattığı için... Cehennemde yanmalarına içleri razı olmadığı için... Onlarla arkadaşlık, komşuluk ettiler. Bu ilişkilerinde, yaşayış tarzları, hal ve hareketleriyle; hak hukuk ve adalet başta olmak üzere İslamiyet'in bütün güzelliklerini sergilemek suretiyle dinimizi en güzel biçimde tanıttılar, daha sonra da fırsatını kollayıp, bir punduna getirerek onları İslam'a davet ettiler. Pek çok kişinin cehennem narından kurtulmasına vesile oldular."

"Doğru ya! Onları sevmeselerdi: "Bana ne? Ne olurlarsa olsunlar! " derlerdi. Hâlbuki onların ibadethanelerine dahi dokunmadılar, ibadet şekillerine karışmadılar, sadece örnek oldular, zorlamadan, ısrarcı olmadan, yumuşak bir dille tebliğ ettiler."

"İslamiyet'in kısa sürede ve hızla yayılmasının sebeplerinden biri de budur. Başta harika bir din oluşu, mutlaka."

"Biş'ri anlatıyordun, ağabey."

"Onu anlatıyorum. Tövbe etmek yeterli değildir. Kolay değildir; çevreden kopmak, nefsin başını ezmek ve ve Sırat-ı Müstakim'de ardına bakmadan yol almak! O yolda engeller, çengeller vardır. Yalnız ilerlemek zordur. Dayanak ister."

"Demirci Cafer gibi mi? "

"Evet. Bu din, bilen bilmeyene öğretene öğretene bu zamana kadar geldi. Müslümanlar el ele vererek... İki el gibi birbirlerini yıkayıp temizleyerek..."

"Ne yapmış Cafer ona? Nasıl yardımcı olmuş? "

"Biş'ri arkadaşları rahat bırakmamış. Kötü arkadaşlar, insanın helak olmasına sebep olur. Meyhanenin önünde Cafer'e söz verdiğinde, tövbe ettiğinde, tövbesini unutmamak için bir daha ayakkabı giymemiş. Nefsine yenik düşeceğini hissettiği zamanlarda demirci dükkânına gitmeye, çalışarak nefsinin meşgul etmeye başlamış."

Her şey yana yana olur, olgunlaşır. Yemek yana yana pişer, dalda meyve yana yana olgunlaşır, demir yana yana şekil alır. Yediklerimiz yana yana karışır kana, kanımız yana yana dolaşır damarlarımızda, enerji yana yana çıkar açığa... Önce ateş yanacak, sonra o ateşte insan... Demirin közde kızardığı, akkor haline geldiği gibi... O zaman yumuşayacak, güzelleşecek. Aşk ateşinde pişecek.

Yaban armudunu bilir misin? 'Ahlat' derler. Aşısızdır. İnsanın boğazında durur, yenmez.

Fakat aşılınca ne kadar güzel olur? Herkes aşı yapmayı bilemez. Herkesin aşısı tutmaz. Her sanatın ustaları olduğu gibi gönüllerde aşk inşa edenlerin de erbapları vardır. Kalplerin anahtarları, maymuncukları onlardadır.

Birimiz, birimizin hidayetine vesileyiz. Her birimiz birilerine talebe, birilerine öğretmen... Kötü arkadaşlarından kurtulmak için yanına geldiğinde ve ona, Allah aşkıyla yanmak istediğini, bunun için ne yapması gerektiğini sorunca, demirci de, Bişr'e öğretmenlik yapmaya başlamış. İlk derste, aralarında şöyle bir konuşma geçmiş:

"Önce küçük büyük bütün günahlarına tövbe et! "

"Ettim! .."

"Haram lokma yeme! "

"Tamam! "

"Harama bakma! "

"Kabul! "

"Zina etme! "

"Peki! "

"Herkesi kendinden üstü bil! "

"Tamam! "

"Haklı da olsan kimseyle münakaşa etme! "

"Başka? "

"Emanete hıyanet etme! "

"Sonra? "

"Kalp kırma! "

"Oldu! "

"Kimsenin hakkını yeme! "

"Başka? "

"Kimsenin kalbini kırma! "

"Başka? "

"Şimdilik bu kadar..."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0247

Onur Bilge

0248 - YALINAYAK

Onur BİLGE

Babam anlattıkça amcamın yüzü aydınlanıyor, iç huzuru dışına yansıyor. Gözlerindeki endişeli ve karamsar ifade, yerini umutlu ve mutlu bir bakışa bırakmıştı. Onlara meyve suyu ve poğaçaya getirdim.

"Nerden bildin acıktığımı? " diye sordu, amcam.

"Bunu bilemeyecek ne var? Kaç saattir bir şey yemedik. Ben acıktığıma göre siz de acıkmışsınızdır. Üstelik deniz havası insanı acıktırır. Az dolaşmadık." dedim. Babam:

"Kul bile kulun ihtiyacından haberdarken; Allah'ın, kullarının ihtiyaçlarından haberdar olmaması düşünülebilir mi? Habir'dir. Her şeyden haberdardır."

"Ne zaman başım dara gelse, bir sebep halk ederek sıkıntımı giderdi. İbadette tembellik ettiğim halde, ne istediysem verdi! Acaba ben de mi sadece dünyalık dileyenlerdenim? Orada, ahreti dileyenlere mükâfat verirken benim yüzüme bakmayacak mı? Ya ben, ya ben O'nun Cemaline nasıl bakacağım? Çok pişmanım ve çok mahcubum, ağabey! "

"Nedamet, pişmanlıktır; pişmanlık, tövbedir. Yolumuz, umutsuzluk yolu değil. Müslüman, korkuyla ümit arasında olacak. Tövbe ettiğin zaman, yeni doğmuş gibi günahsız olacaksın. Yeter ki ondan sonra aynı hataları yapma ve ibadette gevşeklik etme! Bişr'i boşuna mı anlatıyorum, sana? "

"Neden hayatı boyunca yalınayak gezmiş? Orasını tam anlayamadım. Konuyla ne ilgisi var? "

"Meyhaneye girerken çarıklarını çıkarmış. Demirci Cafer, konuşmak için onu dışarıya çağırdığında, ağacın altına yalınayak gelmiş. Tövbe ettiğinde, ayağında çarık olmadığından, tövbesini unutmamak için hep o zamanki halde kalmak istemiş. Yani yalınayak..."

"Çarıklarını tekrar giymekle, meyhaneye gitmeyi bir tutmuş demek ki."

"Belki de nefsinin öyle cezalandırılmış. Yazı var kışı var, soğuğu var sıcağı var... Çöllerde yanan kumlara çıplak ayakla basmak; karda kışta, yağmurda çamurda yalınayak gezmek kolay mı? O bütün bunlara katlanmış."

"Sadece demirci mi yetiştirmiş onu? "

"Tabi ki hayır... O, ilk elinden tutan... İlk öğretmeni... Demirci Cafer'den sonra, dayısı Ali bin Harşamdan da ders almış. Kufe'ye, Mekke'ye, Basra'ya, Şam'a ve Lübnan'a gitmiş. Seyyah sufilerdenmiş."

"Sufi ne demek, ağabey? "

"Sof, yani yün giyen demek... O zamanlar, ilim tahsil eden talebeler sof giydiklerinden, onlara sofi derlermiş."

"Asr-ı Saadet'te de yün giyenler varmış. Daha çok fakirler giyermiş, değil mi? "

"Evet. Hatta Efendimiz, kendilerine İslam'ı tebliğ etmek için Mekke müşriklerinin ileri

gelenleriyle bir araya gelmek istediğinde; onlar, böyle bir görüşmeyi, yanlarına yün giyenler gelmezse kabul edebileceklerini söylemişler de o konuda ayet inmiş. İşte Bişr de onların yolundan gitmiş. Hayatı boyunca; bilene talebe, bilmeyene öğretmen olmuş. İlim tahsil edip, hadis toplamış. Zamanla âlim ve veli olmuş. Pek çok talebe yetiştirmiş. Sırrî-i Sekâtî bile onun yetiştirdiği zatlardanmış.

Tıp konusunda da söz sahibi birisi haline gelmiş. Bitkilerden, özellikle şifalı ot ve baharatlardan yaptığı ilaçları dualarıyla birleştirerek, Allah'ın izniyle şifa dağıtırmış.

O devirde Bağdat'ta bulunan üç büyük zatın ilkinin Ahmet Bin Hambel; ikincisinin Ebu Üveyd bin Selman, üçüncüsünün de Bişr-i Hafi olduğu söylenir.

Bağdatta; Süfyân-ı Sevrî Fudayl bin İyâd, Muâfa bin İmrân, Ahmed bin Hanbel ve İmam-ı Mâlik gibi âlimlerin sohbetlerine katılmış ve orada vefat etmiş. Ahmed bin Hanbel, Bişr'i çok sever, onu ziyaret bile edermiş."

"Hambeli Mezhebi'nin kurucusu mu? "

"Evet. Bişr geldiğinde, ilmine hürmeten ayağa kalkarmış.

"Nasıl olur? O, bir mezhep imamı..."

"Talebeleri de senin gibi merak ederek sormuş:

"Efendim, hadiste eşsizsiniz, fıkhıta müctehidsiniz, o dervişte ne buluyorsunuz da sık sık ziyaretine gidiyorsunuz? " diye. O da:

"Hadis ve fıkhıta ondan iyi olabilirim ama kalp ilminde o, hepimizden iyidir. Zamanın bütün ilimlerini en iyi ben bilirim; Bişr, Allah'ı benden iyi bilir." diye cevaplamış.

Bir akşam evine girerken: "Bağdat'ta bu kadar kişi var. Hıristiyan, Yahudi, ateşperest, putperest... Benim ne ayrıcalığım var ki İslam'la şereflenenlerdenim? Ben ne yaptım, onlar ne yapmadılar da bu şereften mahrum kaldılar? " diye düşünmeye başlamış, tefekkürü o eşikte, sabah ezanı okununcaya kadar sürmüştü.

O, Bağdat'a adım attığı andan ölünceye kadar, yalınayak dolaştığı için hayvanlar bile yerleri kirletmemişler; Bağdatlılar, Bişr-i Hafi'nin öldüğünü, onların tekrar eski hallerine dönmelerinden, sokakları kirletmeye başlamalarından anlamışlar.

Bişr bir gün, askerlerin bir suçluyu meydana çıkardıklarını, çok kötü bir suç işlediği için çok fena dövüldüklerini, yüz kırbaça yediği ve iler tutar yeri kalmadığı halde hiç ses çıkarmadığını görünce yanına yaklaşmış ve ona:

"O kadar çok kırbaça vurdular, derin sıyrıldı, lime lime oldu, her yerin kan içinde kaldı, buna nasıl tahammül ettin? Hiç de seslenmedin. Sebebini merak ettim. Neden ses çıkarmadın? " diye sormuş.

"Meydana toplanan insanların içinde, sevdiğim kız var. Beni görüyor. Nasıl bağıırıp çağırabilir, nasıl ağlayabilirim? "

"Sevdiğin kızıdan utanarak ses çıkarmıyor, ağlamıyorsun bile. Peki, Allah-ü Teâlâ'yı sevmiyor musun? Seni her an görüyor. Onun huzurunda nasıl suç işleyebildin? "

diyince, onca kırbaç yediği halde bana mısın demeyen genç, o anda:

"Allah! .." diyerek, can vermiş.

Bişr-i Hafi, Abadan civarlarında bir saralı görmüş, bayılmış, yerde çırpınmaktaymış. Yaklaşıp bakmış ki hem cüzamlı hem de kör... Karıncalar yaralarına hücum etmiş, yemekteymiş. Başını kucağına almış, yüzüne su sürmüştü, ayıltmaya çalışmış. Saralı genç kendine gelince:

"Sen kimsin? " diye sormuş, "Rabbimle arama neden girdin? "

Bişr-i Hafi Hazretleri, sohbetlerinde en çok şu sözleri tekrarlamış:

"Çok yemekten ve çok konuşmaktan kaçın. Aziz olmak isteyen dilini tutsun. Şahitlik etmesin, imam olmasın, ziyafetlere katılmasın.

Sabır, Allah'ı kullarına şikâyet etmemektir. Sabır susmaktır. Susan, konuşandan daha fazla vera sahibidir.

Şöhret isteyen, Allah'tan korkmaz, ahretin tadını alamaz. Övülmekten, ahmaklar hoşlanır.

Kötülerle arkadaşlık eden, iyilere sui zan eder.

Dün öldü, yarın doğmadı, bugünse can çekişmekte. Sen, anı değerlendir.

Karınca, bir buğday tanesini taşımak için uğraşır, didinir, tam yuvasının ağzına getirir ki taneyi de onu da kuş kapar. Kimse dünyada kalıcı değildir."

Bunları aklında tutsan sana yeter. Böyle zatlar, hiçbir karşılık istemeden Allah'ın yoluna davet eder, O'na kavuşmak isteyenlere bedava rehberlik yapar, yol gösterirler. Yasin Suresi'nin ilk sayfasının sonundaki iki ayette bu gibi zatlara uymamız emredilir. O ayetlerin mealleri aynen şöyledir:

Yasin Suresi: 20. 21. Ayetler: O sırada şehrin ta ucundan bir adam koşarak geldi ve: Ey kavmim! Uyun o elçilere! Uyun sizden hiçbir ücret istemeyen o zatlara ki, onlar hidayete ermişlerdir.

Yasin Suresi: 26. 27. Ayetler: Haydi, gir cennete! denildi. O da dedi ki: Ne olurdu kavmim bilseydi! Rabbimin beni bağışladığını ve beni kendilerine ikram edilen kullarından kıldığını...

Bu zatlar kolay yetişmez ve kolay bulunmaz. Hiç bir menfaatleri olmadığı halde ömürlerini insan yetiştirmeye adanmış, yeryüzündeki bütün insanların kurtuluşları için olanca güçleriyle çalışırlar."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0248

Onur Bilge

0249 - BİR AKREBİM VAR

Onur BİLGE

Saatlerin durduğu gibi takvimler de dururmuş ve insan, dünyanın en güzel şehrinde yaşıyor olsa da koparılamayan yapraklar arasında güller gibi kururmuş.

Nerede ve nasıl yaşıyorsam yaşayayım, içinde bulunduğum durumdan şikâyet etmemeye, elimdekilerle mutlu olmaya çalıştığım halde on gün için için yandım, zamanın acımasız yaprakları arasında kurudum.

Sevdiğimiz neredeyse; cennet, orası... Antalya, cennetin sekizinci katı kadar güzel ama benim için yeryüzünde Bursa kadar çekici hiçbir yer yok! Çünkü içinde, güzelliğine güzellik katan sevgilim var.

Otobüse bindiğim anda kendimi orada gibi hissetmeye başladım. İlk basamağa ayağımı koyar koymaz, sanki otobüsün içine değil, Bursa topraklarına ayak basmışım gibi bir hisse kapıldım. Bursalılara has konuşma ağzıyla konuşan kişilerin sesleri geldikçe bu duygum güçlendi. Henüz hareket bile etmemiştik hâlbuki.

Yolcularda hep aynı telaş ve heyecan... Bavulların teslimi, vedalaşmalar, sarılmalar, hüznü dolu bakışlar, sık rastlanmaz olsa da gözlerden kayıveren paha biçilmez yaşlar... Ne olursa olsun, bütün yolculuklar böyle hüznü ve buruk başlar. Başlar camlardadır, bakışlar birbirini takip etmekte... Yine de gidecek olan gitmekte... Götürecek olan araç hareket edinceye kadar garip bir kıpırtı, yüreklerde; gözlerde derin veya değil, mutlaka hüznü...

Önce bir süre motor çalıştırılır, yolcular sayılır, kapılar kapatılır ve sallana sallana, yaylana yaylana yola koyulur ya otobüs, gidenler de geride kalanlar da sus pus, küs küs...

Ne kadar içim kıpır kıpırsa da sevinçten, gülümsemeden duramaz olduysam da beni de kapladı aynı ruh hali ve etrafa, sanki son görme hakkımı kullanıyormuşum gibi bakmaya başladım.

Ey, taşına toprağına kurban olduğum! Akdeniz'in nazlı kızı! Torosların, elleri kınalı, gözleri sürmeli, üçetekli, kekik kokan gelini! Yeter artık, yoruldu; sallama elini! Bakma gözlerime buğulu, puslu, ağlamaklı! Kanıma girme! Gitmeliyim, biliyorsun. Garip, mahzun, ihanete uğramış gibi bakma!

Gitmem lazım, Antalya. Öğrenmeye, öğretmeye çağırıyor gurbet beni. "Doğduğun yer değil, doyduğun yer..." diyor, birileri.

Canı gidiyorum, Antalya! Canana! İlhan'a! Define beni özlemiştir. Okuduğum ve çalıştığım o iki okul; Virane, yani üçüncü okul da özlemiştir. Arkadaşlar, komşular... Sokak lambası özlemiştir. Karşı apartmanın ser veren sır vermeyen pencereleri, perdeleri özlemiştir. Kim bilir oralardan bir çift simsiyah göz, yolları ne kadar gözlemiştir!

Antalya! Bırak beni, gideyim! Yeter artık, öyle buruk, öyle ağlamaklı, yeşil yeşil bakma gözlerime! Haydi, kapat gözlerini, usulca; çam yeşili bakışlarını gizle! Olsun, birazcık özle! Ben de özlüyorum, şimdiden; henüz ayrılmadan hem de. Ne kadar istesen, ne kadar istesem, gelemezsin benimle. Ölmez, sağ kalırsam, tek veya çift, sana mutlaka geleceğim! Bu can bu bedende oldukça ve sen burada böyle durdukça, bir gün er geç

buluşacağız. Ne olursa olsun, sana döneceğim! Gelemesem de getirirler, merak etme!

Etim sen, kemiğim sen, kanım sen! Sende filizlendim, sende yeşerdim. Çam kokulu toprağında eseldim, boy attım, yine senin koynuna gireceğim. Çünkü sana aidim. Yeryüzünde hiçbir toprak, toprağın gibi olamaz! Bu beden, başka bir toprakta huzur bulamaz! Hiçbir şehir, senin yerini tutamaz!

Hoşça kal, Antalya! .. Akdeniz, hoşça kal! Hoşça kalın Toroslar!

"Çekemedim Akça Kız'ın göçünü..." diyor, yol boyu bana el sallayan çam ağaçları. Uğurlayan zeytinlikler: "Sırma saçlar bırak dövsün döşünü!" diyor. "Gülüver de görem mercan dişini!" diyor, fabrikalar. "Yol ver bana Çubuk Beli, geçeyim! Ah kız geçeyim!" diyorum. Bucak'a çıkmadan serinliyor hava, üşütüyor.

"Yayaların yeli soğuk esmez mi?
.Sevdiğim de rüyalara girmez mi?
.Girmesse de gönül sana küsmez mi?
.Yol ver bana Çubuk Beli, geçeyim!"

Tesadüf diye bir şey olmadığına göre İlahi plan gereği birbirimize yakın düşmüş iki genciz. Belki fikren uyuşamayız, arkadaşlık etsek geçinemeyiz belki de ama coşkun duyguları ve hassas ruhları olan kişileriz. Ne kadar vaktimiz kaldı bu gezegende, bilmiyoruz. Belki de yine program gereği birbirimizi çok ama çok seviyoruz. Her fırsatta birbirimizi arıyor, gözlerimiz. Bulabilirsek, hissetmekte olduğumuz duyguları paylaşıyoruz. Yaşıyoruz işte, bu nasıl yaşamaksa...

Aysima da Somuncu Babanın kendini gizleme tarafını almış. Hayatlarının o yönü benzeşiyor. O da insanları çok seviyor ama içinin gurbetinde yalnız yaşıyor. Sanıkı herkes kendi kanımızdanmış gibi ve halk içindeyiz yine de münzevi yaşıyoruz. İnsanı çok ama pek çok sevemeyen, Allahı gerektiği gibi sevebilir mi? Candan kaynaşmalıyız onlarla. Kâmil insan öyle olur.

Az da olsa dostlarım var, yüreğimde yaşayan. Kalbim, bin bir odalı saray... Herkes bir odasına yerleşmiş, keyfine bakıyor. Arkadaşlığım sağlam, dostluğum devamlı...

Sadece insanlar değil, zerreden küreye her yaratılan farklı birer âlem... Hayatta her şey sade görüldüğü halde girift... Dünya, arada... Makro ile mikro arasında... Dünyada aşk... Doğduğum toprağa olan aşkımla Vatanıma olan aşkım, iç içe... Mücevher gibi yanmakta ve ateş gibi yakmakta, parçası da tamamı da beni! Kul aşkıyla Allah aşkı da öyle... Çöllerde susuz kalmışçasına yakmakta!

Hayat yolunda tek ayakla yürünmüyor. Seke seke nasıl yol alınır? Nereye kadar gidilebilir? İkinci ayak gerekiyor herkese, rahat ve emin bir şekilde ilerleyebilmek için.

Tek kol neye yarar yani? Yani aklın bir yarısı? Seçilenler tamamlayacak yarımaları; sevgiyle, anlayış ve hoşgörüsü...

Çokluklar içinde de yalnızız. Yapayalnız dünyaya geliyoruz, yapayalnız çekiyoruz acılarımızı ve yapayalnız teslim ediyoruz, canlarımızı. Kabirlerimizden yapayalnız çıkacak ve Allahın huzurunda yapayalnız olacağız. Herkes içinin gurbetinde... Hepimiz, garip ve acınacak haldeyiz. Öyle olmasaydı, o şiir denilen anlamlı sözler art arda dizilir de acının tadı olarak sunulabilir miydi?

Dağlar, dolaşmayın ayaklarıma! Bırakın, geçeyim! Bana yol açın! Ey! Mert Beydağları!
Kenara çekilin! Yol verin; geçeyim, Toroslar! Ey, yüce dağlar! Ötede, uzaklarda; aşkına
ram eden bir ilgilim var. Caddeler, açılın birbirinize! Hepiniz yol verin, sokaklarıma!
Yollara çıkmış, sokaklarda beni bekleyen bir sevgilim var.

Aniden gelen ayrılığın kahreden hüsraniyla yasa bürünen beldede, sessizce hıçkırın bir
âşığım var. Yunus gibi ete kemiğe, yani varlığa bürünen ve şahıs olarak görünen, şavkı
göz kamaştırın İlahi bir ışığım var.

Arkamı döndüğüm anda vuracak, parmağı tetikte bekleyen, yollarımı gözleyen bir
hayranım; basacağım yere tuzaklar kuracak bir avcım, bağına basacak özleyenim var.

Savulun araçlar! Bırakın bizi yollar! Çılgınca özledim, Aysima'mı! Çok acelem var!
Dağların ardında açılmış kollar, hasretle ağlayan yüz, o dupduru yüzde derin bir elem
var.

Ey! Sıra sıra sıralı sıradağlar! .. Taşınızı toz eder, eler, savururum! Öyle bir ırmağım ki
O/Nur/la çağlarım! O Nur'un aşkıyla çağıdığım için güçlü bir debim var. Ciğerinizi tünel
tünel deler geçerim!

Uzaklarda bekleyen, benim için canına kıymaya kararlı bir akrebim var.

BİR AKREBİM VAR

Dağlar dolaşmayın ayaklarıma
Aşkına ram eden bir ilgilim var
Caddeler yol verin sokaklarıma
Yollarda bekleyen bir sevgilim var

Kahreden hüsrarla yasa bürünen
Beldede hıçkırın bir âşığım var
Varlığa bürünen şahıs görünen
Göz alan İlahi bir ışığım var

Arkamı dönersem o an vuracak
Tetikte bekleyen gözleyenim var
Başacağım yere tuzak kuracak
Bağına basacak özleyenim var

Savulun araçlar bırakın yollar
Çılgınca özledim çok acelem var
Dağların ardında açılmış kollar
Hasretle ağlayan yüzde elem var

Taşını toz eder bir de elerim
O/Nur/la çağlarım güçlü debim var
Ciğerini tünel tünel delerim
Canına kıyacak bir akrebim var

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0249

Onur Bilge

0250 - İÇSEL KONUŞMA

Onur BİLGE

Beklentilerimi karşılayacağını umduğum, aradığım ideal ölçülere uyduğunu sandığım, görmek istediğim özellikleri taşıdığına inandığım, kendisinde var olsun veya olmasın, ona bazı değerler yüklediğim için varlığını anıtlattığı ve tamamen tranşa geçmiş vaziyette tek kişiye odaklanıp, düşüncelerimi ısrarla üzerinde yoğunlaştırdığım için beğeniyle sevgiyi aşka dönüştürdüğümün farkındayım.

Kişiye Allah yeter ama insanın insana da ihtiyacı var. Benim de insana ihtiyaç duyduğum zamanlar oluyordu. O zamanlarda Allah'a gidiyordum. Bir can aradığımda, çevremde kimse yoktu, O'ndan başka; konuşacağım, dertleşeceğim... Belki de vardı birileri, fakat aradığım özelliklere sahip kişiler değillerdi.

Hep bir can yoldaşı düşledim, yıllarca aradım durdum. Hiç kimse o olamadı. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Sadece Allah'ı düşünmeye gayret ediyordum. Gece gündüz, sabah akşam... Düşüncelerim kişilere kaydığı zaman kendimi topluyor, tekrar O'nu düşünmeye çalışıyordum. Ancak o şekilde huzur buluyordum. Hiç kimse, onunla olduğum zamanlardaki ruh dinginliğine ulaştıramıyordu, beni.

Dünyevi sevgilere; kıskançlık, şüphe, nefret, kin gibi kötü duygular karışıyordu, ister istemez ve ruhum alabora oluveriyordu! Her şey bitiyordu o zaman! Kristal kule yerle bir oluveriyordu!

Çocukluğumdan beri gittikçe büyüyen ve korkunç bir boyuta ulaşan yalnızlığım, bir cana şiddetle gereksinim duyduğum anda karşıma çıktı, İlhan.

Emin adımlarda, dans edercesine yere basışından, konuşmasına, gülmesine kadar bana Allah'ı anımsatıyordu. Her zaman başı dik, alnı açık, secde mahallinde beni mahveden ışık... Dik ve geniş omuzlarında İslami sorumluluk, bileğinde Allah'ın bahsettiği kuvvet, beyninde sormak istediğim yüzlerce sorunun cevabı, yüreğinde İlahi titreyiş, vücudunda huşuyla ürperiş, ruhunda Allah aşkı, nakış nakış...

Onu tutmak istiyordum ve sorgu sual yağmuruna tutmak...

"Dur! Geçip gitme öyle! Bana da söyle, bunu nasıl başardın? Beni de senin ılık iklimine götür. Yeryüzündeki cennet nerede? Yolunu göster! Adresini ver! Huzura, mutluluğa götür beni! Senin gittiğin yere... Huzur Ülkesi'ne... Harikalar Diyarı'na, Alis gibi... Benim çilem nereye kadar? Daha bitmeyecek mi? Huzur ne tarafta? Mutluluk nerde? Neden stres yok sende? Yüzünde neden asabi bir ifade yok? Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Neden pırıl pırıl yüzün? Neden herkesten farklısın? Benden ve gördüğüm yüzlerce insandan... Neden kimse senin gibi değil?

Namazdan mı? Abdestten mi? Fakat çokları abdest alıyor, namaz kılıyor. Beş vakti camide kılanlar da var ama senin gibi huzur okunmuyor yüzlerinde. Bir şey eksik onlarda ya da sende fazla...

Abdest, sadece yıkanmak olsa, vücuttaki elektriğin boşalmasına yarayan, ben beş kere değil, hele sıcak yaz günlerinde on beş kere elimi kolumu, yüzümü ayaklarımı yıkıyorum. Neden öyle değil ayağım, elim, yüzüm? Yaratılıştan mı o güzellik? Ruhundan mı? Benim mayam mı kötü? Ruhum mu habis?

Namaz mı? İlle namaz mı? Neden? " demek istiyorum.

Biliyorum aslında. Sürekli uygulayamıyorum. Sanki sesi geliyor kulağıma. Dudakları hafifçe kıpırdıyor, belli belirsiz, acı bir tebessümle:

“Namaz, kutsal görevlerin en gerekli, en güzeli ve en önemlisi...” diyor. “Acınacak haldesin. Çünkü bilemiyorsun. Bilsen de gelemiyorsun. Zamansa akıp gitmekte... Dönüşsüz yere her an biraz daha yaklaşmaktasın! ”

“Duyuyorum. Hem bütün bunları biliyorum ama gelebilmek kolay değil öyle hemen. Hayatın dazıra dazır çalışma akışı içinde namaz benim için çok zor! Özellikle benim için... Hem öğrencilik, hem öğretmenlik... Örtü gerekiyor, kapalı alan falan... Oysa bulunduğum yerler ve durumum... Anlasana, anla işte!

Senin beni anlayacağını yok. Belki de gerçekten mazeret değil benimki. Tercih meselesi, değil mi? Rasyonel düşünce gereği, nereye daha çok önem veriyorsam, oraya daha çok yatırım yapmalıyım. Sen nasıl bulabildin yolunu? Nasıl kurabildin dengeyi?

Alay eder gibisin. Aptal gibi hissetmeye başladım kendimi! Öylesine kendinden eminsin ki! İnancın o kadar güçlü ki gerçeği bulmuş olmanın rahatlığı aksediyor yüz hatlarına. Onun için o kadar sakin o çizgiler. Huzur veren uçsuz bucaksız, masmavi, durgun bir deniz gibisin. Sonsuza uzanan, büyük, sakin, içinde sayılamayacak kadar canlı türü barındıran; paha biçilmez incilere, hazine ve nimetlere malik olduğu halde hiçbir şeye sahip değilmiş gibi sade, tek bir örtüyle her şeyi setretmiş, gizlemiş; gösterişsiz fakat pırlıl pırlıl, ışıl ışıl, yalbir yalbir bir güzelliğe sahip olduğu halde, yeryüzü seviyesinden metrelerce aşağıda, tevazu içinde; ilim zenginliğine sondajlarla ulaşılabilen, her zaman namazda gibi hareketsiz, huzur içinde secdeye varmış gibi arz üzerine kapanmış, tam öğle vaktinde huşuyla ürperen güzel yüzüne tüm parlaklığıyla güneş vurmuş, göz kamaştırıcı Akdeniz gibisin. Nasıl bu kadar güzel ve heybetli olabildin? ”

“İnsanlar, yapmak istediklerini yaptıkları zaman rahatlarlar. Ruhlar, Allah’a karşı sorumluluk duyar. Ruh, bedene istediğini yaptırabiliyorsa, insan iradesine hâkim, yani büyüktür. Beden ve ruh bir arada sorumluluklarını yerine getiriyorlarsa; insan, borcunu ödeyen borçlunun rahatlığını hisseder. O rahatlık ve huzur, bedene yansır. Mimiklerle ve jestlerle akseder. Yapılması gereken yapıldığında, telaşa ve gerginliğe gerek kalmaz. O nedenle asabiyetin yerine sükûnet yerleşir.”

“Ruh, ne denli Allah’a yakınsa, o kadar huzurlu ve mutlu... Ne kadar yalnız olursak olalım, O hep bizimle... Doğarken, yaşarken, ölürken... Ölürken, yüzlerce kişi olsa etrafta, doktorlar, profesörler; onun için kim, ne yapabilir, ne fayda sağlayabilir? En yakın olan Allah’tır. O halde başkalarıyla olmaya ne gerek var? Öyle değil mi?

“Ahrette bize: “Ben hep sizinleydim. Sen kiminleydin? ” diye sorarsa, ne diyeceğiz? Hiç düşündün mü? ”

“Biz kiminleyiz? Herkesle, her şeyle... Önümüze gelenle ilgileniyoruz. O kadar çok değer veriyoruz ki dünya ve içindekilere! Şu otobüste beraber yola çıkanlarla olduğu yolculuk ediyoruz, bu gezegende. Son durağa kadar beraber gitmek üzere yola çıkmış olsak da ya yolun bir yerinde ya da sonunda onlardan ayrılacağız. Oysa onlara ne kadar değer vermiştik! ”

“Yalnız geçer mi bir ömür? Koca bir hayat yapayalnız yaşanır mı? Tabi ki birileri olacak hayatımızda. Her canlı gelişimini tamamladığında eşini buluyor, yavrusu oluyor. Ben de

yalnız bitiremem bu hayatı. Hem herkesin birbirine ihtiyacı var, az veya çok. Allah, kulunun ihtiyacından haberdardır. Neye ihtiyacı olduğunu bilir. Nasibini kismetini önüne çıkarır. Seni benim karşıma çıkardığı gibi...”

“Allah’ı, tasavvufta kastedilen şekilde, büyük bir aşkla sevip sevmediğimi bilmiyordum, seni tanıdığımda. Sadece Allah’a samimiyetle ibadet edenlere hayranlık duyuyordum. İbadet eden çoktu. Kimisi bir şeyler umarak kimisi korkudan o huzura çıkıyordu. Fakat bazılarındaki ihlâs dikkatimi çekiyor, onları gerçek ibadet edenler olarak nitelendiriyordum.”

“Ya sonra? ”

“Seni ve Mehmet Amca’yı, onlardan ayıran bir özellik vardı. Hüzünlü görünüşlerinizin ardında kutsal bir sevinç gizliydi. İkisinde de görür görmez hissettiğim o huzur ve sükûnet büyüledi beni. Yıllardır yana yakıla aramakta olduğum İlahi huzuru bulmuşsunuz, hedefe varamadıysanız da epey yol almışsınız.”

“İnsan, ne için yaratılmış olduğunun farkında olmalı.”

“Ne yapıp da bu kadar başarılı olabildiğinizi çok merak ediyorum. Ulaşmış olduğunuz yere varmak istiyorum! ”

“Mehmet Amca hacı... Başka nasıl olabilir? ”

“Birçok hacı var. Onun gibi değil. Farklı bir şey var onda. Velilik gibi... Nasıl olur, hacılık? Neler hissedilir acaba orada? Ya onun gibi nasıl olunur? Namaz, örtü, Kur’an... Okullar, öğretmenler, öğrenenler...”

“Allah âşığı olmak gerekiyor. İstemeyle olacak bir şey değil. Gönül işi...”

“Görüneni sevmek kolay... Görünmeyeni sevmek kolay mı? Hissetmek gerekiyor. Hem de öyle ki her yerde, her şeyde ve her zaman... Evliyalar Tarihi’nde, çok hoşuma giden söz okumuştum. Evliyanın biri şöyle diyordu: “Allah’ı aşla sevemiyorsan, Allah’ı seveni sev! ”

“Yani? ”

“Yani sizi sevmek... Allah’ı sevenleri...”

“Peki, sevebiliyor musun bari? ”

“Tabi ki seviyorum.”

“Fakat beni tanıyorsun ki! Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Biz, birbirimizi biliriz. Ben seni tanıdım. Sen beni tanımadın mı? ”

“Nerden tanıyacağım? ”

“Kal-u Bela’dan... Orada yan yana söz vermiştik, Allah’a. Unuttun mu? ”

“Orada görmemişim. Kimsin sen? ”

“Antalya’ya hiç gitmedin mi? Bizi orada herkes tanır. Antalya’nın kara kızlarındanım.”

“Saçların sarı... Kumralsın.”

“Sahte sarışınım. Rengim sonradan açıldı. Antalyalı olup da yanık tenli olmayan var mı?”

“Yok mu? ”

“Yok tabi.”

“Orada amcamlar var. Yengem Antalyalı ama beyaz tenli...”

“Mutlaka siyah saçlıdır. Gözleri de koyu renktir. Koyu kahve, siyah falan...”

“Gözleri simsiyah... Saçları da öyle... Nerden bildin? ”

“Annem de Antalyalı... Sarışın, sarı saçlı, mavi gözlü... İstisnalar kaideyi bozmaz.”

“Antalya’ya çok gidip geldim ama sana rastlamadım. Görseydim, asla unutmazdım. Unutamazdım.”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0250

Onur Bilge

0251 - BOŞLUK BOŞLUK

Onur BİLGE

Sen hiç yalnız kaldın mı? Nasıldır, bilir misin, yalnızlık? Ne denli kaybeder insan, kendini! Nasıl arar, candan bir dost sesini, nefesini! Neyi var neyi yoksa nasıl aktarır, ona! Neler feda eder, uğruna! Neler harcar, neler... Bir can yoldaşlığına!

Hücre hapsine alışık bir insan, alışır yalnızlığına. Bağırına basar olur, onu. Pranga mahkûmunu çözseler de koşamaz. O zaman yürüdüğü gibi yürür, yine de. Bir hamalın, yükünü bıraktığı zamanlarda da kambur yürüdüğü gibi... Omuzlar önde, kollar sarkık, bitkin ve canından bezgin bir yüz ifadesiyle...

Yalnız bırakılmak gibi en ağır cezalardan birine çarptırılmış bir koruma mahkûmuyum. Çok kıymetli mücevherlerin kocaman çelik kasalarda, kadife muhafazalar içindeki acınacak esaretinde... Ne kadar özgür olursam olayım, içime işlemiş yalnızlığım ve esaretimle gireceğim, mezara. Eserinizle övünebilirsiniz, sahiplerim! Eserinizle övünebilirsiniz! Ben Cuma...

Kırlarda dolaşmak isterdim, bir zamanlar. Kelebekler gibi, dertsiz, gamsız ve mutlu... Uçuşmak isterdim, benzerlerimle, renk renk... Doyasıya yanmak gün ışığında, şarkılar söylemek... Çimenlere uzanmak, ıslaklıklarını hissetmek tenimde... Benim de arzularım vardı, zararsız... Arzu duyduklarım, yaşıtlarımdan... Birlikte sürüklenmek, rüzgârın önünde... Bir ilkbahar gününde yağmurda ıslanmak, iliklerime kadar... Bir yaz günü denizde serinlemek... Uzanmak kumlara, kıyasıya yanmak...

Ucunda yanmak olsa da uçuşmak, arkadaşlarımla ışık kaynağının etrafında... Dans etmek, raks etmek, eğlenmek... İçim isterken, arzu duyarken gezip eğlenmeye...

İnsansız kalmak ne demektir? Sessizlik nedir? Nedir, kimsesizlik?

Düğünler cazip gelirdi, o zamanlar. Bir hafta önceden haber alırdık. Günlerce ne giyeceğimizi, saçlarımızı nasıl yaptıracağımızı düşünürdük. Yeni çıkan dansların provalarını yapardık, bir araya geldiğimizde. Düğün gecesi geldiğinde, yalnızlığıma gömülürüverirdim, o kalabalığın içinde. İçinde garip bir kimsesizlik hissiyle...

Hiç, kimsesiz kaldın mı? Kimsesiz, sessiz, nefessiz... Hiç nefessiz kaldın mı?

Seni koydum, herkesin yerine. Bomboş hale gelen dünyamı seninle doldurdum. Seni hayaller kurdum, saatlerce, günlerce... Günlerce bir pencereye baktım, beynimin içinde. İçinde bir karartı... Bir karartı, gözlerimde... Gözlerimde, bir çift katran karası bakış hayali, katran karası gecelere vuruldum! Vuruldum, can evimden, ışıllı ışıllı parlayan alna. Beni anla, Can! Beni anla! ..

Ey, Yalnızlığımın Avuntusu... Ey, Karanlıklar Güneşi! Güneşi bir elime verseler, bir elime elini, acaba hangisi daha çok yakar tenimi, ciğerimi? Ciğerimi istesen, veririm sana! Anlasana!

Bensizlik o kadar koymaz sana. Bir sürü arkadaşın, onca sevenin var. Biri olmazsa, biri var. Biri aramazsa, biri arar. Fakat sensizlik... Kafdağı kadar! .. Sensizlik, kimsesizlik... Boşalivermesi, evrenin... Çevrenin anlamını yitirmesi... Yitirmesi, bilincini insanın... İnsanın, aklını yemesi!

Sen yoksan; bomboş, evren! Ne insan, ne melek, ne cin, ne şeytan... Boşluk boşluk! ..

Atmosfer ötesi... Havasız bir boşluk, nefessiz! .. İşte, o boşluk, beni deli eden! ..

Beni deli eden yerlerden geliyorum. Geliyorum, yeni baştan fethetmeye, Bursa'yı! Bursa'yı doldurmaya varlığınla... Varlığınla dolu, dopdolu, hasretler içinde!

Bir cama yapışmış bakışlarım, sinek gibi... Dev bir mıknatısın çekimindeyim. Mıknatıs gözlerin, gözbebeklerimi çekimi... Gözümü kırpmamacasına, medyum gibi... Sana hayran, sana meftun, sana tutkun... Öylece...

Sana geliyorum, Aysima! Aç pencereni, perdesini örtme! Örtme gözlerini, başını başka tarafa çevirme! Ayrıldığımız zamanki bakışınla bak yüzüme! Fakat artık üzülme!

Ayrılık bitiyor. Bitiyor, uzadıkça uzayan yollar... Yollar ayırır, yollar yollar... Sana yolladı Antalya yolları. Yolları yollaya yollaya geliyorum. Sana geliyorum, Aysima! Açık bırak pencereni, perdeyi kapama!

Beni gördün mü bu gece rüyada? Rüyada geldiğimi... Geleceğimi söylediler mi sana? Sana ne büyük bir özlemle koşmakta olduğumu... Sana, yana yakıla... Sana sıırılsıklam... Sana delice âşık olduğumu söylediler mi, Aysima?

Yani söyleyemediklerimi... İçimde biriken, beni delirten duyguları... Beynimdeki burguları... Aklımdaki kurguları... Diyemediklerimi dediler mi? Dediler mi seni ne çok, ne anlatılmaz, ne anlaşılmas hislerle sevdiğimi?

Sevdiğimi bile sana diyemedim, Aysima. Aysima, beni anlamaya çalış. Alış, suskunluğuma; suskunluğuma suskunluğunu eklerken...

Belki geç belki beklediğinden de erken, belki de son nefesimde, tam giderken sana anlatacağlarım var. Hani bildiğin, hissettiğin; bildiğin ve hissettiğin için karşılığını cimrilik etmeden, hatta bonkörce verdiğin hislerim var ya... Hislerim var ya hani önceleri kendime bile itiraf edemediğim, hâlâ akıl erdiremediğim, aklıma zarar hislerim... Ah! .. Aysima...

Belki kısacık bir hecede, karanlık bir gecede, iki harfle anlatılabilecek duygular... Bir 'Ah! ..'la... Bir 'Vah! ..' la karşılık bulabilecek duygular... Duygular hapis, yüreğimde. Yüreğim, Alkadraz... Okyanus ortasında, yalnız mı yalnız, ıssız mı ıssız bir ada... Ruhum o adada; küçücük, kapkaranlık, ıslak ve kirli duvarlarla çevrili, soğuk demirlerle korumalı bir odada... Sadece kuşlar konar, kayalıklara... Ara ara... Ne gelen var, ne giden; gelenin, gidene arattığı dünyada! Kuşların, karardıkça kararan gözleri, akşam alacasında... Gözlerin; gecenin karanlığında, karardıkça kararan okyanus... Okyanusta bir fanus ve içinde ben...

İçinde ben... İçimde sen, Aysima! "Ne için?" desen... Desen desen aradığım kilimsin; en ılık iklimsin, belki hayali belki de gerçekten yalnız benimsin de ondan, İlhan. Can! ..

Nasıl sinmiş içimin içine, Alkadraz'ın yosun kokan tuzlu rutubeti! Nasıl işlemiş, iliğime kemiğime! Bu yaşta yemiş bitirmiş ruhumu, içimi çürütmüş. Çürütmüş, yeşermeye sevdalı ne varsa içimde. Bir biçimde esir almış, içimin içini o ıssız, o sessiz, o kimsesiz hücre. Hücre hücre fethetmiş, bedenimi ve imha etmiş bende beni! Beni görse de benim sanma! Ben, bende değilim, aslında yağım, yok; Aysima!

Nasıl eti ve kanı yok edilirse insanın, nasıl bir deri bir kemik bırakılırsa, kupkuru; işte

öyleyim... Bir nesne çekirdeğiyle bir insan kabuğu... Buğu buğu bir de aşk, anlaşılmaz, anlatılmaz; dumanı üstünde... Üstünde yepyeni, hiç duyulmamış bir marka... Kalite kontrolden geçmiş, evren standartlarının ötesinde, hiç mi hiç satışa sunulmamış.

Varlığını, varlığına katarak, eriterek bir bedeni bir diğer bedende ve iki can olmak, yalnızca bir tende ne demek? Ne demekse, işte öyle, Can! ..

Bilmem ki nasıl anlatılır, tekerleğin yollara aşkı? Döne döne dokunması, sevmesi, okşaması... Uğruna aşına aşına erimesi, yok olması... Yollar yollara açılırken, uzadıkça uzayıp çoğaldıkça çoğalırken, tekerleğin sildikçe silmesi yüzünün pasını pisini, karasını; eksildikçe eksilmesi, yana yana yol alması ve yok olması nasılsa, bir gün mutlaka, sonunda; işte öyle bir tükeniş içindeyim. Daha ne diyeyim?

Hiçbir beklentisiz ve istemsiz, çarka takılmışım, dönmekteyim. Tut ki tekerleğin lastiğiyim ve yolunda erimekteyim.

Yana yana yol alıyor, otobüs. Yana yana dönüyor tekerlek, tekerlekte lastik, yana yana... Yana yana geliyorum sana, yana yana!

Yüzümde; önleyemediğim, gizlemeye çalışıp bir türlü saklamayı başaramadığım bir sevinç ifadesi... Dudaklarımda, yola çıktığımızdan beri hiç eksilmeyen tebessüm... Gözlerimde, biri sönmekten biri yanan mutluluk ışıltıları... Arada olura olmaza gülmeler, kahkahalar... İçim kıpır kıpır, yüreğim pır pır... "Pır! .." diye kanatlanıp uçacağım, cam açık olsa! Bu sevda nasıl bir sevda, Aysima? Sanki Zümrüdüanka! ..

Kaf Dağı'nın ardından geliyorum! Sana bin bir gece sürececek bir masal getiriyorum. Haydi, yine çık yollara! Ellerini göğsünde kavuştur, her zaman yaptığın gibi ve beni beklememe başla! Beni karşıla, al avuçlarımdan yüreğimi! .. Al, tümüyle senin, Aysima!
..

BOŞLUK BOŞLUK

Sen hiç yalnız kaldın mı?
Nasıldır, bilir misin, yalnızlık?
Nasıl kaybeder insan, kendini!
Nasıl arar, candan bir dost sesi, nefesi!
Nesi varsa, nasıl aktarır, ona!
Neler feda eder, uğruna!
Neler harcar, neler...
Bir can yoldaşlığına!

İnsansız kalmak ne demektir?
Sessizlik nedir?
Nedir, kimsesizlik?

Hiç, kimsesiz kaldın mı?
Kimsesiz
Sessiz
Nefessiz
Hiç nefessiz kaldın mı?

Bensizlik koymaz sana
Biri olmazsa, biri var
Biri aramazsa, biri arar.
Ama sensizlik
Kafdağı kadar! ..

Sen yoksan, bomboş, evren!
Ne insan, ne melek
Ne cin, ne şeytan...
Boşluk boşluk! ..
Atmosfer ötesi...
Havasız bir boşluk, nefessiz! ..
İşte, o boşluk
Beni deli eden! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0251

Onur Bilge

0252 - DOĞMAK İSTİYORUM

Onur BİLGE

Ne farkım kalmış benim, iki büklüm ceninden? Bir tomurcuğun kabre açma sancısındaayım. Vücudum uyuşmuş sevgisizlikten. Doğmak istiyorum gözlerinde, yeniden. Derinden... Derinden, yüzünden, ellerinden... Uç karanlığın içinden...

Ne kadar güzel, mevsimleri hissetmek... Yağmurun sesini, bulutların rengini, güneşin sıcaklığını, toprağın nemini... Şebnemleri görebilmek, gül yaprakları arasında... Nasıl da dolu dolu gözleri!

Camdan bana bakan kız ne kadar güzel! Gözlerinin içi, hiç böylesine gülmemişti! Böyle bir tebessüm yerleşmemişti dudaklarına, bunca saat, bu kadar... Yürek, aynı yürekti, bildim bileli... Hiç böylesine huzurlu bir sevinçle atmamıştı, 'Tık tık tık...' Saçlarına kadar gülüyordu... Pırıl pırıldı, sık sık görünüveren dişleri, bembeyaz...

Rüya gibi geçti, geçiverdi bir yaz... Hep biraz tedirginlik olsa da içten içe... İçten içe yazılırken yepyeni bir sevda masalı yürekte, yürekte yaşamak hayatı, ne güzeldi!

Bir sevda masalı... Devirirken tam tamına yüz günü, yüz geceyi, olmuş veya olması mümkün olmayan bin bir gece masallarına gebe gelecek günler, kim bilir daha ne güzellikler getirecekler!

Doğmak istiyorum, yeniden. Doğmak istiyorum, bana yaşamının ve sevmenin ne kadar güzel olduğunu hissettiren masal güzelliğindeki gözlerinden. Ayaklarımı toplamışım, dizlerim yanaklarıma geliyor. Doğma sancıları içinde, iki büklüm bir cenin gibi geri saymaktayım. Eskişehir'den geçerken, yepyeni bir şehre, Bursa'ya; Aysima'ya gitmekteyim. Güneş, batmak üzere ufka yaklaşırken; ben, yeniden doğmak üzere Bursa sınırına yaklaşmaktayım.

Ahı Dağları'nı aşmaktayım, döne döne... Döne döne aynı şarkıları söylemekteyim, Esen Gül'le birlikte. Döne döne aynı bant çalınmakta, epeydir. "Uzaklarda aramam. Çünkü sen içimdesin. Taht kurmuşsun kalbime, en güzel yerindesin."

Ne kadar duygusal insanlar, uzun yol şoförleri! Belki de onları bu kadar duygusallaştıran, biri bitmeden diğeri başlayan ayrılıklar. Yollara yollayanlar... Sonra, uzadıkça uzayan, arada dans edercesine kıvrılan, bükülen, değme oryantal dansözlere taç çıkartan, eğri büğrü, virajlı yollar... Ahı Dağları... Ah bir geçsek bu dağları!

Uçsuz bucaksız ormanlar... Sağlı sollu ulu çam ağaçları... Akarsulardan akarsulara, köprülerden köprülere geçiş... Sadece yeşillik... Göz alabildiğine yeşillik... Yeşilin her tonunda seyahat... Koltuğum rahat, içimde tatlı bir heyecan... Yolun sonuna doğru gitmekteyim. Yolun sonunda İlhan!

"İkimiz bir fidanın güller açan dalıyız. Sen benimle ben seninle bu hayatı yaşamalıyız. Severek birbirimizi, hayatta hep gülmeliyiz."

Hayatta hep gülsek de gülemesek de, birbirimizi sevdiğimizi hissetmek ne güzel! İçimizin içinde içinin içinde bizi gizlemekte olan birisinin olması ne güzel! İçimizin içi, sevgiliyle birlikte kendimizi de kapsamakta... Onun için daha çok sevmekteyim kendimi. Camdaki görüntüm, bu zamana kadar görünmediği kadar güzel gelmekte... Çünkü onu, onun gözünden seyretmekteyim ve onda, bu zamana kadar hiç fark etmediğim güzellikler görebilmekte ve artık çok beğenmekteyim.

Gözlerime, çamların yeşili düşmüş. Birer parça da gün ışığı... Elayı aşmış, yeşermiş; umut rengi... Cildimde bir tazelik, yol yorgunu olduğum halde. Herhalde, sevdiğim güzel oluyor insan. Yenileniyor, tazeleniyor.

Neden hep arabesk dinler, şoförler? Neden kahrederler? Aşkın kahreden yüzünü görmek istemiyorum. Ayaklarım uyuşmuş. Vücudum uyuşmuş. Kalbim uyuşmasın da!

Bütün mesele, iki kalbin uyuşmasında... `Samanlık seyran...` derler ya... Çok fazla bir beklentim olmadı hayattan. Çok fazla eklenti istediğim de yok. Sade bir hayat... Sade bir hayat verilmiş bize. Prensibim; hayatı, yakalayabildiğim yerde yaşamak... Yerde veya kat kat katlarda, yatlarda... Ne fark eder? İnsan, midesinin alabildiği kadar yer, içer. Boğazdan ne olsa geçer... Lezzet, yutuncaya kadar... Açlığından ölen mi var?

Aşksızlığından ölen çok kişi var. Akıl hastaneleri, sevgi fukaralarıyla dolu. Açlıktan intihar eden yok ama sevgisizlikten... Açlıktan çıldıran yok ama aşksızlıktan...

En çok sevgiye muhtacız. İşte, bunun için ağız. Aşkı bulan neyi arar? Aşksız hayat neye yarar?

Mecazı da güzel, mürseli de gerçeği de... Belki aşkın acemiliği, mecazi olanı... Çıraklığı, kalfalığı, ustalığı da var. Evliyalar, ustalaşmış âşıklar... Birbirlerinden el almış, peştamal kuşanmışlar.

Merdiven, basamak basamak... Bizimkisi, cesaretle yola çıkmak... Yüreğimizin zarı çatlayana kadar sevmeye çalışmak ve alışmak aşka, aşkların en güzeline hazırlamak yüreği... Yüreği açmak, açabildiğimiz kadar... Şimdi ne kadar sıkın, ne kadar dar!

Gözler radar... Arar tarar, bulur çıkarır, hayran olur, meftun olur. Su kaynaktan çıkar, zamanla yatak yapar, yol bulur ve kavuşur bir göle, denize... İyi niyetle yola çıktık, mutlaka gerçek aşk da nasip olur, bize.

Girmişiz aşk denizine... Bata çıka öğreneceğiz yüzmeyi. Yüze yüze yol alacağız, ummanlara açılacağız. Yeter ki istikametimiz dosdoğru olsun! Allah yar ve yardımcımız olsun! Yolumuza yol açsın! Cümlemize kucak açsın!

Ormanlar geride kaldı. Seyrekleştirdi ağaçlar... Şeftaliye döndü, türleri. Biraz da kiraz... Pek az ulu çınar var. Fabrikalar, atölyeler, sanayi bölgesinin paralaşan soğuk kirliliği... Reklam panoları, işyeri tabelaları, seyyar satıcıların üç tekerlekli el arabaları...

Dua Çınarı... Bursa'nın, gecesi gündüzü, tatili olmayan bekçisi, duacısı... Elleri havada, dilleri duada, Somuncu Baba'yı uğurladığından beri, göklerde açık avuçları, yukarda kolları... Yolları gözlemekten allak bullak olmuş; buğulanmış, gözleri.

Hizasından geçerken hafifçe ürperdi. Acaba aşkımı mı fark etti? Yüreğimi... Yüreğimin kıpırtısını... Ona da mı yansıdı? Gerilerde kaldı. Arkamızdan bakakaldı.

Ne çok ev var! Ne kadar da çeşidi... Yıkık döküğünden en modernine... Gelir seviyelerinin en bariz etiketleri...

İnsanlar... İnsancıklar... Herkes bir şey yapmakta... Gelmekte gitmekte, işlemekte, seyretmekte... Herkes bir şekilde meşgul... Her kul, bir iş, bir hareket, bir oluş içinde...

Ya buluş, oluşun sonunda? Kimi umduğunu bulmuş, kimi aramakta... Kimi bir işe yaramakta, kimi hiçbir işe yaramamakta... Caddeler dolup dolup boşalmakta... Araçlar uç uca sıra sıra akmakta... Sağlı sollu araç ırmağı...

Garaj... Yavaş yavaş girmekte, yorgun otobüsler... Yola çıktıkları gibi sallana sallana ama halsiz, bitkin, hatta bitik... Oturduğumuz yerde biz de öyleyiz. Ya şoför? Ya muavin? Evin hasretini nasıl çekiyorlardır kim bilir?

Kim bilir ev hallerini? Ruh hallerini, sırlarını... Sadece tüttürdükleri sigaraların dumanını camlardan efkârli efkârli savuruşlarına şahidiz. Bir de dinledikleri ve dinledikleri için dinlettikleri şarkılar... Biraz onlar anlatmakta gizlediklerini veya hiç sorulmadığı için anlatamadıkları iç sızılarını...

Her ağacın bir kurdu var. İçten içe oyar da oyar... O yâr da benim içimi... Hem de nasıl! Aralıksız, gözümü açtığım andan yumana kadar... Kim bilir anlatmazsam içimde olup bitenleri? Halimden kim anlar?

Hani tatlı tatlı kaşınır ya iyileşmeye yüz tutunca, kabuk bağlamaya başlanınca yara, işte öyle bir his var yüreğimin yarasında. Aşk denilen duygu, dört gözlü canavarımın dört gözünün duvarları arasında dolanan, iyileşmeye yüz tutan yaranın kaşınması gibi tatlı tatlı kendini hissettiren bir acının, geçebildiği her yerde ılık ılık akışının yakıcı hazzı... İşte o duygu, yeniden doğmaya hazırlayan, bu kızı! Başını döndürense, o akışın hızı...

Alışılan kirli havadan sonra ciğerlere dolan temiz havaya karışan karbonmonoksidin baş döndürücü, mide bulandırıcı etkisi... Açılan dolaplar, bulunan bavullar, valizler, çantalar... Yaklaşan taksiciler... Yürümeyi unutuvermiş ayakların yavaş yavaş açılışı... Açılışı bagajların, sağ kapıların, sonra kapanışı... Kapanışı şehirlerarası yolculuk faslının, şehir içi ulaşımın güçlüğüne bir kez daha yaşamaya başlayış...

Araba seli... Fomara Caddesi... Altıparmak... Muradiye... Evimiz... Biz kavuştuk mu şimdi, Aysima! Aysima, neredesin? Ya sen çık dışarıya ya da o çıkamayan sesin çıksın!

DOĞMAK İSTİYORUM

Ne farkım kalmış benim
İki büklüm ceninden?
Bir tomurcuğun kabre
Açma sancısındayım.
Vücudum uyuşmuş
Sevgisizlikten.
Doğmak istiyorum
Gözlerinde, yeniden
Derinden...
Derinden
Yüzünden
Ellerinden...
Üç karanlığın
İçinden.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0252

Onur Bilge

0253 - ELEŞTİRİ

Onur BİLGE

İçeriye girer girmez, ilk gözüme çarpan, yerdeki beyaz bir zarf oldu. Kapının altından atılmış olmalıydı. Ayakkabılarımı dahi çıkarmadan eğilip aldım. Baktım, üzerinde adım yazılı, üstümü değiştirdiğimde okumak üzere ayakkabılığın üstüne koydum.

Yol yorgunuyduk. Kendimizi hemen duşa atacaktık. Sırayı kimseye vermek niyetinde değildim. Çünkü başka türlü rahatlayamayacağımdan emindim. Sanki hareketsizlikten, damarlarımda kanım pıhtılaşmıştı da kalbimi yoruyor, beni halsiz bırakıyordu. Ilık bir duş kanımı harekete geçirir, beni dinlendirirdi. Çıkınca da bir elma yiyecektim. Onun da yorgunluğa birebir olduğunu biliyordum. Aklım her ne kadar mektupta kaldıysa da toz içinde hissediyordum kendimi. Tozla birleşen ter üstümde kurumuş gibi... Kolalıymışım gibi... Sanki beton dökülmüş, kulaklarımın içine. Kulağım, burnum, boğazım kurumuş... Her fırsatta elimi yüzümü yıkamaya alışığım ya. Hiç kılamazsam bir defa namaz kılmaya... Abdestin verdiği temizlik duygusunu ve rahatlığı arıyordum.

Küçükken, annem beni uyutamadığı zaman, yaz olsun kış olsun, elimi yüzümü ayaklarımı yıkar, saçlarıma su sürermiş. Sonra kurular, yatırırmiş; hemen uyurmuşum. İlmini öğrendikten sonra rahat etmiş. İslam fitratıyla yaratıldığım, o zamanlardan belliymiş. Ruhum, o şekilde huzur buluyor.

Belki de vücudumda biriken ve sükûnete kavuşmamı engelleyen elektrik o şekilde ortamı terk ediyor. Her neyse ve nedense... Kısaca, suyu çok seviyorum. Ördekler gibi, 'Çup çup!..' doğru suya...

Evim evim, güzel evim! İsterse tek odadan ibaret, toprak damlı bir sepet ev olsun! Evin rahatlığı, hiçbir yerde yok. Diğer evler kimindi? Onlar da bizim ama eşyalarımın sadece birazı yanımdaydı, gereksinim duyduğum her şey buradaydı. Biraz tozlanmıştı o da bizim gibi ama önemli değildi. En fazla bir saatlik işi vardı. Önce mektubumu okumalıydım, elmamı yerken.

Her ne kadar banyodan sonra su içmenin zararlı olduğu söylene de, bir bardak su içmeden edemem. Belki de orada su kaybettiğim içindir. Babam der ki:

"Vücut, ihtiyacı olanı ister. Canınızın çektiğini yiyin. Bedende ne eksildiyse, ona karşı iştah artar."

Öyle değil mi? Terleyince su içilmez mi? Bazen nasıl şekerli bir şeyler yemek isteriz! Biraz yedikten sonra, o istek bizden alınır, ağızımıza koymak istemez oluruz. Bazen ekşi, bazen tuzlu şeyler yemek isteriz. Turşu suyu içenler bile var.

Aşk da turşu suyu içmeye benzermiş. İnsan içmese duramaz, içince de pişman olurmuş. İçmeyenin ağzı sulanır, içenin de midesi bulanır. derler.

Mektup, Serap'tan gelmiş. Selamdan kelamdan sonra bir şiir yarışmasına katıldığından, oraya gönderdiği şiirin dereceye giremediğinden, üstelik bir de haysiyet kırıcı bir şekilde eleştirildiklerinden bahsediyor, jüri üyelerine va kendisi gibi zarar gören arkadaşlarına yazdıklarında haklı olup olmadığını bildirmemi istiyor. Bahsettiği kısım:

"Sessiz kalmak istedim ama artık bir şeyler söyleme zamanı geldi, sanırım. Fakat hakkımda iyi kötü ne yazıldıysa umurumda değil! Beni biraz daha ileriye itebiliyorsa, ne iyi etmişim de girmişim. Yok, aksine, kötü yönde mi etkilenmişim? Neden? Gururum

kırılmış. Evet, acımasızca eleştirildik, çok sertti! Fakat ne yapalım? Biz bizyiz. Hangimiz mükemmeliz? Eleştirenler mükemmel mi? Körler sağırlar, birbirini ağırlar! mı olsaydı?

Eleştirmek kolay. Şurası olmamış, burası olmamış... Karacaoğlan veya Yunus, Edebiyat Fakültesi mezunu muydu? İki satır yazamayan Türkçe, edebiyat öğretmenleri var. Yetenek, Allah vergisi... Çok Şükür Allaha ki duygularını yazarak ifade edebilen kişileriz. Allah bize, bu azımsanamayacak yeteneği bahşetmiş. Biraz daha çalışarak, daha güzel şeyler yazabiliriz. Yazamasak da olur. Ölüm yok ya ucunda! O zaman da Şairiz! diye ortaya çıkmayız, olur biter.

Jüri üyeleri, puanlamalarını yapmalı; eleştirinin dozunu kaçırmamalıydı. Özür dileyip, gönül alabilir. Bizler de eleştiriye dayanamayacaktıysak, şiirlerimizi görücüye çıkarmayacaktık. Olan olmuş. Hoşgörü, olgun kişilerin özelliğidir. Kapatacağız; arkadaşlıklarımıza, hiç bir şey olmamış gibi devam edeceğiz.

Ben de biliyorum, zayıf bir şiir gönderdiğimi. Fakat gönderdiğim şiir çok kişi tarafından beğenilen bir şiirdi. Aynı şekilde beğenileceğini sandım. Yanıldığımı anladım. Başkalarının beğendiğini değil de kendi beğendiğimi göndermiş olsaydım, iş değişebilirdi.

Üzuldüm mü? Hayır. Şöyle bir kendime baktım. Özeleştiri yaptım. Demek ki beni halk farklı, edebiyatçılar farklı görüyordu. Şiirim iki yöne de bakması gerektiğini anladım.

Sanat, sanat için mi? Toplum için mi? Kendimiz için mi?

Üç beş kişinin anlaması ve takdir etmesi için yazdığım şiirlerin yanı sıra, her tabakadan insanımızın anlayacağı tarzda da şiirler yazıyor, her iki tarafı da cezbetmeye çalışıyorum."

Ben de öyle yapıyorum. Dini şiirler de yazdığım ve tasavvufi konuları da işlediğim için, tebliğde esas olan açık, apaçık anlatım yolunu tercih ediyorum. Maksadım irşat olduğu zaman açık, yalın, basit bir anlatımı yeğliyorum. Tasavvuf, yapı olarak derinin derinine giden, sonu görünmeyen, en azından şimdilik, yani yaşarken ucunu bucağını bilmemizin, bildirmemizin imkânsız olduğu bir dal. Herkesin anlayabileceği gibi nasıl anlatılabilir? Bu da ayrı bir konu... Güçleştirmeyin, kolaylaştırın! denmiş. Öyle yapmaya çalışıyorum. Kimseye göstermek istemediğim bir dörtlük vardı. En sona bıraktım. Okuyan herkes çok beğendi. Beğeni, göreceli. Şöyle devam ediyor:

"Jüriden tanıdığım, hemen hemen bütün şiirlerini okuduğum bir şair var. İmge imge yazar. Bir başkası için imgeden çok daha başka şeyler önemlidir. Kimin, ne gibi özellikler aradığını bilemeyiz. Jüriyi kendimize göre mi teşekkür ettirecektik?"

Bir de işin ideolojik boyutu var. Zamanın en iyisi olarak adlandırılan Necip Fazıl Kısakürek, tasavvufi şiirler yazmaya başlayınca, kendi taraftarları tarafından göklere çıkarılırken, eski arkadaşları tarafından kınandı.

Gerginliğin gereği yok. Güle oynaya birbirimizle arkadaşlık, dostluk kurarak iyi vakit geçiriyoruz burada. Kırgınlıkları, dargınlıkları ortadan kaldırın! Ne olmuşsa olmuş. Bakın, olay küllenmeye başladı bile! Bir gün gelecek, bir araya geldiğimizde aynı olayı dramatize ederek anlatacağız, kendimizle bile alay ederek güleceğiz, belki de.

Pehlivan, tartışmada gayzını, yani öfkesini yutabilendir. hadisini hatırlayalım. Tartışmada, kavgada karşıdakini mat eden değil, sinirlenmeyen, sükûnetini muhafaza edebilen galiptir. Olgun insan, kolay kolay kızmaz, darılmaz. Dinimizin güzel taraflarından biri de kırılgınlığın çok kısa tutulmasıdır. Dargınlık, kırılgılık; tûlbent kuruyana kadardır.

Arkadaşlıklarımıza, dostluklarımıza kaldığımız yerden devam etmek dileğiyle...”

Ona hemen iki satır yazı yazmak ve içini rahatlatmak isterdim. Ancak yine gece, el ayak çekildiğinde yazabildim. O konuda yazdıklarım şunlardı:

Eleştiriye kimse sevmiyor. Çoğu insan övgü bekliyor. Eleştiriye hazırlıksız yakalanınca da kişisel bir saldırı olarak algılıyor ve anında savunmaya geçiyor.

‘Ohev et a tohahot’, ‘eleştiriye sev’ demektir. Büyük iş adamları, sadece kendilerini eleştirmekle görevlendirdikleri danışmanlara astronomik paralar öderler. Çoğu yerde öneri kutuları vardır ve herkes fikrini yazıp, içine atar. Gelişime katkısı olacak her fikir yöneticilerce dikkate alınır ama aynı kişiler, yakınlarının eleştirilerine katlanamazlar. Çünkü ucunda para ödemek yoktur.

İnsan, ne kadar dışa çıkıp baksa, kendi hatasını göremez. Yegane nokta-i rüyet iken, görmez kendini dide bile. der, Peyami Safa. Yani, tek görüş noktası göz iken, göz bile kendisini göremez. Biz, gözlerimizdeki çapağı göremeyiz; onu, karşımızdaki görebilir. Hatalarımızı da biz göremeyiz. Görebilmiş olsak, zaten yapmayız, eserlerimiz mükemmel olur. O nedenle eleştiriye sunmalı ve zahmet edip eleştirenlere de minnettar olmalıyız.

Hatalar, negatif sonuçlara gebedir. Yapılan hatalar, kişilik bozukluğunun saptanmasına kolaylık sağlar. Eleştiri, gelecekteki zararın önceden önlenmesi için çok yararlıdır. Dost başa, düşman ayağa bakar. Arkadaş, arkadaşına aynalık yapar. Yüzünde gözünde bir şey varsa söyler ki başkaları görüp de onu kınamasın.

Talmud der ki: “Dostun eleştirisi düşmanın öpücüğünden daha iyidir.”

Kusursuz kul olmaz. Potansiyeline ulaşmak isteyen, eleştirilere katlanmak zorundadır. Bunun için her türlü sataşmayı, şikâyet ve hatta hakareti bile sineye çekecek! Eleştiri almak, hatalardan kurtulmak için yardım almak demektir. Maratona çıkan, çok koşacak, terleyecek, ses çıkarmayacak.

Eleştiri, çok geçmeden meyve vermeye başlar. O zaman o kadar sevimli hale gelir ki! Birisi size ne kadar dalgın olduğunuzu, kapınızı açık bıraktığınızı söylese ne yaparsınız? Teşekkür ederek kapatırsınız, öyle değil mi? Eleştirmen de hata musluğunu kapatmanızı hatırlatır.

Kendisini eleştiriye açık hissettiği zaman insan uyarıları daha makul ve mantıklıca kabul eder. Yaptığı işin mükemmelliğine inanan, eleştiri ister.

Kriz gelmeden, eleştiri istemek ve gereken tedbirleri almaya çalışmak lazımdır. Efendimiz: “İstişare edin! ” demektedir. Akıl danışın!

Bizi en iyi tanıyan objektif insanlardan alınan eleştiriler, en değerli olanlardır. Birkaç değerli dosttan üç beş çıkış yolu önermesini istersek, birinden biri bizi çıkmazdan

kurtaracaktır.

Eleştiri, her zaman tüyleri diken diken eden azap kaynağı değildir. Allah gururlu insanları sevmez. Eleştirilenin canını yakan, gururun incinmesidir.

Beceriksiz, hiçbir işe yaramaz olduğu zannına kapılır. Oysa eleştiri, çok kötü durumda olana yapılmaz. Çünkü düzelmesi mümkün değil veya çok ama çok zordur, iler tutar yeri yoktur! İyiyi, daha iyiye taşımak için yapılır.

Hemen feveran etmeden önce bir süre beklemek, hazmetmeye çalışmak, savunma içgüdüsünü bastırmaya çalışmak gerekir. Alınan yorum nedeniyle utanmış olsanız bile ondan devam etmesini istemelisiniz. Böylece onu rahatsız eden şeylerdeki doğruluk payını öğrenmiş olursunuz.

Eleştiriden etkilenmemek için onu kişisellikten çıkarmalısınız. Kendinizi soyutlayın, aynı eleştiriye maruz kalmış birine neler önerebileceğinizi düşünün.

Hatalarımızın söylenmesi içimizi acıtırsa da ölünceye kadar o hatalarla yaşamamanın daha acı verici olduğunu unutmamalıyız. Eleştiri, aşıdır. Enjektör acıtır ama tesiri hayat boyu sağlıklı kalmanızı sağlar.

Allah, Yasin Suresi'nde: "Sizden hiçbir ücret istemeyenlere uyun! " der. Hiçbir karşılı beklemeden sizi uyaran, dosttur. Ona minnet duymalı, teşekkür etmelisiniz.

Gururunuzu düşünmeden memnuniyetinizi belirtin, zorla da olsa.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0253

Onur Bilge

0254 - ÇEVRECİLİK

Onur BİLGE

Benden önce yazanların eserlerini okuyarak yetişmeye çalışıyorum ve bir yandan da benden sonrakilerin okuması için yazıyorum. Belki böylece, edebiyattan aldıklarımı yerine koymuş olurum. Yazdıklarından faydalandığım kişilerin de üzerimde hakları var, beni yetiştirmekte olan Ülkemin de... Belki bu şekilde ödeşmiş oluruz.

Harun Reşit veziriyle tebdili kıyafet, şehri dolaşmaya çıkmış. Bahçesinde hurma fidanları dikmekte olan yaşlı bir adam görmüş. Herhangi biri gibi selam vermiş ve diktiği fidanlarının ne zaman meyve vermeye başlayacağını sormuş. Adam:

"Kim bilir? Belki on, belki yirmi sene sonra..." diye cevaplamış.

"Onların meyve verdiklerini görebilecek misin? " demiş, merakla.

"Ben yaşlıyım. Görmem imkânsız ama analarımızın atalarımızın diktikleri ağaçların meyvelerini biz yedik. Biz de bizden sonrakilerin için fidan dikmeliyiz." diyerek, işine devam etmiş.

Cevabı ve yaptığı iş, Harun Reşid'in çok hoşuna gitmiş ve ona bir kese altın vermiş. İhtiyar, teşekkür etmiş ve:

"Ham olsun! Diktiğim ağaçlar hemen meyve verdi! " diye sevincini belli etmiş.

Bunun üzerine, Harun Reşid bir kese altın daha vermiş. Adam, yine ona teşekkür, Allah'a hamd etmiş ve demiş ki:

"Başkalarının diktiği ağaçlar hemen meyve vermez, üstelik yılla bir kez meyve verir; benimkiler daha eker ekmez, çifte ürün vermeye başladı.

Yazdıklarım meyve verir mi vermez mi ne kadar verir, az mı çok mu bilmem. Meyve beklentisi içinde de değilim. Varsın, kozalak versin. Bir şeyler versin de... Ya da gölge versin. İnsanların, kuru bir ağaç gölgesine dahi ihtiyaç duydukları zamanlar olur. Kuru bir ağaç gölgesinden faydalanmaktan dahi sorgulanacağımızı düşünürsek, hiç yoktan iyidir.

Yazmak, azımsanacak bir şey değil ki! Bir yazı yazarım, ağacı sevmek, ormanı korumak hakkında, bilmem kaç dönüm ormanımız kurtulur veya bir o kadar ormanımız olur. İyiliğe, güzelliğe dair yazılar yazarım, okuyan ve uygulayanların sevabından payım olur. Olur da bir yazımı okuyan ateist iman eder, kurtulur; bütün insanların kurtuluşuna vesile olmuş kadar sevap kazanırım.

Kalem, bıçak gibidir. İyiye de kullanılabilir, kötüye de... Hayra da şerre de... Kılıçtan keskindir. Kıldan ince sorgu sualin başlayacağı zamana kadar, kılı kırk yarararak yazmak lazım. Bir yazar, yanlış bir yönlendirmeye felakete, hatta savaşların çıkmasına sebep olabilir. Karamsarlık içinde yazılmış bir yazı, bir hayat söndürebilir. Yazılanları, her yaş ve her ruhsal durumdaki kişiler okumakta... Zaten hayattan bezmiş, canı burnunda, hasta ruhlu birisi; ölümün çözümmüş gibi gösterildiği bir yazıyı okuyup, intihar ederse; bir kişiyi öldüren, bütün insanları öldürmüş sayıldığı için çok büyük bir günah işlemiş, telafisi imkânsız bir hata işlemiş olur. Onun için yazarın, sadece deşarj olmak için ağzına geleni yazmaya hakkı yoktur.

Bir söz, insanı ipten de kurtarır, ipe de götürür! Yolu hapisaneye düşmeyen yazar yok gibidir. Fakat insanlar, över de söver de döver de... Bir bakmışsın lanetler, bir bakmışsın heykelini diker. Bir anda karar alır, zindana tıkar; bir anda affeder, kral eder, başına diker. Aynı kişiyi yedi kat yerin dibine sokar, sonra göklere çıkarır, kahraman ilan eder. Onun için insanların ne düşündüğünün, ne dediğinin, ne yaptığının hiç önemi yok. Allah ne der? Mühim olan o! Yaptığım her işte, Allah'ın rızasını gözetmeliyim.

Yazılanlar yok olabilir, insanlar ölebilir, devletler yıkılabilir, her şey bir süreliğine emanet... Kıyamet kopacak, her şey yerle bir olacak! Sadece iyi niyet ve iyi amel kalacak. İyi bir iş yapamamış olsam da iyi niyetim kalacak. Bütün tesellim, o!

Sevgi ve umut dolu bir yazı yazmışım, intihar edecek raddede bunalımda birisi okumuş veya birinden dinlemiş; olaylara ve hayata bakış açısında değişiklikler olmuş, diyelim. Haberim olmuş veya olmamış, ne fark eder? Her olmuş ve olacaktan haberdar olan Allah biliyor ya, yeter.

Öyle çok önemli bir iş yapamamışım da bir yazım, bir kişinin o anki can sıkıntısını gidermiş, o da yeter. İnsanın insana hakkı, sadece yiyip içmeyle geçmez ki! Bir kişinin can sıkıntısını gidermekle de hak sahibi olunur. Bir arkadaşımız kötü bir olay yaşamış veya kötü bir rüya görmüş, bizi aramış, yanımıza gelmiş, paylaşmış, içini dökmüş, rahatlamış; içini ferahlatacak hiçbir söz söylememiş olsak dahi, derdini dinlemiş olmakla bile ne çok işe yaramış oluruz! İnsan, insanın içinin ağısını alır.

Yazdıklarım, sadece iç döküşse, hiçbir işe yaramayan şeylerse, benim rahatlamamı sağlıyor ya, ne mutlu! Aynı konuları yazdığım yazıları okumaya başlayanlar, sıkılırlarsa bırakabilirler, okumak zorunda hissetmezler kendilerini ama yazmayıp sırf boşalmak için bir başkasına anlatmaya kalksam, nezaketen dinleyecek, onun hakkı bana geçecek, nasıl ödeşeceğiz?

Bu duygu ve düşünceler içinde, ömrüm oldukça yazmaya kararlıyım. Kayda değer şeylerse de değilse de... Kalıcı olur ya da olmaz... Arz etmek benden, talep okuyuculardan, takdir Allah'tan...

Elimin erdiğince, gücümün yettiğince üretmeye devam edeceğim. Bir işe yarayıp yaramayacağı konusunda çok da karamsar değilim. Pirincin taşı kadar da mı diş dokunur bir şey olmayacak bunca yazının içinde?

Boşaltılan lağım çukurlarından çıkanlar bile karpuz kavun tarlalarına dökülüyor, bir işe yarıyor. Bu memlekette gübre de satılıyor, taş, toprak, kum bile... Mucitlere ve ekonomiye katkısı olacak her konuda fikir sunanlara para veriliyor. Yani akıl bile satılıyor. Gerçi akıllar satışa çıkarılmış, herkes yine kendi aklını almış ama olsun. Az sayıda da olsa: Akıl, akıldan üstündür. diyenler de var.

Ağustosböceğinin zırlıtısı dahi kavurucu yaz sıcaklığı altında tarlalarda çalışanların aklını muhafaza yarıyormuş. Antalya gibi sıcak iklim kuşağında olan illerde, hiçbir sebep yokken, her yaz sıcaktan aklını oynatanlar olur. Hiçbir şey lüzumsuz değildir. Her yaratılanın bildiğimiz veya bilemediğimiz faydaları vardır. Allah beni de lüzumsuz yaratmamış, yazma yeteneğini boşuna bahşetmemiştir.

Adamın biri; topladıkları hayvan dışkıları ile yaşamlarını sürdüren sevimli böceklerin neden yaratıldıklarını düşünür durur, buna bir anlam veremezmiş. Onlar, buldukları dışkıları minik toplar haline getirerek arka ayakları ile yuvarlaya yuvarlaya taşıyarak,

yuvalarını inşa ederlermiş. Bu yuvarlama sırasında, çoğu zaman aralarında kavga çıkar, biri diğèrinin biriktirdiği topları çalar, diğeri onu kovalayarak toplarını geri almaya çalışmış. Hırsızlık, hakka tecavüz ve bu nedenle anlaşmazlık onlarda da varmış.

Filler, sindirim sistemleri zayıf olduğu için yedikleri besinlerdeki yararlı maddelerin yarısını dışkı yoluyla dışarı atarak bu böceklerle aşçılık edermiş. Bir buçuk kiloluk dışkıyla on beş bin böcek besleyebilirlermiş. Taze dışkıya üşüşen böcekler, iki saat içinde ondaki tüm besin maddelerini yer veya top yaparak yuvalarına yuvarlarlar, kalanını gömerlermiş.

Bunlar, yeryüzünde küre yapabilen tek böcek türüymüş. Sert kabuklu olup, birçoğu parlak metalik renklerdeymiş ve otuz parmağa sahipmişler. Dişisi, ön ayaklarıyla küre yapar, larvasını içine bırakır. Yumurtalar, kürenin içinde aşılır ve dişi böcek; küreyi, başi hep doğuya dönük olarak, arka ayaklarıyla yuvasına yuvarlayıp, biriken toplar için yeraltında yaptığı küçük odaya götürüp gömermiş. Bazıları dört ay, bazıları yirmi dört gün başında nöbet tutar, yosun tutmaması, çürümemesi için sürekli hareket ettirir, yavrular oluşmaya başlayınca, topraktan çıkarır, suya taşır. Küreler erir, yavrular serbest kalır. Gözlerini, pislik içinde dünyaya açarlar ve ömürlerini fil peşinde koşarak, tüketirler ve yine pislik içinde ölürlərmiş.

Onlar da bir âlem... Yaratılışlarındaki programın zerre kadar dışına çıkmadan yaşıyorlar. Kim bilir daha ne işlere yarıyorlar! O adam dermiş ki:

"Allah, hiçbir şeyi sebepsiz yaratmaz. Her şey bir işe yarar; tamam, kabul de acaba bu böceği neden yaratmış?"

Günlerden bir gün hastalanmış. Vücudunda yaralar çıkmış. Kıssa bu ya, adama demişler ki:

"Bu yara iyileşmez. Tek tedavi yolu var. O böceklerden toplayacaksın, ezip yarana süreceksin."

Yine kıssa bu ya, söyleneni yapmış da iyileşmiş. Hikmetinden sual olunmaz.

Her birimizin bir değil, birçok yaratılış sebebimiz var. Yeter ki hepimiz, ne için yaratıldığımızın farkında olalım. Hiçbir işe yaramasak da pislik temizlemek gibi bir işe yarayalım ama nerde! ..

İnsanoğlu kadar doğa düşmanı bir yaratık daha yoktur! Elinin değdiği her yeri kirletir, ayağını bastığı her yeri talan eder! Doğa, kendisini temizler. O böcek bile kalıntıları gömerek örnek olmaya çalışırken; insan, her geçtiği, durakladığı veya konakladığı yerde pisliğini bırakır. Toprağa ettiği yetmez, suyu da havayı da kirletir.

Şirin ve güzel görünümlü bir böcek olan zavallı gübre sineği, ömür boyu gönüllü temizlik işçisi olarak çalıştığı halde hakir görülür. Ölünceye kadar çevreyi temizler, pislikleri gömer. Bu böceğin yaptığı işle insanoğlunun yaptığı iş arasında bir terslik var ama nerde? Onu da okuyuculara bırakıyorum. Aslında hangisi faydalı, hangisi hakir durumda?

Eski Mısır uygarlığında kutsal sayılan hap böcekleri, çevre temizliği konusunda gazete, mecmua, kitap, broşür gibi şeyler de okumazlar. Radyo dinlemez, televizyon seyretmezler. İçgüdüsel olarak, kedi bile dışkısını gömer, elini yüzünü temizler. O

mahlûklara o içgüdüyü veren Allah, insana da vermiş. Biri yapar, biri bakar.

Fillerin peşinden koşarak Kâbe'yi yıkmaya gelen Ebrehe ve orduları bu şirin böceklere ne kadar benziyor! O ortamda doğup, o ortamda ölenlere, burunlarını oradan çıkaramayanlara acıyorum. Oysa Allah onlara da akıl vermiş. Birazcık o işle meşgul olmayı bıraksalar da başlarını kaldırıp, yukarıya baksalardı, gerçeği göreceklerdi. Güneş, tüm ihtişamıyla göklerde, nur saçmaktaydı! Cehaletin kör karanlığında kalanlar için Efendimiz ay, ashabı yıldızlardır. Onlardan hangisine bakılırsa bakılsın, kendini kaybeden yolunu bulabilir.

Çağımız bilgi çağı... Yanlış olan, yanlışta ısrar... Çevremize bakalım! Çevremizdeki pislikleri temizleyelim! Allah, temizi ve temizliği sever. Güzeldir, güzelliği sever.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0254

Onur Bilge

0255 - MED CEZİR

Onur BİLGE

İnsanlar huzursuz ve mutsuzken içleri karanlıktır, karanlık indikçe karardıkça kararın deniz gibi uçsuz bucaksız, korkunç ve çalkantılı... Gözleri de perdelidir, tüm güzellikler önlerine saçılmış olsa da fark etmezler bile... Her şey önemini kaybetmiş; renkler silinmiş, sesler yitmiş, ne varsa dibe vurmuştur, güzelliğe dair.

Her şey, gönül hoşnutluğuyla tadındadır; lezzeti ve güzeldir. Sohbet, düğün, bayram, ibadet... Zaman zaman insan çatlama haline gelir! Kabz halidir, ruhun. Can, şişe mantarı gibi boğaza kadar gelip dayanmış ve sıkışmıştır! Fırlayırsa, kurtuluvarecek gibidir insan!

Beden, 'dünya' derken; ruh, 'ahret' demektir. Ruh, Allah sevgisine açtır, bedense bir kula... Ruhun bedende, bir tarafı buz keser kazık gibi, bir tarafıysa ateş, alabildiğine... Bir soğuk, bir sıcak, kabına zarar! Bir içsel mücadele başlar, kıyasıya!

Gecenin ilerlemiş bir vaktinde, işte böyle bir halde, gelgitler içindeyim. Sahteliklerle dolu dünyada, sadece düşüncelerimi ve sohbetimi paylaşmak için yazıyorum, kimlerin okuyacağını bilmediğim ve merak etmediğim yazıları... Bazen bir öykü bazen deneme bazen şiir olarak dökülüyor kâğıtlara. Üst üste konarak çoğalıyor yazdıklarım.

Aslında ben, sadece arkadaşlığına değer verebileceğim dostlar arıyorum, etrafımda. Koşa koşa Bursa'ya dönüşüm de ondan. Gerçek kimliğimi, beynimin içersindeki düşünceler ele veriyor ve şimdilik bunu kimse bilmiyor.

Hayatımın kıyılarına zaman zaman vuran, kayalıklarımı döven karamsar dalgalar üzerimde geldikçe, tüm fırtınalara inat, umut yelkenlisiyle okyanusa açılıyorum, tüm cesaretimle. Şişirip yelkenleri, bütün renksizliklere inat, karanlıklar içinde ısrarla maviyi arıyorum. Sabaha çok var, biliyorum. Gecem uzadıkça uzuyor, ısrarla. İsrarla sonsuzluklara uzanıyorum.

Bazen göklere çıkıyorum, uçurtma gibi zülüflerimi, kuyruğumu sallaya sallaya, ipin ucu yerde ve emin ellerde olduğu için hiçbir yere, hiçbir şeye tutunmak ihtiyacı duymadan rengârenk giyinip boyanmış bir gelin gururuyla güzelliğinden emin bir şekilde süzülüyorum. Hiçbir şey için üzülmeye ve sıkıntı duymaya değmeyeceğini gayet iyi bildiğim için umursamıyorum, yeryüzüyle bağlantımı.

Çalışma ve tahsil hayatım, meşguliyet tedavisi, bir yerde... Onlarla, hayatıma anlam kazandırmaya çalışıyorum. İlhan ve okul arkadaşlarımla hayata tutunabilmeye... Gecelerimin en sevdiğim ışıkları; sokak lambasının sarı gülücüğü ve simsiyah gözlerin kara ışığının tebessümü... İki re romantizm, huzur ve mutluluk yüklü...

Bir dost eline dokunabilmek, sınıksız tutabilmek istiyorum, zaman zaman. Yaşantıma maksimum anlam katabilecek bir dostluk kurmak ve ömrümün sonuna kadar sürdürebilmek dileğiyle. Yanı başımda, candan yakın ama imkânsızdan da ötede!

Sevgisiz ve yalnız kaldığımı hissettiğim zamanlarda umut donuyor, avuçlarımda. Ellerimi tutup ısıtacak, işlev kazanabilmesi için eritecek candan bir kişinin vücut sıcaklığına ihtiyaç duyuyorum. Sonra da suçluluk hissi sarıyor, düşüncesinden bile yalnızlığımın sadece Yaratan'ımla olmadığım için ama ben insanım. Yerim, insanların arası... Herkes gibi ben de sevgiye aç bir yaratığım, nihayetinde... Hatta azıyla da yetinemeyen, daha fazla sevgi ve ilgi isteyen, özellikle bu konuda doyumsuz bir

varlığım.

İnanmak istiyorum, çivilerin yeşereceğine, telefon direklerinin dal budak salacağına ve yol boyu dike dike geldiğim kilometre taşlarının kök salacağına. Yeryüzünde, imkânsız olan ne varsa, ters yüz etmek istiyorum. Aşk, böyle bir şey olsa gerek.

Hani güvenmek isteriz ya zaman zaman, tam bir teslimiyetle birisine, yüzümüze sıcacık vuran ilgisinden umutlanıp da, İlhan, benim için öyle bir can yoldaşı işte! Gözü kapalı hayatımı avuçlarına bırakabileceğim bir can...

Ona yazmak istiyorum yine, bağırsam beni duyabilecek kadar yakın bir mesafe varken aramızda. Mesafenin, uzununu kısası yok. Mesafe, mesafe işte!

Hiçbir beklentim de yok, aslında. Onunla birlikteliğe dair kurduğum hayaller içimde gizli, sadece beni ilgilendirir, bir benim ruhumun süsleri onlar. Süsledikçe süslüyorum düşlediklerimle, zaman zaman daralan ruhumu; dört bir tarafından tüm kuvvetimle çekiştirerek, alabildiğine genişletmeye çalışıyorum. Ancak o zaman rahata ve huzura kavuşabiliyorum.

Mesafeyi yok etme çabam yok. Hiç olmadı bu zamana kadar. Zaten mesleği, ona dokunmama engel. Bende, çocukluğumdan kalma bir soğukluk var, hastanelere ve doktorlara karşı. Hani o küçücükken, bir hastane koridorunda, açık bırakılan ameliyathane kapısından, karnı şiş, hasta genç kadıncağızın karnının neşterle yarıldığını, yerdeki kırmızı boyalı yangın kovaşına hortumun ucundan fışkırır gibi dolan ve dışa taşacak kadar köpüren suyu seyrettiğimden beri... Hastanenin hizasından otobüs içinde geçerken bile rengim sararır, içine girdiğimde oturamam, hiçbir yere dokunamam. İlhan, doktor olacak. Ben doktorlara da dokunamam.

Annem, bu duygumu yenmem için arada hastaneye gitmemi öneriyor. Hastanede, Antalyalı bir kız arkadaşım var. Orta birde sıra arkadaşım. O zamanlardan hemşire olmak istediğini söylerdi. Çocuklara bakmak istediğinden bahsederdi. Hayallerini gerçekleştirmiş, hemşireliği seçerek, kısa yoldan hayata atılmış. Gerçekten de çocuk servisinde görev yapıyor. Onun yanına gönderiyor beni. Bazen de yemeğe, eve davet ediyor. Ona yaklaştırıyor, alıştırıyor ve diyor ki:

"Kızım, dünyanın bin türlü hali var. Hepimiz can taşıyoruz. Gün gelir, hastalanırsın, hastaneye yatman gerekir. Bir de seninle uğraşmayalım, o zaman. Şimdiden yavaş yavaş alıştırdı kendini. İstersen, nöbetçi olduğu bir gece hastanede onunla kal."

Bir gece o bizde kaldı. Ertesi gün de beni yanında götürdü. Kovuşları beraber gezdik. O geceyi, onun odasında geçirmeye karar vermiştim. Evden o şekilde çıkmıştım. Yanıma hukuk teksirini de almıştım, ders çalışırım diye. Uyuyamayacağımı biliyordum. Sandalye üstünde sabahlayacağımı...

Gerçekten öyle oldu. İşini bitirdiğinde, odasına gittik. O uyumaya hazırlandı. Bana da yatmamı söyledi ama mümkün değildi. Benden ümidi kesince:

"Ben şurubumu içeyim, gözlerimi kapatayım, renkli televizyonumu açayım. Çok yorgunum. Hemen uyumak istiyorum." dedi.

"Ne şurubu o? " diye sordum.

“Öksürük şurubu... ” dedi. “Uyumak için bir kaşık içiyorum, uykumu getiriyor.”

Gerçekten de bir kaşık içer içmez uyuyuverdi. Bekle Allah, bekle! .. Bir türlü sabahı edemedim! .. Yorgunluktan bayılacak haldeydim ama tikslenme duygumu bastıramıyordum. Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen, nedenini bilmediğim bir duygu yakamı bırakmıyordu. Daha sonra çocukluğuma kadar inerek düşündüm ve bu duygunun kaynağının o olay olduğunu anladım. Hatırlamıyordum bile... Hastane ile ilgili tüm anılarımı birer birer hatırlamaya çalıştım ve saatlerce düşündükten sonra, bahsettiğim olayı hatırladım.

Sabah da oldu, ben de oldum! Arkadaşım, dinlenmiş vaziyette, gülümseyerek uyandı, alışık hareketlerle hızlı hızlı giyindi, aşağıya indik. Sabahın çok erken bir saatiydi. Koridorlar süpürülüyor, siliniyor, temizleniyordu. Yerdeki tüm tozlar havalanmıştı. Belki de bana öyle geliyordu. Tıkandığımı hissediyordum. Mendille ağzımı burnumu kapattım. Her tarafım kaşınmaya başladı. Sanki tozlar, mikroplar giysilerimi geçerek tüm cildime yapışmıştı. Kendimi hemen suya atmak, dezenfektanla mikrop öldürücü hale gelmiş suyla iyice yıkanmak, temizlenmek istiyordum. Onun için de bir an evvel eve koşmak!

Arkadaşım da oradan geçmişti. Ona hiçbir şey olmamıştı. Her şeye küçükken alışılması gerektiğini bir kez daha anladım. Hacettepe Üniversitesi, Fizyoterapi; Beslenme ve Diyetetik bölümlerini de kazanmış olmamış olmama rağmen oralarda okumayı asla düşünmeyişimin nedeni de aynıydı.

İdealim, İstanbul Edebiyat Fakültesi veya Güzel Sanatlar Akademisi idi. Akademiye rahat rahat girebilirdim, puanı çok düşüktü ve daha çok yetenek aranıyordu ve o da bende vardı ama nü çalışıldığı için babam müsaade etmemişti, bankacı olmamı istiyordu. Hatta üniversite sınavına dahi girmemi istemedi, mezun olur olmaz bankada işim hazırды; müdürün ısrarıyla form doldurup, son anda verdim. Sınava hazırlıksız girdiğim için de Edebiyat Fakültesi için gereken puanı tutturabilme fırsatını, çok az farkla yakalayamadım.

Eve gider gitmez, bir kova suya dezenfektan döküp karıştırıp yıkandım. Her tarafım fisil fisil kabarmıştı. Kaşınmaktan kıpkırmızıydı. Kurdeşen olmuş gibiydim. Sebebi, hastane tozuymdu.

Böyle durumda olan birinin, doktor olma yolundaki biriyle ileriye dönük beraberlik hayalleri olabilir miydi? Hayale sınır yok, hem de ne hayaller kuruyordum ama gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu da adım gibi biliyordum. Onlar, ruhumun besiniydi, sadece.

Gece, ruhumdaki med cezirlerle geçiyor. Bir anda yerde, bir anda gökte, bir anda okyanusun ortasında oluyorum. Kaçmak istiyorum, aslında. Kendimden kaçmak ama yakalanmışım bir kere. Kavşağına girmişim, aşkın. Sağımda solumda vızır vızır arabalar... Karşıya geçmek de var, pul gibi yapışmak da yere! ..

Kavşağına girmişim sevdanın, girmişim bir kere! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0255

Onur Bilge

0256 - YAĞMURU GÜLDÜRMEK

Onur BİLGE

Bursa'ya gelir gelmez, odamla ve eşyalarımınla hasret giderdim. Dip bucak temizledim ve yeniden dekore ettim. İlk gecemi, her zamanki yerimde, pencerenin pervazında yazarak geçirdim. Bu defa yatağımın başucunda oturuyordum, dizlerimde battaniye vardı. Hafifçe sağ tarafa dönüktü yönüm. Otobüste biraz uyumuştum. Duşla elma yorgunluğumu almıştı. Gençlere özgü bitmek bilmeyen enerjiyle yazarak sabahlamıştım. Teypte sevdiğim şarkılar vardı, Zeki Müren'den, defalarca dinledim. Dinledikçe garip bir huzur sardı içimi.

"Bir bahar akşamı rastladım size
.Sevinçli bir telaş içindeydiniz
.Derinden bakınca gözlerinize
.Neden başınızı öne eğdiniz"

Bir haziran sabahı rastlamıştım ona. Aynı anda çıkmıştık, evlerimizden. Nasıl bakmışım bilmiyorum gözlerine, hafifçe yana dönmüş, başını yere eğmiş, çiçeklere bakıyor gibi yapıp, uzaklaşmamı beklemişti. Sonra da bir süre izlendiğimi hissetmiştim. Arkadaşlarımla buluşmak için Virane'ye gidiyordum.

"Gözlerinin içine başka hayal girmesin! " Birbirine ayna olmuş, gözlerimiz. Karşılıklı hayallerimiz düşmüş, çıkamamış. Ayrılamamış akisler, aynalardan. Sırlarımız, sırlarına kazınıp kalmış. Ela, siyahta erimiş; siyah, elayı gölgelemiş. "Bana ait çizgiler, dikkat et, silinmesin! "

Neler söyler oldu bu şarkılar bana! Bu zamana kadar yüzlerce defa dinlemiştim hâlbuki. Pek bir şey ifade etmiyordu. Dinleyip geçiyordum, öylesine. Oysa şimdi, dinledikçe Aysima'yı yaşıyorum. Her nağmede adım adım yaklaşıyor bana. Her nota kalp atışlarımla ses veriyor. Her hecede ona sesleniyorum. Ya da o bana... Anlamının üzerine basa basa...

"Sana gelen yollarda daima beni bekle! " Gelişimi hissederek yine yollara çıkmasını bekliyordum ama o yoktu. Gece boyu da camı açılmadı. Sabaha kadar perdem de gözlerim de açıktı. Sabah ezanından sonra uyudum. Öğleye doğru kalkıp giyindim ve kahvaltı etmeye Virane Kafe'ye gittim.

Okullar açılıyor ya, herkeste bir telaş! Birazcık bende de var ama Virane'de hummalı bir çalışma yapılmış. Bazı perdeler değişmiş. Çok eski ve kullanılmayacak kadar eski olanlar vardı. Onlar atılıp, yerine yenileri ve tüller asılmış. Odalara ranzalar, masalar, sandalyeler konmuş. Yurtta kalanlardan parasal sıkıntısı olanlar, gelip yerleşmiş. Eski ahşap evin üst katı, mini bir yurt haline gelmiş.

Bütün pencereler çiçeklendirilmiş. Bahçe de elden geçmiş. Her şey eskisine nazaran çok daha iyi, Virane daha canlı ve çekici bir hale gelmiş. Ahmet'le Duygu daha mutlu... Dağılanların toplanmasıyla kazançları daha da artacak. Emin adımlarla evliliğe doğru gitmekte.

Onlara, Antalya yöresine ait çeşitli reçeller getirdim. Karpuz, patlıcan, portakal, greyfurt reçelleri... Kalın kabuklu limonlar getirdim, Define'ye. Limon salatasını tarif etmişim ya, canı çekmiştir falan diye. Kucağına bir poşet limon koyup, birini elime aldım, tekrar tarif etmeye başladım:

"Bak, dedeciğim! Böyle kocaman, kalın kabuklu bir limon alacaksın. Yıkadıktan sonra hafifçe rendeleyeceksin. Asidi tam yok olmayacak. Böyle küçük küçük keseceksin. Bir tabağa koyacaksın. Üzerine zeytinyağı gezdireceksin. Tuz ve pul biber ekeceksin. Sonra çatalını batırıp, şapur şapur..."

Dede yerde... Dizlerinin üstünde... Elleri çenelerinde... Bet beniz atmış; suratını, işkembenin kırk katı gibi buruşturmuş, kıvraniyor! Bayıldı bayılacak! .. Herkes de onunla beraber yerlerde ama kahkahalar içinde...

Define kadar şaka kaldıran bir ihtiyar daha yoktur! O da şaka yapar. Çok da sever. Bize şöyle bir şey anlatmıştı da şaşır kalmıştık:

"O Bedirhan var ya, o Bedirhan! Bir zamanlar dadandı benim tütünlere! Alıyorum, yok! Alıyorum, yok! .. Ortakçı oldu. Otlakçı yani. Bana özenmiş, pipo içecek. Her gün geliyor, benim pipolardan birini alıyor, harcıâlem tütünden de değil, kalitelisinden doldurup doldurup yakıyor. Bir kere de demiyor:

"Bir paket tütün de ben alayım da dedeme hediye edeyim! "

Bir de karşıma geçiyor, ayak ayaküstüne atıyor, keyifle tütürüyor.

"Oh! Oh! .. Ne kadar da güzelmış, be! .." diye.

Benim pipoyla, benim tütünlere bana nispet yapıyor. Öyle mi, öyle! 'Sana bir alicengiz oyunu oynayayım da gör! ' dedim, içimden.

Bir gün, sokağın birinden geçiyorum. Yolun ortasında bir parça pislik... Oradan bir at arabası geçmiş olmalı. En yakın bakkal dükkânından bir poşet istedim; ters çevirip, elimi soktum içine ve yerden alabildiğim kadarını aldım ve tekrar eski haline getirdim, ağzını bağladım, eve geldim. Serdim kuruttum güneşte. İstedğim kıvama geldi. Tütünden hiç mi hiç farkı kalmadı. Boşalan kaliteli bir tütün paketine doldurup, benimkinin yanına koydum.

Bu yine geldi. Uzandı piponun birine, kaliteli tütün aranıyor. Dedim ki:

"Bedirhan, ver o pipoyu bana! Sana nefis bir tütün doldurayım! Ömrünün sonuna kadar unutamayacağın kadar güzel bir tütün! Bunu bir içeceksin, hayatın değişecek! "

"Sahi mi dede? Benim gibi adama yakışır mı kalitesiz tütün içmek? Doldur bakalım! "

Uzattı pipoyu. Çaktırmadan doldurdum, tıka basa, verdim. Bu yine oturdu karşıma, geldi bacağı, sevinçle yaktı. İçine çekmesiyle yerinden fırlaması, suratının pancar gibi olması bir oldu! Nasıl öksürüyor! .. Boğulacak gibi! .. Gözlerinden yaşlar akıyor! "

"Dede, bu ne ya? Öf! .. Ya, sahi bu ne? "

"At pisliği... Ne olmuş? En kalitelisini istersin, öyle mi? Al sana, en kalitelisi! .." dedim. Hah, hah, ha! Bir daha da elini süremedi tütünlere de rahat ettim! Arada sorarım, ona:

"Bedirhan, pipo içmek ister misin? Doldurayım mı? " diye.

"Aman dede, aman! Kalsın! Tütün mütün istemem! Sayende en kaliteli tütünün tadına baktıktan sonra, bir daha tütün mü? Tövbe! Pipon da senin olsun, tütünün de..." der.

Aldı dersini tabi. Onunla çok anımız var. Daha bu ne ki! Neler etti o namussuz bana ama ben de onun hakkından geldim! Eski bir dostluğumuz var. Eskimeyen dostum o benim."

Şen adamdır, Define. Fakat biraz yorgun ve durgun gördüm, onu... Hasta değil ama hassas ruhu, öğleden sonra çiselemeye başlayan yağmurla alabora olmuş gibi. Maziye gitmiş yine... Unutmadığı aşkına... Yağmurda sırlıklam gelen kızın ilk görüntülerini seyretmekle meşgul, iç âlemindeki beyaz perdede. Dede, hayal âlemindeki en güzel, en romantik, en can alıcı ve kalıcı anılarına dalmış. Onu, en iyi ben anlayabiliyorum. Çünkü yağmur beni de had safhada etkiliyor. Bir ara yağmurluğunu giydi, aldı başını gitti! Bir süre sonra, sırlıklam geldi. Yüzünde mutlu ve duygusal bir ifade vardı.

"Nereye gittin, dede? " diye sordum, yavaşça.

"Şöyle bir dolaştım, hatıralarımda. İlk dükkânımın olduğu yere, o çınar ağacının altına gittim. Hani sana anlattığım hikâyenin geçtiği yere... Of! Sorma! Unutulmuyor be! Fena vurdu geçti! .." dedi, sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Ağlamıştı. Gözleri kızarmış, biraz da şişmişti. O ağladığında, gözleri kızarmadan kocaman Karadenizli burnunun ucu kızarır.

Ahmet'le Duygu'nun ve diğerlerinin yanında, daha fazla konuşmak istemedim ve herkesin dağılmasını, o ikisinin de kendi âlemlerine dalmalarını beklemeye karar verdim. Öyle konuları, uluorta konuşmazdı. Yaşından başından utanırdı.

Bu zaman zarfında, bahçe kapısının önünde, saçağın altındaki masada bir başıma oturdum ve yağmurla ilgili bir şiir yazmaya başladım. Mis gibi çay, buram buram toprak kokusu geliyordu. Virane'nin o özlediğim rutubet kokusu da vardı. Üçü birleşince içime işliyor, ruhumda amber etkisiyle yayılıyordu.

Çisem çisem yağmur yağıyordu. Toprak aç, toprak hasret içinde, toprak kucak açmış, her düşeni yutuveriyordu. Yaprakların üstünde kalanlar ve uçlarından süzülenler; bulutların arasından muzip muzip bakan, arada göz kırpan, saklanan, tekrar ortaya çıkan, çocuk yüzlü güneşin yaydığı renkleri ayrıştırarak parlıyordu.

Her şey, ruh haline göre algılanır. Her zaman hüznün sembolü olmuş sonbahar. Gözü yaşlı eylül, ıstırapla ağlatılmış, hep. Bense mutluydum, istemsiz bir tebessüm gelip yerleşmişti ne zamandır, dudaklarıma. Kıvrımlarına takılmış, öylece kalmıştı. Zaman zaman genişliyordu, gülüyor, kahkaha atıyordum. Ne kadar romantizm yüklü olsam da içim, içim içime sığmıyordu!

Bu zamana kadar şairler ve yazarlar hep ağlattılar yağmuru. Ben güldürüyordum. Defterini dürüyordum, acıların. Kederi, hüznü ve melankoliyi öldürüyordum. Aysima'lı şiirler örüyordum, duygularımıza tıpatıp uyan. Damlaların gülümsediğini görüyordum. Çiğ tanelerinin mahmur mahmur gerindiğini... Serinlediğini; toprağın çimenin, göklerin, yerin, gönüllerin, ruhların, yüreklerin, her şeyin, her yerin...

Duymaz oluyordum, can çekişenlerin; ağaçların, ekinlerin, çiçeklerin, hâsılı en küçük bir şeyin inlediğini.

Hep ağlatmışlardı, yağmuru. Ben güldürüyordum. Gülen yağmurlarda yıkanmış duygular koyuyordum, koynuma. Şiir yapıyordum İlhan'a. Yüreğimde demliyordum. Bir süre bekletiyordum, kokusundan anlıyordum demlendiğini, gözlerime dolduruyorum, mutluluk mutluluk, sevinç sevinç...

Biliyordum, bakışlarımın derinliklerinde dinlendiğini. Kendimden geçercesine okuyordum, duyuyordum; aynı tarzda, aynı hislerle dinlendiğini ve gayet iyi biliyordum, beni çok sevdiğini.

Hep ağlatmışlardı yağmuru, gözyaşlarıyla ıslatıp. Ben güldürüyordum, gülüşlerimi katıp. Şiirler örüyordum, ikimiz için, mutluluk renklerinde İlhan'a dair şiirler... Bana dair ve sair...

YAĞMURU GÜLDÜRMEK

Hep ağlattılar yağmuru
Ben güldürüyorum
Defterini dürüyorum acıların
Öldürüyorum kederi hüznü melankoliyi
Senli şiirler örüyorum
Duygularımıza tıpatıp uyan
Görüyorum damlaların gülümsediğini
Çiğ tanelerinin mahmur mahmur gerindiğini
Serinlediğini
Toprağın çimenin
Göklerin yerin
Gönüllerin ruhların
Yüreklerin
Her şeyin her yerin

Duymaz oldum
Can çekişenlerin
Ağaçların ekinlerin çiçeklerin
Hâsılı en küçük bir şeyin inlediğini

Hep ağlattılar yağmuru
Ben güldürüyorum

Duygular koyuyorum koynuma
Gülen yağmurlarda yıkanmış
Şiir yapıyorum sana
Yüreğimde demliyorum
Bir süre bekletiyorum
Kokusundan anlıyorum demlendiğini
Gözlerime dolduruyorum
Mutluluk mutluluk
Sevinç sevinç
Biliyorum
Bakışlarımın derinliklerinde dinlendiğini
Kendimden geçercesine okuyorum

Duyuyorum
Aynı tarzda aynı hislerle dinlendiğini
Ve gayet iyi biliyorum
Beni çok sevdiğini

Hep ağlattılar yağmuru
Ben güldürüyorum

Şiirler örüyorum, ikimiz için
Mutluluk renklerinde
Sana dair şiirler
Bana dair
Ve sair

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0256

Onur Bilge

0257 - ANLAŞMAZLIK

Onur BİLGE

Nazan'la Levent, evleneli üç gün olmadan tartışmaya başlamışlar. Gelin, damattan şikâyet etmeye dedeye gelmiş. O günden beri sık sık geliyor, Levent'i ve ailesini kötülüyormuş. Arada Levent de kendini savunmaya geliyormuş. Akşamüstü, o yağmurda çıkageldi. Başladı Defineye dert yanmaya:

"Bunlarda her şeye para var, bize gelince, yok! Benim ailem tanınmış. El âleme mahcup olmamak için her ödemeyi yaptılar. Hemen hemen her eksliğimizi aldılar. Güya onun ailesi de üzerlerine düşeni yapacaktı ama nerde? Aslında bankada, faizde paraları varmış da... Faiz bozmak istememişler de... Bize ne faydası var, ihtiyaçlarımıza harcanmadıktan sonra? "

"Bırak para meselesini! O halledilir. Er olmaz, geç olur ama olur, sonunda. Şimdi sen bu çocukla mutlusun, değil mi? Sevişerek evlendiniz."

"Birbirimizi seviyoruz dede ama Levent kendisini yetiştirememiş daha. Biliyorsun benden epey küçük. Onu ben idare edeceğim artık. Diyorum: "Babanla konuş. "Neden hiç yardım etmiyorsun? Benim düğün paramı arabaya verdin. Ne eşya aldın, ne düğün masraflarına karıştın! Madem faiz bozmak istemiyorsun, o zaman arabayı sat, aldıklarımızın borçlarını kapat! Eğer satmazsan, bari taksitleri öde, yavaş yavaş! " de! " diyorum. Ağzını açıp da bir şey diyemiyor. Babasına darıldı. Dolayısıyla adam kurtuldu masraftan! Biz bu düğün borcunu, yıllarca çalışsak, ödeyemeyiz! "

"Peki, annesi ne diyor bu işe? Ona söylese, usulünce? "

"Babası laf anlamazmış, düşüncesizmiş, sorumsuzmuş. Annesinin de sözü geçmezmiş. Kadının evde esamesi bile okunmazmış."

"Levent, iyi çocuk... Biraz eksiklikleri var ama zamanla tamamlanır. Madem seviyorsunuz birbirinizi. Böyle ufak tefek pürüzler halledilir."

"Vallaha bıktım uğraşmaktan! Kavga ettik. Dedim: "Bu pısrıklıkla sen adam olamazsın! Bana koca, çocuklarına baba olamayacaksın! Biz seninle anlaşamayacağız. En iyisi mi? Yol yakinken ayrılalım! Zararın neresinden dönülse kârdır! " Onun da gücüne gitti. O da ağır laflar söyledi bana. Bitti bitecek! Pamuk ipliğiyle bağlı, evliliğimiz."

"Olur mu öyle şey? Bakalım, derdi neymiş? Çözeceğiz."

"Ne zormuş bu işler! Ben de zannettim herkesin ailesi benim ailem gibidir. Bir ucundan tutar. Nasıl da yan çizdi adam! Çıkiverdi aradan. Kaldım Allah'ın çocuğuyla. Ayıkla pirincin taşını! "

"Göç, yolda düzelir. Daha üç günlük damat... Yavaş yavaş olgunlaşır. Dirayetli bir aile reisi olur. Sabırla koruk, helva olur."

"Kendini geliştirmek için bir çabası yok. Üç kuruş maaş alıyor, tamam ama öyle olmaz ki! Ben hem mesleğimi yapıyorum hem İngilizce öğreniyorum. Dördüncü kura geçtim. Özel ders de veriyorum. Geleceğimi düşünüyorum. Ben eşimin bir yandan da saygın birisi olmasını istiyorum. Ben nasıl uğraşıyorsam bir şeyler yapmak için, o da çalışmalı. Tembel şey! Ne uzayacak ne kılacak! Yıkılacak, Nazan'ın üstüne! "

"Ona da sorumluluk verecektin. Herkes görevini bilecekti! Fakat ilk günden sen sıvadin kolları, giriştin işe! Bilgiçlik ettin. Ona fırsat vermedin. Sana güvenmeye alıştı. "İlk günden neyse, hep öyle gider! " derler ama ben yine de bir şeyler yapılabileceğine inanıyorum."

"Baktım ki ona kalsa, donakalacağız. İş bana düştü. Ne yapayım? Zaten burada ablamla yaşıyordum. Evleneceğim düşüncesiyle biraz ufak tefek eşya da edinmişim. Ev buldum, taşıdım. Onlar da eksikleri alacaklar, düğünü yapacaklardı. Takılar falan... Adettir bizde... Ona kalsa, ne ev bulabilir ne de kira verebilir! Arkadaşıyla kalıyor. Evi yok, eşyası yok. Ailesi vurdumduymaz! Benim ailem, her işini bıraktı geldi, her şeyle ilgilendi. Ablamla annem koşuşturdu tüm işlerimize. Beyimiz, elini kolunu sallaya sallaya gezdi."

"Bırakmadın ki çocuğa! "

"Bıraktım, bekledim. Evlenmeye karar vereli bir sene olacak, onda en ufak bir kıpırtı olmadı. Bu yaştan sonra daha ne kadar bekleyecektik? Hem neden bekleyecektik. Bir an önce yuvamızı kurmalıydık. Dedim ya dede, o hâlâ çocuk. Adam olabilmesi için daha bir fırın ekmek yemesi lazım! Çok pasif."

"Erkek, gerektiğinde resti çekebilmeli, ailesine! Eşinin yeri ayrı, anasının babasının yeri ayrı..."

"Yuva kuruyoruz. "Şunu da ben alayım! " diye bir çabası olmadı. Ya ben alacağım ya da babası... Babası da çekildi kenara! Neler oldu, biliyorsun ya, işte! "

"Yahu, daha kaç gün oldu siz evleneli? Sarımsağı gelin etmişler, kırk gün kokusu çıkmamış. Ne çabuk birbirinize girdiniz! Ben size burada neler anlattım, yaşadıklarımaya dair; bir kulağınızdan girdi, bir kulağınızdan çıktı, değil mi? "Eşyanın en iyisi olmayıversin, yarın canınızı acıtacaksa. Herkesle yarışmaya kalkmayın! Ben, damat mı oldum, rezil mi oldum, ne olduğumu anlamadım! Bastığım yeri görmüyordum, borçtan harçtan! Bir de her hafta bizdeydiler. Çoluk çombalak, yirmi yirmi beş kişi gelirlerdi, geldiler mi! "

"Bunlar da öyle... İyi ki aynı şehirde oturmuyoruz! "

"Yahu, tüp can çekişiyor. Birer kahve içelim ama nasıl? Ya biterse? Duygu, o tüp bir cezve kahveyi kaynatır be! Hadi bize orta şekerli... Hani biliyorsun ya... Köpüklü, tiryaki işi..."

"Tamam, dede! Çayın suyundan alır yaparım. Kaynatır. Ahmet söyledi, getirecekler."

Duygu, önce köpüklü taraflarını taksim etti fincanlara, sonra da kalanı tekrar kaynatıp ekledi üçüne de. Ne güzel kokuyordu! Sevmeyenin bile canı çekerd!

Nazan, küçük bir kız kadar... İncecik, bir elli yok. Fakat yüz hatları, kalemle çizilmiş gibi... Her şeye rağmen pırıl pırıl kahverengi gözleri, bakımlı ve bembeyaz dişleri, koyu ateş kızılı saçları, hafif makyajıyla hoş bir genç hanım. Levent, onun gibi evcilik oynamamıştır. Zamanla olur. Küçük olduğunu biliyordu. O yaştaki bir erkekten ne beklenir? Olduğu kadar olacak, şimdilik. Giderek olgunlaşır.

Dede, on beş yaşında başlamış, çalışmaya. Ailesinin geçim yükünü omuzlamış.

Evlendiğinde, otuza yakınmış. On beş yıllık çalışma hayatı... Üstelik bunun on üçüncü yılında babası ölmüş, aile reisi olmuş. Onunla bir olabilir mi Levent? Okulunu bitirdiğine, bir işe girdiğine, para kazandığına şükretmeli!

Nazan, hızını alamadı! Anlatıyor da anlatıyor! Arada çok özel konular da var ama susturabilene aşk olsun! Zavallı Levent!

"Ben kız olduğum halde gayret ediyorum. O da etmeli! Benim eşim bana yakışmalı! Ne olursa olsun! Bana ne? Ailem de öyle birini ister, damat olarak. Ben pısrık biriyle yaşayamam! Bozulacaksa baştan bozulsun! Ya olması gerektiği gibi olsun ya da yok olsun! .." diyordu, ısrarla.

Ablası hâlâ bekâr... Evlenmiş olmak için evlenmek istemiyor. Doğulu bir erkek arkadaşı olmuş. Ona kaba davrandığı için ayrılmışlar. Cesareti kırılmış, kabuğuna çekilmiş. Nazan:

"Bula bula bunu mu buldun! .." diye başının etini yemiştir! "Ele güne karşı adam gibi adam bul! Kırk sekiz dedirttirmedim! Gırh sehiz! "diyor, dağlı! demiştir durmuş.

Define sıkılmış ama belli etmiyor, konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Bari yemek yapmayı biliyor musun? Aç bırakmayasın, çocuğu? " diye sordu Define.

"Tariflerden hepsini yapıyorum. Ablam annemden öğrenmiş, ben de ablamdan öğrendim. Kaç senedir beraberiz. Canımız isteyince, pişiriyoruz. Hele benim, yemekle aram hiç yok. Çoğu zaman aperatif şeyler yiyoruz."

"Paketçiler sizi..."

"Öyle şimdi, her şey hazır... Ayaküstü..."

"Yakında, yemek yapan kalmayacak."

"Yemek fabrikaları açıldı. Paradan haber ver! "

"Kadın demek, yemek demek... Annem: "Alacağın kızı, önce mutfağa sokacaksın! Bakacaksın, nasıl yemek yapıyor? Becerikli mi? Eli çabuk mu? Temiz mi pis mi? Ona göre..." derdi."

"Şimdi, yemeğe götürüyorlar."

"Biz muhallebiciye götürürdük."

"Ya da plaja..."

"Tabi, mutlaka. O zaman öyleydi. İstanbul'un denizinde yüzülürdü."

"Herkes bir kızla..."

"Ben mahallenin bütün kızlarıyla... Anneleri teslim ederdi."

"Güvendikleri içindir."

"Çok güvenirdi. Güvenlerini sarsacak hiçbir şey yapmadım. Sinemaya götürürdüm, onları. Siyah beyaz filmler... Ne kadar acıklıysa, o kadar beğenilirdi. Ne saçma sapan filmler, kapalı gişe oynardı! Biletler kara borsadaydı. Güçlkle bir yer bulurduk. Yerimizi satar, paramızı geri alır, başka bir sinemaya giderdik. Ne günlerdi, yahu! Hey gidi günler hey! "

Kahvemi içerken bir ara onlardan koştum. Bunların hallerini ve kendi geleceğimi düşündüm. İster istemez mukayese yaptım. Benim beklentilerim böyle şeyler değildi. Öyle pahalı eşyalar, kariyer yapmış bir eş, son model araba falan...

Akademinin penceresinden caddeyi seyrederdi kızlar. İçlerindeki çok arabalara bakarlardı. Hatta aralarında konuşurlardı:

"Şu arabayı kullanan kim olursa olsun, onunla evlenmeyi isterim! "

"Kim istemez! .. Atalım böyle bir arabanın altına kendimizi! Filmlerdeki gibi... Başka türlü nasıl tanışacağız? "

Uzaktan bilirlerdi, markasını, modelini; özelliklerini sayar dökerlerdi, uzun uzun.

Bense, öğrenciyken evlenen sevgilileri konu alan bir radyo tiyatrosu dinlemiştim. Kıt kanaat geçiniyorlardı. Aralarında parasızlık nedeniyle tartışmalar oluyordu ama sevgileri ağır basıyordu. Onların yaşantılarını hayalimde nasıl canlandırdıysam, o zamandan beri duam o oldu. Asla okulunu bitirmiş birisiyle evlenmeyecektim.

Kıt kaynaklar daha cazip gelmiştir bana. Ablamdan ilk dinlediğim çocuk öyküsünde, ormanım kenarında; küçücük, tek odadan ibaret bir kulübede, beş yaşındaki kızıyla beraber yaşayan genç ve çok güzel bir anne vardı. Soğuk kış gecelerinde, gaz lambasıyla aydınlanan odalarındaki ocaklığa, ormandan güçlkle kestiği kütüklerden birini dayıyordu, sabaha kadar yetiyordu onları ısıtmaya. Koyun koyuna yatıp uyuyorlardı. Sabahları, ocağı canlandırıyor, tarhana çorbası pişiriyordu. Sıcak sıcak kaşıkiyorlardı, içleri ısınıyordu. hayatları çok zordu ama onlar çok mutluydu!

Küçük kız baharda kır çiçekleri topluyordu, annesi için. O da kavanozdan yaptığı bir vazoya koyuyordu. Her şeyi kendileri üretmeye çalışıyorlardı. Hoşuma giden oydu!

Topladığı pamuklarla yaptığı minderleri, gaz tenekelerinin üstüne koymuş, işlediği patiska bezleriyle kaplayarak puflar yapmıştı. Sandıkları yan yana getirerek sedir çakmış, Üzerine bir şilte koyup, ona da kar gibi nakışlı örtüler örtmüştü. Makaraya çiviler çakmış; kızına, renkli yünlerle kuşak örmeyi öğretmişti. Ben de tutturmuşum da ablam da bana yapmıştı, aynısından. Altı yaşındaydım. Sanki o kız bendim. O zamanlar o hüviyet yer etmiş olabilir, ruhumda. Tuhaf gelir, kimse inanmaz belki ama arkadaşlarımin aksine, fakirliği seviyorum. Öyle mutlu olacağıma inanıyorum.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0257

Onur Bilge

0258 - ŞEKER HANIM

Onur BİLGE

Virane Kafe'ye yaşlı bir bey geldi. Define'nin eski dostlarındanmış. Kumral, uzun boylu, ağarmış saçları yarı yarıya dökölmüş, gözlöklö, göbekli, kır bıyıklı, çam yarması gibi fakat çok nazik bir insan... Kapıdan içeri:

"Selamün Aleyküm! Allahın selamı, rahmeti ve bütöün güzellikleri sonsuza dek sizinle olsun, efendim! " diyerek girdi.

"Aleyküm Selam, Ercan Bey! Sizinle de efendim, sizinle de..." diye, ayağa kalkarak karşıladı, Define. "Hoş geldiniz! Buyurun, şöyle oturun! Epeydir görüşemedik. Nerelerdeydiniz? Hangi rüzgâr attı sizi bu taraflara? " dedi.

Şemsiyesini aldı, suyunun şarkması, kuruması için kapının girişine, açık olarak bıraktı. Gelip, karşısına oturdu. Yağmur geçinceye kadar, masaları kuruluğa çekmiştik. İkisini de yanyana koridora koymuştuk. İki kapı arasında cereyanda kalmamak için bahçe kapısını kapatmıştik. Arkadaşların bazıları üst kata çıkmış, salonda oturmayı tercih etmişlerdi. Aşağıda; Duygu'yla Ahmet, Nazan'la ben vardık. Bizlerle de selamlaştı, hal hatır sordu. Sonra yerine iyice yerleşerek, Define ile tatlı tatlı konuşmaya başladı.

"İki saat kadar sonra gideceğim. Çıkmışken uğrayayım, biraz konuşalım istedim. Annem özlemiş beni. Biliyorsunuz çok yaşlı. Yüz yaşını çoktan geçti. Bana çok düşkündür. Kardeşimde kalıyor ya... Buradan alacak beni. Onu ziyaret edeceğim."

Dede de meşhur sandalyesini kaldırarak kalktı, tekrar koydu yerine ve oturup, kollarını masaya yaydı, sohbet hazırlandı.

"Ne güzel bir selamla girdiniz içeriye! Bize mutluluk ve sevinç getirdiniz. Ona da götüreceksiniz, İnşallah! Biz bile çok seviyoruz. Sevmez mi? O, anne! Ne kadar yaşlanırsanız yaşlanın, onun gözünde küçücük çocuksunuz. Değil mi? "

Ercan Bey, paltosunun cebinden sigarasıyla çakmağını çıkardı, masanın üzerine koydu.

"Öyle görüyor. Bütöün kardeşler yaşlandık. O bize hâlâ çocuk muamelesi yapıyor. Allahın selamı, rahmeti ve bütöün güzellikleri sonsuza dek sizinle olsun! İçtenlikle söyledim. Efendim, bu ne demek biliyor musunuz? Çok şey demek! "

İçinden bir sigara alarak paketi Define'ye doğru uzattı. O da bir tane aldı. Önce kendi sigarasını, sonra da onunkini yaktı. Bizim sigara kullanıp kullanmadığımızı sordu. Nazan kullanıyordu ama seslenmedi. Teşekkür ettik.

"Bilmez olur muyuz, efendim! Selamların en güzeli! İki cihan mutluluğu için dua... Bütöün güzelliklere her şey dâhil! Zaten bu dünyada çok fazla güzellik kalmadı. Ya da var da bizim haberimiz yok. Bu taraflara uğramadı. Ne varsa, ahrette... Öğle değil mi efendim? "

"Ya, ne demezsiniz! Ahir zaman alametleri görölmeye başladı."

"Allah, sonumuzu hayır etsin! Nasılsınız, görüşmeyeli?"

"Hamdolsun, Allah'a! Çok şükür iyiyiz. Yuvarlanıp gidiyoruz işte. Sizler nasılsınız? "

"İşte biz de gördüğünüz gibi... Buralarda pinekleyip duruyoruz. Eski hamam, eski tas... Nasıl olsun? Dostlarımız geliyor. Sağ olsunlar. Yalnız bırakmıyorlar bizi."

Bir eliyle paltosunun yakasını düzelterek:

"Allah, hastalık vermesin de... Bu yaştan sonra başka ne ister insan? Sağlıklı bir gün yaşadığımız kâr! Neler var! Arkadaşlarımın birine inme indi. Biri kansere yakalandı. Çok şükür biz iyiyiz. Ayaktayız, en azından. Değil mi efendim?" dedi, Ercan Bey. Define, derin bir nefes aldı, sigarasından ve:

"Ya... Allah, elden ayaktan düşürmesin! Köşelere yatırıp da kapılara baktırmasın! Çok zor!" diyerek doğruladı.

Arkadaşı gelince, keyfi yerine gelmiş, gülleri açmıştı. Bizi de seviyordu ama o da herkes gibi yaşlılarıyla konuşmaktan apayrı bir zevk alıyordu. Arkadaşı da onunla beraber olduğu için mutlu görünüyordu. Genişçe bir tebessümle konuşuyordu.

"Tabi ya iki gözüm! Yatalım kalkalım, halimize şükredelim!"

"Ben de öyle yapıyorum. Geçenlerde bir arkadaşşıma aniden kriz gelmiş. Epeydir kalp rahatsızlığı vardı. Çok üzüldüm!" diye dert yandı, dede.

"Allah, yardımcısı olsun! Hiç birimizin teminatı yok! Can taşıyoruz. Biraz da gıdamıza dikkat etmemiz gerekiyor. Yaşlar kemale erdi."

"Doğru dürüst canımızın çektiğini bulup yiyebiliyor muyuz ki yiyecek seçelim! Tarhana, bulgur, bulamaç... Ne bulursak yiyoruz. Neyse... Böyle sıkıcı şeyler konuşmayalım! Biraz da güzel şeylerden bahsedelim! Şeker Hanımla aranız nasıl?"

Adamcağızın yüzü birdenbire değişti, yanakları kızardı. Sıkıntılı bir tavırla, sigarasını sol elinden sağ eline geçirdi.

"Başka işiniz yok mu, Allah aşkına? Şimdi sırası mı? Allah Allah! .. Nerden aklınıza geldi, durduk yerden?" dedi, sinirlenmemeye çalışarak. Dede üsteledi.

"Şeker Hanımla yatıp, Şeker Hanımla kalkıyorsunuz, tabi ki soracağım. Sormayayım mı? Olur mu sormamak? Nezakete sığar mı?" dedi, Define; hiçbir şey olmamış gibi.

"Bu mevzuu geçelim, efendim. Başka şeylerden konuşalım! Olmaz mı? Hava da karanlık, kara, kapkara! İyi bir yağdı ama horsasını alamadı. Yine yağacağa benzer." dedi, Ercan Bey, bahçe kapısının penceresine doğru başını çevirip, dışarıya bir göz atarak. Bizimki, hiç oralı değildi. Tatlı bir sesle aynen devam ediyordu.

"Havadan sudan çok konuştuk. Efendim, bırakın şimdi, yağmuru yaşı da sadede gelin, lütfen. Yıllardan beri, bir türlü aşkınız bitmedi, nedense hiç ilişkinizi kesmediniz. Amma da tatlı gelmiş, ha! .."

Diğeri kızmaya başlamıştı. Nezaketi, sesini ve üslubunu değiştirmesine engeldi. Yine kibarca şakaya boğmaya çalıştı. Çok olgun bir beyefendiydi.

"Çoluğun çocuğun önünde konuşulacak mevzu mu şimdi? Amma da yaptınız! Düşünceleriniz de hava gibi simsiyah!"

“Ne kadar da karamsar etmiş sizi! O afet, hayatınızı kararttı! Öyle değil mi? ”

Ne zaman kapışacaklarını beklemeye başladık. Tahammülün de belli bir sınırı vardı.

“Bu laflardan kime ne fayda? Hatırlatıp, beni üzmekten zevk mi alıyorsunuz? Kapatalım, lütfen! ”

“Kapatmasına kapatayım da... Neden yakanızı bırakmıyor, onca yıldır? Size etmediği kalmadı! Sigaralar içiriyor, uyutmuyor, rahat vermiyor, yemek yedirtmiyor, doktor doktor gezdiriyor, ezdiriyor, büzdürüyor, gözlerinizi süzdürüyor, denizlerde karalarda yüzdürüyor, defterinizi dürdürüyor. Hâlâ tükenesice aşkınız bitmedi! ..”

“Efendim; ben, hayatıma ait sırların birçoğunu kimseyle paylaşmadım. Bazı şeyler benimle mezara gitmeli! Aldığım ruh terbiyesi bunu gerektiriyor.”

(İlk bölümün sonu... Devamı, SABİRABİDESİ...)

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0258

Onur Bilge

0259 - SABIR ABİDESİ

Onur BİLGE

Define bir âlemdir. Keyfi yerinde olduğu zaman konuşur da konuşur, anlatır da anlatır. Bazen de dişine uygun birini buldu mu sataşır da sataşır! Ercan Bey de sözünün geçtiği birisi... Yakasını bırakacak gibi değil. Gayet anlayışlı görünerek, gülümseyerek, o kadar tatlı bir dille söylüyor ki diğeri kızsda da bağırıp çağırıyor, kalkıp gidemiyor.

"Ama onunla olan aşkınızı herkes biliyor. Dile düşmüşsünüz, bir kere! .. Artık saklanacak yeri kalmamış ki! .. Çocuklar yabancı değil. Onlar da bizden. Öyle değil mi çocuklar? Biz, anlayışlı insanlarız. Böyle şeyleri tabii karşılırsınız. Hele ben aşk şairiyim. Semiray da aşk şairi... Aşka saygılı insanlarız. Rahat olun, efendim! Rahat olun! Burada, dostlarınızın arasındasınız."

"İlişkinin başka, aşkın başka şey olduğunu çok iyi bilirsiniz. Siz böyle değildiniz. Bugün ne oldu size? Kendinizde misiniz? Kuzum, siz beni delirtecek misiniz! .."

"Tabii kendimdeyim, efendim. Burada bir şeyler paylaşmaya çalışıyoruz. Ne diyordum? Ha, hatırladım. Sizininki bambaşka! ... Ölümüne! .. Öyle muhabbet görülmemiştir! Sıradan aşklara benzemez, öyle adım başına rastlanan... Pazara kadar olanlara... Mezara kadar... Ah! .. Bilmez miyim? "

Ne sabırlı adammış! Biz put kesildik, dinliyoruz. Tahammülüne hayran kaldık. Olgunluk bu olsa gerek. Hiç efendiliğini bozmadan, sakin olmaya çalışarak konuşmaya devam ediyor. Sıradan biri olsaydı, neler yapmazdı! ..

"Kıskandınız mı, efendim? Yoksa siz de mi aynı dertten muzdaripsiniz? "

Dede, kendisine acındırmaya çalışır gibi boynunu büktü. Sesine de acıklı bir hava vererek:

"İki kişiye bir börek, bana ne gerek? Öyle de... Kıskanılmayacak gibi değil ki! .. Kanınıza girmiş, bir kere! .. Canınıza işlemiş! .. Ah! .. Öyle bir aşkım olsaydı! .. Kim istemez! "

Sabir abidesi, daha da yumuşak bir sesle olgunluğunu sergilemeye devam ediyordu. Yüzünün rengi biraz açılmış, alnında boncuklanan terleri mendiliyle sile sile nihayet yok etmişti.

"Ben sizin aşklarınızı kıskandım mı? Saygıyla dinledim. Allah, herkese mutluluk versin! "

"Evet, hem de nasıl! .. Kıskandınız tabii ki! Aldığınız ruh terbiyesi müsaade etmiyor da ondan itiraf etmiyorsunuz."

Tahammülüne hayran kalmış, ağzımız açık dinlemekteydik. Acaba ne diyecek? Şimdi kızdı, şimdi kızacak! Aksine giderek sakinleşmekteydi.

"Daha neler? İftiranın püsküllüsü... Arkadaşımın mutluluğu, benim mutluluğumdur. Aksine memnuniyet duydum, efendim."

"Benim sevdam da kıskanılmayacak gibi değildi, hani! "

"Evet. Tamam. Öyle olsun. Kışkırdım. Mutlu oldunuz mu efendim? Ne olur başka şeyler konuşalım. Az bir vaktim var zaten."

Define, daha samimi, daha dostça bir yüz ifadesi ve daha yumuşak bir sesle inadında durmaya devam etti.

"Siz benim yakın arkadaşımısınız. Sizin derdiniz, benim derdim! Haliyle özel hayatınız hakkında bir şeyler soracağım. Yoksa arkadaşlığımızın sağlamlığından şüpheye düşer, çocuklar. Onca ilacı onun yüzünden alıyorsunuz. Her gün iğne de var, değil mi? O, hücre hücre içinize işlemiş, iliklerinizde, kemiklerinizde dururken, daha başka ne konuşabiliriz? Şu anda en mühim mesele bu! "

"Anneme gideceğim. Moralimin bozulmasını istemiyorum. Kaşımı çatık görmeye tahammül edemez. İki saate kadar gelip alacaklar, zehir etmeyelim şu kısa anı. Huzur verici şeylerden bahsedelim. Neler konuşabiliriz! Çevremizdekileri de sıkımayalım."

Define, tasdiklercesine başını salladı. Acaba sataşmaya son verecek miydi? Çok inatçıdır, bildiğim kadarıyla. Sanmıyordum ama kendisini nasıl frenleyeceğini de merak ediyordum. Dönüşü olmayan bir yola girmişti.

"Duygu! Tüp geldi, bağlandı. Açılışı yapalım! Birer kahve yapiver bize. Arkadaşım sade içer. Benimki de sade olsun! Hadi kızım! Ercan Bey çok sever."

"Zaten ne içeceğinizi soracaktım ama araya girmek, sözünüzü kesmek istemedim. Hemen..." dedi duygu.

"Efendim, nerde kalmıştık? Epeydir gelmediniz. Çok bekledim, sizi. Şeker Hanım izin vermedi galiba. Hem rahatsız ediyor, hem de rahatsız edilmek istemiyor! Üzüntüye gelememiş, haspam! .."

Define'yi bu zamana kadar tanıyamamış mıydım? Sabır taşı olsa çatlardı! Güngörmüş insanın hali başka oluyor. Bu savaşın galibi kesinlikle belli oldu. Dede, sataşma kılıcını ustalıklarla kullanıyordu ama Ercan Bey, sabır kalkanını çok daha büyük bir ustalıklarla kullanıyordu. Bence kılıcı kıracaktı.

"Arkadaşım, öğle yemeğinden sonra üzerime bir rahavet çöküyor. O nedenle öğleden sonra biraz kestirmeye alıştım. Kalktığımda, bir de bakıyorum, akşamüstü oluvermiş! 'Giyindim, hazırlandım, ettim...' diyinceye kadar, akşam olacak. Çıktığıma değmeyecek. Günler de epey kıaldı. Gündüzler bir avuç... O nedenle epeydir dışarıya çıkamadım. Şimdi de annemin sayesinde..."

"Ben her zaman uyanığım."

"Biliyorum efendim. Zatiâliniz, uyanık geçirir. Eski uyanıklardan kim kaldı? "

"Ben öyle her zaman uyumam. Öğle sonraları güzellik uykusuna yatma alışkanlığım da yoktur. Gelseniz de arada tavla falan oynasak ama siz Şeker Hanımın koynundan çıkıp gelemediniz ki şöyle gönlümüzce biraz laflayalım! .."

"Ben size, on yılı aşkın bir zamandan beri ayrı odalarda yattığımızı söylemiştim. İyi hatırlıyorum. Bunu bildiğiniz halde, bana neler söylüyorsunuz! "

"Hayır! Yalan söylemeyin, lütfen! Ondan ayrı nefes bile almıyorsunuz! .. Herkes ayrılır, siz bir an bile ayrılamazsınız! .. Onunla mezara gireceksiniz! .. Şeker Hanım! .. Şeker Hanım! .. Bırak artık arkadaşımın yakasını! .."

"Ben yalan söylemiyorum ama siz ille de beni yalanlama gayretine düşüyorsunuz, bunu da hayretle karşılıyorum! Artık itiraz etmeyecek, sizi ikna etmeye çalışmayacağım. İstediginizi söyleyebilirsiniz."

"Hah şöyle! .. Aşkınızı itiraf edin, de kurtulun! .. Siz de rahat, ben de rahat! Öyle değil mi çocuklar? "

Biz, şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Bir de onaylamamızı bekliyordu. Sözleşmiş gibi aynı anda dudak büküp, omuz silktik. Zavallı adamcağız, tahammülünün son safhasındaydı.

"Nasıl düşünüyorsanız öyle düşünün ama bana eziyet etmeyin! Buradaki gençlerin içinde rezil oldum! Arkadaşlığa sığar mı bu yaptığınız? Yazıklar olsun! .."

Define amma da pişkinmiş! Sanki o kadar eziyet eden o değil de başkası... Diyor diyor, dediğini diyor!

"O eziyet ediyor, ben değil... Onun ettiği eziyeti kim edebilir? Şeker Hanım, hastalık halini almış sizde! Kronikleşmiş! .."

"Bana zulmettiğiniz yeter! Onca yıllık dostluğumuzu unutup, ben de ağzımı açacağım ama kıyamıyorum. Yarın yine yüz yüze bakacağız! Bugün size ne oldu böyle? Benim cemazi-ül evvelimi neden karıştırıyorsunuz? Vallahi, bütün bunları başkası söyleseydi, derhal burayı terk ederdim ama size kıyamam! Beni sevdiğinizi bilirim, ben de sizi çok severim. Neşeniz yerinde! Daim olsun! İstediginizi diyebilirsiniz! .. Zaten yeteri kadar rezil oldum! Diyiniz, efendim! Çekinmeden her şeyi uluorta söyleyiniz! İçinizde kalmasın! Pilavdan dönenin, kaşığı kırılınsın! .."

O sırada Duygu, elinde kahvelerle geldi, önlerine birer fincan bıraktı.

"Hastalık! Hastalık! .. Ah! Ah! .."

"Boğazına parmağınızı sokun, iyice kusun da içinizde kırıntısı kalmasın! Her şeyi çıkarın, rahatlayın! .."

Bu defa da şarkı söylemeye başladı.

"Bu ne sevgi ah! Bu ne ıstırap! .."

"Tahrik mi etmek istiyorsunuz? Kahvenizi de içmeyeceğim, kalkacağım, daha üstüme gelirsiniz! Haberiniz olsun! "

"Anlamadınız, ben eşinizden dostunuzdan bahsetmiyorum ki! .. Yanlış anladınız."

"Neyi anlamadım? "

"Şeker Hanım'dan bahsediyorum, hani o yakanıza yapışan afetten..."

"Ne yapayım? Bırakayım da sokağa mı düşün? Bunu mu yapmamı istiyorsunuz? "

"Anlamazsınız tabi... İşinize gelmiyor. Ah, bir atabilseniz! .. Bir kurtulabilseniz ama nerde? İmkânı yok! .. O sizden bir an bile ayrılmaz! .. Ne kadar mutlu olurdunuz! .."

"Siz, benim yerimde olsanız, yapar mıydınız? "

"Ah! Keşke mümkün olsaydı da boşayıp kurtulabilseydiniz! Ne kadar isterdim bunu, anlatamam! .. Hem de üç talâkla! .."

"Efendim, biz evli değiliz ki onunla, boşayayım! Ben evliyim, biliyorsunuz."

"Yapabilseydim, yapardım! .. Tekme tokat atardım dışarı! .. Ah, bir elimde olsa, ona yapacağımı ben biliyorum ya! .. Elimden bir şey gelmez! Allah öyle takdir etmiş! .. Artık yapacak bir şey yok! Derdi satın almışsınız, bir kere! .."

"Verilecek cevap çok ama hiç birinin gereği yok, diye düşünüyorum. Haydi, zehir zıkkım ettiğiniz şu kahvelerimizi içelim! Ben de sevine sevine gelmişim, yanınıza..."

"Neyse, Allah başka dert vermesin! .. Ensülinle falan idare edersiniz artık! "Ölsem de kurtulmam, ben bu yaradan... " diye şarkı söylersiniz artık, başka ne yapacaksınız? Onunla yaşamaya alışmış olmalısınız."

"Siz, neyin ne anlama geldiğini, kendi hayatınızdaki yaşam kesitlerinde daha rahat bulursunuz. Duygu Hanım, elinize sağlık, kızım. Okkalı olmuş! "

"Efendim, anlamadınız! "

"Anlamam, hani anlayışsız adamın biriyim ya..."

"Ben sevgilinizden değil, başından beri hep hastalığınızdan söz ettim. 'Şeker Hanım nasıl? ' dedim. Kaça düştü? Baştan hatırlamaya çalışın, dediklerimi, lütfen! Sizin şekeriniz o mu? Başka şeker bilmiyor musunuz? Niçin onu kastettiğimi sandınız? "

"Öyle olsun! "

"Vallaha, şekerinizi kastettim. Dramatize ederek sordum, sadece. Espri olsun, diye."

"Yani dalganızı geçtiniz, bana da yutturdunuz, öyle mi? Çok safım! Hem de aptallık derecesinde! "

"Estağfurullah, efendim! O nasıl söz? Söz oyunu, benimkisi... Biraz eğlenelim, hoşça vakit geçirelim istedim, o kadar. Her ne kadar sürc-ü lisan ettiysek, af ola! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0259

Onur Bilge

0260 - ANLATMAK ve ANLAŞILMAK

Onur BİLGE

Fırtına dinip, iki eski arkadaş, anlaşmaya varınca, kendi aralarında havadan sudan konuşmaya başladılar. Az önceki konuşmaları, aynı sözlerin, farklı anlamlandırılabilmesi hususunda eşsiz bir örnekti. Konuşulanları, hafızama iyice kaydetmek için baştan sona kadar zihnimden geçirdim. Eve dönünce mutlaka kaydedecek, bir öykümde kullanacaktım.

Bu olay; bana, işaret diliyle anlaşmaya çalışan iki kişinin arasında geçen bir olayı anımsattı:

Birkaç asır önce Papa tarafından, tüm Yahudilerin Romadan gitmeleri kararı alınır. Yahudiler gitmek istemezler. Papa, Yahudilerin önde gelenlerinden biriyle dini bir müzakere yapılmasını teklif eder. Yahudileri, Moiz temsil edecektir. Papa ile Moiz'in dilleri farklı olduğu için birbirleriyle işaret diliyle anlaşmaya karar verirler.

Müzakerenin yapılacağı yere geldiklerinde önce bir süre bakışarak birbirlerini selamlarlar. Papa elini kaldırır, üç parmağı açık, ikisi kapalıdır. Moiz de işaret parmağını kaldırır. Papa, parmaklarını sallar ve kafasının çevresinde dolandırır. Moiz de parmağıyla oturduğu yeri gösterir. Papa, çantasından bir ekmek parçası ve şarap çıkarır. Moiz de cebinden bir elma çıkarır. Papa ayağa kalkar:

"Pes ettim! Yahudiler kalabilir." der.

Toplantı bitince kardinaller Papaya neler olduğunu sorar. Papa:

"Üç parmağımı havaya kaldırarak, kutsal üçlüye işaret ettim. Tek parmağımı göstererek, iki dinin de tek tanrıyı tanıdığını hatırlattı. Parmaklarımı sallayıp başımın çevresinde dolaştırarak, Allah'ın etrafımızda olduğunu kastettim, oturduğu yeri göstererek O'nun, onların olduğu yerde de olduğunu iddia etti. Kutsal ekmekle şarap çıkararak, günahlarımızın O'nun tarafından affedileceğini anlatmaya çalıştım, bir elma çıkararak, cennette işlenen ilk günahı anımsattı. Söyleyecek bir şey bırakmadı. Ne yapabilirdim?" der.

Yahudiler de Moizi kutlamak için etrafını sarar ve onu soru yağmuruna tutarlar. Moiz:

"Bana üç parmağıyla, üç gün içinde buradan gitmemizi ihtar etti. Ben de ona: "Bir tek Yahudi dahi gitmeyecek!" demek için, işaret parmağımı gösterdim. Kenti, Yahudilerden temizleyeceğini anlatmaya çalıştı. Parmağımla olduğumuz yeri göstererek; aksine, burada kalacağımızı işaret ettim." der. Daha sonra ne olduğunu sorarlar:

"Ben de anlayamadım. Papa kızdı. Öğleyn yiyeceklerini çıkardı. Ben de öğleyn yemek üzere yanıma aldığım elmayı çıkardım."

İnsanlar konuşa konuşa, karıncalar koklaşa koklaşa anlaşır, bilirdik; kafa kafaya verip, duyurgalarını birbirine değdirerek... Meğer onlar da konuşuyorlarmış. Aslında bilmemiz gerekiyordu onların konuştuklarını. Süleyman Aleyhisselam'ın ordularının oradan geçeceğini, birbirlerine söylediler. Tek ayeti reddedilirse, Kurana iman kalmaz. Dinden çıkılır. Kur'an-ı Kerim'in tamamına inandık, iman ettik. Demek ki hayvanlar da konuşuyor. O peygamber de onlarla ve hatta cinlerle konuşuyordu. Peygamber Efendimiz de Resul-üs Sakaleyn'dir. İns-ü canın önderidir. Yani hem tüm insanların hem de tüm cinlerin peygamberidir. Onun da her yaratığın dilini bildiği söylenir. Sözün

özü, karıncalar bile konuşa konuşa anlaşıyorlarmış.

Konuşmak, anlaşılmaq için yeterli mi? Tabii ki değil. Mevlana Hazretleri:

“Ne anlatırsanız anlatın; anlattıklarınız, karşınızdakinin anlayabildiği kadardır.” diyor.

Bize bir şey anlatmaya çalışanı dinlerken, gereken sabrı gösteremiyor; onu, söyleyecekleri bitinceye kadar, dikkatle dinlemiyoruz. Giriş bölümünde denenlerden ne anlamışsak, kalanında ve hatta tamamında da onun kastedildiği zannına kapıldığımız için yanılığa düşebiliyoruz. Oysa bazı konuşmaların da giriş, gelişme ve sonuç bölümleri vardır.

Karşımızdakinin sözünü, çoğu zaman kesiyoruz. Bitirmesine fırsat vermiyoruz. Bu, her zaman tamamen saygısızlığımızdan değil, aceleciliğimizden de oluyor. Soru sormak veya savunma hakkımızı kullanmak istemek gibi son derece masum ve haklı sebepler de buluyoruz. Oysa sonuna kadar dinlemiş olsak, soru sormaya da savunmaya geçmeye de neden kalmayacak. Neyi, ne için söylemiş olabileceğini kestirebilmek için biraz da karşımızdakini tanımalıyız. Bize karşı niyeti ne olabilir? Karakteri ve genel ifade tarzı nedir? İyi niyetli, şakacı biriye ve bize sık sık takılıyorsa, yine espri yapmaya çalışıyordur. Ercan Bey, Define’yi yıllardır tanıyamamış mı?

John ile annesinin arasında geçen konuşma, hayli ilginçtir. Annesi: Haydi, kalk artık, John! Okula geç kalacaksın! Daha kahvaltını bile yapmadın! ” diye seslenmiş. John, yataktan kalkmak istememiş, annesine nazlanmış. İnadına diğer tarafa dönerek, yorganı başına çekerken:

Aman anne! Bugün canım okula gitmek istemiyor.” demiş. Annesi:

“O zaman okula gitmemek için bana üç sebep söyle! ” diye üstelemiş.

“Peki! ” demiş John. “Çocuklar benden hoşlanmıyor, hizmetliler beni sevmiyor, öğretmenlerse benden nefret ediyor! Bu durumda okula gitmem için üç sebep de sen söyle:

“Okula gitme zamanın, yaşın elliye geldi ve sen o okulun müdürüsün! ”

Sonuna kadar dinlememiş olsaydık, bu konuşmanın başlangıcında John’u küçük bir çocuk sanacaktık. Fakat sabırla dinleyince gördük ki o, okulun müdürü...

Ercan Bey, tahammül göstermedi mi? Sabır taşı olsaydı, çatlardı! Neden anlaşamadılar? Define’nin muzipliği tuttu da ondan... Bu arada lafa giren ve kendisini ilk ağızdan ele veren Ercan Bey oldu. Oyuna gelmeseydi, özel hayatıyla ilgili hiçbir açıklama yapmasına da savunmaya geçmesine de gerek kalmayacaktı.

Savunmaya geçmek, karşıdakini ve söylediklerini önemsemek, bir nevi suç kabullenmek demek. Hiç üstüne almasaydı, sözler havada uçacak, platform bulamayacaktı. Gülüp geçseydi, üzerine yönlendirilen felaket, teğet geçecekti. Telaşı, açıklama yapmasına; açıklama yapması, bir çuval inciri berbat etmesine sebep oldu.

Bu gibi durumlarda, kafa sallayarak geçiştirmeye, sona kadar vakit kazanmaya çalışmalıyım. Açıklama da yapacaksam, feveran da edeceksem, lafın sonunu beklemeli; konuya tam anlamıyla vakıf olduktan sonra tepki vermeliyim. Anlayamadıysam,

konunun açıklığı kavuşabilmesi için söz kesmek ve soru sormak şartsa, üstü kapalı değil, açık ve net soru cümleleri kullanılmalı, aynı şekilde cevaplandırılmasını sağlanmalıyım. Anladığım ile kastedilen arasında fark kalmayınca kadar, sadece beni ilgilendiren konularda açıklama yapmamalı, kendimi ele vermemeliyim. Olayı önemsizleştirmek, üstüme almamak için asla savunmaya geçmemeliyim.

Virane Kafe, hayat okulu... Orada, hayatım boyunca gerekecek şeyleri öğreniyorum. Okulumdaysa, sadece iktisat ve ticaretle ilgili şeyler... Ya ticaret yaparım ya da yapmam; ticari ilişkilerim olur veya olmaz ama insani ilişkilerim mutlaka olacak ve bütün bu yaşananlarla tekrar tekrar karşılaşacağım.

Şu anda ben yazı mı yazıyorum? Evet, ama sadece yazı yazmıyorum, ders çalışıyorum. Yalnızca olayı anlatıp geçmiyor, üzerinde düşünüyorum. Neler olduğuna bakarak, nasıl olması gerektiğini bulmaya çalışıyorum.

Aynı olay karşısında, her insan; yaratılışına, yetiştirilme tarzına; ailesinden, yakın çevresinden ve okulundan aldığı terbiyeye göre farklı tepkiler verir. Doğru olanı bulmaya çalışıyorum. Bu arada olaya sebebiyet vereni de eleştiriyor, onu da şakanın dozunu ayarlayamamakla suçluyorum.

Küçükler bile herkesin yanında kınanmaz. Hatası yüzüne vurulmaz. Orada mümkün olduğunca örtmek, bir münasip zaman ve yerde gururunu kırmadan, uygun bir dille uyarılır. Define, büyüğüm... Orada ona ne diyebilirdim ki?

Her ne kadar İstanbul kaldırımını çiğnemiş, feleğin çemberinden geçmiş, hayatın her türlü sillesini yemiştir de eğitim almamış, bir yanı eksik kalmış bir adam... Kaş yaparken göz çıkarması doğal... Ercan Bey öyle değil. Yan yana geldiklerinde Hacivat'la Karagöz'e benziyorlar.

O konuşma, her ne kadar iyi niyetle yapıldıysa da karşılıklı her iki tarafın hatalarıyla dolu. Her şeyden önce, ne kadar samimi olurlarsa olsunlar, başkalarının yanında gerçekleşmemesi gerekirdi. Gölge oyunu olarak oynatılabilir, skeç şekline getirilebilir, bir perdelik oyun halinde sahnelenebilir.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE MASALLARI - 0260

Onur Bilge

0261 - UNUTMUŞUM

Onur BİLGE

Gelişimi hisseder, yollara çıkar, beni bekler, zannediyordum. O düşünceyle, sabırsızlıkla kat etmiştim yüzlerce kilometrelik yolu. Fakat geldiğimde, İlhan'ı görememiştim. Tam beş gecedir penceresi açık, perdesi aralık değildi. Merak etmişim ama kimseye de soramamışım. Zaten, dağılanların toplanma vaktiydi. Bu hafta okullar açılacaktı. Herkes nerede saklanıyorsa çıkacak, okulunu sobeleyecekti. Ebe olmaya gerek yoktu.

Düşündüğüm gibi oldu. Yitiğimiz bulundu. Her akşamüstü olduğu gibi Virane'den geliyordum. Dalgın dalgın yürürken, onun sesini işittim. Başımı kaldırıp baktım, bir arkadaşıyla Muradiye Camisi'nden çıkıyordu. Görünüşte onunla konuşuyordu ama her zamanki gibi yumuşak ve hafif bir sesle değil, dikkatimi çekmek istercesine, vurgulu ve sitemkâr bir sesle konuşuyordu. Dolaylı da olsa, hitap banaydı. Onunla konuşuyor, gözlerimin içine bakıyordu. Gözleri ağlamaklı...

"Nerde kaldın, arkadaşım! Gözlerim yollarda kaldı! Gözden irak olanlar, gönülden de olurmuş."

"Ya, görüşemedik, hayli zamandır. Bir türlü kısmet olmadı. Bilseydim, beni bu kadar özlediğini ve beklediğini, gelmez olur muydum? İki elim kanda olsa, gelirdim! Telefon ediverseydin ya! "

"Beni ne çabuk unuttun? Vefasız! Sen de beni, benim seni sevdiğim gibi sevseydin; dayanamaz, hemen gelirdin! Bu kadar bekletmezdin! "

"Unutmak değil, arkadaşım. İş güç... Hem çalışıyor, hem okuyorum, biliyorsun. Ben de seni seviyorum. Sevmez miyim? İşlerimi yoluna koyar koymaz, yanına geldim."

"İnsan bu kadar kalır mı gittiği yerde? Saatler durdu, sanki! Günler, geçmek bilmedi! Ben de memlekete gittim, bir haftalığına."

"Badana boya işi bu! Ne zaman biteceği belli olmuyor ki! Mesken'e gittik, bir ev boyayacağız, diye... Bir ev, bir ev daha çıktı..."

Göz göze geldiğimizde, gözlerinin kızarmış olduğunu fark ettim. Ne kadar yürekten söylemişti, özlemişti! Dili söylemeden, gözleri söylemişti! Sesi heyecandan titriyordu. Arkadaşı da kendisine söylendiğini zannederek, saf saf cevap veriyordu, mazeret beyan ediyordu.

Bir süre; onlar sol, ben sağ kaldırımdan, aynı hizada yürüdük. Onun benim tarafıma, benim onun tarafına geçmemiz gerekiyordu ve biz, birbirini görünce kaldırım değiştirme gereği duyan iki kişiydik. Karşı karşıya olan evlerde oturduğumuz için aynı anda evlerimize yönelince, yol ortasında karşılaşacak, yüz yüze gelecektik. Bu, ikimizin de istemediği, sıkıcı bir durumdu. Üstelik aramızda çok geniş olmayan bir cadde olduğu halde ikimiz de heyecanlanmıştık. Mutlaka o da aynı hal ve duygular içindeydi. Yani benim gibi dizlerinin bağı çözülmüş, her tarafı tir tir titremekteydi.

Ya Rabbi! Nasıl bir duygu seli bu? Ne kadar güçlü bir sevgi yüklemişsin, bize! Tahammül edilir gibi değil! Vücudumda, o cereyana kapılmayan tek hücre kalmadı! Bir kulunu sevince, onu görmek beni bu hale getiriyorsa, Cemalini görmek, ne hale getirir! .. Dizlerim tutar mı, Seni görünce? Kalbim, yerinden çıkacak gibi... Huzurunda kalbim atmaya devam edebilir mi? Mümkün mü böyle bir şey? Sadece Seni seveni sevmek,

mahvederken beni, Seni sevmek ne hale getirir?

Ya Rabbi! Bu nasıl bir heyecan? Karşımdaki, nihayetinde bir insan! Ya Sen olsan! .. İnsan, ne kadar zayıf bir yaratık! Nasıl dayanılır, Cemalinin güzelliğine? Yarattığın bu kadar güzel! .. Acaba Sen... Acaba Sen ne kadar güzelsin! ..

Nurunun tecelli ettiği dağlar erimiş! .. Ben, aciz bir kulunum. O ışığa nasıl dayanayım! .. Ya Rabbi! Bir kulun, sadece emrine boyun eğip, secde ettiği, Sana saygı duyup, kulluk etmeye çalıştığı için böylesine hayranlık uyandırıyor! Varlığı, Varlığıyla güzelleşmiş, nurundan gözlerim kamaşıyor! Ya ben Senin Nurunun şavkına nasıl dayanırım! ..

Allah'ım! Sıradan bir kulunun huzuruna çıkmak, ikimizi de heyecandan mahvediyor! Senin Huzuruna nasıl çıkayım! .. Üstelik onca hata ve günahla! Kul hakkı nedeniyle, koro halinde yükselen: "Ah! .." la ve karşılığında tek feryat şeklim olan: "Eyvah! .." la! ..

Sıradan bir kulunun bedeninden yaydığı manyetik alan duvar olmuş, sur olmuş! Ben ona, o bana göre, bir kale niteliğinde! Ya Yüceler Yücesi Varlığın! .. Ya Rabbi! Ben kimim? Varlığınla var görünen, "Ol! .." ve "Öl! .." emirlerinin arasına sıkışıp kalmış bir zavallıyım! Zayıfım, acizim, günahkâr üstelik!

Ya Rabbi! Varlığınla var ettiğin varlığımı, küçük büyük cümle günahlardan temizle! Sana layık kullarından eyle beni de! Gaffar ismin hürmetine, affınla yuğ, yıka, temizle, arıt; Nurunla güzelleştir ki kendimde, başımı kaldırıp da Cemaline bakabilecek güç bulabileyim!

Ya Rabbi! Aşkın taslağı, bu yaşattığın... Bir oyun ve bir eğlenceden ibaret olan dünya hayatından sadece birkaç dakikalık bir kesit, dayanamadığım! Ya gerçek aşk nasıl? Ya Senin aşkın? Hani evliyelerini deliye döndüren! .. Hani köşkler, saraylar terk ettiren! .. Hani taçlardan, tahtlardan vazgeçiren, çöllere düşüren! .. Mecnun'u, Leyla'dan vazgeçiren sevdan nasıl bir sevdâ ki bir kulunun aşkı bile dayanılır gibi değil! ..

Bu nasıl özlemek, Ya Rabbi! Bu nasıl hasret! .. Günleri, saat saat, dakika dakika saymak... Sabretmek, beklemek ne kadar zor ve nihayetinde kavuşmak, ne kadar tarifi imkânsız bir mutluluk! ..

Sevgiyi, hasreti, kavuşmayı yaratmışsın. Bunlar, birbirlerinden besleniyor. Sevgi varsa, hasret var. Hasret ne kadar çoksa, kavuşmak o kadar mutluluk verici. Sevgi ne kadar çok ve güçlüyse, özlem o kadar güçlü bir duygu ve kavuşmak o kadar büyük ve güzel bir olay! Ya Sana kavuşmak Rabbim? Ya vuslat, ne kadar muazzam bir olay! .. Mutlulukların en büyüğü! Sevinçlerin anlatılmazı! Hazların en güzeli! .. O an, tüm güzel duyguların zirveyi aştığı an! .. Bunun bilincinde olan âşıkların, yaşamaya nasıl tahammül edebiliyor? Bundan büyük işkence olmaz! .. Bir kuluna kavuşmayı beklemek bile Çin işkencesi! .. Ya Sana Rabbim? Ya Sana! ..

Bir anda hatırlayıverdiğim şeylerdi, bunlar. Onlar hızlandılar, ben yavaşladım, arkada kaldım. Ara, yeteri kadar açılınca, sözleşmiş gibi karşı kaldırımlara geçtik. O evine yöneldi, ben evime... Bahçe kapısını kapatmak için döndüğünde yine baktı gözlerime. Kavuşmuştuk artık ama hâlâ tarifi imkânsız bir hasret vardı, içlerinde.

Heyecanı geçmeye başlamıştır. Bende de öyleydi. Oradan tahmin edebiliyorum. Onunla ben, her zaman aynı duyguları yaşadık, eminim. O ve ben; dans edercesine mükemmel

bir uyum içinde iki farklı beden ve aşılması mümkün olmayan bir mesafede, hep aynı şeyleri hissettiklerine inanan ikiz ruhlarız.

Aysima! Bunu bana yapma! Sen de biliyorsun, aynı duygular içinde olduğumuzu. Seni bana, beni sana sevdiren, paralel duygular yüklemiş. Farkında değil misin? Gidince unutmuşum; unutmuşum, öyle mi? Nasıl düşünebildin, seni sevmediğimi? Ben, seni değil, ancak gözlerinde kendimi unutabilirim! Seni ise, asla! ..

Seni unutabilmem için Allah'ı unutmam lazım! O da imkânsız olduğuna göre... O ve sen, her an aklımdasınız. Bir an unuttur muyum, mutluluk dağıtanları? Seni seven insan, sevgiden bir dağ... Sevgi Dağı'nı tanıyamamışsın! İncele, hissetmeye çalış, iyi tanı! Bir seni unutamam, bir de Beni Yaratanı... O bana seni hatırlatıyor, sen bana O'nu hatırlatıyorsun. Ya O'nu düşünüyorum, biteviye ya da seni... Seni unuttuğumda bir şeyler eksik, O'nu anmadığımda her şey eksik! ..

Her nefes alışımında verişimde sen varsın! Her yalnız kalışımında yüreğimi sıkarsın! Sessizce dalışımında, gözlerimden akarsın...

Unutabilir miyim; ben, beni yaratanı? Unutabilir miyim; ben, seni yaratanı?

O/Nur ve sen... Beni sevsen de sevmesen de olur. Yeter ki hep böyle bir aşkla sev, Yaratanı!

UNUTMUŞUM

Gidince unutmuşum; unutmuşum, öyle mi?
Nasıl düşünebildin, seni sevmediğimi?
Ben, ancak gözlerinde unutturum kendimi!

Bir an unuttur muyum, mutluluk dağıtanı?
Seni seven insanı, Sevgi Dağı'nı tanı!

Her nefes alışımında verişimde sen varsın!
Her yalnız kalışımında yüreğimi sıkarsın.
Sessizce dalışımında, gözlerimden akarsın...

Unutabilir miyim; ben, beni yaratanı?
O/Nur ve sen; yeter ki aşkla sev, Yaratanı!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0261

Onur Bilge

0262 - GÜLBELAZ

Onur BİLGE

Eve geldiğimde, içeriye girer girmez, kapının sağındaki bayan ayakkabılarından, bizde misafir olduğunu anladım. İçerden de yabancı sesler geliyordu. Anneme, kimlerin geldiğini sordum, yavaşça:

“Gülbeyaz’la annesi...” dedi.

Arka sokakta oturuyorlardı. Bursa’nın bir köyünden Ankara’ya, oradan da İstanbul’a gitmişler. Babası oralarda ticaret yapmış. Sonra da gelip bu mahalleye yerleşmişler.

Gülbeyaz, çok güzel fakat okuma yazması bile olmayan bir kadıncağızın tek kızı... Onun küçüğü bir de evli oğlu varmış. O normalmiş. Bu kız, doğuştan kulakları duymadığı için konuşamamış.

Annesinin anlattığına göre köylerinde, karşılıklı iki küçük evin birinde Esmâ adında, kumral, orta boylu, elâ gözlü, balıketinde, diğerinde Sıdika adında, esmer, kara kaşlı, kara gözlü, kıvrıkcık saçlı, zayıf, uzun boylu birer kız yaşıyormuş. Bu ikisi, köyün gelinlik çağına gelmiş kızlarından talibi en çok olanlardanmış. Günün birinde Esmâ, birkaç ay sonra da Sıdika evlenmiş.

Askerden henüz gelen iki amca çocuğuyla evlenen bu kızlar, aynı sokakta bir ev arayla oturuyorlarmış. Bunların evi de bu evlerin arasındaymış.

Adet olduğu üzere, kınaları yakılır yakılmaz, gelinliklerini giyer giymez; çiçeklerle, kurdelelerle süslenen, ön kaputunun üstüne plastik bir bebek oturtulan gelin arabasıyla yapılan gelin almasında arabalara biner binmez ve evlerine girer girmez kucaklarına birer oğlan çocuk oturtulan bu kızlardan mutlaka beklenenin ne olduğunu söylemeye gerek var mı, bilmiyorum. Ana babalarda bir telaş, bir merak! Ya çocuğu olmazsa?

İki katlı, bahçeli, ahşap ve yan yana dizilen bu evlerin ikinci katlarında gelinler, alt katlarında da ana babalar oturmaktaymış. Pencereden seslenseler, birbirlerini duyabilirlermiş.

Gelinlik çağına gelmiş, duymadığı için konuşamayan, konuşamadığı ve derdini anlatamadığı için, özellikle de vaktiyle uğradığı zulüm nedeniyle aklını oynatan Gülbeyaz, evlenecek durumda olmadığını bilmediğinden; önce sağlarına, sonra da sollarına gelin getirilince krizler geçirmiş, camları kırmış! Hele Sıdika gelin getirildiği gece, kendisini ikinci katın arka penceresinden atmaya kalktığı için acilen Bursa Devlet Hastanesi’ne götürülmüş, bir hafta kadar psikiyatride yatarak tedavi görmüş.

Annesinin anlattığına göre Gülbeyaz’ı babası delirtmiş. Zaten geri zekâlı olan bu kız, sekiz yaşındayken, arkadaşları ile oynamaya gittiği günlerin birinde, kırdı yolunu kaybedip eve geç geldiği için babası tarafından şiddetle dövülmüş, küçük odaya kadar yerde sürüklenerek götürülmüş, ayağından urganla tahta sedirin ayağına, elleri de bileklerinden arkasına bağlanmış, bağırması için ağzı da annesinin tülbendiyle kapatılmış; bu karanlık odaya sürüklenirken, bağırırsa tekrar eşek sudan gelinceye kadar dövüleceği, işaretlerle anlatıldığından, korkusundan ses çıkarmayıp saatlerce çırpınmaktan ve kendisini yerden yere atmaktan bitap düşünce, orada aç susuz uyuyup kalmış. Ancak ertesi gün, babası tarlaya gittikten sonra annesi tarafından kurtarılarak mutfağa getirilebilmiş. Fakat artık sağır ve dilsizliğine bir de delilik eklenmiş.

Bu aileyi o zamanlardan beri tanıyan diğer bir komşudan duyduğuma göre bu kız, yıllarca kapalı tutulduktan sonra ilk fırsat bulup evden kaçtığında on beş yaşlarındaymış. Kaybolduğu yerlere kadar gittikten sonra ana yolu bulmayı başarıp, bir minibüse binmek isterken, mesuliyet almak istemeyen şoför tarafından karakola götürülerek teslim edilince, kendisini elinden tutup, evlerine kadar götüren, ailesine teslim eden askere âşık olmuş.

Köyün tek ebesi, askerliğini onbaşı olarak yapan Yusuf Efendi'nin hanımı olduğu için köylüler arasında, Yusuf Onbaşı'nın Karısı ismiyle maruf, İsmihan olan asıl ismi unutulmaya yüz tutmuş, oldukça zayıf, kamburu çıkmış, yetmiş yetmiş beş yaşlarında, sarışın, çilli yüzlü, kırmızı yanaklı, değil diploması veya izin belgesi, okuması yazması bile olmayan bir kadıncağızmış.

Gülbeyaz, o ere âşık olduğunu ve onunla evlenmek istediğini işaretlerle anlatmaya çalışınca, sevgiden aşktan falan anlamayan babasının yersiz şüphesi üzerine tarihi bir dayak daha yemiş; ağzı burnu kan içinde, üstü başı yırtık, yalınayak, anası tarafından kolundan çekiştirile çekiştirile, apar topar Yusuf Onbaşı'nın Karısı'nın önüne dikilmiş. Kızcağızın fal taşı gibi açılmış gözlerindeki ifadeden korkan ihtiyar kadın, yanına yaklaşmaya çekinmiş. Köyün ebesini, avazları çıktığı kadar bağırarak doğum yapan kadınlarla beraber gördüğü için başına öyle çok acı verecek bir olay geleceği zannıyla olacak; korkudan, kudurmuş gibi ağzından köpükler saçsa saçsa bağırıyormuş! Anasının ve ebenin iki kız torununun yardımıyla zorla tamamlanan muayene sonucu aileyi rahatlatmış da bir töre cinayetinin önüne geçilmiş.

Kendini bildi bileli yediği dayaklar, hele bu son eziyet karşısında ana babaya karşı hırsı iyice bilenen kız, intikam duyguları içinde kıvranmaya başlamış. O ikisini büyüteç altına almış. Dedektif gibi adım adım izlemeye başlamış. Bir dakika yalnız bırakmıyor, ikisine de göz açtırmıyormuş! Odalarına çekilseler, kapıyı kilitlemeler, anahtar deliğinden gözetliyor, boyuna kapıyı yumrukluyor, tekmeliyormuş. Kendisine yasak edilen şeylerin onlara neden serbest olduğuna akıl erdiremiyor, her ikisini de suçluyormuş.

Her geldiklerinde, evde tüm olanı biteni, en küçük ayrıntılarına kadar üşenmeden hepimize birer birer işaret diliyle anlatırken, annesine kaşlarını çatarak, gözlerini yuvalarından dışarıya fırlatarak, dişlerini gıcırdatarak bakıyor; sakin olduğu zamanlarda konuşmaya çalışırken ağzından çıkan anlamsız hecelere benzer sesleri daha da abartarak, en hızlı bir biçimde, avazı çıktığı kadar bağırarak sıralıyor; sağ elinin işaret parmağını anasının gözüne sokarcasına uzatıp, şiddetle tehdit edercesine sallıyor, bir taraftan da: "Ben sana soracağım! Bu bir şey değil! Daha dur! .." dercesine sinirli sinirli kafa sallıyor, hırsını alamayıp ayağa fırlıyor!

Annesi, alt dudağını ısırarak, işaret diliyle, yaptığıнын ayıp olduğunu anlatmaya çalışıyor, kolundan tutup, yerine oturturuyor, sohbete kaldığı yerden devam ederek kızının ayıbını örtbas etmeye çalışıyor ama o, konuşma arasında da defalarca anasını işaret edip hepimize gösterdikten sonra dikkati kendisine çekiyor; gördüklerini, jestler ve mimiklerle anlatıyor, anlatmak isteyip de anlatamadıklarını, konuşma esnasında alt yazı olarak geçmenin rahatlığını yaşıyor, ara sıra da alaycı kahkahalar atarak, akli sıra hem anasından, hem de babasından intikamını almış olmanın keyfini çıkarıyor. Onu, hiçbir kuvvet engelleyemiyor.

İçeriye girdim. Beni görünce, dünyalar onun oldu! Kalkıp kapıda karşıladı, sarıldı, elimden kolundan çeke çeke götürüp, yanına oturttu. Başladı işaret diliyle ta o zamanlar görüp âşık olduğu, bir türlü unutamadığı asker sevgilisinden bahsetmeye.

Önce onu hatırlattı, siperli bir şapka, apolet tarif edip, asker selamı vererek, sonra da onunla nişanlanmak, evlenmek istediğini, bebekleri olacağını, ona nasıl süt vereceğini, ayağına koyup nasıl sallayacağını, giysilerini nasıl yıkayacağını anlattı, uzun uzun. Asker, daha o yıllarda evlenmiş, çoluğa çocuğa karışmıştır, boyunca evlat sahibidir, ölmüştür belki de ama Gülbeyazın takvimi o el ele eve getirildiği gün durmuş, saat gibi.

Tutmadan nasıl götürebilir? Ya elinden kolundan tutacak ya kelepçe falan takacak. Baba korkusu da var. Eve dönmek ister mi? Nasıl ikna etsin? Nasıl zapt etsin? Bir de deli kuvveti diye bir şey var. Demek ki evlerine getirip, ailesine teslim edinceye kadar; korkutmadan, güler yüzle, yumuşak tavırlarla kandırdı, o da onun kendisini sevdiğini sandı.

Anlatacaklarını anlattıktan sonra canı sıkılmış bir yüz ifadesiyle teybi açmamı işaret etti. Oynamak istediğini belirtti. Müziği nasıl duyacağını anlayamamakla beraber açtım. Teybin yanına gitti, ellerini cihazın üstüne koydu ve titreşimleri hissetmeye çalıştı. Sonra benden, daha hızlı, oynayabileceği bir müzik bulmamı istedi. Oyun havası kaseti koydum. Aynı şekilde yokladı ve beğenmiş olacak ki başladı oynamaya... Yoruluncaya kadar oynadı.

Akşam oluyordu. Ezan okunmak üzereydi. Nerden haber aldıysa, annesine abdest almasını işaret etti ve ellerini kulaklarına götürüp, caminin olduğu tarafı gösterek yarım yamalak ama gayet iyi anlaşılabilir bir şekilde:

"Allah! Allah! .." dedi, acele acele ve heyecanla!

Sözünü bitirdikten birkaç saniye sonra minarenin hoparlöründe bir tıkırtı oldu ve ezan okunmaya başladı.

*

Onur BİLGE
BİR BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0262

Onur Bilge

0263 - YILDIRIM IŞIĞIM

Onur BİLGE

Gülbeyaz, annesine akşam olduğunu, eve gitmeleri gerektiğini, daha yemek yapmadığını, babasının kızacağını, evde yine kavga çıkacağını işaretlerle, yıldırım hızıyla anlattı. Bunu ifade ederken, gözlerini fincan kadar açıyor, bir maç spikeri maharetiyle, fakat hiçbir anlam taşımayan kendi lisanınca sözcükleri art arda sıralıyor, bu arada anlatma telaşından yutkunmayı unutuyor, ağzından tükürükler çıkıyordu.

Annesi biraz galesiz bir kadındır. İnce eleyen sık dokuyan bir yaratılıştta olsa bu müzmin derde nasıl dayansın? Öyle bir değirmen dönüyor ki başında, gürültüsü yedi mahalleye yetiyor!

Gülbeyaz bir kere tutturtacak da anası elinden kurtulacak ha? Mümkün mü? Gitti, ayakkabılarını getirdi, verdi eline; arkasından itmeye başladı. Kapıda alelacele bir vedalaşma... Gittiler. Sokaktan, gittikçe azalan sesleri geldi bir süre, sonra tamamen kesildi.

Allah'ın bize verdiği en büyük nimet, akıl... O gitti mi her şey bitti! O kadar sıkıldım ki bir iki saat içinde, hemen perdeleri ve camı açtım. Biraz temiz hava almak ve ferahlamak ihtiyacıyla pencereden dışarıya sarktım. Boğulacak gibi olmuştum, onun heyecan ve telaşından! Acelesi, içime heyecan vermişti. Tertemiz bir hava vardı, dışarıda. Yağmur gelmek üzereydi. Gökyüzünde bulutlar hızla birikiyor, uzaklarda şimşekler çakıyordu. Elimi uzattım, bekledim, bir damla bile düşmedi. Aniden bastıracak gibiydi.

Gayriihtiyari karşı apartmana, her zamanki baktığım camlara baktım. Perde aralık, cam açıktı. Görünürde kimse yoktu. Olsa da benim onu görmem çok zordu. Etrafta ışık yoktu. Akşam inmiş, hava karardıkça kararmaktaydı. Bir de içim... Hem de nasıl...

Esmayla Sıdika'nın evliliklerinin ilk yıllarını yazacağım ama şimdi ve bu ruh halimle değil. Yemekten sonra, çaylarımızı içip, her birimiz kendi âlemlerimize daldığımızda...

Önce akıl, sonra ruh dinginliği... Ruh huzursuzsa, insanın eli hiçbir işe varmaz. Yani ilham gelmez. Hiçbir şey yapmak istemez. İbadet de iç huzuruyla güzelleşiyor. Bir şey dikkatimi çekti, değinmeden geçmeyeyim.

Hani arada sırada namaz kılıyorum ya... İşte o zamanlarda öyle bir huzur doluyor ki içime! Öyle bir mutluluk ki anlatamam! Namaz biter bitmez odamı temizlemek, zaten çok olmayan eşyaların yerlerini değiştirmek, sonra da alıp içeceğimi, teybimi yanıma, bir şeyler yazmak istiyorum. Yaşama zevki geliyor içime. Derin bir iç huzuru, ruh rahatlığı... Nasıl anlatsam?

Şimdi o durumdan fersah fersah uzağım. Gülbeyaz'ın içinin sıkıntısının tesiri altındayım. Onlar için çok üzülüyorum. Annesi:

"İki nimetin biri! " diye dua ediyor. "Ya iyi olsun ya da ölsün! Kendi ellerimle yıkıyayım, kefenleyim, gözümünden bir damla yaş akıtmıycam! Çünkü geriye kalırsa, ben ölürsem, perişan olur! O ölsün ki rahatça ölebilem. Gözlerim kapanmaz, gözüm arkada kalır! "

"Öyle deme! Evlat! İçin yanar! Ağlanmaz mı hiç? " diyecek oluyor annem.

"Peki, ben ölsem, kim bakar buna? Kardeşinin karısı mı bakıcak? Gelin bakmaz. Baksa

da bir gün bakar, iki gün bakar... Zorlanırsa, kaçır gider anasının evine! Oğlan bakar mı? Erkek evladı... Bu kız çocuğu... Temizliği var, yıkanması var... Kendisini bilmiyo ki! Ben öğretiyom. Ben kontrol ediyom, daima. Babası da bakamaz. Çok zor, çok! Ölüm, nimet; bi yerde... Ölüm, temizlik... Öldü mü kurtulur. O da rahat eder, biz de... "Öldü!" deriz, bir kelime. Ölüye üç gün ağlarlar, deliye her gün gülerler. Rezil olduk zaten, olacağımız kadar ama her şey Allah'tan..."

"Allah sana da uzun ömür, gayret kuvvet versin, ona da... Yaşasın garip..."

"Sanki şimdi yaşıyo mu? Yaşadığından bi şey anlıyo mu? Yiyo içiyo, yatıyo... Ona göre bi şey yok. Derdini biz çekiyoz."

Akıl hastalığı, iç sıkıntısının son raddeye vardığı zamanlarda kendini kaybetme hali olsa gerek. Ne zaman Gülbeyaz'la ya da Işıl'la bir araya gelsem, onlardan bana da sirayet ediyor, o iç sıkıntısı. Uzunca bir süre etkisinden kurtulamıyorum. Ancak ortam değiştirmem gerekiyor. Onun için çamı açtım. İçinde bulunduğum can sıkıcı durumdan süratle kurtulabilmek için karşı camlarda bir karartı aradım.

Onu göremesem de oralarda bir yerde olduğunu bilmek, varlığını hissetmek yeter bana benim de kendimi huzurlu hissedebilmem için.

"Orda bir köy var uzakta..." der içimden bir ses. Bu, çocukluğumda, her cumartesi, saat on yedide yayınlanan Çocuk Saati isimli programda çok sık dinlediğim bir çocuk şarkısıdır. O zamanlar ne anlama geldiğini tam olarak anlayamazdım. Sadece memleket sevgisinin ifadesiydi, benim için. Şimdi daha başka şeyler de anlatıyor. Mesafelere rağmen bir şeyleri kendine ait hissetmek gibi...

Onunla selamlaşamıyoruz bile. Sanki kıyamet kopar! Yer yerinden oynar! Neden böyleyiz, bilmiyorum. Ben böyle değilim. Doğru dürüst erkek kız ayırımı da yok bende ama o, beni de kendisine benzetti. Hem çeken hem iten bir aurası var. Ruhu mu desem? Uzaktayken kuvvetle çeken, yaklaşıncaya iten... Utanma duygusu mu? 'Ar damarı' derler ya... Belki de o...

Okulda ilk işe başladığımda, velinin birisinin benimle görüşmek istediğini söylediklerinde, onunla konuşmak istememiştım. Garip bir utanma sıkılma duygusu hissetmişim. Oysa son derece sosyal bir ortamda büyümüşüm. Arkadaşlarım zorlamıştı:

"Olur mu? Ayıp olur! Haydi, onunla konuş!"

"Ne diyeceğim?"

"Hiçbir şey deme. Konuşma, doğallığında başlar ve devam eder. "Hoş geldiniz!" de, sadece. Haydi!" diye zorlamışlardı.

Bir an için hissettiğim bu çekingenliği yenmem zor olmadı. Yanına yaklaştım ve elimi uzattım:

"Merhaba! Ben Semiray... Hoş geldiniz!" dedim, o oldu!

Bir daha da kimseye karşı yabancılaşma hissetmedim. Gördüğüyle görünce, buluştuğuyla elti... Halen aynı şekilde devam etmekte... Bu İlhan, nereden karşıma

çıktıysa...

Hey! Karanlıklar Prensi! Çık karşıma! Oralarda saklanıp durma! Bak, akşamın karanlığında, karardıkça karardı içim! Soy çıkar karanlığı karanlıklardan, Yıldırım Işığı'm!

Geceyi geceden arala! Görüntünün güzelliğinden kamaşıp kapanınca, hayranlık dolu gözlerim, kirpiklerinle arala! Dünyamı bakışlarınla karala! Ben dünyaya değil, sana âşığım, Yıldırım Işığı'm!

Koy avuçlarıma zeytin karası gözlerini, geceme bir gece daha düşsün, simsiyah! Bakışların ara ara ışınsın, kömür gibi kara kara yansın bakışların. İliğim kemiğim ısınsın, içim açılsın!

Bakışların, göklerimde kapkaranlık ışınsın, dünyam aydınlansın! Aydınlansın da ne olursa olsun! İsterse dünya yansın!

Koy avuçlarıma yüreğini, tenimde dolanan yangını alsın! Sessizce seyret dinginliğini... Huzurla rengârenk düşlere dalsın! Dokunma, sonsuza kadar öylece kalsın!

Koy avuçlarıma ellerini! Hissetmeye çalış bende ki sana ait olan beni. Dalga dalga yaydığım sevgiyi... Geri çekme alelacele! Biraz bekle! Ya da bırak hep bende kalsın!

Bakışların siyah ışık, Yıldırım Işığı'm... Göklerimde, günümde ara ara çakan, kör eden parlaklık... Fakat ne yazık ki bir anlık!

Beynimde siyah yanıyor gözlerin. Siyahım, simsiyah; karanlığım, zifiri karanlık... Ne olur bir anlık da olsa, biraz aydınlık! ..

Gözlerimde kapandıkça kapanıyor bulutlar... Karardıkça kararıyor yağmurlar... İçim, seninle aydınlık, Yıldırım Işığı'm.

Ruhumun yağmurlarında boğulduğum; böyle sensiz, böyle sessiz ve böylesine ıssız gecelerde umutsuzluk basar şehrimin sokaklarını, diz boyu. Kaldırımın kenarlarında akan çamurlu sulara düşer hayallerim. Akıntıya kapılır, serserice yüzen hafif ve ince, ışıltılı saman çöplerince. Mazgallarda hızla yok oluşlarını izlerim.

Düşlerim, yaşlarımla birlikte zir-i zeminlerde... Aşkın, emin ellerde...

Gözlerimi yumduğum anda, siyah şimşekler çakar göz bebeklerimde! Havai fişek gösterisi görkemiyle, art arda! .. Onlar, içimin karanlıklarında gizlediğim, sana diyemediğim, bir başıma, gizlice seyrettiğim duygular...

Bırak gözlerini gözlerime! Hep öyle karanlık ışınsın bakışların; geceme, günüme... Bir an için de olsa ışınsın! Işınsın da, düşsün yıldırımlar önüme! .. Yeter ki bir ses gelsin ünüme! Bir ses gelsin senden, Yıldırım Işığı'm! ..

YILDIRIM IŞIĞIM

Soy çıkar karanlığı karanlıklardan
Yıldırım Işığı'm

Geceyi geceden arala
Kamaşıp kapanınca hayranlıktan
Gözlerimi kirpiklerinle arala
Dünyamı bakışlarınla karala
Ben ona değil sana âşığım

Koy avuçlarıma zeytin karası gözlerini
Günüme bir gece daha düşsün simsiyah
Bakışların ara ara ışınsın
Kömür gibi kara kara yansın
İliğim kemiğim ısınsın

Bakışların göklerimde kapkaranlık ışınsın
Dünyam aydınlansın
Aydınlansın da isterse dünya yansın

Koy avuçlarıma yüreğini
Tenimde dolanan yangını alsın
Sessizce seyret dinginliğini
Huzurla rengârenk düşlere dalsın
Dokunma sonsuza kadar öylece kalsın

Koy avuçlarıma ellerini
Hissetmeye çalış bende ki sana ait olan beni
Dalga dalga yaydığım sevgiyi
Geri çekme alelacele
Biraz bekle
Ya da bırak hep bende kalsın

Bakışların siyah ışık
Yıldırım Işığım
Göklerimde günümde
Ara ara çakan
Kör eden parlaklık
Fakat ne yazık ki bir anlık

Beynimde siyah yanıyor gözlerin
Siyahım simsiyah
Karanlığım, zifiri karanlık
Ne olur bir anlık da olsa
Biraz aydınlık

Gözlerimde kapandıkça kapanıyor bulutlar
Karardıkça kararıyor yağmurlar
İçim seninle aydınlık
Yıldırım Işığım

Ruhumun yağmurlarında boğulduğum
Böyle sensiz böyle sessiz ve böylesine ıssız gecelerde
Umutsuzluk basar şehrimin sokaklarını diz boyu
Kaldırım kenarlarına düşer hayallerim

Akıntıya kapılır ışıl ışıl saman çöplerince
Serserice yüzen hafif ve ince
İzlerim hızla yok oluşlarını mazgallarda

Düşlerim yaşarımla birlikte zir-i zeminlerde
Aşkın emin ellerde

Gözlerimi yumduğum anda
Siyah şimşekler çakar göz bebeklerimde
Havai fişek gösterisi görkemiyle
Art arda

Onlar
İçimin karanlıklarında gizlediğim
Sana diyemediğim
Bir başıma seyrettiğim duygular

Bırak gözlerini gözlerime
Hep öyle karanlık ışısın bakışların
Geceme günüme
Bir an için de olsa ışısın
Işısın da düşün yıldırımlar önüme
Yeter ki ses gelsin ünüme
Ses gelsin
Yıldırım Işığım

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0263

Onur Bilge

0264 - SEVME BAKALIM

Onur BİLGE

Allah, öyle güzel yaratmış ki dünyayı; yılanı kadar süslemiş püslemiş, seyrine doyulmaz hale getirmiş. Göklerin en yakıcı felaketi olan yıldırım bile muhteşem bir göksel gösteri! O ateşin annesi sayılan bulutların rengi, şekli, birleşip dağılarak hareket halinde oluşları fevkalade bir güzellik... Gökyüzünde gelinlik kızlar gibi salınmalarını seyretmek bile ayrı bir haz veriyor. Bazen sararıyor bazen kararıyorlar bazen de utanarak kızarıyorlar. Bazıları, farklı renkte bir hatla çerçeveleniyor, duvara asılı, yaldızlı ve renkli çerçeveler içindeki nadide tablolar gibi...

"Kararmaya yüz tuttuğunda geceye yemin olsun." diyor, Allah-ü Telâlâ. Pırıl pırıl güneşli günü yavaş yavaş karartıyor, yıldızlarla donatıyor. "Onlar, donanma ışıkları değil! Boşuna asılmadı gökyüzüne!" diyor, gökyüzüne bakarak tefekkür eden değerli bir eren. İnsanların bakmaları, görmeleri ve ibret almaları için, görme yeteneği sınırları içine alındı. Şu anda, çoktan yok olan yıldızları varmış gibi görmekteyken; yeni yaratılanları henüz görememe zavallılığındaki gözlerimiz, görebilmesi için bunun gibi nice zamana gerek duyduğu olayı seyredemezken, sadece gördüğüne inanmayı, gayba inkârı veya şüpheyi sürdürmekte...

Mesafe farkından ötürü, çoktan patlamış gök cisimlerini var zannederek aldanan gözlerle sahip kişiler olan bizler, çoktan var olan yenilerini göremediğimiz için yok saymakta değiliz. Görmemesi gerektiği için perdelenen gözlerimizle, cinlerin ve meleklerin var olduklarına, ayarı kısılmış madde gözlerimizle bakarak karar veremeyiz. Varlığını, bilim ve deneyle algıladığımız, elektrik gibi pek çok gözle göremediğimiz, elle tutamadığımız şey var. Hayal, rüya, akıl gibi şeyler de madde olmadığı için yok sayılacak şeyler değil.

Gözler aciz, beyinse henüz tam kapasite çalışmamakta. Buna rağmen, yalnızca anlayabileceğimiz kadarı gözlerimize açık olan yaratılış dahi aklın sınırlarını zorlamakta ve sonsuz gibi görünen, nihayetinde bitimli büyüklükler, küçücük cüsselerimize, korku ve sığınma hissi vermekte...

Yaratıcı karşısında, gözler gibi insan da aciz akli da... Bizde ne varsa cüzi... Külliye oranla bir hiç... Allah'ı idrak, her şeyden önce, yaptığı akıllara zarar işleri idrak edememektir. O'nu bilmek, her nereye bakarsak bakalım, hayretten hayrete düşmektir.

Kendilerine verilen kıt algılama organlarıyla, Allah'ın sözlerine, bilim adamlarınca onaylanmadıkça inanmayan zavallılar, bilmiyorlar mı ki hiçbir organımız henüz tam anlamda çalışmamakta, gözlerimiz ve kulaklarımız perdelidir. Ölürken perde kalkar, ak mı kara mı, önümüze düşer; birer birer dökülür gelir, gabya dair ne varsa!

İman, inkârdan geçer. İnkârda ısrar, akılsızlığın daniskasıdır! Nereye gidersek gidelim, hangi yöne bakarsak bakalım, her tabela Allah'ı göstermekte...

Küçüklüğümden beri Allah'ı göklerde aradım. Oralarda görebilme ümidiyle değil tabi ki! Göklerin gizeminde... Özellikle, bol yıldızlı Antalya gecelerinde, damdan gökyüzünü seyrettim ve düşündüm. Bütün o gördüğüm, karanlıkta göz kırpan minicik ışıkların gerçek büyüklüklerini tahayyül etmeye çalıştım. Boşlukta nasıl döndüklerini, nasıl hareket ettiklerini ve aralarındaki mesafelerin ve trafiğin nasıl düzenlendiğini anlamaya çalıştım; tahayyülüm de yetmedi, aklım da...

Sekiz yaşından beri okumaya başladığım Kur'an'ı Kerim'de bir ayet vardı: "Akıp giden,

bir kaybolup bir etrafı aydınlatan yıldızlara yemin olsun." Yeryüzünde, küçük bir şehrin trafiğinin düzenlenmesinde dahi acze düşüldüğünü görüyor, akıl almaz hızlarla birbirinin içinden geçerek akıp giden yıldızlara bakarak haddimi anlamaya, bu kudret ve kuvvetin büyüklüğünü idrak etmeye çalışıyordum. O zamandan beri çok şey değişti, fakat hâlâ gökyüzünde, yani boşluk sandığımız, Allah'ın kudret ve kuvvetiyle dolu olan her yerde, sabit gibi duran o minicik ışıkların gerçek büyükleri, hızları ve yörüngeleri üzerindeki milim şaşmaz seyirlerini gözümün önünde canlandırmaya çalıştığımda, tasavvur gücümün yettiği kadarıyla dahi hayretler içinde kalıyorum! Bir taraftan hayretim, bilgi ve hayal gücüm arttıkça artarken aklımı zorluyor, bir taraftan da küçüldükçe küçülüyor, yok olma raddesine geliyorum, korkum arttıkça artıyor! ..

Allah'ı yeteri kadar bilemediğim zamanlar, sadece seviyordum. Sevgisini büyütüyordum içimde. Korkuya dair hiçbir duygum yoktu ve:

"Allah'tan korkulur mu? O sevilir." diyordum. "Bir kalpte sevgi ve korku bir arada olamaz."

Zaman geçtikçe, yanıldığımı anlıyorum. O'nun nelere kadir olduğunu anladıkça ve baştan sona kusur olan yaşayış tarzıma baktıkça haşyet içinde kalıyorum. Keşke yer yarılrsa da içine girsem! Keşke merdiven dayasam da göklere çıksam! Keşke kaçacak yerim olsa da gitsem! Ya da yok olsam da hesaptan muaf tutulsam! Fakat yerçekimi adlı manyetik prangaya bağlı, dünya hapishanesinde gün saymaktayım.

Başka ayetler geliyor hatırıma: "Yerlerde ve göklerde, Allah'ın nice ayetleri var ama insanlar dönüp de bakmazlar." Bakınca, tüm ihtişamıyla Allah-ü Teâlâ'nın kudretini seyretmeye başlıyorum. Tefekkürü çok devam edemiyorum. Aklımı kaybedeceğimi zannediyorum! Çünkü tehditleri geliyor hatırıma. Cehennem tasvir edildiği ayetler... Hele bir ayet var ki kanımı donduruyor! ..

"Ant olsun ki cenneti ve cehennemi, insanlarla ve cinlerle ağzına kadar dolduracağım! .."

Bu konuyla ilgili bir kıssa vardır. Her ne kadar gabya dair bilgiler herkese verilmese de adı üstünde kıssa işte! Halk arasında masal gibi anlatıla gelir. Nakledilen olay hakkında akıl yürütmemek; kissadan, hisse çıkarmak gerekir.

Vaktiyle âlim bir evliya varmış ve kutup olma sırası ondaymış ama ona, sıranın sıradan bir demircide olduğu malum edilmiş. O da merak edip bu adamı aramış bulmuş. Adamcağız, âlim olmak şurada dursun, cahilmiş. Çok fazla ibadet de etmezmiş üstelik. Hatta onun ilminden istifade etmek için sorular sorarak ondan bilgi almaya çalışıyormuş. Daha İhlâs Suresi'ni, Fatiha Suresi'ni bile düzgün okuyamıyormuş:

"Mademki sen âlimsin, ben bir kere okuyayım da bir bak bakalım nerelerde hatam var, söyle de düzeltelim." diyormuş.

Evliya şaşırılmış kalmış! İçinden:

"Bu adam, cahil bir adam... Nasıl olur da kutup olur? Acaba ne yapıyor, nasıl ibadet ediyor da bu mertebeye layık olabiliyor? " demiş ve ona bunu, usulüne uygun olarak sormuş. O da:

"Sadece beş vakit namazımı kılarım. Çok ibadet etmem. Helal kazanmaya çalışırım.

Ateşin karşısında yandıkça: "Allah'ım kullarına merhamet et! Onları yakma! Benim bedenimi o kadar büyüt, o kadar büyüt ki cehennem benimle dolsun, kimseye yer kalmasin! " diye dua ederim." demiş.

Okuduğum kitaplarda, aslında bu sözü ilk söyleyenin Hazreti Ebubekir R.A. olduğunu, bütün insanların kurtuluşu için kendisini feda edecek kadar büyük bir yüreğe sahip olduğundan o mertebeye ulaştığını öğrenmiştim. Kim söylediye, en büyük hümanist odur.

"Şimdi çevir gözünü, bir bak bakalım göklere; bir kusur görebilecek misin? " "Çevir, bir daha bak! Bir daha bak! Bir yanık, bir çatlak; asla bir kusur göremezsin! "

Şimşek çakarken gökyüzü çatlıyor, yarıyor gibi görünüyor. Çok küçükken bir kere hamama gitmiştik. İçerisi daha karanlık olduğundan, hamamın kubbesindeki küçük yuvarlak camlar bana güneşi, ayı ve yıldızları anımsatmıştı. Bir keresinde de içinde su ısıtılan ve çamaşır kaynatılan, dibi her yerinden delinmiş büyük yağ tenekelerinin biri güneşe tutmuş, içine kafamı sokmuştum. Orası da bana gökyüzünü hatırlatmıştı. Hatta biraz büyüdüğümde, bu zamana kadar yırtmaya kıyamayıp sakladığım ilk şiirlerimden birinde:

"Kim bilecekti, güneş batmasaydı
.Delik deşik olduğunu, gök kubbenin? " demiştim.

Kubbeye benzediği gerçek... Fakat kusursuz bir kubbe... Yaratılışı, işletilişi ve görseleliğiyle muhteşem! Yarattığı ne varsa muhteşem! Sadece gök kubbe mi? Anladığımız kadarıyla bile anlatmaya takat yetiremeyeceğimiz o kadar şaheseri var ki! Anlayamadığımız daha hangi özelliklere sahip, daha başka ne işlere yarıyor, bilmiyoruz. Sadece görebildiğimiz, çözebildiğimiz kadarı, akıllara zarar!

Güneş, yakıtı hiç bitmeyen bir kandil; Zemzem, hiç bitmeyen bir su... Nihayetinde küçücük bir kuyu... Suyu; dünyanın en güzel, en tatlı, en yumuşak, en şifalı suyu! Hacer-ül Esved, eşi benzeri dünyada olmayan bir taş. Bırakalım bütün bunları, bir avuç toprak nelere sahip! Her yer altın, pırlanta, zümrüt, yakut, akik olsa toprak olmasa neye yarar? Bize en çok lazım olan o! Mayamız, hamurumuz, gıdamız ondan.

Şu dünyada en çok olanlara bakıyorum. Hava, su, toprak... En çok gerekenler onlar zaten. Üstelik bedava... Ya az olsa? O zaman kim bilir kaçta alınır satılırlardı! Zaruri mi zaruri ihtiyaç maddeleri... Oysa şimdi insanlar, evlerine ekmek almadan önce sigaralarını, içkilerini alıyorlar. O zaman hava, su, toprak almak zorunda kalacaklardı. Hayatlarını devam ettirmek için gereken zaruri ihtiyaç maddelerini temin etmeye çalışmaktan, onları akıllarına bile getiremeyeceklerdi!

Hava, alabildiğimiz kadar... Su, içebildiğimiz kadar... Toprak, istemediğimiz kadar... Güneş de var. Bir tek nefesin, bir yudum suyun ne kadar gerekli olduğu düşünülürse, bir nefeslik havadan, bir yudum sudan bile sorgulanacağımız kesinken, bütün bu bedava ve haddinden çok fazla verilen nimetlerin şükrünü yaptığımdan emin değilken, Allah'tan korkmakta haksız mıyım? Allah korkusundan veya sevgisinden, gözden akan bir damla gözyaşının, cehennem ateşini söndürebileceği, boşuna mı söylenmiş? Bir ayette de: "Allah'tan, gerektiği gibi korkun! " emri var.

Sevmemek mümkün mü mukaddes toprağı, aziz suyu? Sevmemek mümkün mü çiçeği, böceği, kuşu? Nasıl sevmeyeyim, görüp de Allah için yaşaran gözü? Nasıl âşık

olmayayım, övüp de yarattığı yüze? Evren ve içindekilerin hepsinde imza imza O var! Sevmemem lazım, O'ndan başkasını! Biliyorum, yalnız O'nu sevmem gerektiğini ama nasıl?

"Sevme! " demek kolay, sevme bakalım! "Unut! " demek kolay; kolaysa unut! Haydi, yalnız Sırat-ı Müstakim'e akalım! Vazgeçip tüm eğri büğrü yollardan; doğru yolu turalım! O kadar kolay mı?

Bir kere sevdaya tutulmaya gör! Kolay mı yakayı kurtarabilmek? Gönülden atmak yedi başlı ejderha haline gelen sevdayı? Ayrık otu gibi sarmış, gitmiyor! Oysa bağra basmak, kucaklamak lazım, davayı... Gönlü ot bürümüş, yol, yol bitmiyor!

Herkes nereye gitmek isterse, o tarafa doğru bir yol var. Yollar çatal çatal... Biri doğru yol; güvenli, sonu selamet... Diğeri çıkmaz sokak, sonu felaket! Allah Yolu nurlu, Bir'e gidiyor. İşte, yalnız bu yol insanı paklar ama dünya o kadar güzel ki içindeki iyi veya kötü her şey hoşta gidiyor.

Bir kalpte bir sevda olmalı ama yüreğimde sevgiler ahtapot gibi! Her bir koluyla şımsıkı yapışmış, can damarlarıma, salmıyor! Hepsi atılacak, sadece Allah aşkı kalacak! İnsan olamıyor, bir robot gibi.

O/Nur/u yaratan Sensin, Allah'ım! Ne kadar çekici, her yarattığın! Nasıl umursanmaz; renkler, sesler, ahenk ve bu güzellikler... Yeryüzünü bu kadar muhteşem, gökyüzünü böylesine görkemli yaratan, yıldızlarla donatan sensin Allah'ım! Nasıl geçilecek, bu güzellikler?

SEVME BAKALIM

"Sevme! " demek kolay, sevme bakalım!
"Unut! " demek kolay; kolaysa unut!
Haydi, yalnız Hakk'a Hakk'a akalım!
Vazgeç, tüm yollardan; doğru yolu tut!

Kolay mı, gönülden atmak sevdayı?
Ayrık otu gibi sarmış, gitmiyor!
Oysa bağra basmak; sarmak, davayı...
Gönlü ot bürümüş, yol, yol bitmiyor!

Yollar çatal çatal; çıkmaz, sokaklar!
Allah Yolu nurlu, Bir'e gidiyor.
İşte, yalnız bu yol insanı paklar!
Oysa dünya güzel, hoşta gidiyor.

Bir kalpte bir sevda olmalı, ancak
Yürekte sevgiler ahtapot gibi!
Hepsi atılacak, Allah kalacak!
İnsan olamıyor, bir robot gibi.

Onuru yaratan Sensin, Allah'ım!
Renkler, sesler, ahenk, bu güzellikler...
Böylesi donatan sensin Allah'ım!

Nasıl geçilecek, bu güzellikler?

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0264

Onur Bilge

0265 - DiYORUM

Onur BİLGE

Akşam yemeğinde, beklediğim gibi yağmur aniden indi. Camlarda tıkr tıkr, oluklarda şakır şakır ses vermeye başladı. Varoşlarda oturanların telaşını düşündüm. Bizim için mutluluğun sesleri, onlar için sıkıntının sinyaliydi. Kiremitlerdeki pıtırıtıyı duyar duymaz telaşa kapılıyorlardı. Endişeli gözlerle tavana bakıyor, nemlenen yerlerin altına kovalar koyuyorlardı.

Bazı bacasız gecekondularda, soba borusu, duvarda bırakılan boşluktan veya pencere camlarından biri çıkarılarak yerine takılan teneke parçasının deliğinden dışarıya çıkarılıyor, iyi çekmesi için bir dirsekle yükseltip, üstüne dönerli bir şapka takılıyor; o nedenle yağmur çok yağmaya başladığında veya sepkinle soba borularından giren yağmur suyu, içinde biriken is ve kurumla kararıp, boruların eklentilerinden içeriye damlamaya başlıyor, altında ne varsa lekeliyor, oluşan leke, ne kadar yıkanırsa yıkansın, hiç bir zaman çıkmıyordu. O nedenle, böyle zamanlarda tedbir olarak, bel veren borular düzeltilmeye çalışılıyor; laçkalaştığı için düzeltmek mümkün olmuyorsa, akan yerlere tellerle, teneke yağ veya salça kapları bağlanıyordu. Oralarda biriken kapkara sular buharlaştıkça, içeriye rutubetli ve is kokulu ağır bir hava kaplıyordu. Zaman zaman teller çözülüp, kaplarda biriken sular boşaltılıyor, tekrar yerlerine asılıyordu.

Çoğu, az çimento kullanılarak dökülen briketten yapılan duvarlar, suyu emerek içeriye aldığı için, evlerin iç sivaları kabarak düşüyor, oralardan akan kumun arkası kesilmiyordu. Somya ve sedirlerin üstlerindeki, duvarlara dayanan yastıkların arkaları ıslanıyor, sık sık kurutulmaları gerekiyordu. Bu yastıkların arka yüzleri kısa zamanda çigitlanıyor, bir süre sonra da çürüyordu.

İçlerine çektikleri is kokulu rutubetli hava, nemli ve soğuk yataklar, döşekler; özellikle akşamları, güneş çekildiği, hane halkı bir araya toplandığı için mecburen hep birden yakılan sobaların bacalarından çıkarak mahallenin üzerine kâbus gibi çöken kesif zehirli duman, yetersiz beslenme, özellikle de çokluk ve yokluktan, o yastıklara dayanan insanlar da zamanla, fakat refah içinde yaşayan çağdaşlarından çok daha hızla çürüyordu.

Belki normal yaşam şartlarında yaşayanlar veya dünyaya safa sürmeye gelmiş olanlar onları görmüyordu ama onlar, onları görüyor ve durumlarına imreniyorlardı. Kul hakkı diye bir şey vardı. Komşu açken tok yatmamak...

Yemekteydik. Hiçbir maddi sıkıntısı olmayan insanlardık. Arzu ettiğimizi alıp yiyebiliyorduk ve yağmurun sesi bize yemek müziği gibi geliyordu. Mahallemizde yoksullar var mıydı, bilmiyorduk. O anda, akşam olup da herkes evlerine çekildiğinde; ocaklardan, pişen yemekler indirilip sofralara konduğunda, onların evini de tencerelerden, tavalardan yayılan nefis yemek kokuları kaplıyor muydu? Her öğün aynı yemekleri yemekten iştahları kesilen çocuklar mızırdanarak annelerinin eteklerini çekiştiriyor, canlarının çektiği, hayal ettikleri ama ne kadar sabırla beklerlerse beklesinler, bir türlü pişirilemeyen yemeklere hasret kaldıklarını yana yakıla, lezzetlerini ballandıra ballandıra anlatıyorlar mıydı? Babalar, yorgun argın işlerinden gelip, ellerini yüzlerini yıkadıktan sonra yoksulluk tablosu halindeki sofralarına, gururları kırık, ezik, yıkık mı oturuyorlardı? Bahane bulabiliyorlar mıydı, Allah suyuna pişen, etsiz, tatsız tuzsuz yemeklere? Acaba söylenebiliyorlar mıydı: "Hanım, yine mi makarna? Her zaman mı çorba? " diye?

Ya anneler... Ya onlar, karınları doyuncaya kadar yemek yiyebiliyorlar mıydı: "Ben yemeyeyim de çocuklarım yesin!" diye diye?

Bu ülkede uyuyamayanlar vardı. Kimi açlıktan, kimi hazımsızlıktan... Firavun sofralarına benzettikleri sofralarında neyi yiyeceklerini şaşırıyorlar, bilinçsizce tıkinıyor; sofradan kalkınca da sığınamadıkları için maden sularına sarılıyordu. Doğru dürüst yiyecek bir şeyler bulamayan gencecik annelerin boş memelerine asılan bebeler, bırakıp bırakıp ağlıyordu. Çünkü karnı aç bebeklerin mideleri kazınıyor, karınları ağrıyordu.

Etlü sütü yiyemeyen babaların da çalışmak zorunda oldukları ağır işlerde dermanları kesiliyordu. Dertleri arttıkça sigaraya sarılıyor, efkârlandıkça yakıyor, yakıyorlardı. Zar zor kazandıkları paralarını, ciğerlerini, sağlıklarını yakıyorlardı.

Sabahları, Merinos Fabrikası'nın önündeki kaldırımalar balgamlarla kaplı oluyordu. Servis araçları, işçileri getiriyor, orada indiriyordu. İşçiler, öksürüp tükürüyorlardı. Adım başı; sarı, yeşil, kahverengi, koyulmuş balgamlar... Kimi üzerine basılarak ezilmiş, kimi öylece, çıktığı ve taş zemine yapıştığı gibi duran yüzlerce balgam... Gerek hava kirliliğinden, gerek sigaradan, gerekse de boya ve apre kazanlarından yükselen buharlardaki kimyasal maddeleri, yün ve pamuk tozlarını mesai saatleri boyunca teneffüs etmek zorunda olduklarından...

Bunları düşündüğümde yemek yiyemez oluyorum. Düşünmek çözüm olmadığı gibi, hatırlamamaya çalışmak da çözüm değil. Herkes bir yoksulla yiyeceğini paylaşırsa, aç insan kalmaz sanıyorum. En az Peygamber Efendimiz kadar paylaşımından yanayım. Komünizmin en güzel tarafı olan gelir eşitliğini, asırlar önce uygulayan, hayatı boyunca uygulamayı sürdürebilen tek lider!

Onlar, her ne kadar: "Din, insanları uyutan bir afyondur." deseler de, gelirin eşit dağıtılması, paylaşımçılık, faizsiz borç alabilmek imkânlarının sağlanması, İslam'ın güzelliklerindedir. Asr-ı Saadet'te, ne kazanıldıysa ortaya konur, herkese eşit dağıtılırdı. Karz-ı Hasen vardı. Güzel borç... İhtiyacı olanlara faizsiz verilen borç...

Eşitlikten yanayım. Tek tip konut yapılmasından ve herkesin, eşit şartlarda yaşamasının sağlanmasını isteyen bir Müslüman'ım. Adamın birisi, diğerlerinden farklı olarak, evinin üstüne, kubbe şeklinde, oda büyüklüğünde bir çıkıntı yaptığı için, orayı yıkıncaya kadar onun yüzüne bakmayan; 'Fakrım, iftiharımdır!' diyen; yamalı giysi giyen, giysilerini elleriyle yamayan, isteyen veya isteyemeyen her ihtiyaç sahibine, gizli ya da açık, elinde ne varsa veren; kendisine armağan olarak işlenen, bir gün bile giyemediği son hırkasını, ashaptan birisinin istemesi üzerine, hemen üstünden çıkarıp ona veren En Yüce Peygamberin ümmetinden olduğum için son derece gurur duyan biriyim!

İçim, İslamiyet sevinç ve heyecanı ile doldukça, 'Akşamdan sabaha kadar zikirle Allahın af kapısının eşiğine yatıp kalsam; sabahtan akşama kadar tefekkürle, aşkıyla labalap dolsam!' diyorum.

Altında kalmışım onca kul hakkının, küçük büyük binlerce günahın! Faydası olur mu 'ah' ile 'vah'ın? Yaktığı ateşle yanıp Allah'ın, 'Günde bin kez kömür olsam!' diyorum.

Şaşırıp kalsa da tam yetmiş iki fırkası; sırtımda, her yanı yamalı derviş hırkası; cennette, can alıcı güzellikte rengârenk ipek hulleler olarak gelmesi için arkası, 'Yolunu aşk ile bulsam!' diyorum.

Vazgeçerek; maldan, mülkten, tapudan; eşyadan, paradan, yardan, yapıdan; O'ndan Ona açılan her kapıdan içeriye dalarak, 'Payımı alsam! ' diyorum.

O/Nur/la yürünür, Allah yolunda! Cin, şeytan pır dönse de sağımda ve solumda, Sırat'ından geçip, melek kolunda, 'Hakk'ın selamını alsam! ' diyorum.

DİYORUM

Akşamdan sabaha kadar zikirle
Eşiğine yatıp kalsam, diyorum.
Sabahtan akşama kadar fikirle
Serapa aşkınla dolsam, diyorum.

Altında kalmışım onca günahın
Faydası olur mu 'ah' ile 'vah'ın?
Yaktığı ateşle yanıp Allah'ın
Günde bin kez kömür olsam, diyorum.

Sırtımda yamalı derviş hırkası
Cennette gelmesi için arkası
Şaşırsa tam yetmiş iki fırkası
Yolunu aşk ile bulsam, diyorum.

Vazgeçerek maldan, mülkten, tapudan
Eşyadan, paradan, yardan, yapıdan
Ondan Ona açılan her kapıdan
Dalarak, payımı alsam, diyorum.

O/Nur/la yürünür, Allah yolunda
Cin, şeytan pır dönse sağ ve solunda
Sıratından geçip, melek kolunda
Hakk'ın selamını alsam, diyorum.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0265

Onur Bilge

0266 - YALNIZ KALMAK

Onur BİLGE

Yalnızlık, ilk zamanlarda huzur verse de, uzadıkça tahammülü zorlayan, acilen esarete dönüştürülmesi dilenen can sıkıcı bir özgürlüktür.

Akşamüstü karşılaşip gözden kaybettim seni. Araya başkaları ve hayatları girdi, yağmur yaş girdi. Şu anda da bir savaş başladı, içimde. Bu zamana kadar hiç yaşamadığım biçimde! Yalnızlığımı, özgürlük olarak düşünmeye çalışırken ve her zamanki gibi cam kenarından sabaha kadar uzatmak, termostaki çayımın tadını çıkarmak niyetindeyken, bir yanımın bomboş olduğunu şiddetle hissediyor, yalnızlığıma tahammül edemiyorum!

Seni görmek istiyorum, sesini duymak ve huzur içinde yazmaya koyulmak... Aklımda kaldığı kadarıyla yüzünü çizmeye çalışıyorum, kâğıt parçalarına. Olmuyor, hiç biri sen değil... Önce boyuna yırtıyor, şeritler haline getiriyor, sonra enine yırtıp, küçük parçalara ayırıp karıştırarak atıyorum.

Her zamanki gibi Zeki Müren dinliyorum. Senin de dinlemeni, seninle beraber dinlemeyi istiyorum. Aslında bir bu gece değil, her gece... Dinlediğim şarkılardan, iç içe anlamlar çıkarıyorum. Tekrar tekrar dinlediğim kasetler, her defasında bana farklı şeyler söylüyor ve apayrı hayaller kurduruyor.

Görünüşte Zeki Müren söylüyor ama o, bazen benim bazen senin sesin oluyor. Her şarkısı, farklı bir anımsatıyor. Senin sesinle dinlediğimde, bana hitap ediyor gibi oluyorsun. Kalbimde yaşamakta olan ve varlığını her hissedişimde tatlı tatlı dokunuşlar halinde sinyaller gönderen aşkla ilişkilendirdiğim her şarkıdaki duyguları, hece hece yaşıyorum. Her parçada, ayrı bir konuyla çıkıyorsun karşıma. Her biriyle ayrı ayrı bütünleşiyorum. Birbirinden farklı onlarca melodiyi, uzun yolculuk esnasında, başımı koltuğun arkasına dayayıp, gözlerimi kapatarak dinliyormuşum ve süratle yol alıyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum. Arada sırada yol biter gibi oluyor, hafifçe yana eğilerek tatlı bir viraj alıyoruz, yepyeni bir manzarayla karşılaşıyorum, ufukum genişliyor. O zaman tekrar hızlanıyor, sürekli yol alıyoruz.

Sonra yine yalnızlığımı fark ediyor, sağ yanımdaki boş koltuğa bakarak, seni arıyorum. Bana o kadar yakın olman, dünyada gerçekleşmesi imkânsız bir olay, belki ahrette... Gülümsüyorum. Sana çok yakın olan kişiler ve onlarla beraberliklerin esnasındaki paylaşımların geliyor aklıma, garip bir şekilde kıskançlık duyuyorum. Gıpta veya imrenme de olabilir. Ayırt edemiyorum. Gün be gün daha da büyütüyorum varlığını ve sana olan sevgimi, her geçen gün daha da önemli oluyorsun benim için...

Gün boyu aklımdan ayrılmadığın gibi gece boyunca da yanımda oluyorsun. "Gözlerinin içine başka hayal girmesin!" diyorum, onun dilinden. Duyuyor musun? Beraber dinleyebilmek için bir anda alıp geliyorum; yanıma, sağımdaki koltuğa oturtuyorum seni. "Bana ait çizgiler dikkat et silinmesin!" derken, arkama yaslanıyor, gözlerimi kapatıyorum. Sana da: "İstersen yum özlerini, tıpkı düşünür gibi..." diyerek başımı sol omzuna koyuyorum. "Benden evvel başkası sakın seni görmesin! Benden evvel başkası seni görüp sevmesin..." Ahı Dağları'ndayız sanki. Ya da Çubuk Beli'nde... Arka arkaya viraj alıyoruz. Bazen ben sana yaslanmak zorunda kalıyorum bazen de sen bana... Şarkı bitiveriyor. Ortam ve anlam değişiveriyor.

Bazen onun varlığında yaşayarak hissettiklerini hissetmeye çalışıyorum. Kendisinden bahsettiği bir şarkıdan, bana ait duyguları seçiyorum. Oralari kendi iç sesimden dinliyorum. "Şiirlerde, romanlarda, gelmiş geçmiş zamanlarda... Sevgilerden

nakışlarla... Kalpten kalbe akışlarla..."

Kırgınlığında mahzunlaşıyor, aşkını ifade ederken duygusallaşılıyor, romantizm sarıyor dünyamı. Usul usul yanıma geliyorsun. Ayaklarımız çıplak, kumlar yer yer ıslak, vakit gece yarısı, etrafta kimsecikler kalmamış. Uzaklarda balıkçı teknelerinin kırpışan ölgün ışıkları... Sahilde, ay ışığı altında, yıldızları kıskandıran bir dansa başlıyoruz. Yine sol omzuna dayanmış başım. Başım dönüyor, kaset döndükçe... Döndükçe ay, gülümseyen yüzünü... Yüzünü seyrediyorum yakından... Yakından bakıyorum hasret kaldığım gözlerine. Siyah siyah parlıyorlar. Kapanıveren kirpiklerine düşman oluyorum! ..

Seni, şarkılarda yaşayarak ve yaşatarak tanımak istiyorum. Çok güçlü bir duygu bu bende! Gün boyu o kadar değil ama geceleri... Hayalen baş başa olduğumuz zamanlar... Yaz boyunca olduğu gibi... Şarkılardan dinliyorum, sesini... Seni onlarla şekilliyorum, arzumca. Hüzünlü şarkılarda arıyorum, gereksinim duyduklarımı. Gecelerin büyüğü ve derin sessizliğinde ses oluyorsun. Şarkılar söylüyorsun bana, şiirler okuyorsun. Melodi oluyorsun. Kapılıp gidiyorum, hayalimde canlandırdığım dünyanın cazibesine; istediğim her şeyi en etkili biçimde, şarkılar halinde söyleyen sesinle...

Yeni baştan öğreniyorum, bildiğim her şeyi; bazen acı bazen sevinç, en çok da aşk temalı eserleri seslendiren dilinden. Envaîçeşit duygular kaplıyor yüreğimi. Duygu duygu dolaşıyor, dağlar, ovalar, nehirler aşıyorum. Neler hayal ettiğime ben bile şaşıyorum!

Düşüncelerimi hissettiğin hissine kapılıyorum, sık sık. Aramızda, çok güçlü bir telepatik bağ olduğuna inanıyorum.

Buğulu bakışların beliriyor, odamın duvarında, kocaman... Sessiz filmlerce seyrediyorum. Ağlarcasına bakıyorsun, içimin yandığını hissediyorum. Gözlerim yaşıyor.

Bu nasıl bir oyun? Nasıl bir sevda masalı? Bu nasıl film? Kendim yazıyor, kendim oynuyorum. Bir de oturup ağlıyorum, bakar mısın?

Acıyı yazan da benim, etkilenen de... Sevdalanan da benim, sevdalandıran da... Her bir duyguyu, tarlama eken, yeşerten, büyüten, sonra da gölgesinde yan gelip yatan, hayran hayran seyrine dalan, sende kaybolan benim. Her bir sahne doğuyor, yine sadece benim tarafımdan izleniyor.

Bütün bunlar benden çıkıyor. Ne zamandan beri birikmekte içimde? Bu kadar şeyi duygusal dünyamda nasıl saklayabilmiş, bu zamana kadar nasıl barındırabilmişim, sabırla! Yokluğunun boğucu ıssızlığının beyaz perdesinde oynamaya başlıyor; tasavvurumun, yılan hikâyesine dönen, ardı arkası gelmeyen film dizisi.

Kaybettiğim yıllarım geliyor aklıma, bir zamanlar dört duvar arasında harcamak zorunda bırakıldığım. En güzel çağımda okuduğum öyküler, romanlar, dinlediğim dramatize edilmiş, radyoya uyarlanmış eserler... Güzelliği kâinatı tutan sevgilerden söz edilen eserler... Onlardan içime sirayet edenler mi dışarıya çıkanlar, şimdi? Geçip giden yıllardan kalanları mı yazıp oynuyor, seyrediyorum? Sen, yalnızlığımın can yoldaşı... Sen, tek ve eşsiz partnerim... Sen, tek sevdiğim ve seveceğim... Beni, en az benim seni sevdiğim kadar sevdiğine, sonuna kadar inandığım... Adı, yalnızlığıma büyük harflerle ve ferli ferli yazılan... İlhan... Seni duyduğumu duyuyor musun?

Sık sık, sebebini bir türlü bulamadığım bir iç sıkıntısı basıyor yüreğimi. Ya yalınayak çıkıp gitmek istiyorum sokaklara, ya da elinde asa, dağlara tırmanmak... Böyle zamanlarda, kendimi de seni de unutmak istiyorum, bu zamanlarda ısrarla hatırlamak, asla aklımdan çıkarmamak isteğimin aksine, senden de kendimden de kaçmak... Bir sona doğru koşmak ve bitiş çizgisinde kurdeleyi göğüslemek, nefes nefese... Sonra nefes almaya çalışmanın veya bir daha nefes almaya ihtiyaç duymamanın farkının kalmaması... Bambaşka bir ortam, senin de benim de hayatın da olmadığı, platformsuz bir yer... Ancak böyle bir yerde tamamen huzura kavuşacağımı, sanıyorum. İyi ki uzun sürmüyor.

Kurgularım başlıyor. Sıkıntım bitiyor. Dünyam, senin renklerine boyanıyor. Seni dinlemeye başlıyorum, içimde gizlenen ve mütemadiyen dönen, söylediklerini tekrarlayan teypten. Söylediklerine tutunarak güçleniyorum. Güneşinde meyveye duruyor dallarım, geceleri topluyor, elime geçen kâğıt parçalarına aktarıyorum. Dinleyerek, hayal ederek, yazarak, oynayarak, geçip karşısına çayım elimde, seyrederek rahatlıyorum. Her halükârda, seninle baş başayım. Rahatım, huzurum, dinginliğim seninle mümkün.

Yalnızlığımdan kurtulamayacağımı biliyorum. Onun için tadını çıkarmaya çalışıyorum. Yalnızlığında, iç âlemimi sondajlarla yokluyor, kendime ait ne var ne yok, öğrenmeye çalışıyorum. Kendimi, yalnızlığımı tahlil ederek tanımaya çalışıyorum. Her duygumu ölçüyor, değerlendiriyorum. Daha çok düşünüyor, boyuna bilmece çözüyorum. Her şeyi bildiğimi zannederken, kendimi hiç bilmediğimi anlıyor, anlamaya çalışıyorum. Sessizliğe ve sensizliğe, üstelik bir de yalnızlığa mahkûm olduğum her gecemde, çözdüğüm her bilmecemde, kendime dair yazdığım her hecemde, duygularımın ışığıyla kendimi görüyorum.

Yalnızlığında, hayali kişiler toplardım başıma, senden önce. Sen geldiğinden beri, hiç birisine gerek kalmadı. Sadece seninle çoğalıyorum. Bana yetiyor. Yalnız kalabiliyorum, sensiz kalamıyorum. Sensiz kaldığımda, aşksız kaldığımı zannediyorum. Aşk, seninle mümkün... Bir kral, yalnız kaldığında nasıl krallığını kaybederse, varlığını kaybettiğimde aşkı kaybediyorum. Aşkımı bulduğumda da aklımlı... O ikisi, asla yan yana olamıyor. Aşk içeri, akıl dışarı...

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0266

Onur Bilge

0267 - MUTLULUK NEYDİ

Onur BİLGE

Mutluluk, bir can yoldaşına sahip olabilmektir. Gözlerinden sevgi masalları okumak, yüreğinin atış hızını, nabzında duymaktır. Bir an için de olsa göz göze gelince; bakışlarında, gereksinim duyulan ışıltıyı görebilmek, aynı şekilde cevap verebilmektir.

Önce bir solukta okunan romanların heyecanıyla varlığıyla sabahlamak, sonra bilekler tutmaz, gözler seçemez oluncaya kadar öyküsünü yazmaktır.

Sanki ruhlar yaratıldığında, Kal-u Bela'da yan yana düşmüş kişilerdik. Oralardan tanıdık, ta oralardan bildik... 'Ezeli Aşınam' diyordum, içimden ona. Sanki ta o zamandan seviyorduk birbirimizi. Fakat yeryüzünde, melankoli halinde görünmekteydi. Yani kara sevda...

Sevdaya karalar bağlatan; ela bakışlardaki renklerin, sevgi ışıltılarıyla oynaşmasının tesirine dayanamayan, birkaç saniye sonra kirpiklerle simsiyah perdeler çekilen veya başka yöne çevrilen kara gözler miydi? Yoksa yazılmış yazılacak ne kadar aşk romanı varsa doldurabilecek kadar sevgiye ve aşka dair, belki çekingenlikten, belki yasaklandığı düşüncesiyle bir türlü söylenemeyen, sözler mi?

İçinde bulunduğumuz durumda bence mutluluk, masalımsı hayaller arasında dolaşmak ve devleştirilen küçücük paylaşımlarla avunmaya çalışmaktır. Arada sesini işitmek, konuşmalarının arasındaki bana hitaben söylendiğinden yüzde yüz emin olduğum sözcükleri hafızama kaydetmek ve sık sık anımsamak, onlarla oyalanmaktır. Karşılaşmalarımızdaki sevinci muhafaza etmeye çalışmak, gideceğim her yere, belleğimde kalan hayalle gitmek, el aynası gibi her fırsatta çıkarıp çıkarıp arşivden, seyretmektir. İyi ve sağlıklı olduğunu, yüreğini ısıttığına inandığım kalbimin sıcaklığıyla mutluluk dolduğunu bilmek, simetrik duygular içinde olmanın huzurunu hissetmek, karşılıklı aşkın sarhoşluğundan havalara uçmaktır.

Hiçbir beklentim olmadığı için, böyle bir aşkla yaşamak, umut yükünün hamallığını üstlenmemiş olmak, içinde bulunulan zamanı, gittiği yere kadar an be an değerlendirmeye çalışmaktır.

Sanırım herkesten çok hayal kurduğum halde, geleceğe dair, mutlaka ama mutlaka gerçekleşmesini istediğim dileklerim olmadı benim. Gökten ne yağdı da yer kabul etmedi? Allah ne verdiyse... İtirazsız, temyizsiz...

Konfüçyüs; birkaç saatlik mutluluk için, içki içmeyi, birkaç gün mutluluk için seyahat etmeyi, birkaç hafta mutlu olmak için evlenmeyi, ömür boyunca mutlu olmak için doğa ile baş başa yaşamayı, bir ömür boyunca bedbaht olmak içinse politika ile uğraşmayı tavsiye etmiş.

Kendimi bildim bileli, mutluluğu sevgide aradım. Ablamı eleştirmem, anneme kızmam, babama aşırı düşkün olmam ondandı. Ablam, annemin sevgisini silip süpürüyor, bana bırakmıyordu.

Ablam, kendimden çok sevdiğim, idol olarak seçtiğim, gerçek kişiliğini gördükten sonra vazgeçtiğim, yıllarca bir evin bir kızı olarak saltanat sürmeye alışık, şımarık bir genç kız olduğu zamanda, üstüne kuma olarak geldiğim düşüncesiyle, seviyor görüldüğü ve dışarıdan koruduğu halde içten içe kıskanıyor, bu da beni çok rahatsız ediyordu.

Annem, ilk göz ağrısına benden çok önem veriyor ve aramızda epey yaş farkı olduğu için onu ikinci annem yerine koyuyor, bende çok emeği olduğunu ileri sürerek mutlaka onu saymamı öneriyor, hatalı da olsa asla haksız çıkarmadığı gibi sürekli ve ısrarla savunuculuğunu yapıyor, her yanlı davranışıyla, kızıyla aramın biraz daha açılmasına sebep olduğunu, kendisinden de soğumaya başladığımı fark etmiyordu.

Babamın sevgisinin gerçekliğinden emindim, bana aşırı düşkünlüğünün nedenini bulamıyordum. Belki gerçekten sevdiğinden ve evhamlı yaratılışından belki merhametinden belki de o ikili anlaşma halindeki insanlar; sevgilerini, aşılması mümkün olmayan surların arkasında korumakta olup, tek kaleye çekilmiş, kafa kafaya, el ele vererek babama ve kendilerinden başka herkese karşı güçlenmeyi başarmış, zaman zaman taarruza geçsem de duvarlarında küçücük bir gedik bile açamadığımı gördüğü için eğitimci anlayışıyla ruhumun noksanını tamamlama lüzumu duyuyor; eksildiğini hissettikçe yüreğime sevgi dolduruyor, seviyeyi maksimumda tutmayı başarıyordu.

Mutluluk için hayat boyu sadece ama sadece sevgi aradım ve onunla birlikte hiçbir şey istemedim. Sevgi öğretilmedi bana. Yüreğimde, bol miktarda, herkese yetecek kadar vardı, hazır buldum. Sevdiğim birisi tarafından sevildiğimi hissettiğimde, ışıklar parlaklık, şarkılar ve şiirler anlam kazandı, renkler gökkuşağına döndü. Galiba alışık olmadığım için, yüksek dozda ilaç almışçasına başım döndü.

Sevdikçe mutluluğumun arttığını fark ettiğimden beri sevgi bende hiç bitmedi. Geçmişime baktığımda, hâlâ nefret ettiğimi hissettiğim, şu anda bile kin duyduğum insanlar, vaktiyle kendimden çok sevdiğim, kıskançlıkları nedeniyle, sevgi pintisi olan, kapkara kararmış yürekleri, gün ışığı gibi parlak ve cömertçe verdiğim, hatta sebil ettiğim sevginin tamamını sünger gibi emip, zerresini vermeyen, tek ışığını yansıtmayan kişilerdi.

Geriye dönük pişmanlıklarım olmadı, sevgiye dair. Sevmekte hata yapmış olabilirim ama severken hata yapmadım. Ne birazcık ucundan koparıp aldım, sunarken ne de kalitesini düşürdüm. Yüreğimde üretildiği, kalite kontrolden çıktığı gibiydi. Evren standardında çocuk yüreğinin ürünüydü. Saf, temiz, bölünmemiş, ambalajlı... El değmeden yapılmıştı, sıcacıktı. Rağbet görmedi.

En çok, en yakınım olan ablam ve annemin sevgisini talep etmiştim. En çok o ikisine kızıyorum. O nedenle içime kapanıyor, uzaklara bakıyordum. Alabileceğim en büyük armağan; yüreğimle tartılabilecek, kalbimi dengeleyebilecek, mert birine ait bir kalpti.

Şimdi, aradığımı bulduğum için öylesine güçlüyüm ki hiçbir şey huzurumu bozamaz! Onun için içimde bitimsiz görünen bir sevinç, yüzümde neşeli bir ifade var. Yalnızken de gülümsüyor gibi oluşum ondan. Ezeli Aşınam'dan, zerre kadar kuşkum yok. Olur olmaz şeylere kızmaz oldum. Üzerime ordu halinde gelse sorunlar, hepsiyle başa çıkabileceğime inanıyorum.

Tam yazımın burasında, sokak lambasının ışığıyla aydınlanmakta olan yarı karanlık odamın duvarlarında bir ampul ışığının yansıması dolaştı. Başımı kaldırıp, ilk baktığım yer, İlhan'ın odasının camı oldu. Üzerinde beyaz bir gömlek, elinde lacivert bir yün ceket vardı. Işık kaynağını nasıl ayarladıysa, bir eliyle camı ayna olarak kullanıp, odasının ışığını odama düşürmeyi başarmış. Baktığımda, yüzüme bakarak ceketini yavaş yavaş giydi. Yüzünde, endişeli ve emreder bir ifade vardı. Bir anda camın açık olduğunu hatırladım. Üzerimde, kolsuz bir bluz vardı. O üşümüş veya üşümemiş, ceket

giymem gerektiğini, üşütüp hastalanacağım için endişe duyduğunu, giydiğimi görmezse rahat edemeyeceğini anlatmaya çalışıyordu.

Denemek için yerimden kalkmadım, anladıklarımın doğru olup olmadığından emin olmak için bir süre bekledim. Hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Kollarıma dokundum. Buz gibiydi. Ben farkında değildim ama o farkındaydı. Gerçekten, yağmur sonrası ılık olan hava soğumaya başlamıştı ve ben üşüyordum.

Tekrar baktığımda, ceketini çıkarır gibi yapıp, tekrar giyerek, demek istediğini tekrarladı. Onu daha fazla üzmemek için kalktım, siyah ceketimi aldım, giydim. Yerime oturduğumda, yüzüne baktım. Alacakaranlıktı ama galiba memnuniyetle gülümsüyordu. Yavaşça başını eğerek dönüp, gitti. Işığı söndürmeye gitmiş. Demek ki yalnız değilmişim. O, benim için en değerli olan, o candan aziz, o Ezeli Aşınam, Aysima'm oradaymış. Benimlemiş.

Sevgi neydi? Karşıdakini en az kendisi kadar düşünmek, korumak, kollamak, üstüne titremek; kısacası emektir.

Mutluluk neydi? Üşüdüğünü bile fark edemeyecek kadar başkasıyla olmak ve o başkası tarafından ceketini giymesi için uyarılmaktı.

Beni, hayatım boyunca bu kadar mutlu eden başka bir davranış daha hatırlamıyorum.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0267

Onur Bilge

0268 - YILLAR KANAT KANAT

Onur BİLGE

Bugün Pazar... Gün boyu Virane'de arkadaşlarla beraberdik. Çok farklı bir hava vardı, orada. Hani Halit'i sevgilisi terk etmiş, yani son sınava girdikten sonra Sivas'a dönmüş, aradan on gün kadar geçtikten sonra da telefonda aramış, evlenmelerinin mümkün olmadığını, ayrılmak zorunda olduklarını söylemiş, böylece üç yıllık bir beraberlikleri sona ermişti de memleketine gider gitmez Halit'e arka dönmesine, her şeyi bir kalemde silip atmasına bir anlam verememiştik, Halit çılgına dönmüş, yere göğe sığmıyor, Ayşe'nin yaptığını bir türlü hazmedemiyordu ya nihayet sorun anlaşıldı.

Halit, o günden beri perişandı. Bu arada ben Antalya gidip geldim. Gelişmelerden, döndüğümde haber alabildim. Füsünla Ertuğrul da memleketlerinden yeni dönmüşlerdi. Onların da olanlardan haberi yoktu. Define'ye sorduk, olanı biteni anlattı, ağzına baktık, bakakaldık.

Halit, Ayşe'yle evleneceğini ailesine çoktan söylemiş olduğu halde, o zamana kadar iş ciddiye binmediğinden onlarca önemsenmemiş. Okul bitip, kız istemeye gidilmesi gündeme gelince, her şey değişmiş.

Ayşe bir gün Halit'le görüşmek üzere telefon açmış. Telefona annesi çıkmış. Kızı, o değıllikten bir güzel sorguya çekmiş. Laf arasında Alevi olduklarını öğrenmiş. Hiç acımadan:

"Kızım, biz Sünni'yiz. Bu evlilik olmaz. Ben karşıyım. Oğlumun yakasını bırak! Bu işi unut! Ailemize ateş mi düşüreceksin sen? Zaten aramız açık, evlatlıktan reddederiz! Biz istememiş olmayalım, sen vazgeçmiş ol, bu iş de böylece, kimsecikler duymadan kapansın gitsin! " demiş.

Kızcağız ağlamaktan boğulurcasına dinlemiş ve telefonu yavaşça kapatmış. Daha sonra da sakin olduğu bir zamanda Halit'i arayarak, bu evliliğin olmasının mümkün olmadığını söylemiş. Olay bundan ibaretmiş.

Halit; dedeye intihar edecek raddeye geldiğini, artık daha fazla dayanacak gücü kalmadığını söylemiş. O da:

"Git al, Sivas'a iki bilet! " demiş.

Kalkıp gitmişler. Evlerinde, aileyle tanışma faslından sonra, Define Ayşe'yle özel olarak konuşmuş. Kız, önce söylemek istememiş ama dede sıkıştırınca baklayı ağzından çıkarmak zorunda kalmış. Daha sonra hepsi bir aradayken konu enine boyuna tartışılmış, annesi ve babası, kızlarının mutluluğundan başka bir şey istemediklerini, mademki gençler seviyor, ayrılmalarının doğru olmadığını söylemişler. Sonunda, Halit'in annesinin ikna edilmesinde mutabakata varmışlar.

Araları düzeldikten, kız tarafında hiçbir sorun olmadığı anlaşıldıktan sonra Bursa'ya dönmüşler. Bu defa Halit, annesini dedeyle görüştürmüş. Dede ona saatlerce:

"Hepimiz Müslüman'ız. İkilik yapmak günahdır. Değil mi ki: "La İlahe İllallah! " demiş, bizden farkı yoktur. Kaldı ki: "Muhammeden Resulullah! " da diyor. Namaz kılıyor, oruç tutuyorlar. Sadece kendilerine 'Alevi' dedikleri için mi dışlayacağız onları? Aramızda ne fark var? Böyle yapmayın! Dinimizi bölmeyin! Hem biz, Alevi'den kız alıyoruz. Değil Alevi'den, diğer dinlere mensup olanlardan da kız alıyoruz. Onların, İslam'la

şereflemelerine vesile oluruz.” diye diye, sonunda ikna etmiş. Bize de dedi ki:

“Hazreti Aliyi, Alevi kardeşlerimiz benim kadar sevebilir mi! Peygamber Efendimizin amcasının oğlu, öğrencisi, damadı, adeta öz evladı; soyunu devam ettiren, ilim, akıl, zekâ yoğunluğuyla anlatılması imkânsız, harika bir kul! Ben Sünni’yim. Onlarla aramızda hiç bir fark görmüyor, onlar ve biz diye ayırt etmiyor, hepimizi biz olarak görüyorum. Ayırım yok! Düşmanlık yok! Efendimizle beraber, el ele vererek tebliğ yaptılar! Omuz omuza savaştılar! Biz de öyle olmalıyız! Hepimiz Türk ve Müslümanız! Aynı toprakların insanlarıyız! Soyumuz bir, kökümüz bir, dalımız, yaprağımız bir! Birlik olalım, birlikte olalım, beraberce mutlu olalım! Birlikten dirlik doğar! Bakın, Kıbrıs’ta huzursuzluk var! Savaş kapımızda! Her zamankinden çok birlik ve beraberliğe ihtiyacımız var! Ona da dedim, bunları.”

Şimdi düğün hazırlıkları içindeymişler. Ayşe de buradaymış. Ev arıyorlarmış. Bir aya kadar her şey hazır olurmuş. Nişanlılık dönemini üç yıl boyunca yaşadıklarını, artık birbirlerini gayet iyi tanıdıklarını, doğrudan birkaç gün arayla yapılacak nikâh ve düğün törenlerinin ardından dünya evine gireceklerini söylüyorlarmış.

Dede, görmüş geçirmiş bir ihtiyar. Böyle meseleler, onun için çocuk oyuncağı... Keşke daha önce gitselerdi de Halit o kadar yıpranmasaydı. Ayşe de orada erimiş. Yarısı kalmış.

Olmak, kolay değil. Olmaya geldik ama olamadık, olamıyoruz. Galiba bu kafayla olamadan gideceğiz. İslamiyet, yayılma aşamasında mezheplere ayrılmış. Mezhep farklılıklarındaki çeşitlilik, uygulamada kolayına gidene seçmeye fırsat vermiş. Yöre ve kültür farklılıklarına göre rağbet görenler, görmeyenler olmuş. Daha sonra on iki pir ile on iki koldan yayılma hızla devam etmiş. Birer okul olarak düşünülürse, insanlığa hizmet; fanatikçe düşünülürse, zarar haline gelmiş. O nedenle her konuda olduğu gibi bu konuda da aşırıya kaçmamak gerek. İyi, güzel ve doğru neredeyse, orada olmalıyız. Aksi halde, bir an gelir ki bize:

“Olmak istiyorsan, artık çok geç! .. Ölmek istiyorsan, şimdi! ..” denir.

Yıllar değil, asırlar geride kalmış. Biz de geride kalmışız. Ne yazık ki bir arpa boyu yol alamamışız. Cehaletin karanlığında, gecenin gözlerinden kayan yaşlar gibiyiz. Başkalarına bırakmışız, geleceğimizi. Yol haritasına, trafik tabelasına falan gerek duymadan, hiçbir yol ve tekerlek izi bulunmayan göklerde, kolayca yönlerini tayin ederek kıtalar arası yolculuk eden, aynı hat üzerinde giden ve dönen kuşların aksine, olmak veya olmamak arasında incecik bir perde barken, bir an sonra ne olacağı meçhulken, bu sürprizlerle dolu hayatın sisli puslu yolunda önünü göremeyen, şerefli bir biatin korku ümit kolunda olması gereken bizler, maalesef hâlâ tekerlek izlerinin üzerinden uçan kuşlar gibiyiz. Yollar, çatal çatal; hepsinde bin bir çıkar... Yolların sonu sırat! Yollar yollara çıkar... Yıllarsa, kanat kanat! ..

‘Doğum’ denen istemsiz olgudan gelmişiz, bilinmezlikleri yaşayarak, ‘ölüm’ denen bilinmeze doğru yol almaktayız. Onu da öğrenerek geçecek, bilinmezliklere doğru gideceğiz, istemsiz. Hazreti hem Âdemin ilk hem ikinci; bizimse ikinci annemiz olacak olan topraktan doğduktan sonra akıbetimiz nedir, nasıl bir hayat beklemekte bizi? Kendimizce, iyi güzel ve doğru yaşıyoruz, her birimiz, sitemsiz. Oysa farklı şeyler yaşamaktayız. Her yaşam biçimi, herkesin kendisine göre doğru... Oysa doğru bir tanedir. Doğru, cetvel gibidir. Şablondur. ‘Doğru’, ‘Müstakim’dir. ‘Yol’, ‘Sırat’tır. ‘Sırat-ı Müstakim’, ‘Doğru Yol’dur. Şablon odur. Ona uygun olan, doğrudur. Doğru, tektir.

Doğru, en kısa yoldur. Eğri, zikzaklım ve dolambaçlı yollar uzundur, yorucudur. Kestirme ve güvenli yoldan gitmek, akılcı düşünce gereğidir.

Ne kadar da zavallı, acınacak yaratıklarız. Büyük bir gücün esiri olan, kesilmeyi bekleyen kurbanlıklar; hüznüne, gam ekleyen karanlıklar gibiyiz. Yollar, dal budak salmış. Yollar, yollara akar... Yolların sonu sırat! Yollar yollara çıkar, yıllarsa kanat kanat! ..

Sonsuzlukları yarıp zamanı saya saya, zamansızlığa varıp, gülmeden doya doya, yol ararken kaybolan şaşkınlık, zavallılığ. Yolun sonunu bulan birer kıt akıllılığ.

Yollar, yollara bakar... Yolların sonu sırat! Yollar yollara çıkar, yıllarsa kanat kanat! ..

YILLAR KANAT KANAT

.....Olmak istiyorsan
.....Artık çok geç
.....Ölmek istiyorsan
.....Şimdi

Gecenin gözlerinden kayan yaşlar gibiyiz
Tekerlek izlerinden uçan kuşlar gibiyiz
Sürpriz dolu hayatın sisli puslu yolunda
Şerefli bir biatın korku ümit kolunda
.....Yollarda bin bir çıkar yolların sonu sırat
.....Yollar yollara çıkar yıllarsa kanat kanat

Bilinmezlere doğru gidiyoruz istemsiz
İyi güzel ve doğru yaşıyoruz sitemsiz
Kesilmeyi bekleyen kurbanlıklar gibiyiz
Hüznüne gam ekleyen karanlıklar gibiyiz
.....Yollar yollara akar yolların sonu sırat
.....Yollar yollara çıkar yıllarsa kanat kanat

Sonsuzlukları yarıp zamanı saya saya
Zamansızlığa varıp gülmeden doya doya
Yol ararken kaybolan şaşkınlık zavallılığ
Yolun sonunu bulan birer kıt akıllılığ
.....Yollar yollara bakar yolların sonu sırat
.....Yollar yollara çıkar yıllarsa kanat kanat

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0268

Onur Bilge

0269 - UYUM

Onur BİLGE

Okullar açılalı bir ay olacak. Kitaplarımızın tamamlanması uzun süreceğe benzer. Teksirler çıkmaya başladı. Bu işten; yazan, çoğaltan, satan kişiler para kazanmakta ama nedense hızlı yürümemekte. O nedenle, derslere muntazaman devam etmekten başka çaremiz yok. Bu da çalışma hayatıyla öğrenim hayatını bir arada sürdürmeye çalışan benim gibi kişiler için oldukça zor ve yorucu... Sabah, öğleye kadar çalıştığım okuldayım, öğleden sonra ikinci sınıftan kalan derslere, akşam da üçüncü sınıfın derslerine girmektedirim.

Arada fırsat bulursak, hava şartları müsait olursa, Kültür Park'a, Çekirge'ye, Setbaşı'na veya Yeşil'e gidiyor, oralardaki çay bahçelerinde biraz dinleniyor, konuşuyor, kendi aramızda eğleniyoruz. Diğer kısa aralarda ve genellikle Pazar günleri Virane'de, kendi kendimizyiz.

Derslerin başlamasına, boş vakitlerin azalmasına rağmen Virane'de; tavla, dama ve satranç turnuvaları aynı hızla devam etmekte... İş iddiaya bindiği için zevkli ve çekişmeli bir biçimde sürmekte. Ucunda basit, sarı metalden teneke gibi birer kupa var ama o kadar kişinin içinde ona ulaşabilmek de mesele...

Aramızda, para kazanma ve işlerini ilerletme derdinde olan Ahmet ve Duygu gibi kişiler; ailelerinden gelen harçlıklarını yetirme derdinde olup, daha çok para harcamayı gerektiren etkinliklere katılamadıkları için kenarda kıyıda kalmış olmanın, çoğunluğa ayak uyduramamanın ezikliğiyle bir an önce para kazanmaya başlayabilmek ve arzu ettikleri gibi yaşayabilme imkânına kavuşmak için derslerine dört elle sarılan, zamanın hızla geçmesini, sınavların arka arkaya yapılmasını, okulun çabucak bitmesini isteyen, ellerinin ekmeğe ermesini dört gözle bekleyenler; bir de Neşe, Orçun ve benim gibi aileleri arkalarında dağ gibi duran veya hem çalışıp hem okumayı başaran, işleri yolunda, sepetleri kolunda olanlar var.

Hepimizin, zaman zaman artan farklı sorunlarımız var ama aşk kadar büyüttüğümüz hiçbir sorunumuz yok. Bir düzen kurulmuş, işletilmekte, biz de ona ayak uydurarak yaşamaktayız. Düzen derken, her yerde farklı işleyen düzenleri kastediyorum. İç içeler ama tıkr tıkr işlemekteler.

Herkesin bir aile düzeni, bazılarımızın bir de pansiyon veya yurt düzeni var. Hepimizin ortak bir okul ve Virane düzenimiz var. Az da olsa bazılarımız, evlenip bağımsız birer yuva kurmuşlar, işletebiliyor veya işletemiyorlar. Nazanlar ayrılma kararı almışken, Ayşeler evlenmeye hazırlanıyorlar. Aşağı yukarı hepimiz âşık olduğumuzu sanıyoruz.

Âşık olduğumuzu sanıyoruz, diyorum. Çünkü az veya çok, şiddetli veya değil, yüreğimizin yettiğince hissettiğimiz duyguların aşk olduğu kanaatindeyiz. Daha başka hisler içinde olmadık ki daha önce veya bize birileri aşkın ne ve nasıl bir duygu olduğu hakkında ders vermedi ki! Ondan bundan duyduğumuz, oradan buradan okuduğumuz, şarkılardan dinleyip, filmlerden seyrettiğimiz şeylerin toplamından çıkardığımız sonuca göre âşık olduğumuz kanaatindeyiz.

Aslında âşık mıyız, değil miyiz, bilmiyor ama hepimiz âşık olmak için can atıyoruz. Özenti ya da zaruri ihtiyaç, her nedense; çevremizde, âşık olabileceğimiz nitelikte birisi yoksa geçmişimizi deşeleyerek, içinden en çok sevdiğimiz kişiye odaklanıyor, onu yüceltiyor da yüceltiyor, sonra da kölesi oluyoruz. Belki benim yaptığım da o! Farklı bir şey değil.

Belki ben de sevme ve sevilme ihtiyacı içinde, sabrımın tükendiği anda aniden önüme çıkan, benimle tamamen zıt karakterdeki birisini aşk çerçevesine sokmaya çalışmaktayım. Çerçeve, bazen büyük gelmekte, İlhan'ı dört tarafından çekistirmekte, büyötmeye çalışmaktayım. Bazende o büyük gelmekte, yine dört tarafından kesmem gerekmede... Aşkla beraber, çeşitli ebatlarda pek çok çerçeve var elimde. Birisine uysa birisine uymuyor. Hepsine birden uyabilmesi için yeryüzünde şu ana kadar rastlamadığım, genişleyebilen, daralabilen, uzayabilen kısalabilen bir maddeden imal edilmiş olması gerekir ki bu mümkün değil. Çünkü öyle bir madde yok ve o bir insan.

İnsan, çeşitli özelliklerle donatılarak yaratılır ve kendisine verilen hareket ve duyu organlarını; iradesini, aklını ve mantığını kullanarak, içinde bulunduğu ortam ve imkânlarla göre şekillenir. Bu arada herkesin, birbirine tıpa tıp uyan birer beyni yoktur. Yani herkesin düşüncesi farklıdır. Alışkanlıkları da farklıdır. Hayalleri, beklentileri, yaşama tarzları...

Aşk, iki farklı özelliklere sahip kişinin uyum içinde bir araya gelmesiyle mümkündür ve ömrü, uyumun bozulduğu yere kadardır. Bazende ortak yaşam bazende geçim derdi bazende beklentilerin farklılığı, uyumu bozar; ne aşk kalır, ne de sevgi... Çünkü egoizm ve çikarcılık, tüm çirkinliğiyle sahnededir.

İlhan, seyretmeye doyulamayacak bir yaratılışta yaratılmış. Yakışıklılığıyla, Yaratan'ına saygıda kusur etmemeye, emirlerine uymaya çalışmasıyla, hayalimdeki insan çerçeveme tıpa tıp uyan; bizim yaşamakta olduğumuz sosyal hayattan farklı bir tarzda yaşamayı tercih eden, yani sosyal çerçeveme sığmayan, sığması mümkün olmayan birisi. Seçmiş olduğu okul ve tercih edebileceği tüm çalışma alanları yönünden de beklenti çerçeveme belki büyük gelen ama neticede uymayan bir insan.

Diğer her konuda uyum içinde olacağımızdan kuşku yok. Her duyu düşünce ve davranışımız, dans edercesine mükemmel bir ahenk içinde sürmekte; değişeceğini de zannetmiyorum.

En çok kızdığım, bir araya gelip konuşamamamız. Bu bile bu ilişkinin bitmesi için başlı başına bir sebep... Bitmesi değil, başlamasına bile engel... Bir dilsiz oyunu, bir yılan hikâyesi, aylardır aynı şekilde sürmekte ve ben bunu aşk olarak nitelendirmekteyim. Anlaşmazlık, başından beri var ve aramızda sıradağlar gibi durmakta, geçit vermemekte... Yani bir araya gelip, konuşamamak... Hep işaretle mi anlaşmaya devam edeceğiz biz? Ne kadar? Nereye kadar?

Konuştukları halde anlamayan sayısız insan var. Konuşmadan anlamak mümkün mü? Mümkün olduğunu ispatlıyor, aramızdaki bağ, adı sevgi, ilgi, aşk; her ne olursa olsun ama konuşmadan ne kadar sürer? Nereye kadar?

Yaşamakta olduğumuz garip ilişki, bu devirde rastlanması imkânsız, sürdürülmesi zor, bir süre sonra tahammül edilemez bir hal alması, çıkmaza girmesi ve bitmesi kuvvetle muhtemel bir olay. O zaman aşk değil. Başka bir adı olmalı bunun ama ne?

İki kişi arasındaki uyum bile bir süreye kadar mümkün. Arada, aşk adı verilen en kuvvetli tutkal varken, ayrılık kapıda... Ya bütün sistemlerin; mikro büyüklüklerden makro büyüklüklere kadar, canlıyla cansızıyla kâinatın yatılışı, işletilişi? Akıllara durgunluk! ..

Okuduğum tasavvufi eserlerden öğrendiğime göre bu, Allah'ın Rububiyet sıfatının tecellisi... İçinde bulunduğumuz dünya, yörüngeleri üzerinde biteviye hareket halindeki gök cisimleri, insanlar, hayvanlar, bitkiler, hâsılı her yaratılan, birer âlem. Her biri, kendilerine verilen programı uygulamak ve diğer uygulayanların haklarını korumak zorunda. Bu düzeni yaratan ve işletenin koyduğu kurallar belli, dışına çıkmak mümkün değil. Hayvanlar ve bitkiler, doğanın kanunu gibi görülen bu kanunları, sevk edilerek uyguluyorlar. İnsanlara az bir yapabilme gücü ve akıl bahşedilmiş olduğundan, biz de verileni, kurallara uygun olarak kullanmak suretiyle, kendi âlemimizde yaşamımızı sürdürüyoruz. Dağınıklıklarda bile mükemmel bir ahenk ve zıtlıklarda dahi muazzam bir uyum var. Bütün bunlar, Allah-ü Teâlâ'nın Rab sıfatının tecellisi. Rab sıfatıyla, yarattığı düzene kurallar koymuş, her sistemi kendi içinde işletmekte, canlıları da aynı şekilde yaşatmakta.

Yoktan var etmek, büyütme, geliştirmek, duyu organlarını, hareket sistemini, akli mükemmel bir biçimde kullanıma sunmak; yücelterek, küçülterek, hak ettiğinde ödüllendirerek, gerektiğinde cezalandırarak eğitmek, yaşlandırmak, güçsüzleştirmek ve öldürmek, hep Rububiyet sıfatının tecellilerinden. Yapılan her hareket, her düşünce, her olgu ve oluşum, O'nun bu sıfatıyla mümkün.

Hayatımın kalan kısmıyla ilgili tüm gelişmeleri tamamen Allah'a bıraktım. Bunun adı teslimiyet olarak geçmekte, kitaplarda. Ölünün, yıkayıcısına teslim olduğu gibi mi? Evet! Kendimi, tüm oluşlar, oluşmalar içinde bir organizma gibi görmekteyim. Saatin bir dişlisi, makinenin bir parçası gibi... İşlevimi yapmaya; kaza yapmamak için akıl, mantık ve irademi kullanarak devam ederken, içinde bulunduğum nehrin akıntısını kader olarak kabul edecek, onda sürüklenmemeye gücümün yetmesinin mümkün olmadığını bilinciyle ters istikamete kulaç atarak, yaşamam için gereken gücü boş yere tüketmek aptallığını yapmadan büyük bir kuvvetin çekiminde olduğumu asla aklımdan çıkarmadan içinde kalmaya mahkûm olduğumun nehirde yol almaya devam edecek, yakınımaya düşenlerle mümkün olduğunca güzel şeyler paylaşarak yaşayacağım.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0269

Onur Bilge

0270 - Er RAHMAN

Onur BİLGE

Viranede, değişik bir pazardı. Hava bir yağıyor, bir açıyordu... Bir bahçeye çıkıyor, bir içeriye kaçıyorduk. İçerisi karanlıktı. Rutubet kokuyordu. O koku, asırlık binanın iliğine kemiğine işlemiştir. Tahtalar kararmış, çürümeye yüz tutmuştu. Kiremitler ve duvarlar ıslandıkça nem alıyor, binanın kokusu genzi yakacak kadar belirginleşiyordu. Doğrusu, hiç birimiz içerde oturmak istemiyorduk. Hava açılır açılmaz, canımızı dışarıya atıyorduk.

Bir süre Ahmet'le Duygu'nun kuşu Çiçek'le ilgilendik. "Çiçek, öpücük, cici cici, aşkım, hoş geldin!" gibi bazı kelimeleri öğrenmişti. Yarım yamalak söylüyor, ısığa cevap veriyor, kapı zilini taklit ediyordu. Bu muhabbet kuşlarının seslere karşı ne kadar duyarlı bir kulakları var! Pek çok sesi taklit ediyor, bazı şarkılara iştirak ediyorlar. Bizim tek ses olarak algılayabildiğimiz notaları pek çok ses olarak algılayıp hafızalarına kaydedebiliyorlar.

Çiçek'in sesine bahçeye gelen diğer kuşlar onun yemine, o da onların özgürlüklerine imreniyor. Kafesi küçücük. Bazen içeriye salıyorlar, deli gibi sağa sola uçuyor, pervane gibi dönüp duruyor.

Hava muhalefeti nedeniyle biz de onun gibi olduk. Kafesimize doluştuk. Bir süreliğine dahi esarete katlanamıyor, söyleniyoruz. O ise müebbede mahkûm.

Sevgi, yaratılanı esir ediyor. Sevgililer de kendilerini Çiçek gibi esir hissettiklerini, çeşitli şekillerde ifade ediyorlar. Ahmet'le Duygu, Virane'yi kafes gibi gördüklerini ama birbirlerini sevdikleri ve beraber çalıştıkları için şikâyetçi olmadıklarını söylüyorlar. Define de öyle... O da kalan ömrünü burada tamamlayacağına benzer. Yine biraz sıkıntılıydı. Uzun bir iç çektikten sonra oflaya pufloya:

"İşte ben, bu yarım asrı çoktan geçmiş adam, bu asırlık ahşap binada ömür tüketiyorum. İyi ki sizler varsınız, kuşlarım. Kiminiz konuyor, kiminiz uçuyor, ahir zamanımda beni eğliyorsunuz. Kendimi, yol kenarına devrilmiş eski bir telgraf direği gibi hissediyorum. Ayaklarım çürümüş, gövdem yarılmış, başımdaki fincanlar kırılmış, tellerim kopmuş olsa da beni yalnız bırakmıyorsunuz. Yaşlı ve bitap gövdeme konuyor, şakıyorsunuz. Varlığınızla teselli oluyorum." dedi ve bir türkü tutturdu: "Telgrafın tellerine kuşlar mı konar? Herkes sevdiğine de canım böyle mi yanar?"

"Ah dede, ah! .. Telgrafın tellerini arşınladın, yar üstüne yar seveni kurşunladın. Eskilere gittin yine." dedi, Orçun.

"Ne yapalım, be! Gençler bilebilse, yaşlılar yapabilse! Hayata acemice başladık. Öğreninceye kadar ihtiyarladık."

"Hayattan şikâyetçi misin?" diye sordu, Neşe.

"Başkalarını bilmem ama beni çok örseledi, hayat! Allah'a çok şükür! Şimdi halimden şikâyetçi değilim. Çünkü artık hayattan bir şey beklediğim yok. Ne verirse, Eyvallah!"

"Hayat... Yani Allah... Öyle değil mi dede?" dedi Mahir.

"Oğlum, şimdi Allah'ı karıştırma bu işe!" diye Mahir'in omzuna hafifçe vurdu, İhsan.

"Hayatı yaratan kim? Neden karıştırmayacakmışım? 'Hayat' diyorsunuz, 'doğa' diyorsunuz, 'boğa' diyorsunuz... Onların bir şey yaptığı yok. Yapan da yaptıran da Allah..."

"Allah'tan gelen her şeye Eyvallah! " dedi yine, dede.

"Öyle ama dede, her şeyden şikâyetin bir ucu Allah'a varıyor. Düşünmeden söyleyiverdiğimiz çoğu söz, isyan ve küfür! "

"Küfür ne demek? Burada küfreden mi var? " dedi, Işıl.

"Sana da alfabenin 'A' sından başlamak lazım, bir şey anlatmak için. Benim kastettiğim küfür, senin bildiğin küfür değil. Bahsettiğim küfür; Allah'ın varlığı ve birliği gibi dinin temellerinden sayılan inançları inkâr etme anlamına gelen bir sözcük."

"Şimdi, dede böyle dedi diye Allah'ı inkâr mı etti? "

"Dikkat etmediğimiz zaman, farkında olmayarak o veya biz, öyle bir günaha giriveriyoruz."

"Ne yapalım? Allah Rahman'dır. Affeder."

"Bak işte! Rahman'ın manasını da bilmiyorsun, sen."

"Nasıl bilmiyorum, ya? Besmelede geçiyor ya... Herkes biliyor. Esirgeyen, Bağışlayan..."

"Bilmiyorsun işte! Hem de öğrenmek için bir gayret sarf etmiyorsun."

"Ben, Besmele'yi ağızımdan düşürmem. Her işe başlarken, kapı açarken, kapatırken, ders çalışmaya başlarken... Eşikten içeriye girerken, dışarıya çıkarken sağ ayağımı atıp..."

"Anladık, anladık! Anlamını bilmeden söyler geçersin! "Yahu! Ben her zaman 'Bismillahirrahmanirrahim!' diyorum, acaba ne diyorum? Bir araştırayım! " demezsin, değil mi? Haydi, cahil biri olsa, neyse... Köyün birinde, kendi kökeninde büyümüş bir Ayşe Kadın'ın, Fatma Kadın'ın cehaleti normal karşılanabilir, hoş görülebilir ama senin durumun başka... Sözlük, elinin altında... Sırf sınıf geçmek, diploma almak için o kadar yabancı kelime öğreniyorsun da hiç bitmeyecek bir hayattaki mutluluğun için sana gereken Besmele'de geçen, Allah'ın iki sıfatının ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Bir de akıllı geçinirsin! Akıllı, nerede daha fazla kalacaksa, oraya daha fazla yatırım yapandır."

"İyi, tamam! Bilmiyorum! .. Sen söyle de öğrenelim! "

"Besmele'de geçen 'Rahman' sözcüğü, Arapça kökenli olup, Allah'ın sıfatlarından ve O'na has bir isim olarak kullanılmaktadır. Bu isim, güzel isimlerin ikincisidir. Sıfat-ı Gâlibe'dir. Çoğulu yoktur. Geniş kapsamlıdır. Türkçede tam karşılığı yoktur. Allah'ın merhameti, bir annenin çocuğuna duyduğu merhametin, en az yüz mislidir. Çok ama çok rahmet sahibidir. Yaratılmışlar, doğrudan doğruya 'Rahman' sıfatıyla sıfatlandırılmaz. Ancak bu sözcüğün başına 'Abd' ilave edilerek, 'Abdurrahman' şeklinde isim olarak kullanılabilir.

Bir sure adıdır. Kur'an'da, elli yedi defa geçer. Tefsir edilirken, anlaşılması için, 'Çok

rahmet sahibi, gayet merhametli ve sonsuz rahmeti olan' şeklinde açıklanabilir ama Allah'a özel bir isim olduğu için tam anlamıyla tercüme edilmesi mümkün değildir. Tam anlamı Esirgeyen veya Acıyan da değildir. Yalnız, acıma merhamet anlamı taşımaz. Merhamet, acıyı yok etmek, yerine sevinç ve mutluluk getirmek demektir. Rahman, yaklaşık anlamıyla, 'Pek Merhametli' şeklinde tefsir edilebilir, fakat tercüme edilemez. Anlamı çok geniştir, aksi halde daraltmak olur. Çünkü rahmeti, evrende her tarafı kuşatmıştır. Yarattıklarına iyilik diler ve sayısız nimet yağdırır! An be an almakta olduğumuz nimetler, Rahman sıfatındandır. Daha çok ezele dayanır. Kayıtsız şartsız, yarattıklarını ümitsiz bırakmayan, karamsarlığa düşürmeyen, hak edene de etmeyene de nimetini esirgemeyen; iman edene etmeyene, herkese bol bol dağıtan anlamındadır. Tabi ki bu sıfatı, O'nun Uluhiyeti gereğidir."

"Dünyanın Rahman'ı ve Ahiretin Rahim'idir. Bir kutsi hadiste: "Rahmetim gazabımı geçmiştir." buyruluyor. Merhametlilerin En Merhametlisidir. Biz de şükrederek karşılığını vermiş oluyoruz. Hem Allah karşılık bekleyerek vermiyor ki! " dedi, Define. O devam etti:

"Sadece teşekkür mü? Herkes herkese teşekkür ediyor. Ya Allah'ın farkı? "

"Allah'a şükrediyoruz. İnsanlara teşekkür ediyoruz."

"Karşılığı, olsa olsa "Hamdolsun! " demektir. Tabi ki kuru bir şükür değil. Kuran'daki ilk sözcük El Hamd... O kadar önemli ki en başa konmuş. Bence, Fatiha Suresi'ne önem kazandıran da o! "

"Yani, 'Hamdolsun! ' dediğimizde, karşılığını vermiş mi oluyoruz, tüm aldığımız nimetlerin? "

"Allah, öyle dememizi emrediyor. İlk onu öğretiyor, bize. Sadece dil ucuyla Hamd etmek de değil, tabi ki! Yürekten, anlamını hissederek, tüm içtenliğimizle... Hamd bile yetmez belki ama samimiyetimiz, almakta olduğumuz sayısız nimet karşısındaki eksikimizi bir nebze giderir; ihlâsımız, o büyük farkı kapatır, İnşallah! Aksi halde, bir nefeslik havanın karşılığı olan minnet borcumuzu bile ifade edememiş oluruz."

"Böyle konuları da Mahir'e sormak lazım! Her işte mahir, bu konuda da mahir, bizim Mahir! .." diye ensesine bir şaplak attı, Orçun. Mahir, arkasına yaslanmıştı. Ansızın yediği tokatla yerinden bir milim kıpırdamadı bile. Bir elli boyundaki koca boksör, sadece omuzlarını kaldırarak, kafasını içeriye çekti, o kadar. Sonra da sakın sakın ona doğru dönerek:

"Orçun, var ya! Bunu yapan sen olmayacaktın, karnına yumruğu yedydin! .. Ağabeyimsin, sana el kaldıramam! "

"Ne oldu ya? Nihayetinde bir şaplak... Sen ne yumruklar yedin de bana mısın demedin! Hem ensen kalındır senin! Sinek konmuş gibi olmuştur! "

"He ya! Ensem kalındır. Kendi işimi kendim yaparım da ondan..."

"Onu kime sormuşlar da öyle demiş? " dedi Işıl. Mahir, lafın altında kalır mı?

"Işıl Hanım'a sormuşlar, o da nedenini öyle açıklamış. Ben de ondan öğrendim de söyledim."

"Çocuklar, kesin atışmayı! Yeter artık! Şimdi, şaka şaka derken, kaka olacak, birbirinize gireceksiniz! Peki, Mahir Bey! Şaplak ne demek? Söyle bakalım! "

"Şap diye ses çıkaran tokat! Ne demek olduğunu, en iyi yiyen bilir! " Her kafadan bir ses çıkmaya başladı:

"Tokat..."

"Kamçı ucundaki kösele parçası..."

"Topraktan, ağaçtan yapılmış, ağız geniş su kabı..."

"Büyük, kulpsuz kahve fincanı..."

"Delikanlı..."

"Pide..."

"İri, yuvarlak yüz..."

"Eyerin altına konulan keçe..."

"Deve şaplağı da denilen boz renkli, büyük yapraklı bir ot..."

"Tokat... El çırpma, alkış..."

"Şamar, tokat..."

"Amma da anlamı varmış ha! İyi ki sordum! "

"Olmaz mı dede? Bir şamarla adam olan nice çocuklar var! Büyüklerimizin, öğretmenlerimizin elleri gümüşlensin! "

"Öyledir, oğul! Zamanında atılan bir şamarla nice hayatlar kurtuldu! Keşke okulu terk ettiğimde, babalığım bana da bir şamar atsaydı da kulağımdan tuttuğu gibi okula geri götürseydi! Bin kere bin pişmanım! Aranızda en cahil benim! Ne kadar ne bilsem, nafile! Bir yanım, boydan boya yıkık! "

"Allah'ın şamarı da vardır. Şefkat tokadı... Sevdiği kullarına ata ata yola getirir. Parmağı var da gözümüze mi sokacak? Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az! "

"Sende de ne gün görmedik laflar var Mahir, ya! "

"Öyledir, Neşe Bacı! Bir dokun, bin ah işit, kâse-yi fağfurdan."

"O da ne demek? "

"Çin kâsesi inceciiktir. Kenarına tırnağının ucuyla dokundun mu sesler çıkarır. Bana da bir sorarsan, bin işitirsin! "

"Hiç duymamıştım. Bir yaşıma daha girdim! Daha neler öğreneceğim! Kültürlü adamın hâli başka! "

"Senin de dilin çözülüyor, dede; laf geldi mi aşka! "

"Ah! Ah! .. Sorma evlat! Ne çektiysem, aşktan çektim! .."

"Sormaz olur muyum, soracağım, soracağım da şimdi değil. Cin şeytan dağılsın, hele... Baş başa kaldığımızda..."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 270

Onur Bilge

0271 - ER RAHİM

Onur BİLGE

Işıl, hâlâ kaldığı yerdeydi. Yanındakilerle fısıldaşıp duruyor, dediğinde ısrar ediyordu. Bir sağındaki İhsan'a, bir solundaki Orçun'a laf yetiştiriyordu. Sonunda dayanamamış olacak ki patladı:

"Mahir! Sen öyle diyorsun ama bize küçüklüğümüzden beri, Bismelenin anlamındaki o iki sıfat hakkında, 'Esirgeyen ve Bağışlan' dediler. Kitaplar da öyle yazıyor. Değil mi arkadaşlar? Bu kadar yerde birden yanlışlık olur mu? Kur'an Meallerinde bile..."

"Yanlışlık yok, eksiklik var. Anlam, Türkçeye tam oturmuyor. Yerine tam bir karşılık koymak mümkün değil. O nedenle, Türkçeye çevrilirken, en yakın anlamlar alınmış, kısaca öyle denmiş. Biz de öyle diyoruz da ilkökul öğrencileri değiliz. Gerçeği bilmeliyiz."

"Yani şimdi hangisi Esirgeyen, hangisi bağışlayan? Kafamı iyice karıştırdın."

"İkisi de Allah'ın merhametini kapsıyor. Esirgemek nedendir? Ya da bağışlamak? İkisi de merhametten ileri gelmez mi? "

"Tamam da kökleri aynı gibi... Üç sessiz harfleri ortak... Madem biliyorsun, doğru dürüst açıklasana! "

"O zaman şimdi de diğer sıfatı açıklayayım, mukayesesini sen yap. Tamam mı? "

"Zaten Rahman anlaşıldı. Diğerini anlat, yeter. Anlayamazsam, sorularımı sonra soracağım."

"Bak, Işıl! 'Rahim', 'Rahm' kökünden gelir. 'Acıyan' demektir. Aslı, Râhim'dir. 'Rahîm' ise, 'Esirgeyen, acıyan' demektir. Aynı kökten gelirler ama Rahman, sadece Allah için kullanılan bir isimdir ve 'Kullarına Acıması Çok Olan' demektir. Başka yaratıkların kulları ve onlara acımaları söz konusu olamayacağına göre sadece Allah'a aittir. Bunu böyle bil, karıştırma! "

"Tamam, şimdi anladım. Kökler aynı ama nasıl 'Allah' ismini yalın halde kimse alamazsa, 'Rahman' ismini de kimse alamaz! "

"Evet. Aynen öyle... Fakat Rahim ismini yaratılanlar da alabilirler. Hepimizin az veya çok acıması var. 'Acıyan' anlamında kullanılabilir. 'Rahmi' isimli erkekler, 'Rahime' isimli kızlar vardır. Yağmura da rahmet denir, mesela..."

"Ha, evet! Öyle de diyorlar. Devam et! "

"Rahim, Allah'ın sıfat ismi değildir. Her iki sıfat da Rahmet masterından türemiştir ama anlamları farklıdır. Rahman sıfatı, ezelle ilişkiliydi; Rahîm sıfatı ise ezelden çok ebedle ilişkilidir. Rahmaniyeti, hangi inançtan olursa olsun, tüm yarattıklarını; Rahîm sıfatı ise sadece mümin kullarını, emirlerini yerine getirmeye çalışanları kapsar. Onların yaptıklarının karşılığını, bu sıfat gereği verir ve sonsuza kadar da verecektir. Kur'an-ı Kerim'de, böyle kullarını mükâfatlandırılacağını tekrar tekrar ifade etmektedir. Rahîm sıfatı; müminlerin, kâfirlerden ayrılarak kendilerine merhamet edileceğinin belirtisidir."

"Yani ahrette, öyle mi? "

"Burada da ahrette de... Her iki tarafta da eli, müminlerin üzerindedir."

"Dünyada da mı? "

"Evet. Tabi... Dünyada da... İki namaz ve iki cuma arasındaki küçük günahları; sadece Allah rızası için oruç tutanlarının iki ramazan arasındaki bütün günahların af eden; hacıların, kul hakkı dışındaki bütün günahlarını bağışlayan, yapılan ibadet ve iyiliklerin sevabını kat kat yazdıran Allah değil mi! Müminlere, buna benzer daha nice nimetler sunmaktadır."

"A, evet. Bak, bu aklıma hiç gelmemişti! Ahrette de şefaathakkı falan tanıyacak bize, değil mi? Yani günahkâr kullarına..."

"Az veya çok, yaptığımız ibadetler, kabrimizi ve Sırat'ta önümüzü nurlandıracak. Abdest azalarımız nurlu olacak. Biz boy abdesti alan insanlarız. Yani, bütün bedenimiz nur içinde olacak, İnşallah! Ya, Işıl Hanım, "Müslümanım! " demek ne demek? Ay gibi olacak yüzlerimiz orada! Sırat'ı süratle geçeceğiz, Peygamber Efendimiz, bizimle iftihar edecek. İnşallah! "

"İnşallah! Oh! .. Sağ ol, ya! .. İlkten kızdım sana, ukalalık ettiğini falan düşündüm de... Allah razı olsun! Tüy gibi hissetmeye başladım, kendimi. İçim sıkılıyordu, daralıyordum. İlaç aldım, az önce. Çatlama raddesine gelmişim. En iyi ilaç, Müslümanlığımızı hissetmek, galiba! Oh be! Oh! .."

O zamana kadar hepimiz pürdikkat Mahir'in anlattıklarını dinlemiştik. Biz de birer "Oh! .." çektik! Sanki Viraneciler olarak, grup halinde Sırat'ı geçmiş ve cennete girmişiz gibi ve aynı şeyleri düşünerek güldüğümüzü hissettiğimiz için olacak, hepimiz birden kahkahalarla gülmeye başladık. Define:

"Allah, küçük büyük cümle günahlarımızı affetsin de İnşallah, ahrette de böyle sevinçle kahkaha atanlardan olalım, çocuklar! İyi ki varsınız! Evlatlarım benim! Sizlerle iftihar ediyorum! Varlığınızla var olduğumu, yaşamakta olduğumu hissediyorum." dedi, gözlerimizin içine teker teker bakarak. İhsan:

"Sahi dede ya! Sen yaşadığını unuttun sanıyordum, ben. Kim bilir ne zamandan beri yaşıyorsun! Sen, hangi çağda doğmuştun? Demir bulunmuş muydu, o zamanlar? " dedi. Kahkahalar arasından Orçun'un sesi geldi:

"Oğlum, o zamanlar Yontma Taş Devri'ymiş. Dede, ağaç oymaya o zaman başlamış. Bir ustası varmış. Ağaç oyarmış..."

"Konuşmayın ulan! Alırım ayağımın altına şimdi ikinizi de! "Allah yaratmış! " demem Vallaha, ha! .. Utanmazlar sizi! .." Neşe:

"Allah'ın yarattıklarına iyi muamele edilir, dedeciğim. Olur mu öyle şey! Değil mi, arkadaşlar? " Hep bir ağızdan konuşmaya başladık:

"Allah'tan kork! "

"Merhametsiz dede! .. Öyle yapılır mı bu çocuklara! .."

"Allah taş eder! "

"Kul hakkı diye bir şey var! "

"Bize sen öğrettin... Yaratılanı seveceğiz, Yaratan'dan ötürü..."

"Eh, yeter! Kesin şamatayı! .. Güneş açtı. Haydi, bahçeye taşıyın, şu masaları! Çay oldu mu, Ahmet? Çaysıdık biz! Acıktık da... Duygu! .. O güzel ellerinle kaşarlı, sucuklu... Tost... Dost işi... Haydi marş marş! .."

"Satranç turnuvasını tamamlayalım, arkadaşlar! "

"Tut masanın ucunu! Siz de sandalyeleri taşıyın! Hâlâ bakınıyorlar! .. Emir, büyük yerden! .."

"Yavaş ya! Ayağıma bastın! .."

"Hangi ayağına? Patine mi? "

"Hayır, kanadına..."

"Ha ha ha! .."

"Özür dilerim."

Herkes bir köşeye çekildi, vaziyet aldı. Define de meşhur iskemlesini her zamanki yerine çekti ve oturmadan önce:

"Hey, gençler! Ben sizinle beraber tavla, dama, satranç oynuyorum. Siz de bu Cuma benimle beraber namaza gideceksiniz! O şartla devam ederim! Yoksa Virane'yi lav ederim! .. Anlaşıldı mı? "

"Tamam dede ya! İsteddiğin o olsun! "

"Biz kılıyorduk ki zaten! "

"Nerde kılıyordunuz? Ben hiç rastlamadım."

"Memlekette... Daha okula gitmeden, babam beni yanında götüre götüre alıştırdı. Buraya geldik, haytalığa başladık."

"Biz dedin, İhsan. Kim kim? Kılanlar bir el kaldırsın, bakayım! "

Tam beş erkek arkadaşımız elini kaldırdı. Üçünden ses seda yok. Onlara neden kılmadıklarını sordu, Define; uygun bir lisanla, o yumuşacık, okşayan ses tonuyla. Onlar da namaz kılmayı tam bilmediklerini söylediler. Dede:

"Olsun! " dedi. "Cumaya dört gün var. Dört gün içinde, neler neler olur! Artık savaşlar bile dört gün sürmüyor. Her şey kolaylaştı. Düğme harbi... Bilmediğiniz sure varsa, alın kasetini, takın teybe... O kadar! Birkaç defa camiye gideriz, hep beraber. Kopya çeke çeke öğrenirsiniz. Parlamenterler bile cenaze namazında sağlarına sollarına bakarak kopya çekiyorlar."

Bir kahkaha daha yükseldi!

"Merak etme, dede! Kopya, en iyi bildiğimiz şey! "

"Bu arada, elin değmişken cenaze namazını da öğret de..."

"E? Sonra? "

"Sonrası... Biliyorsun, işte! "

"İhsan! Mirasım sana mı kalacak, ulan? Beni erkenden gömüp de ne yapacaksın? "

"Erkenden mi dede? Erkenden mi? "

"Sen ne söylüyorsun, bakayım? "

"Hiç... Şey... Benim dedeciğim elli altı yaşında öldü de..."

"E? Ne olmuş? "

"Sen daha otur! .."

Kahkahalarla bir kovalamaca başladı, bahçede! İhsan önde, dede arkada! .. Herkes ayakta! .. Kızlar kenara çekildi. Erkekler onlarla birlikte şakalaşmaya başladı! Alışığız bu tür şenliklere. Özellikle de bu konuda... Bir de limon konusu var, tabi. O, Define'ye, hemen hemen haftada bir yapılan şaka...

Çok mutlu bir pazar geçirdik. En kötü günümüz böyle olsun! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0271

Onur Bilge

0272 - EI MELİK

Onur BİLGE

Cuma günü akşamüstü, okuldan grup halinde çıktık. Bu yıl okula başlayanlardan da aramıza katılanlar vardı. Hep beraber Virane'ye gittik. Güneş solgunlaşmış, gün bitmek üzereydi. Bizse, biraz daha uzatmak niyetindeydik. Akşam yemeğini birlikte yemek suretiyle daha çok beraber olmak istiyorduk. O nedenle, aramızda para topladık, Orçun'a verdik. O, alışveriş yapmak üzere ayrıldı. Kıyma falan alacak, İnegöl köfte yiyecektik. Onun ayrı bir lezzeti vardır ama püf noktasını tam öğrenememiştik. İçine, bu yörelerde yetişen bir otun da katıldığı söylentisi var. Fakat aramızda işin aslını bilen yok. Duygu, yaklaşık lezzetini tutturabiliyor. Eksik tadı da arkadaşlıkla, dostlukla kapatmaya çalışıyoruz.

Virane'de ne yenirse yensin, gülüş cümbüş yendiğinden midir, nedir; hoşumuza gidiyor. Azıcık da yesek, doyuyoruz. Dua singini var galiba. Aramızda, garibanlar var ya mutlaka ondandır. Önce Define... Sonra yurttan ayrılarak üst kata yerleşen fakir öğrenciler... Burası imarethane gibi... Herkes lokmasını bir diğeriyle bölüşüyor. Çok kalabalık olduğumuz zamanlarda sandalye de çay da yetmiyor. Bir sandalyeye iki kişi oturuyor, bir bardak çayı iki kişi içiyoruz.

Bazen kendimizi ensara benzettiğim oluyor. Hani Mekke'de Müslümönanlara zulüm edilmeye başlanıldığında, Medine halkı onları davet etmiş, evlerini, topraklarını paylaşmışlardı da muhacirlerin her birine bir ensar sahip çıkmıştı ya... Allah-ü Teâlâ onları 'Ensar' yani 'Kucak Açıcı' olarak anmıştı... Ne mutlu o paylaşımçı, güzel insanlara! İslamiyet ne güzel bir din! Ne güzel şey, her şeyini bir ihtiyaç sahibiyle paylaşmak! Bundan güzel mutluluk olur mu! Bir kişinin doyduğuyla, iki kişi de doyabiliyor. On kişi kadarız hali vakti yerinde olan. Bazen on bazen de on beş kişiyi aramızda idare edebiliyoruz. Bu bağlamda bir de hadis var. Efendimiz, kendiliğinden konuşmaz ve ne dediyse doğrudur. Mülkiyette egoizm, ortak kullanımda mutluluk vardır. O, her şeyin bilincinde olduğu gibi bunun da bilincindeydi.

Arkadaşlara haber verdik, yemeğe kadar bahçede toplandık. Konular yığılmaya başladığı için bazılarınca, giriş ve üst salon etüt odası olarak kullanılmaya başlamıştı. En çok da Medeni Hukuk'ta zorlandıklarını, Arapça Farsça sözcüklerin çokluğu nedeniyle konuları pek anlayamadıklarını söylüyorlardı. Özellikle Melike... O, Akademi'ye bu yıl başladı. Esmer, oldukça uzun boylu, zayıf, sağlıklı, hafif dalgalı simsiyah upuzun saçlı çok güzel bir kız... Antalyalı olduğu için en çok bana sıcaklık duyuyor, bir ihtiyacı olduğu zaman ilk önce beni buluyor. Sadece ihtiyacı olduğunda değil tabii... En az benim onu sevdiğim kadar beni sevdiğinin farkındayım.

Virane'ye girer girmez, iri kirpikli kocaman kara gözleri ışıldadı. Geniş bir gülümsemeye el sallayarak yerini belli etti. Fark edilmeyecek gibi değil ki! En uzunları; ay yüzlü, güzel bir kız... Hareketli, kıpır kıpır!

"Semiray Abla! Tam zamanında geldin! Bir dakika yanımıza gelir misin? " dedi, heyecanla.

"Ne oldu? Ne bu heyecan? Önemli bir şey mi var? " dedim.

"Ya, Hukuk..." dedi. "Mülkiyet konusu..."

"Ondan kolay ne var? Herkes bir şeylere malik... Melike, kendi adını mı anlayamadın? " diye yanına gittim.

"Adımla ne alakası var? Benim adım Melike... 'Kadın hükümdar, hükümdar karısı' demek..."

"Melîk ne demek? "

"Melik, hükümdar demek..."

"Melik değil, Melîk..." diye yazarak sordum.

"Bilmem. Ne demek? " diye dudak büktü, gözlerini anlamsızlık ifade eden bir şekilde kocaman kocaman açarak.

"Melîk, 'Mal Sahibi', yani 'Mâlik' demek..."

"Ama o Allah'ın sıfatı..."

"Evet, Allah'ın sıfatı... Güzel isimlerindedir."

"Mülkiyet hakkı ne demek oluyor, o zaman? "

"Sahibine, eşyayı kullanma, eşyadan faydalanma, tasarruf etme yetkilerini veren hak... Sahip olunan, taşınabilirse menkul kıymet, taşınmazsa gayrimenkul mülkiyet..."

Levent, Nazan'a yan yan bakarak:

"Herkes malını mülkünü, istediği gibi kullanabilir. Mülkiyet hakkı, iyi de kullanabilir kötü de..." dedi, yavaşça. Sağ elinin başparmağıyla, sağ tarafındaki Nazan'ı göstererek devam etti: "Sahibince, kullanılmaz hale de getirilebilir. Nazan'ın beni kullandığı gibi..."

"Sen mal mülk müsün? İnsansın."

"Ha şunu bileydin! Başında çöp kırayım bari de..."

"Asıl senin mallanman mahvediyor her şeyi. Bizim evde bir mal varsa, o da benim. İstedığın gibi tasarruf ediyorsun. İmzayı atıncaya kadar öyle değildi. Evliliğe değil, köleliğe imza attım sanki! "

"Allah aşkına, yine başlamayın! Şimdi espri tartışmaya dönecek! Ağzımızın tadı bozulmasın! " diye fısıldadım, Levent'e. Ne kadar olgun bir insan! Hemen sustu. Nazan'a da fırsat vermedi. Devam ettim:

"Mülkiyet hakkı, başkasına da kullanılabilir. Ne kadar mutluluk vericidir! Bak, burayı hepimiz kullanıyoruz. Çok eski, harap bir ahşap bina, kaç kişiye fayda sağlıyor! " İhsan gülerek:

"Halit de Ayşe'ye: "Ya benimsin ya da toprağın! .." diyor, daha şimdiden. Öyle değil mi oğlum? " diyerek, sağ avuç içiyle, solunda oturan Halit'in sağ omzunun iç kısmına vurdu. Halit gülümseyerek, Ayşe'ye baktı:

"Öyle mi Ayşe? Ne diyor bu adam? "

"Ben seninim zaten, Halit. Sorun yok. Biz, birbirimizi seviyoruz. Bir ömür boyunca beraberliğimize imza atarak birbirimize aidiyet belirtiyoruz. Toprağın olma vakti gelinceye kadar beraberiz, İnşallah! Sen bakma ona! Kıskaç şey, ne olacak! .." diye gülerek cevapladı, gelin adayı.

Ev aramaktan ayakları şişmiş, ikisi de ayakkabılarını çıkarmışlar; ayaklarını, iskemlelerinin altındaki tahta kayıtlara koymuşlar, söylenip duruyorlardı. Ayşe:

"Ev bulmak ne kadar zor! Bizim beğendiklerimiz çok pahalı, ucuz olanlar, içinde yaşanacak gibi değil! Ne yapacağımızı şaşırдық! " diyordu. "En iyisi, gençken çalışıp biriktirmek, bir ev sahibi olmak! " Define:

"Mal sahibi, mülk sahibi... Hani bunun ilk sahibi? " dedi.

"Mal da yalan, mülk de yalan... Var, biraz da sen oyalan! " dedi Mahir. "Hey gidi Yunus, hey! .. Ne de güzel demiş! .."

"Yörük oğlu Bektaşî Yunus! .. Koca Yunus! .. Bizim Yunus! .." dedim ve devam ettim: "Konumuza dönelim, Melike! Mülkiyet hakkı, iktisadi gücün artması için çok büyük bir özendirme unsurudur. Bu şekilde teşvik edilen insanlar, şevkle çalışırlar." Mahir:

"Mülkiyet meselesi anlaşıldıysa, sırası gelmişken ve millet buradayken, Mülkün Sahibi anlamına gelen güzel isimlerinden Melik'i kısaca anlatıvereyim! Allah, kâinatı ve her şeyi yaratan olduğu gibi onların tek malikidir. Yani yarattığı varlıklara sahiptir, tamamının üzerinde kayıtsız şartsız emretme ve istediği gibi tasarruf etme hakkı O'na mahsustur. Her şeyin hâkimidir. Mülk, O'nundur. Mülkündekilerin tek hükümdarıdır. Kâinatta, sınırsız kuvvet ve kudretiyle, arzu ettiği gibi hükmederken; istediğini zelil, istediğini aziz eder, emreder, sakındırır, cezalandırır. Mülke malik, yani Melik'tir.

"Hak Melik olan Allah pek Yücedir, Ondan başka İlah yoktur, Kerim olan Arşın Rabbidir."

Melik ismi, sadece Allah için kullanılır. Allahın diğer kemâl sıfatları, bu sıfatla vücut bulur. Kâinattaki her şeye malik olduğu için mülkünde istediği gibi tasarruf eder. İnsan, Allah'ın mülkünü kullanır, sırtına vurup götürmesi mümkün değildir. Yunus, işte bunu dile getirmiş, insanları uyarmıştır.

Her şey emanettir. Kullanmakta olduğumuz bedenlerimiz, canlarımız dahi emaneten verilmiştir. Sadece tanrılık iddiasında olanlarla müşriklerin, Allahın Melik olduğunu kabul etmek işlerine gelmez. Kullanımlarında olan mallarıyla mülkleriyle başları döndüğünden, kendilerini gerçek malik zannederler. Oysa Melik olabilmek için, muhtaç olmamak gerekir ki sadece Allah ihtiyaçtan münezzehtir. Her yaratılan, Allah'a muhtaçtır."

"Araya girebilir miyim, Mahir? "

"Rica ederim, dede. Buyur! "

"Mülkiyetin; şeraite göre, 'Şu senin, bu benim...', tarikata göre: 'Hem senin hem benim...', marifette göre de: 'Ne senin ne benim...' olduğu söylenir. 'Yâ Mâlik! ', 'Ey Padişah! ' demektir. Hızır Aleyhisselam'dan şöyle bir söz ve dua nakledilmiş:

"Bir insan, bir hastayı ziyaret eder ve şifa niyetiyle yüz on iki defa: Allahümme entel-melikül-hakkullezi lâ ilâhe illâ ente yâ Allah ve Selâmü ya Kâfi, üç defa da: Yâ Şifael Kulûb derse, hasta, Allahın izniyle sağlığına kavuşur."

"Tekrar eder misin, dede! Arkadaşlar, yazıverelim bir yere! Gerekirse okuruz." dedi, Mahir. Dede, isteyenler yazıp bitirinceye kadar tekrarlardı. Bu arada Melike:

"Bir de Saba Melikesi Belkıs vardır." dedi. "O da benim, işte! Habeşistan veya Yemen'de hüküm sürmekteyim. Nigışt Saba diyorlar bana. Adım, Habeş kültüründe 'böyle değil' anlamına gelen 'Makeda', İslam kültüründe 'Belkıs', bazı kaynaklarda da Lilith, Nikaule, Nicaula olarak geçiyor."

"Yok öyle bir şey! " dedi, Işıl. "O bir efsane... Efsaneye göre Belkıs, güneşin kız kardeşidir. Babası, annesini kurtaran El Hadhad isimli bir cindir ve kocasının adı da Yasir Yanam'dır."

"Olur mu! Hiç Kur'an okumuyor musun, Işıl Abla? Saba Melikesi'nden, Neml Suresi'nin yirmi ikinci ve kırk dördüncü ayetlerinde bahsedilir. Tabi ki Kur'an'da, Hazreti Meryem'den başka kadın ismi geçmez ama Arap kaynaklarında Belkıs olarak geçer. Öyle değil mi Mahir Ağabey? "

"Evet, Melike! Öyle! Müsaade et de anlatayım. Işıl, Hadhad değil, Hühüd... Yanlış aktarılmış. Kuranda bahsi geçer. Hayvanların dilini bilen, cinlerle ve onlarla konuşabilen Süleyman Aleyhisselam'ın kuşu olan Hühüd'ün, Saba Ülke'sine gittiğini, orada güneşe tapıldığını gördüğünü ve bunu ona haber verdiğini, Hazreti Süleyman'ın da bir mektupla melikeyi kendisine tabi olmaya davet ettiğini, melikenin adamlarına danıştığı, onların da savaşçı ve güçlü olduklarını, arzu ederse savaşmaktan kaçınmayacaklarını ama kararı kendisine bıraktıklarını bildirdiklerini; melikenin Hazreti Süleymana hediyeler gönderdiğini, onunsa hediyeleri küçümseyerek, Allahın kendisine çok daha iyi ve değerli nimetler verdiğini söylediğini, cinlerden birinin gidip melikenin tahtını getirebileceğini belirttiğini, gerçekten de adamlarından birinin:

"Gözünü açıp kapamadan ben onun tahtını sana getiririm! " dediğini biliyoruz.

Bunu diyenin, veziri Âsaf bin Berhiyâ veya Hızır olduğu hakkında çeşitli rivayetler var. Kimin getirdiği meçhul... Daha sonra melike gelmiş. Ona, kendi ülkesinin de böyle olup olmadığı sorulmuş. Melike, aynı olduğunu söylemiş ama camdan köşke girince, yerde su olduğunu zannederek eteklerini toplamış. Hazreti Süleyman, zeminin ıslak değil billurdan olduğunu söylemiş.

Bir rivayete göre Süleyman Aleyhisselam, onun ve halkının kendisine tabi olmasını sağlamak amacıyla, bilgili geçinen melikeyi şaşırtmak için camın altından içinde balıklar oynaşan bir su akıtmış. İkna edinceye kadar onunla konuşmuş. Sonunda melike:

"Rabbim! Ben gerçekten kendime zulmetmişim. Süleyman'la beraber Âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum! " demiş ve iman etmiş. Daha sonra da tebaası güneşe tapmaktan vazgeçmiş, Allah'ın varlığına, birliğine ve hükümranlılığına inanmış."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0272

Onur Bilge

0273 - EI KUDDÜS

0273 - EI KUDDÜS

Onur BİLGE

Cumartesi günü öğleyin buluşacaktık. Bir yağmur bastırdı, eyden çıkamadım. Saat on birden on üçe kadar, gökte ne varsa yere indi! Sicim gibi yağdı, her yeri kamçıladi, temizledi. Çoktandır böyle yağmamıştı. Her taraf toz içindeydi. Fabrika bacaları başta olmak üzere, arabalardan ve sobalardan çıkan dumanlar, şehrin dokusuna sinmişti. Ağaçların yapraklarının gerçek renkleri seçilemez olmuştu.

Pencereden baktım. Her yer gülüyor, ışıl ışıl ışıldıyordu. Yağmurun ardından, rüzgâr çıktı. Yani kocaman bir fön makinesi çalışmaya, binaların yüzlerini, ağaçların saçlarını kurutmaya başladı.

Yağmur durdu ya, rüzgâra dünden razıydım. Sıkıca giyinip çıktım. İki adım ben atıyordum, bir adım da o itiyordu. Zaten rüzgâr esse düşecek kadar zayıf derler ya öyleydim. Saç baş darmadağın, Virane'ye ulaştım. Kapıyı bırakır bırakmaz, 'Drank! ..! diye kapandı. Sanki harap bina, temelinden sarsıldı! Bahçe kapısı aralıkmiş, nereden bileyim? Girişte oturup, ders çalışanlardan boş bulunanlar sıçradı! Gelişim muhteşem oldu, yani.

Rüzgâr, bulutları hızla aralamıştı. İyice dağıtmaya başlamıştı. Kısa sürede yok edeceğe benziyordu. Arkadaşların yarısı gelmişti. Diğerleri gelinceye kadar havanın açacağını umuyorduk. Duygu, çay servisi yapıyordu. Ahmet tost yapıyordu. Öğle yemeklerini yine tostla geçiştireceklerdi. Aralarında bunu bulduklarına şükredenler vardı. Garibanlardan biri Ahmet'e yardım ediyor; sucuk, peynir ve yağ kokuları, çay kokusuna karışıkça acıkanların ağzı sulanıyordu. Çok geç kahvaltı etmişim ama onların iştah uyandıran konuşmaları, beni de özendirdi. Bir çay da ben alıp kaşarlı tostumu beklemeye başladım.

"Haydi Ahmet, midemiz kazınmaya başladı! "

"Biri yer, biri bakar; kıyamet ondan kopar! "

"Olanları aliverin, arkadaşlar! Servisi beklemeyin! Sıcak sıcak atıştırın! "

Duygu boyuna temizlik yapıyor, eski binayı ve bahçesini temiz tutmak için didinin duruyordu. Ahmet de yardım ettiği halde üstesinden gelemediği zamanlar oluyor, yeni gelen çocuklardan yardım istiyordu. Yiğne öyle zamanlardan biriydi. Bahçe, ağaç yapraklarından görünmez olmuştu. Doğada göze batmadığı gibi sonbaharın anlamına anlam katan sararmış yapraklar bahçede normal karşılanmıyor, kirlilik olarak nitelendiriliyordu. O nedenle düştükçe süpürülmesi, çabucak dolan çöp kutusunun da sık sık boşaltılması gerekiyordu. Önceleri bahçe sabahları temizlenirken, hane halkının artması, sonbaharın iyiden iyiye varlığını belirtmesi sebebiyle günde bir kaç kere süpürülmeye başlanmıştı. Bu işi, sabahları Ahmet ya da Duygu yaparken, arada Hikmet veya Numan da yapar olmuştu. Lavaboların temizliği de sorun haline gelmiş, haftada bir dip bucak temizlenip dezanfekte edilmesi kaydıyla günlük bakımları Virane'de barınanlara bırakılmıştı. Aralarında anlaşmış, sırayla halletmekteydiler.

İnsan, gittiği her yerin doğasını bozan bir yaratık. Her yerde kalıntı bırakan ve bıraktığı kalıntılar doğayla uyum yapmayan... Piknik alanındaki şişeler, meyve ve sebze kabukları, et kâğıtları, poşetler; oralardan, daha sonra gelecek kişileri umursamayan, duyarsız oldukları kadar da saygısız kişilerin geçtiğini gösteriyor. Geliyor, mekânı kullanıyor, yiyor içiyor, pisliklerini bırakıp gidiyorlar. Hatta alkol alıyor, içki şişelerini de taş çalıp kırıyor, sanki arkalarından hizmetçileri gelecek de temizleyecekmiş gibi rahat rahat uzaklaşıyor, duyarsızlıkları ve saygısızlıkları nedeniyle olabilecek şeyleri akıllarına bile getirmiyorlar. Ateş tamamen sönmemiş olabilirmiş, cam kırıkları birisini yaralayabilirmiş veya mercek görevi yaparak yangına sebebiyet verebilirmiş, diğer pislikler kokuşabilir, mikrop yuvası haline gelebilirmiş, sinekleri çekermiş; umurlarında değil!

Doğada, insan ayağı değmeyen yerler, tertemiz! Oralar kirlenmiyor mu? Kirleniyor ama doğanın doğal temizlik sistemi tıkır tıkır işliyor. Bir hayvan mı öldü? Diğerleri yiyor,

kalanları kurtlar, karıncalar bitiriyor; bir bakmışsın ki leşten en küçük pis bir kalıntı kalmamış!

Mezarlıklar da öyle... Ölülerimizi, et yiyen hayvanlara bırakmıyor, toprağın bağına yatırıyoruz. Toprak öğütüyor, yok ediyor. Bu arada, tarla fareleri, yılan çıyan, karınca, kurt, böcek; artık hangisinin ne kadarı rızkıysa o kadarını yiyip gidiyorlar. Kan ve su gibi sıvı kısmı, çürüyen tarafları da ağaçlara besin oluyor. Mezarlıklara bakıyorum, o kadar beden gömülüyor, tonlarca et ve kemik; en ufak bir şişkinlik yok. Ne yerse yesin, toprağın karnında şişkinlik olmuyor. Tonlarca insanı yiyor, zerre kadar hazımsızlık çekmiyor.

Yemek vakti, aklıma neler de geliyor! Allah'ın kurduğu ve işlettiği düzene duyduğum hayranlık, düşüncelerimi aldı götürdü!

Bütün bunlar, Allah'ın, Zât-ı Uluhiyete bakan yanlarından olan Kudüs isminin tecellilerinden... Kuddûs sıfatı da Zâtına ait özellikleri, yani sadece O'nda olan, başkasında olmayan hususları ifade etmekte... 'Mukaddes; temiz, pak, arı duru demek. Kuddûs ismi, Allah'ın, Zât-ı Uluhiyet mülahazasına yakışmayan şeylerden münezzehtir.

'Kuddûs', 'kutsal' demektir. Allah, yarattığı canlılara ait özellik ve ihtiyaçlardan münezzehtir.

Fiilen, 'Kuddûs' ismi, nezih ve nezif hale gelmeyi sağlar. Doğanın tertemiz kalması ve ekolojik dengenin sağlanması da bu esma nedeniyledir. İnsan eli, toprağı kirletmekte olduğu gibi nehirleri ve denizleri de kirletmekte... Hava da kirletilmeye başlandı, kirlilik atmosfere kadar yükselerek büyük boyutlara ulaştı. Tuna, Nil, Amazon, Mississipi gibi büyük nehirler temizliklerini muhafaza ederken, diğerlerinde, karada olduğu gibi göllerde ve denizlerde de kirlilik oranı her geçen gün artmakta...

Canlılar, yaratılış itibarıyla mükemmel. Bedenleri; gözler, kulaklar, burun, deri; kısacası, iç ve dış organlar, salgılarıyla, döküntülerle veya diğer yollarla sürekli ve otomatikman temizlenmekte... Bütün bunlar, Kuddûs ismini işaret etmekte.

Yapılan bir makinenin yağlanması ve bakımı gerekir. Beden, otomatik yağlanır, sürekli yenilenir. Kedi gibi yalanarak, kuşlar gibi gagalarıyla temizlenen, karınca gibi ölüsünü yerde bırakmayan, karga gibi gömen hayvanlar, insanlara temizlik konusunda örnek olan yaratıklar. Hayvanlar bile kalıntı bırakmamakta, bazı insanlar hayvanlar kadar bile çalamamakta...

Öyle insanlara 'Hayvan!' demek, onlara hakaret midir, iltifat mıdır, kestiremiyorum. Eğer insanlar, ellerinde her türlü temizlik araç ve gereci olduğu halde ne kendisini ne de çevresini temizlemeye yanaşmıyorsa, hayvanla mukayesesini iki kere düşünmek, zavallı hayvanların haklarını teslim etmek lazım.

Ahmet'le Duygu, onca imkânsızlığa rağmen bu asırlık harap ahşap binada, sadece rutubet kokusunu engelleyemediler. O kadar kişi kaldığı halde her taraf tertemiz! Virane'nin ilk zamanını düşünüyorum da... Çöp evden farksızdı. Duvarlar sıvandı, badanalandı, tahtalar boyandı, camlar temizlendi. Döşemeden tavana kadar her yer krem rengi yağlıboya ile boyandı. İç ve dış duvarlar bembeyaz... Duygu, satranç piyonlarını, tavla zarlarını ve pullarını bile yıkıyor, kurutuyor; tahta kutularını siliyor, temizliyor. O masalar, günde kaç kere siliniyor! Kızcağızın eli sudan çıkmıyor. Sevindirici bir tarafı varsa; ikisinin gün boyu beraber olmaları ve iyi kazanmaya başlamaları... Yoktan var ettikleri her şey ellerinin emeği... Emekleri kutsal, kazançları temiz, yüzleri güleç, ruhları güzel...

İnsan beyni ne kadar süratle çalışmakta! Bir anda akıldan neler geçmekte! Çayımın tostumu alıncaya kadar aklımdan geçiverenlerden hatırlayabildiklerim bu kadar. Unuttuklarım ne kadar, bilmiyorum. Allah, insanı ne kadar mükemmel yaratmış! Yaratılışımız kusursuz olduğu halde, varlığımızı kullanış ve yaşayış şeklimiz ne yazık ki mükemmel değil. Bize bahşedilen nimetleri tam kapasite kullanabilirsek, yeryüzünde harikalar yaratan, Efendimize layık bir ümmet olabiliriz. Aksi halde, her nimetten

sorgulanacağımız gibi donatıldığımız nimetleri, nerelerde ve nasıl kullandığımızdan da sorgulanacağız!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0273

Onur Bilge

0274 - Es SELAM

Onur BİLGE

Virane'de, öğle yemeği sırasında, birinden birine atlayan düşünceler içindeyken, o sokakta oturan, alkolik ve gece hayatı olan birisiyle bir evlilik yapmış, eşinin kalp krizinden ölmesi nedeniyle iki erkek çocuğuyla dul kalmış, Feride isimli, Merinos Fabrikası'nda işçi olarak çalışan, yirmi dokuz yaşında, vaktinden önce omuzları çökmüş, adeta dünyadan elini eteğini çekmiş, ev ve iş arasındaki çarka kendisini kaptırmış, çok sevdiğimiz bir ablamız çıkageldi.

"Selam! .. Afiyet olsun, çocuklar! Kaynanam seviyormuş. Para vermiyor, o başka..." diye gülererek içeriye girdi. "Nasılsın, dede? Çocukları uyuttum da 'Şöyle bir bakıvereyim, ne yapıyorlar?' diye geldim." Define:

"Aleykümselâm, Feride! Nerelerdeydin sen bakayım? Gel şöyle! Anlat bakalım! Nerelerdesin, neler yapıyorsun? "

"Sağ ol, dede. Ne olsun? Çalışıyoruz işte! İş güç..."

Feride Abla, sık sık değilse de haftada, on beşte bir gelir, havadan sudan konuşur gider. Bazen derdini anlatır bazen dedeye akıl danışır. Çocuklarıyla geldiğinde, rahatsız edeceğinden korkar, çok kalmaz. Yalnız, yoksul ama gururlu bir kadıncağızdır. Ağarmaya başlayan koyu kumral saçlarına kına yakar. Güneşte, kızıl kızıl ışıldar. Başını şöyle bir salladı mı, omzundan aşağıya dökülen düz saçları tel tel savrulur, etrafa sabun ve kına kokusu yayılır. Duygu ona da çay ve tost getirdi.

"Aç değilim. Şimdi yedim." falan dediyse de önüne bırakıp gitti.

O, aç olsa da söylemezdi. Kimseye halini bildirmezdi ama geliri gideri tahmin edildiğinden, geçim derdi içinde, katığını ekmeğine denk getirmeye uğraştığı apaçık ortadaydı. Konuşup açılması, rahatlaması için dede ona yavaş yavaş sorular sorardı. Her zamanki gibi usul usul sormaya, onu konuşturmaya başladı. Havaların soğumasından, yağmurların başlamasından, kar kapıyı alınca ne yapacaklarından konu açtı. O, bizim gibi değildi. Geçim derdindeydi. Küçük de olsa, bir ailenin sorumluluğunu taşıyordu. Eline bakan yavruları vardı. Annesi dâhil, kardeşlerine ve yakınlarına kızsda da onlardan hiçbir şey istemiyor, kendi yağıyla kavrulmaya çalışıyordu. Kimseye muhtaç olmamak için narin bedeninin tüm gücüyle çalışıyor, kazancını zorla yetiriyor ama ihtiyacı olan şeyleri sadece Allah'tan istiyordu.

İki katlı panjurlu evin, iki küçük oda bir salondan ibaret birinci katında, kirada oturuyor. "Çatal kapılı..." dediği evinin, kocaman, koyu kahverengi, çok eski bir sokak kapısı, üstünde antika bir kapı eli var. Binayı, Hıristiyan birisi yaptırmış olacak ki salon köşelerinde Hazreti İsa'nın rölyefleri durmakta. O kapının tam karşısında, bahçeye açılan bir kapı daha var. Tipik Rum evlerine benziyor. Önceleri iki kat birden kullanılıyormuş. Sonradan, dışarıdan bir merdivenle üst kat müstakil hale getirilmiş, alt kat kiraya verilmiş.

"Çocuklar, ne oldu, biliyor musunuz? " diye söze başladı. "Ben, çocuklu olduğum ve yarın ne olacağını bilemediğim, işimi falan kaybetmekten korktuğum için, odunumu kömürümü yazdan alırım. Bahçede, odun kömür tenekelerini yan yana, üst üste koyarak yaptığım, kömürlük gibi kullandığım bir yer var. Her sene orayı doldurur, kış boyu kimseye muhtaç olmam, rahat ederim. Çayımı, yemeğimi sobada, mangalda yaparım, ısınırım. İsterse diz boyu kar olsun! Umursamam.

Yine geçen sene, yazdan yarım ton odun, bir ton kömür aldım. Bir nceki kış da idareli yakmıştım da yarım ton kadar kmrm artmıştı. Bir buçuk ton oldu.

Benim bir komşum var. Elmas... Belki tanırırsınız. Arka sokakta oturuyor. Bunlar Kayserili... Topal bir kadın... Benden beş yaş büyük... Kocasını, inşaatlarda amelelik yapıyor. Onlar da kirada. Halleri benim gibi... Benim yine aylığım var, iş yerim belli, onun kocasının öyle değil. Nerde iş bulursa, orada alışıyor. Bazen iş buluyor bazen bulamıyor.

Geçen sene kış bastırduğında, bir gün fabrikadan eve geldim. Sobayı yaktım, yemeğimi yaptım, çayımı üstüne koydum. Tam bardağıma dolduruyordum ki kapım çalındı. Açtım, baktım, Elmas... Yanakları kıpkırmızı olmuş, soğuktan. Üstleri atlamış, yer yer yarılmış, kanamaya başlamış ellerini hışırtyla ovuşturdu ovuşturdu odaya girdi. Sobanın yanına oturdu, avuçlarını ısıtmaya başladı.

Bir bardak da ona getirdim. ay doldurdum. Bardağı avuçlarının arasına aldı. ay sıcak, yanacak! Bir elinden bir eline geçirmeye, ellerini ısıtmaya çalışıyor. Çamaşır yıkamış, temizlik yapmış, yemek yapmış, bir içeri bir dışarı, çok şmş. Akşam oluyor, yemek vakti oturmaya gelmedi ya... Bir şey söyleyecek de söyleyemiyor gibi... Kızarıyor bozarıyor...

"Hayrola? Bir derdin mi var? Anlatsana! Bir şey diyecek gibisin..." dedim.

"Sorma Feride! Benim adam işsiz, bu aralar. Bir iki gün gidiyor, bir hafta boş geziyor. İş yok. Odun kalmadı. Kömür de alamadık. Çocuklarımız soğuktan titriyor. Çok şyoruz. Sen tedbirli kadınsın. Odunun kömürün boldur. Bize biraz kömür verir misin? Ödünç... Aldığımızda biz de sana veririz. Ondan geldim ben." dedi.

"A, tabi... Bahçeden al, ihtiyacın kadar. Geri de getirme. Öyle al! Nasılsa parasını ödendi. Ben idareli kullanıyorum. Yeter de artar bile..." dedim.

Dualar ederek gitti. On iki yaşında bir oğlu var. Onu göndermiş. O da elinde tekerlekli büyük bir arabayla geldi. Ben, iki üç teneke kömür alacak zannediyordum. Ykledi yükledi götürdü, yarım tonunu taşıdı. Ben onun o kadar alacağını nerden bileyim! İhtiyacı kadar almasını söyledim. Kömüre verdiğim para neyse de fabrikadan izin alıyorum, gecenin nde gidip belediyede sıraya giriyorum, saatlerce kuyrukta bekliyorum, arabaya ykletiyorum, arabacı kapının önüne döküp gidiyor. Onları içeriye taşıyorum, kollarım kopuyor! Çocuğa bir şey diyemedim. İzin verdim, bir kere. Kendi kendime:

"Boş ver, Feride! zlme! Sabret, seslenme! İstediği kadar alsın! Sabrın sonu selamet! .." dedim.

O ocuklar babalı, benimkiler babasız... Benim durumum da onlardan çok iyi değil ama en azından bir işim var. Allah'a şükrettim. Kurdum soframı, koydum yemeğimi, topladım çocuklarımı; oturduk, yemeğimizi yedik.

Ertesi gün Elmas, yine aynı saatte geldi. Yüzü gülüyordu:

"Hay Allah razı olsun senden, Feride! Ne kadar hora geçti! İliğimiz kemiğimiz ısındı! Sana ve yavrularına ne kadar dua ettim, bir bilsen! " dedi.

Aradan tam bir yıl geçti. Yine işten geldim. Çocuklarımla oturuyorum. Çalıştığım için çok kömür yakamıyorum. Tuğlalı sobada daha çok odun yakıyorum. Kapı çaldı. Yine Elmas... Bu yıl, kocası bir inşaatta iş bulmuş. Yıkılan ahşap binalardan çıkan tahtalarla bina yapımında kullanılan kalıp ve iskele tahtalarını ona vermişler. Tam üç kamyon... O kadar çok ki koyacak yer bulamamışlar! Geçen yıl da benden kömür aldı ya kimseye gitmemiş, doğru bana gelmiş:

"Feride! Bekir Ağabey'ine, üç kamyon iskele odunu vermişler. İki bana, biri sana... Bahçeye doldur, yakarsın. Kabul edersin, değil mi? Bak, almazsan darılırım! Ben senden aldım..." dedi.

Kömürüm vardı ama odunum çok azdı. Almaz mıyım! .. Havada kaptım! Canıma minnet! Para teklif ettim:

"Çok değilse az olsun, yarı parasını bari vereyim. Bedava olur mu? " dedim.

"Sus Allah aşkına! Geçen yıl sen beni idare ettin. Ben sana para mı verdim! Hem biz buna para vermedik ki! Bedavaya geldi." dedi.

Bir kamyon odunu getirip, kapının önüne yıktılar. Bir de içeriye taşımaya yardım ettiler. Bir baktım, dağ gibi yığıldı!

"Ey, Bire En Az On Veren Rabbim! En güzeli, sana ödünç vermiş! Hamd olsun! .. " dedim.

Bir sevindim, bir sevindim ki sormayın! .. İşte böyle! Benden haberler bu kadar... Sizden ne haber? "

"Allah, kulunu daraltır ve dener, şükreder ve sabrederse selamete çıkarır! Allah'ın bir adı da Selam'dır."

"Selam mı? Nasıl? "

"Kapıdan girince 'Selam! ..' dedin ya... Ne demek istedin? "

"Bilmem... Selam verdim işte! "

"Selam; barış, rahatlık... Sonun iyi ve hayırlı olması... Allah'ın, fani olmama yani zevalsizlik sıfatıdır. İnsanlar, selam vererek birbirlerine barış ve rahatlık dilerler. Selamete çıkarılmalarını istediklerini belirtirler. Allah, önce onu daraltarak, sonra da verebilme gücünü ve sabrını sınavarak seni selamete çıkarmış."

"Öyle oldu ya, dede! Hâlâ hayretler içindeyim! .. "

"Allah'tan hepimize selam olsun, İnşallah! "

"Nasıl yani? "

"Cennete girenlere Allah'tan bir selam gelir. Yasin Suresi'nde geçer. Hatırlayacaksın! "Selamun kavlen Mirrabirrahim! .." Elli sekizinci ayet... Hatırladın mı? Hani mevlitlerde falan üç kere tekrar edilir. Sağa ve sola selam verilir."

"Hatırladım. Annem, birisi bela falan okunduğunda okur bu ayeti. Bela okunmasına çok kızar. Haksız yere okunursa, döner döner başımıza gelirmiş. Evde bela okutturmaz! Kazara birimizin ağzından çıksa: "Selamun kavlen Mirrabbirrahim! .." der, hemen."

"Allah'ın bu sözle beladan kurtaracağına, selamete çıkaracağına inanırız.

"Selamete çıkmak ne demek? Az çok biliyorum da tam manasını bilmiyorum."

"Selamete çıkmak; salim olmak, emin olmak, iyi son, kurtulma demek." dedi, Define. Ben de:

"Edebiyatta, ibarenin düzgün olması anlamına da gelir." dedim. Define devam etti:

"Allah, tam bir eminliğe ve salimliğe sahiptir. Ayıp, kusur, yok olmak gibi her türlü noksan sıfattan uzaktır. Biz, yani müminler; dünyada ve ahrette emin olmak ister, kurtuluşumuz için Selam ismiyle dua ederiz. Allah bizi böyle öğütler."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0274

Onur Bilge

0275 - EL MÜMİN

Onur BİLGE

Feride Abla, çocuklarını uyutup geldiğini söylemişti. Uyanıp kendisini göremeyince ağlayacaklarından endişe ettiği için evine gitmişti. Işıl, yerinden kalkıp, sıkıntılı bir yüz ifadesiyle yanıma geldi. Dedeyle ve benimle bir konu hakkında konuşmak istediğini söyledi. Defiine'ye, kendisiyle özel olarak konuşmak istediğimizi söyledim. Beraberce üst kata çıktık. Çocuklar aşağıda, yemekte olduklarından salonda ders çalışan kalmamıştı. Masalardan birine oturduk. Dede:

"Anlatın bakalım! " dedi, bize bakarak. Ben de Işıl'ı işaret ettim. "Anlat bakalım, Işıl! " diyerek, dirseklerini masaya dayadı, ona doğru döndü, dinlemeye başladı.

"Nereden başlayayım, nasıl anlatayım, bilmiyorum. Dede, kısacası, ben korkuyorum."

"Neden korkuyorsun? Bir sebebi olmalı. Önce onu bilelim, sonra da giderme yollarını arayalım, beraberce."

"Biliyorsunuz, başımdan geçen o korkunç olayı. Tecavüze uğradığımı... Anlatmıştım ya... Tekrara lüzum yok. Hâlâ tesirinden kurtulamadım. Ara ara hastaneye yatıyorum. Deliler gibi Bakırköy'e... Tedavim devam ediyor. Aradan yıllar geçtiği halde kendimi rahat hissedemiyorum. Herkese şüpheyle bakıyorum. İnsanlara güvenimi kaybettim. Durduk yerden içime bir heyecan geliyor bazen de ölüm korkusu çöküyor. Aniden nefes nefese kalıveriyorum. Çarpıntı başlıyor. Elimin ayağımın canı kesiliyor. Hemen yatıvermek, uzanmak istiyorum. O zamanlarda nefes almakta güçlük çekiyorum. Üç harfli bir sözcüğü söylemekte bile güçlük çekiyorum. Böyle durumlarda on dakika kadar yatıp istirahat edersem biraz iyileşiyorum. Çarpıntımın azaldığını, nefes alış verişlerimin normale döndüğünü hissediyor, kendimde konuşacak gücü bulabiliyorum. O zamanlarda ölüvereceğimi zannediyorum! Canım, ağızıma geliyor sanki! "

"Ben, doktor değilim. Anlamam o işlerden ama galiba sende evham var. Asabi bir mizaca sahipsin zaten. Farkında olarak veya olmayarak bir şeye sinirleniyor olmalısın. Asabi tansiyon mu derler, ne derler... Öyle bir olay var galiba. Bu arada, insan psikolojik bir varlık. Sadece etten kemikten ibaret değil ki! Hepimizde bu tür rahatsızlıklar zaman zaman olur. Biraz yatar dinlenir, kendimizi iyi hissetmeye başladığımızda kalkarız.

Bende de çarpıntı olur. Eskiden beri... Bir doktor ahababım vardı. Ona danışmıştım. Bu gibi durumlarda, öksürmemi, su içmemi, ellerimi soğuk suya vurmamı, dümdüz uzanmamı, nefesim ve nabzımın normale dönmesi için sakinleşmeye çalışmamı tavsiye etmişti. Bazen uyguluyor bazen uygulayamıyorum. Çarpıntı geldi mi, olduğum yere kıvrılıveriyorum. Kim kalkacak da su alacak! Suyu nerde bulacağım da ellerimi içine sokacağım! Yanımda birisi varsa, bir bardak su rica ediyorum. Yatamazsam, arkama yaslanıyorum. Olur öyle şeyler... Benim yaptığım gibi yap, çarpıntı gelince."

"Dede, sorunum sadece çarpıntı değil ki! Sadece o olsa, onun ilacı var, çaresi var. Sorun, kendimi güvende hissedememişim. Bir de o olay nedeniyle Allah'a karşı suçluluk duyuyorum. Ya ben de cehennemliklerden olursam! Bu korkum da var."

"O olayda senin suçun, arkadaşlarına güvenerek ve tedbiri elinden bırakmak. Sen onlara tecavüz etmedin. Onlar sana saldırdılar. Kendini koruyamadın. Çünkü güçsüzdün ve yalnızdın. Onlar birkaç kişiydi. Her neyse... Bu olayı unutmaya çalışmanı, tekrar tekrar düşünerek kendini harap etmemeni, bunun da nefesine zulüm olduğunu sana kaç

kere söyledim, Işıl! Bana da tekrar ettirdin. Ne gereği var! Olan olmuş, biten bitmiş, gitmiş. Onlar çeksin cezasını! Vicdanları varsa, vicdan azabı içinde kıvransınlar, bir masuma yaptıkları eziyet nedeniyle! Sen neden kendini yiyip bitiriyorsun? Yeter artık! Kendini yerden yere vurmaya bırak! Günahkâr olduğunu hissediyorsan, Allah'tan af talep edersin, tövbe edersin, bir daha o günaha dönmemeye azmedersin, olur biter. Bunu bu kadar büyütme! Kaldı ki sen, o olayı kendi isteğinle yaşamadın. O içkiyi üretenlerin, alanların satanların Allah cezasını versin! Belki o çocuklar içmeselerdi, bu olay meydana gelmeyecekti. Her neyse, kapat artık o mevzuu ve bir daha da açma! Aklına gelirse de başka şeyler düşünmeye çalış! "

"Ya Allah affetmezse? "

"Dönüp dönüp dediğini deme! Besmeleyi inceledik ya! Affedeceğini bildiriyor, Zatını Rahman ve Rahim olarak tanıtıyor ya bizlere... Daha ne? Abartma! Hem o olayda senin suçun yok. Senin suçun güvenmek ve tedbiri elden bırakmak... Bundan sonra tedbirli olursun, o kadar. Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki babana bile güvenmeyeceksin! "

"Ya, dede! İşte ben de sana onu söylüyorum ya! Anlatamıyorum. Derdim bir değil ki! Ondan, şimdi hepsi birbirine karıştı! İnsanlara güvenemez olduğumu söyledim ya az önce. Ondan şikâyet ettim ya."

"Güvenme zaten. İyi ediyorsun, güvenmemekle. Herkes peygamber değil."

"Güvenmiyorum zaten. Mesele burada ya... Kim arkadaşlık teklif etse, benden faydalanmak istediği için zannediyorum. Sempati duyamıyor, düşman gibi görüyorum. İnsanlara güvenimi kaybettim."

"Önüne gelenle arkadaş olunmaz ama herkes de kötü niyetli değildir. Bir ayet vardır. Orada Allah-ü Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "Birisine iyidir diye kapıyı ardına kadar açmayın, kötüdür diye iyice kapatmayın; aralık bırakın! Çünkü kulumun iyi mi kötü mü olduğunu ancak ben bilirim." Yani, karşımıza çıkan bir insanın iyi mi kötü olduğunu, asla Allah'tan iyi bilemeyiz. Bakarsın, anlamaya, tanımaya çalışırsın... İyi midir kötü müdür, onu zaman gösterecek. İyi mi kötü olduğu, kimsenin alnında yazmıyor. Kapıyı tamamen kapatırsan, kimsenin hayatına girmesine izin vermezsen, onu tanıma fırsatını da kaçırmış olursun. İyidir zannıyla kapıyı sonuna kadar açarsan, kötü olabilir, zarara uğrarsın. O zaman ne yapacaksın? Kapıyı aralık tutacaksın."

"Öyle yapmaya çalışıyorum. Tanıştığım birisi, aslında kötü niyeti olmayan bir insan ama içimde bir şüphe beni yiyip bitiriyor! "

"Şüphe, vesvesedir. Şeytandandır. Şüphe gerektiren bir davranışı yoksa durduk yerden vesveselere kapılıyorsan, Eüzü Besmele çek, günde en az yüz kere. Bir tespih, yani... Fakat inanarak! O zaman şeytan senden elini çeker. Yani negatif düşünceleri beyninden uzaklaştırmayı başarabilirsin. Eskiler öyle der. Denemişler, iyi sonuç vermiş. Onlar bu yolla, Allah'ın Rahman ve Rahim isimlerinin korucu kanatları altında huzura kavuşmuşlar. Ben de öyle yapıyorum. Huzur ve sükûn buluyorum. Çünkü ben müminim. Allah'ın varlığından, birliğinden, O'na sığındığımda beni koruyacağından eminim. Mümin demek, emin demek. İçi huzurlu, tamamıyla Allah'a güvenmiş, kendisini teslim etmiş demek. İslamiyet de teslimiyettir. Öyle değil mi, Işıl? "

"Mümin demek emin demek mi? Ya... Bilmiyordum. İslamiyet'in teslimiyet olduğunu duymuştum."

"Mümin, Allah-ü Teâlâ'nın iman, güven ve iman nuru veren, iman nurunu yaratan, iman nedeniyle emniyet sağlayan, gayb âleminin sınırsız gizlerini açıkça anlamayı bahşeden ismidir. Allah, El Mümin ismiyle, iman edenleri hidayete erdirir, içlerinden şüphe ve tereddütleri yok eder.

Allah, korkanların korkularını giderir. Onlara güven verir. Ona tam anlamıyla iman edenin yani tam anlamıyla inanıp güvenip kendisini O'na teslim edenin, Allah'tan başka kimseden ve hiçbir şeyden korkmasına gerek kalmaz. Zaten o şekilde, iman eden, böyle korkular hissetmez olur. Bizi yaratan, varlığı ve her şeye kadir oluşuyla içimizi rahatlatan ve emniyete alan, Allah'tır. Yeter ki O'na, tam bir teslimiyetle sığınma şeklini bilelim ve o şekilde teslim olalım! O zaman kalplerimiz, iman nuruyla parlar. İçimizde şeytani vesveseler kalmaz. Şüphe ve asabiyet, kedere sebebiyet verir. Kalbimiz inşirah anahtarıyla açılır, ferahlar. İçine sıkıntı çökünce, böyle daraldığın zamanlarda, samimiyetle İnşirah Suresini oku! O zaman dileklerine sema kapıları açılır. İçin açılır. Emin ol! "

"Tamam, okurum da dede... Diyelim ki bu korku, şüphe ve sıkıntılarım yok oldu. Ya ölüm korkusu? Onunla nasıl baş edeceğim? "

"Allah'a döneceğimiz günün korkusu kalbimizden çıkarsa yan gelir yatarız. İbadet ve iyilik etmeyiz. Mümin, korkuyla ümit arasında olacak. Havf ve Reça... Ölünce, hesaba çekileceğiz. O günden korkmayan var mı! Kalplerimizi, Mümin adıyla tam anlamıyla imana açması ve içimizi iman nuruyla nurlandırması için dua edeceğiz. İbadet ve iyilik yapmaya devam edeceğiz. Korkmamız için henüz çok erken. Azrail gelip, kapıya dayanmadı. Vaktimiz var. Allah diyen, mahrum kalmaz! Buna da inancımız var. Zikretmeye, fikretmeye, idrak etmeye ve Hamd etmeye devam edeceğiz. Akıbetlerimizin ne olacağını yalnız Allah bilir."

"Ya helak olanlardan olursak? "

"Efendimiz. "Kişi, sevdiğiyle beraberdir." demiş. Biz de onu seviyor, şefaatinin umuyoruz. İyiler hürmetine, İnşallah hepimiz kurtulanlardan oluruz! Mevlana'nın sözünü hatırlasana! 'Bu kapı, umutsuzluk kapısı değil! ' "Lebbeyk! Allahümme Lebbeyk, Lebbeyke lâ şerike leke lebbeyk, Innel hamde Vennimete leke Velmülke laşerike lek! " diyerek Allah'-ü Teâlâ'nın kapısına giden, "Allahım! Davetine uyarak Sana geldim. Senin eşin ve ortağın yoktur. Mülk ve nimet Senindir. Hamd Sanadır. Şerikin yoktur! " diye, yürekten yani tüm samimiyeti ile af isteyerek yalvaran yakaran, O Yüce Huzurdan elleri boş döner mi! Yeter ki isteme şeklini bilelim, ısrarla o kapıyı çalmaya devam edelim, hatta ölünceye kadar o kapının önünde yatalım! O kapı, kapıların en emini, en güzeli! O kapı, huzur kapısı..."

Define, konu hakkında aklına gelen, Işıl'ı rahatlatılabileceğine inandığı ne kadar bildiği varsa, saydı döktü. Sonra ben de açıklama gereği duydum ve söze karıştım.

"Dedeciğim, babam demişti ki: "Mümin, Emn kökünden gelir. Emn ve emân mastarındandır. Allah'ın birliğine, Hazreti Muhammet Sallahü Aleyhi Vesselam'a ve İslam dininin temellerine inanan demektir. Yani İslam, Müslüman... Emin, Efendimizin ilk özelliklerindedir. İslamiyet öncesinde de El Emin olarak tanınırdı. Dost düşman herkes ona, tam anlamda güvenirdi. Çıkarını düşünmez, kimseye zarar vermez, kötülük etmez, kötülüğe karşılık vermezdi. Herkes, her şeyini kendisine gözü kapalı emanet eder, akıllarına en küçük bir şüphe gelmezdi. Çünkü hiç yalan söylememiş, emanete

ihanet etmemişti. İşlam'ı tebliğ ettiğinde, o nedenle başarılı oldu. Onu tanıyan herkes, Hazreti Ebubekir gibi her söylediğı söz için: "O söylediye, doğrudur! " derdi. Müminlerin birbirlerine güvenmelerini ve güven telkin etmelerini isterdi. Bu konu çok uzun..."

"Genel olarak, inanan, yani tasdik eden ve güven veren demektir."

"Hangi anlamda güven veren? İki anlamı var."

"Genel ve özel, iki anlamda da... Genel anlamda, hak edene de etmeyene de... Özel anlamda, hak ediş derecesine göre..."

"Ben de onu kastettim. Her yarattığına güven vermiş. Büyük bir bombanın üzerinde rahatça geziyor, dolaşıyor, yiyor içiyor ve uyuyoruz. Yer emin, gök korumalı..."

"Tabi bir de özel olarak verdiğı güven duygusu var. Kimseye zulmetmeyeceğini söylüyor. Yasaklardan sakınıp, emirleri yerine getirenler için korkuya gerek olmadığını... Her konuda olduğu gibi o konuda da zatına güvenilmesini istiyor."

"Bir Kudsi Hadis okumuştum. Orada: "Ey kullarım, zulmü kendime haram kıldım, siz de birbirinize zulmetmeyin! " buyuruyordu.

"Bir de Sünnetullah'ı belirlemek suretiyle ve Ahrette, tevhidi imanla tekrarlayanların azap görmeyeceğı konusunda güven vermiştir."

"Kısaca, 'Mümin', 'Emin Kılan', yani Allah'tır. Bütün emn ü eman O'na dönüktür. Emniyet duygusunu veren O'dur. "Lâilâhe illallah sözü benim kalemdir, her kim kaleme girerse azabımdan emîn olur! " diyerek, kendimizi koruma yolunu göstermiştir."

"Şimdi: "Tesadüfe bakın! " diyeceğim ama tesadüf diye bir şey yok, tevafuk var. Bugünkü okuduğum takvim yaprağını katlayıp cebime koymuştum, yeri gelirse size de okumak düşüncesiyle. Onları atmıyorum, ayakaltında gezinmemeleri, çöpe atılmamaları için biriktirip yakıyorum. Bakın, sanķi özellikle seçilmiş de bugüne konmuş gibi aynı konuyla ilgili orada neler yazıyor! İbn-i Ömer den rivayet edilen, Kütüb-i Sitte'de yer alan şöyle bir hadis... "Allah, bir kulu helâk etmeyi murat edince ondan hayayı alır. Haya alındığında herkesin nefret ettiği biri olur. Böyle olunca da ondan emanet alınır. Emanet alınınca hain tanınan biri olur. Bu defa da ondan rahmet alınır. Rahmet alınınca da lânet edilen kovulmuş biri olur. Böyle olunca da İşlam bağı alınır." Çok acı... Öyle değil mi? "

"Çok bilinen bir hadis daha var. "Müslüman; elinden, dilinden, belinden emin olunan kimsedir." Aksi halde, Mükemmel bir Müslüman sayılmıyor. Emin olmak o kadar önemli! "

"Bir de: "Nefsimi elinde tutana yemin ederim ki, komşusu tehlikelerinden emin olmayan kul cennete giremez! " dediğı söyleniyor."

"İman konusu, en önemli konudur. İmanı parçalayan en önemli baltanın, şüphe olduğu söylenir. İman, emin olmak demektir. Mümin, şeksiz şüphesiz inanan, iman eden demektir."

Dede, yerinden kalktı. Hiç üşenmeden aşağıya indi, odasından Kur'an Mealini ve

notlarını kaydettiği defteri getirdi. Önce defteri açarak, iman bahsinin geçtiği yeri açtı. Oradan sure ismi ve ayet numarasını buldu:

“Tevbe Suresi, 25 ila 27. Ayetler...” diyerek; açtı, aradı ve okumaya başladı: “Ant olsun, Allah birçok yerlerde ve Huneyn gününde size yardım etti Hani çok sayıda oluşunuz sizi böbürlendirip gururlandırmıştı, fakat size bir şey de sağlayamamıştı Yer ise bütün genişliğine rağmen size dar gelmişti, sonra arkanıza dönüp gerisin geri gitmişsiniz. Sonra Allah, elçisi ile müminlerin üzerine güven duygusu ve huzur indirdi, sizin görmediğiniz orduları indirdi ve inkâr edenleri azaplandırdı. Bu, inkarcıların cezasıdır. Bunun ardından Allah, dilediği kimseden tövbesini kabul eder Allah, bağışlayandır, esirgeyendir.” ve devam etti: “Özetleyecek olursak, Mü’min; emin, emniyet, güven veren, şüphe ve tereddütleri kaldıran, korku, zorluk, sıkıntı içinde olanlara emniyet veren, demektir. Allah, iyi kullarına eminlik, güven ve huzur verir müminlere, az önce okuduğum ayetlerde olduğu gibi yardım eder, imanlarının pekişmesini sağlar. Allah’ın eli, mümin kullarının üzerindedir.”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0275

Onur Bilge

0276 - EL MÜHEYMİN

Onur BİLGE

Önce Feride Hanım, sonra da Işıl derdini döktü, açıldı ama biz sıkıldık, şöyle bir dolaşım istedik. Define'siz olur mu! Yine ordu gibi kalktık. Nereye gideceğimizi kestirmeye çalışırken dede:

"Emir Sultan'a gidelim. Orası, tarihi bir külliye. Orada büyük bir zat yatar. Bir padişah damadı... Hundi Sultan'ın mübarek eşi... Ben ne zaman sıkılırsam, hiç üşenmem, onu ziyaret ederim. Başucuna vardım mı huzur içinde kalırım. Ne kadar stresim, huzursuzluğum varsa bir anda dağılır, kapısından çıktım mı tüy gibi hafiflerim. Sanki dünyanın en mutlu insanı oluveririm. Onlar, öyle zatlardır ki dirileri gibi ölüleri de insanlığa yarar sağlar. Orası, bir huzur ve mutluluk mekânıdır. Haydi, çocuklar! " dedi.

"Dede, orayı bize, emekli bir müftü tavsiye etmişti. Mutlaka ziyaret etmemizi söylemişti. Büyük bir evliya olduğundan söz etmişti. O zamanlar ben cami ve medrese gibi yerlere sıcaklık duyamıyordum. Mezarlıklar, içime kasvet veriyordu. Gitmeyi ertelemiştim. Bir gün Orçun'la Çekirge tarafından geliyorduk. Belediye otobüsündeydik. Sonradan sanat tarihi öğretmeni olduğunu anladığımız genç bir erkek öğretmen, yanına yirmi kişi kadar öğrenci almış, otobüse bindiler. Biz de sadece geziyorduk. Hiçbir işimiz yoktu. Orçun'a:

"Haydi, bunların peşine takılalım! Nereye giderlerse biz de gidelim! Galiba geziye çıkmışlar." dedim. O da kabul etti. Cıvılcıvılcı gençlerin arasında kaldık. Ta Emirsultan' a kadar inmediler. Biz de inmedik. Orası, son duraktı..." dedim. Orçun, gülererek araya girdi:

"Son durağımız mezarlıktır, Semiray! Oradan kaçış yok! Unuma! Bak, şimdi ferahlamaya da oraya gidiyoruz! Tuhaf, değil mi? "

"Ya, dede! İşte bu çocuk böyle! Bak, yine aynı şeyi söyledi. O zaman da onlarla beraber indığımızda, kabirlerin arasında kalıvermiştik. Mezarlık, küçüklüğümde beri itici gelmiştir bana. Ölümü hatırlatır. Ölümün yüzü soğuk, sopsoğuk! .."

"E? Devam et! Sonra ne oldu? " dedi dede. Herkes dinliyordu ve Tophane hizasında idik.

"Sonra, o grup, başta öğretmenleri olmak üzere, külliye'nin doğu tarafına doğru ilerledi. Biz de arkalarından... Artık onları takip etmekte olduğumuzu anlamışlardı. Öğretmenleri, külliye hakkında bilgi vermeye başladı. Kaç yılında yapıldığından, kaç metre karelik bir alana yayıldığından, binaların yapı maddelerinden, şekillerinden özelliklerine kadar bütün bildiklerini sıralamaya başladı. Tam, bahçeye adımını attı ki ben:

"Aman! Güya gezmeye çıkmıştık. Gele gele geldik, mezarlığa, camiye... Hah, işte bak, tabut! Hiç hoşlanmam! Yanında tenişir! Bizi karşılayanlara bak! Ne işimiz var burada ya! " dedim, yüksek sesle. Öğretmen, sustu ve sağ omzunun üzerinden gözlerime baktı. Yüzünün ifadesi:

"Gelmeseydin! Seni ben mi davet ettim! Hem peşimize takılıp geldin hem de söyleniyorsun! Kendini beğenmiş kız! Sanki sen ölmeyeceksin! O zaman görürsün Hanya'yı Konya'yı! .." der gibiydi. Onlar içeriye girdi, biz kapıdan döndük. Yeşil'deki çay bahçesine gittik. Orada oturup çay içtik, Bursa'yı kuşbakışı seyrettik ama aklım onlarda

kaldı. Kim bilir öğretmenleri daha neler anlatmıştır! ”

“Öyle zatların sırrına vakıf olmak kolay değildir. Belki de o, sadece yapıyı incelemek amacıyla oraya bir gezi tertiplemiştir. Orada yatmakta olan erenin ne kadar büyük bir zat olduğunu tam anlamıyla kavrayamamıştır. Her şeyin bir dış, madde, yani görünen tarafı bir de içyüzü vardır. İnsan da kabir de bina da öyledir. Mesela cami de bir binadır. O da diğerleri gibi taştan, harçtan yapılmıştır. Farklı olan sadece mimari yapısı değildir. Yani, diğer sıradan binaların üzerinde kiremitten bir çatı veya dümdüz beton vardır, onun üzerinde kubbe... Fakat bütün fark, sadece kubbe ve minareden ibaret değildir. Diğer binalar, insanlara aittir, orası Allah'ın Evi kabul edilir. Anlamı çok ama çok farklıdır. Orası da kahvehane, hastane, okul da insanların kullanımına açılmıştır ama o mekânın bir kutsiyeti vardır. Hiçbir mekân, Kâbe gibi olamaz! Hiçbir mekân, cami ve mescit gibi olamaz. Sen, Allah'ın Evi'nden mi tiksindin? Olacak şey mi bu, Semiray! ? ”

“Oldu bile, dede! Ya... Şimdiki aklım olsa, olmazdı da biliyorsun, benim küçüklükten takıntılarım var. Doktor, ölü, tabut, teneşir falan... Bunlardan, elimde olmayan nedenlerle tiksiniyorum. Oysa belki teneşir, en çok yıkanan, en temiz bir masa veya sedirdir. Mutlaka hastaneler ve içinde bulunan her şey, en temiz olmak zorundadır. Sürekli, mikroplardan arındırılmaktadır ama gel de bana anlat! Öyle yerlerin yakınından, arabayla bile geçerken, rengim benzim atar. Bayılacak gibi olurum. Küçüklüğümde öyle şartlanmışım. Babamın aşırı koruyucu zihniyeti yüzünden, adeta azap çekmekteyim! ”

“Bulaşıcı hastalıklardan korunmak gerektiği, herkesçe bilinen bir şeydir. Tabi ki tedbiri elden bırakmamak gerekir. Hastaneler, her çeşit mikrop taşıyan kişilerin toplu halde buldukları yerlerdir. Mezarlıklar öyle mi! Biz, ölülerimizi yakmayız. Yıkar, tertemiz örter, gömeriz. Toprak temizdir. Temizleyicidir. Anadır. Ondan yaratıldık, ona döneriz. Bizi bağrına basar. Yavaş yavaş o duygularını yenmeye çalışmalısın! ”

“Öyle yapıyorum işte! İnadına, çekindiklerimin üstüne gidiyorum! Eskisine nazaran, şimdi çok iyiyim. Eskiden, beni cami bahçesine bile kimse sokamazdı! Aklıma, çeşit çeşit şeyler gelirdi. Yavaş yavaş kendimi alıştıırıyorum.”

“Her şey, kişinin kendi elindedir. “Elimde değil! ” lafını ben kabul etmiyorum. Başa gelen çekilir. Başkasının hastasından tiksinen, kendi başına geldi mi tiksmez. İş başa düştü mü, tiksinti falan kalmaz! Öyle olmasaydı, herkes hastalanan yakınından elini çeker, hastalarımız sokaklarda kalırdı. Her canlı ölecek. Yakınlarımız ölecek. Yakınları ölenler nasıl alıştıysa biz de öyle alışacağız.”

“Mantık öyle diyor da ruh başka diyor. Ruhsal bir olay bu! Allah, yakınlarımızı korusun! Ne kadar mikrobik, ne kadar bulaşıcı bir hastalığa yakalanırlarsa yakalansınlar, hastalarımıza tabi ki bakacağız. Gelin çıkmayan ev vardır, ölü çıkmayan ev yoktur. Bütün bunları biliyorum ama zamana ihtiyacım var. Yavaş yavaş olacak, İnşallah! ”

Yanıımızdaki arkadaşlardan, konuyu başından beri dinleyenler de bu konudaki fikirlerini söylediler, başlarından geçen benzer olayları anlattılar. Arkada kalanlar veya önden gidenler konudan kopup, kendi âlemlerine daldılar. Konuşa konuşa yürüdüğümüzden, o bitmezmiş gibi görünen uzak mesafe, birkaç adım gibi geldi bize. Birazcık yorulmuştuk, sadece. Yokuş çıktığımızdan, o da...

Küllüye, Bursa'ya nazır bir tepeye inşa edilmişti. Tüm ihtişamı ve cazibesıyla karşımızda

duruyordu. Kim bilir nelere şahit olmuştu ne sırlar gizliyordu! Mistik havasıyla büyülüyor, sükûnetiyle huzur veriyor, sabrıyla sarıyordu. Eski kabir taşlarıyla bütünleşmiş, şehrin ruhuna sinmişti. O gelişimle bu gelişimin arasında sağılar kadar fark vardı. Değil kaçmak, uzaklaşmak... Aksine ona hızla yaklaşmak arzusu içindeydim. Fakat hiçbir yere dokunamayacağımı biliyordum.

Define'nin verdiği bilgiye göre, Emir Sultan Hazretleri, o zamanlar taun denilen hastalığa yani vebaya yakalanarak ölmüş. Eşi Hundi Sultan tarafından yaptırılan türbeye defnedilmişti. Mübarek naşını, manâ kanalından aldığı bilgiye göre ta Ankara'dan gelen Hacı Bayram Velî Hazretleri yıkamıştı.

O da benim gibi Buhara asıllı olduğu için kendisine 'Emir Buhari' denmekteydi. Semte adını veren de oydu. Soyu, dokuzuncu göbekten Resulullah Efendimize dayanmaktaydı. Hakkında çok menkıbe söylenmişti. Bir rivayete göre 'Kaditler Mezarlığı' denilen yerde yatanlar, onun dua ve kerametiyle kadit haline dönüştürülmüş, hepsi birden oracıkta ölmüşler, bir arada gömülmüşlerdi.

Gittiğimiz yer, Bursa'yı rahatça seyredemediğimiz, her yeri görebildiğimiz bir mekândı. Onun için aklına gelmiş olsa gerek, Define, Müheymin isminden bahsetmeye başladı:

"Allah, Müheymin sıfatı gereği, tüm yarattıklarını görüp gözetken, her olaya şahit olan, her yeri, her şeyi ve herkesi muhafaza edendir. Gözetici, koruyucu, doğrulayıcı ve güvenilirdir. Böyle mübarek zatlar hürmetine, bu asil milleti ve Osmanlı Devletini koruyup gözetmiş, düşmanlarına karşı daima üstün ve muzaffer eylemiştir.

Bu isim, Kur'an'da bir kere geçer. Yaklaşık olarak anlamı şöyledir: O Allah ki, Ondan başka İlah yoktur. Melik'tir, Kuddûs'tür, Selam'dır, Mümin'dir, Müheymin'dir, Aziz'dir, Cebbar'dır, Mütekebbir'dir. Allah, müşriklerin şirk koştuklarından çok Yücedir.

Teşbihte hata olmaz; bizim buradan şehri gördüğümüz gibi her yeri ve her şeyi görüp gözetken, her olaya şahit olan, yarattıklarına sahip çıkan, onları koruyan, adeta bekçilik edendir.

"Aslı 'Müeymin' değil mi? Öyle duymuştum." dedi Mahir.

"Aslı odur. Kolay telaffuz edilmesi için hemze harfi, ha harfine çevrilmiştir. Arapçada böyle düzeltmeler yapılabilir.

"Müheymin; ahrette, yapmış olduğumuz ibadetlerin sevabını eksiksiz veren, kısıp sınırlamayan hatta bize fazlıyla muamele eden demekmiş. Vermekle, O'nun hazinesinden ve mülkünden bir şey eksilmez ki! " dedim. Orçun:

"Müheymin, doğrulayan, tasdik eden ve güvenilir anlamında değil mi? Mesela Kur'an-ı Kerim, Müheymin'dir. Yani, kendisinden önce inen kitapları doğrular." dedi. Define cevapladı:

"Evet. Öyle bir kitaptır. Kur'an-ı Kerim, hak ile kendinden önceki kitabı tasdik etmek ve onu korumak üzere indirildi. Onun için dört kitaba da iman ederiz. Tabi ki asıllarına... Aşağıya ve yukarıya, her yere bakın! Ne kadar güzel yaratmış, nasıl süslemiş! Bütün bunlar, hep bizim için... Bir an korumayı elden bıraksa ne olur? Bir düşünelim! "

"Yerçekimi gibi fiziki yasalar koymuş. Bir an kendi haline bıraksa, Canlı cansız her şey

uçuşmaya başlar. Ne varsa yerçekimiyle yerküreye bağlı... Aksini bir düşünsenize! Ya o çekimi kaldırırse de havalanıverse, taşlar topraklar? Neyi ne kadar zapt edebiliriz? Ya gök cisimleri yörüngelerinden çıksa? Biri yerinden oynasa, kıyamet kopar! " dedim. "Kanımızı deveren ettiren, beynimize, kalbimize bir pıhtı gitmesini engelleyen, beynimizi devamlı çalıştıran, yüreğimizi sürekli attıran Allah, bizden elini bir an çekirse yaşayamayız! " Define onayladı:

"Evet. Bu düzeni kuran; birliği, bütünlüğü sağlayan, işleten, koruyan ve gözetten O'dur. İnanarak ve samimiyetle Yâ Müheymin demeye devam eden mümin, bu ismin nuruyla düşmanlarının şerrinden korunur, duaları geçerli, dilekleri kabul olur. Bu isim, insanın ruhuna sonsuz bir huzur ve sürur verir." Mahir:

"Her an Allah'ın bizi gözetmekte olduğunu hissederseniz, hiçbir kötülük yapamaz, kötü söz söyleyemez, günah işleyemeyiz. Bu ismin manasını tam olarak anlayan ve tekrarlamaya devam eden, günahattan korunur." dedi. Dede:

"Ya, evet! Allah-ü Teâlâ, gizli ve aşikâr her şeyi, akıllarımızdan ve kalplerimizden geçenleri bile bilir. Allah'ı bilen, hiçbir şeyin gizli kalmayacağını da her şeyin, O ve melekleri tarafından gözetlenmekte olduğunu da hisseder. Her suç, Hâkim'in huzurunda, şahitlerin gözlerinin önünde işlenmekte, Kiramen Kâtibin, iyi kötü bütün amellerimizi kaydetmekte, ağızımızdan çıkanları yazmaktadır. İlahi Huzur'da, her yaptığımız, film gibi seyrettirilecek, döktüğümüz süt önümüze konacak." diye, açıklama yapınca, Işıl:

"Buna inanıyorum, dede. İnsanlar bile ses ve görüntüleri kaydedebiliyor. Allah, bunu sağlayamaz mı! Haşa! .. " dedi. Orçun tamamladı:

"Allah, çok sabırlı olduğu için bir zamana kadar müdahale etmiyor. Bazılarına yardım ediyor, yolunu açıyor bazılarının yolunu, bir süreliğine kapatıyor, sınıyor, deniyor, ihtiyaçlarını gidererek ferahlatıyor Hiç birimiz başıboş değiliz. Allah, daima yanımızda, şah damarımızdan yakın..."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0276

Onur Bilge

0277 - EL AZİZ

Onur BİLGE

Emir Sultan Hazretleri'ni ziyaretimizde, caminin kayyumundan öğrendiğimize göre, 1368 (H.770) yılında Buharada doğmuş, Seyitmiş. Osmanlıların kuruluş döneminde Bursa'ya gelmiş. Adı Muhammed, lakabı Şemsüddîn, babası, adı Ali olup, Emir Külâl ismiyle bilinirmiş. Nakşibendi Yolu'nun, Nurbahşiye koluna mensupmuş. Annesi, o küçükken ölmüş. Emir Buhari, olarak tanınmakta ve baba mesleği olan çömlekçilikle gelir sağlamaktayken, Yıldırım Bayezid'in damadı olmuş ve Emir Sultan olarak anılmaya başlanmış. İlk eğitim ve öğretimini babasından almış.

Bazı kaynaklarda, babasının ona şöyle nasihat ettiği rivayet edilmekte:

Ey oğlum! Peygamber efendimizi, babandan, anandan daha fazla sevmelisin. Soyunla öğünmemelisin, ağzından hiç yalan çıkmamalı. Her günü ömrünün son günüymüş gibi tamamlamaya çalışmalısın. İlim öğrenmekte asla erinip üşenmemelisin. Aksakallı da olsan, düşmanla cihadı bırakmamalısın. Selâm vermeden hiç bir topluluğa girmemelisin. Nikâhsız bir kadınla oturmamalısın. Kuran-ı Kerim rehberin, hadis-i şerifler ise yol göstericin olacaktır.

Ey oğlum! Hayat her yönü ile senin için bir mekteptir. Hayra koş, kötülükten kaç. En büyük silâhın, Allahü Teâlâ'ya ettiğin duandır. Bunu asla unutma!

On yedi yaşlarındayken babasını da kaybetmiş. Bir süre daha Buharada kaldıktan sonra, Mekkeye gitmiş. Hac farızasını yerine getirdikten sonra Medineye geçmiş. Ömrünün sonuna kadar, Peygamber Efendimizin mübarek kabrine yakın bir yerde yaşamak niyetindeymiş.

Bir rivayete göre, Medineye geldiğinde, Seyitler için ayrılmış bir odadan başka her yerin dolu olduğunu, söylemişler. Seyit olduğunu bildiği için, oraya gitmiş ama orada kalanlar, kendilerinin seyit olduklarını iddia ederek, yanlarında kalmasına müsaade etmemişler. Emir Sultan, kendisinin de seyit olduğunu söylemiş, inanmak istememişler. O da burada garip olduğunu, gurur ve kibirden hoşlanmadığını, Efendimizin türbesine gidip, selâm vermeyi, kimlerin selâmına cevap verirse, onların nesebinin sahih olduğunun anlaşılacağını söylemiş ve hemen orada, türbesine doğru dönerek selam veren kimsenin selamına cevap gelmemiş. Emir Buhari:

Esselâmü aleyke ya ceddî! dediğinde: Efendimizin sesi duyulmuş:

Ve aleyküm selâm, yâ veledî!

Bu olay üzerine, oradakiler; fakir görüldüğü için hakir duruma düşürmeye çalıştıkları zat karşısında, utanıp özür dilemişler.

Allah-ü Teâlâ'nın El Aziz ismi vardır. Anlamı, Üstün, kuvvetli, güçlü, şerefli, hiçbir şekilde mağlup edilemeyen, her zaman mutlaka galip gelen, son derece izzetli ve yüce demektir. Hiçbir benzeri yoktur. Dilediği her şeyi yapmaya gücü yeter ve yapar. Her şeye kadirdir. Varlığını ve kudretini hiçbir güç mağlup edemez. Bu sıfatın tek sahibi, Allah-ü Teâlâ'dır. Aziz olan, Allaktır. Allah; bu ismiyle, hak edene, hakkını teslim eder. İstedğini zelil eder, alçaltır; istediğine izzet bahşeder, aziz eder. Her şey O'nun elindedir. Haklının yanındadır.

El Aziz ismi, Kuran-ı Kerimde doksan bir kere, her yerde başka bir ismiyle beraber

geçmiştir. İbrahim Suresi,4. Ayet'te:..O, üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. buyrulmaktadır.

O; en üstün, en yücedir; şeref ve izzet sahibidir. Şanlı ve onurludur. Gayet yüksektir. İhlâs Suresi, 4. Ayet'te kendisini tanıttığı gibidir. Hiçbir şey Onun dengi olmamıştır. Ahlaksızlığı, küfrü, alçaklığı, isyanı, fesatlığı, zulmü; kısacası, kötülükleri sevmez. En büyük güç sahibidir. Hüküm O'nundur. Yarattıklarını, dilediği gibi sevk ve idare eder. Hiçbir yaratık, Allah'ın koruması dışında korunamaz, başarılı olamaz. Her yaratılan, acizdir ve Allah'a muhtaçtır. Eskiler:

Kırk gün, sabah namazından sonra kırk kere 'Ya Aziz' diyeni, Allah hiç kimseye muhtaç etmez." derler.

Abdest alıp, ayakkabılarımızı çıkarıp, türbeye girer girmez, ilk defa böyle bir mekâna adım atmış oldum. Soldaki kapıdan, kabrinin bulunduğu yere geçtik. Başucuna geldiğimde kendimi kaybedecek gibi oldum! Başım döndü, sadece ne okuyacağımı değil, kendimi bile unuttum! Hiçbir kabrin başında böyle bir şey hissetmemiştim! Sanki beni karşıladı. Sanki ruhaniyetiyle ruhumu kucakladı, sardı, bağrına bastı! Hissettiklerim anlatılmaz! Anlatabilsem de inanılacak gibi değil! O duyguyu yaşamamış olsaydım da birisi, bana böyle anlatmış olsaydı, inanmazdım.

Girdiğimiz ilk odaya geri döndük, orada namaz kıldık. Belki camide, bayanlara mahsus yerde kılmalıydık ama orada her şeyi unuttuk! Kurallara uymak, kimin aklına geldi? Allah affetsin! Hacda öyle değil mi? Erkek kadın ayırımı var mı? Herkes bir arada... Mahşer yeri gibi... Kabirde de öyle... Herkes bir arada... İnsan, Allah'a o kadar yakın bir haldeyken aklına, Allah'tan başka ne gelebilir? Kendisini bile unuttuğu zaman zarfında cinsiyet ayırımını nasıl düşünür!

Namaz bitince etrafıma baktım. Sadece bayanlar kalmıştı. Erkekler, namaz için camiye gitmişler.

İşin ilginç tarafı, takıntılarımı da unuttum. O kadar kişinin girip çıktığı, kirlettiği tozlu halıların üzerinde namaz kılarken, alnımı secdeye koyduğum zamanda bile en küçük bir rahatsızlık duymadım. O mekân, benim için gül bahçesiydi! Yaşarken Bursa'ya ışık saçan eren, kabrini ziyaret edenlere, ruhani varlığıyla da feyiz vermeye devam ediyor, arzu edenin Allah'a yaklaşmasına yardımcı oluyordu. O mekânda, hiçbir mekânda olmadığım kadar Allah'a yakın hissettim kendimi. Bu durum, belki benim için özel bir durumdur. Başkaları başka şeyler hissediyor olabilir. Çünkü ben, ilk defa bir evliya kabrine o derece yakın oldum. Sanki kabir açıldı, içine girdim de karşımdaydı! Ya da sanki kabrinden çıkmış da karşıma dikilmişti! İşte öyle bir şeydi. Anlatılmaz. Aşk gibi... Anlayabilmek için yaşamak lazım.

Hayatında ananas yememiş birisine ananasın tadını tarif etmek ne kadar zorsa, hissettiklerimi ifade etmekten o kadar acizim!

Yanımdaki arkadaşlarıma, Define'ye, kimseye:

"Kabrin başucuna geldiğinizde, sizin de başınız döndü mü? Beyniniz yerinden çıktı, yükseldi, kendinizi kaybedecek gibi oldunuz mu? O baş dönmesiyle şiddetle sarsılıp, bayılıp düşecek gibi oldunuz mu? " diye sormadım.

O karşılamadan anladım ki Allah, Resulü, veli kulları ve benim gibi sıradan, aciz kulları

arasında manevi bir bağ, ezeli aşinalık var; katkısız bir sevgiyle rabita sağlandığında, Allah'a tam bir teslimiyet ve samimiyetle yaklaşıldığında, sevgililerin ruhsal boyutta buluşması, tanışması, kaynaşması mümkün... Bu olay bana; çocukluğumda, sadece adını duyduğum Tezveren Sultan ile kurmuş olduğum sevgi bağını anımsattı. Yaşı ve konumu ne olursa olsun, o benim, dar zamanlarımda ruhsal boyuttaki arkadaşım, yakınımdı. Sıkıntılı anlarımda dert ortağım, rüya kanalından yol gösterenim, ruhsal boyuttaki öğreticim, yönlendiricim, kurtarıcımdı. Allah, birimizi birimizin kurtuluşuna vesile ediyor. O bana, Allah'ı tanıma aşamamda, rüyalarımda rehberlik etti.

Bizim iki bedenimiz var. Maddi varlığımızla, annemiz, arkadaşımız, öğretmenimiz vasıtasıyla yetiştiriliriz. Ruhsal kanaldan da gönül bağıyla bağlı olduğumuz zatlar vardır. Onlarla da sevgi ara kablosunu kullanarak bağlantı kurabiliriz. Varlıklarını, yüreklerimizde hissedebiliriz.

Görmeye bilmeye ihtiyaç mı var? Tek Yaratıcı'nın yarattığı kullarız. Aynı şeye eşit şeyler gibiyiz. Güneşin ışıkları gibi dağılmış olsak da çıkış noktamızda birleşiriz. Hepimiz, biriz. Bir'den çoğalmışız. Kesret âleminde farklılıklara bürünmüş, çeşit çeşit görünmüşüz.

Görüntü, ışıkla mümkün... Gölge de ışıkla var. Aslında, gölge diye bir şey yok. O bir oyun... Işığa göre gözün aldanması... Aslında yok olanın var zannedilmesi, acimizden. Zavallı yaratılışımızın noksanlığından...

Allah, bizi böyle aciz yaratmayabilirdi. Güç O'nda, Kudret O'nda ve de sonsuz... Bizi neden böyle dayanıksız, algılamada eksik yarattı? Aczimizi bilip, Rububiyetini kabul edip, başımızı eğmemiz için... Secdenin gereği de bundandır. Nefsimiz tarafından ilahlaştırılmamız, kulluğumuzu bilmemiz için... Kul, kulluğunu bilir, varlığını secdede sıfırlarsa, ancak o zaman, Allah'ın Rububiyetini tam anlamıyla hissedebilir. 'Nefsini bilen, Rabbinin bilir!' aksi halde Allah'ı bilmek, marifete ermek mümkün değildir.

Allah, Muhammet Ümmetini Aziz kullarından eylesin! Âmin! ..

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0277

Onur Bilge

0278 - EI CEBBAR

Onur BİLGE

Emir Sultan'ı ziyaret ettikten sonra oradan ayrıldık. İçinde bulunduğum ruh halinden çıkamadım. Caminin avlusu, gözlerimin önündeydi. Hayalimde, vaktiyle dersane olarak kullanılan yan yana yapılmış küçük odacıklarda yaşanan olaylardan sahneler canlanmaya başladı.

Odaların alçak ve küçük pencerelerinden birer birer içeriye bakıyordum. İlk baktığım sınıfta, yer minderlerine oturmuş, öğreticilerinin önüne diz çökmüş, rahlelerin üzerine koydukları Kur'an-ı Kerim'lerden okumayı öğrenen küçücük talebeler, minicik parmaklarıyla güderek harfleri birbirlerine bağlamaya çalışıyor, tertemiz ağızlarından çıkan sesler, petekten bal süzülür gibi ağır ağır damlıyor, incecik sesleri, külliye'nin beyaz badanalı duvarlarına sınıyor, ebedileşiyordu.

Yanındaki odada, kafa kafaya vermiş, bıyıkları terlemeye başlamış yeni yetme öğrenciler, tam anlayamadıkları bir konuda hararetle tartışıyorlardı. Diğer odada; nur yüzlü yetişkinler, ortadaki mangalın etrafında oturmuş, küllenmiş közlerin arasına konan çaydanlıkta kaynayan ıhlamurdan, doldurup doldurup içiyor, sohbet ediyorlardı. Bitişindeki odadan, güçlkle duyulan harika bir Kur'an sesi geliyor, içerdekilerden bazıları gözlerini kapatmış, kendinden geçmiş, huşu içinde dinliyorlar, kimisinin gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Avluda; küçük büyük erkeklerden bazıları, çıplak ayaklarındaki nalınlarla yürüyor bazıları ceketlerini çıkarıp omuzlarına atmış, paçalarını dışa doğru kıvrarak, kollarını sıvayarak abdest almaya hazırlanıyor bazıları da şadırvanın önündeki taş otuaklara oturmuş, musluklardan akan billur gibi sularla, yavaş yavaş abdest alıyorlardı. Külliye'de ruhani bir hava, orada bulunanlarda huzur ve sükûn, en önemli işlerini yapmaya hazırlanıyorlar. O sırada, yanık sesli bir müezzin tarafından, insanın ruhuna işleyen bir ezan okunmaya başlıyor, odaların kapıları birer birer açılıyor, içeridekiler edeple dışarıya çıkıyorlardı.

Odanın birisinin kapısından, Emir Sultan Hazretleri, nurlu yüzündeki tebessümüyle çıkıyor, ışıklı gözleriyle çevresine bakıyor, etrafındakilerle camiye doğru ilerlerken, rastladığı kişilere selam veriyor, hal hatır soruyor, gönül alıyordu. Yanına gelenler, gül kokan elini hürmetle öpüyor, duasını almaya çalışıyorlardı. Bir anda çevresi kalabalıklaşıyor, hep birlikte kapıdan içeriye giriyorlar, bir süre sonra avlu boşalıyor.

Üzerinden asırlar geçmiş olmasına rağmen, külliye'de duyduğum sesler bir anda kesildi, etraf ruhani bir sessizliğe büründü. Odaların duvarlarına Kur'an ve ilim sesleri, havaya ezan yankıları, avlunun taş zeminine takunya tıkırtıları, şadırvanın musluklarına su şırıltıları gizlendi. Sadece, içerden kamet sesi geliyordu. Bir süre sonra Tekbir alındı ve külliye, külliye namaza durdu.

Bütün bunlar, Yeşil Çay Bahçesi'ne gelinceye kadar olupbitti. Viranecilerin seslerini duyuyordum, ne dediklerini seçemiyordum. İnsan içinde insan var sanki. Sanki ruh içinde ruh... Alem içinde âlem... Kulak, göz ve ruh, beynin tahayyülüne itaat ediyor, dış dünyaya kapanmayı biliyor. İç sesler, iç görüntüler, dış sesleri kapatıyor, dış görüntüleri perdeliyor; tasavvur, bir anda maddeyi delip geçiyor. İnsan beyni, harikalar yaratıyor. Ne kadar süratle çalışıyor! Tüm duyu organlarına hükmediyor, hepsini kendisine ram ediyor.

Beyindeki küçücük bir hasar, vücudun ahenk ve işleyişini bozuyor. Parkinson hastasının ellerli titriyor, ayakları gitmiyor. Saralının gözleri kayıyor, yuvalarından fırlıyor, göz bebeklerinin biri bir tarafa, biri bir tarafa gidiyor, dişleri kilitleniyor, düşüp bayılıyor, elleri dışa dönüyor, kolları kıvrılıyor, bedeni kasılıyor, başı şiddetle ve ritmik hareketlerle sallanmaya, yere vurmaya başlıyor, bir süre sonra ağzından köpükler çıkıyor. Beyindeki arıza, bir insanı deviriyor, kendisini bilmez hale getiriyor. Kulağı, duymaya devam etse de bedeni devreden çıktığı için hiçbir şey yapamıyor.

Beyin, cebbar bir organ... Beraberindekilerle, her şeyi yapabilme gücünü elinde tutuyor. Yani beyincik, omurilik soğanı, omurilik ve sinir sistemiyle birlikte... O, sanki bir ağaç... Vücut toprağında boy atan, hem soğanlı hem sırik hem de saçak köklü bir bitki gibi... Fabrikanın çatı katında, karantinaya alınmışçasına korumalı, kapkaranlık odasında kalan, fakat ışıklar içinde olan, her yeri, her şeyi gözetken, her yerden haberdar olan, bir şey yapmıyormuş gibi yerinde oturan bir müdür... Astığı astık, kestiği kestik padişah... Oyle bir amir işte! Diğerleri emir kulu...

Çay bahçesine gelinceye kadar yol boyunca kabirlere baktım. Birçoğunun başlarında asırlık taşlar vardı. Ne batıl inançlar var! Bazı kadınlar, mezarlık duvarına çıkmış, ellerindeki yeşil ipek makaralarındaki boşaltarak, kulaç kulaç iplikleri kabristana doğru atıyorlardı. Onlara ne yapmakta olduklarını sordum:

"Kısmet açıyoruz." "Kızım var da evlensin istiyorum." "Evlenmek istiyorum, bir türlü olmuyor, ondan..." gibi şeyler söylediler.

Makaradaki ipek mi bağlamış kısmetlerini? Onca iplik boşa gidiyor. İsraf haram değil mi? Bazıları da arka tarafa geçmiş, ellerinde makaslar; kelep kelep toplayıp, düğümlenemeyecek kadar küçük parçalar haline getirinceye kadar kesiyor. Demek ki ipek orada da düğümlenirse, kısmetin tekrar kapanma olasılığı var. İşini sağlama alıyor. Halkımız bu kadar saf! Bu kadar mı düşüncesiz? Kaderin kısmetin, makarayla ipekle, muradın yeşille ne alakası var? Kader...

Beyin için, cebbar bir organ, dedim ya... 'Cebbar', Kudret sahibi, yani Allah... Bize göre, gökyüzünün güneyinde bulunan bir yıldız kümesine verilen ad. Özellikle kadınlar için kullanılan, becerikli ve açığız anlamında bir sözcük. Zorlayıcı ve zorba anlamına da geliyor.

Allah, Habir'dir. Yarattıklarının ihtiyaçlarından haberdardır. Her yarattığının ihtiyacını karşılar, her yönden sonsuz güç ve kudret sahibidir. Allah, Cebbar'dır. Yarattıklarını, iradesine mecbur eder, dilediğini zorla yaptırma gücü kendisindedir. Hüküm, O'nundur.

Hüküm O'ndadır ama insan, kendisine bahşedilen cüzi iradeyle, arzu ettiği iyi veya kötü işleri yapar. Allah, cebren ellerini kollarını bağlamaz veya zorla sevk etmez. Emir ve yasaklara uyup uymamakta serbesttir. Allah, akıl ve irade vermiş, sevap ve yasakları bildirmiş, doğru yolu göstermiş, iyiliği emretmiş. Yaşamakta olduğu sürece, Cebbar sıfatıyla kötülüğe veya iyiliğe zorlamamış. Fakat emirlerini dinlemeyenler, karşı gelenler, asiler, günahkârlar, istemeseler de cezalandırılacaklar. Her yarattığı, Allahın iradesi ve kudreti altındadır. Kuran-ı Kerim'de, göklerde ve yerde olanların hepsinin, ister istemez Ona teslim olduğu ve Ona döndürülüp götürülecekleri, yazılıdır.

Cebbar, 'cebr' kökünden türemiştir. Allah'ın kudret ve ululuk sahibi olduğu anlamına gelir. 'Giriştiği işi mutlaka başaran' demektir. Allah'ın, istediğine istediğini zorla yaptırmaya muktedir olduğunu ifade eder. Cebr'in iki anlamı vardır.

Cebr, kırığı yerine getirip sarmak, eksiği gidermek, tamamlamak anlamına gelir. Allah, Cebbar ismi gereği, yarattıklarının ihtiyaçlarını giderir, eksiklerini tamamlar.

Cebr, icbar etmek, zorlamak, zorla yaptırmak anlamını da içerir. Zorlu anlamına da gelir. Fakat Cebriye'nin iddia ettiği gibi insanlara her şeyi cebren yaptıran değildir. Allah, insanı iyilik ve kötülük yapmaya zorlamaz. İyiliği emreder, kötülüğü emretmez. İyilik yapana yardımcı olur. İçindeki korkuyu yok eder. Sabredeni ve kendisine tevekkül eden mükâfatlandırır. Ona; dayanma, direnme, başarma gücü ve imkânı verir.

Bir hadise göre, cenine can verildikten sonra görevli bir melek ona ruh üfler ve hayatı boyunca yapacağı her davranışının nasıl olacağı Allah tarafından bilindiği için bu anlama gelen amelinin nasıl olacağını yazar. Kişinin ameli, işlediği hayır, şer, iyilik ve kötülük demektir. Ne zamana kadar yaşayacağı, rızkı, nasıl, nerede öleceği, nereye gömüleceği burada belirlenmiştir. Bütün bunlar Levh-i Mahfuz denilen, Allah katında olan bir kitapta yazılıdır. Cennetlik mi cehennemlik mi olacağı da bu kitapta kayıtlıdır. Her şeyin bilgisi, Allah'ın katında mevcuttur.

İsra Suresi'nin 13. ve 14. Ayetleri'nde: Her insanın amelini boynuna doladık. Kıyamet günü onun için, açılmış olarak bulacağı bir kitap çıkarırız. Kitabını oku! Bugün nefsin sana hesapçı olarak yeter. deriz. buyrulmaktadır.

Her insanın amelini boynuna dolanması, kader veya alın yazısı olarak adlandırılır. Başına ne geleceğinin, akıbetinin nasıl olacağını Allah tarafından bilinip kaydettirilmiş olması anlamına gelir. Allah, onun için yazdırmış ve onu zorlamış anlamına gelmez. Aksi halde, kötülük yapmasını ve günah işlemesini de O emretmiş olurdu ki bu defa da suç ortadan kalkar, ceza da zulüm olurdu. Allah, yarattıklarına zulmetmez. Adaletle muamele eder. Hatta fazlından iyiliklerin karşılığında aldığı sevapları katlayarak arttırır, hardal tanesine kadar değerlendirerek ödüllendirir. Kötülüklerin karşılığında yazılan günahların bire bir karşılığı vardır. Orada kimseye zulmedilmez.

Allah, Cebbar'dır. İsteseydi, hepimize boyun eğdirirdi. Bizi zorla kendisine ibadet ettirirdi. Akıl, ilim ve irade verdi, kendi halimize bıraktı. Akıllı olan kazanır, akılsızca hareket eden cezalandırılır. Cebbar isminin anlamını, ahrette daha iyi idrak eder. Bir hadis, orada onların başına gelecekleri gayet iyi açıklamakta: "Cebbâr (olan Allah-ü Teâlâ) kıyamet günü mülkü olan gökleri ve yerleri eline (kudretine) alır ve buyurur ki: Cebbâr benim, Melik benim. Hani cebbarlar, mütekebbirler (kendilerini büyük görenler) nerede? "

Kibirli, zorba ve gaddar anlamına da gelir. Kibir, ibadetleri yok eder, sevapları bitirir. Kibirlenenler, cebbârlardan olurlar. İbrahim Suresi'nin 15. Ayeti'nde: "O peygamberler, düşmanları üzerine Allahtan zafer istediler ve her inatçı cebbâr da hüsrâna uğradı." buyrulmaktadır.

Bir rivayete göre, El-Cebbâr ismini okumaya devam eden, zalimin zulmünden korunur, özellikle yolculukta, kazadan beladan korunmuş.

Kader, ipek makarasına dolalı değildir. Herkesin boynuna dolalıdır. Allah'ın isteği dışında çıkarılamaz, düzeltilemez. Kimin ne yapacağı, nasıl yaşayacağı bilindiği için belirlenmiş, kaydedilmiştir. Her işin olması için bir zaman tayin edilmiştir. Vakitsiz kuş uçmaz. Kimsenin kısmetini kimse bağlayamaz ve açamaz. Allah'a bu şekilde iman etmek, safsatalara inanmamak, boş işlerle uğraşmamak gerekir.

Bilgi edinmeye çalışmayan, dinimizi öğrenemez, aklını çalıştırmayan, mantık yürütmeyen kişiler, kulaktan duyma laflarla safsatılara inanır. Keşke dinimizin esasları, batıl inançlar kadar bilinseydi, boş işler kadar ibadetle meşgul olunsaydı da herkes cennetliklerden olabilseydi!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0278

Onur Bilge

0279 - EL MÜTEKEBBİR

Onur BİLGE

Yeşil Çay Bahçesi'nde üç masayı birleştirdik. Oturup dinlendik, sohbet etmeye başladık. Her sohbetimizde, hangi yoldan gidersek gidelim, yolumuz yaratılışa veya ölüme, dolayısıyla Allah'a varıyor. Yine söz döndü dolaştı, ölüme dayandı. O sırada İsmail, her şeye inandığını, yalnız tekrar diriltilmeye inanamadığını, bu olaya aklının bir türlü yatmadığını söyledi. Mahir:

"Allah, her şeye kadirdir. Seni yoktan var eden, varlığın gibi bir varlık halinde tekrar yaratmaya güç yetiremez mi? " dedi. O, hemen itiraz etmeye kalktı.

"Bu zamana kadar yaratılan, bir kişi iki kişi değil ki! Milyarlarca insan yaratılmış, bunlar toz toprak olmuş. Yağmur yağmış, sel gelmiş, hepsi birbirine karışmış."

"Kim, nerede ölürse, yok olursa olsun, herkesin bütün parçalarını "Ol! .." emriyle bir araya getirmeye kadirdir."

"Bizi o emirle mi yarattı? " Define:

"Kuran-ı Kerim'in, bir ayetine inanmazsan, tamamını inkâr etmiş olursun. Onun için, Yasin Suresi'nin son ayetlerinde yaklaşık olarak, senin dediğin gibi: "Bu çürümüş kemiklere kim can verecek? " diye soranlar için: "De ki: Onu ilk yaratan diriltir. Onu ilk yaratanın, aynısını yaratmaya gücü yetmez mi? Onun emri dileğince ol demektir, o da hemen oluverir! " buyrulmaktadır." dedi.

"Nasıl olacak, dede? O konuda bir açıklama var mı? "

"İsa Aleyhisselam bile, ölüleri dirilterek mucizeler göstermiştir. İbrahim Aleyhisselam da Allah-ü Teâlâ'ya yakarmış, bu olayı nasıl gerçekleştirmekte olduğunu merak ettiğini söylemiş, görmek istemiştir.

Allah, Öyleyse, dört kuş tut. Onları kendine alıştır, sonra onları (parçalayıp) her bir parçasını bir dağın üzerine bırak, sonra da onları çağır. Sana koşarak gelirler. Bil ki, şüphesiz Allah, üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. demıştır. Bakara Suresinin, 260. Ayet'i oku! İbrahim Aleyhisselam, söyleneni yapmış, dört kuş tutarak, onları iyice tanımış, kendisine alıştırmış. Sonra parçalayıp, parçaları karıştırıp, dağın üzerine koymuş, dönmüş, daha sonra çağırılmış. Dördü de gelmiş. Allah, bu şekilde ona büyüklüğünü göstermiş." Mahir dayanamadı:

"Sadece o kadar mı? Allah, azan kavimleri helak etmiş. Kimini tufanla, kimini rüzgârla, kimini sadece bir sesle yok etmiştir. Allah'ın kudretinden şüphe eden, kibirlidir. Allah, kibirlenenleri sevmez. Onlar için 'cebbar' diyor." dedi.

"Hazreti Lutu, Hazreti Nuh'u ve yakınlarını kurtarmış, kavimlerini helak etmiştir." dedi Orçun. Hazreti İbrahime, ateşi esenlik kılmıştır." Arkadaşlar, hep birlikte konuşmaya, mucizeleri saymaya başladılar.

"Hazreti İsa, Allah'ın izniyle ölüleri diriltmiş, körleri tedavi etmiştir."

"Kızıldeniz'i yarmış, Hazreti Musa'nın geçmesine müsaade etmiş, suyu tekrar yükselterek Firavun'la beraber ordularını boğmuştur."

"Kibirlenenlerin en büyüklerinden biri Firavun'dur. Halkına: "Ben sizin yüce rabbinizim diyecek kadar büyüklenmiştir."

"Dinimiz, gayba imanı gerektirir. Son anda, mucizeyi gördükten iman ederek secde etmiş ama artık vakit çok geç olduğu için, kendisinden iman kabul edilmemiştir. Secde vaziyetinde kalmıştır."

"Herkes ibret olması için, secde vaziyetindeki cesedi asırlarca çürümemiş, İngiltere'de, British Museumda EA 32751 kod numarasıyla kayıtlıdır. Müzenin ikinci katında, bir camakan içinde muhafaza altına alınmış, teşhir edilmektedir."

"O ceset, Geç Hanedan Öncesi Döneme aitmiş. Yani, M.Ö. 3500-3250 yılları arası... Yukarı Mısır'daki Cebeley Kasabasında yapılan resmî bir kazıda bulunmuş. Allah, lanetlenen Firavunun cesedini, Kur'an'da, ibret için kıyamete kadar çürütmeyeceğini bildirmiştir. Nitekim öyle olmaktadır."

"Bir ceset, asırlarca su içinde, kumlar arasında kalacak da çürümeyecek! Mümkün mü bu? Bu, bir mucizedir. Çünkü suda ceset, en fazla iki ayda çözülmeye başlar, akıntı sürükler, parçalanır, dağılır. Boğulur boğulmaz balıklar yemeye başlar. Toprakta bile, insan vücudunun en dayanıklı parçalarından olan saçlar, beş yılda yok olur. Onun bedeni, mucize eseri olarak korunmuş. Akıllara durgunluk! .. İç organları dahi kurumuş bir vaziyette ama yerli yerindeymiş."

"Büyüklenenlerin sonunu görmemizi istemiş. Büyüklük O'na mahsustur! "

"Allah, sınırsız güç sahibidir."

"Allah, sadece büyük olaylarla ve mucizelerle değil, her olayda büyüklüğünü ve kudretini açıkça gösterir. İnsan vücudunun yaratılış ve işleyişini düşünün! "

"Bırakın, insan vücudunu! Zayıf, cılız, yeni çimlenmiş bir filiz bile, arkasında Allah'ın kudreti olduğu için kendisini güçlü hissetmekte, dünyanın bin misli büyüklüğündeki kocaman ateş topuna meydan okumaktadır. Tonlarca yağmur suyunu birkaç dakikada buharlaştıran güneşin harareti, minicik çimi kurutmamaktadır. Bu olay dahi akıllara zarardır! Düşünsenize! .."

"Doğal afetler de var. Yağmur çiselemeye başladığı zamanlarda bile Peygamberimiz gökyüzüne bakar ve endişeyle dua etmeye başlamış. Etrafındakiler, neden o kadar endişelendiğini sorduklarında: "Kavimlerin helaki, gökyüzünden gelen afetlerle olmuştur." şeklinde cevaplamış."

"Yağmurla bile belde harabeye dönebilir. Seli var, depremi var... Sürekli inen nimetler gibi doğal felaketler de Allah'ın kudretindedir. Allah'ın parmağı var da gözümüze mi sokacak? "

"Onun için Allah, merhametinden, rahmeti taneler halinde indirir. Kütleler halinde indirmiş olsa, hayat felce uğrar! Felaket olur! Sağlam dam kalmaz! Evlerimiz başlarımıza göçer! "

"Her yağmur tanesi için bir melek halk eder. Her damla, bir melek kontrolünde iner. Kilometrelerce yolu, birbirine değmeden kat eder."

"O melekler, yeryüzünde kalır. Hem biliyor musunuz? Yağmur miktarı, milimine kadar hesaplı iner. Bazı zamanlarda kuraklık olsa da haddinden fazla yağarak yeryüzünü su basmasına sebep olmaz. Denizleri yükseltecek kadar yağmaz."

"Yan yana iki tarla olsa; Allah, aynı yağmuru, birisine rahmet, birisine felaket haline getirebilir. Birisi bereketli ürün alır, diğeri hava alır. O, ne murat ederse, o olur. Hak edene, hak ettiklerini vermekte gecikmez. Kendisine tevekkül edenin koruyucusudur."

"Çiftçi, sadece eker. Onun ektiği tohumu çatlatan, cansız topraktan hayat fişkirtan O'dur. Gereken havayı, ışığı, ısıyı, suyu sunan O'dur. Allah'ın kudreti karşısında boyun eğmeyenler, akıllarını kullanamayanlarla, nefislerine aldanıp, kendilerini bir şey zannedenlerdir. Nefisleri onları oyuncak ettiği gibi helak da eder."

"Cenneti de cehennemi de ağzına kadar dolduracak! Herkes haddini bilsin! Aklını kullansın! Bir tarafta akıl almayacak kadar güzel nimetlerle donanmış cennet hayatı, bir tarafta ateş, azap! .. İsteddiğini tercih etsin! Buradaki ateşe bile dayanamayan, kibirleniyorsa; cezasına da katlanacak! "

"Şeytan da kibirlendi. Büyüklük tasladı. İnsana secde etmedi. Emre itaat etmedi. Onu da helak eden, kibriydi."

"İnsan, secde ettiğinde miraç eder. İnsanlar bey olur, paşa olur, vezir olur, padişah olur, peygamber olur, kul olamamışsa, mahvolur! Kulluk makamı, en yüksek makamdır. Kibir, ibadetleri yer, bitirir. Kalbinde hardal tanesi kadar kibir olanın vay haline! .."

"Kibirlenmek, insanı helak eder. Allah Mütekebbir'dir."

"Mütekebbir ne demek? Hiç duymadım."

"Allah'ın sıfatlarındandır. Güç ve kudreti karşısında, herkes boyun eğmek zorundadır. Sadece O'nun huzurunda secde edilir. Tek secde makamıdır."

"Biz, sadece sevap almak için secde etmeyiz. Secdemiz, kibirli olmadığımızı, O'nun Uluhiyeti karşısında kendimizi yok saydığımızı göstermek içindir."

Tabi... Sadece nimetlere ulaşmak için de secde etmeyiz. Nimetler, inanan inanmayan herkese muntazaman inmektedir."

İbadetlerimiz, sadece Allah'ın rızasını kazanmak, razı olduğu kullarından olabilmek içindir."

Hayırlı evlat sahibi olmak isteyenler, on kere "Yâ Mütekebbir derse, Allah ona salih bir evlat verirmiş. Bu isim o kadar güzel bir isimdir! "

Bir kutsi hadiste Allah-ü Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Büyüklük ridam (dış elbise) , yücelik ise izarımdır (iç elbise) . Bu ikisinden biri üzerinde benimle çekişeni ateşe atarım. Buradan da anlaşılacağı gibi büyüklük ve yücelik, Allahın kemal sıfatlarındandır. Hiçbir varlık, bu sıfatlara sahip olamaz!

Firavun'a, o nedenle eksikliği gösterildi. O, haddi aşanlardandı.

Hazreti Musa, Allahı görmek istediğinde: Ya Rabbi! Bana cemalini göster! diye dua ettiğinde, Allah ona: Beni asla göremezsin! Karşıdaki dağa bak! O yerinde karar kılabilirse, sen de Beni göreceksin! diye cevap vermiş. Dağa tecelli edince, dağ dayanamamış, erimiş, paramparça olmuş. Bunun üzerine Musa Aleyhisselam bayılmış, düşmüş. Ayıldığında hemen: Sen ne Yücesin, Rabbim! .. demiş.

“Evet. Bu olay, Araf Suresi’nin 143. Ayet’i ile sabittir. Kısacası, Allah, Mütekebbir’dir.”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0279

Onur Bilge

0280 - EL HALİK

Onur BİLGE

Yeşil Çay Bahçesi, bizim espri mekânımız haline geldi. Orada, daha çok Define'ye sataşılıyor, birbirimize şakalar yapıyoruz. Garson da tanıdı artık, yan gözle olacağını seyreder hale geldi. Etrafa biraz saygısızlık oluyor ama bizim masamızdan kahkahalar yükseliyor. İyi ki diğerleri de gürültülü konuşuyor da çok bariz bir şekilde ortaya çıkmıyor. Çevrenin ve caddenin gürültüsü boğuyor.

Dedenin, haşmetli bir Karadenizli burnu var. Uzun ve kemerli, kocaman deliklerinden kıllar sarkar, ucu da hayli olgun ve de dolgun. Işıl, kaşla göz arasında, çantasındaki kaşeye rimel sürmüş, solunda oturmakta olan dedeye:

"Dedeciğim, bir dakika bakar mısın? " dedi.

Define döner dönmez, avucundaki kaşeyi burnunun ucuna bastı. Yüzü zarfa; burnu, damgalanmış pula döndü. Adamcağız, ne olduğunu hemen anlayamadı.

"Ne o, kız? Burnuma, ıslak ve soğuk bir şey dokundu." dedi. Işıl, burundaki yazıları, gülmekten zor okuyarak:

"Bankası, Bursa Şubesi... Sakın dokunma dede! Sana çok yakıştı! Birazdan para yatırmaya başlarlar. Köşeyi dönersin! " dedi.

"Ne yaptın kız, bana? Ne bankası? Ne gülüyorsunuz ulan? Suratımda maymun mu oynuyor? Bir ayna verin bakayım, ne yaptı bu deli, çabuk! " Dedenin solunda oturmakta olan İhsan, yazıya doğru eğilerek baktı ve:

"Olmamış. Sayfanın altında kalmış. Alnına vuracaktın, mührü." dedi.

"İstida mıyım oğlum ben? Ne mührü? Bir de pullayın bari! "

"Dilekçelerden pul kalkalı, bir asır oldu, dede. Sizin zamanınızda, taştan mı oyuyorlardı? "

"He, öyle yapıyorlardı. Ukala şey! Daha sonra bakırdan yapmaya başladılar. Sonra da tunca döndüler. Dönüş o dönüş... Bir daha dönemediler."

"Direksiyon mu kilitlendi? E, o dönemde yazı yoktu. Mühürlere resim mi kazıyordunuz? "

"Öyle yapıyorduk. Her birimizin resmini..."

"Frontal duruş, değil mi? Eller dizlerin üzerinde, dudaklar sımsıkı kapalı, gözler karşıya bakıyor. Ortada, muhteşem bir burun... Cepheden, değil mi? Yoksa profilden mi? "

"Hayır, hidrofilden... Verin ulan şu aynayı da bakayım, hal-i perişanıma! Işıl, her şey çıkıyor ya o çift çarşısı çantandan, bir de ayna çıksın! "

"Tamam, dede! Bana bak! İşte ayna! " der demez, alnına da yapıştırdı. Yazısı, biraz daha solgun ama tam okunabilir halde çıktı.

"Yüzümde ne varsa, silmiyorum. Öylece kalsın! Herkes görsün, bana neler yaptığınızı.

Beni kınamayacaklar, herhalde.”

“Karadeniz’de burun ana maddesi enflasyonu mu var, dede? Herkese bol keseden dağıtmışlar. Maşallah, sen de dağıtılırken ilk gidenlerdenmişsin. Bolca nasiplenmişsin. Daha büyür mü bu? Ne dersin?” dedi, İhsan.

“Sen de akıl dağıtılırken gecikenlerden olmuşsun. İyi ki önce gidip, çokça alanlardan olmuşum. Birazını da senin için sakladım. Bakıyorum, ihtiyacın var. Kötek de var bende... Burada olmaz...”

“Sen, bizim evin önünden geçersin... Anneme söylemezsem! ”

“Benim annem, senin anneni döver.”

“Burunları dövüştürsek var ya... Dedenin burnu hepimizinkini döver! ”

Bir süre söyleyip gülüştük. Mahir, her zamanki gibi yine sözü Allah’a getirmeyi başardı.

“Yeter artık, çocuklar! Kesin, şamatayı ya! Allah’ın yarattıklarıyla alay etmek, doğru olmaz. Şaka da olsa, dede yaratmadı ya... Bu sözler, Allah’a varır. Günah! ”

Aklıma, yaşanmış bir olay geldi. Hacca gidip gelen bir yaşlı hanım anlatmıştı. Ben de onlara aktarayım, dedim:

“Kâbe’nin etrafında oturup, ibadet edip yakaranlar arasında; kapkara, çok çirkin bir adamcağız varmış. O da ağlayarak yalvarıyor, kaşlarını çattığı, ıstırapla buruşturduğu için yüzü daha da çirkinleşiyormuş. Yanaklarından yaşlar süzülüyormuş. Bizimkiler, nasılsa anlamaz diye aralarında konuşarak, seyretmekte oldukları tabloyu birbirlerine tasvir ediyorlar, gülüyorlarmış. Meğer adamcağız, zenci asıllı bir Türkmüş. Onlara dönüp:

“Boyayı mı kınıyorsunuz, boyacıyı mı? ” demiş.

Bizimkiler, neye uğradıklarını şaşırılmışlar! Yaşlı kadın bize:

“Öyle ya... Kendisini o yaratmadı ki! Nasıl helallik isteyeceğimizi bilemedik. Hakkını helal etti ama Allah bizi affeder mi, bilemem! Çok pişman olduk! O gün bu gün, kimseye gülmedim. Her yaratılana baktığımda, aklıma Allah geldi. Sakın ha sakın, kimsenin yaratılışıyla alay etmeyin! ” dedi. Hangimizi kendimizi yarattık? Nasıl yaratıldıysak, Allah’ın verdiği... Bizim kendimizden neyiz var? ” dedim.

Yaratılış ve kusurlarla alay etmenin doğru olmadığı konusunda, herkes bir şeyler anlattı. Dede, kınama hususunda konuştu. Kınayanın, kınadığını yaşamadan ölmeyeceğinin ayetle sabit olduğunu söyledi. Kahkahalarımız, daha o zaman kesilmişti. Çoktan ciddileşmiştik. Konuşmalar arttıkça, yüzlerimizdeki tebessüm, yerini endişeli bakışlara bıraktı.

Üçüncü çaylarımızı getirdiğinde, garson da fark etti ve kaşenin bıraktığı yazıyı okuyunca, kendini tutamayarak gülmeye başladı. Olay esnasında masamızdan kahkahalar yükselince, ikide bir bakmaya başlamış, konuyu anlamaya çalışıyordu. O gidince dede:

"Garsona da rezil olduk. Zaten önceden de tek ayakkabıyla çıkmıştım buradan. Arkamdan bakıp, gülmüştü. İki oldu." dedi. "Buradan, ta Heykel'e kadar tek ayakkabıyla yürütmüştünüz beni. Ulan, sizin bana etmediğiniz kalmadı ama ben hâlâ sizi seviyorum. Ah, akılsız kafam! .. Sizinle yola mı çıkılır be? " diye güya bize de kendisine de kızdı.

O da gülüyordu. Alnındaki yazılar, mimik yaptıkça dans ediyordu. Bir ara, her zamanki gibi eli burnuna gitti. Konuşurken sık sık yaptığı bir harekettir. Burnunun ucundaki harfler birbirine girdi.

Dededen özür diledik. Hakkını helal ettirdik ama yüzünü yıkattıramadık. Orada oturduğumuz sürece ne sildi ne de silmemize müsaade etti. Işıl'ı öyle bir cezalandırdı ki bir daha öyle bir şey yapmamaya karar verdi. Olay, hepimize ders oldu ama Define de şakacı... Hiç altında kalır mı? Işıl'dan acısını çıkaracağını söyledi. Her türlü şakaya gelir, şaka yapmayı da sever. Merak içindeydik. Acaba ona ne oyun edecekti? Hemen mi daha sonra mı? Sakin ve sabırlı görünüyordu.

"Dede, sen boş ver! Işıl'ı Allah ıslah etsin! O akıllanmaz! Yine sen onu affet. İyilik et! "

"İyilik et, at denize! Balık bilmezse, Halik bilir."

"Yok. Benim dinimde: "Sağ yanağına tokat atana, sol yanağını uzatmak yok! Işıl Hanım'a bir iyilik yapacağım. Hiç merak etmeyin! Benimki, yıkayınca çıkacak, onunki çıkmayacak! Cildi eskiyecek, yıkaya yıkaya! Uzun süre de unutamayacak! "

"Halik ne demek? Her zaman söylüyorum. Türkçe konuşun, anlayamıyorum! "

"Bilmiyor musun? Halûk olsaydın, daha çok okumaya zamanın kalırdı. Araştırır, öğrenirdin."

"Ben erkek miyim, Haluk olacak? "

"Haluk değil... 'Halûk', 'iyi huylu, herkesle geçinen' demek..."

"Ben sana onu mu sordum? "

"Peki... 'Halk', ne demek? "

"Ahali, insanlar..."

'Halk'; 'yaratma, icat, insanlar, insanlardan bir bölük' anlamlarına gelir. 'Halik', 'Yaratıcı' demektir. Yani, Allahın yaratıcı olduğuna işaret eden bir sıfat..."

"Bir eser yaratmak..."

"Evet, ama buradaki anlamı, sanatkâr için kullanılan anlamdaki 'yaratmak' değil. Bir şeylerden bir şeyler yapmak, yaratmak değil, bir şey elde etmektir. Keşif ve icattır. Yaratılan, yaratamaz. Bir tek atom bile yapamaz. 'Yaratmak', 'yoktan var etmek, benzersiz bir şey oluşturmak' demektir. Onun için bu sıfatla, sadece Allah anılabilir. Görülen görülmeyen her şeyi Allah yaratmıştır. Her şeyi yoktan var eden, şekilden şekle geçiren, büyüklükte eşiz olandır." dedi, Mahir. Dede, açıklamaya başladı:

"El Halik ismi, Allah'ın subuti sıfatlarından. Kur'an'ı Kerim'de sekiz kere geçer. Yüz elliden fazla da yaratmak ve türevleri vardır. "Kün! ..", yani "Ol! .." emriyle kainatı ve içindekileri yaratmış, yaratmaya devam etmektedir. Yeryüzündeki her şeyi insan için, insanları ve cinleri de kendisini aramaları, bulmaları, tanımaları ve ibadet etmeleri için yaratmıştır

Hiçbir canlı, yaşam biçimini tayin edemez. Allah, dilediği gibi yaratır ve nasıl yaşayacaklarını takdir eder. Her canlı, O'nun kararına boyun eğmek zorundadır. Belli bir vakte kadar yaşatılır ve öldürülür. Kimse bu süreyi belirleyemez, yaşlanmayı engelleyemez, ölümü durduramaz. Her yaratılan acizdir, aczini kabul etmek zorundadır. Allah, her şeyin yaratıcısıdır, tektir ve kahredici olandır. Bizi ilk defa O yarattı ve Ona döndürüleceğiz." Mahir:

"Eskiler, Yâ Hâlik ismini, gece okuyan için bir melek yaratılır; o melek, kıyamet gününe kadar ibadet eder ve sevabı o kimsenin olur." derler." dedi. Necla:

"Çocuğu olmayan bir kadın, yedi gün oruç tutup iftar vaktinde Yâ Musavvir, Ya Bari, Ya Hâlik isimlerini 21 kere okuyup su üzerine üfler ve o suyla iftar eylerse bu isimlerin hürmetine, kendisine salih bir çocuk ihsan edilirmiş." diye, duyduğunu aktardı. Dede, o konudaki son sözü söyledi:

"Bir insan, ihlâsla Yâ Hâlik ismine devam ederse, maddi ve manevi her hastalıktan kurtulur, işlerinde başarılı olurmuş."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0280

Onur Bilge

0281 - EL BARI

Onur BİLGE

İşil'in şakasının ardından gelen ciddi söyleşimizden sonra yaratılanlara bakış açımız farklılaştı. Etrafımızdaki her şeye daha dikkatli bakmaya, üzerinde düşünmeye ve o şeye, birbirimizin dikkatini çekmeye başladık. Kimimiz gökyüzüne bakıyor, bulutları seyrediyor kimimiz ayaklarımızın altındaki Bursa'yı seyrediyorduk. Bazı arkadaşlar, birbirlerine, ilk defa görüyormuş gibi bakıyor bazıları da çevredeki çiçekleri inceliyordu. Düşündükçe ve konuştukça; mesele, gittikçe derinleşiyor, inceliyordu. Herkes ince eliyor, sık dokuyordu. Alimin dediği gibi kâinat kitabını okuyordu.

Birkaç genç Bediüzzaman'a, yani zamanın en iyisine gelerek, devrin değişmesinden, artık okullarda din ağırlıklı derslerin okutulmadığından yakınmışlar:

"Biz, yolumuzu nasıl bulacağız? Allah'a nasıl varacağız? " gibi sözler etmişler. O da:

"Kâinat kitabını okuyun! " demiş.

Çocuğun biri, kendisini rahatsız hissetmeye başlamış. Hayattan zevk alamaz bir halde, son derece mutsuz görünüyormuş. Annesi:

"Yaratılanlara tefekkürle bakmadığından olabilir mi? " diye sormuş.

Gerçekten de öyleymiş. Son zamanlarda, baktığı yaratıklar üzerinde düşünmez olmuş. Herkes gibi, öylesine bakıp geçiyormuş.

Allah, her şeyi bizim için yaratmış. Kiminden maddi faydalar sağlamamız, kimini seyrederek mutlu olmamız için. Allah onları da, onları görecek gözü, üzerinde düşünecek beyni de vermiş. Tefekkür de gözün şükrü olsa gerek. Allah'ın; neyi, nasıl ve ne için yarattığını düşünen, akli noksan değilse, düşüncenin sonunda Allah'a daha yakın olduğunu, O'nu biraz daha tanıdığını, eskisinden daha çok sevip, mutlu olduğunu hisseder ve şükreder. Mutlu olmak için, yaratılanlara boş bakmamak gerekir.

Bu düşüncelerin içinden sıyrıldığımda, Orçun'un gökyüzüne bakmakta olduğunu fark ettim. Az önce Nihat bulutları seyrediyordu. Şimdi de o...

"Orçun, orada ne gördüğünü, ne hissettiğini anlatsana bize! Nihat, sen de bulutları seyrediyordun. Sana ne anlatıyor, baktığın yer? " Orçun:

"Gökyüzünde kıpır kıpır olduklarını, dans ederek uzaklaştıklarını görüyorum. Boyuna şekil değiştiriyorlar. Bana, el ele tutuşarak, bir halk oyunu oynuyorlar gibi geliyor. Hani hep birlikte hareket ederek, çeşitli pozisyonlar alarak, halden hale geçen tablolar oluştururlar ya; resmedilse, her karesi farklıdır. Aynen öyle... Bir de renkleri büyülüyor beni. Gökyüzü, genellikle bu renk... Yani açık mavi... Onlar, genellikle beyaz... Fakat bazen yeşilimsi, sarımsı bazen kızıl... Rengârenk oldukları zamanlara da rastladım. Gökyüzüyle ne kadar uyumlular! Aralarında kıpkırmızı veya kapkara bir şey yok. Açıkça, hepsi açık; koyuysa, hepsi koyu... Bazen de gökyüzü fûme rengi oluyor. Bulutlar da gri veya beyazın tonları... Bazen de gökyüzü aniden değişiyor; bir felakete gebe gibi, sararıyor, kızarıyor. Ardından korkunç bir fırtına, sonra bardaktan boşanırcasına bir yağmur geliveriyor! Sonra öfkesi diniyor, hiçbir şey olmamış gibi güneş açıyor. Allah'ın, çeşit çeşit işleri var." diye, düşüncelerini dile getirdi. Ardından Nihat:

"Bulutlar bana diyorlar ki: "Allah, bizi boşuna yaratmadı. Yarattı ve insanların

seyretmesini arzu etti." Düşünüyorum, hak veriyorum. İsteseydi, hava gibi görünmez yapardı da biz, yeryüzüne inen suların nereden geldiğini, bu işin nasıl olduğunu kolayca tahmin edemezdik. Ancak bir düşünür akıl yürütür de isabet ettirirse veya bir âlim ispatlarsa, aklımız yatabilir, belki hâlâ içimizde, az da olsa bir şüphe kalırdı. Oysa suyun halden hale geçmekte oluşu, ne kadar bariz! Yağmurun oluşumunu, küçük bir çocuk bile anlayabilir. Basit gibi görünen bu olayda; Allah'ın gücü, apaçık ortada! Buharlaştığını ve yükseldiğini net olarak görememiş olsak bile, bulut haline geldiklerinde, film gibi seyrediyor, Allah'ın kudreti karşısında aczimizi bir kere daha anlamış oluyoruz. Tonlarca suyu, tüy gibi uçuruyor, kilometrelerce yükseltiyor, indiriyor; gökyüzünde bir uçtan bir uca gezdiriyor... Hiçbir şeyin zor gelmediği gibi, O'na bu da zor gelmiyor." diyerek, aklından geçenleri anlattı.

"Mahir, sen de çiçeklikteki çiçekleri seyrediyordun. Haydi, sen de anlat, nasıl tefekkür ettiğini, bari! "

"Ben Bari değilim. Olmam, asla! .. Bari olan, Allah'tır."

"Laf oyunu yapma! Bilgiç şey, sen de! Anlat, haydi! "

"Heidi de değilim. Mahir'im! "

"Mahirsin, biliyorum. Her işte mahir..."

"Söyle, söyle! Gerisini de söyle! "

"Anlayan anlamıştır. Anlayan, anlamayana anlatsın! "

"Gerisinde de bir sıfatın hatalı kullanımı var. Tahir, temiz demek. Taharet'ten gelir. 'Taharet'; 'temizlik, abdest bozan şeylerden biri bulunmayan anlamlarına gelir. Orada sıfatla özel isim arasında da tezat var. Bir musiki makamı da aynı adla adlandırılır. Tahir makamı... Mutlaka duymuşsunuzdur."

"Hem Mahir'le Tahir'in uyaklı olmasına, hem de durumla zıtlık teşkil ettirilerek, komik bir hale getirmeye çalışılmış ve başarılmış."

"Harika sözlerimiz, deyimlerimiz, atasözlerimiz var! "

"Dalgacı! Haydi, sadede gel! "

"Çiçeklere bakıp tefekkür ederken, Saadet'e değilse de mutluluğa geldim."

"Neler düşündürdüler, sana? "

"Neler düşündürmediler ki! Ey, Bari olan Allah'ım! Ne kadar güzel yaratmışsın evreni! Her şeyde mutlaka bir güzellik saklı! Çiçeklerdeyse, güzelliğin apaçık! Yarattığın, bu kadar güzel! Ya Sen ne kadar güzelsin, kim bilir! .."

"Mahir, 'Bari'; 'yarattıklarını, temiz ve sağlam bir nizamda yaratmak, olgunlaştırmak, her birine farklı özellikler ve güzellikler vermek' demek değil mi? "

"Söylediğim gibi, Allahın adlarındandır. 'Örneksiz yaratan', demektir. Yarattıklarını, kendi aralarında ve çevrelerine uyumlu yaratır. Kâinata bakıldığında, her göze çarpan

tablonun, tek bir ressam elinden çıktığı apaçık ortadadır. Hiçbir şey, diğerleriyle uyumsuzluk içinde değildir. Her yaratılan ve yaratılanların tümü, farklı puzzlelerdir. Bir puzzlenin parçaları, diğerine uymaz. Bir parçasından, hangi puzzleye ait olduğu kolayca bilinir. Yaratılanlar, görünüş itibarıyla olduğu gibi, işlev ve yarar yönüyle de iç, dış ve topluca uyum içindedirler. Her yaratılan, birbirine lâzım ve onlarla uyumludur. Hepsi, birbiri içindir.”

“Allah’ın Bari ismi, Kuran-ı Kerim’de, Halik ve Musavvir’le bir arada geçiyor.”

“Evet. Üç yerde geçer. Haşr Suresi’nin 24. Ayeti’nde: O, yaratan, var eden, varlıklara şekil veren Allah’tır. En güzel isimler Onundur. Göklerde ve yerde olanlar Onun şânını yüceltmektedirler. O, gâlib olan, her şeyi hikmeti uyarınca yapandır.” Bakara Suresi’nin 54. Ayeti’nde de, Tevvab ve Rahim isimleriyle beraber geçer. En güzel isimler Onundur. Var eder, her bir varlığa farklı bir suret verir. Hem de örneksiz ve yoktan var eder. Yaratış yönünden, üç sıfatı vardır: İbda, Halk ve Tedbir... ‘İbda’, ‘yoktan var etmek’ demektir. ‘Halk’, ‘bir şeyden var etmek’... ‘Tedbir’, ‘evrende her yaratılanı idare etmek’ demektir. Göklerde ve yerde ne varsa, her şey Allah’ı yücelterek tespih eder. Hüküm ve hikmet sahibidir.”

“Bârî, Berae kökünden geliyor. Yani, Yaratıcı demek... İcat etmek değil ama... Takdir etmek ve yoktan var etmek... Tabi ki sadece Allah’a mahsus...”

“İnşa etmek anlamında da kullanılır. Takdir ederek icat etmek... Tabi ki sadece Allaha mahsus... Öyle bir yaratış ki yaratılanlar temiz ve sağlam bir şekilde var edilmiş. Her biri özgün ve mükemmel...”

“Bir de ‘Bede’a’ fiil kökünden gelen bada var. İcat etmek, örneksiz yaratmak... Hem de aletsiz, zamansız ve mekânsız icat etmek... Kaynaklarda böyle anlatılmış.

Bana da çiçekler, cenneti hatırlatıyor. Göz zevkimiz düşünölmüş. Her biri farklı giysiyle, yeryüzü defilesinin podyumunda boy gösteriyor. Stilist, son derece başarılı; modeller özgün, renkler birbirinden güzel! Her çiçeğin giysisi, farklı kesimde, renk ve desende... Her yaprak özgün... Bir bitkinin yaprağı, başkasınıninkine benzemez. Bir yaprağını gören, onu tanıyabilir. Bir de kokuları, tatları var. Onlar da farklı... Nananinki başka, maydanozunki başka... Sadece göz değil, kör dil bile ayırabiliyor. Anlatmakla biter mi Allah’ın yaratıcılığındaki özellikler?

Göz, göze benzemez; ses, sese benzemez. Parmak izlerinden kimlik tespit ediliyor. Biri diğerine benzemiyor. Ya kar taneleri? Akıllara zarar! .. Sayısız güzellik ve sayısız farklı özellik... Bu nasıl bir sanattır! .. Subhanallah! ”

“Subhanallah’ın anlamı ne? ”

“Subhanallah; Allah’ın, noksanlardan uzak olduğu ve kemal sıfatlarla sıfatlandığı anlamındadır. Hani beş vakit namazdan sonra bir Ayet-el Kürsü okunur ve tespih çekilmeye başlanır ya... O zaman, önce ‘Subhanallah’ çekilir.”

“Biliyorum. Otuz üçer defa... Sonra Elhamdülillah, daha sonra da Allahu Ekber...”

“Sonra ne yapılır? ”

“Üç İhlâs, bir Fatihâ okunur ve dua edilir.”

"Hani derler ya: "Bilmediği beş vakit namaz, onu da şeytan bırakmaz! " sen de öylesin, aslında..."

"Öyle deme ya! Ruhum huzur bulmuyor ki! İçimde bir savaş var, heyecanı beni mahvediyor! "

"Biliyorum. Dışa da vuruyor ve Işıl Hanım, millete damga vuruyor." diyerek güldüm. Define:

"A! Vallahi unutmuştum! Zinhar unutturma bana, Semiray! Işıl'dan alacaklıyım. Bire bir hakkım var. Mutlaka kullanmalıyım ama mutlaka! .." dedi, Işıl'ın yalvaran bakışlarını görmezlikten gelerek, o umursamaz tavrıyla. Kızcağız:

"Dede..." diyebildi.

"Dede mede yok! Allah yaratmış demeyeceğim! Cezanı kestim! " Neşe:

"A! Şuraya bakın! Bunlar, yağmur sonrası çıkıyorlar. Nemli yerleri seviyorlar. Zavallı çiçeğin yapraklarını delik deşik etmiş! " diyerek çiçeğin birisini gösterdi.

Adını bilmediğim bir çiçektir. Uzun ve geniş bir saksının her yerinden aşağıya sarkmıştı. Sarmal yapraklıydı. Salyangozun birisi, saksının içinden çıkmış, duyargalarını oynatarak yavaş yavaş ilerlemekte, gerisinde sümüksü bir madde bırakmaktaydı.

"Ne kadar güzel renkleri var! Deseni de harika! " dedim.

"Her şeyin bir düşmanı var. Bazı çiçeklerin düşmanı tırtır, böylelerinin de o! " dedi, İlkan. Herkes ona bakıyordu ve herkes birden konuşuyordu.

"Acelesi yok. Yiyeceği hazır. Allah, el kol vermemiş ya... Hazırcı seni! "

Evi de sırtında..."

"İşi yolunda, sepeti kolunda..."

"Hiçbir şey umurunda değil... Yağmur yağ, yaz kış..."

"Kaplumbağa gibi ayak ağrısı da çekmez bu! "

"Ya kırkayak ne yapsın? "

"O, sadece kendisini taşıyor. Bir de evini yüklenseydi? "

"Ona neden kırk ayak verilmiş? "

"Kırk değil ya! Sözün gelişi..."

"Bir hikmeti vardır, mutlaka. Allah bilir. Belki de ibret için..."

"Sana mı verilseydi? İki bacağını nereye koyacağını bilemiyorsun, ikide birde ayağıma basıyorsun. Bir de kırkayak olsaydın, sağlam ayak kalmayacaktı hiç birimizde! "

“Oğlum, onu bırak! Babam iflas ederci! Bir çift ayakkabı, iki ay dayanmıyor, bana! ”

Salyangozdan girdiler, kırkayağından, kertenkelesinden çıktılar! Bir de bukalemundan bahsettiler. Bulunduğu ortama uyumundan... Allah, onu da öyle gizlemiş, düşmanlarından. Kamuflej harikası!

Sonunda, Nihat bir gazete alıp geldi. Bulmacasını çözmeye başladı. Mahir'in de kelime haznesi geniştir. O da eğildi, üstüne... Işıl da... Kızlar, makyajdaki uyumdan bahsetmeye başladı. Herkes kendi âlemindeydi. Gruplar, kendi aralarındaki konuşmaların kônularına adapte olmuştu. Bir süre sonra Define:

“Işıl, ceketin yeni mi? ” diye sordu.

“Değil, dede! Temiz giyerim ben. Kaç senelik! ” dedi Işıl.

“Cebinde ne var, senin? ”

“Bilmem! Hangi cebimde, dede? ”

“Şu cebinde... Sağ... Ceviz mi ne? ”

“Yok artık! Cebimde ceviz...” diye elini cebine daldırmasıyla feryadı basması bir oldu!

“Ay! .. Bu da ne? ” diye havalara sıçramaya başladı! Pis bir şey! İğrenç! Yapış yapış! Soğuk! Ne yapacağım şimdi, ben?

Dede, sakın sakın piposunu ağzına götürerek:

“Hiç! ..” dedi. Salyangoz...”

Herkes tiksindiğini belirten ani bir hareket yaparak, farklı sesler çıkardı. Kızcağız, ne yapacağını şaşırđı. Ne çantasını açabiliyor ne mendil çıkarabiliyor! Lavaboya koşmayı da akıl edemiyor, yılan sokmuş gibi bağırıyordu! Define keyfini çıkarmaya başladı:

“Tiksinmeyin, canım! Abartmayın! Cilt için faydalıdır. Rimele mimele benzemez. Yapıştı mı çıkmaz. Allah'ın en temiz yaratığı! Her an gömlek değiştirir. Ceketini ne zaman çıkaracaksın, Işıl'cığım? Onunla mı dolaşacaksın? Onun evi var. Cebinden de emin...”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0281

Onur Bilge

0282 - EL MUSAVVİR

Onur BİLGE

Nazan, Işıl'ı sakinleştirmeye çalışarak lavaboya götürdü. Ellerini, nasıl ve kaç kere yıkadığını bilmiyoruz. Kendini bir türlü rahat hissedemiyordu. Çantasında; küçük, yassı ve yuvarlak bir şişede limon kolonyası varmış. Çıkarıp, kâğıt mendillere döküp döküp sildi. Define ona, ömür boyunca unutamayacağı bir ders vermiş oldu. Olay, her salyangoz görüşünde, sağ cebinde bulacağı; soğuk ve kaygan ıslaklık, unutulmaz bir hatıra olarak anı defterine kaydoldu.

O, hâlâ ellerini silip, temizlemeye çalışırsa, diğerleri aralarında konuşmaya devam ediyorlardı. Birkaçı, bulmaca karelerini doldurma derdindeydi, birkaçı da sınavlara nasıl hazırlanmak gerektiğini tartışıyordu. Define, kendisine soru yöneltildikçe, herkes için gerekli olan nasihatler veriyor, aklınca pratik çözümler önererek, herkese yardımcı olmaya çalışıyordu.

Ayşe ise, evlenme hazırlığı ve telaşı içindeydi. Düğün günü yaklaştıkça kendisini evcümen bir hanım olarak hissetmeye başladığını söylüyordu. Bu ara eşya alıyorlar, eksiklerini tamamlıyorlardı. Bulmaca çözmekte olanlara:

"Sizin başka bir işiniz yok mu, ya? Çok mu lazım, bulmaca? Onu sonra çözersiniz. Şuraya geldik, biraz konuşalım. Akıl akıldan üstündür. Bana bir akıl verin. Ne yapacağımı şaşırdım." dedi. Orçun, başını kaldırıp ona bakarak:

"Hangi konuda? " diye sordu.

"Ev eşyası alma konusunda... İnegöl'e gittik, mobilyacıları dolaştık. Bir aklım diyor ki 'En iyisini en güzelini al, alacaklarının! Dayanıklı tüketim maddeleri bir kere alınır.' Bir aklım da, 'Nasıl oradan oraya tayininiz çıkacak. Taşınırken kırılıp dökülecek. Ne gereği var? Kendi eviniz oluncaya kadar pahalısına kaçma! Ucuz yollu, harcıâlem bir şeyler al! Alacakların, halı gibi yükte hafif, pahada ağır, dürülüp taşınabilecek, ziyan olmayacak şeyler olsun. Ev eşyasına değil, altına yatırım yap. Enflasyonist dönemdeyiz. Altın fiyatları fırlayacak! Takiya ağırlık ver! " Ne yapacağımı şaşırdım. Siz ne diyorsunuz? Ne yapsam? "

"Bence, evliliğin başında, iki kişiye yetecek kadar, zaruri eşyalar alın. Sade döşenmiş küçük bir ev, size yeter. Üç oda bir salon ev tutup, döşemek için servet ödemek, akıllıca bir iş değil. Ne yapacaksınız kocaman evi? İçinde at mı koşturacaksınız? Bir oda bir salon yeter. Eşya, ölü yatırım... Küçük bir ev tutun, ucuz ve az eşyayla döşeyin. Mümkün olduğu kadar altın alın. Kısa süre sonra ikiye üçe katlanacak. Eşya, eskiyecek, zamanla demode olacak. Hem evde eşyalar oturacak. Siz, akşamdan akşamda gelip, yatacak, sadece eşyalar için boşu boşuna o kadar kira ödeyeceksiniz. Evliliğin ilk yılları öyle olur. İkiniz de çalışıyorsunuz. Sabah, gözünüzü açar açmaz işe gidecek, akşam dönecek ya da dışarıda yiyeceksiniz. Yemekten sonra ya arkadaşlarınıza gideceksiniz ya da onlar gelecek. Diyelim, çevre edinmeyecek, baş başa olmayı tercih edeceksiniz, o zaman da birlikte çıkıp gezeceksiniz. Bir cumartesi pazarınız var, gezmeye ayırabileceğiniz. Onda da evde oturmayı tercih edecek değilsiniz. Evi ve eşyayı çok abartmayın, bence. Yine de siz bilirsiniz."

"Annem diyor ki: "Kızım, önce üç oda bir salon, geniş bir ev tutun. Döşesinler. Alırlarsa, şimdi alırlar. Evlendikten sonra onlardan eşya isteyemezsiniz. Almazlar. Kendiniz almak zorunda kalır, zorlanırsınız. Bursa'da, evi erkek tarafı düşüyor ya... Nasıl yapsak, dede? "

"Kızım, siz daha iyi bilirsiniz. Ben, cahil bir adamım ama yine de fikrimi merak ediyorsan, söyleyeyim. Aranızda anlaşmaya bakın. Mademki ev eşyası oğlan tarafının, o zaman size eşya için verecekleri parayı, arzu ettiğiniz gibi kullanma hakkı versinler. Bir ev döşemeye ne kadar para ayırmışlar? Şu kadar... O parayı size versinler, istediğiniz gibi değerlendirin. İster tamamıyla Avrupa'ya balayına gidin ister tamamını altına yatırsın ister eşyaya verin. Ne yaparsanız yapın! Nasıl içiniz rahat edecek, nasıl mutlu olacaksınız, öyle... Ben sana sorayım, sen ne yapmak istiyorsun? "

"Ben, ele güne karşı, evli arkadaşlarımla gibi modern eşyalarla döşenmiş bir ev hayal ediyorum. Annemin istediği gibi büyük değil. Avrupalıların evleri gibi... Ev dekorasyonu için bazı mecmualar var. Onlardan aldık. O kadar az eşyayla öyle güzel evler döşemişler ki! Bayıldık! Her şey birbiriyle uyumlu... Şekillerine, renklerine kadar... Her eşyanın birkaç kullanım şekli var. Her mobilyanın birkaç işlevi... Harika eşyalar! Fakat onları Türkiye'de bulmak imkânsız... Bizde henüz klasik mobilya takımları üretiliyor. Ağır ağır koltuklar, kanepeler, kalafat yemek masaları, daha oturmadan kırılacak sandalyeler... Bu işten köşe dönenlerin çokluğu ondan... Al, kırılınsın, at, yenisini al! Onlar boyuna kazansın! İsrâf! .."

"Onlarda nasıl? Şu açılan yatılan, sonra kaldırılan, duvara dayanan, yer kaplamayan iki kişilik yataklar falan gibi mi? "

"Sadece yatakta değil, her şeyde akıllıca bir tasarım var. Evler küçücük, eşyalar portatif... Mesela, ben evimim küçük mutfağını, masa ve sandalyelerle iyice daraltmak istemiyorum. Pencere kenarındaki köşeye monte edilmiş, açılıp kapanan panzot kaplı iki tane uzun ve dar oturak, iki tabure, kırılıp katlanabilen, katlanarak duvardaki yerine asıldığında, üstündeki dekoratif desenlerle pano görünümü veren bir masa istiyorum. Yemek yiyeceğimizde oturakları kaldırıp, altlarındaki ayakları çıkarıverelim, masayı indirip açalım, iki kişiysek, taburelere bile gerek yok, yemeğimizi yiyiverelim. İşimiz bitince, her şey yerine... Fakat ne böyle mobilyalar var ne de evimiz... Onun için hayallerimi ertelemek zorundayım."

"Tabi ki bunlar, kendi eviniz oluncaya olabilir. Hem de daha çok yazlık evler için uygun... Allah, mezarın bile genişini nasip etsin. Şöyle denize nazır, bahçeye açılan geniş bir balkonu olan bir evin olsa, kışın içerdeki mutfak masasında, yazın balkonda yemek yesen, istemez misin? Önünde envâi çeşit yiyecek, balkonda rengârenk çiçekler, bahçede yemyeşil, meyvelerle donanmış ağaçlar, arkada muazzam bir deniz manzarası... Hele bir de mutluyusan, yediğin zehir, giydiğin kefen değilse, keyfine değme gitsin! .. Birer de kahve içermişsiniz yemekten sonra şöyle okkalıca, karşılıklı... Eh artık beni de davet edersiniz, haftada, ayda bir. Yılda da olur, canım."

"Ah, keşke! Olsa da her zaman davet etsek ama nerde? "

"Gençliğimde, öyle bir evde oturmuştum, ilk evlendiğim yıllarda. Kirasını karşılayacağım, diye canım çıkmış, o yaşta belim bükülmüştü! Oturduğum yeri bilmezdim, yorgunluktan! Nerden ne alacağımı, ne üreteceğimi, nasıl satacağımı, nerden alıp nereye kapatacağımı bilmezdim. Bir süre öyle gitti. Sonra borçlandım. Ali'nin külâhını Veli'ye, Veli'nin külâhını Ali'ye giydire giydire bir süre daha idare ettim. Sonra idare edemez oldum. Evin yolunu şaşırđım. Babadan kalma evi sattım, doğru taşraya... Ondan sonra hep aşağıya, hep aşağıya... Ne ev kaldı ne bark; ne aile ne ocak... Çok şükür ki sığınacak bir sığınağım var, kiralık. Ah, akılsız kafam! .."

"Neden öyle düşünüyorsun, dede? Bir günlük beylik, beylik! .. En azından yaşadın ya, yater! .."

"Yaşadım mı süründüm mü bilemedim! Manzara bana bakıyor, belki bir şey anlıyordu ama ben dünyayı görmüyordum, parasal sıkıntımından! Evime her gelen, saraya gelmiş gibi ferahlıyor, geniş kadife koltuklardan, boydan boya bir duvarı kocaman camlarla kaplı, geniş balkonlu salondan denizi seyretmenin keyfini çıkarıyor, bana gıpta ediyordu. Ben de onların rahatlıklarına ve ruhlarındaki huzura imreniyordum. Keşke ona buna borcum olacağına küçücük bir barakada oturuyor olsaydım da yorgun argın evime geldiğimde, tarhanaya kaşık sallayıp, başımı yastığıma koyar koymaz uyuyuverseydim! Ah, aptal kafam, ah! .." Orçun:

"Ayşe, sen yine benim dediğimi yap. En iyisi o! Altın al. Takı da takılacak sana. Yarım kilo, bir kilo altının olsun. O, enflasyon nedeniyle katkanadursun, her ay kazancınızdan arttırıp altın almaya devam edin, kendi evinizi almaya bakın. Önce ev! Eşya kolay... Bir evin olsun, kiradan kurtul da gerisi kolay. Kazan kazan, ev sahibine ver! Oturduğun evi defalarca satın al, kira kira dolaş! Bu, rasyonel bir düşünce tarzı değil. Yine de deim ya... Sen bilirsin! Hayat senin! Keyif senin! "

"Doğru söylüyorsun. Biz, çok görgüsüz insanlar haline geldik. Aslımız kıl çadırlarda göçebe ve mutlu yaşamış. O yayladan sıkıldıysa diğerine göçmüş. Derdi tasası da yokmuş. Sütü, yoğurdu, ayranı, yağı, peyniri balı... Mutlu mesut yaşamış gitmişler, yıllarca."

"Osmanlı döneminde, yerleşik düzene geçince, iş değişmiş. Evler yapılmış, eşyalar düzülmüş, geçim derdi, ev bark galesi artmış. O zamandan beri artmaya devam etmekte... Fakat bunun bir sonu yok ki! Ev alırsın, köşk olsun; köşk alırsın sarayın olsun istersin. İhtiyaçlar sonsuzdur, tatmin edilemez! Öyle değil mi dede? "

"Sadece köşkle de bitmiyor ki iş! Hizmetçisi, uşağı, arabacısı, kâhyası... Lalası, dadısı... Biter mi evladım? Peki, Ayşe... Halit ne diyor bu konuda? "

"O, ben nasıl istersem öyle olmasını istiyor. Bana bırakıyor. Ben, bildiğin gibi eşya derdine düştüm. Renk, şekil ve düzen konusunu bir türlü beceremiyorum. Aciz kaldım. O mağaza senin bu mağaza benim, geziyorum, bakıyorum, biri diğerine uymuyor, piyasadakilerle istediğim gibi olması mümkün değil. Allah, kâinatı yaratmış, döşemiş; her şey birbiriyle uyumlu, her şey birbirini tamamlıyor. Şöyle bir etrafıma bakıyorum da hayran kalıyorum! Ne kadar zevk sahibi! Ne kadar büyük bir akıl ve zekâ işi sergiliyor, yaratılış ve yaşatılıştaki! Gökyüzünden yeryüzüne, her yerdeki renkler, şekiller, yaratılan maddeler son derece zevkli bir uyum içinde! Ne bir hata ne bir kusur ne bir yanlışlık ne de tesadüf var. Her şey milim milim hesaplanmış, mükemmel bir şekilde yaratılmış, her yer muazzam bir şekilde döşenmiş! Sadece hayran hayran seyrediyorum."

"Sadece hayran hayran mı? " dedi, Define. "Sadece hayranlıkla mı? Hayretten hayrete düşüyorum! Hayretler içinde kalıyorum! Sen ne diyorsun! .. Akıl alacak güzellikler değil, detaya inildiğinde aklımı kaybedeceğimi zannediyorum! .. Bir kelebeği seyret! Bir kaplumbağayı... Bir salyangoza, bir sineğe, döktüğü sanata bak! Kuşuna kurduna verdiği emeğe... Her yarattığının dışını, bazen altını üstününü farklı, fakat en uyumlu renklerle boyamış, yılanına kadar nakışlamış! Hangi bir yarattığını anlatayım? Ben dile getirmekten acizim, onun için o kadar kolay ki! Sadece dilesin ve: "Ol! .." desin, yeter! Ona hiçbir şey zor gelmez! Allah-ü Teâlâ, Musavvir'dir."

“Musavvir mi? Nasıl? ”

“Tasvir eden, her şeye farklı bir suret ve şekil vererek, mahlûkatını dilediği sıfat ve istediği surette yaratan. El Musavvir, Allah’ın güzel isimlerindedir. ” Işıl, merakla:

“Dedeciğim, Neşe diyor ki: “Burunla alay edilmez! Burnun yapılması en zordur. Allah, insanı yaratırken, burun kadar hiçbir uzvun yapılmasında zorlanmamış. Onun için birisi öldüğünde, elli ikinci gün burnu düşürmüş. Bir yedisinde, ‘Yedi Mevlidi’ yapılırmış; bir kırkında, bir de elli ikisinde... Burnu düştüğünde yani... Doğru mu bunlar? Hurafe, değil mi? ” diye sordu.

“Allah, yedi kat yerleri ve gökleri yaratmış, topraktan böyle mükemmel bir yapıyı yaratmış, zorlanmamış da, burnu yaratırken mi zorlanmış? Olur mu öyle bir şey? Haşa! .. O’na, hiçbir şey zor gelmez! Zorluklar, bizim gibi acizler için...” Dedim ki:

“Siz ne zannediyorsunuz? Allah, küçükken oynadığım gibi çamur mu oynadı? Tövbe, Ya Rabbim! .. Allah’ın elleri mi var? Yerin göğün yaratıcısı, sadece murat eder ve emreder. Her şey hemen oluverir! ..”

“Nefesi var ama! Adem Aleyhisselam’a üfledi ya...”

“Allah-ü Teâlâ, Efendimize: “Zorlaştırma, kolaylaştır! ” demiş, anlayabileceğimiz şekilde izah etmesini önermiştir. O da her seviyeden insanın anlayabileceği şekilde dramatize ederek anlatmış, örneklemelerle açıklamalar yapmıştır. Cennette, ay gibi boşlukta duran köşklere bahsettiğinde, oraya nasıl çıkılacağını sormuşlar: “Kuşlar gibi...” diye tarif etmiş. Oraya merdiven dayayacaklarını zanneden kişilerin yaşadığı bir devirde, akıl almaz işleri onlara nasıl anlatabilirdi? Bu kadar basite indirgeyerek anlatmış. Şimdiki çağda gelmiş olsaydı, kuantum fiziğiyle izah ederdi. Onun için o nefes, o nefes değil, o üfleme de o üfleme değil! Allah, nefes alıp vermez. Nefese de ihtiyacı yok. Allah, ihtiyaçtan münezzehtir. Melekler nefes alıp veriyor mu? Havasız ortamda da yaşıyorlar. ”

“Konuşuyor ama... Musa Aleyhisselam’la konuştu. Konuşma, nefesle olmaz mı? ”

“O konuşma da bu konuşma değil. Yani, ağızla boğazla, ciğerle ve nefesle olan, çaba sarf etmeyi gerektiren bir konuşma değil. O’nun, bütün bu organlara ve çaba sarf etmesine de gerek yok. O konuşma, idrakimizi zorlayan bir konuşma...”

“Nasıl yani? ”

“Rüyada konuştuğun gibi...”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0282

Onur Bilge

0283 - EI GAFFAR

Onur BİLGE

Çay bahçesi iyice dolmuş, bizim de sohbetimiz koyulmuştu. O sırada yoldan bir simitçi sesi duyuldu. O ses, hepimizde açlık hissi uyandırmış olacak ki o tarafa bakıp, sesin geldiği yeri kestirmeye çalışan bakışlarla sokağa baktık. Alışverişlerimizden sorumlu bakanımız Orçun olduğu için:

"Ne o çocuklar, acıktınız mı? Benim de midem kazınmaya başladı. Birer simit yemeye ne dersiniz? " diye sorar sormaz, eller havaya kalktı ve ceplere sokulmaya başlandı.

Kızlar çantalarını açıp, para çıkarmaya koyuldular. Elden ele geçirilip, Orçun'u buldu. O da gözleriyle kafaları saymaktaydı. Hemen gidip, simitçiyi yakadı. İhsan da arkasından yetişti. Biraz sonra, ellerinde bir sürü, nar gibi kızarmış, dumanı üstünde simitle geri geldiler. Gelirken garsona işaret etmişler. Çaylarımızı, ayranlarımızı söyledik. Beraberce yenen, ne olursa olsun, bize adeta şifa oluyor.

Akif, içkiyi bırakmıştı. O günden beri ağzına koymamıştı. Büyük bir irade savaşını kazanmış, yeniden doğmuştu. Bir taraftan atıştırıyor, bir taraftan da:

"Şu simidin tadı, hiçbir şeyde yok. Gerçi talebe adamın temel yiyecek maddesi, her gün simide talim etmekten usanmış olmamız lazım ama şu kokusu yok mu, her defasında yenilenip yenilenip gelişi, beni mest ediyor! Hele çayla..." diyordu. İhsan:

"Ya şarapla? " diyecek oldu.

"Tövbe ettik ya oğlum! Şarap marap mı kaldı? Allah Allah! İnsanın adı çıkacağına, canı çıksın! Marka gibi yapıştırdınız alınma yahu! Emir Sultan'ın başucunda Allah'a hamd ettim. O nedenle girdiğim günahlardan, o mübarek zat hürmetine af diledim, Allah'tan. O affetti, eminim, siz affetmiyorsunuz."

"Nerden eminsin? "

"Besmeleden... Bağışlayacağına işaret ediyor ya..." Define:

"Allah, Gaffar'dır. Affı sever. Tevrap'tır. Tövbeleri kabul eder. Yeter ki o günahlara tekrar dönülmesin! " dedi. Taha Suresi'nin, 82. Ayeti'nde: "Şüphe yok ki ben, tövbe eden, iman edip salih amel işleyen, sonra da hak yolda sebat gösteren ve buna devam eden kimseyi Gaffârım." buyuruyor." Mahir:

"Allah, Settar'dır. Günahları ve kötülükleri örter. Her yaptığımızı görür, bilir, birimizin sırrını birimize bildirmez, saklar." Akif:

"Bazen içimden kötü düşünceler geçiyor. Şeytan dürtüyor. Sonra da Allah'tan utanıyorum. Af diliyorum." Define:

"Onun için af dilemeye gerek bile yok. Akıldan geçen kötülükleri yapmamak da çok güzel bir şey! "

"Gafr kökünden geliyor. Örtmek ve sıyânet etmek, yani korumak anlamına geliyor. Gafur da gufran sözcüğünden geliyor. O da 'acıması, bağışlaması çok olan' demek. Allah'ın sıfatlarından. Affı, en güzel nimetlerindedir. Ya affetmeseydi? O zaman ne yapardık? " dedim. Sad Suresi'nin 66. Ayeti'nde de affedeceğini söylüyor. "Göklerin, yerin ve ikisi

arasında bulunanların Rabbidir, üstün ve güçlü olan, bağışlayandır.” buyuruyor.”Mahir:

“Benim aklımda da Zümer Suresi’nin 5. Ayeti’nden şöyle bir cümle kalmış: “Haberin olsun; üstün ve güçlü olan, bağışlayan Odur.” Yanlış hatırlamıyorsam, Mü’min ve Nuh Surelerinde de affedeceğini müjdeliyor.” dedi. Akif:

“İnsanı, günaha meyilli yaratmış. Günah işlemeyen yok. Sadece peygamberler İsmet sıfatıyla sıfatlanmış. Onlar, günahattan korunuyor. Biz peygamber değiliz ki! ” Mahir:

“Musa Aleyhisselam, birine bir tokat atmış, adam ölüvermiş. Öldürmek için atmamış ama adamın eceli gelmiş.”dedi. Define:

“Evliyanın biri diyor ki: “Vücudumda bir dirhem haram var. Ağırlığı, dağlar gibi geliyor, bana. O günahın altında eziliyorum! ” Yıllarca o günahın affı için dua etmiş. İçi rahat etmemiş.” Mahir:

“Günah işleme olasılığımız olmasaydı, doğrudan cennete giderdik. Melekler gibi... Melekler günah işlemez. Biz insanız.”

“Mümin, havf ve reca arasında olacak. Yani korku ve ümit arasında... Allahtan, sadece kâfirler ümit keser.Nedamet, pişmanlıktır. Pişmanlık, tövbedir. İsmet sıfatıyla sıfatlandırıldığı halde, Efendimiz, günde yetmiş kere tövbe edermiş. Aşereyi Mübeşşere’den olduğu, Peygamberimizce kendilerine bildirilen on zat dahi tövbeye devam etmeyi bırakmamış. Her fırsatta: “Estağfurullah El Azim! ” demeli, af dilemeliyiz. Aniden son nefese gelsek, söyleyemeyebiliriz. Nefes alıp dururken, fırsat henüz elimizdeyken, akıllıca değerlendirmeliyiz.” Neşe:

“O on kişi kim, dede? Ah, keşke bize de müjdelense! ”

“On sahabe... Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali, Zübeyr bin Avvam, Ebu Ubeyde bin Cerrah, Abdurrahman bin Avf, Talha bin Ubeydullah, Sad bin Ebi Vakkas, Said bin Zeyd. Allah hepsinden razı olsun! Himmetleri hazır olsun! Allah; bizleri, Efendimizin ve onların şefaathlerinden mahrum bırakmasın! ”

“Onlar da şefaath edebilirler mi? ”

“Allah izin vermezse, Efendimiz bile şefaath edemez! İzin verirse, herkes herkese şefaathçi olabilir. Mesela, hadisin birine göre, Günde iki ayet okuyan, anlayan ve uygulamaya gayret eden mümine, Kuran-ı Kerim hürmetine, on kişiye şefaath hakkı verilmiş. Anneni babanı, çocuğunu torunu, sevdiğin kim varsa, elini uzatıp, ateşin içinden alıp çıkaracağını düşün! Ne kadar güzel bir fırsat! Allah, İnşallah, tüm Salih kullarına o hakkı bahşetsin de Muhammet Ümmeti’nin tamamı kurtulanlardan olsun! ”

Öyle güzel bir duaydı ki hepimiz, canı gönülden: “Âmin! ..” dedik. Işıl’ın gözleri doldu. Ne olduğunu sorunca, ağlamaya başladı. Kendisine tecavüz edenleri kastederek, üstü kapalı:

“Ya bize zulmedenler, dede? Ya biz, onları affedecek miyiz? ” dedi.

Dedeyle ben anladık. Diğerleri anlayamadıkları için, soran bakışlarla birbirlerinin yüzüne baktılar. Define:

"Sen onları affetmedikçe, kul hakkıyla gidecekler, Allah'ın huzuruna. Allah, zalimleri sevmez! Üzülme! Affedebilsen iyi ama zor tabi... Yine de sen bilirsin! "

"Affetmek mi, dedeciğim? Affetmek mi? Ölsem, iliğimden kemiğimden çıkmayacak! .. Sen ne diyorsun! .."

"Kötülükleri unutalım, iyi ve güzel şeyleri hatırlamaya çalışalım. Mutlu olabilmemiz, ancak böyle mümkün. Hatırlayıp hatırlayıp üzölmek, bize bir şey kazandırmaz. Yıprandığımızla kalırız. Mesela ben mührü unuttum. Sen de salyangozu unuttun mu? Hakkını helal et, Işıl! "

"Unutturamaz, onu hiçbir şey, unutulsam da ben! Helal olsun, dede! Sen de helal et! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0283

Onur Bilge

0284 - EI KAHHAR

Onur BİLGE

Işıl'ın yaşadığı korkunç tecavüz olayını ve uğradığı hayal kırıklığını anlayabilmek için yaşamış olmak gerekir. O nedenle, onu anlayabildiğimizi söyleyemem. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, benzi sarardı, yüzü sinirle kasıldı, bütün vücudu titremeye başladı, elleri kıvrıldı ve geriye döndü. Donuk bakışları iyice anlamsızlaştı ve gözleri kaydı. Olduğu yerde sola doğru eğildi. Herkes ayağa kalktı. Neşe, onun çantasından kolonyasını çıkarmakta olsun, İhsan bardaktaki suyu avucuna aldı, yüzüne sürmeye başladı. Diğerleri, masanın üstünü boşaltıp, ona yer açtı, elbirliğiyle kaldırıp, hemen üstüne yatırdılar. Mahir, dişlerini açmaya çalışıyordu. Çay bahçesi ayağa kalktı! Herkes kızın başına toplandı. Define:

"Açılın, arkadaşlar! Bir şey yok. Sadece bir bayılma olayı... Lütfen sakin olun ve yerlerinize gidin!" dedi. Mahir:

"Sizin telaşınız ve hava akışını kesmeniz, fayda yerine zarar! Şimdi kendisine gelir. Sadece bir sinir krizi..." diye açıklama yaptı.

Sessiz kaldığı süre içinde neler düşündü, neler kurdu, bilmiyorum. Onu, derinden yaralayan o olay, hayatını altüst ettiği gibi, sağlığında yarattığı hasarın, ömür boyu süreceğinden emin olduğum pişmanlıkla birlikte kalıcı hale gelmesinden korkuyorum.

Bir süre sonra gözlerini açtı ve etrafa önce anlamsız, sonra da nerde bulunduğunu, neler olup bittiğini anlamaya çalışan bir ifadeyle etrafa ve yüzlerimize bakmaya başladı. Sükûnetimizi muhafaza etmeye çalışarak, sahte bir tebessümle hiçbir şey olmadığını, sadece hafif bir baygınlık geçirdiğini söyledik. Yavaşça doğruldu ve masadan inip, yerine oturdu. Define:

"Yüzünü yıka, istersen! Açılırsın!" diye sürahideki suyu aldı.

Işıl, avuçlarına aldığı suyla yüzünü yıkadı yıkadı... Sonra, ıslak elleriyle saçlarını düzeltti. Birkaç derin nefes aldı ve:

"Allah kahretsin! .. Cezalarını versin!" dedi.

"Üzme canını! Allah'a havale et, bırak!" dedi, Define.

Konuyu unutturmak için bir süre başka şeylerden bahsettik. Neşeli mevzular açtık. On on beş dakika kadar sonra Işıl:

"Allah nasıl kahreder, dede?" diye bir soru sorarak, bandı başa aldı.

"Allah'ın Kahhar sıfatı vardır. Ziyadesi ile kahreden, yok eden anlamına gelir. Dilediği zaman, sonsuz gücünü kullanmasını engelleyebilecek hiçbir kuvvet yoktur. Bize, canlıları yakmamız yasaklanmış. Yakmak, Allah'a mahsustur. Cehennem ateşiyle yakmak! .. O zamana kadar, hak edenlerden bazılarına, aşama aşama artan cezalar verir. Bazılarına, yani ahreti istemeyen, sadece dünyada gününü gün etmeyi tercih edenlere, arzularını gerçekleştirmeleri, zevk ve sefa içinde yaşamaları için her türlü imkânı sağlar. Onlar, dünyalıktırlar. Allah'ın, Sabur sıfatı da vardır. Sabırlıların en sabırlısıdır. Bazı isyankârların, bir zamana kadar günahlarını cezasız bırakır. Sevdiği kullarını, şefkat tokatlarıyla, Rab sıfatı gereği terbiye eder, yola sokar. Bazılarına, dünyada da azap eder. Fakat günahkârlar için cehennemi hazırlatmıştır. En şiddetli

azap, cehennem azabıdır.

"Orada da melekler varmış. Onlar yanmıyor mu? "

"Cehennemde; Malik gibi yaratılışları gereği, sadece ateşte yaşayabilen melekleri görevlendirmiştir. Su balık için, hava bizim için neyse, ateş de onlar için odur. Ancak o ortamda rahat edebilirler. Acıma duyguları yoktur. Robot gibi görevlerini yaparlar. Orada da azap, kat kat artmakta, en alt tabakada, en şiddetli hale gelmektedir. Cennet sekiz kat, cehennem yedi kattır. En alt tabakası, Eşfelüs Safilin'dir. Oraya, en aşağılık insanların; isyankârların, tanrılık iddia edenlerin, Allah'a şirk koşanların gireceği bildirilmiştir."

"Allah'tan üstün bir kuvvet ve kudret yok ki! Her yerde onun hükmü geçer. Öyle değil mi? Orada bizi kurtaracak hiçbir varlık yok! .."

"Evet, yok! Allah'tan, yine Allah'a sığınırız! O'nun kudretinin karşısında her şey aciz ve zavallıdır. Allah, daima galip ve hâkimdir. Düşmanlarını kahreder, perişan ve zelil eder. Kahrî ismiyle kullarını isyan ve günahattan men eder, cehennem azabından korunmalarına yardım eder. Mazlumların hakkını korur. Onlar sabreder, cezalarını Allah verir."

"Kur'an'da böyle mi yazıyor? "

"Evet. 'El Kahhar', 'galip gelen, emri altına alan' anlamındadır. Kur'an'ı Kerim'de altı kere geçer. Hatırladığıma göre Ra'd Suresinin 16. Ayeti'nde şöyle geçer: "De ki: Allah her şeyin yaratıcısıdır. O tekdir, Kahhar'dır." Yani, her şey emri altındadır." Mahir söze girdi:

"Aynı sıfat, Kur'an'da iki kere de El Kâhir" halinde geçiyor. Firavun'la adamları kendilerini El Kahir olarak tanıtmışlar ve iman edenlere üstün geleceklerini iddia etmişler ama Allah onları kahretmiş. Yanlış hatırlamıyorsam, Araf Suresi'nin 127. Ayeti'nde, bundan bahsedilir." Dede devam etti:

"Allah'ın Kahhar sıfatı, müminlerde tecelli eder ve zalimlere karşı galip gelirler. Hepsini dize getirirler. Aksi halde, yeryüzünde hüküm sürmeye devam eder, mazlumları inim inim inlettirirlerdi! Hele bir ayet vardır ki tüylerimi diken diken eder! İbrahim Suresi'nin 48. Ayeti: "Yerin başka bir yere, göklerin de (başka göklere) dönüştürüldüğü gün, onlar tek olan, Kahhar olan Allah'ın huzuruna çıkarılacaklardır! .."

"Allah, kimleri kahredecek? Açıkça anlatır mısın, dede? Biliyorsan, tabi ki..." diye sordu, Işıl.

"Kahredilmeyi hak edenleri..."

"Önce şeytani... Değil mi? İnsanı dürten o, çünkü."

"Suç, hep ona atılmış. İnsan, beraat ettirilmeye çalışılmış. Oysa insan, şeytana karşı, imanla güçlenmeli! O zaman şeytan kahrolur, insan kurtulur."

"Nasıl kahredecek? Bir formülü var mı? "

"Var tabi ki! İman edecek, güzel ahlakla ahlaklanacak ve salih amelleriyle, Allah'ın

lütfuna erenlerden olacak. Bu kadar basit! "

"Kalbimizden iyilikler de geçiyor, kötülükler de... Bazen şeytan üstün geliyor, bazen irademizi kullanarak, biz..."

"Nefsimizle, kabre kadar cenk edeceğiz! Ta ki onunla baş edene kadar! .. Burada da fırtınalar, seller, depremler; kısacası doğal afetlerle Kahhar sıfatının tecellileri görülmekte ama yine de Allah bizi ahrette; cehennemde, bu ismi bütün azametiyle ortaya çıktığında kahrolmaktan korusun! .. Yoksa perişan oluruz! .. Bir kurtaran da bulunmaz! Şimdi kurtaran var. İman, ahlak ve salih amel... Ya orada? Onun için kimseye haksızlık ve zulüm etmemek, kimsesizlerin kimsesi, mazlumların sahibi olan Allah'tan, gerektiği gibi korkmak lazım." Mahir, araya girdi:

"Allah, Bas Günü, "Bugün, mülk kim içindir? buyuracak. O huzurda kimse cevap veremeyecek. Yine kendisi: Kahrî, olan Allah içindir! buyuracak. Mümin Suresi'nin, 16. Ayeti'nde böyle yazıyor. Allah'a şimdi sığınmak lazım! O zaman, korkuyla sığınacak yer arayacağız! Pişmanlık ve şaşkınlıktan ne yapacağımızı şaşıracağız! Kahhar ismini sık sık hatırlamalı ve çok söylemeliyiz! O zaman, kalbimizden dünya sevgisi çıkarmış." Orçun:

"Bir rivayete göre Fil Olayı'nda, gökyüzünden sürü sürü inen ebabillerin kanatlarında; bir rivayete göre de alınlarında 'El Kahhar' yazılı olduğu söylenmektedir. Ebrehe ve orduları, Allah'ın Kahhar sıfatının tecellisiyle perişan edildi! " dedi ve Mevlana'dan okumaya başladı:

"Affı sonsuzdur diyerek pek azdım,
..Kahhar ismini unuttum ah yazık!
..Daldım günaha, yapmadım hiç hayır,
..Niçin doğru yoldan saptım âh yazık! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0284

Onur Bilge

0285 - EI VEHHAB

Onur BİLGE

Yeşil'den Bursa, tüm ihtişamıyla seyredilebiliyor, arkamızda kalan Yeşil Türbe, önümüzde yatan tarih beni büyülüyor, düşüncelerimi sık sık asırlar öncesine, Osmanlının kurulduğu yıllara götürüyordu. Batıda Çekirge ve Nilüfer, doğuda Yeşil ve Emirsultan, kuzeyde göz alabildiğine uzanan Bursa Ovası; sırtlarını güneydeki Uludağ'a dayamış, keyif çatıyordu. Bursa'ya baktıkça, Ertuğrul Gazi'yle Osman Gazi başta olmak üzere Bursayı Bursa, bu toprakları vatan yapmak için kan döken, can veren bütün mübarek zatlari ve cengâverleri rahmetle anıyordum.

Orhan Gazi'yle Nilüfer Hatun'un oğulları Murad Hüdâvendigâr'a da çok şeyler borçluyduk. Allah, hepsine gani gani rahmet etsin, onlardan sonsuz razı olsun! ..

Bu topraklarda, 1326'da doğan, 1359-1389 yılları arasında padişahlık eden, otuz yıl saltanat süren Sultan Murad uzun boyu, değirmi yüzü, iri burnu, kalın ve adaleli vücuduyla heybetli bir görünüşe sahipmiş. Genellikle kırmızı üzerine beyaz desenli, gayet sade kıyafetler girer; başına, Mevlevi sikkesi üstüne yuvarlak testar sarılı bir başlık giyermiş.

Son derece kibar, halim selim ve sevimliymiş. Âlimleri sayar, esnaf ve sanatkârları sever, halkına adaletle muamele eder, fakirleri korur, gözetir, kimsesizlere kucak açarmış. Gazi Hünkâr, tam bir baba hüviyetindeymiş.

Nilüfer Hatun, oğlunun eğitimiyle bizzat ilgilenmiş. Bursadaki medreselerde ilim ve sarfat öğrenmiş. Hayatı boyunca savaşmış. Rumeli Anadolu arasında mekik dokumuş, bir taraftan Rumeli'ye yıllarca aralıksız sefer etmiş, bir taraftan da çok değerli ve görkemli yapılar, sanat eserleri vücuda getirmiş. Bursa'ya camiler, medreseler ve imarethaneler armağan etmiş. Edirneyi başkent yaparak, Edirne Sarayı'nı inşa ettirmiş.

Babası Orhan Gazinin, kendisine teslim ettiği doksan beş dönümlük ülke topraklarını; Edirne, Zağra, Filibe, Kara Biga, Hayrabolu, Kırklareli, Pınarhisar, Vize, Çatalca, Niş, Kütahya, Sofya, Silistre, Zıstovi, Niğbolu, Plevne, Lofça, Deliorman ve Dobruca'yı alarak beş yüz dönüme çıkarmış. Bulgar Krallığı, Çatalca, Sırbistan, Candaroğulları ve Arnavutluk'un kuzeyini teslim almış. Karamanlılarla savaşmış, Kosova Meydan Muharebesi'ni kazanmış ama zafer sonrasında, savaş alanındaki çoğu düşman düşman askerlerinden oluşan ölülerin ve yaralıların arasında dolaşp, her şehidin önünde, derin bir kederle:

"İnna lillâhi ve inna ileyhi râciün! " diyerek, defnedilmesini emrederken, yaralılarımızı okşayıp, halini ve arzusunu sorarken, ölüler arasında bir hareketlenme olmuş, Sultan Murad o tarafa dönmüş, uzun boylu, dev gibi bir Sırp'ın yerden kalktığını görmüş. Bu, Miloş adlı bir askermiş. Kral Lazarın damadıymış. Padişahımıza doğru gelmeye başlamış. Muhafızlar, onu hemen yakalamışlar. Sırp'ı, padişahı mutlaka görmek istediğini, kendisinden korkmaya gerek olmadığını, onun elini öperek Müslüman olmaya karar verdiğini, eliyle Kral Lazar'ın yakalandığını ve getirilmekte olduğunu işaret etmiş. Hünkâr Gazi, bu sözleri duyduğu için muhafızlarına, onu bırakmalarını söylemiş. Muhafızlar, Kral Lazar'ın yakalandığı tarafa bakarken, yaralıymış gibi yapan hain Sırp'ı, Padişaha yaklaşıp, elini öpecekmiş eğilmiş ve koltuğunda saklamakta olduğu hançeri aniden çıkarıp, Gazi Hünkârın mübarek göğüne ve karnına saplayivermiş!

Muhafızlar, şaşkınlıklarından faydalanarak kaçmaya kalkışan kâfiri yakalayıp paramparça etmişler. Murad Hüdâvendigâr'ın mübarek ağzından son olarak şu sözler

dökülmüş:

"Cenab-ı Hakka niyaz etmiş, İslâm'ın zaferi, şehitliğimi gerektiriyorsa, bana şehadet şerbetini nasip etmesini dilemişim. Duam kabul oldu! Allaha hamd-ü senalar olsun! İslâm'ın zaferini gördükten sonra ölüyorum. Oğlum Bayazide biat edin! Esirleri sakın incitmeyin! Mallarına, canlarına el sürmeyin! Cenab-ı Hakka emanet olun! Allah, devletimizi milletimizi korusun! "

Şehit edildiği yere bir türbe yapılarak, hançerle deşilen bağırsakları oraya gömülmüş; cesedi, Bursaya getirilerek, Çekirgedeki türbesine defnedilmiş. Yıl, 1389.

İlk kazasker tayinleri, tımar kanunu ve minarelerden salat-u selâm okuma adetleri, onun zamanında başlamış.

Oğulları; Yakub Çelebi, Yıldırım Beyazid, Savcı Bey ve İbrahim; kızları ise Nefise ve Sultan Hatun'muş.

Bütün bunlar, seri halde düşünce şeridimden geçerken, aklıma bir söz geldi.

"Arkadaşlar! Şu topraklara bakar mısınız? Kimler hibe etmiş bunları bize? Arada sırada da olsa düşünüyor musunuz? O zatlara rahmetle anıyor musunuz? Mesela, Yeşil Türbe'de kimler yatıyor? Hiç merak ettiniz mi? " diye sordum.

"Yıldırım Bayezid'in oğlu Çelebi Sultan Mehmet tarafından yaptırılmış, ölümünden kırk gün önce bitirilmiş. 1421 de..." dedi, Orçun. "Ben de merak ettim de öğrendim. O türbede, 1422'de idam edilen Mustafa ve Daya Hatun; Çelebi Sultan Mehmet'in kızlarından Selçuk, Hafsa, Ayşe ve Sitti Hatun'la 1429 yılında vebadan ölen oğullarından Mahmut ile Yusuf gömülüymüş." Mahir:

"Aklımda, sadece emeği geçenlerden, mimarı olan Hacı İvaz Paşa ve nakkaşları Ali bin İlyas Ali'yle Mehmed el Mecnun kalmış." dedi. İhsan:

"Benim ezberimde de kapısındaki kitabe kalmış. Orada: "Burası Medfun Said, Şehid Sultan oğlu Sultan Mehmed Bin Beyazid'in türbesidir. 824 senesi Cemaziyellülâsında vefat etmiştir" yazılı... Türbe, 821 yılında bitirilmiş. Hani bitiminden kırk gün sonra ölmüştü? Aradan üç yıl geçmiş. O tarih, yapılmaya başlandığı tarih olmasın? " diye ekledi.

"Bilmem ki! kayıtlarda öyle yazıyor. Benim de dikkatimi çekmedi değil... Aslını araştırmak lazım! dedi. Define:

"Ben de ağaç oymacılığı yapmakta olduğum için ceviz ağacından yapılan geometrik örgü motifleriyle bezenmiş kapısını kimin yaptığını merak etmişim. Tebrizli Ahmet oğlu Hacı Ali tarafından yapılmış olduğunu öğrendim. Ne sağlam bir yapıymış! Asırlara meydan okumuş! O zamanlar ne ustalar varmış! " dedi.

"Hiçbir şey kendiliğinden olmuyor. Her şeyin bir yapıcısı, bir ustası var. Yedi kat yerlerin ve göklerin de bir mimarı, gördüğümüz veya görmediğimiz her muhteşem yaratılan sanat eserinin bir nakkaşı, bir ustası var. İnsanlar tarafından yapılanlar, Allah'ın eserlerinin kopyalarından başka bir şey değil! Allah neler ihsan etmiş bizlere! Hem el vermiş hem de ele maharet... O'na ne kadar hamd etsek, az gelir! " dedim.

"Bu toprakları bize hibe edenlere de rahmet olsun! Allah onlardan, yerden göğe kadar hoşnut olsun! Ruhları şad olsun! Kabirleri pür nur, makamları Cennet-i Âlâ olsun! Ne diyeyim? Keşke o zamanlarda yaşamış olsaydım da ben de seferlere katılsaydım, dinim ve milletim için canımı öne sürseydim! .." dedi Mahir. Orçun:

"Vatanımızın müdafaası için hepimiz hazır askeriz, Evel Allah! Tek çakıl taşı için canım feda olsun! .. Biz var oldukça, ezan dinmez, bayrak inmez! .." dedi. Bir an birbirimize baktık, sözleşmiş gibi hep bir ağızdan tekrarladık:

"Ezan dinmez! .. Bayrak inmez! .."

Bazı sloganlaşmış sözlerimiz vardır, bizim. Onlar söylendi mi hep beraber yüksek sesle tekrarlarız. Bu söz, ilk sıralarda yer alan sözlerimizdendi.

O sırada, hayret ettiğimiz bir olay oldu. Yeşil Çay Bahçesi'nde oturanlardan, hiç tanımadığımız, bilmediğimiz insanların oturdukları masalardan da koro halinde aynı söz, gittikçe artan gür seslerle yankılanmaya başladı. Hemen hemen her masa iştirak etti. Tüylerimiz diken diken oldu! Gözlerimiz yaşardı! Hele ben çok sulu gözlüyüm! Yanaklarımdan aşağıya aktı da aktı.

"Bu nasıl bir duygu ki milletçe iliklerimize işlemiş! .. Allah, Vatan, Millet, Bayrak, Türklük! .. Bunlardan hangisinden bahsedilirse bahsedilsin, ruhumuz aslan kesilerek kükremekte; aşkımız, gözlerimizden akmakta! .." dedim. Define:

"Vatan sevgisi, imandandır. O aşk, Allah aşkından gelir. Bu türbelerde, bu topraklarda yatmakta olan, Allah'ın Vehhab sıfatıyla sıfatlanmaya çalışan zatlardan bizlere, kan dökerek, can vererek bağışlanan bu vatanda yaşamakta olan herkes ama herkes bu duygular içinde olmalıdır! Sen ben yok, biz varız ve ebediyen biz bu topraklarda yaşamaya devam edeceğiz! .. İşte, gümbür gümbür bir gençlik geliyor! .. Bakın şuraya! .. Bahçede; kadın kız, yaşlı genç, çoluk çocuk herkes bir duyguya sahip! Birlik ve beraberlik içinde yaşayarak bu zamanlara geldik, birlik ve beraberliğimizi itinayla koruyarak ilelebet mutlu ve huzurlu yaşayacağız, İnşallah! .." dedi, heyecanla. Herkes iştirak etti.

"İnşallah! .." "Böyle geldik, böyle gideceğiz! " "Yeni nesillere de aynı duyguları aşılacağız! " "Birlik ve dirlik içinde yaşayacağız! " gibi sözler söylediler. Neşe:

"Atalarımız, Vehhab sıfatıyla sıfatlanarak mı bize bıraktı, bu toprakları? " diye sordu. Define anlatmaya başladı:

"Allah, Vehhab'dır. Hak edene etmeyene, karşılıksız ve bol bol ihsan eder. Bu sıfat gereği, çok hibe eder, çok bağışlar. Yarattıklarına, hak sahibi olmadıkları halde nimet yağdırandır. O kahramanlar da Vehhab sıfatıyla hak edene etmeyene bu toprakları bahşedip, aramızdan ayrıldılar."

"Kuranda Vehhab da geçiyor mu? "

"Geçmez olur mu? Sad Suresi'nin 9. Ayeti'nde: "Yoksa, Azîz, Vehhab olan Rabbinin hazineleri onların yanında mıdır? " buyrulmaktadır."

"Hibe ne demek, dede? "

"Hukuk dersinde öğrenmediniz mi? 'Hibe', 'bağışlama, bahşiş' demektir. Hibe etmek, gönlünden koparak vermek ve karşılığında hiçbir şey beklememektir. Hiçbir iş yapmadığımız; emek çekmediğimiz, kuvvet sarf etmediğimiz halde Allah bize aralıksız ihsan ve yardımda bulunur. Yani sürekli inen nimetleri hibe eder."

"Allah, o ismi gereği herkese mi bahşeder? Besmelede geçen ismindeki gibi mi? "

"Allah'ın Vehhâb isminin tecellisi, yoktan var ederek, hak edene etmeyene, beklentisiz sunmaktır. Beklentisiz sözcüğüne dikkat et! "

Aslında her olmuş olan, Allahın izniyle olmuştur. Bulunduğu konuma gelen bazı yaratıklar, çaba sarf ederek yükselmemiş, Allah öyle ihsan etmiştir. Bizim hayvan, bitki veya cansız varlık olarak yaratılmamamız, çaba sarf ederek gerçekleşmemiştir. Allahın bizi, en şerefli mahlûkat olarak halk etmiş olması da Vehhab oluşundandır. İnsan olarak yaratılmış olmamızın yanı sıra, İslamiyet'i arayarak bulmak zorunda olmayışımız, Müslüman ana babadan doğup, en güzel dine mensup oluşumuz, Allah'ın en büyük ihsanlarından ve Vehhâb isminin tecellilerindedir.

Allah, dünya ve içindekileri, sadece insanlar için yaratmış, her şeyi ihtiyacımıza sunmuştur. Bütün uzuvlarımız birer bağıştır. Her lutfunun karşılığı olarak sadece ihsanları fark etmemizi ve şükretmemizi istemektedir. Ne kadar şükretsek, hamd etsek azdır!

İşlediğimiz günahların cezasını hemen vermemesi de bir ihsandır. Af dilememiz ve o günahlardan dönmemiz için süre tanıması, bize fırsat vermesi de bağıştır. Kalplere hükmederek, imanımızın pekişmesi hususunda da yardımcı olması, karşılaştığımız olaylarla yönlendirmesi, rüya kanalıyla uyarması da öyle... Yardımıyla inancımız artıyor, imanın tadını daha fazla almaya başlıyoruz.

Al-i İmran Suresinin, 8. Ayet'inde; bakın, ne buyruluyor: "(Onlar derler ki) : Rabbimiz bizi doğru yola ilettikten sonra kalplerimizi eğriktirme! Bize katından bir rahmet ver, şüphesiz sen çok bağış yaparsın! "

Allah, yasaların ve sebeplerin de melikidir. Dilediği mahlûka bahşeder. Her şey Allah vergisidir! Anlama, kavrama, irade kullanma, ilimle amel etme, hatırlama gibi her şeyi bahşeden Allah'tır! Zaferleri de bahşeden O'dur. Sebep elden, derman Allah'tandır.

O seferlere çıkılmasını nasip eden, padişahların kumandasında, şanlı ordularımıza galibiyete götüren, onlara art arda zaferler ihsan eden, Yüce Allah'tır. Bu topraklar bizlere o kahraman cengâverlerin armağanı, aslında Allah'ın hediyesidir. Çünkü bizlere, hiçbir karşılık beklemeden bahşedilmiştir. Hangi bir armağanından bahsedeyim? Saymakla biter mi? Allah'a ne kadar şükretsek, yetmez! "

Nimetlerin bazıları istihkak ve istidad esaslı üzerine indirmektedir. Bazıları da Vehhab ismi gereği, Rezzak ve Mukît isimleriyle kullarına verdiklerinin dışında, özel bir takım nimetler olarak bahşeder. Kur'an'da, bahşettiği nimetlerden bazıları geçmektedir. Bazıları, çünkü saymakla bitmez! Peygamberliği, hükümdarlığı, şehitliği, evladı, malı mülkü, hayırla anılmayı ve nicelerini Allah Vehhâb sıfatıyla lutfetmiştir.

Bizler de dualarımızda, O'ndan; fazladan rahmet, zürriyet, mal mülk, hüküm, yol gösterici, yardımcı, şefaatçi ister, salihlerden olmayı dileriz. Duaların en güzeli ve en kolayı; Peygamber Efendimizin istediklerini istemek, sığındıklarından O'na sığınmaktır."

Son sözü söylemek istedim:

"Padişah huzuruna çıkılır da eli boş dönölür mü? Lâ Vehhabe İllallah! .."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0285

Onur Bilge

0286 - Er REZZAK

Onur BİLGE

Yeşil'den dönerken, çarşı pazar alışverişlerini yapmış, elleri kolları dolu insanlara rastladık. Akşam oluyor, herkes evine dönüyordu. Defineye:

"Dedeciğim, bu kadar yiyecek tüketen var, yine de dükkânlar tıklım tıklım; toptancı halleri, tarlalar, bahçeler dolup dolup boşalıyor. Sanki yerden nimet fıskırıyor! " dedim.

"Allah, Rezzak ismiyle tecelli ediyor. Her yerden esmasını seyrediyoruz. O, Ulûhiyetini en mükemmel şekilde sergiliyor, biz kulluk edemiyoruz. Bu nimetlerin şükrünü yapamıyoruz."

"Elimizden geldiği kadar tefekkür ediyoruz. Şeytandan yakamızı kurtarabildiğimiz zaman ibadet ediyoruz. Hamd ediyoruz. Başka ne yapalım? Elimizden gelen bu kadar..."

"Aldıklarımıza baktığımızda, o saydıklarının esamesi okunmaz. Ne kadar ibadet etsek kâfi değil."

"Allah'ın verdiği nimetler, saymakla bitmez. Onların karşılığını vermemiz mümkün değil. Nihayetinde aciz kullarız. Secdeden başımızı kaldırmazsak, gece gündüz ibadet etsek, bir şey yapabilmiş sayılmayız. Derler ya adamın biri beş yüz yıl bir mağarada yaşamış. Gündüz saim, gece kaim... Sadece ibadet etmiş, günah işlememiş. Ameliyle cennete girmek istemiş. Tüm ibadeti; mizanda, sadece gözle kulağın karşılığı etmemiş. Allah istemedikçe cennete girmemiz mümkün değil! Bize Fazlıyla muamele etsin, İnşallah! "

"Burada nimetler sağıyor. "Rızka kefilim! .." diyor. Hiç birimizi aç açık bırakmıyor. Orada da esirgemez, İnşallah! Yoksa halimiz harap! .."

"Allah: "Kulumun zannı üzereyim! " diyor ya... Öyle diyelim, öyle olsun! "

"Şimdi hatırladım. Zariyat Suresi, 58. Ayet olacak: "Hiç şüphesiz, Allah Rezzak'tır; O, kuvvet sahibi, Metîn'dir." buyruluyor."

"Manevi rızığımızı da veriyor. Kuran-ı Kerim'den aldığımız bilgiler, kaynak suyu gibi saf, temiz ve ferahlatıcı. Bir de hadisler var. Karnımız gibi ruhumuz da acıkıyor. Öyle değil mi, dede? "

"Öyle olmaz mı? Hem mesela: "Yasin Suresi'ni okuyan, açsa doyar, çıplaksa giyinir, üşüyorsa ısınır." derler. Bir gün denedim. Epeydir bir şey bulup yiyememiştim, çok açtım. Üşüyordum, üstelik. Soğuk bir kış gecesi idi. Yatağımın başucuna oturmuş, Yasin okuyordum. Bir süre sonra bendeki açlık hissi azalmaya, vücudum ısınmaya başladı. Başka birisi deseydi, inanmazdım. Yaşadığım için biliyorum. Yasin Suresi, adeta Kuran'ın özeti... Fatıha için bile: "Şifadır, duadır, Kuran'dır! " derler. O nur inmeseydi; huzursuzluğumuzdan, yediğimiz içtiğimiz içimize sinmeyecek, hep bir arayış içinde olacaktık! Ruhlarımızın rızkı da o! "

"İnsanı da rızkını da topraktan yaratmış. Su dahi onda süzülüyor, arınıyor, ondan çıkıyor. Düşünüyorum da her şey topraktan geliyor. Yiyecek, içecek, giyecek, yakacak... Mücevherden demire, her şey... Kör, sağır, dilsiz, elsiz ayaksız, cansız toprak, bütün bu yiyecekleri içecekleri nasıl yapıyor? "

"Aşık Veysel, boşuna mı demiş: "Benim sadık yarım kara topraktır." diye? "

"Rızığımız, kâinat fabrikasında yaratılıyor. Faktörlerden biri eksik olsa, üretim durur. Hava ve güneş de çok önemli. Bunlardan biri olmasa, toprak ne yapsın? "

"Yarattığı insan ve hayvanlara acıkma hissini vermiş, rızıklarını da..."

"Canlıları, birbirlerine rızık etmiş. Eti yenebilir hayvanları biz yiyoruz, bizi de eti yenmez hayvanlar yiyor. Yeryüzünde hayat, büyük balık küçük balığı, güçlü güçsüzü yiye yiye devam ediyor."

"Düzen böyle kurulmuş. Böyle devir daim ediyor."

"Kalmaya gelmedik. Gitmeye geldik. Biz gideceğiz ki gelecek olanlara yer açılsın. Öyle değil mi? Bazıları ölecek, bazıları doycak. Biri diğerini yiyecek ki yaşayabilsin. Onu da başkası yiyecek. Mesela Allah, yılanı besin etmeseydi, ortalık fareden geçilmezdi! Ekolojik denge sağlanamazdı. Yeryüzünde, her yaratıktan gerektiği kadar var. Bazıları da leşleri yiyecek ki ortalık cesetlerle dolmasın. Onlar da öğütücüler..."

"Ölüm şart! Ölüm olmasaydı; herkesin anası babası, ninesi dedesi, haminnesi başına dert olurdu. Geçim derdiyle mi uğraşacak, kendi ailesiyle mi ilgilenecek, onlara mı bakacak! Hayat, zehir zıkkım olurdu! Kolay mı o kadar kişiye bakmak? Hastalığı var, elden ayaktan düşmesi, yatalaklığı var... Allah, her şeyi ince ince düşünmüş, hesaplamış. Kâinatın düzeninde, en ufak bir haksızlık, hata veya eksiklik yok."

"Ya öyle, dede! Allah, kulunu kuluna muhtaç etmiyor. Kimseyi kimseye yük etmiyor. Belki bir süreliğine... Her ikisini de denemek için... Vakti geldi mi alıyor. Ölüm bile bir nimet! Hem yatana hem bakana... Ölüm olmasaydı, insanlar et ete, balık istifi yığılırdı. Yiyecek içecek de yetişmezdi, birbirlerini yemeye başarlardı."

Son sözümü Orçun duymuş, o da sohbetimize katıldı:

"Şimdi de yiyorlar, birbirlerini! Öyle geride kalmış, baş başa neler konuşuyorsunuz? "

"Orçun, baksana! o kadar kişi ekmek aldı, o kadar kişi bir yerlerde oturup bir şeyler yedi içti; hâlâ fırınlar, manavlar, restoranlar, pastaneler, kasap dükkanları dopdolu! Ona hayret ediyorum da... O konuda konuşuyoruz. Allah'ın Rezzak olduğunu, herkesin rızığını verdiğini, cansız topraktan hayat fişkırtmasını..."

"Toprak, su, hava ve ateş; bir arada harikalar yaratıyorlar. Yani Allah, onlar vasıtasıyla rızık yaratıyor. Dörtlere dikkat edin! 'Dört anasır' denen bu dört unsur, bir masanın dört ayağı gibidir. "Ekmek için ekmek gerek. Ateş için çakmak gerek." derler. Allah, rızık verir ama çalışana... Topraktan altın yapmak için simya ile uğraşmaya gerek yok. Ekip diyeceksin! Kazancın altın olacak."

"Her çalışan çok kazanamıyor. Herkesin rızığı, ezelden takdir edilmiş. Kimine az, kimine çok veren, Allah..."

"Necm Suresi'nin 39. Ayeti'nde: "İnsana ancak çalıştığına karşılığı vardır." buyruluyor.

"Zuhruf Suresi'nin, 32. Ayeti de şöyle: "Onların dünya hayatındaki geçimliklerini biz taksim ettik. Birbirlerine iş gördürsünler diye bir kısmını diğerleri üzerine derecelerle

üstün kıldık.”

Kuran’da, altı kere ‘Hayr-ur Razikin’ geçiyor. Yani ‘Rızık verenlerin en hayırlısı...’ Çalışana veriyor. Çalışmaya gökten yağacak değil ya! Hayvanlar, rızıklarına yönlendirilir, arayıp bulurlar. İnsanlar, tabi ki çalışacak. Allah: “Çalış, ya kulum; vereyim!” demiş.”

“Yunus hürmetine isteyenlere tek, Yunus’a çift sofraya gelmiş. Onlar, mağarada çalışıyorlar mıydı?” dedim, inadına. Maksudum, ona beyin jimnastiği yaptırmaktı. Akıllı çocuk, hemen verilmesi gereken cevabı yapıştırdı:

“Çalışmak, sadece iş yapmak mıdır? Allah için çalışmak da çalışmak değil midir? Taptuk Emre’nin kapısında yıllarca, sadece Allah rızası için çalışan, üstelik o kapıya, odunun bile eğrisini layık görmeyen o değil mi? Allah, sadece rızasını kazanmak için çalışanları ödüllendirir. Veli kulları, kubbesinin altındadır. Yani koruması altında...”

“Doğru söylüyorsun. Ben bilhassa zıt şeyler iddia ettim. ‘Bakalım, Orçun ne diyecek?’ diye. Hazreti İsa’nın havarilerinden bazıları da: “Rabbinin gökyüzünden bize sofraya indirmeye gücü yeter mi?” diye sormuşlar, o da: “Eğer iman ediyorsanız Allah’tan sakının!” diye cevap vermiş. Bu olay, Maide Suresindeki bir ayette geçer.

“Ra’d Suresi’ndeki bir ayette de; Allah’ın, aynı su ile sulanan topraklarda ayrı ayrı rızıklar çıkardığından bahsedilmekte.”

“Başka bir ayette de yan yana iki tarlanın birindeki ekinin hasar görmesinden, diğerinden ürün alınmasından bahsedilir. Her şey Allah’ın izniyledir. Sadece ekmek ve bakmak da yeterli değildir. Allah; rızık, dilediğine az, dilediğine çok verir. Sıkar, sabrını dener; genişletir, şükürünü ve verebilme gücünü dener.”

“Taksimata rıza göstermek, Araf Suresinin 31. Ayetini de unutmamak lazım: “Yiyiniz, içiniz israf etmeyiniz. O israf edenleri sevmez.”

“Aklıma bir hadis geldi. “Siz Allah’a hakkıyla tevekkül etseydiniz, kuşları doyurduğu gibi Allah sizi de doyururdu. Kuşlar sabah erkenden aç giderler, akşam tok olarak dönerler.”

“Allah, diriden ölü, ölüden diri çıkarır. Kuşunu kurdunu besler. Bir insan, ana karnına düşer, memede süt yapımı başlar. Hamile olduğundan bile habersiz anne, sızısını duymaya başlar. Bebeği olacağını, daha sonra öğrenir. Allah, zayıfın rızıkını hazır, mikropsuz ve ılık sunar. Çiğnemesi için diş vermediğine süt olarak akıtır. O denli rızıkta kefilidir!”

“Aklın gıdası tefekkür, kalbin gıdası sevgi, ruhun gıdası Kuran’dır. Ruhumuz, yasaklardan uzak kaldıkça; sevaplara yöneldikçe ferahlar. Hayır hasenatla, şükür ve zikirle beslenir. Rezzak olan Allah’tan razı olan kullar olmalıyız.”

Orçunla ben hararetli hararetli konuşmaya dalmışken, Define araya girdi ve bahsettiğimiz ismi zikretmenin yararlarını saymaya başladı:

“Sabah namazından sonra Er Rezzak ismini çokça okuyanın rızık genişlemiş. Cuma namazından sonra yüz kere ‘Er Rezzak’ denirse, hastanın sıkıntısı geçermiş. Allah, bu isimle kendisini çok ananın rızıkını arttırır, ona helal rızık kapıları açarmış.”

*

ONUR BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0286

Onur Bilge

0287 - EI FETTAH

Onur BİLGE

Kasımım sonları... Hava oldukça soğuk, yatağım sıcacıktı. Uyku, dünyanın en güzel olayı, uyanmamak en kolayıydı. Günlerden Pazar, vakitlerden sabahtı. Uyumak rahat, uyanmak eyvah'tı, ah'tı! Saat ona geliyordu. O kadar yorgun ve bitkindim ki bir türlü toparlanıp kalkamıyordum. Ara sıra annemin sesini duyuyordum. Alçak bir sesle, artık uyanmam gerektiğini söylüyordu. Kalkmam gerektiğini ben de biliyordum. Kalp atışlarım hızlanmış, vücudumda hafif bir terleme oluşmuştu. Beynim uyuşmuş, bilincim gidip geliyordu. Sesle kendime geliyor, gözlerimi açmadan tekrar uyumakta olduğumu hissediyordum. Gece geç saatlere kadar ders çalışmış, ders notlarımı temize çekmişim. Sağ elim şişmiş, parmaklarım kapanmaz olmuştu.

Kalkıp duş almalı, açılmalıydım ama ne mümkün! Üstüme ölü toprağı serpilmiş gibiydi. Çay kokuları duyuyordum. Birazdan, kızarmış ekmek kokuları da gelecekti. Bardaklara, tavşan kanı çaylar dolacak, ekmeklere tereyağı sürülecekti. Tulum peyniri ve ceviz... Aman Allah'ım! Karnım acıkmış, iştahım kabarmıştı. Fakat şu uyanmak, uyanabilmek ne zor işti! Hele kalkmak ve yürümek...

Derin bir nefes aldım. Beynime, artık uyanması gerektiğini emrettim. Emre karar veren de emreden de emre itaat edecek olan da oydu. Her işe karar veren, emreden, emre itaat eden, uygulayan komutan... Vücut ülkesinin padişahı, zor işlerin fatihi, kendi kendisini ve ülkesini iyi idare ederse, daima muzafferdi.

Yorganın altında; kendimi, toprağın altında açılmayı bekleyen bir tohum, bir çekirdek gibi hissettim. "Ya Fettah! .." dedim, kendi duyabileceğim bir sesle. "Ya Fettah! .." Çekirdeğin çatlama anını düşünmeye başladım. Minicik bir muhafaza içine koca bir ağaç sıkıştırılmış, belli bir zamana, İlahi bir emre kadar hapsedilmişti. İçi güçsüz, özü aciz, gözü kör, hali zavallıydı. Güç kuvvet bulması ve o çetin kabuğu çatlatması, hatta toprağı, belki de kayayı yarması ve yeryüzünde boy atması gerekiyordu. İçsel bir sesle yaratıcısından medet umuyor, varlığının tüm gücüyle:

"Ya Fettah! .." diye bağıyordu.

O nasıl bir çığlık, nasıl bir medet bekleyişti ve nasıl bir sancı neticesindeydi ki Merhametlilerin En Merhametlisi ona el uzatıyor, kuvvet ve kudretinden lütfediyor, bir anda canavar kesiliyor, önüne çıkan her şeye meyden okuyabilir hale geliveriyordu! Yer altında bir infilak oluyor, bir varlık yeryüzüne gelmek üzere yola çıkıyordu. O ses, bir atomun parçalanmasıyla meydana gelen sesle birdi. Olay, aynı olaydı. Bir yerdeki esaretin bitişi, fetih... Yani açılış, çıkış, kurtuluş, özgürlük, günden güne güçleniş... Allah'ın kudretini arkasına alarak yürümek... Fatih'in ordularının yürüdüğü gibi...

Kutsal topraklarda, yerleri gökleri titreten bir ses: "Inna fetahna leke fetham mübina! .." "Doğrusu biz sana apaçık bir fetih ihsan ettik! .."

Beynim gidip geliyordu. Tekrar dalmamak için yavaş yavaş hareket ediyor, sağ elime güç gelmesi için açıp kapatmaya çalışıyordum. Ne kadar da dermansızdım! En az sekiz saat uyumam gerekirken, kendime işkence edercesine yorulmuş, sabah ezanından sonra yatmış, birkaç saat uyumuştum. Ağzımı açacak gücüm yoktu. Sadece beyin gücümle, içimden:

"Ya Rabbi! Beni uyuttun, uyandırdın. Tekrar uyutma! Kalkmama yardım et! Sen, ölüleri diriltmeye kadirsin! Her şeye kadirsin! Bana güç kuvvet ver! Yatağın içinde, etene

içinde cenin gibiyim, iki büklüm. Kabuğun içinde emrini bekleyen tohum gibi kıvrılmış... Acizim, güçsüzüm, bitkin üstelik... Bana güç ver! Zindelik ver! Olmazı, sadece sen oldurursun! Amin! " dedim.

Allah'ın yardımı anında yetişti. Kendimde, bir anda yerimde doğrulacak ve ayağa kalkacak kuvvet buldum. Birkaç adım attım ve şükrettim:

"Allah'ım! Her kuvvet Senden, her kudret Sende... Her şey senin elinde... Hamdolsun! " dedim. Yanlarına gittiğimde, babam:

"Ne söyleniyorsun, kendi kendine? Günaydın yok mu, yorgun savaşçı? " diye çattı.

"Günaydın! Yataktan ölüm kalktı! Çok geç yattım da... Kabirden kalkar gibi kalktım, inan! Ölmüşüm de sanki yeniden can geldi! Hiç böyle olmamıştım."

"Nasıl kalkabildin? "

"Allah'tan yardım isteyerek... 'Ya Fettah! ..' diyerek..."

"Fettah, Feth kökünden gelir. Feth mastarından... 'Her türlü müşkülü açan ve kolaylaştıran' demektir. Feth, 'kapalı olan şeyi açmak' anlamındadır."

"Maddi mi manevi mi? "

"Hem maddi hem manevi... Kilitli olanı açmak, maddi; 'bir şeyi açmak, taraflar arasında hüküm vermek, birine yardım edip zafere ulaştırmak, yol göstermek; tasayı, kederi atarak gönlü açmak' anlamında, sıfat olarak da manevi..."

"Kendimi tohuma, cenine benzettim. 'Ya Fettah! .." dedim, kalktım."

"Allah sana, kendisini yine buldurmuş. Tohumun açılması, yaprağın, çiçeğin açılması... Başaklanma, sümbüllenme, bire bin verme, hep o isimle gerçekleşir. Allah, Fettah'tır. Yani maddi manevi her kapıyı açan... Rızık ve rahmet kapıları da o sıfatla açılır. Allah, yarattıklarına Fettah ismiyle tecelli ederse, o kişi fatih olur. Fatih, İstanbul'u nasıl aldı sanıyorsun? Fethi ona kim nasib-i müesser etti? "

"Tabi ki Allah! Fütuhat da o kökten geliyor, değil mi? " diye banyoya doğru yürüdüm. Arkamdan:

"Evet, ya! Fettah, fatih, fetih, fütuhat... Anlaşmazlıkların halledilmesi ve adaletin gerçekleşmesi, hakla batılın fark ettirilmesi için idrakin artması, öğrenmenin kolaylaşması, müminlerin muzaffer olması hep Fettah ismiyle isteme neticesinde olur. Ya isteme veya Allah'ın arzusuyla, mutlaka lütfuyla..."

Artık onu, su sesinden duyamıyordum. Çıkınca devam edecektik. Günler kısacıktı. Çok oyalanırsam, günün yarısından çoğu geçiverecekti. İnsan ömrü, yaz günleri gibi görünüyor, kış günleri gibi başladığıyla bittiği bir oluveriyordu. Çıkarken:

"Suyu Yaratan Allah'ıma Hamdolsun! " dedim. "Oh, be! Oh! .."

"Zindelik verir." dedi, babam.

Ekmekler kızarmaktaydı. Alelacele giyindim, saçlarım havluyla sarılıydı. Kurutmaya vakit kalmamıştı. Annem söylenmeye başlamadan masaya oturmalı, önce kahvaltı etmeliydim. Bir taraftan yiyor, bir taraftan da Fatih'in doğduğu evin arka sokağında ondan bahsediyorduk. Babam:

"Yirmi iki yaşındayken İstanbul'u fethetti. Çağ kapattı, çağ açtı! Senden birkaç yaş büyüktü. Düşünsene! " dedi.

"Fakat arkasında Allah'ın yardımı, Peygamber Efendimizin duası; yanında Ak Şemsettin gibi ulemalar, veli kullar vardı. Yalnız değildi."

"Şuradaki o ahşap evde doğmuş; adını tarihe altın harflerle yazdırmış! Ne kadar mütevazı yaşamışlar! "

"Belki Muradiye Camisi'nde toplantılar yapmışlar, kararlar almışlardır."

"Kim bilir, belki... Konuşup tartışıp karar aldıkları yerlerde, seslerini su sesleriyle perdelemişler. Eşlerine bile söylememişler. O şekilde başarıya ulaşmışlar. Ne zaman yönetime kadın parmağı değmiş, o zaman Osmanlı duraklamaya, gerilemeye başlamış. O yabancı kadınların entrikaları... Taht kavgaları..."

"Fatih de kardeşini katlettirmiş, değil mi? "

"Fatih'in kanunnamesinde, kardeş katli meselesiyle alakalı: Ve her kimesneye evlâdımdan saltanat müyesser ola, karındaşların Nizâm-ı Âlem için katletmek münasıptir. Ekser ulema dahi tecviz etmiştir. Anınla amel olalar. şeklinde bir madde vardır.

Toplumun huzurunu bozan her hareketi bağı, yani isyan saymış; isyan eden veya isyana sebebiyet veren, padişahın emrine itaat etmeyen herkesin katline karar vermiş."

"Kardeş katli, güzel bir şey mi? İnsan, kardeşine nasıl kıyar? Kardeşe değil, karıncaya bile kıyılmaz! Karıncalar da bir âlem... Onlarla da hesaplaşacağız. Onlar türap olacak. Biz ne olacağız? "

"Kardeş katli, ülke esenliği için uygun. İsyân eden, kardeşse de değilse de asidir. Şeri yönden katli gerekebilir.

"Beşikteki bebek isyan mı etti de boğduruldu? Bunun neresi Şer'i? "

"Fatih, taht derdinde değildi. Osmanlı Devleti'nin geleceği için endişeleniyordu. O zamana kadar böyle durumlarda isyan edenler katlediliyordu ama henüz kanunlaşmamıştı. Yabancılar sığınan ve onlarla işbirliği eden şehzadeler veya hanedandan diğer kişiler, tahta mirasçı olduklarını iddia ettikleri için başta Bizans ve İran olmak üzere bütün düşmanlarımız bu olaydan faydalanmaya kalkıyorlardı. Fatih de öncekilerin yaptığı gibi devletin parçalanmaması ve İlây-ı Kelimetullâh konusunda zarar görmemek için Şeyhülislâmdan aldığı fetvayla kardeşini katletmiş."

"Belki yersiz bir endişeydi. Belki o bebek, büyüdüğünde isyan değil, yardım edecekti. Bunu kim bilebilir de karar verebilir? Bence bu konuda çok büyük hatalar yapılmış. Herkes yapmış olabilir. Fatih bari yapmasaydı! Bilmem ki buna da kader mi desek? Hazreti Musa'nın bir tokadıyla adamın ölmesi kazadır da bu 'taammüden adam öldürme'

değil mi? "

"Dedim ya... Padişahın yordakçılarının fitne tohumu ekmesi, özellikle saraylı kadınların entrikaları yüzünden haklı haksız pek çok cana kıyılmış. Bu katletme olayları nefsanıyse, vay hallerine! .. Değilse, gerçekten niyet, İlây-ı Kelimetullâh'ı temsil etmek ve onun için çalışarak başarıya ulaşmak idiyse, ne mutlu onlara! "

"Kalplerden geçeni sadece Allah bilir. Ne niyette oldukları, bize karanlık, sadece Allah'a ayan! "

"Kendisine böyle bir fetih nasip edildiğine bakılırsa, Fatih'in niyeti kötü değil. Yine de Allah bilir."

"Fettah'tan söz açmıştık, nerelere geldik! Savaşmadan alınan topraklar için de fethedildiğini söylüyoruz. Yani fetih için ille de savaş gerekmiyor, değil mi? "

"Gerekmiyor. Önemli olan, bir ülke veya yere girebilme hakkını elde etmek. Anlaşmazlıklarda ve dargınlıklarda da her iki taraf birbirine kapalıdır. Fetih, onların anlaşması, barışmasıdır. Fetih, bir anlamda hükmetmektir. İslâm'da meşru görülen savaşlar için 'cihat' anlamında da kullanılır. Yani burada amaç, toprak almak değil, İslamiyet'i yaymaktır.

"Bu bir terim mi? "

"Terim olarak da kullanılmaktadır. Kuran-ı Kerim'de, Hudeybiye Anlaşması'ndan, fetih olarak bahsedildiği için o zamandan beri terim halinde kullanılmaktadır."

"Hudeybiye Anlaşması, pek sevimli bir anlaşma değil."

"Sevimli değil ama savaşın bırakılması ve barışın sağlanmasıyla, İslamiyet'in hızla yayılmasına yol açmış olduğu için hayırlı bir anlaşmadır. O tarihten sonra kabileler, İslam'a girmeye başladı."

"Allah, Fettah ismi gereği zafer verdiği gibi her türlü sıkıntıyı da giderir mi? Mesela fakirliği yok eder mi? "

"Evet. Sadece maddi manevi sıkıntıları yok etmek anlamında değil; bilinmeyenlerin bildirilmesiyle kapalılığı, yani sırları açmak anlamında da kullanılır. Adli anlaşmazlıklarda bir hüküm vermek manasında kullanıldığı gibi şifa kapılarını da açar. Onun için dualarımızda: "Allah'ım, Fettah isminle bizim için hayırlı kapılar aç." deriz."

"Bu kökten başka sözcük var mı? "

"Şimdi aklıma geldi. Toplu halde namaz kılarken, imamın arkasında, yanıldığında yardım edecek biri olur. Ona da 'fatih' denir. Az daha unuttuyordum; Fettah, Peygamber Efendimizin de sıfatlarından." "

"Fatiha ne demek? Kur'an, onunla açılıyor. O da mı açan demek? Yani anahtar..." "

"Fatiha, başlangıç demek... Bir anlamda da dediğin gibi... O sure; Kuran'dır, duadır, şifadır. Her kapıyı açar. Anahtar... Maymuncuk gibi..." "

“Öyle olmasa, namazların her rekâtında, hem de ayakta okunur mu! ”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0287

Onur Bilge

0288 - EI ALİM

Onur BİLGE

Emekli de olsalar; öğretmenler, kendilerini hep sınıfta zanneder, her yerde ve her zaman öğretmeye devam ederler. Öğrenme ve öğretme aşkı ruhlarına işlemiştir. Babam da onlardan... Görünüşte emekli, aslında ilimden emekli olamayanlardan... Her konuda bilgi edinmeye ve bildiğini öğretmeye devam ediyor. Onunla konuşmak demek, kolayca bilgi edinmek demek... Tek sözcüğün anlamını sorsam, sayfalarca açıklama yapar. Bir sohbet başlar ki ardı arkası gelmez.

Eski muallimlerden... O zamanlar öğretmenlere, hocalara, müderrislere, iki sınıflı okullarda başöğretmenlere 'muallim' derlermiş. Aristo için de 'Muallim-i Evvel'... İlimle meşgul olan kişiler bunlar. Geçici de olsa ben de meslek edindim, aralarına katıldım. Çok şey öğrenmem lazım, çok...

Babam, kahvaltıdan sonra hemen okumakta olduğu kitabı alarak köşesine çekildi. Annem bir içeri bir dışarı gidip geliyor, bir taraftan sofrayı kaldırıyordu. Ben onunla biraz konuşmak istiyordum. Yani onu konuşturmak... Yine bir soru sorarak konu açmalıyım. Anlamını bilsem de ilk aklıma geleni sormaya karar vererek dedim ki:

"Baba, 'Muallim', 'Âlim' demek mi? "

"Hayır. 'Öğretmen' demek. 'Muallim' de 'Âlim' gibi 'İlm' kökünden gelir. Fakat aralarında çok fark vardır. 'Âlim', 'çok bilen, bilgin, bilen'; 'Allâm', 'çok ve her şeyi bilmek' demek olup sadece Allah'a ait bir sıfattır. Çok bilen, ezeli ve ebedi bilgi sahibi; ilmi, yaratılan yaratılmayan gizli ve aşikâr her şeyi her yönüyle kapsayan yegâne yaratıcı..."

"O kadar geniş anlattın ki aklım karıştı! Yavaş yavaş anlat! 'Ulema' da o kökten geliyor, değil mi? "

"Evet. 'Âlim' in çoğulu... Âlimler... İlmiye mensupları... Müderris ve kadılık yolunda olup özel kıyafetleri bulunanlar... Bilginler..."

"Yavaş, yavaş... 'İlmiye' ne demek? "

"Aslında 'ilmiye' değil, 'ilmiyye'... Fıkıh ve şeriat işleriyle uğraşan sarıklı sınıfı ve onların meslekleri..."

"Önce 'İlm' ne demek? Bilgi demek değil mi? "

"Bilgi, biliş... Okumakla elde edilen bilgi... Nazari bilgi..."

"Peki... 'İlmihal' ne demek? "

"Neden sözlüğe bakmıyorsun? Kolayına mı geliyor? 'İlm-i Hal', din kurallarını öğretmek için yazılmış kitap... Şimdi onu da sorarsın; 'İlmiyyat' da epistemoloji demek."

"Epistemoloji ne demek? "

"Yirminci yüzyılda kullanılmaya başlanan Fransızca kökenli bir kelime... Bilgi kuramı..."

"O kökten gelen bir de Allah'ın sıfatlarından olan 'Âlim' sözcüğü var..."

“Allah, yarattıklarına benzemez. İlmî de mahlûkatından farklıdır. Ezeli ilim sahibidir.”

“Ezelî ilim, O'nun ilmidir. O'na mahsustur. Nasıl bir ilim acaba? ”

“Ezeli ilmin hakikatini sadece Allah bilir. Bizim bildiğimiz, sonradan sahip olunan bilgi. O'nun bilgisi ise ezeli... Her konuda olduğu gibi onun hakkında da yarattıkları, Allah bildirmediğiçe hiçbir şey bilemez. İnsan acizdir. Bir anda sadece bir şey düşünebilir veya hatırlayabilir. Allah öyle mi? İlmimiz de cüzi... Allah'ın ilmi, külli... Allah Mutlak'tır. Her şeyi birlikte bilir. Muhit'tir. Hiçbir kayıt altına girmez, her şeyi içine alır, ihata eder.”

“Biraz açar mısın? Nasıl? ”

“Güneşin ışıkları her yere nasıl aynı anda dağılır? Her bir ışının çıktığı yerde bir göz olduğunu hayal et! Bir anda her yeri birden gördüğünü tahayyül et! İşte aynen böyle her yeri aynı anda görür, her şeyi aynı anda algılar, olup bitenden haberdardır, hepsiyle aynı anda ilgilenir. Bizimle kıyaslama! Bizde sırayla olanlar, O'nun için aynı anda mümkün... Görmesinin, duymasının, bilmesinin sınırı yoktur. O'nun bilmesi, 'Fiilen bilmek'tir.”

“İşte, şimdi de 'Fiilen bilmek' çıktı. O ne demek? ”

“Mülk Suresi'nin 14. Ayeti'nde: “Yaratan bilmez olur mu? O, Latîf ve Habîr'dir.” Buyruluyor ya... Oradaki bilmek, fiilen bilmektir. Yani yaratarak bilmek... Aslını, esasını, kökünü... Biz, yüzeysel biliriz. Yaratılanı görerek, duyarak, öğrenerek... Kısıtlı algılama gücümüzle, kıt aklımız ve dar idrakimizle...”

“Anlayabildiğimiz kadar anlayalım, yeter. Allâme-i Cihan olacak değiliz ya... Efendimiz, bir saat tefekkürün bin yıl nafilâ ibadetten hayırlı olduğunu söylemiş.”

“İlim Çin'de de olsa arayıp bulmak zorundayız. Bilenle bilmeyen bir olur mu? Kuran-ı Kerim okumalıyız. Yaş ve kuru ne varsa, orada yazılıdır. Bizim için gereken her şey oradadır.”

“Biz, geleceği bilemeyiz. Allah, geleceği de bilir. Kuran-ı Kerim'de, asırlar sonra olacaklardan da haber verilmiş.”

“Allahın bilgisi, mekânla da zamanla da kayıtlı değildir. İçimizden geçenleri bile bilir. O'ndan sakınmamız için, bunu dahi bildiğini bildirmiştir. Bakara Suresi'ndeki bir ayette Bilin ki, Allah içinizden geçeni bilir. (O halde) Ondan sakının. buyrulmaktadır.”

“İslamiyet'te ilme çok önem verilmiş. İlim yapmamız emredilmiş. Çok değerli âlimler yetişmiş. İlimle meşgul olmak, nafilâ ibadetten üstün tutulmuş.”

“Annen de gelsin de size, ilme verilen kıymet hakkında gerçek bir olay anlatayım.”

Mutfağa gittim. Baktım, buzdolabındakileri elden geçiriyor, yerleştiriyor, vakit geçiriyor.

“Anne, biraz gelsene! Babam bir şey anlatacak. Seni bekliyor.” dedim, geldi.

Hemen gidiverecekmiş gibi oturdu. Babam önce ona:

_ “Dünyanın işi bitmez! Sen mi bitireceksin? O kadar titizlenme! Bırak, boş ver. Otur

şöyle! Biraz dinlen! " dedi ve anlatmaya başladı:

_ "Abdullah bin Mübarek Hazretleri'ne:

_ "Eğer Allah-ü Teâlâ sana, öleceğin anı bildirmiş olsa, o zamana kadar neyle meşgul olurdun? " diye sormuşlar.

"İlimle meşgul olurdum." demiş.

"Neden? "

"İlimden daha üstün bir ibadet yoktur da ondan..."

"Nerden biliyorsun? İspat et, o zaman! "

"İlim her şeyden önemlidir. Allah, her şeyi bahşettiği Efendimize, hiçbir şeyin daha fazlasını istemeyi emretmedi. Fakat Taha Suresi'nin 114. Ayeti'nde mealen şöyle buyurdu: "Ey Habibim! De ki: Rabbim benim ilmimi artır."

İlimden daha makbul bir şey olsaydı, onun artmasını istemeyi emrederdi. En iyi amel, ilim öğrenmeye devam etmektir." diye cevap vermiş. Ne zamana kadar ilim ve hadis öğrenmeye devam edeceğini sormuşlar.

"Bilmiyorum." demiş. "Nasıl kurtulmam gerektiğini öğreninceye kadar... Kurtuluşu, ilimde arıyorum."

Ahmed bin Hanbel Hazretleri, ilim konusunda şöyle demiş:

"Bir insan ilim yapmaya devam ettiği müddetçe âlimdir. "Bu zamana kadar öğrendiklerim bana yeter." diye ilmi bırakan, cahildir. Cahiller de ölü mesabesindedir."

Nabî, ilim hakkında, şöyle bir beyit söylemiş:

"İlim bir lücce-i bî sâhildir.
.Anda âlim geçinen câhildir."

"Dinlemesine dinledim ama anlamasına karışmadım! " dedi, annem. Babam, Türkçeleştirilmiş halini de okudu:

"İlim sahili olmayan bir denizdir.
.İlimde âlim geçinen cahildir."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0288

Onur Bilge

0289 - EI KÂBİD

Onur BİLGE

Aralık... Yine bir pazar günü... Viranenin üst salonunda, kömür sobasının başındayız. Havada bir gerginlik, bir sıkıntı! Bizde de öyle... Herkes oflayıp pufluyor, çatacak yer arıyor! Başı ağrıyan, içi sıkılan, en küçük şeye sinirlenen, bir aşağı bir yukarı dolaşan, kendisini derse veremeyen... Sabahtan bir şey yoktu. Öğleden sonra gökyüzü sarardı, kızardı, karardı; hepimizi kasvet bastı! Sonra bir rüzgâr çıktı. Ortalığı toz toprak kapladı! Dışarı, ala fıcırık boz duman! Kıyamet koştur kopacak!

Kapı! "Tak tak tak! .." Zili de kullanmıyor. Olanca gücüyle vuruyor. Kapıyı yıkacak! Ahmet, Selçuk'a işaret etti ama yine elindeki işi bırakıp, kendisi koştu, açmaya.

Asırlık ahşap merdivenleri paldır küldür çıkıp, hışımla yanımıza geldi. Zaten herkes dikkat kesilmiş, merdivene bakıyordu. Ahmet'e selam bile vermeden içeriye dalmış, soluğu yukarıda almıştı. Alı al moru mor gelen Nazan'dı.

"Selam, millet! " dedi, asabi bir şekilde.

Yüzünden düşen bin parçaydı! Gözleri kıpkırmızı, ağlamaktan şişmiş, burnu kızarmış, yanakları pancar gibi; elleri, dudakları titriyordu.

"Aleykümselâm, gelin hanım! Hoş geldin! " dedi, Define. "Hayrola, ne bu hal? "

"Yok bir şey, dede! Sonra anlatırım. Biraz dinleneyim, sakinleşeyim. Daraldım! Sıkıntı bastı! Şeytan diyor ki: "Önüne geleni tekmele, devir; eline geçeni çarp kır, rahatla! " Öyle yapsam rahatlar mıyım acaba? Ne dersin? "

"Burada mı? Nüfus kalabalık, üç tane bardak tabak var. Onları da sen mi kıracaksın? Ben de diyordum ki yeni gelinde çoktur, biraz getirse..." diyerek güldü, Define.

Niyeti, şakaya boğarak onu birazcık olsun rahatlatabilmektir. Nazan ne kadar asabiye, o da o kadar sakin görünüyordu. Hava gergindi, biz de gergindik. İyice gerildik. Fakat ses çıkarmadık. Dede, regülatör gibidir. Yılların deneyimi... Bir süre alakasız sorular sordu. Öylesine, havadan sudan konuştular. Yarım saat kadar alttan almaya devam etti. Bu arada ona çay getirtirdi. Laf arasında:

"Ne kadar şıksın! Bu kıyafet sana çok yakışmış." bile dedi. Sonra: "Şu saçına başına da bir çekidüzen versen... Haydi git bir yüzünü yıka! Yanakların al al olmuş. Ferahla, hafif bir makyaj yap. Yeni gelin öyle olur. Hep gülümser. Gülümsemek, herkese yakışır. O zaman bir kat daha güzel olacaksın. Öyle değil mi çocuklar? " diye havasını değiştirmeye, önce kendine güvenini sağlamaya çalıştı.

"Birazdan, dede... Şimdi tepemden ateş çıkıyor! "

"Desene ondan ter bastı beni! Soba kömür dolu, ev kevgire dönmüş. Rüzgâr bir yerden giriyor, bir yerden çıkıyor. Kömürün harareti, bize uğramadan bacadan çıkıp gidiyor. İyi ki geldin! Hoş geldin! Sayende ısındık. Sen hep sinirlen! Yaklaş bakayım! Ellerimi de ısıtayım. Kansızlıktan, parmaklarım donuyor. Yaşlılık, ne yaparsın! Ah, şimdi sizin gibi genç olabilseydim! Hiçbir şeyi dert etmezdim! "Gençliğimi bozuk para gibi harcadığım Maçka'da..."

"Nasıl kalleştir nisan akşamları, bilemezsin! " En sevdiğim şiirlerden biridir. Nerden

aklıma getirdin, dede! Of! Of! ..”

“Ah, aptal kafam! .. Neleri dert ettim de kahroldum, o zamanlar! .. Şimdiki aklım olsaydı...”

“Elimde değil, dede! Ben de dert etmemek, sakin olmak, hayattan zevk almaya çalışmak istemez miyim ama olmuyor işte! Canım, burnumun ucuna geliyor! Dokunsalar çıkacak! ..”

“Her şey senin elinde... Yeter ki yıpranmakta olduğunu fark et ve kendini birazcık sevmeye çalış, harap etme! Kendini seversen; herkesi, her şeyi sevmeye başlar, mutlu olursun. Haydi, tembellik etme. Kalk git, şu yüzünü bir yıka! Yoksa bana ver, ben götürüp yıkayayım.”

“Tamam, dede. Gidiyorum! ” diye kalktı.

Beğenilmek, kimin hoşuna gitmez! Birkaç dakika sonra saçlarını toplamış, makyaj yapmış olarak geri geldi. Biraz daha iyi görünüyordu. Herkesin gözü, onun üzerindeydi. Yürümesi bile değişmişti.

“Bak, ne kadar güzel oldun! Taşadığın elbise, senden güzel olmamalı! Manken gibi yürürmüş benim kızım! Sen böyle yürümeyi biliyor muydun? ” dedi, dede.

“Biliyormuşum demek...”

“Para, dil öğretirmiş; kıyafet, yürüyüş.. Az önce kimdi o gelen? Asker gibi rap rap! ..”

Nazan'ı yatıştırmaya çalışırken Levent de geldi. O, pek dışa vurmuyor, öfkesini içine kıvırmayı becerabiliyor, fakat yine de aralarında bir anlaşmazlık olduğu belli oluyordu. Çok efendi bir çocuk! Belki ondan küçük, tecrübesiz ama en azından daha olgun...

Dede, ona da başka kanaldan girdi. Fenerbahçe Beşiktaş maçından söz açtı. Laf arasında, onlarla sonra, özel olarak konuşacağını belirtti. Belki de öfkeyle kalkanın ziyanla oturacağını bildiğinden, sıkıntılarını azaltmaya çalışıyordu. Bu olay, son zamanlarda sıklaşmaya başlamıştı. Ailenin gidişatı iyi değildi. Aramızdaki avuntuları, çözümden çok uzaktı.

Dede, bir süre sonra, önce Nazan'la, ardından da Levent'le konuştu. Aramıza geldiğinde, ortadan konuşmaya başladı:

“Allah, zaman zaman bizi sıkar, daraltır ve dener; sabredenlerin sıkıntılarını giderir, refaha çıkarır. Her şey, sonsuz kudreti altındadır. En yüce varlıktır. Yani Kâbid'dir. Bazen rızkı azaltır, yoklukla; bazen de sayıyı arttırıp çoklukla sıkıntıya sokar. Yerine göre kıtlık verir. Ardından rahmet, bereket... O ismi de Bâsîd'dir.”

“Azrail'in can almasında da Kâbid ismi tezahür ediyor.” dedi, Mahir.

“Canları Kabz ediyor. 'Kabz', tutukluk demektir. Allah, insanları zaman zaman onlara yakışmayan gereksiz şeylerden alıkoyar. Daraltır, sıkar, kıtlık verir. Sonra da Bâsîd ismiyle tecelli edip; açar, genişlik verir, bollastırır.” dedim. Define:

“Bakara Suresi'nin 245. Ayeti olacak: “Allah, daraltır ve genişletir ve siz O'na

döndürüleceksiniz." mealinde bir ayet vardır. Dara düşünce, sıkıntı basınca bu ayeti hatırlayın ve sabredin! Hatta tekrarlayın, sakin olmaya çalışın! Maddi manevi faydasını görürsünüz." dedi.

"Kâbid ismi korkutur, Bâsıt ismi ümitlendirir. Kul, bu ikisinin arasında olacak." dedi, Mahir. "Allah'ın celâl ve azameti de vardır, Cemal ve rahmeti de... Mağfiretinden ümit var olabilmek için hoşgörü ve affı becerebilmeliyiz. Hoş görmek ve affetmek ferahlık sağlar. İnsanın içini genişletir. Asabiyet, kin ve nefret gibi istenmeyen şeyler de daraltır, boğar."

Nihayet havada olanlar oldu! Bir gök gürültüsü, bir şimşek! .. Yer yerinden oynadı! Ne kadar elektrik varsa boşaldı! Bir anda gök yarıldı, şakır şakır bir yağmur başladı! Yağmurla beraber bir ferahlık geldi, üstümüze. Göksel olayların insan ruhu üzerinde olumlu veya olumsuz etkileri olduğunu hepimiz biliyorduk ama o zamana kadar, göksel gerilimin ruhsal gerilimi bu kadar arttırdığını fark etmemiştik. Sanki doğadaki makro elektrik yüklenmesi, beyinlerimizi de etkisi altına alıyor, bedenlerimizde de mikro düzeyde kendisini gösteriyor ve bizi daraltıyordu.

Bazı dolunaylı gecelerde ayın çekim gücünün arttığı, beyni etkilediği, kurt adamların falan bundan etkilendiği iddia edilir. Antalya sahillerindeki tatil köylerinde çalışan komilerin dolunaylı gecelerde daha asabi oldukları, daha çok olaya neden oldukları saptanmış.

Doğa ve insan... Farklı yaratılışlarda görünseler de ortak özellikler taşıyor, büyük olandan küçük olanlar etkileniyor. İnsanlar, öyle zamanlarda; sıcak, havanın nem oranının ve ayın çekim gücünün artması nedeniyle daralıyor, suça daha meyilli oluyorlarmış.

Pencerelere koştuk. Yer gök birbirine kapışıyordu. Sicim gibi değil, urgan gibi yağıyor, oluklardan yola şakır şakır boşalıyordu. Ortalık griye boyanmış, kaldırım kenarlarından, kahverengimsi gri çamurlu sular akıyor, göz gözü görmüyordu!

"Gökyüzü çatırdadıkça beynimde ferahlık ve açılma hissi duyuyorum. Yağmur, içimi ferahlattı! Oh! .. Dünya varmış! " dedim.

Hemen hemen herkes benzer duygular içindeymiş. Her biri bir şekilde rahatladığını söyledi. Demek ki gökyüzü de biz de çatlama raddesine gelmişiz! Allah'ın merhameti yetişmeseymiş, sıkıntıda kalacaktık. Rahmetini indirdi, doğayı ve bizi rahmetiyle sardı. O, Merhametlilerin En Merhametlisi! Bir an elini üstümüzden çekse, helak oluruz!

Gökleri, yeri ve arasındakileri yaratan, mülkün tek sahibi olan Allaha Hamdolsun! ..

Nazan'la Levent de gerginliklerinin azaldığını söylediler. Su; gerçekten, negatiflikleri alıp toprağa akıtıyor. Yağmur yerleri gökleri, abdest bizleri arındırıyor. Sanki doğa da boy abdesti alıyor.

Gökyüzü, öğleden beri, doğum sancıları içinde kıvrınmakta olan bir kadın gibiydi. Nihayet doğurdu, kurtuldu. Hepimiz rahatladık ve sevindik. Yıkanmakta olan bebeğini seyrediyordu. Biz de seyrediyorduk. Tenlerimize bir damla su değmemesine rağmen temizliğin huzur verici hoşluğunu duyuyorduk.

Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle dedim ki:

“Allah bizi, özellikle öğleden beri daraltmamış olsaydı, içinde bulunduğumuz durumu fark edebilecek ve böylesine keyifle yaşayabilecek miydik? Fakirliği görmeyen zenginliğin, açlığı bilmeyen tokluğun, yorgunluğu tatmayan dinlenmenin tadını alabilir mi? Cennete bile, cehennemi görmeden gidilmeyecek. Doğrudan cennete giren, her yerin öyle olduğu zannına kapılır, su içindeki balık gibi, ne büyük bir nimet içinde olduğunun farkına varamaz. Balık; suyun değerini, nefessiz kalınca anlayabilir.”

Aslında, Nazan’la Levent de akvaryumda bir çift balık... Her ikisine de hapisane gibi gelen evlilik, Allah’ın bahsettiği büyük bir nimet! Biri, diğerinin giysisi... Biri, diğeriyle şehvet duygusunu örtterek günahattan korunuyor. Birbirlerine dayanak olmuşlar, hayatlarını paylaşıyor, yalnızlıktan bunalmıyorlar. Fakat bunlara rahat batmış. Allah, Bâsîd ismiyle tecelli etmiş, teşekkür edeceklerine, şikâyet ediyorlar. Kâbîd ismiyle tecelli etmesini mi istiyorlar? Bir türlü anlayamıyorum!

Bu tür ilişkiler, elmaya benzer. İtinayla korunması gerekir. Bir iğne batsa, oradan başlayarak, kısa sürede tamamı çürür. Birbirlerini iğnelerken, akvaryumu kıracaklar!

İnşallah, yuvalarını yıkmazlar da sudan çıkarılmış balık gibi çırpınmaya başlamazlar!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0289

Onur Bilge

0290 - EI BÂSIT

Onur BİLGE

Nazan'la Levent'in anlaşmazlık sebeplerinin başında, Levent'in ailesinin, özellikle düğün için yapılan masraflarla ilgili ödemeler konusundaki duyarsızlığı geliyordu. İkinci sebepse, Levent'in pısrıklığı, kendisini geliştirmekteki umursamazlığı, daha az kazanıyor oluşu, yani kısaca her konuda Nazan'dan en az bir adım geride kalışıydı.

Nazan, hırslı ve kaprisli bir kızdı. Yaş, kültür, ruh ve beyin yapısı olarak eşinden ilerleydi ve sürekli gelişme yönünden bazı beklentileri vardı. Aşk evliliği yapmış olmalarına rağmen, ömür boyu beraberliklerinin temelinde bir yalan yatıyordu. Nazan Levent'ten gerçek yaşını gizlemiş; bu yalan, evlilik arifesinde ortaya çıkmış, mide bulandırmıştı.

Efendimizin, evlilik konusunda, eşlerin her yönden birbirlerine denk olmalarının, evliliklerinin sağlıklılığında çok önemli olduğunu vurgulaması, boşuna değildi. Nazan, en az kendi düzeyinde bir eş seçmiş olsaydı, bugün bu sorunlar ortaya çıkmayacaktı. Nazan, zor bir kız. Onunla yaşamak kolay değil! Hırslı, kaprisli, geçimsiz ve asabi oluşu nedeniyle mutlaka yine birçok sorun çıkacaktı. Evlilik, sabır ve fedakârlık isteyen bir müessesedir.

Özel olarak Define'yle neler konuştular, bilmiyoruz ama Levent'in bazı sözlerine bakılırsa, topun ağzında yine onun olduğu anlaşılıyor. Viranenin ikinci katında, kömür sobasının etrafında, yağmur sesinin fon müziğiyle yaptığımız sohbet sırasında, bir kitaptan okuduklarını anlatmaya başladı.

_ "Ünlü Sosyolog Ayfer Monolog, yapmış olduğu araştırma sonucunda, evliliği sakıza benzetmiş. Çiğneme becerilebilirse, iyi ve faydalı; aksi halde, can sıkıcı ve sinir bozucu olduğuna değinmiş." diye söze başladı. Define:

_ "Neden başa bir şeye değil de sakıza? Her şeyin, iyi veya kötü yanları vardır ve her şeyin faydası veya zararı, kullanımıyla alakalıdır." diye sordu. Aralarındaki konuşmayı dikkatle dinlemeye başladık.

_ "Sakız çiğnemenin; eğlenceli, faydalı ama çok da gerekli olmaması, sigarayı bırakmak ve abur cubur yememek için tercih edilmesi, ilkin ağza ferahlık verişiyse hoşluğu, fakat zamanla çürüyüp acılaştırması, yapışkanlığı nedeniyle bulaştığı yerden temizlenmesinin zor, kurtulmanın bazen imkânsızlığı, iyi veya kötü olan tadının sadece çiğneyen tarafından bilinmesi, çene kemiklerini güçlendirmesi, onu çiğnerken başka şeyler yememesi, aksi halde sakızın çiğnenemez hale gelmesi nedeniyle evliliği sakıza; kâğıdından fıkra veya fal okunduğunda gülünüp eğlenilmesi ve çok kısa sürüşünü balayına; çam sakızı yahut hakiki damla sakızları gibi kolay kolay çürümeyen, çiğnendiği sürece zevk verenlerini de aşk evliliğine benzetmiş."

_ "Çene kemiklerini güçlendirir. Doğrudur. Gerçekten de çok gerekli değil ama benim çağımda... Sizin için gerekli... Efendimiz: "Evlenin ve çoğalın! Ümmetimin çokluğuyla övünmek isterim!" demiş.

_ "Yapıştı mı çıkmaması..."

_ "Ya, bazen öyle olur da aylarca uğraşıp zorla kurduğum, yıllarca borcunun altında iki büklüm olduğum evliliğim, topu topu on iki dakikada bitiverdi. Bazen de bu kadar kolay olur. Olur da o kararın alınması yıllar alır ve o yıllar, asırlar kadar uzun gelir. Neler

gektiğimi bir ben bilirim, bir de Allah! ..”

_ “Ayrıldığında neler hissettin, dede? ”

_ “Önce büyük bir boşluk ve şaşkınlık... Sonra da Allah’ın El Bâsıt isminin tecellisini...”

_ “Ne anlama geliyor? ”

_ “El Bâsıt, Allahın, Ruhları bedenlere yerleştirme, genişletme, açma ve dilediğine bolluk verme sıfatı...” Ben de kelime anlamına değindim:

_ “Bast kökünden gelir. ‘Basit’; ‘yayan, yayıcı, açan demektir. ‘Bast’ da, ‘yayma, serme, açma; gevşetme’... ‘Beseta’ fiili, kabzetmenin zıddıdır. Bâsıt da Allah’ın; açan yayan, genişleten anlamındaki ismidir.” Define devam etti:

_ “Her hayrı veren, lütfunu ve rahmetini kullarına yayan, genişleten, açan ve bolluk veren... Bu ismiyle bize; rızık, neşe, rahatlık ve bolluk verir, lütuf ve rahmetiyle muamele eder. Dilediği kullarının rızkını genişletir, ruhları cesetlere yayar. Hayatımız, kudret elindedir. Dilediğinden, bahşetmiş olduğu serveti, evladı, eşi, yaşama sevincini ve ferahlığı kabz eder, istediğine de mutlu bir hayat ve bol rızık verir. Yani arzusuna göre kabz veya bast ile muamele eder.”

_ “Neden herkesi mutlu etmez ki? ”

_ “Hikmetinden sual olmaz. Sıkıntılar ve darlıklar olmazsa, imtihan da olmaz. O zaman dünyada durmanın anlamı kalmaz. Kullarının rızkını bol verseydi, şımarırlar, yeryüzünde azgınlık ederlerdi. Dilediği ve gerektiği kadar verir.” İhsan araya girdi ve dedi ki:

_ “Başa bela gelmez, kul azmadıkça! ” nasıldı o söz ya? ” dedi. Mahir:

_ “Oğlum, bir kere de doğru bir laf et ya! Biliyorsan, söyle de ilim alsınlar; bilmiyorsan, bari sus da âlim sansınlar! O, öyle değil. İyi dinle! Yaz bir kenara da ezberle!

“Kula bela gelmez, Hak yazmadıkça
..Hak bela vermez, kul azmadıkça...” dedi. Orçun:

_ “Hak, kulundan intikamı kulu eliyle alır
...İlmi Hakkı bilmeyenler, onu kul yaptı sanır.” diye ilave etti. Ben de tamamladım:

_ “Cümle eşya Halık’ındır; kul eliyle işlenir
...Emri Bari olmadıkça sanma bir çöp deprenir.” Levent, çok dertliydi. Her zaman konuşmazdı. Bugün sabır küpü dolmuş olmalıydı. İsyan edercesine:

_ “Fakirliğin gözü kör olsun! Şimdi zengin olsaydım, hiçbir sorunum olmayacaktı.” diye söylendi. “Bastırdın mı parayı, diploma bile alıyorsun! Hem zengin olunca diplomaya ne gerek var? ”

_ “Zenginlik ne için? ” diye sordum.

_ “Mutluluk için...” diye cevap verdi.

_ "Tüm zenginler mutlu mu? "

_ "Sanmam ama bazıları mutlu..."

_ "Fakirlerin de bazıları mutlu... Hatta daha da çoğu... Mutluluk, mutlu olma yolları arayıp bulan ve uygulayanındır. Bunun için ille de zengin olmak gerekmez. Belki de kırdaki dertsiz tasasız çoban, dünyanın en zengin insanından bin kat daha mutludur. Azıcık aşım, kaygısız başım..."

Levent, bir şey söyleyemedi. Hak vermiş görünüyordu. Define, El Bâsıt ismini açarak, sabrı tavsiye etmeyi sürdürmeyi yeğliyor, aşağıdan getirdiği notlarını karıştırarak, o konuda kaydettiklerini okuyordu:

_ "İmam Gazali'ye göre 'Basıt'; 'kulların kalplerini, rızka ümit beslemeye hazırlayan' demekmiş. Her çeşit nimeti bahşeden anlamındaki Bâsıt isminin tecellilerinden olan rızık, zengin fakir herkese iner. Taksimata rıza göstermek, verildiği kadarıyla yetinmesini bilmek ama yine de çalışmaktan ve arttırılması için dua etmekten vazgeçmemek lazım.

Bakara Suresinin, 245. Ayeti mealen şöyle: Allaha kat kat karşılığını artıracığı güzel bir ödünç takdiminde kim bulunur? Allah (kimini) daraltır, (kimini) genişletir. Siz ancak Ona döndürüleceksiniz

Bu konuda başka ayetler de var. Şuara Suresi'nin 27. Ayeti'nde: "Eğer Allah, rızık kullarının hepsine bol bol verseydi, yeryüzünde azgınlık ederlerdi. Ama o, dilediğini bir ölçüye göre indirir. Doğrusu O, kullarından haberdardır; onları görendir. buyruluyor.

Maide Suresi'nin, 64. Ayeti'nde: "Hayır, Allahın iki eli de (vermeye haddi hesabı olmayan bir şekilde) açıktır. O, nasıl dilerse, öyle infak eder.

İsrâ Suresinin, 27. Ayetinde: Elini boynuna bağlayıp asma, onu büsbütün de açma, sonra kınanır, pişmanlık içinde açıkta kalırsın. Şüphesiz ki Rabbin rızık dilediğine genişletir, dilediğine de bir ölçüye göre daraltır. Çünkü her halde o, kullarından haberdardır ve onları mutlaka görür.

Ra'd Suresi'nin 26. Ayetinde: "Allah dilediğinin rızkını genişletir ve bir ölçüye göre daraltır. (İnkârcı maddeciler) ise dünya hayatıyla sevinirler. Oysa dünya hayatı ahrete göre ancak az bir geçimlik ve çok az bir yararlanmadan ibarettir.

Zuhruf Suresinin, 32. Ayetinde de: Ey Muhammed, Rabbinin rahmetini onlar mı taksim edip paylaşıyorlar? Dünya hayatında onların geçimliklerini aralarında biz taksim ettik. buyruluyor.

Rızıkları geniş edicidir. Haşr vaktinde, ruhları cesetlerine neşir edicidir. Bunlar, fiili sıfatlardır. Buradaki hisse, kişinin, kabzı ve bastı Allah'tan bilmesidir. Kabz, adalet gereğidir, sabretmelidir. Bast, fazlındandır, şükretmelidir. Kalplerimizde de kabz ve bastı uygulamalı, Allah'ın sırlarını, ehli olmayandan kabz, ehli olana bast etmeliyiz."

Allah-ü Teâlâ, Bâsıt ismiyle kâinatı geniş olarak yaratmış, yeryüzünü döşek gibi yaymıştır. Sonra da insanları ve onlar için gereken maddi manevi rızık ve nimetleri var etmiştir.

Hazreti Ademe ruh üflemiş, canlılığı tüm bedenlere yaymıştır. Emirlerine itaat etmeyen, kurallarına uymayan, nimetlerine şükretmeyen insanlara, Kabiz ismiyle tecelli eder. Onların ruhları sıkılır, içleri daralır. Ölürken de son derece acı çekerek ruhlarını teslim ederler.

İman ve itaat eden kullarına genişlik verir, önündeki engelleri, içlerindeki darlığı kaldırır, işlerini kolaylaştırır, ferahlık verir. Firavun'la ordusunu onları yakaladığı gibi Kabz eden, Hazreti Musa ve taraftarlarına Bast ismiyle tecelli eden Odur. İsrailoğulları için Haşr Suresi'nin 10. Ayeti'nde, mealen şöyle buyuruyor: "Allah yolunda hicret eden, yeryüzünde barınacak çok yer de bulur, genişlik (ve bolluk) da..."

Hazreti Eyyüb, bir gün içinde tüm mal varlığını ve çocuklarını kaybetmiş; şeytan onu, isyana teşvik etmiş ama o, Allah'a tam bir teslimiyetle tevekkül edip çok sabrederek mertebe bulmuştur.

Biz Müslümanlar, hiçbir zaman Allah'tan umut kesmeyiz. Asla isyan etmez, sabrederiz. Darlığı veren, orada ya da burada genişliği de verecek olan, Allah'tır. İhsanı ve bağıışı sonsuzdur. İhtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarından haberdardır. Dilediğiyle arasındaki perdeleri kaldırıp, cemaliyle şereflendirir."

_ "Dedeciğim, bu ismin özellikleri nedir? Yani 'Ya Bâsıt' diyerek zikredildiğinde neler olur? " diye sordu, Neşe. Define:

_ "Yüreğe ferahlık verir. Günde yetmiş iki defa okuyan, rızkını kolayca elde edermiş. Seher vaktinde ellerini açarak Yâ Bâsıt diye on defa okuyup elini yüzüne süren, kimseye muhtaç olmamış. Sıkıntıda olan, dara düşen, ıstırapla kıvranan, bu ismini okumaya devam ederse, sıkıntılardan kurtulmuş. Hayvani gıdalardan uzak durup, bir yıl boyunca, günde otuz bir defa Yâ Bâsıt okunursa, kalp gözü açılmış. Sürekli okuyanlar, korkudan kurtulur, maddi manevi feyizlere mazhar olurlarmış." dedi, Define. Daha sonra da laf arasında, ortaya söyler gibi Nazan'la Levent'e gönderme yapmayı da ihmal etmedi:

_ "Kara gün kararıp kalmaz! Güneş var! Gençler! Bütün münasebetlerde, özellikle ikili ilişkilerde, stres ve gerginlik içinde olabilirsiniz. Ortamı; hastalık, bunalım, yorgunluk ve açlık gibi durumları da göz önüne alarak kontrol altında tutmaya çalışmalı, kazaya sebebiyet vermemek için ısıyı ve hızı iyi ayarlamalı, sarf edeceğiniz sözleri dikkatle seçmeli, hızlanınca ara vermeli, giriş ve çıkış yol ve zamanları iyi planlamalısınız..."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0290

Onur Bilge

0291 - EI HÂFID

Onur BİLGE

Vakit ilerlemiş, yağmur yavaşlamış, hava kararmak üzereydi. Levent, Orçun' u alarak dışarıya çıktı. Giderken de akşam yemeği için bir hazırlık yapılmamasını söyledi. Bir süre sonra da ellerinde kocaman paketlerle geldiler. Kızarmış piliçler ve bir büyük tencere dolusu pilavla... Okulun yakınındaki restorandan almışlar. Yanlarında gelen garsonu tanıdım. Pilav tenceresini, servis tabaklarına boşalttı, tencereyi alarak gitti.

Onlar gelinceye kadar; Ahmet, İhsan' ı ekmek almaya yolladı. Duygu'yla Neşe marul salatası yapmaya başladılar. Masalar birleştirildi, örtüleri serildi. Sofra kuruldu. Getirilenler açıldı, tabaklara kondu; salata, masalara paylaştırıldı, ayranlar dağıtıldı. Ekmekler, alélacele dörde taksim edildi. Doğru dürüst bir şeyler yiyemeyen, çoğu zaman simitle tostla geçiştiren çocuklar, iştahla yemeye başladılar. Yine de diğerlerinden şanslıydılar. İyi veya kötü ama en azından temiz şeyler yiyorlardı.

Garson, alışılmıştan farklı, yaşlı bir adamcağızdı. Restoran'ın sakin olduğu bir gün, Orçun ve Neşe'yle üst katta yemek yemiştik. Bize hizmet ederken, Orçun onu lafa tuttu. Hal hatır sordu. Akşama kadar ayakta kalmaktan, merdiven çıkıp inmekten yorgun düşüp düşmediğini falan sordu. Derken, sohbeti ilerletti. Hayat hikâyesini öğrendik.

Duygu, her zaman en sofraya en son gelendir. Birkaç lokma yer, kalkar bir şey getirmeye gider. Yemek bitmeden çay koyar. Yine ikide birde kalkıyor, bitenleri yeniliyor veya eksikleri getiriyordu. Bir ara çayı demlemek için yine aşağıya inmişti. Bir iki dakika sonra:

- _ "Ay! .." diye bağırdığını işittik. Ahmet başta olmak üzere hepimiz yerimizden fırladık!
- _ "Ne oldu? " diye sorduk, değişik şekillerde.
- _ "Yanıyordum! .. Çaydanlık devrildi! Allah muhafaza etti! Hastanelik olacaktım! " dedi.

Ahmet, onun yapacağı işe devam ederken biz Duygu'yu yukarıya çıkardık. İlk odaya girdik. Baktık, göğsüne dökülmüş, kızartacak kadar yakmıştı ama dayanılmayacak kadar değildi. Yine de soğuk suyla ıslattığımız havluyla serinlettik. Bir süre sonra da yanık merhemi sürdük. Aşağıya inerken ceketini almamış olsaymış, fena halde yanacakmış. Kaynar su, içine pek geçmemiş. Dökülür dökülmez ceketini tutup, öne doğru çekmiş ve hemen çıkarmış.

_ "Durumu nasıl? " diye seslendi, Define:

_ "Allah korumuş! Ucuz kurtulmuş! " dedim.

_ "Her zaman dua ediyorum. 'Ya Hâfız! Cümlemizi koru, muhafaza et! ' diye. O ismi hürmetine korumuş. Dualarım önüne gerilmiş." diye kendi kendisine konuşarak gitti, yerine.

Yemek bitmek üzereydi. Yine de bazılarımızın tabaklarda kaldı. Yerlerimize döndüğümüz zaman bizde iştah miştah kalmadı. Neşe de yarım bıraktığı yemeğe elini süremedi:

_ "Ne diye dua ediyordun, dede? Allah'ın hangi ismiyle? " diye sordu.

_ "Ben mi? 'Ya Hâfız! ' diye..."

_ "Hafız, Kuran'ı ezbere okuyabilen, değil mi? "

_ "Ona da hafız denir. Hıfz kökünden gelen bir kelimedir. Hafız da Kuran'ı, aklında muhafaza ediyor ya..." Mahir:

_ "Susun, biraz. Yemek duası okuyacağım. Sonra anlatırım, o ismin özelliklerini." diyerek, ellerini kaldırdı ve okumaya başladı. Duasını etti, hepimiz:

_ "Âmin! " dedik.

Çocuklar hızla sofrayı toplamaya başladılar. Hemen gelip, yerlerine oturdular. Yemek zehir oldu! Çayı nasıl içecektik? Fakat insanoğlu çok şeye katlanabiliyor. Ölüm de olsa; acıkılıyor, susanıyor. Yemek de yeniyor, içecek de içiliyor. Mahir:

_ "Neşe! Allahın, emirlerini dinlemeyen, büyülenen, herkese yukarıdan bakan, başkalarının haklarına tecavüz eden zorbarlar var ya... El Hâfid; Allah'ın, onları rezil ve perişan eden, anlamına gelen bir ismidir. 'Alçaltan' demektir. Vakı'a Suresi'nin ilk ayetlerinden birinde, galiba üçüncü ayetinde, kıyametin alçaltıcı ve yükseltici olduğunun bildirilmesi halinde geçer. Kıyametin alçaltıcılığı ve yükselticiliği Allahtan olduğu için dolaylı olarak da olsa Kuran'da geçen isimlerden sayılır. Zıddı, 'Er Rafi' olup, 'yükselten' anlamına gelir.

Allah; nefsinin heva ve heveslerine kul olanlarla isyan edenleri, bu dünyada da o dünyada da alçaltır. O'nun alçalttığını, kimse yükseltmez! Nemrut, Firavun, Ebu Cehil, alçalttıklarındandır. Allah; dereceleri genişleten, aşağıya indiren, düşürendir."

Pek çok zalim hükümdarı bu ismiyle rezil etmiş; şan, şeref, mevki ve izzetten mahrum bırakmıştır. Onları, cehennemde de, zillet ve azap beklemektedir.

İnsanlar; iman, takva, iyi amel ve güzel ahlâkla bir yerlere kadar yükselirler. Bazen hak ettikleri bazen de sabırları deneneceği için yükseldikleri yerlerden indirilirler." diyerek, El Hâfid ismini etraflıca açıkladı. Bu sırada Orçun söze karıştı:

_ "Az önce bizimle gelen garsonu gördünüz, değil mi? Altmış beş yaşında... Sabahtan akşama kadar ayakta! Ne zaman halini hatırlarım sorsam: "Allah'a hamd olsun! İyiyim, hayatımdan memnunum!" der ve ilave eder: "Allah, burada versin! Orada Vermesin! Râfi' ismiyle tecelli etsin, İnşallah!" diye avuçlarını açarak alçak sesle dua eder ve ellerini yüzüne sürer. Çok dikkat ettim. Hep böyle yapar. Neden, biliyor musunuz? Bu adamcağız, vaktiyle halı tüccarıymış. Hani o Bünyan halılarının kapış kapış gittiği yıllarda..." der demez, her kafadan bir ses çıktı.

Bir uğultudur başladı! Herkes hayretler içinde kaldı! Orçun devam etti:

_ "O kadar çok para kazanmış ki ihracata başlamış. Yurt dışına ipek halı gönderiyormuş. Çekirgece dört tane apartman yaptırmış. Makam arabası gibi bir arabası varmış. Kendisi de kullanmazmış. Özel şoförü varmış. Hem de üniformalı... Hizmetçileri, uşağı... Bursa'da sayılı zenginler ne kadar zengin, hayal edin! İşte o kadar zenginmiş.

Para fazla gelince oradan buradan çekirtmeye başlamışlar. Biri gelmiş, kumara götürmüş, biri gelmiş meyhaneye... O pavyon senin, bu bar benim gezerken kızı bir kaldırım mühendisine kaçmış. Oğlu, okumaya diye Amerika'ya gitmiş, bir İtalyan ile yaşamaya başlamış. Okulu mokulu asmış. Derken hanımı böbrek hastası olmuş. Felaketler üst üste gelmeye başlamış, işi sekteye uğramış. İki yıl içinde apartmanın üçü de elinden gitmiş. Bir tanesi, hanımının üstüneymiş. O kalmış. Onun da tedavisi sırasında iki dairesi satılmış. Bir gün, sevgilisi olan sekreterine son kez telefon etmiş. Sesinde, veda eder bir ifade varmış. Kız şüphelenip, evine gitmiş. Hanımına:

_ "Refik Bey'in durumunu beğenmedim. Kendileri nerede acaba? " diye sormuş.

Hanımı, odasında olduğunu söylemiş. Kız, telaşla koşarak odasına doğru yürümüş. Hanımı da arkasından... İçeriye seslenmişler seslenmişler, ses yok! Hafif bir inilti geliyormuş. Bir avuç uyku hapi içmiş, sonra da pişman olmuş ama hali kesilmiş. Son bir çabayla, durumunu duyurmaya çalışmış ve başarmış. Anlamışlar, kapıyı kırmışlar, girmişler, bakmışlar ki yarı baygın vaziyette! .. Hemen ambulans çağırılmış, hastaneye kaldırılmış. İlk müdahale yapılmış. Müşahedeye alınmış.

Orada iki kadın... Biri karısı, biri sevgilisi... Duyan iş arkadaşlarından gelenler olmuş. Birisi ağzından bir laf kaçırmış. Karısı duymuş, kızla birbirlerine girmişler. Aynı gün adamda sevgilisi de karısı da ayrılmış. Hastanede yapayalnız kalakalmış. Bereket, arkadaşları aralarında para toplamışlar, masrafı ödemişler, çıkarmışlar; birinin ofisinin arka odasına yerleştirmişler. Bir süre orada, o şekilde idare etmiş. Sonra da bir arkadaşının havlu fabrikasına işçi olarak girmiş. Oradan oraya derken, nihayet bu restoranda garson olarak çalışmaya başlamış."

_ "Nereden nereye! " dedi, Define.

_ "Düşmez kalkmaz bir Allah! " dedim. Duygu:

_ "Aman Ya Rabbi! " dedi.

_ "İnanmıyorum! " dedi, Ahmet.

_ "İnan ki öyle! Refik Bey anlatırken, Neşe'yle ben de duydum. Yeminle söyledi. Yalan söyleyecek bir adam değil. Akıllanmış ama daha o zaman iş işten geçmiş! " dedim.

_ "Refik Bey mi? " dedi İhsan.

_ "Düşmüş ama beyefendi bir adam o. Patronu bile ona 'Refik Bey' diye hitap ediyor. Görmüş geçirmiş." dedi, Neşe. "şimdi pişman olmuş, beş vakit abdestinde namazında..."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0291

Onur Bilge

0292 - Er RÂFÎ

Onur BİLGE

Allah, bir zamanlar o garsona da Râfi ismiyle tecelli etmiş, belki nimetin şükrünü yapamadığı belki de nefsi arzularına gem vuramadığı ve Allah'ın emirlerini, gerektiği şekilde yerine getiremediği için zıddı olan Hâfid ismiyle tecelli etmişti. Dedim ki:

"Görünüşte, Allah ona, Hâfid ismiyle, aslında Râfi ismiyle tecelli etmiş. Belki büyük bir dünyevi kaybı olmuş ama mukayese bile edilemeyecek kadar uhrevi kazanç elde etmiş. Allah onu, halı krallığındaki tahtından indirmiş, kendi katında taçlandırmış. Aslında, elinden tutmuş, günah bataklığından çıkarmış, yukarıya kaldırmış, yıkayıp arıtıp derecesini yükseltmiş ki artık o günahlardan rahatsızlık duyuyor, Allah'ın adını ağzından bırakmıyor." Orçun:

"İnsan hayatında, maddi anlamda adam olmak ve manevi anlamda da Salih bir kul olmak dışında nasıl yükselme olabilir acaba? " dedi.

"Düşünsene! Bir tarafından bir tarafına dönemeyen, ayakları yere basamayan, omurgasını doğrultamayan, yerinden kalkamayan aciz bir yaratıkken; Allah, bizi o halden çıkararak emekler hale getirip, ayağa kaldırmadı mı? Sıralamaya, yürümeye, koşmaya başladık. İsteseydi, yılanlar gibi yerde sürünür halde bırakırdı.

Hasta oluyor, yatağa düşüyoruz. Şifa veriyor, ayağa kalkıyoruz. Maddi yönden zayıflıyor, yoksul düşüyoruz. Rızkımızı arttırıyor, kalkınıyoruz. Bahşettiği akılla, cahilken bilgi edinerek maddi ve manevi yönde aşama kaydediyor, yükseliyoruz. Ne kadar az şükrediyoruz! " dedim. Define:

"Kötü işler yapmaktayken tövbe ederek arınıyor, yüceliyoruz. Allah'ı yüceltiyor, O'nun tarafından yükseltiyoruz. Mümin olmanın bir ayrıcalığı vardır." dedi. Mahir:

"Allah, dilediğini indirir, dilediğini yüceltir, yükseltir. Fakat biz de dua edip, yardım istemeliyiz." diyince, Neşe:

"Bu isim de Kuran'da geçiyor mu? " diye sordu. Mahir:

"Er Rafi', Kuran'da, Ali İmran Suresi'nin, yanılmıyorsam 55. ayetinde geçiyor." diye cevap verdi. Dede, üşenmeden kalktı, aşağıya indi ve odasından not defterini alıp geldi. Gözlüklerini takarak aradı, buldu ve:

_ "Ondan başka, Mü'min Suresi'nin 15. Ayeti'nde de bir kere, 'Rafi-ud-derecat' olarak; on üç kere de 'Yükseltmek ve türevleri' halinde geçiyormuş." dedi. Mahir:

"Allah, Rafi ismi gereği, gökleri direksiz yükseltmiştir ve bazı hayvanları gökyüzünde gezdirir; Hafid ismi gereği de bazılarını ve gölgelerimizi yerde süründürür. Hazreti İsa'yı katına yükselten, Efendimizin şanını yücelten O'dur. Kullarının durumlarına göre derecelerini yükseltir, alçaltır." dedi. Define tok bir sesle:

"Allah, nefsine uyanları, cehennem en alt derekelerine alçaltır; salih kullarını cennetin en üst derecelerine yükseltir. Hazreti Yusuf'u, kuyudan ve zindandan çıkararak, Mısır'a sultan yapan O'dur. La Rafie illallah! " diyerek konuyu kapatmaya çalıştı ama bu konu, kapanacağı benzemiyordu. Işıl:

"Çocuklar! Benim dayım, başarılı bir müteahhitti. Bulunduğu yere sıfırdan gelmişti.

İnşaatlarda beton zeminde, çimento kâğıtlarının üzerinde yatmış, çalışmış çabalamış, apartmanlar dikmişti. Evlendiğinde, gecekondudan başlayarak muhtelif evlerde oturdu. Sonra altıncı katta bir daire aldı. En sonunda da, İstanbul gibi bir yerde, denize nazır bir site yapıp, on üçüncü katına kadar çıktı. Orası, dubleksti. O kadar güzel döşenmişti ki adeta kral dairesiydi. Ne yazık ki ömrü vefa etmedi. İçinde bir ay bile sağlıklı yaşayamadı. Felç oldu. Ne inebildi, ne çıkabildi, oraya çakıldı kaldı! Ha yer evde yatmış, ha gökdelende... Bereket çok çekmedi. Bir yıl kadar sonra öldü." dedi.

"Allah rahmet eylesin! " "Taksiratını affetsin! " "Başınız sağ olsun! " "Hüküm Allah'ın! " "Veren Allah, alan Allah! " gibi cümleler, birbirine karıştı. Dedim ki:

"Dünyevi yükselmeler geçicidir. Maddi âlemde, her yükselmenin bir alçalması vardır. Kaçınıcı kata kadar çıkarsan çık, yerin altına ineceksin! Kaçınılmaz son! "

"Çok doğru! " dedi, arkadaşlar. Define:

"Allah katında yükselmeye çalışalım! Mühim olan o! Burada, öyle de olur, böyle de... Bakın, benim yaşadığım yere! Küçük bir odacık... Ne fark eder? Gökdelende de olsam, bir sedirlik yerde yatmayacak mıyım? Gözümü kapattım mı, gökdelen de bir, benim fakirhanede de... Ha, yatağım kuştüyünden değilmiş de süngermiş... İçinde yattığım zaman, gözümü yumar yummaz uyuyamayacak olduktan sonra neye yarar? Benim borcum yok harcum yok! Gece olup da odacığım girdim mi, vurur kafayı yatarım, davul gibi şişerim! Oh! Gel keyfim, gel! " diyince, Ahmet dayanamadı:

"Davul gibi şişer de zurna gibi de öter. Dayan dayanabilirsen, horultusunun sesine! Yanındaki odada ben yatıyorum. Acıyan, bana acısın! .. Söylüyorum, inanmıyor. "Ne horlaması be? Ben hiç horlamam! Pamuk gibi uyurum! " diyor. dedi.

"Öyle dedim, dedim de... Bu var ya bu! Ahmediko! Bir gece teybe almış, sabah kalktığına bana dinletti. Duygu da var yanında. "Kim ulan, bu ayı? Mağarada kış uykusuna yatmış gibi inini titretiyor! .. Greyder mi ne? " dedim. "Senin bu geceki horlaman..." demez mi! .. Bir aklım varmış, başımdan çıktı! .. "Bu ben miyim, ulan! .." demişim, bir vurmuşum, sakat dizime! Nasıl canım yandı! .. Bunlar yerlerde! Gülmekten yarılıyorlar! .." Neşe, gülerek:

"Benim babam da horluyor. Televizyonun başında uyukluyor. "Kalk baba, yerine yat! Haydi, odana git! Bak üstün açık, üşüyorsun." diyorum. "Televizyon seyrediyorum, kızım! " diyor. Üşümesin diye üstünü örtüyorum. "Dokunma, bana! Şuracıkta biraz şekerleme yapayım dedim, keyfime turp suyu sıktın! Bana rahat yok mu bu evde yahu! " diyor. "Üşüyüp hastalanacaksın! Uyuyan üşür! " diyorum. "Sen üst örtmüyorsun ki! Kundaklıyorsun! " diye kükrüyor. Bilmem kaçınıcı uykusunda ne televizyonu seyrediyorsa..." dedi. Mahir:

"Benim amcam da dişlerini gıcırdatır. Dayanılmaz bir ses çıkar! Gıcır gıcır... Bitirmez de... Bütün dişleri kaplama! Gıcırdatmaktan birbirini yemiş, hepsi mahvolmuş! " dedi. İşil:

"Ben de gıcırdatmaya başlamışım. Birkaç yıldır... Sinirden oluyor, o! Demek ki baban da sinirli! Tedavi olmalı. Çok sinirli olduğum zamanlar daha çok gıcırdatıyormuşum." dedi.

"Evet, haklısın. Amcam çok sinirli... Sakinleştirici alıyor. Bana mışın demiyor, yine de! O da yükseldiği yerden indi bir ara. Bakkal dükkânından marketr... İşi büyütmişti.

Stoklamak için mal alırken hırs yapmış. Yetmedi, bir de depo yandı! Hani bazı mallar karaborsaydı ya... Yağ, karbonat, ampul falan... O zamanlar onda, onlardan tonlaydı. Tam piyasaya süreceği zaman yangın çıktı. O sıra komple yandı! Arada bir küçücük ev kurtuldu. İşte o zaman, iflas edince depresyona girdi."

"O stoklamalar nedeniyle karaborsa oldu o tüketim maddeleri. Yazık bu zavallı halka! Zaten gelirleri ne kadar ki! Her yerde kuyruk! Bir paket yağ için yarım saat bekliyorlar." dedi, Orçun. "Kusura bakma ama aradığını bulmuş."

"Neden kusura bakacağım? Haklı söze ne denir? Babam da çok söyledi, ona! Dinlemedi. "Yapma, etme... Fakir fukaranın hakkı var! " ne dediyse, kâr etmedi! Burnunun dikine gitti! Allah'ın parmağı var da gözüne mi sokacak! Buldu belasını, oturdu aşağıya! "

"Şimdi ne iş yapıyor? "

"Hiç... Boş gezenin boş kalfası... Kaldırım mühendisliği yapıyor. Bizde kalıyor. Yiyor içiyor, yatıyor, diş gıcırdatıyor, kalkıyor ahlayıp vahlıyor! "

"Diş gıcırdatılacak birisi varsa; o, aslında! "

"Gıybete girdiniz, çocuklar. Farkında mısınız? " diye uyardı, Define. Mahir, onarma çalıştı:

"Allah ıslah etsin! Cennetine, cemaline layık kullarından eylesin! Onu da cümlemizi de..."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0292

Onur Bilge

0293 - EI MUIZ

Onur BİLGE

Bursa, evliya yatağı... Her yerinde mübarek bir zat yatmakta... Allah'ın izzet ve ikramıyla güzelleşen bir şehir... Sadece doğusundan batısına kadar değil, kasabasından köyüne kadar ulu zatlarla bezenmiş. Her yerde bir türbe, her yerde bir imza... Onlara izzet ve şeref verilmiş ama onlar bunu nefislerine mal ederek kibirlenmemişler, Allah'tan geldiğini bilmişler, o nedenle de Allah'ın desteğini arkalarına alarak başarıdan başarıya koşmuşlar.

Nemrut ve Firavun gibi kişiler, başarılarını kendilerinden bilerek büyüklendikleri için zelil olmuşlar, helak edilmişler. Azan kavimlerin yaşamakta oldukları beldeler de yerle bir edilmiş.

Allah, insanı eşref-i mahlûkat olarak yaratmış. Diğer yaratıklardan üstün kılarak şereflendirmiş. Yeryüzündeki her şeyi, kullanımına sunmuş. Hakkıyla kulluk edenleri aziz, isyan eden ve büyüklenenleri zelil etmiş. Yahudilerden, cumartesi gününü saymayanlara: "Zelil maymunlar olun! " demiş.

Sadist hükümdarlar zelil, iyi ve adil olanlar da aziz edilmiş. Tarihimize baktığımızda, aziz edilen padişahları, cengâverleri, ulema ve evliyaları görüyoruz. Onlar, ne olurlarsa olsunlar, kul olduklarını asla unutmamışlar, her yerde kulluk görevlerini yerine getirmeye devam etmişler. Savaş meydanlarında dahi namazlarını bırakmamışlar, o şekilde başarıya ulaşmışlar.

Aziz olmak için ille de büyük bir zat olmak gerekmez. Sıradan bir mümin, kulluk makamı olan makamların en yücesine çıkarak, azizler arasına girebilir. Allah'ın bu dünyada şereflendirdiği kişiler, o dünyada da aziz olacaklar, zelil kılınarak helak edilenler, orada da aşağılık olacak ve cehennem azabıyla cezalandırılacaklar.

Allah-ü Teâlâ şöyle buyuruyor: De ki: Ey mülkün sahibi Allahım, dilediğine mülkü verirsin ve dilediğinden mülkü çekip-alırsın, dilediğini aziz kılar, dilediğini alçaltırsın; hayır Senin elindedir. Gerçekten Sen, her şeye güç yetirensin.

İslamiyet'e çok değer verildiği dönemlerde Allah, Müslümanları daima muzaffer kılmış ve şereflendirmiş. Osmanlı Devleti'ni de şereflendirmiş, üç kıtaya yaymış, topraklarında güneş batmayan bir ülke haline getirmiş.

Muiz ve zıt anlamı olan Muzil, Kuranda isim halinde değil, fiil olarak geçer. Yeryüzünde, bu zamana kadar, Allah'ın yükselttikleri aziz, alçalttıkları zelil olmuş; ahrette de öyle olacak. Allah, Muiz ismi gereği, sevdiklerini destekler, itaat ve ibadet edenleri düşmanlarına üstün getirir, aziz kılar. Allaha itaat etmek, en büyük izzettir.

Allah, kanaatkâr, samimi ve ihlâslı olan, nefsinin arzu ve isteklerini terk eden kulunu aziz kılar, ona mülk verir. Yani, kalbinden perdeyi kaldırır, Cemalini müşahade ettirir, kimseye muhtaç etmez, nimetine gark eder, kuvvet ve teyit verir, onu nefesine ezdirmez.

Bir Müslüman, ihlâsla günde yüz on yedi defa Ya Muiz okumaya devam ederse, izzet ve şeref sahibi olur, kötülüklerden korunur, iki cihanda da aziz olurmuş. İzzetin nuru, zalimlerin gözlerini kör edermiş.

Evde olduğum zamanlarda, özellikle akşamları kitap okuyorum. Bu toprakları bize

kimlerin miras bıraktıklarını, onların nasıl kişiler olduklarını öğrenmeye çalışıyorum. Okuduğum sürece o çağa gidiyor, doğum tarihlerini okuduğum kişilerin annelerinin sancılı çekişlerini görüyor, nasıl bir zat dünyaya getirdiklerinin bilincinde olup olmadıklarını düşünüyorum. Ebenin sarıp sarmalayıp kucaklarına verdikleri o minicik, ipek ciltli, pembe yanaklı bebeklerin, nasıl büyüdüklerini hayal ediyorum. Hangi âlimlerin dersleriyle eğitildiklerini tahayyül ediyor, talim yaptıkları yerlerdeki hallerini seyrediyorum. Sık ağaçlı gümrak ormanlarda avlanışlarını, ok atışlarını, kılıç kuşanışlarını gözümün önüne getiriyorum. Dualarla Tekbirlerle yapılan düğünlerini, evlat sahibi olduklarındaki kıvançlarını, müjde verenlere armağanlar dağıtışlarını aklıma getiriyor, böyle zamanlarda hangi duygular içinde olacaklarını kestirmeye çalışıyor, neler hissettiklerini düşünüp, aynı duygulara iştirak etmeye gayret ediyorum. Arkalarında büyük bir toz bulutu bırakarak, savaş alanlarına doğru, tozu dumana katarak uçan atlarla, 'Allahuekber! ..' diye haykırarak gidişlerini, nal seslerini, at kişnemelerini işitiyor, 'Allah Alah! ..' nidalarıyla düşmana saldırışlarını seyrediyor, savaş meydanlarındaki kılıç kalkan seslerini duyuyorum. Saldıranların naraları geliyor kulağıma, yaralananların feryadı... Sonra bu mübarek toprakları kırmızıya boyayan, düşman kanıyla kirlenen yerleri yıkayan, arıtan; sessiz sedasız akan, sızan gazi ve şehit kanını görüyorum. O kanı ve o kanla kutsallaştıkça kutsallaşan, azizleştikçe azizleşen Vatanı...

Diyorum ki kendime: "Semiray! Atanı, Vatanı, bu Vatan uğruna akan kanı ve bu topraklar için bu topraklarda yatanı iyi tanı! .." Onun için okuyorum. Onun için yazıyorum. Onların en az benim bildiğim kadar bilinmesi için notlar alıyorum. Onlar ki çalışmış çabalamış, izzet ve şeref sahibi kılınmışlar, onlar ki cihana nam salmış, sadece Müslümanlarca değil, düşmanları tarafından bile asırlarca övgüyle anılmışlar!

Allah'ın Muiz ismiyle tecelli ettiği, yani izzet ve ikram ettiği kişilerden birisi de Bursa'yı alma şerefi kendisine bahşedilen, Osman Gazi'yle Şeyh Edebalı'nın kızı Mal Sultan'ın oğlu olan Orhan Gazidir. 1281 yılında doğmuş. Beş erkek, bir kız çocuğu olmuş. Çocukları; Süleyman Paşa, Birinci Murad, İbrahim, Halil, Kasım ve Fatma Hatun'dur. 1326 yılında tahta geçer geçmez, Orhaneli Kalesi alınınca, Bizansın yardımından umudunu kesen Bursa tekfurundan şehri teslim almış.

Babası Osman Gazi, Bursa'nın alınmasından hemen önce ölmüş, vasiyeti üzerine Bursa'ya gömülmüş. Osmanlı Devletini o kurmuş ama Orhan Gazi teşkilatlandırarak devletleştirmiş. Uzun boylu, sarı saçlı, sarı sakallı, mavi gözlü; halkına ve mazluma karşı yumuşak huylu, merhametli ve adaletli; düşmana karşı hiddetli ve şecaatliymiş. Fakir babasıymış. Çok dindarmış. İlme çok değer verir, ulemaya hürmet edermiş. Halkıyla iç içeymiş. Sakin, acelesiz ve dikkatliymiş. İyice düşünerek sağlıklı karar vermiş. Hıristiyanlara iyi muamele edişleriyle dillere destan olmuş. İslamiyet'i onlara sevdirmesi, fethi kolaylaştırmış.

On beş yaşındayken savaflara katılmaya başlamış, ömrü boyunca savaşmış. Babasından teslim aldığı on altı bin dönümlük toprağı altıya katlamış, doksan beş bin dönüme çıkarmış. Devletin teşkilatlandırılması görevini, Alâeddin Paşa ile Şeyh Edebalının bacanağı Çandarlı Kara Halil Paşaya vermiş. Bu kişiler; para, kıyafet ve ordu konusunda çalışmalarını sürdürmüşler.

Büyük oğlu Süleyman Paşa, Orhan Beyden önce ölmüş. İkinci oğlu Murad Hüdavendigârı başkumandanlıkla görevlendirmiş. Orhan Gazi tarafından, İznikte yaptırılan ve 1334 yılında kullanıma açılan Hacı Özbek Camisi, Osmanlıların ilk camisidir. 'Sultan' lâkabı, ilk defa onun zamanında kullanılmaya başlanmış, ilk Osmanlı

parası, onun zamanında basılmış. Avrupaya ilk defa onun zamanında geçilmiş. Bursa Medresesi'ni de o yaptırmıştır. İstanbulun Anadolu yakasının tamamı onun tarafından alınmış.
Saltanatı otuz üç yıl sürmüş, 1359 senesinde vefat etmiş.

Tophane Parkı'nın girişinde, sağda, Osman Gazi Türbesi'nin karşısındaki türbede yatmaktadır. Bizans döneminde yapılan Saint Elie Kilisesi'nin kalıntısı üstüne yapılmıştır. Mozaik kalıntıları döşemede görülmektedir. Osman Gazi ve Orhan Gazi türbeleri aynı çatı altındayken, 1855 yılında depremden yıkılmış, 1863'de Sultan Abdulaziz tarafından yeniden inşa edilmiştir. Dört köşeli, duvarları sade ve beyaza boyalı olan türbesinin, dört mermer sütun üzerine oturtulmuş, geniş ve kurşunla kaplanmış bir kubbesi vardır. On pencere ile aydınlatılmıştır. Tavanında, onar kandilli bir avize asılıdır. Türbede; ortada Orhan Gazinin, piriç parmaklıklarla çevrili sandukası, onun kuzeyinde Cem Sultanın oğlu Abdullah'ın, kapı tarafında İkinci Bayezidin oğlu Korkut'un, yanında Orhan Gazinin eşi Nilüfer Hatun'un ve oğlu Kasım Çelebi'yle ile Yıldırımın oğlu Musa Çelebi'nin kabirleri olmak üzere yirmi iki mezar bulunmaktadır.

Hâce Muhammed Bâbâ Semâsi Hazretleri, Şeyh Edebalı, Hacı Bektaş-ı Veli de bu devirde yaşamış ve vefat etmişlerdir.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0293

Onur Bilge

0294 - EI MUZİL

Onur BİLGE

Murad Hüdavendigâr'la Rum asıllı Gülçiçek Hatun'un oğlu olan Yıldırım Bayezid 1360 yılında Edirne'de doğmuş. Beyaz tenli, geniş omuzlu, yuvarlak yüzlü, ela gözlü, kumral saçlı, sık sakallıymış. Savaşlardaki başarıları nedeniyle 'Yıldırım' lakabını almış. Bursa'daki bir semt, onun lakabını taşırmaktadır.

Çocukluğu, Bursa Sarayında geçmiştir. Her şehzade gibi iyi bir eğitim almış. Kütahya sancağında valilik yapmış. Babasının vasiyetiyle 1389 yılında, yirmi dokuz yaşındayken tahta çıkmış.

O zamanlar; Sırbistan kralı, Kosova savaşında ölen Kral Lazarın oğlu Stefan Lazareviç'miş. Barış antlaşması yapmak için Edirne'ye geldiğinde, kardeşi Mariayı Bayezide vererek, Osmanlı Devletiyle dostluk kurmuş.

Sultan Muradın ölümünden yararlanarak güç birliği yapan Anadolu Beylikleriyle mücadele etmiş. Sırp kuvvetleriyle Anadolu'ya girmiş, isyan eden beylikleri almış.

Sırp'larla akraba olmuş ve dostluk kurmuş ama tedbiri elden bırakmamış. Karaman Seferine birlikte çıktığı, Sırp İmparatoru Yoannesin oğlu Manuel, Bursaya gelince, izin almadan İstanbul'a geçmiş. Bayezid bu gidişten şüphelenerek, Macaristan seferini iptal etmiş, İstanbul'u kuşatma kararı almış.

1391 yılında, karadan ve denizden yapılan bu ilk kuşatma, abluka niteliğinde olup, Macarların topraklarımıza girmesiyle kaldırılmış. Bir yıl sonra, Türk Akıncıları, Kral Sigismund komutasındaki Macar Ordusunu yenmiş. 1395 yılında İstanbul'u tekrar kuşatmış. Haçlıların harekete geçtiği haber alınınca kaldırılmış.

Macar Kralı Sigismund komutasında, Papanın desteğiyle; Fransız, İngiliz ve Alman kuvvetleri başta olmak üzere bütün Avrupa ülkelerinin katılımıyla oluşan Haçlı Ordusu, 1396 yılının Mayıs ayında, beş yıldır kuşatma altında olan İstanbul'u kurtarmak amacıyla harekete geçmiştir. Niğbolu kalesi önünde yapılan savaşı kazanınca, Abbasi Halifesi, Yıldırım Bayezide 'Sultan-i iklim-i Rum', yani 'Anadolu Sultanı' ünvanını vermiş.

İstanbul'u üçüncü kez kuşatmış, bu sırada Anadoluhisarı'nın yapımı tamamlanmış. Denizciliği geliştirmeye çalışmış. Kuşatma sonunda şehrin teslim olacağını umuyormuş ama Timur tehlikesi baş gösterince, Bizansla bir antlaşma yapmak zorunda kalmış. Bu antlaşma gereği, kuşatma kaldırılmış, Sirkeci'de bir cami, bir İslam Mahkemesi ve bir Türk mahallesi kurulmuş, haraç arttırılmış.

Yunanistan ve Moraya sefer düzenlemiş. 1398 yılında Karaman'ı ve Karadeniz beyliklerini fethetmiş, Dulgadiroğulları beyliğini yıkmış. Galatadaki Ceneviz Kolonisi'yle savaşmış.

Timurtaş Paşa, Mudurnu Yıldırım, Bergama ve Bursa Ulu Camileri, onun döneminde yapılmış. 1396 yılında İstanbul'un Anadoluhisarını, ilk sağlık eserleri olan Bursa Yıldırım Darüşşifası ve Yıldırım Sağlık Ocağı'nı yaptırmış, Yıldırım Medresesi'ni de inşa ettirerek, Bursayı ilim merkezi haline getirmiş.

Buhara'dan gelerek Bursa'ya yerleşen, Hazreti Hüseyin tarafından, Efendimizin dokuzuncu göbekten akrabası olan Emir Sultan Hazretleri, Osmanlı'nın manevî mimarlarından. Somuncu Baba'ya talebe, Bursa halkına öğretmen olmuş. Arzu

edenleri, ilim ve irfanıyla aydınlatmış, Osmanlı Devletinin kuruluş döneminde önemli hizmetlerde bulunmuş.

Ledün ilmüne de sahip olduğu için pek çok kerameti ortaya çıkmış. O nedenle, 'Kerâmetler Sultanı' olarak tanınmış.

Yıldırım Bayezide damat olup, Niğbolu Zaferindeki esrarlı yardımı sırasında kerametleri görülmüş. Bayezid, Macarlarla savaşırken kolundan yaralanmış, askerlerin içinden bir genç hekim, yarasını sarmış. Çok derin olmayan bu yaranın sargısı ertesi gün sabah açılınca, izinin bile kalmamış olduğu görülmüş. Sargı bezi olarak kullanılan kumaş parçası da; hanımının nişanlıyken verdiği mendilin yarısıymış. Hekimin ortadan kaybolmasıyla, sır olarak kalan bu olayın benzeri; Osmanlı ordusu kaleye girmekte zorlanıp, büyük kayıplar verirken, aynı hekimin tekrar ortaya çıkıp, orduya kalenin kapısını açmasıyla tekrar yaşanmış. Bu iki olağanüstü olay, özellikle Yıldırımı hayretler içinde bırakmış.

Kendisi Edirne'deyken, kızı Hundi Sultan'ın, rızası alınmadan, bir çömlekçiyle evlendirildiğini duyup çok kızan, kızını verenleri cezalandırmak için bir adamını Bursaya gönderen, sonra da araya girenleri kıramayıp, cezadan vazgeçen Bayezit, Niğboludan zaferle döndüğünde, karşılayanların arasında, yarasını saran ve kalenin kapısını açan askeri tanıyınca, bir de koluna sarılan mendilin yarısının onda olduğunu görünce, damadı hakkındaki düşünceleri değişmiş, ona yürekten bağlanmış.

Rumeli'de savaşırken de, bir ara çaresiz durumda kalınca, Emir Sultan ortaya çıkmış: İşaret ve feth-ü nusret guzat-ı Müsliminindir! .. diyerek fethi müjdelemiş; Yıldırım'ın ordusu o güçle yenilerek saldırmış, düşmanı yenmiş ve pek çok ganimetle dönmüş.

Fakat Ankara Savaşı konusunda Emir Sultan'ı dinlememiş. Kızı Hundi Sultan'la aralarında şöyle bir konuşma geçmiştir:

"Babamı neden desteklemiyorsun? "

"Bu savaşa rızam yoktur. Kardeş kardeşi vuracak. Baban beni dinlemiyor. Timur'un ordusu daha güçlü ve sayıca daha çok..."

"O zaman babam için dua et! "

"Timur'un dua almadığını mı sanıyorsun? Ona da zamanın kutbu dua ediyor. Yenilgi kaçınılmaz! Kardeş kanı akacak! Çok yazık olacak! .. Çok! .."

Timur, Cengiz İmparatorluğu'nu tekrar kurmak için İrani almış, Hindistana seferler düzenlemiş. Azerbaycan ve Bağdat Emirleri Yıldırım Bayezide sığınmış. Bayezid, esirleri Timur'a teslim etmeyince araları açılmış. Timur, Anadoluya girmiş, Sivası yağmalamış, ilerlemeye devam ederken Osmanlı Ordusu'yla Ankarada, Çubuk Ovasında karşılaşmışlar. Kara Tatarlar, Timur'un tarafına geçince ordu dağılmış, Bayezit esir düşmüş.

Bu yenilgi, elli yıllık bir duraklamaya, Anadolu Türk birliğinin dağılmasına, beyliklerin tekrar belirip güçlenmesine, Osmanlı Devletinde karışıklıkların çıkmasına, dört ayrı bölgede, şehzadelerin dört farklı devlet ilan etmesine; Bursa, İznik ve İzmit'in, Timur tarafından yağmalanarak yakılmasına, İzmir'in işgal edilmesine sebep olmuş, 1402'de başlayan iktidar boşluğu ve taht mücadelesi, 1413 yılına kadar sürmüştü ve bu döneme,

'Fetret Devri' adı verilmiş.

Emir Sultan'ın uyarılarına rağmen yapılan ve yenilgiyle biten Ankara Savaşı'nda, Yıldırım Bayezid de esirler arasındaymış. On üç yıl süren padişahlığı; yedi ay, on iki gün süren esaretinin ölümle noktalanmasıyla son bulmuş.

Emir Sultan, II Murad zamanında, 1422 yılında yapılan İstanbul kuşatmasına da beş yüz dervişle birlikte katılmış; ordumuzu maddi ve manevi yönden desteklemiş.

Devletlerin de yükselmeleri ve alçalmaları vardır. Onlara da muzafferiyeti Allah-ü Teâlâ bahşeder. Yıldırım'ı zaferden zafere koşturan da Allah'tır, esir düşüren de... O, dilediğini Muizz ismiyle yükseltir, dilediğini Müzill ismiyle indirir.

El Müzill; Allahın, hak edeni zillete düşüren, zelil eden, hor ve hakir hale getiren anlamındaki sıfat isimlerindedir. 'Muizz', 'izzet ve kuvvet veren, yükselten'; 'Müzill', 'zelil edip rahmetinden uzaklaştıran, hor ve hakir kılan' demektir.

'Zillet'; 'alçaklık, aşağılık, düşkünlük' demektir. 'Züll'; 'horluk, hakirlik, alçaklık, küçülme, aşağı düşme, miskinlik' anlamlarında kullanılır.

El Müzill; 'zillete düşüren, hor, hakîr, rezil ve perişan eden' demektir.

Tövbe Suresi'nin 2. Ayeti'nde: " Bilin ki, Allah'ı aciz bırakacak değilsiniz Gerçekten Allah, inkâr edenleri hor ve aşağı kılıcıdır " buyrulmaktadır.

'İzzet', 'üstünlük ve galibiyet' demektir Mü'minler aziz, kâfirler zelildir. Âlimler aziz, cahiller zelildir

İzzet, Allah'tan gelen hayırların en büyüklerindedir. Kâmil insan, Allah'ın halifesidir. Secde ederek nefsinin alçaltır, Allah da onun izzet ve şerefini arttırır. Nefsinin üstün tutanları, Müzill ismiyle alçaltır, hakir kılar. İzzet, zillet, fakirlik, zenginlik, her şey Allah'tandır.

Yılanına çıyanına kadar yeni giysiler veren Allah, kuşuna kurduna kadar giydirir, yedirir, içirir, gönendirir. Her çıkışın bir inişi vardır. Her şey emanettir. Padişahlık da emanettir. Bir bakmışsın padişahsın, bir bakmışsın, tacın tahtın elinden alınmış, hatta özgürlüğünü kaybetmişsin, esir düşmüşsün!

Güneş de doğarken yükselir, batarken alçalır. İnsan da devletler de doğar, büyür, güçsüzleşir, yok olur. Büyüklük taslayanlar mutlaka zillet çekmişlerdir. İsyan edenlere boyun eğdirilmiştir. Secde etmeseydi, Firavun etmeyecekti, o bile boyun eğdi! O ki tanrılık taşıyordu. Azizler cennete, zeliller cehenneme gidecek.

El Müzill ismini günde yetmiş beş kez tekrarlayıp dua edenin, hasetçinin hasedinden, zalimin zulmünden emin olacağı söylenir.

Gâşiye Suresi'nin 2. Ayetinde: "Yüzler var ki, o gün eğilmiş, zillete düşmüştür." Kasas Suresi'nin 76. Ayetinde: "Karun, Musa'nın kavminden idi de, onlara karşı azgınlık etmişti. Biz ona öyle hazineler vermiştik ki, anahtarlarını güçlü kuvvetli bir topluluk zor taşırdı. Kavmi ona demişti ki: "Şimarma! Bil ki Allah şimarıkları sevmez." 83. Ayeti'nde: "İşte ahiret yurdu! Biz onu yeryüzünde böbürlenmeyi ve bozgunculuğu arzulamayan kimselere veririz. (En güzel) akıbet, takva sahiplerinindir."

Kiyâmet Suresi'nin 22. ve 23. Ayetlerinde: "Yüzler var ki o gün ışıll ışıll parlar. Rabbine bakar." buyrulmaktadır.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0294

Onur Bilge

0295 - Es SEMİ

Onur BİLGE

Gecenin sessizliğinde; Allah'ın, insana bahsettiği en önemli nimetlerden olan konuşabilme, duyabilme ve anlayabilme yeteneğini düşünüyorum.

Konuşmadığını ve işitmediğini zannettiğimiz varlıkların bile konuştuıkları mucizevi şekilde görülmüş. Hazreti Süleyma'a, bütün hayvanlarla ve cinlerle konuşabilme yeteneği bahşedilmiş. Efendimizden rivayet edilen hadislerden, ona da bu konuda bir takım benzer farklı yetenekler verilmiş.

Bir rivayete göre, mescidin minberi yapılmadan önce, hurma ağacından yapılan bir sütuna dayanarak vazettiği, cemaat kalabalıklaşınca, herkesin rahatça görebilmesi için, yapılan minberde konuşmaya başladığı ilk gün, hurma kütüğünden ağlama sesleri geldiği, orada bulunanlar tarafından işitilmiş, Peygamber Efendimizden ayrı kalmaya dayanamadığına karar verilerek, yerinden alınıp, minberin altına gömülünce o ses kesilmiş.

Yine, kendisine nübüvvet gelmeden önce dahi yanından her geçişinde bir kayanın:

“Esselamü Aleyke Ya Resulullah! ” diye selam verdiği, onun da bu selamları aldığı rivayet edilmektedir.

Canlı cansız her yaratılan ses çıkarır ama bizim ayarı kısık kulaklarımız o sesleri duyamaz. Her canlı, kendi lisaniyla konuşur ve Allah'a, bizim anlayamadığımız biçimde ibadet eder.

Canlı cansız bütün varlıklar, hücrelerden ve atomlardan meydana gelir. Yaratılışın en küçük parçasının içinde dahi bir çekirdek ve etrafında, daimi hareket halinde elektronlar ve onların çıkardığı sesler vardır.

Gökyüzündeki her hareketli ses çıkarır. O kadar ki göklerde adeta çeşitli orkestralar vardır ve sürekli müzik yapılmaktadır. Dünya da kendi etrafında ve güneşin etrafında dönerken bir ses çıkarmaktadır. Topacın dönerken çıkardığı ısığa benzer ses gibi çıkmakta olan o sesleri işitememiz mümkün değildir.

Damarlarımızdaki kanın atışının, nehirler gibi çağlayışını işitemeyiz. Dış sesler, iç sesleri dengeler. İşitebilmiş olsaydık, hiç birimiz sağlıklı kalamaz, aklımızı kaçırdık! Bazı tansiyon hastalarında, o ses artarak, dayanılmaz hale gelir. Bu kişiler, intihar etmek isteyecek kadar canlarından bezerler. Bazıları:

“Kulaklarımın içinde buzdolapları çalışıyor! ” Bazıları da:

“Kulaklarımda ırmaklar akıyor! ” diye şikâyet ederler. Şizofrenler:

“Kulağıma sürekli bir şeyler söyleyen birisi var. Bana bazı olaylardan haber ve komutlar veriyor. O kadar çok konuşuyor ki onu dinlemekten usanıyorum! Ancak ilacımı içersem, biraz rahat edebiliyorum. Konuşması azalıyor.” gibi akıl almaz şeyler söylerler.

Allah, işitme yeteneği verdiği gibi her şeyi işitemememiz için de önlem almıştır. Yaşanan madde dünyasında mana âleminin seslerini de algılamakta olsaydık, melek, cin ve şeytan sesleri de diğer seslere karışacak, trafik iyice sıkışacaktı. O zaman iman mevzuu da orijinalitesini kaybedecek, mesela herkes meleklerin varlığını kabul edecekti. İnsan,

duyduğuna ve gördüğüne kolayca inanır. Bunların dışındakilere şüpheyle bakar. Algılayamadıklarını yok saymaya meyilli olduğu için bazıları, gabya imanı gerektiren dinimizi, şeksiz şüphesiz kabul edemez. İman etmemiz gereken hususlar Amentü'de belirtilmiştir. Onlardan bir tanesini inkâr, tamamını inkâr etmek; yani dinden çıkmak demek olup, son derece sakıncalıdır.

Kulaklarımızın ayarı, iman edinceye kadar kısık kalır. İnsan, sarsılmaz bir iman sahibi haline gelince; Allah, ona sır kapılarını açıp, hak edene, hak ettiği kadar, esrarını seyrettirebilir. O, herkesin görmediklerini görmeye, duymadıklarını duymaya başlar. Bu kişilere; 'salih kullar, veliler, erenler evliyalar' denir. Kura'n-ı Kerimde, bu gibi kişilerin, Allah'ın koruyucu kubbesi altında oldukları bildirilmiştir.

Sıradan kişiler de bazen olağanüstü olaylara şahit olabilir, doğaüstü bazı sesler duyabilirler. Bazıları, deneyimlerine dayanarak, kulak çınlamalarıyla olayları ilişkilendirmekte, bazıları göz seğirmesini bir şeylerle bağdaştırmaktadır. Aslında bunların, tıbbi nedenleri vardır ama insanlar arasında telepatik dalgalarla kurulan bir nevi iletişim bağının varlığı da olasıdır.

İnsan beyni, sırları tamamen çözülememiş, harika bir yapıya sahiptir. Saat gibi kurulabilir, çalar saat gibi sinyaller alınabilir. İnsanlar, birbirlerine yürekten bağlandıklarında, beyinden beyne ulaşan bir takım dalgalarla sinyaller alabilirler.

Annemle aramda, genelde ikizler, ana kız ve sevgililer arasında çok kuvvetli olan telepatik bağın ne kadar güçlü olduğundan bahsetmiş, bu konuda yaşadığımız bazı olayları anlatmıştım. Bunlardan biri de, ayrı yerlerdeyken annemin ameliyata alınma anını, imtihan salonunda, kulağımın bir anda dış seslere kapanması ve düdük sesi gibi, o zamana kadar işitmediğim bir sinyalle uyarılmamla anlayışımıdır. İmtihandan sonra hastaneye gittiğimde, annemin ameliyathanede olduğunu öğrenince, babama:

"Tam onu on geçe mi alındı, ameliyathaneye? " diye sorduğumda:

"Evet. Öğleden sonra ameliyat olacaktı. Bir kişi cayınca, onu tam o zaman, erken aldılar. Nerden bildin? " diye sordu.

Benzer olayları yaşayan çok kişi vardır. Allah, benim gibi sıradan kişileri de zaman zaman mesaj niteliğinde sesler ve görüntülerle uyarabilir. Bunlar, bize en gerekli olan imanımızın pekişmesine yardımcı olaylardır. Parapsikoloji, bu tür olayları çözümlenmeye çalışmaktadır.

Allah'ın, Semi ismi vardır. Semi; 'gizli ve aşikâr her şeyi işiten, işitme gücüne sahip olan ve işitme kuvveti veren' demektir. Allah, hiçbir şart ve kayda bağlı olmaksızın duyar. Semi ismi, Kuran-ı Kerimde kırk yedi defa geçer. Bu sıfat İslam din bilginlerince Allaha sübutu zaruri bulunmuştur. Es Semi ismi, Sebe, Duhan, Hucurat, İsra gibi surelerde tek başına değil, daha çok Karîb, Basîr ve Alîm isimleriyle birlikte geçmektedir. 'Semiud-dua' 'duayı işiten' demektir.

Ağzımızdan çıkan her söz, her duamız, anında Allah tarafından işitilmektedir. Yeryüzünde ses, dalgalar halinde çıkmakta ve asla kaybolmamakta, işitilemez hale gelse de dolanıp durmaktadır. Ayrıca kayda geçmekte, inkâr edemememiz için hazır bekletilmektedir.

Dost düşman, herkese söylediklerimizi işittiği, Firavuna konuşurken bile kelimelerin en

tatlı ve yumuşak olanını seçmek, hakkında bilgi olmayan şeyin ardına düşmemek gerektiği; kulak, göz ve gönlün yaptığından sorumlu olduğu, Taha ve İsrâ Suresi'nde bildirilmiş; gözümüzü, kulağımızı ve gönlümüzü korumamız emredilmiştir.

Mü'min Suresi'nde de: "...Allah'ın ayetleri hakkında münakaşa edenlerin sinelerinde, ancak, yetişemeyecekleri bir kibir vardır. Sen Allah'a sığın. Şüphesiz O, Semi'dir, Basîr'dir." buyrulmaktadır.

Allah, maddeden münezzehtir. O'nun duyması için kulak gerekmez. Nasıl duyduğunu kavrayabilmemiz imkânsızdır. Biz birkaç sesi birden işitebilir, birbirinden zorla ayırabiliriz; O, idrakimizin ve hayalimizin ulaşamayacağı şekilde, aynı anda her sesi işitir, ayırır, anlar. Bazı şarkı ve şiirlerde: "Allah'ım, duy sesimi!" "Beni duymuyor musun?" "Beni duy artık!" gibi saygısızca sözler geçer. Ağzımızdan zaman zaman, düşüncesizce çıkan bu tür isyan içeren sözler nedeniyle Allah bizleri affetsin!

Havasız ortamda sesin iletilmesi mümkün değilse de, içimizden geçenler dahi işitilmekte, beynimizden geçenler bile kayda alınmakta, amellerimiz ve hatta ibadetlerimiz bile niyetlerimize göre değerlendirilmektedir. Söylediklerimiz kadar söylemediklerimiz de önemlidir. O nedenle, kalbimizden geçenleri de kontrol altında tutmalıyız.

Rüyalarımızdaki konuşmalarımızın; hava, ses dalgaları ve konuşmayı sağlayan ağız, dil, diş, ses telleri, gırtlak, akciğer gibi organlara; işitmemizin de kulağa bağlı olmayışı, mana âlemindeki işitmeye küçük bir örnektir. Bizim duymamız cüzi, Allah'ın duyması külli, mutlak ve sonsuzdur. Yani, her sesi birlikte işitir.

Bizim işitmemiz, mesafeye, engelle sınırlıdır, belli frekanslar arasına sıkıştırılmıştır.

Ağzımızdan çıkan her sözün işitildiğini aklımızdan çıkarmazsak, konuşabilme yeteneğimizi en akılcı şekilde kullanır, ya güzel söz söyler ya susar, salihlerden olmaya çalışırız. Dil, insanı cennete de cehenneme de götürebilir. İbadetlerin çoğu dille olur. Günahların çoğu da dille işlenir. Dille günaha girmek en kolay olanıdır. Bir giybetin günahı, otuz altı zina günahına eşittir.

İşitmek, sadece kulağa bağlı değildir. Öyle olsaydı, Gülbeyaz gibi doğuştan sağır olan kişiler, ezanın okunacağını birkaç saniye önceden hissedemezlerdi. Rüyada ve trans halinde işlevini yapmaya başlayan kalp gözlerimiz gibi kalp kulaklarımızın olduğu da bir gerçektir. Her insanda biraz bulunabilen bu tür algılamaya, bazı salih kişilerde derece derece artış göstermektedir.

İsa Aleyhisselam: "Allah'ın izniyle kalk!" dediği zaman, ölüye hitap ediyordu. Demek ki ölü de duymakta... Bazı hadisler ve talkin verilmesi de bunu doğrulamakta... Tıbben de işitme, en son yok olan yetenek... Yıllarca önce ölmüş, bedeninin tamamı toprağa karışmış kişinin duyması, ancak ruh kulağıyla mümkün...

Dünyadaki olaylar fiziki sebeplere bağlanmış. Maddi âlemin madde insanı, her konuda maddi bağlantı aramakta... Makineleşme ve robotlaşma arttıkça, maneviyattan yeteri kadar nasibini alamamakta... Ne yazık ki gelecek kuşakları daha büyük tehlikeler beklemekte.

*

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0295

Onur Bilge

0296 - EI BASİR

Onur BİLGE

Hem çalışıp hem okumak ve yaklaşmakta olan şubat sınavlarına hazırlanmak nedeniyle epeydir kayda değer bir şeyler yazamadım. Belki de bu zamana kadar önemli bir şey olmadığından... Bugün, detaylarını unutmadan yazmam gereken acı bir anı var.

Viranecilerle Kültür Park'a gitmiş, doyasıya eğlenmiştik. Akşamüstü hepimiz evlerimize gitmek üzere birer ikişer dağıldık. Ben de en sona kalanlardan Hilmi ile çıkışa doğru gidiyordum. Restoranın birinden şişman bir çocuk çıktı. Üzerinde kirli, sararmış, kısa kollu bir fanila vardı. Yüzü o kadar tuhaftı ki boş bulunup, gülerek Hilmi'ye onu gösterdim. Nasıl fark etti, ne oldu, anlayamadım, bir şeyler söyleyerek geri gitti, elinde kocaman bir bıçakla geldi, bana değil, Hilmi'ye:

"Neden alay ediyorsunuz lan, siz benimle? " diye saldırdı. O anda arkadaşım hemen gözündeki gözlüğü çıkarıp yere attı.

"A! Bıçak! .." diye bağırınca, o da bıçağı attı. Aşırı derecede miyop olan, gözlüksüz doğru dürüst göremeyen arkadaşım hücum edip, tek söz söylemesine fırsat vermeden, olanca kuvvetiyle sol gözüne bir yumruk vurdu! O da kendisini savunmaya kalktı ama isabet ettiremedi. İyi ki etrafta birileri vardı ve hemen müdahale ettiler, ayırdılar.

Kaşı açılmış, gözü kızarmış, yaşarmıştı. Elinin tersiyle silerek etrafı seçmeye çalışıyordu. Yerden aldığım gözlüğünü verdim, taktı ama o gözüyle göremediğini söyledi. Acilen hastaneye gittik. O zamana kadar gözü kan çanağına dönmüş, gözkapakları iyice şişmiş, çevresi morarmaya başlamıştı.

Acilden girdik, muayeneden sonra yaralı kısım temizlendi, bantlandı, reçete yazıldı, gözde çok fazla bir hasar olmadığı söylendi. Ucuz atlattığımızı şükrederek oradan ayrıldık. Hâlâ olayın şokunu atlatamamıştık.

Aradan bir süre geçince, bize ne olduğunu hatırlamaya ve detayları birbirimize anımsatmaya başladık. Olay, çok acıydı. Son derece sevimsiz bir saldırıydı ama o bıçak vardı ya o bıçak... Hilmi'ye saplanabilir, onunla beraber hastaneye gelebilirdi. Belki de muayeneden sonra morga indirilebilirdi. O ana kadar bizi kahreden, mahveden bu olay, asabımızı o kadar bozmuş ki hakkında konuşmaya başlayınca, bir süre sonra yolda gülme krizine girdik:

_ "Kocaman bıçakla yürüdü üzerine! "

"Ya! Keskindir de onlar! Aşçı bıçağı..."

"Soğan gibi doğrayacaktı seni! "

"Karnımdan girer, sırtımdan çıkardı! "

"Burası Bursa... Kılıç kalkan oynayanların kenti..."

"Ayağında kara şort, üstünde fanila... Çekmiş kılıcı! .."

"Sen de bir tencere kapağı bari alsaydın eline! "

"Gözlüğü attım ya! Yoksa gömecekti gözüme! Zor çıkarırlardı ve beraberinde, çoktan akan ve artık bir işe yaramayan gözümü..."

"Bakayım nasıl olurdun, o zaman? "

"İşte böyle! Bak! "

"Yapma! Gerçekleşir falan! Kahramanım benim! "

"Aman ne kahraman! "

"Yel değirmeni sandı seni! Don Kişot... Nasıl da hücum etti! "

"Yok, o değil, Don Kişot olan. Aldonz Lorence'yi koruyan gezici şövalye benim."

"O zaman o, yel değirmeni..."

"Başımı derde soktun! Hayatımdan olacaktım. Anama babama ne diyecektin? "

"Kahramanca can verdiğini... İskenderun'a heykelini dikerlerdi."

"Tek gözlü..."

"Ne fark eder? Hangi heykel görüyormuş gibi? Hepsi bakarkör..."

"Sahi, onlar hep öyle..."

"İyi ama kör olsaydın ölmezdin ki! "

"O zaman, karnı bıçaklı..."

"Sinirlerimiz fena halde bozulmuş bizim! Gülünecek şeyler mi bunlar? Allah korudu! Verilmiş sadakan varmış! "

"Zaten gözlüksüz göremiyorum. Bir de... Ya, Allah korudu! Sen, görememek ne demek, bilemezsin! Sabahleyin gözümü açar açmaz, el yordamıyla aranmaya başlıyorum. Gözlüğümü bulamazsam, hayatım mahvoluyor! "

"Göremiyor musun? "

"Göremiyorum ya! Gözlüğümü taktım mı her taraf seçiliyor, bir 'Oh! ..' çekiyorum. O gözlük var ya... Ne kadar kıymetli benim için, biliyor musun? Nereden bileceksin? Değeri, kaybedilmeden anlaşılabilir! "

"Ceninin, bedeninden büyük bir kafası, kocaman kocaman gözleri oluyor. Yaratılıştan da baş, özellikle de göz çok önemli olmalı."

"Göz için ne kadar araştırma yapılmış, nasıl gördüğü hâlâ anlaşılabilir." "

"Bir fincan su... Aktı mı, bitti! .. Bir yağ parçası... Nasıl görüyor, değil mi? Akıllara durgunluk! Allah'ın, akıl sır ermez işleri var! Hayret, sadece hayret! "

“Görüntü beyinde teşekkül ediyor, aslında.”

“Kafatasının içinde, kör karanlıkta...”

“En büyük nimet, göz! ”

“Ya akıl? Kaybettiğimizi düşün! ”

“Sanki var da kaybedeceğiz! Hale baksana! Başımıza gelenlere... Bir de katıla katıla güldük! ”

“El Basîr...”

“Nedir o? ”

“Allah’ın sıfatlarından... Karanlık gecede, kara taş üzerindeki kara karıncayı görür. Geçmiş ve geleceği sonsuzdan sonsuza kadar her yeri, her şeyi ve her olup biteni aynı anda görür. Nasıl ve ne denli gördüğünü tahayyül bile edemeyiz! ”

“Körlerde, başka hassasiyetler oluyor. Kalp gözleri açılıyor veya başka yetenekleri gelişiyor. İşitme ve konuşma kabiliyetleri artıyor.”

“Dokunma duyuları gelişiyor ve ezberleme yetenekleri artıyor. Onların farklı bir dünyaları var.”

“Bazen göremiyorum ya... Hani gözlüğümü hemen bulamayınca, bir süreliğine... O zaman onların dünyalarını merak ediyorum. Ben bir süreliğine bile dayanamıyorum. Ya onlar? Değil mi? Kapkaranlık... Sadece karanlık... Bir de... Bizim oralarda, yaşlı bir adam var, âmâ... Ona, saatin kaç olduğunu soruyorlar, dakikası dakikasına söylüyor. Kaç defa şahit oldum! Nasıl tahmin ediyor, nasıl tutturuyor, anlayamıyorum! ”

“İnsan beyni, harika bir yapıya sahip. Saat gibi kurulabiliyor, istediğimiz zaman uyanabiliyoruz. Zamanı, ruhen takip etmek de mümkün. İçgüdüsel olarak... Onların altıncı hisleri çok daha kuvvetli oluyor. Bir et bedenimiz, bir de ruh bedenimiz var. Et, yağ, damar, sinir, su... Madde gözlerimiz kapandığında, rüyayı ruh gözlerimizle görüyor, ruh kulaklarımızla duyuyoruz. Ruhumuzun da bir yaşama alanı var ki o, uyku ve ölüm için.”

“Nasıl yani? ”

“Genişletip düşün! Ölünce ne oluyor? Beden toprağa, ruh Berzah Âlemine... Berzaha cennet ya da cehennem seyrinde... Ya nimete gark olmaya başlamış ya da azapta... Kabir azabı veya cennet müjdesi! Rüyadan ağır bir seyir... Yeryüzündeyken kullanmadığımız bölümlerin devreye girmeye başlaması... Bence, diğer bölümler, beden tekrar yaratılıp cennet ve cehenneme intikal edince tamamen kullanıma açılacak. O zaman gözlerimiz ve biz, Cemal seyredebilecek mukavemete getirileceğiz.”

“Nerden biliyorsun? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? ”

“Çeşit çeşit görme var. Belki gözsüz bitkiler bile görüyordur.”

“Saçmalama! ”

"Görmek için ille de göz olması gerekmez ki! Melekler gözsüz görebiliyor. Cinler de öyle..."

"Evet ya... Bedensiz varlıklar..."

"Ölüm anına kadar melekleri göremezken, o bölüm kapalıyken, o anda o bölümün de kullanımına müsaade ediliyor. Perde kalkıyor. Bazıları, ölüm anında gördüklerini söylüyorlar. Hemen hemen hepsi aynı şeyleri anlatıyor."

"Sadece ölüm anında mı? Ya yaşarken? "

"Yaşarken de zikir ve tefekkürle, ölmeden önce ölmeyi başararak o bölümü kullanmaya hak kazananlar vardır. Biz bunlara 'kalp gözü açık kişiler, erenler, evliyalar' diyoruz."

"Mutlaka evliya mı olmak lazım? "

"Bir yerde okumuştum; Rusya'da, sonradan hiç göremez hale gelen bir kızın, ayak başparmağıyla iki sayfa kitabı hatasız olarak okuduğu saptanmış."

"Hayret! Akıl alacak gibi değil! "

"Bu konu uzun... Şu eczaneden senin ilaçlarını alalım, burada ayrılalım. Bu konuyu başka zaman irdeleyelim."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0296

Onur Bilge

0297 - EI HAKEM

Onur BİLGE

Sınavların yaklaşması nedeniyle, Virane'de hummalı bir çalışma vardı. Arada yine tavla ve dama oynanıyordu, çıkıp geziliyordu ama daha çok üst salonda, soba başında, kütüphane sessizliğinde, toplu halde ders çalışılıyor veya ara veriliyor, önemli bir konu tartışılıyor, herkesin ayrı ayrı fikrini söylemesi sağlanıyordu. Her şey yolundaydı. Mükemmel bir uyum içindeydik.

Yine böyle bir akşamüstü, kömür sobasında demlenen çayı zevkle yudumlamaktayken, Mahir ile Işıl arasında bir huzursuzluk olduğu fark edildi. Birlikte ders çalışıyorlardı. Aniden yükselmeye başlayan sesleri, herkesin meşgul olduğu işi bırakıp, başlarını onlara doğru çevirmesine sebep oldu. Öfkeden kan beyinlerine çıkmış, yüzleri pancar gibi olmuştu. Define de okumakta olduğu gazetesini indirip gözlüklerinin üstünden o tarafa baktı ve tatlı sert bir ifadeyle:

"Çocuklar! Ne oluyor orada? Sakin olun! Önce derin derin nefesler alın, sonra da yavaş yavaş anlatın da ne olduğunu biz de bilelim! " diye olaya müdahale etti.

Dede, her türlü şakaya gelir, büyükle büyük, küçükle küçük olurdu ama bir şey dedi mi, akarsular durur, ona gereken saygıda kusur edilmez, sözü emir addedilir, istediği anında yerine getirilirdi. Sustular ve yerlerinden kalkarak; sobanın başındaki özel sandalyesinde hafifçe doğrularak dizlerine örttüğü lacivert kareli battaniyesinin üzerine bıraktığı gazetesini alıp her zamanki gibi solundaki kitaplığa bırakmak üzere katlamaya başlayışındaki asabi hareketlerden huzurunun kaçtığı bariz bir şekilde anlaşılan Define'nin yanına geldiler. Aramıza yeni gelenlerden ikisinin, yerlerinden kalkarak sandalyelerini uzatmalarıyla onları alıp biri sağına biri soluna koyup oturdular.

"Anlatın bakalım! "

"Dede, Mahir dedi ki! "

Dede, Işıl..."

"Durun, bakalım! İkiniz birden, değil... Teker teker... Bayanlara öncelik tanınır. Önce Işıl..."

"Dedeciğim! Bu Mahir var ya... Hani dini konularda çok şey biliyor diye, öte taraf hakkında soracak oldum, beni sorduğuma soracağıma bin pişman etti! "

"Sakin ol! Dünyanın sonu gelmedi ya! Zamanımız bol! Yavaş yavaş anlat! Kan boğacak! Önce sağlık! Ölüm mü var ucunda? Varsam baksam, incir çekirdeğini doldurmayacak bir şeyden kapışmışsınızdır, yine."

"Tamam da... Gel de sinirlenme, şimdi! İyi ki sorduk! "

"Ne sordun? "

"Hani ben, tek yönlü okumuyorum ya..."

"Evet. Güzel... Öyle olmalı. Daha sakın..."

"Okuduklarımda aklıma takılan şeyler oluyor. Şöyle dedim: Zaman zaman,

reankarnasyon konusunda yazılanlara inanacağım geliyor. Bu dünyaya sınanmaya geldiysek, bize sınav hakkı bir kereye mahsus olarak verilmemiştir. Allah bize kıyamaz! Cömerttir, gönlü geniştir. Hata ettiysek, hemen cehenneme göndermez! Bir veya birkaç defa daha dener bizi. Hanı şubat ve haziran sınavlarında başarısız olanlara, eylülde sınav hakkı veriliyor ya... İşte öyle... Allah, Merhametlilerin En Merhametlisidir. Değil mi, dede? "

"Sen anlat bakalım, Mahir! Sen ne dedin ona da kızdırdın? "

"Kızması için sebep yok ki dede! Ona ne dense telleniyor. Bilmiyor musun? Hem, ben bir şey demedim ki! Allah demiş. Ben hatırlattım. O anda aniden feveran etti! "

"Ayet mi? "

"Evet. Bir ayeti hatırlattım."

"Nasıldı o? Tekrarla bakalım! "

"Enbiya Suresi, doksan beşinci ayette: Yıkıma uğrattığımız bir ülkeye imkânsızdır; hiç şüphesiz onlar, bir daha geri dönmeyecekler. buyrulduğunu hatırlattım. İtiraz etmesin diye de Al-i İmran Suresi'nin yüz seksen beşinci ayetini anımsattım. O ayette: Her nefis ölümü tadıcıdır. Kıyamet günü elbette ecirleriniz eksiksizce ödenecektir. Kim ateşten uzaklaştırılır ve cennete sokulursa, artık o gerçekten kurtuluşa ermiştir. Dünya hayatı, aldatıcı metadan başka bir şey değildir. buyrulduğunu, bir daha yeryüzüne geleceğini zannederek işi gevşek tutmamasını söyledim. İşte, bütün suçum bu! "

"Doğru söylemişsin. Işıl, neden kızdın buna? Gafletten uyanmamız, o tür asılsız iddialara inanıp, ahrette pişman olanlardan olmamamız için Mülk Suresi'nin sonunda da benzer bir ayet vardır. Müminun Suresi'nin doksan dokuzuncu ve yüzüncü ayetleri geldi aklıma. Orada, şu şekilde uyarılıyoruz: Sonunda, onlardan birine ölüm geldiği zaman, der ki: Rabbim, beni geri çevirin.Ki, geride bıraktığımda salih amellerde bulunayım. Asla, gerçekten bu, yalnızca bir sözdür, bunu da kendisi söylemektedir. Onların önlerinde, diriltilip kaldırılacakları güne kadar bir engel vardır. Engel, Berzah'tır. Tekrar dünyaya gelmek diye bir şey yoktur. En mükemmel ve en yeni din olan İslamiyet... O olay, Hikmet Dolu Kuran'da böyle anlatılmıştır."

"Hikmet ne demek? "

"Işıl, Elmalılı Hamdi Yazır'a göre hikmet; ilim ve onunla amel etmektir. O der ki: "Her ikisini cem edemeyene hâkim denmez." Yani faydalı ilim tahsil edecek ve öğrendiklerini uygulamak için gayret sarf edeceksin. Yoksa zararlı çıkarsın! "

"Ne olur, aksi halde? "

"Ne olacak? Hâkim olan Allah, hüküm verir. Artık nereyi kazandıysan, oraya sevk edilirsin."

"Hâkim; hüküm koyan, emir veren, değil mi? "

"Evet. Allah'ın güzel isimlerinden... Yarattıkları hakkında hükmünü tamamen icra eden... Hükmeden, hakkı yerine getiren... Hükümlerinde zulüm olmayan... Enam Suresindeki bir ayette, Allah'tan başka bir hakem aramamamız, kaynak olarak bize Kur'an'ın tafsilatlı

olarak indirmiş olduğu buyrulmakta, Allah'tan başka hakem ve Kur'an- ı Kerim'den başka güvenilir bilgi kaynağı olmadığı belirtilmektedir."

"Dedeciğim, sure sayısı ile o ayetin numarası aynıdır, biliyor musun? Yüz on dördüncü ayet, o okuduğun."

"Ya, öyle mi Mahir? Enteresan! "

"Sanki yüz on dördünün tamamına kesinlikle inanmamız gerektiğine, sayıyla da işaret edilmiş! "

"Birisi ölünce de taziyeye gidenler, kalanları teselli etmek için: "Hüküm Allah'ın! " diyorlar. Onun için mi acaba? "

"Evet, kızım! Her zaman hüküm, Allah'ındır! Allah Mutlak Hâkim ve Mutlak Hakemdir. Gönderdiği Kitap, gerçeklerle doludur. Ona inanan inanır, inanmayan inanmaz. Onlar hakkında hükmü verecek olan, Allah'tır. Hüküm Günü, hepimiz huzurunda hesap vereceğiz! Son olarak, size Araf Suresi'nden bir ayet meali okuyacağım, tartışmanıza son noktayı koyacak ve hemen, söylediklerim biter bitmez barışacak, bir daha da tartışmalarınızı bu boyuta getirmeyeceksiniz, tamam mı? Hatırımda kaldığı kadarıyla o ayet şöyleydi: Eğer içinizden bir kısmı, benim gönderilmiş olduğum gerçeğe inanmış, bir kısmı da inanmamışsa, Allah aranızda hükmünü verinceye kadar sabredin. O, hüküm verenlerin en hayırlısıdır.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0297

Onur Bilge

0298 - EI ADL

Onur BİLGE

Geçen yaz bir sabah okula giderken Nurhal Abla'yla karşılaştım. Yurtta, bir süre aynı odada kalmıştık. Coğrafya öğretmeni idi. Yurtta da etüt öğretmenliği yapıyor, böylece oraya para ödemekten kurtulmuş oluyordu.

Bir ara özel oda istedi ve arzusu hemen gerçekleştirildi. Fakat o oda iki kişilikti. Yanına birisini alması gerekiyordu. O da beni seçmişti.

İlk zamanlar gayet iyi anlaşıyorduk. Sonra sudan sebeplerle beni oradan uzaklaştırma yollarını aramaya başladı. Bazı geceler, halasının oğlu olduğunu söylediği bir avukatla çıkıyor, geç dönüyordu. Kapıyı kilitlettirmiyor, geç saatlere kadar onu bekliyordum. Sabahları erken çıkıyordu. Onun uyanması gerekiyordu ama benim o saatte uyanmam için sebep yoktu. Yarım saat daha uyumak istediğimden: "Günaydın!" ına, gözlerimi açmadan karşılık veriyor, çıkardığı tıkırtılara rağmen uyumaya devam ediyordum. Bu duruma alışmış olması gerekirken bir sabah bana:

"Ben giderken neden benimle konuşmuyorsun? Sen de çalışmaya gideceksin. Kalksan, güne beraber başlasak olmaz mı? Yoksa seni rahatsız ettiğim için bana içten içe kızıyor musun?" gibi sözler söylemeye başladı.

Her ne kadar öyle bir şey olmadığını söylediysem de bu tür gereksiz sorularla ara bozmaya çalıştığını anladım. Yine böyle saçmalamaya başladığı bir sabah:

"Her sabah beni neden uyandırdığını anlayamıyorum. Her gün seni uğurlamak zorunda değilim. Lütfen bırak da uyuyayım." dedim.

Böyle bir söz bekliyormuş, hemen ağızındaki baklayı çıkardı:

"Aslında, ben yurt müdüründen özel bir oda istemiştim. Zaten küçücük bir oda verdi. Onda da yalnız kalamayacağımı, yanıma mutlaka birisini almam gerektiğini söyledi. Ben de içlerinde en kafa dengisin diye seni seçtim. Senin suçun yok, aslında. Ben sana değil, ona kızıyorum. Yalnız kalmak istiyorum. Bu, benim hakkım değil mi?"

"Ya! Öyle mi? Demek yalnız kalmak istiyorsun. Hemen bugün altı kişilik odaya geçiyorum. Müsaade ederlerse yalnız kalırsın, etmezlerse birisini verirler yanına, canına okur! Geldiğinde beni burada bulamayacaksın!"

O gitti. Uykum dağıldı. Kalktım, doğru aşağıya... Müdürü buldum, anlattım durumu ve diğer odaya geçtim. Daha sonra ne kadar özür dilediyse, onu affetmedim, yanına dönmeyi kabul etmedim.

Çok geçmedi, geç gelişleri nedeniyle yurttan uzaklaştırıldı. Epeydir ondan haber alamamıştık.

Yüzü gülüyor, sol üst çenesindeki altın kaplı azı dişi görünüyordu. Ayaküstü konuştuk. Halasının oğlu Selçuk'la evlenmiş. Zaten aralarında uyduruk bir nişanlılık durumları ve sağ ellerinin yüzük parmaklarında incecik altın halkaları vardı. İkisi de Balıkesirliydi. Geçen yaz evlenmişler. Hamileymiş. Heykel'e yakın bir apartmanın ikinci katında oturuyorlarmış. Eşi, solcu gençlerin avukatlığını alıyormuş. Can güvenliği yokmuş. Dualarla uğurluyormuş. Mutluluğunu gölgeleyen tek olumsuzluk oymuş. Her sabah helalleşerek ayrılıyorlar, akşamüstleri buluşunca, birbirlerine yeniden kavuşmuşlar gibi

sarıyorlarmış.

"Her gün ölüp ölüp diriliyorum, Semiray! Diken üstündeyiz. Çok tehdit alıyoruz." dedi, çantasından çıkardığı bloknotundan kopardığı bir kâğıt parçasına alelacele adresini ve telefon numarasını yazıp, elime tutuşturdu ve mutlaka bir gün çaya beklediğini söyledi.

"İnşallah! " dedim ama içimde hâlâ bana yaptığı haksızlığın soğuk kalıntısı vardı. Hiç de gitmek istemiyordum. Hissetmiş miydi acaba? Belki...

Bugün, öğleden sonra bir gazetede resmini gördüm. Elinde bebeğiyle, bir kalabalığa sol yumruğunu kaldırmış, bağırıp ağlarken çekilmiş. O resmin sağ üst köşesinde de Selçuk Ağabey'in resmi... Avukat cüppesi ile... Hayatının baharında öldürülmüş olduğuna dair bir manşetin altında olay anlatılmakta... Gözlerim Nurhal Abla ile Selçuk Ağabey arasında mekik dokumaya başladı. Daha sonra, Bursa Barosu'nun başarılı genç avukatının, altı ay önce vurularak öldürülen sağ görüşlü bir öğrencinin katil zanlısının davasından çıktığında, adliye binasının önünde, bir tabancayla iki el yakından ateş edilerek tam kalbine isabet eden kurşunlarla öldüğünü, genç yaşta elinde bebeğiyle dul kalan öğretmenin isyan etmekte olduğunu okudum. Donup kaldım.

Bu durumda ona taziyeye gitmek şart oldu. O dönemde o yurttan olan iki kız arkadaşımınla gittiğimizde boynumuza sarıldı, dakikalarca ağladı. Bir taraftan da söyleniyor, intikam yeminleri ediyordu. Fatma:

"Nurhal Abla, bu kadar ağlama! İsyana girer. Allah adalet sahibidir. Olanı biteni görüyor, duyuyor, biliyor. Yapma Allah aşkına! Kendini harap ediyorsun! " dediyse de:

"Eşim de adalet peşindeydi. Gerçek suçlunun bulunması için görevini yapıyordu. Sadece ekmek parası için çalışıyordu. Hangi olaya karışmış? Hangi yürüyüşte görülmüş? Ne yapmış? Yazık değil mi? O mu öldürdü? Bu kin ne? Neden ona? Haklı veya haksız, müvekkilini savunuyordu sadece. İşini yapıyordu. Suçlu muydu? Adalet bu mu? Görecek onlar! Kocamın kanı yerde kalmayacak! Ben sağ oldukça, bu boynunu büktükleri bebek adına onlardan hakkımı alacağım! Canım pahasına! Ant içerim! .."

Orada kayınvalidesi de vardı. O da ağlıyordu. O da anaydı ve yavrusunun acısı ciğerine oturmuştu ama isyan etmiyor, onu teselli etmeye çalışıyordu:

"Yapma kızım! Kendini yedin bitirdin! Sakin olmaya çalış! Hüküm, Allah'ın! Vade gelmiş. Kader... Önüne hiçbir kuvvet geçemez! Böyle olacakmış. Takdir-i İlahi..." dedikçe, gelini daha da köpürüyor, art arda yeminler ederek tehditler savuruyordu. Yüreğine kin çöreklenmiş, içini intikam ateşi sarmıştı. Ayla Hanım boyuna yatıştırmaya çalışıyor, bir yandan da elindeki sıırıslık mendille gözyaşlarını siliyordu:

"Allah'ın adaletinden şüphelen mi var? O'nun bir adı da Adl'dir. El Adl! Yarattığı her yaratık üstünde her an değişen sonsuz iş ve fiiller üzerinde adaletini gösterir, zalimleri cezalandırır, hak sahibine hakkını verir. Merak etme! Hakkınızı onda bırakmaz! "

"Kocam onlara ne yaptı? Merhametsizler, zalimler! Kimse kimsenin yaşama hakkına tecavüz edemez! "

"Allah, her yarattığının yaşama hakkını elinden alandan hesap soracaktır. Biz ahiretin varlığına, kesin olarak inanan insanlarız. İlahi adalet diye bir şey var. Zulüm haramdır, nefret edilen, tiksiniilen bir sıfattır. Onlar zalimse, biz de mi zalim olacağız? Kıyamet

gününde adalet terazileri kurulacak. O gün kimseye hiçbir şekilde haksızlık edilmeyecek. Yapılan iş hardal tanesi kadar bile olsa, adalet terazisine konulacak. Allah, hesap gören olarak hepimize yeter.”

“Yuvamı yıktılar! Ayça’mı yetim koydular. Genç yaşımda dul kaldım! Ben Selçuk’a doymadım daha anne! Anlıyor musun? Ben Selçuk’a doymadım! Ne hakla aldılar onu elimden? Ne hakla? Sorarım sana, ne hakla? ”

Haklıydı. Kimse bir şey diyemiyordu. Ben de ağzımı açmıyordum. Son derece üzgün bakışlarla birbirimize bakıyorduk. Adaletin ne olduğunu beynimde döndürüp duruyordum.

Güneş gibiydi Allah’ın adaleti. Herkese eşit dağılıyordu. Peygamberlerini dahi hesaba çekecekti. Kâfire zulmü bile yasaklamışken, Müslüman Müslüman’a nasıl zulmeder, nasıl kıyardı?

İlk katili, Hazreti Âdem’in, kardeşini öldüren oğlunu anımsadım. Allah’ın, yeryüzünde fitne çıkmaması ve huzur içinde yaşamamız için koyduğu kuralları, gönderdiği peygamberleri düşündüm. En büyük zulümler onlara yapılmıştı.

Allah, herkese hakkını verendi. Gönderdiği kitaplarla, zulmü ve zâlimi sevmediğini bildiriyor, hüküm verenlerin en hayırlısı olduğunu söylüyor, cenneti de cehennemi de ağzına kadar dolduracağını ant ile bildiriyordu. O’ndan âdil olmak mümkün müydü? Ayla Hanım, kendi acısı yetmezmiş gibi bir de geliniyle uğraşıyor:

“Adalet, Rabbim! Adalet! ..” diye krizlere giren genç kadının yüzünü, saçlarını kolonya ile ıslatıyor, onu ferahlatmaya çalışıyordu.

“Benim de içim yanıyor! Ben anayım! Allah versin cezalarını! Allah; Azîz’dir, Cebbâr’dır, Celîl’dir, Ka’hâr’dır. Her şeyi yapmaya Kadîr ve Muktedir’dır. Bir adı da Muntakîm’dır. İntikamımızı alacak, merak etme! Kimsenin hakkı kimsede kalmaz! ”

“Anne, Selçuk her zaman derdi ki: “Nurhal, bir ayet var. Ben o ayeti sumenimde tutar, sık sık okurum. Artık ezberledim: “Ey iman edenler, âdil şahitler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın.” Maide Suresi’nin sekizinci ayeti... Hissiyatıma kapılıp, taraf tutmaya yelteneceğimde hemen aklıma gelir, vazgeçerim. Allah’tan ve Hesap Günü’nden korkarım.” O hep adaleti sağlamaya çalıştı. Hak sahibinin hakkını almasını istedi. Adaletin yerine gelmesi için bazı müvekkillerinden para bile almadı. “Allah zekâtıma, sadakama sayşın! ” dedi. Muhtaçlara yardım ederdi. Gerçekten örnek bir insandı. Nasıl dayanacağım anneciğim, nasıl? ”

“Hiçbir şey yanmış, yok olmuş değil, yayrum. Zerre kadar hayır da şer de zayi olmaz. Her şey Mizan’a konacak. Merak etme! İyi ki bizim haklarımızı alacak Rabbimiz var! İyi ki sahipsiz değiliz! Boynuzsuz koç, boynuzlu koçtan; alttaki yaprak, üstteki yapraktan hakkını alacak! ”

İyi ki taziye kısa oluyor. O kadar fena oldum ki az daha bayılacaktım! Zaten ben ölü evine falan gitmeye alışık değilim. Annem babam, dedem ve babaannem öldükleri zaman bile beni oraya götürmediler. Onlardan önce bitişimizde boğularak, birkaç sokak ötede yanarak ölen arkadaşlarımı aylarca unutamadım. Öyle daha birkaçının acısı ruhumda yer etti. Uzun süre tesirinden kurtulamadım. En son Neşe’nin annesi ve şimdi

de Selçuk Ağabey...

Ne demek sağcı solcu? Hepsi arkadaşımız, her biri bir can! Genç, fidan! Her biri bir değer, ideolojisi ne olursa olsun, insan! Hepsi Vatan evladı!

Sanki bir parçam daha koptu! Bir parçam daha girdi toprağa! Kolay kolay kendime gelemem bir süre daha.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0298

Onur Bilge

0299 - EI LATİF

Onur BİLGE

Bu sabah, işe gitmek için kurduğum saat yedide çaldığında, uyanmakta zorlandığım zamanlarda yaptığım gibi sağa sola dönmeye başladım. Yastığımı düzeltiyor, rahatıma uygun şekiller almaya çalışıyor, sanki yeniden uyumaya hazırlanıyordum. Oysa kalkmalıydım. Çok vaktim yoktu. Mutlaka yapmam gereken şeyler vardı; duş, kahvaltı, giyinme, makyaj...

Bir de uyumaya hazırlanmak! Beş dakikacık daha... Olur mu? Nasıl kalkacağım ya?

Sırtüstü yattım ve bisiklet çevirme hareketine başladım, yavaştan. Bunun için çok erkendi. Gücüm yoktu daha aslında ama içimden neden bu isteğin geldiğini de anlayamadım. Gözlerimi açamıyordum. Kirpiklerimin arasından ayaklarıma baktım. Yeni uyanmanın tam açılmayan şuuruyla her tarafı ruhani bir varlığın kapladığını hissettim. Dış ve iç, her yeri kuşatmıştı. Gözlerimi kapattım ve evreni düşündüm. Her yeri ihata etmişti. Görünmez nuruyla karman çorman ediyordu gökyüzünü, hızla birbirinin içinde döndürüyordu her hareketliyi, yörüngelerde hızla geçen ışıklı gök cisimlerinin izi kalıyordu.

Kirpiklerimi araladığımda ışık vurdu gözüme. Bulanık bakışlarla ayaklarıma baktım. İncecik bileklerime... Kocaman bir vücudu gün boyu taşıyan bunlar mıydı? Neydi bu iki uzantı, bedenimden çıkan? Herkes balık gibi olsaydı ve sadece yüzgeçleri... Ne kadar yadırgardık, bacakları olan birini! Bir de kolları... Kollarımı uzattım yukarıya doğru. Aşağıdan baktığım için uzadılar da uzadılar... Dizlerim yüzüme yakındı. İki diz kapağı, iki kemik... Ne kadar da oynaktı! Bütün marifet onda değildi tabi. Bacak kemiklerini hareket ettiren kaslar da işlerini iyi biliyorlardı.

Her hareketle kollar ve bacaklar şekilden şekle giriyor, bu durum, sanki onları ilk defa görüyormuşum gibi beni şaşırtıyordu. Gözlerimi daha da açarak seyretmeye, hareket ettikçe değişen durumlarını incelemeye başladım. Dizlerime ve dirseklerime doğru ne kadar kalınlaşıyorlardı! Her pozisyon farklı bir estetiğe sahipti. Bir süre hayranlıkla seyrettim. Kendi kendime:

"Ya Rabbi! Sen ne kadar güzelsin! Güzellikleri yaratan sensin! Vücut yapısı konusunda, herkeste farklı farklı ölçülerle en uygun olan oranlar hesaplanmış. Yaratılıştaki, gözü rahatsız eden, 'şurası da keşke şöyle olsaydı' denebilecek bir şey yok. Göklerde ve yerde, her yaratılışta bir hoşluk...

Akşam babamla konuşurken, anlamını sorduğum El Latîf esması geldi aklıma. Bütün bu gördüğüm letafet, o esmanın El Hallak ve El Hay esmalarına yansımalarından mı meydana gelmişti? Uyanır uyanmaz bana sırrını mı beyan etmişti? Oysa akşam, ne kadar tasavvur etmeye çalışsam başarılı olamamış, vazgeçmişim. Zatını böyle tanıtıyor, sıfatlarını bu şekilde açıyordu, demek. Kendimi henüz tam anlamıyla zinde hissedememişime, kısa süreli bir sersemleme eklendi. Hafif bir sarhoşluk hali geldi geçti üzerimden. Sanki röntgen ışınları ama hissedilen, bariz olmasa da rahatça fark edilen...

Allah bir şeyden meydana gelmemiş ve bir şeyi meydana getirmemişti, kendi bünyesinden. Yapısından bir şey katarak bir şey yaratmamıştı. Varlıklar, sıfat tecellilerinden oluşmuştu. Maddi ve manevi âlemler, Allah'ın özelliklerinin birbirine yansımalarından meydana gelmişti. Rahman sıfatı; merhamet, sevgi ve kudreti ifade ederken, Latif sıfatı da yarattıklarına letafet veriyordu. O, Latîf'ti, yumuşak ve hoş... Güzelliklerle beraber tezahür eden zarafet de bu esması ile seyredilebiliyordu.

Ayak ve el parmaklarıma baktım. Tırnaklarıma... Onların renk, şekil ve yapı olarak birbirlerine uyumlarına... Oranlarına, sıralanışlarına, işlevlerine... Hayran hayran seyretmeye devam ettim. Her parmak, en uygun boy ve yapıda, olması en uygun yerde... Hepsi birlikte, kıpır kıpır ve görevlerini yapmaya hazır.

"Oh! Her şeyi en mükemmel biçimde halk eden ve işleten Allah'a Hamdolsun! Şimdi kalkabilirim! Günaydın, dünya! Günaydın yer gök! Günaydın millet! " derken, annemin yanındaydım. Mutfakta yerini almıştı bile. Annelik şefkat ve merhametiyle ayaktaydı, şikâyetsiz. Yanaklarından öpmek istedim, zamanı değildi. Arkasından sarıldım.

"Günaydın! "

"Bu ne neşe? Günaydın da... Sen böyle kalkar mıydın? Hangi dağda kurt öldü? "

"Sonra anlatırım. Bu sabah çok hoş bir şey oldu."

"Termosifon yanıyor. Su hazır."

Babam da ayaklanmış, etrafta dolaşmaya başlamıştı. Kalkar kalkmaz radyonun kulağını bükerek. Oyun havaları bulur bir yerlerden. Güne neşeyle başlamak ve başlamamızı sağlamak ister. Oynar da bazen. Halam da öyledir. Baba tarafımın bu nedenle uzun yaşadığı söylenir. Seksenden önce ölen olmamış, babamın bir halasından başka. Onun ölüm sebebi de bağırsak düğümlenmesi... Demek ki en hareketsizleri oymuş. Ömrü o kadarmış, diyelim. Kadere inananlardanız.

Maksat, uzun yaşamak değil, hayatı fark ederek, mümkün olduğunca tatlandırarak, mutlu yaşamayabilmek...

Kahvaltıda, güne gözlerimi açarken olanları anlattım onlara, tekrar yaşarcasına, heyecanla:

"Sanki ilk defa görüyordum kollarımı ve bacaklarımı. Dört acayip, göre göre alıştığımız, hiç de yadırgamadığımız, oysa oldukça garip beden yapımızı tekrar inceledim. Latif tarafımız olan ruhumuzun kullandığı binek, demek böyle acayip fakat kas, kemik ve deriyle olan mükemmel uyumuyla eşsiz bir sanat eseri! "

"O kadar mı? " dedi, annem. Babam:

"Ya işlevi, her birinin? " diyerek, uzun uzun anlatmaya koyuldu. O kadar detaylı anlatıyordu ki yine bizi de kendisini de yordu. Oysa herkes onların öyle olduğunu gayet iyi biliyordu. Birazdan her bir uzuv harekete geçecek, yediklerimiz sindirilecekti. Midede maddi bir hareket başlayacak, bağırsaklara devredilecekti. Beyindeki faaliyet, latif bir biçimde oluyordu.

Giyinmek üzere kalktığımda hâlâ babamın heyecanlı sesi duyuluyordu. Radyoda oyun havaları... Aynada yüzüm, saçlarım... Parmaklarım, bir kuaförün becerikli parmakları oluyordu. Sağ elimdeki fırça tarıyor, sol elim şekil veriyordu. Kalın ve sert, canlı bir saç yapısına sahip olduğum halde iri dalgalı oluşu ve kolayca şekil alması hayret edilecek bir şeydi. Bu da mı Latif esmasındandı?

"Saçımдан tırnağıma, her uzvumu kusursuz yaratan Allah'ıma Hamdolsun! " dedim, duyulmuştur.

Akşamdan hazırladığım kitaplarımı ve çantamı alıp çıkarken annem kapıdaydı, her zamanki gibi beni hayır duayla uğurlamak için. Mutlaka elini öpüyordum, o duayı almak amacıyla. İşlerim rast gidiyor, gün boyu huzurlu oluyordum, mutluluğumu son derece etkiliyordu.

Nihayet çıkabilmişim ki İlhan'la az daha burun buruna gelecektik. Ne arıyordu, sabah sabah, yolun bu tarafında? Hemen bir şey unutmuş gibi içeriye döndüm. Vestiyerde bir şeyler arar gibi yaptım. Annem, ceket falan aradığımı sanmış olacak ki o yönde sorular yöneltmeye başladı. Çantamı karıştırmaya koyuldum. Maksadım oyalanmaktı. Onun biraz uzaklaşmasını sağlamaya çalışıyordum.

Öyle garip bir duyguydu ki bu, uzaktayken yaklaşmak, yakinken anında kaçmak, uzaklaşmak istiyordum. Onda da aynı duygular vardı. Biliyordum. O da benim yaptığım gibi yapıyordu. Ben böyle değildim aslında. Bazı duygular sirayet ediyor olmalıydı. Çünkü ben ondan göre göre böyle olmuşum. İlk zamanlarda tanışmak, konuşmak, kaynaşmak için can atıyordum ve onun bu tür hareketler yapmasına kızırıyordum. Zamanla ben de onun gibi yabancı, yoz oldum.

İki çubuk mıknatistik biz. Madde bedenlerimizle karşılaşmalarımız, aynı adlı kutuplarımızın buluşmasıydı, anında ve şiddetle birbirimizden uzaklaştıran; latif olan ruh bedenlerimizle ise kopmamacasına can cana... Bu, bende böyleydi. Onda da böyle olduğundan emindim. Bedensel karşılaşmalarımızdaki itişin şiddeti, ruhsal yakınlığın şiddetine eşiti.

Birkaç saniye sonra, epey arayı açmıştır, düşüncesiyle çıktım. Çok da uzaklaşmasını istemiyordum. Hayalen de olsa bir süre beraber yürümek, aynı yöne... Arkasından da olsa seyretmek... Beden dilinden anlamaya çalışmak, hangi hisler içinde olduğunu. Yere basışından anlamak, güne nasıl başladığını.

Karşılaştığımız zamanlarda yere basışı değişiyor. Zarafetine zarafet ekleniyor, görüyorum. Bende de öyle oluyordur, mutlaka. İlk gördüğümde böyle tane tane uçuşmuyordu saçları. Daha sık yıkamaya başlamış olmalı. Gömleği ütüsüz, pantolonu kırışık. Şimdi öyle mi ya? O zamandan beri giyimine dikkat ediyor. Renk renk pantolonları ve gömlekleri var. Benzer renkte benim de var. Sabahları önce çıkıyor ya evden, ne renk giydiyse, aynı renk giyiyorum. Üniseks moda... Sevgililer, evliler bir örnek giyiniyor.

Bu kadar erken mi başlıyor acaba dersleri? Ben, öğleden sonraları ve akşamları giriyorum. Şimdi öğretmenlik görevim başlayacak. Belki kütüphanede falan ders çalışıyorlardır. Onların dersleri ağır... Bizim gibi değil ki! İnsan sağlığı... Bu ellere teslim edilecek. Altı yıl... Bizimki, dört yıla yayılmış. İki yılda da biter.

O da uykusunu alamamış galiba. Yere basışındaki mutluluğa, ayaklarını sürükleyişindeki isteksizlik karışıyor. İzlendiğini hissediyor olmalı ki adımları ritmik ve kollarının sallanışı rahat değil. Elindeki defteri sık sık kıvrıp duruyor ve sürekli bir elinden diğerine geçiriyor. Yol ayrımı... Güle güle can! İyi dersler sana! Gece arkadaşım, can yoldaşım, hakkında hiçbir şey bilmediğim, en çok sevdiğim... Ruh sesimle söyledim. Duymuş olmalısın. Duysan da duymasan da şu anda beni hissettiğini biliyorum. Cadde sessiz, ayakkabılarımızın seslerini duyuyoruz. Hele benimkiler, topuklu, tık tık... Acelesiz adımlar atıyorum. Sakin ve huzurlu olduğumu bilmen için. Birazdan azalacak, duymakta olduğun ses ve kesilecek. Fakat latif varlıklarımızın hoş etkisi, ruhlarımızda

hüküm sürmeye devam edecek.

Aşk da latif ve lütuf... Allah'ın en büyük lütuflarından sayısız lütfu yetmezmiş gibi kullarına çok zarif bir ikramı... Ya Rabbi! Sana nasıl şükredeyim! Sana nasıl Hamd edeyim? Seni nasıl sena edeyim? Sen ve o... Varlığınız varlığımla... Her adımda...

Ne demişti babam? İnce, hoş ve yumuşak... Kesif ve katı değil... Lütuf ve yardım...

"Mülk Suresi'nde, Allah'ın Latîf' ve Habîr olduğu; En'am Suresi'nde, Latif esmasıyla gözlerin O'nu göremediği, O'nun bütün gözleri gördüğü, Şura Sûresi'nde de latif esmasıyla dilediğini rızıklandığı bildirilmektedir. Allah'ın bir ismi de Nur'dur ve bütün sıfatları latiftir; zatı ve sıfatları maddeden münezzehtir Latif varlıklar, maddî ve kesif varlıklardan çoktur. Muhyiddin Arabi Hazretleri, bir saniyede dört yüz bin melek halk edilmekte olduğunu söylemiştir. Her 'Sübhanallah' dendiğinde bir melek yaratılır.

Duygular da latiftir. Aklın faaliyeti, Latîf sıfatıyla Allah'ın lütfudur. Letafet, yumuşaklıktır. Yumuşak davranan, bu esmanın feyzinden faydalanır" demişti ve eklemiştir:

"En ince ve gizli işleri, bütün incelikleriyle bilen, yapan, ince ve sezilmez yollardan kullarına yardım ulaştıran, onlara çok kolay nüfuz ve lütufla muamele eden..."

Bunları akılla bildiğimizi, vicdanımızla sezdiğimizi söylemişti. "Çiçeklerin açması, yaratılışın mükemmelliği ve güzelliği, yine sonsuz lütufluyla bahşettiği iman, nasip ettiği ibadet, sabredenlere ikramı olan mükâfat, her şeyin bir şeye hazine oluşu Latîf olduğundandır." demiş, midyedeki sedefin inciye, arının bala, ipekböceğinin ipeğe, insanın gönlünün de kendi marifetine hazine olduğundan bahsetmişti.

Bütün bunları düşünerek yürürken yol bitivermiş. Erken gelmişim. Bahçenin sağında solunda tek tük öğrenciler... Zil çalınca kadar vakit geçirmek için öğretmenler odasına gitmek düşüncesiyle okulun kapısına doğru yürüdüm.

Bu çocukların en güzel yanlarından biri de öğretilen saygı gösterme biçiminde sevgiyi içtenlikle öne çıkarışlarıdır. Öğretilen, bir öğretmenin okulun bahçe kapısından girdiğini görünce, nerde ve ne yapıyor olurlarsa olsunlar, bırakıp gelmeleri, yaklaşip selamlamaları şeklinde, monotonlaşmış bir harekettir. Göstermelidir, belki mecburen uygulanmaktadır ama o çocuksu telaş içinde fark edilen; gözlerindeki sevinçli pırıltı, dişlerindeki ıslak ışıltı, dudaklarındaki mutlu ve yaramaz kıvrılışla yanaklarındaki hoşluk ve utangaç pembelikle: "Günaydın, öğretmenim! " diyişlerindeki ince güzellik, tamamen sevgi belirtisidir. Ya bir yerlerden bulup, arkalarında saklayarak getirdikleri çiçekleri, küçücük çekingen elleri, titrek ve incecik sesleriyle sunuşlarındaki içtenlik?

Bu çocuklar da atomlardan oluşan bir maddeden meydana gelmişlerdi ve onlardaki bu güzellikler, Latîf isminin tecellisindendi ve üflenen hazineden geliyor, akıl yoluyla anlaşılıyordu.

"Letafet, maddeyi aşar, manada zirveleştirir. Ayrıca bu isim melodiktir, kalbi kolayca etkiler ve yumuşatır. Ona; merhamet, hissediş, arayış ve sabrı aşılır." demişti babam.

Annem de bu esmanın, kısmet ve rızık için okunduğunu, Ya Latîf ismini zikreden bunalımdan kurtulup huzura kavuştuğunu, hastaysa iyileştiğini, dileklerinin gerçekleştiğini, başarı ve zenginlik getirdiğini duyduğunu, fırsat buldukça çekebildiği

kadar çektiğini söylemiş, bana da tavsiye etmişti. Evden çıktığımdan beri anlamı aklımda, zikri dilimdeydi.

Tam merdiveni çıkıp, okulun giriş kapısına gelmişim ki arkada bir feryat koptu! Birinci sınıfa giden bir erkek çocuğun düştüğünü söylediler. Hemen geri dönüp aldım, kapının girişinde, sağdaki masada oturmakta olan iki bayan, bir erkek öğretmenin yanına getirdim. Bayan öğretmenin birisi kan görmeye dayanamazmış, bedeninden hiç çıkmazmış gibi başını çevirdi. Diğeri de çok tiksinişmiş bir ifadeyle burun büktü ve tombul bilekli, altın bilezikli, kocaman, yüzük dolu elini sallayarak:

"Aman götür, götür! .. Getirme buraya! .. Midem bulandı! .." dedi.

"Kim yardımcı olacak? Annesi mi? Biz temizleyeceğiz! .." dedim, sert bir sesle.

"Kim temizlerse temizlesin! .." diye, sohbetine, kaldığı yerden devam etti, umursamaz tavrını sürdürerek.

Bu arada, erkek öğretmen gelmiş, hizmetlinin getirdiği suyla merdivene geri götürdüğüm çocuğun yüzünü yıkamaya, burnunu temizlemeye yardım etmeye başlamıştı. İlk yardım bitti, ellerimizi yıkamaya, lavaboya gitmiştik ki geri döndüğümüzde bir de ne görelim? Az önce güya midesi bulanık öğretmen yerdeydi! Aniden fenalaşmış, minyon tipli bayan arkadaşı tutamayınca sandalyeden düşmüş, kafasını beton zemine fena halde çarpmış, sarı boyalı lepiska saçlarından kan sızıyor, yerde debeleniyor, ritmik hareketlerle kafasını vurup duruyordu! .. Daha fazla vurmasın diye başını tutup kaldırdım. Ağız sol kulağının yanına gitmiş, burnu yanağında, gözleri yuvalarından fırlamış, biri sağa biri sola bakıyor, hizmetliyle erkek öğretmen, kilitlenen dişlerini açmaya çalışıyorlardı. Bir süre sonra ağızdan köpükler gelmeye başladı. Meğer saralıymış. Epilepsi... Yaklaşık iki yüz çeşidinden bilmem hangisiymiş. Yüzüne su serpererek ayıltmaya uğraşırken kafasındaki kan dağıldı, pembeleşerek sol omzuna akmaya başladı. Pamuk, sargı bezi falan geldi. İlk yardım yapılacak, bir de baktık ki altında kocaman bir ıslaklık ve nikotinle karışık bir amonyak kokusu...

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0299

Onur Bilge

0300 - EI HABÎR

Onur BİLGE

Virane'de, her bir araya gelişimizde, Allah'ın bir ismi hakkında konuşuyor, Define'den de yardım alarak, O'nu idrak etmeye çalışıyorduk. Okullar kapanmadan bu esmaları bitirmeye niyetliydik. Epey merhale kat etmiştik ama sanki hâlâ yerimizde sayıyor gibiydik. Kolay değildi. Bizim bildiğimiz doksan dokuz, bilmediğimiz nice sıfatları vardı, aklımızın alamayacağı.

Bugün öğleden sonra da ikindiye kadar, Allah'ın El Habîr ismiyle; yarattıklarının, gizlediklerinden de açığa vurduklarından da haberdar olduğu, konuşulanları işittiği, niyetleri, yani kalplerden geçenleri bildiği, düşünceleri okuduğu, arzu ettiğinde, dilediği kullarını çeşitli kanallarla, zahir ve batın hakkında uygun gördüğü kadar bilgilendirdiği gerçeği hakkında konuştuk. Define:

"Zerreden küreye her yarattığının en küçük parçasına kadar, yedi kat yer ve yedi kat gökte, berzah ve ervah âleminde her olup bitenden, sır ve meyillerden haberdardır. Yüce Zatını, Habîr ismiyle lütfettiği Kur'an-ı Kerîm'inde geçen sıfatlarından tanımaya çalışıyoruz. O muhkem bilgi kaynağından; eksiksiz, sağlam ve apaçık bilgiler ediniyoruz. Oradan öğrendiğimize göre olumlu veya olumsuz tüm yaptıklarımızdan haberdardır ve hardal tanesine kadar karşılığını vereceğini bildirmiştir. Onun için ayağımızı denk almalıyız! " dedi. Neşe:

"Teyzem diyor ki dede: "Ela yalemü men halak ve hüvel Latif ül Habir" ayeti var ya Tebareke'de..."

"Yani Mülk Suresinde... On dördüncü ayet..."

"Evet, dede. Onu her gün yüz defa okuyanın rüya kanalı açılmış. O ayet hürmetine haber niteliğinde rüyalar görmeye başlar, ona daha çok şey bildirilmiş. Doğru mu acaba? "

"Bahsettiğin, nafile ibadettir. Nafile derken ne kastettiğimi anladın sanırım. Nafile ibadet, boşa giden, lüzumsuz değil, farz olmayan, demektir. Biz Allah'a nafilelerle yaklaşmaya çalışırız. O, her şeyden haberdar ve latiftir. Dilediğinin keşfini açar. Her şey O'nun elindedir. Yeter ki iyi niyetle ve yakınlıkla ibadet edilsin."

"Yani olabilir, öyle mi? "

"Tabi olabilir. Neden olmasın? Denesin bakalım. Allah'ın ayetlerini tekrarlayanın kime ne zararı olabilir? Mümkün mü bu? Mutlaka her bir harfi kayda geçecek, amel defterinde yerini alacaktır. Anlamını düşünerek okursa sevabı katlanacaktır. Okusun bakalım. Hatta ben de okuyayım da deneyeyim, bakalım gerçek mi o söylenenler."

"Gerçekmiş dede. Bir grup arkadaşı öyle yapıyormuş ve sevgililerinden haber bekleyen genç kızlar gibi heyecanla uyuyorlarmış."

"Sen de dene bakalım, Neşe. Neler olacağını birlikte görelim! O surenin bir mümine yeteceği hakkında hadis var. Otuz ayettir. Her gün okuyan, kabir azabından muhafaza edilmiş. Yasin, Mülk ve Nebe çok okunan surelerdendir. Aslında sayıya tâbi olmamalı, sonsuz sınırsız okunmalı. Ben bu fikirdeyim ama biz, gücü sınırlı insanlarız. Zayıfız. Dayanamayız. Yorar. Onun için en az şu kadar, en az bu kadar denilmiş. Belki de imanla bir kez okumak da aynıdır ama biz onu da beceremeyiz gibime geliyor."

"Kuran'da var mı böyle şeyler, dede? "

"Ne demek, var mı? Emir var! Hem de ilk emir... İkra! .."

"O emir, Kuran'ı okumak için değil mi? "

"Evet. O bahsettiğin surenin o ayeti Kuran'ın içinde değil mi? "

"İçinde tabii! Benim sorduğum soruya da bak! Mantıksızlığın bu kadarına ne denir, bilmem ki? "

"Öyle deme, be kızım! Beşer, şaşar! Dalgınlık, dikkatsizlik işte! "

"Bir de... Bir de acaba yanlış bir şey yapar mıyım, korkusu..."

"Oku kızım, oku! Hüsnüniyetle oku! Şu olsun, bu olsun, şu şöyle olsun, bu böyle olsun diye değil, öğrenmek için oku! Yani, okuduklarının anlamlarını da öğren, demek istiyorum."

"Semiray dediğinden beri öyle yapıyorum zaten, dede. Eskiden sadece orijinalini okurdum ama anlamazdım. O, eski yazı bilmiyor. Meal okuyor. Onun için daha çok şey biliyor."

"Demek o tavsiye etti. O nedir, o! .. Öyle mi kız? Sen mi tavsiye ettin? "

Sadece gülümsedim. Gözlerime gözlerini dikip, merakla sordu:

"Ne demek o ayet? Anlamını biliyor musun? Söyle bakalım! Babamdan kalma bir `aferin'im var, onu da sana vereyim! "

"Kolaymış. "Hiç yaratan bilmez mi? O, en ince işleri görüp bilmektedir ve her şeyden haberdardır." demek, dedeciğim. Hüve, halak, Latîf, Habîr... Bunlar, bildiğimiz sözcükler."

"Aferin! .. Bak, bu `aferin'in değerini iyi bil! Ne zamandır saklıyordum. Ona göre..."

"Ben de torunum için saklayacağım, merak etme! "

Günlük olup biteni hızlıca kaydediyor, ilerde roman yazmak üzere biriktiriyorum. O kadar çok yazmışım ki kabaca bir hesapladım, iki yüzer sayfalık yirmi beş kitap eder. Bunlardan bir o kadar da roman çıkar.

Öyle bir roman olmalı ki anılardan, öykülerden, denemelerden oluşmalı ve hiç kopmadan devam etmeli! Bin bir gece masalları gibi birbirinin içinden çıkmalı ve okur tek kitabımı okuyup beni okumaktan vazgeçmemeli, diğerlerini de okumak istemeli... Bir öykü dizisi olmalı, kopmadan devam eden ve Semiray'ı anlatan. Adı ne olmalı mesela? Ne olmalı? Bin bir gece öyküleri olmalı, tabii ki! Geceleri yazıyorum ben bunları. Hatta demeliyim ki her kitabın önsözünde: "Her gece bir öykümü okumadan uyumamayı adet haline getirin, lütfen. Çünkü ben onları, uykularımdan feragat ederek kaleme aldım." Hem böylece Şehrazat gibi hissederler kendilerini. Büyülü bir dünyayı yaşarlar, gecelerinin bir yerinde. Sonra kapatırlar kitaplarını. Başuçlarına bırakırlar ve

mışıl mışıl uyurlar, huzur içinde.

Bazılarında çocukluğum var. Giritli mahallesi... Taşlı tozlu sokaklarda nefes nefese oyunlarım, meraklarım, sorgularım, bulgularım, kurgularım... Ben varım, her noktasında. Onlar da benimle oynasınlar, koşsunlar, coşsunlar doya doya, kıyasıya, taşlı tozlu daracık sokaklarda! Mutluluk oydu, o zamanlardı, o sokaklardaydı, en çok. Benimle geriye gitsinler. Çocukluklarını tekrar yaşamamanın imkânsızlığının pençelerinden sıyrılarak, özgürce, koşarak gelsinler, ellerinden çocuklarını da tutarak hatta. Yüksek sesle okusunlar, onlar da dinlesin, yarım asır önce nasılmış, Türkiye'de çocuk olmak. Belki çocukluğum rehber olur onlara. Sokaklara çıkarlar, betonlaşan şehirlerde oynayabilecekleri boş bir alan bulabilirlerse mesela.

Belki apartmanların çatı katları da olabilir, etrafları demir parmaklıklarla iyice korumalı hale getirilerek ve zemin izole edilip, halıyla kaplanarak. Neden olmasın? Apartmanların damlarında mini bahçeler oluşturulabilir, ağaçlar bile dikilebilir. Yeter ki murat edilsin! Bütün rüyalar gerçek olabilir.

Rüya dedim de aklıma geldi. Hani bir rüyam vardı, Tezveren Sultan'ı görmüştüm ya düşümde. Hani o lise bitirme balosuna gidememiş de sabaha kadar ağlayıp da dua etmişim ya. Allah'tan, bana kalan hayatımı göstermesi için yalvarmış ve neresi olursa olsun, dört yıllık bir üniversite kazanmak için yakarmışım ya... Onu görmüştüm de beni elimden tutup Hacı Bayram'a götürmüştü. Daha sonra, babamla Ankara'ya gittiğimizde, Hacettepe Üniversitesi'nin Kütüphane Binası'nın bulunduğu köşede, tam imtihana girdiğim yerdeymiş yaşadığı ev. İki katlı, ahşap bir binaymış, bahçeli. O evin hizmetçisiymiş. Yıllar sonra o ev de diğerleri gibi yıkılmış, yerine o bina inşa edilmiş. Tezveren Sultan, hemen yakınlarındaki caminin avlusuna gömülüyümüş. Camiyi dahi yıkmışlar, kocaman yol geçmiş. Onun mübarek kabrine dokunamamışlar, kavşağın ortasında kalmış. Ben, bütün bunları nereden bileceğim? Bilen, sadece Allah'tı. O haber verdi. Rüya kanalından malum etti. Sonra da yolumuzu oraya düşürüp, bir güzel ispat etti.

Peygamberlere vahiy kanalıyla, evliyalara iham yoluyla, tüm kullarına rüya ile haberler vermekte ve bütün bunlara rağmen varlığını idrak edemeyenlere bir ayetinde bu konudan bahsetmekte: "Gördükleri rüyayı, ertesi gün kendilerine yordurturuz." demektedir.

İlkokul beşinci sınıf öğretmenimi de öyle görmemiş miydim? O gece sabaha karşı gelmişti ve bana sarılmıştı. Uyandığımda, tam gördüğüm rüyayı anneme anlatırken telefon çalmış, beşinci sınıfı okutmak üzere o okula tayinimin çıktığı bildirilmişti.

Tesadüf diye bir şey yok. Tevafuk... Her şey ince ince hesaplanmış, planlanmış, saniye saniye sunulmakta ve yaşattırılmakta.

Bazen içimize doğmakta... Altıncı his demektediriz. Duru görü... O, her birimizle ayrı ayrı ilgilenmekte ama biz ne yazık ki çok gafiliz. Yarın: "Ben hep sizinleydim, siz kimlerleydiniz? " derse, ne yapacağız?

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0300

Onur Bilge

0301 - EI HALİM

Onur BİLGE

Satranç turnuvasında, özellikle Işıl'la ile Nihat'ın karşılaşmalarında hep tartışma çıkıyordu. Nihat, bazen Işıl'ın çok hatalı oynamasına bazen de onu yenivermesine deli oluyordu!

Kızcağız hastaydı. Yaşadığı tecavüz olayı sonucunda çok ciddi bir buhran geçirmiş, o kadar tedavi gördüğü halde hâlâ tam anlamıyla kendine gelememişti. Bunu bilen sadece Define ile bendim. Nihat ona deli oluyor ama onun deli olduğunu bilmiyordu. Zavallı, aklını zor muhafaza ediyor, ara ara akıl hastanesine yatıyordu. Üstüne varmaya gelmezdi. Sırrını saklıyor, idare ediyor, hasta olduğunu etrafa üstü kapalı anlatmaya çalışıyor, anlayışlı davranılmasını söylüyorduk. Bizdeki emaneti koruyor, olaydan ve sonucundan bahsedemiyor, açık açık diyemiyorduk.

Yine onlar oynamaktaydı. Nasıl olduysa olmuş, Nihat'ın gaflet anına mı denk gelmiş, ne olmuş, tesadüfen Işıl yenivermiş. Vay efendim, nasıl olurmuş! .. Kıyamet koptu! .. Ahmet araya girdi:

"Gel arkadaşım, biraz dolaşalım seninle! Erkek erkeğe konuşalım! " diye, Nihat'ı dışarıya çıkardı. Neşe'yle Duygu Işıl'ı sakinleştirmeye çalıştı. Çok sinirli birisinin üstüne varmak istemem. Mecbur olmadıkça tartışanların arasına girmem. Ben sinirlenince de kimse karışmasın bana! Ne diyeceksem diyeyim, içimde kalsın! O nedenle uzakta kalmayı tercih ettim.

İki arkadaş uzaklaşalı çok olmuştu. Onu duymuyorlardı bile ama bizimki hâlâ bağıyor çağırıyordu! İyice sinirlenmişti. Çünkü haklıydı. Her zaman o yenecek değildi ya! Bu defa da Uçuk yenmişti. Nihat da erkeklik gururuna dokunduğu için deliden deli olmuştu.

Işıl, haklıken derdini anlatamayan nasıl olursa, işte o kadar sinir kesmiş, sıkılıyor, bunalıyordu. Gürültü, içeride uyumakta olan dedeyi de uyandırmıştı. Oda kapısından, ayağının birini çeke çeke sarhoş gibi sendeleyerek çıkıp gözlerini ovalayarak geldi:

"Ne oldu Işıl Hanım? Nedir bu feryat figanız? Hayırdır İnşallah! Anlat bakalım! Yine ne var? " diye sordu.

Işıl bir başladı! Nokta koymadan... Bıkmadan usanmadan... Makineli tüfek gibi... İşte şu gün şöyle oldu da bugün böyle oldu da...

"Işıl, güzel kızım! Ne yaparsak yapalım, Allah'ın rızasına bakmalıyız. Ne yaparsak hoşnut olur? Ayetlerde ve hadislerde, hangi hallerde nasıl davranmamız gerektiği belirtilmiştir. Aklıma geliveren hadis ve ayetleri söyleyivereyim sana:

"Rıfk, yani mülayemet bir şeyde bulunursa mutlaka onu süsler, sertlik yani şiddet de onu çirkinleştirir. Muhakkak ki Allah, rıfk sahibidir ve rıfkı sever." "Yumuşaklık, çirkinliği giderir, insanı süsler. Bir ev halkına rıfk nasip olursa, mutlaka onlara fayda sağlar." "Ya Aişe, rıfk sahibi ol! Çünkü Allah bir hane halkına hayır dilediği vakit onların arasına yumuşaklık ve uysallık verir. Rıfk, bereket ve uğurdur. Sertlik, cehalet, ahmaklık ve kabalık uğursuzluktur. Rıftan nasibini alamayan kimse, hayırdan da mahrumdur."

Peygamber Efendimiz, Hazreti Aişe'ye binilemeyen hırçın bir deve göndermiş, kıra çıkarırken:

"Ya Aişe! Sen yumuşak davran. Zira yumuşaklık bir Şeyde bulunursa mutlaka onu süsler ve bir Şeyden çıkarsa mutlaka onu çirkinleştirir." demiş.

"Cehennem, her yumuşak huylu, uysal, sakın ve kolaylık gösterene haram olur. Kul, hilm yani yumuşaklık ile gündüzleri oruç tutan, geceleri ibadetle geçirenlerin derecesine yükselir. Hiddetlenme! Hiddet, Şeytandandır. Şeytan da ateşten yaratılmıştır. Biriniz hiddetlendiğinde abdest alsın."

"Biriniz hiddetlendiğinde ayakta ise hemen otursun. Hiddeti giderse iyi, gitmezse o zaman da yaslansın."

"Ama dedeciğim... Ben tedavi görüyorum. Sakın olamam ki! İlaçla ayakta durmaya çalışıyorum. Nihat beni çok kızdırıyor! "

"Tamamen ilaca teslim olmak, sadece ondan medet ummak değil de biraz da kendini kontrol etmek lazım, daha hızlı iyileşmek için. Yalnız sen mi hemen parlarsın? Bazı olaylar herkesi kızdırabilir. Biz de parlayabiliriz ama sabrediyoruz. Aslında ben de çabuk sinirleniyorum, lakin sakın olmaya, gayzımı yutmaya çalışıyorum. Kızdığın zaman, ne kadar zor olursa olsun, sen de Allah'ın rızası için yumuşak davranmaya çalışmalısın. Başarabilirsen, sevdiği kullarına rıfk ihsan eden Allah, kalbini emniyet ve imanla doldurur. Rıftan mahrum olanlar, her Şeyden mahrum olurlar. Allah'ın sevgisine mazhar olmak, hayırdan mahrum kalmamak için hiddetlenince sakınleşmeye, yumuşaklık göstererek sabretmeye çalışmalısın."

"Allah Celle Celalh... Bak, O da celalleniyor."

"Celalleniyor ama herkese hemen ceza vermiyor. Sabrediyor. Müddet veriyor. Bekliyor, belki pişman olur da tövbe eder diye. Allah Halim'dir. Mlayemet sahibidir. Kullarına karşı yumuşak davranır. Cezaları hemen vermez, af dilemeleri için zaman tanır."

"Mlayemet ne demek? "

"Mlayemet rıfk demek, Işıl. Yumuşaklık... Olgun bir insan olmak isteyen; gençliğinde hırstan, gücü yettiği halde tartışma ve kavga-dan, yaşlanınca da açgözlülükten kaçınmalı."

"yle ya... Bunu hiç düşünmemiştim. Hatasız insan olmaz. İyi ki Allah hemen cezalandırmıyor bizi! O zaman bela üstüne bela yağardı! .. Çünkü biz bilerek bilmeyerek, çoğu zaman da fkemize yenilerek çok günah işliyoruz. En azından kalp kırıyoruz, dedikodu ediyoruz. Neler neler..."

"Allah, kemal sahibidir. Hakkımızda hüküm verirken merhamet eder ve bize mühlet verir. Tehir eder, fakat ihmal etmez. Nahl Suresi'nde bir ayet vardır. Aklımda kaldığına göre mealen Şöyledir: "Allah insanları haksızlıklarından ötürü yakalayacak olsaydı, yeryüzünde canlı bırakmazdı. Fakat onları belirli bir süreye kadar erteler. Sresi dolunca onu ne bir saat geciktirebilirler ne de öne alabilirler."

"Dedeciğim, yumuşak davranana Allah da öyle davranır, öyle değil mi? "

"Adalet gözetererek hilm ile muamele edersek, gönüller fethedebilir, vicdanlara hitap edebilir, yanlışa sapanları doğru yola getirebiliriz."

"Yunus gibi mi olmalıyız? Yani derviş... Dövene elsiz, sövene dilsiz, gönülsüz..."

"Öyle olmaya çalışmalıyız, Ahmet. Bize kötü davranana, yanlışını fark ettirmenin bir yolu da inadına ona karşı tatlı dilli, güleryüzlü, merhametli, iyi niyetli olmaktır. Önceleri hisla hücum eden kişi, daha sonra durup düşünecek, vicdan azabı duyarak nadim olacaktır. Bakara Suresindeki bir ayette: "Güzel bir söz ve bağışlama, peşinden eza gelen bir sadakadan daha iyidir. Allah mustağnidir, Halim'dir." buyrulmaktadır."

"Halim ne demek, dede? "

"Hilm mastarından yapılan bir sıfat... Olgunlukla beraber yumuşak tabiatlı olmak... Hilm, koruyucu bir perde; akıl, keskin bir kılıçtır. Ahlaki kusurları hilmle gizlemek, nefsin arzularına karşı, akılla savaşmak lazımdır. Nefis ve yaratılışı, gazabın heyecanından alıkoymak... Yani hiddetlenmemek, şiddete tahammül göstermek, öfkeyi yenmek..."

"Her zaman öyle olunmaz ki! Çok zor! .."

"Her zaman değil, Neşe. Yerine göre..."

"Durduk yerden sataşan, hakaret eden, zarar veren cezasız mı kalacak? "

"Hakaret ve ezaya katlanmaya inzılâm ve hilm-i himarî denir ki o da yerilmiştir. Gücü yetmediği için aşağılanmaya katlanmak zorunda kalan, hilm sahibi değil, acizdir. Allah rızası için değil, aczinden susmaktadır. Hilm sahibi olan, gücü yettiği halde cezalandırmayan ve ıslah olması için bir süre beklemeyi tercih edendir. Acele etmesine gerek yoktur. Suçlu, zaten elinden kaçamaz. ıslah olmazsa, nasıl olsa cezalandırılacaktır."

"Halîm ismi Kur'ân'da altı yerde Gafûr ve üç yerde de Alîm sıfatıyla birlikte geçmekte, dede. Bazı yerlerde de Gani ve Şekûr ile beraber kullanılmış."

"Mahir, akıl mı üstündür, hilm mi? "

"Nerden bileyim, dedeciğim? Çok zor bir soru! Akıl, diyeceğim geliyor."

"Allah, zatını akılla değil Halîm olarak yani hilmle nitelendirdiği için hilmin akıldan üsttün olduğunu söyleyenler de var. Hilm, akıl ve davranış bütünlüğüdür. Ahmaklık ve cahilliğin zıddı akıldır."

"Davranış bütünlüğü ne demek? "

"Güzel bir soru, Işıl... Gönül zenginliği, hiddetlenmemeye çalışmak, hoş görmek, kerem sahibi olmak, affetmek, tahammül göstermek, kararlı olmak, kin gütmemek gibi erdemleri içine alan bir mefhum..."

"Allah, serû'î-hisab değil mi? Hesabı anında gören..."

"Öyledir, Duygu. Her şeye gücü yettiği gibi ona da gücü yeter. Kullarına fırsat tanıması büyüklüğündendir. Her günahın cezasını hemen veriverseydi, yeryüzünde hiçbir deprenen kalmazdı. İnsanlar için birer ecel tayin etmiştir. Kimse eceli gelinceye kadar ölmez. Ecel gelince de ne bir saniye öne alınır ne de bir saniye geciktirilir."

“Acaba fazilet sahibi nasıldır? ”

“Haksızlık yapıldığında sabreden, Işıl Hanım. Senin gibi hemen feveran etmeyen... Kötülük yapıldığında affeden, cahilce muamele edildiğinde hilmle mukabele eden... Sen de öyle, fazilet sahibi olmalısın.”

“Benim için çok zor, dedeciğim. Aklımı zor muhafaza ediyorum ben. İlaçla idare ediyorum. Durumumu biliyorsun.”

“Biliyorum ama önce sakin olmayı istemeli, sonra da bunun için gayret sarf etmelisin. O zaman, gün olur, o ilaçları almaya gerek kalmaz.”

“İnşallah! Ah, nerde o günler! ..”

“Belki uzakta... Yakınlaştırmak senin elinde..”

“Peki... Her şey zıddıyla biliniyor. Hilmin zıddı nedir? ”

“Hilmin zıddı cehldir, Ahmet. İslamiyet ile cahiliye yerine hilme dayalı bir toplum oluşmuştur.”

“Sert insanların yerini yumuşak kalpli, halim selim insanlar almış, öyle mi? ”

“Tıpkı öyle olmuş. Nice gaddar insanların kalpleri, Müslüman olunca yumuşamış. İslamiyet ile güçlenenler, can taşıyan bütün yaratıklara merhametle muamele etmeye başlamışlar.”

“Güçlü olmanın şükrü, hasmını bağışlamaktır.”

“Evet, Mahir. Allah, Halim'dir. İsyankârları, muktedir olduğu halde cezalandırmada acele etmez, merhameti gazabını geçmiş olduğundan, doğru yolu bulup af dilemeleri için erteler, rızık vermeye ve yaşatmaya devam eder, her işi gereken ölçüde yapar. Söyle bakalım Semiray, kısaca biz nasıl olmalıyız? ”

“Halîm sıfatına güvenip şımararak günah işlememeli, bilerek veya bilmeyerek yapılan hatalar için tövbeyi geciktirmemeli, belâyâ uğrayanlara merhamet etmeli, o duruma düşmekten Allah'a sığınmalı, nefsimiz için kızmamalı, yapılan hatalar nedeniyle iyiliklerden vazgeçmemeli, insanlarda eksiklik görüp küçük kusurları abartmamalı, yapılan haksızlıklara katlanıp sabretmeli, failerin cezalandırılmasını değil, affetmeyi yeğlemeli, şehvet ve gazaptan uzak durma gayreti içinde olmalı, Allah'ın azabını çekmemeye çalışmalı, felaketin anında inivereceği ihtimali unutmamalı, Hilmi için şükretmeli, cümlemize Hilmiyle muamelesi için dua etmeliyiz.”

“Bu ne kadar uzun bir cümle kızım! Hiç bitmeyecek sandım! Bir nefeste mi dedin, hepsini? ”

“Aralara virgül koydum ya dedeciğim. Oralarda kısa kısa nefes aldım, sezdirmemeye çalışarak.”

“Dinlerken ben nefessiz kaldım, yahu! Kalbim sıkıştı! Derin bir nefes al, söyle! Hah, öyle! Allah Allah! ..”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0301

Onur Bilge

0302 - EI AZİM

Onur BİLGE

Her yazdığım, gerçek anlamda bir öykü gibi gelmeyecek belki de. Denemeleri, öykü olarak sunduğum söylenecek. Oysa her şeyin bir öyküsü vardır. Büyüklüklerin, küçüklüklerin... Onları fark etmenin, keşfetmenin, hissetmenin... Yaşamının yani kısaca...

Büyüklükler ve küçüklükler de yaşanır mıymış? Yaşanır, neden yaşanmasın? Yükseklikler, uçurumlar, derinlikler... Hem de nasıl! Hem de nasıl! .. Annelerimizin sesleri hâlâ kulaklarımızda:

“Yaklaşma! Sarkma! Dikkat et! Düşersin! Aman ha! ..”

Kaldırımın kenarından bile düşmeyelim diye ellerimizden tutarlar, pencere kenarlarına yaklaştırmazlardı. Ne kadar da hevesliydik ağaçlara tırmanmaya, duvar üstlerinde yürümeye! Büyüme arzusu muydu bizi kıskırtan, büyüdüğümüzü ispatlama çabası mı? Bir bizde değildi ki o istek. Dağcılarda da vardı. Doruklara ulaşmak gurur verir insana. Koca bir dağı fethetmek, bir anlamda. Onun, ayaklar altında kalışını hissetmek. Yavaş yavaş eriyip gidişini... Oysa dağ aynı dağ, insan aynı insan... Ne bir santim fazla, ne bir santim noksan...

Sonra gökler... Yedi kat gökler... Üst üste zannedilen, oysa iç içe gökler... Sınırsız, sonsuz bilinen sınırlı, sonlu büyüklükler... Sonsuzluk Yaratan'da... Sınırsızlık, büyüklük, yücelik... İdrake sığmayan; kavramakta, kavramları aciz bırakan nitelik... Nicelik, kısaca Bir... Ehad...

Sanki bir büyük bütün parçalanmış, darmadağın olmuş gökyüzünde. Göğün yüzünde birer yer bulmuşlar. Her biri bir yere kurulmuş. Birer yörünge, birer yol bulmuş.

İki şeye çok bakmayı yasaklarlar çocuklara. Birincisi ayna... Kendisini vaktinden önce aramaya kalkmayın diye. Kendisini ararken Allah'ı bularak idraki zorlanmasın, aklından olmasın diye. İkincisi de gökyüzü... Gökyüzünü seyrederken tefekkür... Neden, aynı neden... Neden? 'Yaratılanlar bu kadar büyükse, Yaratan ne kadar büyük acaba?' diye düşünülerek sınırlı akıl kaynar, taşar gider diye.

Bir de yükseklik korkusu enjekte ederler, farkında olmadan. Falezlerden denize baktırmazlar. Yükseklerden aşağılara... Uçurumlara, yarlara...

“Uçurum çeker insanı! Başın döner, düşüverirsin! Aşağıya bakma! ”

Sonra uçağa binmek istemez insan. Teleferikten korkar. Bir yanları uçurum olan dağlara dolanan yollarda yol almaktan... Düşlerinde düşer gibi olur sık sık, tesirinden uyanıverir aniden.

Gökyüzünü, özellikle uzaklıkları belirleyen yıldızları seyretme alışkanlığım, çok küçük yaşlardayken, bol yıldızlı yaz gecelerinde, tek katlı betonarme evimizin damında başladı. O kadar seyredirdim ki rüyalarım girer, bazen yere inerlerdi, yakından görebilmem için. Bazen bir uçak iner, indikçe büyür de büyüdü, o kadar ki korkardım. Bazen ay yumuşak iniş yapardı. Çok da büyük olmazdı nedense. Yeryüzü, o ve ben, masal kitaplarında yer alan resimler gibi... Boyutlarımız birbirine yakın, çocukça tasavvur ürünü belki de.

Yaklaştıkça büyüyen büyüklükler, belli bir cüsseye sahip olan insana ürküntü verir. Denizler, okyanuslar atlaslardaki gibi sadece sınır ve renkten ibaret değildir. Keşfettikçe farkına varılan korkunç büyüklük ve derinliklerdir. Akıntılar, girdaplar, dev dalgalar ve içinde yaşamakta olan varlıklar sebebiyle oluşabilecek tehlikeler, uçsuz bucaksız mavi saten bir örtüyle gizlenmiştir. Çoğu zaman hafif sallantılar sergiledikleri halde, koca gemileri yutan haller de alırlar. Sabır ve sükûnetleri, ilahi kontrol altında olduklarıdır. Allah'ın gazabının ne taraftan geleceği belli olmaz. Bazen denizden bazen karadan... Çoğu zaman da havadan... Helakler, bir tek sayhayla da yeryüzünü kaplayan büyük bir tufanla da olmuş. Minicik bir sinek, Nemrut gibi bir büyüklüğe yetmiş; gözle görünmeyecek kadar küçük bir mikrop, afet olarak gelmiş, büyük felaketlerin nedeni olmuş.

Özellikle çok yorgun olduğum zamanlarda, tam uyuyacağım anda büyüklükler canlanır hayalimde. Küçük olanlarla mukayese ederim. İnsan bedeninin ulaşabileceği yükseklikle uçurumların derinliğini kıyaslarken, yükseklerden düşer gibi olur, irkilirim. Bir cenin, bir yumurta; bir gerçek cüsemde, bir cenin olurum. Aradaki farkın uçurumunu hissetmeye çalışırım.

Varlığım yavaş yavaş uykuya teslim olurken, ellerimden ayaklarımdan can kesilir. Bedenim eksilir, eksilir... Küçülür küçülür, susam tanesi kadar, bir çiklet parçası gibi kocaman bir boşluk halini alan ağızımın içinde alak banzeri asılı kalırım. Mayalanan, büyüyen, bilye kadar olan ve yok sayılacak, tek hücre kalacak kadar küçülen bir nesne olurum. Vücudum ölüm provası yapmakla meşgulken ağızımın içinde kaybolurum.

Kaybolurum yattığım yerde. Bir şeyler gösterilinceye veya duyuruluncaya kadar kendimi bilmem. Nerdeyim, nasılım, ben diye biri var mı ve benimle beraber neler var? Ben yoksam, hiçbir şey yok. Hiçlik, boşluk, anlamsızlık... Göz yok, görüş yok; renk, ışık, varlık yok. Ne iş, ne oluş, ne beklenti, ne sorumluluk... Ne zaman, ne mekân... Kendimi, rüya denen istemsiz hayallerin içinde bulduğum zaman; o ben, ben değil, başka bir ben...

"Bir ben vardır bende, benden içeri" dedirtilen Yunus'un fark ettiği ben, beni sokak sokak gezdirir, üzer, sevindirir, istediğini yaşatır, dilediğini sezdirir.

Öyle büyük bir kuvvetin çekimindeki hiçbiriz ki kendimize ait zerre kadar kuvvetten bahsedemeyiz. Aciziz. Tüm kuvvetleri elinde tutan, dilediğine dilediği kadar emaneten ihsan eden ise Azim... Zati ve sıfatlarıyla sonsuz kemalde... Çok yüce ve çok büyük... Akıl almayacak kadar, bilinen bütün büyüklükleri anlamsızlaştıracak kadar büyük... Sınırsız, kayıtsız... Üstünlük yalnız O'ndadır. Azametli, Heybetli, Celâl... Onun için Kur'an tilavetlerinden sonra: "Sadakallahü'l Azîm" denir. Doğruları ifade ettiği tekrarlanarak tasdik edilir. Rükûda da bizi terbiye eden Azîm olan Allah'ın, noksan sıfatlardan münezze olduğunu tekrarlar, O'nu takdis eder: "Sübhane Rabbiye'l Azîm" der, o azamet karşısında saygıyla eğiliriz.

Yaratılanlardaki ilâhi sanat karşısında da ne kadar aciz ve hakir hissederiz kendimizi! Ağacı, taşı, kuşu, böceği, çiçeği nasıl tasarlamış! O ne muhteşem yaratılıştır! Ya birbirleriyle bütünleşmeleri? Dağınıklıklarda bile muazzam tanzim...

İlhan geliyor aklıma. Binlerce kişi gördüm, görmekteyim. Hiçbiri o değil. Onun gibi değil. Onu farklı yaratan ve bana farklı değer yükleyen kim? O, karşılaştığım yaratılanların en değerlisi benim için. En önemlisi...

Neden en önemlisi? O önemi ona veren benim. Hak ettiğinden mi yoksa hak ettiğini zannettiğimden mi? Bu sorunun cevabını veremiyorum. Kararsızım. Çünkü onu ne kadar tanıdığımı bilmiyorum. Hakkında çok bir bilgim yok. Zatını doksan dokuz sıfatıyla tanıttığı halde Allah hakkında kim, ne kadar bilgi sahibi? Kim ya da kimler hakkıyla biliyor, bilebiliyor? Gözle görülen insanı, onunla konuşmadan tanımak bile bu kadar zorken görülmeyeni bilmeye çalışmak... Kolay değil ama sıfatlarını vermekle yetindiğine göre yeterlidir. İdrak etmeye çalışmaktan başka yapacak bir şey yok. Kimimiz kaya gibi kimimiz toprak gibi... Anlayış kabiliyetimize göre...

El Azim... Azamet sahibi... "Büyükölük ridam, azamet izarımdır.

"Rabbi zidni ilmen ve fehmen ve imanen." "Ya Rabbi, ilmimi, anlayışımı, imanımı arttır." Sen, kendini tanıttığın gibisin. Bana ilmini kolaylaştır. Zihnimi aç. İdrakimi güçlendir. Seni bilenlerden eyle beni. İmanımı kavi eylemem ve son nefesime kadar muhafaza etmem için bana yardım et.

Âmin!

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0302

Onur Bilge

0303 - EI GAFUR

Onur BİLGE

Viraneye sadece öğrenciler değil, başı darda olan herkes geliyordu. Aralarında hali vakti yerinde olan insanlar da vardı. Define, içinde bulunduğu durumu kabullenmek zorunda olduğu için yoksulluğundan memnunmuş gibi yaparak mutluluk oyunu mu oynuyordu? Galiba öyleydi. Çünkü zaman zaman hayaller kuruyor, onları aktarırken adeta dünyadan kopuyor, ağzı kulaklarına varıyor, gözlerinin içi gülüyordu.

Sadece yazları beraber olduğumuz İpek, Almanya'da okuyordu. Esmer, uzun boylu, upuzun düz koyu kahve saçlı, ortodonti tedavisi ile çene kemiği düzeltilmiş, dişleri muntazam hale getirilmiş iri siyah gözlü, mütenasip vücutlu güzel bir kızdı. Balkabağı gibi sürekli gülümsemesi, ilk tanıştığımızda bizde aptal olduğu zannı uyandırmıştı. Dilimizi unutmaya başladığından mı gerçekten anlayış kıtlığından mı esprilere neden sonra tepki veriyor, yanlış anlaşılabilirliğini düşünmeden, kendisiyle ilgili her şeyi açık kalplilikle anlatıyor, en çok da yalnızlıktan yakınıyordu. O konuşmaya başladığında, arkadaşlar arasında bir dalgalanma başlıyor, gülüşmeler oluyordu. Erkek arkadaşlar aralarında kaynatıyorlardı ama Define yaşlı olduğu için rahatça şaka yapıyor, çizdiği tablolarla onu ve hepimizi güldürüyor, belki de düşlediklerini yaşayarak bir nebze de olsa sanal bir mutluluk hissederek tatmin oluyordu. Ne kadar yaşlı, dindar ve akıllı başında olursa olsun, o da nefis taşıyordu. Hayalini kurabildiğine göre bilinçaltında benzer arzular olsa gerekti. Özellikle ona çok takılıyor, anlayışına sığınarak açıldıkça açılıyordu.

"Kız, ben gelirim seninle. Beraber gül gibi geçinir gideriz." diye başlıyor, hemen bir kahkahayla karşılık buluyordu:

"O zaman beni anamdan babamdan istersin, Necmettin Bey."

"Memnuniyetle, İpek Hanım... Ben de onu düşünüyorum da... Baban kaç yaşında acaba?"

"Yarı yaşında... Senden büyük kimseyi düşünemiyorum. Başka dede var mı buralarda?"

"Hâle bak yahu! Kayınpeder, oğlum yaşında oluyor ve ben: "Efendim, Allah'ın emri, Peygamberin kavliyle kızınızı sizden istiyorum." diyorum. O da gülümseyerek: "Oğlunuzun tahsili nedir? Ne iş yapıyor? Askerliğini yapmış mı?" diye sormaya başlıyor."

"Ona 'baba' diyeceksin, elini öpeceksin..." diye gülmeye devam ediyor. Dede dizine vuruyor:

"Tüh be! Bir de elini öptürüyormuş! Yarı yaşındaki adama 'baba' diyormuşum. Seyret şimdi olayı!"

"Annem ondan beş yaş küçük. Ona da 'anne' demek zorunda kalacaksın."

Onu o halde tahayyül ederek gülmekten kırılıyorruz! Hiç bozuntuya vermiyor:

"Annene, 'valdânım' derim, daha kolay olur bari."

"Babama da 'peder bey' dersin ama önce epey laf ve belki de iyi bir dayak yersin."

"Eh artık, olacak o kadar... Manken gibi kız almak kolay mı? "

"Almanya'ya gitmek... Orada yan gelip yatmak..."

"A, sahi... Ne iş yaparım ben orda? "

"Bana gelen ikimize de yeter. Sevgili damatlarını beslerler. Evde oturursun."

"Tabi ya... Evde çalışırım. Sevgili eşime çeşit çeşit yemekler yaparım. Evi siler süpürürüm."

"Sabah uğurlar, akşamüstü karşıyorsun. Akşamları ve tatil günleri gezdirirsin."

"Başımda gezdiririm, ne demek! "

En ince detaylarına kadar birlikte yaşamı dile getiriyordu. Yaşamak isteyip de yaşayamadıklarını mı yaşıyordu düşüncede? Arzu duyduğu ve gerçekleştiremediği yaşam tarzları mıydı kurguladıkları? Bazen de Ankara'da okuyan bir hukuk öğrencisine takılıyor, tekrarlanması bile çirkin hayaller üretiyordu:

"Okul bitince köşe olacağız, dede! Başarılı bir avukat olacağım, İnşallah! O romanlardaki, filmlerdeki avukatlar gibi... Herkes başarılarımdan söz edecek."

"Petrocelli gibi mi? "

"Evet! Söz savunmanın! "

"Sana da Petrocelli diyorlarmış."

"Adamı ipten alıyormuşum."

"Büyük bir arazi davası alıyormuşsun. "Kazanırsam, şu kadarı benim..." diyormuşsun. Bir anda arsa zengini oluveriyormuşsun."

"Dürüst yoldan zengin olmak o kadar kolay mı dede? Çalmadan çırpmadan..."

"O zaman, arazinin tamamını ele geçirmeye bakıyormuşsun. Kılıfına uydurup satıyormuşsun. Şu kadar milyonluk adam oluyormuşsun."

"Sonra beni gezdiriyorlarmış bu memlekette. Elimi kolumu sallaya sallaya geziyormuşum. Beraber gezeriz artık."

"Adını değiştirip estetik yaptırıyormuşsun. Kimse tanıyamıyormuş."

"Ne kadar? Ne zamana kadar? Bir sıçrarsın çekirge..."

"Sen de yurtdışına kaçıyormuşsun."

"Ya sen ne yapıyormuşsun? Gelmiyor muymuşsun benimle? Hani zengin olunca Havai Adaları'na gidecektik, yerli kızlarla eğlenecektik? "

"Dünya turuna çıkarız ulan! Hayallerimizi yaşarız. Oraya da gideriz. Boyunlarımıza

çiçekler takarlar.”

“Yaşar mıyız dede? Kanun, yakamızı bırakır mı? ”

“Minareyi çalan, kılıfını hazırlar. Kaçanlar nasıl kaçıyor? Avukat olan sensin. Çaresini bilirsin. Gerisi sana ait... Ben anlamam o işlerden.”

“Neden anlarsın sen? ”

“Ben mi? Gezmekten, eğlenmekten, yeni yeni insanlar tanımaktan, yepyeni lezzetler tatmaktan anlarım. Düşünsene, Asya turuna çıkıyormuşuz önce. En pahalı otellerde kalıyormuşuz. Yerlere kadar eğilerek hizmet ediyorlarmış bize. Bizde de bir hava, bir hava...”

“Bol bol bahşış dağıtıyormuşuz. İki misli hizmet sunuyorlarmış.”

“Tütünün envaiçeşidini alıyormuşum. Dağlar gibi yığılıyormuş paketler. En pahalılarını içiyormuşum. Şöyle paşalara layık olanlarını...”

“Krallara layık ziyafetlere konuyormuşsun.”

“Akşam yemeklerini sahil lokantalarında yiyormuşuz. Birbirinden lezzetli yemeklerle karnımı tika basa doyurduktan sonra şöyle biraz geriye çekiyormuşum sandalyemi ve pipomu yakıyormuşum. Oh ki ne oh! ”

“Sonra kıta kıta geziyormuşuz. Servetimiz hiç bitmek bilmiyor, aksine arttıkça artıyormuş.”

“Servetimiz... Bizim olmayan servetimiz... Tamamen kul hakkı olan haram paramız...”

“Birlikte tasarlanarak işlenen suç... İşleyen kadar tasarlayanın da suçlu olduğu...”

“Allah-ü Teâlâ: “Huzuruma kul hakkıyla gelmeyin! ” dediği halde...”

“Şakası bile sıkıntı verdi içime! Hayal etmek bile suç olsa gerek... Niyet etmiş oluyoruz, bir yerde... Öyle değil mi dede? Çok günah... Niyete bakılır. Yandık biz! .. Aman, olmaz olsun öyle zenginlik! .. Ben bu halde daha mutluyum.”

“Tertemiz bir vicdana sahip olmak kadar büyük bir servet yok. Bakma sen bana! Ara sıra çenem düşer böyle saçmalamaya başlarım. Sahiden, ben de mutlu olamam, öyle edinilmiş bir servete sahip olsam ya da böyle ele geçirilmiş paradan sebeplensem. Allah, bizi doğru yoldan ayırmasın! Kimsenin bir haram lokmasını nasip etmesin! ”

“Allah, Gafur’dur. Kusurlarımızı gizler. Her günahı affedebilir ama kul hakkını, asla! .. Hem herkesten kaçmayı başarsak, içimizdeki vicdan denen polisten kaçamayız ki! ”

“Ona aldırmasak da öte tarafta burnumuzdan fitil fitil gelir! ”

“İyisi mi ben helal yoldan kazanmaya bakayım! Azar azar biriktireyim, yine gezelim! Varsın, sıradan oteller olsun konakladığımız yerler. Hesaplı harcayalım. Yeter ki alın terim olsun kazancım! ”

"Helal kazancın bile sorgusu suali var, evlat! "Nerden ve nasıl kazandın? " Sonra da:
"Nerelerde, nelere, nasıl harcadın? " diye sorulacak, mutlaka."

"Her Şeyden sorgulanacağız."

"Kuru bir ağacın altında birazcık serinlemekten bile..."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0303

Onur Bilge

0304 - Eş ŞEKÛR

Onur BİLGE

Virane'ye gelenlerden birisi de Argocu Naim'di. Kurduğu her cümleye ne yapar yapar, bir argo sözcük sıkıştırırdı. O zamana kadar duymadığım çok şey öğrendim ondan. İlk yadırgadığım kelime, 'langoroz' idi. Anlamını sorduğumda:

"Langur lungur konuşan adam..." dedi.

'Langur lungur' da yeni duyduğum bir ikilemeydi. Onun anlamını da öğrenmek istedim:

"Dangalak..." dedi, kısaca. "Lafını küfünü bilmeyen... Aha bunun gibi!" diyerek Sami'yi gösterdi ve sağ omzuna vurarak ekledi: "Öyle değil mi ulan, Şakir?"

"Ben dangalak da değilim, Şakir de değilim. Adımı biliyorsun. Neden öyle hitap ediyorsun bana? Aklın sıra aşağılıyor musun?"

"Fena mı dedik, abim? 'Şakir' dedik.

"Geçenlerde gittiğimiz filmde vardı o tiplere. Salak bir adımın adıydı. Onunla bir mi tutuyorsun beni? Ne demek 'dangalak'? 'Akılsız, düşüncesiz' demek... Ben öyle miyim?"

"Boşboğaz değil misin, takoz? Bir şeyin büyüğüne, irisine denir. Senin gibi iriyarı adamlara..."

"Atlara denir. 'Köpek' anlamına da gelir. Nereye çekersen... Teessüf ederim."

"Teessüf edermiş. Hadi ordan, tatar arabası!"

"Nerede yetiştiysen, hiç inkâr etmiyorsun! Nasıl bir kültür aldıysan... Anlayış göstermeye çalışıyorum, tahammülümü zorluyorsun! Sen hiç iriyarı birinin tokadını yedin mi? Yememişsin. Yeseydin, langoroz ne demekmiş, anlardın! Bir tane vuracağım, yarısı boşa gidecek! .. Sıska! Bücür! Bacaksız!"

Naim, kendi üslubunca savunmaya çalışırken daha da batıyordu. Sami'nin sabrı taşmak üzereydi. Az daha birbirlerine gireceklerdi. Orçun müdahale etmek lüzumunu hissetti:

"Ne oluyor size! .. Sami, sen Naim'i bilmiyor musun? Argocu işte! Sözü sana geçiyor, sataşiyor. Gül, geç! Hem, kötü bir şey demedi ki! Herkese 'Şakir' diyor, o. Erkekler için kullanılan, 'Şükreden, durumundan memnun olan kimse' anlamına gelen bir sözcük... Fena mı? Hepimizin öyle, hatta ziyadesiyle şakir olmamız lazım. Allah: "Ne kadar az şükrediyorsunuz!" diyor. Sayısız nimet iniyor, boyuna şikâyet yükseliyor."

"O, o anlamda söylemedi. Neyse... Büyüklük bende kalsın!"

"Oturun yerinize! Bakın, size ne anlatacağım! Aklıma güzel bir hikâye geldi. Seyfettin Amca'nın hikâyesi..."

"Bir hikâyelik oldu zaten! Anlat, anlat! Heyecanlı oluyor."

"İstersen anlatmayayım, Naim. Yiyin birbirinizi! Rezil olun herkese! Koça koca adamlar! .. Yakışıyor mu size? Kızlardan bari utanın, dededen utanmıyorsanız!"

Kısa bir sessizlik oldu. Bu arada Define ikisine de sessizce ama konuşan gözlerle baktı. O bakışlar: "Yeter artık! Tamam! Bitirin! Kendinize gelin! " der gibiydi. Galiba hadlerini bildiriverdi ki yerlerine oturdular ve başlarını önlerine eğdiler. Sessizliği dede bozdu:

"Haydi anlat bakalım, Orçun! Seyfettin Amca'nın hikâyesi nasılmış, dinleyelim bakalım!"

Orçun, hafifçe öksürerek sesini ayarlamaya çalışırken eliyle çay ocağında çalışmakta olan Ahmet'le Duygu'ya da masamıza gelmeleri için işaret etti. Duygu, bardak yıkama işini yarım bırakıp, ellerini silerek geldi. Ahmet de arkasından... Kadro tamamlandı. Orçun, hepimize şöyle bir göz atıp, anlatmaya başladı:

"Balıkesir'de bir komşumuz vardı. Eskiden kaptanmış. Sık sık balığa çıkar, deniz kenarından gelmek bilmezdi. Evde olduğu zamanlar, pencerenin önünde oturur, geleni geçeni seyrederdi. Hanımı vefat ettiği için ölümü bekler gibiydi. Hatta iskelede bir yer beğenmiş, oraya sıraladığı taşların arasına gömülmeyi vasiyet ediyordu. Belki tuhaf gelecek size ama gerçek, mezar süsü verdiği mekânı sık sık ziyaret ederek ellerini açıp göya içinde yatmakta olan, yani kendisi için dua ediyor, çevresinde tanıdık tanımadık herkese 'Amin!' dedirtiyordu. Neden böyle yapmakta olduğunu bilmiyorum. Acaba o yerde gerçekten bir kabir olduğu süsü mü vermeye çalışıyordu, gömülebilmek için? Belki de ölümü tefekkür ediyordu. Zaten oraya gömülmesine müsaade etmediler. Her neyse..."

Pencerede gördüğümüz zamanlarda ne yaptığını sorunca:

"Sıramı bekliyorum! " diyordu.

Epeyce yaşlanmış, hanımı ölünce iyice çökmüştü. Uzun boylu, uzun suratlı, zayıf, esmer bir adamcağızdı. Sağ elinde büyük bir tespih olurdu. Bir defasında:

"Seyfettin Amca, boşa mı çekiyorsun, doluya mı? " diye sordum.

"Boşa olur mu hiç, evlat! Doluya..."

"Ne çekiyorsun? "

"Lâ İlâhe İllallah..."

"Bir de sayıyor musun? "

"Sayıyorum ya..."

"Neden? Allah bize sayıyla mı nimet veriyor? "

"Allah'ıma şükürler olsun! Benim kadar şükreden var mıdır, bilmem! Riyaya girmesin! Demeyeyim. Sonsuz hamd ü senalar olsun O'na! "

"Yani sayısız... Öyle değil mi? "

"Öyle ama ben bunu hanım için çekiyorum. Tamı tamına yetmiş bin olacak. Ben bin tane de fazladan çekiyorum."

"Ne olacak öyle olunca? "

"Tevhit hatmi olacak. Ruhuna göndereceğim. Çok gönderdim ardından, çok! Allah kabul etsin, İnşallah! "

"Âmin! Fakat merak ettim, sadece ölüler için mi çekilir? "

"Hayır. Kendi makamıma da gönderiyorum. Herkes kendisi için en az üç tane yapıp göndermeli. Öyle söyler eskiler."

"Neden üç? "

"Kabir azabı varsa azalır ya da yok olurmuş. Tevhit, imanı sağlamlaştırır. Anlamını düşününe düşününe 'Lâ İlâhe İllallah' dedikçe ilâhi nurlar iner. En güzel sözdür. Bir defa imanla dense, insanı helak olmaktan kurtarmaya yetebilir. Dağlar kadar günahı olsa bile..."

"Başkasının binlerce defa demesinden, kendisinin bir defa inançla söylemesi daha iyi değil mi? "

"Tabi ki öyle... Daha efdal... Fakat arkadan ışısa da bunun da faydası olur muhakkak. Hem çekene hem gönderilene..."

"Sana daha çok faydası oluyordur."

"Gayet tabi! İman, her bir zikirle biraz daha pekişir."

Kış ağzında odun kömür alır, kapının önüne yıktırırdı. Etrafına şöyle bir bakar:

"Haydi çocuklar! Bir elleş taşıyiverin şunları içeriye! " derdi, sözünün geçeceğinden gayet emin bir ses tonuyla.

Küçük büyük hepimiz hemen koşar, yarışircasına taşırdık. Bilirdik ki ödülümüz gecikmeyecek, iki bisküvi arasında lokumumuz gelecek. Kare şeklinde çifte kavrulmuş bisküvilerin, yassı ve pembe, gül kokulu yumuşacık lokumların tadı hâlâ damağımda...

O da dede gibi deniz aşığı, balık hastasıydı. Geline sık sık mangal yaktırır, bir taraftan yer bir taraftan da mahalleye tabak tabak balık dağıttırırdı. Kaç kiloydu ki onca insana yeterdi! Bereketi içindeydi.

"Kokmuştur. Komşu payı... Göz hakkı..." derdi. "Orda nerden bulup da vereceğim? "

Aradan yıllar geçti. Biz oradan taşındıktan çok sonra oğluna rastladım.

"Baban nasıl? " diye sordum. "Hâlâ ızgara yapıyor mu? " diyecektim ki:

"Babam, sizlere ömür..." dedi.

"Ya! Başınız sağ olsun! Melek gibi adamdı. Nur içinde yatsın! Nasıl oldu? Hastalandı mı aniden mi? "

"Yaşlılık... Bile bile... Bekleye bekleye... Öleceğini bildi. Zamanını söyledi. Çok ilginç oldu,

ölümü.”

“Acını tazeledim! Affet! ”

“O acı tavsımıyor ki! Her zaman taptaze... Biraz zor küllenir.”

“Hasta mıydı? ”

“Hasta falan değildi. Aynı camın önünde oturuyordu. Tespih elinde... Bir ara odasına girdim. Akşamüstüydü.

“Saat kaç? ” diye sordu, beni görünce.

“Üçü çeyrek geçiyor, baba.” dedim.

“Daha var.” dedi. “Sen git, altıya doğru burda ol! ”

“Hayrola baba? ”

“Yanımda ol işte! Uzatma! ”

Beş buçuk gibi yanındaydım.

“Annene kavuşma vakti geldi, evlat! Hakkını helal et! Tanıdığım bildiğim kim varsa, hakkını helal etsin! Selamımı ilet! ”

“Nasıl yani? Şimdi ölecek misin? Şaka yapma! ”

“Mukadderat! Takdir-i İlahi! ”

“Yapma, baba! Şakası bile çok çirkin! ”

“Düzen böyle kurulmuş. Vakit saat...”

“Böyle aniden... Sapasağlam... Hastalık mastalık yokken, öyle mi? ”

“Öyle, oğul! Yolculuk bu! Demir alma vakti...”

“İnanmıyorum ama yine de sorayım; ne zaman, peki? ”

“Altıyı on geçe...”

“Altıya geliyor. Yani on dakika sonra, öyle mi? ”

“Evet! On dakika sonra oradayım! ”

“Göreceğiz bakalım! Kimse ne zaman öleceğini bilemez.”

“Allah bildirirse, bilir.”

Gerçekten, on dakika sonra yerinde şöyle bir doğruldu ve başını kaldırarak odanın ortasına doğru, sanki içeriye giren hayali birinin yüzüne bakarak:

“Vakit tamam mı? ” diye sordu. Ardından ekledi: “O mu dedi? ”

Olumlu bir cevap almış olmalı ki:

“Peki, öyleyse! ” dedi. Bana doğru bakarak sağ elini kaldırıp veda edercesine salladı ve ruhunu teslim etti.”

“Demek, öyle oldu? ”

“Evet, aynen böyle oldu. Allah, kendisine yapılan şükre, çok ecirle mukabele eder. Cüzi ibadetlere karşılık olarak külli mükâfatlar, yüksek dereceler verir. Dünyada da ahrette de ödüllendirir. O, Allah’a güzel borçlar verirdi. O da kat kat arttırır ve kulunu bağışlar. Çünkü Allah Şekûr’dur. Babam çok şükrederdi. Sen de hakkını helal et ona.”

“Benim onda ne hakkım olacak? Varsa helal olsun! Onun bende vardır.”

“O, herkese hakkını helal etti.”

“Allah razı olsun! Mekânı cennet olsun! ”

Biz de benzer dualarla katıldık. Orçun’a teşekkür ettik. Dede, bir hadis aktarmadan edemedi:

Lâ ilâhe illallah diyenler için, kabirlerinde vahşet, mahşer meydanında dehşet yoktur. Sûrun üflenmesi ânında, başlarındaki toprakları silkerek nasıl kalktıklarını görür gibiyim. Bizden hüznü gideren Allaha hamdederiz. Muhakkak ki bizim Rabbimiz gafûr ve şekûrdur.”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0304

Onur Bilge

0305 - EL ALİYY

Onur BİLGE

Define, Makro Paşa gibi sorunu olanların her birini dinlemekten ve aklı yettiğince çözüm üretmek gayesiyle çok konuşmaktan yorulduğunda uzun uzun susar. Bir araya geldiğinde, anlatılan bir şeyler varsa bazen anladığını bildirircesine bazen de tasdik edercesine kafa sallayarak dikkatle dinler.

Çok konuştuğu zannedilirse de çok susan biridir. Yalnız kalışlarındaki suskun zamanlarında, derin derin düşündüğü zannedilir. Görünüşte televizyon seyrediyordur. Aslında ya maizi tekrarlamakta ya da hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini bildiği halde geleceğe dair hayaller kurmaktadır. Öyle yaptığını, zaman zaman ne düşündüğünü sordüğümüzde, boş bulunarak neler kurmakta olduğunu uzun uzun anlatmaktan ayrı bir zevk aldığını hissettiğim için gayet iyi biliyorum. Hatta en büyük hayalinin çok zengin olmak olduğundan da eminim.

Hayalleri arasında olanların bazıları; dünya turuna çıkmak, hesapsızca harcamak, bütün parasını bitirinceye kadar gezip eğlenmek, sonra da dönüp gelmek ve bir sahil kasabasına yerleşip geçimini balık tutarak sağlamak...

Sanırım, hesapsızca para harcamak kadar hoşlandığı başka bir şey daha yoktur. Çünkü geriye baktığında, onca anı içinden, o çok kazandığı ve para savurduğu zamanları anımsamakta, ballandıra ballandıra anlatmakta, adeta o günleri beri çekmeye, anlatırken tekrar tekrar yaşamaya çalışmakta. Köle gibi çalıştığı, bey gibi yaşadığı zamanları... O kısacık dönem, uzun bir ömür içinde, ağzına sürülen bir parmak bal ki tadı hâlâ damağında.

Dini sohbetlerde, her ne kadar; bir lokma, bir hırka yaşamanın rahatlığından bahsetse de konforlu bir evde, maddi sıkıntılardan uzak yaşama arzusunu tamamen üzerinden atabilmiş değil.

Bir defasında, Virane'ye gelen bir hanımın elindeki anahtarlıktan sarkan bir külçe anahtara bakarak:

"O kadar ağırlığı yanınızda taşımak zorunda mısınız? Vah vah! .." demişti. Kadın da neden zorunlu olduğunu anlatmak lüzumunu hissetmiş olmalıydı ki saymaya başlamıştı:

"Şu, alt kapının; bu, üst kapının, şu da ara kapının anahtarı... Bu, apartman girişinin, bunlar arabanın, şunlar yazlık evin, dükkânın, deponun, kasa ve dolapların... Minikler de telefonların..." Daha sıralayacaktı belki de ama dede dayanamayarak sözünü kesip:

"Yaklaşık yarım kilo vardır. Öyle değil mi? " diye hayretle kaşlarını kaldırarak sorunca, kadın:

"Sanırım... Hiç aklıma gelmemişti, ne kadar ağır olduğu." diyerek, anahtarlığın halkasına soktuğu sağ elinin işaret parmağının ucunda külçeyi şangırdatarak şöyle bir çevirdi. Define, kendi kendisine konuşur gibi:

"İlave edilen her anahtarla varlığınıza varlık eklendiği için ağırlığını hissetmemişsinizdir. Belki de ağırlaştıkça kendinize ve geleceğe güveniniz artmıştır." diye mırıldandı. Diğeri, düşünür gibi gözlerini kısarak dudaklarını büktü. Sonra cevapladı:

"Hiç düşünmemiştim ama öyle hissetmiş olmalıyım. Hay Allah! Şimdi ağır gelmeye

başladılar. Fakat onlardan kurtulma çaresi falan aradığım yok yine de." Dede, başını öne eğip yere bakarak bir süre düşünür gibi sessiz kaldıktan sonra, aklına bir şey gelmiş gibi başını kaldırdı ve anlatmaya başladı:

"Eskiden İstanbul'da yaşlı Ermeni kadınlar vardı. Yemeyip içmeyip biriktirdikleri paralardan yaptıkları altınları, keselere doldurarak bellerine bağlarlar veya boyunlarına asar, içlerine sarkıtırlardı. Çoğu yalnız yaşardı. Egoist ve cimriydiler. Bazıları pansiyonlarda veya otellerde yaşardı. Canlarını vermedikten sonra kimse servetlerine dokunamazdı. Herhangi bir nedenle öldüklerinde, ölü soyucular tarafından soyulurlar, altıncıklarını işte o zaman kaptırırlardı.

Üzerlerinden, akıl almayacak ağırlıkta altın çıkanlar olmuştur. Onlar, hiçbir zaman harcamayacaklarından, kendileri için değer taşımayan ağırlıkların yıllarca hamallığını yaptıklarıyla kalırlar, ele geçirenler de kısa sürede yiyip bitirirlerdi."

"Değersiz mi? Onca altın ha? Az önce 'servet' diyordunuz."

"Değersiz ya! Onların yerine taş taşısaldı da aynıydı. Sadece ağırlık... Alım gücü değil... Maddi bir fayda sağlamadıktan sonra..."

"Şimdi siz benim anahtarlarım için de mi aynı şeyleri söylemeye çalışıyorsunuz? Yani bunlar sadece ağırlık mı? "

"Ağırlık değil mi? Her biri ayrı bir sorumluluk... Ev, yazlık, araba, dükkân... Hepsinin temizliği, bakımı, korunması, vergisi algısı... Bir sürü iş ve masraf... Dünyanın telaşı..."

"Fakat benim işime yarıyorlar. Onları kullanıyorum."

"Onlar da sizi kullanıyorlar."

"Yani evim, arabam, dükkânım... Öyle mi? "

"Değil mi? Varlığınız, varlığınızı kullanıyor. Tükenmekte olduğunuzun farkında değil misiniz? "

"Nasıl yani? "

"Nasıl mı? Nasıl olacak? Onları elde etmek için ne kadar efor harcadığınızdan başlayalım..."

"Miras da kalmış olabilirler. Olamaz mı? Kolayca elde edilmiş..."

"Olabilir. Yine de ağır birer maliyetleri var. Varlığına paha biçilemez bir yakınınızın hayata gözlerini kapaması karşılığında edinmişseniz, maliyeti hesap edilebilir gibi değil! Onu bir daha hiç görememe, yakınlığını hissedememe, asla ulaşamama, hiçbir şekilde iletişim kuramama pahasına... Az şey mi bu? "

"Ya... Evet! Bu tarafını hiç aklıma getirmemiştim. Zavallı babacığım! Keşke sağ olsaydı da bıraktıkları kadar borcum olsaydı! "

"Bakın! Gördünüz mü? Sonra da yararlanabileceğiniz halde kalmalarını sağlamak için yapmak zorunda kaldığınız harcamaları düşünün! Sadece parasal sarfiyat olarak değil..."

Yani neyin, nasıl yapılması gerektiğini tasarlamaktan tutun da kimlere yaptırılmasının uygun olacağını düşünmeye, sarf edilen zamana kadar her şey sizce lüzumlu, bence lüzumsuz bir meşguliyet... Bütün bunlar aklınızı meşgul ediyor mu etmiyor mu? "

"Etmez olur mu? "

"Bunlar için de azaldıkça değeri artmakta olan hayatınızdan zaman harcıyor musunuz harcamıyor musunuz? "

"Harcamaz olur muyum? Uykularımın kaçtığı bile oluyor. Ev boyatacağım ya da döşeyeceğim zaman perişan oluyorum. Renk, model, kalite, uyum..."

"Ömür törpüsü... Bir de onların muhafazası... Değerliyse, nerede ve nasıl korunacak? Aman kirlenmesin, kırılmasın, dökülmesin, çalınmasın! Araba, eşya ve ziynetler..."

"Ya, evet! İyi ki sigortalanabiliyorlar."

"Bir de o dert var, değil mi? Yine de tedbirini alacaksınız! Öne sürdükleri şartları sağlamazsanız, sigortalamıyorlar. Kapınızda çift kilit olacak. Camlarınız kapalı, panjurlarınız inik, eviniz her şekilde korumalı olacak. Hiçbir yeri açık bırakmayacaksınız. Falan filan da filan da falan..."

"Evet. Ancak ona rağmen zarara uğrarsak karşılıyorlar."

"Yani, malınızı neticede yine siz itina ile koruyacak, üstelik bir de prim ödeyeceksiniz. Hem, ödeme zamanlarını aklınızda tutmak ve aksatmamaya çalışmak zorundasınız. Zavallı akıl! Bütün bu işleri yüklenmekten tefekküre vakti mi kalır? "

"Ne yapalım? Hayat bu! Bu işler böyle oluyor."

"İşte ben de diyorum ki: Bir hayat, bir hayata mal oluyor. Sıfıra sıfır, elde var sıfır. Gerek böyle bir hayata kavuşmak için çaba sarf etmek gerekse devamını sağlamaya çalışmak ömür törpüsü! Onu fark ettirmeye çalışıyorum. Taşadığınız anahtarlara bağlı sorumluluklar, Ermenilerin altınları gibi olsaydı, bunca söze gerek yoktu. Her biri başlı başına ağır birer mesuliyet... Bakınız! Benim böyle bir derdim yok. Bir tek anahtarım var. O da fakirhanenin anahtarı... Koruma amaçlı da değil, adet olduğu için. Ne bir metrekare yer, ne bir dikili ağaç... Ne vergi ne algı... Ne sorgu ne sual... Dünya yansa, yorganım yok içinde! "

"Bir lokma bir hırka... Eskidenmiş o! Şimdi çok zor! Hatta imkânsız! Bir başımıza değiliz ki! Biz istesek de istemesek de eşler, evlatlar... Çevre de önemli... Onların var, bizim yok... Olmuyor."

"Azıcık aşım, kaygısız başım... Çevreme bakarsam, çevrilir dururum. Çevrem ablukaya alır beni. Çevremde duvar kilit olmasın! Ayaklarıma pranga, boynuma zincir... Onları kırılmalı çok oldu, çok! Kim ne yaparsa yapsın, ne alırsa alsın! Umurumda değil! Ne kadar serveti olursa olsun, herkes midesinin aldığı ve hazmedebileceği kadar yer."

"Yer ama neler neler yer! Ya yoksul olan ne yer? "

"Ne yiyecek? Tarhana, bulgur, bulamaç yer. Allah sağlık versin! Eritebilecek bir mide... Ne zenginler var, diyet yapmak zorunda olan! Dünya kadar malın olsa; yemedikten,

Yiyemedikten sonra neye yarar? Yoksulun en kral yemeği, kuru fasulye... Yanına bulgur pilavı... Bir de kırdı mı soğanı! Buz gibi ayran da varsa yanında... Değme gitsin keyfine! Çoğu zenginler yiyebilir mi bunları? İmkânı var mı? Bizim midelerimiz alışık. Diledikleri meyveleri bile yiyemeyenler var. O meyve bu ilacın tesirini yok ediyormuş, bu meyve şu hastalığı arttırıyormuş... Hamdolsun Allah'ıma! Öyle dertlerim olmadı. Ben de tamamen sağlıklı değilim ama canımın istediğini yiyorum. Çok fazla bir şey ummaz garibin midesi zaten."

"Atın ölümü arpadan olsun! Öyle mi? "

"Canı veren alır. Vade yetti mi, öyle ölmezsen, böyle ölürsün, yine de ölürsün, neticede. İnsanlar sadece hastalıktan ölmezler ki! "

" Yatan ölmez, vadesi yeten ölür."

"Kazası var, belası var... Çeşit çeşit sebep var. Kim bilir nasıl can vereceğiz! Yanarak mı donarak mı? "

"Kalp krizi, trafik kazası, beyin kanaması... İnsan ne kadar aciz! "

"Hah, işte! Demek istediğim bu! İnsan ne kadar aciz! .. Bir de: "Küçük dağları ben yarattım, büyük dağlar dedemden miras kaldı! " dercesine hava atanlar, hükmedenler, azametle kükreyenler var."

"Para, lisan öğretirmiş; kıyafet, yürüyüş..."

"Nasıl da yürürler, kasıla kasıla! Oysa Müslüman, yere azametle basmayacak. Gurur veren bir elbise giydiğinde, üzerinden çıkarıncaya kadar Allah ona nazar etmez. Çünkü en yüksek, en büyük ve en yüce olan; kudret, bilgi, hüküm, irade ve diğer bütün kemal sıfatlarında en üstün, yani Aliyy olan Allah'tır. Her şey Onun hükmü ve emri altındadır."

"Fakat biz Müslüman'ız. Gururla yere basarız. En mükemmel din, bizim dinimiz! Gururlanmamız için bu yeterli değil mi? "

"İslami gurur başka! Savaşta düşmana karşı şecaatli olmalıyız. Onlara korku salacak kıyafetler giyerek karşılarına çıkmalı, gururla yürümeliyiz. Mehter takımını biliyorsunuz. Giysileri nasıl? Giyenler, olduklarından daha uzun ve daha büyük görünüyor. Büyüklenme, savunma anında, kâfire karşı olur. İnsanlar, malla mülkle, mevkiyle makamla büyümeyebilir, yücelmezler. Yüce olan, ancak Allah'tır. O, Yüceler Yücesi'dir."

"Hacda, bir yerde de öyle yürüyorlarmış."

"Mekke'de, Kâbe yakınlarında bulunan Safa ve Merve arasında sa'y ederken, aralarındaki vadiye gelince, İslami gururu sergilemek gayesiyle 'hervele' denen, şecaat arz eden hızlı bir yürüyüş tarzıyla yürünmesi, Hanefi Mezhebi'nce sünnettir. Yine bazı makamlar var ki oralarda daha da tevazu içinde yürümeliyiz. Aklımda yanlış kalmadıysa, 1678 senesinde sultandan izin alarak hacca gitmek için Osmanlı devlet ricalinden meydana gelen kafilayla yola çıkan, Peygamber Efendimizin aşkından hiç uyumayan, Medine'ye yaklaştıkları gece, bir devlet büyüğünün ayaklarını o yöne uzatarak uyuduğunu gören Yûsuf Nâbî ne demiş?

"Sakın terk-i edepten, Kûy-ı Mahbub-u Hüda'dır bu!

..Nazargâh-ı İlâhi'dir, Makam-ı Mustafa'dır bu! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0305

Onur Bilge

0306 - EL KEBİR

Onur BİLGE

Sanki sıfatlar kendiliğinden açıklanıyor, en kolay biçimde idrak edebilmemiz için gereken olaylar sırayla yaşattırılıyor. Allah, iyi veya kötü hangi yol tercih edilirse, o yolu açıyor, kolaylaştırıyor. Hayretler içindeyim! Daha da öte bir hal içinde... Hayret ender hayret!

Son zamanlarda aramıza Mehmet Mirza adında bir arkadaş katıldı. Virane'nin bulunduğu sokakta oturmakta olan Fevziye Hanım'ın oğlu... Oldukça karanlık bir mazisi var. Kimse saklamaya gerek görmüyor. Hatta onun bu durumuyla ailesi iftihar ediyor. Hepimiz, hiç rastlamadığımız bu duruma yabancı, gözlerimiz sonuna kadar açık ve sabit, annesini dinliyor, olanlara akıl erdiremiyoruz.

Hapishanede Gaddar Mirza lakabıyla anılan ve alıştığı bu adla anılmak istediğini söyleyen bu insan, liseden sonra hemen askere gitmiş. Orada neler yaptıysa, kendisine "Toplumsal Davranış Bozukluğu" teşhisi konarak, askerlik yapamayacağına dair alınan kararlar geri gönderilmiş. Geldiğinde, başkalarından duyduğumuza göre yankesicilik ve dolandırıcılık yapmaya başlamış. Arkadaşının motosikletiyle giderken yaşlı bir kadını ezmiş. Babası, davacı olmamaları için araya aracılar koymuş ve zaten çok fakir insanlar olan oğluya kızına, kan parası vermeyi teklif ederek anlaşma yoluna gitmiş. Kabul ettirmiş, takside bağlamış, ödemeye başlamış.

Bu arada kız kaçırmaya kalkmış. Kızın babası haber alıp karşısına dikilince kavga esnasında üzerindeki bıçağı kullanmakta tereddüt etmemiş, panik anında vuku bulduğunu ve nefsi müdafaa olduğunu söylemeler de hâkimin kararına göre, bıçak göğsünün sol yanından girdiği için öldürme kastıyla yaralama ve haneye tecavüzden yedi yıl, dört ay hüküm giymiş; cezasını, Bursa ve Bayrampaşa Cezaevlerinde yatarak tamamlamış. Oralardan da kıza ve ailesine tehditler yağdırmaya devam etmiş. Aile, çaresiz kalınca, yerlerini yurtlarını terk ederek izlerini kaybettirmek zorunda kalmışlar. Tuzpazarı'ndaki iki katlı, bahçeli evlerini yok pahasına satarak Bursa'yı terk edip izlerini kaybettirmişler.

O cezasını çekmekteyken, büyük bir çöküntü yaşayan annesi Bursa Devlet Hastanesi, Nöroloji Servisi'nde ağır depresyon tanısıyla yatırılmış. Bir yıl boyunca ara ara aylarca tedavi gördükten sonra, sürekli ilaç kullanmak suretiyle dışarıda yaşamını sürdürebileceğine kadar verilerek son kez taburcu edilmiş.

Fevziye Hanım, Virane'ye sık sık gelir, Define'ye gözyaşlarıyla kare kare hayat hikâyesini anlatır, biricik oğluna kavuşmak için zaman saydığından, gözünün dünyayı görmediğinden bahseder, onun ne kadar gururlu ve kahraman birisi olduğunu anlata anlata bitiremezdi! Şaşar kalırdık! Bu nasıl kahramanlıksa... Tavuk keser gibi adam kesiyor... Haklı olsa, neyse! Hem adamın kızını kaçırmaya kalkıp ev basıyor hem de evladını korumaya çalıştığı için babayı bıçaklıyor! Olacak iş mi?

Kadın apayrı bir klinik vaka, oğlu evlere şenlik! Bir aile ki düşman başına! .. Baba da anneden farklı değilmiş. Bir iki defa Define'yle konuşmaya gelmiş. Dede, ona laf anlatamayınca temelli susmuş, tartışmaya girmeye gerek görmemiş, seslenmemiş, kalkıp gidinceye kadar onu dinlemiş.

Adam, küçüklüğünden beri her pazar oğlunu ava götürdüğünü, iyi bir kara ve deniz avcısı olduğunu söylüyor, insanın hayvana üstünlüğünün sadece gücünden ileri geldiğini iddia ediyor, nasıl iz sürdüklerinden, o zavallı silahsızları nasıl kıstırıp nerelerinden

vurduklarından hararetle bahsediyor: "Akıl, hayvanlarda da var. Onlar da düşünüyor ve karar alıyorlar. Akıllarını kullanıp canlarını kurtarsınlar, vurulmasınlar!" diyormuş.

Mehmet Mirza, namı diğer Gaddar Mirza, annesi ve babası Define'nin arabuluculuk konusunda ne kadar usta olduğunu bildikleri için onu sıkıştırıyor, kızı alamamayı gurur meselesi addettikleri için aileyi bir tarafa bırakarak kızın gönlünü etmesi için yalvarıyorlarmış. O da olan biten onca olaydan sonra böyle bir şeyin mümkün olamayacağını, kendilerine yardım etmesinin imkânsız olduğunu söylüyor, özür diliyormuş. Birkaç defa baltayı taşa vuran Gaddar Mirza, dedeye saygısızlığa başlamış. Büyüklenmeler, kendi değimiyle hava atmalar, posta koymalar...

Define, olgun adamdır. Misafire nasıl davranılması gerektiğini iyi bilir. Böyle durumlarda susmayı tercih eder, incinmek istemez ve incitmekten korkar. Yorum yapmaz, tartışmaya girmez, nezaketen dinler. Böyle kişilere, başka yerde aynı anlayışı göstermesinin mümkün olmadığını ama kapıdan içeriye gireni saymak zorunda olduğunu söyler. Nedenini de şöyle açıklar:

"Allah rızası için... Misafir, adeta bir belâ olarak gelir. Allah tarafından gönderilir. Ev sahibi onunla denenir. Geldiği kapıdan güler yüzle çıkar giderse ne âlâ... Kalbi kırık olarak giderse, felaket! .. Çünkü Allah, iki yerde kişilerin yerine kendisini koymuş. Bunlardan birisi hasta diğeri misafirdir. Demiş ki: "Ey Ademoğlu! Hastalandım da beni ziyarete etmedin! Onu ziyaret etmiş olsaydın, beni de yanında bulacaktın." Ya bana da Musa A.S. a dediği gibi: "Sana geldim, bana şöyle davrandın!" derse? Aman Allah'ım! .. Bunları bile bile ne yapabilirim? Buraya kim gelirse gelsin, mesuliyetimi bilmeli, ona göre davranmalıyım. Öfkeme yenilir, boş bulunur da ileri geri bir laf ederek kalbini kırarsam, huzur-u mahşerde ne yapacağım? Ucunda kul hakkı var! Bu hakkı onlara Allah veriyor."

"Öyle deme, dede! Tartışma faydalıdır. Fikirlerin kılıçlar gibi çarpışmasından gerçekler doğar. Kavga değil ya..." gibi şeyler diyenler olur bazen. O zaman diyeceği de bellidir:

"İslamiyet'te öfke zararlı bilinmiş, kavga yasaklanmış, tartışma dahi hoş görülmemiş. Onda da enaniyet, yani bencillik, kendini beğenmek var. Mümin, alçakgönüllü olur, haklı da olsa tartışmaya girmek istemez. İddiada, üstün gelmek arzusu ve gizli de olsa kibir vardır. Kibir, insanın helakine sebep olur! İbadetleri ve iyi amelleri yer bitirir."

"Sende de evliya sabrı var, dede. Her şeye katlanılabilir ama saygısızlığın böylesine asla! Bırak da şuna haddini bir bildiriverelim! .." dedi Orçun, bu olayı duyunca, hırsla ayağa kalkarak.

"Bırak oğlum! Allah büyüktür. Azan, belasını bulur. Yüce Rabbim, her şeyden haberdardır. O'na bıraktım. O ki kâinata hükmediyor, kudretiyle her yarattığını idare ediyor. Olmuş olacak ne varsa, hükmü altındadır. Allah Kerim'dir. Gariplerin sığınağıdır. Bizleri himaye eder. Zayıfları, kuvvetlilerin şerlerinden korur. Mazlumların hakkını zalimlerden alır. Nefsimize aldanmayalım. Aşağuların aşağısına yuvarlananlardan olmayalım. Büyük olan Allah'tır. Mağrur olanları gururlarına esir olmuşlardır. Kibirleri, boyunlarına tasmadır."

"Yine mi Eşrefoğlu?"

"Yine Eşrefoğlu... Daim Eşrefoğlu..."

"Hak Őerleri hayreyler
Zannetme ki gayreyler
Görelim Mevla'm neyler
Neylerse güzel eyler."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0306

Onur Bilge

0307 - EL HAFİZ

Onur BİLGE

İlhan, dünya ve ahiret işlerini dengeli bir biçimde götüren nadir kişilerden. Onun gibi olabilmeyi ne kadar isterdim! Çalışma hayatı ve derslerden başımı kaldıramıyorum. Oysa teneffüs süreleri kadar zaman ayırsam, yeteri kadar ibadet edebilirim. Şeytan, dünyevi meşguliyetleri nasıl da süslüyor, işini ne kadar mükemmel yapıyor! Ona da gıpta ediyorum. Hepimiz en zaruri işlerimizi aksatırız da ucunda cennet olmadığı halde nedendir bilinmez, o en küçük işini bile asla aksatmaz!

Kısacık bir hayat ve tamamlanacağı belli olmayan on beş yirmi senelik bir çalışma hayatı için yaklaşık elli ders kitabı okunuyor, içindekiler kayda alınıyor. O kadar meşgulüz ki hepimize gelen mektubu okuyacak vakit bulamıyoruz. Aramızda, zarfını dahi açmayanlar ya da açamayanlar var. Ölümün öldürüldüğü yerde, hiç bitmeyecek şiir gibi bir hayatı hak etmek için gereken sınavda nasıl davranarak, neler yaparak başarılı olabileceğimizi öğretmek için indirilen kitaptan azami faydalanmaya çalışmamız gerekirken, bizim gibi onu okumaya vakit bulamayanlar da okuyup anlamaya ve uygulamaya lüzum görmeyenler de anlamına vâkıf hafızlar da var. Ne mutlu onlara! Onlar ki hifzettikleri ayet sayısınca mertebe bulacak, yüksek makamlara ulaşacaklar ve değil cehennemdekiler, cennette olanlar bile bir üst makamdakilere gıpta ile bakıp vakit varken daha çok gayret etmediği için derin pişmanlık içinde olacak.

Hafız, bir nesneye nigehbân ve müvekkel olan kimse demektir. Hifzetmek... Korumak... Ezberlemek... Zihinde muhafaza etmek... Görüp gözetmek, uyanık davranmak, ihmal etmemek... Allah için ise âlimlerin dediğine göre, korumak ve bilmek anlamına da geliyor. Yeri, göğü ve canlıları yaratıp düzene koyduğu gibi koruyor da. Davranış, söz ve niyetleri kayda aldırıyor, muhafaza ediyor. Kuran-ı Kerim'i de unutulmak, tahrif ve ihmalden koruyor.

Gazalî'ye göre, birbirlerini yok etmeleri gereken zıtları bir arada dengede tutarak hem varlıkları hem de diğer varlıklardan koruyor ki bu genel bir korumadır ve bir şeyin korunması, diğerinin korunmasına mâni değildir. Ayrıca, itaat ve ibadet eden dostlarının din, dünya ve ahiretlerini özel olarak, bir hadise göre, hastaların sudan korunduğu gibi koruyor. En önemlisi imanın muhafazasıdır ki onun düşmanları; şirk, nifak, riya, şüphe, zayıflık, eksiklik, abeslik, amellere şeytanın müdahalesi, şehvet, dünya ve fitnedir. Bunlardan korunmanın şartını Efendimiz: "Sen Allah'ı koru ki o da seni korusun, Allah'ı koru ki onu yanında bulasın." diyerek açıkça belirtilmiş.

Eskiden, evlerin kapılarına, her türlü felaketten korunmak amacıyla, üzerinde 'Ya Hâfız' yazılı levhalar asılmış.

Meyveleri zarlarla kabuklarla; böcekleri kitinle, hayvanları deriyle, insanları ciltle ambalajlayarak muhafaza eden Allah, koyduğu kanunlarla düzeni, kurallarla da korunma usullerini belirlemiş ve zararlı şeyler hakkında akıl sahiplerini bilgilendirmiş, onları haram etmiş. Canlıları bir vakte kadar yaşatmaltadır; filleri, yedi kat göğü ve yeri kıyamete, indirdiği nuru ise sonsuza kadar koruyacaktır.

Korumak dedim de aklıma geldi. Bir kadıncağız vardı. Elinde dört çocuk... Onlara dükkânında bakar, onca iş yetmezmiş gibi bir de dışarıya elışı yapardı. Huzur içinde çalışırdı. Gıpta ederdim. Bir gün dayanamayıp sordum:

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Onca çocuğun ve bunca işin arasında bunalıyor musun? "

"Hayır. Neden bunalayım? Allah bunaltmaz beni."

"Neden bunaltmaz? Senin ne ayrıcalığın var? "

"Allah diyen, mahrum kalmaz. Her ilmekte Allah diyorum ben. Dedikçe içim açılıyor, ne sıkıntı kalıyor ne keder! Bir huzur kaplıyor ki içimi, sorma gitsin! Kalkmak, oynamak, dans etmek istiyorum. Ek bir enerji mi geliyor, ne oluyor, bilmiyorum. Nur mu iniyor, her harfi için? Her bir Lafz-ı Celal arşa yükselirken benim de ayaklarım yerden kesiliyor."

"Sen burada meşgulken ya çocuklarına bir şey olursa? "

"Ne yapabilirim? İki okulda... Biri bir sınıfta, biri bir sınıfta... Biri eşikte biri beşikte... Her birinin yanında olamam ki! Hızır Aleyhisselam mıyım ben, anında her yerde hazır ve nazır olayım? Haddini bilen aciz bir kulum. Allah'a emanet ediyor, işin içinden sıyrılıyorum. Evham etmiyorum ama kendi hallerine de bırakmıyorum. Ateşe, prize dokunmasınlar, düşmesinler, birbirlerine zarar vermesinler diye dikkat ediyorum. Dördünü de dışarıdan gelebilecek tehlikelere karşı korumayı başarabilsem bile tehlike bertaraf edilmiş olmuyor ki! Kalp krizi, beyin kanaması... Her şey olabilir ve ben minicik bir kan pıhtısıyla başa çıkamam. Akıllarını muhafaza edemem. Onları tam anlamıyla ancak ama ancak Allah korumaya güç yetirebilir. Yaratan O, gözeten O! Muhafaza edecek olan yine O! O dilemedikçe kim ne kadar koruyabilir? Benim koruyabilişim de emri ve müsaadesiyle sınırlı..."

"Nasıl dua ediyorsun? "

Kendi kendime geliştirdiğim bir duam var. "Allah'ım, çocuklarımı, beni, Ümmet-i Muhammedi kazadan, beladan, kötü gözden, kötü sözden, cinin, şeytanın şerrinden, kabir azabından, cehennem ateşinden, dünyevi ve uhrevi her türlü felaketten koru, gözet; cümlemizi cennetine ve Cemaline lââyık kullarından eyle! " diyorum."

"Âmin! Ne kadar kapsamlı bir dua! Ben de yazsam! "

"Yaz ya! Ben, bu duadan önce dokuz İhlâs, bir Fatiha okurum, çoğu zaman. Bir gün ne oldu, biliyor musun? Ay! Hatırlamak bile mahvediyor beni! "

"Ne oldu? Kötü bir şey mi? "

"Kırk yılın başı, içim daraldı da bir arkadaşla on dakikalık bir yere kadar yürümek için küçüklerin ikisini babalarına teslim ettiydim. Arkadaşım da Coğrafya öğretmeni... Elinde Dost adlı köpeği... Konuşa konuşa, yavaş yavaş yürüyoruz. Tam gideceğimiz yere yaklaştığımız sırada gözlerimin önünde bir görüntü belirdi. Boşlukta... Siyah beyaz, gri renklerde... Televizyon gibi seyrettim. Benim Mesude, o zamanlar iki yaşındaydı. Büyümüş, tekerlekli sandalyede! .. Bir aklım varmış, çıktı gitti! .. Dizlerim kesildi! Başladım okumaya! Hemen! Dokuz İhlâs, Bir Fatiha... Bu duayı da ettim. Arkadaşım Neriman, ne olduğunu, ne yaptığımı sordu. Dedim ki böyle böyle... "Trafik kazası..." Hemen Dost'un zincirini topladı, onu iyice yanına çekti. "Ona değil ki! Ona bir şey olmaz. Benimle alakalı... Çocuklar... Allah korusun! .." "Allah korusun! Peki, ne yaptın? Geri dönelim! " "Okudum. Dua ettim. Ne yapacağım? Ne yapabilirim ki! Olacak olan olur, ölecek olan ölür. Yapacak başka bir şey mi var? Dua... Sadece dua... Korursa Allah korur! Gerisi hava cıva! " "Ben olsaydım, ne yapardım acaba? Geri dönerdim! Deliye

dönerdim! .." "Zaten döneceğiz. Gelmek istediğimiz yere geldik. Döneriz de... Bir anda mı dönüvereceğiz? O kadar yol geldik. Yaklaşık on dakikalık yolu bir anda mı kat edivereceğiz? "

"Peki... Merak ettim. Bunu sana neden gösterdi, madem olacak olana müdahale etmemiz mümkün değil? "

"Boşuna değildir Onun hiçbir yaptığı. Mesaj niteliğinde bir uyarı, son bir fırsattır belki. Dua payı bırakmıştır. İnsanlara zulmetmez. Merhamet eder. Gazabından ağır basar merhameti. Kim bilir ne kusur işledik ki hak ettik ama belki pişman olur, tövbe eder, dua eder sığınırız diye fırsat verdi belki. Hemen dua etmek lazım... Hemen. Duadan önce 'Estağfurullah El Azim' demek gerek. Af dilemek... Temizlenmek... Kirli borudan temiz söz gelmez, dua makbul olmaz."

"Ya? Bilmiyordum. Fakat çok mantıklı..."

"Bir de Besmele ve Salâvatla başlar, Besmele ve Salâvatla biterse çok daha makbul olur. İki Besmele arasındaki dua reddedilmez, iki Salâvat arasındaki dua geri çevrilmez. Ne güzel dinimiz var! Her imkân, iki elimizin içinde... Avuçlarımızda... Topun tüfeğın yapamadığını yapar, bir müminin duası! .."

"Sonra ne oldu? Çocuğa bir şey olmuş mu? "

"Biz gitmekte olalım; babaları, küçüğü kucağına, onu eline almış, karşıya geçmişler. Oradaki iki arkadaşıyla konuşuyormuş. Bizimki elini bırakmış, o da oralarda gezinirken, karşıya geçmeye, dükkâna gitmeye kalkmış, yola inmiş. O sırada yoldan bir kamyon geçiyormuş. Küçüklerinden... Kız yürümüş, kamyon yavaşlamış. Geri dönmüş, tekrar hızlanmış. Mecburen fren yapmış. Tekrar geri dönmeye kalkınca; kamyon, her ihtimale karşı durmuş, bizim kız, tamponu tuta tuta karşıya geçmiş."

"Babası ne yapmış? Durup seyir mi etmiş? Allah Allah! Kurtarmaya çalışmamış mı? "

"Çarşı ayağa kalkmış! Esnafın yüreği ağzına gelmiş. Hep birden bağırmaya başlamışlar. Onun da elinde küçük... O anda ne olduysa, kıpırdayamamış. Sadece kıza komut vermiş. "Gel! Gitme! Dur! " diye ama o bildiğini okumuş. Anlamaz ki! Küçük! "

"Kırk yılda bir emanet ettin..."

"Anne gibi olur mu? Benim her zamanki işim, onları gözetmek. O, arada sırada... Asli görevi değil. Aklıma da geldi ama... "Koruyamaz bu bunları! " dedim, içimden. Aklıma gelen, başıma geldi. Düşündüren de Allah..."

"Eğer vursaymış, gördüğün gerçekleşebilirmiş. Tampona tutunmuş, baksana! Allah muhafaza..."

"Ya... Öyle! Allah korudu! 'Allah muhafaza' değil, "Allah muhafaza etsin! " denir."

"Öyle demek istedim zaten. Cümleyi yarım bıraktım, tamamı herkesçe bilindiği için."

"O da duadır. Tamamı söylenmeli. Sen öyle yap. Benim dediğim gibi de. Öyle bir dua et ki kabulünden zerre kadar şüphen olmayacak şekilde... Duadan sonra da aklına olumsuz hiçbir şey getirme! Unutma, şüphıyla edilen duanın kabulü de şüphelidir. Tam bir

teslimiyetle teslim ol ve sevdiklerini en mükemmel şekilde teslim et, Yaratan'larına."

"Onlar bize emanet zaten. Asıl sahipleri Allah..."

"Ben bazen şöyle dua ederim: "Ya Rabbi! Onları Sen yarattın. Bana emanet ettin. Ben sadece doğurdum. Büyüten de sensin. Bana, onları koruyacak güç ver! Asıl sahipleri Şensin! Sana teslim ettim! Sen kuru Ya Rabbi! Sen kuru, Ya Rabbi Sen kuru Ya Rabbi! Amin! " Daha içten bir dua, değil mi? Gözlerim yaşarır, her tekrarladığımda. Bazen ağlayarak... Şimdiki gibi..."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0307

Onur Bilge

0308 - EI MUKİT

Onur BİLGE

Faiz oranları, üçten beşe, sonra dokuza, daha sonra da yüzde yirmiye çıkarılınca enflasyon aldı yürüdü, her şey altüst oldu. Bankalardan kredi almaya cesaret edemeyenler üretim yapamaz hale geldi. Ülkede kıtlık, yokluk başladı. Ampul pahalandı, karbonat bulunamaz oldu, yağ kuyrukları oluştu. Üretilenler stoklandı, karaborsacılara gün doğdu.

Banka faiziyle birilerine borçlananlar birbirine girdi. Alacaklılar, bankaya yatırmadıkları, borç olarak verdikleri için ne kadar zarara uğradıklarına yanmaya; borçlular, aniden fırlayan faiz karşısında sırtlarına bindirilen yükün altında ezilmeye başladılar. İsyanlar, itirazlar, mahkemeleşmeler... Akrabalar, can dostlar birbirlerine girdiler.

Faiz oranları yükselmeye başlayınca oluşacak enflasyonu ve büyüme hızını tahmin etmek zor değildi. Ailemle yaşamakta olduğum ve geçim sorunum olmadığından, kazancım bana kalıyordu. Altına yatırım yapmanın akıllıca bir değerlendirme şekli olduğuna inandığım için maaşımın büyük bir kısmıyla, her ay muntazaman hurda altın alıyordum. Daha çok kazanç sağlayabilmem için arsaya yatırım yapma düşüncem de vardı. Fakat kısa sürede değerleneceğini bildiğim yerlerdeki arsaların ödeme şekilleri için gelirim çok azdı. Üstelik işim sürekli değil, yerim değişkendi. Hangi okulda açık varsa oraya gidiyor, gerektiği kadar çalıştırılıyordum. Arada kısa veya uzun süreler halinde çalışmadığım oluyordu. Yedek öğretmenlik böyle bir şeydi.

Kurulu bir düzen içinde, rahat yaşama mutluluğuna sahip öğrencilerdendim. Arkadaşlarımdan duyuncaya kadar, elektrik ve su faturalarının nasıl ödendiğinden haberim bile olmamıştı. Aile içinde onların ödeme zorlukları hakkında konuşulmamıştı. Ev kirası derdimiz de olmamıştı. Bursa'da oturmakta olduğumuz ev için kira ödüyorduk ama gelirimize göre sudan ucuzdu.

Babam, varsa da yoksa da varlıklı olduğumuzu telkin eder, bizi yokluk psikoloji içine sokmaktan çok çekinirdi. Derdi ki:

"Bir erkek, karısına yokluk hissettirmeyecek. Çalışacak çabalayacak, bulacak buluşturacak, ailesinin geçimini temin edecek. Geçim sıkıntısını ona hissettirmeyecek. Onu hediyelere boğamıyor olabilir, parasal sorunlarla boğmayacak. Varlık içinde yaşatamıyor olabilir, darlık içinde olduğunu tekrarlayıp durmayacak. Bir kadın, erkeğin acze düştüğünü gördüğünü gördüğü zaman, ona olan güveni sarsılır, giderek saygısı ve sevgisi azalır. Oysa o, kendisini güvende hissetmeli, rahat olmalıdır. Aksi halde bunalıma girer. Huzur veremez hale gelir. O, kendisini refah içinde hissedecek ki kocasına huzur ve mutluluk verebilsin. Erkek, kazanma şevkini ailesinden alır. Eşi ve çocukları için didinir durur. Bunalıma sokulan, çaresizlik içinde kıvrandırılan kadınlar, kollarını sıvayıp geçim yükünün altına girmek zorunda kalırlar. Geçim yükü erkeğin, idare kadınıdır. Bir erkek, bakamayacağı kadını almaz. Kazancı ailesine yeter. Yeter ki israf olmasın. Kazanç, iktisatla bereketlensin."

Dinimizde de adetlerimizde de geçim derdi erkeğindir. Aza kanaat eden, elindekiyle yetinmesini bilen kadınların çalışmaları evlerinin içindedir. Kırsal kesimde, ek olarak bağlarında, bahçelerinde, tarlalarında çalışırlar. Bazen zorunlu bazen keyfi...

Benim çalışmam da keyfiydi. Geçim sıkıntısı içinde kıvrananlar artmaktaydı. Arkadaşlarıma gelen paralar aynı olsa da alım gücü azalmıştı. Zaruri ihtiyaç maddelerini alamaz hale gelenler vızır vızır iş aramaya başlamışlardı. Bir araya geldiklerinde,

ülkenin iç karartıcı durumundan, geçim sıkıntısından ve iş bulma konusundan başka bir şey konuşamaz olmuşlardı. Bense altın biriktirmekteydim. Benimle birlikte belki birkaçı olayı locadan seyretmekteydi. Sahnede ekonomik bir savaş vardı. Kıtık, yokluk, sefalet... Durum berbat, gelecek belirsiz, ümitler kırıldı.

Viranede de konuşulanlar aynıydı. Define, sabır telkin ediyor, var gücüyle İslamiyet'i anlatmaya devam ediyordu. Allah'ın, Rahman ve Rezzak esması ve ilmiyle her ihtiyaçtan haberdar olduğundan, her şeye gücünün yettiğinden; ilim ve kudretiyle her muhtacı gözettiğinden, yarattıklarının gidasını verdiğinden, kalplere ve bedenlere gönderdiğinden; yeme, içme, işitme, yürüme gibi her türlü ihtiyacını gidermekte olduğundan bahsediyor; canlılara yetecek kadar rızık vermesinin, Mukit isminin tecellisi olduğunu, onun da Rızıkları Yaratıcı anlamına geldiğini söylüyor, dilinin döndüğünce açıklamaya çalışıyor, Rezzak anlamında olduğunu, fakat daha özel olup, azık olmayanı kapsamadığını, kut ve gıda vermek demek olan ikâde fiilinden geldiğini tekrarlayıp duruyordu.

Herkese uyum olan gıdaların, kâinatın yaratılışında, dört günde takdir edildiğinin Fussilet Suresi'nde belirtildiğini, Necm Suresi'nde de insana, ancak çalıştığının karşılığının var olduğunun bildirildiğini, meşru yollardan rızığımızı aramamız gerektiğini söylüyordu. Çalışmanın ve sebeplere sarılmanın ibadet olduğuna değiniyor, maddi olarak helal ve temiz gıdayla, manevi yönden de şariat ve tabiat ilimleriyle beslenmemizi, ruhumuzu Allah aşkıyla doyurmamızı tavsiye ediyor, Ya Mukit ismini, rızık ve bereket için tekrarlamamızı öneriyordu ve şöyle diyordu:

"Ya Mukit ismini, anlamını düşünerek zikretmeye devam edenler, Allah'ın rızık konusundaki vaadine tüm kalpleriyle güvenirler, helal kazanmaya çalışır, vakar ve onurlarını üstün tutarlar; hırslanmazlar, hile ve riya yapmazlar. Rızık belirlenmiştir. Sahiplerine ulaşacaktır. Ancak sebeplere bağlanmıştır. Onu aramak ve çalışmak gerekir. Kimse kimsenin nasibinden bir zerre alamaz. Allah, sürekli yaratmaktadır. Yaratılanlar, rızıklarını sadece O'ndan istemelidir. Bitkiler bile rızıklarını ararlar. Kökleriyle suya doğru ilerler, yönlerini güneşe döner, ışık alabilmek için uzarlar. Hayvanlar da yaratılışlarının gereğini yaparlar. Beslenmeleri için gerekenlerin peşinde koşarlar. Rızıkı bitmeden hiçbir canlı ölmez. Semada da rızığımız, bize vaat edilen nimetler vardır."

Viranede, yine böyle bir sohbet sırasında, babasını küçük yaşta kaybettiği ve annesinin gücü yetmediği için amcası tarafından okutulmakta olan, son günlerde iyice geçim sıkıntısı çekmeye başlayan, Erzurumlu arkadaşımız Hamdullah dayanamamış olacak ki dede:

"Allah Kerim'dir, çocuklar..." diye söze başlar başlamaz:

"İyi ama bizi görmüyor! " deyiverdi. Monolog, diyaloga öndü. Bakışlar bir ona bir diğerine dönüyor, o ikisi hararetli hararetli konuşuyordu:

"Allah, yeryüzünde ne kadar hareketli varsa, hepsini sevk ve idare eder. Hareket eden hiçbir canlı yoktur ki O'nun kontrolünde olmasın! Her yarattığının rızıkına kefilidir."

"Şimdi biz iş mi arıyoruz, sevk mi ediliyoruz? "

"Sizdeki ihtiyacı yaratan da O'dur, giderecek olan da... Aksi mümkün müdür? Yani ihtiyaçlarımızı O'ndan başla kim gidermeye muktedir? "

"Para babaları..."

"Onları ve rızklarını yaratan kim? Onları o hale getiren kim? "

"O açıdan bakarsak, Allah... İş aramaktan tabanlarım şişti. Parmaklarım su topladı. Milletin tuzu kuru! Herkes kapağı atmış bir yere! Köşe başları tutulmuş. Fakirin canı çöksün! .."

"Her canlı, rızkını arar bulur. Oturarak başarıya ulaşanlar, tavuklarmış. Sen de rızkını aramakta, bir yerlere sevk edilmektesin. Nasipse, ona ulaşacaksın."

"Ulaşamazsam? Ya nasip değilse? Ne olacak o zaman? "

"Bizzat veya bir süre ulaşamayabilirsin. Nasip değilse, zararın olmayacak. Çaban kayda geçecek, zamanı gelince karşılığını alacaksın."

"Bana şimdi lazım. Açım ben, aç! Üstelik kimseden isteyemeyecek kadar da gururlu..."

"Buna bana anlatmaya kalkma! O hali senden iyi bilirim. Yıllarca süründüm! Ezildim! Üzüldüm! Ufalandım! Hâlâ aynı vaziyetteyim. Kurtulabilmiş değilim. Zaman zaman isyan ettiğim de olmuştur. Her aklıma geldiğinde af diliyorum. Bardağın dolu kısmı için sürekli şükrediyorum."

"Yani ben şimdi iş bulamayabilir miyim, dedem? Ne olur o zaman? "

"Bazen gecikir. Kul, sabredecek mi sabretmeyecek mi? Gecikmeli de olsa, herkesin nasibi; mutlaka, o veya bu şekilde kendisine ulaşır. Bazen de ayağına gelir. Bazısının nasibinin, başkasının cebine konduğu da olur. Bakalım hak sahibine verecek mi vermeyecek mi? O da o şekilde denenir. Birbirimizden sebepleniriz. Planda böyle bir şey de vardır. Bir zamana kadar yakınlarımız tarafından destekleniriz."

"Bırak anamı babamı... Beni de amcama muhtaç etti! Borçlandırdı! Yerin dibine giriyorum! Neden? Anlayamıyorum."

"Ben de farklı bir durumda değilim. Burada bir işe yaradığım yok. Ahmet'le Duygu sağ olsun! Onlar dayanak oluyorlar da ayakta durabiliyorum. Bu durum, kibir denen illetten kurtulmamıza yardımcı olur. O kadar pis bir kibir vardı ki bende! Burnum düşse almazdım! Hayat burnumu öyle bir kırış kırdı ki! Merde değil namerde muhtaç etti! Yaramı deşme şimdi! Bir gün anlatırım. İnsan olmak çok zor! Kâmil insan olmak çok daha zor! "

"Öyle ya, dedem! Kurtlar kuşlar nasıl besleniyor? Uç uç, yere in, beslen! Her şey hazır! Peynirde kurt... Oh, ne âlâ! "

"Öyle olmak ister miydin? Elsiz ayaksız bir kurt... Elmanın göbeğinde, cevizin ortasında... Yapayalnız ve sadece yemek içmek, uyumak..."

"Yok, dedem! Yemek içmek, gülmek eğlenmek, sevmek evlenmek isterdim. İnsanca yaşamak..."

"İnsanca yaşamamanın da bir bedeli vardır. El ayak vermediğinden çalışma istemez. Bebeğe diş vermemiş, güç vermemiş. Rızkı, her istediğinde hazır... İhtiyacına göre

hazırlanmış, besleyici, hazmı kolay, ılık, mikropsuz... Musluksuz... Kaynak iki... İkiz olabilir belki... Aynı anda beslenebilme imkânı... Nasıl da bembeyaz ediyor kıpkırmızı kanı! "

"Büyüyünce? "

"Büyüyünce iş değişiyor. Dişleri çıkmaya başlayınca, çiğnemesi gerekiyor. Emek sarf etmesi... Daha sonra, arayıp bulması... Burası sürgün yeri, oğul! Cennet-i Âlâ değil! İşlemeyen dişlemez! "

"Karıncalar, arılar..."

"Ya, evet! Onlar örnek yaratıklar. İbret için... Neml, karınca; Nahl, arı demek. Neml Suresi'nde karıncalara, Nahl Suresi'nde arılara, Ankebut Suresi'nde örümceklere dikkat çekilmiş."

"Ankebut da örümcek mi? "

"Evet. El, iş için; ayak, koşmak için... Rızkının peşinde koşacaksın. Hiçbir yaratık boş durmuyor. Yeraltındaki tohum bile çalışıp duruyor. Her an her şey hareket halinde, geleceğini hazırlıyor ve sonuna doğru yürüyor."

"Biz de didiniyoruz, başkalarına yük olmamak için ama nafile! Kısmetimiz kapalı! Yok, yok..."

"İnsanları ve cinleri, kulluk etmeleri için yaratmış. Allah'tan bir şeyler beklerken, yeteri kadar kulluk edebildiğinden emin misin? "

"Kulluk ne demek, dede? "

"İbadet... Yeteri kadar ibadet ettiğinden emin misin? "

"Kim yeteri kadar ibadet edebilmiş ki ben edebileceğim! Mümkün mü o! Tabi ki hayır! "

"O zaman? Ne yüzle rızk istiyoruz? Bahşettikleri, hak ettiğimizden değil, Fazl'ından... Ne verdiyse, "Hamdolsun! " demek lazım... Öyle değil mi? "

"Çalışmak da ibadettir, öyle demiştin kaç kere."

"Nafile ibadet... Arılar ve karıncalar... Onlar gibi nice yaratıklar... Çalışıp duruyorlar. Durup dinlenmeden... Bıkıp sanmadan..."

"Biz de boş durmuyoruz. Geleceğimizi hazırlamaya çalışıyoruz. Böyle olsun ister miydik? Kader! "

"Gün gelecek, ekmeğinizi kazanacaksınız. O zaman borçlarınızı fazlasıyla ödersiniz."

"Beni amcam okutuyor."

"Peygamber Efendimizi de amcası yetiştirdi. Gün geldi, onun oğlu olan Ali Efendimizi de o aldı ve yetiştirdi. Akrabalar birbirlerinin ellerinden tutmalıdırlar. Onlar, bunu örneklediler. Hatta ona, kızı Hazreti Fatıma'yı verdi. Soyü, onlardan olan Hasan ve

Hüseyin Efendilerimizden devam etmekte... Gün olur, sen de amcanın bir yükünü omuzlarından alır, onu rahatlatırsın."

"İnşallah, dedem! İnşallah! O günleri görebilecek miyim? "

"Görünen dağın eteği yakın... Şükredene nimetlerini arttırır. Kulluk et! Hamd et! "

"Aklımın ermediği bir şey var, dedem. Madem bu kadar konuştuk. Bu kadar ışık tuttun... Onu da sorayım. Bakalım ne diyeceksin! "

"Sor bakalım, oğul! "

"Akranlarım, baba parası yiyor. Altlarında son model arabalar... Onlar çok mu ibadet ediyorlar? Çok mu şükrediyorlar? "

"Kimimiz yoklukla kimimiz çoklukla imtihan ediliriz. Kimimiz varlıkla kimimiz darlıkla... Bazen verir de dener bazen de mahrum bırakarak... Verdiği verecek mi vermediği sabredek mi diye... Onca malın mülkün üstüne oturan, kimseye bir şey vermeyenler de var, yoksulluktan isyan edenler de... Her iki halde de kazananlar ve kaybedenler... Şunu asla unutma, oğul! Bu yer denen yer, kazanma yeridir ve burada sadece para kazanılmaz, sevap da kazanılır. O şekilde çalışacaksın ki hem dünya için hem ahiret için birikim yapacaksın! Dünyanda da ukbanda da darda kalmayacaksın! "

"Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için, yarın ölüverecekmiş gibi ahret için..."

"Evet, oğul! Merde namerde muhtaç olmamak için... Allah'ın rızasını kazanmak için..."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0308

Onur Bilge

0309 - EI HASİB

Onur BİLGE

Kantinde herkes kendi âlemindeydi. Kimisi yanındakine, geciken kız arkadaşının ihmalkâr davranışından yakınıyor, kimisi derslerin sıkıcılığından söz ediyor, kimisi de parasını yetirememekten şikâyet ediyordu.

Hava, mevsim normallerinin dışında, soğuk ve yağışlıydı. Yağmur damlaları, buğulanan camlara yarışircasına vuruyor, çarptıkları yerde birleşerek aşağıya iniyorlardı.

Mahir, pencerenin önünde ayakta, elleri ceplerinde, bir süre dalgın bakışlarla onları seyrettikten sonra yanımıza döndü, Orçunun yüzüne bakarak:

“Görüyor musun, damlaları? ” dedi. O da başını kaldırarak, ne demek istediğini anlamaya çalışırcasına baktı ve sözün devamını bekler bir pozisyon aldı. Boksör, düşünceli bir biçimde:

“Birkaç dakika içinde şu cama düşen damlaların miktarını tahmin etmeye çalıştım da... Aklım yetmedi! Sonra, yeryüzüne düşen yağış miktarını düşünmeye başladım. Bir metreküpte kaç damla olabileceğini...” Orçun, endişeli görünerek:

“Oğlum, sen kafayı mı yedin? Başka işin mi yok? Sakalina boncuk dizen, pöstekisinin kıllarını sayan Deli İbrahim gibi...” dedi ve buna bir anlam verememiş gibi başını iki yana sallayarak: “Allah Allah! Ya...” diye devam edecekti ki İhsan sözünü kesti:

“Öyle deme arkadaş, ya! Yağmur taneleri gökyüzünden sayıyla iniyormuş. Yeryüzünün ihtiyacına göre... Allah halk ettiklerine merhametinden, birleşmemeleri için onları birbirlerine değdirmeden, onca yolu damlalar halinde kat ettiriyormuş. Bir düşünsene! Bunlar birleşerek gelse ne olur! .. Ne cam kalır ne çerçeve! .. Evlerimizi başlarımıza yıkar, Alimallah! ..”

“Kar tanecikleri de öyle... Hem biri diğerine benzemiyormuş. Binlercesi incelenmiş, birbirine tıpatıp benzeyenine rastlanmamış. Bu nasıl bir tasarım! .. Nasıl bir sanat! .. Gözler, parmak izleri, sesler... Bir yaprak, diğerinin; bir çiçek, benzerinin aynı değil! ” dedim. Bilmeyen yoktu ama heyecan içinde tekrarlayıverdim işte! Sonra tepkilerini öğrenmek amacıyla olsa gerek, gayri ihtiyari masadakilerin yüzlerine baktığımı fark ettim. Behice, kaşlarını çatıp, kısık gözlerini Mahir’e dikerek:

“Sayısız insan, hayvan, bitki; sayısız çiçek, yaprak var oluyor, yok oluyor. Tabiat ananın işine akıl sır ermez! O sayıları fazla düşünme! Aklını oynatırsın, Maazallah! ” dedi. Muhatabı kıpkırmızı oldu. Elini masaya vurarak:

“Elimden bir kaza çıkacak! .. Sen ne biçim kızsın yahu! Hem “Tabiat ana...” diyorsun hem “Maazallah...” İnancına ters düştüğünün farkında mısın? Yani inançsızlığına...”

“Ya, ağız alışkanlığı işte! Ne diyeyim? ”

“Madem Allah’a inanmıyorsun, o zaman “Maaztabiat” de! Soyutla kendini, ona sığın! Seni tabiat muhafaza etsin! ”

“Maaztabiat mı? ”

“Evet... “Tabiata emanet ol! Tabiata ısmarladık! Tabiat razı olsun! ” Falan da

diyebilirsin."

"Olur mu öyle şey, ya? "

"Her şeyi yaratan o anansa, olur. Tabiat ananı yaratan kim acaba? "

"..."

"Seni de mostralık yaratmış. Akıllıları fark ettirmek için. Denge sağlansın... İnsanı yarattığı gibi şeytanı da yarattı ya..."

"Ne dedi şimdi bu? "

"Allah akıl fikir versin sana! İzan versin! İslah etsin! İslam'la şereflendirsin! Salihalardan olasin! Daha ne diyeyim? "

"Senin gibi pösteki sayıyorum, değil mi? Onun için akılsızım! Benim aklım bana yeter! Ondan bundan akıl öğrenecek değilim! Aklım almıyorsa almıyor! Ne var bunda? "

"Yedi kat yerin altını üstünü, yedi kat gökyüzünün tamamını molekül molekül, hücre hücre sayıyla yaratan ve her yarattığına dair her şeyi en ince ayrıntısına, atomlarının, elektronlarının sayısına kadar bilen Allah-ü Teala'nın ilmine de sanatına da akıl sır ermez! Düşündüklerimin bir parçasında olanları saymaya, bildiğim sayılar yetmez! Ben saymıyor, sayamıyorum! Sadece tefekkür ediyor, hayretten hayrette geçiyorum! "

"Yahu, bırak şimdi şu kızla uğraşmayı! O, o çamurlu sudan çok içmiş. İmanı bulanmış. Zamanla durulur. Gökyüzündeki görebildiğimiz yıldızları bile saymamız mümkün değil! Sadece Samanyolu'nda, tahminen kaç yıldız var, biliyor musun? "

"Binlerce..."

"Ne bini, ne milyonu... Bir galakside, ortalama bir milyar yıldız var! Bir de onların molekülleri, elektronları... Allah, her şeyin hesabını bilir, yarattıklarının bütün ihtiyaçlarını karşılar. Hesabı seri olarak görendir. Her şeyi saymışçasına bilen, insanları hesaba çeken... Hasîb..."

"Sayma sayıları yetişir mi bütün bunları saymaya? Akıllara durgunluk! "

"Allah, sayısal değerlerin tamamını, sonucu hesaplanarak kavranacak ne kadar miktar varsa tamamını, hiçbir işlem yapmaya gerek duymadan, doğrudan doğruya ve apaçık bilir."

"Biz, her gün ders almakta olduğumuz ve o kadar çalıştığımız halde matematikten yaka silkiyoruz! "

"Onun ilmi, kayda şarta, öğrenme sürecine, tefekküre veya başka bir işleme bağlı değil, doğrudandır. Hem, Allah Seri-ul Hisaptır! Hesabı, seri bir şekilde gören..."

"Hasib ismi, hesaba çekileceğimizi mi gösterir? "

"Allah bu sıfatıyla, zatını üç şekilde vasıflandırıyor. Hasib, yani hesaba çeken... Seriul-hisab, hesabı çok çabuk gören... Esraul-Hâsbin, hesab görenlerin en çabuk

olanı..."

"Bu hesaba çekme, ahrette olacak, değil mi? "

"Hayır. Sadece ahrette değil... Her an her yaratığının hesabını görmekte, başka bir merhaleye geçirmektedir. Çünkü O, kimin ne yaptığını ve ne yapacağını, en ince teferruatına kadar bilir. Bizi hesaba çekecek, karşılığını adil bir biçimde verecektir. Hesap görücü olarak Allah yeter.

"Nefeslerimiz sayılı... Attığımız her adımdan haberdar..." Elindeki sözlüğü karıştırmakta olan Orçun:

"Hasîb; 'kâfi gelen, yeten' anlamına da geliyormuş." diye mırıldandı.

"Evet. Bir anlamı da odur. "Hasbiyallahu lâ ilâhe illa hu" demek, "Allah bana yeter, O'ndan başka ilâh yoktur." demektir. Yâ Hasib demeye devam eden, kötü gözden ve zalimin zulmünden korunur, duası geçkin olur." Behice:

"Ya, öyle mi? Ben de söyleyeyim bari! Belki matematiğim kuvvetlenir. Aklım başıma gelir de inananlardan olurum." diye gülerek tekrarlamaya başladı: "Ya Hasip, Ya hasip, Ya Hasip..." Arada kendi kendisine konuşuyordu: "Her şeyin hesabını biliyormuş. Nasıl biliyor? O kadar çok şey var ki! Hangi birini... Allah Allah! .."

"Ölünceye kadar izinlisin! Sorgu sual yok! İstedığın gibi konuş! Ağzına geleni söyle! .. İstersen inkâr et! .. O'nun ilahlığından bir şey eksilmez! Kendine edersin! .. Ne zamana kadar inanmayacaksın? O'nu, tüm haşmetiyle gördüğün zamana, en fazla haşre kadar... O zaman, artık inanmak zorunda değilsin, zaten göreceksin! Göreceksin o zaman! Göreceğiz..." diyordu ki Mahir, Behice, aklına bir şey gelivermiş gibi dikkat kesildi:

"Ya çocuklar... Şimdi hatırladım! .. Benim mahkemem ne gündü? Gelecek ayın beşinde diye biliyorum. Bir bakayım da... Sakın yarın olmasın! Bugün dördü..." diye çantasını açıp, not defterini çıkardı ve karıştırmaya başladı. Birkaç saniye sonra kısık gözlerini zorlayıp kocaman kocaman açarak:

"A! .. Tesadüfe bakın! .. İnanacağım neredeyse! .. Hatırlattı, ya! Yarınmış! Bak sen şu işe! Hiç aklımda değildi! Külliye unutmuştum!" dedi. Sonra aynı yüz ifadesiyle Mahir'in gözlerinin içine bakarak sordu: "Zaman da mı hesaba dâhil?" Sözleşmiş gibi hep bir ağızdan tek kelimeyle cevapladık:

"Nasılmış? "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0309

Onur Bilge

0310 - EI CELİL

Onur BİLGE

Virane, arı kovanı gibi işliyordu. Fakat bunda Define'nin rolü büyüktü. Dinlenmek ve bir şeyler içmek için böyle, ara sokakta, çürümeye yüz tutmuş asırlık bir ahşap binanın rutubetli, küf kokan arka bahçesinde oturmaktan kim tercih ederdi? Fakat bahçeye gelenler, hayatlarından memnun görünüyor, gitmek istemiyorlardı. Dedenin acayip bir çekim gücü, bulunduğu yerin büyüklüğü bir atmosferi, beraberliğin vazgeçilmez bir tadı vardı.

Üç tarafı, çamurla örülü taş duvarla çevrili, bir yanı heyula gibi ev... Duvarların üstü, pencereler hariç olmak üzere evin arka yüzü, her yer sarmaşıklarla kaplı. Kocaman bir çardak, gümrah ağaçlar... Kışın yapraklarını çekip güneşe fırsat veren, gökyüzünü doyusuya seyrettiren bu bitkiler, yılın bu zamanında sözleşmiş gibi yeşererek önlerine geriliyor, avuçlarını güne açıyor, sere serpe yayılarak egoistçe yaşamaya başlıyorlar. Sanki bilmiyorlar, her şeyin sonlu olduğunu. Bu zevk-ü sefanın da gün gelip biteceğini... O güzelim yapraklarını toprağa bahşetmek zorunda kalacaklarını...

Ağaç ki ne ağaç! Evle yarışıyor. Bu ne heybet, ne gurur! Engin ol gönül, engin ol! Henüz keşfedilmemiş, uç dallarına kadar çıkılıp küçültülmemiş. Oysa mümkün... Yeryüzündeki her yaratılan gibi her yeri keşfedilebilir ve fethedilebilir.

Değil ağaçlar, en yüksek dağlar bile çıkıldıkça ayaklar altında kalır, erir, küçülür gider, ne ululuğu kalır, ne heybeti... Yeryüzünde ayak basılmadık yer mi kaldı! Her şey, keşfedilinceye kadar cazip ve gizemli, teslim alınıncaya kadar erişilmez.

İlhan da benim için öyle... Sadece karşıdan seyredebildiğim, yollarında yürüyemediğim yemyeşil, şipşirin bir köy. Belki yakından görsem, sokaklarında dolaşabilsem, içinde bir süre yaşasam o köy hayatını belki o cazibesi kalmayacak. Oysa her an gözlerimin önünde, hep hayalimde. Gece gündüz aklımda ve ısrarla davet etmekte...

Eteğine dahi varamadığım, patikalarında yürüyemediğim, döne döne çıkamadığım, doruklarına ulaşamadığım, sarp kayalıklara sahip heybetli bir dağ. Öylesine dik yamaçlara sahip ki profesyonel bir dağcı marifeti ve güveniyle dahi tırmanılabilecek gibi değil. Belki de bu yüzden hep yepyeni ve çekici. Hep göz alıcı ve hayranlık uyandırıcı... Cazibesinden zerre kadar eksilmemesi, yakınına dahi yaklaşmamamdan... Oysa nasıl da davetkâr bakmakta...

Konuştukça eksilir insan. Konuşan, hangi konudan bahsederse bahsetsin, bir süre sonra kendisini anlatmaya başlar. İlhan, belki de hiç konuşmadığından orijinalitesini muhafaza etmekte, konuşmadığından keşfedilememekte. Hâlbuki onunla ama sadece onunla konuşmayı ne çok isterdim! Bir tarafı: "Gel! " bir tarafı: "Uzak dur! " demekte. Gençliği, yakışıklılığı ve pek çok olumlu özelliğiyle oluşan dayanılmaz cazibesiyle çağırırken, mümin erkeklere özgü yakarıyla ulaşılmazlığını haykırmakta, Süreklilik arz eden, eksilmeyen ilgisi, emin olduğum sarıp kuşatan sevgisi ve gündün güne artış kaydeden aşkı çekmekte, mahremiyet, mahcubiyet ve sahip olduğu İslami heybet itmekte...

Hiç dokunamadığım bir ateş, güneşe emsal... Yakınlaşsam yanacağım, dünyamdan elini çekse donacağım. Oysa yücelerde parıldarken nasıl göz kamaştırmakta! Uzaklardan nasıl da gülümseyerek göz kırpmakta mütemadiyen...

En çok sevdiğim, gönlümde şehzadeleştirdiğim, benim için en önemli kişiye ait olan,

fakat sadece uzaktan seyredemediğim; gezip dolaştığı bölümleri, kullanmakta olduğu eşyaları ve onların nasıl dekore edildiğini son derece merak ettiğim halde, kapıları yalnız bana kapatılan muhteşem bir saray. Belki bir günlüğüne orada kalmam mümkün olsa, oturduğu yerlere oturabilsem, baktığı pencereden bakabilsem, onu değilse de yaşamakta olduğu yeri keşfedebilsem, bir nebze de olsa ona yakınlığı hissettirecek. Dokunduğu eşyalara dokunabilsem, ona dokunmuş kadar mutlu olacağım ama mümkün değil. Asla olamaz! Ne yazık ki hiç mi hiç olmayacak, olamayacak, biliyorum. Onun için hiçbir şey beklemiyorum ondan. Hiçbir şey istemiyorum. Acayip bir yakınlık duygusu, tuhaf bir hayranlık, beklentisiz bir aşk... İnşısız çıkışsız, virajsız, dümdüz... Mecburi istikamet... Sadece seviyorum işte! Öylesine... Ölümüne!

Ne kadar çekici olsa da içine giremediğim, kırılmasından korktuğum için kapısını dahi çalamadığım muhteşem kristal bir köşk, seyrine doyamadığım.

En romantik aşk şiirinin yapısı kadar narin, kırılğan, gizemli... Öyle nadide bir sırça kasır ki! Nasıl da çekiyor içine! O kadar ki! .. Fakat anlamına giremiyorum. Oldukça karmaşık bir labirent... Anlam içre anlam... Matruşka... Manada kaybolacağımı hissediyor, korkuyor, geri çekiliyorum. Onun için büyüsünü korumakta ve sarhoş etmekte, her dinlediğimde. Anlasam, anlayabilsem, onca etkilemeyecek; çözssem, çözebilsem, bunca sersemletmeyecek belki de. "Kapat gözlerini ve dinle!" diyor. "Sadece hayal et!" Belki de gerçek değil, o bir hayalet! Ürküyorum.

Ne denli merak uyandırır da içindeki antik eserler, girip gezemediğim yalnızca bana yasak olan bir müze... Ancak afişlerini görebildiğim, yapıtlarını görmeye aşırı istek duyduğum halde mahrum bırakıldığım çok beğendiğim bir ressamın son sergisi. Hayran olduğum bir yazarın belki de sadece bana yasaklanan son kitabı.

Ne kadar büyütmüşüm onu gözümde! Nasıl yüceltmişim! En ulaşılmaz yerlere koymuşum. Nasıl da değerli! Muazzam, mükemmel, muhteşem... Alarmlı kasasındaki muhafazasında, korumalı, dokunulmaz...

Bir kulu bu denli yüceltmek doğru değil, biliyorum. Şirkin sesi, kara gecede, kara taş üstünde gezen kara karıncanın ayak sesinden daha fark edilmezdir. Maazallah, bu düşünceler beni o en büyük günaha sürükleyiverir de haberim bile olmaz!

Ey, sevmek için yaratılan gönlüm! Sevginin yoğunluğunu azalt! Ey, aşk aşk diye atan kalbim! Aşksa aşk! .. Dozunu ayarlamaya bak!

Gönül, Allah'ın yeri, Muhabbetullah'ın; kalp, Zikrullahın... Gönlü kul aşkı işgal ederse, Allah aşkına nasıl yer kalacak? O, yere göğe sığmayan, bir müminin kalbine sığan için yüreğin, her türlü aşırı sevgiden boşaltılması lazım. Bütün bunları biliyorum. Biliyorum ama bilmek başka, uygulayabilmek başka ve çok zor.

Aşırı büyüklükleri düşündüğümde, Allah-ü Teâlâ'nın tarafımızdan kavranması mümkün olmayan sıfatları aklıma geliyor. Celal ve Azamet sahibi olan Allah'ın sonsuz kemâlde olduğunu bildiren El Celil sıfatı, mesela... Akıllara zarar bir heybet! .. Tasavvuru mümkün değil! .. Nasıl bir ululuk, nasıl bir erişilmezlik! .. Kavrayabilmek ne mümkün! Hayal zavallı, akıl aciz... Öğrendiğim kadarıyla yazmaya kalksam, dil acınacak halde... Bilmem ki acziyetim, o ululuğu anlatmaya kâfi mi?

Cemâl Ehadiyetin, Celâl ise Vâhidiyetin tecellisinden. Yarattığı tüm güzellikler, Celîl isminin yansıması Ululuğu sınırsız olan, sıfatlarında her türlü büyüklüğe sahip

bulunan...

Uzay ve okyanuslar gibi büyüklüklerde, Celâl içinde bir Cemâl tecelli etmekte. Onlara bakınca, önce Allah'ın celâli görülerek korku duyulmakta, sonra Celîl ismi seyredilmeye başlanmakta. Böyle sonsuzluklarda ve korkunç büyüklüklerde, Celîl Hâlikiyeti, Celîl Hâkimiyeti ve Celîl Mâlikiyeti bir arada görülmekte, Allah'ın büyüklüğü ve yüceliği bir kez daha kabul edilmekte. Bunun için O'na, sadece O'na secde edilmekte.

Yüceler yücesi olan Allah-ü Teâlâ'nın, büyüklükleri yaratan anlamındaki Celil ismi, bütün büyüklük, azamet ve onları anlatan bütün sıfatları en mükemmel bir şekilde yaratan, kendinde toplayan, demek. Celali isimlerinin zirvesi ve en şümüllüsü olup, idraki mümkün değil. Bize verdiği ilim, onu kavramamıza yetmez. Öyle bir yüceliğe sahiptir ki o ululuğu hiçbir ayna yansıtamaz! Sayılarla ifade edilemez, düşünceler almaz, hayallere sığmaz, düşlere gelmez. O sıfatı kavramak, kavrayamama; anlatabilmek, anlatamama aczi içinde olduğumu idrak etmem demek.

Ben, sınırlı yeteneklere, algılama gücü kısılmış duyu organlarına, madde dünyasına ayarlanmış bir beyne sahibim. Evrendeki en akıllı varlıklardan olduğum, düşünme yeteneğine sahip bulunduğum halde, Allah-ü Teâlâ'nın sıfatlarını tam anlamıyla anlamam ve anlatmam mümkün değil. Celil sıfatını da öyle... Sayılara sığmayan, tarifi imkânsız bir ululuk olarak algılayabiliyorum, yüceliğini tam anlamıyla idrak edemiyorum. Çünkü ne kadar mükemmel yaratılmış olursam olayım; beynim, O'nu kavramaya müsait değil. Öyle bir büyüklük, ne kadar uçsuz bucaksız ve sürekli genişlemekte de olsa kâinata sığmaz. Evren de yaratılıştır. Allah, zaman, mekân ve ihtiyaçtan münezzehtir... Bunlar, yaratılanlar için.

Yeryüzünde, yüksekliğe sahip canlı cansız, hareketli hareketsiz yaratılanlar, aynada veya ayna görevi gören bir suyun yüzeyinde kendilerini seyredebilirler. Çünkü görüntüleri onlara sığar. Akarsular ve büyük durgun sular; ağaçları, dağları, bulutları, ayı, güneşi, yıldızları aksettirebilir ama onların tamamını kapsayabilecek parlak yüzeyler olmadığı için kendilerini seyretmeleri mümkün değildir. O evrene sığmayan, küçücük kalbime sığar ama onu görmem de tasavvur etmem de imkânsız.

Yoksa ben, O'nu göremedikçe, Cemalinin yansıdığı kişiyi mi seyrediyorum? Gerçekte Yaratan'ı görmek istiyor, göremediğim için kula mı bakıyorum? Aslında Allah'ı seviyor, İlhan'ı sevdiğimi mi sanıyorum?

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0310

Onur Bilge

0311 - EI KERİM

Onur BİLGE

Bu pazar Virane'ye erkenden gitmeye karar verdik. Orçun, ben ve Neşe... Bizim takım yani... Orada Ahmet ve Duygu da var. Bir de sabah kahvaltılarımız var, bu kadroyla. Biz bize olunca, sohbet çok farklı! Çayın aroması, kızarmış tereyağlı ekmeklerle beyaz peynirin lezzeti bambaşka... Hiçbir yerde o güzelliği yakalamak mümkün değil! Bu aralar, bir demet de maydanoz oluyor soframızda. Salatalık, domates falan... Bazen katmer, börek, pişi bile oluyor. Duygu sağ olsun! Arada helva karar, lokma döker. Ne yapsa tadından yenmez! Aslında, çay kahve bahane... En güzeli, bir arada olmak ve Define'yi yakalamışken konuşturmak...

Sık sık: "Allah Kerim! " der, dede. Ne dersek diyelim, geleceğe dair: "Allah Kerim! " der. O öyle der, ben de Allah Büyük! " derim. Aynı şeyi söyleriz. Sözlerimiz farklı... Biliriz ki Allah, her şeyi işitir, görür, bilir, yarattıklarının her ihtiyacından haberdardır ve gidermeye muktedirdir. Hiçbir şey O'na ağır gelmez. Hiçbir iş O'nun için zor değildir. Olması gerekenin nasıl olacağını kararını da bize bırakmaz. Fakat yine de biz uğraşır, elimizden geleni yapmaya çalışırız. Zorlukları yaratan da O'dur, karşımıza çıkaran, aşmamızı isteyen de... Önümüzü açacak, yolumuzu kolaylaştıracak olan da O'dur. Güçlükler, sığınma ve teslimiyetle kolaylaşır.

Yardım Allah'tan... Yardım istenecek en büyük merci... O yardım sağlanınca hangi güçlük kalır, yeryüzünde? Ölürken, ölümden sonra bile... Huzurunda bile... İzni olmaksızın kim ağız açabilir, kim yardımcı olabilir?

"Allah Kerim! " diyor, Define. "Allah Büyük! " diyorum ben. Gerekeni yapıyor, yardımını umuyor, umutla bekliyoruz. Hangi seçenek hakkımızda hayırlıdır, bilmiyor, hayırlısını diliyoruz. Bilen O, uygun görüp görmeyecek olan da O!

Kadere inanan insanlarız. "Her olmuş olacak O'na bağlı! " der, annem. "Her şeyde bir hayır var. Babanın da her şeyinde bir "Hayır! " var. Ne desem, ne istesem, önce bir: "Hayır! " der, sonra durur düşünür, haklıysam, 'hayır', hayra dönüşür. Kuzu kuzu yapar, söylediğimi. Hayrın içinde şer, şerrin içinde hayır vardır. "Hayır! " demesini bilmeli insan. Yüzümün yumuşaklığından, her işin altına girmek zorunda kaldım. "Hayır! " demeye alışmalısın! Aksi halde hiç diyemez hale gelir, bana dönersin! Babana kızıyorum ama zaman zaman hak vermiyor da değilim. "Hayır! " diyemeyince, kabul etmiş oluyor insan. Söz, bir kere ağızdan çıkmaya görsün! Esir ediyor. Köle yapıyor. Ağızdan çıktığı andan itibaren, onun emri altına giriyorsun. Vaat ettiğini yapmak zorundasın. Senden o sözü alan, icraat istiyor. "Söz verdin! " diyor, yüzlü yüzlü dayatıyor. Alacaklı oluveriyor, durduk yerden. Hiç hakkı yokken, yar yar yalvarmaktayken, hükümdar oluveriyor, hükmetmeye başlıyor. Söz, ağızdan çıkmaya görsün! Ağızımızdan çıkan sözlere dikkat etmeliyiz. Akitlerimizden de sorumluyuz."

"Hukukta, 'ahde vefa' diyorlar.

"Allah, verdiğimiz sözlerde durmamız gerektiğini söylüyor. Onun için baban gibi olmanı tavsiye ediyorum. Söz verme! "Fırsat bulursam... İnşallah! " de! Elindeki ilmeği boynuna geçirme! Yoksa o ilmeğin ucu başkasının eline geçer, istediği yere çeker götürür seni. Aman ha! .. Bu dediklerim, kulağına küpe olsun! "

"Söz ağızdan çıkmaya görsün bir kere, dede! Hayatını anlatacaktın. Anlatmak zorundasın." diye, usul usul başladım.

"Anlatacağım, "Anlatmayacağım! ", demedim ki Semiray! Anlatacağım anlatmasına da neresinden başlayacağımı bilmiyorum! Nerde kalmıştık? " Acaba biliyor da unutmuş numarası yapıyordu? Hatırlatalım bakalım:

"Biz biliyoruz, dedeciğim. Sabahın bu saatinde buraya onun için bir araya geldik. Babandan kalan evi satmış, anneni kiraya çıkarmış, İstanbul'a ve sevdiğin kadına, yani baldızına veda ederek taşraya çıkmaya karar vermiştin."

"Ha! Orda mı kalmıştık? " diyerek yerine iyice yerleşir gibi bir kıpırdadı. Dikkat kesildik! Hemen eli pakete gitti, silkeleyerek içinden bir tane çıkarıp, çakmağıyla yaktı, derin bir nefes çekti ve galiba bu defa anlatmaya sağlam başladı:

"Önce bir Türkiye haritası aldım elime. Büyük oğlumun sağlık sorununu da göz önünde bulundurarak havası temiz yerler olduğuna inandığım sahil vilayetlerine bakmaya başladım. Ege kıyıları olabilirdi ama Akdeniz daha cazip geldi.

Hanım Urfalıydı. Oraya gidip baktım, küçücüktü. Çok sıkıcı geldi bana, İstanbul gibi bir yerden sonra. Oradan Mersin'e geçtim. Çok güzeldi ama merak ettim, başka iller nasıldı acaba? Alanya'yı da beğendim ama Manavgat, Serik derken Antalya'ya vardım. Şehre girince adeta büyülendim! Tam istediğim gibi bir yerdi! Ne hava kirliliği ne de daraçlık... Etrafta sıra sıra dağlar, sıradağlar... Çalılık, ormanlar... Bu kadar güzelliği hayal bile edememiştim! Çam ormanları, makiler, portakal ve limon ağaçları, dallarında meyveler... "İşte burası! Tamam, burada kalacağım! " dedim.

Birkaç gün içinde kararımı vermiştim. Derhal İstanbul'a dönüp, eşyayı topladım, paketledim, öylece bıraktım. Otobüse atladık, ver elini Antalya! Cebimde param, yanımda çocuklarım, karım... Ne kaynana zırlıtısı ne kaynata dırlıtısı..."

"Devletten aylık, Allah'tan sağlık..." dedi, Orçun.

"İşte orası öyle değil! Aylığım yıllığım yoktu. Olanım bitenim, cebimdekiydi. Başka bir güvencem de yoktu. Kafamı ve ellerimi çalıştıracağım, kazanacağım, kotaracağım, ekmeğimi taştan çıkaracağım yani kısacası." Meraklı Neşe, sanki gerisi anlatılmayacakmış gibi hemen atıldı:

"Eşyalar ne oldu? Ne yaptınız, Antalya'ya gelince? Nerde kaldınız? " diye. Define, anlayışla karşladı ve sakin sakin devam etti, sigarasından bir nefes daha çekerek:

"Yol boyu uyumuştuk. Sabah olmuştu. Çok acıkmıştık. Otobüsten iner inmez, şehirde kısa bir gezi yaptık, gözümüze kestirdiğimiz bir lokantaya girdik. "Buranın en meşhur yemeği ne? " diye sordum. "Kuru fasulye, piyaz..." dedi, garson. "Bilmediğimiz bir şey olsun! " dedik. Birer porsiyon piyaz yedik. Üstüne telkadayıfı...

Yolu ikiye bölen çiçek tarhı boyunca dizilen palmiyeleri takip ederek yürüdük, güneye doğru. Hanım:

"Ne iş tutacaksın burada, Necmettin? " diye sorduğunda:

"Allah Kerim, hanım. Bakarız bir iş. Bakalım ne gösterecek! " diyordum.

Aklımda belirli bir iş yoktu. Bu memleketin de piyazından başka doğru dürüst bir yemeği yoktu. Sebze yemekleri, kızartmalar, bazlamalar, gözlemeler... Belki vardı da

biz bilmiyorduk. Nerde hanımın yaptığı Güney Doğu yemekleri, nerde oradakiler... Nefis yemekler yapardı. Et çeşitleri, hamur işleri, çorbalar, tatlılar... Envai çeşit yiyecek yapabiliirdi. Yapar mıydı acaba? Yapmasa da tarif ederdi, ben yapardım. Bunları düşünmeye başladım ve bir ara bu konuyu ona açtım:

"Merkezi bir yerde güney Doğu yemekleri yapan bir restoran açsak... Çok fazla kapital da gerektirmez. Bana yardımcı olabilir misin? " İsteksiz isteksiz:

"Bir deneyelim! " dedi. Onun desteği olacak olduktan sonra, olurdu. Neden olmasın? Cesaretlenip:

"Önce bir ev alsak... Şöyle başımızı sokacak bir yerimiz olsa... Ne bulursak yer içer, hayatımızı idame ettiririz. Kira derdimiz olmasa... Basit bir gecekondu da olabilir, değil mi karıcığım? " diyecek oldum:

"Aklından bile geçirme! Gecekondu mecekondu istemem ben! Şöyle eli yüzü düzgün, dört başı mamur bir daire isterim."

Hay, ağzımı açmaz olaydım! Nerde bende o kadar para! Hem dükkân açacağım hem ev de alacağım! Ah, keşke ama nerde o yoğurdun bolluğu! .. İlk günden moralini bozmak olmazdı. Zaten ailesinden zor kopmuştu. Akli fikri İstanbul'daydı. Cayardı falan:

"Allah Kerim, karıcığım! " dedim, umutla. "Allah'ın iyilik ve ikramı boldur! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0311

Onur Bilge

0312 - Er RAKİB

Onur BİLGE

Son zamanlarda, Virane'ye sık sık gelmeye başlayan Selahattin, yirmi dört yaşında, esmer, uzun boylu, zayıf, kamburca; iri ve kemerli burunlu, kalınca dudaklı, çukur çeneli, doğulu bir arkadaşımız. Yakınlarda oturmakta olan bir kıza âşık ve peşinde dolanmakta... O kadar ki okul falan umurunda değil, dersleri astı, akıbeti şüpheli... Bizimleyken bile bir ayağı bahçede bir ayağı dışarıda... Bir gözü içerde bir gözü kızda... Buraya geliş sebeplerinden biri Define'ye akıl danışmak, onunla dertleşmek, biri de kıza yakın olmak... Arada metrelerce mesafe de olsa o yakınlıkla avunmakta... Bize, özellikle Define'ye, kızın ilgisini çekmek, kendisini beğendirmek, sevgisini kazanmak ve onu ömür boyu beraberliğe ikna etmek için neler yapması gerektiğini sorup durmakta...

Yine bir içeri bir dışarı gidip gelmeler... Durduğu duracağı yok. Dedenin sabrı taşmış olmalı ki o insanın kanına giren yumuşacık tatlı sesiyle: "Yeter artık, oğlum! Otur şuraya! Bırak şu kapı pencere kollamay! Başım beynim döndü yahu!" dedi, Selahattin'i karşısına oturttu. Havanın Sıcak olmasına rağmen, anlatmak istediklerinin dikkatle dinlenmesini arzu ettiğinden olmalı ki hava akımı yapmakta olduğu halde sokak kapısını kapattı. Puposunu aldı, içindekileri masanın kenarına vurarak temizledi ve cebindeki poşetten aldığı bir tutam tütünü içine koyup, yakma denemelerine başladı. Bir taraftan, yarısı çoktan tarihe karışan düşük kaşlarının altından, çukurlarına düşmüş minicik kara gözlerini dikerek Selahattin'e bakıyor, ufak ufak kımıldamalarla, söze başlama niyetinde olduğunun sinyallerini veriyordu.

"Göz, bir yere alışmaya görsün! Takılır da takılır aynı yere! Takılır kalır! Öyle ki röntgenci sanmaya başlarsın kendini." diye, bir giriş yaptı. Lafın kendisine olduğunu bildiği halde Selo anlamazlıktan gelmeyi tercih etti. Sandalyesinin arkasına iyice yaslanıp, kamburunu düzleştirmeye çalışarak, sağ elini masanın üstünden dedeye doğru uzatıp, sözlerine destek yaparak:

"Gözlem gerekli değil mi, dede? Sen öyle derdin. Bakmak ayrı, görmek ayrıydı. Öğrenme yollarından biri belki de en kolayıydı." dedi. Dede ustaydı. Öyle böyle sözlerle diyeceklerini demekten vaz mı geçecekti? Sohbeti akışına bırakmadı, taşı gedğine koydu:

"Gözlemlerle öğrenmek mümkün olsaydı, kediler kasap olurdu! Senin de kediden farkın yok. İkiniz de et kemik gözetiyorsunuz." Tartışma başladı. Bakalım sonu ne olacaktı? Hepimiz kulak kesildik. O da az değildi! Yılışık bir tarzda yavaştan başladı:

"Fark olmaz mı, dedeciğim? O, parçalanmışını, ben bütününü... O, ruhsuzunu, ben canlısını..." Bak bak, neler de biliyormuş! Suyun ağır akanından, insanın yere bakanından... Define alt edilemez ama... Nihayet piposunu yakmayı başardı ve büyük bir keyifle tütürmeye ve felsefe yapmaya başladı:

"Parça dediğin cüz, bütünün özelliklerini taşıyor mu? " Dedede laf mı yoktu!

"Taşıyor, diyelim. O, yemek için; ben, sevmek için... Bu, az bir fark mı? O, tüketmek için; ben, bütünleşmek..." Acemi çaylak, yaşlı kurt artık cevap veremez zannıyla olsa gerek, bunları söylerken sırtıyordu. Oysa kurt ihtiyar, gerektiğinde ufalayivermeyi de iyi biliyordu:

"Başladın yine! İkiniz de maddeye bakıyorsunuz, ulaşma umudu ile. Başarılı olma konusunda kedi daha şanslı görünüyor. Nihayetinde, kıyısından köşesinden karnını

doyması muhtemel... Senin durumun hiç de parlak görünmüyor." Can evinden vurdu, işte! Acısı fena olmuş ki sersem âşğın ses tonu merak ve heyecanla yükseliverdi:

"Neden, dede? Şimdi bütün hayallerimi mahvettin! .." Yumruklarını tüm gücüyle sıkmış, sıkıntıdan terlemeye başlamıştı. Herkese eğlence çıkmıştı. Yakında buldukları için olaya şahit olanlar, konuşulanları kaçırmamaları gayesiyle, bahçenin dibindekilere gelmeleri için işaret ediyor, onlar da çağrıya uyup, birer ikişer geliyorlar; sandalyesini çeken yaklaşıp oturuyordu.

"Neden mi? O, beklemekle başarıya ulaşabilir. Miyavlayarak, ihtiyaç beyan ederek, acındırarak... Sense, kedinin ciğere baktığı gibi bakıyorsun! Sadece bakıyorsun. Elin oğlu, tutacak kolundan, götüreceksin! Haberin olmayacak! .."

"Ne yapayım, Necmettin Dede? Benim yaratılışım bu! Sıkılğan, sus pus adamın biriyim!"

"Attın mı, mangalda kül bırakmıyorsun amma! Yok, "Biz Kayserilileriz! "... Yok, "Biz şöyle becerikliyiz, böyle başarılıyız! " "Eşğini boyar, adama tekrar satarız! " Göster marifetini de meydan Kayserili görsün! Aylardır kız takip ediyorsun... Geldiydi gittiydi, güldüydü bittiydi... En küçük bir gelişme, bir milim ilerleme yok! Kaya gibi oturuyorsun! "

"Sen olsaydın, ne yapardın? " Ellerini ovuşturmaya başladı. Huzursuzlanmıştı. Sağa sola dönüyor, yardım istercesine yüzlerimize bakıyordu.

"Ben olsaydım, dikkatini çekmeye çalışırdım. Çıkar önüne, konuşurdum." dedi, Defne. Oldukça rahattı ve piposundan kocaman dumanlar püskürtüyordu. Selo, gözlerini açabildiği kadar açıp dikkat kesilerek, merakla sordu:

"Ya terslerse? "

"Terslerse, başka yollar denerdim." dedi Bay Tecrübe, gayet umursamaz bir edayla. Püf püf duman savuruyordu.

"Ne gibi? "

"Ne bileyim? Daha özenli giyinmek gibi... Sıradan olmamaya çalışmak gibi..." Sanki kolaymış gibi... Öyle birden bire... Sihirli değnek vardı sanki garibin elinde!

"Görsel olarak gerekenler, onlar. Fakat ben, kökünde köy çocuğuyum. Bursalı gençler gibi olmam mümkün değil. Kılık kıyafet, saç baş... Hem, böyle şeyler bende yamalık gibi durur. Düşünsene! Saçları uzatmışım, bıyıklar şöyle, favoriler böyle... Çekmişim kot pantolonu... Yürüyüşüm başka, duruşum başka... Altı aval, üstü şaval... Altyapı yok bende, dede! Temel yok! Ne yapayım? "

"Otur dur, o zaman! Ne uza, ne kısıl! Yerinde say! " sandalyesinin yönünü değiştirdi, yirmi derece kadar dönüp, ona yan yan bakmaya başladı. Onu gayet iyi tanıyordum. Küçümsüyor, kızdırıyor, hırslandırıyor; bütün bunları, onun yararına, bilhassa yapıyordu.. Derslerini ihmal etmesine kızıyor, onu kendisini her yönden geliştirmeye sevketmeye çalışıyordu.

"Kolay mı zannediyorsun? Benim yerine kendini koy! Sen, bir İstanbul çocuğusun. Benim gibi mi? "

"Kendini yetiştirmeye çalışacaksın! Mademki artık köyünde değilsin, kalkıp buralara gelmişsin... İçinde bulunduğun topluluğa bir şekilde ayak uydurmaya çalışacaksın! Hele hele mektebi asayim deme! Seni isteyecekse de istemez! .. Onu bunu bırak, derslerine dört elle sarılıp, kısa zamanda iyi bir yerlere gelmeye bak! .. Haytalık etme! .." Tavrının ağırlaştığını, hakaret halini aldığı fark eden dede tekrar ona döndü. Yumuşayacağı benziyordu. Bu çocuk gönüllülüğü, anında değişivermeleri beni öldürecek!

"Şaptan olur mu şeker? " diye boynunu büktü bizimki. Garibanlığını düşündü muhakkak ki. Her şey paraya dayanıyor. diyebildi.

"Yanlışı anlama, oğlum! Ben sana, "Zibidileş! " demiyorum. "Biraz çaba göster, tercih edilen ol! " diyorum. Mademki onu bu kadar seviyor, kazanmak istiyorsun...

"Ne gibi bir çaba? Daha nasıl çabalayayım? "

"Ne bileyim? İlk etapta, şu derslerine dört elle sarıl! Ne olursa ondan olacak! Bunu iyice aklına koy! .. Bir taraftan da kitaplar okuyarak, güzel konuşan kişilere kulak vererek diksiyonunu düzelt! Radyo dinle mesela. Ne kadar düzgün konuşan spikerler var! Kılık kıyafet paraya dayanırsa da ucuzları da var. Bir atla bir deve değil ki! Öyle değil mi? Neler neler yapabilirsin! Mesela, yürüyüşünü daha tesirli hale getirebilirsin. Bunlar, önemsiz gibi görünür ama karşı taraf için çok önemlidir. Bak! Benim bir kız arkadaşım vardı. Uzaktan uzağa bir oğlana sevdalandı. Adını sanını dahi bilmediği, araştırıp soruşturarak hakkında malumat topladığı bir insandı. Aylarca onu izledi. Yakışıklı çocuktü. Kelle kulak yerinde... Üst baş o biçim! Bir gün, pazaryerinde karşılaşmışlar. Bizimki, yavaşça yanına yaklaşmış, yan tezgâhtaki meyvelerle sebzelerle ilgileniyor gibi yapmış. Bir gözü bir kulağı onda... Delikanlı ağzını bir açmış, bir konuşmaya başlamış ki felaket! "

"Ne olmuş? "

"Olanlar olmuş! Öyle bozuk bir Türkçeyle konuşuyormuş ki! Kızcağız, sükût-u hayale uğramış. O platonik seveda, bir anda dibe vurmuş."

"Olamaz! .."

"Olmuş işte! Biz de şaşırдық! Nedenini sorduk: "O nasıl konuşmaydı öyle! "Gırh sehiz" diyen bir adam, hayalimdeki adam olamaz! Çok kaba bir insanmış! "

"Doğuludur."

"Yok, Adanalıymış."

"Zamanla değişirdi. Sabretseydi keşke! Yazık olmuş! Her şey dil değil! Belki çok iyi özellikleri de vardı. Öyle değil mi? "

"İstanbul ağzı başkadır, bambaşkadır! Herkese örnek olarak gösterilmiştir. Sen ben, biz yadırgamayız. Yerinde yöresinde öyle konuşuluyordur. O tarafın insanı fark etmez bile. Belki tercih sebebidir. Fakat bir İstanbul kızının kabul edebileceği bir özellik değil."

"Ne oldu yani? Yani her şey bitti mi? "

"Bitti zahir. Bizimkinin ayakları suya erdi. Yara aldığı yerden kan kaybetmeye başladı, sevda. Zamanla bitti gitti. Görüyor musun, dil ne kadar mühim! "

"Şaştım kaldım şimdi ben bu işe, dede ya! Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"İşte evlat! Davulun sesi uzaktan hoş gelir. Dışından baktım, yeşil türbe; içine girdim, tövbe estağfurullah, tövbe! Yani her şey dışından görüldüğü gibi değil."

"Şimdi benim için o da mı öyle? Yani dıştan gördüğüm gibi değil, öyle mi? "

"Bilemem. Belki dıştan görüldüğü gibi kibar bir kız... Diksiyonu da iyi... Bakalım, sen de onun için öyle misin? "

"Ben kendimi fark edemem ki! Bana göre benim konuşmam normal..."

"Bir de ona sormalı! "

"Ya beğenmezse? Yani o dediğin kız gibi..."

"Bu, sadece dil için böyle... İnsanda aranan özellikler sadece dil değil ki! Kim bilir daha neler aranmaktadır! Öyle değil mi? "

"Bilemem ki dede! Öyledir herhalde."

"Hayat çok acımasız, oğul! Çok acımasız, çok! .. Belki diploma arıyordur, belki para, mevki, rütbe... Belki sadece yakışıklılık, şıklık... Bilemeyiz ama bildiğim bir şey varsa, bütün bunların tamamını elde etmeye bakmak lazım! Aksi halde, kaşığımızda ne çıkarsa ona razı olmak zorunda kalırız."

"Gerçekten beğenmek kolay da beğenilmek ne kadar zor! Ben köyümde bunlardan habersizdim. Kasabaya okumaya gittim. Bütün amacım, üniversiteyi kazanmaktı. Bunun için var gücümle çalıştım, uğraştım, başardım. Şimdi seninle konuşunca..."

"Gerçeğin yüzü çok soğuk, değil mi? "

"Herkes öyle mi acaba? Yani herkes bütün bunlara mı dikkat eder? "

"Evet, herkes... Tamamına değilse de çoğuna... İnsan evladı çok zor yetişiyor, evlat! "

"Dede, ben gideyim. Birazdan çıkar."

"Ne yapacaksın? Yine uzaktan takip etmeye devam mı? "

"Devam... Başka türlü olması mümkün değil! Sabah, evden çıkmadan köşe başındayım; öğleyin, işten çıkmadan o kahvede... İşe gidiş gelişlerinde görüyorum, fark ettirmeden izliyorum. Onunla ilgili tüm hislerimi gizliyorum."

"Yılan hikâyesi... Gönlünün peşinden git bakalım, nereye kadar gideceksin! "

"Bilmem ki dede! Belki de ölümüne! "

"Yok artık! O ne biçim laf öyle? "

"Hepimiz, adım adım ölüme gitmekte değil miyiz? "

"Öyle ya! Sen istersen gidebilirsin. Benim daha acelem yok! "

"Elbette, dede! Önde biz varız! Sen daha çok gençsin! Göreceğin günler, alacağın muratlar var."

"Murat dedin de evlat... Alakasız ama aklıma Murakıp geldi. Allah da her halimizi gözlemekte... O, her yerde her an hazır nazır... Bütün yarattıklarını murakabe etmekte..."

"Murakabe? "

"Er Rakîp... Allah'ın sıfatlarından... "Hâfız, Hafız ve Şehîd" anlamlarına yakın, bazılarıyla aynı anlamda kabul edilmekte... Allah, kullarının yaptıklarını zabt ve murakabe etmektedir, hepsine muttallidir, her şeyi bilir, gözetir, evrende olan bitenden anında haberdardır. Rakîb'tir, her yarattığını kontrolünde tutar ve korur. Bunları ilmi ve hıfzıyla yapar."

"Murakıp, 'denetçi' demek... Korumak, bekçilik yapmak anlamında... Onu biliyorum da... Ben gideyim, dede! Canım tezlendi! Çıkıyordur! Yetişeyim! "

"Haydi bakalım, deli çocuk! Selametle..." Ok gibi fırladı! Ey, aşk! .. Hey gidi aşk, hey! .. Kendi aramızda devam ettik.

"Herkesin iki yanında hazır ve gözcü olan melekler, iyi veya kötü, her türlü ameli kaydederler. Onlarla mı gözetir? " diye sordu Işıl.

"O, öyle bir Hâkim'dir ki bütün suçlar, huzurunda işlenmekte, her hale tanık olmaktadır! " dedi Mahir.

"Sadece yapılanlar değil, tasarlananlara da tanık olmaktadır. Üstelik niyetleri de bilmekte, her an her yeri ve her şeyi birden kontrolü altında tutmaktadır." diye devam etti, Ahmet. Orçun:

"Bunun bilincinde olan günah işleyemez, daima iyilik, doğruluk ve dürüstlük içinde olur, yapmakta olduğu güzel işleri daha da iyileştirmeye, mükemmelleştirmeye gayret eder. İbadetinde de diğer zamanlarda da ihsan içindedir." diyecek oldu, Işıl sohbeti su kattı:

"O ne demek? İhsan'ın içinde mi? "

"Ya, başlama yine! Ciddi bir şeyler konuşuluyor, burda! " diye kızdı, Orçun. O aldırmadı:

"O zaman anlamını söyle de biz de bilelim! " diye, diretti.

"Hah şöyle! Hizaya gel! .. İhsan, Allah'ı görüyormuş gibi kulluk etmektir. Çünkü biz O'nu göremiyorsak da O bizi görmektedir." derken, Define lafı ağzından aldı:

"Murâkabe, Allaha bağlanarak çile dolduran kimseler için de kullanılır. Onlar murakabe ederler. Yani, sürekli Rakîb olan Allah'ı düşünerek, akıllarını fikirlerini ve kalplerini

sadece O'nunla meşgul ederler. Bu öyle bir haldir ki marifetten ortaya çıkar ve devamına ölüm bile engel olamaz! " Konu kolayca bitecek gibi değildi. Öğle vaktiydi. Çay ve tost kokuları bahçeyi sarmıştı. Galiba çok acıktığımız için sabırsızlanmıştık. Konuşma adabı, sıra falan kalmamıştı. Herkes birden konuşmaya başladı. Sesler birbirine girdi. Uyarılar işe yaramadı. O karmakarışık sözler arasından anlayabildiklerim:

"Murakabe, takip yani... Görme, gözetleme, gözleme..."

"Bunlar farklı sözcükler... "

"Farklı tabii... Basir'dir, görür. Rakib'dir, murakabe eder. Yani gözler, gözetler."

"Ne kadar çok şeyi bir arada ve aynı anda yapmakta! Hayret ki ne hayret! .."

"Hayret ender hayret! .."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0312

Onur Bilge

0313 - EL MUCİB

Onur BİLGE

Sersem âşîğın ardından o hararetli konuşmalar yapıldıktan ve hemen hemen bütün masalar birleştirilerek hazırlanan sofrada, gülüş cümbüş bir öğle yemeği yendikten sonra dağılan kalabalıkla suyu çekilmiş değirmene dönen Virane'de canımız sıkılmaya başladı. Dede, tezgâhının başında ağaç yontmakta ve sigara içmekteydi. Duygu bulaşıkları bitirmiş, Ahmet üst katı kontrol etmiş, bahçeyi sulamış süpürmüş, çöpleri atıp gelmişti. Bizim kadro tamam olduğuna göre, ders saatine kadar dedeyi konuşturup dinlemek, en iyisiydi. Neşe'ye dedim, o da merak içindeydi. Duygu da öykünün devamını dinlemek için sabırsızlanıyordu. Orçun'a yavaşça fısıldadım. "Tamam! " dercesine başını salladı ve ayağa kalktı, dedenin yanına gitti, oturdu. Başladı bir şeyler söylemeye ve yontulan parçaları ikişer ikişer eklemeye. Onlar, kapalı çarşıdan sipariş edilen kedili kalemliklerdi. Daha sonra vernikleneceklerdi.

Dedenin anlatmaya ikna edilmesi konusunda Orçun'dan beklediğimiz işaret gelince üç kız yanlarına gittik. Bahçeyi sıcak basmıştı, koridor estiği için daha serindi. Bu, tozlu ve rutubetli bir serinlikti. İlk geldiğimde: "Burada hayvan bile yaşayamaz! " demiştim. Binanın içinde kalmaya, ağızımı burnumu kâğıt mendille kapatarak tahammül edebiliyordum. O halinden eser kalmamakla beraber, ortam tamamen iyileşmiş sayılmazdı. Çünkü tahtalar, yılların kahrını emerek yer yer çürümüş, taşların ciğerleri delik deşik olmuştu. Ahşap bina, son zamanlarını yaşamakta olan bir kalp hastası gibi halsiz, bedbin, hatta canından bezgin bir haldeydi.

Define de binadan farklı değil, onun yaşamakta olan insan haliydi. Bir başka şekli yani... Artık kullanılmayan, dip kısmı çürüdüğü için tozlu bir yol kenarına devrilmiş, telleri kopuk, fincanları kırık bir telefon direği gibiydi. Bir zamanlar harıl harıl iletişim kuranlara, sağlıklı bir şekilde ve olanca gücüyle yardımcı olmaya çalışan koca gövde, çürümeye terk edilen diğer taraflarıyla, elinden geldiği kadar hizmet vermeye devam ediyordu. Bir zamanlar, başında taşıdığı kuşlar tarafından terk edilmiş, tellerinde bülbüller şakımaz olmuş. Başka kuşlara mekân olmuş, bizim gibi. Kopuk tellerine konamasak da, gövdesinde dinleniyor, bülbüller gibi şakıyamasak da cıvıltılarımızla yalnızlığını paylaşıyor, vefayla başında bekliyoruz. Bu arada deneyimlerinden faydalanıyor, verdiği derslerle hayatlarınızı yönlendirmeye çalışıyoruz. Kayda değer her sözünü kaydediyor, ağızından çıkan her şeyi can kulağıyla dinliyoruz.

Neler duymuş o teller! O fincanlar neler görmüş! Yıllarca yağmur, kar, fırtına, sel... Hep mutlu mesut, hep aydınlık ve güzel değil ki hayat! Yollar inişli çıkışlı, yollar virajlı... Yollar, yollara çıkar... Yollarda hep çıkar... İnsanların çoğu acımasız, egoist, gaddar...

"Hem dinleyin hem bir işe yarayın! Çok işim var, çok... Bunlar, iki güne yetiyecek! Perşembeye teslim edilecek. Alın ellerinize birer zımpara parçası, şunları zımparalayın bakalım! Yaptıklarınızı şu sepete atın! " diye, bir kutu tahta kedi koydu önümüze.

"Tamam, yeter ki sen anlat! " dedi Neşe. "Şimdi, nerede kaldığını soracaksın. Antalya'ya gelmişsiniz, dedeciğim. Otobüsten inmiş, bir lokantada yemek yemiş, parka doğru yürüyor, hem de ev konusunda konuşuyordunuz."

"Hatırladım, hatırladım... Hanım, gecekonduya falan razı olmadığını söylemişti, şiddetle karşı çıkmıştı. Kaşık düşmanı! Neyin nerden geldiğini ne bilecek? Nerden bilecek çarkın nasıl döndüğünü? Her şeyin en iyisini yer, en kalitelisini giyer..."

"Sonra, dede? Sonra ikna oldu mu? "

"Ne gezer? Elimizde, üç beş parça giyeceğimizi koyduğumuz iki panzot bavul ve bir küçük valizle gelmiş, onları da emanete bırakmıştık. Önce bir ev bulacak, eşyayı sonra getirtecektik. Anlaştığımız şekilde, bacanağım bir kamyonu yükletecek, vereceğimiz adrese gönderecekti."

"O kadcarcık da bir hayırları dokunsun artık! " dedi, Orçun.

"Hava kirliliği nedeniyle oğlumun hastalığının arttığı zamanlardaki çaresizliğimde kılları bile kıpırdamadı! Yapayalnızdım. Bütün çaresizliğimle, her sıkıntıda Allah'a sığınıyor, tüm benliğimle dua ediyordum. "Ya Mucib - el Dâvet! .. ne olursun, davetime icabet et! .." diye ağlayarak yalvarıyordum."

"Ne anlama geliyor o, dedeciğim? Mucip el... Neydi o dediğin? Bir daha desene! Anlayamadım. Şuraya yazacağım da... Dua ederken ben de öyle diyeyim." diyerek, sözünü kesti, Neşe.

"Duada söylenen, "Ey, Davetlere İcabet Eden! " anlamında bir hitaptır. Allah, her şeyden haberdardır. Duaları, yakarışları işitir."

"Böyle dua edince kabul olur mu? "

"Şayet vuku bulması kadere uygunsa kabul olur, kadere paralel değilse, karşılığı ilahi âlemde verilmek üzere kayda geçer."

"Dua etmemizi isteyen de O! Öyle değil mi? Kabul edecek ki dua edilmesini istiyor." dedi, Orçun. "Hele bazı zamanlar vardır, duaların hemen kabul olduğu söylenen... Bazı vakitler..."

"Dua eden yok mu? Duasını kabul edeyim! Dileği olan yok mu? Davetine hemen icabet edeyim! " dediği zamanlar vardır. Kadir Gecesi ve mübarek gecelerle Cuma namazı vakti başta olmak üzere icabet zamanları vardır. O zamanlarda gök kapıları açılır. Dilekler kabul edilir. Her gece ama her gece, her gün değişken vakitlerde ve kısa bir süre, hacet kapıları ardına kadar açılır. O ana rastlayan duaların reddedilmeyeceği rivayet edilir. Böyle vakitlere 'İcabet Saati' denir. Gecenin bitimine doğru olma ihtimalinin yüksek olduğundan bahsedilir. Onun için geceleri teheccüde kalkılır ve bir süre zikredilir, Kur'an okunur veya ilim öğrenilir. Bu arada o anı yakalamak amacıyla sık sık dua edilir." Duygu, eve çok yorgun döndüğünden, sabah erkenden buraya gelmek zorunda olduğu için akşamdan uyuyuverdiğinden, ümitsizce:

"Çok zor! .." dedi.

"Zor olan ne? "

"Yani koca gece... Daha önce de demiştin. Akşam ezanıyla sabah ezanı arasında yarım günlük zaman var. Aşağı yukarı on iki saat... Bir hacet sahibinin, o anı yakalayabilmesi için on iki saat sürekli dua etmesi lazım."

"Kolay yolu da var. Hani size demiştim. Unuttunuz mu? "

"Hatırlatsana dede! Unutmuşum. Siz hatırladınız mı? " diye bizlere baktı. O anda hatırlayamadık. Neydi acaba?

"Hani: "Her gecede bulunan bir İcabet Saati vardır. Bazı mübarek zatlara malum olmuş, defalarca denendikten sonra onlar tarafından rivayet edilmiş ve bu zamana kadar gelmiş olan bir usulle, bütün geceyi uyuyarak geçirmek yerine bir ayet okumak, uyumak ve o gece, tam dilek kapılarının açıldığı anda, rüya meleği tarafından uyandırılarak hemen oracıkta dua edivermek, o fırsatı yakalamak da mümkün." demiştim. Ne çabuk unuttunuz? Hem siz o ayeti not defterlerinize kaydetmişsiniz."

"A, evet! İnnellezine âmenü... Bir daha okusana dede! Nasıldı gerisi? " dedim, Orçun da hatırladı:

"Kehf Suresi'nin sonunda olan ayet... Yedi uyurlarla ilgili... Onlar nasıl uyandırıldıysa öyle uyandırılır..." Neşe de anımsadı:

"Siduke... Rüya meleği uyandırır: "Haydi kalk! Dua edecektin ya! Hemen et! Şimdi dua et! Hemen! .." dermiş. Bazen kapı çalar gibi olurmuş, bazen pencere tıklatılmış. Uykusu ağır olan, uyanamayanlar için adeta top patlatılmış da tüp patladı zannederek yataklarından fırlarlarmış! "

"İşte, öyle! O kadar güçlü bir ayettir ki o! Yedi uyurlar üç asır sonra nasıl uyandırıldı? Eşeklerinin kemiği kalmıştı. Allah, her şeye kadirdir."

"Yedi imanlı genç ve peşlerinden giden Kitmir... Ne kadar ibret verici bir olay! .. Bir köpek bile imanlı kişilere yakınlığıyla cennete girmeye hak kazanıyor, aptallar hâlâ yol arıyor..."

"Ya, Allah onları ıslah etsin, Orçun! Ne diyordum? Ha, evet... O saat, her gece, akşam ezanıyla sabah ezanı arasında, çoğu zaman sabaha yakın bir vakitte olsa da bazı geceler diğer zamanlarda olma ihtimali de vardır. Onun için akşam, Kehf Suresi'nin 119. Ayeti veya oradan itibaren sonuna kadar okunur ve 'İcabet Saati' uyandırılmak dileğiyle dua edilerek uyunursa, o gece, o kutlu zamanda mutlaka uyandırılır. Hatta bu ayetin tamamını değil, dört kelimesini okumak bile yeterlidir. Bir cami dolusu insan olsa, o ayeti orada imanla okusalar ve evlerine dağılsalar, hepsi de aynı anda uyandırılır. Kaç kere denedik, sonuç müspetti."

"Biz de deneyelim. Sen söylediyse, doğrudur. İnanırım. O zaman da böyle demiştik. Hepimiz burada okuyacak ve evlerimize dağılacaktık. O gece uyanan, uyandırıldığı saati kaydedecekti. Ertesi gün, gece nasıl uyandırıldığımız konusunda konuşacaktık. Unuttuk gitti! İhmal ettik. Araya başka şeyler falan girdi, öylece kaldı. Bir gün deneyelim, arkadaşlar! "

"Tamam, Neşe! Dur, şimdi! Peki, merak ettim; oğlun Antalya'da da hastalanmadı mı? "

"Hastalanmaz olur mu, Ahmet? Onun hastalığı müzmin... Kronik mi diyorsunuz şimdilerde? İşte öyle... Nükseder durur. Etek dolusu para döktüm, en meşhur uzmanlara tedavi ettirdim ama nafile... Tamamen iyileşmesi mümkün olmadı. Maalesef, hayatının hitamına kadar çekecek. Sigara kullanamayacak ve içilen ortamlarda bulunamayacak. Temiz havada yaşamaya ve iyi beslenmeye çalışacak. Sürekli ilaç kullanacak. Aşırı yorulmayacak. Ağır işler yapmayacak."

İçeriye üç komşu hanım geldi. Sohbet kesildi. Biz onları dedeyle baş başa bırakarak bahçeye çıkmak zorunda kaldık. Ders zamanına kadar kendi aramızda konuştuk, tavlama

oynadık.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0313

Onur Bilge

0314 - EI VASİ

Onur BİLGE

Neyse ki kadınlar çok oturmadılar. Duygu'nun elinden birer bol köpüklü orta kahve içip kalktılar. Tavlaları kapatıverdik ve hemen eski yerlerimize geçtik. Biz de kahve içecektik. Kaldığımız yerden yardıma devam edecek, sohbeti sürdürecektik. Dede hiç nazlanmadı yine. Tatlı tatlı anlatmaya başladı:

"Şarampol semtinde, cadde üstünde, garaja yakın bir otel vardı. Oraya yerleştik. Bir taraftan ev aramaya başladık. Portakal bahçeleri arasında bir apartmanın ikinci katını beğendik. Burası, eskiden Pali Bahçesi denilen yerdeydi.

Ev sahibimiz yaşlı bir adamdı. Seksen üç yaşını yeni kutlamış. İyi kötü iki büklüm dolaşabiliyor, evin içinde ama çocuklarını bile tanımıyor. Büyük oğlu hacir altına almış."

"Hacer altına almak mı? Hacer kim ya? Neden altına alıyor? Kavga mı yapmışlar? Alt alta üst üste? Anlamadım ben orasını, dede." Kimde can kaldı! .. Herkes karnını tuta tuta gülmeye başladı! O kadar komik bir merakla sordu ki Işıl'dan başka herkes kahkahaya boğuldu. Gülme krizi ona da sirayet etti. Fakat neye gülündüğünü bilmiyordu. Bir ara soluklanan Orçun, cümle aralarında kahkaha atmaktan kendini alamayarak:

"İlahi Işıl! .. Yahü, sen hukuk okumuyor musun? Neden aptalca sorular soruyorsun? Derste geçti ya! "

"Hacer mi geçti? Nerden geçti, arkadaşım? Ben neden görmedim? Neye gülüyorsunuz ya? "

"Ne Hacer'i kızım? Hacir, hacir... Hiç duymadın mı? Hastalık, bunama gibi sebeplerden ötürü ne yapacağını bilemeyen insanların mallarını mülklerini idare etme haklarının mahkeme kararıyla elinden alınması..."

"Aman, dede! Nerden bileyim ben? Bir sürü Osmanlıca sözcük... Hangi birini ezberleyeceğim? Bir değil, iki değil... Zaten hukuku onun için sevmiyorum."

"Hukuku, sevsen de sevmesen de bilmek zorundasın. Kanunları bilmemek mazeret sayılmaz. Madem bu ülkede yaşıyorsun, bunlardan az çok haberdar olman lazım. Hacir, 'kısıtlamak' demektir. Hukukta okumuştuk bu konuyu. Vesayet bahsinde... Yani o, mahcur olmuş. Malını mülkünü yönetemez hale gelmiş. Oğlu, vâsi tayin edilmiş." dedikten sonra Define'ye döndü: "E, sonra dede? "

"İşte öyle oldu, Orçun. Babası devreden çıktığı için oğluyla sözleşme yaptık. Zaten o yaşlı kişilerin imza yetkisi olmuyor. Yaptıkları sözleşmeler geçersiz oluyor. Anlaşma yapılabilmesi için sağlıklı olduğunu ispatlaması lazım. Akli melekelerinin yerinde olduğunu belirten doktor raporu olacak. Elinde aynı gün içinde alınmış kapı gibi bir sağlık raporu yoksa, avukat bile tayin edemiyor, yani vekâlet bile veremiyor. Dünyanın bin türlü hali var, çocuklar. Neydik, ne olduk, ne olacağız? "Ne oldum! " dememeli, "Ne olacağım? " demeli! Allah'ın bize bahsettiği en büyük nimetlerden biri de akıldır. O gidince, geri gelmez! "

"Anneannem, "Her kime uzun ömür verirse, hilkatini nekse uğratırız. Ta'kul etmezler mi? " mealinde bir ayet olduğundan bahseder, insanın yaşlandırılışından, bildiğini bilmez duruma gelişinden bahsedildiğini söylerdi. "Ta'kul etmezler mi? " demek de:

"Akıl etmezler mi? " demekmiş. dedim.

"Dinlemesine dinledim de... Anlamasına karışmadım. Ne demek o? " Orçun, tatlı sert:

"Işıl! Darılma gücenme ama bu böyle olmaz! En iyisi, sen yanına bir Arapça Farsça sözlük al! Çantadaki onca ıvır zıvırı çıkar at! Yerine onu koy! Öyle dolaş!
Anlayamadığın sözcükler olunca, çıkar, aç, bak, öğren! İki de birde sohbeti bölme! " diyerek onu uyardı ama kime söylüyorsun? Anlamaz ki o!

"Ne demek, 'hilkatini nekse uğratmak? " diye sordu, bu defa da. Ben cevapladım:

"Hilkat, 'yaratılış' demek... Nekse uğratmak. 'değiştirmek, tersine çevirmek' demek. Yaklaşık olarak: "Kime uzun ömür verir isek, yaratılışlarını değiştirir, tersine döndürürüz." Anlamına geliyor. Uzun yaşatılanların yaratılışlarının değiştirildiği, yaşlandıkları, bildiklerini bilmez hale geldikleri... Yaşlanmak, çocuklaşmak... Hiçbir şey bilmezken bilmeye başladık. Gerekli olduğuna inandığımız inanmadığımız, öğrenmemiz gereken gerekmeyen, iyi kötü çok şey öğrendik. O melekeleri bahşeden Allah-ü Teâlâ, gerektiğinde yavaş yavaş geri alır, alabilir ve ona kimse müdahale edemez! "

"İnsanoğlu, dört ayaktan iki ayağa, iki ayaktan üç ayağa, daha sonra dört ayağa ve nihayet ayaksızlığa doğru yol alır." dedi, Define.

"Üç ayak mı? " diye sordu yine. Dede sakın sakın elindeki tahtaya şekil vermeye devam ederek:

"Evet. Yaşlanınca bastona ihtiyaç hasıl olur. Sonra o da yetmez, emeklemeye başlar ve nihayet ona da güç yetiremez, elden ayaktan düşer, yatağa mahkûm olur. Bu da ayaksız kalması demektir." dedi.

"Gençliğimizin hiç farkında değiliz ama yaş ilerledikçe mumla arayacağız! Sonra dedeciğim? "

"Öyle ya Ahmet! Sorma! neydi o günler yahu! Ah benim aptal kafam! Zerre kadar değerini bilemedim! Neyse... Nerde kalmıştık? Ha... Eşyaların naklini istedik. Gönderiverdiler, sağ olsunlar. İyi kötü yerleştik. Çocukları okula yazdırdık. Küçüğün velisi annesi oldu. Diğerlerinin ben... O, onun sevgilisidir. Kendisine benzediği için çok sever."

Bu arada Işıl masadan kalktı ve üst kata çıktı. Elinde kalınca bir kitapla geri geldi. Yine başladı:

"Dedeciğim, sözünü kestiğim için şimdi bana yine kızacaksın belki ama baksana burada ne yazıyor! Vasi, 'İlim ve insanı her şeyi içine alan' demekmiş. Allah'ın sıfatlarındanmış. Mutlak ve hakiki Vâsi; ilmi, rahmeti, kudreti, af ve mağfireti geniş ve sonsuz olan, müsaadekâr..." diyor."

"Sen o kitabın arkasındaki açıklamalara bakma! O, bahsi geçen konulara göre açıklama yapmış. Osmanlıca Türkçe sözlüğe bak! İstersen git, al! İçerde... Odama gir, sağ tarafta, rafta... Kur'an-ı Kerim'in yanında..."

"Ömür uzunluğu, rızık ve sıhhat genişliği için okunmuş. Ya Vasi ismini zikreden; hırs ve sıkıntılardan kurtulmuş; ahlakı güzelleşir, rızık bollaşır, ömrü uzar, zor işleri

kolaylaştırmış. Kin ve haset içinde olandan bu kötü duygular alınır, o insanın ruhu huzura kavuşmuş. İhlâsla okumayı sürdürenler için manevi perdeler kalkar ve bazı sırlara ererlermiş. Esarete olanlar, özgürlüklerine kavuşurlarmış. Bakın neler yazıyor:

Allah geniş olandır, bilendir. Göklerin ve yerin, bütün genişliğin tek sahibidir. Her yere istiva etmiş olup, evreni an be an genişletmektedir. Vasi sıfatının tecellisi müminlerde daha yoğundur. Nimetleri tükenmez, rahmet ve merhameti sonsuz, affı çok geniştir.

Yüceliği, iktidarı, mülkü, fazlı ve keremi, iyilik ve ihsanı, cömertlik ve keremi pek geniştir. Varlığı ezeli ve ebedidir. Öncesiz ve sonsuzdur. İlmi, tüm ilimleri kapsamış olup, bilgisi engel tanımaz. Gücü, tüm güçlerin üstündedir hiçbir durum, onu başka bir durumdan engelleyemez. Her sesi birden duyar, her yeri birden görür. Dualar O'na yükselir, O'nun tarafından hepsi birden duyulur. Birinin duyulması diğerinin duyulmasına, birinin kabulü, diğerinin kabulüne engel olmadığı gibi, her yeri, her şeyi ve her olayı birden görmesine, her şeyden haberdar olmasına da engel değildir."

"Yahu, kızım! "Oku! " desem, bu kadar hevesli okumazsın! Bir şey anlatmaya çalışıyorum şurada! Bir dur! Bir nefes al! Müsaade et de devam edeyim! "

"Özür dilerim, dedeciğim! Buyun, lütfen! "

"Bu memleketin tek sıkıntısı, sıcağı... Ekşi portakalına da razıydım, kireçli suyuna da, tozlu topraklı yollarına da... Bahçelerinde top koşturan, çelik çomak oynayan üstü başı toz toprak içinde çocuklarını, geçim derdinde ter döken esnafını, giyinip kuşanıp, çarşısında, Kara'lıoğlu Parkı'nda, Tophane'de gezen, kordon boyunda dolaşan insanların çok seviyordum. Frenk yemişi yiyorlar, arıklarında çimiyorlar, "Ene, abu, gari, agam, endeki, ilimon..." diyorlardı. Antalyalıların, atasözleri ve deyimlerle konuşmaları hoşuma gidiyordu.

Şehirlerden bir Antalya vardı, portakal, limon, mandalina çiçeği kokan. Ben artık bu vilayetteydim. Antalyalılar arasında... Hepsi birbirini yakından tanıyan, yabancıları kucaklayıveren ve bağırlarına basıveren..."

"O günleri hatırladım da, burnumun direği sızladı, dedeciğim! Eski evler vardı, avlularında ağaçları, çiçekleri; sarnıçlı, kuyulu... Kuyularından, şangır şungur zincirlerle kova kova su çeken kadınları, kızları... Onlarla yıkanan betonlar, su serpilerek süpürülen kırmızı topraklar, sulanan saksılar... Hemen hemen her evin önünden veya bahçesinin içinden geçen arıklar... Sulayarak yeşerttiği, boy attırttığı meyveler sebzeler, çiçekler... Taşlıklarında yemekler yenen, bahçelerinde mevlitler okunan, düğünler yapılan, gülünen oynanan o yerden, o tek katlı, bitişik nizam, beyaz badanalı, o derme çatma fakat şipşirin evler, içinde güzel insanların yaşamakta olduğu, sıcacık yuvalar... Onların daima açık duran kapılarından, perdeleri dahi açık duran pencerelerinden sadece karasineklerin ve sivrisineklerin girmemesi için önlemler alınmaya çalışılırdı ki oralardan Kur'an sesleri, radyo sesleri, neşeli konuşmalar, şen kahkahalar yükselirdi. Üç mevsim boyunca, evlerinin önlerinde yiyen içen, oturan insanlar, komşularıyla uzaktan uzağa da konuşur, şakalaşırlardı. Misafirliklerin apayrı bir tadı vardı. Nerde kaldı dedeciğim, o günler? Televizyon ve apartmanlaşma, komşuluk bırakmadı. Burada da öyle... Televizyon, aşağı yukarı her eve girdi; o akşam oturmaları, ailelerin o eski kaynaşması ve tadına doyumlanmayan sohbetler falan kalmadı. Kimse akşamları misafir kabul etmek istemez oldu. Belki ancak eski evlerin yer aldığı böyle sokaklarda, geleneklerine bağlı insanların oturmakta olduğu mahallerde ve kırsal kesimde hâlâ aynı adetler devam etmektedir."

“Ne kadar sıcakkanlı insanlardı! Ne kadar içten karşıladılar bizi! Sevgili karım, buz baltasıdır. Burnu büyüktür. Ne bir arkadaş edindi, ne komşuluk kurdu! Kokmaz bulaşmaz... Tavşan kakası gibi... Yapayalnız yaşadı ya! Neyse... Ben herkesle anlaşırım. Arkadaş canlısıyım. Antalyalılarla da can ciğer kuzu sarması oluverdik. İlk dikkatimi çeken, konuşmaları oldu. Evvela yadırgadım, sonra alıştım. Daha sonra onlardan biri gibi oluverdim ben de... Ne ilginç simalar vardı! Hatırlar mısın onları, Semiray? ”

“Bir Deli Zühre varmış, bir zamanlar. Bursa’nın Deli Ayten’i gibi...”

“Deli Zühre” derlerdi kızınca, kızlara, kadınlara... Onu duydum da, kendisini görmedim.”

“Ben de görmedim. Çok önceleri yaşamış.”

Sohbetin burasında kahvelerimiz geldi. Dede de piposuna uzandı. Kahve kokusu rutubet kokusunu bastırır gibi oldu. Derken dedenin kakao kokulu tütününün kesif dumanı sardı ortalığı. Fincanlardan yükselen buğu içivermeye teşvik ediyor fakat sıcaklığından fincana dudak değdirilemiyordu. Ben çok sıcak içemem. Dilim yanar. Epey bir çekerim acısını. Onun için tabağına geri koydum. Biraz soğumasını beklerken dedeye baktım. Minicik kara gözleri, kömürlükten fare bakıyor gibi ışıldıyordu. Neler hatırlamıştı da efkârlanmıştı, acaba?

“Biraz soluklanalım, çocuklar! Hele bir kahvelerinizi için, ben de pipomu tüttüreyim şöyle bir! Biraz sonra devam ederiz.” derken, yukarıya doğru yükselerek, sokak kapısından esen rüzgârla bahçe kapısına doğru yola koyulan mavimsi dumanı seyrediyordu. Bulut halinde çıkıyor, bahçede darmadağın oluyordu. Ortamda çok ağır bir is kokusu...

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0314

Onur Bilge

0315 - EL HAKİM

Onur BİLGE

"Düğünlere giden, resmigeçitlerde boy gösteren meşhur Davulcu Beşi vardı, esmer, şişman, koca göbekli, güleç yüzlü... Ne de güzel kavrardı tokmağı, kocaman eli, tombul parmaklarıyla! Şişkin pazıları, güneş yanığı kollarıyla nasıl da vururdu; bedenine uygun, mütemmim cüzü halini alan davuluna! Yeri göğü inletirdi! "

"Ondan bahsettiler. Rahmetli olduğunu söylediler. Belediye bandosunda davul çalan birisi vardı. O da öyle, tarif ettiğin gibiydi. Onunla tanışmak nasip olmuştu. Öldüyse, her ikisinin de Allah taksiratlarını affetsin! "

"Çalgıcı Kör Ali vardı, hemen hemen her düğüne giden... Ondan da bahsetmişlerdir."

"Bahsetmezler mi? Karısı delbek çalarmış, o da cümbüş..."

"Gözleri görmezdi. Kara kuru, kamburu çıkmış bir adamcağızdı. Hem çalar hem söylerdi. Karısı da eşlik ederdi. Kadınlar kızlar çekinmezdi ondan, önünde oynarlardı. Karısı saz benizliydi. O da gün yanığı, çileli, buruşmuş kırışmış, eşi gibi..."

"Neşeli çılgıklar yükselirdi, düğünlerden. Çocuk sesleri çalgı seslerine karışırdı. Tiz ve güçlü kadın sesleriyle çekilen lülülüler yükselirdi, oyunların içinden..."

"Erkek kılığına girmiş şarlatanlar bir sürü şaklabanlıklar yaparlardı. Arada sigara molaları verilir, durulur dinlenilir, daha zinde bir şekilde devam edilirdi."

"Adam boyu duvarlarla çevrili ahşap kapılı bahçeleri vardı. İçleri çiçek doluydu. O meyve ağaçlarının güzelliği! .. Aman Ya Rabbim! .."

"Palmiyeler, hurmalar, Frenk yemişleri..."

"Yenidünyaya 'muşmula' diyorlardı. Bizim hurma dediğimize de amme... Ben şeye hayret etmiştim... "Dallarında bu kadar portakal mandalina var, acaba neden yemiyorlar?" diye... Meğer turunçmuş onlar. Acı olduğu için yenmezmiş."

"Reçeli yapılıyor, içi de değerlendiriliyor. Kazanlarda kaynatılarak 'ekşi' yapılıyor. Ekşi narlar da öyle..."

"Nar ekşisine bayılırım! Eğreni, tirmisi... Eğren nedir, bilir misiniz, çocuklar? Bilmezsiniz ya, nereden bileceksiniz? Bildiğiniz kızılıcık... Elma, erik, eğren... E ile başlayan iki meyvenin üçüncüsü... Başka bilmiyorum. Var mı? "

"Galiba yok, dede. Eğreni de senden duydum." dedi, Neşe.

"Sinema önlerinde, düğünlerde, parklarda falan satarlardı. Bir de mahalle aralarında... Yeni yetme gençler, başlarında tepsilerle dolaşırlar, anlaşılamayacak şekilde sündüre sündüre adlarını söyleyerek satarlardı. Bardaklarla ölçerlerdi onları. Gazete kâğıdından, kullanılmış defter yapraklarından yapılan külahlara doldururlardı. Düğünleri de günlük hayatları da bambaşkaydı. Hele Kaleiçi! 'Eski Antalya' diyorlardı oraya. Yazın, dükkânı bırakır bırakır denize kaçırdım. Mermerli'den çıkmazdım! Sonra Şarampol... Giritli Mahallesi... Senin mahallen, Semiray..."

"Evet, dede! Benim doğduğum, büyüdüğüm semt... O zamanlar her tarafı kayalık,

çalılıktı. Boş alanlarında uçurtmalar uçurulur, her çeşit oyun oynanırdı. Onları yazıyorum ben, unutulmaması için. 'Oyun' ve 'Düzlük' isimli öykülerimde cıvılcı çocuklar. O taşlı tozlu sokaklarında, kırmızı topraklı boş alanlarda koştura koştura oynarlar. Ter içinde kalırlar! Ayakları, dizlerine; kolları dirseklerine kadar sıvanmış; üstleri başları toz toprak içinde, yüzleri kirli, elleri ayakları çamurlu... Sizin oralarda, Pali Bahçesi'nde top koşturulurdu."

"Antalya Türkçesi diye bir şey vardı, darb-ı mesellerle dillendirilen..."

"Faytoncu Arafa, kamçısını şaklattı mı, atlar dört nala koşmaya başladılar. Bir de nara atardı, şöyle bir: "Haydi oğlum! Deh! .." diyerek! Şarampol'daki Kanlıçay'da çimmeyen yoktu. Öyle bir Antalya'ydı, Antalya'm o zamanlar."

"Yaz bunları Semiray, yaz! Unutulup gitmesin. Hikâyelerde bari yaşasın! Üstünden seneler geçivermiş, bak! Geçmişte kalıvermiş bile!"

"Onun için yazıyorum ya dede. O zamanlardan, yani çocukluğumdan ne koparsam kâr! Hatırlayıp kaydediverdiklerim benim, unuttuklarım yok! Sanki hiç olmamış, hiç yaşanmamışlar."

"Şimdi, 'unutmak' dedin ya Semiray... Bizim ev sahibini hatırladım. Hani o çocuklarını bile tanımaz hale gelen adamcağızı... Ne kadar acı bir şey, bilirken bilmez hale gelmek... Sen, yıllarca hâkimlik yap, karar makamında ol, sonra hafızanı kaybet, hayalet gibi yaşamaya başla! Olacak şey değil ama olabilen şeyler bunlar. Bunama, herkesin korkulu rüyası... Ben, onu bunu bilmem, hafızayı boş bırakmamak, arada yoklamak lazım! "

"Alzheimer..." dedi, Işıl.

"O ne, kız? "

"Dediğin hastalığın adı... Onlardan bizim orada da var. Şizofrenler falan..."

"Nerede? " diye sormadık. Bakırköy'den bahsediyordu. Dedeyle ben anladık. Diğerleri de sormadı. Yoksa yine derdi depreşecekti, alacaktık başımıza belayı!

"Hafıza, bir arşiv... Bilgiler, evraklar, dosyalar... Bilgileri, oraya altın çivilerle çakmak lazım... Tertipliçe yerleştirmek... Rasgele oraya buraya atılan eşyaları bulmak için her defasında her yere bakmak, her şeyi birer birer elden geçirmek, uzun süre aramak taramak lazım. Hafızamızda her şeyin belli bir yeri olmalı ve her şey yerine konmalı. Neyin nerde olduğu, minicik altın çiviler, gümüş çekiçlerle akla çakılmalı ki her arandığında kolaylıkla hatırlanıversin, bulunursun! Bazı yerlerde rastladığım insanları tanıyorum ama isimlerini aklıma getiremiyorum. Kimi, hangi ortamda tanıdıysam, onu o ortamda adıyla sanıyla biliyorum; İstanbul'dan tanıdığım birini Antalya'da ya da Bursa'da görsem, adını bir türlü aklıma getiremiyorum. Tanıyorum ama nereden tanıdığımı hatırlayamıyorum.

Acaba hafızamıza olur olmaz her şeyi doldurduğumuz için mi beynimiz çöplük haline geliyor? Yoksa başkalarının dertleriyle dertlendiğimizden, üstümüze vazife olmayan işlere karıştığımızdan mı? "

"Kim bilir, dedeciğim? Elbette vardır bir hikmeti. Hani derler ya, damlaya damlaya göl

olur. Belki de damlaya damlaya damlayamayacak hale geliyordur. Beyin hücreleri öle öle... Yani unutacak bir şey kalmıyordur, unuta unuta..." dedi, Duygu.

"Hâlbuki hafızanın hacmi, tasavvur edilemeyecek kadar geniş! Bir çocuğun hafızasında olan bilgileri yazmaya kalksam başarılı olamam! " dedim, "Bir süre düşündüm kaldım! Muazzam bir kapasite! Öyle bir bilgi işlem merkezi ki tarifi mümkün değil! Hâlbuki beyin, yumuşak, yağ parçası gibi bir organ... Nerden biliyor ne yapacağını? Nasıl duyuyor, görüyor, tat alıyor, acı veya zevk duyuyor! Bir sürü şeyi birden nasıl yapıyor? Bir de her şeyi kayda alıyor! Her düşündüğümde aklımı kaybedeceğimi zannediyorum! Bir kul bu kadar mükemmel bir yaratılıştadır, ya O? "

"El Hakîm ismini çok tekrarlayan, hikmete kavuşur ve kendisine gizli mânâlar açılır, Semiray. Bunu unutma! O, sana kendisini bildirir. "Allah-ü Teâlâ hakkıyla bilendir ve Hakîmdir." Bu bir ayettir. Hikmet sahibidir. Her şeyi yerli yerinde yapandır. Bırakın diğer gerekli şeyleri, işte bakın, bir düşünün, sadece hafızamız olmasaydı, ne hale gelirdik! "

"Öyle ya dedeciğim! Yaklaşık elli tane ders kitabını hafızlıyoruz. Onları nereye dolduracaktık? "

"Ahmet! Bırak dersi, kitabı! Evimizin yolunu bile bilemezdik, sokaklarda dolanırdurduk, Maazallah! " dedi, Neşe.

"Bir hadis aklıma geldi, çocuklar. "Günahtan kaçmaya kuvvet, ibadet yapmaya kudret, ancak Aziz ve Hakîm olan Allah-ü Teâlâ'nın yardımı iledir." Bir an yardımını bizden kesse, öylece kalakalırız! Biz, aciz ve zavallı kullarıyız. Gözle görülmeyen bir tek mikrop girse vücudumuza, bizi yere serer! Aczimizi bilir, O'na sığınırız. Öyle değil mi, Orçun? Sen neden bir şey söylemiyorsun? Ne düşünüyorsun, bakayım? Bir derdin mi var? "

"Hamdolsun, dedeciğim! Hiçbir derdim yok. İbadet konusu canımı sıkıyor. Gerektiği gibi kulluk edemediğim için kendime kızıyorum! Allah-ü Teâlâ, bizim ne kadar güçsüz olduğumuzu bilmez mi? Onun için yapabileceğimiz şeyleri emretmiş. Gücümüzün yetmeyeceği şeylerin ağırlığı altında bırakmamış. Buna rağmen ne kadar tembeliz! Başka şeylere üşenmiyoruz ama! "

"Bir ayet daha aklıma geldi, oğlum. "Allah kimi dilerse saptırır, kimi de dilerse doğru yola götürür. O, her şeye galiptir ve hakîmdir." Çok ister ve dua edersen, az da olsa sürekli ibadet, sana da nasip olur."

"Acaba ev sahibiniz bir kaza falan mı geçirmiş? Neden öyle olmuş? "

"İnsan hayatı, birkaç yıldan ibaret değil, Işıl. Bir asra yakın yaşayanlar var. Her organ gibi beyin de yorulur, durur, güçlendiği gibi zayıflar, tükenir.

Bize verilenlerin tamamı emanet! Akıl da hafıza da bedenlerimiz de... Kim bilir bir zamanlar nasıl kükrerdi, yetkisine güvenerek! Nasıl kasım kasım kasılırdı, kim bilir! Etrafındakiler, el pençe divan! Astığı astık, kestiği kestik! Hüküm verme yetkisi de emanet... Her şeyi hikmet üzere yaratan, yerli yerinde yapan, El Hakîm'dir! O, Mutlak ve Gerçek Hâkim'dir! Hüküm Allah'ındır! Her emri hikmet doludur.

O'nun hükmü olmadan ne olabilir? Kim, kime hükmedebilir? Ne zamana kadar? Eşe, evlada, emrimizde çalışanlara belli bir süre hükmedebiliriz. Hükmettiğimiz kişilere belli

müeyyideler uygulayabiliriz. Müeyyidelerin de müeyyideleri vardır. Hâkimlerin Hâkimi, hükmedenlerin Hükümdar'ı ki O hikmet sahibidir. Ne yaptıysa, yerindedir.

Mevki, rütbe, para pul, mal mülk, her şey emanet ve kullanım süresi sınırlıdır. İnsan ömrü sınırlı, her şeyden önce... Yarattığı her şeyi gören, bilen, kontrolünde tutan Allah-ü Teâlâ için kâinat ne ki? Koca koca yıldızlar, galaksiler, hareketli hareketsiz ne varsa, hükmü altında... İşte, böyle bir Padişah! Gücü tahayyül edilemez! İşlerine akıl sız ermez!

Ne o? Saatlerine sık bakmaya başladınız. Galiba vakit daraldı. Hâkimi anlatacaktım, neden o hale geldiğini... Olmadı. Vardır bunun da bir hikmeti! Kalkın, durmayın! Yarın devam ederiz, artık! Haydi bakalım, okulunuza! Bak, hâlâ sallanıyor! ..”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0315

Onur Bilge

0316 - EI VEDÛD

Onur BİLGE

Bu sabah benim odamda kahvaltı ettik, keyif çaylarımızı içmek için açık pencerenin önüne geçtik. Baktım ki hepsinde bir dermansızlık... Kolları kanatları düşmüş... Poyraz estikçe almakta oldukları nefeslerle an be an kurumaktalar... Beni görünce, sevgiye muhtaç, takatsiz avuçlarını merhamet dilenircesine açmış, yalvaran bakışlarını gözlerime dikmiş, koro halinde: "Bir yudum sevgi, Semiray! Bir nebze ilgi! " diyorlardı.

Biz gölgedeydik, bir çatı altında... Efil efil esen pencerenin önünde... Ellerimizde çaylarımız, sürahide buzlu suyumuz... Keyif çatismaktayız. Onlarda, bir gün önceki kurutucu sığın kalıntısıyla güç bela geçirilen gecenin yorgunluğu, kalan son kuvvetlerini de sabah güneşine karşı direnerek tüketmişliğin bitaplığı, adeta can çekişmekteydiler.

Görür görmez kalktım, çiçek sulama kabını doldurup getirdim. Başlarından aşağı dökülen, onlar için su değil, ab-ı hayattı. Birkaç saniyelik duşla birazcık da olsa kendilerine gelecekler, kana kana içecekleri sevgiyle canlılık kazanacaklardı. Toprak, kuru kuru geçmiyordu boğazlarından, gıdaları suya bağlıydı.

Yıkandıkça yapraklarının tozları gitti. Can havliyle emdi, gözenekler suyu. Artık, köklerde rahatlık, gövdelerde ferahlık... Dallarda güç kuvvet, yapraklarda letafet... Çiçeklerden beklenense, rengârenk memnuniyet ve mutlu gülücükler...

"Bir yudum sevgi..." dedim. Babam:

"Bir yudum su..." dedi. "Yaratılışın başı su! Hay'dan geldik, Hu'ya gidiyoruz. Selden geldik, suya gidiyoruz. Şu bir yudum su olmasa, ne yaparız? "

"Artık Allah'ın bu sıfatların yarısının anlamını biliyorum. Hay, hayat... Canlılık... Yani hayat veren... Hayatı yaratan..."

"Diğerini de biliyorsun, o zaman. Hu, Hüve'nin kısa hali... O'ndan geldik, O'na gidiyoruz."

"İnsanları neden yaratmış, acaba? "

"Bunu, hemen hemen herkes en az bir kere sormuştur. Bir kutsi hadiste: "Gizli bir hazine idim. Bilinmeye muhabbet ettim ve mahlûkatı yarattım." buyrulur. Sadece bizim değil, evrenin yaratılma sebebi, sevgidir. Cenab-ı Hak, isimlerinin tecelli etmesini murat ettiği için varlık dünyasını yaratmış."

"Anladığım kadarıyla, kullarından da sevgiden başka hiçbir şey istemiyor. O'nun da mı bizim gibi sevgiye ihtiyacı var? "

"Haşa! .. O, ihtiyaçtan münezzehtir! O'nun, sevgi dâhil, hiçbir şeye ihtiyacı yoktur! İhtiyaç sahipleri yalnız biz canlılarız. Hepimiz O'na muhtacız. Başta var olmak ve var kalabilmek için O'nun varlığı gerekmede... Bir an uyusa, uyuklasa bir an gaflette olsa kıyamet kopar! .. Hay'dır, Kayyum'dur! Ezelden beri hayatta, her an ayakta. Her şey, O'nunla vücut bulur ve ayakta durur."

"Her şey ayakta değil ama... Boşlukta duranlar, uzayda dans edenler de var."

“İşte o dev kütlelere hareket veren ve onları dayanaksız boşlukla tutan da O ve O’nun sevgisi... Sevgi kaynağı O’dur. Onun bir sıfatı da Vedud’dur.”

“Sevgiyle mi alakalıydı, bu sıfatı? Ziyadesiyle sevmeye layık...”

“Evet... Yarattıklarını, özellikle iyi ve itaatkâr kullarını çok seven, hayırlarını isteyen, onları rahmetine ve rızasına erdiren, sonsuz bir muhabbete sevmeye, dostluğu kazanılmaya en çok layık olan yegâne varlık... Bu isim, bir ayete şöyle geçer: “İlk olarak yaratan ve tekrar diriltendir. O, Gafur ve Vedûd’dur.”

“O’nun isimlerinin kapsamını tam olarak idrak edememekle beraber, onlar en çok bizde tecelli etmiş, belki bizi o nedenle seviyordur. Belki bize sevgi ve merhameti Vedûd isminden geliyordur.”

“Allah, bütün yarattıklarını sever. Sevgi tutkaldır. Birbirine bağlayan, bağlı tutan... En çok insanda zuhur etmiştir, en çok bizi sever ve en çok bize merhamet eder. İnsan, ilâhi isimlerin tecelligâhı, yani aynasıdır.

Arifler ve âlimler, bu isimleri okuyan, tecellilerinden büyük ölçüde yararlanmaya çalışan kimseler oldukları için onlar, Allah tarafından daha çok sevilirler. Onlar, bir an Allah’tan ayrı kalmak istemez, dilleri ve beyinleri hep O’nunla meşguldür, kalplerinde de hemen hemen Allah aşkından başka bir şey yoktur.”

“Sevgi karşılıklı... Ne kadar seversek, en az o kadar seviliriz. “Bana bir adım gelene on adım gelirim! ” demiyor mu?

“Bana yürüyerek gelene koşarak giderim! ” diyor, insanların, birbirlerine ve diğer canlılara merhamet ve sevgiyle muamele etmesini istiyor.”

“Fakat en çok kendisini sevmemizi...”

“Neden, biliyor musun? Bütün sevgiler, aşta tamamlanır, bütün aşklar da Allah aşkında... Sevgi ve aşk mutluluk verir ama mutlaka eksik kalmıştır. İşte Allah, ihtiyaç duyduğu için değil, kullarının ihtiyaçlarını gidermek amacıyla, gerçek sevgiyi ve aşkı yaşamalarını arzu ettiğinden en çok zatının aşkla sevilmesini ister.

“Babacığım, aşk nedir? ”

“Aşk, beraberliğin azalttığı, ulaşamamanın çoğalttığı, içine şehvetin karışmadığı yüce bir duygudur. Sen şimdiki aşklara bakma! Onlar naylon aşklar... Kokusuz, tatsız... Sadece gösteriş, boya, süs... Plastik çiçekler gibi... Mecazi aşklar bile aşka benzemezken, Allah âşığı olmak değil, onları bulmak bile çok zorlaştı! Nerde öyle veliler? Allah âşıkları, dünyanın tüm nimetlerini ellerinin tersiyle itip, kendilerini Ona adayanlardır.”

“Acaba neden en çok kendisinin sevilmesini ister? ”

“Şimdi ben annene: Ben seni seviyorum ama seninle beraber şunu da, bunu da...” diyebilir miyim? Böyle bir sevgiyi kabul eder mi? Bizim kalplerimizin dört odası da tıklım tıklım dolu. Nereye alacağız, Allah aşkını? Fakat erenler öyle mi ya? ”

“Fakat bu çok zor... Daha kulları, tam anlamıyla aşkla sevmeyi beceremezken...”

"Herkesi bitirip, bir Allahla kalabiliyor muyuz? İşte o zaman gerçek aşkı bulmuşuz. Ona sevgisini söylerken yaşlar boşanıyor mu? Evet, şüphe kalmamış, Allah âşığı olduğumuzdan.

Sahabe de öyleydi. Kıtâl ayeti inince bir dalgalanma başladı. Can kıymetliydi, Cananın emrine itirazlar oldu. Demek ki gerçek aşk, Sevgili için canını seve seve verebilecek raddeye gelebilmektir. Riya yapmaksızın, kendimize soralım, Allah'ı ve Resulünü gerçekten hak ettiği kadar, yani uğruna gözümüzü kırpmadan canımızı verebilecek kadar seviyor muyuz? Cevap, düşünmeksizin. "Evet! Seve seve..." ise mesele yok. Demek ki aşkımız kemale ermiş. Sevme yeteneğini herkese aynı miktarda vermiş. Kimisi hamurunu mayalamış, kabartıp çoğaltmış, kimisi mayayı dahi çürütmüş, işe yaramaz hale getirmiş. Kime sorsan: A, Allah sevilmeyen mi? Tabii ki seviyorum. der. Ne kadar? Nereye kadar? Evladından, anandan babandan, canından çok mu? İşte orada durmak lazım! Kaldı ki Allah, işlerini birazcık aksatmaya görsün! Başlayıverirler isyana varan şikâyetlere! .."

"Günümüzün aşklarına benziyor. Sevgiler, aşklar, menfaat sınırına kadar... Mesela ben, Allah'ı aşla nasıl seveceğimi bilmiyorum. Anayı babayı sevmek kolay... Ya da bir başkasını.... Cinsiyet ayrımı sonucu karşı cinse ilgi, sevgi, sonraları aşk gibi duyguların uyanması da doğal... Allah, yürekleri sevgiye programlamış. Ya Allah ı sevmek? Kolay mı, görünmeyeni sevmek, onu hayal etmek bile yasaklanmışken? "

"Onun yarattıklarını da rızasını kazanmak doğrultusunda, yani Allah için seviyorsak, zatını seviyoruz demektir. Allah aşkının oluşabilme sırası, kul aşkından sonradır. Önce yaratılanı seveceksin! Tüm yaratılanları... Sonra da Allah'ı... Hem de aşkla! Bütün sevgiler kalbe dolup olgunlaşmadan, Allah aşkı hissedilemez! İşte Allah aşkı kalbe dolmaya başladığında da bütün o sevgiler, ortamı terk etmek mecburiyetindedir. Çünkü, en yoğun sevgi, en mükemmel aşk, O'na duyulandır."

"Desene daha çok işim var ve de çok zaman lazım! Çünkü ben henüz o kadar şeyi çok sevmeyi beceremedim. Nefret ettiğim insanlar bile var ve onlara duyduğum kin..."

"Nefret ve kin, yürekteki pisliklerdir. Onlar oradan çıkmadan, kalp tertemiz olmadan Allah aşkı girip yerleşmez! Kalbini o kirlerden arındırmaya çalışmalısın, Semiray! Pis eve misafir kabul edilir mi? "Padişah konmaz saraya, hane mamur olmadan! " Bunu sakın aklından çıkarma! "

"Allah'ı aşkla nasıl sevebilirim baba? "

"Allah'ı aşkla sevdiğini hissedemiyorsan, göremediğin için bunu başaramıyorsan, görmekte olduğun Allah'ı sevenleri sev! Aşkla sev! Allah'ı seveni sevmek, Allah'ı sevmek demektir. İbadet sayılır. Bir nevi ibadettir."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0316

Onur Bilge

0317 - EL MECİD

Onur BİLGE

Sevginin doruk noktası aşktır. Aşkın da kemale ermesi zaman ister. Âşık, kalbinde taşımakta olduğu varlığın büyüklüğü, yüceliği ve ulaşılmazlığıyla doğru orantılı olarak aşama kaydeder.

Sevgi; sıcak, sıcacık olduğu, insanın içini ısıttığı halde aşk yakıcıdır, dayanılacak gibi değildir! Âşıklar yaya yana arar maşuku. Kalpte aşk, damarda kan, yana yana... Yana yana yol alır evrende dev kütleler. Kul, yana yana gider Mevla'ya... O kadar ki yana yana kömür, sonra kül haline gelir ve artık ateşten etkilenmez! Burada yananlar, orada yanmaz!

Karşılık beklemeden beslenen saf bir sevgi, kısa sürede aşk halini alır, mutlaka vuslatla sonlanır. Yeter ki âşık o kapıda beklemekten usanmasın ve açılıncaya kadar yorulmak bilmeden umutla çalmaya devam etsin!

Allah, Mecid'dir. Şanı yüce, kadri büyük, işleri mükemmel, nimeti bol, ihsanı sınırsız; azamet, şeref ve hâkimiyeti sonsuzdur.

El Mecid sıfatı, Kur'an-ı Kerim'de iki defa geçer: "O övülendir, şanı yücedir." ve "Arşın sahibidir, yücedir." İki defa da Kur'an-ı Kerim'in sıfatı olarak geçer: "Fakat O yüce bir Kur'andır." ve "Kaf. Şanı yüce Kur'an'a yemin olsun ki..."

"Babacığım, 'Kaf' dedin ya... Aklıma, bana masallarda anlattığınız Kaf Dağı geldi. Nerede olduğunu sorardım. "Kafkasya'da..." der, geçiştirirdiniz. Nasıl bir dağ olduğunu ne kadar merak eder, oraya gitmeyi ne çok isterdim! Daha sonra öyle bir dağ olmadığını duydum. Bende, hayallerimde olduğu haliyle kaldığı için sevinçliyim ama gerçek olmadığı için de bir o kadar üzgünüm. Bursa'ya gelince, Uludağı, bir süre çocukluğumun Kaf'ı ile özdeşleştirmeye çalıştım, başaramadım. Kafkaslar başka yerdeydi. Konumu farklıydı. Özellikleri de öyle..."

"O dağda neler neler vardı! Öyle değil mi? Bu dağda ne var? "

"Ne olacak? Birkaç otel motel... Tesis mesis... Ne peri padişahının kızı, ne mücevherlerle süslü saraylar... Hem, o hayalimdeki dağ çok yüksekti. Geçit vermiyordu. Ardına ulaşmak mümkün değildi. Ardında ne muhteşem hayal ürünleri vardı! Cennet tasvirleri gibi... Acaba ölüm, Kaf mıydı? O nimetlere engel olan, geçit vermeyen, önümüzde duran... Ardi cennet miydi?

"Belki, Semiray... Ne düşünebildiysek, bize ilham edilmiştir. Öyle bir şey olmasaydı, biz öyle bir hayal kurup masallaştıramazdık! Masallar da ilhamlarla ortaya çıkar, dilden dile dolaşır."

"Ah, çocukluğum! .. O masalımsı beş yaşım... O hayal dünyamı yeniden kursanız! O mutluluğu bir daha yaşatsanız, elbirliğiyle! Annem, ablam, Nermin, sen... Ah, baba! En çok sen! .."

"Çok güzel bir hayatın olacak, Semiray! İnan buna! Mutluluk temeli üzerine bina edilen hayat sapasağlam olur. En az temeli kadar renkli, heyecanlı, masal gibi bir hayatın olacak. Şiir gibi..."

"Hayal dünyam, aynı tarif ettiğin gibi... Fakat gerçek hayat, acımasız ve çok yıpratıcı! "

"Kötü şeylerden bahsetme şimdi, Semiray! Uludağ diyordun..."

"Uludağ'ın adı ulu... Hem tek değil ki! İki... O zaman Ulu Dağlar olmalıydı. Sanki yan yana gelmişler, birbirlerinin omzuna kollarını koyup poz vermiş, gülümsemekteler. Sevgililer gibiler. Evliler gibi... Erkek olan, biraz daha yüksek... Diğeri onun önünde... Bana öyle geliyor. Onlara baktığımda, kıyamete kadar ayrılmayacak çiftler olduklarını düşünüyorum."

"Senin hayal dünyan ne kadar geniş! Oldun bittin böylesin! Hayalperest kızım benim! Biliyor musun? Sen, ileride iyi bir yazar olabilirsin. Belki masallar yazarsın doya doya... Yazarken yaşarsın, okurken yaşarsın. Belki de resimli çocuk kitapları... Hayallerini rengârenk aktarırsın tüm çocuklara. Önünde uzun bir hayat var, İnşallah. Arzu ettiğin her şeyi gerçekleştirebilmen mümkün! Acıyan bana acısın! Şunun şurasında ne kaldı? "

"Öyle deme, baba! Allah sana da uzun ve sağlıklı bir hayat versin! Sen de arzularını gerçekleştirmek için az uğraşmadın! Meclise girme hayaliyle yaşadın. Bir şeyleri değiştirmek, her şeyi güzelleştirmek gibi emellerin vardı. Üç kere seçime girdin, dağ bayır gezdin, konuşmalar yaptın, çalıştın, uğraştın, idealinin peşinden gittin. O uğurda servetler harcadın. Olmadı, olamadı. Sen, yalan dolan bilmedin. Doğruları, dosdoğru söyledin, hayallerin gerçekleşemedi ama en azından denedin. Hem de bir kere değil, tam üç kere baba, tam üç kere! Bu dolu dolu yaşamak değil de nedir? Maceraperest ruhun tam anlamıyla tatmin olamadı mı hâlâ? Hayalperestliğimi galiba sen oluşturdu. Evet evet, mutlaka sen... Yazma aşkım da senin eserin, resim olayı da... O iki yetenek de müzik gibi senden gelmekte... Belki genetik belki sirayet..."

"Bırak şimdi bunları! Sevgililerden bahsediyordun, onu tamamla! Daldan dala, daldan dala! Bana sataşmaktan da vazgeç! Uludağ, diyordun."

"Masallardaki dağları anlatırken, yüceliğinden bahsediyordunuz. Daha sonra okuduğum okullarda haritalar geldi, kahverengi yerlere dikkatimiz çekildi. Kahverengi koyulaştıkça yüceleşen dağların başları bulutları yarıp geçiyordu. Bu dağın neresi yüce? Orasından burasından kolayca zirvesine çıkılabiliyor. Teleferikle, arabayla, yaya... O zaman neresi ulu? Ağrı öylesine... Kala kala bir Everest kaldı. Onun için bile: "Zirvesine ulaşamadı!" diyemiyoruz. O devi de Sir Edmund Hillary alt etti. Yeryüzünde insan ayağı değmeyen yer kalmadı. Belki kutuplarda vardır. Ayın bile efsanevi güzelliği kalmadı. Hayallerimizdeki o el değmemiş hali, eşsiz cazibesi, masalımsı çekiciliği, nur yüzlü genç kızlığı..."

"Ben de olayı radyo haberlerinden ve basından günü gününe takip etmiştim. Bu konuyu galiba Hayat Mecmuası da birkaç kere yazmıştı. Üzerinden çok zaman geçti, unuttum."

"Aya çıkış olayını mı? Ben de hatırlıyorum her aşamasını. Ajanslarda bıkip usanmadan defalarca..."

"Hayır. O değil, Everest... Öyle ya, ona ilk tırmanan da Hillary idi. Kimse cesaret edememişti de... 29 Mayıs 1953 olacak. 19 Mayıs'tan aklımda kalmış. Hatta başarısı nedeniyle Kraliçe Elizabeth ona 'şövalye' unvanı vermişti."

"Ben de sana onun o başarıya nasıl ulaştığını anlatacaktım. Macerasını kaleme almış. Okulun karşısında Akademi Kitapevi, var ya... Orada gördüm, kitabını. 'High Adventure' yani 'Yüksek Serüven'... Ben bitirdim, Neşe okuyor şimdi."

"Neler anlatmış? Anlat, o zaman! O zamanlar epey merak uyandırmıştı. Her şeyin cazibesi, elde edilinceye kadar..."

O da senin gibi aşkının peşinden koşmuş, usanmadan. Söylediğin tarihten bir yıl önce, yani 1952 yılında, Everest'e çıkmayı denemiş, olmamış. O hayal kırıklığı içindeyken, birkaç hafta sonra İngiltere'deki okulun birinde öğrencilere, zirveye tırmanış girişimi hakkında bir konuşma yapmak üzere çağırılmış. Onlara, başından geçenleri anlatırken girişimindeki başarısızlığını kabul ettiğini söyleyince üzüntüyle bir süre susmuş, sonra mikrofonu bırakıp, konuşmakta olduğu kürsüsünün yanındaki Everest'in büyük boy fotoğrafının önüne gitmiş. Ona doğru dönüp, yumruğunu havaya kaldırarak, olanca gücüyle zirveye meydan okumuş:

Ey, Everest! İlk denememde beni yendin ama seninle devam bitmedi! .. diye haykırmış. Beni bekle! Yine geleceğim ve bu defa seni ayaklarımın altına alacağım! ..

Everest'e meydan okuduktan sonra konuşmasına devam etmiş ve kendisini can kulağı ile dinlemekte olan öğrencilere, bir yıl sonra ulaşmayı tasarladığı başarısının gizini hemen oracıkta şöyle açıklamış:

Everest, ilk denememde beni yendiği için gözümde daha da büyüdü. Benim bunu bildiğim gibi o da şunu çok iyi bilmeli ki onu yenememişim, inancımı ve azmimi daha da büyüttü ve güçlendirdi!

Gerçekten de tam bir yıl sonra hayalini gerçekleştirmiş, Everest, ayaklarının altında kalmış."

"Dedim ya... Her şeyin cazibesi, elde edilinceye kadar... Ulaşılamayana duyulan arzu, kavuşuncaya kadar... Hillary de o en üstteki zirveye âşık. Bir tek aşk vardır, vuslattan sonra da yükselen bir seyir gösterecek olan, o da Allah aşkıdır! Çünkü O'na ulaşmak mümkün değildir! Onun için cazibesini hep koruyacak, her zaman Yüceler Yücesi olarak gönüllerimizin tahtında, sonsuza kadar kalacaktır! Bizlerdeki aşkının seviyesinin kontrolü de elinde olmasa, onun aşkına bu yumruk kadar et parçası dayanabilir mi? Mümkün mü? Aşık olanın kalbi durur! .. Neyse, anlat da... Sonra konuşuruz. Bu mevzu biter mi! .. Açtıkça açılır. Dört cihete, sekiz yöne... Asumana, sonsuza..."

"Sen de açmış olduğun konudan uzaklaştın. 'El Mecid' diyordun."

"Hayır, uzaklaşmadım. Yüce sözcüğü etrafında dönüp duruyoruz. Sen, ulaşılmayan yerlerden, aşılamayan dağlardan, zirvelerden bahsediyorsun, zirvelere âşık olanlardan... Bunlardan biri Everest Fatih'i, biri sen..."

"Neden ben? Ben dağcı mıyım? "

"Dağcısın ya! Kaf Dağı da Kaf Dağı! .."

"Sizin eseriniz..."

"Evet, bizim... Onların namına da konuşmam gerekirse, güzel bir esere, beraberce imza atmanın hazzı içindeyiz."

"Hani baba Bin Bir Gece Masalları? Topu topu taş çatlasa elli masal... Ya diğerleri?"

Nerde onlar? Nerde? Yoksa beni hep beraber kandırdınız mı? "

"Gerisi sende, Semiray! Ne ararsan, kendinde ara! Özüne in! Arşive... Neler kaydettik oraya, bir bak, tozlarını al, tasnif et, birer birer çıkar gün yüzüne! Kaç kitap aldım sana! Bir hatırla! Okul kitaplığı nasıl doldu? Sonrası? Abla, annen, sen... Kitap yetiştiremedim, Tekelioğlu İl Halk Kütüphanesi'ni eve taşıdım! Git, kayıtlara bak! El insaf! .."

"Tamam, tamam... Yine mükemmel bir savunma yaptın ve beraat ettin! İtiraz temyiz yok! Şimdi sen anlat, Mecid'i! Birkaç şey saydın, aklım karıştı. Tam karşılığı ne? "

"Kısaca: 'İkramı Bol, Şanı Yüce' denebilir. Yarattığı muazzam evren ve içindeki güzelliklerle, aksatmadan verdiği nimetler nedeniyle, övgüye ziyadesiyle layık olan...' El Mecid, O'nun çok önemli sıfatlarından. Sen de hatırlarsın. Hani her namazımızın son oturuşunda Efendimize salat- üs selam getirirken sonunu "İnneke Hamid-ün-Mecid" diye bitiriyoruz ya... Hatırladın mı? "

"Evet, iki kere geçiyor."

"Bu dünyada, belki çoğumuz farkında değiliz, bizden O'na bilinçsizce, devamlı şikâyetler yükselmekte, O'ndan bize sağanak halinde nimetler yağmakta! Gözlerin göremeyeceği, hayallerin ulaşamayacağı kadar Yüce olan Rabbimizin merhametinden, nimet deryasında yüzüyoruz. Balık için suyun önemi neyse, bizim için de o nimetlerin önemi o! O ne zaman fark eder suyun değerini? "

"Sudan çıktığında..."

"Diyelim ki bir hayvan... Eğitim almamış, deneyimi yok... İnsanla mukayese edilebilir mi? İnsanoğlu, nankör! Ne kadar mükemmel bir ortamda yaşamakta olduğunun ve tüm ihtiyaçlarının nasıl karşılandığını farkında değil."

"Farkında olmaz olur mu, baba? Farkında da düşünmek ve takdir etmek istemiyor. Hayattan beklentileri çok fazla... Bir türlü doyuma ulaşamıyor. Onun için isyana varan şikâyetler içinde..."

"İhtiyaçlar sonsuzdur..."

"Tatmin edilemez! "

"Evet. Tatmin edilemez! Yüceler yücesi olan Allah'ın kelamı da yücedir. Belağatı, fesahatı, icazı, letafeti ve her dem tazeliğiyle tadına doyumaz! Dikkatlice okunur, önerilenler uygulanırsa, çağın hastalığına şifa olur. Fakat nedense, o da raflara kaldırıldı, duvarlara asıldı. Elin Hillary'sinin yazdıkları merakla okunuyor da Allah'ü Teâlâ'nın sözleri okunmuyor! "

"Bu taş bana mı? "

"Tanıma kim uyuyorsa ona... Bana, sana, ona... Gaflette olan herkese..."

"Sahi, baba... Salli' ve 'Barik' olarak bilinen o salavatlar... Demek ki çok önemliler ki namaza girmişler. Ne demek acaba? Şimdi merak ettim, işte! "

“Anlamları karmaşık değil, ezberlenmeleri kolay... Namaz kılan bütün müminlerce her gün defalarca tekrarlanmakta... Bu salavatlar, genel olarak, hızlı hızlı okunur, anlamları düşünülmeden geçilir. Oysa özellikle namazda tekrarlanan sure, ayet, dua ve salavatların, yani söylen sözün anlamı öğrenilmeli ve her okunuşlarında, içeriği düşünce şeridinden geçirilmeli! O zaman kılınan namaz, kat be kat makbul olur! Böyle bir namaz, kulu sorumluluktan kurtarmakla kalmaz, onu her defasında biraz daha geliştirir ve yüceltir. O çok önemli olan salavatların anlamları şöyledir:

“Ya Rabbi! İbrahim Aleyhisselam’ın ve âlinin şerefini ve şanını yükselttiğin gibi Muhammed Aleyhisselam’ın, dünyada namını âli ve meşhur, güzel dinini daim, ümmetini çok, ahirette sevaplarını sonsuz, kendisini herkese şefaati, cennette yüksek ve nurlu bir yer olan Vesile makamına kavuşturmakla O’nun şanını, şerefini ve derecesini yükselt. O’nun âlinin ve ashabının derecelerini yükselt. Sen Hamîd’sin, her insanda ve her kalpte övülensin, bütün hamdler yani övgüler sanadır. Sen Mecîd’sin.”

“Ya Rabbi! İbrahim Aleyhisselamın ve âlinin feyz ve bereketini artırdığın gibi Muhammed Aleyhisselam’ın mübarek isminin anılmasını, O’na tabi olanları çoğalt, yolunu daim eyle. Âlinin ve ashabının feyz ve bereketini, iyiliklerini artır. Sen Hamîd’sin, Mecîd’sin.”

“Secde ve yücelik de birbiriyle alakalı, değil mi? Kulun benliği ve büyülenmesi kalmıyor orada.”

“Namazın özü secdedir, kızım! Allah’ın Yüceliğini kabul ederek, secdede boyutunu sıfırlamak, O’nun varlığı karşısında varlığını yok etmektir. Bir tarafta nimetleri sunan, bir tarafta her şeye muhtaç ve her ihtiyacını O’ndan beklemek zorunda olan bir varlık vardır. Hem öyle bir varlık ki varlığı O’ndan, hayatı, ölümü ve bu iki olay arasında muhtaç olduğu her nimet O’nun elinde...”

“İnsan ne kadar zavallı, aslında! Değil mi? Çırlıçıplak dünyaya gelir, aç, muhtaç...”

“Allah, insanı aciz yaratmıştır. En küçük olaydan etkilenir. Ne havasızlığa, ne susuzluğa ne de açlığa dayanabilir. Ne çok sığa ne çok soğuga gelebilir. En küçük varlıklardan olan mikrop karşısında bile yenik düşüverir. İhtiyaçları sonsuzdur, istekleri tükenmez. Bedeninin ayrı, ruhunun ayrı beklentileri vardır ve doyumsuzdur. Her an Allah’ın korumasına, gözetmesine ve ihsanına muhtaçtır. Farkında olsak da olmasak da sürekli nefes alır veririz. En önemli ihtiyaç maddemiz olan bu nimet bize o kadar mükemmel bir bileşimde ve öylesine hissettirilmeden ulaştırılır ki günlerce nefes alır veririz de nasıl bir ihsan içinde olduğumuz aklımıza bile gelmez! Ne zaman ki havasız kalırız, o anda başlarımız çırpınmaya, çan çekilmeye! Suda ve yiyecek maddelerinde de durum aynıdır. Her şeyi kupkuru toprağa hayat vererek çıkarır ve ulaştırır. Yiyecek ve içeceklerden kullanım maddelerine kadar... Her şey topraktan gelir, her şey...”

“Ve toprağa gider! Maalesef! ”

“Maalesef, değil! Gerektiği için öyle! Nasıl olmalıydı? Kaf Dağı olmamalı mıydı? Yani ölüm... Yani bedenlerin ortadan kalkması... O zaman vuslat mümkün olabilir miydi? ”

“Yani ayrılık... Kalanlar için üzücü... Dayanılır gibi değil! Allah, yokluğunuzu göstermesin!

“İkiliden biri, diğerinin ölümünü görecektir! Görecektir ki ayağını denk alacak! Allah

dileseydi, ekinler gibi hep beraber boy atar, hep beraber sararırdık. Hep birlikte kesilir, yok olurduk. Nereye gideceğimizi bilemez, gaflette kalırdık. Her cenaze, yeni bir uyarıdır: "Dikkat et! Sıradasın! Ona göre davran! .." dercesine!

"Ay! .. İçim karardı! .. Nefes alamaz oldum! Öyle bir ses tonuyla dedin ki kanım doldu!

"Nefes alamaz oldun, öyle mi? Güzel! .. Bir an için de olsa akvaryumundan çıktın, demek ki! Nasıl oluyormuş havasızlık? Nefessiz kalmak, ne demekmiş? "

"İçim daraldı! Benzim sarardı mı? Çarpıntı mıdır nedir? Kalbim kanatlandı, uçacak! Nasıl da çırpınıyor! .."

"Uzat elini, bakayım! Konuşma, sayıyorum..."

"Yüz beş falan mı? "

"Tam yüz... Uzan biraz. Sohbet güzel! Tamam, heyecanlandırmam seni! "

"Devam edelim! Mademki yarına çıkmaya senedimiz yok, anı değerlendirmeye bakalım! Bu konuşmalarımız da sesli tefekkür, değil mi? "

"Ta kendisi! İnsan vücudu, akla durgunluk veren bir yapıda... Hayatı bahşeden, bedeni de hazır etmiş. Çok fazla detaya inmeden birkaçına bakalım! Hava için solunum, diğerleri için sindirim ve boşaltım sistemlerini kurmuş ki onlara bağlı olan organların hepsi işlerinin erbabı olup her an denetiminde tıkır tıkır çalışmakta, sessiz sedasız işlevlerini yapmaktalar. Onlar, akıllı bağımsız varlıklar değil ama işlerini aksatmadan, en mükemmel şekilde yaparlar. Çünkü O, El Mecid'dir. Yarattığı hiçbir varlığı aç koymaz, kimseye muhtaç etmez! "Çırlıçiplak dünyaya gelir, aç ve muhtaç..." demiştin ya... İyi dinle, anlattıklarımı!

Toprağın altındakilere, üstündekilere, suda ve havadakilere, nimetleri tam vaktinde, mükemmel bir şekilde ve sürekli ulaştırmakta... Her yaratılan O'nu zikretmekte... Yarattıklarının hepsine, kâfirlere ve münafıklara bile merhamet etmekte, ihsanını esirgememekte... Onlar, birkaç dakika nefes almasalar, birkaç gün susuz kalsalar, ne küfürleri kalır, ne iki yüzlülükleri... Başlarlar yalvarmaya... Allah dilese, herkes: "El Mecid! El Mecid! .." diyerek, secdeye kapanır! Fakat O, zorla elde edilen bir kabul istemiyor. Nimetlere gark ettiklerinde fark edilmek istiyor. Zorlayarak değil, gönüllü bir şekilde ve aşkıyla dolu bir gönülle gelinsin istiyor. Çünkü bunu, ziyadesiyle hak ediyor!

"Sevgi ve aşk... Yine aynı yere geldik! "

"Öyle olmalı! Bütün yollar sevgiye ve aşka çıkar! Yaratılışın özü sevgi... Yedi kat gökte ve yedi kat yerde ne varsa aşkın ürünü... Her yaratılanın markası aşk! .. Onun için Allah, bahşettiğini istiyor. Yüce Kitabımızda anlattıklarından sorumlu tutuyor ve ödev olarak da tertemiz kalplere, mümkün olduğu kadar çok, yaratılanlar adedince, rengârenk 'sevgi'; onların hepsini kapsayacak ve boş yer bırakmayacak büyüklükte zatına ait bir 'AŞK' yazılmasını istiyor."

"Neden? Sevgiler, aşklar, yalnızca O'nun aşkıyla tamamlanabileceği için mi? "

"Evet. Aşkıyla tamamlanabileceği ve kurtuluşa vesile olacağı için... Kâinatta en önemli şey sevgiyken, en mükemmel şey aşkken, kulun bunlardan başka neyle süslenmesini isteyebilir ki? Sevgi gömleğiyle, aşk hulesiyle... İbadetlerimizse takılarımız, mücevherlerimiz... Bizi, tertemiz yüreklerimizde yalnız kendi aşkıyla davet ediyor. Cennetinde misafir edecek. O'ndan bize onca nimet inmekteyken ukbayı akla getirmemek, dünyevi çıkarlara tamah ederek ömrü çürütüp; nefsi arzularla kirlenen bir beden, pis bir kalp, yırtık pırtık giysiler içinde perişan bir halde ve cebren mi döneceğiz Allah'a? Böylesine büyük bir davete canı gönülden icabet edilmez mi? O huzura en güzel şekilde çıkmak için hazırlanılmaz mı? "

"Acaba Bas Günü O'na: "Belki görevlerimi tam anlamıyla yerine getiremedim Allah'ım ama huzuruna, Resulünün ve Senin aşkınla geldim! Beni affet! .." desem..."

"Hatayı denenen bir kişi gelmiş geçmiş bu dünyadan. Şah İsmail... Bir söz bırakmış bize: "Akan sulardan ibret al, yüzünü yerlere sürüyüp gider." diye... Aklına iyi yaz, Semiray! Aklına iyi yaz! .."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0317

Onur Bilge

0318 - EI BAİS

Onur BİLGE

Mademki dünya hayatı, bir oyun ve bir eğlenceden ibarettir, yaşatılmakta olan hayatlarımız adeta evcilik oyunudur, mutlaka bitimlidir, er veya geç, bir ses: "Haydi bakalım! Vakit tamam! " diye çağırılacaktır, acı tatlı bütün yaşananlar, sevenler sevilenler, duygular düşünceler, unutulmak istenmeyen güzellikler, son derece önem verilen anılar yok olup gidecektir, film bitince beyazperdedeki gibi hiçbir iz kalmayacaktır, oynatılan oyundan. O zaman, yakalayabildiklerimizi sabitleştirmeye çalışmalıyım, elimden geldiği kadar. Önemli gördüğüm her şeyi kaydetmeli, kaybetmemeliyim.

"Yaşayıp tüketmekte olduğum hayattan öğrendiğim tek gerçek var, Semiray. Her zaman söylerim, sen de ezberlemişsindir ama bir daha tekrar edeyim: İnsan, bu gezegende doğar, büyür, yalandır. Öğrenim yapar, iş gücü sahibi olur, yalandır. Çoluğa çocuğa karışır, dede nine olur, yalandır. Aşama kaydeder, ağa olur, paşa olur, padişah olur, yalandır. Vadesi yeter, ecel gelir, ölür, yalandır. Dirilmek de var. Dirildik, yalandır! Ne zaman Allah'ın karşısına çıktık, işte O Gerçek'tir! .. O güne, dediğin gibi 'Ba's Günü' denir. Çok ama çok çetin bir gündür! Buradaki ölüm kalım meselesi gibi... Ondan çok daha vahim! .. Ölür, toprak olur gider, kurtulursun ama orada o da yok! Ölüm de öldürülmüştür ve sonsuza kadar yaşanacaktır. Ya cennette ya da cehennemde... O gün asla hafife alınmamalıdır, asla! .. Görevler, titizlikle yerine getirilmeye çalışılmalıdır! Bu iş çok ciddidir! Şakaya gelmez! .."

"Biliyorum... Biliyorum da... O görevleri yerine getirmek, belki sence kolay, bir de bana sor! "

"Madem Müslümansın... Senetleri imzalamışsın... Vadesi gelen ödenecek! Kaçış yok! "

"Evet, öyle... Acaba 'Ba's' ne demek, babacığım? "

"Herhangi bir nesneyi, belirlenmiş bir istikamete sevk etmek..."

"O kadicık mı? İyi bari... Bu defa kısa kestir! "

"O gün sevkıyat vardır. Cennete ya da cehenneme... Neresi hak edildiyse, oraya..."

"O günün önemini biliyorum. Huzuruna hazırlıksız gitmemem gerektiğini de... "Resulünün ve Senin aşkınla geldim! Beni affet! .." desem, henüz O'nu bile aşk raddesinde sevebildiğimden emin değilim. Aşk yeterli olsaydı, Resulü ibadet etmezdi. Çünkü O'nu en çok bilen ve en çok sevdi. Üstelik cennete müjdelenmişti. Buna rağmen ibadetini aksatmadan yapmaktaydı. Umursamaz görüldüğünü fakat benim için endişelendiğini de biliyorum."

"Bir baba, evladının cehennemden kurtuluşu için ateşe kendisini atabilir! Orası, buraya benzemez! Orada, kimsenin kimseye faydası olmaz! Allah izin vermedikçe, Peygamberler bile ağız açamaz! .. Onun için endişeleniyorum, kızım. Şimdi yeryüzündeyiz. Sınav bitmiş değil. Henüz vakit var. Orada: "Eyvah! .." diyenlerden olmamak için burada: "Allah! " demeye devam etmeliyiz! "

"Onun için soruyorum, ben de... Dinimi, tüm detaylarıyla öğrenmek istiyorum ki hata yapmayayım. Her sözcüğün anlamını kavramaya çalışıyorum."

"Ba's, beşeri yönden, 'bir canlıyı harekete geçirmek, bir yere göndermek' anlamında düşünülebilir. İlâhi bakımdan, 'bir şeyi yoktan var etmek ve ölüyü diriltmek' demektir. Kur'an-ı Kerim'de çok ve değişik anlamlarda geçer. Resul göndermek, tayin etmek, birisini veya birilerini musallat etmek, ölüleri diriltmek, uykudan uyandırmak, hâkim tayini, kabirden çıkarmak, hayırlı işlere yöneltmek için ilhamlar göndermek gibi..."

"İyi ki sordum! Sadece, 'Peygamberler gönderen, mahlûkatı Mahşer Günü diriltip kabirlerinden çıkaran, sebep ve vesile olan' anlamına geldiğini sanıyordum."

"En yaygın anlamı: Kıyamet gününde Allah'ın, ölüleri yeniden canlandırması, onları kabirlerinden çıkarması... Kuran'da, "göndermek' fiili, sadece 'Peygamber göndermek' konusunda değil, farklı olaylar için de kullanılmıştır. Talut'u hükümdar olarak gönderişi, onların üzerlerine güçlü kuvvetli kullarını gönderişi, birisini öldürüp yüz sene bırakışı, sonra tekrar dirilişi, birbirlerine sormaları için yedi imanlı genci ve köpeklerini uyandırışı; her ümmetten bir şehit göndereceğini, kabirlerdeki kimseleri diriltip kaldıracağını bildirmesi gibi..."

İnsan hayatının, hiç bitmeyecek bir ahiret hayatına oranla uzunluğu, devede kulak... Okyanusta bir damla bile değil! Aslında istiyorum ki ölümle tamamen yok olmayayım, kurtarabildiğim parçacıklarım kalsın kalabildiği kadar, bu gezegende. Zamanı gelince gitmek istemiyor değilim. Direnecek gücüm de yok, tercih hakkım da... Gerçek olan şeyler var, oysa. Yaşanmış olan, kimsenin tam inanamayacağı ve doğruluk derecesini kesinlikle benim bile bilemediğim, yalnız Allah'a malum... Onları yazıyorum.

Şimdi, her istediğimde neşeyle kanat çırparak gelip avucuma konuveren o kuşlar, yıllardır belleğimde yaşatabilmek için hafızamda biteviye evirip çevirerek canlı tutmaya çalıştığım, bu zamana kadar üzerlerine şefkatle kanat gererek yok olmamaları için titizlikle sahip çıktığım, en küçük bir ayrıntısını zayi etmemek için tekrar tekrar düşünüp inceleyerek güncellediğim, tümünü tüm detaylarıyla güne getirebilmek için var gücümle gayret ettiğim, kaybetmeden kaydetmek için can havliyle kaleme aldığım anılarım, öykülerim, denemelerim...

"O güne inanmak, imanın şartlarından... Fakat nasıl olacağı konusunda çeşitli rivayetler var. Sence nasıl olacak? "

"Sür üslendiğinde kıyamet kopacak, ikinci üflemede ba's hadisesi gerçekleşecek, insanlar kabirlerinden kalkıp belli bir hedefe doğru koşarcasına Allah'ın huzuruna çıkacaklar. O güne, Yevmü'l- Ba's ve Yevmü'l- Hurûc da denir."

"Kıyam et! Ayağa kalk! Kıyamet, ayağa kalkmak mı acaba? Neyse... Tekrar yaratılışımız nasıl olacak? "

"Yeniden diriliş, Acbü'z- Zeneb denen, bedene ait olup yok olmayan maddi unsurların, gökten inecek bir yağmurla, yani bir nevi hayat suyuyla canlanmasıyla gerçekleşecek. Topraktan bitki çıkar gibi tekrar yaratılıp, karıncalar misali kabirlerimizden çıkacağız."

"Hepimiz birden mi? "

"İlk canlılık kazanan, Peygamber Efendimiz olacak."

"Sonra herkes... Hepimiz... Ya ana karnında ölenler? "

"Herkes diriltilecek, herkes... Organları teşekkül etmiş düşük çocuklar dahi... Hatta hayvanlar... Hesaplaşma için tekrar yaratılacaklar. Sonra onlara: "Türap olun! " denecek. Cehennemlikler: "Keşke biz de onlarla birlikte toprak olup gitsek! " diyecekler. Mümkün olmadığını bir kez daha idrak ettiklerinde, yeryüzüne gelmek için bir şans daha isteyecekler ama o fırsat, kimseye bir daha verilmeyecek! "

"Çıplak mı olacağız? "

"Hadislere göre; çıplak, tüysüz, sünnetsiz, sağlıklı, otuz yaşlarında..."

"Ayetlere göre, yeniden diriliş, cismani olacak. O konuda ne diyorsun? "

"Kaf Suresi'nde bir ayet vardır. Mealen şöyledir: "Biz toprağın onlardan yiyip tükettiklerini de geride bıraktıklarını da çok iyi biliriz, katımızda her şeyi muhafaza eden bir kitap vardır " İnsan topraktan gelir ve ona döner. Bu arada, yaratılışında ondan aldıkları da, yok oluşunda ona geri verdikleri de molekül molekül, atom atom kaydedilmiştir. Nasıl yaratıldıysa öyle yok edilecek, yok edildiği gibi de var edilecektir. Örneksiz yaratılanların, örnekli halde tekrar yaratılmaları zor değildir. Allah için hiçbir şey güç değildir. Tek kişinin yaratılışı da evrenin yaratılışı da: "Ol! .." emriyle gerçekleşmiş olup birini de hepsini de yaratmak aynıdır."

"Yani bir çiçeği de bir baharı da... "Ol! .." desin, murat etsin, yeter! Bunu biliyorum da yine de merak ediyorum."

"Neyi merak ediyorsun, Semiray? "

"Tekrar diriltilmeyi... Acaba sen de benim gibi mi düşünüyorsun o sıralamayı? "

"Nasıl bir sıralama var senin beyninde? İnsanın teşekkülü kemiklerin yaratılışıyla başlar, onlara et giydirilir. Ölünce et çürüdükten sonra kemik çürür. Tekrar diriltirmede de..."

"Toprak olup kurtulacaklarını, sorgulanmayacaklarını sanan: "Bu çürümüş kemiklere kim can verecek? " diyerek çürümüş kemikleri gösterenler için Yasin Suresi'nin son ayetlerinde: "Onları ilk defa yaratan diriltir. Onları örneksiz yaratanın, aynısını yaratmaya gücü yetmez mi? " buyrulmakta."

"Madem biliyorsun, neden soruyorsun? Neyi merak ediyorsun? Onu anlayamadım."

"Acaba, başka bir yaratılışla mı yaratılacağız? Ara sıra aklıma böyle bir şeyler takılıyor."

"Önce ne yaratılabilir? Kemikler... Çürümüş kemiklere dikkat çekiliyor. Etlere değil... İlk etapta kemiklerin diriltilmesine işaret edilerek dirilişin cismani olacağı vurgulanmış "

"Hatta: "Parmak uçlarına kadar düzeltereğiz! " buyrulmuştur ki parmak izlerimize kadar aynen yaratılacak, kimliklerimizi asla inkâr edemeyeceğiz! "

"O zaman, anlaşılamayan bir şey kalmamış, demektir. Artık sen, bunları bilmeyenlere de öğretecek, onların yeni bir dirilişle dirilmelerini sağlayarak dinimize hizmet edeceksin."

"Bazen içimde bir takım zanlar oluşuyor. İmanım zedelenecek, diye ödüm kopuyor!"

“Bâis ismini, anlamını düşünce şeridinden geçirerek tekrarlamaya devam edersen, Allah seni, yüce düşünce ve eylemlere yönlendirir, bütün vesveselerden, vehimlerden uzaklaştırır, heva ve heveslerden arındırır, fiillerini güzelleştirir. Tamam mı güzel kızım? Şimdi bana müsaade et! Alışverişe gideceğim.”

“Ben de çıkacağım, baba. Virane’ye gideceğim.”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0318

Onur Bilge

0319 - EŞ ŞEHİD

Onur BİLGE

Beyaz giymeyi sevdiğim halde bazen başka renkler de çekiyor beni. Açık mavi, açık yeşil gibi... Bazen kahverengi, yeşil ve açık sarıyı bir araya getirmeyi tercih ediyorum. Doğada örnekleri olan renk uyumları... Kahverengi gövdeli yeşil ağaçlarda sarı, beyaz, kırmızı, pembe çiçekler... Masmavi denizde bembeyaz köpükler... Gökyüzünü süsleyen muhtelif renklere bulutlar... Krem, bej, füme... Gri, her rengi dengeliyor.

İlhan, dün yeşil bir takım elbise giymişti. Bugün de aynısını giyer, muhtemelen. Ben de yeşil döpiyes giydim. İçine çok açık sarı bir buluz... Saçlarımı topladım. Ayakkabım ve çantam kahverengi... Şık olduğumu hissediyorum.

Annem uğurluyor. Başımı kaldırırsam, onu görecekmişim. İlhan mutlaka pencereden bakıyor. Biliyorum. Yani hissediyorum. Bakmak istemiyorum. Görememekten korkuyorum. Perdenin arkasında olmasından... Onu görmek istediğimi anlamasından... Bakışlarına müsaade etmiyorum. Her ne kadar söz dinlemeyecek gibi kıpır kıpır olsa da gözbebeklerim, göz kapaklarımda her zamanki gurur... Kirpiklerimde hüzün... Ayaklarımda bir telaş... Anlaşılmaz bir acelecilik, nedense... Sanki adımlarım: "Seni seviyorum!" yazacak, kaldırırma... Sanki topuk seslerim: "Seni çok seviyorum! .." diye haykırarak. Ayaklarım birbirime dolaşıyor. Biliyorum, o bir yerlerden bana bakıyor. Hem de dikkatle... Hem de her tavrımdan anlamlar çıkararak...

Başımı kaldırıp baksam da göremem. O görünmez ki! Görür ama... Aramızda hep o olmaz olası perde... Sanki bir milim bile oynamayan, hep aynı açıklıkta, yıkanmak için bile çıkarılmayan, değişmez kıvrımlarıyla onu saklayan, onu bana yasaklayan... Ah o perde... Beyaz patiska, belki ağartılmış kaput bezi... Beyaz engel, paravan, sütren... Nefret ettirecek beni beyazdan...

Birazdan göremez olacak, ne kadar baksam da... Görüş mesafesinden çıkacağım. Sanki arkamda olacak bakışları. Beni izleyip duracak. Ensemde hissedeceğim, nefesini. Sesini ha duydum ha duyacağım... Mesafe artsa da onunla olacağım. Onunla olmakta hoşluk bulacağım. Mutlaka o da benimle...

Evle Virane arası beş altı dakikalık bir mesafe... Hızlı yürünürse, belki üç dört dakika... O kadar yakın! Bir solukta bitiveren... Yokuş aşağı zaten... Meşhur Beşikçiler Yokuşu... Bazen merdivenlerden iniliverilen...

Viranenin sokağında bir kalabalık! Görülmemiş bir kargaşa! Arkadaşlar da dışarıda... Herkes birden konuşmakta... Kimisi yüksek sesle, kimisi fısıltıyla... Merak edilmeyecek gibi değil! Evin birinden ağlama sesleri ve canhıraş feryatlar yükselmekte... Kimisi: "Babacığım..." diye, kimisi: "Muzaffer..." kimisi de: "Oğlum, evladım! .." diye haykırmakta... İlerledikçe kulağıma gelen seslerden bazıları şunlar:

"Savcılık geldi! "

"Şimdi götürdüler."

"Hayatında başka bir kadın varmış."

"Ekonomik sıkıntılar içindeydi."

"Aile geçimsizliği..."

“Belki intihar süsü verildi.”

“Yok canım! Kendisini asmış. Besbelli! Hem düşmanı falan yoktu ki! ”

“Alacaklılar vardı.”

“Sakin, sessiz bir adamdı! Allah taksiratını affetsin! ”

“Yazık oldu! Neden yaptı acaba? ”

“Bunalıma girmiştir.”

Ben de merak ettim. Dedeye sordum. Muzaffer Bey, sabaha karşı kendisini sokaktaki ağaca asmış. Sabah fark edilmiş. Karakola bildirilmiş. Kabaca bir soruşturma yapılmış. Adli tıbbaya götürülmüş. Kimse işin aslından haberdar değilmiş.

Bir süre sonra kalabalık dağıldı. Biz de içeriye girdik. Define'nin tanımadığı yok. Onunla da tanışmış, konuşmuş. Kimseye bir şey dememiş ama aylar önce Virane'ye gelmiş, içinden çıkamadığı bazı sorunları olduğunu söylemiş. Laf arasında, intihar etmek istediğinden de söz etmiş. Sorunlarının detayına inmemiş. Birkaçına değinmiş ama intihara meyilli olduğu belliymiş. O nedenle dede ona:

“Yarının garantili mi? Değil... İntihar etmek, canını şeytana teslim etmek... Sınavdan kaçma! Sabret! İntiharı aklına bile getirme! Asla! .. Bu, Allaha itiraz, isyan olur. “Verdiğin derdi çekemiyorum! Atarsan at cehenneme! Benden bu kadar! ..” demektir, intihar etmek. Bir daha duymayayım! Sakın ha! ..” demiş.

“Aile içinde rahat değilim. Evliliğimizin ilk gününden beri başımızı bekleyenler var. En çok kaynanam... Git, evinde yat be kadın! Hayır, başımızı bekleyecek! Nereye gitsek, bizimle... Borç harç bir taraftan... Birine kefil oldum. Mahvoldum! Çalış çalış ver! Ver ver bitmedi! Şeytan diyor ki al başını git, izini bile bulamasınlar! Nereye gideyim? Oğlum, kızım... Anam babam... Kaç kere intihar etmeyi planladım! Yapamadım! Oğlum kızım geldi gözlerimin önüme... Anam babam...”

“Nedir hayattan beklediklerin? Nelere ulaşamadın? Neden bu itiraz, bu isyan? ”

“Bir köy çocuğum ben. Okudum, çalıştım çabaladım, kendi işimi kurdum. Her şey yolundaydı... Kayınbirader batırdı beni! Kaynanam ısrar etti. Kefil oldum. Rezil oldum! Arttıkça arttı borç! Altından kalkamadım! Gündüz başka, gece başka işte çalışıyorum. İnsanlıktan çıktım! Daha yaşım kırk bile değil. Şu halime bak! Ne aile hayatı kaldı, ne yaşama hakkı... Uyku tünek yok! Çalış ha çalış... Dazıra dazır! .. Eve ölüm geliyor! Bıktım usandım! Dayanacak gücüm kalmadı! ..”

“Yalnız kefalet mi? ”

“Hayır. Ortaklık da var. Bizimkilerin ısrarıyla işi büyötmeye kalktık... Küçük bir işletmem vardı. Helal bir kazancım... İyi kötü yetiyordu. Ne uzuyor ne kısalıyordum. Kandım... Aldandım... Şan şöret, para...”

“Nedir şan, şöret, para? Her şey sana yetecek kadar olsun, kâfi. Ailenin cumhurbaşkanı ol, yeter! Nedir, yıllardır koş koş... Ne oldu, bir bak! Ne kadar yol aldın?”

”

”Ne yol alması? Geri geri gittim! Şimdi, uçurumun kenarındayım. Acaba, diyorum. Bu evliliği yapmamış olsaydım, sevdiğim kızı alsaydım... Ya da... Ya da boşansam... Anasından da kızından da kurtulsam! ..”

”Kimse eşin kadar bile olamaz. Yeni ayakkabı güzel görünür ama ayağı yara eder. Eski ayakkabıların rahattır, alışmışsın ona, o da sana... Eşin yani. Teşbihte hata olmaz.”

”Para getirirken iyiydi. Şimdi o da yüzüme bakmaz oldu! Ne desem suç! Ağzımla kuş tutsam, yaranamıyorum! ”

”O sana kötü davrandıkça, inadına iyi davran, ezilsin. Bir zaman gelecek, o da sana iyi davranmaya başlayacak. Evinden uzak kalma... Aslan ininden çıkar çıkmaz, çakallar sokulur. Allah korusun! Bana söz ver! Evini terk etmeyeceksin! İntiharı falan aklından bile geçirmeyeceksin! Tamam mı? Söz ver! ..”

”Peki! Tamam! İntihar etmeyi düşünmeyeceğim. Telkinin için sağ ol! Zaten ben intiharın ne kadar büyük bir günah olduğunu biliyorum. Kaç kere niyetlendim, yapamadım. Tabanca ile bütünleştiğim zamanlar bile vicdanım gerçekten razı değildi, Allah’ın huzuruna yüzü kara çıkmaya. Sana anlattığım, üçüncü teşebbüsmüdü. Daha önce de, yani on iki yıl önce, annem ve kız kardeşimle aynı evi paylaşırken üçünün arasında kalmıştım. Onlara kayınvalidem, dul baldızım bir de ablam eklenince, hiç birinin hakkından gelemedim! Kendimi asacağım ipi, evden çıkarken kapının arkasından almayı unutmuşum. Asacağım ağacın altına vardım, ip yok! Ağlamaya başladım. Sabah ezanı vakti gelmiş. Hıçkırıklar içinde ağlarken, az ilerideki caminden gelen ezan sesi ile kendimi toparladım. Kalktım, Allah’ıma şükrettim. Camiye gittim, sabah namazını kıldım, eve geldim, hiçbir şey olmamış gibi yattım. Diğer teşebbüsmde, veterinerlerin köpek itlafında kullandığı zehri düşündüm. Onunla insan hiç acı çekmez, on beş veya yirmi saniyede işi biter. Bütün sinir sistemini ve kalp kaslarını bloke eder. Yapamadım. Çok şükür! Senden önce Allah’a söz veriyorum, intiharı hiç düşünmeyeceğim! ”

”Allah’ın varlığını, olanca gücünle hissetmeye devam et ve sadece O’ndan yardım iste! Sabır dile ve sabretmeye gayret et! Kendini ibadetle ayakta tut, imanıyla güçlendir! Her şey düzelecektir. İnan buna! İnsanlar için iki yol vardır. Birisi ibadet, diğeri çile yolu... İbadet yolunu tercih etmeyen, çile yoluna razı olmalı! Çünkü Allah onun için hayır murat ettiyse, o bunu bir şekilde hak etmeli! Bazı musibetler, şefkat tokatları da olabilir. Allah’ın kendisine istedikleri, başka şeylere tamah ederek O’ndan uzaklaşırlarsa, böyle şeylere hazırlıklı olmalılar.”

”İbadet yolunu tavsiye ediyorsun. İbadetlerim, şu anda yarım yamalak gidiyor ama çok özlediğim halde eski günlerime geri dönemiyorum. Rabbim yardım ederse, tez zamanda eski halime döneceğim, İnşallah! ”

”Önce harama bakma! Haram lokma yeme! Ondan sonra o yardımı bekle! Sana mutlaka ulaşacaktır! ”

”Harama bakmamamı tavsiye ediyorsun. Çok doğru! Zaten mesele orada! Ben, haramın içinde sayılırım. Bu içinde bulunduğum çemberi kırmam gerekiyor ve kıracak güç yine ibadetle teslimiyetten geçiyor. Sohbet, zikir ve hatme çevreme dönmem lazım. Borçların bitmesi için de benim bu iş yerine bir kaç sene daha devam etmem şart! Allah ömür verirse...”

“Ne tür bir iş yapmaktasın? ”

“Yaptığım işi merak ediyorsun. Üç katlı bir bina... Restoran... Yani içkili bir mekân... Ayrıca kafeterya... Kurduğumuz şirket bünyesinde faaliyet gösteriyoruz. Nereden nereye... Ne kadar acı! Açıklamakta bile zorluk çekiyorum.”

“Allah affetsin! Ben kimim ki? Sıradan garip bir kul... Aileni ihmal etme! ”

“Aslan ininden çıkar, içeriye çakallar dolar. Çok doğru... Allah senden razı olsun! Önemsemediğimiz, güven şemsiyesi altına gizlenmiş, küçük gibi görünen önemli bir ayrıntı... Hiç böyle düşünmemiştim. Hemen, tezi yok, yarın eve erken gideceğim. Geç vakitlere kadar iş yerinde pineklemeyeceğim.”

“Bir mümin, şartlar ne olursa olsun, namazından taviz vermez! Bu sohbetin sana veya bana bir faydası olmalı! ”

“Allahın indirdiği ve Resulullah'ın getirdiği dışında hiç bir mutlak hakikat tanımıyorum. Bunun dışındakiler konuşulur, tartışılır, İslam terazisine konularak tartılır. Kutsal bildiğim semboldeki hilal, İslamiyet'i temsil eder, gül ise Peygamber Efendimiz'i... Kaç arkadaşım o uğurda can verdi! Onlar için dualarını eksik etme, lütfen! ”

“Dualarımız müşterek...”

“Necmettin Amca! Gerçekten bana manen moral kaynağı oldun. Sen gerçekten bir pınarsın.”

“Sen de öyle olacaksın! Bulduğun yerde, iyilikten ve güzellikten bahsedecek, daima gerçeğin müdafaasını yapacaksın! ”

“Senin taleben olma cesaretini bile kendimde bulamıyorum. Senin gibi olamam! Onun için çok emek gerek! O emeği verecek zaman da tahammül de yok bende.”

“Güneş, ay ve dünya... Birbirlerinden ayrı ve farklı olsalar da birlikte hareket eder, aynı Zata itaat edip, aynı yere hizmet verirler. Müminler de öyledir. Sen, ben, bir başkası... Farklı yerlerde, doğru veya yanlış işlerle meşgul olsak da...”

“Ay, güneş, dünya... Seyyareler ve sabit varlıklar, aynı merhamet ve şefkatten beslenir, feyiz alırlar. Ayrı ayrı görünürler. Aslında birbirinin içindedirler. Bu hissedişimi, bu şekilde görünen ve insanların algılamadaki bakış açılarına bakarak ifade etmeye çalıştım.”

“Biz müminler... Sen, ben veya bir başkası... Şu anda iyi veya kötü işlerle meşgul oluyor olsak da aynı kaynaktan beslendiğimiz sürece aynı yerde birleşiriz. Biraz sabır, biraz zaman... “İnsanlar hüsrandır. Sadece iman edenler, iyi ameller yapan, birbirlerine hayrı ve sabrı tavsiye edenler müstesna...”

“Bu bir ayet... Öyle değil mi? ”

“Evet. Asr Suresi'nden...”

Allah razı olsun! Biraz açıldım. Allah'a emanet ol, amca! ”

"Allah zorluklarını kolay etsin!

"Şunu iyi biliyorum, kıymetli vaktini alıp seni meşgul ettim. Hakkını helal et! Benim için de dua et, ne olur! "

Dede bunları, dura dura, düşünme düşünme, zaman zaman uzaklara dalarak anlattı ve ölüm nedeninin ne olabileceği hakkındaki soruma:

"Bilmem ki kızım! Allah bilir. Biz bilsek bilsek, gördüğümüzü ve duyduğumuzu biliriz. Allah Şehid'dir. Kullarının her yaptığını görür. Sadece yaptığını ettiğini değil, her düşündüğünü, niyetini, yani içini dışını... Sadece O bilir."

"Otopsi, tahkikat falan..."

"Hepsi palavra... Onlar tahminden ileriye gidemez! "

"Şimdi bu imanlı adam, canını şeytana mı teslim etti? Cehennemliklerden mi oldu? İntihar, çok büyük bir günah! "

"Bilemeyiz. Kimse bilemez! O anki ruh hali nasıldı, kim bilir? Akli başında mıydı, değil miydi? Biliyorsun, sadece akıl sahipleri mesuldür."

"Acaba gerçekten intihar mı etti? Yoksa..."

"Onu da Allah bilir. Olay anında tek şahit Allah imiş... Kimse bir şey görmemiş, duymamış."

"Sana intihar planlarından falan bahsetmiş ya! Kaç kere niyet ettiğini de söylemiş."

"Söyledi ama intihar etmeyeceğine dair söz de verdi. Bence ikna oldu."

"Sonra? "

"Sonra ne olduysa oldu, işte! Bir can gitti. Bir baba, bir koca... Bir yuva yıkıldı. Kendisi de geride bıraktıkları da mahvoldu! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0319

Onur Bilge

0320 - EI HAK

Onur BİLGE

O çok elim olaydan sonra ortalık karıştı. Mahalle çalkalanmakta olsun, Virane'de de bir huzursuzluk vardı. İnsan kaybı, aynı maddesel yapıda olmasına rağmen diğer yaratıklardan çok ama çok farklıydı. Her şeyden önce şuur sahibiydi. İnsani ve İlahi ilişkileri vardı. Yeryüzünde dünyevi ve uhrevi bir görevi... Her iki cihanda da bir yeri ve değeri... Sahip olduğu değerler karşılığı sorumlulukları...

Ölüm, hiçbir zaman çözüm değildi. İntihar, asla kurtuluş değil, aksine mahvoluştu. Allah'ın da kullar üzerinde hakkı vardı. Canı, ancak bahşeden alma hakkına sahipti.

Herkesin hak, özgürlük, dünyevi ve uhrevi sorumlulukları vardı. Oynamakta olduğumuz, bir tiyatro eseriye, oyunun orta yerinde sahneyi terk etme hakkımız yoktu. Geride bıraktıklarımızı ve gideceğimiz yeri düşünmek zorundaydık. İmtihan salonunu terk etmek... Kâğıdı boş verip çıkmak... Sonucuna katlanmayı göze almak, alabilmek...

Huzuruna çıkacağımız Zat, tam anlamıyla idrak edilemese de anlayabildiğimiz kadarıyla emsalsizdi. Varlığımızın nedeni olan, tarifi imkânsız yücelikteydi. O huzura, sınavda elimizden geleni yaparak gerçekleştirebildiğimiz kadar başarılı bir halde çıkmalıydık. Süklüm püklüm değil...

Hepimiz ölümlüydük. Mutlaka yok olacaktık. Ancak Allah'ın varlığı mutlak, fiili, hiç değişmez, daima sabit, ezeli ve ebedi olarak vardı. O, asla yok olmayacak, en küçük bir değişikliğe dahi uğramayacak olan tek sabitti.

Hak, inkârı caiz olmayan sabit demektir. Verilen hüküm; vakıa, yani gerçeğe uygunsuzsa o hüküm hak ve sabittir, inkârı caiz değildir. Hak, değişmekten münezzehtir demektir. Allah'ın zatı gibi sıfatları da haktır, asla değişmezdir.

Evrende, Hak isminin tecellilerini görmek mümkündür. Mesela fizik kanunları, değişmezlikleriyle, Hak isminin tecellilerindendir. İnanç konusunda da hak ve batıl kavramları vardır. Allah'ın varlığına iman, ilâhî fermanın bildirdiği gibiyse o inanç hak; aksi, hakikate zıt, yani batıldır.

Varlık âlemi, sürekli değişiyordu. Kalplerin, değişmekten münezzehtir olan Allah'a bağlanması gerekiyordu. Sınav, kolay olmayacaktı. Çetin sorular karşısında, Allah'tan yardım talebi arttırılmalı, yalnız ama yalnız O'na sığınıp, sadece O'ndan yardım beklenmeliydi. Yoksa biz yalancılar mıydık? Her namazın her rekâtında, Allah'ın huzurunda ayağa kalkıp O'nun Kebir olduğunu tekrarladıktan sonra sular seller gibi okumakta olduğumuz Fatıha Suresi'nde neler dediğimizin farkında değil miydik? Günde en az kırk kere:

'Yalnız Sana kulluk eder, yalnız Senden yardım dileriz!' demekte olduğumuz halde maddeye mi kulluk etmekte, maddi haklarımızı isterken başka kapılar mı çalmaktaydık? Gerçekte neleri hak ediyorduk? Allah, müstahakkımızı vermiyor muydu? Hak, hakkımızı teslim ederken gecikir miydi? O, Seri-ul Hisap'tı. Hesabı, en seri ve en doğru şekilde görür, yarattıkları arasında, hardal tanesi kadar hak geçirmezdi. Onlar, insanlar ya da hayvanlar olsun, hak sahipleriydi ve er geç haklarını alacaklardı. Dünyada olmazsa, ahirette... Huzur-u Mahşer diye bir şey vardı.

Allah, Hak'tı. Zatı vacip, varlığı gerçek, ulûhiyeti doğru, lâzım ve lâyıktı. Varlığı hiç

değişmeyen, ibadete lâıyk ve her hakkın sahibiydi. Tüm hakikatlerin kaynağı Mutlak Hakk...

Hak; gerçek, sabit, doğru, varlığı kesin, gereken, bir şeyin gerçekleştirilmesi, bir hususta yakinen bilgi sahibi olmak demektir. Daima bătılın zıddı olup, her zaman, her hâlde doğru, gerçek ve değişmez oldu. Hak, herkes ve her şey için hak oldu.

Allah Hak idi. Vaadi hak, sözün hak... O'na kavuşmak haktı. Cennet hak, cehennem hak... Nebîler hak, kıyametin kopması hak... Lebbeyke yâ İlâhül-Hakk! dememiz istenmişti. Emret! Ey gerçek İlâh! .. diyorduk. Emirlerle riayet ediyor muyduk?

Gerçeğe uygun bilgi, hüküm ve söz için de hak deniyordu. Evrendeki varlıklar gerçektir, onları yaratan da gerçektir, Hakkül-Hakk'tır, Hakkın aslı ve kaynağı idi. Mevcudatın gerçekliği bir süreye kadar olduğu halde, asıl gerçek, Vâcibül- Vücût'tu.

Tasavvufta, bir takım sınavlarla manevi basamaklar çıkılırken, sıır-sıır sıfırı denilen; Hakkta, Hakktan, Hakka, Hakkla Hakkel-yakîn biliş, buluş ve yaşayıştı. Hak'tan alıp halka vermeliydik. Zâhirimiz halk, bătınımız Hak olmalıydı. Yolun sonunda: "Enel-Hak! " demişti, Hallac-ı Mansur.

Fakat her sözcük ve her kavramın kapsamı, herkes için aynı değildi. Cahil için farklı, okumuş için farklı, âlim için çok daha farklıydı. Alim de cahil de tehlikedeydi. Ancak imanı sağlam ve yaklaşımı samimi olan kişiler kendilerini kurtarabilirlerdi.

Hüküm ve hikmet hak; El Hakkın hakkı, yani Hakkül-Hakk'tır. Halkın hakkı, Hakka inanmak ve hayrı işlemektir. Muradullah, yani Allah'ın muradı; kullarının, imtihan sonunda olgunlaşmalarıydı. Emrullah, kulluk kurallarıydı. Tasavvufta önemli olan uçmak değil, Sırat-ı Müstakîm, yani doğru yolda insanca yürüyebilmektir. Öldürmek, tekrar yaratarak hesaba çekmek de Allah'ın hakkıydı.

El Hakkın hakkı, Rübûbiyet; halkın hakkı, übûdiyet, yani kulluktu. Duymak, uymak ve uygulamak da kulluk kemâlatıydı.

Allah'ın varlığı zati, sabit ve şüphesizdi. Bizden istediği, yalnız kulluk etmemiz ve sadece kendisinden yardım istememizdi. Ümitsizliğe düşmemiz değil... Allah'tan ümit kesilmezdi. Ümitsizlik, ancak kâfirler içindi. Mümin, korku ve ümit arasında olmalıydı.

Kul, başıboş bir varlık değildi. Doğma kararı alma hakkına sahip olmadığı gibi ölme hakkına da sahip değildi. İçinde bulunulan şartlar ne olursa olsun, bütün dünyevi sorunların mutlaka birer çözümü vardı. Bir insanın, hayatına son verme kararını nasıl alabildiğine hayret ediyor, olayla ilgili bir sürü düşünceden kendimi alamıyordum. Bunlar bilinen şeylerdi. Ayrıntılarına inerek başkalarıyla paylaşmaya kalkmak gereksizdi. Onun için olay hakkında Virane'de yorumlar yapılırken, aklımdan geçenleri sabitlemek amacıyla kâğıt parçalarına yazıverdim. Konuyla ilgili konuşmalar, tartışmalar devam ediyordu. Her konuşulan, iki şahit tarafından tespit ediliyor, Hâkim de duyuyordu. Aklıma bir kıssa geldi. Dilimin döndüğünce anlatmaya çalışayım:

Asırlar önce küçük bir kasabada yaşayan bir evliya varmış. Bir gece, geç vakitte, misafir olduğu evdeki sohbetten dönerken önünde yürümekte olan iki kişinin pazarlığına şahit olmuş. Adam:

"Bir altına... Tamam mı? ", kadın:

“Tamam! ” deyince adımlarını sıklaştırarak kadına yanaşmış ve:

“İki altına... Tamam mı? ” demiş. Kadın da o adamı bırakarak evliya ile gitmeye karar vermiş.

Karanlık sokaklarda bir süre yürüdüktan sonra büyük bir tahta kapının önüne gelmişler. Eski, derme çatma bir sokak kapısıymış. Üstündeki dışarıya sarkan ip çekilince açılıveriyormuş. İçeriye girmişler. Küçük bir avlu... Yan yana odalardan birinin kapısından daha geçince, yer minderleriyle çevrili bir odaya girmişler. Daha oturmadan evliya:

“Müsaade edersen namazımı kılıvereyim! Sen şöyle otur da biraz bekle! ” demiş ve seccadesini sererek, “Allah-u Ekber! ” diyerek başlamış. İki rekât, iki daha dört olmuş. Bir dört, bir dört daha... Namazın biteceği yok! Kadının sabrı kalmamış. Aceleci bir eda ve öfkeli bir sesle:

“Yeter artık Efendi Baba! Gece kısa, işim çok! Seni bekleyecek zamanım yok! Elini çabuk tut! Ne yapacaksan yap, ben gideceğim! Sonra istersen sabaha kadar namaz kıl! ” demiş. O da ona:

“Bu işlemek için acele ettiğin suçu ben de en az senin kadar işlemek isterim ama burada dört şahit var.” demiş. “Onların huzurunda...”

“Efendi Baba! Burada kimsecikler yok! Sen hayal mi görüyorsun? ”

“Olmaz olur mu? İki şahit sende, iki şahit bende... Etti mi dört? Bu öyle bir suç ki nerede olursak olalım, mutlaka Hâkim’in huzurunda işlenecek! ”

“Ne şahidi, ne hâkimi, Efendi Baba? Sen aklını mı kaybettin? Güzelim işi bırakarak sana inanıp da peşine düşende kabahat! ..”

“Dur, gitme! İyi dinle! Bak! Omuzlarımızda kaydedici melekler... İyi kötü tüm yapılanları yazmaktalar... Allah da görmekte ve duymakta... Cezasından korkmuyor ve onlardan utanmıyorsan, haydi gel! ..”

Kadın, duyduklarını idrak etmek için başını öne eğerek dalgın bakışlarla bir süre düşündükten sonra aniden ürpererek:

“Ben bunun böyle olduğunu hiç düşünmemiştim! Haklısın! Beni affet! ” diyerek ağlamaya başlamış. Evliya:

“Seni aldatmış olmayayım. Vaatlerimizden de sorumluyuz. Al bakalım, sana vaat ettiğim şu iki altını...” diyerek, kesesinden çıkardığı altınları kadına uzatırken: “Benden değil, Allah’tan af dile! Tövbe et ve bir daha aynı hataya düşmemek için elinden geleni yapmaya bak! ” demiş.

Kadın, bin pişman bir vaziyette, gözyaşlarıyla ıslanan elinin tersiyle altın falan istemediğini, alacağını aldığını söyleyerek, hıçkırıklarla boğulurcasına, reddedilmeyeceğini umarak, yalvaran bakışlarla arzusunu bildirmiş:

“Eğer kabul edersen, evladın olmak, dergâhta kalmak, ölünceye kadar hizmetinde

bulunmak isterim.”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0320

Onur Bilge

0321 - EI VEKİL

Onur BİLGE

Virane de mahalle gibi kalabalıklaşmış ve ayağa kalkmıştı. Kara haber ne kadar çabuk yayılıveriyordu! Olay sıradan değildi. Sık sık rastlanan türden de değildi. Her duyan, haliyle etkileniyordu. Nasıl ve neden olduğu soruluyor, cevap alınamayınca tahminler başlıyordu. Adamcağız hakkında söylenenler bitmek tükenmek bilmiyor, herkes tarafından olayla ilgili ayrı bir senaryo yazılıyordu. Ne kadar duymak istemesem de çok yakınımında konuşuluyor, ister istemez kulak misafiri oluyordum. Aslında meraklı bir kızım. Öykü ve denemelerim için malzeme olacak şeylerdi bunlar ama aile içinde ve bir araya geldiğim arkadaşlarla daha çok dini konularda konuşmakta olduğumuz için gün geçtikçe günahattan daha çok çekinir olmuştum.

Güneş battı batacak... Akşam oluyordu. Herkes aynı hararetle olay hakkında konuşuyor, yorulmak nedir bilmiyordu! Bunun bir sebebi de dışarıdan gelenlerdi. Her gelen olay hakkında bir şeyler soruyor, bilinenler tekrarlanıp duruyordu. Akşamüstü Neşe gelmeseydi, kalkıp gidecektim. O, en yakın kız arkadaşım. Annesini kaybettiğinden beri daha da yakınlaştık. Kardeş gibi olduk.

Nazan da nereden duyduysa, koşup gelmiş, ahkâm kesmeye başlamıştı. Yeni evliydi. Eşiyle tartışmakta, ayrılma bahaneleri bulmaya çalışmaktaydı. Ayıla bayıla evlenmiş, asıl yaşıyla ilgili attığı yalanın ortaya çıkması yüzünden çıkan sorunları dedenin yardımıyla güçlkle aşmış, önceleri eşinden büyük olduğu için utanıp sıkılırken, sonra onu beğenmez olmuştu. Her fırsatta aşağılıyor, başkalarının yanında küçük düşürmekten çekinmiyor, sanki onu yaralamaktan garip bir zevk alıyordu. Belki bütün bunları, aşağılık kompleksinden yapıyordu.

İlk zamanlar hep birlikte gelirlerdi. Epeydir yalnız geliyordu. Bu defa da yalnız gelmişti. Üzerinde lacivert bir tayyör, içinde ipek bir buluz vardı. Ayağında, kapalı lacivert, yüksek topuklu ayakkabılar, elinde aynı renk çanta... Bir de güneş gözlükleri... İçeriye girerken, onunla saçlarını toplamış, taç şeklinde takmıştı. Define'nin karşısına oturmuş, ayak ayaküstüne atmış, yırtmacı belirginleşen dar eteğini göstermek istercesine yan dönerek onu sorguya çekmeye başlamıştı. Tırnakları o kadar uzun ve bakımlıydı ki ev işi falan yaptığına kimse inanamazdı. Yoksa işleri de eşine mi devretmişti? Belki de o burada gevezelik ederken, Levent evde iş başındaydı. Zavallı kurban! Başına neler geldi! Geleceklerden de habersiz, garibim! Her zaman güler yüzlü, sakın, alttan alan, çökertildiği zamanlarda bile işi espriye dökerek saldırıyı metanetle göğüsleyip örtbas etmeye çalışan, olgun genç adam ve evlere şenlik karısı... Bu ikili, ilginç bir roman konusu...

Yine her sesi bastıran bir ses... Tahakküm etmekten hoşlanan yeni gelinimiz... Bu defa da eşini kıskanma durumunda mı nedir? Bir erkek düşmanı gibi konuşmakta... Sanki olaydan değil de kendi sorunlarından bahsetmekte... İçini kemiren duygulardan... Kıskançlık, nefret, kin, intikam gibi yılan çiyandan... Nefes almadan neler neler demekte!

"Borç harç bahane... Mutlaka sevgilisi vardı. Kavuşması imkânsızdı. İşler sarpa sardı. İki kadın arasında sıkıştı kaldı. Eskiye terk edemedi, yeninin beklentilerini yerine getiremedi. Böyle durumlarda, evdeki hisseder, dedektif kesilir ve takibe başlar. Mutlaka bir şekilde durumu anlar ve eşinden uzaklaşır. Uzaklaşma maddi veya ruhsal olur ama mutlaka olur. Hiçbir kadın, başkasının tercih edilmesini hazmedemez! Mutlaka bir şekilde bunun acısını çıkarmaya çalışır. Aksi halde ruhsal sorunlarıyla baş edemez hale gelir."

"Neler söylüyorsun sen, Nazan? Ne dediğinin farkında mısın? Yani onlar da kocalarına ihanet mi ederler? "

"Ederler dede! Fiilen misilleme yaparlar. Hiç yapamayanlar, hayal âleminde başkasıyla yaşamak suretiyle, ruhsal yolla da olsa, mutlaka ihanet ederek intikam alırlar. Ulaşabilirlerse, tercih edilene ağızlarına gelen her şeyi derler. Ya hakaret eder, aşağılar, yerin dibine sokarlar ya da adamın ne kadar kirli çamaşırı varsa ortaya döker, onu rezil rüsva ederler. Saçlarını başlarını yolarlar da vardır, mahkemeye verenler, zina davası açanlar da... Yani kısacası, ellerinden geleni arkalarına bırakmazlar. İşler iyiden iyiye sarpa sarar. İki arazında zikzak çizmekten yorulan adam; genelde, her ikisi tarafından, hemen hemen aynı zamanda terk edilir. Sorun, arapsaçına döner. Adam, bakar ki öyle de böyle de olmayacak, işin içinden çıkamaz, kendine zarar vermeye karar verir. Bu intihar, böyle olmuştur. Her ikisi de yüz çevirince bunalıma girip, canına kıymıştır."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, Nazan? İftira etme, adama! Emin değilsin. Elinde delilin de yok."

"İftira değil. Tahmin..."

"Zannın fazlası, iftiraya girer. Ağızdan çıkanlara dikkat et! Kayda geçtiğini biliyorsun, değil mi? Durduk yerden onca günah yükleniyorsun. Bizi de ortak ediyorsun. Doğrusunu Allah bilir."

"Şimdi bu adam intihar ederek borçlarından kurtuldu mu? "

"Kurtulur mu, Işıl! Orada ödeyecek, nasıl ödeyecekse..."

"Geride kalanlar onun adına öderse..."

"O zaman, olur. Olur da... İntiharının sorumluluğu? İşte ondan kurtulması çok zor! Olaydan önce aklını yitirmiş olursa, meğere! Belki o zaman affa girer. Yine de doğrusunu Allah bilir. Bana da abuk sabuk şeyler söyleteceksiniz. Zaten bir ayağım çukurda... Ölenin arkasından zorla konuşurarak, durduk yerden günaha sokacaksınız, beni de! "

"Velev ki o adam değil de dedeciğim, bu durumda herhangi bir adam ne yapmalı, sence? Diyelim ki borçları var, tamamını ödemesi mümkün değil... Tut ki sevdiği birisi var. Çoluk çocuk sahibi... Kavuşması imkânsız... Kimseden zerre kadar yardım yok... Gizli aşkı yılan hikâyesine dönmüş..."

"Ne yapacak? Allah'a sığınmaktan başka çaresi, mi var! Elinden geleni yapacak, sonra O'na tevekkül edecek, işi oluruna bırakacak. Olacak olan olur, ölecek olan ölür. Nasibinse seni bulur, nasibin değilse elin olur."

"Ezberlenmesi gereken bir söz söyledin, dede. Bir yere kaydedin, çocuklar! Gerektiğinde kullanırız."

"Dalga geçme, İhsan! Senin ne hin olduğunu bilmeyen yok! Kim bilir aklımdan neler geçiyor? "

"Yok, dede! Günahımı alma! Art niyetim yok. Gerçekten hoşuma gitti o söz. Şiir gibi..."

"Ne anladın? Anlat bakalım, öyleyse! "

"Aşk olsun dede! Burada bu kadar ders gördük. Biz bilmeyeceğiz de kim bilecek? İslamiyet, teslimiyettir! Allah'a teslim olmak lazım... O'na havale etmek, işin içinden sıyrılmak... Anlamış mıyım? "

"Anlamışsın, ya! Kedi olalı bir fare tuttun, nihayet! "

"Daha anlatayım mı? "

"Anlat da ilim alalım! "

"Allah, mutlak ve hakiki vekildir. Kendisine tevekkül edilen... Yaratıkların bütün işlerine kefil olan... Kendisine güvenen kullarının havale ettikleri işleri düzelten, onların yapabileceklerinden kat kat iyi ve hayırlı bir şekilde, usulüyle halleden, yoluna koyan, dilediklerini fazlasıyla temin eden... Allah'a tevekkül etmek lazım... Vekil olarak Allah yeter. Tevekkül, imandandır."

"Aferin, uşağım! Sende bayağı ilerleme var! Daha açık anlat, bakalım! Anlamayan kalmasın! Farz et ki aramızda mektep medrese görmemiş olanlar var, onların anlayacağı seviyeden anlat! "

"Bir işi kendi başına yapamayanlar bir bilene havale ederler ya.. Hani, davaları varsa, avukat tayin ederler. Bazı işler bazılarına verilir ama bütün işler, ister istemez Allah'a havaledir. Müminler, bu dünyada halledemediklerini veya peşine düşmek istemediklerini yegâne Vekil olan Allah'a bırakırlar. Kâfirler nefislerine, müminler Allah'a teslim olur, yalnız O'na güvenirlir. Allah, kendisine havale edilen işlerde müstakildir, yani, tek başına karar verir, yapar veya yapmaz. Onları yapmak için kimseye ihtiyacı da, yapmak için mecburiyeti de yoktur."

"Sadece o kadar mı? Yani, kendisine havale edilmeyen işlerde de yapması gerekenleri yapmıyor mu? "

"Yapmaz olur mu? Her an bir şendedir. Yaratır, öldürür; yeşertir, soldurur. Yaratılanların her türlü gereksinimleri için vekildir. Bedenlerimizdeki yüz trilyona yakın hücrenin rızkını sağlamak O'na aittir. Onca insanın, hayvanın ve bitkinin rızkını anında ulaştırır."

"Her işte başarıya ulaşmak için çalışıp çabalamak da tek başına yeterli değildir, çocuklar. Ne kadar uğraşılırsa uğraşılınsın, Allah'ın yardımı yetişmedikçe hiçbir şey olmaz, olamaz! Allah ne güzel kefildir! Bu konuyu aç bakalım, İhsan! "

"Verimli bir toprakla güçlü tohumlar, gümrah ekinler ve bereketli bir hasılat için yeterli değildir. Elverişli doğal şartların da sağlanması lazımdır ki bunlar, Allah'ın emriyle gerçekleşen olaylardır. Süt üretimi için gıda almak yeterli değildir. Yavrunun dış etkenlerden korunması belki bir yere kadar mümkün gibi görünse de iç etkenlerden korunmasında kimsenin dahli olamaz! Bir kan pıhtısı, bir cana mal olabilir. Bir sivilce çıkar, bir hayat biter; bir kıvılcım düşer, bir servet kül olur. Rahat rahat uyurken Allah'a emanetiz. Bir yer sarsıntısı veya başka bir doğal afetle bir şehir yerle bir olabilir! Maazallah, bir gök cismi yörüngesinden çıksa, her şey biter! "

"En alttaki küpün çekilmesi gibi... Seyreyle gümbürtüyü! .."

"Ölüm, yatariken yastığımızın altında, uyanınca karşımızdadır! Ölsek, ölüversek, iyi... Ölememek, sürüm sürüm sürünmek de var! Elden ayaktan düşmek, akli dengeyi kaybetmek, felç olmak falan..."

"Evet, oğlum. "Çalışmak âdetim, tevekkül hâlimdir." demiş, Efendimiz. Bir de bu konuda bir şeyler söyle! "

"Tevekkül etmek, sebeplere sarılmayı bırakmak değildir. Güzel bir sonuca ulaşmak için elden gelen her şey yapılır, ondan sonra Allah'a tevekkül edilir. Gerekenleri yapmak, bir anlamda fiilî duadır. Tevekkül edene gereken yardım yapılır, şükredene bahşedilen nimetler arttırılır."

"Allah, tevekkül edenleri sever. Bütün işler O'na döner. Başarıya ulaştıran O'dur. O'ndan başka kimse yardım edemez! Şeytan bile O'nun izni olmadıkça müminlere hiçbir zarar veremez! Öyle değil mi Mahir? Ne düşünüyorsun öyle derin derin? "

"Hiç... Dalmışım dede."

"Size nasıl öğrettiler bu konuyu? Vekâlet ne demek? "

"Vekâlet; aczin itirafı, kudretin ızharıdır. Verilen, her yönden yeterlidir. Mümin, vakurdur. Olaylar karşısında panikleme, vakarı kaybettirir. Hayır ve şer, her şey, Allah'ın elindedir."

"Yani? Yani bu durumdaki bir adam ne yapmalıydı? "

"Olaylar karşısında soğukkanlılığını muhafaza etmeli, elinden geleni yaptıktan sonra, olayı akışına bırakmalı, gücünün yetmediği yerde, en büyük ve eşsiz kudret sahibi olan Allah'a tevekkül etmeli, yardım talebini arttırmalı ve neticeyi umutla beklemeliydi. Mümine düşen budur! "

"Evet! Her konuda Allah'a güvenmek ve O'na sığınmak gerekir. Canını şeytana teslim etmek, umutsuzluğa kapılmaktır ki Allah'tan ümit kesilmez! O'ndan ümit kesenler, sadece kâfirlerdir. Hasbunallahu ve nimel vekil nimel Mevla ve nimen nasîr"

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0321

Onur Bilge

0322 - EL KAVİ

Onur BİLGE

Güneş yavaş yavaş yükselip rampayı dönmüş, süzüle süzüle yol alarak her günkü umursamazlığı, o beklentisiz ve telaşsız görünümüyle menziline doğru ilerlemekteydi. Aynı tempoda yürünmekteydi, hayatın yolu. Bazen boş bazen dolu... Genelde dopdolu... Sakindi gün; sabırlıydı, yerde hareketsiz ne varsa... Hareketlilerde hep aynı koşuşturma, alışılmış telaş...

Hiç canı sıkılmaz mıydı Uludağ'ın? Yalnızdı, yapayalnızdı ama kayalıkları ve ormanı ile o kadar heybetliydi ki! Fırtınalar boralar hiçbir şey alamamıştı ondan. Yağmurlarla yıkanmış, karlarla örtünmüştü. Öyle bir bürünmüştü ki kudret yeşiline, asırlarca soyunmamıştı. Rengini vermemişti güneşe, o yakan kavuran ateşe... Bursa kadısı Aziz Mahmut Hüdai gibi yüceldikçe yücelmiş, başında bembeyaz sarığı, kaftanında yeşilin her tonu... Yaz güneşi solduramamıştı, birazcık bile onu. Yalbir yalbir ışıldıyor, biteviye gülümsüyordu. O kadar kavi duruyordu ki!

Gücsüz yapraklara, cılız otlara gücü yetiyordu, ılık ılık esen şaşkın yelin. Akşamdan mı kalmıştı, yorgun muydu acaba? Canından bezmiş bir hali vardı. Son derece acelesiz ve sakin... Güneşin ısıtmakta olduklarını serinletmeye çalışmakta, bir türlü yerinde duramamakla beraber, oldukça yavaş hareket etmekteydi. Ne yapacağını doğru dürüst bilmez bir halde, sağdan soldan gelmekte, karmakarışık savrulmaktaydı oraya buraya. Esmek değildi onunki belki de... Sürünmekti adeta. Yine de ağaçlarla çevrili, çiçeklerle bezeli loş bahçenin aydınlığını bir parça da olsa ferahlatmakta, gölgelerine sığınmaktaydı; yaprakları okşamakta, çiçekleri öpmekte, dallara tünemekteydi, en sonunda.

Burası, Define'nin otağıydı. Yüce bir gönlün kucağı, baba ocağı... Burası, kimsesizlerin; kimseleriyle birlikte oldukları bir yerd, bir yürek... Bursa'nın yüreği, sınımsız... Virane, Define'nin eviydi, define gizleyen. Heyecan dolu yüreklerin attığı yerd. Kıpır kıpır gençlerin güzelleştiği, güzelleştirdiği; konuşulan, tartışılan, gülünen oynanan, hayat dershanesiydi. Bu mekân, bizim barınağımızdı; onun, bunun, şunun, hepimizin... Herkese aitti.

Bilge bir kişiliği vardı, Define'nin. Güçlü bir adamdı, tüm maddi güçsüzlüğüne inat. Müflisti, yoksuldu, yaşlıydı, hastaydı, bir ayağı aksamaktaydı üstelik. Fakat direnmesini gayet iyi biliyordu, hayatın getirdiklerine karşı. Ne olursa olsun yılmamış birisiydi. Ne olursa olsun ayakta idi işte, dimdik hem de. Güçlüydü ve güç kaynağımızdı bir yerde. Ne zaman acze düşsek ona koşardık. Ne zaman yılgınlık hissetsek, onunla dertleşirdik. Sükûnet içinde ve sabırla dinleyişi, sakin sakin konuşmasıyla, örneklemeleri ve sezdirmeden öğütlemeleriyle, boş çuval haline gelmiş ruhlarımızı doyurur, gölgelerimiz gibi yerlerde sürünen moralimizi kaldırıp göndere çekerdi. Ekşi bir suratla, omuzlarımız düşük, ayaklarımızı isteksizce sürüyerek süklüm püklüm gelişlerimize tamamen zıt; dimdik, yere kuvvetle basan, güvenli ve görkemli gidişlerimiz olurdu.

Ne nedenle alındığı belli olmayan bir kararla, doğar doğmaz annesi tarafından evlatlık verilen bu Karadenizli bebek, anne görevini üstlenen bir kadının kucagında İstanbul'a gelmiş, onlara ait olduğunu sanarak büyümüş, gerçeği öğrendiğinde öğrenim hayatına veda etmiş, altı yok pabuç gibi sürünüp durmuştu. Doğduğundan beri üstüne üstüne gelen tüm güçlükler şiddetle sarsa da bu cahil adamı yıkamamış, aksine gücüne güç katmış; tüm yaratılanlara açık olan saf gönlüne teklifsizce dalan herkese başının üstünde yer vermiş, her türlü sorunun üstesinden gelebilen pratik zekâsıyla yol göstermiş, iman dolu kocaman yüreğinin tüm sıcaklığını aktararak, tatlı dili ve hoş

sohbetiyle etrafında büyük bir kitle oluşturmayı başarmıştı. Bu zamana kadar binlerce kişiye el uzatmış, yüzlercesini düştüğü yerden kaldırmış, haklı bir ün yapmıştı. Çekim alanına giren, cazibesinden kurtulamıyor, yanında huzur buluyordu.

En çok diliyle fayda sağlıyordu. Deneyimlerini sözle ifade ediyor, bildiklerini o şekilde aktarıyordu. Yaratan'ın aşkını depoladığı yüreğini, yüreğe işleyen sohbetiyle tersyüz ediyor, kalbinde çağlayan kanın sıcaklığını, sevecen bakışlarıyla iletişim kurduğu gözlere yolluyor, sohbetindekileri büyülüyordu. Kadın erkek, çocuk yetişkin, yaşlı genç, herkese aynı ilgiyle yaklaşıyor; küçük büyük her derdi önemsiyor, elinin erdiği gücünün yettiğince çözüm üretmeye çalışıyor, çoğu zaman da başarıya ulaşıyordu. Arada umutsuz vakalar da oluyordu. Kendilerine yardım etmek istemeyen hasta ruhlar... Dökme suyla değirmen dönmüyordu, haliyle. Tek elin sesi çıkmıyordu. Böyleleri kendilerini kısa sürede belli ediyor, o da onlarla nezaketen görüşüyor, çok fazla çaba sarf etmiyor, oluruna bırakmayı tercih ediyordu. Bu düşünceler içindeyken kendimi tutamadım:

"Dede, sen büyücüsün! Büyülüyorsun insanları. Dilinle mi yapıyorsun, gözlerinle mi? Bedeninden elektrik mi yayıyorsun, beyninden dalgalar mı? Nasıl yapıyorsun bütün bunları? Bunca insan nasıl rahatlıyor, yanına gelince? Sadece dinlemede kalsalar bile yarar sağlıyorsun. Söylesene, nasıl oluyor bu?" dedim.

"Önce sevgiyle, evladım... Sonra ilgiyle... Emek dökerek... Sevgi demek, emek demek! Buraya gelenler, yalnız dertlerini anlatarak rahatlamıyorlar ve ben, sadece problem çözmiyorum. Onlara, ne kadar değerli olduklarını hissettirmeye çalışıyorum. Çoğu bitmiş, kendisine saygısı ve güveni kalmamış insanlar. Görüyorsun. Ne dertlerle geliyorlar! Hayatlarında, tamir etmemiz gereken, yalnızca anlattıkları aksaklıklar değil ki! Toplumda yerleri, kendilerine saygıları kalmamış. Onlara saygı duyduğumu göstererek, değerli ve önemli olduklarına ikna ediyor; önce, yitirdiklerini tekrar kazanmalarını sağlamaya çalışıyorum. Özgüvenlerine kavuşanlar kendilerini güçlü hissetmeye başlıyor, işimi kolaylaştırıyorlar. Sonra taktik veriyorum. Canla başla uygulamaya koyuluyorlar. Gerekli şartlar saylanınca başarı hemen gelmesede zaman içinde er veya geç, mutlaka geliyor." diye cevapladı, uzun uzadıya.

"Sorunlar, genelde ikili ilişkilerin bozulmasından kaynaklanıyor ve ilişkileri en çok zedeleyen dil, değil mi?"

"İlişkiler elma gibidir. İğne batsa, oradan çürüme başlar, yazık olur."

"Bence, çoğu zaman iğne, dildir. Bir kötü söz, her şeyi bitirir! Dil, gönüller fethettiği gibi savaşlar da çıkarabilir. Onu çok dikkatli kullanmaya çalışmak gerekir, öyle değil mi?"

"Dil, iman ve ibadet için çok gerekli olan çok güçlü bir organdır. Sevap ve güzel sözler söyleyerek insanı cennete de sokar, isyan sözcükleri söyleyerek, kötüye kullanılarak cehenneme de... Değeri bilinip, iltifat için kullanılırsa yakınlıkları perçinler, yalana kullanılırsa güvenilirliği yok eder. Dille ve kalben söylenen sözlerle başlayan ilişki, yine kötü sözlerle biter. Bu konuda çok hassas olmalıdır."

"Sen de dilinle neler başarmaktasın! Gönüller yapmakta, öğütler vermekte, dünyevi ve uhrevi mutluluk için gereken anahtarları dağıtmaktasın."

"Fakat herkes o anahtarları kullanmayı bilmiyor, Semiray. Burnunun dikine gidiyor. Öyle değil mi Nazan? Asabiyetin devam ediyor. Olaylara yorumun çok sert! İnsanlara

acımasızca saldırıyorsun. Eşin dâhil."

"Aman, dede! Pısrığıın biri! Anası neyse de, babasına, ağzını açıp da bir şey diyemiyor. Ona darıldı ya, adama gün doğdu! Kurtuldu masraftan! Taksitler bize kaldı. Olur mu hiç? Vadesi gelen ödenecek! İmzalar atıldı, bir kere. Kocamda para yok, pul yok. Benim ailem tanınmış. Bizimkiler, üstlerine düşeni fazlasıyla yaptılar. Hem, biz borç istemeyiz. Onun ailesinin parası arabada, bankada. Borç paçadan akıyor, umurlarında değil."

"Bırak bunları, Nazan! Sen mutlu değil misin kocanla? "

"Sevişerek evlendik ama..."

"E? Ne oldu? Aşk bitti mi yani? "

"Bitmedi bitmesine de... İşte, durum bildiğin gibi... Yani para meselesi... Diyorum: "Babanla konuş. Dargınlık çıkarma da yardımı kesmesin. Arabayı satsın, aldıklarının borçlarını kapatsın! Eğer satmazsa, bari taksitleri ödesin, yavaş yavaş! " Yok! .. "Konuşmam ben o adamla! " diyor. Olan bize oluyor."

"Maddi güç babada... Fakat bir baba, sadece para ağacı olarak görülmemeli. Niyetini bilemem. Ancak, ne olursa olsun, babadır ve evladın babaya darılmaya hakkı yoktur. Misafirin, mazlumun, babanın... Bu üçünün duası da bedduası da kabul olur. Allah'a şirk koştuktan sonra en büyük günah, Allah'a, anaya ve babaya isyan etmektir. Onlar ne emrederlerse, o... Anaya babaya isyan, Allah'a isyanla birlikte anılmış. Aksi halde, tam ve mükemmel bir kudretin sahibi, her şeye gücü yeten, zaafıtan münezzeh, mutlak gâlip olan Allah-ü Teâla, Kavi sıfatıyla, Peygamberleri yalanlayan, Allah'ın âyetlerini tanımayan, inkâr eden zalimleri, müşrikleri, kibirlenenleri günahları nedeniyle mutlaka azaba uğratacaktır. Hazreti Âdemden bu yana azan kavimler fırtına, sel gibi doğal afetler, savaş ve mikrop gibi çeşitli yollarla helak edilmiş, o üstün İlahi güç karşısında, canlı cansız hiçbir yaratılan direnememiştir. Allah, nefis savaşı, hayat mücadelesi gibi dayanma gücü gerektiren her türlü direnişte iman edenlerin yanlarında olduğunu bildirir; onlara, gevşememelerini ve üzülmemelerini söyler, gerçekten inananların muhakkak üstün geleceğini müjdeleyerek imanın gücünü öğretir. Güç sahibi olduklarını sanan münkir ve müşrikler, Allah'ın gücü karşısında perişan ve zelil olurlar."

Define, sandığını açmış, etrafa mücevherler saçmaktaydı. Alan aldı, dağarcığına koydu. Alamayan, ya da almak istemeyen mahrum kaldı. Göz ucuyla Nazan'a baktım, hitap ona olduğu halde dinlemiyor, elini ağzına kapatmış, güya fark ettirmeden, fısıltıyla yanındakine laf yetiştiriyordu. Dede de fark etmiş olacak ki sözlerini şöyle bitirdi:

"İnciler, tavukların önüne serpilmez. Onlar, darıya rağbet ederler."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0322

Onur Bilge

0323 - EL METİN

Onur BİLGE

Gölgeleri uzattıkça uzatan, günü yudumlayan sarışın afet, Bursa Ovasına tel tel dağılan sapsarı, yalbir yalbir parlayan ipek elbisesinin kloş eteklerini yavaşça toplayıp, pembeleşen yanaklarıyla salına salına sevgilinin gizlendiği yere doğru süzölmeye başlamıştı. Öylesine güzeldi ki kavuşmanın seyri, olayın akışı yavaşlatılmış, ağır çekim devam ettirilmekte, uzatıldıkça uzatılmaktaydı. Nihayet şavurarak saçlarını, sardı ışınlarıyla vardığı yerin her yanını, bekleyenini hasretle... Önce mağrur alnından öptü, sonra geniş omzuna dayadı başını. Öylesine bir, bir oluştu ki bu vuslat! Kavuşanlar, gizlendikleri yerde kaldırıp kadehlerini, ab-ı hayat içerek kendilerinden geçtiler. Varlıkları, birbirlerinde yok oldu.

Bekleyen hep oradaydı. Bir garip âşık... Yerinde sabit ve sabır küpü... Kavuşmalar için sabırsız, beraberliklere doyumсуuz, vedalaşmalara alışık... Gün, her gün ölüp ölüp diriliyordu, kollarında. Sağ omzuna baş koyarak son nefesini veriyordu, her gece; her sabah sol omzunda diriliyordu. Onda yok oluyor, onda hayat buluyordu.

Virane'de ne kadar hızla akıp gidiyordu zaman! Ne çabuk akşam oluveriyordu! En uzun günler bitiveriyordu. Ardından kül rengi akşamlar... Nihayetinde ömürler bitiyordu. Koca koca ağaçlar devrilip gidiyordu. Ormanlar yanıyor, biteviye. Geriye kalan sadece kül...

"O, batmaz taş gibidir. Batar zannedersin, asla batmaz! Yüze çıkar." diyordu, birkaç gün önce intiharın eşiğinden dönen adam için Define. "Sohbetine doyum olmaz! Bal şeker dili var. Son felâketten sonra iyice iman da etti ama gıcıklığına yapıyor. Sataşmaktan zevk alıyor. Canı sıkılınca ona buna çatıyor. Kalp hastası o. İntihara kalkıştığını söyledi ya... İnanmayın. Gerçekten kendisini öldürmek istememiştir. Bir an için istemiş olduğunu, yeltendiğini farz edelim, asla canına kıyamaz! Canı çok kıymetlidir onun. Aslında ölümden korkuyor. Adım adım ölüme gitmekte olduğunu farkında... Karısı, oğlu kızı değil onun derdi. Ayrılık falan bahane... Toprak olmayı kabullenemiyor. İsyanı ondan..." diyordu, tebessümle.

"İnsan ne kadar yalnız, yeryüzünde! Ne kadar kimsesiz ve zavallı! Hele bir de Allaha dayanamaz halde ise... Çok daha acınası..." diyordum.

"Öylelerine acınır mı? Allah'ın dinsizi! " diyorlardı.

Ona ve onun gibilere acıyorum ben. İmanlarını kurtarmadan ölürlerse cehennem kütüğü olacaklar. Mümin, hangi durumda olursa olsun, ümitsiz değil. Bence sevgiyle yaklaşmak lazım... Bir kuşa yaklaşır gibi yaklaşmak ve yakalamak...

"Ve öyle bir an gelir ki son bulur birliktelik, iade edilir verilen isim. İki farklı cisim olur bütünlükler. Renkler değişir birden. O, eski o olur, sen eski sen... Zamanla küllenir yaşananlar... Şimdi değilse de bir zaman mutlaka başlar, pişmanlıklar... Anlamazsa anlamasın insanlar, an gelir, çocuklar bizi anlar." diyordu, ağlamaklı bir sesle hasta adam, dünyaya küs, yılgın, buruk..."

"Bize anlatma! Daniskasını yaşadık, ayrılıkların! Bu saçı başı değirmen damında ağartmadık, beyim! " diyordu Define, meydan okurcasına. Ara sıra böyle olurdu. Yani bazı hallerde... Böyle perişan, yaşama gücünü kaybetmiş görünen kişilere hayat vermek için... Tutup omuzlarından silkelemek, kendisine getirmek için... Önemsizleştirmek için dertlerini, dağ gibi sıkıntılarını ufalamak için kuvvetli hitabetiyle. Kabarır da kabarırdı,

efelenir de efelenirdi, inadına! Yine heyheyleri üstündeydi. Akli başından gitmişti! "Sen daha ne gördün, kardeşim! .. Geçmiş karşıma, ağıt yakıyorsun! Biz neler gördük geçirdik! Gidene güle güle... Ölüm yok ya ucunda! "

"Öyle felaketler vardır ki ölümden bin beterdir! Ölüm ile ayrılığı tartmışlar, elli dirhem ağır gelmiş ayrılık. İçim yanıyor, arkadaşım, içim! .. Keşke ölse de kurtulsam! "

"Ölüm kurtuluş olsa! .. Hesap kitap... Orada rahat mı bırakılacağını sanıyorsun? Vay be! Vay! Öyle kolay olsa orası! Daha ne isteriz! "

"Necmettin Bey, beni anlamıyorsun. Gündüz, öyle de böyle de geçiyor ama geceler bitmek bilmiyor. İşte, bir gün daha bitti bitiyor. Akşam alacasında herkeste bir telaş! Kurtlar kuşlar yuvalarına çekilmekte, günün son alışverişleri yapılmakta, insanlar en kısa yoldan evlerine ulaşma derdinde... Caddelerde arabalar vızır vızır, kaldırımlarda insan seli... Sokaklarda bir kaynaşma... Hayvanlar arada şaşkın şaşkın bakınmakta... Yuvalarına sokulmakta yaratıklar. Kuşlar, dallarda şakımakta... Akşam zikirlerini yapmakta cıvıl cıvıl... İnsanlar, hayvanlar, ağaçlar, çiçekler, sular; görünen ne varsa kımıl kımıl... Bu hengâmede herkes nefes nefese, yorgun, burnundan soluyor ama onları bekleyen birileri var. Yanlarında yorgunluklarını unutacakları, mutlu olacakları... Bir ev huzuru var, yolların sonlarında. Benim içinse bomboş bir ev, acımasız soğuk duvarlar ve hatıralar..."

"Ayrılmasaydın o zaman, kardeşim! Sana kim dedi "Ayrıl! " diye? Enini boyunu iyice ölçüp biçmezsen olacağı bu! Şimdi hiç sızlanma! Herkes, kendi geleceğinin mimarı, ustası, amelesidir."

"Ne bileyim! Dayanılmaz bir hal almıştı, evliliğimiz. Gün boyu çalışır, didiniş eve dönerdim. Ne bir selam sabah, ne bir güler yüz... Buz gibi karşıları beni. Önce yavaştan başlardı dırdıra... Sonra her zamanki gibi hırgür... Oysa yaşam kaynağımdı, önceleri. Katlime ferman çıkarmış, haberim yok! Can çekiştire çekiştire öldürmeye kastetmiş. Nasihat falan kâr etmedi. Baktım ki olmayacak, değişmesi imkânsız, hâkimin önünde aldım soluğu! "

"Sen metin olacaksın, kadın milletini idare edeceksin. Kaburga kemiğinden yaratılmıştır. İncedir, narindir. Düzeltmeye kalkarsan, kırarsın."

"Düzeleceği yoktu zaten. Öyle deme, arkadaşım. Ne kadınlar var! Derin sükûtlarıyla huzur verirler. Suskunluklarıyla heykelleri dikilir, abideleşirler. Ne Osmanlı kadınlar var! Her haliyle başka, bambaşka! Önceleri o da öyleydi. Ne oldu, nasıl oldu da sonradan böyle oldu, bilemiyorum! Çocukları da işlemiş. Onları da düşman edecek bana."

"Yalnız onlarla mı mutlu olunur? Benim için mutluluk, her zaman en yakınımda olmuştur. Hemen elimi uzatıp, tutuvereceğim kadar yakın... Beni mutlu etmeye, bir ses, bir nefes yeter. Kime ait olursa olsun. Bir çiçek, bir böcek yok eder yalnızlığımı. Yazarım, okurum, bulmaca çözer, oyun oynarım. İbadet ederim her şeyden önce. Uçsuz bucaksız bir âleme geçerim. Sonsuz bir huzur deryasında yüzmeye başlarım. Tespih düşüverir elimden, irkilirim. Çok yükseklerde, uçan bir halinin üzerindeyim, sanki seccadem havalanmış; dengemi kaybedip düşüvereceğim sanırım, el yordamıyla tespihimi ararken."

"Amma da abarttın, yahu! Vaktiyle hiç ibadet etmemiş olsam, belki inanırdım."

"İmanın kemale ermiş, ibadetin lezzetini almış olsaydın, tadı damağında kalırdı. Senin için mutluluk belki parfüm kokusu belki güzel yemek yemektir."

"Anamın ya da hanımın pişirdiği... Tadı tuzu yerinde... Etlı kuru fasulye, bulgur pilavı, acı biber turşusu... Hasret kaldım doyaya yemeye! Bir de buzlu ayran... Nerden hatırlattın! Nasıl da canım istedi şimdi! .."

"İstersen, çok uzaklardan koşarak gelir mutluluk. Ötelerden, saklandığını sandığın yerden... Yedi kat yerin altından çıkar gelir, yedi kat gökten iner, sicim gibi! Çok uzaklarda arama onu! Aslında çok yakınında! Aşılması imkânsız başı karlı yüce dağların ardında değil, avuçlarının içinde... Kayaları yarman gerekmez, bir yudum aşk şarabı yeter. Şaraben tahura... O zaman, için açılır, gülümsersin. İçtikçe ferahladığını hissedersin. "Yar, yar! Seni, kara saplı bir bıçak gibi göğsüme saplamışlar!" Öyle bir yar ki emsalsiz! Öyle bir dost ki akıl almaz! O'nunla olan yalnız kalmaz. O'nunla olanın kime ihtiyacı, O'nsuz olanın kimi var? "

"Kalbin, yaz güneşi sıcaklığında... O küçücük gözlerin nasıl da parlıyor! İnancın, gözlerinden ışıyor. Keşke ben de inanabilsem! Ne kadar zorlarsam zorlayayım kendimi, olmuyor işte, olmuyor! .."

"O kadar güçlü, o kadar sağlam bir dayanağım var ki benim, hükmünü hiçbir şey sarsamaz! Öyle güvenilir ve öylesine metanetli ki kuvvetinin şiddeti tasavvur edilemez! Hiçbir iş O'na zor gelmez! Zerreyi yaratmasıyla kâinatı yaratması arasında fark yoktur. Bir şeyin olması için: "Ol!" demesi, yani murat etmesi yeter. Bir anda var eder. Sonsuz kudreti her şeye yeter, dilediğini yapmasını kimse engelleyemez. Biz de imanımızla güç kazanırız. Topun tüfeğin yapamayacağını, bir müminin duası yapar."

"Ah, inanabilsem! "

"Etrafına gören gözlerle bak! Sesleri dinle! Tefekkür et! Fikret ve hisset! Başka türlü olmaz. Burada kör kalırsan, orada da kör olacaksın. Gözlerini dört aç! Görmeye çalış! Bu evreni yaratan kim, donatan kim? Sen seni bil, sen seni! Sen seni bilmez isen, patlatırlar enseni! Önce kendini arayıp bulacaksın, sonra Yaratan'ını... Nefsini bilen, Rabbini bilir! "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0323

Onur Bilge

0324 - EL VELÎ

Onur BİLGE

"Sahteliklerle dolmakta olan dünyada, hiç değilse sadece sohbet etmek, düşüncelerimizi paylaşmak için kim olduğunu bilmediğim ve merak etmediğim, yalnız arkadaşlığına talip olduğum bir dost arıyordum, senden bahsettiler, yolum Virane'ye çıktı, işaretler beni sana getirdi. Gerçek kimliğin gerekmiyor bana. Adın Necmettin olmuş, Define olmuş, nasıl bir hayat yaşamışsın, kaç engel aşarak, neleri göğüsleyerek bugünlere gelmişsin, beni ilgilendirmiyor. Onun için soru yağmuruna tutmuyorum seni. Düşüncelerin yetiyor. Hem, hasta olan benim. Tedaviye ihtiyacı olan... Doktorumsan ki öylesin. O zaman sen soracaksın, ben anlatacağım. Sorsam da sormasam da hakkında, gerektiği kadar bilgi edineceğim. Zaman içinde birbirimizi çok daha yakından tanıyacağız nasıl olsa. O konuda aceleciliğimin olmaması ondan..."

"Ben de anketörlüğü sevmiyorum. Çoğu zaman dinlemede kalmayı tercih ediyorum. Sorulara kaçamak cevaplar gelebiliyor. Ya da gerçek duygu ve düşünceler gizlenebiliyor. Herkes ne anlatırsa anlatsın, öğrenmemi istediklerini anlatıyor, gerçeği ve olayların tamamını değil. Çoğu zaman söylenenlere göre değil, algıladıklarına göre sonuçlar çıkarıyor, kişilerin kendilerinden bile gizlediklerini avlayabiliyorum. Çoğu zaman kabul etmek zorlarına gidiyor, inkâr ediyorlar. Hâlbuki bilerek veya farkında olmaksızın kamufle edilenleri, davranışları açığa vuruyor."

"Beden dilinden mi bahsediyorsun? "

"Hal dilinden..."

"Nasıl okuyabiliyorsun? "

"Bu zamana kadar yüzlercesi gelip geçti bu fakirhaneden! Dil, yalana dolana dönebilir. Eller kıpır kıpırdır. Saklanacak yer aramaya başlar, söylenenleri tasdik edemediğinde. Ayaklar da onlara iştirak eder. Gözler yalan bilmez. Bakışlar, daima bakir... Onlarda ne sahtekârlık ne dolandırıcılık, ne tortu ne kir... Duruma göre yüz kızarır bozarır. Ondaki renk değişimi de kalple alakalıdır. Heyecanlanınca kalp atışlarının artması ve kan deveranının hızlanmasıyla... Ar perdesi yırtılmadıysa, utanınca kızarır, heyecanlanınca sararır beniz, kül gibi olur."

"Pes, doğrusu! Bu kadar olur! .."

"Ayeti var. Yasin Suresi'ni aç, oku! "Biz onların ağızlarını mühürleriz. Ne yaptıklarını bize elleri söyler, ayakları da şahitlik eder." Eller ve ayaklar konuşur mu? Konuşur. Hem de nasıl! "

Yaşamın getirdiği karanlıklarda karamsar iniş çıkışlar yapmaktan yorgun düşmüşüm. Başımda esmekte olan tüm fırtınalara inat umutla sörf yapabilmek istiyorum, köpükler içinde yok olarak mutluluk denizinin göz kamaştıran masmavi sateninde, boyumu aşkın dalgalarla dalga geçerek. Bütün renkleri birleştirmek, havalanan su taneciklerinde, gökkuşağını indirmek göklerden ve seyretmek doyasıya... Sonra naralar atmak, keyfimce... Haykırmak, olabildiğince... Hiç kimseye ihtiyaç duymadan ayakta durabilmek ve hayata tutunabilmek, yani kısaca...

"Çokluklar içinde de yalnız insan. Yapayalnız dünyaya gelir, yapayalnız çeker acılarını ve canını yapayalnız teslim eder. Yapayalnız kabirden çıkar ve Allahın huzurunda

yapayalnızdır. Herkes içinin gurbetinde kimsesiz, acınası... Kimsesizlerin kimsesi olan Allah'tan daha yakını yok. Şah damarından yakın! Daha ne olsun? "

"İnanmadığımı söyledim ya arkadaşım. Bu benim elimde olan bir şey değil ki! Ne kadar ikna olmaya çalışsam, içimden bir ses alay etmeye başlıyor benimle. Aptal olduğumu söylüyor. Ne desem yalanlıyor. İyi olduğu iddia edilen ne varsa yapmaya kalkıyorum, boşa emek çekmekte olduğumu fısıldıyor. Maddeleştirmeye çalışıyor. Madde olmadığını, madde namına ne varsa yaratılan olduğuna inanmamı zorlaştırıyor. En sonunda, ortadan kaldırmadan rahatlayamadığım eşyalar gibi o düşünceyi rafa kaldırmak mecburiyetinde kalıyorum. Onunla birlikte, yapmakla mükellef olduğum güzel işleri de..."

"Yani iyi amelleri... İbadetleri... O zaman rahatlıyor musun, peki? "

"Aksine! Daha da huzursuz oluyorum. İçim sıkılıyor, daralıyorum! Fakat ne yapabilirim? Öyle de olmuyor, olamıyor, böyle de..."

"Bu sıkıntı yuvana da yansımış olabilir mi? Yani sen sıkıldıkça, bunaldıkça aileni de bunaltmış olabilir misin? "

"Bilmem ki! Bana göre öyle olmamıştır ama..."

"Aması ne?"

"Aması... Onların ibadetlerine falan karışmadım ben. Yalnız arada fikir alışverişi yapıyorduk. Onlar birleşiyorlardı. Ben yalnız kalıyordum. Ben sıkılıyordum aslında, ben... Onlar değil. Onlar mutluydular. Huzurluydular kendi aralarında."

"Kendi aralarında... Öyle mi? Kendi aralarında..."

"Evet. Ne var bunda? Ben her zaman yanlarında olmuyordum ki zaten."

"Olduğunda ne oluyordu? Dilin durmuyordu değil mi? Sana denenleri demeden edemiyordun. Anlaşıldı da senden işitmek istiyorum. Sana ayna tutuyorum. Kendini seyretmen için."

"İnanan inanır, inanmayan inanmaz. Herkesin inancı kendine..."

"Leküm diyniküm veliye diyn... Senin dinin sana, benim dinim bana..."

"İşte öyle! Beni din sıkıyor. Dine ne gerek var? Maksat, iyi insan olmak, değil mi? Kimseye zararım yok. Kendi halimde yaşıyorum işte! "

"Kendi halinde yaşayamıyorsun işte! Yaşayabilmiş olsaydın, şimdi kıvranıyor olmayacaktın. Huzur içinde olacaktın, ailen gibi, bizim gibi..."

"Huzursuz olduğum doğru. Mutlu olmadım, olamıyorum."

"Huzurlu olmayan huzur veremez ki! Mutlu olamayan mutluluk veremez ki! Bu kadar basit! "

"Hayal âlemimi ne kadar renklendirmeye çalışsam da, gittikçe kararan karanlıklara

gömülmekteyim. İçinden çıkılması imkânsız bir durum..."

"İnsanlar, huzursuz ve mutsuzken içleri karanlıktır. Gözleri de perdelidir. Tüm güzellikler önlerine saçılmış olsa, onlar fark etmezler bile... Her şey önemini kaybetmiş, renkler sesler silinmiştir. Sadece o menhus sesi işitirler, işitebilirler. O ses de onları helak edinceye kadar kesilmez! Onu sen konuşturuyorsun. "Kapa çeneni! " diyemiyorsun. Bunca vahyi duymuyor, irşadı umursamıyor, tüm doğrulara kulak tıkıyorsun, işine gelen o sesi can kulağıyla dinliyor, söylenenleri harfiyen tatbik ediyorsun. Aferin sana! Allah ıslah etsin! Ne diyeyim? "

"Her şey, gönül hoşnutluğuyla güzel... Sohbet, düşün, bayram, ibadet..."

"Senin içinde bulunduğun durum, tam bir kabz hali... Çatlama hali yani sıkıntıdan... Beden dünya, ruh ukba isterken, bir soğuk bir sıcak..."

"Ruhum, dost arıyor. Dostluğa açım."

"Ruhun dostu, Allah'tır. O'na ihtiyaç duyar. Bedenin kişilere ihtiyacı vardır. Sen, sadece bedenden ibaret değilsin ki! Bir bedene bir ruha gidip gelmekteisin... Bir buza bir ateşe... Kabına zarar..."

"Ruhumu fark etmiyorum. Yani onun ihtiyaçlarını... Bedenimin ihtiyaçlarını gideremiyorum ki, başta! Ona sıra gelmiyor belki. Belki de bir ruha sahip olduğumu hissetmiyorum bile. Ruhtan bahsedildiğinde romantizm geliyor aklıma. Müzik, mum ışığı, güzel kadınlar, içki filan... İşte öyle şeyler... Gün batımları, flörtler falan..."

"Bir yere kadar onlar da ruha hitap eden şeyler olabilir ama ruh, ancak Allah ile huzura kavuşur. Çünkü O'ndan gelmiş, O'na muhtaçtır. Bedenin muhtaçlığından çok kıvrandırır onun ihtiyacı insanı! Çünkü Allah, yeryüzündeki her yarattığının nelere ihtiyacı olduğundan haberdardır ve nimetlerini arzu ettiğine gerektiği kadar ya da fazla fazla verir. Yarattıklarını aç bırakmaz, kimseye muhtaç etmez. Ruhun ihtiyaçlarını da yaratmıştır ve ulaştırmıştır ama elini uzatıp da almak isteyeninin eline de tutuşturmaz. Arzu eden eğilir, alır."

"Neden eğilir alır? "

"Kibir, Allah'a mahsustur. Kendini bilen, Rabbini bilir. Kul, kulluğunu bildiği, eğildiği zaman yükselir. Aşama kaydetmek için eğilmek gerekir. Yüksek atlamada, uzun atlamada... Dizlerini bükmeden zıplayabilir misin? Yerinde dimdik dururken sıçrayabilir misin? İşte namaz başta olmak üzere ibadetlerde amaç budur. Kulun kulluğunu bilmesi, büyüklenmeyi bırakarak önce kendisine dost olması ve Gerçek Dost'un huzuruna tazimle çıkması..."

"Neden insan değil de Allah? "

"Bir insan bir insana ne kadar ne verebilir? İnsanların dostlukları, menfaatlerinin çatıştığı yere kadardır. Oysa O Veli... Veli tayin edilen... Yarattıklarına sayısız nimetleri karşılıksız sunar. Zatını Veli olarak kabul eden kulunun iki cihanda da dostu olur. Velisi Allah olmayanın kimi var? Dostu Allah olanın, kime ihtiyacı var? "

"Ama ben kaç kere iman ettim, kaç kere inkâr ettim. Şimdi... Nasıl..."

“İman, inkârdan geçer. Lâ demeden Tevhit kelimesi söylenemiyor. Biliyorsun, Lâ demek, yok demek. Lâ İlahe... İlahlar yok! Ne var? İllallah! Yalnız Allah var! .. Lâ İlâhe İllallah! .. Tekrar eder misin? ”

“Lâ İlahe İllallah! Muhammeden Resulullah! ..”

“Hah, işte bu! .. Derdinin dermanı bu! .. İlacın... Benden bu kadar! Dozunu sen ayarla! Ne kadar tekrar edersen, o kadar mutlu olacaksın! Sadece ağzından çıkmakla kalmasın! Anlamı, beyninde teşekkül etsin ve semeresi olan sevgi kalbine insin. Orada olgunlaşıp, ruhuna intikal etsin ki o da tatmin olsun. Bu öyle sihirli bir sözdür ki ruhun ana gıdasıdır. İmanı pekiştirir, dünyevi ve uhrevi mutluluğa ulaştırır.”

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0324

Onur Bilge

0325 - EL HAMİD

Onur BİLGE

Selçuk Bey'in gerek bedensel gerek ailesel sorunları vardı. Bunların yanı sıra ruhsal sorunları da... Define ona sihirli anahtarı uzatmış, daralan ruhunun kapılarını onunla nasıl açıp ferahlayacağı konusunda teminat vermişti. Sağlığını ve ailesini kaybetmişti. Başta kalp hastalığı olmak üzere teşhis konmuş birkaç hastalığı daha vardı. Ayrılma kararını birlikte verdikleri, anlaşarak boşandıkları halde en çok buna üzüldüğünü vurgulayıp duruyor, dağılan yuvasının tekrar toplanmasını olanaksız görüyordu.

İşini kaybetmiş olmayı pek umursamıyordu bile. Çünkü sohbetin ilerleyen dakikalarında, bir mobilya fabrikasında müdür olarak çalışırken en çok ailevi sebepler yüzünden son zamanlarda yanlış hesaplamalar yapmaya başladığı için arka arkaya uyarılar almakta olduğunu, intihara teşebbüsünün patronları tarafından duyulduğunu, ruhsal dengesi bozuk bir kişinin müesseseye çok daha fazla zarar getireceği düşüncesiyle işine son verildiğini, bu olayın da bunca derdinin üstüne tuz biber olduğunu da söylemiş; işletme okuduğunu, Bursa gibi bir yerde işsiz kalmayacağından emin olduğu için bu konuyu çözümlü mümkün olmayan bir sorun olarak görmediğini, kısa sürede benzer bir iş bulabileceğinden emin olduğunu eklemişti.

Yuvalar, yıkılmak için kurulmaz. Ömür boyu beraberlik umulur. Fakat her şey gibi onun da bir eceli vardır, sonsuza kadar sürmesi hayaldir. Çoğu zaman ölümler, bazen de boşanmayla nihayetlenir. Birlikte ölmedikleri takdirde ikiliden biri diğerinin ölümüne şahit olacaktır. Ayrılıklarda da hüznün vardır. Anlaşarak ayrılanlarda bile mutlaka bir burukluk olur. Aşk çoktan bitmiş, sevgi de can çekişmekte olsa da beraberliğin getirmiş olduğu bir alışkanlık vardır. Her iki tarafın yokluğunun oluşturduğu bir boşluk... Hemen bir başkasıyla doldurulamayacak, farklı bir boşluk... Öyle ki bir başka beraberlik kurulmuş olsa da dolmayan, doldurulamayan... Hıncahınç dolu bir salonda boş kalan tek koltuk gibi tuhaf... Anlaşılmaz bir yokluk hissi... Garip ama gerçek...

"Bu gece yine araladım evinin kapısını. Usulca dolaştım koridorlarında, odalarında. Mışıl mışıl uyuyordu. Sirtı açık kalmıştı. Yavaşça örttüm ve alınına sıcacık bir öpücük kondurdum. Gün boyu koşuşturmuş, çalışmaktan yorgun düşmüş, üstünü bile değiştiremeden uyuyup kalmış gibiydi. Uyurken ne kadar masumdu! Oyuncak bebeğine sarılıp yatmış bir kız çocuğu gibiydi. Havsalamda oluşturduğum apayrı bir varlık gibiydi. Sanki bir masaldan çıkmış, yatağına girmişti. Başucunda açık kalan bloknotuna bir şeyler yazmak istedim. Aklımda kalan şiirlerden dizeler... Küçük, önemsiz notlar düştüm, nedense altlarını çizerek. Yıldızlar koydum oraya buraya, bir de ay, tam orta yere... "Karıcığım, işler oluruna varır, üzülme sakın! Sağlık, göz ardı edilmeyecek yaşamsal öneme sahip bir durumdur. Kendine işkence etmenin ne demek olduğunu benden çok iyi bilensin, etme! Tanısın, şükretsin diye Adem yaratıldıysa, çoğalmaları için de Havva yaratıldı. Sağlıklıydın, diri ve gençsin. Kendini bırakmak, hayatı ıskalamak sana yakışmaz. Kısaca sokma kendini! Durmadan nefsinle uğraş veriyorsun, yazık değil mi sana, bana, çocuklarımıza? Niye söylüyorum ki bunları ben? Kendin çal, kendin oyna! Kendime ayırdığım pay, salt seninle güzelliği paylaşmak. Haydi, kalk ve istediğin gibi sürdüreceğin yaşama dön! İnsan olmak gibi bir suçun olsun senin de, benim gibi, herkes gibi! .." Daha neler yazacaktım! Daha neler... Dönmesi için... Gözyaşlarım dağıttı hayallerimi. Kendimi yatağımda buldum. Gözlerim tavana dikilmiş. Üstüyle başıyla uzanan bendim. Kalkıp değiştirmeliydim. Pijamamı aramaya koyuldum. Oysa hep yerinde olurdu. Etraf ne kadar da dağılmış! Bu oda bu hale nasıl gelmiş?"

"Öfkeyle kalkan, ziyanla oturur. İnsan, sahip olduğu şeyler için şükretmeyi bilmezse onlardan mahrum bırakılır. Oysa kadın, cennetten çıkmadır. Adem Aleyhisselam'a

armağan olarak teslim edilmiştir. Hamd gerekirken nankörlük eden, sadece ondan bu şekilde mahrum bırakılmışsa yine de çok şanslıdır. Ölüm de olabilir, dünyada kavuşma ihtimali kalmazdı."

"Neden hamd, Necmettin Bey? "

"Bu kelimeyi hiç duymadın mı? "

"Duydum, duydum da: "Nasılsın? " dediğimde neden: "Hamdolsun! " dediklerini hep merak etmişimdir de sormak nasip olmadı. Eskilerden kalma bir söz zannıyla es geçtim."

"O ibadet ettiğin zamanlarda namaz kılarken kıyamda okuduğun surenin anlamını merak etmedin mi hiç? "

"Fatiha'nın mı? "

"Evet. Onun ilk kelimesi nedir? "

"El Hamd-ü Lillahi..."

"Ne dediğini bilmeden mi kıldın o namazları? "

"Ezberlenmiş metinlerdi. Öyle öğrettiler. Anlamını araştırmadım. Bir ben mi... Yani çoğu bilmez ki zaten."

"Sena edilen, övülen... İnsanlara teşekkür, Allah'a şükredilir. Şükürün yetersiz kaldığı yerde hamd edilir. Hamd, şükürü de içine alır. Fiilleriyle ve nimetleriyle hamde lâyük olan, hamd edilen yalnız Allah-ü Teâlâ'dır. O, Hamîd'dir."

"Neden şükür değil de hamd? "

"Kur'an-ı Kerim'i açar açmaz, ilk söylenen olduğu için... İş ve oluşlarda, hayretler içinde bırakıldığı için... Teşekkür kifayetsiz kaldığı için... Emredildiği ve orada ilk emir olduğu için... Huzurunda, ayakta ilk okutulan sureyle, ilk etapta söylettirildiği için... Kuldan önemle istenen çok ama çok önemli bir söz olduğu için... İnsana ulaşan nimetler nedeniyle sık sık şükredilir ve şükredenlere daha fazlası bahşedilir. Hamd, kula ulaşan ulaşmayan, hayretten hayrete düşüren her şey için... Daha sayayım mı? "

"Anlaşıldı. Yeterli..."

"Allah, karşılıksız nimet yağdırmaktadır, aralıksız. Bir an kesintiye uğratmadan... Karşılığında kulun tefekkür ederek müteşekkir kaldığını ifade etmesini emreder. "Ne kadar az şükrediyorsunuz! " demekte, insanoğlunun nankör olduğunu belirtmektedir. " Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz? " ayetini, Rahman suresinde onlarca defa tekrar etmiştir. Bunca nimet karşılığında Hamdi tek hak edendir ve Hamd eden, kulluk makamına adım atmış olur. Ezbere okunan, ilk kelimesinin bile anlamına inilmeyen sureyle kılınan namazlar... Veyl bize! Vay halimize! "

"Bu kadar mı önemli bu sözcük? Allah Allah! Neden peki? "

"Allah emrettiği için... Elhamdülillah! dedirttiği için... Kul merakta... Kime? Allah'a..."

Kimdir O? Âlemlerin Rabbi! .. Nasıldır? Rahman ve Rahimdir! Kul, Rabbini tanıyor. Hangi sıfatlarla tanıyor bize zatını? Merhametlilerin En Merhametlisi olarak... Ne vaat ediyor? Günahkâr olsak da ümitsizliğe kapılarak uzaklaşmamıza ve helak olmamıza razı olmadığı, ne olursa olsun, kapısından ayrılmamamızı dilediği için Esirgeyen ve Bağışlayan sıfatlarını öne çıkarıyor. "Cebbar, Müntekim, Kahhar..." demiyor. Onlar, kabul etmeyen, emirlere uymayan, yasaklardan kaçınmayanlar için... Herkes için değil..."

"Ya onlar için..."

"Daha sonra onları, gazaba uğrayanlar ve yanlışa sapanlar olarak belirtiyor. Şimdi, sadece onlar için değil, hepimiz için tehdit içeren ayeti okuyoruz: "Maliki Yevm-id Diyn! .." "Din Günü'nün Sahibi! .." "Sigaya çekeceğim! .. Ayağını denk al! .." diyor, adeta. Burada Haşyetullah hissedilmiyorsa da vay halimize! .."

"O ne demek? Hiç duymadım."

"Allah Korkusu! .."

"Allah'tan korkulur mu? O sadece sevilir. Çok sevimlidir."

"Korkulur! .. Sevgi ne kadar büyükse, korku da o kadar büyüktür! Allah'tan en çok korkan, âlimlerdir! Allah bilindikçe, sevgiyle birlikte korku da artar! Allah'tan en çok korkan Efendimizdi."

Sohbet, bu son sözle kesildi. Bir ölüm sessizliği... Nefeslerimiz kesiliverdi sanki. Hayretten iri iri açılmış gözlerle birbirimize bakakaldık.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0325

Onur Bilge

0326 - EL MUHSİ

Onur BİLGE

Birbirlerini deli seven, kavuşmaya can atan kişiler, evlendikten bir süre sonra, omuzlarına aldıkları yükleri taşıyamaz hale geliyorlar. Özellikle geçim sıkıntısının hayat şartlarını ağırlaştırması, kişilerin ruh sağlığını kötü yönde etkiliyor. O nedenle zaman içinde aile içi anlaşmazlıklar, büyük boyda tartışmalara, kavgalara, nihayetinde mahkemeye kadar uzuyor.

Diğer bir büyük neden; teknolojinin ilerlemesiyle artan iletişimle çevrenin genişlemesi ve medyanın özendirilmesiyle kaçamakların artması... Ahlakî çöküş... Diğer nedenler saymakla bitmez.

"Evi ev eden avrat, yurdu şen eden evlat..." diyordu, Selçuk Bey. Define:

"Düğmeler sevgiyle açılır, saygıyla kapanır." diyordu. Hesapsız kasap, ne satır bırakır ne masat! Güneş de ay da bir hesap iledir. Göğü yükseltti ve mizanı koydu."

"Ben sana ne diyorum, sen bana ne diyorsun, Necmettin Bey! "

"İki atasözü, iki ayet... Ben ahret sarhoşu, sen dünya hoşu... Yeryüzünde değil de kâinatta tesadüf veya tesadüfen olan bir nesne, bir olay yok! Her ne varsa varlığa dair, akıl almaz aklın ürünü acayip hesaplama neticesinde ayakta... Hayret ender hayret kurgular iç içe... Sizi yaratan O, tanıştıran O, bir araya getiren O, ayıran O! Her şeyin bir eceli var. Beraberliklerin de öyle... O kadarsa, o kadarmış demek ki! Değilse, yine bir araya gelmeniz mümkün. Şer gibi gelmiş, içinde bir hayır vardır, İnşallah! Bekleyeceğiz, göreceğiz."

"Bekleyeceğiz ve göreceğiz. İnşallah ama benim hiç umudum yok! Hem ben hasta bir adamım. Üstelik işsizim de... Bu hengâmede iş de arayamadım. Sağa sola borçlandım. Bir de tazminat istiyor. Nafaka da var."

"Dedim ya... Her şey hesap kitap işi... Kiminin rızkını kiminin cebine koyuyor. Herkes, nasibi kadar alıyor. Ne kadar alırsa alsın, nasibi kadar yiyor. Rızka kefildir. Şüphesiz, senin de onların da rızkını verir."

"Ben parada falan değilim, anlatabildim mi? Neden böyle olduk? Onun derdindeyim. Birbirini yeteri kadar sevmeyi başaramayan insanlar mıydık? Her türlü riski göze alarak yaşamak, hayatımızın sonuna kadar birbirimizi sevmek ve ne olursa olsun ayrılmamak için cesaretimiz mi yoktu? Hayattan ne beklediğimizi bilemiyor muyduk yoksa? Aslında gerçek mutluluğu tanımamış, yüzeysel duyguları öyle adlandırarak kendimizi mi kandırıyorduk? Mutluluk oyunları mı oynuyorduk? Acınacak hallerde miydik? Sahtekâr mıydık, kınadıklarımız gibi? Oysa belli olgunluklara gelmiş kişilerdik. Olumlu olumsuz her şeyi yaşayabilecek, her türlü engeli aşabilecek güce sahiptik. Yaşam, severek sevilerek doyuya paylaşılmalı değil miydi sonuna kadar? Ancak böyle en rasyonel biçimde değerlendirilmez miydi kalan süre? Ne yaptık? Nerde yanlış yaptık? Neden ayrıldık? " derken, dertli kocanın gözleri dolmuştu. Sağ elinin baş ve işaret parmaklarıyla göz pınarlarını sildi. Define de hüzünlenmiş, ses tonu değişmişti. Dalgın bakışlarla, şikâyetçi bir edayla:

"En yakınlarımızın yaptığını bize kimse yapamaz. Cesaret bile edemez hayatımıza girmeye. Ne yazık ki yakınlarımızı, akrabalarımızı seçme hakkı bize verilmemiştir. Dikkat edersek, biz de kimseye yapamayacağımız çok şeyi en yakınlarımıza yaparız.

“Öyle bir devirdeyiz ki karı koca birbirini yiyor, kardeş kardeşin kuyusunu kazıyor! ” dedi.

“Düşmanını anan da doğurur, sen dosttan haber ver! ” dedi, Duygu. Ahmet, onun da kardeşinden yana dertli olduğunu bildiğinden, işi hafife almıştı. Belki de havayı dağıtmak amacıyla şakacı bir dille:

“Düşündüğünüz şeye bakın! Tahammül edemediğiniz yerde atın, kurtulun! ” der demez, Duygu lafı yapıştırdı!

“Bekâra, karı boşamak kolay! ”

“Kaybetmek kolay, evlat! Hayatımızdan atarız, gider. Zor olan, kazanabilmek... Bir kişiyi kurtarmanın sevabı, tüm insanlığı kurtarmak kadar... Herkesle irtibatı kesmektense, olayların akışı içinde olmak daha iyi, en azından seyirci kalarak...”

Akşam iyiden iyiye inmiş, ortalık çoktan kararmıştı. Sohbet aynı tempoda devam ediyordu. Kimsenin kalkıp gitmeye niyeti yoktu. Her zamanki gibi Orçun, sezdirmeden para toplamaya başladı. Misafirimize balık yedirmek istiyordu. O bu işleri iyi biliyor, yeterli olan miktarı ve kişi başına düşen payı kolayca hesaplıyordu. Gerisi Duygu’yla Ahmet’in işiydi. Onlar emek koyuyorlar, ödeme yapmıyorlardı.

“Göklerden kopan her bir damlayı, kendisini taşımak için yaratılan bir melek kontrolünde sağa sola sapmadan, diğerleriyle birleşmeden tam hedeflenen noktaya indiren Allah, gözlerden sessizce yuvarlanan her bir damlayı da benzer bir emirle sevk ederek, ait olduğu kalpten hedeflenen kalbe yıldırımca indirebilir, kuşkusuz. Gözyaşı sert değildir ama en katı kalpleri bile yumuşatabilir. Keşke eşin, bu pişmanlık damlalarından haberdar olsaydı! ” diye hayıflandı, dede. “Gözyaşı... Gözden inen tuzlu su... Bir şey var edildiyse, bir var oluş nedeni vardır. Belki de binlerce... Her şeyde bir sır var. Yaratılanlar sır içi sır... Hayret ender hayret! ”

Ellerini masanın üstüne koymuş, parmaklarını kenetlemiş olan Mahir, El Hasip bahsindeki gibi heyecanla atıldı:

“Oksijen, hidrojen... Evrendeki her varlığın kaç molekülden, kaç atomdan oluştuğunu, kaç elektronları bulunduğunu biliyor. Koca koca kitleleri düşünün! Ben düşündükçe hayretler içinde kalıyorum! Uzayda kaç yıldız var? Sayılmayacak kadar... Molekül ve atom sayıları? Bir de elektronlarının sayıları? Bütün bunların sayısını bilen var! .. Muhsî... El Muhsî... O akıl nasıl bir akıl, o hafıza nasıl bir hafıza! .. Her şeyi ölçüyle yaratmış ve her şeyin hesabını biliyor. Hem bunları bilmek için bir eğitim almadan, kendiliğinden...”

“Anlaşıldı. Mahir sayılara fena taktı, yakında kafayı yiyecek! ” dedi, İhsan. “Sana ne be kardeşim, sayılardan, miktarlardan? Yaratma işi Allah’a ait. Sen bilersen ne bilmesen ne?”

“Düşünebiliyor musun damlaların sayısını? Yeryüzüne her yıl aynı miktarda yağmur yağıyor. Ne fazla ne eksik! Bu düzeni kuran kim işleten kim? Bu nasıl bir hesap kitap işi! ..”

“Yeter artık, bahsetme kardeşim, ya! Beni de o sıfatı korkutuyor ya! ”

“Neden ki? Hesabı sana tutturana mı var? ”

“Nedeni var mı? Hesaba çekecek, hesap soracak da ondan... Kabir suali... Bas günü huzuruna çıkınca... Aman Allah'ım! ..

“Biz de çıkacağız herhalde! Allah o günlerde hepimize yardım etsin! ”

“Sadece o günlerde değil, oğlum. Dünyada ahrette, bir an yardımından uzak bırakmasın! ” derken Define, avuçlarını açtı ve yüzüne sürdü.

“Hiç düşündünüz mü, kullarından ya da yarattıklarından bir an habersiz kaldığını? O an hayat durur! Kıyamet kopar! Herkes ölür! ” dedi, Mahir. “Her an her şeyden haberdar, her şey planlı, tıkır tıkır işlemekte... Nefeslerimizin bile adedini tespit etmiş. Kaç adım atacağımızı, kaç kere göz kırpağımızı biliyor. Tüm yarattığı canlıların ne kadar yaşayacaklarını biliyor. Ne bir saniye önce ne de bir saniye geç ölebiliriz.”

“Çocuklar, görmek için birkaç saniyede beyne kaç sinyal giriyor, biliyor musunuz? Bırakın hareketli bir nesnenin seyrini, bir resmin görüntüsünün oluşabilmesi için o nesneyle beyin arasındaki iletişimi düşündüğümde aklım duruyor! ” dedim. O konuda bir yazı okumuştum da görme olayına akıl sır erdirememiştim!

“İnsan vücudu başlı başına bir muamma! Muazzam bir yapı! ” dedi, Selçuk Bey.

“Bir parmakta kaç hücre...”

“Mahir! Başlama yine! Şimdi sinir hücrelerinden girecek, kan hücrelerinden çıkacaksın. Senin için endişelenirken biz aklımızı yiyeceğiz! ” dedi, gülerek Neşe.

Balıklar gelmiş, tavaya dizilmişti. Ortalığı iştah kabartıcı bir koku sarmaya başlamıştı. Kapalı yerde olsaydık ne kadar rahatsız edici olacaktı! Eşi kızartma yapmakta olan bir ressamın anlattığına göre havaya karışan binlerce yağ damlası ebru yapılırken su yüzeyine inmiş ve kâğıdın üzerinde değişik bir desen oluşmasına sebep olmuş. Beklenene ilaveten noktalar, puanlar... Gözün görmediği, damlacıklar halinde sıçrayan, havaya karışan, geniz yakan yağ parçacıkları... Bundan da bahsedecektim, anlatacaklarımın dikkâtle dinlenmeyeceğini düşündüğüm için vazgeçtim. Herkes acıkmış, balığın kokusu geldikçe sabırsızlanmaya başlamışlar, sofraya kurmaya koyulmuşlardı.

“Yahu! Hesap kitap deyip durmayın, derdimi depreştirmeyin! .. diyordu, İhsan. Musa Hoca var ya! Fena halde sigaya çekecekmiş bizi! Ben kabir suallerini onun sınavlarında yaşıyorum! Ecel terleri döküyorum her imtihandan önce! .. Şu matematiği kim icat ettiyse...”

“El Muhsi, Kur'an'da geçmiyor ama bu sıfatın gerçekliği: “Allah, her şeyi teker teker saydı.” anlamına gelen ayetlerden anlaşılıyor.” diyordu, dede. Mahir de konuşurdu. İkisini aynı anda dinlemek oluyordu olmasına da ayrı ayrı anlamak çok zordu. Define çok önemli bir bilgi aktarıyordu, kaçırmak istemediğim için Mahirin ancak son sözlerini anlayabildim:

“Bizde nüfus sayımı bile doğru dürüst yapılamazken... Allah, denizde karada yaşayan her canlı türünün hücrelerine kadar sayısına, yediklerinin içtiklerinin bileşim miktarlarına kadar biliyor! Nasıl hesap vereceğimizden korkuyorum! Ya bir dirhem

haram yemişsek? Ya kul hakkı varsa üzerimizde? "

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0326

Onur Bilge

0327 - EL MÜBDÎ

Onur BİLGE

Küçüklüğümden beri çamur oynuyordum. Bir defasında: "Çamurdan heykel yapacağım!" diye tutturmuştum. Kocaman bir iskelet yapmış, ona çamur giydirmeye çalışıyordum. Fakat ben yapıştırıyordum, o düşüyordu. Yerçekimiyle bir türlü baş edemiyordum. Babam: "İçine saman karıştır. Saman, toprağın dağılmasını ve çatlamasını önler." dedi. Toprak evlerin yapımında çamura saman karıştırılmış. Öyle yaptım. Biraz daha başarılı oldum ama sonuç, yine de fiyaskoydu. Tuğlalardan heykelcikler yapmaya başladım. Bu, biraz daha yorucu ve daha az zevkli olsa da ortaya çıkan, bir şeye benziyordu.

Evde, biblolarımı koyacak yer bulamaz olmuştum. Daire şeklinde kestirdiğim cam parçalarını dörde ayırttırıyor, duvar köşelerine ve yan duvarlara çaktığım üçer onluk çiviyle raflar yapıyor, üstünü onlarla dolduruyordum. Daha çok, ağaç köklerini şekillendirerek yapmış olduğum bibloları zımparalıyor, gomalakla ispirtoyu karıştırarak vernikliyor, her biri için uygun birer kaide bulup, oturtuyordum.

Deniz kabuklarından heykelcikler; şapkalı, şemsiyeli kızlar, kediler, köpekler, kuşlar yapıyor, kuru boyayla boyuyor, cilalıyordum. Çam kabuklarından bebekler, hayvanlar, küçük hediyelik eşyalar; kargıdan kalemler, yoğurt kaplarından, siyah melon şapkalı adamlar, palyaçolar; kayısı çekirdeklerinden figürler yapıyordum. Elime ne geçerse şekil veriyor, değerlendiriyordum.

Arkadaşımın yeğeni için, kalın kartonları kaşe kumaşla kaplayıp payetlerle, pullarla, boncuklarla işleyerek bir çift terlik yaptım. Ne yazık ki bir tekini iskelede denize düşürmüş, giyemedi. Annesi bir tekini görünce hayret etmiş: "İlerde hediyelik eşya dükkânı açar bu kız. Ne kadar becerikli!" demiş, telefon açarak teşekkür etmiş, duygu ve düşüncelerini bana da söylemişti. O zaman çektiğim emeğe değdiğini hissettim. O çağda, mutlaka birilerinin takdiri bekleniyor.

Bir gün bir arkadaşım, sapanla bir papağan vurmıştu. Cansız yere düşmüş, tüyleri etrafa saçılmıştı. Kafasını kesmiş, tüylerini yolmaya başlamıştı. O kadar güzeldi ki renkleri! Tahnit nasıl olur, bilebilsem, yapacaktım ama ne yazık ki bilmiyorum. O tüyleri topladım. Büyük bir şeftali çekirdeğine bir iğde çekirdeğini yapıştırdım. Üzerini onlarla kapladım. Baş, kanat ve kuyruk kısımlarını belirledim. Ayak için kurumuş asma dallarını kullandım. Kıvrık kahverengi dalları soyarak doğal kuş ayağı haline getirdim. Ayakları, bir kütük parçasının üzerine raptettikten sonra uçlarına, kurumak üzere olan ağaç tutkalından parmaklar ekledim, aynı renge boyadım. Göz yerine iki parlak pul yapıştırdım. Gagası, bükülmüş ince kartondandı. Ötüyormuş gibi başını kaldırmıştı, ağız açıktı. Görenler, tahnit sanıyordu. O benim en güzel eserimdi. "Emeğimdi." demeliyim. Eser, Allah'ındı. O tüyleri O yaratmış, O boyamıştı. Teleklerin her biri tel tel dağılıyor, elle düzeltince, fermuar gibi kapanarak tek parça haline geliveriyordu. Bu, ne muazzam eserd! Bu nasıl bir tasarım! .. Ya o can alıcı renkler? Parlak, net, uyumlu... Su tutmayan bir yapı... Merhamet, koruma, kanat germe adeta!

Ya böyle güzel bir varlığı yok etmek? Sadece zevk için... Bu nasıl bir zevkse... Katil zevki olsa gerek!

O kuşu örneksiz yaratan Allah'tı. Ben, Onun yarattığı örneğe göre yine O'nun yarattığı malzemeyle ancak cansız bir benzerini yapmaya çalışmıştım, o kadar. Uzaktan andırsa da aslıyla alakası yoktu.

Muîd, bir anlamda icat etmek demektir. İcadın benzeri önceden meydana getirilmişse,

ona iade; benzeri ve maddesi olmayan yeni bir şeyse, ibda denir. Mübdi, mahlûkatı maddesiz ve örneksiz olarak ilk baştan Yaratan demektir. Hiç yoktan ortaya koyan, Var Eden, Yaratan... Ondan başka yaratıcı yoktur!

Allah'ın yarattıklarının güzelliklerine ve özelliklerine hayranlığım, onları tanıdıkça artmaktaydı. Gören gözle baktıkça, inceledikçe, işlevlerini düşündükçe yaratılanlardan Yaratan'a varıyordum. Hayranlığım, eserlerinden sanatına, sanatından Zatına, arttıkça artıyordu.

Vazodaki bir çiçek bile bana çok şey anlatıyordu. Bir gün, cam bir vazodaki beyaz yaseminlerin resimlerini yaptım, suluboyayla. O kadar güzel olmuş ki öğretmenim asmak için alırken onun hakkında çok güzel şeyler söyledi. Resmimden ayrılmak bana da zor geldi ama çaresizdim.

Bir kış gecesi, mor bir sümbül vardı vazoda. Belki sobanın hararetinden, belki de başka bir nedenle eğilmişti. Bir ara ona gözüm ilişti, o ilginç anı yakaladım. Belki kaybettiği suyu emmeyi başarmış, belki başka bir nedenle kendisini toplayabilmişti. Bilmiyorum işte, ne olduysa olmuş, yerinde şöyle bir sallanmış, dimdik bir duruma gelivermişti. Kudret eli değmişti mutlaka. Yine hayretler içinde kalmıştım!

Suyu nasıl çekiyordu çiçekler! Ablam, bembeyaz nergislerin bulunduğu vazodaki suya mürekkep damlatıyordu, zaman içinde yapraklarda mavi damarlar beliriyordu. Bu nasıl bir olaydı? Allah, canlılara suyla hayat veriyordu.

Ev kuşuydum ben. Kafes içinde, hapis... Hapishanedekiler gibi elişlerine veriyordum kendimi. Okumaya, yazmaya... Meşguliyet tedavisi... Çıldırılmamak için belki... Belki şifa bulmak için, bunalımına... Bir şey meydana getirinceye kadar çekilen sancı, ortaya çıkınca kıvancı...

İçime yöneliyordum. Şiirler geliyordu. Yalnızlıktan sesler... Sessizlikten sözler...

Doğum günlerimde kendime hediyeler alıyordum. Bir de anneme hediyeler... Bunlar, pahalı şeyler oluyordu. Alabilmek için aylar öncesinden para biriktirmeye başlıyordum. Okul dönüşü yürüyordum, bir şeylerden mahrum kalıyordum ama o almak istediklerime ulaştığımda her şeye değdiğini anlıyor, büyük bir mutluluk duyuyordum. Altın yüzüğüm, bileziğim, zincirim, pahalı kol saatim, palet veya kitap kolyem, altın kaplama eşyalarım oluyordu.

En çok resim öğretmenimi seviyordum. Bana resmi daha çok sevdiren, sanata gerçekten gönül vermiş o nezih kişiliği... Süngü Bey... Ertuğrul Süngü... Allah ondan ve onun gibilerden razı olsun! Nur içinde yatsın! Mekânı cennet olsun! O da babamın arkadaşıydı. Ablamın da öğretmeni idi. Çocuklarının... Antalya'nın güzide simalarından... Sanatta biricik örneğim, canım öğretmenim!

Diğeri de resimden nefret ettirdi. Trafik levhalarındaki işaretleri çizdiriyor, dümdüz boyatıyordu. Neymiş efendim, teknik resimmiş. Resim yapmanın günah olduğunu mu düşünüyordu acaba? Oldukça muhafazakârdı. Daha çok manzaraya önem veriyor, portre yapmama kızıyor: "Deli artistlere benzemiş. Bunlar resim değil!" diyor, şevkimi kırıyordu. Lisede de resim derslerine onun gireceğini duyunca, müzik bölümünü tercih etmek zorunda kalmıştım. Oysa diğer öğretmenim olsaydı, her şey en kadar güzel olacaktı! Resim derslerini ipe çeker olacaktım! Müzik bölümündeyken bile, resim eğitiminden mahrum kalmama rağmen, kendi çabamla yapmış olduğum resimlerle

liselerarası resim yarışmasında derece almıştım.

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0327

Onur Bilge

0328 - EL MÛİD

Onur BİLGE

Define, meşhur sandalyesinin yerine, Duygu'nun komşusunun evine fazla gelen koltuğu koymuş, artık ona kurulmaktaydı. Oldukça eski, içi saman dolu, bordo yüzü solmuş, iyice aşınmış fakat rahat bir koltuktuk. Ahşap arkalı, kol uçlarında ve ayaklarında el emeği oymalar vardı. İskemlesi kadar kolay olmasa da bir süredir oradan oraya onu sürüklemekteydi. Ne ehlikeyif insandı!

Ona geçer geçmez, elcik kedi ayaklarına sürünmeye başlar, karşısına geçer, gözlerini gözlerine diker, kucağına atlamak için sağ elini sağ bacağına vurarak:

"Sarı! Haydi, gel bakalım! " demesini dört gözle beklerdi.

Kulaklarını dikerek sabırsızlıkla beklemekte olduğu bu sözü duyar duymaz ok gibi fırlar, dizlerinin arasına oturur, okşandığı sürece keyifle mırıldanırdı.

Daha yavruyken ne olmuşsa olmuş, dişetleri parçalanmış, dişleri kırılmıştı da hasar görenlerin çekilmesi gerekmiş, yerine yenileri gelmişti. Çocuklarda diş değiştirme oluyordu, kedilerde de olduğunu o zaman görmüştüm. Bela paratoneri Sarı'nın başı dertten kurtulmuyordu. Çünkü o sokak kedisi asıllıydı ve ne kadar sahiplenilmiş olursa olsun, karakterine uygun hareket ediyor, vahşi kedilerle arkadaşlık etmeye kalkıyor ve mutlaka zarar gören taraf oluyordu. Birkaç aylık yavruyken bir keresinde de yine onlarla boğuşurken olsa gerek, o sapsarı kuyruğu alt tarafından bıçakla kesilmiş gibi kırılmış, bir süre öyle gezmek zorunda kalmıştı. Daha sonra koparak düşmüş, kısa bir süre kuyruksuz kaldıktan sonra yerine yeni bir kuyruk çıkmaya başlamış, zaman içinde gelişimini tamamlamış, öncekinin aynısı olmuştu. Zaten adını kuyruğundan alan, diğer yerleri bembeyaz olan Sarı'da sarılıktan eser kalmamıştı. Adı söylendiğinde bakmayacak zanneder hale gelmiştik. Bir ara adını değiştirmeye kalktık. Bembeyaz bir yün yumağı gibiydi. Kartopu falan desek daha uygun olurdu. Fakat Define, onun buz baltası olmadığını, sıcak bir hayvan olduğunu, dizlerini ısıttığını söylüyor, o ismi ona hiç yakıştıramıyordu.

Yine balık yenmiş, tabaklarda kalanlar kedinin önüne konmuştu. Daha Sarı yemeye başlar başlamaz nerde kedi varsa toplanmış, birbirlerine sokularak yemeye koyulmuşlardı. Işıl, bir süre onları seyrettikten sonra dönüp şöyle dedi:

"Hani dede, sen derdin ya... Sür üfürülünce, insanlarla beraber hayvanlar da tekrar yaratılacak ve hesaplaşma başlayacak. Sonra onlara: "Türap olun! " denecek, pişman olanlar: "Keşke biz de türap olsak! .." diyecekler ama onlar artık asla toprak olmayacaklar." Dede sakin sakin cevap verdi:

"Bunu ben değil, Kuran söylüyor, kızım. Aynen öyle olacak." O sırada kediler birbirlerine tıslamaya başladılar. Dişlerini gösterip, pençe atarak ganimetin hepsini ele geçirmek amacıyla hır çıkardılar.

"Ama dede... Baksana şu kılçıklara! Onları da kediler yiyor. Hem birbirlerini, hem kalıntıları... Geriye ne kalıyor? O balıklar tekrar nasıl oluşacak? Hangi ana maddeden? " Hem laf yetiştiriyor hem de yan gözle kedilerin hırlaşmalarını takip etmekten de geri kalmıyordu.

"O balıklar oluşmayacak, Işıl Kız. Tekrar yaratılacak. Onları yoktan ve örneksiz halk eden Hâlık, "Ol! .." emriyle tekrar var edecek." Işıl, imanını pekiştirememiş miydi?

İnanmaz tavırla deşeledi:

“Ne kadar eminsin, dede! ” Dede, kuru gürültüye pabuç bırakacak cinsten değildi. İddiasını, kendinden son derece emin bir tavırla pekiştirdi:

“Adım kadar, ondan da çok eminim! Hatta kadınları tekrar yarattığında onlar hangi yaş ve durumda olurlarsa olsunlar, daha önce kendilerine insan veya cin eli değmemiş bakireler olarak yaratacak.” Aralarında ilginç bir konuşma geçmekteydi. Kulak kesildik. Bu arada Ahmet cezveyi taşırmıştı, Duygu kahve servisi yapmaktaydı. Alçak sesle Çiçek’in tüy döktüğünden yakınmaktaydı. Neşe; üzülmemesini, muhabbet kuşlarının sıcaktan hoşlanmadıklarını, havaların soğumakta olduğunu, o nedenle artık dökülmenin azalması ya da durması gerektiğini söylemekteydi. Ahmet ise bütün kuşların bu mevsimde tüy değiştirdiklerini, bütün hayvanların kışa hazırlandığını, üşümemeleri için gerekene gerekenin verildiğini söylemekteydi. Bir yandan da diğer tarafı dinlemekteydim. Zor oluyordu ama dikkatli dinleyince çoklu konuşmaları da hafızaya alabiliyordum. Işıl sormaktan bıkmıyor, Define cevaplamaktan usanmıyordu. Hem de koltuğunun arkalığına yaslanı yaslanı...

“Nerden biliyorsun? Öyle bir ayet mi var? ”

“Var tabi ki! Olmasaydı nereden bilecektim? Tekrar yaratma hakkında çok ayet var. Allah’ın gökten belli bir ölçüye göre su indirdiğinden, onunla ölü bir memlekete yeniden hayat verildiğinden bahsedilmekte ve bizim de kabirlerimizden o şekilde diriltip çıkarılacağımız bildirilmekte. Öncekilerin ve sonrakilerin tekrar yaratılacağına, belli bir günün belli vaktinde mutlaka toplanacağımıza değinilmekte... Ayrıca, senin sorduğun soru da cevabı da Yasin Suresi’nin sonunda yer almakta...”

“Hayret ki ne hayret, dedeciğim ya! Nasıl yaratacak onca insan ve hayvanı tekrar bir anda ve nasıl bir araya toplayacak? ”

“İlkin nasıl yapıp yaydıysa, öyle öldürecek ve diriltip bir araya getirecek. Bu kadarla kalmayacak, biliyorsun, hesaba çekecek! Sonrası malum... Uçe ayrılacağız.”

“Ondan eminim. Verdiği nimetlere şükretmeyen, aksine azan kavimleri nasıl helak ettiyse, hak edene hak ettiğini verecek. Yine de muazzam bir şey bu herkesin ve her hayvanın tekrar hayat bulması! Akıl alacak gibi değil! ..”

“Akıl almaz işleri vardır. Bu işi de El Muid sıfatıyla yapmakta olduğu gibi yapacak.”

“Nasıl yapmakta olduğu gibi? ”

“Her yıl tekrar hayat bulan bitkiler yok mu? Her kışın sonunda bir bahar? Seni her gece uyutup uyandırmıyor mu? Çıkan dişlerinin yerine daha güzel, daha büyük ve daha sağlam dişler yaratmadı mı? Çıkan tırnakların yerine yepyeni tırnaklar gelmiyor mu, öncekilerin aynısının tıpkısı? ”

“Evet, evet... Kertenkelenin kuyruğu... Kopunca çatal çıkıyor. İki kuyruk gibi... Tuhaf ama gerçek...”

“Kendisini yenileyen veya tamamlayan organlar var. Bana tabiat dersi verdirtme şimdi. Ben bu konuları sizin kadar bilemem. Kalanını siz anlayıverin işte! Tababet de tahsil etmedim ben.”

"Bizim tababetimiz de yarım kaldı. Keşke kaybımız da yerine gelseydi! Kaybettiğimiz yenilenseydi."

Işıl'ın ne demek istediğini sadece biz anladık. Define ile göz göze geldik. Üzgündük. Işıl'ın maksadı, o menhus olayı hatırlatarak bizi üzmemek değildi. İşi hemen şakaya vurdu:

"Sen de yaşlanmışsın ya, dedeciğim. Artık diyorum ki... Yani... Baksana, ölene yeni bir beden veriliyormuş. Hem orada otuz üç yaşında olunacakmış."

"Yani hemen öte tarafa gideyim, öyle mi? Aferin sana! Bak, bunu da avucuma yazdım. Asla unutmam! Öyle olsun bakalım! Zamanı gelince hatırlatırım."

"Kızma be dede! Yaşlanmışsın, yaşlanmaya devam etmekteisin işte! Kabul et bunu! "

"Tabi ki yaşlanacağız. Yaşlandırmanın işine karışmak ne haddimize! .. Gerçek Mümin olduktan sonra... Gençleştirip cennetinde ağırlayacağını bile bile... İtirazınız mı var? O zaman? Hem ben yüzümü, sizin yüzlerinizden daha anlamlı buluyorum. Ben böyle bakabilmeyi yarım asırda öğrendim. Göz göz olmuş, bakmayı beceremiyorsa neye yarar? Aza vazifeye tâbi! "

"O ne demek dede? "

"Seninle de hiç anlaşamıyoruz, Neşe. Sahip olduğumuz organlar, verdiğimiz görevlere göre hareket ederler. Allah el vermiş, veremiyorsan; bel vermiş, bükemiyorsan; baş vermiş, eğemiyorsan ne işe yarar? "

"Hıh! Sanki şimdi anladım! El ne verecek? Bel neden bükülecek? Çelik olsun, kırılsın ama asla bükülmesin! Baş eğilmemeli! Dimdik tutulmalı! Öyle öğrendik biz! "

"El, zekât vermeli! Sadaka vermeli! Bel, Allah'ın huzurunda bükülmeli, rükûa varmalı! Baş eğilmeli, secde etmeli! "

"Yine namaz..."

"Evet, namaz! Hep namaz! İlle de namaz! .. Namazsız olmaz, Bizim Kız, olmaz! .."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0328

Onur Bilge

0329 - EL MUHYİ

Onur BİLGE

Asırlara meydan okuyan ağaçlar vardır. Çınarlar gibi... Toprak ayırt etmez, hava kirliliğine aldırılmazlar. Kestane ve ıhlamur gibi gölge ağaçlarıdır onlar. Mekânları kırsaldır, şehirlerin de vazgeçilmezlerindendirler.

Herkesin bir çınarı olmalı, Define gibi. Soğuğa dayanıklı, güneş istediği halde gölgeye katlanabilen, verimli toprakların derinlerine rahatça kök salan, kumula kıraca aldırılmadan apartmanlar kadar boy atan... Her türlü doğal olumsuzluklara aldırış etmeden dimdik ayakta kalmayı başarabilen dayanıklı bir çınarı... Pıtrak gibi meyveleri olmalı onun da bizim gibi... Yaprakları terk etse de acımasızca, ellerini bırakmamacasına tutan, dal uçlarından kışa kadar ayrılmayan, kopsalar da kolay kolay uzaklara sürüklenmeyen.

Zamanla yeşeren, tekrar kahverengiye dönerek çatlayan kabuklarını döktükçe güç kazanan, düzensiz dalları kolları, parmakları kalınlaşmış ve deforme olmuş, koca çınar. Altı asırlık İnkaya Çınarı... Nemli topraklara vurgun, dere ve göl kenarlarına tutkun, vadilere sevdalı... Huzur duyan, huzur veren... Gençliğinde oldukça yakışıklı, yaşlılığında heybetli... Yaşlandıkça pürüzlenen cildi çatlamaya başlamış... Derisi soyuldukça beyazlaşan... Derdini döktükçe içi açılan...

Yine bir ayrılık mevsimi... Sona yaklaşan yapraklar, son güçlerini tutunabilmek için harcarken benizleri hüzün sarısından ölüm kahvesine dönmeye başlamış. Onlara inat olgunlaşan, yüzlerce yıl yaşama hayali kuran meyveler, kışa kadar saplarından ayrılmamaya kararlı.

Baharda ihya edilen doğa sevinip, mutlu olurken bugünlerde ölüm kokmakta... Diriltilen, yeniden can verilen bitkiler, dönüşe hazırlanmakta... Hüzün mevsiminde, cadde kenarlarına dökülen, rüzgârla oraya buraya hışır hışır savrulan çınar yaprakları duygulandırır beni. Rutubetli ve loş sokaklarda, ayaklarımın altında çitir çitir... İlkbahar yaprağının eşsiz güzelliği ile bu mevsimde solup kurumuş hali arasındaki farkı hayal ederim. Allah, "Öl!" emriyle olmaz zannedilenleri mucizeler halinde öldürürken "Öl!" emrini asla iptal veya tehir etmeden yerine getirtiyor. Tohumlarda hayat, yapraklarda ölüm... Hayatla ölüm aynı ağaçtan fışkırıyor.

Kimin, kendiliğinden bir şey yapmaya gücü yetebilir ki? Hep O'nun cilveleri bunlar... Her an bir şendedir... Öldürür, diriltir, yapar, yıkar... Sonsuz hareket ve oluş... Sonsuz icat ve yıkım!

El Muhyi... Hayatı yaratan, cansızları diriltten, ihya eden, onlara hayat bahşeden, can bağışlayan, sağlık veren...

Bir ateş topundan koptuğu kabul edilen ateş parçasında toprak ve su oluşturuluyor. Allah İhya fiiliyle yoktan, insanlar, melekler, cinler, hayvanlar ve bitkiler gibi birbirine benzemeyen sayısız canlı yaratıyor, yani Muhyî ismiyle ölüden diri çıkarıyor.

İnsan, adi bir sudan yaratılıyor. İsa Aleyhisselam: "Kum bi izni Muhyî!" diyerek ölüleri diriltiyordu. İnsanlar, İslam ile hayat buluyor.

Toprak, su, hava, ateş... Hayat için gereken dört unsur... Ne kolay bulunan, ne kadar çok! Tüm yaratılanlar insan için... İnsan ise Rabbini bilmek için...

Susuz kalan her canlı kurumaya başlar. Bitkiler, insanlar, hayvanlar... Diller damaklar kurumaya başlar... Allah, en büyük nimetlerinden biri olan yaşam kaynağı suyu yeryüzünden çekse, canlılık diye bir şey kalmaz!

Dağ taş, tepe bayır, her yer altın ve pırlanta olsa, toprak olmasa neye yarar? Hâlbuki onlar da her şey gibi topraktan çıkmakta... Hayatın devamı için en elzem maddelerden biri toprak...

Toprak, su ve güneş... Bunlar da yalnız başlarına yeterli değil. Hava olmasa hayat biter. Kaç dakika oksijensiz kalınabilir?

Allah, hayat verirken, devamını sağlamak için gerekenleri de bol bol bahşetmiş. Canlıları ihya etmiş.

Sonbahar... Eylül sınavları da bitenlerin, diplomalarını alarak memleketlerine döndükleri buruk mevsim... Çocuklarının ve eşinin terk ettiği Koca Çınar'ı, etrafındaki gençlerin terk etmesi imkânsız! Hayat şartları öyle gerektirdiği için uzaklaşmaları, sadece bedenen... Ruhun hep Virane'deler, terk etmiş değiller. Çeşitli nedenlerle uzak kalmak mecburiyetinde olanlar da bayramlarda seyranlarda dönüp dönüp gelmekte, bu viranenin rutubetli kokusunu teneffüs ederek hasret gidermekte...

Asırlık ağaç, dört bir yana dal budak salmış, elinin erdiği herkesi korumasına almış, yazın gölgelemekte, kışın yüreğiyle ısıtmakta.

Bayramlar... Bayram sabahları erkenden Virane'ye koşma geleneğimiz... Define ailesinden mahrum, çocuklarından uzak diye, iki Elazığlı kardeşin bayram özel programı sunuşu... Şarkılar, türküler, uzun havalar, ağıtlar... Skeçler, yöresel danslar, halk oyunları... Muhabbet, muhabbet... Vefa borcu... Dedenin ağız kulaklarında... Piponun dumanı vapurdumanı gibi savrulmakta... Adi tütüne karıştırılan kaliteli tütünden yayılan çikolata ve şarap kokusu...

"Beni ihya ettiniz, çocuklar! " der, İstanbul çocuğu, en nazik haliyle tebessüm ederek. Sonra bir şey fark etmiş gibi, kaşlarını çatarak düzeltme yoluna gider: "Ah! Ağzımdan kaçiverdi! O eski Türk filmlerinden kalma bir söz... Aslında yanlış tabi ki! İhya etmek, Allah'a mahsus! Beni mutlu ettiniz, çocuklar. Allah da sizi mutlu etsin! "

Sonra, son zamanlarda sık sık tekrarladığı nasihatlerini sıralamaya başlar:

"Ailelerinizin kıymetini iyi bilin! Analarınızın babalarınızın... Benim babam yoktu. Öldü. Zaten babam da değildi. Dört günlükken vermiş annem beni onlara. Doğma büyüme İstanbulluyum ama aslında Karadeniz kökenliyim. Gerçek annem babam orada kalmış, haliyle. Gözümü açtığımda, dokumacı bir ailenin içindeydim. Tek çocuk..."

Biz biliriz ne tepki vereceğini, bir şey sormayız. Yenilerden bazıları cesaretle konunun imini cimini sormaya başlarlar:

"Daha sonra, büyüyünce, yani gerçeği öğrenince anneni merak ettin mi? Hiç aradın mı? "

"Hayır. Aradan uzun zaman geçti. Bir gün bir yerde misafiriz. Bir kadın gösterdiler. "İşte bu senin asıl annen! " dediler."

"Ne hissettin? "Kan çeker! " derler. Onu sevdin mi, sarıldın mı? Bağına bastı mı seni? "

"Hiçbir şey hissetmedim. Baktım, süslü püslü bir hanım. Permalı kınalı saçlar, boyalı gözler, dudaklar... Yakası açık yeşil bir buluz giymiş, gri tayyörünün içine. Gayet şık bir hanım. Ne kan kaynaması? Hatta nefret ettim. Kızdım içten içe ama tepki vermedim. Bir süre oturduk, karşılıklı. Ne onun bana diyecekleri vardı, ne benim ona anlatacaklarım."

"Kardeşlerin var mıymış? Ya da büyüklerin? "

"Sormadım. Söylenmedi. Çok kalmadık zaten. Çok da lazım değildi bana! Annem ana olmadıktan, babam baba olmadıktan sonra kardeşim olsa ne yazar, olmasa ne yazar? "

"Sen ilk çocuk muymuşsun? "

"Evet. Fakat kimse diyemez bana öyle bir şey! Ağzını yırtarım adamın! "

"Bir şey demedik, dedeciğim. Hem öyle şeyler bebeklerin suçu değil ki! Belki anaların babaların bile değil. Cehaletin..."

"Neyse... Kapatalım bu konuyu! Sonra konuşuruz."

El ayak çekildiğinde yine ıssızlık, sessizlik, aynı burukluk... Evli evine, köylü köyüne... Geceler, garip geceler... Gurbet geceleri...

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0329

Onur Bilge

0330 - EL MÜMIT

Onur BİLGE

Define, Virane'nin asırlık duvarlarına sırtını dayamış, rölyef gibi duruyordu. Sol elindeki piposunu arada sırada dudaklarına götüren hareket göze takılmasa ve savurmakta olduğu kesif duman da olmasa, tam cepheden vermiş olduğu pozla; sükûtu, o put gibi duruşu ve bakarkör heykel gözleriyle, taşlaştırılan II. Ramses'ten farksızdı. Bir, başında örtüsü eksikti.

Bu frontal duruşun haykırdığı ifade belki de insan hayatının ölümsüzlüğe ayarlı olduğunun hissedilme ve hissettirilme haliydi. Firavun da bunu biliyor, hissediyordu. Ancak hazırlığını maddesel yapmakla hata etti. Teslim olmadı. Tüm aczine rağmen kendisini bir şey zannederek kolları sıvayıp asla sahip olamayacağı sıfatları taşımakta olduğunu iddia etmeye cüret etti.

"Ne düşünüyorsun dede? " diye sordu, Ahmet. Yine kahve getirmiş, ondan başlayarak dağıtmaktaydı.

"Hiç... Ölümü..."

"Nasıl düşündün ölümü? Ölüm nasıl düşünülür? "

"Kendi ölümümü düşündüm."

"Kendi ölümünü mü? Tuhaf! Ne var bunda düşünecek? Zamanı gelince teslim edeceğiz emanetleri." dedi, Orçun. "Fakat anladığım kadarıyla senin dilinin altında bir bakla var. Haydi anlat! Anlat da kurtul! Biz de kurtulalım meraktan! "

"Var ya! Acı bir bakla, hem de..." diyerek kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı tabağa bıraktı. İyice meraklanmamızı ister, anlatmaya nazlanarak başlardı. Yine öyle yaptı. Biraz daha bekleyerek ve bekleterek devam etti: "Hani size evlatlık olduğumu, en yakın akrabalarımı bile tanımadığımı, kardeşlerim olup olmadığını falan bilmediğimi söylemiştim ya... İşte bir gün hastaneye çağırdılar, kayıtlara göre morgdaki kişinin benim erkek kardeşim olduğunu, onu ve ona ait eşyaları ancak bana teslim edebileceklerini söylediler."

Hayretimizi gizleyemedik. Değişik sesler ve sözcüklerle tepki verdik. Ne kadar ilginçti! Gözlerimizi yüzüne dikmiş, kırpmadan dinliyorduk.

"Kalkıp gittik. Örtüyü açtılar, tıpkı bana benzeyen bir adam yatıyordu orada. Sadece sağ sakal farklıydı. Aralık kalan küçük gözler, koca burun, sivri çene, açık alın... Aynı renk saçlar, aynı beden yapısı... Elleri, tırnakları bile aynıydı. O kadar tıpatıp benziyorduk ki bir an kendimi o sandım! Öyle tuhaf bir duygu ki bu! Anlatmak imkânsız! Yıllar sonra bir kardeşiniz çıkageliyor. Size saatini, cebinden çıkan bozuk paraları, adres ve not defterini teslim ediyorlar, giyeceklerini eline tutuşturuyorlar. Haydi, bakalım teşhis et! Teşhis edebilmem için onu önceden hiç değilse bir kere görmüş olmam lazım ama yok öyle bir şey! Varlığından bile haberim yok. Kayıtlara bakılırsa kütüğümüz aynı. Demek ki kardeşim, bu kadar bana benzediğine göre..."

"Nerdeymiş? " "Ne iş yapıyormuş? " "Neden ölmüş? " Hasta mıymış? " "Ailesi yok muymuş? "

"Aman çocuklar! O kadar çok soruyorsunuz ki hangisine önce cevap vereceğimi

şasıyorum! Yavaş olun biraz! Anlatacağım. Nerdeymiş? Bir pavyonda fedailik yapıyormuş. Vurmuşlar. Nedeni meçhul... "Yıkanacak!" dediler. Gittim, gasilhaneye girdim. Gassal, alışık hareketle işini yapmaktaydı."

"Gasilhane ne demek, dede? "

"Ölünün yıkandığı yer, Işıl. Kesmesen olmaz sanki! " dedi, Mahir. Dede, devam etti:

"Sıcak su, sabun, pamuk... Elinde bir sünger, köpürterek evire çevire yıkıyor. Döndürdükçe aralık ağızından sular geliyor. Dişlerimiz de aynı şekilde sıralanmış... Aynı ağız yapısı... Onu değil, sanki beni yıkıyor. Bana da: "Tut!" diyor arada, tutuyor, dediğini yapıyorum. Su falan döktürüyor. Üç kere yıkıyor, gereken yerlere pamuk koyuyor, kefene sarıyor. Üstüne de adını bilmediğim toz gibi bir şey serpiyor, gülsuyu döküyor. O mu benim? Ben mi o? Ne zaman öldüm? Neden? Böyle mi gidiliyor? Nereye gidiyorum? Dünyada mıyım, ukbada mı? Varlığından bile habersiz olduğum bu adamın kardeşliğini hissetmeye başladığımdan beri içimde garip bir burukluk, acayip bir acı! İçimi kaplamış bir matem! Ağlasam, faydasız. Ah, ağlayabilsem! İlk defa böyle bir yerdeyim. Böyle bir durumla ilk defa karşı karşıya... O karda kışta, o küçük odada, o buz gibi mermerlerde heykel gibi yatan kardeşim... Benden beş yaş kadar küçükmüş. O mu karşımdaki, ben miyim? "

"Daha önce ölü görmemiş miydin, dede? " dedi, Neşe.

"Gördüm, gördüm de... Babam bildiğim, sonradan beni evlat edinen adam olduğunu öğrendiğim şahsın ölümünü gördüm ama o zaman beni uzak tuttular, yıkamaya falan sokmadılar. Hısm akraba halletti."

"Neden o kadar etkilendin o zaman? Annem de öldü. Biliyorsun. Onun cansız bedeniyle ilk karşılaşan ben olmuştum. Şoka girmiştım. Olayı sonradan tüm detaylarına kadar hatırladım ama o zaman sanki hafızamda bir şeyler silikti."

"O mekân, Neşe... Sanki gözlerini açiverecek, kalkmaya yeltenecek gibi... Belki bana öyle geldi. Hem, o şaşılacak benzerlik... Gasilhane, musalla taşı, mezarlık..."

"İnsan ömrü ne kadar uzun olursa olsun, yine de çok kısa! Bir bakmışsın:

"Vakit tamam! " demişler, kendini morgda buluvermişsin! " dedim, dalgın bir şekilde. Gerçekten çok etkilenmişim.

"El Mümit! Ölümü takdir eden, bizleri sıramız geldikçe öldüren, yerimize benzerlerimizi getiren... Siz neyse de çocuklar... Biz, hayatın bittiği yerdeyiz. Bakmayın, bir süre daha vakit tanındığına... O kadar değerlendirildi ki hayat! .. Zaman o kadar azaldı ki şu yalan âlemde! .. Düşünüyorum da aynı şeyi söylüyorum, tekrar tekrar: "Akıllı insan, nerede daha çok kalacaksa oraya daha fazla yatırım yapar." Bu bir hadis, artık ezberlemiş olmanız lazım. Ne olur bu yaştan sonra benden, bizim yaşımızdakilerden? "

"Senin için öyle belki de, bizim için yaşamak daha ön planda... Bir tarafta hayat... Sevgi yaratılmış, aşk diye bir şey var. Tesadüf eseri olmayan karşılaşmaları, tanışmaları ve kaynaşmaları, an aksatmadan, vakit saat geldikçe yaşatmakta..."

"Biz, yaşlılar; yolun sonuna gelmiş, şaşkın şaşkın yol arayan zavallıyız. Ben ne biliyorum ki senden daha fazla, Neşe? Fakat birazcık daha gayretli ve dünyadan

kopabilmişim o kadar.”

“Ölüm de bir nimet olur bazen. Zorlu hayat görevinin emekliliği... Fena âleminden Beka âlemine intikal... Dünya hapisanesinden kurtulup Allah'ın misafirhanesine doğru yola çıkış... Layık görülene, kabul edilene ne mutlu! ” dedi, Mahir.

“Bizler nasıl, nerelerde öleceğiz? Yanarak mı donarak mı? Kimse bir şey bilmiyor.” dedi, Duygu.

Nasıl yaşarsanız, öyle ölürsünüz.” dedi, Mahir. Açıklaması yapılmadan geçildi. Ne ekerseniz, onu biçersiniz. dedi, arkasından. Galiba kabaca anlaşılması içindi.

Ali suda mı yaşadı? Suda boğuldu. Yanarak ölen kız arkadaşımız ateşte mi yaşadı? Böyle tuhaf düşünceler geçti, aklımdan. Sonra: “Çıkmakta olan canı geri çevirsenize! Ona siz mi daha yakınsınız, biz mi? ” ayeti... Gayri ihtiyari şunları söyledim:

“Hiç bilmediğimiz bir âlemde, karanlık bir ormanda yolumuzu kaybetmiş gibiyiz. O kadar ıssız bir yer ve öylesine kimsesiz ki aslında, sanki haykırdıkça kendi sesimizin yankılanışından başka bir ses işitememiz mümkün değil! Oysa Kuran sesi var. Ayetler... O ayetler...”

“Bu sabah yine sala ile uyandım.” dedi, Orçun. “Uzaklardan ağıt yakarcacına bir ses geliyordu. Duyuyordum ama kelimeler birbirine geçtiğinden seçemiyordum. Yolun gürültüsünün arasında: “Vefat eden...” dendi ama kim olduğunu duyamadım. Duysam da ne anlamı var? Tanımam, bilmem. Anlamış olsaydım da adı sanı aklımda kalmazdı. Kimin oğlu kim olduğunu da anlayamadım, sadece o klişeleşmiş bölümü anladım: “Cenazesi, Ulucami’de kılınacak öğle namazını müteakip Emirsultan Mezarlığına defnedilecektir.”

“Cebimiz delinse de bozuk paralar düşecek olsa, hemen bir çaresini buluruz. Fakat en değerli varlığımız olan ömrümüzün günbegün tüketmekte olduğunu bildiğimiz halde tedbir almak için elimizden hiçbir şey gelmez. İşte ölüm, geçmişe nazaran o günkü kadar yakın ve gerçek olmamıştı hiç! ” dedi, Define içini çekerek.

“Aralıksız nefes alan, bunun farkında bile olmayan bizler için yaşamak o kadar doğal ki! Yadırғанansa ölüm...” dedim, yavaşça. Kısa bir süre bekleddikten sonra daha canlı bir sesle devam ettim: “Anlatılanlar hayalimde çok kötü anılar canlandı. Ne kadar gariptir, hareketsiz ve savunmasız kalıvermek! Bedeni mezarlığa park etmek ve yola yaya devam etmek... Yola... Yeşertene Soldurana, Yaratana Öldürene, Kâinatı Döndürene... Öyle bir güce ki her şeye hâkim ve her yaratılan, Zatına ram! ”

“Ölümü takdir eden O’dur ve önüne geçilemez, Semiray! Bizim yerimize benzerlerimizi getirir ve bizi, bilmediğiniz bir yaratılıştta tekrar var eder. Yalan, yalan işte, bildiğimiz dünya... Hepimiz bugün var, yarın yokuz. Akranlar, arkadaşlar dünya değiştirmekte, dönense hiç yok... O zaman O’ndan Gerçek ne var? Akli başında kişiler, sayıları yok denecek kadar az. Alimler, mukarrepler, salihler...”

Ömrü boyunca bir insanın hayatından kimler çıkıp gitmez ki! Uzak yakın akrabaları, arkadaşları, komşuları... Sevilenler sevilmeyenler... O kadar ki yolun sonunda tüm kalabalığı dağılan, yapayalnız kalan yaşlılar vardır. Uğurlaya uğurlaya usanmışlardır; her gidenle kopar, kolları kanatları... Hem de kendi ölümlerinden daha beterdir, bazılarının gidişi!

Her düşen yaprakla bir kişi düşmektedir yere. Hani bir film vardı ya... Penceresinin önündeki ağacın yapraklarını takvim yaprakları olarak görmekte, o yapraklar adedince ömrünün kaldığına inanmakta olan genç kız, sonbaharda sararan son yaprağın düşmesini bekliyordu ve ölmesine razı olamayan sevgilisi, o son sapsarı yaprağı ağaca ipele sımsıkı bağlamıştı, asla düşmesin, düşemesin diye. Onun gibi bizler her açan çiçekle açmaktayken he düşen yaprakla toprağa düşmekteyiz.

Hayal ve rüyayla, yaşamak arasında pek fark göremiyorum, bazı hallerde... İkisi de geçmişe akıyor, o veya bu şekilde o hayat kesitini yaşayan, bomboş ellerine hüznle bakıyor.

Allah geçinden versin! Yerçekimine bağlı, bedenlerimiz... Süspansiyon gibi dibe çökeceğiz sonunda... Her şey gibi aslımıza rücu edeceğiz. Toprakdan toprağa... Her şey biter gibidir o olayla ama aslında orada başlar, inancımıza göre tüm güzellikler. Ne demiş, fikir ve dava adamı şairimiz Necip Fazıl KISAKÜREK:

"Ölüm güzel şey, budur perde ardından haber...
..Hiç güzel olmasaydı, ölür müydü Peygamber? ..."

*

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0330

Onur Bilge

0331 - EI HAY

Onur BİLGE

Gün olur, bir hengâme caddeler, sokaklar boyunca! Yapraklar kıpır kıpır, kuşlar cıvıl cıvıl! Rüzgâr hafif veya şiddetli fakat sürekli esmektedir. Karıncalar zeminde biteviye yürümekte, ağaçlar özgürce boy atmakta, dallar dört bir yana uzamaktadır. Yeni yapraklar çıkmakta, hissetsek de hissetmese de tomurcuklar oluşmakta, çiçekler açmaktadır. Bir taraftan sona ermekte olsa da hayat bir yandan alabildiğine fişkırmaktadır.

Yaz kış, doğada bir hareket bir iş bir oluş, bir yok oluş tükeniş... İç içedir fiiller. Fail'ini düşündürse de düşündürmese de muazzam bir düzen kurulmuş, tıkır tıkır işlemektedir. Bazen tıkır tıkır, bazen şıkır şıkır, bazen hisşir hisşir, bazen vızır vızır... Sıcak yaz günlerinde cıvıl cıvıl da olmaktadır. Sessizce yol alanlar da vardır, duyamadığımız sesler de...

Topaç vınlaya vınlaya dönmektedir, sona kadar. Yer küre, bu dev kütle nasıl bir sesle acaba? Sanki sessizce döner, hissettirmeden, yolcularına duyurmadan hızını ve korkunç uğultusunu. Sesini bulutlara mı duyurur, yıldızlara mı? Beraberliği var mı, etrafında dört dönüp kur yapan ayla? Garip bir dansta, belki fısıl fısıl sohbette biteviye... İşaret diliyle mi anlaşmakta güneşle?

Tuhaf bir tavaftalar birbirleriyle. Tavaf ettiği güneş, tavaf ettiği kendisi... Bunca asırdır döner durur, özüne varmış mıdır acaba? Yakıcı bir vuslata gerçekten hazır mıdır?

Yüklendiği dağların altında mutlu mudur? Gizli gizli gözyaşı döktüğü de olur mu? Ya nedir, bulut olup şakır şakır dökülen? Umutlu mu kıyamet denen felaketi beklerken?

Hep hareket halinde... Durması helâkidir! Kendisinin de sırtındakilerin de... Her şeyin yaşaması harekete bağlıdır. Kalbin durup dinlenmeden atmak istemesinin başka sebebi var mı? Gözün rüyada bile bakmak istemesinin, kulağın iç ve dış sesleri duyma mecburiyetinin, kapak edinmek istememesinin sebebi bu mu?

Ya telaşı, insanın? Bitip tükenmeyen arzular içinde yaşayıp durması... Hep kırırtı hali, iç ve dış organların... Hareketsizken, uyku halinde bile şırıl şırıl akması damarlarda kanın... Canlılık denen neyse, demek böyle olmalı.

Huzursuzluk kendimde... Biteviye çırpınan yüreğimin içinde... Tek sebebi benim, belki de.

Karanlık gecelerin aydınlık yüzlü yâri ile O'ndan ayrı olan bedeninin bir yer arayışıdır, bu daralmanın sebebi mutlaka. Bir yer, sınırlarını aşıp durmaktan bıkmayan usanmayan evrende... Koca dünyada bir yer... Uçsuz bucaksız Bursa Ovasında bir yer, bir yer evin içinde...

Ev var evin içinde. Dev var devin içinde... Can var canın içinde... İçinden çıkılmayan bir iç içelik yani. Yani beden ve ruhun, yani ruh ile gönlün, yani canla cananın iç içe oluş halî... Belki de bunların yer değiştirmesi ile yaşanan karmaşada huzursuzluğu, ruhun.

Her şey yerli yerinde iken, hayat ne güzel! Ne kadar mutlu insan, sevdiğiyle beraber! Binlerce kişi olsa, herkes kul köle olsa, özelliği olan o seçilmiş gibi değil. Değil onunla bir anın mutluluğu, belki bir ömür süren beraberlikte bile.

Yarım, insan dünyada. Eksik, cümle yaratık... Tamamlanma çabası içinde cümle canlı. Durmaksızın hareket, bir telaş, çılgın gibi...

Hareket, soldan sağa; sağdan sola hareket... Hareket, dıştan içe; içten dışa hareket... Harekette rahatlık, harekette bir huzur! Onun durduğu yerde, durur zaman ve mekân.

Kımıldanın yapraklar! Kıpırdayın perdeler! Kanat çırpın, ötüşün gökyüzündeki kuşlar! Çabuk çıkın yapraklar! Hızla açın çiçekler! Mutlaka vızıl vızıl arılar sizi bekler. Arıları petekler, sizleri kelebekler...

Karıncalar, yükseltin sesinizi, bağırın! Nasıl duyurduysanız sesinizi hünkâra! Süleyman gibi anlasın cümle âlem! Cümle âlem uyansın, ayetin sedasıyla ve yürüsün bir resmigeçitte gibi soyunuz! Rap rap rap! .. Titresin yedi kat yer, titresin dağlar taşlar! Firavun'un sinini yerle beraber eden sizler değil misiniz? Sizler değil misiniz cesetleri yok eden? Nemrutlaşan insanın kokusunu alarak, onun da cesedine üşüşen ve yok eden...

Dirilikle ölümlüğün değiştiği yerdeyim. Öykülerimi yazarken dünya ile ukba arasında mekik dokur gibiyim. Sanki yazarken kendimden geçerek o boyuta gidip geliyorum. İlginç bir rabitayla, ölümden öteye...

"Huşuyla ihlâsı yakalayabilirsem, özellikle namazda, ışık varlıkları görüyorum. Benden yukarda değil. Galiba insana saygılarından... Secdeyle göz arasında... Belki de görüş alanım o kadar olabildiği içindir. Bazı namazlarda çok oluyorlar, tansiyonum düşmüş de yıldızlar yere inmiş gibi... Bazen sadece iki bazen dört... Tekse beyaz, çok olunca yeşil... Beynimin içinde de aynıları var, gözümü kapatınca görüyorum. Belki dışta bir şey yok. Işık varlık falan... Beynimde teşekkür eden ışıklar..." diyor, Zerrin Hanım. Özellikle namazda melekleri görebildiğini iddia ediyor.

Önemli olan, melekleri görmek olmasa gerek. Allah'ı görebilmeli, insan! Yani hayatı yaratanı, bahşedeni... Hay sıfatının gerçek sahibini görebilmeli! Hay'la hayat bulduğunu bilmeli!

Hayat bulduysam, beni önemseyen, ben diye birini yaratan, bana bu bilinci veren bir Zat var. Muvakkaten bahşetmiş olduğu, Zatında var olan canlılık sıfatı. Hay, Zatına mahsus bir sıfat... Hayat, Allah'ın kudretinin tecellisinden ibaret... İsim ve sıfatlarının işlevi, sürekliliği ve kalıcılığı Hay sıfatıyla mümkün. Canlılık O'nunla var.

Madde, enerjinin yoğunlaşmış hâliyse, madde diye de bir şey yok. Maddenin ruhu da bizim ruhumuz da Allah'la kaim, yani Allah var olduğu için var. Allah, Hay sıfatına kesintisiz, sonsuz sahip olduğu için hayatlarımız yeryüzünde sınırlı, ukbada sınırsız... Orada ölüm yok.

Nefes sayısına kadar belirlenen, kalp atışlarına kadar sayılı olan ömrümün, ne kadar bir zaman dilimi olduğunu, sonsuzluğa oranlayarak kestirmeye çalıştığımda bir hiç olduğunu idrak ediyor, sonsuza kadar diri olan Allah'a güveniyor, sığınıyorum.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0331

Onur Bilge

0332 - EI KAYYUM

Onur BİLGE

Yapayalnız derinlere daldığımda, elime hep sünger geliyordu. Ne deneyimim vardı, ne köklü bilgim... Bu işin de bir tekniği vardı, mutlaka. Bir de teçhizatı... Her türlü tehlikeye karşı tedbirli olmak gerekiyordu. Sığ sularda inci olmuyordu. Bir başına dalıp derin denizlerde vurgun yemeden inci toplamak çok zordu. Nihayet oldu. Hem sadık arkadaşlar hem de gömüyü bulduk. O kadar çok istiridyeye vardı ki! Herkese yeterdi. Bazılarına kolayca ulaşılıveriyordu, bazıları vakumluydu, açılmıyordu. Dalıp dalıp çıkarıyor, ortaya yığıyorduk.

Her şeyin bir zamanı ve usulü vardı. Her işin ustası... Hangisinin ne zaman ve ne şekilde açılması gerektiğini uzmanı biliyordu. Çok soru soruluyor, her konu işlenmiyor, bazıları erteleniyordu. İri ve değerli inciler sonraya kalıyordu.

Bu konuda yeniydik. Yeteneğimizce dalabiliyorduk. Bizce gömü olan belki başkaları için pek de bir değer ifade etmeyebilirdi ama bize servetmiş gibi geliyordu. Mutlaka daha derinlerde çok daha değerli inciler, antik değere sahip eşyalar, hazine sandıkları vardı. Ya bu işin erbabı olacak, onlara da ulaşmaya çalışacaktık ya da onlardan vazgeçmek zorunda kalacaktık.

Onu dinlemek zevkliydi. Bilgi, zahmetsizce geliyor, hafızaya kolayca yerleşiyordu. Duruşuyla, bakışıyla, ses tonuyla, yaşam tarzıyla anlattıklarını doğruluyor, inandırıcılığı arttırıyordu. Belki farkındaydı belki de değil... Galiba farkında değildi. Farkında olsaydı, ilaveler, süslemeler, yapmaktan kendisini alamayabilir, doğallıktan uzaklaşırdı. Oysa ne kadar da olduğu gibiydi!

"İslamiyet'te ruhban sınıfı yok. Bu din, bu zamana kadar, böyle anlatıla anlatıla geldi. Her Müslüman dinini öğrenecek, yeri gelince bir irşat memuru gibi görevini yerine getirecektir. Elimizin erdiğince, gücümüzün yettiğince birbirimizi kötülüklerden korumaya; iyiyi, güzeli ve doğruyu söyleyerek, hedefe ulaşmak için gereken en kısa yolu göstermeye çalışıyoruz." diyordu.

"Bu toplumun, aydın beyinlere ihtiyacı var. İmanımız, ışığı kendinden olan güneş gibi parlansın! Ayna gibi değil. Şuradan buradan gelen ışınları yansıtmasın! Nasıl, elsiz ayaksız, cansız olan güneş bile hizmetini aksatmadan, tam anlamıyla yerine getiriyorsa, son nefese kadar ışığımızı israf etmeyeceğiz, gizlemeyeceğiz, ilminizin sadakası olan eğiticilik, öğreticilik işimizi son nefese kadar yapacağız, İnşallah! Başta ben... Kendimi buna mecbur hissediyorum.

Muhyiddin Arabî Hazretleri vaaz ederken gözlerini kapatırmış. Konuşmasının sonuna kadar da açmamış. İşin ilginç tarafı, öyle kısa kesmez, saatlerce anlatırmış da anlatırmış! Çanak kale'nin bir ilçesinde... Nerelerde görev yapmıştı? Unuttum işte, iyi mi? Çan ya da Biga olacak... Her neyse... Mevsim yaz! Tarlada tapanda iş çok! Hava sıcak mı sıcak! Bunaltıcı! Yine böyle bir sohbe başlamış... Bir saat, iki saat... Derken cemaat sıkılmış. Nasıl olsa gözleri sımsıkı kapalı ya... Yavaşça kalkıp ayakkabısını, çarığını giyen sıvışmaya başlamış. Herkesin işi gücü var... Vakit çok geç olmuş. Hayvanlarını otlaktan getirecekler falan... En sona kayyim kalmış. O da sıkılmış artık, onun da işleri var:

"Efendim, camide kimse kalmadı. Ben de çıkıyorum. Sanırım siz de artık bitirirsiniz." demiş. Muhyiddin Arabî:

"İlim sohbeti yapılan yerden öyle bir nur çıkar ki ta İlliyyın'a kadar sütun halinde uzanır. O nuru gören melekler ki onlara Müheyminil denir, o kadar çoktur ki sayısını sadece Allah bilir; bu ışığı takip ederek iner, gökyüzünde avizeler gibi halka halka sıralanırlar. İlim sohbetleri, bunlarla en az üç yüze tamamlanır. Siz olmasanız da ben bu mevzuu sona kadar anlatacağım. Onlar dinleyecektir." der ve gözlerini açmadan sohbe devam eder. Kayyim, bir süre daha bekler, bakar ki sahiden bitirmeye niyeti yok, anahtarı yavaşça kürsüye bırakır, usulca kapıyı çeker gider."

"Kayyim ne demek, dede? "

"Yahu, çocuklar! Sohbetin ortasında bir soru soruyorsunuz, konu dağılıp gidiyor! "

"Sen de sonra sorsana şunu, Işıl! Her zaman aynı şeyi yapıyorsun! Tam konuya adapte oluyoruz, sohbeti bölüyor, başka bir yana çekip götürüyorsun! "

"Bir dakika, Mahir! Şeytanın türlü türlü işleri vardır. Envai çeşit hileleri... Mümini her adımda tökezletmek için elinden geleni ardına bırakmaz! Namazda yaptığı muzırlık saymakla bitmez! Onu bir tarafa bırakalım. Böyle güzel sohbetlerde, konuşmanın normal bir seyri vardır. Konu konuyu açarken, dere gibi çağıl çağıl akarken, sözün ortasına bir kaya koydurtur, konu yayılır gider! Bir daha toparlamak kolay olmaz. Yani ya çocuk ağlatır ya yaşlı söyletir. Olmadı, dişine kestirdiğini alet eder, kolayca amacına ulaşır. Az önce tartışmanın en hararetli yerinde aynı olay cereyan etti. Komşu kapıyı çaldı, pişi getirdi. Ne oldu? Herkes boğaz derdine düştü, mevzu unutuldu gitti! Siz dersleri de böyle kaynatıyorsunuz demek ki! Hiç de yadırgamış görünmediğinize göre..."

"Günahımızı alma, dede! Bu konuşmaları ders gibi görmüyoruz. Zorunluluk olmadığı için zevkle takip ediyoruz. Sıkılırsak bırakırız, konu değiştiririz, kalkar gideriz."

"Peki, Orçun. Mahir! Sen iyi bilirsin, Kayyim ne demek? Haydi, kısaca açıklayıver de Işıl Hanım'ın merakı tatmin olsun."

"Bizim dershanede, başımızda duran ağabeylerimiz vardı. Onlara Kayyum denirdi. Camilerin de Kayyum'u olur. Değerli eşyaları koruyan... Güvenilir kişisi... Temizliğinden falan da sorumlu..."

"Kayyum değil, kayyim... Kayyim da denir. Cami hademesi... Mütevelli... Kıyam kökünden gelir. Ayakta durmak... Ayak işlerine bakmak anlamında... Kayyum, kendiliğinden var olan, her nefsin kazandığını görüp gözetken, koruyan... Çoğulu Kıyam'dır, Kaim kelimesinin mübalağalı hali... Allah'ın sıfatlarından. Kayyumiyet, Fransızca kökenli bir kelimedir. Özdenlik anlamındadır."

"Dede, senin Fransızcan da mı var? "

"Bizim zamanımızda İngilizce, Almanca falan yoktu. Mekteplerde Fransızca öğrenilirdi. Azıcık mürekkep yalamadık değil ama benim yabancı lisana merakım vardı. Kapalıçarşı'da el dokuması kumaş satarken ecnebilerle çat pat konuşurduk. Ne yaparsın? Geçim meselesi..."

"O zamanlar mürekkep var mıydı? Matbaa icat edilmiş miydi? "

"Bu defa şeytan seni mi vazifelendirdi, neşeli Neşe? Almayayım ayağımın altına! Kalk bir kahve yap bakayım! Hadi kız! .. Bak, hâlâ sallanıyor! Duygu, bırak! O yapacak! Bu

ikisi var ya bu ikisi... Anlaşamıyor görünürler, muziplikte kafa kafaya verirler, akşama kadar kıkır kıkır... ”

“Işıl’la Neşe içmesin! O zaman biz de isteriz. Bize de...”

“Kahveyi hak etmedin daha, Semiray! Sen iyi anlarsın edebiyattan. İdrak ettiklerini şöyle bir toparla da düzgünce anlat, bakalım! Ondan sonra düşünürüz. Alacağın nota göre... Sıcak mı olacak, soğuk mu? Şekerli mi tuzlu mu? Topraklı mı tozlu mu? ”

Kayyum, kaim kelimesinin mübalağalı şeklidir. Her şey O’nunla kaim olup, devam eder, beka bulur. Zeval bulmayan, Zatı ile Kaim, başlangıcı, uykusu, uyuklaması olmayan; yeryüzünde gökyüzünde yarattıklarının, birtakım kanunlarla, takdir ettiği vakte kadar ayakta kalmasını sağlayan, onları idare eden, koruyan gözeten, ihtiyaçlarını gideren demek olup sadece Allah için kullanılır. Kayyumiyet çok kısa bir süre kesintiye uğramış olsa, kıyamet kopar! ..”

“Tamam tamam! Okkalı bir köpüklü kahveyi hak ettin! ”

“Sağ ol, dedeciğim! Gök cisimleri yörüngelerinden çıkar, kalpler durur, yer gök birbirine girer! .. Yaşamak isteyen sağ kalmasının imkânı olmadığı gibi ölmek isteyen ölmesi de mümkün değildir! Çünkü ölüm anı ezelde takdir edilmiş olsa, zaman dolsa dahi o emri verecek olan da O’dur! Azrail bile felce uğramış, iş yapabilirliğini kaybetmiştir! “Haydi, yine kurtuldun, dedeciğim! ..” diyecektim ama boşuna sevinme! Böyle bir şey muhal! ”

“Kıyameti tarif ederken bile bana sataşmadan duramıyor ya! Kahve mahve yok, sana! ..”

“Tek başına kahve bile içilmez, dedeler dedesi! ..”

“Dedeler dedesi, ha? Daha yok mu? ”

“O anlamda değil, dedeciğim! Değer yönünden algılamalısın! Dur, bir düşüneyim! Acaba dedemin dedesi küçük oğlundan büyük müdür, küçük müdür? ”

“Bırak şimdi büyük müdürle küçük müdürü! Sadede gel! ”

"Neşe! Dedem, sade istiyor. "Sade de, gel! " dedi. Gitmeme lüzum kalmadı. Dedim gitti! "

"Sade değil! Şekerli! Şekerli değil, az şekerli! .. Öf, be! .. Aklımı karıştırdın, kız! Biri gider, biri dikilir başıma! A! Bak, annen çağırıyor! Geliyor, geliyor! Hadi, koş! "

“Kahvemi içmeden şuradan şuraya gitmem! Onu hak ettim ben! Hak! Kul hakkı! Kul Hakkı! O da mutasavvıf mıydı? Ozan mıydı? O zan mıydı, bu zan mıydı? Ara yapan mıydı, bozan mıydı? Işıl bir laf etti, sohbet bozuldu. Demir icat oldu, mertlik bozuldu. Dede bir sinirlendi, kayyim bir yana gitti, cemaat bir yana... Yok, cemaat önce gitmişti. O zaman Muhyiddin Arabî Hazretleri... Hayır, o hiç gitmez! ”

"Semiray! Ay! .. Nedir bu kızlardan çektiğim, Allah'ım! Erkeklerin sesi sedası çıkmaz... O gitmiş, bu gitmiş... Şimdi tımarhaneye gideceğim! "

"Dede bizden kaçamaz! Bir yere gidemez! Kaderinden kaçamaz! Orası buradan daha mı iyi? Ne farkı var burayla oranın? Hem hiç zahmet etme, dedeciğim. Binalar, içlerindeki göre adlandırılırlar. Burada akıllı olduğunu iddia edebilecek kimse kalmadığına göre buranın da oradan bir farkı kalmadı, demektir. Hep beraber, cümbür cemaat... Orçun, yumurta kabuğuna girer mi? Girer! "

"Girer ya! İşte o zaman girer! "

"O sarsıntıda artık ne hale gelirdik, düşünemiyorum! Şimdi ortalık sütlük limanlık... Öyle olduğu halde beynim cılk yumurta gibi sallanıyor! Her yerim ağrıyor! Şu ahir ömrümde bir de bu kızlarla uğraşıyorum! Sen önüne bak, kız! Şimdi taşıracaksın! Sonra öyle bir ceza vereceğim ki sana, sen de şaşıracaksın! "

"Uyaklı oldu, dede! Merak etme! Taşmaz taşmaz! Elimin ayarı tamdır. Bir milim şaşmaz! "

"Aslında, ağrı sızı da bir nimet! Olmasaydı, neremizde ne var, bilemezdik! Her hissimiz gibi o hissimizi de kaybetsek.. Kazandırılan tüm yetenekleri... Bizde olan ne varsa O'na ait... Madde namına, fiil namına ne varsa! .. İnmeden de beter! Kâbus gibi bir şey, dedeciğim! .."

"Ne diyeyim inmeden? Beter de mi olduk? Kâbus gibi mi? "

"Amma da abarttın, Semiray! .. Hayal gücüne bakın, yahu! "

"Ne var bunda şaşıracak, Ahmet? Bir Zât ki her olmuş olacak O'na bağlı, ne varsa O'nunla Kaim! .. Diğer bütün fiilleri bu sıfatına bağlı, Kudretinin ve İzzetinin kemalinden. Kayyum sıfatının, çok değil, birkaç dakika devreden çıktığını düşün! Ne olur? Neler olur! .. Yer gök yerli yeksan olur! .. Ben daha ne kadarını söyledim ki? "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0332

Onur Bilge

0333 - EI VACİD

Onur BİLGE

Günümüzün işsizlik ordusunun, kader mahkûmlarının ve yakınlarının sıkıntılarını, aşklarını, umutsuzluklarını, canileşme potansiyellerini hatırlatan; yönetenlerin yardımlarından tamamen ümitlerini kestikleri için onlardan yüz çevirdiklerini, batıl itikatlara döndüklerini ve artık türbelerden, yatırlardan, fallardan, dilek ağaçlarından medet ummaya başladıklarını, durumun düzelmesi için yapabileceğimiz pek bir şeyin kalmadığını, bari en azından elimizden geleni yapmamızı, yani mutlulukları için dua etmemizi ve iyi dileklerde bulunmamızı öneren bir yazı yazıp bir kopyasını okumakta olduğumuz gazeteye gönderdim. Daha önceki benzer içerikli yazılarım da yayımlanmıştı. Mutlaka yayımlanır. Bir nüshasını da Virane'de arkadaşlara okudum. Aramıza yeni katılanlar ve misafirler de vardı. Her kafadan bir ses çıktı, konu enine boyuna tartışılmaya başlandı.

Her hayrın içinde bir şer, her şerrin içinde bir hayır vardır. Bize kötü gibi görünen bu olay, çok değerli kişiler tanımama sebep oldu. Derdimi anlatabildim ya da anlatamadım ama o kişilerin çok yakınımda olmaları büyük şans, bir yerlerde var olduklarını bilmem dahi mutluluk verici bir şey...

Olgun, anlayışlı, kendine güvenli ve gururlu insanlarla tartışmak da anlaşmak da bir zevk... Öğle saatlerinde açılan mevzular birbirini tetikledi, akşamüstü konuyu toparladık ve kapattık. Bir daha açmak kimseye fayda sağlamazdı. Hele hele düşmanlıkla biten tartışmalardan sonra hiç tanımadığımız kişilerle tartışıp anlaşabilmek, üstelik dost hanesine kaydetmek, nadiren yaşanan bir olaydır. Bunu gerçekleştirdik. Huzurumuz bozulmasın, İnşallah!

Aramızda batıl inançlara sahip olanlarla inancını kaybetmiş kişiler vardı. Ayetleri asla tartışmayacağımızı, başında belirttik. Hak gelince batılın yok olup gideceği malumdu. Yine öyle oldu. Hararetli itirazları sakin cevaplarla karşıladık. Bu gibi durumlarda sabırlı olmak gerekiyordu. Haklılığımız gün gibi ortaydı ve ispata muhtaç değildi. Sadece tefekküre davet ettik. Akıl sahipleri asla batıla çakılı kalmazdı! Er geç gerçeğe ererdi.

İnanç konusunda, yer eden yanlışları düzeltmek çok zordu ama sabır ve zamanla başarıya ulaşmak mümkündü. İman mevzuu ise oldukça hassas ve son derece önemliydi. Arzulanan verimin alınabilmesi için tohumun dikkatle ekilmesi ve en azından boy atıncaya kadar sürekli bakımı şarttı.

Bilginin yanı sıra tefekkür ve bunun için de sessiz bir ortam gerekmektedir. Oysa hemen hemen hepimiz çok gençtik ve kanımız sakin sakin atmıyordu. Hararetli bir tartışmaydı ve ısıyı düşürme görevi yine bize düşmüştü.

Allah'ın varlığı, asırlarca tartışılmış, ne yazık ki hâlâ tartışılan konular arasında yer almaktaydı. Bu konu o kadar enteresan geliyor olmalıydı ki bazılarına, aslında inancı olanlar da aklımın almadığı bir deşeleme ve öğrenme arzusuyla gerçek duygu ve düşüncelerini gizleyerek karşı tarafta yer almayı tercih ediyordu. Bu tür kişiler bizi boşuna yoruyor gibi görünseler de soru sorarak değil de aksini iddia ediyor görünerek bilgi dağıcıklarını dolduruyorlardı. Onun için sabırla anlatmaya devam etmeliydik. Öyle de yaptık.

Neler mi anlattık? Kimin ne dediği çok önemli değildi. Nelerin söylendiğini merak ediyorsanız, aklımda kaldığı kadarıyla nakledeceğim. Konuşmacılardan olduğum için bu defa not alamadım. Aklımda kalanları art arda sıralamaya çalışacağım. Bu arada,

havada uçuşan değerli sözleri ölümsüzleştirebilmek gayesiyle yazmış olacağım. Kaybetmemek için kaydedeceğim. Ben diyeyim, kendim için, siz diyin, her okuyan için...

Bir Yaraticının varlığını kabul etmeyen yoktur. Hangi akıl sahibi, bu kadar mükemmel ve muazzam bir şekilde tasarlanıp inşa edilmiş olan kâinatın kendiliğinden meydana geldiğine inanabilir ki?

Evrende tesadüf diye bir şey yoktur. Her yaratılan ve her olan, tartışmasız Külli Aklın tasarımı, Allah'ın sınırsız ilim ve sanatının eseridir. Güzellik namına ne varsa, kusursuz güzelliğin yansımasıdır. Her şey, akla zarar bir düşüncenin isabetle verdiği kararla kesinleşmiş, "Kün! .." emriyle kayda geçmiştir.

Gözlerinizi düşünün! Işık, renkler ve göz... Üçünü de uyumla yaratan Allah'tır. Renkleri ışıkla sergilerken, algılayacak duyu organını yaratmış. Tüm güzellikleri yayarken, kaynağına varabilecek akıl da bahşetmiş.

Yaratan'ı seri olarak düşündüren, arattıran ve bulduran, görünenler, dört bir yanda göz alabildiğine uzanan, mükemmeliyettir. Evrende ne varsa, kelimenin tam anlamıyla kusursuzdur. Göklerde ve yerlerde, eleştiri gerektiren hiçbir şeye rastlanamaz, her şey en mükemmel biçimde yaratılmış bir şaheserdir. Hayretler içinde bırakan mükemmeliyet ve emsalsiz güzellikler, Allah'ın Cemal'inin birer tecellisi olup, insanı meftun eder. Dillerden: "Süphanallah! " "Maşallah! .." sözleri dökülür.

Gökyüzünden koparak, dans edercesine, salınarak inen kar tanelerinin her biri ayrı ayrı el sallayarak bizi selamlamakta, Allah'ın varlığının birer delili olduklarını söylemektedirler. Eşsiz güzellikleri ve birbirlerinden farklı yüzleriyle başlara taç, taçlara pırlanta olmaları gerekirken, ayaklar altında yer almakta, ne şekilde olursa olsun işlevlerini bitirince, yani bir süre sonra kayıplara karışmaktalar. Yapıları su zerreciklerinden ibaret olan bu eserler birer birer incelendiklerinde, hiç birinin bir diğerine benzemediği anlaşılmakta, her biri ayrı bir sanat eseri olarak Yaratan'ı haykırmaktadırlar.

Ne yüzlerimiz benzer ne gözlerimiz... Seslerimiz farklıdır, parmak izlerimiz de öyle... Hiçbir yaprak başka bir yaprağın, hiçbir çiçek başka bir çiçeğin aynı değildir. Her meyvenin kendine özgü bir şekli, rengi, kokusu ve tadı vardır. "

Allah'ın Varlığı kendindedir. Hiçbir şeye muhtaç olmadan vücut bulmuş, ihtiyaçtan münezze olarak kudretini göstermektedir ve sonsuza kadar bu böyle devam edecektir. Varlığını ispata gerek yoktur. Azıcık akli olan, O'nu kolayca görür, bulur. Kaldı ki Kuran, mucizevî bir beyandır. Anlam, ahenk ve içeriğinden matematikselliğine kadar mükemmel bir kitaptır.

Her şey yaratılıştır yani sonradan meydana gelmiştir. Yalnızca topraktan nelerin çıktığı düşünülse, geriye pek bir şey kalmadığı görülür. Neredeyse her şeyin topraktan yaratılıyor ve eninde sonunda yine ona dönüyor olması bile insanı hayretler içinde bırakmaya yetmektedir.

İnsan, akıl ve idrak sahibi olarak, farklı bir yaratılış ve görevle gönderilmiş, yeryüzü ihtiyacına göre ve zevkle döşenmiş, canlı cansız her şey emrine verilmiştir. Buna rağmen o da aciz bir varlıktır ve ihtiyaç sahibidir. Var olabilmek ve varlığını sürdürebilmek için de ölebilmek ve tekrar canlılık kazanabilmek için de Allah'a muhtaçtır.

Yerlerde ve göklerde en küçük bir noksanlık yoktur. Her şey yerli yerinde ve yeterince. Her olmuş olacağın bir sebebi, ardında mutlaka bir hikmeti vardır. Fiillerin gerçek sahibi Allah'tır. O'ndan izinsiz hiçbir şey kendi gücüyle hareket edemez, kimse hiçbir şey yapamaz.

Allah Vacid'dir. İhtiyaçtan münezzehtir, zengindir, isteğine dilediği anda ulaşır. Ulûhiyet sıfatları ve bunların kemali için gereken ne varsa, Allah'ın zatında mevcuttur. Her şey Allah'ın Zatıyla vücut bulur, hiçbir şey kendini O'ndan gizleyemez.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0333

Onur Bilge

0334 - EI MACİD

Onur BİLGE

Müslüman olmak kolaydı. Mümin olmak, herkese nasip olabilecek bir makam değildi. Kalp işiydi. İman mevzuu çok ama çok önemli ve son derece hassastı!

Kalp, bir et parçasıydı nihayetinde ancak çok sert bir yapıdaydı. Vücudun en sağlam kaslarından yapılmıştı. Yumruk kadarcıktı ama çelik gibiydi. İnsandan insana da değişiklik arz etmekteydi. Yumuşacık, hamur gibi yoğrulabilenler de vardı, kaya gibi olanlar da... Her insanın kolayca ikna olması mümkün değildi. Üstelik bu da sabır işiydi ve zaman istiyordu.

Aramızda her görüş ve düşüncede insan vardı. Para ile imanın kimde olduğu belli olmazdı ama tamamen inkâr edenlerin yanı sıra bazı hususlarda inanmakta güçlük çektiklerini söyleyenler de vardı. Kimse tabanca zoruyla iman ettirilemezdi kimse kimsenin imanından sorumlu da değildi. Buna rağmen, arkadaşlık. Onlara da yardım etmeye çalışıyor, bazen güç durumunda kalıyorduk. İster istemez sabırlar taşıyor, sesler yükseliyordu. Bu tür kişiler, hastalıklarını sadece kendileri çekmekle kalmıyor, ağızlarını kapatmadıkları için etrafa mikrop saçmaya devam ediyorlardı. Yine böyle bir tartışma esnasında Define müdahale etmek gerektiğini duydu. Hepimize hitap etmeye başladı:

"Sizleri anlıyorum, çocuklar. Haksızlık karşısında susan, dilsiz şeytandır. Bir kötü durum varsa, elinle men edeceksin. Gücün yetmediyse dilinde karşı koyacaksın, düzelteceksin. Ona da güç yetiremiyorsan, kalben halledecek, buğzedeceksin. Buna rağmen ben de insan kazanmadan yanayım. Fakat ne yazık ki bazı beyinlerde düzeltilmesi gereken düşünceler, kalplerde yabansı duygular var. Kir değil ki hemen yıkayıp temizleyelim! Bu iş sabırla olacak."

"Sabrımız taşı artık, dede! Bunlar iyice azıttılar! Bunlarda temizlemesi gereken öyle bir küfür pisliği var ki, kendi bacaklarından asılmakla kalmıyor, yedi mahalleyi kokutuyorlar! Yaydıkları koku olsa, neyse! Adeta radyasyon! .. Bir leş yüzünden nicelerinin imanı benzer dallarda sallana sallana yok oluyor."

"Tamam, Mahir! Bu konularda eli bağlı oturacak değiliz. Herkes elinden geldiği kadar konuşacak, anlatacak. Fakat böyle değil! Kimin ne dediği anlaşılamiyor! herkes kendi dediğini tekrarlıyor."

"Biz şerefli insanlarız. Çünkü Müslümanız. Onlar da kim oluyorlar? İnanç özgürlüğü diye bir şey var. Müslüman değil, hangi Hak din mensubu olursak olalım, inancımıza saygısızlık edemezler! Bu tür kişilerin sözleri kanunen suçtur. Aramızda bulunmaları da arkadaşlarımız için tehlikelidir. Dahası da var ama yeter! Bu zamana kadar göz yumduk, idare ettik, fakat artık iyiden iyiye zararlı olmaya başladılar. O halde daha fazla zarar vermeden gitsinler! Zelil mahlûklar olarak layık oldukları çöplüklere dönsünler! "

"Bir süre daha denenecek, kurallara uymazlarsa gidecekler. Onlara kurallarımızı bir kez daha hatırlamanın zamanı geldi. Öyle anlaşılıyor."

"Demek öyle, dede! Aşk olsun sana! .. İstemiyorsan, gitmeyi de biliriz ama biz seni böyle bilmiyorduk. Teessüf ederim! "

"Sözümü tamamlamama müsaade eder misin, Faruk? Mahir, sen de söz almadan konuşuyorsun. Birisi konuşurken, sözünü bitirinceye kadar beklenir. Üstelik bir

büyüğünüz konuşuyor ve düşmüş olduğunuz hataları göstermeye çalışıyor. Gelelim kovma işine, Faruk... Sizin buradan gitmenizi isteseydim, hepinize kapıyı çoktan gösterirdim, olur biterdi! Şimdi her ikiniz de sakın olun ve lütfen sözümü sonuna kadar kesmeden dinleyin. Konuşmamdan siz de diğerleriniz de paylarını alacaktır. Nerde kalmıştım? ”

Bir süre aklını toplamaya çalışırcasına sustu. Bu arada meydana gelen karmaşanın da dinmesini arzu ediyor gibiydi. Zaman kazanmak için olsa gerek, eli piposuna ve tütün torbasına gitti. Bir parça tütünü piposuna yerleştirmeye başladı. Yavaş hareketlerle işine devam ederken tekrar konuşmaya başladı:

“Tütün ki aramızda, niyeti iyi ama iman etmekte güçlük çekmekte olan birisi veya birileri var. Olay devleştirilmez. Sorun edilmez. Öyleleri acınacak durumda birer cehennem kütüğüdür. Onlara sadece acınır ve insaniyet namına yardım eli uzatılır. Zavallı ve güçsüzdürler. Yaratan’dan ötürü hoş görmek ve bağrımıza basarak hastalıklarını sevgiyle tedavi etmeye çalışmak bize düşer.

Dışlama yerine yardım eli uzatır, imanlarının pekiştirilmesinde rol oynarsak, değil hepsini, bir kişiyi helak olmaktan kurtarmış olsak, Kaf Dağı kadar sevap kazanmış oluruz. Bir kişiyi kurtarmanın sevabı, tüm insanları kurtarmak kadardır. Bu konuyu bir daha sakince düşünelim ve mümkün merteye sabırlı olalım, lütfen.”

Savrulan duman havalanmış, yayılmış ve açık pencereye doğru yola çıkmıştı. Herkes dedeye bakıyor, hareket ettikçe yüzünden çok pipoyu taşıyan elini takip ediyordu. Tütün rutubetlenmiş olmalıydı. Zaten kötüsüyle iyisi harmanlanmıştı. Üstelik böyle zamanlarda çok dolduruyor, sinirli hareketlerle çok sıkıştırıyor, yanmayı güçleştiriyordu. Arada konuşmaya dalıyor, çekiştirmeyi ihmal ediyor, sık sık sönüyordu. Onun için sık sık çakmakla yakmak zorunda kalıyordu. Bu da onun oyuncağıydı. Sönse de kızmıyor, doğal karşılıyor, usanmadan yakmaya devam ediyordu. Belki gizliden gizliye sönmesini arzu ediyordu. Kim bilir, belki de bir nevi tasarruftur. Konuşurken kendi kendisine yanıp gitmemesi işine geliyordur. Mahir, sabrı taşmış bir şekilde burnundan soluyarak:

“Böyle imansızların aramızda kalmaları yaşça bizden küçük arkadaşlarımız için çok zararlı, dede. Defolsunlar, gitsinler! Bunların arkadaşlıklarından gelecek hayır şurada dursun! Sabır da bir yere kadar! ..”

“Öyle deme evladım! Biz aramıza almaz, onlara gönlümüzün kapısını açmazsak çok yazık olacak! Biz ki hayvana, bitkiye bile kıyamayan kişileriz. Uçurum ya da ateş kenarında bir kişi varsa ona Mümin olup olmadığını sorar mıyız? Ateistse orada öylece bırakıp arkamızı dönüp gider miyiz? Kâfirse kurtarmaya çalışmaz mıyız? Soruyorum size!”

“Sadece kendi kâfirlikleriyle kalsalar, neyse... İdare ederiz. Bir taraftan kendileri uçurum kenarında akrobasi yapıyorlar, bir taraftan da taraftar kafalamaya çalışıyorlar. Kendileri burunlarına kadar bataklıkta, ellerini erdiklerini de çekiştiriyorlar.”

“Arkadaşlarımız yanlış biliyor, Mahir. Öyle inanmış ya da inandırılmışlar. Onları yanlışlarından ötürü hakarete mi boğmalıyız? Yoksa hep birlikte anlamakta güçlük çektikleri hususları güzel güzel anlatarak, aydınlatmaya mı çalışmalıyız? Niyetimiz halis olursa, Allah’ın kadri ve şanı büyüktür, kerem ve cömertliği sonsuzdur, İnşallah onları da şereflendirir.”

"Allah, kullarının temiz ahlâk sahibi olmasını, iyi işler yapmasını ister ve gerçekten böyle olmaya çalışanları başarıya ulaştırır. Güzel işler yapanları över, kusurlarını affeder, günahlarını yok eder. İşte bunları tekrar etmekten usandık. Yola gelmemekte ısrar ediyor, bütün bu güzelliklerden mahrum kalıyorlar."

"Öyledir, Mahir. Öyledir evladım. Allah Macid'dir. Sonsuz şan ve yücelik sahibidir. Allah'a inananlar da sıradan kişiler değildir. Çünkü İslam ile şereflenmişlerdir."

"Dinleseler, dede... Dinlemeyi bilseler, anlayacaklar ve onlar da bu şereften pay alacaklar ama onlardan çok ses çıkaran yok şurada! Okudukları o gazetelerdeki imansızların saçma sapan sözlerini ezberlemişler... Şeytan diyor ki al ellerinden yırt at suratlarına! .." Orçun dayanamadı, araya girdi:

"Sakin ol, arkadaşım! O kadar basit olsa hepimiz öyle yapar işi hallederiz. Sakin ol! Sabret biraz daha! "

"Kestanenin patlayanı çıkar gider! Ya kalacak, adam olacaklar ya da defolup gidecekler, arkadaşım! .. Bu şaşkınları çok kişi ikaz etti, durumu herkes izah etti, anlamadılar. Sabrettik, bekledik. Allah rızası için herkes üstüne düşeni yaptı. Kimimize hakaret ettiler, kimimizi tehdit ettiler. Yine de hepimiz usanmadan gerçekleri anlattık. Kiminize sevap kazandırdılar, kiminizi günaha soktular ve şeytani sevindirdiler. Adam olmayacaklar aramızdan ayrılсын! Yanlışlarında boğulsunlar! Bizden bu kadar! .." Dede, kimse araya girmemiş gibi sakın sakın konuşmaya devam etti:

"Bahsettiğimiz arkadaşlarımız, özlerinde Müslüman'dır. Vaktiyle İslam'ın şartlarını yerine getirmeye çalışan insanlarken, kulaktan dolma bir takım laflar ve suçlamalarla kafaları karışmış. Sizin için iki yol var. Ya sabırla onları ikna etmeye çalışabilir ya da duymazlıktan gelebilirsiniz. Siz bilirsiniz." Neşe:

"En iyisi, onlarla bu konularda konuşmamak..." İhsan:

"O zaman ne olacak, Neşe Hanım? Alttan alttan imansızlıklarını yaymaya devam edecek, pislikleriyle etrafı kirletip duracaklar. Önce onları temizlemeye çalışmalıyız. Bu durumda çevre risk altında..." Faruk, fırsat bu fırsat:

"Duyuyorsun, değil mi dede? Bak, bizim için neler diyorlar! Herkes kendine göre şan ve şeref sahibi... Ne kadar sabırlıyız! Biz şimdi şerefsiz miyiz? Herkes inancında özgür... Biz onların inançlarına karışıyor muyuz? " dedi.

"Her iki tarafa söylüyorum. Hep açıktan mücadele edecek değilsiniz. Hal ve hareketinizle de inandığınız doğruları tebliğ etme hakkınızı riyasız sürdürme yoluna gidebilirsiniz. Yerine göre konuşursunuz, tartışırsınız. Bunları size yasaklayan yok! Fikirlerin çarpışmasından hakikat doğar. Fakat birbirinizi kırmadan, incitmeden, kuralına göre... Ne olursa olsun, hak hukuk gözeterek ve nezaketinizi muhafaza ederek... Size yakışan odur ama barbarca değil, kibarca ve sükûnetle... Memleketimizin, konuşan gençlere ihtiyacı var. Susmayacaksınız. Siz anlatmayacaksınız, ben anlatmayacağım da gerçekleri kim anlatacak? "

"Müslüman geçinenler birbirlerine haksızlık ederek zulmetmeye devam ederlerse, kâfirler bizlere neler yapmaz, arkadaşlar! " dedim. "Her ne kadar marka Müslüman'ı olsalar da nüfus cüzdanlarında İslam yazıyor. Neticede: "Lâ İlâhe İllallah! " diyen kardeşimiz, "Lâ İlâhe İllallah, Muhammeden Resulullah! " diyen, canımızdır! " Define,

yüzünde oluşan memnun ifadeyle sözlerini şöyle tamamladı ve konuyu kapattı:

“Bakın, çocuklar! Allah insanı, şerefli bir mahlûk olarak yaratmış. Madem herkes şeref sahibidir, şerefini muhafaza etmeli, karşı tarafın şerefini de zedelemeye çalışmaktan vazgeçmelidir. Bu günler çok mübarek ve çok değerli günlerdir. Hemen hemen hepimiz oruçluyuz. Belki bu gece bin aydan daha olan Kadir Gecesi’dir. Ramazan’ın son on günü içindeyiz, bayram yakın. Birbirimizle kavgaya devam mı edeceğiz? Bayrama dargınlıklarla mı gireceğiz yoksa birbirimizi sevgiyle kucaklayacak mıyız? Lütfen gerekeni yapalım. Hakaret edenler özür dilesin, açıktan ya da gizli. Zan içinde olan da zannından vazgeçsin. Unutmayalım ki zannın fazlası, iftiraya girer. Şimdi sizden, her olgun insanın ve her gerçek Müslüman’ın yapması gerekeni sergilemenizi rica ediyorum.”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0334

Onur Bilge

0335 - EL VAHİD

Onur BİLGE

Her gün belirli saatlerde muntazaman Virane'ye gelen, sevdiği kızı adım adım izlemekten usanmayan serseri Aşık Selahattin, namı diğer Selo, dedenin karşısına geçmiş, oflayıp pufluyor, onu aşktan anlamamakla suçluyor, dert yanıp duruyordu. Dede de ona yan yan bakıyor, bir taraftan da ağaç oymaya devam ediyordu.

"Bir de bilge geçinirsin. Halden anlamıyorsun işte, dede! Halimi anlamıyorsun! "

diyordu, Selo. O da:

"Ben Allah sarhoşu, sen dünya hoşu... Ya sen beni anlıyor, anlamaya çalışıyor musun? "

diyordu.

"Ocağına düştük, yardımcı olmuyorsun."

"Oğlum, sende bu kafa varken adam olmazsın! IO kadar dil döktüm, ne değişti? Ha? Ne değişti? "

"Ne dedin? "Çalış! " dedin, çalışıyorum işte! Alttan derslerim kaldı ama sınıfımı geçtim."

"Yemeyelim birbirimizi! Herkes geçti. Kalma yok ki zaten. Geçtin ama nasıl geçtin! Kız peşinde koşmaktan oturup çalışmaya vakit bulamıyorsun ki! Bir ayağın burada, bir ayağın orada! Bela oldun başıma! "

"Tasadüfen yan yana düşmüş kişileriz. Bunları ben planlamadım. Sevdiğim kızın buraya yakın olması, benim buraya gelmem, seni görmem hep tesadüf..."

"Yeryüzünde değil, kâinatta tesadüf diye bir şey, rasgele bir nesne veya olay yok. Her ne varsa varlığa dair, akıl almaz aklın ürünü ve acayip bir hesaplama neticesinde ayakta... Hayret ender hayret kurgular iç içe... Bunlardan en acayibi sensin ve senin yılan hikâyesine dönen aşkın..."

Onların didişmelerine alıştık. Selo zaten çok kalmıyordu. Kızın peşine takılıp geliyor, onunla beraber çıkıp gidiyordu. Dede, ona da bir şeyleri göstermeye çalışıyor, fırsat buldukça incitmeden iğnelemeye devam ediyordu.

"Âlemsin, dede ya! " diye gülümsedi. "Ben de seni anlayamıyorum. Ne acayip adamsın! "

"Aslında geçek âlem, beş duyunun dışında algılanabilen âlem... Düşünce, hayal ve gözle kâinat var kabul edilirken, beynini kiraya vermiş birinin beni anlayabilmesi muhal..." dedi, dede. Der demez de bir kahkaha tufanı geldi! "Senin gözlerin işgal edilmiş, kulakların zapt edilmiş. Ne göstersem göremezsin, ne desem duyamazsın."

"Keşke ben de onu görmeseydim de bilmeseydim dünyanın güzelliğini, süsünü, rengini, ışığını... Keşke duymasaydım onun sesini. Nefsime kokusu yüklenmeseydi."

"Güzellik sadece onda mı? Dünyanın tek süsü o mu? Rengi, ışığı... Bütün alıcılarını ona ayarlarsan, senin için ondan başka bir şey kalmaz. Bir de dilin var. Eşekarısı sokası dilin... Dilin bilmez olsaydı, binlerce tadı. Tatmin edilemeyecek kadar çok ihtiyacın olmasaydı. Madde, çekiştirip durmasaydı..."

"Nefis herkeste var. Sende yok mu, dede? "

"Bende de var, olmaz mı? Ben de bendeki beş duyuyu ya da nefsi tam anlamıyla yok edebilseydim! Yok edebilseydim; ateş, lav, zehirli gaz dolu patlamaya hazır bombayı, benliğimle birlikte! "

"Ne bombası? Bomba olan ne? "

"Şu süslü püslü kokona! Dünya denen jelâtinli cehennem! İçi gibi dışı da cehennem, bana. Yere batası! .."

"Kat be kat yüksekliklerle anlatılan cennet de ruhunun yükselişiyle doğru orantılı olsa gerek."

"Dünya dediğin, sırat değil de ne? Dünyayı geçmek, sıratı geçmek... Nefsi yenerek dünyayı geçebilen, sıratı geçmiş oluyor. Ayağı kayan, dünyanın içine, yani cehenneme düşmüş oluyor ki bir daha çıkması çok zor! "

"Benim için dünya, Cano! Tek o! Bir o! Başka bir şey yok! "

"Bir olan, Tek olan Allah'tır. Ehad! "

"Leyla! Mevla! "

"Şimdi de Mecnun'u mu oynuyorsun? Bak hele sen! "

"Bir şey aklıma takılıp duruyor, dede." diyerek, araya girip sözlerini kestiği için özür diledi, Neşe.

"Söyle bakalım! Sen de bir Mecnun mu buldun yoksa? "

"Yok, dede. Öyle değil. "Kul Hüvallahı Ehad" var ya hani... Oradaki Ehad, sayısal olarak Bir demek değil mi? "

"Evet, Melek. Bir demek..."

"Melek mi? Teşekkürler... Ya Vahid? O ne demek? O da Bir..."

"Ha, o mu? O, sıfatlarında Tek, demek. Tek, bir olmak, Allah ikincisi olmayan tek birdir. Tek, Zatında, sıfatlarında, fiillerinde ortağı olmayan işlerinde, mübarek isimlerinde, hükümlerinde asla ortağı, benzeri ve dengi bulunmayan..."

"Nasıl yani? Tam anlayamadım."

"Allah tekdir, teki sever. İkincisi yoktur. Her şey çifttir, bir O tekdir."

"İyi ama bu sayısal anlamda Tek... Nasıl sıfatlarında tek oluyor? "

"Sözümü bitireyim... Tek... Hem öyle bir tek ki O'ndan başka ne varsa yok, fani yani ölümlüdür. Var gibi görünen ne varsa, durumları ölü sanatçıların halen beyazperdedeki halleri gibidir. Konuşurlar, gülerler, ağlarlar... Gerçek gibidirler ama aslında çoktan aramızdan ayrılmışlardır. Canlı ansız bütün varlıklar evrende birer yer kaplarlar,

işlevlerini yaparlar, aslında yoktur. İşlevlerini, Yaratan'dan bağımsız olarak yapıyor görünseler de fiillerinin gerçek sahibi Allah'tır."

"Hah işte! Onu açıklasana bana, lütfen."

"Zengin, Allah kadar zengin olamaz. O Gani'dir. Canlılar hayattadır ama Hay esmasıyla... Herkes kendince bir şeyler yapmaya muktedirdir ama gerçek Muktedir olan Allah'tır. İnsan da affeder, intikam alır ve sabırlıdır ama gerçekte bu sıfatlar da aslında Allah'a aittir. Afv'dür, Müntakim'dir ve Sabur'dur. Kimse O'nun kadar bu sıfatlara sahip olamaz. Anlaşıldı mı? "

"Vahdaniyet, Vahidiyet ve Ehadiyet... Bu üçünü birbirinden ayırt edemiyorum."

"Vahdaniyet'in içinde Vahidiyet ve Ehadiyet var."

"Yani Vahidiyet ve Ehadiyet, Vahdaniyet'in alt kümesi..."

"Alt kümeden falan anlamam, ben. Ehadiyet, Allah'ın bir numuneyle kendisini göstermesi... Sayısız numunenin de bir sanatkârı işaret etmesi... Her nesneden akseden ışık, güneşi gösterir ya... İşte onun gibi her yaratılan, yaratan'ı gösterir. Eserlerden sanatkara gidilir."

"Tümevarım..."

"Neler diyorsunuz, anlayamıyorum. Bizim zamanımızda bu kelimeler yoktu. Vahidiyet ise güneş ışınları gibi her yaratılanın Yaratıcı'dan çıkmış olması... Sanatkârın sayısız esere sahip olması... Sanatkârdan eserlere... Tamam mı? Anlaşıldı mı? "

"Tümdengelim... Anlaşıldı ama daha detaylı anlatsan da iyice anlasam! "

"Allah, hepsi altıgen olan kar tanecikleri yaratmış. Her biri sanatkârın mührünü taşımakta... Aynı şekilde ama biri birine asla benzemiyor. Yaratıcı tüm alemde sanatını böyle teşhir ediyor, gizleniyor ve bulunmak istiyor. Hâlbuki güneş gibi ortada! Tek bir sani var."

"Petek de altıgen... Sergilenen muazzam bir mimari... Birçok şeyde görülen altın oran..."

"Evet, Orçun... Aynı sanatkârın imzasını taşımakta... Bütün bu eserler rasgele olmamış. Tek ve Bir olan'ı göstermekte..."

"Allah, Bir'liğini iki çeşit sergiliyor. Evrenin tamamında ve her bir varlıkta... Tamamında Vahidiyet, her birinde Ehadiyet..."

"Kül de cüz de O'nu göstermekte... Vahidiyet ile tecellisi umumidir. Kâinat tek elden çıkmıştır. Ateşin yakıcılığı, tabiatındandır. Yakması, Allah'ın emrine bağlıdır. Nitekim Hazreti İbrahim'i yakmamıştır. Vahidiyet ile tecellisi tek tek olur. Her eseri kendine mahsustur, taklit edilemez."

"Vahidiyet ve Ehadiyet... Allah'ın; zatında, mübarek isimlerinde, sıfatlarında, fiillerinde ve hükümlerinde asla ortağı, dengi ve benzeri yoktur. Fakat bazı insanlar, ne yazık ki farkında olarak veya olmayarak çoğu zaman kendisini, bazen başkalarını ve bir şeyleri öyle görür gibi davranışlar sergilemektedirler."

"Ne yazık ki öyle, Mahir... Bırak günlük hayatı, ibadet esnasında bari akılda ve gönülde sadece Allah kalmalı ama nerde? Allah'ın birliğinin ortaya çıkması için ikiliğin yok edilmesi gerekmektedir. Onun için özellikle ibadete başlarken, bir süre dış etkenlerden uzaklaşmaya çalışılır, tüm yaratılanlar, kâinat yok sayılır. O halde sayı ikiye iner. Bir Allah vardır, bir de sen... Allah, Ehat'tır, Tek'tir. Sen işe zaten yok olup, gideceksin, O daima kalacak. O halde şimdiden bunu hissetmelisin. Ölü gibi hissetmelisin kendini. Kendini bile hissetmeyinceye kadar beklersin. Bunu hissedinceye kadar, birkaç dakika beklersin. Bazı hallerde bu süre uzayabilir. Buna, Rabitatül Mevt denir. Mevta olursun adeta. Ölümle irtibat kurarsın. Bedeninden çıkmış bir halde, Allah'ı zikredersin. İşte tüm ihtişamıyla sadece Allah kalmıştır. İbadet, bu şekilde yapılırsa, çok daha makbul olur."

"Ne zaman ki kalabalık içinde bile kendini yalnız hissedersin, O'na epey yaklaşmışsın, demektir. Ne zaman ki kendini dahî unuttur, âşık gibi, deli gibi O'nu düşünürsün, o zaman adını sorsalar, bilmezsin... Âşık olmuşsun, adeta yok olmuşsun, kaybetmişsin kendini yani. Mecnun'a adını sormuşlar: "Leyla! " demiş. Bilindiği gibi Leyla'dan kasıt, Mevla'dır."

"Vahidiyet, ancak ve ancak Allah'a aittir. Kemal sıfatları bütün eşyayı kuşatmıştır, eşi ve benzeri olmayan, bölünmez ve parçalanmaz Tek Zattır. Bütün mevcudat O'nun icadıdır, O'nundur, O'na bakar. Sıfatları bütün yarattıklarını kuşatmıştır. Her şey O'na muhtaçtır. O, ihtiyaçtan münezzehtir, hacetleri giderebilecek tek mercidir."

"Isı ve ışığı ile güneş nasıl diğer ısıtan ve ısıtanlardan farklıysa Allah da sıfatlarında öyle farklıdır, diğer sıfatlar asıl değil, görüntüden ibarettir. Doğru anlamış mıyım? "

"Evet, Neşe. Doğru anlamışsın. Evrendeki ve dünyadaki uyum ve mükemmellik, aynı ağaca ait yaprak ve çiçeklerde, ikizlerde bile göze çarpan farklılık, Allah'ın Vahidiyetini, eşsiz ve benzersiz olduğunu göstermektedir. Aynı insanın iki gözü, iki kulağı, iki eli, iki ayağı bile birbirinden az da olsa farklı özelliklere sahiptir."

"Allah'ın sıfatları her yerde tecelli ediyor. Yeter ki görebilelim."

"Allah'ın sıfatları iki yerde tecelli eder. Biri kâinatın genelinde, biri cüzünde... İlki büyük, ikincisi küçük tecelliyattır."

"Küçük Ehadiyet, büyük Vahidiyet..."

"Evet. Öyle de denebilir. Külli ve umumi tecelliler, her yeri kuşatır, onlarda Azamet ve Kibriya'sı seyredilir. Ehadiyet, Azamet ve Kibriya'sının kolayca seyredilmesi için tek tek varlıklarda tecelli edişidir, cüzidir. Yağmurun tamamını temaşa mümkün değildir. Bir damlada tecellisi, tamamı hakkında bilgi verir. Damla düşünülerek tüm damlalar, yağmur tahayyül edilebilir. Yağmur, kâinat olsun, damlalar da aynı mührü taşıyan nesnelere... Damlalardaki Ehadiyetle yağmurdaki Vahidiyete ulaşılabilir."

"Vahidiyet bütün çiçeklerde, Ehadiyet tek bir çiçekte..."

"Güzel bir örnek... Vahidiyet, azamet ve kibriyasını, Ehadiyet ise cemel ve şefkatini ifade eder. Çiçeklerdeki sanat ve güzellik Cemal esmasının tecellisindedir. Celal, Vahidiyetin, Cemal ise Ehadiyetin tecelli edişindedir. Cemal, bazen Celal'den tecelli eder. Cemal'in gözünde Celal ne kadar Cemil'se Celal'in gözünde de Cemal o kadar Celil'dir."

“Bir bebeğin süt emmesinde anne şefkati vardır ve Cemal tecelli eder. Bütün bebeklerin süt emme halinde Haşmet ve Azamet ifadesi vardır ki hayal edildiğinde Celal seyredilir. Neviler Celal’e, fertler Cemal’e bakar. Ferdin rızıklanma sebebi aldatıcı olmasın, bütün bebeklerin mükemmel bir şekilde beslenmeleri tesadüf ve bilinçsiz doğanın işi değildir.”

“Az daha unutuluyordum. İyi ki hatırlattın, Mahir. Azamet, akıl almaz büyüklük demektir. Ortak ve yardımcıya gerek duymaz, ona izin vermez. Bazı çirkin gibi görünen şeylerin Allah’a gitmemesi için sebepler yaratılmıştır. Allah’ın sayısız isim ve sıfatları evrende aynı anda, isimler birbirlerinin yardımcısıymış ve aralarında bir yardımlaşma varmış gibi iç içe ve beraber tecelli ediyor. Çünkü müsemma aynı, ancak isimler farklı; isimlerin hükümleri ve anlamları ayrı, sahipleri birdir. Onun için tecelli eden isimler birbirlerinden haberdar, birbirleriyle bağlantılıdır. Her isim ve sıfatın tesirini gösterdiği bir yer vardır, o alanda daha etkindir. Nerede hangi sıfat etkinse, hüküm onun olup, diğer sıfatlar gölgede kalır, onun emrinde, ona göre hareket ederler.”

“Her isim tek tek okunabilir ama öyle değil mi? Birinin çok ışık vermesi göz kamaştırarak diğerlerini yok etmez.”

“Yok etmez. Sadece gölgeler. Gökyüzünde, Allah’ın Celal ve Kibriya ismi baskındır, diğer isimler gölgededir. Mesela Latif ve Cemal isimlerinin anlamları geride durur. Neye veya nereye bakarsak bakalım, galip olan esmanın tecelli ettiğini görürüz. Her isim ve sıfat birbirlerine hem delil hem netice olur. Bir işin veya bir sanatın ortaya çıkması için bir isim vardır ve diğerleri de var olmak zorundadır. Onun için İlim, tek başına yeterli değildir. Kudret ve İrade de gereklidir. İlim delil, diğerleri neticedir. İlim asıl, diğerleri zımnidir. Kudret isminin tecelli ettiği yerde o asıl, diğerleri ona tabidir. Eserlerde, Kudret’te İlim, İlim’de Kudret vardır. Biri bariz, diğeri gölgelidir. Sen ne anladın, Semiray? Toparla bakalım! Kısaca özetleyiver.”

“Allah, Kudret’ini her yerde göstermektedir. Bazen makro bazen de mikro büyüklüklerde... O’nun için evren bir toz bulutu... Dünya o kadar küçük ki uzayda fark edilmesi mümkün bile değil! Bu, Allah’ın Büyük’lüğünü gösterirken, gözle görülemeyen bir mikrop da Allah’ın Kudret’ini göstermekte. Kulakların Semi, gözlerin Basir ismini birer birer sergilemeleri, merhamet ve güzelliği seyrettirerek Ehadiyet’i, bunların tümünün, yani bütün göz ve kulakların aynı anda işlevlerini yapmaları, Semi ve Basir esmaları insanı hayrette bırakmakta, Allah’ın Vahidiyetini haykırmaktadır. Onlar, Tek olan Allah’a bağlı olarak çalışmakta, fert fert Ehadiyeti göstermektedir. Fiillerin gerçek sahibi Allah’tır. Semi ve Basir olan O’dur. Her işiten ve gören, Allah’tan bağımsız olarak işitemez, göremez. Ayın ışığı kendisinden değil, güneştedir. O, sadece yansıtmaktadır. Günışığı Vahdaniyet’i, diğer ışıklar Ehadiyet’i ifade eder.”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0335

Onur Bilge

0336 - Es SAMED

Onur BİLGE

Ramazan bitmek üzere... Hemen hemen hepimiz elimizden geldiğince gereğini yapmaya çalışıyoruz. Oruçla nefsimize hükmetmeyi öğrenirken yardımlaşma ve dayanışmayı arttırarak kendimize sevgimizi çoğaltıyoruz. Birlikte oluşturduğumuz uhrevi havayı mümkün olduğu kadar teneffüs ediyor, ettirmeye gayret ediyoruz.

Bayram yaklaşmakta... Aramızda parasal sıkıntı çekenler çoğunlukta... Yetişkin de olsak, bir yanımız çocuk... Arada kendimizi şımartma hakkımızı kullanırken, mahrum kalanları ihmal etmiyoruz. Alışverişe toplu halde çıkıyor, belki biraz ucuz ama hepimize yetecek şeyler alarak sevinçlerimizi katlıyoruz.

Viranecilerin bayram hazırlığı da kendine özgüdür. Hemen hemen her yere olduğu gibi Kapalıçarşı'ya da ordu gibi gidilir. Mağazalardan olamasa da kapı önü mallarından başta Define olmak üzere ihtiyaç sahiplerinin eksikleri tamamlanır. Bu arada espriler, kahkahalar gırladır! Aynı yerlerden defalarca geçildiği olur. Çarşı büyüdükçe büyür... Ayaklarımız bizi taşıyamayacak hale gelir. Yorgunluktan yığılıverecek gibi oluruz. Hele böyle Ramazan günüyse... Bir taraftan açlık diğer taraftan susuzluk bastırıyorsa... Akşamı dört gözle beklemeye başlamışsak... İftara daha varsa... Dakikalar geçmek bilmiyorsa artık... Herkes yemek tarif etmeye başlar. Yöresel yemekler, en sevilen yiyecekler, meyveler... Sulardan bahsedilir. Küçük derelerden nehirlerle, çağlayanlara kadar... Pınar başlarının buz gibi sularının nasıl avuçlanarak içildiğinden söz edilir, kış ortasında olursa da... Sabırsızlık had safhaya çıkar. Sonra bir lokantada saniyeleri saymaya başlarız. Geri sayımdır. Biraz sonra eller su bardaklarına, kaşıklara, çatalara, ekmek dilimlerine uzanacak, önce çorba, sonra diğer yemekler de nasiplerini alacaklardır.

Aşağı yukarı aynı sözlerle başlar, iftar sohbetlerimiz. Besmeleyle başlanır, sunduğu nimetler için Allah'a Hamd edilir. Her defasında tekrar tekrar suyun öneminden bahsedilir. Sonra diğer nimetlerin...

Bugün de alışılmış alışverişimizden sonra yorgun argın Akademi'nin yanındaki Loş Restoran'a doluştuk. Aşağıya gelenler olmuştu. dağınık oturmuş tek tük müşteriler vardı. Yukarıya yöneldik. Masalar bomboştu, anında doldurduk.

"Sessiz olun, çocuklar! " dedi, dede. Kendimizce, olabildiğince sessizdik güya... On beş genç ne kadar sessiz olabilirse... Ahşap merdivenler gürültü yapıyordu. Çekilen sandalyeler... Biz kendimizce sessizdik, sevincin sesiydi yükselmekte olan. Mutluluğun gürültüsü... Hem biz halsizdik artık. O kadar yol yürümüş, onca yer gezmiştik. Özellikle kızlar el yıkama konusunda titizdik. Erkeklere de hatırlatmada üstümüze yoktu. Paketlerimizi ve çantalarımızı bırakıp lavaboya koştuk. Yığılma olmaması için ikişer üçer... O telaşın sesiydi çıkan. Ne sakın, ne sessiz çocuklardık! Daha şimdi ne vardı? Açtık. Hele bir oruçlarımızı açalım, ağızlarımızı da açacaktık ama ne açış! Dede alışık olmalıydı. Fakat orada, aşağıda olsalar da başkaları da vardı. Yukarıda olsalardı, onları da alırdık aramıza. Kendimize uydururduk mutlaka. Etkileşim diye bir şey vardı. Ortama uyma...

Yemekler söyleniyor, istenilenlerin detaylarına iniliyor, notlar alınıyordu. Masalar hızla donatılmaya başlanmıştı. Bir kıpırtı, daha fazlası, bir koşuşturma vardı. Zemin de ahşaptı. Çekmekatti nihayetinde. Bizi bize bıraksalardı, doğal halimize, aşağıya inebilirdi! Abarttım galiba ama yemek öncesi tozun dumana katıldığı da gerçektir. Alçak sesle de olsa, herkes birden konuşuyordu. Seçebildiğimiz sesler, herkese hitap

edenlerin sesleriydi. Erkeklerin tok, bazılarının boru gibi, kızların tiz...

"Aman dede! Birazını duy, birazını duyma! " dedi, Işıl. "Su içeceğiz, su! .. Yemek yiyeceğiz, yemek! .. Biliyor musun, bu ne demek? "

"Biliyorum, bilmez olur muyum? Açlığı da iyi biliyorum, Uçuk! Bilmem sen benim bildiklerimi biliyor musun? Fakat bilmeni istemem. Tahammül edemezdin! Kolay değil! Allah, hiç kimseyi yoklukla kıtlıkla terbiye etmesin! "

"Zaman zaman hepimiz bir şeylerden mahrum bırakılarak denendik ve denenmeye devam ediyoruz. Bunlar hep imtihan..." İhsan sözünü kesti:

"Aramızda maddi durumu en iyi olanlardansın. Bir elin yağda bir elin balda! Sen bari şikâyet etme, Orçun! "

"Sadece maddi açıdan değerlendirme! Hepimizin mahrum olduğu bir şeyler vardır. Elini uzatıp, dokunamadığı... Yaklaştıkça uzaklaşan... Ardından bakakaldığı... Bazı kişiler, fırsatlar... Geniş düşün! "

"İhtiyaçlar sonsuzdur, tatmin edilemez! "

"Biliyoruz herhalde, Neşe. Hemen hemen hepimiz aynı okulda okuyoruz ve o çatı altında en çok duyduğumuz söz budur! "

"O halde ona buna sataşma da sofraya bak! Neler neler var! Daha neler neler gelecek, sırada... Ancak bunlar sadece karnımız doyuncaya kadar ihtiyaç duyduğumuz şeyler. Hepsi hepsi bu değil, öyle değil mi? Yalnız karın doyurmak için yaşamıyoruz."

"İnsan, dayanıksız yaratılmış. İki gün susuz kalamıyor, mahvoluyor! Bir hafta aç kalamıyor. Birkaç dakika nefessiz olamıyor. İşte yarım günlük açlık ve susuzluktan sonraki halimiz ortada! Her şey için ama her şey için Allah'a muhtacız ve O, ihtiyaçtan münezzehtir! Allah- üs Samed! "

Loş Restoran'ın çekme katı... Loş ışık ve arkadaşlık... Nimetler sofrada, eller bağlı... Allah, iman, insan... Ortamın hoşluğuyla şairliğim depreşti benim de. Konuşmaları bastırarak kadar yükselttiğim ince ve duygu yüklü sesimle konuşmaya başladığımda yavaş yavaş alçaltılan gürültü tamamen kesildi. Şiir dinler gibi bir dinginlik... Çit yok! İçime sığmayan duygular dökülmeye başladı dudaklarımdan:

"Yapayalnız gelir insan dünyaya. Yapayalnız, o üç karanlığın içinden, boğulurcasına, güçlülükle... Bir nefes alır ki onunla başlar, ciğerlerindeki oksijen yanığı acı... Yapayalnız asılır, memeye... Gaz sancılarını yapayalnız çeker, sıcacık ana kucağında...

Düşer, şaşar, döver, dövülür, büyür, büyümez olasıca! ..

Ana arar ardında, peşi sıra gelecek... Baba arar, arkasında dağlar gibi duracak! Kardeş ister, ölümüne kendisini savunacak! .. Bir dal ister, tutunacak... Neye atsa elini, yalnızlık gelir... Delir ey mutsuz insan, yalnızlığından delir! ..

Gelir, ardından gelir darlığı, ev kirası, su parası... Garibim, zamanın sıradan fukarası... Çalamaz, çırpamaz, içine döner, içinin içine, ıssızlığına... Öyle ya, kara leke olur, yüz karası! ..

Tutunduğu dallar elinde, yollar önünde... Dalar hayal âlemine... Deli mi ne?

Âşık olur, kısaca... Yalnızlık duygusunun dürtüsüdür, düpedüz... Yarım hissetmesidir, kendisini... Bir yudum sevgidir, tadına vara vara almak istediği... Her şeyi istemeye istemeye de olsa verir, birileri... Sevgiyi asla! ..

Yasla deli gönlü, Rabbine yasla! ..

Hayatlar tükenir, ihtirasla, yasla...

Oysa bir bilebilse, yetinebilse, yürekten istese! .. Kişiye Allah yeter! .. Tam anlamıyla teslim olabilirse, bir O'nu dost edinebilirse...

Ah! .. Bir bilse! .. Bilebilse! .."

Güya gürültü yapmamalıydık. Bir alkış! .. Aşağıdan da dinlenmiş. Oradan da katılımlar... Sonra bir ses... Tophane'den atılan topun sesinin ardından, Bursa'nın her yerinden birden: "Allahu Ekber! Allahu Ekber! .." sedaları...

"Bismillahirrahmanirrahîm! Allah'ım, verdiğin nimetlere Hamdolsun! Haydi, bakalım çocuklar! Afiyet olsun! "

Bir kaynaşma... Hızlı hızlı hareket etmekte olan eller... Sonra rayına oturan yemek... Alışlagelen sohbet... Herkesin sırayla söz alması, birbirini can kulağıyla dinlemesi...

"Her şey Allah'a muhtaçtır, O kimseye muhtaç değil... Samed... Hiçbir şeye muhtaç olmayan, tüm yaratıkların ihtiyacını gideren ve her türlü istekte doğrudan kendisine başvuru alan..."

"İhtiyaçlar sonsuzdur, tatmin edilemez. Tasavvufta da tatmin edilemeyeceği aynen bilindiği için insanlara derviş hayatı sunulur. Bir lokma, bir hırka... Aşağılara bakmak önerilir. Fakirlerle düşüp kalkmak... Zenginlerle dostluğun, arzuları körükleyeceği düşünülür. İhtiyaçlar sıfırlanır, beklenti kalmaz."

"İhlâs Suresi, Allah'ı kula tanıtmak için indirilmiş olup, Allah bu surede Ehad ve Samed olduğunu, eşe, oğla, kıza, hiçbir kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını bildirmekte ve Hıristiyanlığın şimdiki halinin üstünü çizmektedir."

"Samed... Zeval bulmayan ve Baki olan, kimseye muhtaç olmayan, herkesin muhtaç olduğu yegâne Mercii... Hacetlerin, isteklerin, muratların verilmesi, ıstırapların giderilmesi için müracaat edilen Tek Zat..."

"Allah, her ihtiyaç için yegâne merciidir. Yaratılan tüm ihtiyaç sahipleri avuçlarını Allah'a açmaktadır. Allah Habir'dir. Kullanının ihtiyaçlarından haberdardır. Nimetlerini, gerekene gerektiği kadar indirir. Yakaranlar asla mahrum kalmaz. Kadere paralel olmayan istekler, ukbada giderilmek üzere kayda geçer. Burada sabredenler orada arzularına kavuşacaklardır."

Define de çok acıkmış olmalı ki uzun süre söze girmede, yemeye devam etti. Sonra keyfi yerine gelmiş olacak ki konuşmaya başladı:

"Hani bir fıkra vardır, çoğunuz bilirsiniz ama bir kere daha anlatayım. Ben diyeyim fıkra, siz diyin darbimesel... Kesmeden dinleyeceksiniz ama! " Duvara arkasını vermişti. Hepimizi görebilecek bir konumdaydı. Diğer masalardan da dönüp dinleyenler vardı. Şöyle bir yüzlerimize baktıktan ve onay aldıktan sonra devam etti:

"Padişahın da dâhil olduğu bir Cuma namazı öncesinde caminin birinde cemaatten birisi her haliyle fukara olduğu belli olan derviş kılıklı yaşlı bir adamcağıza:

"Bak, derviş baba! Padişahımız da bu camide. Namazını onun yanında kıl da sana bir şeyler ihsan etsin! O kimseyi boş çevirmez. Gani olursun! " der.

Adam, namazı kıldıktan sonra padişahın upuzun duasını dinler dinler ve hemen kısacık bir dua ederek, yavaşça kalkar ve kaçarcasına oradan uzaklaşır. Padişah, etrafına bakındığında, yanındaki hırpani kıyafetli fakiri göremeyince, şaşırır. O zamana kadar öyle kişiler hep yardım isteme nedeniyle yanına yaklaşmışlar ve istediklerini koparıncaya kadar da kolay kolay uzaklaşmamışlardır. Alışık olmadığı bu duruma bir anlam veremez ve merakta kalır. Aslını öğrenmek için hemen onun buldurulmasını emreder. Garibi hemen arayıp bulurlar ve yaka paça huzuruna getirirler:

"Bre Allah'ın şaşkın kulu! Benim gibi bir Cihan Padişahı'nın huzuruna gelinir de eli boş mu dönülür? Bu benim şanıma yakışır mı? " diye sorunca, şu okkalı cevabı alır:

"Efendim, ben sizin duanızı, Allah'tan neler neler istediğinizi duyduktan sonra kendi ihtiyaçlarımın ne kadar az olduğunu gördüm ve şöyle dua ettim: "Ya Rabbi, padişahımız efendimizin acınacak bir hali var. Ne kadar çok şeye ihtiyaç duyuyor! Ne olur ona Sen acı ve istediklerini ver! " O kadar çok şeye muhtaç olandan ne isteyebilirim ki? Baktım ki siz benden de kötü durumdasınız, isteyeceklerimden vazgeçip yavaşça uzaklaştım."

Padişah gibi topraklarımıza topraklar, hazinemize daha daha altınlar, haremimize yeni gözdeleler gibi neler neler isteyip durursak, mutlu olamayız tabii."

"Gerçek olan bir şey de Poly-Anna'cılık oynamak zorunda oluşumuz." dedi, Işıl. Sonra ortalık karıştı. Yine tartışma, sonra yatışma... İyi ki erkekler namaza, bizler de evlerimize gittik! Dağılmasaydık tartışma büyüyecekti. Dozunda bırakıldı.

Işıl haksız da değildi, hani. Şiir, öykü, deneme... Hangisi içimden gelirse... Duygu, düşünce veya duygularımı yazdığım zamanlar, istediğim gibi yaşadığımı hissettiğim zamanlardı. Yemekten, uykudan önce o istek... Yazma arzusu... Her yazdığımın içinde başka bir hayatın bir dilimini zevkle yaşıyordum.

Mademki Allah'tan başka her şey yalandı. Mademki bir an öncesi elimizde yoktu, yalandı... O halde, hayal ve rüya ile dünya arasında pek bir fark yoktu.

Bir zamanlar derin acılarla içim yanmıştı. Anlatamadığım, anlaşılamadığım; yalnızlığımın girdabında çırpındığım zamanlar... Boğulacak gibi olurdu! Kâbus gibiydi! Şimdi yalan oldu cümlesi. Neden paralamışım kendimi? Değer miymiş?

Oysa Orhan Veli gibi yaşamak da vardı. Hayatı bulduğum yerde yaşamalıydım. Acısıyla tatlısıyla... İyisiyle kötüsüyle... Her şeye rağmen yaşamak çok güzeldi! Nasılsa bir gün ben de onun gibi bir çukuru doldurmayacak mıydım?

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0336

Onur Bilge

0337 - EI KADİR

Onur BİLGE

Çevremde yüzlerce insan, onlarca yakın arkadaş vardı. Fakat ruhumu doyuramıyorlardı. İçim sadece benim için özel olanı arıyordu. Nerede ve kimlerle beraber olursam olayım, çok şey eksikti. İşimde, okulumda, Virane'de, nerede olursam olayım aklıma sık sık gelen oydu. Oydu ruhuma sinen, hücre hücre hissettiğim, hissettikçe garip bir şekilde ürperten, tuhaf bir heyecanla betimi benzimi attıran, bedenimden acayip bir elektrik akımı geçiren... Herkese biraz biraz ihtiyacım vardı, ona çok ama pek çok... Ana baba, kardeş, arkadaş, öğrencilerim bir tarafa, o bir tarafa... Yeryüzünde kendimi en çok ona muhtaç hissediyordum. O bir yana, dünya bir yana... Çünkü o, herkesten çok aşama kaydettiriyordu bana. Herkesten çok... Hiç konuşmasa da... Karşılaştığımız zamanlarda görmezlikten gelse, yan yan kaçsa da... Hal ve hareketleriyle, o dik, dimdik duruşuyla örnek teşkil ediyordu. Onca insan içinde örneğim oydu. Ben, bu çağın şaşkın kullarından biri... Anasının babasının şımarığı... Son çocuğu... O, vaktiyle hiç istenmeyen... Arsızlığıyla yüzüzlüğüyle dünyaya gelen... Kapkara kıvr kıvr saçlı, ay yüzlü, pembe yanaklı bembeyaz bebek... Yüzü görülünce kıyılamayan, evlat olduğu için bağra basılan, el bebek gül bebek büyütülen... Annesinin içten içe baş belası olarak kabul ettiği, babasının gerçekten çok sevdiği ve herkesten koruduğu kıymetlisi... İnsanların dinlerini arka plana attıkları bir devirde, dinini ve gereklerini öğrenmeye çalışan, Allah'a yaklaşmak için birilerini arayan zavallı... Kalabalıklar içinde bile yalnız olanlar iyi bilir, benim nasıl bir yalnızlık içinde kıvrandığımı!

O yemyeşil ilde, daha çok Altıparmak ile Beşikçiler Yokuşu arasında mekik dokurken, herkesin dünya telaşı içinde olduğu zamanlarda kendi âleminde olan birisi vardı, ilim ve ibadet gibi kutsal işlerle meşgul bir o vardı. Kendi halinde bir Allah kulu... En çok değer verdiğim, en çok sevdiğim, yalnız onun aşkıyla tam anlamıyla mutlu olabildiğim... Yeryüzünde en değerli... Ona o değeri Allah'a olan saygı ve sevgisinden dolayı vermiştim. Belki gerçekten öyleydi ve hak ediyordu belki de ben öyle zannediyor, öyle kabul ediyordum. Yoksa sıradan bir insandı. Diğer insanlardan büyük bir farkı yoktu. Üstelik tıp okuyordu, kadavra kesiyordu ve ben o işten tiksinen biriydim. Dokunduklarına asla dokunamayacağım gibi onlara dokunduğu için ona da dokunamazdım. Aramızda gerçekten hiç bir şey olamazdı. Ne el ele gezen sevgililer olabilirdik ne de evlenebilirdik. O nedenle hiç bir beklentim yoktu. Yalnız, yeryüzünde beni en çok onun anladığı, aynı fikirde olduğumuz kanaatindeydim. Beni sevdiğini bilmenin mutluluğu, çok ama pek çok sevdiğini hissetmenin sarhoşluğu içindeydim ve bu beni dünyanın en mutlu insanı ediyordu. Aşk nelere kadirdi!

Kadîr... Kudret kökünden geliyordu. Güçlü kuvvetli, bir işi yapabilen, becerebilen anlamına geliyordu. Allah'ın sıfatlarındandı. O, kudret sahibiydi, erkliydi. Her şeye gücü yetendi. Kudretini yarattıklarına gerektiği kadar dağıtmakla kalmamış, duygulara da yüklemişti ve insan hayatında aşk, zaman zaman en güçlü duygu olarak öne çıkıyor, diğer duyguları gölgede bırakıveriyordu.

Bir de Kadr sözcüğü vardı. Değer, itibar, onur, rütbe, nicelik, derece anlamına geliyordu. Leyle-i Kadr, Kadir Gecesi demekti ve Ramazan'ın yirmi yedinci gecesi olarak kabul edilmekteydi. Aslında, bu ay içinde gizliydi ve son on gün, özellikle son yedi gün içinde, tek gecelerde aranmalıydı. O nedenle o bin aydan hayırlı olan geceyi yakalayabilmek için son günleri değerlendirmek, geceleri ihya etmek gerekiyordu.

Sonsuz kudret sahibi, istediğini dilediği gibi yapmaya muktedirdi. Her türlü güç ve kuvvet de O'ndaydı. Her istediğini, istediği gibi, sonsuz güç ve kudretiyle dileyince yapmakta, dilemezse yapmamaktaydı. Her şeyi yapmaya kadirdi. Zatında yaratmak ve

tekvin kuvveti vardı. Ellerimi kaldırırsam, avuçlarımı açsam, O'ndan onu dilesem, kaderime paralelse avuçlarıma koyuverecekti. O dilemedikçe ben dileyemiyordum. Onca yakinken, ruhlarımızın çekirdeklerindeyken, madde âleminde zıt kutuplardaki yerlerimize çekiliyor, manada birbirimize yüklediğimiz, gerçekten sahip olduğumuz olmadığımız en üstün özellikleri garip bir çekim gücüyle üzerlerimizde sımsıkı tutmaya devam ederken en uzak noktalardan uzanan ellerimizi İlahi bir kuvvetle kavrayarak biteviye dönüyor, yapmakta olduğumuz semayı bitirdiğimizde dünya duracak, kıyamet kopacak sanıyorduk! Aramızda kocaman dünyayı ve belindeki upuzun engeli umursamıyoruz.

Allah, kudretini yansıtmak üzere kâinatı yaratmıştı. Uçsuz bucaksız gök boşluğunda, milyarlarca güneş yakıyor, sayısız gök cismini topaç gibi döndürerek birbirinin içinden tahayyül edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde geçirerek, aralarındaki mesafeleri milimine kadar hesaplayarak tamamını kontrolünde tutarak evirip çevirirken akıl almaz hünerler sergiliyor, felek içinde felekler çizdiriyordu. Zerrelere kudreti, kürelerdeki kudretinden geri kalmıyordu. Bütün bunlar nelere güç yetirebildiğinin birer işareti, Kadîr isminin tecelli edişiydi.

Hatırlatan kimdi, unutturan kim? Yeryüzünde her olmuş olacağın, Yaratıcı tarafından tamamen başıboş bırakıldığını mı sanıyordum? Bir yeri mi atlıyordum? Onu bana, beni ona sevk eden kimdi, bulduran kim? Her şeyi sevk ve idare edenin, düşünceyi yönlendirmeyeceğini mi zannediyordum? Hangi nehir kendiliğinden doğar ve yatağını kendisi seçerdi? O bende ben onda akmakta, çağlamaktaydık. Birbirimizi görünce, aşk denilen o kudretli duygunun mutluluğuyla gülümsemekten kendimizi alamamakta, uzak kaldığımızda, hissettikçe şiddetinden ağlamaktaydık.

Her şeye gücü yeten, her şeyi ölçen, tanzim eden, plânlayan, hükmeden, takdir eden, tam bir kudret sahibi vardı ve aslında bütün bunları o planlamıştı, bizler sergilemekteydik.

İnsanoğlu başıboş bırakılmamıştı. Yaratılışı bir damla sudandı. Sonra bir alaka haline getirildi, biçimlendirildi, şekillendirildi. Bu yaratılışla iki cins, erkek ve dişi var edildi. Kâinatı elinde tutan kudreti görmeli, en çok O'nu sevmeli, sadece O'na ibadet etmeli, yalnız O'ndan yardım dilemeliydi.

Etrafıma baktığımda, sebepler dünyasındaki kanunları, kuralları ve sebep sonuç ilişkilerini görüyordum. Allah'ı tanımaya çalıştıkça aradaki perde aralanmaya başlamış, bütün işleri kontrolünde tutan Kudret elini hisseder olmuştum. Bilmek, sevgiyi getiriyor, O'nu bildikçe daha çok seviyordum. İki günüm birbirine eşit olmaktan çıkıyordu ben de uhrevi merdivenden çıkıyor, Rabbime yaklaşıyordum.

Sınırsız kudreti hayretten hayrete sevk ediyor, o mükemmel, kusursuz ve noksansız sanatını seyrettikçe aczimi anlıyordum, inancım artıyordu.

Hem çalışıyor hem okuyordum. Hem öğretmendim hem öğrenci... Ayrıca Viraneci... Her yere gidiyor, her işi yapıyor, yorulsa da kısa süreli dinlenmelerle gücümü toplayabiliyordum. Kadîr-i Mutlak, kudretinden bahşetmişti kalbime, beynime, elime koluma... Her işi istediğimde yapıyor veya yapmaktan vazgeçiyordum ama kâinatta her şey benim gibi irade ve kudret sahibi değildi. Gökcisimleri ne kadar hareket ederlerse etsinler kudret sahibi değillerdi. Bana verilen az bir kudretle Allah'ın nelere Kadîr olduğunu kavrayabiliyordum. Sahip olduğum kudret bana bahşedilmişti, Allah'ın kudreti, diğer sıfatlarında olduğu gibi zatındandı. İnsan ölüyor, çiçek soluyor, her

yaratılan gibi evren de yokluğa doğru yol alıyordu. Yararılmamız ve yeniden diriltilmemiz bir tek nefsin yaratılması ve diriltilmesi gibiydi. Bu ne muazzam bir güçtü!

..

Ya ben ne kadar güçlüydüm aşkın karşında? Ondarı hoşlanan, devamına karar veren, besleyip büyüten, itinayla koruyan bendim. Göz görmüş, beyin seçmiş, kalp onlara tabi olmak zorunda kalmış, ruha nüfuz etmişti. Gözlerime görme yeteneğini, gönlüme hoşlanmayı, beynime seçiciliği ve karar verme yeteneğini veren Allah'tan başkası değildi. Sevgiyi yaratan da yüreğime yükleyen de ruhuma sirayet ettiren de O'ydu. Neden yapıyordu bunu? Neden yaptırtıyordu?

Yüreğime sevmeyi öğretiyordu. Beynime rabıta kurmayı... Ruhuma bir olmayı... Dünya ödevi vermiş gibiydi. Ödev notu olacaktım. Ödev yapa yapa becerim artacaktı. Çünkü bu küçücük yüreciğim, Allah aşkını taşıyacaktı. Buna hazırlanmalıydı. Ona atmasını öğreten, sevmeyi de öğretmişti, heyecanlanmayı da... İbresi bir Yaratan'ı gösteriyordu, bir yaratılanı... Kıpır kıpırdı. Yerinde durmuyor, duramıyordu. Bir yere bakıyordu gözlerim bir göklere... Bir toprağa, bir ukbaya... Her iki tarafta da huzur buluyordu ruhum.

Ben ona mı bakıyordum, aslında? Onun varlığında ötelere mi? Neden başkalarında tamamlanamıyordu mutluluğum? Neydi onda bulduğum?

Sessiz bir gençti. Kendi halinde... İç dünyasında, aranan her şeyi yakalamış kişilere has bir dinginlik... Öylesine kendisinden emindi ki! Yere basışından anlıyordum, doğru yolda olduğunu. Öylesine emin adımlarla yürüyordu ki! En çok sabah namazına gitmek üzere kaldırıma adım attığında dikkatimi çekiyordu duruşundaki asalet, yürüyüşündeki güven... Yüz hatları ne kadar sakindi! Ne temiz bir ifade nakşedilmişti yüzüne! Ya o ağır tavırları... En çok suskunluğu... Her an namazda gibiydi. Öylesine bir huşu, hudu...

Ben... Yerin göğün kabul etmediği... Anasının babasının istemediği... Arsızlığıyla yüzüzlüğüyle dünyaya gelen... Daha ana karnına düştüğü anlaşılır anlaşılmaz direnişe geçen, yaşamak için olanca gücüyle tutunan eteneğe, hayata... Garip bir zevk alan, yaşamaktan... Tüm olumsuzluklara rağmen inatla güzelleştirmeye çalışan, hayatı... İsrarla süslemeye... Arkadaşlıklar kurarak, severek, sevilerek... Hayatı bulunduğu yerde doya doya yaşayarak, sınırsızca hayal ederek, arzusuna göre kurgulayarak, kaybetmemek için kaydederek... Yazarak, çizerek, boyayarak... Nefis bir içeceği, bitmesinden korkarak içmek gibi zevkle yudumlayarak... Acısının tatlısının lezzetini ala ala... Kimi zaman mutluluk kimi zaman bela... Nimetlere şükür, belalara sabır... İster lütuf ister kahr... Hayatın sofrasında tatlı kadar acı da yer alır.

Hayatın bana bakan yüzü hep İlhan olsaydı, o da sıradanlaşırdı, ayrıcalığı ve göz alıcılığı kalmazdı. Geceler boyunca yolu gözlenen güneş de mesafeyi korumayı bilmeseydi, kendisine çizilen yolu bir milim hata yapmadan izlemeseydi, yavaş yavaş yaklaşır, durmaksızın uzaklaşmasaydı, daima tepemizde olsaydı, ondan kurtulma yollarını aramaya başladık. Göremeyince özlemek gibi sık görünce bıkmak da vardı. Şafakta mütebessim yüzü, kızaran yanaklarıyla, ağır ağır bahçesinden çıkan, yola koyulan gün, gün boyu nerelerde nasıl bulunması gerektiğinin farkında olmamış olsaydı, çoktan gözden düşer, ulaşılmazlığını kaybederdi.

Yirmi beşinci gece... Yazarak tefekkür, benimki de... İbadetlerin, zikrederek değil de fikrederek yapılanı... Nelere güç yetirdiğini örneklerle birer birer anlattıktan sonra: "Akıl etmez misiniz?" diye defalarca soran, düşünmeye sevk eden Kadîr-i Mutlak'ın en çok

istediği... Beyni yaratan, aklı yükleyen, alıştırma yeteneği veren; gizlenip bulunmak istiyor, ortaya çıkıp bilinmek istiyor. Madde âleminde ne kadar gizli ve mana âleminde ne kadar aşikâr!

Cemal isminin tecellisiyle başımı döndürürken, Latif ismiyle kendimden geçirmekte... Her duyguyu yaşatırken eğitmekte, öğretmekte... Çizdiği sınırlar içinde emirlerine riayet ettikçe yükseltmekte, yüceliğiyle yüceltmekte... Yeryüzünde ve gökyüzünde ne varsa insanın emrine verirken, kurallarına uyulmasını, emirlerinin canı gönülden, harfiyen yerine getirilmesini istemekte...

Bu gece, Kadir Gecesi olabilir. O bin aydan hayırlı olan, Kuran'ın indirildiği, değeri idrake sığmayan, meleklerin ve Ruh'un, Allah'ın izniyle takdir edilmiş her işin gerçekleşmesi için indiği, tan yeri ağarınca kadar esenlik dolu olan, kadrinin kıymetinin bilinerek ihya edilmesi gereken, yılın en değerli, en kutsal gecesi...

Benim gücüm buraya kadar. Yarın erken kalmalıyım. Çalışmaya gideceğim. Öğleden sonra da okula... Akşam derslerine de gireceğim. Sonsuz kudret sahibi olan Allah'ım, beni affet!

"Allahümme inneke Afüvvün, tühibbü'l afve fa'fu annî." Allah'ım sen çok affedicisin, affi seversin, beni affet!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0337

Onur Bilge

0338 - EL MUKTEDİR

Onur BİLGE

El Kadir esmasından sonra El Muktedir ismine geldim. Düşünüp duruyordum, bir türlü ne yazacağıma karar veremiyordum. Aklıma neler neler geliyordu! Yazacak o kadar çok şey vardı ki! Nereye baksam, O'nun iktidarı! Neye muktedir değil ki! Hangi kudretinden bahsetsem! Yeryüzünü en mükemmel ve muazzam bir şekilde, erişilmez bir zevkle nasıl döşediğinden mi söz etsem, yedi kat gökleri direksiz yükselttiğinden, devasa gökcisimlerini boşlukta, dayanaksız tutuşundan, süratle döndürerek kendi yörüngelerinde koşturduğundan, birini diğerine dokundurmadan bu işi nasıl yapmakta olduğundan mı? Hangi yarattığından bahsedeceğimi, hangi yarattığındaki kudretini örnek olarak göstereceğimi bilemiyordum. Bir kobranın yay gibi bedenindeki gücünü mü dile getirmeliydim? Kudretini, koca bir filden, dev bir balınadan, gözle görülmeyecek kadar küçük bir mikroba kadar her yarattığına gerektiği kadar bahsetmişti. Hangi birini anlatacaktım? Bunları saymaya bile güç yetiremezdim!

Öyle bir yaratık seçmeliydim ki Kudret sıfatı en bariz bir şekilde ortaya çıkmalıydı. Zaman zaman zihnim dağılıyor, başka şeylerle meşgul olmaya başlıyor, farkında olmadan yazı tasarısından uzaklaşıyordum. Sıfatların üçte ikisi bitmişti. Öyle şeyler oluyordu ki, olay akışı içinde onları adeta kendisi açıklıyordu. Alim olan O'ydu. İlim, O'na aitti. Hem Kitap vermişti elimize, hem açıklıyor, açıklatıyordu. Fiillerin sahibiydi. Fail'di. Sebep halk ediyordu. Kadir'di. Her şeyi yapmaya Muktedir'di. Gücünün yetmeyeceği hiçbir şey yoktu!

Yeni yetişmekteydim. Her konuda yeteri kadar bilgim yoktu. Ne mikrobu dillendirecek kadar, ne gökleri haykırtacak kadar malumat sahibiydim. Şöyle herkesin iyi bildiği bir mahlûk bulmalı ve yazacaklarımı ona göre kurgulamalıydim.

El Lâtif esmasını yazarken ne kadar zorlanmıştım! Nasıl anlatacağımı bilememiş, tamamen teslim olmuş, beklemeye başlamıştım. Bir sabah, uyandığımdaya yardım gelmiş, esma bir gonca gibi yaprak yaprak açılmış, Isparta'nın has gülü gibi kokular saçmaya başlamıştı. Hemen kâğıda kaleme sarılmış, aklıma buldurulanları hızlı hızlı kaydetmiştim. Ne güzel, ne ilginç şeyler yazdırılmıştı!

Bu defa da konu çokluğunun yarattığı kararsızlıktan zorlanmıştım. El Latif ismi ne kadar zor fark ediliyorsa, El Muktedir ismi o kadar aşikârdı! O sıfatı bana ne kadar gizli geldiyse, bu sıfatı da o kadar açık, ortada ve her şeyde görünür vaziyetteydi. Hamdolsun! İşimi kolaylaştırdı.

Aylık bir edebiyat dergisini karıştırırken karşıma William Blake'in Kaplan isimli şiiri geçti. Tesadüf diye bir şey olmadığına göre birilerine seçtirilip bu şiir buraya basılmış. Harika bir zamanlamayla fark ettirilip niyetime göre bana yardım eli uzanmış ki karşıma çıkarıldı.

Kadir Gecesi olarak kabul edilen bu zaman diliminde, Ramazan'ın yirmi yedinci gecesi, El Muktedir sıfatını açıklayacağım. Allah'ın sıfatlarını yazmak kim ben kim! Onu idrakten ne kadar aciz olduğumu gayet iyi biliyorum. Yüklemiş olduğu anlayışla ne kadar algılayabiliyorsam, o kadarına dönecek kalemim. Onların anlam ve kapsamalarını ancak kendisi bilmeye Muktedir'dir.

Gecenin bu saatinde... Bursa'da, Beşikçiler Caddesi üzerindeki bir apartmanın alt katında, düşük voltlu sarı ampulün loş ışığında, kısık sesle teypten İlahiler dinleyerek o şiiri okuyorum. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun sesinin eşliğinde, şiir

ormanından bir kaplan çıkmış karşıma. Daha doğrusu çıkarılmış.

Bir kaplan! Hayvanlar âleminin en kuvvetli yaratıklarından... Öyle böyle değil, en kuvvetlilerinden... Krallıklarını ilan edenlerinden... Tüylerini kabartmış, güçlü omuzlarını meydan okur gibi oynata oynata, yavaş yavaş üstüme geliyor. Oldukça sakin ve kendinden emin adımlarla, fakat heybetle... Gözlerini kısmış, gözbebeklerini gözlerimin içine dikmiş, alev bakışlarıyla gözlerimi yakıyordu. O kadar korkunç bakıyordu ki! Bakışları, gözlerimden geçip, beynimi eritecek zannediyor, dişlerinin keskinliğini düşündüğümde ürperiyordum! O ise ne kadar rahattı! Keyifle kuyruğunu sallıyor, ara sıra esner gibi yapıyor, ağzını açtığında iki sıra bembeyaz parçalayıcı diş, pırıl pırıl parlıyor, içime korku salıyordu.

Tasavvuru bile ürküntü vericiydi. Hayali bile yetiyordu. Allah, Kudret sıfatıyla tecelli etmiş, kuvvet bahşetmişti. Ona verdiği bana da vermişti ama bedensel gücüm onunkiyle kıyaslanamazdı. Bir an acze düştüm.

Evrende, çoğu yaratıktan zayıf yaratılışıydım. Allah, insanı aciz yaratmıştı. Sığınma gereksinimi içindeydi. Belki de böyle yaratmasının sebebi; bulunmak, bilinmek istemesiydi. Yaratıklar karşısında bile acze düşüyor, gözle görülmez bir mikroba teslim oluveriyorduk. Kadir-i Mutlak olan Allah'ın karşısında birer hiçtik!

Yağmurlu bir Bursa gecesinde, Fatih'in doğduğu evin ve Geyikli Dede'nin bulunduğu kümbetin hemen yanında, Muradiye Camii'nin uhrevi gölgesinde, dört sularında, tam teheccüt vakti, tefekküre davet edilmişim. Yağmur şakır şakır yağıyor, camları kamçılıyordu. Uludağ'dan kurt sesleri geliyor, şiiir ormanının gizemli uğultusuna kaplan kükröyüşleri karışıyordu. Kulağımın dibinde William Blake konuşup duruyor, yarım yamalak Türkçesiyle aynı şiiri okuyup duruyordu. Nezaketten katlanıyordum. Anlaşılan, bu Mübarek geceyi de tefekkür ağırlıklı ihya edecektim. William'a da ne oluyordu? Bula bula bu geceyi mi bulmuştu, şiiri okuyacak? Rahatımı kaçırdığı yetmiyormuş gibi dinlemediğimi zannederek kükrüyor, aslan kesiliyordu! Dinlediğimi söylüyor, anlatamıyordum. İnanmıyordu. Aynı şiiri ikinci defa okudu. İyice sinirlenmişti. Tepesinin taşı atmış bir halde, hırıltıya benzer kızgın bir ses çıkardıktan sonra korkunç ve yüksek bir sedayla gürlledi:

"Anlat o zaman! Ne demek istedim ben? Anladıysan anlat! Seni dinliyorum! .."

Sanki anlamak zorundaymışım gibi! Şairlerin pek de dengeli insanlar olmadıklarına iyice inanmaya başlamışım. Ne kadar uçuk kaçıktilar! Neymiş, kaplanın gözlerinden ateş çıkar, alevleri göğe yükselirmiş. Neymiş, vücutları demirden, çeliktenmiş... Demir, çelik yanar mıymış? Yanarmış! Sanki babası demirciymiş. Eski adamlar bunlar. Teknolojik örnekler verecek değiller ya... Demirci, nalbant... Eskici püskücü...

Yüzüne bir baktım, göz göze geldik. Tasvir ettiği hayvandan farklı bakmıyordu. Kaşlarını çatmış, yaratılıştan iri olan gözlerini fena halde belertmiş, burnunu kısmış, alnını buruşturmuş, dişlerini sıkmış, çenesi bir yana kaymış, öfkeden yanakları kıpkırmızı olmuş, gözlerinden ateş fişkırıyordu!

"Tamam tamam! Sakin olun, lütfen! Anlatacağım..." diyerek başladım anlatmaya:

"Hey! Kaplan denen yaratık!

Nasıl bir kudret eli yarattı senin o korku salan varlığını? O nasıl bir Kadir-i Mutlaktır! ..

Yaratılışındaki nasıl bir uyumdur! O ne mükemmel ahenk ve ne korkunç bir tasarım! ..

Gecenin karanlığında bir çift ateş parçası gibi parlayan gözlerindeki yangın, cehennemi bir ateşten mi? O ateşi gözlerine kim yerleştirdi? Öyle bir ateş ki yedi kat yerin altına nüfuz eder! O yangının alevleri hangi kanatlara güvenerek yedi kat göğe yükselmeye kalktı? O alev kanatlarını boşlukta tutmaya kadir olan hangi el?

Çelik kirişlerden oluşan yüreğindeki kuvvetli kasları, nasıl omuzlara sahip bir güç bükerek şekil verdi ki o atmaya başladığı zaman, sana son derece güçlü kollar ve ayaklar kazandırdı. Hangi çekiçle yapıldı demirden bedenin? Nasıl bir zincir, nasıl bir DNA, vücudunu oluşturan! Beynin, hangi ocakta pişerek şekillenip işlev kazandı? O demir pençeler, hangi örste şekillendi ki onlar, ölüm korkularını kavramaya yeltenirler. Korktuğun anda ölümü kavramaya uzanır, savunmaya geçerler.

Kuzuyu yaratan mı yarattı seni de? O sevimli, munis varlığı... Yaratılışınızda benzerlik olsa da onunla ne kadar zıt karakterlerdesiniz! Şimşekler çakmaya, yıldırımlar düşmeye başlayınca ve yıldızların gözlerinden yaşlar boşanıp, gökyüzü sulanınca, seni Yaratan, eserini seyrederek gülümser mi?

Ey, kaplan denen yaratık! Gecelerde, ormanlar içinde parlayan, alev saçan varlık! Ey, korkunç ışıltı! Nasıl bir kudret eli yarattı seni, sendeki bu korkunç ahengi?

Allah, Muktedir'dir. Her şeye Kadir'dir. Ne mutlu size! Geç de olsa anlamışsınız. Mezarlığa park etmeden önce farkı fark etmişsiniz. Umarım imanınızı kurtarabilmişsinizdir. Hava nasıl oralarda? Yanıyor musunuz, donuyor musunuz? Asayiş berkemal mi? "

Bir de baktım ki sızmış kalmış! Alkollü müydü neydi? Ben masal mı anlatmıştım? Yoksa uyuyup kalan ben miydim? Bir rüya mı görmüştüm? Yağmurlu bir gecede, karanlık bir ormanda, kaplan avına mı çıkmıştım? Safaride miydim? Aman Allah'ım! Bu nasıl işti?

Sabah ezanı okunuyor. Namaz ve uyku... İyi uykular, tatlı rüyalar, bana! Artık ne kadar uyuyabilirsem...

Masalsa masal... Nihayetinde, gökten üç elma düşsün! Biri William Blake'in, biri benim, diğeri de okuyanın başına...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0338

Onur Bilge

0339 - EI MUKADDİM

Onur BİLGE

Bursa'daki ilk yılımın defteri, benim için kârla, ülkem açısından zararla kapanmıştı. Annesi babası yanında olan mutlu öğrencilerdendim. Parasal hiçbir sorunum yoktu. Bir taraftan çalışarak ülke ekonomisine katkıda bulunuyor, onun huzurunu duyuyordum. Çevre edinmişim. Pek çok arkadaşım vardı. Başta Define olmak üzere en yakın dostlarım Viranecilerdi. Bir yıl daha bitiyordu. Geçen yılın olaylarını şöyle bir hatırlamaya çalıştım.

Suriye'den kaçak olarak Türkiye'ye giren silahlı anarşistlerle güvenlik kuvvetleri arasında çıkan çatışmalarda, askerlerimizle köylülerimiz yaralanıyor, şehit oluyorlardı. Sabotajları engellemek için havaalanlarına komutanlıklar kurulmuştu. On bir ilde sürmekte olan sıkıyönetim sadece Sakarya ve Zonguldak'ta kaldırılmıştı. Milletvekili Abdürrahim Türk arabasında öldürülünce, iki aşiret birbirine düşmüş, on iki kişi ölmüştü.

Los Angeles Başkonsolosumuz Mehmet Baydar ile Konsolos Bahadır Demir, Mığırdıç Yanıkyan isimli bir Ermeni tarafından öldürülmüştü. Ermenilerin, Marsilya'daki bir kilise avlusuna diktikleri Türkiye aleyhtarı bir anıt nedeniyle Fransa'yı protesto etmiştik, Türkiye Büyükelçisi yurda dönmüştü.

Bazı partiler birleşme kararı almak zorunda kalmıştı. Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay görevinden ayrılmış, yerine Fahri Korutürk getirilmişti. Hükümeti kurmakla görevlendirdiği liderler, görevleri iade etmişlerdi.

Türkiye'nin büyük rüyası olan inci gerdanlık İstanbul'un boynuna takılmış, Boğaz Köprüsü Cumhurbaşkanı Korutürk tarafından törenle açılmıştı.

Bir yazısından dolayı ceza alan Çetin Altan, Korutürk tarafından affedilmiş, Nihal Atsız tutuklanmıştı. Kemal Tahir, Şükufe Nihal, Faruk Nafiz Çamlıbel, Halikarnas Balıkcısı, yani Cevat Şakir Kabaağaçlı, İsmail Dümbüllü ve İsmet İnönü ölmüştü.

Yunanistan'da darbe olmuş, İsrail Filistin Savaşı yeniden başlamıştı.

Ülkenin durumu hiç de iç açıcı değildi. Bu yıl da değişen bir şey olmamıştı. Bir yılın bilânçosunu yapmak kolay, yaraların sarılması oldukça zordu.

Birileri düşüyor, birileri çıkıyor, hiçbir şey değişmiyordu. Bölüne bölüme küçülen partiler çaresizlik içindeydi. Rakipleriyle birleşmek zorunda kalmışlardı. Madem beraberlik kurulabiliyordu, o zaman ayrılığa ne gerek vardı? Herkes lider olmak, gücü elinde tutmak istiyordu. Anarşi devam ediyordu.

Evlerimizde apayrı dünyalarımız ama bazı benzer taraflarımız vardı. Televizyon, hayatımıza iyiden iyiye girmiş, ekran bizi çoktan esir almıştı. Herkes kendi evindeydi, fakat seyredilen şeyler aynıydı. Siyah beyaz televizyonlarımız, tek kanalımız vardı. Pencere kenarlarına tutturulan uydu tel antenlerle uğraşmaktan bıkmış, yönünü zor ayarlayarak görüntü alabiliyorduk. Boyuna akıyor, konsantrasyon bırakmıyordu.

Hayat içinde hayatlarımız vardı. Akşamüstleri Tatlı Cadı'mız, akşamları Kaçak'ımız... Komiser Colombo'muz, Doktor Kimble'ımız... Avukat Petrocelli'miz vardı. Kunta Kinte'miz... Gece yaraları uyanıyor, boks maçları seyrediyorduk. Tüm zamanların en iyi boksörü unvanına sahip ağır sıklet boks şampiyonu Cassius Marcellus Clay Jr,

Müslüman olmuş, Muhammed Ali ismini almıştı.

Hikâyesi oldukça ilginçti. Küçük yaşlarda boksa merak sarmış, on iki yaşındayken dövüşmeye başlamış, çok geçmeden National AAU ve Altın Eldiven Şampiyonası'nda amatör kayıtlara girmiş, on sekiz yaşındayken Roma Olimpiyatları'nda ağır hafif sıklette altın madalyayı alarak profesyonel lige döndükten sonra ünü giderek artmaya başlamıştı.

Yirmi iki yaşındayken, S. Liston'ı yenip Dünya Şampiyonu olmuş ve dinini değiştirdiğini açıklamıştı. Üç yıl boksa ara vermek zorunda kalmıştı. "Vietnamlılar bana hiçbir kötülük yapmadılar ki onlarla savaşayım! " diyerek Vietnam Savaşı'na gitmediği için beş yıl hapis ve on bin dolar para cezasına çarptırılmış, lisans ve pasaportu elinden alınmış, dava sonuçlanıncaya kadar parasal sıkıntılar yaşamış, iflas ettiğini açıklamıştı. Unvanlarına el konulmuş ve bokstan uzaklaştırılmıştı. Bütün bu olumsuzluklar karşısında yılmamış, ailesinin yardımı ve üniversitelerde para karşılığı yaptığı konuşmalarla İslamiyet'i anlatarak ayakta kalmayı başarmıştı.

Temyiz davasını kazanıp tekrar boksa dönmüş, üç buçuk yıl ara vermiş, bu süre içinde sadece iki maç yapmış olduğundan, 'Asrın Maçı'na Joe Frazier ile çıkmış, hazırlıksız yakalandığı için profesyonel boks kariyerinde ilk defa yenilmişti. En kısa zamanda şampiyonluğu geri almak arzusuyla çıktığı ringte, Ken Norton'a sayı ile yenilmiş, bu arada çenesi kırılmıştı. Herkesin kendisinden ümidini kestiği anda, azimle çalışmış, rakiplerini arka arkaya yenerek unvanını korumayı başarmış, Ken Norton'ı da yenip rövanşı almıştı.

Şimdi de Joe Frazier ile unvan maçı için anlaşmıştı. Joe Frazier ile George Foreman'ın maçı kalmış, Frazier iki rauntta sürpriz bir şekilde nakavt olunca, Muhammed Ali önce Fraizer ile maç yapıp arkasından da Foreman'la maç ayarlamış, iki maçı da nakavtla kazanmıştı. Bu yolla hem kaybettiği unvanını almış hem de daha bitmediği göstermiş olacaktı. Bahisçilerde yediye bir favori iken, rakibini umulmadık bir taktikle, sekizinci rauntta nakavt etmiş, Floyd Patterson'dan sonra unvanını tekrar elde eden ikinci boksör olmuştu.

O, sadece bir boksör değildi. Bedensel gücüyle de güçlü kişiliğiyle de çok farklıydı. İslamiyet'i seçmek, "Benim onlarla sorunum yok." diyerek Vietnam Savaşı'na gitmemek gibi güzel şeyler yapmıştı.

Allah, dilediğini galip, dilediğini mağlup ediyordu. İstediklerini geri bırakıyor, istediklerini ileriye geçiriyordu. Onun da iyi niyetini ve emeğini boşa çıkarmamış, Mukaddim sıfatıyla tecelli ederek hak ettiği başarıyı kazanması için yardımcı olmuştu.

Onu seyretmek için gece yarıları yapılan özel sunumları izliyorduk. Saatlerimizi iki kırk beşe kuruyor, sahura kalkar gibi maça kalkıyorduk. Tüm İslam âlemi ona dua ediyordu mutlaka. o da o kadar dua alan insan nasıl olursa, öyleydi. Öyle güçlü, öyle güvenli, başarılı...

Maç bitene kadar heyecandan iki paket sigara içtiklerini söyleyenler vardı. Aslında bir kısmı da gösteriydi. Önce rakibinin etrafında dans ediyor, sonra şakalaşır gibi vurmaya başlıyor, buna: "Kelebek gibi uçarım, arı gibi sokarım! " diyordu. Her iki tarafın da taraftarları vardı ve üzerlerine bahis oynuyorlardı. Bir şeylerin planlandığı gerçektir. Uygulamada Muhammed Ali'nin Müslüman kişiliği oyunbozanlık ediyordu, muhakkak. Öyle söylentiler vardı. Ona güveniyor, hakkında hüsnüniyet besliyorduk.

Geçen yıl içinde olanlar da sıraya konmuştu. Olayların, İlahi bir akışı vardı. Hiçbir şey kendiliğinden olamazdı. Fiillerin gerçek sahibi vardı. O dilemeden olmayacağı gibi olmasını istediği zamandan ne bir saniye önce ne de bir saniye sonra gerçekleşebilirdi. Olayları sıraya koyan da O'ydu. O zaman, senaryosu yazılan bir eser sahneye konmuştu. Uzay Tiyatrosu'nda Evren oynamaktaydı. Dekor tastamamdı, oyuncular rollerinde son derece başarılı... Bizler, iyimizle kötümüzle, İlahi bir eseri mükemmel bir şekilde oynamaktaydık.

İşte bu yıl da bitmişti. Zaman ne kadar hızlı akıyordu! İnsan o akışa ne kadar masumca bakıyordu! Ders geçmek, sınıf geçmek, okul bitirmek... Bunlar bizim içindi. Allah, Mukaddim'di. Her şeyden önce olan, dilediğini öne alan, yaklaştıran uzaklaştıran, dünya ve ukbada derecelendiren, bazılarını diğerlerinden üstün kılan, istediğine maddi ve manevi nimetler verip yükselten, öne geçiren, ilerlemelerini sağlayandı. Bütün mahlûkatı O yaratmıştı, ancak seçtiklerini ileri almıştı. İnsanların, kendi niyet, gayret ve amelleriyle O'na lâîyk olmaları neticesinde bazılarını dince bazılarını dünyaca derece derece yükseltmiş ve yükseltmekteydi.

Zalimlerin yaptıklarından habersiz değildi. Onlara vereceği cezayı, gözlerin dehşetle dışarı fırlayacağı güne ertelemekteydi. Mukaddim sıfatı, Allah'ın meşiyet ve iradesiyle ilgiliydi. Hakîm olan O'ydu. Dilemeleri hikmet üzereydi.

İnsan vücudunda, başa öncelik verilmiş, kıymet ve rütbece diğer organların önüne geçirilmişti. Konuşma, koklama, görme, duyma, tat alma gibi pek çok iş başta gerçekleşmekteydi. Vücudun her yerini idare eden sinir sistemlerinin merkezi beyindeydi. Baş, diğer organlara takdim edilmiş, onlar geride kalmıştı.

Allah, insanın yeryüzüne halifesi olmasını istemişti ki bu da Mukaddim isminin bir tecellisiydi. Peygamberlerin rehber kılınmalarında da aynı isim tecelli etmişti.

Bizler de iç içe yarışlardaydık. Arka arkaya maçlara çıkıyorduk. Karşılaşmalarda irademizi doğru kullanarak, yapılmaması gereken şeyler konusunda gereken titizliği göstererek başkalarına takaddüm etmeye, onların önüne geçmeye çalışmalıydık. Bu konuda elimizden gelen her şeyi yapmalı, sonucu rıza ve tevekkül ile karşılamalıydık.

Arzu ettiğimiz yerlere gelmek, servet ve makam elde etmekle Mukaddim isminden feyiz almaya çalışmaktaydık. Başarılı olunca sevinmekte, aksi halde de kahrolmamaktaydık. Başarı, hak edenindi. Hak edebilmek için mutlaka çalışmak gerekmekteydi. Önemsememiş, gereken çabayı göstermemişsek, suç bizimdi. Elimizden geleni yapmış fakat yan etkenler nedeniyle başarısız duruma düşmüşsek, kabullenmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Dışarıda Elvis Presley fırtınası olanca şiddetiyle esmekteydi, içeride Barış Manço, Tanju Ökan, Cem Karaca gibi şarkıcılara Sezen Aksu ve Nilüfer gibi yenileri ekleniyordu. Öncekiler ayakta kalabilmek için kendilerini yenilemeye çalışırken yeniler tutunabilme amacıyla kendilerini gösterme ve sivrilme çabası içindeydiler.

Son iki yılın en önemli olayı, petrol kriziydi. Petrol fiyatları artmış, ekonomileri fena halde sarsmıştı. Opec, her gün kendinden söz ettirmekteydi.

Ne kadar aceleliydik! Bir şeylerin olmasını hemen arzulamaktaydık. Oysa her şey için zaman tayin edilmişti. Her şey için ecel... Bir şeylerin gerçekleşmesi için bir şeylerin

saltanatının son bulması gerekmektedir. Her şeyin bir bedeli vardı. Ödemeye hazır gibiydik. Ne kadar cesaretliydik! 'Cahil cesareti' derler ya... Üstüne üstüne yürüyorduk hayatın! Olanca hızımızla! ..

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 339

Onur Bilge

0340 - EL MUAHHİR

Onur BİLGE

Bu yıl, siyaset iyice komik bir hal aldı. Adeta oyuna döndü. Hükümet kurma görevleri ondan ona verildi. Zıt görüşlü partiler hükümet konusunda ortaklık için anlaşmak zorunda kaldı. Koalisyon Hükümeti güvenoyu aldı. Fakat bu zoraki bir beraberlikti. Bir süre güçlkle yürütülebildi. Yıl boyu hükümet bunalımı yaşandı.

Van isimli yolcu uçağımız İzmir yakınlarında düştü, altmış iki kişi öldü. Paris'in Orly Havaalanı yakınlarında, dünya sivil havacılık tarihinin en büyük kazası oldu. Ankara isimli yolcu uçağı, havalandıktan hemen sonra düştü. Üç yüz otuz beş yolcu ve on iki kişilik mürettebattan kurtulan olmadı.

Biranın, alkollü olması nedeniyle ruhsatsız yerlerde satılması yasaklandı. İstanbul Karaköy Meydanı'na dikilen 'Güzel İstanbul' adlı çıplak kadın heykeli, valilik emriyle bir gece yerinden söküldü. Boğaziçi Köprüsü'nden yayaların bir lira karşılığında geçmelerine izin verildi. Cemal Madanoğlu davasında, bütün sanıklar beraat etti. Genel af çıktı. Memurlara iki günlük hafta tatili verildi. Haşhaş ekimine izin verilince, Amerikan Hükümeti Büyükelçi Macomber'i Washington'a istişareye çağırıldı.

Kurtuluş Savaşı'nın son Komutanı Orgeneral Fahrettin Altay, Ulvi Uraz ve Yakup Kadri Karaosmanoğlu öldü. Yönetmen ve aktör Yılmaz Güney, Hâkim Safa Mutlu'yu öldürdü.

Nisan ayında Yunanistan, Türkiye'yle olan ilişkilerinde gerginleşme olmadığı konusunda bir açıklama yapma gereği duydu. Temmuzun on beşinde, Lefkoşe Rum Radyosu'ndan, Yunanistan'a bağlı subayların yönetimindeki Ulusal Muhafız Gücü Kuvvetleri'nin bir hükümet darbesi yaparak yönetime el koyduğu, Kıbrıs'ta bir 'Yunan Cumhuriyeti' kurulduğu ilan edildi.

Siyasi parti liderleri bir toplandı. İki büyük parti lideri: "Oldubittiye kalkanlar hüsrana uğrar." ve "Türk yönetimi Kıbrıs'ta yegâne meşru yönetim sayılmalıdır." dediler. Kıbrıs'ta barış ve istikrarın sağlanması için donanmamız Ege ve Akdeniz'e açıldı. Atina, Kıbrıs'tan elini çekmeliydi. İngiltere, 'Garantör' devlet olarak bizi yalnız bıraktı.

Mecliste gizli bir toplantı yapıldı. Bir siyasi lider: "Bu davada milletçe bölünmez bir bütünüz." dedi. Siyasi görüşler bir tarafa bırakıldı. Ülke tek bir yumruk haline geldi. Diğer parti lideri: "Ada'da tek meşru yönetim Türk idaresidir." dedi. Yunan teklifleri reddedildi. Kıbrıs Türk toplumu lideri: "Bütün ümidim Türkiye'nin buraya gelmesidir. Türkiye muhakkak müdahale hakkını kullanmalıdır." dedi.

Yunan askeri değiştirme birliği Kıbrıs'a çıktı.

Beş gündür yoğun bir şekilde süren diplomatik temaslardan sonuç alınamayınca, "Ayşe tatile çıksın!" parolasıyla Kıbrıs Barış Harekâtı başlatıldı. Yirmi Temmuz sabahı, Kara, Deniz ve Hava Kuvvetleri Kıbrıs'a havadan indirme ve denizden çıkarma yapmaya başladı. Havada ve karada savaş başladı. Türk ve Yunan donanmaları Kıbrıs sularında çarpıştı. Yunan Alayı püskürtüldü. Kuzey sahillerine, Girne Limanı'na çıkartmaya devam edildi. Paraşütçülerimiz, Lefkoşe'nin Türk kesimine indi. Bazı köylerde sivil Türkler öldürülüyordu.

Türkiye'de tam bir bayram sevinci yaşanıyordu. On dört ilde sıkıyönetim ilan edildi ve karartma geceleri başladı. Havaalanları kapatılarak Türkiye üzerinden geçiş yasaklandı. Sivil uçaklar ve gemiler ordunun emrine verildi.

Barış Harekâtı iki gün sürdü. Esir alınan en az yedi yüz Yunan askeri Mersin'e getirildi. Yunanistan'da Karamanlis Hükümeti kuruldu. Klerides Cumhurbaşkanı seçildi.

Yunanlılar Meriç nehri kıyılarına siper kazıp mayın döşemeye başladılar. İsteklerimiz kabul edilmemişti. İkinci Barış Harekâtı başladı. Magosa'yı aldık. Lefke ve Lefkoşe'yi kuşattık. Karpas yarımadasına çıktık, 'Boğaz' adlı deniz üssünü aldık, bölgenin Ada ile ilişkisini kestik. Lefke'ye yardım için gelen Rum kuvvetlerini Baf yolunda bombaladık. Lefkoşe-Magosa arasındaki Timbu Havaalanı'nı ele geçirdik.

Rauf Denктаş: "Bugün, federe bir Türk Devleti Kıbrıs'ta fiilen kurulmuştur." dedi. Başpiskopos Makarios: "Türkiye'nin yaptığı fiili durumu hiçbir zaman kabul etmeyeceğiz. Bana darbe yapanları affettim. Mücadeleye devam edeceğim." diyordu.

İki yüz elli şehit verdiğimiz açıklandı. Atlılar köyünde yaşamakta olan altmış Türk'ün üçü hariç olmak üzere hepsini öldürüp, toplu bir mezara gömdükleri öğrenildi. Üç gazeteci kayboldu. İkiisi yaralı olarak iade edildi. Adem Yavuz, kurtarılamadı.

Kıbrıs Özerk Türk Yönetimi Bölgesi'nde Türk Lirası kullanılmaya başlandı.

İstanbul Metrosu'nun geçeceği yerler saptandı. Keban Barajı ve Haliç Köprüsü hizmete açıldı. Bir süre sonra Keban Hidroelektrik Santrali arızalandı ve elektrik sıkıntısı başladı.

Barzani kuvvetlerinden kaçan iki bin kadar Iraklı, Türkiye'ye sığındı.

İki zıt görüşlü parti, tek bedende kollar gibi çalıştıktan sonra ortaklıklarını bitirdiler. Amerika, askeri yardımı kesti. Kıbrıs Barış Harekâtı tahvilleri kapışıldı. Türk Silahlı Kuvvetleri'ne on milyon lira bağışlayan Vehbi Koç'a madalya verildi.

Allah, her şeyden sonra yine var olan, emir ve yasaklarına uymayanları zelil edip arkaya bırakan, istediğini geri koyandı. Herkes öldükten, her şey yok olduktan, ölüm bile öldürüldükten sonra yine sadece O var olacak, bir O kalacaktı.

Allah, Muahhir'di. Dilediğini geri bırakan, tehir edendi. İyilerle ve sabredenlerle beraberdi. Acele, şeytandı. Umduğumuz ve beklediğimiz zamanlarda nasip olmasa, arkaya bırakılmış olsa da bizi arzuladığımız başarıya ulaştırmıştı. Hiç şüphesiz ki, her şeyde olduğu gibi bunda da bizim bilemeyeceğimiz kim bilir ne kadar çok ilahi hikmet vardı!

Hizmetimize verilen bitki ve hayvanlarda da Muahhir ismi tecelli etmişti. Mukaddim isminin tecelli etmediği varlıklar Muahhir ismine mazhar olmuşlardı.

İlim tahsil edenlere Alîm sıfatıyla tecelli etmiş, onlar diğer insanlara takdim edilmişler, talebeleriyle irşat ve talimlerine muhtaç olanlarda da Muahhir ismi tecelli ediyordu.

Kullarının cezalarını da Muahhir ismi gereği erteleyen Allah'ın yarattıklarının yaptıkları hataların cezalarını vermekte acele edilmemeliydi.

Ne kadar aceleciydik! Hâlbuki her şeyin bir vakti saati vardı. Vakitsiz kuş uçmazdı. Bizimse kanımız damarlarımızda kaynıyordu. Aklımıza koyduğumuzu anında gerçekleştirmek istiyorduk. Çoğu zaman arzularımızın esiri oluyor, tahakkuk etmeyince kahroluyorduk. Oysa ne kadar acele etsek, ne kadar kıvransak, her şey olacağına

varıyordu. Her şey için bir ecel tayin edilmişti. Biri geriye alınırken diğeri öne geçmekteydi. Biri yok olurken biri belirmekte, biri parladıkça diğeri sönükleşmekteydi.

Fiillerde de aynı şey söz konusuydu. Her fiil için bir zaman saptanmıştı ve olay anı ne bir an öne ne de bir an geriye alınabiliyordu. Bütün fiilleri Allah yaratmış ve onlar için birer vakit tayin etmişti. Kader deniliyordu. Dileklerimizin gerçekleşmesi için dua etmemiz isteniyordu. Dualarımızın, kaderlerimize tesiri olacak mıydı?

Her şey biteviye aynı şekilde devam edemezdi. Hayat inişli çıkışlıydı. Muhammed Ali de rakiplerini iskambil kâğıtları gibi arka arkaya devirirken bir anda tökezlemiş, düşürmüştü ama azimle çalışıp çabalayarak kalkmasını bilmiş, hakkı olan altın kemere tekrar kavuşmuştu.

Belki gençliğin verdiği heyecanla galeyana gelmiş, galibiyet sarhoşluğuyla gevşemiş, belki de arka arkaya gelen başarılarla başı dönmüş, gururlanmış, büyüklenmişti. Hurdal tanesi kadar kibrin bütün iyilik ve ibadetlerin sevaplarını yok ettiği gibi gururlanmakta ne kadar haklı olursa olsun o kibir olağanüstü gücünü emmiş, bir devi yok edivermişti.

Milletler de geçmişleriyle övünürken geleceğe hazırlanmayı bırakmamalıydı. Osmanlı Devleti'nin başarısının sırrı, savunmaya yapmış olduğu yatırımla kurduğu düzenli ordu ve askerine verdiği eğitimin yanı sıra istihbaratının mükemmelliğindeydi. Erenler öyle öğütlemiş, öyle uygulana gelmişti. Devlet sırrı, en yakınlarla bile fısıldanmaz, yerde yürüyen karıncadan haberdar olmaya çalışılırdı. Fısıldanan sözler en hızlı giden, en çabuk yayılan sözlerdi.

İhsan ve ikrama mazhar olan büyük zatların üstünlüğü herkesçe kabul edilmeli, kendilerinden yararlanmaya çalışılmıyordu. Öne geçirilmiş oldukları için kıskanmamalı, ilim ve irşatlarından mümkün olduğunca faydalanılmıyordu. Şeyh Edebalı'den beri bu şekilde süregelmiş, o mübarek insanların ışığıyla hızla ilerlenmiş, sayelerinde zafer üstüne zafer kazanılmıştı. Ne zaman ki Hak'tan ve halktan uzaklaşmış, duraklama ve gerileme başlamıştı.

Bir yıl daha bitiyordu. Şunun şurasında ne kalmıştı? İşte sonbahar da yapraklarını şavura şavura çekip gitmişti. Tüm olumsuzluklara rağmen güzel şeyler olmuştu bu yıl. Ülke menfaati için zıt kutuplardaki parti liderleri birleşebilmişti. Dış güçler karşısında zıt fikirlere sahip olsalar da tüm vatandaşlar tek bedende tek baş haline gelmişler, birlik ve beraberlik içinde hareket etmişlerdi.

Her şey bir yere kadardı. Vatan söz konusu olduğunda ayrı gayrı yoktu! "Bölünmeyin! .." diyordu İslam Peygamberi. Bölünen kuvvet kaybeder, kolayca yiter giderdi. Birlikten kuvvet doğardı. Takdim edilmek için birlik ve beraberlik şarttı.

Viranede gerçekleştirdiğimiz bütünlük, gerektiği anda ülke genelinde sağlanıvermiş, yılın en mükemmel, en kıvanç verici olayı gerçekleşmişti. Allah, zalimleri sevmezdi. Bir zamana kadar olayı seyrine bırakır, vakti gelince, zulmedenlere Muahhir ismiyle, zulme uğrayanlara da Mukaddim ismiyle tecelli ederdi. Bu, sadece dünya çarptırıldıkları cezaydı. Bir de bunun ahiret faslı vardı.

O gün... O müthiş gün! .. Sür üfürölüp de kabirlerinden şeytan çarpmış gibi kalktıkları gün! .. İşte asıl Ceza Günü o gündü! .. Din Günü! .. Din Günü'nün Sahibi'nin huzuruna çıkılacak gün! .. O gün bazıları Muahhir sıfatıyla geride bırakılacak, bazıları Mukaddem sıfatıyla öne alınacaklardı. Cennet de kat kattı. Alt katta olanlar üstte olanlara

imrenecekler, orada olmayı isteyeceklerdi. Ya cehennemde olanlar? O da yedi kattı. Zalimlerin halleri nasıl olacaktı? O Müslümanlara zulmedenlerin...

Allah'ım! Bizleri iki cihanda da kıdemli olanlardan, takdim edilenlerden eyle! Meleklerden de peygamberlerden de takdim edilenler var. Bizi de üstün olan kullarından eyle! Derecelerimizi yükseltmemiz için yardım et! Efendimizi Âlemlerin Efendisi kıldın. Makam-ı İbrahim'den Makam-ı Mahmud'a erdirdin. Bizleri de Sana layık kullar, Habibine yakışır bir ümmet olmayı nasip eyle! Senin ertelediğini kimse geri alamaz, ilerlettiğini geriletemez. Senin geri çektiğini kimse öne alamaz, gerilettiğini ilerletemez.

Hiçbir şeyi hak ettiğimiz için dilemiyorum. Bizlere Fazlınla muamele et, Ya Rabbi! Fazlınla muamele et! ..

Âmin! ..

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0340

Onur Bilge

0341 - EI EVVEL

Onur BİLGE

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde... Nedense hep böyle başlardı masallar. Ben bu giriş kısmına takılır kalırdım, çoğu zaman. Evvel ve zaman... Zaman ve öncesi... Zamanın öncesi nereye kadar gider? Hep bunu düşünürdüm. O ilk anı bulmaya zorlardım kendimi, mümkünmüş gibi... Bir kalbur canlanırdı gözlerimin önünde... İri delikli kocaman bir elek... Bir de altın sarısı samanlarla dolu bir samanlık... Kalbur, saman yığınının üstünde... Üstünde samanlar... Kaldırılsa aralıklardan akacaklar... Saman mı eler kalburlar?

Kalbur denince aklıma önce kambur gelirdi ilk zamanlar. Kambur bakkalımız vardı. Evimize çok yakındı. Ne babacan adamdı! Beş kuruşa balık şeklinde çikolatalar satardı. Rengârenk parlak kâğıtlara sarılmış 'çuku'lar... Satın almaya değer bir onları bilirdim. Paramın karşılığı hep onlar olurdu.

Zaman ilerledikçe balıklı çukular geride kaldı. Onların yerini pek çok şey aldı. Kalbur, yine samanlıkta kaldı. Yalbir yalbir samanlar arasında... Semiray büyüdü, serpildi, yetişkin bir insan halini aldı zamanlar arasında...

Bir gün, Para Banka dersinde konu zamandan açıldı. Tesadüf bu ya derse girenin adı Erol Parasız... Dedim ki:

"Bir zamansızlık denizinden geldik, tekrar ona dalacağız. Göz açıp kapayınca kadar yaşanacak hayat denilen aldatmaca... Bir balığın sudan çıkışı ve tekrar batışı kadar kısa bir zaman dilimi, ne kadar uzun olursa olsun! Öncesi zamansızlık, sonrası zamansızlık..."

"Kaynak? " dedi bana.

"Kaynak benim! Benim düşüncem bu! Benden önce, benim için zaman yoktu. Benden sonra da olmayacak."

"Zaman, biz olmasak da olacak."

"Olsa da beni ilgilendirmeyecek. İçinde olmayacağım için olmayacak."

"İlginç..." dedi.

En geriye gittiğimde gazoz kapaklarından mutfak araç gereçlerimi anımsıyorum. Saçlarımı atkuyruğu yapıyor, tepemde topluyorlar. Kucakta geziyorum. Komşumuz İsmet Hanım'ın beş yaşlarındaki oğlu Enver, sokakta tavuklarına darı serpiyor. Kısacık bir tekerleme söylüyor ablam, olaya uygun:

"Enver Enver! Tavuklara yem ver! "

Ezberimde kalıyor ama ben tekrar edemiyorum. R leri söyleyemiyorum. Konuşmamda en çok o harf üzerinde duruyorlar. Beş yaşında düzeltereğim. Bilmiyor, acele ediyorlar. Boşa çaba sarf ediyorlar.

Ablam, sandalyeye oturtmuş, resmimi çiziyor, suluboyayla boyuyor. Üzerimde, yeşil beyaz çizgili, belden büzgülü, askılı bir elbise var. O karton, uzun zaman saklanıyor. Sonra zamanla yıpranan her şey gibi kırışıyor, soluyor, parçalanıp sobaya sokuluyor.

Annem köfte yaparken: ""A! .. Daha pişmedi! O öyle yenmez! " demeye kalmıyor, birisini alıp ağzıma atıyorum. Seslenmiyor artık. Olan olmuş, nasılsa! "Yesin bari! Ne yapalım? " diye işine devam ediyor. Tadı hiç de güzel değil. Sadece soğan ve maydanozun lezzeti...

Artık yürüyorum. Komşu ziyaretlerine gidiyoruz. Ayten Terzi boyuna dikiş dikiyor. Makineden hiç kalkmıyor. Bana, ipe dizilmiş irili ufaklı boş tahta makaralar uzatıyor. Elime bile almıyorum. Onlarla oynanmaz ki! Elimde mi sallayacağım? Boynuma mı takacağım? "İstemedi... Bu yaştaki çocuklar oynar bununla, hâlbuki! " diye söylenerek makinesinin altındaki delikten içeriye, yerine koyuyor. Ben onun oyuncak olmadığını biliyorum. Artık ev değiştirirken atıldığı için çok istememe rağmen bir türlü kavuşamadığım gazoz kapağından tabaklarımı, tencerelerimi aramıyorum.

Büyüdükçe küçülüyor gazoz kapakları, çikolatalar... Büyüdükçe daralıyor odalar... Annem günden güne kısıyor mu ne? Ne kadar da kısıymış! Oysa dev gibi geliyordu bana. Kucağına aldığımda, düşürecek diye ödüm kopardı! Ben büyüdüm, o ufalmadı. Nasıl da değişti zamanla her şey! Hiçbir şey olduğu gibi kalmadı. Ellerimin üstündeki çukurlar yok oldu önce. Sonra o çöpten çelebi beden... Çırpı bacaklar, kollar... Artık kilo almaktan korkan, yediklerine dikkat eden, kültürfizik yapan biriyim.

Zaman mefhumunun başladığı yere gidiyor, düşünce... M harfine benzeyen merdivenli eve... O doğduğum beyaz badanalı binaya... Oradaki bu tek tük anılara... Hayatın başladığı, yaşamının farkına varıldığı yere... Şarmpol'de, sıra sıra dizilmiş tek katlı İzmir biçimi evlerden biri... Önünden arık akan, bahçesi arık suyuyla sulanan... Ortada salon denen bir giriş, sağlı sollu iki oda bir mutfak... Tek tip evler... İki katlısına nadiren rastlanmakta... Hem onlar farklı renklerde boyanmakta...

Beyaz kaputbezinden yapılmış, torba bir salıncakta uyutuluyorum. Bembeyaz patiskalar içindeyim. Yüzüme beyaz bir tülbent örtülmüş, sallandıkça serinlik geliyor. Zamanın ondan ötesi yok. Uyuyorum. Zamana ne olmuş? Uyandığımda bir şeylerin yapıldığını, onu başkalarının yaşadığını fark ediyorum.

Uyumadan önce hep: "Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde..." diye başlayan masallar dinliyorum. Hem varmış, hem yokmuş... Bana tuhaf geliyor. Var oluşuna seviniyor, yokluğuna üzülüyorum. "Bir varmış..." dendiğinde, anlatılacak birisi, birileri, birilerinin varlığı geliyor aklıma, "Bir yokmuş..." dendiğinde masalın bitivereceği... İçim burkuluyor. Döne döne hep aynı masalları anlatıyorlar. Ben bunları ezberledim. Başka masal bilmiyorlar mı?

"Bir varmış, bir yokmuş..." oluveriyor insanlar. Gazoz kapaklarım gibi kayboluveriyorlar. Ne kadar ararsan arayayım, bulamıyorum. Ev mi değiştiriyorlar bizim gibi? Enver de orada kaldı, tavuklar da... İsmet Hanım'ın yerine başka komşularımız oldu. Bir de Hacı Mustafa var. Yaşlı, uzun boylu, hızlı hızlı konuşan biri...

"Size, "Evimden çıkın! " dersem, dilim tutulsun! .." diyor, her uğradığında. Her uğradığında harap olan evinin bir tarafının daha tamir edildiğini görüyor. Parasını da zamanında alıyor. Onun için bizi çok seviyor. Fakat insanoğlu, çiğ süt emmiş. Zaman geliyor, fikir değiştiriyor: "Evimi boşaltın! " diyor. O kadar içten and içmiş ki gerçekten dili şişiyor. Günlerce konuşamıyor. Doktorlara gidiyor, çare arıyorlar. Babam, içinde ev yapılmak üzere su basmanı çıkılmış bir arsa alıyor. Alelacele taş duvarlar örülüyor. Betonarme bir gecekondu ortaya çıkıyor. Dört bir yanında kocaman pencereler,

güneş içine doğan, içinde batan bir ev. Tipik Antalya evlerinden... Hemen taşınıyoruz.

Artık R leri, üstüne basa basa söylüyorum. Dilim, ağzımın içinde titriyor, hissediyorum. "Ne kadar büyümüş!" diyor eski komşular. Onlar bebekliğimi biliyor. Şermin hâlâ arabamla gezdirmeye çalışıyor beni. Binmemekte direniyorum. Arkası körüklü, icap ettiğinde kapanabilen, altına çantalar, paketler falan konabilen yüksek bir araba...

Çevremi ve çevremdekileri inceliyorum. Olayları gözlüyorum. Hep yeni bir şeyler öğreniyorum. Artık sorular soruyorum. En çok ablama... "Bu arsa önceden kimindi?" "Paflanlı'nındı." "Biz ondan satın aldık. O kimden almış?" "Ne bileyim ben? Başka birinden..." "O kimden almış?" "O da başkasından..." "Ya! İlk önce kiminmiş? O adamlar almadan önce?" "Devletin..." "Devletten önce?" "Allah'ın..." "Allah kimden almış?" "Allah kimseden almaz. Yaratır." "Nasıl yaratır?" "Her şeyi nasıl yaratıyorsa öyle..." "Nasıl?" "Bir şeyin olmasını isteyince: "Ol! .." der, o da hemen olur." "

Daha önce de soruyordum. "Ben nerden geldim?" "Annem doğurdu." "Seni?" "Beni de annem doğurdu." "Babamı?" "Babaannem..." "Babaannemi?" "Onu da annesi..." "Annesini..." "Onu da onun annesi..." Bu böyle sürüp gidiyor, sonunda ablam bana Âdem ve Havva adlarında iki kişiden bahsediyordu. İlk onların yaratıldıklarından söz ediyordu. Ötesi yoktu. Melekler vardı, onun bildiği... Bir de şeytan...

İlk yaratılan, Allah'tı. Kendisini yaratandı. Kendiliğinden var olan... Ondan evvel yaratılan yoktu. Babam daha karışık anlatıyor, anlamadığım sözcükler kullanarak şöyle ifade ediyordu, hiçbir şey anlayamıyordum:

"Allah, bütün varlıklar üzerine mukaddemdir. Ezelîdir. Varlığının evveli yoktur. Kendisi için başlangıç tasavvur edilemez. Onun için O'na Evvel denir. İkincisi, Sâbık'ı, yani zatından evvel bir varlık sâhibi yoktur." Ablam dilinin döndüğünce tercüme ediyordu:

"Her şeyden önce olan... Her şeyden önce, öncelerin öncesi, başlangıçların yaratıcısı ve varlığının öncesi olmayan... Her şey üzerine kadim olan; ilk, evveli olmayan Evvel, her varlığın Halimi ve Evveli..." "

Yavaş yavaş oluyordu her şey. Her şey sabır işiydi... Büyüme de öyle... Hızla bölünüyordu hücreler. Katlanarak çoğalıyorlardı. Fakat ben hiçbir şey fark etmiyordum. Hiç büyümüyor gibi duruyordum. Acaba geceleri mi uzuyordum? Neden hissetmiyordum?

Yavaş yavaş oluyor gibiydi her şey. Oysa son derece hızla oluyordu, farkına varmadığımız için bize öyle geliyordu. Son derece hızla giden arabalar, sarsmıyorsa hiç gitmiyor gibi geliyordu. Ömür de öyleydi. Çarka takılıyken hızla geçen zaman ruhta sarsıntı meydana getirmiyorsa, geçmiyor gibiydi, aldaticıydı. Oysa doğarken başlayan geri sayımda rakamlar süratle değişmekte, sermaye tükenmekteydi.

Yavaş yavaş geçiyor gibiydi ağır zaman. Oysa ne kadar da hızla dönüyordu, hantal dünya! Öğle olmadan akşam oluveriyordu. Ne kadar hızla yol alıyordu, güneşin çevresinde! Günler kıaldıkça kıalmakta, yılbaşı yaklaşmaktaydı.

Bulduğumuz zaman dilimindeki olumsuzluk fırtınalarında, geçmişteki sevgi ortamına döner ve unutulmaz bir huzur limanına sığınır ya ruhlarımız... İşte öyle bir halet-i ruhiye içindeyim. Mümkün olduğunca başa sarmaya çalışıyorum kaseti. Elimden gelse bir damla su olacağım. Bir kan pıhtısı...

Ne kadar büyürsem büyüyeyim, değişen pek bir şey olmuyordu. Düşünce, belli bir yere kadar gidebiliyor, takılıp kalıyor, doruklara çıkamıyordu.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0341

Onur Bilge

0342 - EI AHİR

Onur BİLGE

Bunca yaratılan arasında Semiray'ın ne önemi vardı? Hiç... Dünya bir hiçti! İçinde dönüp durduğu boşlukta, toz bulutunun seçilmesi imkânsız bir zerresi... Ben, kendim için önemliydim, en yakınlarım için dahi olamadığı, olamayacağı kadar... Hayatımı en ince detaylarına kadar inerek yazmak gerektiğini duyuyor, tek tük anılara basa basa, anıdan anıya sıçraya sıçraya bebekliğimin sahiline kadar iniyordum. O anılar, beynimde sürekli tekrarlandıkları için unutulmayan koca koca kayalar... Diğerleri kumla... Kumlada tek kum tanesi, her biri... Seçilmesi mümkün değil.

Annem bile önemsememiş, babamın kutsal bir görevle birkaç günlüğüne Ankara'ya gittiğinde ne kadar olduğumu tam olarak hatırlayamamış. Elime geçen evraklardaki tarihlere baktığımda o zaman tam yedi ay beş günlükmüşüm. Demek ki doğduğum evdeyken... Oysa bu olay, Sofular'daki evimizde geçmişti. O halde, babamın Ankara'ya başka bir nedenle gittiğinde yaşanmış. Bir buçuk iki yaşlarındaymışım.

Nasıl da feryat etmişim! Annem susturamamış, kendimden geçercesine ağlayışımın korkup, komşulardan yardım istemiş, kadınları başıma toplamıştı. Sonra çocuklar... İrvasalar yapmışlardı.

İnebildiğim kadar derinine inmek istedim, hayatımı şöyle bir toparlamaya çalışırken. Tesirinden kurtulamadığım bir takım duyguların nedeni o kayalar. Korkularımın nedeni, sevgilerimin kaynağı, ilgi alanlarımın nüvesi... Gerektikçe, yaşantımın deniz seviyesine inip, o görünümü tasvir ettikten ve bahsettiğim kayaları ayrıntılı bir biçimde tanıttikten sonra bugüne tekrar çıkacağım.

Neydi o ağıt? O denli kendimi paralamamın sebebi neydi? En çok sevdiğimi görmeye alışık olduğum zamanlarda evde görememek, kısa sürede gelemeyeceği kadar uzağa gitmiş olduğunun söylenmesi, onu bir süreliğine de olsa kaybetmiş olduğumu fark edişimin verdiği telaş, sahipsiz ve sevgisiz kalmış olmanın verdiği burukluk... "Gelecek!" denmesi ama bende zaman kavramının tam olarak oluşmaması nedeniyle baş gösteren sabırsızlık... İlk, sesimi duyar, hemen gelir düşüncesinin oluşmuş olması, sonra sesime ses gelmeyince içine düştüğüm ümitsizlik... Ardından bir bacağımanın kesilmiş olması gibi, bir duvarımın yıkılmış olması gibi bir his... Yarım kalmak... Sevgisiz kalmak... İlgisiz...

Ailenin belkemiğinin gitmesi... Boş çuval gibi hissetmek, evi... Baba, karar veren... Baba koruyan... İşleri organize eden... Emirler yağdıran, çalışan, kotaran... Güven veren, her şeyden önce... En etkin, en yetkin kişinin ayrılması... İlk defa aynı sıklıkla ortalıkta görünmemesi...

Kimse için o denli değil. Onlar alışık... Ayrılıkla ilk defa karşılaşan benim. Ben... Zamanı anlamaya, akışını kavramaya çalışan, en bilgisiz kişi... Hiçkırıklar arasında: "Baba! Baba! .." sözcüklerim... Sağ elimi kapıya, pencereye doğru uzatışım, avucumu açıp kapatarak "Gel! .. Gel! .." diye haykırırlarında: "Gelecek! Gelecek! Uyuyup uyanacağız, gelecek!" diye tekrarlayarak ikna etmeye çalışması annem. Daha sonra komşuların... Mahallenin ayağa kalkması! ..

En çok sevgiye muhtaç bir yüreğin ilk feryadı, ilk yangını, ilk sancısı... Acısı hiç dinmeyecek olan yüreciğimin ilk neşterlenişi... İlk yedi ay beş gün... Kalbimin ilk yarası, o birkaç günlük hasret... O, gitmiş olduğunu ilk hissettiğimde ölürcesine ağlayışım, saatlerce... Bir anneyi çaresiz bırakacak kadar! Ansızın kapkara bulutların sarması gibi

gökyüzünü ve ardından şakır şakır boşanması göklerin! .. Ne varsa inmesi, su namına! Sele vermesi her yeri... Tipik Antalya yağmuru gibi... İyice uhnetini aldıktan sonra yavaş yavaş kesilmesi... Yarım saat geçmeden güneşin tüm ihtişamıyla çıkması, aheste aheste salınmaya başlaması, her zamanki gibi gülen yüzüyle...

O zamandan beri aynı olaya iki kere üzülmedim. İlk acımı bıçak yarası gibi çektim, ağladım. Ne varsa, tamamını... Tek kalemde ödedim. Taksit taksit değil...

Babalar gidebilirmiş. Olağan bir şeymiş. Terk ediş de değilmiş üstelik. Yine gidebilirmiş. Kabullenilmeliymiş. O kadar önem vermemelemiymiş. Çok da büyük bir eksiklik değilmiş. Abartmış olmak hataymış, gereksizmiş. Önemi azaltılmıymış. Tamamen önemsizleştirilmesi imkânsızmış. Baba sevgisi, kızlar için aşk benzeri bir şeymiş. Sevgi karşılıklı olurmuş. Demek ki babası kızını çok sevmiş.

Hayat akışını tökezleten, ayrıklıkmış. O günden sonra bir ad koymaya çalıştığım olayın adı ayrıklıkmış. Girişte, sokak kapısının karşısındaki duvara raptedilmiş işlemeli beyaz keten örtülü rafın üstündeki üç dalgalı, lambalı radyodan yükselen seslerden hüzzam makamında bir şarkı yayılıyordu. "Ayrılık, ümitlerin ötesinde bir şehir..." Selahaddin Pınar'ın tamburu inliyordu. Annem dinliyordu. Dinlerken iştirak ediyordu. Ben sözcükleri anlamaya çalışıyordum. Zaman ilerliyordu. Artık anlıyordum, ne dediğini. Ayrılık, alevden gömlekmış.

"Ayrılık yarı ölmekmiş
O bir alevden gömlekmış"

Neden alevden gömlekmış? Bembeyaz bir gömlek oluyordu üstümde. O yanıyordu. İçinde ben yanıyordum. Sarı kırmızı alevler içinde kalıyordum. Acı veren bir şeydi ayrılık ama nasıl bir acıydı? Yaşamıştım ve unuttuğum. Hiç yaşamamış gibiydim. Bir daha yanmayacaktım. Bıçak ilk saplandığında acıyordu. Sonra örseleniyordu sinirler. Acıyı iletmez hale geliyor, devre dışı kalıyorlardı. Sonra Sevim Tanürek ve annem bir ağızdan soruyorlardı:

"Ey sevgili sen neredesin?
Neredesin ey sevgili? "

"Çerağ" neydi? Alev alev bir şey miydi? Çıra gibi bir şeydi. Çerağ... Çırağ... Lamba, mum, kandil... Aydınlatan, açan...

Çanakkale Boğazı, Nağra Burnu açıkları... Soğuk bir gece... Uzun bir seferden dönen Dumlupınar denizaltısı, İsveç bandıralı Nabuland şilebi ile çarpışıyor, sulara gömülüyor. Seksen bir mürettebattan yirmi iki kişi geminin arkasına geçerek sağ kalıyor ve zor kurtarılıyor. Oksijeni idareli kullanmak için lüzumsuz konuşmamaları, şarkı türkü söylememeleri ve sigara içmemeleri söyleniyor. Ümitlerin tükendiği son anda, orada, geminin arkasında, karanlıkta beklemekte olanlar kurtarılıyor. Artık konuşabilir, şarkı türkü söyleyebilir, sigara bile içebilirler.

Tüm Türkiye, orada, o çaresiz halde, tevekkülle ölüme yapılan türküyü dinliyor. O yanık ve başı dik türküyü...

"Ah bir ataş ver cigaramı yakayım
Sen sallan gel ben boyuna bakayım."

Ateş çıkıyordu şarkılardan, türkülerden! Gemilerin direği olurmuş. Direkleri uzun olurmuş. Efeler varmış. Çatal yürekli efeler... Anaların yürekleri yanık olurmuş.

"Vur ataşı gavur sinem ko yansın
Arkadaşlar uykulardan uyansın! "

Her birimiz beden yükü taşıyan hamallardık. Can verilmiş, yaşamaktaydık. Hayatı muhafazaya çalışmaktaydık. Acılarımız vardı, maddi manevi... Yangınlarımız vardı.

Yaşamak, sayılı gündü... Ölüm, Kıyamete kadardı... Kabir dardı. Sıkardı. Fakat ben o zamanlar çok küçüktüm. Ölümünden haberim yoktu. Bir ayrılık yıldırımını düşmüştü minicik yüreğime. İlk etkisi, kalbimi durduracaktı, az daha! O raddeye getirmişti. Çoktan geçmişti. O, o zaman yakmıştı. Aynı kişinin ilk gidişi yıldırım tesiri yapıyor, az miktarda da olsa bağışıklık kazandırıyor.

Ölümü, altı yaşında gördüm. Ali'nin boğulmasıyla... Ömür mefhumunu kavrama dersindeydim. O ölümdeydi, ben hayatta... İkimiz de yol almaktaydık. O benim ters tarafımda ilerlemekteydi, ben onun tersindeydim.

Ahirine gelmişti ömrünün. Benim için henüz evveldi. Daha çok yol vardı önümde. Ne çabuk da bitirmişti işini! Çekip gitmişti, usulca... O anına tanık bırakmadan... Ardından yıldırımlar inmişti yakınlarına! Tesiri uzun süre geçmeyen dağlanmalar... Bağlanmalar... Ah, bağlanmalar...

"Herkes ölecek! Hepimiz öleceğiz. Can taşıyoruz. Kimimiz önce, kimimiz sonra..." diyordu annem. "Kalıcı olan bir Allah! .." "Hüvelbaki! .." diyordu babam. Anlayamıyordum. Açıklıyordu, bıkmadan usanmadan:

"Hüve: Allah... Baki: Kalıcı... Beka: Bulunduğu halde kalma, kalım..."

"Ahretlik! " diyordu kadınlar birbirlerine, laf arasında. Ahirette de dünyadaki gibi arkadaş olmayı diledikleri içinmiş. Ali, ahrete intikal etmiş.

Allah, El Evvel El âhir, Ez Zahir El Batın'mış.

El evvel El Âhir... Ez Zahir El Batın...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0342

Onur Bilge

0343 - Ez ZAHİR

Onur BİLGE

Aşağı yukarı bize her hafta gelen, bizim de ziyaretine gittiğimiz, saygın bir dedemiz var. Babam hariç, evde herkes, Annem bile ona 'Şerif Bey Amca' diyor. Beyaz sakallı, heybetli, asil bir beyefendi... Hanımı da onun gibi... Nezih bir insan... Her gelişinde, ceketinin sağ cebine elini sokuyor ve küçük bir kesekâğıdı çıkarıyor, tertemiz sevecen tebessümüyle yüzümü okşarcasına bana uzatıyor. Almıyorum. Anneme uzatıyor. "Küçüğe getirdim." diyor, yavaşça. Ceketin rengi ve kumaşı değişiyor, bu alışkanlığı hiç değişmiyor. Kışsa lacivert kaşe, yazsa krem rengi keten...

Her seferinde nane şekeri getiriyor. Hani şu yastık şeklinde olan, küçük, beyaz şekerler... Rüzgarlı şekerler... Ağzıma ferahlık, serinlik esiyor. Her gelişinde nane şekeri beklemeye başlıyorum. O demek, rüzgârlı şeker demek.

Bahçesinde envai çeşit çiçek var. O zamana kadar adını duymadığım, kocaman yapraklı çiçekler... Büyük gaz tenekelerinde yetiştiriyor, her gelişinde bir başka çiçekle geliyor. Filkulağı, devetabanı, kauçuk... Çok sulandığında, yapraklarının uçlarından su damlatmaya başlayan, yaprakları filin kulağına benzetilen o bitkiyle onun sayesinde tanışıyorum. Yavaş da olsa yeni yapraklar çıkarmasını, çoğalmasını takip ediyorum. Önce rulo halinde geliyor, büyüdükçe açılıyor ki ne açılma!

Sararan dalları kesildiğinde, onunla oynanmaması gerektiğini, akan suyunun cilde değmesiyle binlerce iğne batıyor hissi uyandıracağını, ne kadar yıkanırsa yıkansın meydana getirdiği kaşıntının tesirinin uzun süre geçmeyeceğini deneyerek öğreniyor, suyunun zehirli olduğuna inanıyorum.

Varlıklarıyla bana arkadaşlık eden bu çiçeklerden, yaprakları delikli ve dilimli olan o bitkiye neden devetabanı denildiğini anlamaya çalışıyorum. Devenin tabanı bu kadar büyük mü olur acaba? Delik delik ve de dilimli... Üretilmesini de tarif ediyor. Yanlarından çıkan uzantılarının başka saksılara geçirilmesi gerektiğini, oralardan kök salacağını ve yeni bir bitki oluşacağını anlatıyor:

"Allah'ın çeşit çeşit üretme yöntemi vardır. Tohumundan, yaprağından; sporlanarak, gövdeden çubuk veya dal kırılarak yani kanırtmaç alınarak... Bu şekilde çoğaltmaya da daldırma usulü denir." diyor.

Yeni bitki oluştuktan sonra o uzantının kesilerek ana bitkiden ayrılması gerektiğini ekliyor. Merakla uzantı çıkarmasını bekliyoruz. Annem, söyleneni aynen uyguluyor. Misafir odamızda çiçeklerimiz çoğalıyor.

Babam, yattığımız odada olmalarını istemiyor. Geceleri, onlar da bizim gibi oksijen alır, karbondioksit verirlermiş. Sadece gündüz kullandığımız bölümlerde olmaları gerekirmiş. O zaman havayı temizler dururlarmış.

Kauçuğumuz, kızaran bir uç çıkarıyor. Yaprak kınıymış. Kılıç kını gibi yani... Yaprak, onun içinden çıkıyor. O da sararıp düşüyor. Bu bitkinin dalı ya da gövdesi kesilince içinden süt gibi, yapışkan bir sıvı çıkıyor. Bundan kauçuk imal ediliyormuş. Hızla büyüyor. Giderek ağaç halini alıyormuş.

Fasulye ekiyoruz bir köşeye. Çok az da bakla... Bunların ekilişini ve çimlenişini ilk defa görüyorum. Hızla büyümesini seyrediyorum. Kargılar dikiyoruz yanlarına. Onlara sarılıyor, uzuyor, dört bir taraftan mahsul veriyorlar. Bir karış oluyorlar. Kırmızı

toprak... İlk ekişi... Gübre falan istemiyor. Topluyoruz topluyoruz, bitmiyor. Herkese dağıtıyoruz. Bir tarafı topluyoruz, diğer taraftakiler yetişiyor. Yedi mahalleye yetiyor. O kadar körpeler ki kırınca su tanecikleri sığıyor.

Bahçede çalışmak, apayrı bir zevk! Toprak, taşlardan arındırılıyor. Çıkan taşlar, kovalara konarak taşınıyor, evin etrafına döşeniyor, üstlerine beton dökülüyor. O küçük taş parçalarına helik, bu işe de krizma yapmak deniyor.

Arka arsayı da satın alıyoruz. Oradaki taşlar kırdırılıyor. Sarı saçlı, kırmızı yanaklı, seyrek dişli, zayıf; paçaları sıvanmış keten pantolonlu, kolçakları kıvrılmış kareli gömlekli; ayağında, defalarca pençelenmekten ağırlaşmış olduğu hissedilen, kaba görünümlü, arkasına basılmış delik deşik ayakkabıları olan bir adam, elindeki külünkle kayalara vurdukça kıvılcımlar çıkarıyor, arada sırada avuçlarına tükürerek işine devam ediyor. Avuçları acıyor mu, kabarıyor mu, yoksa külüngün sapının kaymaması için mi, bilmiyorum. Belki de hepsi...

Kan ter içinde çalışıyor. Zorlandığında: "Ya Allah! Bismillah! .." diyor, olanca kuvvetiyle vuruyor. Sair zaman belli bir tempoda, çalışıyor. Ne var gücüyle, ne de savsaklayarak... Annemin dikkatini çekiyor, müdahale etme gereği duyuyor:

"Şimdi alacağım külüngü elinden, vuru vuruvreceğim, hepsini kırıp çıkacağım! Şöyle kuvvetle vursana! Böyle giderse bu iş on günde bitmez! "

Her yer kırmızı toprak... Sıcak bir yaz günü... Öyle sıradan değil, Antalya'nın yaz sıcağı... Ter paçadan akıyor! Alnından süzülen, kalkan tozla birleşmiş, yüzünü gözünü çamur içinde bırakmış. Gömlek sırtına yapışmış, her yeri ıpslak! Adam, işini bırakmadan kesik kesik nefeslerle cevap veriyor:

"Hanım abla! Ben sadece bugün çalışmayacağım ki! Yarın da bu işi yapacağım. Gücümün hepsini burada harcarsam, yarın yataktan nasıl kalkarım? İşe nasıl giderim? Ona can mı dayanır! Kuvvetimi idareli kullanmam lazım. Biz senin gibi etli sütlü yemiyoruz. Senin dediğini yaparsak, çoluk çocuk aç kalır. Eve ekmek götürüremeyiz. Zaten götürdüğümüz bir kuru ekmek... Yanında ne olursa... Çorba, bulgur bulamaç..."

Bu olay, annem tarafından defalarca tekrarlandığı için konuşma metni hafızama kazınmış. Onun için aynen aktarabildim. Olay anında oradaydım. Manzara gözümün önünde, rahatça tasvir edebiliyorum. Fakat gelene gidene anlatılmamış, o kadar tekrarlanmamış olsaydı belki konuşmayı noktasına, virgülüne kadar aktaramayabilirdim.

"Ben işin o tarafını hiç düşünmemiştim. Adamcağız haklıydı." diyordu, her anlatışında. "Her iş dışarıdan kolay..."

Para kazanmanın ne kadar zor olduğunu, babaların neler çektiğini ilk o olayla öğrenmeye başlamıştım. Benim babam ilkokul öğretmeniydi. İş çok yorucu değildi. Sınıfta, annemin kabul gününe gittiğinde konuştuğu kadar konuşuyordu nihayetinde. Yani bana öyle geliyordu. İkisi de yarım gün gidiyordu. Babam her iş günü, annemse samimi arkadaşlarının her kabul günü... O da çok konuşuyordu, günlere gittiğinde. Her sorulan soruya cevap yetiştiriyor, eve yorgun dönüyordu. Bir de:

"Hatır için gittim. Kabul günleri yoruyor beni. Hiçbir şey yapmıyorum, oturduğum yerde, konuşmaktan yoruluyorum. Bir de herkes bir ağızdan konuşuyor, kafam şişiyor.

O onunla konuşuyor, o onunla... Herkes birbirine duyurabilmek için sesini yükseltiyor da yükseltiyor! Sırtımda taş taşısam, bu kadar yorulmam! Her seferinde bin pişman oluyor, yine gidiyorum.” diyordu.

Arka bahçenin seviye ayarı birkaç günde bitmişti. Bulduğumuz yerde de Antalya'nın genel jeolojik yapısına uyan taş türü vardı. Çok sert taşlara az rastlanıyordu. Çoğu kolayca dağılıveriyordu.

Yeraltından sık sık, çok güzel ve değişik şekillerde taşlar çıkıyor, genelde oluklu oluyorlar, bahçe tanziminde dekor olarak kullanılıyordu. Falez taşı diyorlardı. Kışları çok yağmurlu olduğu halde bu yeryüzü şekli tamamını anında emmeğe müsait bir yapıdaydı. Yer yer zerkemin vardı. Zir-i zemin... Yani yeraltında kocaman oluklar... O kadar su, oralardan girip, yeraltından akarak bir yerlerden denize ulaşıyordu. Akarken de taşlarda oluklar oluşturuyor, onları şekilden şekle sokuyor, sanat eseri haline getiriyordu.

Yörenin jeolojik yapısı, suyun emilimi için çok elverişli olduğundan, şehirde kanalizasyon sistemine gerek duyulmamış, belediye bu konuya hiç el atmamıştı. Atık sular, evlerin arka taraflarına açılan çukurlara gönderilmekteydi. Zamanla o çukurların bulunduğu yerlerde, kendiliğinden çıkan incir ağaçları boy atmaktaydı. Hemen hemen her evin arka tarafında böyle kendiliğinden çıkmış bir incir ağacı vardı. Özel olarak ekilmesine gerek kalmıyor, hazmedilmeden doğaya dönen çekirdeklerden çıkıyor, her yerde irili ufaklı incir fidanlarına rastlanıyor, sinek çektiği için çoğu kesilip atılıyor, bazılarınca birer tane bırakılıyordu.

Yeni alınan arsa da öyle kendiliğinden çıkmış, yetişkin bir incir ağacı vardı. İlk ve tek mahsul veren ağacımız. Orta boy, yeşil meyveler veriyordu. Yetiştiklerimizden olgunlaşanları yiyorduk. O kadar çoktu ki üstünde! Kaşıntı yapan yaprakları yüzünden başındakilere dokunamıyorduk. Birilerine toplattırılacak, reçel yapılacaktı. İncir pestili de meşhurdu.

Şerif Bey Amca'nın dediğine göre, hurma, nar, muz, kiraz ve üzüm gibi incir de Kuran'da adı geçen meyvelerdendi. İncir, çiçek açmadan meyve veriyordu. Aşılması sineklerle oluyordu. Babam, ona bakınca gayriihtiyari:

“Ne ibret vericidir, incir! Kuran'da “Andolsun incire ve zeytine! ” diye geçer.” diyordu.

Şerif Bey Amca'nın bana yine rüzgârlı şeker getirdiği bir gündü. Babam ona arka bahçenin düzlenmiş halini gösteriyordu. O, daha çok bitkilerle ilgilenirdi. Birkaç incir aldı, yaprakların arasından. Kurtlu olup olmadığını merak etmişti. Çünkü bakımsız bir ağaçtı ve o yıl incirlerin kurtlandığını duymuştu. Açıp açıp içlerine baktı. Hareket eden bir şeyler görememiş olmalı ki sıyrarak yedi ve elinde kalan kabukları ağacın altına attı.

Babam da bir incir kopardı ve yarararak ters çevirdi. Yiyecek zannettim. Hâlbuki o inciri katiyen öyle açıp sıyrarak yemezdi. Elini sürmeden yedi. Daldan kopan kısmı yukarıya gelecek şekilde altından sol elindeki çatala takar, önce bıçakla çizip, soyarak yedi. Elindeki inciri ters çevirdi ve ona hitaben:

“Bak, burada ne çok tohum var! İşte Allah'ın yarattıkları böyle çok ve onların hangisine bakarsak bakalım, Allah'ın varlığını idrak ederiz. Yaratılan maddi manevi her şey, O'nun var olduğunu anlatır, ispat eder.” dedi. “Akla gelen her şeyde farklı farklı tecelli eder. İşte, her varlıktan zuhur edişi, Zahir sıfatındandır. İçte kalan yeşil kabuk kısmı ise şu

anda Tek'tir ve Batın'ı temsil etmektedir.”

Sonra yerden çıkan falez taşlarını gösterdi.

“Ne varsa yerden çıkıyor. Allah, yeraltındaki taşına kadar sanatını döküyor. Güzelliğini her yerden yansıtıyor. Saklandıkça ortaya çıkmış oluyor. Tabiata baktıkça hayretler içinde kalıyorum, Şerif Bey! Bu ne güzel bir şey, bakar mısın! ” diye başladı, emekli kaptana ders anlatmaya koyulacak sandım. Ben alıştım dinlemeye. Ya arkadaşları? Bir de baktım ki kaptan da aşka gelmiş, onunla yarışıyor! Çevrede ne varsa malzeme yapıp, birbirlerine yaratılış konusunda açıklamalar yapıyor, yaratılış sebebi hakkında tahminler yürütüyorlar.

Rüzgârlı şekerlerimi yiyorum birer birer. Biraz acı ama olsun! Arada ağızımdan nefes alıyorum. Nefes aldıkça, nane kokulu serin bir hava doluyor ciğerlerime. Annemin sözü kulaklarımda çınlıyor:

“Çatır çutur yeme! Ağızında erit. Dişlerin mahvolacak! ”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0343

Onur Bilge

0344 - EI BATIN

Onur BİLGE

Şerif Bey Amca, bembeyaz sakallı bir hacı... Yaratılanlara boş gözlerle bakmanın günah olduğunu söyleyen, göze çarpan her şeyde Allah'ı aramayı öğütleyen, mütefekkir bir insandı. Babam, öğrendiğini öğretmeden rahat edemeyen bir yapıya sahipti. Ne yapar yapar, çevresindekileri vakıf olduğu her konuda bilgilendirmeye başlardı. O kadar ki, ev ödevi vermeye başlayacağını sanırdım. Belki anlaşılıp anlaşılmadığını kontrol etme amacıyla hemen oracıkta bir sözlü sınav da yapabilirdi.

Yaptıkları bütün konuşmalardan, kabaca, Allah'ın varlığını, Bir'liğini anlayabiliyordum. Onları seyrediyor ve dinliyordum ama konuştukları, anlayabileceğim dilden değildi. Aradan çok uzun zaman geçmişti. O gün o arkadaşıyla orada neler konuştuklarını, olayı hatırlatıncaya kadar akla kararı seçtikten sonra babamdan alarak kaydettim. Ez Zahir de El Batın da benim o yaşta kavrayabileceğim sıfatlar değildi. Kopuk kopuk bir takım sözler kulağımda kalmıştı. Kaleme alırken, onların aralarını hep babam doldurdu. O günkü tefekkürü tekrar yaşamış oldu.

"Zahir, zuhur etmiş. Her yerden bakıyor. Her nesneden konuşuyor ve: "Allah var, bir! .." diye haykırıyor. Ya Batın? İşte onun izahı çok zor. Öyle değil mi, arkadaşım?" dedi, Şerif Bey Amca. Babamın, arayıp da bulamadığı... Bahçe masasına doğru yaklaşır bir sandalye ona, bir sandalye kendisine çekip otururken, sakın sakın:

"Anlatacağım." dedi.

Derin bir nefes aldıktan ve annemden buz gibi bir su istedikten sonra elindeki inciri tekrar açıp anlatmaya başladı:

"Bu bir incir tanesidir. Tek bir meyve... Dıştan görünüşü tek, yani bir tanedir. Ehadiyeti temsil eder. İçini açınca, önümüze galaksileriyle kâinat çıkar. Vahdet içinde kesret... Birlik içinde çokluk... Kesret, Vahdaniyete sütredir. Çokluk, Tek oluşu perdeler. Çokluğun bitirildiği yerde Bir, apaçık meydandadır.

Kesretle Vahdet, bir ile sıfır kullanılmak suretiyle var edilen sayılara benzer. Bir olmasa, sıfırlar hiç bir değer ifade etmez! Allah birdir! O açılım ise sonsuz...

Büyük patlama ile başlayan ve devam etmekte olan açılım, her şeyin aslına döndüğü gibi bir şekilde geri gelerek yok olacak. Çünkü maddedir. İnsan, sadece maddeden meydana gelmemiş, Yaratan'ın sıfatlarıyla donatılmış, bilinç sahibi olduğu için yok olan kısmıyla değil çok olan kısmıyla hep var olacaktır. Çünkü hesap vermek zorundadır. Hak ettiğini almak için tekrar var olacak ve istese de ölemeyecektir.

Bunca yaratılan içinde, sadece inciri ele alalım, şöyle bir tefekkür ederek neler ifade ettiğine bakalım!

Görüldüğü gibi bu yüzü çokluk âlemi... Çevirip kapatarak eski haline getirdiğimizde her şey yok oluyor, sayısal olarak ortada sadece bir tek incir kalıyor. Batın idi, Zahir oldu. Ne zaman? Her şey var edildiği gibi yok edildikten sonra... O zamana kadar nerde? Kesrette gizli... Tevhit, kısaca bu! Kesretten Vahdet'e varmak.

Cemal görmek de bundan farklı bir şey değil. Düşünce, her zerrenin yok edildiği anda O'nun cemali apaçık ortaya çıkar."

"Ne yazık ki O'nu göremiyoruz. Çokları varlığından habersiz yaşamakta... Duyu organlarımızla algılamamız mümkün değil. İşte burada iman zorlaşıyor. İman, her babayığidin harcı değil! Dinimiz, gabya imanı gerektiriyor."

Babam, cevap vermek için sabırsızlanarak konuşmasının bitmesini bekledikten, bu arada, ince camlı, uzun limonata bardağıyla bir bardak suyu içtikten sonra ikincisini yudumlarken:

"Yarattıklarının göz kamaştırıcılığından O 'nu göremiyoruz. Sunduğu ve sunmakta olduğu nimetler, O'nu hakkıyla müşahede etmemize perdedir." diyerek, inciri taneleri tekrar meydana çıkacak şekilde bükerek tamamen ters yüz etti. Yeşil kısım yine gizlenmişti. "Bakınız! Ortaya çıkan, sadece incirin tanelerinin görüntüsü, kâinat ve nimetler.... Yaratan ise görülmeyen yerde... Cemali gizli fakat nimetlerin varlığıyla kendini ispatlamış bir halde. Eski haline getirip, taneleri yok sayarsanız, O'nun cemali ortaya çıkacaktır. Yani incir taneleri O'nu görmeye engel birer sütredir. Ne zaman ki O'nun izni ve emriyle bütün taneler yok olurlar, işte o zaman kalan sadece O'dur! O anlamda Allah, yokluktadır. Yani yerine her şeyin yok olduğu yeredir. Bu durumda kulun yeri ne ve durumu nasıl olmalıdır? İdrak sahibi olan, neler yapması gerektiğinin bilincindedir. Önce kendini ve kâinattaki yerini, sonra da haddini bilir."

"Bunca eserinden Sanatkâr'ın varlığını idrak edemiyor, sanki bütün yaratılanlar birer mucize değilmiş gibi mucize istiyor, Firavun gibi yanılığa düşüyorlar. Onlar için içim yanıyor! Gözleri kulakları kapalı... Gönülleri kapalı... Ne yapsak, ne etsek de gözlerine soksak, Hakikat'i? "

"İki seçenek vardır. İnsan, ya kendini dağıtacak, ya da kendini bilecek! Dolayısıyla da Rabbini bilecek. Ölmeden önce öterek, kendi ağıtını kendisi yakacak."

"Nerde, azizim! Akılları, saçlarının ucuna gitmiş! Briyantimli saçlar, Amerikanvari kol kıvrımlar, bağır açmalar... Elllerinde sigara... Büyük küçük kalmamış. Bırak bizim karşımızda... Ezan okunurken bile ayak ayaküstünde... Kızlarımız ona keza! Belden büzme entariler, kollar bacaklar açık... Bir rüzgar esse, başlarına geçiyor. Elllerinde incik boncuk, bellerinde hulahop... Hey gidi gençlik, hey! .. Nasıl olsa dönecek gençlik rüzgârı! Hey gidi kavak yelleri hey! .. Hey, güzel insanlar! El birliğiyle katledilen güzeller, güzellikler... Yapılması emredilenler terk edilmekte, yerine başka şeyler empoze edilmekte... Öyle bir haldeyiz ki bu masmavi gökyüzünü kararttık, yerin dibine battıkça battık, kendimizi de iki dünyamızı da mahvettik! "

"Orasını hiç karıştırmayın! Bizim örf ve adetlerimiz vardı. Az uz şey değildi onlar, iyiliğe, güzelliğe, doğruluğa dair! Kızlarımız vardı. Teliyle duvağıyla baş göz edilirdi. Onlar gelinlikle girdikleri koca evlerinden ancak ama ancak kefenle çıkarlardı! Allah'ım! Ne müthiş bir töredir, nasıl bir gerilimdir, bu! .. Değişti, değişmekte... Hiç temenni etmiyorum, İnşallah yanılıyordum ama böyle giderse daha daha neler olacak! Bu günleri mumla arayacağız! Öyle bir devir gelecek ki değil sigara, esrar parası isteyecek gençler ana babalarından, alamayınca vuracak kıracaklar! "

"Öyle bir gün gelecek ki ana baba, evladından, evlat onlardan kaçacak, derdine düşecek! O günün gelmesi için sadece ölüm var. Fakat bunu fark etmiyorlar. Dünya, yaratılan güzellikler, inen nimetler özellikle gençliğin gözlerini bürümüş, Hakk'ı göremiyorlar. Peygamberimizin şefaatine güveniyorlar ama salâvat getirmeyi bile bilmiyorlar."

"Geçenlerde Bir arkadaşımızın babası vefat etti. Cenazesine gittik. Üç oğlunun üçü de cenaze namazını kılmayı bilmiyor. Kaçacak yer aradılar. Durum anlaşıldı. Yardımcı olmaya çalışanlar oldu ama abdest almayı da bilmedikleri için cami duvarının dışında beklediler. Ne kadar acı, değil mi? "

"Sert bir rüzgâr esiyor, batıdan. İnkâr edilemeyen, karşı çıkılamayan, söz götürmez bir çukura savuruyor yeni nesli. Gelecek günlerden korkuyorum. Hayat, ciddiye alınması gereken bir zaman dilimi... Dilimi tutamayışım ondan... Bugünlere geldim ama neler geçti başımdan! "

"Uzun, ince bir yoldur, hayat. Bazen apaydınlıktır, bazen de kapalı, çok bulutlu... Ben de istikbal konusunda öyle karamsarlıklar içindeyim ki anlatamam! Sen kimsin? Ben kimim? Kimiz bizler? Kendimizi biliyor muyuz? Neden yaratıldık? Buna ne gerek vardı? Neden geldik dünyaya? Ne yapmaya? Sonra ne olacak? Nasıl birer akıbet beklemekte her birimizi? İşte bütün bu sorularla insan kendini bulur ve Bir'e varır düşünce! "

"Bir zamanlar ben de öyleydim. Devrimin haylazı, isyankârı... Bu kadar değildik, daha farklıydık. Örf ve adetlerimize sımsıkı bağlıydık ama avareydik biraz. Umursamaz... Dalga geçerdik hayatla. Zamanla anladık ki kazın ayağı öyle değilmiş. Bereket versin ki erken uyandık. İş işten geçmeden... Ölüm bizi o halde de yakalayabilirdi."

"Herkesin bir deli çağı olmuştur. Olacak bunlar ama belli bir dozu olmalı. Bir uyarı... İki tarafı da dengeleyebilmeli insanlar. Sadece gençlikte değil kabahat. Ana babalarda ne var ki onlara versinler? "

"Ana baba da bir yere kadar. Bir yerde var olsalar da yoklar. Bir de bakmışsın ki yapayalnız kalıvermişsin! Hayat kalles! Acımasız! Gaddar! .. O kadar zor ve öylesine inişli çıkışlı ki! Aşağı yukarı bütün denizlerde gezdim. Bütün dünyayı gördüm. Tertemiz kalmadık, kalamadık bu çöplükte. Neler geldi geçti başımdan! Belki yeryüzüne gelmiş en büyük günahkâr benim! "

"Mübalağa ediyorsunuz. Keşke herkes sizin gibi olsa! Rica ederim, öyle söylemeyin! Hem siz hacısınız. Size gıpta ediyorum ben."

"Hacca falan gidip geldim ama kendimle savaşım azalmadı, azalmayacak! Günahın küçüğü büyüğü olmaz. Günah, günahdır. Çektiğim ahtır. Ah! Ne kadar günahkârım ben! Yerim yatağım yok! .. Beni iyi yere gömerler mi acaba? Mezarımda rahat yatırılırlar mı? Nefsime ne kadar çok zulmettim! Bu günahkâr kollarım, iki yanıma geldi, ıslah oldum, nihayet. Tam bir dönüşle Allah'a döndüm. Yani öldüm, ölmeden önce öldüm! Nefsimi öldürdüm, öldürebildim nihayet. Hiç de kolay olmadı! "

"Tövbe etmişsin ya, artık üzülme! O bölümünü kes at, hayatının. Rotanı bulmuş, en emin kıyıya çıkmayı başarmışsın. Öyle bir limana demir atmışsın ki artık sana korku kalmamış. Artık ne yandan eserse essin rüzgârlar, sana tesir etmez! İster fırtına çıksın, ister kasırga..."

"O boşluğu insanın... Başiboşluğu... O serseriliği... Nasıl bir gaflet kaplamış ki onca rahat olabilmişim! Zamanla duruluyor, her şeyi idrak etmeye başlıyor insan ve ben şimdi:

"Geç fark ettim taşın sert olduğunu.
Su insanı boğar, ateş yakarmış!
Her doğan günün bir dert olduğunu,

İnsan bu yaşa gelince anlarmış." diyorum.

"Gençlik için de umudumuzu kaybetmesek... Bir şeyler yapsak, bir şeyler... Benliğimizi muhafaza için bir şeyler... Milli ve manevi duygular aşılacak için konuşmalar hazırlasak, tiyatro eserleri sahneletsek, filmler getirsek, oynatsak... Meydanı boş bırakmasak..."

"Eskisi gibi değilim. O zindeliğim yok. Yaşlandım artık. Koşuşacak gücüm kalmadı. Bir ayağım çukurda... Sizler yapın, inşallah. Allah muvaffak etsin! İşte geldim gidiyorum, hoşça kalsın Halep Şehri! Ölüm herkesin başında... Bir namazlık saltanatım olacak, taht misali o musalla taşında."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0344

Onur Bilge

0345 - EI VÂLİ

Onur BİLGE

Şerif Bey Amca, kalp hastasıydı. Tansiyon, şeker, kolesterol... Bildiğimiz bu kadardı, bilmediğimiz kim bilir daha neleri vardı! Ölüm ensesinde geziyordu. Yani o böyle diyordu. Sık sık virajı dönmekten bahsediyor, Allah'a kavuşmasının yakın olduğundan söz ediyordu. Hastalıkların tesiriyle meydana gelen dolaşım bozukluğundan ayaklarının şiştiğini söylüyor:

"Ayaklarım ayakkabı istemiyor artık. Yola konma zamanları yaklaştı." diyor, çok ayakta duramıyordu. Arada sırada kafa kâğıdının eskidiğinden bahsediyordu. Her gün kapıdan çıkarken ev halkıyla helalleştiğini söylüyor, her ihtimale karşı hazırlıklı olmak gerektiğini ısrarla belirtiyordu. Belleğime, ne anlama geldiklerini zamanla anlayacağım sözler kaydediyordu.

"İnsan, ölümü karşılarken, hayattan kopmamalı, Sevgili'ye gidişin sevinciyle kahkahalar atabilmeli. Takati kesilinceye kadar çalışmalı ve sonunda, ölüm geldiğinde, kolları iki yana düşürmeli." diyordu.

Bildiğim bileceğim bir ölüm vardı. O da benden bir yaş küçük olan arkadaşımın ölümüydü. Ona göre ise ölüm çok farklı, oldukça detaylıydı. Oysa Ali ölüvermişti. Düşünmeden, kurmadan, beklemediği bir anda, aniden...

Öylesine mutlu gitmeliydi ki vücuduna sinen ilâç kokusuna rağmen, ruhen yeni kazılmış toprağın nemini hissetmeli, ezilen çimlerin ve merasime gelen çiçeklerin kokusunu duyabilmeli, adeta yaşayarak gelmeliydi kabre. Nefessizken dahi doğayı soluyabilmeliydi. Sıcacık yatağına girer gibi mezarına girmeli, ölümün tadına vara vara uzanıp yatmalıydı. Şöyle ilikleri kemikleri dinlenmeliydi.

Hastalıklarının günden güne artmasıyla iyice köşeye sıkıştığının farkındaydı. Nihayetinde ölecekti, kurtuluşu mümkün değildi. Kaçacak yer yoktu. Adım adım yaklaşmakta olan ölümü kabullenmekten başka çaresi kalmamıştı.

"Büyük bir ayna kırılmış. Kırılıp yere saçılmış. Kâinat içine düşmüş. Düşmüş ama paramparça..." diyordu, babam. Evreni anlatıyordu güya. O kadar çok ve sık duyagelmişim ki bu sözü, artık ezberlemişim. Fakat öylesine kayda geçmişti. Ne anlama geldiğini falan bilmiyordum. Bilmem imkânsızdı. Çok küçüktüm. Sadece olayı küçük çapta hayal edebiliyordum. Gözlerimin önünde kocaman bir ayna oluyordu, kırılmış, paramparça... İrili ufaklı parçalar değişik konumlarda... Bazıları göz alıcı bir biçimde parlıyor, bazılarının yalnızca kenarları, uçları... Hepsinin içine gün ışığı düşmüştü mutlaka ama ben hepsinde birden göremiyordum. Ancak hangisine yaklaşıp bakış açımı ayarlasam, onda parlıyor, gözümü alıyordu.

Aradan uzun yıllar geçti. Bu aklımda kalan sözle ne onun ne anlatmak istediğini şimdi şimdi anlamaya başladım. Tasavvuftan söz ediyordu. Her ayna parçasında bir varlığın tebessüm etmekte olduğundan bahsediyordu. Bakış açısı ayarlandığında aynada aynalıktan eser kalmadığı, birer yalancı güneş halini aldıklarını anlatmaya çalışıyor, Tevhid'e değiniyordu.

Ah, Şerif Bey Amca, ah! Ağzımda rüzgârlı şeker tadı... Hafızamda o kocaman paramparça ayna... Sonra ölümünü tefekkür ediş tarzı... Paylaşımına razıydı, kaderi olduğu gibi kabulleniyordu. Hastalığıyla, derdiyle, kederiyle, ölümüyle, olduğu gibi gülümseyerek göğüslemek gerektiğini söylüyordu. Babam da benzer şeyler

düşünüyordu. Yıllardır:

“Vücut, çözülüp de terkibi aslı olan toprağa çevrilince, nebatatın vücutlarına yürümek, dallarında güçlenmek, yapraklarından bakmak, çiçeklerinden tebessüm etmek de güzeldir. Başka bir biçimde var olması, insanın... Ölüm, hayatın bir başka şeklidir.” diyordu, derin bir tevekkülle.

Arkadaşı, macera dolu fırtınalı bir hayat yaşadıktan sonra mutluluğa kavuşmuştu. Huzur dolu gönlünün güzelliği, ölümü bile güzelleştiriyordu. Viraj derken ne anlatmaya çalıştığını yıllar sonra idrak edebilmişim. O an gelecek, virajı alıp Sevgili'ye kavuşacaktı. Ölümün yüzü soğuktu ama bu yaşlı deniz kurdu, bir oyun ve bir eğlenceden ibaret olan dünya hayatını geride bırakarak gitme, gidebilme cesaretini şanına yakışır şekilde çevresindekilere bir şekilde gösterebilmeliydi. O bir mümindir. Allah'ı gerçekten çok sevdiğine inandığım bir insandı. Hacıydı üstelik. İnsan dostuna nasıl giderdi? Mutlaka sevinçle... “Şeb-i Arus! ” diyordu, Mevlana. Düşün gecesi...

Ölüm provaları yapıyordu, bildiğince. Bahsi geçen sahneye herkesin bembeyaz kostümüyle çıkacağını hatırlatıyordu. Perdenin açılmasını beklemekte olduğumuzu, sırası gelenin sahneye fırlayacağını... Dedem de öyle diyordu. Tekrarlaya tekrarlaya hafızalarımıza kazıdığı benzer sözler vardı:

“İnşallah, gözlerimizin perdesinin açıldığı o çok önemli anda Cemâl görürüz! .. Ölüm Meleği geldiğinde, Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammet S.A.V. i, Ciharı Yâri Güzin'i, Ashab-ı Kiramı, cümle Enbiyaullah ve Evliyaullah'ı görür, sevinç ve mutluluğun tadından, ölümün acısını duymaz hale geliriz! ”

Bu saydıklarının kim olduklarını bilmiyordum. Cemal, birisi miydi? Sadece bir Peygamberimiz olduğundan haberdardım ama kimdi? Nasıl biriydi? NSaygıyla anıyorlardı. Neden önemliydi? O denli uzaktı ki bana! Yaşamış ve o zamanlarda kalmıştı. Değil diğerlerinin, onun hakkında bile hiçbir şey bilmiyordum. Sadece adını duyuyordum. Arka sokakta o isimde bir ağabey vardı. Annem, onun adını söylediğinde bile fısıltı halinde:

“Allahümme Salli Ala Seyyidina Muhammed! ” diyor, dualarından sonra yaptığı gibi ellerini yüzüne sürüyordu. Bir keresinde merak edip de:

“Neden öyle yapıyorsun? ” diye sorduğumda:

“Ona, Peygamberimizin adını koymuşlar. O isim anıldığında, Efendimize saygımızdan ve sevgimizden Salavat getirmemiz gerekir. Sen de söyle benim söylediklerimi! ” diyerek söylediğini ezberletinceye kadar tekrarlamıştı. Öğrendiğimin Salat ve Selam olduğunu da zamanla öğrenmişim.

Bir tek Allah sevilir zannediyordum. En çok O'nu sevmemiz söylenegelmiş, O tanıtılmaya çalışılmıştı. Sevgi sıralaması istendiğinde, her Müslüman evladı gibi:

“Önce Allah'ımı... Sonra annemi babamı...” diyordum, epeydir. O vakte kadar bana, annemden babamdan daha fazla sayıp seveceğim bir başka kişiden hiç söz edilmemişti. Sıralamada onu nereye koyacağımı bilmiyordum. Bunu zamanla idrak edecektim. Hayatıma bir isim daha girmişti ama sadece isim... Daha sonra, okula başladığımda, Kuran'ın onun vasıtasıyla indirildiğini öğrenecektim. Yıllarca bu bilgiyle kalacaktım. Üstelik hakkında, bazılarının olumlu bazılarının olumsuz bir şeyler duyacak, uzun

süre bocalayacak, her şeyi merak eden ben, o konuda bilgi edinme gayreti gösterme lüzumunu hissetmeyecektim. Dualarımda bile, hakkında kısaca bilgilendirildiğim Tezveren Sultan olacak, o olmayacaktı. Ne acı! ..

"Allah geçinden versin! Günahlarımızı affetsin! Acil şifalar... Allah Yâr ve Yardımcımız olsun! Amin! " diyerek geçiştiriveriyordu, arkadaşını da dedemi de babam. "Onlarca yıl daha yaşamayı temenni ederim! "

O, bir Allah dostuydu. Allah da ona Dost'tu mutlaka. O, iyilerin Veli'siydi. Hem bir onun değil, hepimizin Veli'siydi. Bir adı da El Vali'ydi. Vali, yönetmekte olduğu şehirden sorumluydu. Allah da kâinatı idare etmekteydi. Her şeyden haberdardı, her yeri aynı anda gören, her sesi aynı anda işiten, bu muazzam kâinatı ve bütün olayları bir başına, üstelik rahatça idare edendi, O'na hiçbir şey zor gelmezdi.

İdare etme yeteneği O'nundu. Vali'ydi. Kâinatın Yöneticisi... Bu sıfat, Kuran'da bir defa ve mealen şöyle geçmekteydi: "Allah bir topluma bir azap istediğinde onu geri çevirecek yoktur. Onlar için Allah'tan başka yardımcı, dost da yoktur."

Valiler, Rabbimize ait bir sıfat taşıyorlardı ama her yeri ve her şeyi göremezler, bilemezler, her zaman görevlerinin başında olamazlardı. Gerçek Vali ise yönetimden bir an uzak kalsa kıyamet kopardı! Yarattıklarının işlerini yoluna koyan O'ydu. Her an bir şende, sınırsız velâyet ve tedbiriyle yaratılanların başındaydı. Her şey O'nun emri ve iradesi altındaydı. Hak edene ödülünü, zâlime cezasını eksiksiz verirdi. İcraat ve idaresinde sebepler yardımcı değil, izzet ve haşmetini gösteren birer perdeydi. Gerçek etki, kudretindendi.

Velâ, maddi veya manevi olabiliyordu. Sahiplik, yakınlık demektir. Sahibinin, azad ettikleriyle olan ilgisi ve onlar üzerindeki hakkı... İki veya daha fazla şeyin, aralarında hiçbir şey bulunmayacak şekilde yakın olması, bir bütün, bir birliktelik meydana getirmesiydi. Din, dostluk, yardım, sevgi, inanış yakınlığı gibi..

Velî, Dost demektir. Allah, takva sahipleri için Tek Gerçek Dost'tu. Seven, koruyan, yardım eden... Yarattıklarının bütün işlerini üzerine alan... O nedenle hak ve yetki sahibiydi. Bu hak ve yetkiyi, dilediği gibi fakat tam bir adaletle kullanmaktaydı. O bizim Rabbimizdi. Rab; malik, efendi, köle azat eden, azat edilen, yardımcı, ortak, komşu, hısımlar gibi anlamlara geliyordu ve Kuran'da sadece Allah'ı ifade etmek için kullanılıyordu.

Âlemde rasgele hiçbir şey olamazdı ve hiçbir şey tesadüf eseri değildi. Allah öyle uygun görmüştü ve ne oluyorsa, emriyle oluyordu. Ölümler de öyleydi.

O, Mevlâ'mızdı. Sahibimiz, Dost'umuz... İki cihanda kendisinden yardım umduğumuz... Memlûğun, Mâlik'inden başka sığınacak kimsesi olabilir miydi? Sahibimiz O'ydu, hayır da şer de O'ndandı. Ne verirse razıydık. Bizi başkasına bırakmadığı için huzur içindeydik. Her şeyi O'na havale ederek işin içinden çıkmaktaydık. Zaten her şey O'na havale idi, kendiliğinden. Yine de biz daima, dememiz isteneni tekrarlamalıydık:

"Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0345

Onur Bilge

0346 - EI MÜTEÂLİ

Onur BİLGE

Tanıdıklarımızla, yeryüzünde yakın düşmüş kişilerdik. Belki fikren uyuşamayabilirdik ama insani duygularımız ve ruhsal boyutta bir birlikteliğimiz vardı. Ne kadar vaktimiz kaldı, bu gezegende? Bilinmeyenlere dâhildi. Ne kadar yaşayabilirsek... Fırsat buldukça bir şeyler paylaşmalıydık. Sohbet, şiir, nesir... Yaşamalıydık, yaşayacaksak. Konuşarak, gülüşerek, öğrenerek, öğreterek...

İşte herkes birer birer saklanıyor, bir daha da "Elma! " da desek, "Armut! .." da desek, yerlerinden çıkmıyorlardı ve ne kadar ararsak arayalım, onları bir türlü bulamıyorduk. Ev değiştirdiğimizde gazoz kapaklarım kaybolmuştu, çok aramıştım: "Gagöz kapaklarım! .." diye ağlamıştım. Arar gibi yapmışlardı: "Yok! Eşyalarla gelmemiş. Atmışız." demişlerdi. Oyuncaklarımı yukarıya, rafa koyuyorlardı ve ben onları hep yukarıda, o koydukları yerde arıyor, orayı göstererek huysuzlanıyordum.

Bu defa ev değiştirmemiştik ama o değiştirmişti. Yeni evine taşınmıştı. Yalnız oturmaktaydı. O, gözünden ırmadığı yarım asırlık hayat arkadaşını, o en çok sevdiği, üstüne titrediği altı yaşındaki erkek torununu, Şerif Ayhan'ı yanına almamıştı. Şerif Bey Amca'mız kaybolmuştu.

"Bedeni kabirde, ruhu Berzah âleminde..." diyordu, babam.

"Berzah âlemi nerde? " diye soruyordum, doğal olarak.

"Gökyüzünde..."

Yeryüzünde olmuş olsaydı, mutlaka bir şekilde bilecektik. Olmadığına göre başka nerde olabilir? Olsa olsa göklerde olabilirdi. Onlar oraya buhar çıkar gibi çıkmışlardı veya çıkarılmışlardı. Annem, meleklerden bahsediyor. Azrail'in de melek olduğunu söylüyordu. Canları onun aldığından bahsediyordu. Aldığına göre bir yere götürüp koyacaktı mutlaka. Elinde gezdirmeyeceğine göre. Hem başka işleri de vardı muhakkak ki! Başkalarının da canlarını almaya gidecekti. Oyuncaklarımın toplanıp kaldırıldığı gibi etrafı toparlıyor, aldıklarını yukarıya koyuyor olmalıydı. Orada da raf benzeri bir şeyler mi vardı?

Çocukların hayal dünyası ne değişik, ne geniş! Çocuklar mı uydurukçuydu, büyükler mi? Büyükler de pek bir şey bilmiyorlar, bazı şeyleri teferruatlı bir şekilde anlatamıyorlardı. Biz de anlatamadıkları için boş kalan yerleri hayal ederek dolduruyorduk. Gökyüzünde olduğu söylenen her şeye bir yer buluyorduk.

Gezegenler niçin yaratılmıştı? Dünya uzayda niçin tek değildi? İlmi bir açıklama arıyorum. Hem ayetlerle hem de bilimle... Kimse yardımcı olamıyordu. Akademisyen falan değillerdi.

Orada, göz alabildiğine yıldızlar vardı. Daha sonra öğrendim ki bazıları yıldızmış. Hepsi değil... Yıldız sayılabilmesi için o gök cisminin yoğun ışık çıkarması gerekiyormuş. Güneş de bir yıldızmış ve onun gibi sayısız gezegen varmış uzayda. "Sonra yüzünüzü gökyüzüne çevirin. Orada ne bir çatlak ne de bir kusur görebilirsiniz. Sonunda gözleriniz yorgun döner." Hatırimda kaldığı kadarıyla böyle bir ayet vardı, göklerin intizamına dair. Göklerde çatlak olacak değildi. Mecazi anlamda söylenmişti. Uzayın, nasıl bir akıl sahibi tarafından yaratıldığını, Allah'ın nelere kadir olduğunu ve sanatının mükemmelliğini anlatmak için öyle denmişti.

Said-i Nursi Hz. De: "Allah yıldızları, donanma ışıkları gibi seyredilsin diye yaratmadı." diyordu. Her şey yeterince ve yerli yerindeydi. Gerektiği kadardı. Ne az, ne çok... Boyutları, sayıları, yerleri en mükemmel şekilde ayarlanmıştı. Onun için muhteşemdi ve onu öyle yaratan El Mûteâli'ydi.

Mute'al; Ali, Büyük, Yüksek ve Yüce Varlık, Pek Yüce... Yüceler Yücesi demekti. Bilinenlerin en üstün olanı... Noksanlıklardan, her hal ve tavırdan pek münezze; akıl ve idrakin, yaratılmışlar hakkında mümkün gördüğü her şeyden Çok Yüce'ydi.

Bu sıfat, Kuran'da tek ayette geçiyordu ve orada, Allah'ın insanların zatı hakkında söylediklerinden, koştukları ortaklardan yüce ve münezze olduğu bildiriliyordu.

Araştırma yapmak lazımdı. Fakat öğrenciliğim ve öğretmenliğim yeteri kadar zamanımı alıyor, araştırmaya vaktim kalmıyordu. Zaten o konuda ne kadar bilgi edinilirse edinilsin, göklerin sırrı çözülemezdi. Allah'ın ilmi o kadar derindi ki tüm insanlarla cinler kafa kafaya verseler bile asla çözemezlerdi!

Bize bazı şeyler, olsa olsa minyatür şekliyle, aslıyla alakasız, sembolik olarak ve ancak rüyalarımızda bildirilebilirdi. Rüya da görülmez, gösterilir, ertesi gün kendimize yordurulurdu. Bu da Allah'ın Mûteâli esmasının belirtilerindendi. Sayısız belirtiden sadece biri...

Zerrin Hanım'ın gökyüzüyle ilgili olan rüyası nasıldı? Geçenlerde sabah sabah gelmiş, anneme heyecanla anlatmıştı da o da yormuştu. Hatırladım. Aynen şöyle demişti:

"Bu gece rüyamda, her taraf karanlıktı. Biz de eşimle bahçedeki otları toplamışız. Anız deriz onlara. Her zaman yakarız. Daha biz davranmaya kalmadan, yakma kararı bile almadan gökten yıldırım gibi hızla düşen bir ışıkla tutuştu. Ateş, o takımıyıldızının kuyruğundaki parlak yıldızdan çıktı. O sırada ben gökyüzüne bakıyordum. Ne zaman gece gökyüzüne baksam, önce Büyük Ayı'yı arardı gözlerim. İri iri ve parlak yıldızlarıyla gökyüzüne sere serpe uzandığı için onu kolayca bulur, sonra da bir yerlere sıkışıp kalmış, silik kişilikli Küçük Ayı'yı arardım. Onun kuyruğunda da diğer altı kardeşine inat olanca gücüyle ateş saçmakta olan en parlak yıldızı, Kutup Yıldızı'nı... Göklerin kraliçesini... Yine tam bulmuştum ve eşime:

"Bak, işte Küçük Ayı! " demeye kalmadı, Kutup Yıldızı'ndan çıkan bir yıldırım, önümüzde duran ot yığınına geldi, tutuşturdu! Aniden oldu her şey. Anız yanmaya başladı. Benim gözlerim o yıldızda kaldı. Korkmadım desem, yalan olur. Ateş, tam ben onu ona gösterirken çıktığı için olayı eşim de görmüş oldu." Annem:

"Nasıl çıktı ateş? Şimşek çakar gibi mi? " diye sorunca:

"Yıldız kayar gibi çıktı, yıldırım düşer gibi düştü. Sıcaklığını falan duymadım ama... Bu arada az kalsın unuttuyordum, oranın cehennem olduğu hissettirilmişti bana ve ben eşime: "Bu ateş, cehennemden geldi! "dedim. Otların yanışını seyrettik. Bu, minik bir olaydı. Sembolik..." dedi. Annem, rüyayı kısaca şöyle yordu:

"Gafletten, uyarıya... "Ayağınızı denk alın! " denmekte ikinize de. Kavgayı gürültüyü kesin, hayatınıza bir çeki düzen verin. Allah Kahhar'dır. Kahreder! Ateşle tehdit ediyor bizi. Ona göre hareket edin! İbadetlerinizi aksatmayın. Çocuklarınıza da örnek olun."

"Cehennem yedi kat... Ablacığım, acaba o yıldızlar cehennem mi? "

"Allah bilir neyin ne olduğunu. Bize bildirmemiş."

"Cennettekiler çok geniş yerler verileceği söyleniyor. Büyüklüğü hayal edilemeyecek kadar geniş yerler... Bunların her biri bir gezegen dahi olabilir diye düşünüyor insan. Büyük Ayı da Cennet olmasın? "

"Cehennem tasviri de hadisler ışığında güneşi hatıra getiriyor. Fakat yeraltında da bir cehennem var... Her ne kadar aklımıza getirmeden huzur içinde kabuğunda gezinmekte ve rahat rahat uyumakta olsak da bir bombanın üzerindeyiz. Elmanın kabuğu kadar kısmı taş, toprak, su... İçi? "

"İdris ve İsa A.S. ın göğe yükseltildiği, onların cennette olduğu söyleniyor. İyi bilmiyorum ama bu bilgi Kuran'da varmış. Peki, o zaman cennet nerde? Var ki onlar oraya alınmış. Belki gezegenlerde..."

"Belki de galaksilerin her biri birer cennet... Bilemeyiz ki! Aklımız hayalini kurmaya bile yetmez."

"Araştırsak bulabilir miyiz acaba? "

"Sadece ayetlere dayanarak tahminler yürütebiliriz. O kadar. Böyle şeylere boş ver. Sen kıl namazını, işine bak. O işler, bizim işimiz değil. Çağrılınca gideceğiz. Artık nereye koyarsa... İnşallah, cümlemiz cennete konuruz! Bütün Ümmet-i Muhammed! .. Amin! "

"Âmin! "

"Yarattığı cinleri bile Allah'a ortak koşular. Hiçbir bilgileri olmadan O'na oğullar ve kızlar uydurdular. Allah, onların ileri sürdüğü sıfatlardan uzaktır. Doğmamıştır, doğurmamıştır. Görüneni de bilir, görünmeyeni de... O, müteâl'dir. Yani Çok Büyük ve Çok Yüce'dir."

"Rabbimizden hiçbir şey gizlenemez."

"İşte onu bilelim, yeter. O zaman kimse günah işleyemez. Bir de, kimseyi aşağılamayalım. Aşağılananları da İslam ile yüceltmeye çalışalım."

"Dediğin ismi anlayamadım ben. Anlamını yani... Kavrayamadım."

"O isim, bizim kavrayabileceğimiz gibi değil. Hiçbir sıfatı bizim tasavvurumuza sığmaz! Asla! .. Ancak o mübarek ismin zikrine: "Ya Müteâli" demek suretiyle devam edilirse anlamına mazhar olunur, makamı yükseltilir ve her türlü zulümden korunur."

Bu konuşmadan anladım ki sadece çocuklar değil, büyükler de arayış içindeler ve benim o zamanlar yapmakta olduğum gibi hayal dünyalarında geliştirdikleri bir şeyleri gökyüzünde bir yerlere yerleştirmekteler.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0346

Onur Bilge

0347 - EI BERR

Onur BİLGE

Zerrin Hanım, gerçekten ilginç bir insan. Tanıdığım en enteresan kadın. Anlattıklarına inanmak istiyorum, çünkü hiç yalan söylemediğinden eminim ama bazen öyle olaylar anlatıyor ki inanılacak gibi değil! Akılla mantıkla izahı mümkün olmayan birçok şey anlatıyor. Bazen masal dinler gibi dinliyorum, inanmak istemiyorum ama çoğu zaman gerçek olabilir düşüncesine kapılıyorum, günlerce aklımı kurcalayıp duruyor. Neler neler anlatıyor! Hatırladıkça bazılarını aktarayım ki unutmayayım.

Tatlı bir göçmen şivesiyle başlar konuşmaya. H harflerine hiç yüz vermez. Kamber'e benzetirim konuşmasını ama onlardan değil, Arnavut asıllı oldukları söyleniyor. Rumelili aksanıyla konuşuyor. Bursa halkının çoğunluğu öyle konuşuyor. Her neyse... Ben onun söylediklerini bu defa, olduğu gibi, duyduğum gibi yazayım.

Bir akşam yine bize gelmişti. Çocukların gürültüsünden canına yettiği zamanlarda böyle bunalmış bir halde gelir, yarım saat bir saat oturur giderdi. Yine öyle kaçamak bir gelişti. Çocukları evde bırakmış, birbirlerine emanet etmişti:

"Çok kalmıycam. Beş dakika bi geçivereyim, dedim! " dedi, her zamanki gibi.

"Ateş almaya mı geldin? Otur biraz! Ne acelen var? " dedi annem. O da onun klişeleşmiş lafıdır.

"Gidecem! Kızanlar yalnız. Oynarlar kendi kendi kendilerine. Bakarsın kavga mavga ederler. Başlarına bi iş gelir. Neme lazım. Çok oturmam! "

"Hep öyle denir de iki kadın bir araya geldi mi hayvanlar otlar gelirmiş de: "Daha iki çift laf etmedik, ne çabuk akşam oldu? " derlermiş birbirlerine. Bitmez bizim anlatacaklarımız."

Konu konuyu açtı. Annemle aramızdaki kuvvetli hislerden, rüyalarımızdan falan bahsederken söz döndü dolaştı, duru görü olayına geldi. Zerrin Hanım sık sık böyle başından geçen enteresan olaylar anlatıyordu. Yine başladı:

"Ben en çok, insanların en iyi amellerini merak ederim. Epimiz Müslüman'ız. Mutlaka herkesin bir güzel ameli vardır. Gerek ibadet olsun, gerekse iyi iş olsun, muakkak ki güzel bir sevap işlemişizdir, onu da Rabbim çok beğenmiştir. Öyle diil mi? "

"Ameller de derece derecedir. Öyle derler eskiler. Hele gençlerin amelleri güneş gibi parlarmış. Bizimkiler artık yıldız bile değil, mum ışığı..." dedi annem.

Annemle benim aramda da inanılmaz bir telepatik bağ vardır. Daha önce birçok ilginç olay yaşadık. Onun için biz de meraklıyız böyle şeylere. Telepatinin gerçekliğine... Hatta ben araştırma yapmaktayım. Olayın aslını anlayamamakla beraber, sık sık yaşamakta olduğum için inanırım öyle şeylere. Kadın fal falan bakmıyor ya Allah malum ediyordur. Anlattığı bazı olaylara biz de şahit olduk. Yalan değil. Var bu kadında bir şeyler ama ne? Çok zikir çekiyor. Ondandır mı? Kocasını çok eziyet ediyor, çocukları öylesine... Kim bilir hangi nedenle? Ermiş midir, nedir?

Koltukta oturuyordu. Kalktı, ayaklarını altına topladı, eteğini düzelterek tekrar oturdu. Dalgın dalgın kucağına baktı bir süre. Anlatacaklarını zihninde toparlamaya mı çalışıyordu, yoksa transa mı geçiyordu? Aniden aklına bir şey gelmiş gibi başını kaldırdı,

eliyle saçlarını alnından arkaya atarak anlatmaya devam etti:

"İç tanımadığım insanlara bi şey sormaktan oşlanmam. Onları kendim tanımak isterim evvela. Onun için de o kişiyi incelemeye başlarım. Vücut dili diye bir şey vardır ya... Al ve hareketlerini ince ince incelerim. Sonra onun akkında derin derin düşünmeye başlarım. Bu arada sıkı bir bağ meydana gelir, aramızda. Ne diyolar? Rabita mı? Beyinden beyne dalgalar mı gidermiş, neymiş... İşte öyle telepati kurarım. Eninde sonunda Yaratan'ıma sorarım. Anlayamam pek çünkü. Ben ne bilirim? Bilse bilse O bilir onu ve onunla alakalı er şeyi... O zaman o bana malum eder." Annem tasdik etti:

"Tabi canım! Allah bilir! Gaybı yalnız Allah bilir. O bildirirse bilebilirsin, ancak." Ben de başımı sallayarak katıldığımı belirttim.

"Bak şimdi! Diyeceksiniz ki aptala malum olur. Gülün gülün siz! " derken kendisi de gülüyordu. "Ben de gülerim ama doğru derim. Yeminle! Şurdan şuraya gitmeyeyim, yalanım dolanım varsa! İster inanın, ister inanmayın! Size kalmış artıkım orası."

"Neden inanmayalım canım. Neden yalan söyleyesin? "

"Ablacığım, sen bilirsin beni... Neyse... Bakın, ne oldu bi gün, biliyo musunuz? Köye gitcektik. Düğüne. Çoluk çocuk güzelce hazırlandık, bayramlıklarımızı giydik, çıktık yola. Doğru dolmuşların kalktığı yere... Oraya vardığımızda, bizden önce gelmiş bekleyenler vardı. Kadınlar, kızancıklar... Biz de oraya bi yere durduk, bekliyo. Sağımızda solumuzda insanlar var. On kişi kadar varız. Önümüzde de bir kadın var. Öyle köylü möylü falan değil, baya sosyetik biri, iyi mi? Gayette şık giyinmiş.

Gözüm takıldı bi kere. Tam da önümde... Bir iki adım sağa gidiyo, dönüyo, bir iki adım sola gidiyo... Acele işi mi vardır, nedir... Sabırsızlanıyo... Şeytan dürttü beni. Başladım merak etmeye. Acaba derim, bu kadın neyin nesi? İyi bi kadın mı kötü mü? En iyi ameli nedir? Sana ne be kadın ama dedim ya işte merak...

İnce uzun, sarışın bir anım... Eli yüzü düzgün... Üstünde döpiyes... Topuklu ayakkabılar... Kırk kırk beş yaşlarında... Ben de o zamanlar otuz anca... Ya Rabbim, derim bu kadın en iyi ne yaptı acaba? Aradan birkaç dakika geçti, öyle ben düşünürken. Sonra bir ayal başladı gelmeye bana. Bir kadına yemek yedirir. Kadın aç, ihtiyar, yorgun, alsiz... Sonra bakarım değişir. Bu defa gözüme görünür ki bu almış aynı kadını önüne, yıkar onu, paklar. Yeni elbiseler verir ona, giydirir, tarar saçlarını. Bakarım bakarım bir onu görürüm. Kadın kirli paslı gelmiş bunun evine. Bir dualar bir dualar... Değme gitsin! Gırla! ..

Durdum durdum, duramadım, pirelendim. Soracam da adam kızar, soramam. Sonra dedim, kendi kendime, ne olursa olsun, soracam ben bunu! Benim adama yavaşça dedim:

"Bu kadına bi şey soracam ben, tamam mı? "

"Sana ne elin kadınından be ya? Tanır mısın ki soracan? Ne soracan? A! Ne soracan? "

"Tanımam, nerden tanıyayım? Konuşacam işte bi şey, kadın kadına..."

"İyi, konuş bakayım! Kısa kes ama bak kafamı bozma! Sevmem ben öyle fazla muabbeti! "

"Meraba! Size bir Şey sorcam. Çok merak ettim de..."

"Merhaba! Buyrun! "

"Siz, eskiden yaşlı bir kadını evinize alıp yedirdiniz iirdiniz mi? Yıkayıp temizlediniz mi? Temiz elbiseler verdiniz mi? "

"Bilmem. Hatırlamıyorum."

"Saçları falan birbirine girmiş. Üstü başı kirlenmiş. Çok yaşlı... Zayıf, kambur, esmerce..."

"A! Hatırladım. Öyle birisi vardı. Bakanı yokmuş. Bir kere ama bir kere evime götürdüm. Evet, yıkadım, giydirdim. O kadar... Az kaldı bende... Günübirlik..."

"Kendi elbiselerinizden..."

"Evet, ama bunu ben bile unutmuştum. Sen nerden bildin? Ben Ankara'dan yeni geldim. Tanımazsın, bilmezsin... Allah Allah! Şimdi ben seni merak etmeye başladım."

"İyilik zayi olur mu be ablacığım? Ne kadar dua etti, kim bilir! O, sizin en iyi ameliniz, biliyo musunuz? Aslını Allah bilir. Ben öyle issettim."

"Nasıl bildin ama ben onu öğrenmek istiyorum. Cin falan mı topluyorsun? Fal mı bakıyorsun? "

"Aman ablacığım! Ne çini, ne falı? İçime doğdu işte, öylesine diyiverdim. Kibir getirmeyeyim de... Doğrusunu Allah bilir, yine de. Bildiysem O bildirmişti."

"Allah Allah! Demek öyle ha! Yazık ya! Çok kötü vaziyetteydi. Yemek verdim, karnını doyurdum. Çok dua etmişti. Hayretler içindeyim, biliyor musun? "

"Aydi abla, bana müsaade... OŐça kal! " diyerek ayrıldım yanından. Bizim minibüsümüz gelmişti. Pindik gittik."

Bunları anlattıktan sonra bir süre o konu hakkında konuştuk, birer kahve içtik, kalkıp gitti ama derdi bize düştü. Bu olay üzerinde bir süre annemle düşündük, konuştuk tartıŐtık. Doluya koyduk almadı, boşa koyduk dolmadı. Daha sonra babam geldi. Ona da anlattık:

"Allah, Berr'dir." dedi.

"Bunu bilmeyen yok ki! " dedik, bir ağızdan.

"Bir, sayısal olarak değil... Berr veya Ber diyeceğim, olmayacak. Çünkü onların anlamı farklı; kara, toprak demek. Berr ise dinimizce iyi işler işleme, iyilik, güzellik demek. BađıŐta bulunma, herkesten fazla iyilik yapma, kullarına yardımcı olma anlamlarında Yüce Allah'ın bir sıfat ismi... İyi insanlara hak ettikleri karşılıkları verir. Yapılan iyilik, hardal tanesi kadar da olsa, kayda geçer. Her iki kadına da lutfetmiş. Zerrin Hanım'ıma malum edip, diğerine yapmış olduğu iyiliğin nasıl kayda geçtiğini bir Şekilde göstermiş. O yapmış ve unutmuş. Allah unutmaz! Asla! .. İyiliği ve ihsanı çoktur, gerçek iyilik ve

ihsan sadece onda vardır. Allah'ın sıfatlarının içinde İyi sıfatı vardır, kötü sıfatı yoktur. İnsanlara El Birr sıfatından bahşetmiş, kötülük vermemiş. Çünkü öyle bir sıfatı yok."

"Hani her şey zıddıyla biliniyordu, baba? "

"İyilik de kötülükle bilinir ama o sıfat Allah'tan değildir."

"Peki, kimdendir? "

"İyiliğin olmamasındandır."

"Anlayamadım. Şimdi kötülük yok mu? "

"Yok. Karanlık var mı? "

"Var. Olmaz mı? Dışarıyı kapkaranlık."

"Karanlık diye bir şey yoktur. Işıksızlık vardır. Kötülük de yoktur. İyiliğin olmaması halinde ortaya çıkan durumdur, o! Allah kötü değildir ki kötülüğü yüklesin! O, iyiliği verir ve iyi olunmasını arzu eder. Kurallara uyulduğu zaman kötülük ortaya çıkmaz. Onu ortaya çıkaranlar, iyilikten uzak kalan insanlardır."

"Allah'ın iyilik ve ihsanının sınırsız olduğunu, kulları için daima kolaylık ve rahatlık istediğini biliyorum. İyiliğe karşılık on misli karşılık verdiğini, kötülüğün karşılığının bire bir olduğunu da..."

"İyilik yapmayı aklından geçiren ama herhangi bir sebeple yapamayana, yapmış gibi mükâfat verdiğini, kötülük yapmayı düşünüp de yapmayana ceza vermediğini de biliyorsun, değil mi? "

"Biliyorum. Fakat Berr ile Birr arasındaki farkı bilmiyorum. Bazıları Berr, bazıları Birr diyor. Hangisi doğru? "

"Berr, iyiliği ve hayrı geniş olmak anlamında Birr mastarından sıfattır. Hayır, mutlak anlamda faydadır, öyle veya böyle, bir şekilde yarar sağlamak anlamındadır. Birr ise bizzat yarar sağlama niyetiyle yapılan hayırdır. Onun için Birr'e kemal-i hayır, yani en mükemmel hayır derler. Berere ise, Berr'in veya Bârr'ın çoğulu olup, çok hayır sahibi anlamına gelir, Bârr'ın çoğulu olunca, söz ve fiillerinde sadık demektir. Ebrar, Ademoğulları hakkında, Berere de melekler hakkında gelmiştir. Ebrar, azlık ifade eden çoğuldur. Ademoğulları arasında etkiyâ, takvâ sahibi insanlar azdır. Berere ise çokluk ifade eden çoğuldur. Meleklerin hepsi müttakidirler."

"Aman baba! Yeter Allah aşkına! Aklım karıştı! Şimdi bildiklerimi de unutacağım! Ayaklı kütüphanesin, mübarek! "

"Şuna bak! Teşekkür edeceğine neler söylüyor! Teessüf ederim! "

"Teşekkür ederim, babacığım. Bu iyiliğini asla unutmayacağım! "

"Bakıyorum konuyu kavramışsın. Sözlüye gerek kalmamış."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0347

Onur Bilge

0348 - Et TEVVAB

Onur BİLGE

Fırsat buldukça Define'ye hayat hikâyesini anlattırıyorduk. Uzun zamandır bir araya gelememiş, anlatması için sıkıştıramamıştık. Bu pazar, Neşe ve Orçun ile beraber tam havasında yakaladık ve yavaş yavaş yüklenmeye başladık.

"Dedeciğim, evi yok pahasına sattın, borçları kapattın, anneni bir eve yerleştirdin, taşraya çıktın. Haritada yer beğendin, kıyı şeridini taradın ve Antalya'da yerleşmeye karar verdin. Bir ev kiraladın. Bir de dükkân buldun. Et yemekleri hazırlamaya ev yemekleri sunmaya başladın..."

"Hatırlatma be Neşe'm! Baştan yanlış işler yaptım, hayatımda."

"Neler mesela, dede? "

"Neler olacak, Orçun? Hata üstüne hata işte! Yeryüzünde hata namına ne varsa..."

"İçki sigara, kumar, kadın kız? "

"Eh... Sigara hep vardı, şimdi de olduğu gibi... Pipo zevkim, vazgeçilmezim... Onunla bütünleştik."

"Ya diğerleri? "

"Ah, Semiray! Hayatımın en yanlış adımındı o! Bir ayağı kesilen insan nasıl olur? İşte öyleydim, yarı yerimi o illete kaptırdığımda. Sonra diğerleri geldi. Çorap sökücü gibi... Her türlü aksilik, bela sökün etti! Uzun hikâye! "

"Yani nasıl? "

"İçkiye el uzatan, kolunu kaptırır. Sadece kolunu olsa iyi! Parasını pulunu, malını mülkünü, işini evini evladını... Maddi manevi bütün varlığını... Her şeyini! Her şeyini! .. Karısını bile kaptıranlar var, ne diyorsun! .. Ben de çok şey kaybettim o illet yüzünden, çok! .. Kesilen bir bacak yerine gelir mi? "

"Ne bacağı, dede? Beni meraklandırma! Yoksa bir bacağı... Olamaz! "

"İkisi de yerinde, Neşe... Atlama hemen! Meraklanma! Demek istediğim başka bir şey... O tür bir kötü alışkanlık, bir bacağı kesilmesi gibidir. Öyle bir hatadır ki telafisi, çoğu zaman mümkün değildir! Geriye dönüp düzeltilemez."

"Bırakmayı deneseydin! İraden o kadar zayıf değildir senin, dede! "

"Yapamadım işte bir türlü, evlat! Denemedim mi sanıyorsun! .. Oğlum, hayat inişli çıkışlı... Beşer, şaşar düşer... Ayak almadık taş olmaz, başa gelmedik iş olmaz. Oldu bir kere! Bir rüzgârdı, geldi geçti! Bırakalım şimdi onu! Nerde kalmıştık? Ha... Tamam, hatırladım. Ailevi geçimsizlik ve kutsal bildiğim aşkım nedeniyle sadece özel günlerde bir iki kadeh içmekte olduğum içkiyi gitgide çoğalttım. Son zamanlarda sıkıntım arttıkça arttı, alkol de o şekilde..."

"Eşin ne diyordu bu işe? Annen? "

"Eşimin ne dediğine aldırduğım yoktu. Annemin dedikleri kulağımda hâlâ... "Allah Gafur'dur, affı sever. Tevvab'tır, tövbeleri kabul eder. Belki nâdim olur da af diler diye fırsat verir, hemen cezalandırmaz ama mutlaka cezası gelir bu saygısızlığın! Tehir eder, ihmal etmez! Dünyada da ukbada da cezası gelir! " der dururdu, garibim."

"Allah ihmal etmez, imhal eder! Yani mühlet verir. Cazası gelmez olur mu! Gelecek tabi ki! "

"Geldi de zaten! Neye el attıysam kurudu! .. Tutduğum her dal elimde kaldı, döndü gözümü oydu, cebime koydu! "

"Alıştıran da oydu, değil mi? "

"Yok, o değildi, babam..."

"Neticede onlardı. Ebeveynin yani..."

"Nasıl yapar bir ana baba bunu evladına, ya? "

"O zamanlar bu bir lükstü, Semiray. Cumhuriyet sonrası... Özenti... Yüksek sosyetenin, olmazsa olmazlarından..."

"Cemiyet hayatının elzemlerinden... O devir, öyle bir devirdi, evlat! Binlercesi gibi bizi de iskambil kâğıtları gibi devirdi! .."

Sohbeti burada bitiriverecek, konuyu değiştirecek ya da son zamanlarda çoğunlukla yaptığı gibi yine yalnız kalmak istediğini söyleyerek bizi başından savacak sandığım için gereksiz, abartılı bir panik ve sesime yansıyan telaşlı heyecanla:

"Afedersin, dede... Lütfen devam et! " diyivermişim.

Hızla başını kaldırınca bir an göz göze geldik. O sesin sahibinin, şaşkınlıktan gözlerini kocaman kocaman açmış, hayretle ona bakmakta olduğunu görünce takılmadan edemedi mutlaka ki:

"Ne yapacaksın kız? Koca koca açmışsın gözlerini, dikkatle dinliyorsun! Romanımı mı yazacaksın? Utanma utanma! Al eline kâğıdı kalemi de not tutmaya başla, hadi! Bedava malzeme, de mi? Seni açığöz seni! .." dedi, yan yan gülerek.

"D..." dedim.

"Ne `de` si? "

"Sen D mi dedin? "

"He! Eyle dedim! "

"Ben de D dedim! De hadi dede! De! " Orçun:

"Sen çoktandır içmiyorsun, öyle değil mi dedeciğim? O illetten kurtulalı yıllar oldu, değil mi? Demek ki azmedince oluyormuş." dedi. Dede ona cevap verdi ve arkası gelmeye başladı. Çok seviyordum onun hayatını ondan dinlemeyi.

“Öyle de... Vücut çürüdü bir kere! Kaç kere ölüme yattım, kaç kere kefen yırttım! ..”

“Neydi zorun, o kadar içecek, dede? Ona ne beden ne de para pul dayanır! Davulhanelerin mi vardı? ”

“Başına gelmeyen bilemez, Orçun! Başına gelmeyen bilmez! Bizde o rakı denen zıkkımı, uyusun ve alışsın diye çay kaşığıyla, üç günlük bebelere bile verirler! Ana sütü bir, aslan sütü iki... Hele balıkla ne güzel gider namussuz! .. Tövbe tövbe! .. Tövbemi bozduracaksınız şimdi bana, ya! .. Konuyu değiştirelim! .. Yoksa ben değişeceğim, ha! ”

“Değiştirelim! ” Değişmektir, tövbenin asıl anlamı; dönmektir. Kulun isyan yolundan dönmesi demektir.”

Sohbet bu şekilde devam ederken dedenin tezgâhına bakmakta olan birileri bir şeyler almaya kalktı. Haliyle dede de kalktı. Kendi aramızda söylenmeye başladık. Uyaklı muyaklı oldu. Herkes art arda söyledi. Karmakarışık bir şeydi. Aklımda kaldığına göre şöyleydi:

“Yine beş dakika ihtiyaç molası...” “Meraktan patlamış mısır arası...” “Uludağ Gazozu, fıstık çekirdek...” “Alışveriş, pazarlık...” “Hep böyle bölük pörçüklük...” “Azar azarlık...” “Dedeye de Maşallah! ” “Koca bir nal nazarlık...” “Biz de sandık ki ermiş! ” “Nasıl da içermiş! ..” “Hiç ermiş gördük mü ya! ” “Görmedik, sahi! ” “Nasıl olur ki ermişlik? ” “Hakka gönül vermişlik...” “O’ndan güller dermişlik...” “Dünyaya boş vermişlik...” “Ukbaya yönelmişlik...”

Şimdi, gecenin bu saatinde, bir yılbaşı gecesi öncesinde, sarı ampul ışığında hızlı hızlı kaleme aldığım bu pişmanlığın bana anımsattıklarını da sıralamadan geçsem olmaz!

Her şey zıddıyla bilinir. Her şeyin bir düşmanı var. Günah, sevabın zıddı... Sevabın da düşmanı var. Hardal tanesi kadar kibir, dağlar kadar sevabı eritir, bitirir.

Günah, kir üstü kir... İşleyende kibir... Oysa hakir mi hakir... Dağlar kadar günahı da pişmanlık eritir. Onca seyyiat, afla silinir. Günahkâr, Rabbinin huzuruna kibirle değil, başı önünde, utançla gelir. Samimi bir gelişle, o huzurdan eli boş dönülmez, eli kolu dolu gidilir.

Kabir, insan bedeni kadardır. Dardır. Günahtan men eden duygunun adı ardır. Sabrın sonunda selamet, ucunda cennet vardır. Farkı fark edene ferahlık, çalışana rahatlık...

Günahla sevap, akıl ve irade sahipleri içindir. Robot varlıklardan farklı olmamız istenmiş. Cebren eğilmemiz değil, irademizle secdemiz... O nedenle hem gizli hem aşikâr olanı; akıl, mantık ve gönülle bulmamız, sevgi ve teslimiyetle O’na ulaşmamız arzulanmış.

Habbe habbe, kubbe kubbe olurken eşref-i mahlûkat küçülür de küçülür...

Günahı ve günaha meyli yaratan, affa hazırdır. Tövbe kapıları gece gündüz kapanmaz. Herkes kapısını kapatır, gönüllerin kapısı da kapanır, tövbe kapısı asla kapanmaz. O kapı Rahmet kapısıdır. Ardına kadar açıktır.

İnsanın bir tarafında nefis, bir tarafında irade... Biri sağ elinden, biri sol elinden çeker,

çarmıha gerer. Yasaklar ayakları bağlar, arzular dağlar kadar... Gözler casus... Göz görür, can ister, gönül için için ağlar...

Her yerde tuzak, her adımda ağlar... Birine takılmayan, diğerine takılır. Kafile gider, o geride kalır. Kendisini kurtarması zaman alır. Oysa bir yerlerde zamanı sayan birileri vardır. Vakit uzun gibi görünse de çok ama çok dardır.

İnsan ömrü, saman alevi kadardır. Hemen önünde kabir, ardında hesap vardır.

Kurallar, hatalar ve pişmanlıklar... Kural koyan, uyan uyamayan ve uymak istemeyenler... Düzeni kuran ve işletenin emirleri ve yasakları... Tatbik edenler, edemeyenler, her iki kesimin de müracaat edebilecekleri tek merci... Nihayet hesaplar kapanır. Kimisi kârla kimisi zararlar...

Zarar... Neresinden dönülse kâr... Yeryüzünde ve gökyüzünde ne varsa, O'nunla var. Her muhtaç, yalnız O'na bakar.

O'na tapar ya da tapmaz. O'na muhtaç... O ise ihtiyaçtan münezzehtir, her yarattığı için daima uyanık ve hep var.

Günah, pişmanlığa kadar... Yanı başında tövbe, akabinde merhametle af var.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ -0348

Onur Bilge

0349 - EI MÜNTEKİM

Onur BİLGE

Hemen hemen her akşam bir yerlerden silah sesleri geliyordu, geceler cinayetlere gebe, sabahlar ağıtlıydı. Öğle vakitlerinde cenaze alayları seyretmeye alışmıştık, sloganlar dinlemeye, intikam duygusuyla sıkılan ve yukarıya kalkan yumruklar görmeye... Evimiz Akademi'ye çok yakın olduğu için bulunduğumuz caddede çok olay yaşanıyordu. Geceleri silah sesleri gelmeye başlayınca, tüm ışıkları söndürüyor, pencere önlerinden uzaklaşıyor, sokak bekçilerinin düdüklarını duyuncaya kadar perdeyi aralayamıyorduk.

Çıkar odaklarının kışkırtmasıyla kardeş kardeşi vuruyordu. İlerde, çok büyük hatalar olduğu mutlaka anlaşılacak davranışlar sergileniyordu. Dökülen kanlarla, iktidarlar değişiyordu. Her iki taraftan kıyıma uğratılan Vatan evlatları asla geri gelmeyecekti!

Olaylara karışanların yanı sıra, olaylar nedeniyle okuyamayan gençlere de yazık oluyordu. İnsanların, evlerindeyken bile can ve mal güvenlikleri yoktu. Birileri zarar görecekti, birileri ölecekti, birileri de zamanın lider sayılan kadrolarında keyif sürecekti.

İnanılan değerler aynı şekilde korunabilecek miydi? Unutulup gidecek miydi yoksa? Bu zihniyeti anlayamıyordum. İnsanlar, hiç tanımadıkları insanları, karşı fikirde varsayımıyla, acımasızca öldürebiliyordu. İnsani değerlerimize ne oluyordu?

Acısıyla tatlısıyla bir yıl daha sona ermişti. Bu gece yeni bir yıla girecektik. Birkaç saat sonra bu yıl geride kalmış olacaktı. Neler neler geride kalacaktı! Fakat kalplere yerleşen kin ve intikam duyguları ne yazık ki geride kalmayacak, aynı tazeliği ve sıcaklığıyla mermilere yansıtacak, çok canlar alacaktı!

"Dua edelim! Ülkemizin selameti için dua edelim! Yapacak başka bir şey yok! Allah ıslah etsin!" diyordu annem.

"Neden dua ediyoruz? Her şey olacağına varmıyor mu? Kadere inanan insanlarız..." diyordum.

"Dua etmemiz istediği için dua ederiz. Allah öyle istemiş." diyordu babam.

"Beddua etmek geliyor içimden! Bu insanları birbirlerine düşürenleri Allah kahretsin! .." diyordum.

"Beddua iyi değil ama canı yananın sergileyiverdiği bir oç alma isteği..."

"Benim de canım yanıyor! İçim yanıyor! .."

"Beddua, iki tarafı keskin kılıca benzer. Karşıdakini de keser, sallayanı da... Kötü niyet beslemek, hoşgörüsüz olmak ve affedememek, öfke anında, Yaratılanı, Yaratan ile ilişkisizmiş gibi farz edivermek de cezalandırılma nedeni olsa gerek."

"Ölende mi öldürende mi? "

"Tek taraflı bir olay değil! İki taraf da Yaratan'ın, görebildiğimiz kadarıyla tabi, şimdilik dünyadaki cezasına çarptırılır."

"Ceza verilmemişse? "

"O zaman da takdir Allah... Taksimata rıza gösterilmelidir. Unutulmamalıdır ki Hâkim-i Mutlak O'dur. Neyin nasıl, ne zaman ve nerede olmasını ya da olmamasını isterse, istediğini istediği gibi yapar. Allah'a, ne yapması gerektiğini tarif edecek değiliz. Haşa! .. O, işitici, görücü, bilicidir ve her şeyden haberdardır. Semî, Basîr, Âlim, Habîr... Bizim bildiğimiz doksan dokuz ve bilemediğimiz sayısız sıfatın sahibidir."

"Ne yapacağız şimdi? Beddua etmeyecek miyiz? Bunlara da mı beddua etmeyeceğiz? "

"Etmeyeceğiz. Beddua yerine hoşgörü, af ve dua gerekir. Allah ıslah etsin, cennetine, cemaline layık kullar eylesin o kullarını! " Affetmeyen affedilmeyecek! Allah Muhammet Ümmetini affetsin, fazlıyla cennetine koysun. Amin! "

"Allah vermeyecek de kim verecek bunların cezalarını? "

"Allah verecek! Allah verecek ama bela okumak bize yakışmaz. O, herkesi ve her şeyi görüyor. Her şeyden haberdar... Bir zamana kadar sabrediyor. Hemen cezalandırmıyor. Süre tanıyor. Sonra hesaba çekecek ve zalimler zulümlerinin cezasını tam olarak çekecekler! Onlara orada hiçbir arka çıkan olmayacak! Bakma sen dünyada kışkırtanlara! Güvendikleri dağlara kar yağacak! Allah Müntekim'dir. İntikam alır! Fena halde hem de! .."

"El Müntekim..."

"Evet ya! El Müntekim! .. Yer gök titrer bu sıfatın şiddetinden! .."

"Tam anlamıyla ne demek, baba? "

"Müntakim, nakm kökünden gelir, öç alan demektir. Nakm, ayıplamak, hoş karşılamamak anlamındadır. Nimetin zıddı, nikmettendir. Güç göstermek, suçluya ceza vererek işlediği suçtan duyacağı lezzeti ceza elemine çevirerek acısını çıkarmak, yani öç almak demektir. İntikam, öç almak, acı çıkarmak, yapılan kötü muameleye karşılık ve gönül rahatlığına hizmet üzere diğer bir muamelede bulunmak mânâsına gelmektedir.

"Allah bir haz almıyor bundan ama biz alıyor, rahatlıyoruz. Allah, kuralları belirtmiş, kimlerin hangi hallerde cezalandırılacağı bildirmiş. Onun için intikam söz konusu değil."

"O'nun cezalandırması, kendisi için değil, sosyal düzenin sağlanması içindir. İslah etmek, adaleti sağlamak, hayır ve rahmete sebep olmak, gelebilecek felâketleri önlemek maksadıyladır."

"Allah neden cezalandırma yöntemini seçmiş acaba? "

"Ceza vermeyenin emri dinlenmez olur. Kötülük, cezasız kalmamalıdır. Allah, belli bir yere kadar sabreder, sonra isyan eden zalimleri felaketsizliğe uğratarak perişan eder! "

"Halim, Gafur, Gaffar, Afüv, Tevvab gibi sıfatlara sahip ama Adl sıfatı da var. İyinin kötüden ayrılması lazım... Aksi halde adalet tecelli etmez. Testiyi dolu götürenle kıran bir olur."

Allah, merhametlilerin en merhametlisidir ama küfürlerinden dönmeyenleri ve

isyanlarında ısrarcı olanları, af dilemeyenleri iki cihanda da cezalandıracaktır.”

“Yani kısaca, hak edeni adaletiyle hak ettiği cezaya çarptıran...”

“Asilerin belini kıran, canilerin hakkından gelen, azgınlara hadlerini bildiren...” “

“Şerrin içinde hayır, hayrın içinde şer... Şer be şer! Beşer bu! Şaşar düşer! Böylelerinin akıbetlerini merak ettiğim için ölmek eğlenceli olacak! O, gençleri birbirine kırdıran, aynı toprakların insanlarını birbirlerine düşürenlerin sonlarını görmek... Hani sağcılık solcuculuk oynatanların orada nasıl oynatıldıklarını görmek... Tek ayak üstünde üç ayak oyun havasıyla...”

“Az kötü değilsin, Semiray! ”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0349

Onur Bilge

0350 - EI AFÜV

Onur BİLGE

Bir yılı kapatıyorduk. Günah hanemizde, sevap hanemizde ne varsa... Bilânçolar çıkıyordu, hesaplar tutturuluyordu. Ben de yılsonu muhasebe işlemlerimi yapmaktaydım. Birkaç dakika kalmıştı. Yıl değil de ömür bitiyor olabilirdi. Ölüm, yaşlı genç dinlemiyordu, herkes için aynı yakınlıkta ve her an için vardı. Bir dakika sonrası garantili değildi.

Dakikalar azaldıkça azalıyordu. Geri sayım başlamıştı. Ömrümün azar azar, yavaşmış gibi ama hızla tükenmekte olduğunu idrak etmeye başladım. Sevap haneme baktım. Kime ne iyilik etmişim, diye... Pek bir şey göremedim. Hatırlayamadım. Öyle aman aman bir şey yapmamışım ki hafızamda kayda geçmemiş. Ufak tefek şeyler işte! Arada bir kıldığım, genelde geciktirdiğim, çoğu kez kazaya kalan namaz, ramazan orucu, eh işte öylesine... Tesettürsüz, vakitlice kılınan namazsız... Sanki herkes tuttuğu için... Sanki ayak uydurmak gibi bir yerde...

Zekât düşmez bana. O kadar çok param pulum yok. Sadaka olarak ne vermiş olabilirim? Anımsamıyorum. Onda da pek bir şey yok. Yaptığım, sadece dolu dolu arkadaşlık, dostluk... Hatır sorma, gönül alma, dert dinleme, çözüm üretmeye çalışma, bir nebze de olsa karşımdakini ferahlatma, o kadar.

Viraneye götürdüğüm çoğu şey evden... Babamın aldıkları ya da annemim pişirdikleri... Çorbada tuzum yok. Burnuma kadar girmedikten sonra dilenciye para vermiyorum. Yoksulu arayıp bulmuyorum. Mahallemizde kaç muhtaç var, bilmiyorum. Eskiden, bir mahalleye taşınıldığında muhtarlıktan yörede fakir fukara olup olmadığı sorulup öğrenilir, onlara el uzatılmış. Bir tanesi aç yatsa, tok yatanların hepsinden sorulacaktı.

Evden okula, oradan kendi okuluma, arada Viraneye... Bazen onlarla parka, teleferiğe, Uludağ'a... Hemen hemen her hafta sinemaya... Yazsa Gemlik'e, Mudanya'ya denize...

Hayat bu olmamalı mutlaka. Saniyeler sayılmakta... Eski yıl, pılısını pırtısını toplayıp gitti, bir daha gelmemecesine. Yeni yıl geldi. Yeni sorumluluklar, onunla birlikte... Bu zamana kadar bunun böyle olması geldiğini hiç mi hiç düşünmemiştim. Böyle şeylerle sadece annem babam ve o yaştakiler yükümlü sanıyordum. Konunun ne kadar dışındaydım! Oysa şimdi... Yeni yıla girerken...

Artık ben de para kazanıyorum, çünkü. Çünkü kazanmaya başlayalı epey oldu. Birilerinin rızkı birilerinin ceplerine konurmuş. Onların paylarının verilmesi ama mutlaka verilmesi gerekirmiş.

Bir de günah haneme baktım. Anaya babaya: "Öf! .."bile denilmeyecek. Hâlbuki babam bizi Amerikan terbiyesine göre yetiştirmiş. Eğri oturuyor, doğru konuşuyoruz. İkişiyile de arkadaş gibiyiz. Hararetli hararetli konuşuyor, tartışıyoruz. Ev içinde, birbirimizleyken öyle katı kurallar yok. Son derece rahat paylaşımlarımız var. İster istemez kırgınlıklara sebep olan olaylar da var aramızda, uzatılmasa, en kısa zamanda tatlıya bağlansa da... Ana baba hakkı, evlat hakkı...

Dışarıda kar, diz boyu... Sıkı bir soğuk... Epeydir yağmakta... Her yer bembeyaz... Şehrin üstüne patiska çarşaf örtülmüş gibi... Kar temizlik... Kar beyazlık, bembeyazlık, aklık... Hep böyle kalsa! Hiç kirlenmese! Yol ne kadar güzel görünüyor! Pamuk döşenmiş gibi... Ne yazık ki bir süre sonra ayaklar altında ezilmeye, güneş vurunca da erimeye

başlayacak. Geçen arabaların tekerlek izlerinden başlayarak kirlenecek. Eninde sonunda çamurlaşacak, kurtuluşu yok. Biz de tertemiz geldik, yeryüzüne. Kirlenmeden kalamazdık, bu çamur deryasında. Günahlara bulaştık.

İnsanın ölüsü de dirisi de çevresini kirletiyor. Herkes birbirinden iyi ya da kötü yönde etkileniyor. Nihayetinde kul hakir... Kir üstüne kir.. Toprak örtmese... Aman Allah'ım! .. Hayat geçip gitse de o kalıntı bizde... Affa kadar... Önce biz affetmeliyiz kendimizi. Önce biz!

Bir yılbaşı gecesi konaklamak için gelen, Uludağ'ı yastık yaparak başının altına koyan, Bursa Ovası'na kar beyaz çarşafını usulca yayan, sere serpe yatmakta olan Tanrı misafirini bana beni düşündürdü. Göklerin derinliklerinden, bulutların yüreğinden koparak şiir gibi geldi. Zifiri karanlıklardan zerre kadar etkilenmeden, apaydınlık, bembeyaz... Kapkara geceden bir hece kirlenmeden... Maksudı bu muydu acaba? Bana beni göstermek... Ondan mı yağdı? Söylemek istediği farklıydı da algılamamda mı değişiklik oldu?

Her şey bir şey söylüyor, anlamak isteyene. Üzüyor, sevindiriyor. Duyguları harekete geçiriyor, dikkatle bakınca. Bir işe yaramadığı zannedilen, yeryüzünü süsleme amacıyla yaratılmış gibi görünen ne varsa, önemsiz değil. Onların da bilip bilmediğimiz işlevleri var.

Bizim oralarda yağmurlar yağardı. Bardaktan boşalırcasına yağmurlar... Kırkikinci yağmurları... Yağmur sonraları hemen güneş çıkardı. Yıkanan toprağı dümdüz etmiş, çizime hazırlamış olurdu. Belli yerlerimiz vardı, çizgi oynamak için. Ellerimizde sivri uçlu tahta parçaları, yüzünü çizdik. Defalarca üstünden geçerek o kadar derinleştirirdik ki tekrar yağmur yağsa dahi silinmezdi. Tozu toprağı giderdi sadece. Yağmur sonrası oturmuş olurdu, toprak. Kuruyunca betonlaşırdı. Daha da zevkli olurdu, oyun. Hayat daha da zevkliydi. Çünkü çocuktuk. Uçtuk... Biz büyüdük, çizgiler silindi. Gözyaşı yağdı üzerlerine. Yağmurlardan güçlüydü. Hasret kaldık sorumsuz mutluluklara.

Şimdi günahlarım geliyor aklıma. Kırdığım kalpler, yaptığım haksızlıklar... Bilerek öldürdüğüm böcekler, bilmeyerek ezdiğim karıncalar... Kopardığım çiçeklere kadar... Günahlarımdan korkuyorum! En çok da kul hakkından! .. En yakınlarımdan başlamak üzere helalleşmeliyim. Ya aniden ölür de günahlarımla göçersem!

Allah Afüv'dür. Günaha meyilli yarattığı kullarını affeder. Merhametlilerin en merhametlisidir, beni de bağışlar. Bir annenin yavrusuna duymakta olduğu merhametin en az yüz misli merhamete sahiptir, af dileyenlerin günahlarını yok eder.

Nefsimize en zor gelen, aftır. Bazılarının bize yaptıkları iliklerimize işlemiştir, ölsek bile kemiklerimizden çıkmaz! Af zordur ama affetmeyen affedilmez! Ben de kırıgın olduklarımı affetmeliyim ki Allah da beni affetsin!

Peygamber Efendimizin Amcası Hazreti Hamza'yı, Uhut'ta Vahşi şehit etti. Hint, ondan onun ciğerini çıkarmasını istedi. O da söküp çıkardı, ona verdi. Canavarlaşan kadın hırsını bir türlü alamamıştı. Onu dişleriyle paramparça etti! .. Uhut Dağı yerinden oynadı, o kinden! .. Bütün dağlar taşlar titredi! ..Mekke Medine birbirine girdi! .. Yeryüzü sarsıldı! Yerde Müslümanlar, gökyüzünde melekler hıçkırıklara boğuldu! Günlerce dinmedi gözyaşı yağmurları. Yağdı da yağdı, sağanak sağanak...

Uhut'ta Peygamber Efendimizin de dışı kırıldı. Uhut, Uhut olalı öyle bir zulme şahitlik

etmemişti! .. Sevgili amcasına yapılanlara rağmen, şefkat Peygamberi, Vahşi'yi defalarca İslam'a davet etti. En sonunda Vahşi, zekâsını kullanarak üzerindeki azaptan kurtulmak gayesiyle, pazarlıkla dine girdi. Affedileceğinden emin olmak istiyordu.

Müslüman olursa, Allah'ın onu affedeceğini Peygamber efendimizin ağzından duyunca, sevinçle dine girdi. Yalancı peygamber Müseyleme'yi öldürdüyse de Efendimizin içi o kadar yanıyormuş ki onu görmeye tahammül edemiyormuş! Günlerce Vahşi'ye bakamamış:

"Vahşi'ye söyleyin, ilim meclisine gelsin ama benim göremeyeceğim yerden dinlesin, sohbetimi. Dayanamıyorum! Bana görünmemeye çalışsın! " demiş.

Vahşi ölünce, akıbetini sormuşlar. Resulullah Efendimiz, Hamza ile Vahşi'yi kol kola cennete girerlerken gördüm! " demiş. Bir peygamber, asla yalan söylemez! Rivayet doğruysa, mutlaka doğrudur. O, kendiliğinden konuşmaz.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0350

Onur Bilge

0351 - Er RAUF

Onur BİLGE

Akşam dersindeydik. İkinci teneffüsten sonra kantinde buluşmuştuk. Hafif bir yağmur vardı. Açık kapıdan dışarıyı seyretmeye başladım. Bahçe duvarının üstündeki damlalar, cam kırıkları gibi rengârenk ışık saçıyordu. Tam karşıdaki beyaz apartmanın irin akan yüzüne altındaki dükkânın ışıkları vurmuş, benzine can gelmiş, yanakları pembeleşmişti. Arada kalan incir ağacının çıplak dalları ıslaktı. Tek yaprağı bile olmayan ağacın her yerinde, patlamak için havanın iyice ısınmasını bekleyen, gizlenen tomurcuklar, parmak uçlarında hayatta kalma ve olgunlaşma mücadelesinde olan meyveler, birbirlerine uzaktan bakıyorlardı. Anılarımdan annem sesleniyordu:

"İncir ağaçları kardeşin senin... Sakın onlara zarar verme! Dalını kırma! Yaprığına dahi dokunma!"

"Ağaçtan kardeş olur mu? "

"Olur. O senin sütkardeşin..."

"Nasıl? "

"Seni emzirirken sütüm kesildi. Bir kadın bana: "Yemiştin ödünç süt al. Sütün iner. Beben aç kalmaz." dedi. Böyle bir ırsava varmış. O zamanlar gençtim, dini konularda bilgim yoktu, inandım. Bir dalını kırıp, birkaç damla süt aldım, psikolojik bir sebebi olsa gerek ki kısa süre sonra sütüm indi. Aldığım kadarını ağacın dibine sağdım. Dedim ki: "Ey mübarek ağaç! Senden aldığım sütün yerine bunu kabul et! Allah'ıma Hamdolsun! .." Sonra sen emdin."

Cahiliye döneminden kalmış bir âdet olmalı. Çok eski çağlarda, Orta Asya'da ağacın kutsandığını duymuştum. "Şeytan kulağına kurşun! .." diye tahtaya vurma âdeti de oradan geliyormuş. O zamanlar Türkler yer tengürü olarak kabul ediyorlarmış şeytanı. Onun şerrinden gök tengürüye, yani Allah'a sığınıyorlarmış. Allah'tan gerektiği gibi korkmayanlar, şeytandan çok korkarlar. İman pekişince o korku azalırken Allah korkusu, aşkıyla birlikte artarak, Haşyetullah halini alır.

İnsanlara merhamet duymamız emredilmiş. Değil kötülük etmek, kötü diye nitelendirdiğimiz taraflarını anmamız, arkasından konuşmamız bile yasaklanmış. Sadece insanlara değil, hayvanlara da merhamet etmemiz, yumuşak davranmamızı istemiş. Hatta bitkilere bile... Hacda, o kutsal topraklarda tüm canlıların yaşama haklarına saygı vardır. Hiçbir insana ve hayvana zarar verilmez; yabancı bir ot, bir yaprak koparmak bile yasaktır. Onlar dahi yaratılanlara çok yönlü hizmet etmektedir.

Bu düşünceler içindeyken yan masada sakın sakın konuşmakta olan arkadaşlar yavaş yavaş seslerini yükseltmeye, sonra tartışmaya, daha sonra da arka masadaki biriyle kavga etmeye, başladılar. O da susmuyor, boyuna karşı koyuyor, inadına aranıyordu. Bizimkiler ona nefes aldırılmamacasına hücum ediyorlardı. Sataşan, isyan eden, uzun boylu, iriyarı biriydi. Bedensel gücüne güveniyor olmalıydı ki boyuna saldırıyordu. Aslında zavallı, bilgisiz biriydi. Neye inanıyorsa ya da inanmıyorsa onu ilgilendirirdi. Bizimkilere neydi? Sükûnetlerini muhafaza edememişler, konu dışarıya taşmış, olayın aslı astarı herkes tarafından anlaşılıyordu. Bizimkiler hem kalabalık hem de tek yumruk oluvermeye hazırdı. Musa'yı anında indireceklerdi! Karakolluk, belki de mahkemelik olacaklardı. Kim bilir, belki de olay büyüyecek, istikballeri sönecekti. O:

"Gericiler! Yobazlar! Arap uşakları! " diye bağıyor, arada slogan atıyordu. Viraneciler de onu dinsizlikle, hiçlikle suçluyor, hiç susmuyorlardı! Bir gürültü, bir patırtı! ..

"Sensin ulan! Yobaz senin babandır! Yoz herif! Ukala! "

"Sen ne çıkıyorsun ordan ulan? "

"Horozlanmaya ne gerek var? Hadi işine! .. Vakitsiz öten horozun kafasını keserler. Koparırım kelleni! .."

"Akşam akşam ötme orda, kuş! Horoz bile olamaz bu salak! .."

"Konuşma lan! .. Kapa gaganı! .. Koparırım kafanı, bak! Demedi deme! "

Adı bir peygamber adıydı, kendisi Firavun gibi... Pervasızca konuşuyor, boyuna küfrediyordu. O bir söyleyinceye kadar bizimkiler bin söylüyordu. Bir anda ayaklanıp dört yanını kuşatıverdiler. Sıkıştırıldığı halde, asla geri adım atmıyor, ağzına geleni söyleyerek dini değerlerimizi hiçe sayıyordu. İhsan:

"Oğlum, sen de sus ya! .. "Dediğim dedik, öttürdüğüm düdük! .." demekten vazgeç! .. İster inanırsın ister inanmazsın, bize ne? Bizin imanımızdan ibadetimizden sana ne? Var git, ne halin varsa gör! " diyor, sesini bile duyuramıyordu. Diğeri bar bar bağıyor:

"Oğlum, sen karışma! .. Tamam mı? Ateistim ulan, ateistim! Var mı bir itirazın? İbadetmiş! .. Dersinize bakın siz, dersinize! .. Vatan elden gidiyor, şimdi ibadet vakti mi? Takunyalı yobazlar, aptallar... " diye ağzına geleni sayıp döküyor, söylemedik bir şey bırakmıyor, haykırıyor da haykırıyordu!

"Ya bırakın ya! Bırakın! Alkollü bu manyak! Ne dediğini bilmiyor. Zırvalıyor. Kaale almayın! " diyordu, incecik sesli kızın biri.

"Bizim ibadetimizden sana ulan! " diyordu, Faruk.

"Benim dinsizliğimden sana ne? " diye bağıyordu, Musa. Her ikisi de ayağa fırladı! İhsan araya girmeye, ayırmaya çalışıyordu. Ahmet de Faruk'la saldırıya geçti. Mahir olaya müdahale etti. Biri birini, biri de diğerini tuttu. İri yarı biri de Musa'yı tutarak geri çekti. Biri daha gelip kısıkaça alarak, oturtular. O kadar kişi o üçünü zor zapt ediyordu! Az daha Faruk'la Musa boylaşacaklardı! İkisinde de ağız burun, kaş göz kalmayacaktı! .. Ahmet de destekçisiydi. Ondandır atik davranmıştı. Belki de Faruk'a bırakmayacak, o haklayacaktı! Neredeyse okulun en uzun boylusuydu.

Kantin ayağa kalktı! Dışarıdan gelenler de oldu. Her iki tarafı da on on beş dakikada zorla yatıştırdılar. Etraf yavaş yavaş sakinleşmeye başladı. Alıştıktık böyle olaylara. Oldukça sıradandı. En çok ideolojik farklılıklar nedeniyle kavga oluyordu. Böylesi hiç olmuyor değildi ama nadirdi.

Orçun'a haber vermişler. Sivil polislerle geldi. Onlar da öğrenciymiş gibi aramızda bir süre oturdular. Ortalığın yatışması için çay getirdi arkadaşlar. Otekini uzaklaştırmışlardı. Biz bizeydik. Faruk daha sakin görünüyordu, Ahmet iyice çileden çıkmış, küplere binmişti:

"Biz, incileri tavukların önüne değil, insanların önüne saçıyoruz sanıyorduk. Elimizde

kalplerin anahtarı varsa... Üstelik anahtar değil de maymuncuksa... Hangi kapı kapalı kalabilir bize, diye düşünüyorduk..." dedi, hınçla.

"Tamam ama Ahmet, sen adamı hazırlamadan pat diye tebliğe başladın. Sende de kabahat yok mu şimdi? " dedi Nihat. Ahmet iyice kızdı:

"Ne yapacaktım ya? "

"Önce ilgilenecektin... Sevgi verecektin..."

"Sen karışma, arkadaşım! Verdik vereceğimizi! Vermedik mi? " Faruk:

"O anahtarın ilk dişi ilgidir, zaten. İkinci dişi sevgidir. Üçüncü dişi bilgi, dördüncü dişi ibadettir. İlgiiyi bile anında reddedenin ya akli yoktur, ya güveni çoktur! Zorla arandı! .." dedi.

"Arkadaşlar, baş demezsiniz bunlarla! Kalpleri mühürlendiye, çaresi yoktur! O zaman noktayı koymaktan başka yapabilecek bir şey yoktur, artık! Bu kadar basit! .." dedi Mahir.

"Bütün bunlara ne gerek var? Rezil olduk herkese! .. Bir daha olmasın! Sakın! .." dedi, Orçun. Ahmet hâlâ burnundan soluyor, kalkıp kalkıp oturuyordu:

"İlk dişten, birey birey ilgilenmeye çalışırken reddedildik. Oysa ikinci adımda sevgi verecektik. Arzu ederse bilgi... Sonra da nasibinde varsa, ibadete başlaması için gereken yardımı esirgemeyecektik. Gerisini zaten kendisi yapardı. Küfrün batağında boğulup gidecek, cehennem kütüğü olacak! .. Yazık! Çok yazık! .. O ne yaptı? İlk teşebbüsümde, kapıyı yüzümüze kapattı! Bu yaptığının adı nemrutluktur! " İhsan müdahale etti:

"Ahmet, bırak ya! Karışma arkadaşım ya! Derdi seni mi buldu? "Kendü bülür padişah! " dermiş yeniçeriler... Kendü bülür! " Mahir:

"Kafayı sertme ağacına vurdu mu akli başına gelir! .." derken, Ahmet:

"Bizimkisi, yakınlık göstermekti. Yardımcı olmak amacıyla... Ta ordan laf attı. Biz yine iyi niyetle ilgi gösterdik, cevap vermek istedik; bilgilendirmek, dilimizin döndüğünce..." diyor, beraat etmeye çalışıyordu.

"İstemeyene dağıtacak kadar fazla sermayemiz yok! Canı cehenneme! .." dedi, Faruk:

"Bırakın ya! .. Bırakın sarhoşu, yıkılana kadar gitsin! .." dedi, Faik, umursamaz bir tavırla elini sallayarak. "İşiniz mi yok! .."

"Bırakın ya! Anasının babasının uğraşmadığıyla siz mi baş edeceksiniz! .." diyerek çay almaya gitti Necmi.

"Bıraktık efendim, bıraktık. Ne hali varsa görsün! Günah bizden gitti! " dedi, Faruk. Mahir:

"Adamı indirecektiniz az daha, ulan! Nasıl bırakmak o öyle? " dedi.

"Güzel güzel konuşmaktan anlamıyor! Ne yapalım? "Nush ile uslanmayı etmeli takdir, takdir ile uslanmayanın hakkı kötüdür! " Biz de öyle yapacaktık, elimizden aldınız! " dedi, Faruk, umursamaz bir tavırla.

"Ya, neden hemen atılıyorsunuz? Girişiveriyorsun uz birbirinize! Sakin olun, ya! Allah Allah! .." dedi, Orçun. Ahmet ısrarla iddiasına devam ediyordu:

‎ "Nasıl sakın olalım, arkadaş? Nasıl sakın olalım? Adam mukaddesatımıza dil uzatıyor. Alıyor, yerden yere vuruyor! Susacak mıyız yani? Eli kolu bağlı bekleyecek miyiz? Seyir mi edeceğiz? "Bir yanlış görünce elinle men edeceksin! Elinle olamıyorsa dilinle düzelteceksin! Öyle de olamıyorsa, kalbinle tavır koyacak, yani buğzedeksin! " dememiş mi Efendimiz? Adama, "İslam! " diyeceğiz: "Çok da dertti ya bana! .." diyecek, biz de susacağız öyle mi? "

"Susamazsın, susamazsın! İçinde öyle bir ben var ki, susturmaz seni! .." dedi, Nihat. Ahmet zaten yatışmak bilmiyordu:

"Yani susmazsak: "Ben! .." demiş oluruz. Öyle mi? Onun yaptığı külliyen yanlış... Bana ne? Bana zararı mı var? Yok ama ona zararı var. Göz göre göre ateşe düşmesini mi seyredeceğiz? Bir el uzatmak gerekmez miydi? Neresinde egoizm bunun? "

"Yok şu adam dinli şu adam dinsiz... "Nerden biliyorsunuz? Kalbine girip baktınız mı? " "Bu da hadis..." dedi, İhsan.

"İtiraf etti... Siz de şahitsiniz, değil mi arkadaşlar? " diye etrafına soran gözlerle bakan Ahmet'i sakinleştirmeye çalışıyordu, Orçun:

"Belki sadece dili öyle söyledi, belki içten içe iman edenlerdendi! Bilemeyiz. Onu ancak Yaratan bilir. Mesela ölümlerin arkasından falan konuşurlar. Doğru değil. Ya öyle değil de son nefeste iman etmişse? Helalleşme fırsatı, şansı da yok. Kim ne yaptıysa yaptı gitti, karşılığına kavuşacak. Bize ne demek düşer? Allah, taksiratlarını affetsin! O kadar! .." diyerek.

"Görecek ya! Görecek. Sadece yaşlılarla hastalar ölmüyor ki! Bütün yollar Allah'a çıkıyor. Eninde sonunda herkes bir şekilde O'yu bulacak! Bekliyoruz, göreceğiz! İnşallah demiyorum. Eminim! Mutlaka göreceğiz! "

"Yeter artık, Ahmet ya! Bu kadar sertliğe gerek yok! Sakin ve sessizce... Şefkat ve merhametle... Allah Rauf'tur, kullarına çok şefkatlidir, esirgeyendir. Acımaya lââyık olmayanlara bile acıyandır. Biz de öyle olmaya çalışmalıyız."

"Orçun doğru söylüyor. Allah, yarattıklarına çok merhamet eden, taşıyamayacakları yükleri yüklemeyen, hoşgörülü ve yumuşak davranandır. Kullarına ihtiyaç duydukları her şeyi bahşetmiştir. Yeryüzünde hiçbir yarattığını merhametinden mahrum bırakmamıştır. Son derece şefkat sahibidir. İnaneti tarifsiz ve sınırsızdır. Asi kullarına bile kesintisiz ihsan etmektedir." dedi, Mahir. Konuyu değiştirmek amacıyla:

"Allah, göklerdeki ve yerdeki her yaratığa aynı merhamet ve şefkatiyle muamele eder. Her biri aynı şekilde feyz alırlar. Farklılıklar arz etseler de aslında iç içedirler. Farklı görünmeleri algılamadaki farklılıklardan kaynaklanmaktadır." dedim. "Biraz dinler misiniz beni, arkadaşlar? Size bir şey anlatacağım. Efendimiz, azılı münafıkların ıslahıyla, kendisini paralarcasına uğraşmış. Hatta kendisini o denli harap etmemesi için

bir ayet iniyor: "Sen onların üzerine memur değilsin, sadece tebliğ et! " Buna rağmen O şefkat Peygamberi onların ayaklarına defalarca gitmiş. Amcasını da dışlamamış. Görüşmeyi, konuşmayı kesmemiş. İman etmesi için onu bağrına basmış. O da ona destek verenlerden olmuş." Orçun destekledi:

"İnsanlara yaklaşımımızda bizim suçumuz çok... Onları dışlamak yerine aramıza almalı, doğuları anlatmaya çalışmalıyız. İşte o zaman belki bir vakit gelir de inkârdan vazgeçerler."

"Resulullah Efendimiz, inanmayanları lânetler, "Ne halleri varsa görsünler! .." diyerek kendi hallerine bırakır mıydı, yoksa bıkip usanmadan, sevecen bakışlarıyla gözlerini okşayarak anlatır da anlatır mıydı? " dedim, sonra.

"Anlatırdı tabi ki! Kırmadan dağıtmadan... Şimdi ayrılık vakti, sen ben zamanı değil! ..Kim ne fikirde olursa olsun, fikriyatı bizi bağlamaz! İncanın hesabını da kendisi verecek! Biz, Türkiye Cumhuriyeti Toprakları üzerinde yaşamakta olan herkes, tek yumruk olmalıyız. Zaman, birlik ve beraberlik zamanıdır! " dedi Orçun. "Biz burada birbirimizi yerken Yunan kapıya dayandı! Ayrı fikirlerde olsak da en küçük bir tedirginlikte tek yumruk olmalıyız! Kıbrıs savaşında olduğu gibi... Sağcısı solcusu, dinlisi dinsizi tek bir yumruk..."

"Tahammüllü olmalıyız." dedim. "Olgun insanlarız. Mutlaka gerekiyor da olacaksa, seviyeli tartışmalar olsun. Onları aramıza alalım, önce iyice dinleyelim, konuşmalarını bitirinceye kadar sabredelim, Biz onları bir süre dinlemezsek, onlar bizim Kuran'ımızın hakikatlerini ölünceye kadar dinlemek istemezler! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0351

Onur Bilge

0352 - MÂLIKÜL MÜLK

Onur BİLGE

Allah, mülkün mutlak, gerçek, ebedi ve ezeli sahibidir. Mülkünde dilediği gibi tasarruf eder. Kimseye tasarrufuna itiraz ve eleştiri hakkı vermemiştir. Gerekene gerektiği kadar verir, dilemezse vermez veya geri alır. İhtiyaçtan münezzehtir. Mülkünde hiçbir ortağı, yardımcısı olmadığı gibi hiçbir şeye ve kimseye ihtiyacı da yoktur.

Yarattıklarına ait gibi görülen her şeyin gerçek sahibidir. Malik olunanların Malik'idir ve mülkünde arzusunca hükmeder. Ortağı da dengi de yoktur. Bahsettiği her şey ödünçtür. Bir vakte kadar kullanılmalarına izin verilmiştir.

Vakit dolduğunda, yani Kıyamet koptuğunda, o büyük buluşma ve kavuşma günü, bütün insanlar mezarlarından kaldırılır, haşır meydanına fırlarlar; yapmış oldukları iyi ya da kötü hiçbir iş ve hallerinden hiçbir şey gizli kalmaz, Allah her şeyden haberdardır, her şeyi bilmektedir. Onlara şöyle hitap eder: "Bugün mülk ve hâkimiyet kimin? " Hiç kimse cevap veremez. Allah yine buyurur: "Mutlak galip olan, tek hâkim olan Allah'ın! "

O gün mülk, yani hükümlanlık, Her şeye Galip, Tek, Bir, Eşsiz, En Üstün ve Kahhar olan, her şeyi Kudret ve Hâkimiyet, yani saltanat ve tasarrufu altında tutan, her şeye gücü yeten Allah'ındır!

Yarattıkları üzerinde mutlak tasarruf yetkisi vardır, O'ndan başkasına kulluk edilmez. Biliyorum. Biliyorum en çok O sevilmeli, sevgi O'nda yoğunlaşmalı ama ben, beyni boşalır boşalmaz, sıradan bir kulunu İlahlaştırarak bütün merkezlerini, tüm kılcal damarlarına, en son hücrelerine kadar tamamını hınca hınç Suskun Prens'imle dolduran biriyim. Sadece beynimi doldurmakla kalmayan, o düşüncenin tesiriyle yüreğimin kökünde patlayan aşk tohumunun çatırtısını işitmekte, hızla boy atarak damarlarım boyunca yayılmakta olan dallarının kollarının oluşturduğu tatlı mı tatlı sızıyı parmak uçlarıma kadar hissetmekte, saç diplerime kadar ürpermekteyim, bedenimdeki her bir tüy onlara iştirak etmekte...

Onunla olmak en güzel birliktelik, yanımda olamasa da... Belki en güzel yanı, yanımda olamaması... Onun için duygularım bakir, arı, pak... Hücre hücre atom atom, elektron elektron tüm varlığımı işgal edilmişken benden geriye kalan de var ki onunla O'nunla olabileyim?

Ya Rabbi! Yaratıp benlik bahsettiğin bu ben, tek kılıçla bin parçaya bölünen bir ben... İşgal edilmişim, fethedilmişim, bende benden eser ve hükümlanlık kalmamış, kendimi nasıl idare edeyim? Mantığım susturulmuş, aklım uyuşturulmuş, Seni nasıl idrak edeyim? Bana, bana ait ve hükmedebildiğim bir şey bulabilsem ki onunla Sana yönelsem!

Ya Malik-ül-Mülk! .. Uçsuz bucaksız kâinatı yaratan! Mülkün tek sahibi! Tek hükümdarı! Dilediğini aziz, dilediğini zelil eden! Hayır da Senin elinde, şer de... Her şeye Kadirsin, beni bana bırakma, yardım et!

Ya Zelcelal-i vel İkrâm! İkrâm ettiğin bedenim, aklım, ruhum kontrolümden çıkmış! Gözlerimi çevirdiğim yerde o hayal, duyduğum her ses ondan bir anı çağrıştırmakta, yediğime içtiğime sinmiş, damağımda aşkın sarhoş edici lezzeti... Tadımlık bir sevgi bu verdiğin, bilincindeyim. Aşkına hazırlamaktasın kalbimi, an be an genişlemekte, hissetmekteyim ve demekteyim ki yüreğimin zarını muhafaza eyle, çatlamasın ki aşkımdan mahrum kalmayayım!

Biliyorum, bende bana ait olduğunu hissettiğim her şey emanettir ve bir süre sonra geri verilecektir. Biliyorum, o kulun da emanettir bende, benliğimde... Varım yoğum, ruhum, tenim, sevgim, neyim varsa Senin! Her şeyin ilk ve son sahibi Sensin!

Krallar, padişah gelmiş geçmiş, mülkünün üstünden. Üstünde yemiş içmiş, gezmiş tozmuş, Seni bulmuş ya da bulamadan içine dolmuşlar. Toprak yine o toprak, onların ellerinden koparak bu zamana kadar gelen, kıyamete kadar yoluna sakın sakın devam edecek olan ve onlar, ondan ödünç aldıkları sayısız taneyi tek parça halinde ona iade eden.

"Hangi güzel yüz ki toprak olmadı!
Hangi güzel göz ki toprak dolmadı! "

"Bu gün mülk kimin? " Senin, Ya Rabbi! .. "Kahhar olan Allah'ımın! Tevhidim böyle, öylece kabul et ve lutfet gerçeğine uymayı, şartlarını yerine getirmeyi... İnkâr eden zındıklardan değilim, uzak kalan gafillerden eyleme beni! Halkayı zikrine dâhil et! Kalbimden halka halka dağılan zikrinin hoşluğu, beynimi tavana vurduran sıfatlarının sarhoşluğu olsun! Tüm azalarım isimlerinle işlesin, adın tekrar tekrar sarssın ruhumu, nurların rengârenk yağsın! O İlahi ahenk ve heyecanlı ritimle kendimden geçeyim! Gün boyu adın dilimde, isimlerin beynimde olsun. Gözlerim tefekkürde, aklım yalnız ama yalnız Sende... Öylece yaşat beni, o hayal edemediğim aşkın lezzetiyle, İslam'ın erişilmez tadıyla...

Bir kulunun aşkı bu kadar şiddetli, ya Senin aşkın, Allah'ım? Senin aşkın nasıl? Ne zaman tadabileceğim? Ne zaman öğreneceğim? Seni o aşkla nasıl bileceğim? Zikrin ne zaman inecek kalbime? Henüz beynime yükselmekte, her biri hafızamda yerli yerine yerleşmekte...

Kendimden hoşnut değilim. Aksine her düşünüşümde kendimden şikâyetçiyim ama başkalarına baktıkça halime sayısız şükretmekteyim. Hamd-ü Senalar... Hamd-ü Senalar... İyi ki Müslüman bir ana babadanım. İslam Ülkesi'nde doğmuşum. Yalnızca iman bana kalmış. İman ettim, Allah'ım. İman ettim. Anlayışımı, ilmimi ve imanımı Sen arttırdı!

Öyle çözümsüz dertlerim yok, saymakla tükenmeyecek kadar. Verdiğine razıyım, fazlasını talebim yok. Dua etmemizi emrettiğin için dua ediyorum. Dertlilerinin derdine derman, hastalarına şifa, muhtaçlarına ihtiyaç duydukları her şeyi lütfet, Ya Rabbi!

YOK ET KÂİNATI

Rabbim, istemiyorum, çiçekleri
Al yiyecekleri, içecekleri...
Al sevgilileri, bütün ekleri...
Yok et kâinatı, Sen kalana dek! ..

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0352

Onur Bilge

0353 - ZÜL CELAL İ VEL İKRAM

Onur BİLGE

Takvimlerde kışın bitmiş olduğu üç cemrenin düştüğü belirtilen bir zaman... Bir cumartesi akşamı, her zamanki gibi gece yarısına kadar odamın ölgün ışığının huzuru içinde bir süre ders çalıştıktan sonra günlük planımı yaptım ve kafama göre takılmaya başladım. Teypte, çoğu zaman olduğu gibi Zeki Müren vardı, kalbimde Karanlıklar Kralı, önümde derdimi yüklediğim kâğıtlar, elimde yağ gibi kayan bir tükenmez kalem... Samanlı teksir kâğıtları ve üzerlerine teleme peyniri gibi dökülen mürekkep...

Yazabilmek için duyguların galeyana gelmesi, sükûnet, loş ışık, konuya göre seçilen müzik yönünden ortamın müsait olması da şart benim için. Biraz okumak ve bir süre düşüncelerimi toparlamak da öyle... Yine böyle bir hazırlık anında ansızın şimşekler çakmaya, hava korkunç gürültülerle bombardımana başladı! .. Nasıl korktum! .. Gök öyle bir gürlendi ki ne güreleme! .. Aman Allah'ım! .. Felaket geliyor! ..

Ben Antalya çocuğuyum. Alışığım böyle havalara. Ansızın gelen yağmura; havanın, ne varsa boşaltıp açmasına... Fakat öylesine dalmışım ki boş bulundum, sıçradım birden!

Perdenin aralığından elimi uzatıp camın buğusunu sildim, yaklaşarak gayriihtiyari İlhan'ın penceresine doğru baktım. Oysa dışarıya, yağmura bakacaktım. Aynı anda onun da pencereye yaklaşmakta ve hızla camı silmekte olduğu gördüm. Bu kadar olur yani! .. Her hareketi duygularını hissettirdiğinden, bu telaşlı cam silişi, benim için endişelendiğinin ifadesi olarak algıladım.

"Korktun mu? Nasıl da aniden bozdu hava! " diyordu, hal diliyle.

"Felaket yağacak, felaket! .." diyordum olanca gücüyle beynimin. Alnımı cama yaslamıştım. Dışarıda kıyamet kopuyordu! .. Öyle bir yağmur başlamıştı ki sokak lambasının ışığı bile körelmişti! Gözlerimi görmesi imkânsızdı. O da bir karartıdan ibaretti benim için. Öyle bir afetti ki akli olan cama falan yanaşmazdı! Dolular camları dövmeye başladı. Yer bir anda Konyaaltı sahiline döndü! Yer yer serpiştirirken biriken küçük beyaz yuvarlaklar caddeyi tamamen kapladı. Bir süre dışarıyı seyrettik birlikte. Dışarı buz, yüreklerimiz kor. Aşk denilen şey, dünyanın en güzel duygusu ama böylesi zor mu zor! ..

Dilimde yeni yeni dillenmeye başlamış bir şiir, tekrarlanışında sihir var. Dilim depreşmeden kalbim kıpramada... Kendim mi oluşturuyorum bu duyguları? Aşka karar veren ve seven ben miyim? İrademle mi, öylesine gelen, geliveren bir rüzgâr mı? Doğallığında oldu, bence. Tasarlanmadı, kararlaştırılmadı. Ben... Son zamanların en şiddetli fırtınası! Zamane cadısı!

İki göz karşı karşıya gelmiş, bak! Şiirin şarkılaşmış. Yüreğinin derinine inerek çıkardığın dizelerden onun hiç haberi yok. Midyeler misali ikiye katlayıp sakladığın kâğıtların arasındaki incilerin sedefinin adını aşk koymuşsun. Ayrılık var ilerde. Ne kadar yağarsa yağsın bulutlanan yüreklerden yüreklerle bembeyaz çakıllar, ne kadar acıtırsa acıtsın, eninde sonunda ayrılacaksın! ..

Çok şey anlatıyor, acımasızca camları döven buz parçaları. Yüzüme yüzüme yağsın istiyorum. Aşk değil baskın gelen. Özleme endişesi, kaybetme korkusu, belirsizliği beklemek, ifade edemediğim çok şey var, içimde. Zaman, zamanı değerlendirme zamanı... Anı yaşama... Sabah olmasın! Ayrılık olmasın! .. Neler geçiyor aklımdan! Yüreğim yangın yeri; çığlık, şikayet, feryat! .. Yaşamak geceyi camdan cama... İki cam

arası ala fıcırık boz duman! ..

Duvaklı bir şiir dilimde... Dilimde dilim dilim dizeler... Bulutlar küme küme caddede. Dışarı buz, içerisi kuz... Gecemiz oryantal, salıvermiş simsiyah saçlarını, bembeyaz tüller içinde dans ediyor, peçeli... Peçeli bir sevda yaşanıyor, dilsiz... Sözcüksüz atışma yapıyoruz, bir gece yarısı... Saat, bire geliyor. Bir çocuk çıkıp geliyor, çıplak dağlarla sarılı, karlı bir diyardan, günün birinde. Gecenin birinde, gecenin bir'inde... Sevincim, mutluluğum onun ellerinde... Dakikalar önem kazanmış, saniyeler su gibi akmakta... Camda bir karartı... Hasret kaldığım gözler karaltıda... Hiçbir şey göremiyorum ama biliyorum göz gözeyiz, yürek yüreğe, dans edercesine, slov... Romantizm dorukta... Zaman çalmak, olabildiğince geceden... Saati dakikalara, dakikalari saniyelere bölerek, yaşadığımızı hissederek, olanca gücüyle kalplerimizin...

Aşk, vazgeçilmez bir duygu! Tarifi imkânsız! İnsan, karmaşık bir varlık... Çözümü mümkün değil! .. Sayısız duygular içindedir. His âleminde özgürce yaşamaktadır. İstekleri vardır, pek çok... Beklentileri vardır hak etse de etmese de... Başkalarına bağlı tarafları vardır, tek olsa da... En çok ama en çok beğenilmek ve sevilme ister, hem de herkes tarafından, en çok birince... Reddedilmeye tahammül edemez, bir ele el uzattığında. Yenilgiyi kabullenemez, reddedilirse. Her şey bitmiştir, belki de hiç başlamamıştır ama o kendince yaşamaktadır, frene dokunmayı aklına bile getirmek istememecesine... Belki ilerde gerekebileceği düşüncesini fersah fersah uzak tutarak kendisinden... Şifa dileme niyetine bile girmeden yaşamaktadır, derdiyle sarmaş dolaş... Çünkü haliyle hoştur, hoşnuttur sevgisinden. Öyle güzel bir derttir ki bu, iyileşmeyi aklından bile geçirmez! Tatlı tatlı acıtan bir sızı vardır hasta kalbinde... Dermanı kesilse de, sürünse de aşk denen mikrobun hükmünde, "Of! .." bile, "Öf! .." bile demez! Ne kadar şiddetlenirse şiddetlensin, yine der ki: "Eyvallah! .."

‎

"Hoştur bana Senden gelen...

Ya gonca gül yahut diken..." demiş Koca Yunus.

Ne zamana kadar? Allah aşkı, kul aşkını yavaş yavaş yerinden edip, mekânı olan kalpten sürüp çıkarıncaya kadar... Şemseddin Sivasî de diyor ki ötelerden:

"Sür çıkar ağyârı dilden tâ tecelli ede, Hakk!
Padişah konmaz saraya, hane mamur olmadan! "

Allah aşkı, yeri hazırlanmadan gelip oturmaz! Küçücük kalplere sığmaz. Kocaman kocaman yürekler ister! İşte o küçücük kalplerimiz, mecazi aşklarla, seve seve, berelene berelene genişleyerek İlahî aşka hazırlanacak. "Vazgeç! " demek kolay. "Unut! " bir kelime! Ya vazgeçmek, vazgeçebilmek? Unutmak, unutabilmek? Hem de böylesine hoşnutken derdinden! Derinden alevler, derinden koca koca ırmaklar geçerken, yanan yüreğine o taraftan serin serin seher yelleri eserken.

‎

Öyle, pat diye olmaz o işte! Antrenman gerektirir. Mecazi aşklar, alıştırmalardır. Yazılı ve sözlü sınavlardan geçeceğiz.

Bir de itiraf etme sıkıntısı ve heyecanı var... Reddedilme korkusu da beraberinde... Ya kabul edilmezse gönül bahçesinden derilen kucak dolusu güller, sümbüller? En iyisi gizli kalması... Aşkım bana aittir! Beni ilgilendirir! Onu hissetmek için başkasının kabulü gerekmez. Benim hislerimden kime ne? Bu, benim hastalığım! Her hastalığım gibi kendim çekerim. Ne avuç açarım, ne aman dilerim!

Aşk, içte yaşanmak içindir. Salon çiçeğidir, dışarıda yaşayamaz.

Dolu hızını alamamış, her yeri vurmuş, yorulmuş, durulmuştu. Her yer bembeyazdı. Kar gibi yukarılarda kalamamış, hırsından yerlerde sürünmekteydi. Seyrine doymuyordu ama üşüdüğümü fark ettim. O da üşümüştür, diye düşündüm. Belki yatağından kalkmıştır. Sabaha kadar sinekler gibi cama yapışıp kalacak değiliz ya! Sadece yoğun bir duygu seliydi yaşanan. Hissetmekten ibaretti. Bir şey gördüğü yoktu. Usulca perdeyi kapattım. Aradan baktım. Birkaç saniye sonra o da kapattı ve bir süre sonra ışığı söndü.

Dışarıyla irtibatım kesilince tam bir şekilde içime döndüm. İçime, Rabbime... Bana bahsettiği en büyük nimetlerden olan sevmeye yeteneğim için şükrettim. Yalnızlığımın dayanağını bahsettiği için... Sonra aklıma gelen her nimeti için birer birer şükretmeye başladım. Saymakla bitecek gibi değildi. Genelledim ve Hamd ettim. Sonra uzun uzun tefekkür ettim.

Her şey zıddıyla bilinmekte... İnen yağmurda Cemal, doluda Celal... Günlük güneşlik günler geldi geliyor! Yemyeşil halılar serecek ayaklarımızın altına... Göz zevkimiz için çiçekler... Belki gözsüzlerin gözlerine girecekler, Gerçek'e götürecekler. Gerçeğe... Zeki Müren'den Ahmet Özkan'a... Kaseti değiştirdim.

"N'oldu bu gönlüm, n'oldu bu gönlüm? Derd-ü gamınla doldu bu gönlüm!
Yandı bu gönlüm, yandı bu gönlüm! Yanmada derman buldu bu gönlüm! "

Gerek ses ve uyak yapısı, gerek anlamıyla beni büyüleyen Rahman Suresi'ni şöyle bir hatırladım. Orada art arda nimetler sayılıp dökülüyor ve insanlarla cinlere:

"O halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz? " diye soruluyordu.

Bizleri pişmiş bir çamura benzeyen bir balçıktan, cinleri de halis ateşten yarattığını, Kuran'ı indirdiğini, gerçekleri bildirdiğini söylüyordu. Günün ayın hesabından, göğü yükselttiğinden, her şeye bir ölçü koyduğundan, yeryüzünü süsleyip bezediğinden, bitkilerin ve ağaçların secde etmekte olduğundan, ikisinden de inci ve mercan çıkarılan iki denizi salıverdiğinden, fakat aralarında engel koyduğu için birbirlerine geçip karışmadıklarından, kavuşamadıklarından bahsediyordu.

Biz de iki denizdik, ikisinde de inciler mercanlar, farklı değerler olan... Yan yana yaşamakta, kavuşmamak bir tarafa asla konuşmamaktaydık. Bir engel vardı aramızda. Bir engel... O iki denizin arasındaki gibi görünmez bir engel... Gurur mu, kibir mi, reddedilme korkusu mu? Bir korku olduğu muhakkaktı. Benim en büyük korkum, aşkımın yara almasıydı. Bir kötü söz onu öldürür, yok ederdi! Bir olumsuz söz... Yani ses tonundaki en küçük negatif değişiklik, hakaret gibi gelirdi. Onca hakaret işitmiş, onca zulüm görmüştüm ama onlara zaten değer vermiyordum ki değerlerini çoktan yitirmişlerdi. Kaya gibiydi onlara bakan yanımda, onca duyarsız ve sert... Söz ve davranışları, üzerimden akıp gidiyordu, izi bile kalmıyordu! Ya o? Ya o en küçük bir hata yaparsa... Bana değil aşka... Her şeyden değerli olan aşkıma...

Konuşmuyorum, konuşmayacağım. Hep böyle devam etsin! Aşkını yaralayan ağız denen yaydan çıkan söz denen oklardan hiçbirine hedef olmak, aşkıma riske atmak istemiyorum.

Denizde koca dağlar gibi yükselen gemiler... Buzdağları olabilir. Bence buzullara dikkat

çekilmiş. Cehennem yaklaştırıldığında, yani kıyamete yakın o koca dağların bile eriyip yok olacaklarına... Yeryüzünde her şeyin fani olduğuna, yalnız Celâl ve İkrâm Sahibi'nin kalıcı olduğunda... Öyle ya... Göklerde ve yerde canlı namına ne varsa hepsi muhtaçtır ve O'ndan isterler. O, her gün yeni bir iştir. Ancak iki sıfatını bir araya getirerek adeta şöyle söylemiş:

"Kerem'ime yakışır şekilde nimet yağdırmakta olduğum halde inkâr edenler, Hamd etmeyip sürekli şikâyet edenler, Celâl sıfatımı da görecekler! "

Bir tarafta ihtiyaç sahipleri, yani isteyenler var, bir de büyüklüğünü gösteren, onlara ikram eden... İnsanlar ve cinler, her şey yok edildiğinde kalan sadece Allah olacaktır. İhtiyaç sahipleri yok olacak, Celâl'ile ve Kerem'ile bir O kalacaktır.

"Ey insan ve cin! Sizin de hesabınızı ele alacağız! " demekte!

Celâl'ile tecelli edeceğini bildirmekte! Bir eli yüceliğiyle nimetler sunarken, nimetlerin nereden geldiğini görmeyen isyankârlara ve şükretmeyenlere öfkelenmekte, bir elini yumruk yapmış, kürsüye vurmakta! .. Yer gök sarsılmakta! Yer gök! .. Tümüyle kâinat sarsılmakta! .. Kıyamet alarmı gibi bir zilgit! ..

Nereye gider insan, cin? Nereye kaçar? Her yer O'nun mülkü! .. Ancak Allah'ın verdiği güçle... Ölümün sırrı burada olsa gerek. Ancak ölümlerle... Ölümle verilen güçle... Göklerde taşlanan şeytanın durumuna düşmek... Üzerine ateş ve duman gönderilmesi, savunmasız kalınması...

Kıyamet! .. Az önceki minyatüründe olduğu gibi... Aniden! .. Gök yarılıp, yağ gibi kızardığı zaman... İnsanların ve cinlerin inkârlarının imkânsız olduğu an... Günahkârların yüzlerinden tanındığı, alınlarından ve ayaklarından tutularak cehenneme atıldığı an... Ki onlar orada kaynar su içinde dolaşırlar.

Ya kaynar su yağsaydı, az önce! Ya kızgın sular boşalsaydı bulutlardan! .. Öyle yağın yağmurların örneği de var, yeryüzünde.

Allah'ın makamından korkanlara iki cennet müjdesi... İkisinde de meyve ağaçları... İki kaynak, iki akarsu... Her meyveden çift çift... Cennettekiler, atlastan örtüleri olan yataklara yaslanırlar. Cennetlerin devşirilmesi yakın... Gözlerini yalnız eşlerine çevirmiş dilberler... Ne insan ne de cin dokunmuş... Sanki yakut ve mercandan...

İyiliğe iyilik... İki cennet daha... Yemyeşil... İkisinden de iki kaynak fışkırmakta... Her türlü meyve, hurma, nar... Yeşil yastıklara, nakışlı döşeklere yaslanırlar. Çadırlar içinde güzel huylu, güzel yüzlü kadınlar... Gözlerini yalnız kocalarına çevirmiş, el değmemiş huriler... Büyüklük ve İkrâm Sahibi olan Allah'ım! Adın ne kadar Yüce'dir!

İki doğunun ve iki batının Rabbi... Uzun zamandır aklımı kurcalayan bu ayet! İki doğu ve iki batı... Nasıl olur iki doğu ve iki batı? Nasıl olur? Dünya batıdan doğuya dönmekte ama o an geldiğinde durmakta olan topaç gibi ters yöne savrulacağı düşünülürse ki kıyamet âyetlerinden birisi de güneşin batıdan doğmasıdır, o zaman batı doğu olmuş olacak, doğu da batı... Al sana iki doğu, iki batı! ..

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0353

Onur Bilge

0354 - EI MUKSİT

Onur BİLGE

Gölge varlık... Karanlıklar Prensi... Perdeli Yüz... Suskun Sultan... O/nur simadan beni mahrum bırakan zalim! Acaba zulmünün farkında mı? Farkında mı ne kadar görmek istediğimin? Birkaç saniye seyretmek için fırsat kolladığının?

Seyyid Ahmed el Bedevi Hazretleri geldi aklıma... Yüzünü Afrika Bedevileri gibi örten... O cesur, atik, heybetli ve yüzü dayanılmaz nurlu kişi... Attab, Ebü'l Fityan... Hem seyit, hem şerif...

Otuz yaşlarındayken inzivaya çekilmiş, konuşmama kararı almış ve insanlarla işaretlerle anlaşmaya başlamış. O sıralarda gördüğü üç rüyada da kendisine:

"Kalk, önce güneşin doğuşunu ara! Sonrada batışını... Doğusuna vasıl olunca, batısını aramaya başla! Batısına vasıl olduktan sonra da doğusunu..." denmiş.

Onun üzerine büyük kardeşi Hasan'la Irak'a gitmiş, Abdülkadir-i Geylani ve Ahmed er Rufai hazretlerinin kabirlerini ziyaret etmiş. Sonra Hallac-ı Mansur, Adi b.Müsafir, Sirri-i Sekati, Maruf-i Kerhi, Cüneyd-i Bağdadi gibi ünlü kişilerin mezarlarını...

Mekke'ye dönünce çetin bir nefis savaşına başlamış, birkaç yıl sonra rüyasında işaret edilen Mısır'ın Tanta şehrine gitmek üzere yola çıkmış, Kahire'de Mısır Sultanı Baybars tarafından karşılanarak ağırlanmış, daha sonra onu da eğitmeye başlamış.

Tanta'da, İbn-i Sata'nın evinde kalmış. Aylarca, geceleri o evin damında yıldızları seyrederek tefekkür etmiş. Güneşe çok baktığından gözlerinde ağrı başlamış.

Bir gün Feys'el-Minare denen yere gitmiş. Orada iki kardeş görmüş. Abdül'al bin Fakih ve Abdülmecid... Abdül'al' ı seçmiş ve ondan, gözü için bir yumurta istemiş. O da yumurta karşılığında, üzerindeki yeşil fermmanı istemiş. Yeşil bir değnek de olabilir. Onu alarak annesine gitmiş, olanı anlatmış. Annesi yumurta olmadığını, aldığı geri vermesini söylemiş. Ahmed el Bedevi hazretleri, onu bu defa da Savmia'ya göndermiş. Çocuk orada pek çok yumurta olduğunu görünce çok şaşırılmış, ona bağlanmış.

Ahmed el Bedevi, hiç evlenmemiş. Neden evlenmek istemediği sorulduğunda:

"Ben cennet hurilerine talibim! " dermiş.

Zamanın âlimleri ona tabi olmuşlar, hakkında şöyle derlermiş:

"Sahili görülmeyen bir hakikat ve irfan denizidir! "

Talebelerini teveccüh ve nazarıyla terbiye eder, hiç konuşmazmış. Cahil, manevi eğitim almamış biri huzuruna gelince, bir nazar eder, onda manevi haller belirmeye başlar ve zamanla yüksek derecelere ulaşır, başka yerlere irşat için gönderilirmiş.

Hep peçeli gezer ve hırka giyermiş. Yüzünü gören çok azmış, hiç göremeyenler de varmış. Müridi yüzünü görme arzusu ile yanmaya başlamış ve bir gün dayanamamış, dileğini bildirmiş. Bedevi Hazretleri:

"Ey Abdülmecid! Yüzümü görmenin karşılığı bir candır, bilesin! .." diyerek onu uyardığı halde, o:

"Ey efendim! Yeter ki bir kere göreyim, ölmeye razıyım! .." diye ısrar edince peçesini yavaşça kaldırmış. O/nurlu yüzü gören öğrencisi, bir nara atarak ruhunu teslim etmiş!

Buğday tenli, uzun boylu, kolları bacakları uzun, etli ve kalın, yüzü büyük, gözleri sürmeliymiş. Yüzünde, çiçek hastalığından kalan üç nokta varmış.

Giydiği elbise ve başına sardığı amame, her sene Efendimizin doğum gününde halife tarafından verilirmiş.

Kırk yıl kendisinin hizmetinde bulunan ve ölünce yerine geçen talebesi Abdül'al'a şunları söylemiş:

"Allah'ı zikretmek sadece dille değil, kalple olur. O'nu, hazır bir kalple an! Ondan gafil olma! Gaflet kalbi katılaştırır.

Sabır, Allah'ın hükmüne razı olmaktır. O'nun hükmüne rıza göstermek, nimete sevindiği gibi musibet ve sıkıntıya da aynı şekilde sevinç ve ferahlık duymak demektir. Allah:

"Ey Habibim! Musibet ve ezaya sabredenlere lütuf ve ihsanlarımı müjdele! " buyuruyor.

Zühd sahibi olmaya çalış! Dünyevi isteklerden uzaklaş! Harama düşmek korkusundan, yetmiş helali terk et!

Tefekkürün gerçeği, Allah'ın yarattıklarını düşünmektir, zatını değil...

Birine bir musibet gelirse, sakın sevinme! Gıybet yapma! Söz taşıma! Sana eziyet eden, zulmeden affet! Kötülük yapana iyilik et! Sana vermeyene ver!

Sadık olan fakir, kimseden bir şey istemez, verilirse teşekkür eder, verilmezse sabreder, sünnete uygun hareket eder.

Yalan ve kötü söz söyleme, harama bakma, maddi manevi temiz ol, Allah'tan kork, zikre ve tefekküre devam et! Yolumuzun esasları bunlardır. Hasan Basri Hazretleri derdi ki:

"Sadık olan fakirler arasında bulundum ve bazı meseleler öğrendim. Bunlar, hikmet cevherlerindendi. İnsan, dünyada ve ukbada ilmiyle değer kazanır. Hilmi, yani yumuşaklığı olmayanın ilmi işe yaramaz! Yarattınlara merhamet etmeyene, şefkat göstermeyene Allah katında şefaahat yoktur! Sabırlı olmayanın işlerinde selamet olmaz! Takvası, Allah korkusu, haramlardan sakınması olmayanın, O'nun yanında değeri, bu hasletlere sahip olmayanın cennette yeri yoktur! "

İlhan, hiç konuşmadan irşat ediyor beni. Hal ve hareketleriyle... Ahmet Bedevi gibi... Yüzünü görmek için saatlerce beklediğim oluyor. Gördüğümde Allah'ı hatırlıyorum. Bir eren huzuru var onda. Her baktığımda bana da yansıyor. Ya o İlahi ışık! O/nur! .. Gözlerim kamaşıyor! Aklım kamaşıyor! ..

Her zaman dostlarıma ayıracak vaktim var. İki elim kanda olsa, birkaç dakikalığına da olsa onlarla ilgileniyorum. Bunca düşkünlüğümün karşılığı birkaç saniyelik karşılaşmalar mı? Doyasıya seyredemeyecek miyim o yüzü hiçbir zaman?

Aylar geçti, yıllar geçiyor... Bu sevda artmakta, hasret artmakta, yakınlıkta en küçük bir gelişme yok. Hep aynı terane... Yolda sokakta karşılaşmalar ve camda belirip kaybolmalar... Hasret hasret... Daha uzaklaşmadan çılgına dönmek! Özlemek özlemek...

Ben aşkı düşleyip yaşıyorum. Kendim tasarlayıp kendim hayran kaldım! Belki de kimse böylesi sevgiye değmezdi, belki o da hak etmedi! Yoksa o başka şeyler demek istiyor, ben arzu ettiğim gibi mi anlıyorum? Aslında benimle ilgilendiği falan yok, ben her hareketinden beklentim doğrultusunda anlamlar mı çıkarıyorum? Onun için mi hep perde arkasında? Onun için mi göz göze gelmekten kaçıyor? Bakışlarını bir an yakalasam, hemen gözlerini kaçırıyor. Günahattan korktuğu için mi, ümit vermek istemediği için mi? Görmek istemiyor olabilir mi? Bütün bunları ben mi uyduruyorum?

İnsanoğlu nankördür. Allah diyor. Kaç ayette var! Tekrar tekrar vurgulanmış. Allah'ını bilmeyen beni mi bilecek? Fakat o dindar bir insan. İkilimdeyim. Şiirlerim isyan, itiraz, çığlık! .. Ya yüreğim? Gümbür gümbür sesi gelse de lime lime... Yorgun, durgun, vurgun...

Ya sorgun, Sıskun Sultan? Ya sorgun? Bunca işgal, bunca ihmal! Konuş benimle! Bir şeyler söyle! İyi veya kötü! Sevip sevmediğini bilmiyorum. Artık sadece davranışlarını anlamlandırmak istemiyorum. Bitsin artık bu dilsiz oyunu! Bu yılan hikâyesine bir son ver! Ya da konuş benimle! Emin olabilmem için: "Seni seviyorum! " de!

Tur-u Sina... Allah bile kuluna hitabetti. Onunla konuştu. Sen kimsin? Kim oluyorsun da susuyorsun? Beni neden üzüyorsun? Bu hakkı sana kim veriyor?

Ya konuş ya da bir daha bakma bana! Bunca zaman aynı yerde kalmak, zerre kadar ilerleme kaydetmemek, kaybetmeyi risk olmaktan çıkarmakta, arzulatmada...

İyilerden misin kötülerden mi? Niyetin nedir, bilemiyorum. Artık kendi duygularımdan da şüphelenmeye başladım. Ya ben... Ya ben gerçekten seni seviyor muyum? Ne yapıyoruz biz? Bu nasıl bir aşk? Nasıl bir kara sevda? Ucu bucağı görünmüyor. Niteliği bilinmiyor. Bence adı aşk... Tadı başka... Buruk, acı... Bu ilişki tatsız tuzsuz, yavan... Varsa bir anlayan, bana anlatsa...

Bir ağaçtan ses geliyor. Bir ağaç dile geliyor. Allah, kuluna hitap ediyor. Bir yaratılan, bir yaratılanla konuşmuyor. Sürekli susuyor ve nadiren bakıyor. Anlatmak istediklerini jestleriyle, mimikleriyle anlatıyor. Yürüyüşünden anlıyorum duygularını. Yere basışından... Adımlarının aralığından, ayak seslerinden... Bir süre sonra onlar da susuyor.

Tîne ve zeytuna... İncire ve zeytine... İki ağaca, iki ağacın mahsulüne dikkat çekiliyor. Biri tatlı, biri acı... Biri çok çekirdekli ve ballı, diğeri tek ve yağlı... Biri o haliyle yenebilen, diğeri yenemeyen... Biri yenen, biri yanan... Biri cenneti kazananları sembolize eden, diğeri cehennemlikleri ki onlar yanacaklardır. Kendi yakıtlarını kendileri götürürler.

İncir, tatlı meyve... İman ve iyi amellerin sembolü... Sabrı ve Hakk'ı tavsiye... Bir iyi işe kat kat sevap verileceğinin, bir meyvede birçok çekirdekle sembolize edilişi, iyiliğin karşılığının başaklanması, sümbüllenmesi... Diğerinde acı bir durum... Bir kötü işe karşılık bir günahı simgeleyen bire bir karşılık... Bir tane ve bir çekirdek... İkisi de yağlı, yanmaya müsait... Tane de çekirdek de... Ağaçları da yağ deposu... Yumru yumru yağ...

Sina dağı... Güvenli belde... Allah, En İyi ve Gerçek Dost... En akıllıca iş, Güvenli Belde'ye, yani O'na sığınmak...

Dağ... Savunmaya elverişli yer. Her yere hâkim... Gözetlemeye müsait... Korunmalı, kurtarılmış, muhkem... Çöl ve dağ... Çöl dünya, dağ ukba... Çölde tehlike, açlık, susuzluk... Dağlarda mağaralar, odacıklar, konaklama rahatlığı... Belki yiyecek ve su...

İnsan, en güzel biçimde yaratıldı. Hayranlık uyandıracak kadar güzel! Mükemmel bir tasarım, muazzam bir yapı... Allah'ı idrak edebilmesi için gereken donanıma sahip... Ona değer verildi ve yaratılanlar arasında yükseltildi. Dört ayaklı değil... Yılan gibi yerde sürünür vaziyette de olabilirdi. Gölgesi sürünmekte... İsteseydi, Allah onu da gölgesi gibi yere yapıştırırdı, secdeden başını kaldıramazdı! Ona irade ve kişilik verildi. Fakat çoğu kendisini bilemedi, dolayısıyla Rabbini de bilemedi. Onun için aşağıları, aşağılanmayı hak etti. Yaratılışı çevrilerek, çirkinleştirilerek aşağıların aşağısına, yani cehenneme, Esfelüs Safilin'e atılacak!

Onlara dini yalanlatan, nefisleridir. Ancak iman edip iyi işler yapan az sayıda kişi kurtulacak ve ödüllendirilecek. Onlar için kesintisiz bir ecir var, sürekli nimetlendirilecekler.

Allah, Muksit'tir. Hüküm verenlerin en iyisi, en âdili, hâkimlerin hâkimi! Bütün işlerini dengeli yapar. Hükümünde ve fiillerinde adaletlidir. Bu sıfatı Kur'an'da geçmiyor ama ayetlerden çıkıyor.

Fatiha Suresi'nde de kâfirlere tehdit, müminlere müjde var. "Din Günü'nün Sahibi! .." Allah, hüküm verenlerin en hayırlısıdır. Biz de O'nun gibi hüküm gününe kadar sabredeceğiz. O gün, Asr Suresi tecelli edecek, iman edenler, iyi işler yapanlar, birbirlerine Hakk'ı ve sabrı tavsiye edenler kurtuluşa ve kesintisiz nimetlere erecek, inkâr edenlerle kötü işler yapanlar cezalandırılacak.

Allah, bütün işlerini birbirine denk, uygun ve yerli yerinde yapar, doğru hareket eder. Adildir, yaratıklarından hiç birine haksızlık, eza, cefa, eziyet, zulüm etmez. Haksızlıkları düzeltip hakkı yerine getirir. Mazlumlara insafıdır, zalimden onların hakkını alır. Bunu yaparken de hem zalimi, hem mazlumu memnun eder. Kâfir de olsa kimseye zerre kadar zulmetmez. Çünkü O, en üstün adalet ve çok merhamet sahibidir. Muksit sıfatıyla adaleti öyle sağlamaktadır ki kararına, zulme uğrayan kadar, zulmeden de razı olur.

Allah, Efendimize de adaleti emretti. Namaz kılan ve kendisine yalvaranları, yarattığı gibi güzel haşredecek ve mükâfatlandırarak. Dünyada da öyle olmakta... Kötüler er geç belalarını bulmakta... Adalet tecelli etmese de cezaya çarptırılmakta, hemen hemen hiçbir suç cezasız kalmamakta...

Ölçerken ve tartarken adaleti yerine getirmemiz emredilmiş. Halkın mallarını eksik ve hileli vermemek, yeryüzünde fesat çıkarmamak, fenalık yapmamak... Tartıyı adaletle tutmak, terazide eksiklik yapmamak, yetim malına yaklaşmamak, ancak yardım etmek, erginlik çağına erişinceye kadar onu en güzel biçimde değerlendirmek... Herkese gücünün yettiği kadar yükümlülük verilmiş. Hükmederken âdil olmak, yakınlarla, ana baba, evlat dahi olsalar iltimas yapmamak...

Ya sevmek? Sevmek incir mi zeytin mi? Sevap mı günah mı? Hem çok tatlı, hem de çok acı... Bir tarafı yazı, bir tarafı tura... Bir yüzü aşk, bir yüzü nefret... Bir tarafı sevap, bir tarafı günah...

İçimi ısıtması ne güzel! Sevmek ve sevildiğini bilmek... Bundan büyük mutluluk var mı?
"Birbirinizi sevmedikçe iman etmiş sayılmazsınız. İman etmedikçe de cennete
giremezsiniz! " O zaman... O zaman sevmek şart... Fakat nasıl sevmek? Bakışta dahi
günah... İlhan... Bakarak irşat ettiğin gibi başını çevirerek de irşat etmekte. Ey, bu
çağın bedevisi! Ey Peçeli Veli! Ben sana ne diyeyim? Söyle, ne diyeyim?

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0354

Onur Bilge

0355 - EI CAMİ

Onur BİLGE

Her ne kadar bıkkın, yorgun, med cezir ortasında kalmış bir kum tanesi gibi görünsem de güya ezip geçenlere inat, o kadar çok iş bulmuş, o kadar çok görev yüklenmişim ki! Kimseyi görmüyor duymuyor, adım adım ilerliyorum; iyiliğe, güzelliğe, doğruya doğru!

..

Büyük şeyler küçücük şeylerde gizli. Çekirdekte ağacın gizlendiği gibi... Kavimlerin helaki, gözle görülmez bir mikropta saklı. Kocaman bir infilak, minicik atomda gizli... Atomun çekirdeğine ordu doldurulmuş! ..

Firavunun sarayını yıkan topal karınca, Nemrut'un hakkından gelen kör bir sivrisinek! İnsan yapısı Kâbe'den daha kutsal olan Allah yapısı kalbi kıran, bazen tek heceli minicik bir sözcük, bazen de harfsiz sükût... Öyle bir sükût ki ölümüne! ..

Küçük şeylere büyük bir güç verilmiş, çeşitli özellikler, akıl almaz yazılımlar toplanmış. İki hücre birleşip, bölüne bölüne katlanarak çoğalırken, sayılarını ancak Yaratan'ın bildiği çeşitli maddeler bir araya gelmiş. Bazı maddeler eklenmiş, bazı maddeler çıkarılmış, bir zamana kadar. O zaman geldiğinde her şey toprakta toplanmış. Yine bir zaman gelecek ki insan, cin ve hayvanlar bir yerde toplanacaklar. Sonra cennete veya cehenneme sevk edilecek, oralarda toplanacaklar.

Birden bin eden Allah, yok edecek olan Allah... Kâinatı yoktan var eden de O, tümüyle yok edecek olan da... O'nun için zorluk güçlük yok, her şey kolay ve dilemesine bağlı... Yaratan, yayan, toplayan, dağıtan, şekilden şekle sokan, yepyeni bir surette tekrar yaratacak olan da O!

Arapçada kökleri öğretiyordu babam. Bir sözcüğü alıyor, şekilden şekle sokuyordu, onları da bir arada hafızama kazıyordu. Yazmıyor, silinmesin diye kazıyordu. İlk aklıma geliveren, ilk öğrettikleri... Feth, fetih, fütühat, Fatih, fethetmek, Fettah, Fatiha... Cem, cami, cemaat, Cuma, mecmu, mecmua, icma, icmal, cemiyet, cem'i, cemi, cümle...

"Ya Cem üs Salât? " demiştim.

"Namazları birleştirerek kılmak..." demişti. "İkinci ile öğleyi, akşamla yatsıyı..." Cebrail'le başlayan dört melek kodlaması... Cebrail... Cebril, Cibril... Cebr ile ilgili olmalı. Cebr, cebir, icbar, Cebriye, Cebbar... Cebbar olan Allah'ın görevlendirdiği melek... Onunla başladı Hazreti Meryem'de hayat. Azrail'le son buluyor. Mikail her an iş başında... Yağdırıyor, estiriyor, öldürüyor, solduruyor... Yıkıyor, kurutuyor, ütülüyor, sterilize ediyor... İsrail sûr üfleyecek. Her şeyin bittiği yerde sûr... Arka arkaya iki kez... Hepsi bu mu? Kâinatın Azrail'i de o mu? Galiba Cebrail'i de oydu. Çünkü o, Levh-i Mahfuz'un bakıcısı... Kaderin kayıtlı olduğu yerin... Kuran'ın, genetigin, yaratılıştan yok edilise kadar olmuş olacak her şeyin...

Cebrail, Hazreti Meryem'e Hazreti İsa'yı, ona da İncil'i veren... İncil, o peygamberde cem olmuş. Aslı onunla gitmiş, kalan ise orijinalitesini kaybetmiş.

Cebrail, Hazreti Muhammed'e Kuran'ı veren... Onu bilgilendiren, ilmini Kuran'la arttıran... Kuran ki evrende yaş ve kuru namına ne varsa içinde yazılı olan...

Cebrail, Azrail, Mikail, İsrail... Cami... Cem olunan yer... Cemaat, orada bir araya gelenler... Cuma, cem olunan gün... Mecmu, cem edilmiş... Mecmua, toplanmış, bir

araya getirilmiş... İcma, dağınık şeyleri toplama... İcmal, ayrıntılara girmeden, toplu söyleme; karışık hesap özeti, dört işlemde toplam... Cemiyet; toplum, tasavvufta zihnün Allah ile meşgul olması... Cem'î, topluma ait... Cem'îyyat, toplumlar... Cemîyyetgâh, toplantı yeri... Cemi; bütün, hep... Cümle; bütün, top, hep, sistem, özne ve nesneden ibaret tam anlamlı söz... Cümel, cümleler... Cümleten; bütün, hep birden... Mücmel; kısa ve az sözle, öz, özet...

Kâbe... Allah'ın Evi... Adeta uzay istasyonu... En büyük cami... Bütün camilerin cem olduğu yer. Bir caminin altı, yerin merkezine kadar, üstü İlliyyın'a kadar camidir. Kâbe de tüm camiler de yerin merkezinde birleşir, cem olurlar. Bize yeryüzü mescit yapılmış. Her temiz yere secde edebiliriz. O zaman, namaza duran her mümin, Kâbe'de namaz kılmış gibi olur. Bu bilinçle kılınan namaz da namazların şahı... Yeryüzü güneş gibi ışıır, namazların nuruyla... Işıklar İlliyyın'a kadar... Dualar oraya cem olur, sevaplar mizana... Günahlar da öyle...

"Bir şey kaybolunca: "Ya Cami an nasi, li yevmin la raybe fiyhi innallahe la yuhlif ul miad, ecmi beyni ve beyne..." de ve kaybolan şeyin adını ekle! Kaybettiğin, çalınmadı ve yok edilmeyse, eline geliverir." derdi, annem. "Allah, o gün insanları toplayacak ve hesap soracak. İşte onları, ne halde olurlarsa olsunlar tekrar yaratarak huzuruna nasıl getirecekse, nasıl bir araya toplayacaksa, kaybolanı da bu sıfatıyla eline getirir."

"Nasıl gelir? Yürüyerek mi uçarak mı, kaçarak mı? " demiştim.

"Ona yönlendirilirsin. Sen bulursun. Sana buldurulur. Çok denendi. Sonuç hep müspet..." demişti ve ilave etmişti: "Hazreti İbrahim de merak ediyor, bu tekrar yaratma ve bir araya toplama olayını görmek istiyordu. Allah ona, dört kuş tutmasını ve onları kendisine alıştırmalarını, sonra paramparça ederek dağların başlarına dağıtmasını sonra da Allah'ın adıyla çağırmasını söylemişti. O da denileni yapmış, dördünün de yeniden var edilerek kendisine geldiğine şahit olmuştu."

"O bir Peygamber değil miydi? Hem de büyük Peygamberlerden... Her namazda adı defalarca geçen... Allah'ın sözünden şüphesi mi vardı? "

"Allah da ona sordu: "Şüpheni mi var? " diye. O da dedi ki: "Yok ama sadece nasıl olacağını merak ettim." İnanmaz olur mu? İnanıyordu! Tecessüs... Allah da onun merakını bu şekilde tatmin etti."

El Cami, Toplayan... Bu isim Kuran'da iki yerde geçiyor. Ali İmran ve Nisa Surelerinde... O, bütün övgüleri, güzel nitelikleri, kendisinde toplamış, geleceğinden şüphe olmayan o gün de insanları, cinleri ve hayvanları toplayacak, vaadinden dönmez! Münafıklarla kâfirleri cehennemde, hak edenleri cennette toplayacak, cenneti de cehennemi de insanlarla ve cinlerle ağzına kadar dolduracak!

Yansa kül olsa, erise mil olsa, çürüse toprak olsa da bir araya getirecek, nasıl çeşitli maddeleri bir araya toplayarak var ettiyse...

Allah, sadece benzer olanları değil, zıt varlıkları da bir araya getirir ve hükmünde tutar, sonra basit hallerine ayrıştırır. Bunlar, yaratılış cem'î ve diriliş cem'idir. Parmak uçlarına kadar toplar, düzeltir. Resulleri de ümmetlerinin ne cevap verdiğini sormak için huzuruna getirir. İyisiyle kötüsüyle hesaba çekilecekleri bir araya toplar ve bölük bölük toplayarak ait oldukları yerlere sevk eder.

Cem Günü, öncekilerle sonrakiler, insanlarla cinler, sema ehliyle arz ehli, insanla ameli, zalimle mazlum, nebilerle ümmetler, günahkârlar ve münafıklarla cezaları, itaat edenlerle sevapları, cennetle ehli, cehennemle ehli bir araya gelecek.

Biz çıkar uğruna birbirimizi yemeye devam ederken eksilen sürenin farkına bile varmayız. Üç günlük ömre beş günlük hizmet eder, para ve mal biriktiririz. Yıgıdıklarımızın altında kalır, görünmez oluruz. Varlığımızdan bahsedilir olur, erdemlerimizden önce... Kaldılarsa tabi ki!

Hiç ölmeyecek gibi dört elle sarılırız dünyaya. Oysa her şeyin bir eceli vardır. Öne alınmaz, tehir edilmez. Azrail dakiktir. Üçer beşer toplamakta, işini asla aksatmamaktadır. Toprakten cem olanı toprağa toplamaktadır.

"Hangi güzel göz ki yere akmadı?
.Hangi güzel yüz ki toprak olmadı? "

Bu kadar dağılmasak... Tefrikaya ne gerek var? Ceme ersek, yalnız Allah desek... Dünyayı ukbayı terk etsek... Allah'ın fiillerini, tasarruflarını görsek, cem sıfatıyla nitelenen kullarından olsak... Halktan Hakk'a varsak, Hakk'ı halksız seyretmeye başlasak... Cem'ul ceme ersek, Hakk'tan başka hiçbir şeyi görmesek...

Dünyayı yaratan Sensin Allah'ım! Bunca güzelliği, renkleri, sesleri... İlhan'ı yaratan Sensin, Allah'ım! O özellikleri ve güzellikleri bir insanda toplayan, sonra onu karşıma çıkaran... Ben sanatına hayran, Sana hayran... Sıfatlarından Sana ulaşmaya çalışan, adını anan anan... Gözünün gördüğü, hayalinin erdiği her şeyde Seni arayan... Çabaladıkça aczini anlayan, çırpındıkça alev alan, yanan yanan...

Sıfatların... Doksan dokuz esman... Bizim bildiğimiz bilmediğimiz isimlerinin cümlesi Lafz-ı Celal... Sen, onların ardındasın. Her biri bir sütte, üst üste perde... Aralayabildiğim kadar aşikârsın, anlayamadığım kadar saklı... Akli giderecek kadar muazzam, tahayyüle sığmayacak kadar muhteşem...

Ben madde, ben aciz, ben acınası... Bende ben namına ne varsa emanet, Senden ve sınırlı... Aç anlayışımı Allah'ım, idrakimi genişlet! Bitimsiz ilminden her gün biraz daha bahşet! İndir Rahmetini, yüreğimi yeşert! Arttır imanımı, ilminle! Emretmişsin, lütfet!

"Rabbi! Zidni ilmen ve fehmen ve imanen! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 355

Onur Bilge

0356 - EI GANİ

Onur BİLGE

İlk maaşımı aldığımda ne yapacağımı bilemedim. Belli miktarda parayla idare etmeye alışmışım ve bu harçlık hiç kesilmemişti. Elime ilk defa toplu para geçiyordu, arkası da gelecekti. Olduğu gibi babama uzattım. O da düşünmeden elimi itti ve:

"Aferin! Tok gözlü oluşun, tebrik edilecek bir vasfın. Teşekkür ederim ama neden veriyorsun bana? O senin paran. Benim, evlatlarımdan parasında gözüm olmadı. Hem hamdolsun ihtiyacım yok. Kazancına sahip ol! Para namustur! Üstüne düğüm vur! Dünyanın bin türlü hali var. Onun olmadığı yerde bazı değerler riske girer. Allah kimseye muhtaç etmesin! Borç verirler, alır ödeyemezsin, haysiyetin şerefine kalmaz!" dedi.

"Ne yapayım ben bunu? Al, sen kullan. Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. Benim namıma harca o zaman..." falan dedim, kabul etmedi.

"Bir miktarını günlük ihtiyaçların için ayır, kalanı bankaya yatır." dedi. Anneme dönerek ilave etti: "Görüyor musun? Başkalarının çocukları yapmaz bunu. Ne güzel bir ruhu var! Gözlerim yaşardı."

O zamandan beri dediğini yapmaktayım. Gün geçtikçe parasal yönden de güçlenmekte, harcama ve yatırım konusunda kendi kararlarımı kendim almaktayım. Babamın bu tür davranış ve yönlendirmeleri, kişiliğimin yapılanmasında sağlam birer kolon olmuştur. Bir de Zerrin Hanım'ın sözleri kalmış kulağımda:

"İnsanları, düşüncesizlikleri ve hırsları helak eder. Aza kanaat edemeyenler, hırs içinde olanlar ne yapacaklarını bilmezler, şaşırırlar. O nedenle çok şey hayal etmedim, elimdekiyle yetinmeyi bildim. Cebimde olmayana 'Benimdir!' demedim. Kimseden bir şey ummadım. İlk zamanlarda, en yakınlarımdan umdum. Baktım ki bana benden başka dost yok ve en yakınım cebim, onu beslemeye başladım. Ne bulduysam attım ona. İstedikimde bana verdi, hiç nazlanmadı. Her zaman kendime dediğim şudur: Bulduğunu ye, iç, giy, elindekiyle yetinmeyi bil, aman ha fazlasını umma! Allah'tan da çok şey isteme! O ganidir, esirgemez verir ama başka zararlara uğrarsın. Yoklukla imtihan etmekten, rıza göstermezsen zenginlik verir ama imtihan sualini değiştirir, bu defa yine sıkıntıya girersin, belki daha çok zorlanırsın. Onun için, ne veriyse razı ol, O da senden razı olsun!"

"Dünyanın en yoksul insanı, paradan başka hiçbir şeyi olmayandır." diyor, Arthur Schopenhauer. Mahatma Gandhi de: "Dünya herkesin ihtiyacına yetecek kadarını sağlar, fakat herkesin hırsını karşılamaya yetecek olanı değil."

Okuduğum kitaplarda da benzer bilgiler ve öyküler var. Aile içinde anlatılan gelen Sultan Süleyman kıssaları, Karun hikâyeleri... "Karun kadar zengin!" diyerek başlayan zenginlik tarifleri... Tekrar tekrar dinleyerek artık gına gelen 'Karun'un hazinesi' tabirinin geliş nedeninin izahı...

'Gına' dedim ya... 'Gani' de zengin olmak, başkasına ihtiyacı olmamak anlamına gelen 'gına' mastarından sıfat... Kuran'da; Halîm, Hamîd, Kerîm gibi isimlerle birlikte on sekiz kere geçmekte... Duygu, duyu, bilgi, mal mülk yine bu sıfatın tecellisi...

Allah, âlemlerden ganidir. Eş ve evlat edinmemiştir, benzeri, ortağı yoktur, kimseye ihtiyaç duymamıştır. İhtiyaç, noksanlıktır. Allah, noksan sıfatlardan münezzehtir,

âlemlerden müstağnidir. Zatında, sıfatlarında, fiillerinde hiçbir şeye gereksinim duymaz, her şeye sahiptir, kendisi ve yanındakiler kâmidir, her yarattığının her ihtiyacı için kendisine muhtaç olduğu, övülmeye layık, her şeye hükmeden, kerem sahibi, her şeyden müstağni, noksan sıfatlardan münezze, rahmet sahibi tek zengindir. Zenginliği zatının gereklerinden olup tam ve mutlaktır. Zengin eden de mahrum bırakan da O'dur. "İsteyin, vereyim!" demesi de zenginliğinden ve cömertliğindedir. Yarattıklarının hepsinin tüm dilediklerini verse, serveti tükenmez, mülkünde zerre kadar eksiklik olmaz. Cennet ehline, tasavvuru imkânsız nimetler bahşedecektir.

Allah, yarattıklarının ihtiyaçlarından haberdardır. Bedensel ve ruhsal ihtiyaçları tatmin eden ve edecek olan, yalnız ve ancak O'dur. Madde isteyen madde, manevi şeyler isteyen de anlayış, ilim ve imanla zengin kılar.

Gerçek zenginlik, mal çokluğu değil, nefsin zenginliğidir. Zenginlik, göreceli bir kavramdır. Bence, elindekilerle yetinebilen zengindir. Zengin zannedilenlerin çoğu doyumsuz bir ruha sahiptir. O nedenle ihtiyaç sahibi, yani fakir sayılır.

İnsanları zenginlikleri kibirlendirmiş ve isyana götürmüştür. Allah'ın bahsettikleriyle şırmış, sahip oldukları her şey gibi emanet olan mülkü sahiplenmiş, inkâr ettikleri yetmezmiş gibi başkalarına da yalanlatmak için baskı yapmışlardır. Kendilerinden hiçbir ücret istemeyen yol göstericilere düşman olmuş, onlara savaş açmışlar ve sonları feci olmuştur. Karun da bunlardan biridir.

Hazreti Musa'nın akrabalarından olan Karun, zenginliği yüzünden kibirlendiği ve ona karşı çıktığı için yerin dibine batırılmıştır. Yasher'in oğludur. Yoksulken iyi huyludur. Hazreti Musa'dan dua almış, kimya ilmini öğrenmiştir.

Firavun'unun temsilcisiyken halka zulmederken iman etmiş, kendisini ilim ve ibadete vermiştir. Tevrat'ı ezberler ve çok güzel okumaktadır. Şeytana uyar, ibadeti terk eder, mal yığmaya başlar. Hırsı arttıkça artar... Mallarını hazineler almaz olur, onların anahtarlarını, kırk katır taşımaktadır. Giyinip süslenmekte, kibirle yürümekte, kavminin karşısına ziyet ve ihtişamı içinde çıkmaktadır. Altın değerli beyaz bir ata binmekte, etrafında yer alan, kendisi gibi giyinen yüzlerce köle ve cariyeyle gösteriş yapmaktadır. Anahtarlarını taşımak bile, güçlü kuvvetli bir cemaate ağır gelen hazineleri Allah'ın bahsettiğini hatırına getirmek istemez. Cimrilikte üstüne yoktur. Öğüt dinlemez. Azgınlıkta önde gelmektedir.

"Dünya malı ile şımarma! Allah, varlığıyla şımaranları sevmez. Servetinle ahiret hayatını güzelleştirmeye çalış. Halkına eziyet etme, ihsan et! Fesat çıkarma! Allah, fesat çıkaranları sevmez." diyenlere aldırılmaz. Nimeti kendinden bilmekte, nankörlüğü artmakta:

"Bu servet bana ilmim karşılığında verilmiştir!" demektedir.

Oysa o zamana kadar ondan çok daha üstün kimselerin benzer nedenlerle helak edildiğini bilmekte, geri adım atmamakta direnmektedir. Kıyamette, suçluların günahlarının sorulmayacağını da bilmekte, nefesine zulmetmekte olduğu gibi başkalarına da kötü örnek olmaktadır."

Karun, altından bina yapmış, İsrailoğulları'ndan taraftar toplamaya başlamıştır. Şatafat ve malına imrenerek zengin olma arzusuna kapılanlar onu n safına geçmekte, emrine girmektedir.

Musa Aleyhisselam, Karun'a zekât miktarını bildirdiğinde itiraz etmiş, diğer mükellefleri de etrafına toplayarak isyan etmiştir. Hatta bir fahişeye, para ve mal karşılığında Musa Aleyhisselam'a zina iftirası atmasını teklif etmiş, vakit geçirmeden planını gerçekleştirmeye koyulmuştur. İleri gelenleri toplayacağını, gelerek dini kurallar hakkında bilgi vermesini önermiş, Hazreti Musa da kabul etmiştir. Gittiğinde herkes oradadır. Anlatmaya başlar. Tam zina edene verilecek ceza hakkında konuşmaktayken Karun tarafından sözü kesilir:

"Ya bu işi sen yapmış olursan? " der küstahça. Musa Aleyhisselam:

"Ben de yapsam durum aynıdır! " der, tereddütsüz.

"Sen de filan kadınla düşüp kalkıyormuşsun..." deyince şaşırır:

"O kadını çağırın, burada söylesin! Şahitlik ederse, dediği gibidir." der, sükunetle.

Kadın getirilir. Hazreti Musa sorar:

"Bizim aramızda böyle bir şey oldu mu? Denizi yarıp yol eden, Tevrat'ı indiren Allah hakkı için doğru söyle! .."

"Hayır, yalan söylüyorlar! Karun bana, sana iftira atmam için çok para verdi." der, kadın. Karun şaşkındır. Herkes suspus... Musa Aleyhisselam secdeye kapanır, ağlayarak dua etmeye başlar. Duası kabul edilir ve yere emredilir.

Karun'a uyanlar onunla kalır, iman edenler ayrılır. Orada kalan iki kişidir. Onları yer içine alır.

Malına tamah edilerek yerin dibine gömüldüğünü iddia edenler çıkar. Sarayı, malları ve hazineleri de yerin dibine geçirilir! Malı mülkü, etrafı ve sosyal konumu, dünyada helakine sebep olmuştur, ahirette de kurtaramayacaktır. Onun acıklı sonu kalanlara ibret olur. Kâfirlerin asla kurtulmayacağını anlarlar, iman eder, zenginliğe tamahtan vazgeçerler. Allah da onları bela ve sıkıntılardan kurtarır. Firavun, Haman ve Karun yok edilir.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0356

Onur Bilge

0357 - EI MUĞNI

Onur BİLGE

Pencerenin önündeki saksıların kenarlarına yemek artıkları ve ekmek kırıntıları koyuyordum, kuşlar gelip yiyorlardı. Yiyecekleri görerek mi geldiklerini, yoksa tesadüfen mi bulduklarını merak ettim. Bu defa artıkları, büyük bir saksıdaki çiçeğin yapraklarının altına gizledim ve beklemeye başladım. Bir süre sonra bir kuş sürüsü görüldü. İçlerinden beş altısı indi ve doğru o saksıya yöneldi, nasibini alan havalandı. Beni ve onları alınlarımızdan, yani iki kaş arasından, yani bazılarının iddia ettiklerine göre ruhlarımızın bulunduğu yerden, ilme göre vücuda gereken elektriğin üretilmekte olduğu beynin ön lobundan tutarak yönlendiren Allah, rızklarını beni vesile ederek onlara iletliyordu. Onlar ki elsiz kolsuz, onlar ki çalışıp kazanamaz, sadece ibadet eder, yeryüzüne inerek rızklarını alır giderler. Her sabah her akşam cıvıltıları, gökyüzünde süzülerek sema yapışları, belki de o masum bakışları merhamet sebebidir. Kim bilir? Doğrusunu, sadece Yaratan, havada ve hayatta tutan bilir.

Allah, bazılarını bazılarına muhtaç eder. Bazılarının rızkını bazılarının cebine koyar. Herkes ezelden takdir edilen rızkını bir yoldan elde eder. Rızkın temini için çalışmak ve taksimata rıza şarttır. Allah Muğni'dir. Dilediğini zengin, dilediğini fakir eder. "Fakrım iftiharımdır!" diyen bir Peygamberin ümmetine yakışan, varlığı paylaşmak, yokluğa sabretmektir. Elde olana şükretmek, nimetin artmasına vesile olur.

Dayandığımız, güvendiğimiz, arkamızda dağlar gibi babalarımız ve İslamiyet, yüreklerimizde sarsılmaz bir iman var. Ruhlarımıza mutluluk veren Allah'ın bu ihsanlarıdır.

Yoğurt yemekten uykulu gezdiğim ilk zamanları anımsıyorum. Yurtta kaldığım o ilk ayları... Yemeklerde akla hayale gelmeyecek şeyler çıkıyordu ve karşımızdaki bakkal dükkânından alabileceğim tek şey yoğurttu. Annem babam Bursa'ya geleceklerini, bir ev bulup temizlememi istediklerinde iş başa düşmüştü! Kollarımı sıvayıp işe girişmişim. Gece gündüz temizlik, boya... Okulum bir yandan işim bir yandan, bir taraftan da bu iş... Günlerce bastığım yeri bilememiş, yattığım yeri beğenmişim ama o yorgunluğuma değmiş, nihayet oturulabilecek hale gelmişti.

Allah insanı alıştığından mahrum bırakmasın! Birkaç ayda hayalete dönmüştüm. Dengeli beslenme, takviye vitaminler ve annemin özeniyle kısa sürede kendimi toparlamışım.

Define'nin arkasında ana babası yoktu. İşin kötüsü, evlatları da yoktu, var oldukları halde... Yaşlı ve hasta haliyle çalışıp kazanmak, hayatta kalmaya gayret etmek zorundaydı. İyi ki çevresinde bizim gibi gençler vardı. Ahmet'le Duygu gibi adeta ailesinden olanlar, uzaktan yakından ona kol kanat gerenler... O fakirlikle, biz özverimizle denenmekteydik. Ara sıra yutkunarak, nemlenen gözlerle:

"Günlerce boğazımdan lokma geçmedi, aylarca kaynar suya attığım bir avuç tel şehriyeye yaptığım yal gibi çorbaya kaşık salladım, halimi kimseye belli etmedim. Şükrettim ve sabrettim. Etrafımda nice zenginler vardı. Hiçbirine avuç açmadım. Kimseden bir şey talep etmedim. Gücümü toplayabildiğim zamanlar çalıştım, bir günden bir güne Allah'tan ümidimi kesmedim. Allah rızka kefildir! Her gün Vakıa Suresi'ni okumaya ve rızkımı istemeye devam ettim. Sonra... Sonra sizler geldiniz. Sizler bana hoş geldiniz. Hoş geldiniz!" diyordu.

Açtığı ticarethaneleri kapatmak zorunda kalmış, kiralarını ödeyemediği dükkânlardan ve

evlerden çıkarılmış, oradan oraya taşınıp durmuş, en sonunda buraya sığınmıştı. Halinden şikâyet etmeye yeltenen biri olsa:

“Daha ne gördünüz? Benim çektiğimin binde birini çekmemişsinizdir! Sizler, yağ içinde pişisiniz. Feleğin çemberinden geçtik biz! .. Hem de nasıl! .. Kaç kere! ..” diye başlıyor, bitirmek bilmiyordu. Şikâyete başlayan, anlatmaktan vazgeçiyor, ağzı açık dinlemeye koyuluyordu. Bazen de güzel şeylerden bahsediyordu. Mesela doğum günlerinden...

“O zaman da etrafımda sizler gibi gençler vardı. Binlercesi geldi geçti elimden! Bir gün tam dört kere pasta kestiler benim için. Hepsi sürprizdi! Antalya’da, Üçgen’de bir evde kalıyorum. Bütün gençler oraya akın ediyor. Yine böyle yol kenarında, yerden bir ev... Hem dükkân hem ev işte! Bir sabah baktım bir grup genç, daha kapıyı açar açmaz karşımda! .. Saat sekiz dedi mi kapım açılır, başlarlar birer ikişer düşmeye... O sabah ordu gibiler... Girdiler içeriye, etrafı düzeltmeye başladılar. Masanın çevresine toplandılar. Bir sürü paket... Kimisi yiyecek, kimisi hediye... “Ne oluyor? ” demeye kalmadı, paketler açıldı! Bisküviler, kurabiyeler, meşrubatlar... Ortaya da pasta kondu. Üstünde mumlar... Ben yiyecek ekmek bulamıyorum, onlar neler yapıyorlar! .. Tok, açın halinden anlar mı! ..”

Armağan olarak sunulanlardan da bazı esprili şeyler çıkmış. Biberon gibi, emzik gibi... Onlarca işe yarar yaramaz hediye... Öğleden sonra başka bir grup gelmiş, diğerlerinden habersiz. İkinci vakti bir arkadaşı eyine davet etmiş. Orada da pasta, armağanlar... Akşam da herkes bir araya gelmiş, İskele’ye inmişler, bir parti de orada yapmışlar. Gece yarısına kadar gülüp eğlenmişler. O gece yorgunluktan bayılmak üzere olduğu halde, ayaklarının ağrısından, o sakat topuğunun sızısından uyuyamamış. Sabaha karşı uyumuş kalmış. Evleri uzak olup onunla kalmak üzere dükkâna dönenler uyanmışlar, bakmışlar ki ölü gibi yatmakta, horul horul uyumakta... Kırmızı boya kalemiyle dudaklarını, mavisıyla de gözlerini boyamışlar. Kalkınca bir de aynaya bakmış ki saç baş darmadağın, bir soytarı kendisine bakmakta... Bir de sabit kalem, yıka yıka çıkmaz! Ne dükkânı açabilmiş, ne satış yapabilmiş, ne de kimseye kapı açabilmiş!

“Kurdun kocayarı köpeklerin maskarası olur! Bende kabahat! O kadar yüz verirsem, olacağı o! ..” diyordu. “İyi bir şey yaptıklarını sanıyorlardı ama o parayı o şekilde sarf etmeyip yiyecek alsalardı, bir iki ay ne yiyeceğim diye düşünmez, kirayı çıkarmaya çalışırdım! Geçim derdi bilmiyorlardı ki! Ekmek filesi boyunlarına asılmamış. Baba parası yiyor, ekmek elden su gölden yaşayıp gidiyorlardı! O gaile içinde olan bendim. Hem de ne gaile! .. Üç gün üç gece bir dilim ekmek bulamadığım oluyordu! .. Biri bir gün iki tost yaptırmış, birisini verdi, dünyalar benim oldu! .. O ânı asla unutmam! .. Nasıl yedim, çocuklar! .. Nasıl! .. Bitecek diye çiğnedim de çiğnedim, yutmaya kıyamadım! .. Allah, hiç kimseyi açlıkla terbiye etmesin! .. Çok zor, çok! ..” diyordu.

Ara ara hayatından bölümler anlattırıyorlardık. Her biri birer hayat dersi niteliğindedeydi. Bazen de hayallerinden söz ettiriyorlardık. Anlatırken küçücük kapkara gözleri parlıyor, akları ortaya çıkıyor, keyfinden ağzı kulaklarına varıyordu! Neler anlatıyordu neler! .. Ne hayaller kuruyordu! ..

“Allah yasak etmese de bir piyango bileti alsam! Talih yüzüme gülse! Şansım tersine dönse! Büyük ikramiye bir vursa! ..” diyordu.

“Ne olur o zaman? ” “Ne yaparsın? ” diyorduk.

“Ne mi yaparım? Neler yapmam ki? Önce bir kat, bir yat... Sonra son model bir araba...

Belki de uçak..."

"Yok artık! Amma da uçtun! .." dedi mi birisi, suratını ekşitiyor, anlatmaya devam ediyordu:

"Pişmiş aşı su katma ulan! .. Hayallerime karışma! Keyif benim, köy Mehmet Ağa'nın! Nerde Şam, orda akşam! Dilediğimi yaparım! Karışanım yok, görüşenim yok! .. Çalsın sazlar, oynasın kızlar! .."

"Nerdeki kızlar?" diyordu mesela birisi. Şöyle bir çeviriyordu içleri gülen gözlerini, kurnaz kurnaz bakıyordu:

"Havai Adalarındaki kızlar... Daha karaya ayak basar basmaz raks ederek karşılıyorlar beni... Rengârenk çiçeklerle donanmışlar. Erkekler bavullarını taşıyor, başlarında; kızlar boynuma çiçekten kolyeler takıyor. Üstümde çiçekli gömlek, keten şort... Kasıla kasıla yürüyorum. Etrafta iki sıra halinde yerliler... Folklorik iptidai müzik aletleriyle neşeli bir karşılama melodisi çalıyorlar. Kalacağım otelin bahçesinde halkalanıyorlar. Ortada ben, etrafımda kızlı oğlanlı gençler... Dans ediyorlar, eğleniyorlar, eğlendiriyorlar... Muzlar, portakallar, elmalar, adlarını bilmediğim meyveler ikram ediyorlar... İlk kez tattığım buz gibi içecekler... Bir taraftan yiyor içiyor, bir taraftan da çıkardığım bir dolarlık, beş dolarlık desteleri savuruyorum. Anında arı gibi üşüşüp, can havliyle yağmalyorlar! "

"Hayır da yapıyorsun yani, dedeciğim! " "Biz de zevk-ü sefaya daldın da fakir fukarayı unuttun sandık! " "Yaşa dede, yaşa! .. Dağıt onluk ellilik destelerini de! .." "Yüzlükler nerde dede, yüzlükler? "

"İsraf haram! İsraf haram! .. Yeter o kadar! Onlara birlik beşlik yeter! Hayallerimi berbat etmeyin! .."

"Berbat etmeyin dedemin hayallerini! Hayallerine limon suyu sıkmayın! .. Bakın, ağzı sulandı! Değil mi dedeciğim? " "O etraftaki kızlar var ya... Ellerinde yarımşar limon..." "Hart diye ısıyor, şapur şapur yiyorlar! .. Hayal et dedeciğim! Hayal et manzarayı! .."

Dede her zamanki gibi çenesi avuçlarında, yerlerde! .. Çömelmış, dönüp durmakta, kıvranmakta... Alnında boncuk boncuk ter... bayıldı bayılacak! .. Tasvirler devam etmekte... Kurguların hepsi limon yeme üstüne...

Neden sonra haline acıyorlar ve susuyorlar... Dede kendisine geliyor. Bir kovalamaca başlıyor, bilmem hangi sokakta nihayetleniyor! Bizimkiler önde, dede arkada... Çil yavrusu gibi dağılmıyorlar. Hep birlikte koşarak onu da peşlerinde sürüklüyorlar. Anlattıklarına göre ıssız bir yerde duruyor, gönüllü biraz pataklandıktan sonra bir yerde oturup bir şeyler içiyor, güle oynaya geri dönüyorlar. Fakat sebep olanlar gayet iyi biliyorlar ki ne yaparlarsa yapsınlar, bunun cezasını mutlaka ama mutlaka bir gün, hiç ummadıkları bir zamanda fena halde ödeyecekler!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0357

Onur Bilge

0358 - EI MÂNİ

Onur BİLGE

Ben artık beş yaşımdaydım. Başka kardeşim de olmayacağına göre çocuk arabam neden saklanmıştı? Bu eve neden getirilmişti? Tatar Amca, evimizin marangozluk işlerini yapıyordu. Etrafında dört dönüyor, küçük tahta parçalarıyla oynuyor, ona sorular sorup duruyordum. İçinden gelmiş, bana tahtadan tatar arabası yapmış. At yerine bir kumrunun çektiği, takur tukur giden basit bir araba... Benim, onunla oynama yaşım çoktan geçmiş. Hem galiba bu daha çok erkek çocuklar için. İnandırıcılığı da yok. İpinden tutup çekiyor ve elime alıp konuşmaya başlıyorum:

"Tatar Amca! Kuş uçar. Araba mı çeker? "

"Çeker çeker..."

"Çekerse yavaş gider."

Ben, dört tekerlekli, tek ayağımı üzerine koyup, tek ayağımla yeri iterek binebileceğim bir araba yapmasını istiyorum. Tarif ediyorum. Ya anlamıyor ya da anlamazlıktan geliyor.

İki şeye hasret yaşadım. Deniz ve bisiklet... Babama göre ikisi de tehlikeliydi. Kendisi bisiklet üzerinde gazete okur, bana izin vermezdi. Bir keresinde arkadaşımın bisikletiyle, ara sokaklardan Orman Dairesine ait lojmanların bulunduğu yere kadar gittim. Dar sokaklar arasında epey dolaşım. Babam, bisikletle uzaklaştığımı bildiği için izin verdiğine bin pişman, evhamlanmış ve her yerde beni aramaya başlamış. Ne tarafa gideceğimi de biliyor ya, Üçgen'i tararken bir ambulans sesiyle irkilmiş. "Eyvah, kızıma bir şey oldu! " demiş. Hemen takip edip en yakın hastaneye gitmiş. Bakmış ki orada falan değilim, eve dönmüş. Beni görünce kesinlikle yasakladı ve bisikletten ümidimi kestim. Ya deniz?

Antalya çocuğuyum. Akdeniz kızı... Nasıl olur da denizden uzak yaşarım! ... Mutaassıplığıyla evhamı... Denizi hep uzaktan seyretmek zorunda kaldım. Üç rüyanın biri o oldu. Su birikintilerine daldım, arıklara girdim, sadece bacaklarım ıslandı. Yaz kış fark etmezdi benim için. Suyu hasrettim, denize âşık... Su olsun da isterse çamurlu, buz gibi olsun! Üstüm başım çamur içinde, eteklerim ıslak... Kıssa adeta morarmışım. Bir de Şarapol'un toprağı öyle böyle değil, kıpkırmızı... Kırmızı çamura batmış çıkmışım! Kim kızarsa kızsın! Bu benim hakkım! .. Derinceyse birkaç da tahta atıyorum içine, çıkıyorum üstüne... Öyle olmaz, böyle olur! Fakat oldukça sığ... Tahtaları yüzdürüyor ama beni kaldıramıyor. Hayal kuruyorum ben de... Su birikintisi değil o, deniz... Onlar da birkaç parça değil, bir arada... Yani kayık... Binmişim geziyorum. Nasıl da hızla yol alıyor! Dalgaları yara yara ilerliyor. Elimdeki kargılara gerek yok. Küreksiz uçuyor! Hem de dümensiz... Hayallerim nereye kadar giderse, oraya kadar yolum... Bir süre sonra hayallerimden de oynamaktan da yoruluyorum.

Üşüdüğümü duymuyorum. Sadece bir süre oynadıktan sonra midemde ağrı, içimde sıkıntı gibi bir şey hissediyorum. O zamanlarda asabi olduğumu söylüyorlar. Hırçınlaşıyorum. Hemen bir şeyler hazırlayıp yediyorlar. Gerçekten iyi geliyor. Demek ki acıkmışım.

Bizim evde yemek saatleri belirlidir. Daha çok babamın geliş gidiş saatlerine göre ayarlanır. Fakat ille de ille o kurala uyma zorunluluğu yoktur. Acıkan arzu ettiğini yapıp yiyebilir. Aile reisini bekleme mecburiyeti de yoktur. Alışlagelen saatlerde sofraya kurulur

ve kaldırılır. Baba veya başka bir fert geldiğinde ona da hazırlanır. Sofrada, tabaklara konanların muhakkak yenmesi ve bitirilmesi sadece benden beklenir. Diğerleri özgürdür. Ayrıca sabah gözümü açar açmaz bir su bardağı kaynar süte kırılıp çırpılan yumurtayı, kokusuna aldirmeden bir dikişte içmem istenir. Bir de gece sütü, aynı miktarda... Uykudan uyandırılıp, neye uğradığımı bilmeden:

"İç! Haydi! .. Uyuma! Hepsini dik başına! .. Aferin! Haydi, yat bakalım şimdi! "

Çocuk olmak ne zor! Her şeye karışıyorlar. Boğazına dayıyorlar, zorluyorlar. Ya yemek istemiyorsam? Ya tadını beğenmiyorsam? Neymiş efendim, dengeli beslenecektim.

Her şeye engel oluyorlar. Babamın deyimiyle, mani oluyorlar. Ablam gibi yetişkin kızlar aralarında şarkı türkü söylüyor. Karşılıklı manilerle atışıyorlar. Her olaya uygun bir mani buluyorlar, her maniye maniyle bir cevap... Mani olmak... Engel olmak... Önüne geçmek... Bu söz bizim evde şöyle de geçmişti ve çok ilgimi çekmişti:

"İki denizi salıvermiş, birbirine kavuşuyorlarmış ama aralarında bir engel varmış, karışmıyorlarmış." demişti, annem. Babam da:

"Allah'ın bir sıfatı da Mani'dir. Koruyucu sebep yaratarak bazı şeylerin olmasına mani olur. Helak ve noksanlık nedenlerini önler, izin vermez, yok eder."

"Dua etmemizi istediği için dua ediyoruz ama bazen dileğimiz gerçekleşiyor bazen gerçekleşmiyor."

"İnsanoğlunun istekleri hiç bitmez! Arzularının tahakkuk etmesi için mücadele eder durur. Dilekler sebeplere, sebepler de Mâni ve Mu'tî olan Allah'ın emrine bağlıdır. Dilerse gerçekleştirir, dilerse mani olur."

"Mu'tî ne demek? "

"Gerçekleştiren, yerine getiren..."

Onların da her istedikleri olmuyor ya, içim açılıyor! Oh ya! .. Canıma değsin! .. Olmasın! Olmasın da mani olmak nasıl olurmuş, görsünler! Anlamıyorum sanıyorlar. Her şeyi can kulağıyla dinliyor, anlıyor, belleğime kaydediyorum. İstedikleri olmayınca dikkat kesiliyor, hallerini seyrediyorum. İçin için seviniyor, kıs kıs gülüyorum. Kocaman kocaman açılan gözlerimden mi anlıyorlar, mani olamadığım alaycı tebessümümünden mi... Daha da sinirleniyorlar! Bir nevi intikam almış oluyorum. Ne yapayım? Sıra onlarda... Nasılmış görsünler!

Onu yapma, bunu yapma, sunu yapma! Bir yere gidemiyorum, denize götürmüyorlar... Çocuk filmleri gelirse, sinemaya... Arada çocuk parkına... İki salıncak, bir tahterevallı ve bir de kızak... Bayram gelecek de dönme dolaplar kurulacak da ben de bineceğim... Bir de balonlar var. Yeni çıkmış. Kocaman... Rengârenk...

Boy boy, çeşit çeşit toplarım var. Her topun oyunu da tadı da farklı... Her biri ayrı dolduruyor avuçlarımı. Parmaklarımın arasında sıkıştırıyor, okşuyor, hatta kokluyorum. Plastik ve boya kokuyorlar. Sünger toplar, birkaç boy... Minik bir ceviz kadar olanından büyükçe bir greyfurt boyutunda olanına kadar... Dahası yok... En küçükler çok zıplıyor, çabuk kayboluyor. Avuç içine sığabilen, orta boy bir elma kadar olanlarla ancak düzgün

beton zeminlerde çelmeli oynuyoruz. Yere vurup:

“Bir ki, üç buçuk! ” diyerek, ayağımızı üzerinden geçiriyoruz.

“Dört, beş, altı buçuk...” yine...

“Yedi, sekiz, dokuz buçuk...” diyerek tekrar... En sonunda:

“On buçuk! ” diyerek ilk etabı tamamlıyoruz.

İkinci etap daha zor... Hem bu aralıklarla ayak geçirilecek hem de her yere vuruşta el çırpılacak. Üçüncü etap daha da zor... Aynı şey yapılacak, hem önde hem arkada el çırpılacak. Daha sonra ayak geçirme yerine bir defa dönülerek oynanacak. El çırpmalar ve dönmeler artarak devam edecek. Nihayet, artan zorluklarla yapılamaz hareketlere gelindiğinde, oyun bitmiş, başarabilen kazanmış, bir sayı almış olacak. Bu arada hata yapan kalmış oluyor, oyun rakibine geçiyor, sıra kendisine geldiğinde, kaldığı yerden oynamaya devam ediyor. Kalan sinirleniyor, haliyle. Başarısızlık, kabul edilir şey değil!

İçi boş plastik toplar da var. Bu toplarla, dönmeli ve stop da oynuyoruz. Daha çok greyfurt kadar olanlarla... Daha büyükleriyle çelişiyoruz, yakan top oynuyoruz. Fakat bunlar, süngerler kadar ölümsüz değil. Onlar, şişirildikleri yerin arkasındaki yumuşak, sakız gibi bir plastik parçası yardımıyla, bir süre şişkin kalabiliyorlar. Güneşte kalınca ya da oynana oynana yavaş yavaş hava kaçırıyor, zamanla sönüyor, deliniyor ya da yarıyor, kalkmaz oluyorlar. O zaman ağırlaşıyorlar, işimize yaramaz hale geliyorlar, onları küçük erkek çocuklara veriyoruz; sürüklüyor, futbol oynuyorlar. Süngerler, zamanla aşınarak pürüzlü bir hal alıyor ve yere vurulduklarında, çeşitli açılarla zıplamaya başladıkları için kontrolde tutulamıyorlar.

Kocaman bir lastik topum var. Yeşilli kırmızılı... Üstü, enine boyuna parça parça çizgili... Emine'yle esrar için adamın annesinin evinin arkasındaki gölge betonda dönmeli oynuyoruz. Orası, bizim evden de Eminelerin evinden de rahatça görülebiliyor. Top kocaman... Arkadaşım da sık sık kalıyor, ben de... Kalan, hırsından topu ısırıyor! Fakat top kocaman... Ağıza girmiyor. Onu, evin duvarına dayayıp, sıkıştırarak ısırabiliyoruz.

Yine kaldığım zaman, lastik kokusu çektim içim. Onu ısırarak, hırsımı almak... Oysa oyun sırası Emine'deydi, oynamak için acele ediyor, elimden almaya çalışıyordu. Bense yamyam gibi saldırıyor, topu duvara dayamaya çalışıyordum. Tam ısıracaktım ki ağızıma değişik bir şey geldi ama frenlerim tutmadı. Her zamanki gibi tüm öfkemle ısırardım! Emine'de bir feryat, bir figan! .. Özür diledim ama kim duyacak? Baktım, sekiz dişimin izi... Kanadı kanayacak! ..

Ağlayarak annesine koşuyor. Annesi, annemi çok seviyor sayıyor ama canı yanmış:

“Ablacığım, bak, nasıl ısırılmış! ..” diye ona gösteriyor.

Doğru evlerine gitti. Annesine söyledi. O da çıktı bağırdı çağırdı. Dedim, onu ısırarak istemediğimi. Kaza olduğunu... Anneme de gösterdi, marifetimi. Her gün Emine'yi çağırıyorum:

“Topu ısırıyordum, onun eline geldi.” diyorum ama nafile...

Topun gergin yüzeyini, sıkıştırıldığı halde oluşan sertliğini anımsıyorum. Emine'nin eli

sıcacık, eti yumuşacıktı. Sakız sertliğinde... O sert topu ısırarak için harekete geçen dişlerin yaptığı tahribat! .. Dişler yeni, keskin, uçları tırtırlı... İyi ki koparmamışım! Düşünmek istemiyorum!

Bir daha da Emine'yle oynamamıza izin vermedi. Kızını şerrimden korumak amacıyla şiddetle yasakladı. Emine biliyordu kaza olduğunu, onu çok sevdiğimi, en yakın arkadaşım olduğunu... Bahçelerimiz bitişikti. Daima beraberdik. Oyun sahamız da onların evinin önü, bizim ikinci bahçemiz, yeni aldığımız arsamızdı.

Annesi dikiş kursuna gidecekti. Bize geldi, diploma gerektiğinden bahsetti. Babam ona yol gösterdi, müracaat etti ve ilkokul diploması olarak kursa yazıldı, terzilik yapmaya başladı.

Her gün gezmeye, kabul günlerine gidiyordu. Adı Kezban'dı. 'Keziban' derlerdi. Emine'den küçük bir oğlu vardı, Hasan... Bir süre karnı kocaman gezdi. Sonra bir kız doğurdu. Güneş... Güneş'i de Hasan'ı da Emine'ye bırakıp gidiyordu. Arka bahçedeki tuvaletin yanına konan teneke leğende bezler yığılıyor, çok ağır kokuyor, yaz güneşinde kurtlanıyordu. Emine, on yaşında yoktu. Yıkamaya çalışıyordu onları. İçine su doldurduğunda bezler şişiyor, kurtlar kahverengiye dönüşen suyun yüzüne çıkıyordu.

Sıska denecek kadar zayıftı Emine. İncecikti parmakları. Uzun uzundu... Elleri küçücük... Ne yiyor içiyordu? Bulgur bulamaç, çorba makarna... Meyve yüzü mü görüyordu? Et falan, kurbandan kurbanda... Süt yok, yoğurt yok... Ne olsun, nasıl olsun? Bir kere, anne yoktu başında. Öğleye doğru çıkar, akşam gelirdi. Kabul günlerine giderdi. Evde kaldıysa, pencerenin önünde dikiş dikerdi. Emine'ye de hayat hakkı yoktu. Benden bin beterdii! Çok çabuk büyüdü. Okula gitmeden kardeş sorumluluğu, yetmezmiş gibi bir de bebek... Okula giderken ev işleri de üstüne kaldı. Hâsılı, benimle oynadığıyla kaldı. Hiç çocuk olmadı, olamadı.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0358

Onur Bilge

0359 - Ed DÂR

Onur BİLGE

Sohbetinden en çok hoşlandığım komşumuz, Zerrin Hanım... Bir araya geldiğimizde onu dinlemeye doyamıyorum! O kadar güzel şeyler anlatıyor ki! Sanki çocukluğumu tekrar yaşamaya başlıyorum. Adeta olanları değil, masallar anlatıyor. Jestlerini mimiklerini takip ediyor, anlatışındaki heyecanı hissediyorum. Olaylar hayalimde canlanıyor, gözlerimin önünden sinema şeridi gibi geçiyor, seyrediyorum. Genelde akşamları buluşuyoruz. Ya biz ona gidiyoruz ya o bize geliyor. En çok o bize gelsin istiyorum. O zaman çocuklar parazit yapmıyor, bütünlük bozulmuyor, konuya adapte olmada zorluk çekmiyorum. Evlerinde daha rahatlar. Bir curcunadır gidiyor! Hoş bir sohbet olmuyor. Bir de ikram için gidip gelmeleri... Onları evde bırakıp geldiğinde, hayatın çocuksuz tarafından bir akşam çaldığı da oluyor.

Rumeli kesiminden esintiler yaşıyor bize. Ötenin şivesiyle konuşuyor, Trakya güzeli. Her zaman ağızından çıktığı gibi aktarmam kolay olmuyor. Sesi, konuşma tarzı her ne kadar halen kulaklarımda olsa da kendi üslubumla, İstanbul ağızıyla yazacağım. Hayale sınır yok. Bursa muhacirlerinin nasıl konuştuklarını da bilmeyen yok. Okunurken uyarlanabilir.

Anlaşılan, eşi belli bir işte sebat edememiş, boyuna iş ve işyeri değiştirip durmuşlar. Bir zaman da bakkal dükkânı açmışlar. Bu defa yer, Bursa'nın kenar mahallerinden biri... Ana caddeden epey içerde küçük bir bakkal dükkânı... Parkın arkasında, saklanmış gibi, fark edilmeyen, sadece tesadüfen veya birisinden duyularak gelenlerle ayakta kalmaya çalışan bir iş yeri... İki katlı bir evin balkon çıkıntısının altında, batıya bakan kapısı ve boydan boya vitriniyle bir işkence mahalli... Özellikle yaz günlerinde öğleden sonra vuran güneşin sıcaklığıyla seraya, dökülen terler nedeniyle saunaya, konumu ve boyutu itibarıyla de banyoya benzeyen, diğer üç tarafı penceresiz, nefessiz duvarlarla çevrili, oyuncak gibi bir dükkân...

Sabahları, çevre esnafının: "Günaydın! " ve "Hayırlı işler! " için başını uzattığı, parkın içinde oynamakta olan çocukların serçeler gibi konup uçtukları, ara sıra arkadaşların, komşuların misafir olarak gelip, yarım saat, bir saat kadar oturup, can sıkıntılarını atmaya çalıştıkları bir mekân... Yalnızlıktan vaktin geçmek bilmediği, günlerin, dolayısıyla ömrün uzadığı hissini veren, bunalım dolu, tek kişilik bir hapisane koşusu...

Küçük kırmızı bir teypli radyo, ara sıra ses arkadaşlığı yapılan. Bir de telefon... Sessizlik, yalnızlık, hatta kimsesizlik... Gelinlikle çıkılan kapıya gözyaşlarıyla dönmemek, ele güne rezil olmamak için dağlanan bir yüreğe taş basış... El bebek gül bebek büyüten bir ailenin ardından vuran kıran huysuz bir sahip... Geçim derdinin, olanca ağırlığıyla omuzlarına yüklendiği gencecik bir anne, yavrularının yüzlerine bakmaya kıyamayan... Müebbede mahkûm, azat ediliverme hayalleri kurmaya dahi cesareti olmayan... Gece gündüz iş gücü... Bir dakika boş durmaya alışık değil. Sadece kendisi için yaşamayı lüzumsuz kabul eden, aile içi işleri bitince birileri için de bir şeyler yapmaya can atan biri...

Tek tük gelen müşterilere bakma dışında saatlerce süren yalnızlığın sıkıcılığını dağıtmak için dantel örerek oyalandığı günlerden bir pazartesi. Buram buram terleten Temmuz'un ikinci yarısı...

"Dantelin ritmik hareketleriyle transa geçmişçesine hayal âlemine dalıp gitmişken bir ara içerinin karardığını hissederek başımı kaldırdım. Bir kadın silüeti... Kapıdan içeriye kafasını uzatmış, öylece duruyor. Tanıdık biri... Sol ayağı diz altından yeni kesilmiş, iki

koltuk değneğiyle zorla yürümekte olan, başı beyaz bir tülbentle yarım örtülü, çiçekli beyaz basma pijamasının üstüne bir bluz giyivererek sokağa fırlamış zannı veren, eli yaşlarında bir kadın... İçeriye şöyle bir göz attı ve geçti gitti. Göz ucuyla takip ettim. İlk bakışta, can sıkıntısından çok, koltuk değneklerine alışmak amacıyla dolaşmakta olduğu hissi uyandı. Takur tukur yan taraftaki tuhafiyeye girdi. Bu, bir ay kadar önce, karşıdaki terzihanede gördüğüm, sürekli ağlayan ve durmadan konuşan kadındı. O zaman, beyaz sargı beziyle sarılı olan ayağını, önündeki sandalyeye uzatmış, terziye birilerini şikâyet edercesine hararetle hararetle bir şeyler anlatmaktaydı. Geldiğimi fark edince susuvermiş, yaşlarını elinin tersiyle kurutmaya ve gülümsemeye çalışmıştı. Terziye:

"Hayırlı işler! " Ona da: "Geçmiş olsun! Ne oldu? " diyerek yapmış olduğum derdini paylaşma teklifine hiç cevap vermediği için üstelememiş, fakat tek bir sözcükle bile karşılık vermediği için konuşmak istemediğim, zaten sıkıntılı ruhuma hiç de hitap etmeyeceğini gayet iyi bildiğim, kendi dertlerimi kaldırmakta zorlandığım o en hassas dönemimde, depresyonda olduğu için sürekli ağlayan söyleyen bir kadını asla çekemeyeceğimi gayet iyi biliyordum. Hem cevap vermediği için ona içten içe kızgın ve kırgındım.

Tekrar dantelime daldım. Yarım saat kadar geçti geçmedi: "Tak tak tak! " uzun aralıklı koltuk değnekleriyle yürüyüş sesi... Boş kapıya takıldı kaldı gözlerim. Eyvah! .. Korktuğum başıma gelmişti! Kadın kapıdaydı! Dikkatle ilerledi, kocaman vücudunu, küçücük dükkândaki tek sandalyenin üstüne zorlukla bıraktı. Ya altıncı his, ya da terzihanedeki sükût ve sükût öncesi bağıra çağıra serzenişin etkisiyle:

"Bulduk belayı! Çekeceğimiz var! " dedim, içimden.

İyi ki beynimizden geçenler duyulmuyor, duygularımız okunmuyor! Hemen kendimi toparladım, ayağını koyabileceği bir tabure uzattım. Türk misafirperverliği gereği, gerekeni yapmalıydım. Ön yargılı olmamalı, onunla birlikte Allah'ın da geldiğini aklımdan çıkarmamalıydım. Bu kararı alışım, ona sıcak ve sevecen bir şekilde yaklaşmamı sağladı.

Kısa sürede kaynaşverdik. Epey sohbet ettik. Bu arada gelen giden de oldu ama sohbet bölünmedi. Çünkü ara vermeden konuşuyor, olup biteni anlatıyor, sebep olanları kebab yapıp duruyordu.

Dükkândan bir yazmayla benzer renkte yumak almış, örerek vakit geçirecek... Kenarlarını kıvırmaya çalışıyor, bir türlü beceremiyor. Aldım elinden, orada oturduğu süre içinde dört kenarını bükerek tek sıra iğne oyası yapıverdim. Çok hoşuna gitti.

Onun, böyle şeylere değil, başından geçenleri anlatmaya çok ihtiyacı vardı. Ağlamalar, şikâyetler, etrafi suçlamalar, bitmek bilmez yakınmalar iki saati buldu. Derdini unutturmak için kaç kere konuyu dağıtmaya çalıştıysam da ne yaptı yaptı, tekrar kaldığı yere döndü, devam etti. Biter diye bekledim, biter gibi oldu, sevinemedim. Çünkü başa döndü, tekrar anlatmaya koyuldu. Anlattıklarıyla alakasız ne çok şey söyledim! Nafile... Sonunda ona bir şeyler dinletmeye karar verdim. Sağ tarafımdaki radyoyu açtım ve birer şarkı tutmayı teklif ettim. İyi ki şarkı türkü seviyordu. İlk şarkı ona armağandı. Sevildiğini hissetmesine sebep oldu. Neşeli bir parçaydı. İlk defa, yüzünün geniş bir tebessümle aydınlandığını gördüm. Gülümsemek bir yüzü bu kadar da mı değiştiririrdi!

Yapmaya çalıştıklarım, aramızda yakınlık doğmasını sağlayan minik minik

fedakârlıklardı. Onu çok memnun etti, hatta kendisini borçlu hissetmesine sebep oldu. Bense merhamet duyguları içinde ona daha daha yardım etmek istiyordum.

Aldığı siyah bir yazmaydı. Onun kenarlarını keserek düzeltmiş, tam kare haline getirmiş, uçlarını bükerek bir sıra iğne oyası yapmışım ki bu, çok ağır bir elişiydi. Bana en ağır gelen elişini seçtiren; merhametimin, yardım isteğimin had safhada oluşuydu. İkramım, elimden gelenin en iyisiydi. Fakat siyaha bakmak gözlerimi allak bullak etmişti.

Başımı kaldırdıkça onu inceliyordum. Sık sık ağlıyordu. Görüş yeteneğinin yüzde yetmişini kaybetmiş bir şeker hastasıydı. Yine şeker yüzünden olduğunu söylediği, diş kırılmaları ve çürükleri vardı. Ön dişleri kararmış, köküne inmişti, sadece dört köpek dişi sağlam görünüyordu. Azılarının da sağlam ve tam olmadıklarını tahmin edebiliyordum. Kaşlarının uçları aşağıya, burna yakın yerleri yukarıya doğruydum. Bu, ona masum bir bakış sağlıyordu. Gözleri vaktinde çok güzelmiş. İri iri ve yeşilimsiydi. Moralini düzeltmek için ona güzel bir şeyler söyleme gereği duydum. Belki o zaman ağlamasına ara verirdi:

“Gözlerin çok güzel! ” dedim.

“Hırsız göz... ” dedi. “Gölgede ela, güneşte yeşil... Hiçbir şey kalmadı! Ne saç, ne diş... Ne göz, ne ayak, ne sağlık, ne koca... Bir yıl önce de eşim öldü. O da benim gibi iki değnekle geziyordu. Kanserden öldü. Akciğer kanseri... Çok sigara içerdi, çok alkol alırdı. Vaktinde çok çektim. Eve gelmezdi. Yimbeş’le sabahlara kadar içerdi.”

“Yirmi beş mi? ”

“Osman... Abduşgilin Osman... Yimbeş derler... Bizimkinin çocukluk arkadaşı... Kadın olsaymış da keşke onunla evlenseymiş! Gelin olduğumdan beri Yimbeş’ten kurtaramadım adamı! Üç günlük gelindim, elimin kınasıyla, akşamlara kadar dükkân beklerdim böyle ben de senin gibi. Bakkal dükkânında beraber çalışırdık. Geceleri de sabahlara kadar koca beklerdim. Sarhoş gelirdi, düşe kalka... Tut getir, soy yatır... Alışmış bir kere...”

“Bırakmasını istedin mi? Ona yardımcı oldun mu? ”

“Bırakmasını istemedim. Sarhoş adam neşeli olur. İçenden korkma! Onun zararı kendine... Bana bir şey yok! İçerdi, şarkı söylerdi. Zeki Müren’in bütün şarkılarını bilirdi. Ben kocamı çok severdim! Beni bırakıp gitti. Keşke sağ olsaydı da...”

Ağlaması, cümlesini bitirmesini engelledi... Depresyondaydı... Hatta had sayhadaydı. Belki sağlığında ondan da yakınıyordu. Ölünce değerlenir kocalar. Ahlar vahlar başlar. Aslında üzülmediği, yalnız kalışıydı. Onun gidişi değil. Bu konu ayrı, derin, psikolojik... Hani, ölü evine gelenler ağlarlar ya... Ölene mi? Sanmıyorum. Hatırladıkları kendi yakınlarının kaybıyla düştükleri kimsesizliğe... Dedim ya, bu mevzu derin hem de başka bir hikâyeye ait... Başka zaman anlatırım.

Başka bir konu açtım. Nasıl becerdiyse, yine aynı konuya döndü. Ayağının burkuluşu, kangren oluşu, kesilişi, buna sebep olanlar, tekrar tekrar aynı konu, sonunda ayağın kesilişi... Arada kocasının ölüşü, tekrar tekrar şikâyet, tekrar tekrar inleme, yakınma, serzeniş... Sebep olanlara ileniş...

Biten ziyaretin ardından beni nelerin beklediğinden habersizdim. Her gün bu kadar uzun ve yorucu misafirliği çekeceğimi düşünmek beni korkutuyordu. Çünkü daha önce de böyle, aynı yaşta, yalnız, eşinden ayrılmış bir kadın başıma dert olmuştu. Kocasını anlatırdı, döne döne... Adamı evden kovalı aylar olduğu halde hiç dilinden bırakmazdı. Dedikodu dinlemeyi hiç sevmediğim halde susturamazdım. Sonunda iyice yorulup bırakmıştım kendi haline. Bir yıl böyle sürüp gitmişti bu! Her gün gelir, anlatır anlatır giderdi. Sonunda beni de hayatımdan bezdirdi. Kıbarca arayı açtım. Dünya varmış! ..

Oysa benim de onlara yakın sorunlarım vardı. Detaylarına kadar anlatılmazdı ki! Hem de her gün! .. Günde yirmi kere tekrarlanmazdı; aynı heyecan, üzüntü ve ağlayışlarla... Demek ki her anlatışta yeni bir çentik atılıyordu gövdeye.

Dara düşüren Dâr'dı. Kimi kime şikâyet ediyordu? Keder ve zarar veren şeyleri yaratan Allah'tı. Felaketlerden elimizden geldiği kadar sakınacak, korunacaktık. Buna rağmen bir kaza bela geldiyse, kaderde vardı.

Canımız yansa, içimiz sıkılsa da katlanmak zorundaydık. Allah hepimizi bir şekilde sınıyordu. Musibetlere sabrederek merteye kazanacaktık. İbadet yolunu seçmiş olsaydık belki de bu kadar ağır bir tarzda denenmezdik. Her birimiz için iki yol vardı. Biri ibadet yolu, biri de çile yolu. Benim bildiğim, Allah birisini mükâfatlandırıcaksa, bu yollardan birinden ilerletir.

Benim kaderimde de elimde boy boy çocuklarla altı yok pabuç gibi oradan oraya sürüklenip durmak, aksi bir adamla yaşamaya mahkûm olmak, üç öğün ekmek yerine dayak yemek, hakaret işitmek, aşağılanmak gibi farklı şeyler var. Hele şu geçimsizliği ve beceriksizliği yüzünden sık sık yer değiştirmelerimdeki çekmiş olduğum azap beni canımdan bezdirdi! Hiç bir şey kendiliğinden olmaz ve her işi yapan da yaptırtan da Allah'tır. Sezdiysem sezdiren, gezdiysem gezdiren, bezdiysem bezdiren O'dur. Kim olabilir? Kula sitem, Allah'a sitem değil de nedir?

Taksimata rıza göstermekten başka çare yoktu. Nimetler yağarken hiç sesimiz çıkmıyordu! En Nâfi'den geldiğini bilmiş miydik? Gerektiği gibi şükredebilmiş miydik? Belki de fazlasıyla hak etmiştik! Şikâyeti kesmeliydik!

Hayrı da şerri de yaratan Allah'tı. Belki de hayrın içinde şer, şerrin içinde hayır vardı. Hakkımızda neyin hayırlı neyin hayırsız olduğunu bilemezdik! Her şeyin aslını Allah bilir. Sabredenlerle beraberdir."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0359

Onur Bilge

0360 - En NAFİ

Onur BİLGE

Bu sabah, pencerenin önünde kahvaltı ettim. Saksılarda ara ara boy atan sarımsaklar, soğanlar, onlarla yarışan naneler de vardı. Annemim âdetidir, çiçek saksılarında boş yer bırakmaz, eline geçeni eker durur. Yeşeren sarımsaklara soğanlara yaşama hakkı tanır, nanelere uzunca bir soluk kazandırır. Maydanoz tohumlarının arasından dereotu çıktığı da olur. Çok değil, birkaç köktür nihayetinde ama onlardan koparmak ve taze taze yemek çok hoştur. Maydanoz ne kadar nazlıysa, nane o kadar arsızdır! Yayılır da yayılır...

Bir salı sabahı... Annemler uyanmadan kalktım, çay yaptım, ekmek kızarttım. Üstlerine tereyağı sürdüm, sonra da bal... Peynir dilimlerini de yerleştirdim. Bal yetmezmiş gibi turunç reçeli de çıkardım. Zeytin falan... Elime ne geldiyse... Belki iştah açıcı renkleri cezp etti beni, o kışkırtıcı renkleri, parlaklıkları... Hele o ikisinin rengi... Turunçla zeytinin... Parlak, ballı bir portakal rengine inat ışıl ışıl, kapkara bakan zeytin taneleri... Tabaklar açık yeşil, peynir bembeyaz, çay tavşankanı... Bir de kızarmış ekmek kokusu aldı mı ortalığı! ..

Saksılardan da yeşillikler kopardım, yıkadım, öylece bir tabağa yerleştirdim. Yanına salatalık, domates dilimledim... Kim yiyecek bunların hepsini? Galiba ben ama nasıl, hangi birini?

Düşündüm de... Ne çok faydalı şey yaratmış Allah'ım! .. Bu kadar olur yani! .. Her biri birer nimet! Her biri hak edene de etmeyene de ikramı... Tatlısı tuzlusunu, acısı, mayhoşu... Ya birbirleriyle uyumu? Çayla şeker, zeytinle tuz, peynirle ekmek...

Bal tatlı, peynir tuzlu... Yağla ekmek susmuş gibi... O ikisi karşılıklı dile gelmekte... Dile gelmekte, ağzımın içinde, dillenmekte... Dile gelmekte ki tatları konuşsun! Dile gelmekte ki damağa varsın! Varsın da damak tadı adını alsın! Damak, sadece tadın adını alıyor bence. Tat falan aldığı yok. Tabanda gezinirken, her yeri kolağan ederken dil, tembel tembel oturmasın, bir işe yarasın diye tavan, böyle bir değime girivermiş. Boşa yaratılmamış, muhakkak. Kaybını tahayyül edemiyorum! Bir o değil ki! Hiçbir şey boşa yaratılmamış. Akla gelen her yaratığın bir işi, bir işlevi var. O malum böceğe kadar...

Bal dedim de... En faydalıyla en zararlı, aynı canlıda yan yana... Akıl almaz işleri var Allah'ın! Sineğin bir kanadında mikrop, diğer kanadında o mikrobun yok edicisi...

Zerrin Hanım bir olay anlatmıştı. Başlamışken aktarmadan geçmeyim. Şöyle diyordu, ötelere kız:

"Şu dünyada ne varsa er şey arika! .. Yaradılmış ne varsa... Galiba bunların içinde insandan kusurlusu yok. Mesela, üsttekiler o kadar çok gürültü yaparlar ki! Yürümezler, sankim tepinirler! Ayaklarında takur tukur terlikler... Bi kapı kapatışları var, aklın durur! .. Kapılar zaten gacur gucur... Kaç kere rica ettim, makine yağı götürdüm, kendi elimle yağladım. Yok, kardeşim! Düşünce diye bi şey yok bunlarda! ..

Ayvanlar bile ne zaman bağıracaklarını, ne zaman susacaklarını bilirler. Cırcırböcekleri, kuşlar, orozlar bile gece, erkes uyurken ötmez. İnsanlar, onlardan da mı ibret almaz da başkalarını rahatsız eder, patırtı çıkarırlar? " Annem de ders vermeye başlamıştı, fırsat bu fırsat:

"İnsan var, insancık var, kızım! İyisi de var, kötüsü de... Her insan bir değil... Beş parmağın beşi bir mi! İnsan bu! İyi tarafları da var, kötü tarafları da... Biz de öyleyiz. Değil miyiz? Hele biri bir canımızı sıksın! .. Tepesinden aşağıya iniveririz, Alimallah! Ne yapacaksın? İdare edeceksin! İyi taraflarını görmeye çalışacaksın! Ya bu deveyi güdeceksin, ya bu diyardan gideceksin! Başka çare yok! Çatmayacaksın, uğraşmayacaksın! Alttan alacaksın, idare edeceksin! Başka geçim yolu yok! Sabır, sabır, Ya Sabur! .."

"Sabır, sabır da... Bir yere kadar, ablacığım! Benim de taammülümün bittiği bir yer var! Adi, çocuk falan yapsa, dersin ki: "Çocuktur, yapar! " Ya bu koskoca kadın! Kaç kere dedim, tındığı yok! Eski amam, eski tas! "

"Minare ne kadar büyük olsa, imam bildiğini okur. Anlamıyorsa, anlamak istemiyorsa anlatamazsın! Onun için hanımlığını muhafaza edeceksin. Duymayacaksın, uymayacaksın."

"Nereye kadar, be ablacığım? "

"Bıçak kemiğe dayanmasıya kadar! "

"Şeytan diyor ki: "Çık, kapısına dayan! Ağzına ne gelirse say dök! .. Bir şey derse saçını başını yol, ver eline! "

"Sakin ha! Eşekarısının yuvasına çomak sokma! Durduk yerden başına iş açarsın! Haneye tecavüzden içeri atarlar! Çocuklarını düşün! Sabret bakalım. Gerekirse biz varız burada Bir şeyler yaparız. Güzellikle söyleriz. Anlamazsa, kanun var, nizam var... Hak var hukuk var! Dağ başı mı burası! .."

"Eşekarısı... Aynı eşekarısı... Tövbe tövbe! .. Durduk yerden gıybete de girdik, de mi? "

"Allah affetsin! Onu da bizi de cennetine Cemaline layık kullarından eylesin! Eşekarısı değil de, balarısı iyi örnek, bak! Bir yanı bal şeker, bir yanı zehir... İnsan da öyle... Dokunmayacaksın! Dokundun mu, iğnesini bekle, zehrini damarında bil! Onun yine bir hakkı var. İnsan, her defasında sokar! Arı, son çare olarak sokar ve ölür."

"Ben çok korkarım onlardan! En çok korktuğum arı, akrep, yılan... Ha, bir de örümcek var. Zeirli örümcek..."

"Konarsa kırıdamayacaksın! Korkmayacaksın, paniklemeyeceksin, katlanmış bir bezle yavaşça tutup atacaksın! Etrafında geziniyorsa, telaşlanmayacak, kaçmayacaksın. Bir şey yapmaz. O senden korkuyor. Onun için bombasının pimini çekiyor, kendi de ölüyor."

"Acaba o sokmanın, sonu olacağını biliyor mu? Bilmezdir, değil mi? Nerden bilecek? "

"Kim bilir? Allah bilir onu. Nahl Suresi var ya... Pek nafi olan balarısından bahseder. Allah, ona vahyettiğini bildirir. Mucizevî şeyler yapar onlar. Aralarında anlaşma şekilleri de farklıdır. Mesela, durmadan kilometrelerce uçarlar. Uçarken çeşitli şekiller çizerek birbirlerine kaç kilometre ilerde bal alınabilecek çiçekler olduğunu bildirirler. Birkaç dönüş veya zikzak çizişle öyle güzel adres verirler, o kadar detaylı anlatırlar ki, aklın durur! .. Mübarekler, sanki mühendis olmuşlar, metreyle ölçmüşler! .."

"Sai mi? Bak, bunu iç duymadım! Petekte usta olduklarını, mimarlıklarını bilirim de..."

"Sadece o mu? Kimyagerler de! Bal, mum, polen..."

"Kimyagerdirler de... Bir onlar olsa! .. Bir onlarla kalsalar! Zehir de yaparlar. Bak sana ne anlatacağım! Semiray, sen de kulak ver! "

"Dinliyorum. Bir kulağım sende..."

"Bizim köyde bir kadın vardır. O zamanlar elli yaşındaydı. Ben de gencim daa... Sekiz on sene önce... Bunun iki oğlu var. Büyük evli. İki kızı var onun da... Küçüğü okula gitmezdi daa. Büyük on yaşlarında var yok... Bunun teyzesi kanser olmuş. Gelmiş bunun evine. Onun da bir kızancığı var, başka kimsesi yok. Buna demiş: "Al şu parayı! Bütün param bu! Beni astaneye götür. Ameliyat ettir. Yanımda kal. Dar-ı dünyada bir kızancığım var. Başka kimsem yok! Kim bakacak bana?" "Olur!" demiş bu da. Epey parası varmış. Ölümlük dirimlik... Teslim etmiş buna. Bu da yatırmış onu astaneye. Ameliyat etsinler! Açmışlar, dokunmadan kapatmışlar. Kanser er yeri sarmış! .. Bakmış bakmış, iyileşmez, öyle yatar ölü gibi... Gün günden kötü gelir... Ümit yok! Ayırsever bir kadıncağız vardır, kapı bir komşusu... Onu bırakır başına. Kalkar gelir köye, evcağızına. Boyuna söylenir kendi kendine:

"Va teyzecazım, va! .. Ne kadındı be ya! .. Ölcek yazık! " Anlatır da anlatır... "İşte şöyle güzeldi, böyle güzeldi! Şöyle çapa yapardı, böyle bel bellerdi! Bir yemekler yapardı, parmaklarını yersin! Va talisizim, va! .. Va garibim, va! .." Dayanamadım, dedim ona:

"Namazını kılar mıydı? "

"Kıldardı. Apdezziz yere basmazdı! "

"Orucunu tutar mıydı? "

"Laf diye mi sorarsın şimdik bunu? "

"Yok be ya! Merak ederim de ondan sorarım. Tutardıysa ne acırsın ona? Sen kendiciğine acı! .. Namazını kılar mısın? "

"Ben kılmam da Yonca hiç kaçırmaz! O iyi bilir o işi. Ona sor, bak, nasıl güler ordan! "

"Yaş kaç? "

"Elli..."

"Daha ne beklersin be ya? Em teyzene acırsın, kendine iç acımazsın! Ya emen ölüversen? "

"Allah bilir orasını! "

"Az çok sen de bilirsin! Bilirsin bilirsin de, işine gelmez! Şeytan bırakmaz ki kılasın! "

"Doğru dersin be ya! Biz de zarar ettik biberden bildir. Cep delik mintan delik... Çalışırız eptencik tarlada tapanda. Yonca evde oturur. Bir ekmek yemek yapar. Temizlik, işte! Çocuk bakar bir de... Elişi yapar, ona buna... O kadar! .. Kılar tabi namazını mamazını.

Biz öyle mi be ya? Âşam oldu mu, başlar tabanlarım sızım sızım sızlamaa! "

Daa ne yapsın, garip? O sırada o on yaşındaki kız torunu geldi. Elinde bir tığ, bir yün işi... Şöle küçük bi parça örmüş, elbezi olacak kadar.

"Bak, babaanne ne ördüm! Sana vereyim mi bunu? " diyor. O da diyor:

"Ver babaannene! Yaşa kızım! .. Öldüğümde onla yıkasınlar beni! "

"Ayır dile be ya! Ölüm istenmez! " dedi, gelini. "Azını ayra aç! Bulaşık bezi ördü sana."

"Nasıl ölececeksin be ya? İbadet etmezsin, bir de ölümden basedersin! "

"Ederiz be ya! Etmeyiz diyen mi var burada? Ayret be ya! .. Ayret! .."

"Yaş olmuş elli... Olacak olanlar, bu zamana kadar olanlardan belli! Sallan sen daa! Sallan bakalım! Tarlaya tapana koş! Para para para! .. Ayatın para! .."

Aradan çok geçmedi. Bir sene ancak... Ölüm aberi geldi! .. İnanamadım bir türlü! .. Sapasağlam kadın! .. Nasıl olur! ..

Bir gün kayalıklardan yaban arıları gelmiş, bulut bulut. Bunun evine doğru... Bu da sevine sevine yakalamış, nasıl yaptıysa, sandıklara kapatmış. Anlarmış arı işinden. Erkeze:

"Bunlar benim uğurum! Bana geldi bunlar! Bana bal yapacaklar! Ellemeyin uğurlarıma benim! Arıcıklarım, arıcıklarım! Sarı sarı safran gibiler... Alis bal yapacaklar bana! " dermiş.

Bir gün, böyle bir öğlen sonu... Yazın civciv sıcağı... Bir kızan gelmiş, küçük kızla oynamaya. Komşunun kızancığı. Arıları görünce korkmuş, başlamış kıpraşmaya, bağırmaya! Kadın:

"Korkma be ya! Bi şey yapmaz onlar! " diye sarılmış kızana! Arılar da kızmış bu arada! Sarmışlar kadına! Şişlemedikleri yerini bırakmamışlar! Er tarafı iğneli beşikte yatmış gibi olmuş! Yıklarlar ken görmüşler. Sırtı delik deşikmiş! .. Kızanı korumuş, kurtarmış, kendi mevta olmuş! "

"Alerjisi mi varmış acaba? " dedi, annem.

"Bir iki değil ki ablacığım! Bütün arılar ücum etmiş! .. O kadar arının zehri! .. Emen astaneye götürmüşler ama gidinceye kadar olan olmuş! .."

"İnsanlarda bir hırs, bir hırs! .. Bak şu işe! .. Kadıncağız, katillerini kendisi yakalamış, hapsedmiş! "

"İrs ki ne irs! .. Gözü gibi korumuş onları! Atta kızanları demiş: "Anne satalım bunları! Yan köyden bir adam ister."Satmam ben onları! Onlar benim uğurum! .." dermiş de başka bir şey dememiş! "

"Olacakla öleceğin önüne geçilmez! "

"Ayrın içinde Şer, Şerrin iĒin ayır vardır, de mi ablacıĒım? İŞte böyle bu kadının da ikâyesi! "

"lm: "Geliyorum! .." demez! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0360

Onur Bilge

0361 - En NUR

Onur BİLGE

Bu nasıl bir simadır ki gözlerimi alamamaktayım! Ya Rabbi! Ben seni her yerde ve her şerde ararken, nurunu tek noktadan mı yansıtmaktasın ki O/Nur gözümü almakta ve o kutsal ışıktan başka bir şey göremez hale gelmekteyim! O/Nur, şavkıyla çevrede ne varsa yok etmekle kalmayıp görmeye çalıştığımı da setretmekte, çılgına dönmekteyim! O nerde? Evren nerde? Sen nerdesin? Bu nur nasıl bir nurdur ki yalбір yalбір dalgalandıkça yalnız gözümü değil, aklımı da almakta!

O nasıl bir nurdan merdivendir ki kulunu Rabbine ulaştırmıştır? O nasıl bir yaratılışla yaratılmıştır, o bakışlara ne denli keskinlik bahşedilmiştir ki O/nurları müşahede etmeye güç yetirebilmiştir? Onun için belki de beşeriyetten sıyrılıp melekleşmek gerekiyordu ve o seçilmiş kişi bunu başarabilmişti. Oysa Musa Aleyhisselam, dağdaki tecelliye bile güç yetirememiş, bayılıvermişti! Dağ o anda yerle bir olmuştu! .. Ayıldığında: "Sen Sübhan'sın, tövbe ettim, Sana döndüm ve ben inananların ilkiyim!" demişti.

Bazen uzaklarda pırıl pırıl, göz alıcı bir şey görürüz, bakışlarımızı ondan ayıramayız. Ne kadar değerli görünür bizim için! Öyle ki ona ulaşmak için her engeli aşmaya, tüm güçlükleri yenmeye çalışır, her olumsuzluğu sineye çeker, her kötülüğe zevkle katlanırsın. Yanına yaklaştığımızda, bir de bakarız ki değersiz, paslı, yamuk yumuk bir teneke parçasıdır. Onu güzelleştiren, güneş parçası gibi gösteren, gün ışığıdır.

Dağlar da öyle değil midir? Zaman zaman bakıra çalar ya da altın rengine bürünürler. Kazma kürek alıp onlara koşmak isteriz. Göller de öyle... Öyle bir an gelir ki günün bir saatinde, yüzlerinde altın yıldız dalgalanmaya başlar, pırıl pırıl... Nasıl da kıskırtır insanı! Altın suyuna dalıp çıkmak, onunla kaplanmak isteriz. Gözleri esir alır. Bakışları gasp eder. Güneş eteklerini toplamaya başladığında, büyü bozulur ve gerçek tüm acımasızlığıyla ortaya çıkarır! Her şey asıl suretine döner.

Benim İlhan'a hayranlığım, Allah'ın nurunun, simasına sinmiş oluşundandır. Hayranlığımın arttıkça artması, o nurun rengârenk tecellisindedir. Yanardöner bir cilde sahip gibidir. Göz alıcıdır. Ben ona mı o nura mı âşığım? Onu süsleyen, güzelleştiren ve beni meftun eden Allah'tır. O, o nurla aydınlatılmış, güzelleştirilmiş, hoş gösterilmiş. Bunu fark ettiğim halde, o denli tesirindeyim ki başımı kaldırıp aslına bakmaktan, o muazzam ışık kaynağını görmekten acizim.

Bir baksam Yaratan'a! Bir bakabilsem! Öyle bir nur göreceğim ki, o benim kadar aciz kuluyla birlikte tüm evren gözümünden silinecek, gözlerimi de gönlümü de O'ndan alamayacağım! Bir daha asla başımı çevirip, faniye yani maddeye bakma ihtiyacı duymayacağım.

Biliyorum, Gerçek Sevgili O'dur. Gerçek Aşk da O'na duyulan aşktır. Aslında Allah Aşkından başka aşk yok. Diğerleri farklı isimlendirilmeli. Geçici hevesler, beğeni, hayranlık, bir anlık cazibe gibi... Ah! O aşkla güzelleşsem, ölümsüzleşsem! ..

Olay kısaca, Allah'ın Cemalinin bir tecellisi... Onun için O/Nurlu simadan uzak kaldığımda çılgına dönüyor, gördüğüm anda efsununa kapılarak medyum gibi kendimden geçiyorum. Bakmasam, yakınımda olduğunu hissetsem bile içim açılıyor, ruhuma bir ferahlık geliyor.

Yokluğunda içime çöreklenen sıkıntıyı, onu görünce duyduğum sevinç, huzur ve dinginliğin sebebinin düşünüyorum... Aklıma sahabe geliyor. Göğsün inşirahını ve

sevinçle genişlemesinin sebebini soruşlarını... "O, nurdur. Allah o nuru müminin kalbine atar. Bunun üzerine kalbi sevinerek genişler." şeklinde bir cevap alışlarını... Sonra genişlemenin alâmetini öğrenmek isteyişlerini ve şöyle bir cevap alışlarını: "Ahirete yönelmek, aldatici dünyadan uzaklaşmak ve ölümden önce ölüme hazırlıklı olmaktır."

İç sıkıntısı için okunması önerilen İnşirah Suresi geliyor aklıma. Mealini şöyle bir anımsayarak kavramaya çalışıyorum. Kendi çapımda bir açıklama oluyor, düşündüklerim. "Biz senin için göğsünü açmadık mı? Senden yükünü indirmedik mi? O senin sırtını ezen yükü. Senin şanını yüceltmedik mi? Demek ki, zorlukla beraber bir kolaylık vardır. Evet, zorlukla beraber bir kolaylık vardır. O halde boş kaldın mı, yine kalk, yorul. Ancak Rabbine yönel."

Bir can bir cana kavuşmadan rahatlayamıyorsa, yaratılanın Yaratan'ına kavuşmadan tam anlamda mutlu olabilmesi hayal... O yakınlık kadar huzurlu, o kadar mutlu... Uzaklaştıkça kıvranışları artmakta, iç sıkıntısı azap halini almakta... Yüce ile şanı yücelmekte... Önderin de ardından gidenlerin de yükümlülükleri var. Kolay değil sorumlulukları... Fakat zorluğu veren kolaylığı da bahşetmekte... O zaman yorulmak gerek. Her şeyden önce kafa yormak, her işin özünü görmeye çalışmak, aslını aramak... Sonra gerekenleri yapmak... Beklenenleri ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmek için yola çıkmak ve o yola baş koymak!

Nur... Göğsü genişleten, gönüllere huzur ve mutluluk veren... Kalplere o kutsal ışığı bahşeden, En Nur... Yerin göğün nuru... Kutsal bir ağaçtan çıkan yağla ateş değmeden tutuşturulan, billur içinde, inciye benzeyen bir yıldız gibi ışık veren... Nur üstüne nur... O nurun kaynağı, kâinatı aydınlatan, simaları ışıtan; akıllara, yüreklere, ruhlara ışık yağdıran... Alemleri, dilediği simaları, zihinleri ve gönülleri aydınlatan, kullarına akıl, izan, idrak bahşeden, evreni nura boğan...

Resulü de Kuran da nur... Onların yaydıkları ışınlarla yollarını bulan, doğru yolda ilerletilerek gerçeğe ulaştırılan, kurtuluşa erdirilen kişiler de nurlu. Onların sağlarında ve önlerinde nurlar vardır. Salih amelleri de nurdur. Zikirleri, Kuran tilavetleri, hâsılı tüm ibadet ve iyi işleri nur halinde gelir.

Güneş, ay ve yıldızları bizim için yaratıp, gökyüzünü onlarla süsleyen Nur'dur. Onları nurlandırandır ki o ışık bitip tükenmek bilmez. Kulunu, rahmetiyle sarıp sarmalamış, gündüzünü ayrı, gecesini ayrı ışıklandırmış, karanlıklar içinde bırakmamıştır. Karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için melekleriyle birlikte üzerimize rahmet ve bereket indirmiştir. Çok merhametlidir. Kendisinden korkanlara rahmetinden iki pay verir, ışığında yürüyecekleri birer nur yaratır ve onları bağışlar. Günahlar, kalplerdeki kara lekeler, sevaplırsa nurdur.

Onun yüzünde gördüğüm, Nur isminin tecellisidir. O ilahi ışık, imanının nurudur. Yüz hatlarındaki rahatlık ve gözlerinin içlerindeki sevinç ışıltısı, imanın neşesindedir.

Küfür karanlığından kurtulmuş, bilinçlenmiş, zulüm ve ahlâksızlık gibi tüm kötülüklerden sıyrılmış, nura kavuşmuş kişilere has cazibesıyla beni yörüngesine oturtan, ne yazık ki aciz bir kul... Ya Allah? Ya O'na yönelmek... Böyle benimki gibi yarım yamalak değil de gerçekten... Hulusi kalple... O'nun yörüngesine girmek ve kendini kaybedercesine dönüp durmak, bıkip usanmadan...

Allah'ın nurunu gerçek anlamda görmek o kadar zor ki benim için! Onunla aydınlanmak, dosdoğru yolu bulmak ve onda azimle ilerlemek...

SİMGE

Allah'ın Cemali'nin bir tecellisi!
Aşk gibi görünüyor, Rabbin sevgisi.
Çıldırasıya sevdim, aşktan da öte!
Kulu sanki simgesi, bense delisi! ...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0361

Onur Bilge

0362 - EI HADİ

Onur BİLGE

Diğer günlerden farklı olmayan bir Virane pazarı... Etrafa serpiştirilmişiz. Her birimiz bir âlemde... Sağ dip köşede tavla oynayanlar, ortada sohbet edenler, kapının solunda atıştıranlar, sağında Define ve baş belaları biz... Yani ilkler... Yani meraklılar, müdavimler... Biz, öykü meraklıları...

Dedenin elinde pipo, başında duman, önünde katlana katlana canından bezmiş günü geçmiş bir gazete... Masanın üstünde eller, dirsekler, çantalar, kitaplar... Dillerde sorular, cevaplar... Havada sıcaklık, yüreklerde ılıkılık... Kalın sesler, ince sesler, tıkırtılar, kıpırtılar... Sonbahara hazırlanmakta olan bahçede loşluk... Gözlerde saflık, sözlerde hoşluk... Sık sık karşılaşan çocuksu bakışlarda berraklık...

Bir aralık dedeyle göz göze geldik. Her zamanki yerinde, alışılmış davranışlar içindeydi. Fakat ellerinin aceleciliği, ayaklarının yer beğenememesi bana bir şeyler anlatıyordu. Bir yere mi gidecekti, birisini mi bekliyordu? Yüz ifadesine bakılırsa, bir şey anlatacaktı da fırsat kolluyormuş, ortalığın sessizleşmesini bekliyormuş gibiydi... Sonunda dayanamadım, sordum:

"Hayrola! Birisi mi gelecek, bir yere mi gideceksin, dedeciğim? "

"Nerden bildin? Malum mu oldu? "

"Davranışların, mimiklerin..."

"Demek o kadar açık, o kadar belli, öyle mi? "

"Bilmem ki! Öyle geldi..."

"Birisini bekliyorum. Cuma namazına gittiğimde bir arkadaşım: "Sana birisini göndereceğim. Ona senden bahsettim. Çok merak etti. İbretlik bir hayat hikâyesi var. Dinlemeni isterim." dedi. "Önüne gelene anlatır mı? " diye sordum. "Biraz deşersen anlatacaktır, kimseden saklamaz." dedi. "Örtülüdür. Kendinden geçmiş bir vaziyette dolaşır. Komşum olur. Çok severim. Sohbetine doyulmaz." Bugün gelecek. Birazdan... Ben de onu meral ediyorum. Nasıl biri acaba? "

"Demek bir bayan... Hayırlı işler, dede! " dedi Mahir. Işıl atıldı:

"Anlayalım, dede! " Neşe güya savunmaya geçti:

"Işıl! Karıştırma şimdi bayramda bal yiyeni! "

"Tabi canım! Onun da hakkı... Dedemin başı kel mi? " diye güldü, İhsan.

"Oğlum, siz nesiniz yahu! Artık destan yazarsınız üstüne! Susun yahu! Yerin kulağı var. Neme lazım, biri falan duyar, arkadaşımın kulağına gider, rezil olurum. Böyle şeyler uluorta konuşulmaz! Bunun şakası olmaz! " derken Define, sözünü kestim:

"Ne zaman geliyor? Yerinde duramadığına bakılırsa eli kulağında..."

"Gözüm kapıda... Her an içeriye girebilir. Onun için diyorum ya... Susun yahu! Duyar muyar..."

Işıl'a gün doğdu! Bir defa duydu ya, eline fırsat geçti. Susturabilirsen sustur! Gırgır şamata...

"Ah dede, vah dede! Sen neymişsin sen! "

"Işıl! Bak, annen çağırıyor! Koş! Haydi git, bekletme! Geliyor geliyor..."

"Çağırın mağırın yok, dede. Hem dedem mezardan çıksa gelse, şuradan şuraya gitmem! Merak ettim ben o kadını ya da kızı... İşte her neyse... Yani seni böyle heyecanlandırmanı... Kim bilir ne kadar merak ediyorsundur sen de! Değil mi? Doksan altmış doksan... Sapsarı, aslan yelesi saçlar... Frapan bir makyaj..." Dede tam:

"Annesi! Geliyor geliyor! " derken kapıdan içeriye bir kadın girmesin mi! Yavaşça:

"Geldi! " dedim, millet ne yapacağını şaşırıldı. Güleceğiz, gülemiyoruz. Domates gibi kızarıyor, belli etmeden kıkırdıyoruz. İyi ki içeriye giren hemen etrafı göremiyor. Dışarısı güneş, giriş karanlık... Göz alıcı aydınlıktan birden karanlığa dalan, gözleri ortama uyum yapıncaya kadar zaman geçer. Bizi, bizim onu gördüğümüz gibi görmesi imkânsız. Aksi halde kovulduğumuzun resmidir!

Üzerinde çiçekli, soluk bir basma elbise... Krem zemin üzerinde yeşil mineler... Robadan büzgülü, bol, yerlere kadar... Başında kalınca bir eşarp... Ayağında erkek ayakkabısına benzer siyah, yıpranmış, boyasız pabuçlar... Yaklaştıkça belirginleşen yüzde hemen dikkati çeken acayip bir şey... Üst dudak kenarlarından çıkmış, dudak hizasını geçip çeneye doğru sallanan kedi bıyığına benzer bıyıklar... Her iki tarafta beşer altışar tane... Bir kadında kolay kolay görülemeyecek kadar uzun... Vaktiyle alınırken kendi haline bırakılmış, ormanlaşmış kaşlar, kıvrık kirpikler... Ayva tüyü kaplı bir cilt... Kırış kırış bir yüz, çizgi çizgi bir alın, muntazam bir burun, morarmış ince dudaklar, sapsarı ve uzamış, bazıları yerlerini terk etmiş uzun ve çarpık dişler...

Ağır ağır ilerleyerek masamıza yaklaşan, altmış altmış beş yaşlarında gösteren, hafifçe kamburu çıkmış, zayıf mı zayıf bir hanım... Elbisesinin ceplerindeki ellerini çıkarmadan, başıyla bizi:

"Selamün aleyküm! " diyerek selamladı. Selamı erkekler aldı, farkında olmadan hep bir ağızdan:

"Aleykümselam! .."

Gelen, beklenendi. Beklenen bu muydu? Bu nasıl bir kadındı? Birinci içiyordu, ekonomi ve siyaset biliyordu, kadınlıktan çıkmak için elinden geleni yapmışa benzediği halde kadın gibi giyinmeye devam ediyordu. Pantolon değil, elbise giyiyordu. Yüzüne bakılırsa erkeğe, jest ve mimiklerine bakılırsa güngörmüş birine benziyordu. Tercih ettiği sigara, solculuğunu; giyimi sofuluğunu gösteriyordu. Konuşması kültürünü, sükûtu olgunluğunu sergiliyordu. Biz ne olduğunu anlayamamıştık, Define de kestirememişti. Dikkatle bakıyor, inceliyordu. Güya sezdirmeden yapıyordu ama her şey ortadaydı. Teşhisi koymuş olsaydı, çoktan bakışları normale döner, kaşları yerlerine iner, gözleri yuvalarına gizlenir, akları görünmez hale gelirdi. Oysa perde üstüne perde aralamaya çalışıyor, akli sıra sohbetin akışına uygun bulunacak tuzak sorular sorup duruyordu. Aceleci değildi. Avına hâkim bir tekir kedi gibiydi. Havaya atıp atıp kapıyor, karşıdan keyifle seyrediyor, oynuyor oynuyordu.

Onu iyi tanıyordum. En büyük zevki, insan okumaktı. Her yeni, yeni bir kitaptı. Bir selamla ediniyor, sorularla sayfaları aralıyor, büyük bir zevkle yapraklarını çevirerek sindire sindire okuyordu. Önemli yerlerin altını çizerek yan taraflarına notlar alıyor, kendince özetliyor, tek cümleyle ifade ediyordu. Bu, The End demekti.

Çaylar kahveler içildi. Havadan sudan konuşulurken, laf döndü dolandı, kıyafet meselesine geldi. Define, bu pejmürde hanıma üstü kapalı dedi ki:

“Dünyadan el etek çekmiş gibi bir haliniz var...”

“Öyle oldu. Uzun mesele...”

“Sakıncası yoksa sebebini sorabilir miyiz? ”

“Bir sakıncası yok. Hatta belki faydası olacaktır.”

“Şimdi daha çok merak ettim.”

“Allah hidayete erdireceğinde sebep halk eder. Benimki de öyle oldu.”

Biraz nazlanacağına benziyordu. Gözlerini yerde bir noktaya diyor, düşünür gibi yapıyor, başını kaldırarak uzaklara bakıyor, dalıp gidiyordu. Kafasını toparlamaya mı çalışıyordu, hatırladıklarından rahatsız mıydı, bilmiyorum ama çok uzaklara gittiği belliydi. Yıllar öncesine. Zaten birkaç dakika sonra kabaca hayatını özetlerken söze öyle başladı.

“Ben öğretmen kızım. Annem hemşireydi. Bir bisikletim vardı, üstüne atladım mı kimse beni bulamazdı. Uçsuz bucaksız Bursa Ovası... Aklıma estikçe, ver elini Uludağ! .. Kaçardım. Babam kaç kere bodruma kilitledi, ben yine anahtar uydurdum, alıp gittim. Anneceğim başa çıkamıyor, çaresiz kalıyordu. Babama şikâyet etmekten usanmış, elinden bir kaza çıkacağından korkar olmuştum. Erkek çocuklardan daha haylazdım. Kızlardan daha hızlı...”

Allah affetsin! Kızılı erkekli toplantılar yapardık. Kendimizce eğlenirdik. Eğlenirdik ama öyle böyle değil, çılgınca! Allah’tan bihaberdim. Hiçbir şeyden sorumlu değildim. Babam Allah’a inanmıyor, bize de bunun saçma olduğunu empoze ediyordu. Annem de aynı fikirdeydi. Bizse sadece onların doğru söylediğine inanıyorduk. Biz, yani ablamla ben...

Annem gece gündüz çalışıyor, bizimle daha çok babam ilgileniyordu. Koca koca kızlardık, on altı on yedi yaşında, bizi babam yıkardı. İlk zamanlarda çok utanır: “Ama baba...” derdik. “Artık büyüdük...” “Olsun yahu! Ben sizin babanızım!”

Zamanla utanma duygumuzu kaybettik. O tür toplantılarda oldukça rahattık. Yanlarımızda sevgililerimiz vardı. Müsait bulduğumuz evlerde buluşuyorduk. Önce birlikte dans ederek eğleniyor, sonra çiftler halinde her birimiz bir tarafa çekiliyorduk. Şampanyalar patlatılıyor, kızlara köpük banyosu yaptırılıyordu. Yetmedi, çikolatayla kaplanıyor, yalanıyordu. Rezilliğin bini bir para! ..

Nasılsa Allah yoktu! Din yoktu! Bunlar saçmalıktı. Safsataydı. Geri kafalı adamlar bizi kandırıyorlardı. Kim görmüştü? Giden gelmiş miydi? Gelip de demiş miydi? ”

Put kesilmiş dinliyor, hayretler içinde kaldığımızı belli etmemeye çalışıyorduk ama nafile... Çıt çıkarmıyor, kımıldamadan duruyorduk. Virane'de hiçbir sohbet böyle dinlenmemişti. O kendisini aşağılayarak anlatmaya devam ediyor, pişmanlığını dile getiriyor, boş olan sağ elini dizine vurup duruyordu.

"Ah, kardeşlerim! Benim yapmadığım kalmadı! Hangi birini anlatayım? Uzun lafın kıyası... Yine böyle bir gün âlem yaparken yakayı ele verdik. Altı oğlan altı kız... Ablamla ben... Kuzentatarlar'ın evinde basıldık. Soluğu karakolda aldık. Mahalli gazetelere çıktık. Aleme rezil rüsva olduk! Neyse, bastırıldı. Fakat okuldan atıldık.

Babam bisikleti kırdı. İkimize de güya müebbet ev cezası... İki ayaklı güdülür mü? Yine yaptık yapacağımızı ama artık karda yürüyüp izimizi belli etmemeyi öğrenmiştik.

Bir süre sonra havailik de kabak tadı vermeye başladı. Âşık olmalıydım. Şöyle sırılsıklam! .. Önüme bir kırtasiyecî çırağı çıktı. İpsizin biriydi. Bana beyaz atlı prens gibi geldi. Annem babam ne kadar karşı çıktılarsa o kadar tepindim: "Ben onu istiyorum! .. Vermezseniz kendimi öldürürüm! .." diye bas bas bağırdım! .. Verdiler. Dügün dernek, gerdek... Balayı bulayı derken, şafak attı erken! .. Bin kere bin pişman oldum ya iş işten geçti bir kere! Baldırı çıplağın biri... Koca demeye bin şahit ister! Elde yok avuçta yok. İkide birde baba kapısındaım. Ablam zevk ü sefasında... Ben geçim derdinde... Yetmezmiş gibi bir de hamilelik...

Karnım burnumda kapı kapı gezip kitap satıyorum. "Allah yok, kardeşçeğizlerimiz! Yalan söylüyorlar! İnanmayın! Sizi kandırıyorlar! Bakın bu kitapları okuyun! Okuyun da anlayın, ne dolaplar döndürdüklerini! " diye her kapıda yar yar yalvarıyor, güya karanlıklarda kalmış zavallıları ikaz ediyor, aydınlatıyorum. Çok biliyorum ya... Lise terk de bir şeydir. Hem okumakla adam olunmaz ki! Çok kitap okumak lazım... Adamın kırtasiyesinde kitap çok... Hepsi de aynı şeyleri söylüyor. Babam da amcam da arkadaşları da... Dernekleri bile var, kendilerince. Bu millet geri kalmış. Okumuyorlar. Cahiller. Biz aydınlar aydınlatacağız onları.

Kızım iki yaşına gelmeden oğlum oldu. Ben adama yardım ediyorum. O adam olmaz adama... Çocukcağızlarım dükkân köşelerinde uyuyorlar. Sersefil... Yarı aç yarı tok, sürünüp duruyoruz.

Her şey, bıçak kemiğe dayanana kadar! Her şeyin bir sonu olduğu gibi evliliklerin de bir sonu var. Yokluktan başlayan, çoklukla katmerlenen, ağız dalaşından çatıra çatır kavgalara, pataklaşmaktan saç saça baş başa kavgalara kadar yaşanan hır gürden sonra bir sabah yüzü gözü şiş, suratı mosmor mahkeme kapısında aldım soluğu! Önce karakol, sonra adli tıp, daha sonra da o son kapı... Elimde bir kucağımda bir çocuk, kolumda damga, gözümde yaş...

Gözümün karardığı anda yıkılan yuvamın ardından bir başka maceradayım. Bir oda bir mutfaktan ibaret bir gecekondu... Kedi yavruları gibi evden işe işten eve taşınan iki çocuk... Kitaplar kitaplar... Aydınlanma hatimlemeleri, aydınlatma faaliyetleri... Kendim körüm, ardımdakiler kör... Rehberim onlara... Çığır açmaktayım. Din min yok. Yok öyle bir şey. Benim dine ihtiyacım yok. Güçlüyüm, kuvvetliyim. Gencim ben. Aydınım.

Vay aydınım,vay! ..

Bir gece oğlan ateşlendi. İki yaşında... Bir somya var. Üstünde üçümüz, kıvrılmış yatıyoruz. Bezin birini ıslatıyor, birini alıyorum. Alnını, kollarını, bacaklarını serinletmeye

çalışıyorum. Ateş düşmüyor. Sonunda bitap düşmüşüm.

Ayaklarımdan can çekilmiş. Dizlerime doğru uyuşmaya başlamışım. Buz kesmekteyim. Belime doğru gelmekte... Kazık gibiyim. Ellerimi kollarımı değil, küçük parmağımı kıpırdatacak durumda değilim. Ölüyorum. Canım boğazıma gelmiş. Hırlamaya başlamışım. Aman Yarabbi! .. Çocuklarım! .. Onları nasıl bırakıp gidiyorum? Kim bakar onlara? Oğlum hasta...

Kendimi tavandan görüyorum. Ne kadar da uzamışım! İncelmiş miyim ne? Üstüme bembeyaz bir çarşaf örtmüşler. Alnım, burnum, ayak parmaklarım belli oluyor. Bu ben miyim şimdi? Karnım ne kadar şişmiş! Üstüne bıçak koymuşlar. Birisi elinde yün yumağıyla gelmiş, boyumu ölçüyor. İpi koparıp birine uzatıyor. Alıp, arkasını dönüyor adam; yavaş yavaş uzaklaşıyor.

Eşyalar sessiz... İnsanlar suskun... Kara bir kazan getirmişler. Altına ateş yakmışlar. Evimin önü ana baba günü! .. Ağlayanlar, dua edenler... Kesik hıçkırıklar geliyor. Odun çıtırtıları, su şırıltısı... Kazma sesleri... Ucu taşa geliyor arada... Acısı kalbimi deliyor.

Bir rüya... Fakat rüya değil, gerçek... Ölüyorum. İmansız gidiyorum! Çocuklarım kimsesiz kalıyor. Ya ötesi? Bir adım ötesi? Nefesim daralıyor! Uykuda mıyım? Uykuda olmalıyım. O halde uyanmalıyım ama nasıl? Külçe gibiyim! İnme mi inmiş?

"Allah'ım! Allah'ım! .. Beni affet! .. Beni çocuklarıma bağışla! .. Rüya olsun bunlar! Rüya olsun ve beni uyandır! .. Bir daha küstahlık yapmayacağım! .. Söz! .. Bir daha asla! .. Tövbe! .. Tövbe! .. Tövbeler tövbesi! .."

"Ne diyorum ben? Buları ben mi diyorum? Sayıklıyorum. Bilinçli olamam, Mümkün değil! Ben dinsizim. Allah'a inancım yok! O halde bunları söyleyen kim? İçimde birimi var? O kim? O kim? Nefsim mi? Bilmediğim biri... Vay! .. Nasıl olur? İmana mı geldim şimdi?

Yavaş yavaş kendime gelmeye başladım. Ellerimi ayaklarımı hissetmeye... "Ah! .." Her tarafım sızlamakta... Dayak yemiş, haşat edilmiş gibiyim. Sıkıntıdan ter içinde kalmıştım. "Belim! .." Aklım başıma gelir gibi oldu. "Oğlum! " Baktım, ateşler içinde... Gece yarısını çoktan geçmiş. Olduğum yerde, gözyaşlarıyla tövbe ettim. Bu defa bilinçli bir şekilde ve Allah'a yalvarmaya başladım. O'ndan başka sığınacak kimim vardı? Zorla yerimden kalktım. Bir taraftan yine ıslak bezler... Birini kaldırıp birini koyuyorum. Çocuk can çekiyor! Elleri kolları, bacakları atıyor, yüzü seğiriyor. Ağzı burnu bir tarafa gidecek, çarpık kalacak, Maazallah!

Nasıl ağlıyorum! Nasıl ağlıyorum! .. Sesime kız da uyandı. Hem ağlıyorum, hem Allah'ıma yalvarıyorum! Nasıl bir ağlama! .. Nasıl bir yalvarma! ..

Ben... Anasının babasının sözünü dinlemeyen isyanlar evlat! Ben... Yaratan'ını bilmeyen aptal,manyak, saygısız, ukala! .. Kendisini bir şey sanan budala! ..

"Allah'ım! .. Ben ettim, sen etme! .. Evladımı bana bağışla! .. Benim Senden başka kimsem yok! Bana Senden bahsetmediler. "Yalan! " dediler. "Yok! " dediler. Bana Seni tanıtmadılar. Anlatmadılar. Ben Seni bilemedim! Bulamadım! Beni affet! Bu felaketi başımdan def et! Ne olur, Rabbim! Beni bağışla! Oğlumu bana bağışla! Bundan sonra Senin emrettiğin gibi olacağım! Ne olursun, onu benden alma! ..

Üstünde ne varsa çıkardım. Kocaman bir banyo havlusunu ıslatıp onun içine sardım. Nasıl titriyor, nasıl ağlıyor! .. Zapt edemiyorum! .. Bir bir buçuk saat sonra, sabaha karşı, nasıl olduysa oldu, bir ter boşandı! Ardından da uyudu kaldı. Ben iyice uyanmıştım. Uyanmıştım artık! Öyle bir uyanmıştım ki öyle böyle uyanış değil! ..

Allah, El Hadi ismiyle tecelli etmişti. Musibet gibi gelen hastalık, nimet halini almıştı. Allah'ın hidayeti yetişmiş, imanla şereflenmişim. Geride kalan pişmanlık ve avuç avuç yüz karasıydı. Utançtı! "

Bu kadar cık değildi bu salihâ hanımın hayat hikâyesi. Gülsüm Erim'in daha çok anlatacakları vardı. Buraya kadar olanlar, hidayete erişinin öyküsüydü.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0362

Onur Bilge

0363 - EI BEDİ

Onur BİLGE

Bir ilkbahar esintisi sarhoşluğuyla Kültür Park sokaklarında savrulurken, ezilmiş taptaze çimenlerin kokusu gelmişti, toprak ve çam kokusuyla beraber. Gece boyu yağın yağmur sabaha karşı dinmiş, ardından serin bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Tabiat uyanmaktayken, bütün bitkiler başlarını kaldırmış, gözlerini göğe dikmişken bir zavallı toprağa bakmaktaydı. Sağda, birkaç adım ötede, bir kestane ağacı dalı boyu boyunca yatmaktaydı. Yarası taze ve birkaç yerindeydi. İçin için renksiz kanamaktaydı. Eğilip baktım. Soğuk ve ıslaktı. Yanık süt gibi kokuyordu. Çıra kadar olmasa da haykırmaktaydı. "Bana bu kokuyu veren yüce bir Zat var! " demekteydi. "Yapımı; dalımı yaprağımı, rengimi, kokumu, mahsulümü icat eden... Beni yaratan, onları bünyeme uygun bulan, bana bahşeden..."

Yanımda şeker hastası bir arkadaş vardı. Balıkesirliydi. Kalbi sağda, apandisiti soldaydı. Her ihtimale karşı bu bilgi, bileğindeki altın künyede yazılıydı. O, onunla yaşamaya mahkûmdu. İkiz eşiydi. İkizi normal yaratılıştaydı. O ise böyle, farklı... İç organları tersti...

Müjdecî çiçekler gözlerini aralamış, uykulu uykulu açılmaya çalışmaktaydı. Çeşit çeşitti, renk renk... Her yerde bambaşka bir tanzim vardı, eşsiz bir ahenk... Çiçekler, yapraklar... Hevenk hevenk, öbek öbek... Ben, içim coşarak, doğaçlama dizeler söylemeye başladım. O da not defterini çıkarıp, hızlıca kaydetti. Yol boyu yürüdüm, sevinç içinde. Arada çığlıklar atarak döndüm, kollarımı açarak. Mutluluğum içime sığmıyor, dışıma taşıyordu. Bağırarak geliyordu içimden. "Allah Var, Bir! .." diye bağırarak... Sesimin çıkabildiği kadar... Tüm insanlar duysun istiyordum.

Bahar geliyordu. Hava erken ısınmıştı. Aldanmıştı ağaçlar... Bademler, erikler birdenbire çiçeklenmişti. Peşpeşe ve bembeyaz gelinlikler içinde ne kadar da mutlu görünmekteydiler! Çiçek değil, pankart açmış gibiydiler. Yüksek sesle, coşkuyla okumaya başladım, birer birer:

"Allah var! Bir! .." "O var ki biz varız! " "Şüphemiz varsa bize bakın! " "Bizi kim yarattı? " "Kendiliğimizden mi oluştu? " "Çıktığımız yere bakın! " "Gübrenin kokusuna benziyor mu kokumuz? " "Toprağın içinde renklerimiz var mı? " "Giysimizde bir leke? " "Yaratılışımızda bir noksanlık? " "En küçük bir kusur, üstümüzde? " "Neden çok güzeliz biz? " "Yaratanımız güzel! " "Çok güzel! " "Güzelin güzelliğindeniz! "

Her bahar bunları böyle özene bezene giydiriyor, yaprağını çiçeğini, meyvesini yaratmada hiçbir güçlük çekmiyordu. Her an yaratıyor, her an yok ediyor, bunu böyle sürdürüp gidiyor, hayatı, ölümü ve haşri tekrar tekrar gözler önüne seriyor, anlatıyor anlatıyordu. Bizi de var etmişti. Şüphesiz ki bir gün yok edecek, tekrar var edecekti. Fakat ne yazık ki bakarkörler de vardı. Anlatış hep aynı, anlayış dereci farklı farklıydı. Herkesin anlayış kabiliyeti akli kadardı.

Çekirdekten ağaca, ağaçtan çiçeğe, çiçekten meyveye, meyveden çekirdeğe... Çekirdek mi meyveden çıkıyordu, meyve mi çekirdekten? Yumurta mı tavuktan, tavuk mu yumurtadan? Ne varsa topraktan... Topraktan toprağa...

O anda, deli gibiydim! Arkadaşım da bana ayak uyduruyordu. Kâh duruyor, söylediklerimi yazıyor, kâh arkamdan koşuyordu. O kadar hoştu ki! .. Eser, apaçık görünen güzelliğiyle En Güzel'in güzelliğini sergiliyor: "Yarattığın bu kadar güzel! Kim bilir Sen ne kadar güzelsin, Ya Rabbi! .." dedirtiyordu.

Bir ara yerde bir şeyler bulan ve onları yemeye çalışan kuşları gözetlemekte olan iki kedi gördük. Biri hiç kıpırdamıyor, umursamamış gibi oturuyor, kuyruğunu yavaş yavaş sallıyordu. Kuşlar çok aç olmalıydılar. Etraflarını görecektir durumda değildiler. Belki görüyor, kendilerine çok güveniyorlardı. Çünkü sakın sakın yemeye devam ediyorlardı. Diğerini sinsi sinsi yaklaşıyordu... O kadar sessiz, o kadar yavaş ki! .. Onu caydırmaya kalksak, kuşlar uçuverecekti. Bir süre seyretmeyi yeğledik. Tehlike yaklaştıkça yaklaşıyordu... Bir dakika kadar sonra kuşlar, sözleşmiş gibi aniden havalandılar, kedilerin ödü koptu! .. Bu, bir ölüm kalım meselesiydi! Olayın başı korkunç, acı ve heyecanlı, sonu komik ve sevindiriciydi. Endişemiz mutluluğa dönüşmüştü. İkimiz de gülüyorduk. Sonra Ogün durgunlaştı. Kaşlarını çatı.

"Neden büyük balık küçük balıkları, vahşi hayvanlar güçsüz yavruları yiyor? Yazık değil mi onlara?" dedi. "Onlar da can taşıyor."

"Nasıl beslenseydiler?"

"Hepsi ot yeseydi!"

"Otlara yazık değil mi? Onlar da canlı..."

"Yazık ama kadar yazık değil..."

"Ne kadar yazık?"

"Havayla beslenselerdi!"

"Havayla mı?"

"Evet ya... Geçenlerde bir film seyrettim. Gözlerime inanmadım! Bir ceylan, vahşi köpeklerin saldırısına uğramıştı. Henüz doğum yapmış, yavru daha etenesinden çıkmamıştı. Dört beş tanesi birden saldırdı! Yavru ceylanı bir anda lime lime ettiler! Anne güçsüzdü. Yeni doğum yapmıştı. Bir şey yapamadı. Yavrusunu koruyamadı. O daha nefes bile almamıştı. Gözlerini dünyaya açmadan hayata kapamıştı. Korkunç bir manzaraydı! .. Görmeliydin! Etkisinden bir türlü kurtulamadım!"

"Bunca yaratığı beslemek de Allah'a güç gelmiyor. Balıklarına bakmadığını, kuşunun açlıktan öldüğünü söylemişsin. Çiçek bakmakta bile güçlük çektiğini söylüyordun. Oysa istediği, belki yılda bir toprak, arada sırada biraz sudur. Ya bunca yaratığın beslenmesinden sorumlu olsaydın ne yapardın?"

"Onu düşünemiyorum. Hayal bile edemiyorum!"

"O zaman yaratılışa, türeyişe, düzene karışma!"

"Yazık ama onlara! Zavallılar... Neden böyle oluyor? Acımasızca..."

"Allah, merhametlilerin en merhametlisidir. Bunlar hep ibret almamız içindir. Bize hayatı ve ölümü gösteriyor. Var oluşu ve yok oluşu seyrettiriyor."

"Neden yapıyor bunu? Ben dayanamıyorum!"

"Ayağımızı denk almamız için... Yaratıldık, öleceğimizi biliyoruz. Ölümün ne olduğunu bilmemiz için... Bazılarımızın ölümü bazılarımıza özellikle gösteriliyor. Her canlı ölümü tadacaktır. Öyle ya da böyle... Acı çekerek veya çekmeden... O ceylan yavrusuna o kaderi yazan, onunla o aç köpekleri doyuran, ona acı çektirmiş midir sence? "

"Bilmem ki! "

"Ben de bilmem ama açlara merhamet eden, ona etmez mi! "

"Ya annesi? Onu bir görseydin! .. Ne kadar çaresiz, ne kadar zavallıydı! .."

"Annelik bambaşka... Fakat toprak da ana... Her canlıyı doğuran, tekrar doğuracak olan da o! Öyle bir ana ki, doğurduklarını yiyor! Bir anne düşün! Çocuklarını yiyen bir anne... Sonra tekrar doğuracak... Tuhaf değil mi? "

"Öyle ya! Hiç düşünmemiştim."

"Bir annenin çocuğunun ölümünü görmesi de çok zor, onu hayatın tüm güçlükleriyle mücadele ederek yetiştirmeye çalışması da... Doğarken ya da sonra... Her canlı bir gün ölecek. Bundan kurtuluş yok. O zaman... Yaşamak mı zor, ölmek mi? "

"Aslında ikisi de... Fakat hayat her şeye rağmen çok güzel! Yaşamak ne kadar güzel! .. Ölümü kim ister! "

"Kimse istemez ama ölen kurtuluyor. Rabbine dönüyor. Buradan çok daha güzel bir yere gidiyor. Vay kalana! .. Hem... Her gidene ağlayacağına kırk gün kırk gün, üç günlük ömrüne ağla, kırk yılda bir gün! Hayvana sorgu sual yok! Biz nasıl gideceğiz? Onu düşün bir kere! Ölmek kolay... Ölmekle iş bitse..."

"Şimdi benim: "Keşke hayvan olsaydık! " dememi bekliyorsun, değil mi? Demiyorum, işte! İyi ki insan olarak yaratılmışız! "

"Ahsen-i takvim... En güzel yaratılışla... Mahlûkatın en şerefliisi olarak... Meleklerin bile secde ettiği... Hamdolsun! .. İnşallah, hakkını verebilenlerden oluruz! "

"İnşallah! "

Ogün, ünlü bir futbolcunun adı... Altıparmak, Akademinin önündeki caddenin adı... Fanatik bir Fenerbahçeli olan babası, erkek ismi olmasına rağmen kızına bu ismi koymuş. "Ogün erkek adı değil mi? " diyenlere: "O gün babam bana o günün anısına, Ogün adını koymuş." der, sonra da işin aslını söylerdi.

Çok güzel bir kızdı. Ne kadar mı güzeldi? Çok... Çok güzeldi. Bilmem ki nasıl anlatılabilir, güzellik... Şair anlatmaya kalkmış, sevdiği kızın güzelliğini... Lafı dolandırmış durmuş ama nafile... Bakmış ki anlatamayacak:

"O kadar güzelsin ki! İşte o kadar! .." demiş, bırakmış. Ben de öyle dedim, bıraktım... Okuyan tahayyül etsin!

Tüm güzel eserleriyle varlığı apaçık görünen güzellik, her yerde tecelli etmekte... Ağaçta, kuşta, böcekte, insanda... Hâsılı her yerde... İlhan'da da Ogün'de de güzellik namına tecelli eden O, yalnız O! ..

Onu düşünüyorum... Ogün'ü... Doğaçlama söylediğim dizeleri yazdığı günü... O bembeyaz tenli, bebek bakışlı, nur yüzlü narin kızı... Yemyeşil yapraklarla gülümseyen çakır gözleri, taptaze çiçeklerle bütünleşen körpe güzelliği... O günü, Ogün'ü düşündüm. Şu anda hastanede... Az önce onu ziyaretten geldik. Hepimiz çok üzgünüz. Perişanız! Ailesi başında... Komada...

Ey, yedi kat yeri göğü yaratan! Yarattıklarını örneksiz, misalsiz, acîb, maddesiz, yoktan var eden! Hayret verici alemleri icat eden! Zatında, sıfatlarında, fiillerinde emsali görülmemiş olan, asla benzeri bulunmayan! Ya Bedî! Ya Mübdî! Ey ibdâ eden! Örneği olmadan böyle bir güzelliği meydana getiren, icat eden Sensin! O güzelin güzelliği, güzelliğindedir. Onu Sen yarattın. Yoktan var ettin. Dilersen yok edersin. Daha öncekileri yok ettiğin gibi... Tekrar var edersin, o gün. O gün... O en zor, en çetin gün... Her şeye kadirsin. Her şey Senin elinde... Ne olur onu bize... Onu ailesine, ikizine, ana babasına bağışla! Ey her şeyden haberdar olan! Ya Habir! Ey tek şifa veren! Ya Şafi! Ona ve tüm hasta müminlere şifa bahşet! Ya Mukrim! İkrâm et! Ya Erhamer Rahimiyn! Ya Malik-el Mülk! Ya Zel Celali Vel Cemali Vel Kemâli Vel İkrâm!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0363

Onur Bilge

0364 - EI BAKİ

Onur BİLGE

Ogün, o gün bugündür hastanede... Yaşam savaşı vermede... Kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Tadımız tuzumuz kaçtı. Ölüm o kadar yakınımızda ki! Hele bana hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Her şey anlamsızlaştı. Sanki boşa kürek çekiyorum. Para kazanmak boşuna, okumak boşuna, her çaba gereksiz... Öyle bir bedbinlik içindeyim. İçim sıkıyor, daralıyorum! Üstüme başıma dikkat etmiyorum. Saç baş darmadağın! Dökülüyorum. Nasıl başım ağrıyor! ..

Bu olay beni neden bu kadar etkiledi? Çok köklü bir arkadaşlığım yok. Dün bir bugün iki... Tanışalı ne kadar oldu ki? Zaman zaman kendime kızmıyor da değilim! "Sanki babanın kızı! .." diyorum. Sonra: "O da bir can..." Can çekişmekte olan bir can... Hayatının en güzel çağında... Geleceğe bakarken... Aniden...

Ölüm... Hayatın bir yerde bitivermesi... Zamanın doluşu... İnsanın soluşu... Her şeyin birdenbire mahvoluşu... Kabullenmek ne kadar zor! ..

"Anne! Ogün..." diye başlıyorum. Kızıyor.

"Yeter artık! Yine mi? "

"Ölüm..."

"Ölüm, hayat kadar gerçek... Anla artık bunu! Takdir-i İlahi... Elimizden ne gelir! Kaç gündür doğru dürüst yemiyorsun içmiyorsun, uyumuyorsun! Hasta olacaksın. Bak, suratın sapsarı kesildi! Sarartma Aynur'a benzedin. Biraz kendine bak canım! Ne yapalım yani şimdi? Canına can mı katalım? Elinden geliyorsa hayatından hayat ver! Dua edeceğiz, Allah'a teslim edeceğiz. O kadar! Yapacak başka bir şey yok! "

"Başka bir şey yok! Onun için kahroluyorum ya ben de..."

"Bak, kızım! Evlendim, iki yıl oldu olmadı, annem öldü. Çok geçmedi babam öldü. Daha önce, ablam arabadan düştü, öldü. Bir oğlu vardı, kucağıma verdiler. Ona ana oldum. Çok küçüktüm. Taşıyacak gücüm yoktu. Seferberlik zamanı, iki amcam gitmiş, gelmedi. Şehit düşmüşler. Ağabeyimin karısı öldü. Ağlamaktan gözleri kan çanağı... Aklını kaybedecek! Annem: "Sana şehirden kız alacağım. Ağlama! Kurtulacaksın buralardan. Tarlada tapanda çalışmaktan kurtulacaksın. Kurtulacaksın köyün kahrından..." diye avuttu durdu. Sözünde de durdu. Bahçearası'ndan bir kız bulup evlendirdi. Esmer güzeli bir kız... Üç çocuğu oldu. O da hastalandı öldü. Daha sayayım mı? "

"Nasıl dayandın? Kabul edilir gibi değil! "

"Annem öldüğünde ciğer evime ateş düştü! Fakat babam sağdı. Onun varlığıyla teselli bulmaya çalıştım. Babam öldüğünde aklımı oynatacaktım! .. Babalığıma döndüm. Onu öz babam yerine koydum. Bir "Beyba! .." dediğimde bir "Beyba! .." daha çıkıyordu ağzımdan! "

"Bey baba... Dedeme yani... O da öldü. Babaannem de... Allah rahmet eylesin! "

"Evet, ona... Kabri pür nur, mekânı cennet olsun! Kayınvaldemin de... Ümmet- i

Muhammed'in..."

"Ölüm olmasa..."

"Böyle emretmiş Yaratan. Kullar gidiyor sıradan. Hepimiz öleceğiz. Can taşıyoruz. Bu canı veren, er ya da geç teslim alacak. Yalnız Allah'ın varlığı devamlıdır."

Babam da dayanamadı, lafı ağızından aldı:

"Önü ve sonu yoktur. Kadim ve Baki, Ezeli ve Ebedi'dir. Varlığı zaman kavramı içinde değildir. Bir Allah Baki'dir."

"Baki ne demek? Hani mezar taşlarına yazıyorlar ya... Hüvelbaki... Adet mi olmuş, nedir? "

"Hüve, Allah demek... Kısacası Hu... Kendisinden başka ilah olmayan... Baki de sonu olmayan demek... Bakiye ne demek? Kalan demek, öyle değil mi? Baki, beka, bekaye, bakıyye, yani bakiye, ... Bunlar hep aynı kökten geliyor. Beka kökünden... Beka, kalım demek... Dar-ı beka, mülk-i beka da ahiret..."

"Baba yine başladın köklerden, eklerden... Hüvelbaki ne demek dedim, uzattın gittin! "

"Allah kalıcıdır, demek. Her şey nihayetlidir. Bizim bildiğimiz, saymakta olduğumuz zaman, yaratılışla başlamıştır, yok oluşla son bulmaktadır. Ne varsa yalan. Her şey bitimli... İnsan ölümlü... Kalıcı yalnız Allah'tır."

"Kabullenemiyorum işte! Ya ölürse! ? "

"Allah bize ömür vermiş. Az veya çok... Eninde sonunda hepimiz ölümü tadacağız. Buraya, denenmek üzere gönderildik. İşimiz, kulluk etmek ve hayırda yarışmak olmalı! Dönüş, O'nadır. Kalmaya gelmedik. Gitmeye geldik. Her şey fâni, ancak Allah Bâki..."

"Niceleri geldi geçti buradan. Peygamberler, Firavunlar, Nemrutlar... Güçlü güçsüz nice insanlar..." dedi, iç çekerek annem. Babam, elini çokluk ifade etmek amacıyla sallayarak ilave etti:

"Nice memleketler helâk oldu! Şimdi yerlerinde yeller esmekte... Nerede o zalimler? Nefislerine zulmedenler? " Aralarında konuşmaya başladılar.

"Yeryüzünde dolaşmamız, öncekilerden kalan izleri görmemiz, akıbeti nasıl olduğunu düşünerek ayağımızı denk almamız lazım."

"Dünya, süslü püslü, boyalı yaldızlı bir kocakarı... Nicelerini kandırmış, peşinden sürüklemiştir. Onun da sonu gelecektir. Yerli yeksan olacaktır! "

"Allah bize mal mülk, ana baba, evlat, arkadaş, eş dost sevgisi vererek dünya hayatını cazip hale getirmiş. İnsanoğlu ölümsüzlüğe programlı... Hiç ölmeyeceğini sanır. Ölümün hep başkalarına geleceğini, kendisini hiç bulmayacağını... Dünyaya dört elle sarılması ondandır ama sonsuza kadar burada yaşayacak değildir. O sınırsız hayat ona ahirette verilecektir. Dünya hayatı bir oyun, bir eğlenceden ibarettir. Gerçek hayat burada değil, oradadır. Gerçek Dost da Allah'tır."

"Bize verilenler, geçim vasıtası ve dünya hayatının debdebesidir. Hepsi geçicidir. Allah katında olanlar daha hayırlı ve kalıcıdır."

"Vücudu daimdir, fani değildir. Vaciptir. Sonu yoktur. Yarattıkları yok olduktan sonra da varlığı devam eden... Mahlûkatın varlığı ise mümkündür. Vacip varlığın, evveli ahiri olmaz. Hem Kadîm'dir, hem Bâki..."

"Biz, gölgelerden ibaretiz. Varlığımız, güneş gibi biteviye ışığı kaynağının varlığından... Biz siliniriz, O asla yok olmaz. Bir süre görünür, kaybolup gideriz. Arzu ettiğinde tekrar var eder. Dilerse, sonsuza kadar var eder."

"Zaman zaman tefekkür veya zikir halinde oluruz. Ölümle irtibat kurarız. Kendimizi hissetmeyinceye kadar bekleriz. Birkaç dakika öyle hareketsiz ve sessiz kalırız. İlk önce kâinatı yok sayarız. Sonra dünyayı... Dünyayla beraber her şeyi... Bir biz kalırız, bir de Allah... Akılda, gönülde sadece Allah kalır. Nasıl olsa yok olup, gideceğiz, O daima kalacak. Nasıl olacak, bir deneyelim! Mevta olalım adeta. Ölümü fikredelim. Öldük farz edelim. Buna da Rabita-tül Mevt denir."

"Ölümü sık sık hatırlamalıyız. Ancak bu şekilde günahattan korunabiliriz. Bir gün başımızı son yastığa koyacağımızı... Yakınlarımızda daima helalleşmeliyiz. Kul hakkı çok önemli!"

"İnsan olmak ne kadar zor! .. Mesuliyet sahibi olmak... Cin olmak da öyle... Yarattıklarını tekrar yaratıp hesaba çektikten sonra hayvanlara: "Türap olun! " diyecek, diğerlerini de hak ettikleri yere gönderecek."

"Cinler de hesap verecek. Onlara da ceza ya da mükâfat var. Tuhaf geliyor ama gerçek... Sadece hayvanlar muaf... Bir de deliler... Sabiler..."

"Ölümün öldürüldüğü yer... Bir kez öldükten sonra kimseye bir daha ölüm yok! Ölmek istesek de... Kâfirler, münafıklar ve günahkârlar, kendilerini bekleyen azabı fark ettikleri zaman yalvarmaya başlayacak: "Ne olur biz de toprak olalım! " diyeceklerdir. "Ya da tekrar dünyaya dönelim! O yaptıklarımızı bir daha asla yapmayacağız! .." Fakat onlara bu şans verilmez. Hayattayken fırsatı değerlendirememiş, kendilerini kurtaracak şeylerle meşgul olmamış, hatta isyan etmiş, büyülenmişlerdir."

"Allah bizi onlardan etmez, İnşallah! İnşallah, Allah'ın bahşettiği ömrü en iyi şekilde değerlendiren, son nefese kadar imanlarını muhafaza edebilen müminlerden oluruz. O'na layık kullardan..."

"Âmin! Âmin! .. Rızasını kazanan kullarından oluruz, İnşallah! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0364

Onur Bilge

0365 - EI VARİS

Onur BİLGE

Güneş de günlük işini bitirmiş, başını alıp gitmişti. Ortalık kararmaya başlamıştı. İçim de öyle... Karardıkça kararmaktaydı. Ev dar gelmeye başlamış, odamla diğer bölümler arasında lüzumlu lüzumsuz gidip gelmelerden, huzursuz kıvranımlarla mekik dokumaktan yorulmuştum. Ölümün eşğine gelen Ogün değil, sanki bendim. Masamın üstünde bir takvim yaprağı vardı. Adet edindiğim üzere ilk baktığım yer, kısa bir hadisin bulunduğu ön sayfanın altıydı. Hayatımıza yön veren o eşsiz öğütler bazılarında da arka sayfanın üstünde yer alıyordu. Su damlaları gibi küçük ve yumuşak olsalar da her gün muntazaman damlamakta, granite kadar her yapıda yüreği yontarak en güzel şekli vermeye hazırlardı. Yeter ki talep edilsin!

Tevafuk... Bu defaki seslenişle içime su dökmekte, derdime derman olmaya çalışmaktaydı. Babam odasına çoktan çekildiğine göre, buraya annem bırakmış olmalıydı. Yine Efendimiz kulağıma fısıldamakta, eğitmeye öğretmeye devam etmekteydi. Allah ne kadar da bizimleydi! Ya biz? Biz kiminle, kimlerleydik?

"Acıya sabredip uğradığı felaketi gizlemesi ve kimseye şikâyet etmemesi, kişinin Allah'ı iyi tanımış olmasındandır."

Yoksa ben Allah'ı iyi tanıyamamış mıydım? Acımı gizleyemiyor, içimde halledemiyor, aileme, yakınlarıma naklederek arttırıyor, adeta yakınıyor muydum? Farkında değilken bu acı ve endişe dal budak salarak, itiraza, hatta isyana mı varıyordu?

Ne kadar kaçarsak kaçalım, ölümden korunabilmemiz imkânsızdı. Her nerede olursak olalım, ölüm bize yetişecekti. En sağlam kaleler içinde olsak da yine kurtulamayacaktık. İyilik de kötülük de Allah'tandı. Neden anlamak istemiyorduk? Hem, ölümün hakkımızda hayırlı mı hayırsız mı olduğunu kesin olarak bilmiyorduk ki! Şer gibi gelir, hayra vesile olabilirdi, hayır zannederdik, içinden şer çıkabilirdi. O halde telaşımız nedendi?

Her şeyin bilgisi Allah yanındaydı. Ölüm ve kıyamet saatinin de öyle... Yağmuru yağdıran, rüzgârı estiren, güneşe hükmeden, her işi iç içe ve aksatmadan yapan, yaptıran O'ydu. Kim, ne biliyordu? Ogün de kesin kez ölecek değildi. Bu zamana kadar atlattığı nice hastalık, bela ve musibetler gibi bunu da atlatabilirdi. Ölümden öteye köy yoktu. Korkunun ecele faydası da yoktu. Yarın ne olacağını kimse bilmemekteydi. Kimin ne zaman, ne nedenle, nerde ve nasıl can vereceğini... Her şeyden haberdar olan Allah her şeyi hakkıyla bilmekteydi. Kimi kimden korumaya çalışmaktaydık? Giderse, sahibine gidecekti. En güzel yere... Rabb'ine... O halde?

Hepimiz ölümden kaçmaktaydık, neden kaçtığımız bilmeden. Acı olan, sevdiklerimizden ayrılmaktı. Ölüm bizi bulduğunda, görüneni ve görünmeyeni bilen Allah'ın bize bütün yaptıklarımızı haber vermesinden, hesaba çekmesinden ve karşılığını vermesinden mi korkmaktaydık? Kaçmak bize fayda sağlar mıydı? En iyisi, elimizden geldiği kadar güzel işler yapmak ve O'na teslim olmak değil miydi?

Bütün mülk ve servetlerin hakiki sahibi olan Allah, kullarını nimete gark ediyordu. Vermekle bitmiyordu zenginliği. Çocuk veya yetişkin, yaşlı veya genç, kısa sürede sınavını veriyse, beklemesine gerek var mıydı? Efendimizi, Kur'an tamamlandıktan sonra bir dakika bıraktı mı, burada? Tebliğ görevini yaptıktan sonra bu köhne dünyayla oyaladı mı? Demek ki burada bir şey yok. Görev tamam olduktan sonra daha fazla kalmaya da gerek yok. Yolcu olunda gerek...

Aslında varlık ülkesi gibi görünen bu gezegen, yokluk ülkesinden başka bir şey değil. Sadece eren evliya ve peygamber gönüllerinde gerçek anlamdaki varlık. Yani her anlamda... Her türlü zenginlik ve var gibi görünenlere inat yok gibi görünen Tek Var Olan... Tek Gerçek...

Yokluktan kasıt, sadece yoksulluk mu? Paraya, mala mülke, herhangi birine tanrı gibi tapar, maddeyi put eder, bir nevi putperest olur, insan. Para kazanmaktan, para saymaktan, Allah'ı aklına bile getirmez ya da getirmek istemez. Ya da tapınmaktan maddeye...

Bitip tükenmek bilmeyen istekleri, sayılmayacak kadar beklentileri vardır. Haram helal deme, ver Allah'ım, ver! .. Lütuf ve keremiyle bahşettiği her çeşit zenginlik; ilim, duyu, duygu, mal mülk, eş, evlat emanettir. Onlar, bir zaman kadar bizimlidir. Hepsi Gani sıfatının tecellileri olup, can verdiğimiz anda muvakkat varislerimize kalırlar.

Biz, servetlerin emanetçileri, bahşedilenlerin bir kısmından vazgeçmeyi adet haline getirerek yaşarsak, kalanlar bereketlenir, ahirette karşılığı verilir. Nasip etmedikçe elde edemeyeceğimiz gibi, elde etsek bile Allah dilemedikçe hayrını da göremeyiz. Belki mirasçılarımıza yarar. Çatır çatır yerler. Belki onlar da hayrını görmez. Neticede Hay'dan gelen, Hu'ya gider. Her şeyin asıl sahibi Allah'tır. Mülkün mutlak sahibi, hakiki maliki... Mülkün tek varisi O'dur. Göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Kazananların mirasları cennettir. Yani ellerinin emeğiyle kazanılanlar... Onlar, orada varislerine teslim edilecektir. Ateş kazananlar da olacaktır. Azap kazananlar... Ona da kazanç denirse... Onlar da cehennem varisleri olup, miraslarını mutlaka ellerine geçirecekler.

Sahip olma isteğim ne kadar güçlü! Beraber yaşadığım herkesi ve yararlandığım her şeyi sahiplenmişim. Oğün, dün bir bugün iki... Bursa'ya geldiğimde tanıştığım bir kız arkadaşım. Arkadaş neticede... Ne denli sahiplenmeliyim aslında? Herhalde bu kadar olmamalı! İlhan da öyle... Hele İlhan! .. Hele ona sahiplenişim! .. Beni kahreden bu duygulardan bir kurtulabilsem! .. Halbuki ben, yardımı ve paylaşmayı ne kadar seversem seveyim, eski giysilerimden bile kolay kolay vazgeçebilen biri değilim. Galiba henüz ruhsal zenginliğe ve güçlülüğe erişememişim. Benliğimden vazgeçememişim.

Ne kadar çok şeye ihtiyacım var! Mal mülk, şöhret, insan, bilgi... Bunun sonu yok! Ya sahiplenmekle birlikte yılan gibi çöreklenen kıskançlık! .. Söz konusu sevgili olunca... Biliyorum, mecazi sevgili o. Biliyorum ki emanet, sahip olduğumu sandığım her şey gibi...

Duygularımı nesneye dönüştürmede üstüme yok! Duygularımı ve hayallerimi... Şimdi de onların adını İlhan koymuşum, kısaca. O, tasavvur ettiğim sevgili hayalini giydirdiğim kişi değil mi? Onun için de ben... Yaşamak, hayatta kalma isteğimiz ne kadar kuvvetli! Ölümsüzlük arzusu verilmiş. Onun için dört elle sarılmışız dünyaya. Bu nasıl bir ihtiras!

..

Hamalık, pişmek, olmak, ölmek... Bilmek, bulmak ve olmak... Taalluk, tahalluk ve tahakkuk. İlim ve ibadetle eşyanın hakikatine ulaşmak... Olmak... Nefsin yedi mertebesi... Onları birer birer kat etmek... Her mertebede daha güzel davranışlar sergiler duruma geçmek... Sülûk etmek... Tırmanmak... Rüyalar... Zuhuratlar...

Olmak... Sahip olduklarımız olmamıza engel olduğuna göre... Heva ve heveslere ram olmamak... Egoistlikten, hırs tan kurtulmak... İhtiraslarının esiri olmamak... Var sanılan

varlığa bağımlılıktan kurtulmak, yalnız Allah'a bağlanmak... O'nun sahip olduğu vasıflarla insani ölçüde bezenmeye çalışmak...

Ben de duygu ve düşüncelerimi yazıyorum. Kaybetmemek için kaydediyorum. Onlara sahip olmak arzumu engelleyemiyorum. Hayatımı kaleme alış sebebim de mutlaka o! Ölümsüzleşemeyeceğimi bildiğim için deneme ve şiirlerimin ortaya çıkış sebebi, yakalayabildiğim duyguları tekrar tekrar yaşama arzusundan başka bir şey değil. Öykülerim, doğum ve ecele sınırlı bir ömürle yetinemeyişimin, hayal ettiğim kadar, çeşit çeşit hayat tasarlayarak dünyaya yayılma isteğimin belirtisi değil de nedir? Ya tasavvufa merakım? Sonsuz yaşama programlı oluşumdan doğmuyor mu? Sınır, sadece bir kereye mahsus ve burada...

Orada ölüm yok! Mademki ihtiyaçlar sonsuzdur ve asla tatmin edilemez, mademki hiçbir şey gerçekten benim olmayacak ve hayatımda olanların varlıkları faydadan çok zarar verecek, o halde benim sandığım her şeyi yok sayarak yaşamaya çalışmalı, ancak Allah ve aşkıyla mutlu olmayı sağlamanın yollarını arayıp bulmalı, beklentilerimi ukbaya yönlendirmeli, sınırları zorlayarak sonsuzluğa uzanmayı başarmalıyım.

Ah, kalbim! Sevmeye ayarlanmış, aşka kurulmuş kalbim! İlhan'ı tanımak isteyen, görür görmez sevinç dolan kalbim! Ah, yumruk kadar et parçası! Bedenimin, ruhuma hükmeden en canlı parçası! "Allah! Allah! " diye zikrettirmeye çalışırken ilk fırsatta kurtuluveren ve: "İlhan! İlhan! " diye tempo tutmaya başlayan anarşist! Ne arıyorsun? Ne bulacaksın? Elbet bir gün yorulacaksın ve tamamen boşalacak ve bana kalacaksın. Henüz tam anlamıyla sağlanamamış bir dayanışmanın, imzalanamamış bir uzlaşmanın nereye kadar gideceğini sanıyorsun?

Sahip olma arzusu değil midir resmetmek? Heykel yapmak, put yapmak... Altın buzağı, ikon, yapılan, tapılan veya araya konulan her neyse... Her türlü çoğaltma, araya engel, sütne... İbrahim olabilmek, marifet! Malik olduktan sonra mallanmamak... Kurban edebilmek, İsmail'i... Yokluk ülkesinin çöllerinde dosdoğru yolu bulabilmek... Hacer olabilmek, marifet! Araya araya bulabilmek, azimle ve kana kana içebilmek zezemi...

Arafat'a çıkmadan hacı olunmaz! Her şeyi, herkesi terk edip, uçsuz bucaksız bir çölde baş başa kalmadan ârif olunmaz. Hiçbir şeyin ve kimsenin olmadığı yer... Mirasın, sahibine iade edildiği, bedeninin ve ruhunun sahibine teslim edildiği yer... Bir ötesi, İbrahim'in İsmail'i Rabb'ine uzattığı, anında karşılığını gördüğü yer...

Biliyorum, Allah sahip anlamında varistir. Varis olduğu için Murîs'tir. Bizdeki de anlam verilemeyen bir hırsdır. Biliyorum, bir sevgiliden vazgeçmeden başka sevgili bulunmaz. Yine de ne yârdan geçebiliyorum, ne serden... Ne bu diyardan, ne o diyardan, ne de Yâr'dan...

Evcilik oynamayı hiç sevemedim. Hiç oynamadığımı da söyleyemem. Bebeklerimle oynadım, kendi kendime... O, bir hayal oyunuydu, bile bile kanmaya çalıştığım. Şimdi yine öyle yapmakta, küçüklüğümdeki gibi evcilik oynamaktayım. Gereken her şeyi bir araya toplamış, dilediğim yere koymuşum. Hayal ettiğim şekilde bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Dalmış gitmişim, öylesine... Annem çağırınca kadar, o arada mutluluktan yana kendime ait ne varsa... O sesi duyduğumda oyun bitecek, bitiverecek! Neyim varsa orada öyle, olduğu gibi bırakacağım, evimize doğru koşacağım. Bağıma bastığım, sınırsız sarıldığım en güzel, en kıymetli bebeğimi, uyuyuncaya kadar kimse elimden alamayacak. Uyku gelince parmaklarım gevşeyiverecek, kayıverecek usulca yere... İşte hayat öylesi bir emanet... Düşünün bir

kere...

Düşünün bin kere...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0365

Onur Bilge

0366 - Er REŞİD

Onur BİLGE

Yalnızlığın sessiz sesiyim. Ruhunun fısıltılarını sabitlemeye çalışan kimseli kimsesiz... Yıllarca dört duvar arasında güya korunmuş, dış dünyadan soyutlanmış ilk gençliğimi düşünüyorum. Zaman zaman içine düştüğüm çıkmazlarda kıvranımlarımı... Nereden gelip nereye gitmekte olduğumu...

Neydi İslamiyet? Teslimiyet neydi? Mümin, münafık... Amaç, sadece cehennemden kurtulabilmek miydi? Ya iki cihanda da tam anlamıyla mutlu olabilmenin yolu?

Bursa'nın soğuk ve esintili gecelerinden bir gece... Dilimde hece hece şiir, aklımda bir çetrefilli bilmece... Arapça mı, Farsça mı, Türkçe mi, nece?

Sözcükler savrulmaya başladı önce. Art arda kapılar aralandı... Kâğıt parçaları yazıldı, çizildi, karalandı... Dizeler döküldü beyazlıklara... Haydi, şimdi bu şiire bir başlık ara!

Tövbe ile sunulan nimettir, İslamiyet
Temelinde adalet, içtihat, kıyas ve nas
Aczini bilmesidir kulların, teslimiyet
Münafıkta ihanet, Mümin'de halis ihlâs
Korku yoktur onlara, ancak nârından halas...

Er Reşit... Rüşt, olgunluk ve kemâle ermek... Hadi ismine yakın, daha farklı bir isim... Doğru ve selamete erdiren yolu gösteren... Kimsenin yardımına ve yol göstermesine muhtaç olmaksızın kullarını irşat eden... Bütün işleri ezelde takdir ettiğine göre yürütüp, dosdoğru bir nizam ve hikmet üzere akıbetine ulaştıran, sonsuz ilim ve hikmetine göre her şeyi yerli yerine koyan, en doğru biçimde düzene sokan; hiçbir işi boş, faydasız olmayan, hiçbir takdirinde hikmetsizlik bulunmayan, hiçbir tedbirinde yanılmayan, kullarını hayırlı yollara irşat eden...

Zerrin Hanım'ı düşünüyorum sonra... Öylesine işkence gören, halinden asla şikâyetçi olmayan çile kadını... Onca sıkıntı içinde gülümseyişini... Gözlerinin içindeki ışıltıyı... Yüzündeki can alıcı nuru... Mutluluğunun sebebini sorduğumda dura dura anlattıklarını... Şeraitten tarikata nasıl ulaştığının öyküsünü...

Kendi kendime mi konuşuyorum, Allah'ımla mı? İçimde biri var, o ben miyim? Bir ses, fısıfısı... Bir dertleşme, söyleşme, yakarış...

"Allah'ım! Her şeye rağmen emirlerini yerine getirmeye gayret ediyorum. Her sıkıntıda Sana sığınıyorum, yalnız Senden yardım diliyorum. Beni doğru yola ilettin. O yol Seni bana çok sevdirdi. Sıkıntıları veren de Sensin, tahammülümü zorlayan da... Ben her an seninle olmak istiyorum. Çünkü Sen hep benimlesin."

Kendi kendime mi cevap veriyorum? Birisi mi konuşuyor benimle? Yoksa şizofreni başlangıcı mı? Yok artık! .. O kadar da değil! Bir doluya bir boşa koyma gibi bir şey... Soran da benim, cevaplayan da... Olmıyamaz mı? Olabilir olabilir... Bal gibi de olabilir.

"Çocuklaşma! Kocaman kız oldun! Saçmalamayı bırak."

"Nasıl mutlu olayım peki? "

"Taptuk'un kapısına yatma vaktim gelmedi mi? Yeryüzünde, O'na teslim olmadıkça

rahat huzur bulamayacaksın... Deli deli fıskırdığında kaynaktan su, bir yol arar kendisine akmak için... Akıp da okyanus'a kavuşmak için... İncecik, cılız bir sızıntı şeklinde başlar yolculuğuna. Güçlendikçe aşındırır yerini... Yatak yapar kendisine. Gürül gürül akamaya başlar... Çağıl çağıl! .. Okyanusa kavuşana kadar depresir durur dertleri... Sesi kesilmez... Ne zaman ki çağlayan halindeki son feryadıyla atar kendisini onun kollarına... Kalmaz şikâyet, yakınma... Çıkmaz, en küçük bir ses seda... Huzur denizidir o. Mutluluğun ta kendisidir! Duyuyor musun beni? Sen, akıl sahibisin. Hem akıl, hem de koca bir yürek, sevmeye programlı... O zaman? "

"Neler söylüyorsun sen? Anlayamıyorum."

"Anlıyorsun anlıyorsun... Sen anlamazsın da kim anlar beni! Ben sana sadece küreğin ucuyla bir çizgi çizeceğim. Orada yol alacak sensin... Sadece kendin..."

"O yolu arıyorum. Mutluluğun yolunu... Doğru yolun ötesini... Ötelere gitmek istiyorum. Daha ötelere..."

"Yolu arzu ettiren de O'dur, bulduracak olan da... Kavuşma yakın! Az kaldı! İyice daraldı zaman..."

"Henüz tam anlamıyla hazır değilim ki! "

"Önemli değil. Amaç önemli... Niyet önemli... Allah yar ve yardımcın olsun! O, hepimizin gerçek sahibi. Umarım bir nebze huzur verebilmişimdir. Her zaman buralardayım. Konuş benimle."

"Yoktan var ettiği maddeyi şekilleyerek bu muhteşem kâinatı yaratan Allah, beni de nutfeden alakaya, mudğaya geçirerek kemik haline getirdikten sonra gerekli organlarla donatarak ona et giydirdi, tenle ambalajlayarak yeryüzündeki en mükemmel varlık, yani insan haline getirdi. Nerden gelip nereye gittiğimi idrak etmeye çalışıyorum."

"Yeryüzüne getiriliş nedenini mi merak ediyorsun? "

"Düşünüyorum, aklım duruyor!"

"Aklın durduğu yerde idrak etmen ve öteyi görebilmen için yol göstermiş, kitaplar indirerek, peygamberler göndererek irşat etmiş."

"Onlar artık yok! "

"Onlar yok ama şubeleri var. Doğru yolda ilerlemek isteyenler için her yerde yardıma hazırlar."

"Kimdir onlar? Nerededir, kim bilir! Her insana nasip olur mu öyle birisini bulmak? "

"Allah, tekâmülü emreder. Rüş, doğumdan ölüme kadar sürer. Allah'ın emriyle gelişen olaylar, akıllarını kullanabilenleri kemale erdirir. Onun için gerçekten isteyene bir mürşit bulmayı nasip eder."

"Ben daha çok gencim. Olgunluk çağı kırk yaş, değil mi? Efendimizin Peygamberlik yaşı..."

"Efendimizin: "Ey Rabbim! Bana ve ana babama ihsan ettiğin nimetlerine şükretmemi ve Senin hoşnut olacağın sâlih amel işlememi ilham et. Benim neslimden gelenleri de sâlih kimseler kıl. Doğrusu ben tevbe edip Sana yöneldim. Ve ben gerçekten Müslümanlardanım." demesi emredilmiş."

"Kırk yaş duası..."

"Öyle derler. Kur'an-ı Kerim gönderilmiş, sırât-ı müstakîmde yaşamamız, tüm kötülüklerden korunmamız için kurallara uymamız emredilmiş, engin bir sevgi ve merhametle sarmalanmışız. Allah, farkı fark edenleri rüşte erdirir. Yani sevgisine, itaate, tevekküle ve marifete... Riyadan soyutlayıp rızasına ulaştırır."

"El Hadi ismine çok yakın ama onun uzantısı sanki..."

"El Hadi isminin tecellisi, İslam ile şereflenmemiş kişilerin emir ve yasaklara uyararak hidayete ermesidir. Er Reşid ismi ise hidayete erenlerin Allah'a daha yakın olabilmeleri için bir kâmil mürşide varmaları, tasavvufi yolda ilerlemeye başlamaları şeklinde tecelli eder."

"Yani orada da bölük bölük olacağız... Kademe kademe..."

"Mahşer günü üçe ayrılacağız. Ashâbul Meymene, Ashabul Meşeme ve Es Sâbıkun olarak... Kitabı sağdan verilenler, soldan verilenler, iman ve fazilette öncü olanlar... Ashâbul Meymene; El Hâdi ismiyle hidayete ulaşan takva sahipleri olup, cennetliklerdir. Ashabul Meşeme; tövbe edemeden ölenler olup, cehennemliklerdir, cezalarını çektikten sonra kurtulacaklar, küfür içindeyken ölenler sonsuza kadar orada kalacaklar. Es Sâbıkun ise, Allah dostları tarafından irşat edilen, daha büyük ödüller alacak olan kimselerdir. Bildirildiğine göre, çoğu önceki ümmetlerden, azı da Muhammed ümmetinden olacaktır."

"Efendimiz zamanında tasavvufi yol var mıydı? "

"Tasavvuf yolu hicretin beşinci yüzyılında ortaya çıkmıştır ama Mesci-i Nebevi'nin bitişiğindeki ashâb-ı sufle, mutasavvıf hayatı yaşamaktaydı."

O kadar tasavvufi eser okursam, olacağı buydu! Kaderde kendi kendine konuşmak da varmış. Allah başka dert vermesin! Ya sıkıntılarım? Sabır, Sabır, Ya Sabır!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0366

Onur Bilge

0367 - Es SABUR

Onur BİLGE

Sağ sol kavgasının en ateşli zamanlarıydı. Akademinin önünden her gün bir cenaze geçiyor, takip edenler boyuna slogan atıyorlardı. Her iki taraf da kendi acısını çekiyor, karşı tarafa ateş püskürüyordu. Gerginlik en çok okullarda hissediliyor, kantinde ve bahçede kıyamet kopuyordu. Arkadaşlar gruplar halinde oturuyor, hararetli hararetli konuşuyorlar, her kafadan bir ses çıkıyordu. Kişiler ister istemez kendi sınırlarını aşıyor, diğerlerini rahatsız ediyorlardı. Dinimizde kalp kırmak men edilmiş, incitmek yasaklanmıştı. Olumsuzluklara müdahale etmek gerektiği halde sabır öğütleniyordu. Örf ve adetlerimizde de öyleydi.

Sabır neydi? Neye, nelereydi? Sabırla ilgili ayetleri biliyordum. Sabredenler, bitimsiz nimetlerle mükâfatlandırılacaklardı. Sabredenler, evvablar müjdeleniyor, övülüyordu. Evvablar, tövbe edenler ve Allah'a çokça yönelenlerdi... Güneşin doğmasından ve batmasından önce Rabbimizi hamd ile tespih etmemiz emrediliyordu.

Hamd ile tespih etmek neydi? Kıyamda okunan, hamd ile başlayan, dua ile sonlanan Fatiha Suresiyle namaz kılmaktı.

Gecenin üç ucu vardı; akşam, yatsı, teheccüt... Gündüzün de üç ucu vardı; sabah, öğle, ikindi... Aklımda kalan tüm ayetlerde namaz, sabırla birlikte yer alıyordu.

Tüm ibadetler sabır gerektiriyordu. Farz oruç, belli bir zaman diliminde, farz olan hac ise ömürde birdi. Zekât da farzlardandı, sadaka arzuya bırakılmıştı. Fakat namaz... Namaz her gündü. Her gün, beş vakit... Biri bitmeden biri geliveriyordu! İster istemez bazıları kazaya kalıyordu. En çok sabır gerektirendi. Oruç da Hac da onsuz olmuyordu.

Sadece haksızlıklar karşısında susmak demek değildi sabır. O zaman iyiyi, güzeli ve doğruyu bulmak zordu. Susmak, nemelazımcılıktı. En iyisi, kötülüğü iyilikle defetmek, verilen rızktan gizli ve açık infak etmektir. Dünya hayatından en iyi sonucu elde etmek, bunlara riayet etmekle mümkündür.

Sabır, belki de en zor olandı. Mühim olan, zoru başarmak, başarabilmektir. Keşke sabredebilseydik, affedebilseydik! .. İntikam almak için birbirimizi bilemesek, sevgi tohumları saçabilseydik. Süregelen hatalar zinciri kırılrsa, gençler birbirlerine düşman edilmese, kimi hapis haneye kimi kara toprağa girmeseydi. Gözünü hırs bürümüş, siyasi çıkarları için kan dökmekten bile kaçınmayan kişiler nefislerini ve Rablerini tam anlamıyla bilselerdi, aralarında uzlaşarak anarşiyi ana vanadan kesselerdi de ortalık sülük limanlık oluverseydi!

İtiraz sürekli, isyan had safhadaydı. Allah asileri hemen cezalandırmıyor, belli bir vakte kadar sabrediyordu. Tehir ediyordu, asla ihmal etmezdi.

Sabır Allah'ın Kuran'da geçen en son sıfatıydı. Zordu. Çok zordu. En zor... En sondaydı. İlk ikisi Rahman ve Rahim'di. Gaffar da O'nun çok güzel ve bizim sınımsız tutduğumuz, sığındığımız sıfatıydı.

Allah, sona kadar sabrediyordu, sabredecekti. Ezelde tayin ettiği zaman gelmeden yapılmasını takdir ettiği iş veya verilecek ceza için acele etmezdi. Kâfir, münafık ve günahkârların hesabını orada görecek ya...

"İman iki eşit parçadır. Yarısı sabır, yarısı şükürdür." demişti, Sevgili Peygamberimiz.

Başkalarına hükmetmeye yönelenler, önce kendilerine hükmetmeyi öğrenememişlerdi. Allah'ın Adaletinin tamamlanmasını beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Burada zulme uğrayanlar o huzurda haklarını alacaklar, üstte olanlar altta, altta kalanlar üstte yer alacaklardı. Allah: "Andolsun ki, cenneti de cehennemi de ağzına kadar cinlerle ve insanlarla dolduracağım! " diyordu.

Allah çok sabırlıydı. Günahkârları cezalandırmakta acele etmez, doğru yolu bulmaları için zaman tanırıdı. İsyankârlara bile son nefese kadar tövbe kapısını açık tutardı. İman edenler, iyi işler yapanlar, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler kurtulacak, diğerleri hüsrana uğrayacaklardı.

Sabrederek ve ibadet ederek Allah'tan yardım istemeliydik. Allah, sabredenlerle beraberdi. Zaman zaman korkuyla, mallarımızdan canlarımızdan eksiltilerek denenecektik. Başımıza bir felakettir gelmişti: "Allah'a aidiz, O'na döneceğiz." diyerek sabredecektik. Sabredenlere ne müjdelere vardı! Tükenmez ve kalıcı nimetler...

Kutadgu Bilig'ten bugüne kadar gelen güzel sözler vardı... "Gözü tok insan fakir olsa dahi zengin sayılır, insan sebat ederse her işte başarılı olur. Kul sabırlı olursa beylik mertebesini bulur. Sabredip bekleyen avcı, ak kuş tutar. İnsan sabrederse göze bile yol bulur."

Dünyaya ışık saçan Mevlana Hazretleri de: "Sen, yakini bir imanla, tam bir rıza ile Allah için çalışmaya muktedir olabilirsen çalış; şayet buna muktedir olamazsan, hoşuna gitmeyen şeyde sabırda çok hayır var.

Sabır imanın yarısı, yakın de imanın tamıdır.

En hayırlı binek de sabırdır. İbtıla halinde insanın musibetinin bertaraf olmasını Allah'tan beklemek ibadettir." demişti.

Ateş, düştüğü yeri yakıyordu. Gençcik insanlar ya hapse ya toprağa giriyordu. Ne istikballer sönüyordu! Kimisi bilinçli kimisi bilinçsiz, akıntıya kapılıp sürükleniyordu. Biteviye nifak saçılıyor, kavga körükleniyordu.

Her iki taraf da mevcut düzeni değiştirmeye çalışıyor, zıt fikirler öne sürüyorlar, değiştirebilmek için gereken cesaretin kendilerinde olduğundan emin, gözleri kararmış bir şekilde birbirlerini kırıp geçiriyorlar, değiştiremeyecekleri şeyleri kabullenmek için zerre kadar sabır göstermiyorlar, aralarındaki farkı bilerek farklı kalabilmek için gayret etmeyi akıl edemiyorlardı. Geceydi... Karanlık ve korkunç bir gece... Her gecenin sonunda apaydınlık bir sabah vardı. Sabahı sakince beklemek o kadar zor muydu?

Gülü hoş kokulu yapan dikene katlanması değil miydi?

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0367

Onur Bilge

0368 - AYŞE TATILE ÇIKSIN

Onur BİLGE

Virane, hareketli günler yaşamaktaydı. Hava gergin, herkes tedirgindi. Öğrenci olayları had safhadaydı. Her ne kadar bu kurtarılmış bölgede emniyette olsak da dışarıda her an bir olaya dâhil edilebilirdik. Ruhsatlı ruhsatsız silah taşıyan kişiler vardı. İş şiddete dayandı mı silaha da gerek kalmazdı. Bu olaylar, yıllar önce yumruklarla, sopalarla başlamıştı. Taşla, bıçakla da zarar verilebilirdi. Nitekim öyle oluyordu. Hiçbirimizin can güvenliği yoktu.

En güzeli, hep birlikte olmaya çalışmaktı. Birlikten kuvvet doğardı. Beraberken mutlu olduğumuz gibi bir aradayken güçlüydük. Bizim böyle bir avantajımız vardı. Bir de bizi bir arada tutmayı başaran dağ gibi Define'miz...

Hepimiz aynı etnik kökenden ve aynı görüşte değildik. Fakat ne ve nasıl olursak olalım, birbirimizi sevmeyi öğrenmiştik. Zamanla muazzam bir hoşgörü ortamı oluşmuştu. Birbirimize bağlılıktan öte tutkunduk. Hiç tartışmıyor muyduk? Hem de nasıl! Ancak seviyeliydi. Hakaret yoktu. Şiddet asla!

Balık baştan kokardı. Baş başa, baş padişaha bağlıydı. Bizim padişahımız da Define'ydi. Ucunda onu kaybetmek de vardı. İhraç edilmek... En kötüsü de oydu! Her türlü tembih ve ihtara rağmen haddi aşan olursa, dedenin tepesi atar, kaşlarını çatarak, takma dişlerini sıkarak, gergin dudaklarıyla:

"Kovgunu yemek mi istiyorsun? Kendine gel! .." derdi, bu da ona yeterdi.

Baş bir taneydi. Kurallar belliydi. Aynen uygulanmaktaydı. Onun için Virane'de tam bir asayiş, dirlik ve düzenlik vardı. Fakat her şey Virane'de olduğu gibi değildi. Otorite diye bir şey kalmamıştı. Birlik ve dirlik de öyle... Ankara çalkalandıkça millet çalkalanıyordu. Büyükler atıştıkça, küçükler çatışıyordu. Her yerde kan akmaya, her yerden ağıtlar yükselmeye başlamıştı. Çankaya kalkıp kalkıp oturdukça biz de sarsılıyorduk. Her şey sallantıdaydı. Şallanıyorduk. Daha önce de sallananlar olmuştu. Biz de yakında sal/lanacaktık. Ülke sorunları bizim sorunlarımızdı. Sallayanmıyorduk. Sallayamazdık!

Gözlerimiz gazete ve televizyonlarda, kulaklarımız radyolardaydı. Dersler falan o kadar önemli değildi. Geleceğimiz de öyle... Ülke güç durumdaydı. Ana dolu Anadolu Kan ağlıyordu. Nazlı kızımız da acı çekiyordu. Onun da sorunları vardı. On yıldır yaralıydı, hastaydı, yastaydı. Kendi toprağında azap çekmekteydi. Özgürlüğe sevdalıydı. Kısıtlanmaya, hele hele hükmedilmeye alışık olmadığı için içinde bulunduğu durumu hiç kabullenemiyordu. Yıllarca süren zulüm onu iyice hırpaladı, yordu. Artık sessiz kalmak mümkün değildi. Mutlaka en kısa zamanda müdahale etmek gerekiyordu.

Orada belli başlı iki halk vardı. Arası açılmış, açık açık ayrılmış... Burada da benzer bir ayrılık vardı, düşüncel... Sınırları belli olmayan... Halk ikiye ayrılmıştı. Her yer... Gazeteler, kahvehaneler, camiler, mescitler bile... Meclis bile ikiye... Hükümet kurulamıyor, ortaklık konusunda anlaşmalar yapılıyor, uzun ömürlü olamıyordu. Seçilenler başka çözüm bulamıyor, çeşitli birliktelikler deneniyordu.

Yeryüzünde iki başlı hiçbir canlı yoktu. Siyamlı ikizler gibi hilkat garibeleri haricinde... İşin garip, hatta akıl almaz tarafı, iki kafadarlar değil de düşman kardeşler bir aradaydı. Bir geminin zıt taraflarında iki dümen, iki kaptan gibi... Gemi ayrıldı ayrılacak! ..

İyi ki Türkiye Cumhuriyeti çürük, köhne bir bina değildi. Üç kıtaya kök salmış koca bir

çınardı. Sayısız dal budak salmış olsa da tek gövdeye sahipti. Köklere dallara ayrılmış olsa da gövdede birleşmesini biliyordu.

Başımızın üstünde bir bela dönüp duruyordu. Bir taraftan üç buçuk ay süren hükümet bunalımları oluyordu. Bir taraftan yolcu uçaklarımız düşüyordu. İzmir yakınlarında Van isimli uçak düşmüş, altmış iki kişi hayatını kaybetmişti. Çok geçmeden Paris'in Orly Havaalanı yakınlarında dünya sivil havacılık tarihinin en büyük kazası meydana gelmiş, Ankara isimli uçak, havalandıktan az sonra düşmüş, üç yüz otuz beş yolcu ve on iki kişilik mürettebatından kurtulan olmamıştı.

Hükümetin bir yanı, sanki daha önemli meselelerimiz yokmuş gibi çıplak heykel dikirtme, diğer tarafı da söktürme gayreti içindeydi. Karaköy Meydanı'na dikilen 'Güzel İstanbul' adlı çıplak kadın heykeli, valilik kararıyla kaldırılmıştı.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreter Yardımcısı Roberto Guyer, Türkiye'ye gelmişti. Kıbrıs sorunu görüşülecekti. Yunanistan'la Türkiye arasında sorun olmadığını iddia ediyor, saçmalayıp duruyordu. Oysa su uyurdu, düşman uyumazdı. Zayıf anını kollar durur, aniden saldırıya geçerdi. Acze düşmemek, gafil avlanmamak lazımdı. Biz de eli işte gözü oynasta değildik. Her an tedbirli temkinli, hem de nasıl tecrübeliydik!

Müstehcen romanlar toplattırılıyor, Ankara'ya koca bir cami inşa ettiriliyordu. Haşhaş ekimine ve bir lira ödemek şartıyla Boğaziçi Köprüsü'nden yayaların geçişine izin verilmişti. Amerika, başına gelecekleri biliyor, haşhaş ekimini engellemeye çalışıyordu. Büyükelçisi Macomber'i istişare için Washington'a çağırırdı.

Yunanistan'a bağlı subayların yönetimindeki Ulusal Muhafız Gücü Kuvvetleri, Kıbrıs'ta bir darbeyle yönetime el koydu. Lefkoşe Rum Radyosu, Cumhurbaşkanı Makarios'un öldürüldüğünü ilan etti. Ulusal Kurtuluş Hükümeti kurulduğunu bildirdi ve eski ENOSIS'cilerden Nikos Sampson'un Cumhurbaşkanı olarak Kıbrıs'ta bir 'Yunan Cumhuriyeti kurduğunu açıkladı.

Amerika, 6. Filo'yu Kıbrıs'a gönderdi. İngiltere, her iki tarafı sükûnete davet etti. Makarios ölmemişti. Siyasetine devam ediyordu. Bizim bir kanadımız İngiltere'de çözüm ararken diğer kanadımız havalanmaya hazır kararlı bir şekilde bekliyordu. İki elimizin biri barış ararken biri savaş işareti veriyordu. Donanmamız Ege ve Akdeniz'de devriye gezmeye başlamış, zırhlı birliklerimiz Mersin Limanında yerini almıştı.

İngiltere ipe un serdi. Bizim tarafımızı tutacak değildi ya... Aslı bal olsaydı, koyulacaktı. Yağmış ki koktu. Çünkü anası ekşi ayrandı. Onlar, bizden değildi. Birbirlerine hayrandı. Kabahat, kapısına dayanandaydı! Ondan medet umandaydı!

Yunanistan, yaptı etti, kenara çıktı. Sanki hiç suçu yokmuş gibi... Beş uçak dolusu asker ve silah Yeşil Hat'a Yunanistan'dan gelerek mevzilendi.

Ülke, en küçüğünden en büyüğüne kadar aynı arzuya kilitlendi. Sağ sol davası askıya alındı. Artık birlik zamanıydı! Bir olma zamanı! Türk Milleti Tek bir yumruk haline geldi! Öyle bir yumruk ki sımsıkı! .. Haksıza tavizsiz, acımasız! Zalime balyoz! ..

Kıbrıs, hiçbir zaman Yunanistan'a ait olmamıştı. Şair Rigos'un Megalo İdeası hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti! O büyük ülkeleriyle Yunanistan asla büyümeyecekti! Gölgemizde cılız bir bitki gibi kalacak, hiçbir zaman eselemeyecek, hatta gün gelip kuruyup gidecekti! Göz koydukları yerler, içlerine ukde olacak, gözlerinde kalacaktı!

Yavru Vatan, yıllardır kanayan yaramızdı. Kıbrıs'ımız... Nazlı kızımız... İşkence, dayanılmaz boyuta varınca müdahale gerekmişti. Çıkartmadan başka çözüm kalmadığına karar verince: "Ayşe tatile çıksın! " parolasıyla çıkartma başladı.

Dört mevsim bahar yaşayan Kıbrıslı Türkler kan ağlıyordu. Onların huzur ve güvenliği, azapla kaplanmış ülke toprağının müdafaası için askerlerimiz, hayatlarının baharında, gözlerini kırpmadan can vermeye hazır vaziyette adaya çıktılar.

En değerli insanlar, en verimli çağlarında, eşleri ve küçücük yavrularıyla birlikte katlediliyor, üzerleri sadizmle örtülüyordu. Ekonomik yönden de sarsıntıdaydılar. Üretim durma noktasına varmış, azap gören insanımız evlerinden çıkamaz hale gelmiş, duvarlar arasına sıkışıp kalmıştı. Gelişme çabaları içinde güllük gülistanlık yurt, baharı yaşamaktayken kışa dönmüştü. Özellikle genç nesil zarar görüyor, kıyıma uğruyordu.

Binlerce yıllık geçmişe sahip, medeniyetler beşiği ülkemiz bu durumdan acı çekerek zarar görüyordu. Yavrusu darda olan ana ıstırap içindeydi. Onların derdi bizim derdimizdi. Kıbrıs, elimiz kolumuz gibiydi. Yarasının sızısını yüreğimizde duyuyorduk. Onlar orada o haldeyken biz rahat yataklarımızda uyuyamıyorduk. Olanlara tahammül edemiyorduk!

Radyolarda cenk havaları çalınıyor, Hasan Mutlucan, üstünde efe kıyafetiyle ekranlarda boy gösteriyor, kahramanlık türküleri okuyordu. Serap Akın yanık şarkılar söylüyordu. Gazetelerde bir telaş! .. Halkta bir ateş! .. Ana, yavrusunu müdafaaya hazırlanıyordu.

Güneşi kaybeden insanlar yapay ışıklar altında yavaş yavaş canlılıklarını yitiriyor, gündün güne soluyorlardı. Gün ışığı yerine yaş doluyordu gözlerine. Kirpiklerine azap yağıyordu.

Bağrı yanık Türk halkı ne istiyordu? Aza kanaat etmeyi, belaya sabretmeyi biliyordu. Onca haksızlık, işkence ve zulme rağmen susuyordu. Sevmeye sevmeye aç yüreği en çok aşka susuyordu. Sevdasıyla mutlu oluyor, hastalığı ve yaşlılığıyla hüzünleniyordu. O kadar... Böyle kanaatkâr bir parçamızdı o bizim!

Türk gençleriydik! Uğruna canlarımızı feda edebilirdik! Onun için toprağından uzakta şehit düşen ilk biz olmayacaktık. Denizlerimizde kim bilir kaç adsız kahraman vardı! Magosa Kalesi için can veren kaç kişi vardı, kim bilir! Hangi mücadeleyi, hangi müdafaayı dile getireyim? Baştan sona bütün tarihini anlatmak lazım...

Kıbrıs, hiçbir zaman Yunanistan'a ait bir ada olmadı, olmayacaktı da! Rigos'un Megalo'su hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti! Büyük ülkü kim, Yunanistan kim! .. O ancak gölgemizde cılız bir çalı gibi kalacak, hiçbir zaman eselemeyecek, savaşla değilse de zamanla ekonomik yönden çökecek, kuruyup gidecekti. Göz koydukları bütün yerler gözlerinde kalacaktı!

Bayrağımız sadece Ana ve Yavru Vatanda değil, tüm dünyada sonsuza kadar dalgalanacaktı! Sonsuza kadar! .. O kadar! ..

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0368

Onur Bilge

0369 - Hu

Onur BİLGE

Bugün Pazar... Her tatil sabahı acelesiziz. Aheste aheste kahvaltı ediyor, sohbetle beraberliğin tadını çıkarıyoruz. Hızlı çekim yaşanan bütün bir haftanın yorgunluk ve stresi masada kalıyor, sofrayla birlikte üstümden kalkıyor.

Babamın huyunu biliyorum. Bir şey sorunca en az kırk beş dakika ders dinlemek zorunda kalıyorum. O yüzden bir şey sormamaya çalışıyorum. Fakat ne kadar özen göstersem de olacak olan oluyor. Söz dönüyor doluyor, bir yere geliyor ki orada da babam devreye giriyor. Her konuda da mı bilgi sahibisin, mübarek!

"Esmâ Hüsna çalışmanız nasıl gidiyor? "

"Bitirdik babacığım ama galiba eksik oldu."

"Nasıl yani? "

"Yani doksan dokuz olmadı da doksan yedide kaldı gibi..."

"İki ismi atladınız mı? "

"Galiba ama hangileri olduğunu bilmiyorum."

"Hangilerini yazdınız? "

"Biraz bekle! Kaydettim. Şimdi getiririm."

"Haydi bakalım! "

Biraz sonra elimde not defterimle geldim. Okumaya başladım. Tam anlaşılmamış olmalı ki bir daha okutturdu. Sonra bir süre düşündü ve:

"Ahad hakkında yazdınız mı? " diye sordu. Listeye tekrar baktım. O esma yoktu. Tekrar baktım ve olmadığından emin olarak:

"Vâhid var. Sonrasında olmalıydı, değil mi? Parantez içindeydi. Gerek duymamışız demek ki! "

"Olur mu! Vâhit başka, Ehad başka... Vahit, sıfatlarında Tek, Ehad, sayısal olarak Tek, yani Bir anlamında... Kulhuvallahü ehad... Hu var mı? "

"Hu, başlangıçta vardı ama işlemedik."

"Neden işlemediniz? Hu, bütün isimlerin ve sıfatların cem olduğu isimdir."

"Bütün derken... Allah'ın da mı? "

"Evet. Allah, Süryanicedir. Hu, Arapça... O anlamında kullanılır. Üçüncü tekil şahıs sıfatı... Zâtın hüviyetine, Zâta işaret eder. O ile Allah kastedilir. Hüve'nin kısaltılmış halidir. Künhi Zâta işaret eden Lâhut mertebesidir. Allah dahil, bütün isim ve sıfatların içi ve gerçeğidir. Cem hâlini yaşayan salikin tevhid anlayışının ifadesidir. "Hu Billa Hu! " aynül cem makamını, gayb ve sır olan Zâtını işaret eder. İhsan makamının karşılığıdır.

Lahut mertebesidir.”

”Bir de günlük dille konuşsan, tadından yenmeyeceksin! Nerden bulursun bu sözcükleri!

”Günümüzde de kullanırız da farkına bile varmayız. Mesela: ”Hay'dan gelen Hu'ya gider! ” deriz de ne manaya geldiğini bilmeyiz. Bu sözle, hayat veren Allah'tan gelenin Hüve'ye, yani Allah'a gideceği hatırlatılır.”

”Diri ve diriltten anlamındaki Hay sıfatıyla hayat bulanlar, Hu sıfatıyla bir araya gelecekler.”

”Aynen öyle... ”Kesrette buldu vahdeti mihnette buldu rahatı. / Firkatte buldu vuslatı her bârı Hû Yâ Hû ile.” demiş, şair.

”Bir noktadan var edilen açılımla sonsuz denen evren yaratılmış. Evren içinde evren, âlem içinde âlemler meydana getirilmiş. O an, herhangi bir an ve o noktâ, noktalardan bir nokta... Noktalarca nükte olan, hayal âlemini yaratan, tek gerçek olan Allah'tır.”

”La İlahe İllallah'ın özü İllallah, onun da özü Allah, onun da kalbi Hu'dur. Elif ve Lam, harf-i tariftir. Lam, mübalağa için şeddelidir. Allah sözcüğünün ağırlık noktası H harfindedir.”

”Okunuşu yumuşak, yazılışı iki gözlü, şekli tersine bir yürek gibi olan H mi, yoksa tek gözlü olan mı? ”

”Nefes alır verir gibi okunan... Tek veya çift gözlü... İkisi de aynı... Kalın okunan, sert ve hırıltılı biçimde gırtlaktan çıkarılanlar değil... Onun için her canlı, nefes alıp verirken ister istemez Hu der.”

”Demek ki bir insan, günde yirmi dört bin defa nefes alıp verdiği göre bir o kadar da Hu der.”

”Hem de her nefesten on beş defa sorgulanacak olduğu söylenir ama çoğu bundan habersizdir.”

”Gerçekten mi? Çok ağır bir sorumluluk...”

”İnsan olmanın bedeli ağırdır. Dağların taşların kaldıramayacağı yükümlülük omuzlarımızda... Ne diyordum? ”

”Hu'dan bahsediyorduk.”

”Hüve'den gelir. Hüve, Tanrı demektir. Hu kalp, Vav da ruhtur. Hu hayattır. Arşın kaynakları. Alınan her nefesle Hu, arş-ı âlâdan gelir, verilen her nefesle arşa ulaşır.”

”İhlas Suresinde ”Kul...”, yani ”De ki...” ile başlayan ilk ayet, Hu ve Allah ile devam ediyor, Ahad ile son buluyor. Galiba öneminden ötürü Hu başa geçmiş.”

”Bak! Dikkatinden kaçmamış. Ahad, şeriattakilerin; Zâlimin li Nefsi olan Ashab-ı Şimâlin, yani Nefsi Emaredekilerin tekrarlaması gereken isimdir. Lafz-ı Celal ise muktesidların, Ashab-i Yemîninin, yani Nefsi Levvamedekilerin zikridir.”

"Hepsi aynı değil mi? Hem neden herkes dilediğini zikretmez? Sakıncası ya da bir nedeni mi var? Anlayamadım."

"Avam, yani nefsi emaredeki kişiler, önce Allah'tan başka ilah olmadığını iyice anlamak ve hazmetmek zorundadır. İslamiyet'ten önce putlar vardı..."

"Şimdi artık putlar yok ki! Müslümanlar sadece Allah'a inanıyor ve tapıyor."

"Putlar yok ama putlaştırılan şahıs ve nesnelere var. Sevgililer gibi, para, mal mülk gibi... Onun için önce "La İlahe İllallah!" zikrine devam edilmesi gerekir."

"Sonra? "

"Sonra Nefs-i Levvameye geçerler ve: " Allah! " derler. Havas, yani bilge ve sufiler: ""La İlahe İlla Hu! " yani kısaca "Hu! " der. Hu, mukarreplerin makamıdır."

"Mukarrep ne demek? "

"Kurbîyet, yani yakınlık sahibi olanlar... Onlar için yalnız O vardır. İman pekişmiş, kul Hu esmasıyla Hazreti İnsan haline gelmiş: "Gayrisini istemem! İstemeyi de istemem! " demektedir. O vardır, onunla birlikte hiçbir şey yoktur. Mutmain olan nefsin zikridir. Mukarrep ve Sâbıkların ulaştıkları mertebedir bu makam, Rıza makamıdır. Hu zikriyle, ef'al, tevhid-i ef'al, tevhid-i sıfat ve tevhid-i zat makamlarına ulaşılır."

"Mutmain ne demek? "

"İtminana kavuşan... Yani ikna olan, iyice iman eden, huzura eren... İnanmış, gönlü kanmış, emin..."

"Hazreti Ali: "Ya Hu, Ya Men Hu, Lâ İlahe İllâ Hu" diyerek zikredermiş. "Hu, İsm-i Azamdır! " dermiş.

"İsm-i Azam'ın hangi isimlerin üçlemesinden meydana geldiği belli değildir. O konuda çeşitli rivayetler var."

"Mürîd dergaha gelince: "Destur! " diye içeriye girmek için izin istermiş. Mürşit de: "Hu! " diye izin verirmiş."

"Yirmi rekâtlik bir namazda yüz beş defa Hu denir. Gülbenk ve sema Hu ile son bulur. Cenaze kaldırılırken evde, yerde, kabirde ve defnedildikten sonra on beşer defa Hu denir."

"Bana en enteresan gelen, yeryüzünde her nefes alıp verenin, ister istemez Hu demesi ve çok azının bunun farkında olması..."

"Hatta cansız varlıklar bile Hu der. Tasavvufta buna sır derler. Sırta vukuf tutmak... Yani nefesini saymak, bilincini nefesine vermek... Kalp, ruh, sır gibi tüm letaifiyle her nefeste Hu diyerek zikretmek, Zikr-i daimdir." Bu şekilde zikreden, yapmış olduğu zikirten gafil olmaz, amacına erişir."

"Şimdi de Zikr-i daim çıktı. O ne demek? "

"Daimi zikir... Kalbin sürekli Allah Allah diye atması ve o atışların anlamının farkında olunarak takip edilmesi gibi..."

"Hu, yumuşak ve ince seslerden oluştuğu için nefes verir gibi belli belirsiz söyleniyor. O zaman, rüzgârın değdiği ya da havayı hareket ettiren her varlık böyle bir ses çıkarır. Dünya da dönerken aynı sesi çıkarır. Diğer gök cisimleri de... Demek ki işitilebilseydik elektronların da hızla dönerken Hu zikrinde olduğunu fark edebilirdik.

O zaman, her yaratılan, makrodan mikroya her şey ve her şeyin her zerresi Hu çeker. İçi boş olan boru şeklindeki her şey, üflendiğinde o sesi çıkarır. Kargılar, kamışlar ve onlardan yapılan kavallar, neyler... Rüzgâr esince sazlıklar, akınca sular, çalışınca motorlar, üflenince sazlar o sesi verir. Soluk borusu da öyle... İnsan, içini her türlü kötülükten, ruhunu her türlü arzu ve hevesten arındırarak Hu demeye devam ederse Allah'a layık kul haline gelir.

Kısacası, gafilin âriften, ölünün canlıdan farkı, Hu oluyor. İlk nefes ve son nefes arasındaki tüm nefesler Hu, Hu'dan, Hu'ya..."

"Hu, Efdal-i Zikir, yani en faydalı zikir olan tevhidin özüdür. İki gözlü olarak yazılan o harfin, Allah'ın Basir sıfatını da sembolize ettiği, her şeyi birden ve aynı anda görmekte olduğunu hatırlattığı söylenmektedir. Hu, cüzün önünde, her an tasarruf eden, özdeki teklik boyutudur."

"Hu, Allah demektir. Sonradan olan her şey, yani çokluk âlemi, O'nun nurundan, enerjinin yoğunlaşmasından oluşmuştur. Ne varsa Allah ile vardır ve varlıkları kalıcı değildir."

"Aynen dediğin gibi... Allah mutlak var ve mutlak birdir. Hu ismi; vücut, hüviyet, zatiyet ifade eder. O'nun dışında varlık, hüviyet ve şahsiyet yoktur. Sıfatlarından emaneten verdiği, yok olmak zorunda olan, mutlak sıfatlarını taşımayan yaratıkları vardır. Gerçek varlık ve Uluhiyet sahibi O'dur. Ezeli ve Ebedi olan Varlık, O Nur'dur. Ademoğlunun da meleklerin de gerçeği Hu'dur. Mevcudiyetin varsayılan varlıkları, Hu ile ayaktadır. Hu, deniz ise tüm var olanlar köpüktür. Hu varlık, cümle mevcudat gölgedir. Gaybın anahtarı O'nun indindedir. Zâtının aksi olan Adem'e, yani insanoğluna bütün isimleri öğretmiş, emaneten yüklemiştir. Onun için Allah'ın ahlakıyla ahlaklanmamız gerekmektedir. Allah'ın boyasıyla boyanmamız... En güzel renk, Allah'ın rengidir."

"O zaman, yaratılışımız gibi yeniden var oluşumuz Hu'ya bağlı olarak gerçekleşecek. O, hayat sıfatından da münezze, hayatın ta kendisi! Basiretler O'na ulaşamaz. Hu, mutlak bilinmez ve kavranamaz olan..."

"Hu, ateş, aşk ve deryadır. Dil, üst dişleri yapıştırılarak, ağız açık olduğu halde, ciğerin altından nefes alınarak kalbin üstünde okunursa zikredene aşk ve yakınlık sağlar. Bu hal de her şeyde olduğu gibi nasip, zaman ve tecelliyat işidir."

"Özetle, bu esmayı zikreden, sence ne kazanır? "

"Bu esmaya devam eden zâkir, bir müddet sonra kesretten vahdete ulaşır. Celal'de Cemal'i bulur. Hakk'ı, ârifler ve sultanlar gibi bilerek azaptan kurtulur. İyi ve kötü her şeyin Allah'tan geldiğini idrak eder. Nimete şükreder, belaya sabreder. Habl-i metin iman budur. Her kâmil iman sahibi gibi: "Kahrın da hoş, lütfun da hoş! " demeye

başlar.”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0369

Onur Bilge

0370 - EI EHAD

Onur BİLGE

Kamil iman sahibi olmak... Tam anlamıyla teslimiyet... Kahırla lütuf arasında fark kalmayınca ruh azaptan kurtulur. Sevgilinin busesi kadar tokadı da hoş olabilmeli. Sarsılmaz bir sevgi, o kadar kolay yok olsaydı, karşılık göremeyen âşıklar akıl hastanelerine gitmesinler ya da intihar etmesinler diye birkaç tokat onlardan esirgenmezdi.

Allah, ne olursa olsun en çok sevilmeye layık! Anamızı babamızı, kardeşimizi, sevgilimizi alsa da aşkından zerre kadar eksilmez! Nimetler inerken sevecek, bir zarar geldiğinde arka mı döneceğiz!

İman etmekle iş bitmez. Sınanacak, derecelendirileceğiz. Celal'iyle sınıandığımızdaki tahammülümüz, olayın arka sayfasındaki Cemal'i görebilmemiz, habl-i metin iman sahibi olduğumuzu gösterir.

Bu düşünceler içindeyken aklıma Hazreti Bilal'in imanı geldi. Onca işkenceye rağmen takiyeye gerek duymayan, aşkla inancını haykıran müminin imanı... Kızgın kumlara gömülü olduğu halde üstüne kayalar yığılan, taşlanan, çocuklar tarafından ayağına ip bağlanarak Mekke sokaklarında sürüklenen o güzel insanın sesi gelir gibi oldu kulaklarıma:

"Ehad! Ehad! .."

Aşk, öyle bir duygu ki insanı taransa geçirir. O anda acı falan da hissedilemeyebilir. Allah'ın aşkıyla yanmakta olanı ateş yakabilir mi! Muhakkak ki onu, o halle sınayan kurtaracak, hak ettiği mertebeye yükseltecekti.

Sofra kalkmış, benim odamdaki yerlerimizi almıştık. Farkında olmadan her odada aynı yerlere oturma alışkanlığı edinmiştik. Ben mutlaka pencere kenarındaki yatağımın ayakucuna, babam kapıdan girince soldaki masanın yanındaki sandalyeye, annem de sağdakine, tam karşıma...

"Başlamışken Ehad hakkında da konuşalım! Ehadiyet... Birlik... Her ne kadar Vahit'i yazarken açıklanmış olsa da onun hakkında da yazmak istiyorum."

"Konuşalım kızım. Ehad da Vahit de tek olan Allah, yani tek yaratıcıdır. Vahit nedir, Ehad nedir? Önce bu ikisi arasındaki farkı anlamaya çalışalım."

"Vahit, sıfatlarında tek, Ehad ise sayısal olarak tek..."

"Nasıl yani? "

"Allah birdir, eşi, benzeri ve zıddı yoktur, noksan sıfatlardan münezzehtir. Yarattığı her bir zerrede tecelli etmektedir. Her şeyde imzası vardır. Evrendeki her varlıkta birliği görülmektedir. Varlıklar, evrenin minyatürü, özeti gibidir. Birimlerde tecelli farklı ve özel olabilir."

"Her şey, her olmuş olacak O'na bağlıdır. Her zerre ve her küre O'nun varlığını ve birliğini haykırmaktadır. Her bir şeyin çıkış ve varış noktasındadır. Bunlardan hangisi Vahdaniyet, hangisi Ehadiyet? "

"Yaratılanlar hep birbirine benzeseler de aynı sanatkârın eseri oldukları bellidir. Buna Vahdaniyet denir. Mesela, göz hep aynıdır, aynı işe yarar. Bu, Allah'ın Vahit esmasının tecellisidir. Fakat hiçbir göz diğerine benzemez. Özgündür ve yine aynı sanatkâra aittir. Bu da Ehad esmasının tecellisidir. Vahdet'te çoğuldan hareketle, diğerindeyse tekilden hareketle düşünce aynı zara ulaşıyor. Tüm kar taneleri aynı gibidir ama biri birine benzemez. Tüm sesler aynı şekilde çıkar ama birbirinden farklıdır. Vahdaniyet, çokluktaki yaratılışın, Ehadiyet ise her varlığın tek zata aitliğidir."

"Peki, insan, yaratılış itibarıyla nasıldır? "

"Tüm yaratıklardan farklıdır. İçinde âlemler gizlidir. Kâinatın yaratılış nedenidir. Tüm insanlar aynı yaratılmış gibidir. Onları Vahit olan Allah yaratmıştır. Fakat tek tek bakıldığında her birisi farklılık arz etmektedir. Bu da Ehadiyetin tecellisidir."

"Allah, vardır, birdir, isim ve sıfatlarıyla her yerdedir ama zatiyla hiçbir yerde değildir. Mekândan münezzehtir. Düşünülemez, bilinemez."

"Sayısal olarak tek olduğu düşünülünce, sanki bir yerdeymiş de tek başınaymış gibi bir imaj yaratmaya başlıyor beyin. O, hem her yerde, hem hiçbir yerde... Bunu anlamak zor..."

"O'nu kavramaya müsait yaratılışta değiliz. O'nu bilmek, bilememek demektir. Anlamak, anlayamamaktır. Akıl almaz, düşünceye, uçsuz bucaksız tasavvura sığmaz, küçücük kalbe sığar. Tahayyül edilemeyecek kadar yüce, herkesin ulaşamayacağı yerde, oysa şah damarından yakındır."

"Bir yaprak, aynı ağaca ait olsa bile diğerlerinden farklıdır. Aynı ağacın iki yaprağı, iki çiçeği birbirinin aynı değildir. Farklı ve tektir. Biriciktir. Onlar, hal diliyle, kendilerini öyle tek, eşsiz, benzersiz yaratan Allah'ın birliğini, eşi ve benzeri olmadığını, yani Ehadiyetini haykırırlar. Ağaçların yapraklarının olması, onlarla teneffüs etmeleri de Vahdaniyeti anlatır. Yani kesretten kolayca Vahdet'e varılır."

"Bir ayet var. Miraç olayının anlatıldığı ayetlerden biri... "Sonra (çok perdeler geçerek Rabbine) yaklaştı, derken daha da yaklaştı. O kadar ki, kab-ı kavseyn (iki yay) kadar veya daha da yakın oldu! " Bu ayet bana farklı şeyler düşündürüyor."

"Nasıl farklı şeyler, baba? Miraç olayı değil mi? "

"Kur'an sadece Efendimiz için inmedi ki! Ayetler, kime hitap edilmiş olursa olsun, hepimiz için indirildi. Tüm insanlığa hitap etmekte..."

"Biz miraç mı ettik, edebilir miyiz? "

"Evet. Miraç, Allah'a yaklaşmak demekse, isim ve sıfatlarını öğrendikçe O'na yaklaşılmış olunur. Sizin yapmakta olduğunuz gibi... Esmâ Hüsna çalışması yapmadan önce bu kadar yakın mıydın Allah'a? "

"Önceleri okuyor, ezberlemeye çalışıyordum ama anlamlarını etraflıca bilmiyordum. Onun için de körü körüne gidiyordum. Fakat şimdi, kendimi Allah'a çok daha yakın hissediyorum."

"Ayete dikkat et! Yaklaşmaktan bahsediliyor. Sonra daha çok yaklaşmaktan... O kadar

ki kab-ı kavseyn kadar veya daha da yakın olmak, olabilmek..."

"Ne var bunda? "

"Yaklaşmak, daha da yaklaşmak... Birden değil... Aşama aşama..."

"Yani? "

"Yani senin gibi... Sizin gibi... İsimleri okuyarak, anlamaya çalışarak yaklaşmak... Daha da yaklaşmak..."

"Ve nihayet görmek! .. Onu mu kastediyorsun? "

"Çok daha yakından görmüyor musun şimdi? "

Bir kulağı bizde olan annem dışarı içeri gitti geldi, odada bir şeylerin yerlerini değiştirdi, masanın örtüsünü serdi, perdeyi biraz daha açtı... Biz hep konuştuk. O hep sustu... O hep etrafla ilgilendi. Biz bütün bunları gördük ama önem vermedik. Birbirimize baktık. Başka yerlere baktık ama bakar gibi değil... Düşünür gibi...

Biz her şeyi görüyor, her şey hakkında yeteri kadar bilgi ediniyoruz. Fakat hiçbir şeye, aslını görmek, gerçeğine ermek, sırrını çözmek için bakmıyoruz. Yaratılanlar hakkında ne kadar bilgimiz olursa olsun, eşyanın hakikatinden habersiziz. Kendimizden bile habersiz...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0370

Onur Bilge

0371 - FENa

Onur BİLGE

Tatili bol milletiz. Sadece Ayşe tatile çıkmadı. O çıkmadan bütün memurlar tatile çıktı. Hem de haftada bir gün daha... Yılda ve önümüzdeki yıllarda kaç günlük işgücü kaybı?

Aklına estikçe bayram yapan bir ulusuz. Boş ve hoş gün çıkarmak için bahanemiz çok. Önce bayram ilan eder, sonra cayar yok ederiz. Çünkü birileri için düğün bayram olan, birileri için yastır, ağıttır. Yasa sebep olan, kalem kâğıttır. Yasa neden yasadır.

Önce kahraman ilan eder sonra asarız. Ya da önce asar, sonra kahramanlığını kabul ederiz. Cesetlere rahat vermez, dama taşı gibi naklederiz. Başına ne kadar çok taş yığarsak, o kadar büyüttüğümüze inanır, saçmalarız. On bin sahabenin bir dikili taşı bile yok. Onca evliyanın türbesi kubbesi yok. Büyük adam olmak için taş gereksiz. Büyük, nerde ve ne halde olursa olsun büyüktür, küçültülemez. Küçük, nerde ve ne halde olursa olsun küçüktür, büyültülemez. Bunu idrak etmekten aciz insanlarız.

Firavuna piramitler yaptırtan, Lokman Hekim'e ölümsüzlük iksiri arattıran, ağaçlara isimler yazdıran, kayaları kazıtan, olur olmaz yerlere imzalar attıran, hep o unutulma korkusu, kalıntısıyla olsun sonsuza kadar yaşama arzusu...

Sonsuzluk duygusu... İnsanoğlunun içindeki en güçlü duygulardan biri... Onu kendisi bulmadı. Ruhuna işlendi. Programlanmış olarak buldu. Bazen farkına vararak bazen farkında olmayarak onu dışarıya çıkardı.

Kalmaya gelmedik, gitmeye geldik. Hatırlanmak isteyen, ölümü idrak etmiş, kabullenmiş demektir. Ölüm doğumda gizlidir, zamanla açığa çıkar. Birilerinin öldüğünü gördükçe... Onun için Allah bizi ekinler gibi yaratıp, yetiştirip, sarartıp, hep birden yok etmez. Birimizin akıbetini diğerimizin görmesini, ayağını denk almasını ister ve değerlendirilmek umuduyla mühlet verir.

Var edilen her canlının cansızın yok edildiği yerde tek isim El Baki... Her canlı ölümü tadacaktır. Kimi Kevser şarabı içercesine, kimi tüm damarları ve sinirleri yerlerinden sökülüp çıkarılıncasına...

Her şey emanet... Sahip olunan her şey... Gençlik, güzellik, evlat, mal mülk, beden, ruh... Her şey emanet... Sahip olduğumuz maddi manevi ne varsa bir süreliğine kullanılır ve zamanı gelince geri alınır. Elde kalan da yok, el de...

Varlık zannedilen yokluktur, algılanamadığı için yok zannedilen, aslında tek var olan Gerçek'tir. Tek Hakikât, Allah'tır.

Zamanlar içinde bir zaman, yerler içinde bir yer var... O yer, ölümüm bile öldürüldüğü yer... O zaman, zamanın sahibinden başka varlığın kalmadığı zaman...

Zaman, kum saatinde bir avuç kum halinde eriyip akıyor. İnsan da zaman içinde öyle eriyip tükeniyor. Oradaki bir avuç kum, varlık dediğimiz de bir avuç toprak... Aslımız... Asıl maddemiz... Fani, topraktan toprağa...

Ölüm, kaçınılmaz son... Sırası gelen gidecek. Hepimiz zaman dolduruyoruz. Her gün, her an adım adım kabre yaklaşıyoruz. Saniiyelerimizi sayan biri var. Ustelik geri sayım başlayalı çok oldu. Vuşlat yakın!

Ölüm, hayatın uzantısı... Derin uyku hali. Dünyadan kopuş, başka bir âleme intikal... Beden yükünden kurtuluş... Vücut bineğinden iniş... Arabayı park edip seri bir biçimde yola devam... Tatile çıkmak gibi bir şey... Yorucu ve yıpratıcı dünya hayatının bitişi, emeklilik gibi... Yükümlülüklerden kurtuluş... Mümin için ödül töreni...

Her ölüm, kalan için şiddetli bir darbe niteliğinde olmalı. Sarsıcı bir uyarı... Bir yok oluş, birkaç var oluş yaratabilir. Birinin helâki, diğerlerinin kurtuluşu olabilir. Hayatın bittiği yerde başlar yaşamak.

Yaşamak nefes alıp vermek, gülüp eğlenmek değildir. Bunlarda bir hareket ve zevk vardır ama daha çok bedenidir. Bahsettiğim yaşamak, tamamen ruhsal bir rahatlama, derin huzur, mutluluk... Emredildiği gibi yaşamak...

Yeryüzünde yapılan her işten umulan huzur ve mutluluk değil mi? O zaman diğer her tür çabaya ne gerek var, kolay bir yolu varken? Çürük zemin üstüne sağlam saray inşa etmeye çalışmaya ne lüzum var!

Birisini unutmamak için ille de kabrinin üstüne taş mı yığmak lazım? Sahabenin başında mermer yok. Uhut Şehitlerinin kabirleri belli değil. Sadece savaş alanında şehit düştükleri alan telle çevrilmiş, o kadar! Her taraf dümdüz... Ne bir yükseklik, ne bir işaret... Bunun böyle olması onların önem ve saygınlıklarından zerre kadar bir şey mi eksiltiyor? Kabirlerinin başına kitabeler konan, üstüne anıtlar dikilenler onlardan daha mı mübarek?

Beni unutmasınlar diye ne kadar gayret etsem, unutmayanlar da bir gün yok olacak, neticede yine unutulacağım. Firavunlaşmaya hiç de gerek yok!

Diyelim ki kıyamete kadar unutulmadım, bu benim öte dünyadaki hayatıma ne sağlayacak? Fakat her nedense, çok eski çağlardan beri bir unutulmama arzusu süregelmekte... Anıtlara bakılarak anıtlar yapılmakta, yükseltildikçe yükseltilmekte, abartıldıkça abartılmakta, yarış haline getirilmekte... Kabir ziyaretlerinin nedeni farklılaştırılmakta, evliya türbeleri hacet kapıları haline getirilmekte... Bu gidişle korkarım bir süre sonra kabirlere tapmaya başlayan bir millet halini alacağız!

Hepimiz faniyiz. Eninde sonunda fena bulacak, Dar-ül Bekaya intikal edeceğiz. Unutulmama gayreti içinde değil, Allah'ın emrettiği, gibi yaşamaya çalışarak O'na layık kullar haline gelme ve hizmet aşkıyla unutulmaz eserler vücuda getirme çabası içinde olmalı, bu konuda yarışmalıyız.

Kısacık bir zaman diliminde ne kadar çok düşünce geçiyor insan beyninden! Yazmaya kalktığımda onların hızına yetişemiyor, eksiksiz yakalamakta güçlük çekiyorum. Ne düşünmekte olduğumu düşündüğümde, neden düşündüğümü merak ediyor, bir öncekine ondan da daha öncekine gitmek suretiyle, geldiğim yoldan geri dönmeye çalışıyor, ilk çıkış düşüncesini bulmayı başarıyorum.

İlk düşünceyle en sondaki arasında alaka kurmak çok zor ama hepsi birbiriyle bağlantılı... Bunu, yat limanında kayadan kayaya zıplayarak gittiğim, aynı kayalardan geriye döndüğüm, ağaçlara tırmanırken bastığım dallara basarak aşağıya indiğim zamanlardaki halime benzetiyorum. Sonra sayı saymaya ve geri dönmeye... Örmeye ve sökmeye...

Kayaların yerleri gibi düşünülen olayların da beyinde şekillenen bir varlıkları ve düşünce

evreninde birer yeri var. S harfiyle iki rakamını karıştırdığım yer, bizim evin salonu... Çiçeklerle ilgili masalı ilk okuduğın yer, evin doğu tarafı ve sıcak bir yaz günü... Buna benzer pek çok şey, pek çok sahne, hareketli ve sesli olarak o evrende kayıtlı... İnsan beyni, altı çizilenleri arşivliyor, çağrıştırılınca geri yolluyor. Olaylar, el ele tutuşmuş. Biri diğerini çekip getiriyor.

Ayşe'nin tatile çıkması da bana bunları çağrıştırdı. Düşünce düşünceyi getirdi, döndüm dolandım, yine Allah'a geldim. Yeryüzünde de dönüp dolanacak, Allah'a döneceğiz.

Ölüm, yenilenmektir.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0371

Onur Bilge

0372 - VÜCUD

Onur BİLGE

Allah'ın güzel isimleri hakkında araştırma yaptıktan ve onları kapasitemize göre kavradıktan sonra Zati ve Subiti sıfatları hakkında da bilgi edinmemiz gerektiğini düşündük. Hepimiz onları iyi kötü biliyorduk ama derinliğine incelememiş, üzerinde çok düşünmemiştik. Onlarla ilgili kaynaklara başvurduk. Ön hazırlıktan sonra Virane'de, yine Define başkanlığında oturup konuştuk ve notlar aldık.

Bu akşam, aldığım notlara baktım. Sonra o bilgileri sıraya koydum. Kendi anlayışımı da ekleyerek bir bütün haline getirdim. Bu yazım da şu anda yazmakta olduğum notla birlikte klasörümde yerini almaya hazır.

O günü anımsıyorum... Ogün'ü... Ogün'le gezerken erken uyanan çiçekleri seyrederkenki ruh halimi... Güzel'in sergilemekte olduğu güzelliğini seyrettikçe sarhoş olduğumu... Hissettiğim anlatılmaz coşkuyu... Avazım çıktığı kadar: "Allah var! Bir! .." diye bağırışımı... Ağızdan çıkanları aceleyle kaydedişini... Çantasını açışını, not defterini ve kalemimi bulup çıkarışını, sözcükleri kısaltarak hızla kaydedişini... El yazısıyla yazdığı küçük kareli defter sayfalarını, o güzel anımızı ve onu anımsattığı için hatıralarımın arasına özenle yerleştirdim.

O sütbeyaz tenli, masum çocuk bakışlı güzelim kız yaşamıyor artık. Bir gece yarısı can vermiş. Cenazesini göremedik. Sadece acısı çöktü içimize! Zehir zıkkım gibi bir şey! Bir yumruk oldu boğazımda... Ne ileri ne geri... O güzeller güzelli... Mekânı cennet olsun! Huzur içinde uyusun! Balıkesir'den Bursa'ya ne ümitlerle gelmişti! Hiç olarak uğurladık Bursa'dan Balıkesir'e...

Kimler gelmiş geçmiş bu yaşlı dünyadan! Bu zamana kadar kimler kimler... Biz, bir kendimizi biliyoruz, bir de bilgileri bize ulaşanları... Oysa insanoğlu, Adem'le Havva'dan beri var. Kim bilir konan göçen ne kadar?

Allah, hep vardı! Her şeyden önce vardı ve biz, öncelikle mevcudiyetini anlama çalışmalıydık. Bütün zamanlarda vardı. Evreni yaratmadan önce de... Zamanı yaratandı.

Ashap'tan Ebu Rezîn şöyle nakletmiş:

"Ben: "Ey Allah'ın Resulü! Rabbimiz, mahlûkatı yaratmadan önce neredeydi? " diye sordum.

"Allah, mahlûkatı yaratman önce bir Amâ'da idi. Amâ'nın altında da hava, üstünde de hava vardı. Sonra Arşını su üzerinde yarattı." diye cevap verdi."

Amâ'dan kasıt, Allah ile birlikte hiçbir şey yoktu, demektir. "Rabbimizin Arşı neredeydi? " sorusuna verilen cevap: "Allah'ın Arşı su üzerindeydi." ayetine dayanmaktadır. Amâ, muammadır.

"Onlar, ancak buluttan gölgeler içinde Allah'ın ve meleklerin gelmesini ve işin bitirilmesinden başka bir şey mi beklerler? Halbuki bütün işler sadece Allah'a döndürülür." Allah'ın gelmesinden kasıt, Allah'ın "Ol! .." emrinin gelmesidir.

"Ben gizli bir hazine idim, kendimi tanıtmak istedim, mahlûkatı yarattım ki, beni tanısinlar." "Cinleri ve insanları sırf bana kulluk etsinler diye yarattım." Mahlûkatı zatına

ayna olsun diye yaratmış, kendisini seyretmekte. Fakat bu seyrediş, maddi bir varlığın aksini seyredişine benzemez. Çünkü maddi bir varlığa sahip değildir.

Bir yaratıcının varlığını kabul etmeyen yoktur. Hangi akıl sahibi, bu kadar mükemmel ve muazzam tasarlanıp inşa edilmiş olan kâinatın kendiliğinden meydana geldiğine inanabilir ki?

Gözlerimize bakalım! Işık, renkler ve göz... Üçünü de uyumla yaratan Allah'tır.

Evrende tesadüf diye bir şey yoktur. Her yaratılan ve her olan, tartışmasız Külli Aklın tasarımı, Allah'ın sınırsız ilim ve sanatının eseridir. Güzellik namına ne varsa, kusursuz güzelliğinin yansımasıdır. Her şey, akla zarar bir düşüncenin isabetle verdiği kararlar kesinleşmiş, "Kün! .." emriyle kayda geçmiştir.

Yaratana anımsatan her güzel görüntü, en ufak bir hatasız, eksiksiz, defosuz, en mükemmel biçimde Allah'ın Cemal'inin bir tecellisi... "Süphanallah! Maşallah! .." dedirten, insanı hayretten delirten...

Neden on parmak, iki göz, iki kulak var da bir fazlası yok? Gerek yok da ondan... Her organ için düşünebiliriz bunu... Her şey, yetecek kadar. Bir fazla ya da bir eksik değil.

Her şey ihtiyaca uygun büyüklükte... Ne büyük, ne küçük... Tam gerektiği ölçüde... Gezegenler neden bu kadar büyük? Gökyüzü neden sonsuz görünümlü ve genişletilmeye devam edilmekte? Bence, Allahü Teâlâ, ilminin sonsuzluğunu sergilemekte... Fakat onları lüzumsuz, fazla ya da eksik yarattığını sanmıyorum. Her yaratılmışın bir, birkaç, belki de pek çok görevi var. Ben diyeyim bir, siz deyin binlerce... Beynimizin ayarı kısılmış haliyle kavrayabildiğimiz kadarı için kesin bilgi dememiz imkânsız. Doğrusunu yalnız ve tam anlamıyla ancak O bilir.

Yaratana o denli yüce ki; göklerin böyle yaratılması onun nelere kadir olduğunu bir nebze anlatmakta. Kuran'da Semavati vel Ard, yani gökler ve yer olarak yüzlerce defa zikredilmekte, dikkatimiz evrene ve yaratılışa çekilmektedir.

Gök cisimlerinin her birinin yörüngelerinde döndüklerine, gece ve gündüzün oluşumuna değinilmekte... Dünyanın dönüş şekli de yün yumağının sarılışıyla tarif edilmiş. Kullarına işaret ettiği her yer, her şey, her olay ve her konuda muazzam bir ilim sergilenmiş.

Zerreden küreye aynı formül... Tek sanatkâr elinden çıkmışçasına... Düzen, aynı düzen... Bir molekül neyse, bir sistem de o... Gökleri yaratmak neyse, atomu yaratmak da o... Hangisi akıl işi değil? Hangisi hesap işi değil? Hepsi Âlim olan Allah'ın ilmiyle var ve ayakta.

Vücut sözcüğü, içindeki sessiz harflerinden türemiştir, Varlık demektir. Felsefede, zihin ve zihnin dışında gerçek bir varlığa sahip, akıl ve tahlille belirlenen bir mahiyet ve zatı olmak anlamında bir terimdir. Bir şeyin vücut bulması, onun özünün yani zatının dış dünyada fiilen gerçekleşmesi, mevcut ise var demektir.

Allah için, varlığı zorunlu olan anlamında Vâcibü'l-Vücûd denmesinin sebebi, zâtıyla kaim olması ve zâtının vâcib bir sıfat taşımasındandır. Vücut sıfatına, sıfat-ı nefsiyye, yani nefsi sıfat da denir. Kainattaki her şeyi yaratan O'dur, her şey O'nunla var ve ayakta.

Allah'ın varlığı kendinden, yani bizatihidir. Lizatihi de aynı anlamdadır. O'ndan gayrı ne varsa varlıkları kendi dışlarında, yani Allah'tandır. Buna da bigayrihi veya ligayrihi denir.

Herkes, hayatının bir yerinde kendisini kimin yarattığını düşünmüştür. Sadece kendisinin değil, evrenin nasıl yaratıldığını da mutlaka merak etmiştir.

İnsan, yaratılış itibarıyla zayıftır. Hayatının zor virajlarında sığınma ihtiyacı duyar. Allah'ı, duyuları yardımıyla algılaması mümkün değildir. Çünkü madde değildir. O'nu ancak aklen bulabilir ve ruhen hissedebilir. Kuran'da tefekkür, teakkul, tezekkür ve tedebbür fiilleriyle insana hitap edilmektedir. Ademoğlu, dikkat çekilen olay ve konular hakkında tekrar tekrar düşünmeye sevk edilmekte, "Akıl etmez misiniz?" şeklinde uyarılmaktadır. Çünkü Kâinat kitabı okununca, her yaratılanın: "Allah var, bir! .." diye haykırdığı duyulmaktadır. Bilim de her bir dalıyla bir yaratıcının var olduğunu ilan etmektedir.

Evrende, dağınıklıklar içinde bile öylesine muazzam bir uyum ve ahenk vardır ki onu tasarlayan bir akıl, düzenleyen bir el olduğu aşikârdır. Kar tanelerine kadar özgünlük, birbirine temas ettirilmeden onca yükseklikten indirilen yağmur tanelerine kadar itina, matematik ilmini acze düşürecek kadar mükemmel bir sayısal örgü, Yaratan'ın ne kadar yüce bir zat olduğunu göstermektedir.

Her bir yarattığında, bir değil birçok sıfatıyla tecelli eden bir Var vardır ki O'ndan bağımsız hiçbir şey yoktur! Toprak, su, hava, ateş namına ne varsa belli amaç ve ihtiyaç için yaratılmış, ölçü ne cimrice kıt, ne müsrifçe çok tutulmuş, bol bol yetecek kadar bahşedilmiştir. Yaratılan her şey bir ibret içindir ve nimettir. Nimetler, saymakla bitirilebilecek kadar değildir. Sevgi ve aşk gibi güzel duyguları yaratan, kalplere yükleyen de O'dur. Her şeyi ve her dilediğini yapar, her şeye gücü yeter.

Allah'ın var olmadığı hiçbir zaman yoktur. Zamanı yaratan da O'dur. El Hak ismi, mevcut anlamındadır. Allah'ın, zatı nedeniyle Hak oluşu, O'nun dışındaki varlıkların gerçekliklerinin kaynağıdır. En Nur, Ez Zahir, El Batın, El Evvel, El Ahir ve El Baki isimleri de Vücut sıfatını vurgulamaktadır. Varlığının başı sonu yoktur. İçte ve dışta hep ve yalnız O vardır.

Allah'ın varlığı dünya şartlarında duyusal olarak algılanamaz. Zatına ait gerçeklik ve mahiyeti de aklen anlaşılabilir ama varlığı, zihinde ve zihinsel çıkarımlarla kanıtlanır.

Allah'ın varlığı hakkında bilgi sahibi olmak için ille de vahye gerek yoktur. İnsanın, akli ve keşfi bilgilere sahip olması gerekir. Yaradılış, yaratılışın amaç ve düzeni tetkik edilmeli, varlıkların oluşumundaki yapısal özelliklerin yanı sıra matematiksel hesaplamalar da incelenip üzerinde düşünülmelidir.

"Vücut, zatın hakikat ve mahiyetiyle aynıdır, farklı bir anlam ve sıfat değildir. Bunlar farklı olsaydı, iki ayrı varlıktan bahsedilmesi gerekirdi. Varlığı zorunlu, yani zatı vacip olduğundan varlığı zatındandır, zatıyla aynıdır." diyenler der:

"Vücut, Allah'ın zatına ait bir mana sıfatıdır, zatıyla aynı değildir. Vücut, kemal sıfatı olup üstünlük ifade eder, bütün varlıkların ortak niteliğidir. Vacip varlıkta vücut, zatın mahiyetinde ortaya çıkan bir sıfattır. Yani, Vacibu'l vücud'un zatı mevcuttur. Allah'ın zatı varlığını gerektirdiğinden ilk sıfat Vücut'tur. Allah'ın, zatına ait gerçeği bilmek imkânsızdır. Varlığı akli bilgilerle kavranabilir." diyenler der vardır.

Sonuç olarak, tek Vacip varlık Allah'tır. Yaratılanların mevcudiyetleri, Allah'ın var etmesiyle var, yok etmesiyle yoktur.

Allah vardır ve en büyük varlık O'dur. Vücudu, Zatın gereğidir. Vücudu zatının icabı olduğu için O'na "Vâcibu'l Vücud" denmiştir. Varlığı, her şeyin varlığından daha belirgindir. Allah olmasaydı hiç bir şey var olmazdı. Kâinatın varlığı O'nun varlığına en büyük şahittir. Vücud'un zıddı yokluk olup, Allah için muhaldir.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0372

Onur Bilge

0373 - KIDEM

Onur BİLGE

Evimizin güneydoğusunda briketten yapılmış tek odadan ibaret bir gecekondu vardı. Kuzeyine bir kaydırma yapılmış, mutfak olarak kullanılmaktaydı. Bu küçük evde dört kuşak bir arada yaşamaktaydı. Arkadaşım Emine, annesi Feride, Anneannesi Kadriye ve onun annesi Kadini... Giritlilerin en yaşlısı... Belki de sadece bizim mahallede değil, Antalya'da ondan daha yaşlı kimse yoktu.

Ona Kadîni diyorlardı. Bazen de Kadîn... Asıl adının ne olduğunu kimse bilmiyordu. Yaşı yüzün üstündeydi. Yüz on mu? Yüz yirmi mi? İki büklümdü. Doksan derece... Güçlkle yürüyordu.

Güneş batıya yöneldiğinde dışarıya çıkar, kapının önündeki küçük iskemlesinde güneşlenirdi. Üst dudağıyla burnunun arasında siğil gibi üremiş bir şey vardı. Bir et beni grubu muydu, neydi? Minik minik, üst üste dizilmişlerdi. Frengi olduğu söyleniyordu. Frengi öyle mi olurdu? Başka bir hastalığı olup olmadığı belli değildi. Gerekecekçe ağzını açmaz, açınca da Giritlice bir şeyler söylerdi.

Koyu renkli, küçük çiçekli elbiseler giyerdi. Yazın basma, kışın pazen... Etekleri yerlere kaşardı. Önü sarkar, arkası kalkardı. El yapımı, basit bir bastonu vardı. Kalınca bir değneğe şekil verilerek yapılmış, her tarafı dümdüz bir asa... Normalden çok kısa... Ona dikkatlice dayanarak, yavaş yavaş yürürdü.

Yüzünün derisi yaşlandığından köseleye dönmüş, burnunu ve çenesini siyah noktalar kaplamıştı. Yüzü kuru, kemikli ve oldukça kırışıklı. Gözleri çukuruna kaçmış, gözkapaklarının arasına saklanmış, güçlkle görülmekteydi. Dudaklarının yanlarından bıyık gibi kıllar sarkıyor, çenesinin şurasında burasında benzerleri çıkıp kara kara uzuyor, o buna hiç aldırılmıyordu. O hiçbir şeye aldırılmıyordu.

Parmaklarında et namına bir şey kalmamış, buruş buruş olmuş, kemikleri eğrilmiş büğrülmişti. Vücudunun tamamındaki kemikler aynı halde olmalıydı. Dizler yanlara kaymış, bacaklar çarpılmış... Ayaklarında takunyalar vardı. Her yere onlarla gidiyordu. Tarak kemiğinin dışı çıktığı, parmakların sıkışa sıkışa hizaya geçmeyi öğrendiği anlaşılıyordu.

Kızı da o da ellerine, ayaklarına ve saçlarına kına yakıyorlardı. Tırnakları bazen yarım, bazen tam kınalı oluyordu. Kızı Kadriye Hanım ölü yıkardı. Oradan artan kefen parçalarını falan eve getirir, onlar birleştirilerek sedir örtüleri, çarşaf, yorgan yüzleri, yastık kılıfları; kesilip biçilerek de iç çamaşlıları, çocuk giysileri, çocuk bezleri falan, neler neler olurdu. Nalınlarla kınalar da oralardan gelir, yedi sülaleye yeterdi. O zamanlar, ölülere bile kına yakıldığını duymuştum. Sünnetmiş.

Kadriye Hanım, hemen hemen her gün Andızlık Mezarlığına gider, kabirler arasında dolaşır, mezar ziyaretine gelenlerle selamlaşır, tanışır, konuşur, arzu ederlerse ölmüşlerine Yasin falan okur, onlar için dua eder, ne verilerse alırdı. Büyü yaptığı, kısmet açtığı, büyü bozduğu da söyleniyordu. Büyü yaparken Yasin kitabını yere atıyor, hatta üstüne oturuyormuş.

"Aman! Ne yapıyorsun? Çarpılırsın, Maazallah! .." diyenlere:

"Ne olcek, canim? Bi şe olmaz! İpe bağlayip çukura salleyanlari gördüm ben, morisi! " dermiş.

Seksen yaşına yakındı. Gerçek yaşını o da bilmiyordu. Belki daha fazlaydı. O kadar gösteriyordu. Oldukça dinçti. Onun da teşhis konmuş bir hastalığı yoktu. Hafifçe kamburdu ve sadece sol omzundan aşağıda dirseğinden aşağıya sarkan, orta boy kavun kadar bir şişlik vardı. Onu hep başındaki tülbentin altında saklıyordu. Kanser olduğu zannını veriyordu ama değildi. Hiçbir zararının olmadığını söylüyordu. Kızı, ona elbise dikerken o kolu çok daha geniş kesiyor, fazla bir sorun yaşanmıyordu.

O da annesi gibi koyu ve küçük desenli giysiler giyiyordu ama annesi gibi her zaman şarpa denen, kenarları oyalı kapkara bir başörtüsü değil, ara sıra tülbentten yapılmış namaz örtüleri de kullanıyordu. Onlar kare şeklinde değil, kolları da içine alabilecek şekilde, bileklere kadar indirilerek kesilen tülbentlendi. Bazılarında, örtüldüğünde başın üstüne gelen yerinde, bazılarında da ön tarafına boylu boyunca uzanan, zemine zıt renkte taş basması desenler oluyordu. Bunlar da hep ölü yıkadığı, Mevlit okuduğu yerlerden geliyordu. Giyip çıkardıkları da ölü sırtları olabilirdi. Yiyecek sıkıntısı çekmekte olsalar da hiç giyecek sıkıntısı çekmiyorlardı.

Ona da Haladana diyorlardı. Ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Yıllar önce Giritten gelip, diğerleri gibi Şarampol'e yerleşmişlerdi. Kocası, geldiklerinin beşinci yılında ölmüş, üç oğlan bir kızla kalakalmıştı. Bütün Giritliler gibi çok sıcakkanlı, hatırnaz ve şakacı bir insandı. Çok yaşlı olduğundan rahatça her türlü şakaya geliyor, ağır esprileri bile kaldırıyor. Bir gün yine şakalaşırken annem:

"Günden güne güzelleşiyorsun! Vaktin geldi, Kadriye Hanım. Seni evlendirelim artık! Ne dersin? " dediğinde:

"Kocani alcem ben, kocani! Beni eş isteyon mu? Senin üstüne gelcem! Ben başkasini istemem! " diye cevap vermişti.

"Gel gel! Güzel güzel geçiniriz, ne olacak? " demişti o da ona ve bu konuda mutabık kalmışlar, o konuşmadan sonra birbirlerine: "Eşim! " diye hitap etmeye başlamışlardı. Her karşılaşmalarında benzer konuşmalar yapıyor, gülüp eğleniyorlardı.

Bana, Kadini çok ilginç geliyordu. Kapının önüne çıkıp oturduğunda, oraladaysam sağında solunda dolaşiyor, her halini inceliyordum. Bir eliyle özellikle burnunun altındaki kızarmış şişliklere konmak için her manevrayı denemekte olan karasinekleri kovuyor, bir eliyle de otururken bile değneğini tutuyordu.

Kapının eşiğinin sağına ekilmiş bir Koklangız çiçeği vardı. Sarmaşık halinde kapının üstüne ağmış, oradan saçağın altını almıştı. Çiçekleri fasulye çiçeğine benziyordu. Salyangoz çiçeği diyenler de vardı. Salyangoz gibi sipiral şeklinde kıvrım kıvrım uzayan; mor, eflatun, sarı ve beyaz karışımı ebruli çiçekler açıyordu. Gövde ve yaprak yapısı da aynen sırık fasulyesinininki gibiydi. Ne kadar güzel kokardı! Galiba ona onun için Koklangız demişlerdi. Aslında onlar, salyangoza da koklangız diyorlar ve onları pişirip yiyorlardı.

Acaba o çok yaşlı kadına nine, hanımnine veya haminne demiyorlardı da neden Kadini diyorlardı? Bazıları da kısaltarak telaffuz ediyor: "Kadin! " diyordu. Ne demekti Kadin? Kadın demek miydi? Kadim demek miydi? "Yaşlı kadın..." demek istiyorlardı da zamanla Kadim ve Kadın sözcüklerini birbirlerinde eriterek Kadin diye bir isim ya da sıfat mı türetmişlerdi? Bu konuyu onlara sorduğumda cevap alamamıştım. Babama

sorduğumda:

“Belki Kadim demek istemişlerdir. Belki de Kadın... Nerden bileyim, kızım! ” demişti.

“Kadim ne demek? ” diye sorduğumda da bir başlangıç başlamıştı ki unutamam! ”

“Dinle bakalım! Madem sordun... Öyle bir öğreteyim ki bir daha asla unutama! ” demişti.

“Kıdem, ezeli olmak, başlangıcı olamamak, varlığının üzerinden uzun zaman geçmek, anlamında kullanılan, Allah’ın varlığının başlangıcın olmadığını, var olmak için kimseye ihtiyaç duymadığını belirten bir sıfattır.”

Şimdi ben ikinci sıfattayım. Allah’ın Kıdem sıfatını öğrenmeye ve onun hakkında yazmaya çalışmaktayım. Hemen hemen öğrendiğim her sözcükte emeği olan babama müteşekkirim. O benim konuşan lügatim, ayaklı kütüphanem... Bugün bir şeyler yazabiliyorsam, onun yüzündendir. Kelime haznemin artmasında, bilgi dağarcığının gelişmesinde, anlatım tarzımın güzelleşmesinde baş rolü oynayan odur. Buhara asıllı bir İstanbul çocuğudur. Altı yaşında ayrılmış olmasına rağmen İstanbul ağzıyla konuşmaktan vazgeçmemiş, Antalyalılardan etkilenmemiştir. Hitabet yönü veciz ve çok güçlüdür. Darbimesellerle, esprili bir tarzda konuşur ve yazar.

Şimdi, hemen hemen hiçbir sözcüğü anlamakta güçlük çekmiyorum. Allah’ın isimleri de beni bazı zaman dilimlerine götürüyor ve bana bazı olayları ve kişileri anımsatıyor. Çünkü ben o sözcükleri veya benzerlerini bir zamanlar, bir yerlerde, bir sebeple ilk kez duymuş, anlamı üzerinde düşünmüşüm ve hafızama otomatikman nakşedilmiş. İşte ben babama sevdalı ve O Nakkaş’a ölesiye aşığım! ..

Kıdem sıfatı mı? Çok kolay... El Evvel’in tıpkısı...

Kadîm veya Kadâme, evveli olmayan demektir. Sonradan meydana gelene hâdis veya hudûs denir. Kıdem sıfatı, ancak Allah’a ait olabilir. O’ndan başka ne varsa hâdistir ve yaratıktır. Bunun için Kıdem, İlah anlamına da gelir ve Uluhiyetin temel vasfı kabul edilir.

Bir varlığın diğerine göre zaman bakımından önceliğinin, yani eskiliğinin ifadesidir ve Kur’an’da yaratıklar için kullanılmıştır. Allah’ın ezeli varlığıyla beraber hiçbir şey olmadığını belirtmek için El Evvel sıfatının yeterli olduğu da düşünülebilir.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0373

Onur Bilge

0374 - BEKa

Onur BİLGE

Beka sonsuzluk... Ölümsüzlük... Ölümlünün idrak edemeyeceği kadar muazzam bir özellik... Allah'a ait, Allah'la mümkün... Hayatın varlığı gibi... Ölümün gerçekliği gibi... Hakikatine varamamış olsak da ölüm gerçeğini defalarca görmüş, anlamış ölümlü varlıklarız. Sonsuza dek yaşamayı kavramakta güçlük çekmemiz gayet doğal...

Allah, kadim ve ezeli, bâki ve ebedîdir. Kıdemi sabit olanın, haliyle bekası da vâciptir.

Hüvelbaki... Bu sözü ilk defa mezar taşlarından okumuştum. Dedem öldüğünde de sık sık duymaya başlamıştım. Babam, içi yandıkça tekrarlamış, onun için beynimde yer etmişti. Anlamını sorduğumda:

"Hüve tanrı demek... Tek tanrı vardır, O da Allah'tır. Baki ise kalıcı demektir. Hüvelbaki de yalnız Allah'ın ölümsüz olduğunu, her nefsin ölümü tadacağını belirten, teselli için kullanılan bir sözüdür. Beka, kalıcılık demektir. Sonsuza kadar yaşamak, ölümsüzlük..." demişti.

Ben ölümü yeni öğreniyordum, ölümsüzlüğü masalarda duymuştum. Yedi başlı devler vardı onlarda. Kes kes bitmeyen başlar... Ölümsüzlük iksiri için kahramanlar... Lokman Hekim vardı. Az gider uz gider, dere tepe düz giderdi. Tarlalar dağlar gezer, otlar toplar ezerdi. Kaynatır, damıtır ab-ı hayat arardı. Bazen bulur bazen bulamazdı. Masalın akışına göre değişirdi. "Ölümsüzlük şerbeti içmiş!" derlerdi şehitler için. Onlar ölü değillerdi. Öldükleri sanılsa da diriydiler. Hep diri kalacaklardı.

Ben de var olmuştum bunca var olan arasında ve sonsuza kadar var olacağım zannındaydım. Yaşamayı öğrenmeye çalışıyordum. Yaşadığımı hissetmeye... Ölümün bihaberdim. Etrafımda hep diriler vardı. Ölüler nasıl olurdu? Ölmek nasıl? Hayvan ölülerini görüyordum. Artık kıpırdamıyorlardı. Oradan anlıyordum öldüklerini. Sonra kuruyup, dağılıp gidiyorlardı. Sinekler, kelebekler, çeşitli böcekler... Solucanlar ölmüyordu ama. Onlar bölünüp bölünüp kıpırdamaya devam ediyorlardı. Ablam, bölündükçe çoğaldıklarını söylüyordu. Yedi canlı mıydılar? Bir de kediler için yedi canlı deniyordu. Nereden düşerlerse düşsünler dört ayak üstüne düşerlermiş. Onun için düşünce ölmezlermiş.

Dedem, sülalemizden ilk ölendi, benim için. Diğer akrabalarım öldüğünde dünyada değilmişim. O zamana kadar ölen yakınlarımdan da habersizdim. Ya duyurulmamış bana ya da ben idrak edemeyecek kadar küçükmüşüm. Gördüğüm ilk ölü, arkadaşımın üstü örtülü cesediydi. Benden küçük ve kısaydı ama ölünce ne kadar da uzamıştı! Ürkütücüydü. Hiç kıpırdamıyordu oysa. Örtünün altında olduğu için mi bana öyle gelmişti? Örtü, ölümün sırrını mı gizliyordu? Altında korkunç bir şey mi vardı? Hafızama korkunç bir şey olarak kaydolmuş olmalı ki o imaj günlerce gözümün önünden gitmedi. Uzun süre üstüme beyaz çarşaf örtemedim. Sanki ölen benmişim gibi geliyordu ve ben asla ölmek istemiyordum. Ölmek... Yani onun gibi olmak... Yani kıpırdamamak, konuşmamak, yiyememek içememek, oynayamamak... Ölüm, soğuk bir şeydi. Kötü bir şey... Yaşamaya taban tabana zıt, hayata aykırı... Uzak durulması gereken... Yokluk gibi bir şey, varlığa inat...

Ölümün nasıl bir şey olduğunu, onu görünce anlamıştım. Bir süre bekletildiğini, yıkandığını, gömüldüğünü... Onun gittiğini ve bir daha asla geri gelmeyeceğini... Bir daha hiç göremeyeceğimi... Kesin bir ayrılığı!

Bahçe duvarımıza bitişik, duvarları yığma taş ve çamurla örülmüş evin yere yakın küçücük penceresinden seyretmişim faniliği. O karanlık odanın ortasında, çarşaf başına çekilmiş halde yapayalnız, kaskatı kesilmiş bir halde yatan küçücük arkadaşım, herkesten cesur, bilgili ve öndeydi. Çünkü o ölmüştü. Ölümün nasıl bir şey olduğunu, o olayı yaşayarak öğrenmişti. Menzile bizden önce varmıştı. Onu bir daha göremeyecektik.

Allah Baki'dir. Varlığının sonu yoktur. Hep ve her zaman vardı ve hep var olacak. Varlığı ve yokluğu yaratan O'dur. Yaratan sonsuzdur. Sonsuzluğu yaratandır. Yaratılışımıza sonsuzluk duygusunu programlayan da O'dur.

Baki ile beka bulmaya çalışmalıyım. Hiçbir şeyin gerçek sahibi değilim. Sahip olduğumu sandığım hiçbir şey benim değil. Ödünç olarak kullanılan varlıkları sahiplenmeye kalkmamalıyım.

Fani dünyada kalıcı bir saltanat kurmak mümkün değil. Eninde sonunda yıkılacak bir evde sonsuza kadar oturulamaz. Fakat insan, yaratılıştan sonsuzluğa programlı, hayata âşık... Hayatla beraber çok şeye sevdalı... Güzelliğe ram... Fakat her ihtiyaç duyduğuna ulaşması mümkünken sonsuza kadar yaşama arzusunun tatmini, bu gereksiniminin karşılanması bu geçici dünyada olanaksız... Orada, hardal tanesi kadar iyilik ve kötülüğün karşılığı tam olarak verilecekken bu yalan dünyada tam anlamda bir adaletten bahsetmek de mümkün değil.

Baki olan hayatımızı fani dünyada hazırlamaktayız. Ölümlü hücrelerimiz, kalıcı hale getirilecek. Her şeyin yaratılış amacı sonsuzluktur. Bütün unsurlar fena bulacak ve bekaya erecektir. Hayat, tohumdan ağaca, ağaçtan tohuma döne döne sonsuzluğa uzanmaya çalışmaktır. Tohumdaki programlanma ağacı, ağaçtaki programlanma tohumu oluşturmakta bu böyle sürüp gitmektedir.

Tohuma koca bir ağacın yazılımını yükleyen, insanı oluşturacak en küçük birleşime de onun yazılımını yüklemiştir. O kişi hangi evrelerden geçerek gelişecek, ne zaman, nasıl, nerede doğacak, nasıl yetişecek, neler yapacak, nerede ve nesil ölecek, hepsi o yazılımdadır. Baki olan, faniyi bu şekilde yaratmış, az bir irade vererek iyi veya kötü ne yapacağını kendisine de göstermek amacıyla ona bir süreliğine hayat bahşetmiştir.

Dünyada birbirinden ayrılanlar, ahrette hem birbirlerine hem de Allah'a kavuşmaktalar.

Gafletten kulluğa dönüş, halktan yüz çevririş, Hakk'a yöneliştir. Zamanla sevgi aşka dönüşür. O aşk, bitimli bir aşk değildir. Allah aşkıdır ki ona aşk-ı beka denir.

İsim, sıfat ve filleri kullanmakta ve Zât ile var olan insan, Baki sıfatıyla da ruh ve bilince sahiptir ve Dar-ül Beka'da yine Zât ile beka bulacaktır. Mutlak olan bekadır.

Vahidiyet sınırsızdır. Vahdet, İlahi âlemde tadılır ve yaşanır. Beka âlemindeki mutluluk da doyurucu ve kalıcıdır.

Allah vardır ve Baki'dir, O'nunla beraber hiçbir şey yoktur. Baki sıfatının açığa çıkması için ölmeden önce ölmek, benliği yok etmek gerekir.

Ka'be kavseyn veya ev edna makamında kişi rabıtada, benliğini boş bir şişeye benzetip onu da taşa çalarak yok etmesi ve sadece bütün esma ve sıfatlarıyla yeteneğince idrak ettiği Allah'ın Baki olduğunu hissetmesidir ki o hale urûc etmek yani kulun miracı denir.

O anda görünen yalnızca Vechullah, yani Cemal'dir.

Allah'ı hakkıyla idrak edebilmek için isim ve sıfatlar idrak edilmeye çalışılmalı, fiilleri sahibine teslim edilmelidir. Çünkü gerçekte hiçbir şey, yani hiçbir şeyin bağımsız bir varlığı yoktur. Sadece Allah vardır. Cemali ve ikramı... Baki, ezelden ebede vardır. Yoktan var ettiklerini yok edecek ve tekrar var edecek, onlara ruh ve şuuruları gibi ölümsüzlük bahşedecektir.

Allah indinde zaman, yani ezel ve ebed aynıdır. Onun için suretlerde değişiklik olmayacak, yeniden yaratılışta kişiler parmak uçlarına kadar düzeltilecekler.

Esmâ perdesi her bir esmanın anlamını kabiliyetince idrakle birer birer kalktıktan sonra yakîn hâsıl olur. Yani Allah'ın Baki olduğu ve O'nunla ayakta bulunduğu ve O'nunla beka bulunacağı apaçık ortaya çıkar ki o zaman, doya doya Cemal setretmek mümkün hale gelir. Allah, âlemlerden Gani'dir. Bekâ Billah, zekâtıdır.

Görünen görünmeyen, iç ve dış gerçekler Hak'tır. Tek Hakikât vardır. O da Allah'tır!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0374

Onur Bilge

0375 - MUHALEFETÜN LİL HAVADİS

Onur BİLGE

Muhalefetün li'l-havâdîs, hakkında da bir şeyler yazmak için araştırma yaptım. Önce sözlüğe baktım, sonra birkaç kitap karıştırdım. Bu sıfatın, Allah'ın sonradan olan şeylere muhalif olması, yani benzememesi anlamına geldiğini, zıddınınsa mümaselet yani benzemek olduğunu öğrendim. Zaten zat ve sıfatları bakımından birbirine zıt olan şeyler birbirlerine benzemezler.

Her yaprağa, her çiçeğe, her insana ayrı bir şekil veren Allah, yarattıklarının hiçbirine benzemez. Göz göze benzemez, ses sese benzemez. Farklı parmak izleri, farklı retinalar, avuç içleri... Her çiçeğe apayrı bir koku, her yiyeceğe bambaşka bir lezzet...

"Ol! .." emriyle başlayan oluşum, tek noktadan yayılan makro ve mikro varlıklar... Her birine birer şekil, hacim, renk ve desen... Her birinde farklı bir güzellik, muhteşem bir yapı... Saç, kaş, göz, ve cilt renkleri arasında akıl almaz uyum...

Her nereye bakılsa, güzellik ve altın oran... Muazzam hesaplama, harika yapıtlar... Mimar kim? Desinatör, dekoratör kim? Bunca güzelliğin fışkırdığı güzellik kaynağı acaba ne kadar güzel? Nasıl bir Zat?

Akla zarar yedi kat gök! Akıl almaz yedi kat yer! Makrodan sonsuza, mikrodan idrak dışına... Kol, dirsek, bilek, parmak, tırnak... Bir tırnak yapamayan insanoğlu ne kadar kör, nasıl da sağır! Yol ararken yol bitmiş! Aptal arata gitmiş!

Hangi uzva bakılırsa: "El Bedi! .." diye haykırıyor. Hangi çiçeğe, hangi böceğe bakılırsa hep o imza, o zikir! Güzelin güzel yaratışı...

Yapraktan topraktan duyulan isimler, görülen sıfatlar... Taş toprak, çiçek yaprak uyumu... Dokusu özürsüz, yapısı hatasız...

Zatında ve sıfatlarında, yarattıklarına benzemeyen, eşsiz ve gizli güzellik... Akla getirilen, hayal edilen hiçbir şeye benzemeyen, her türlü noksandan uzak, tüm kemal sıfatlarına sahip olan zevalsiz...

Bütün gözlerden gören, hiçbir gözün kendisini göremediği; cisim, cevher, şekil, sayı, mahiyet, zaman, mekân, araz, organ doku zerre gibi özelliklerden münezzeh olan Nur...

"Yerleri ve gökleri yaratmadan önce Allah neredeydi? " sorusunun cevabı: "Altında ve üstünde hava olmayan A'mâ'da idi! " olurken belirtilen husus, Allah'ın Zâtıdır.

O'nun varlığını inkâr eden körler ve sağırlar aşikâr olsaydı da göremezlerdi. Çünkü onlar, ezelden göremeyen, zaman içinde bulamayan nasipsizlerdir. Öyle gelmiş, öyle gideceklerdir. Burada göremeyenler, orada da görme ve işitme şerefine eremeyecekler, her türlü nimetten be en acısı O'ndan mahrum kalacak olan zavallı akılsızlardır. Diğerleriyse, Kalu Bela'da görmüş, sözleşmiş; sonra kaybetmiş, azimle aramakta veya görüp kavuşmuş olan kişilerdir. Orada da görecek, selamını duyacak ve vuslata ereceklerdir. Ne mutlu onlara! O müminlere...

Tüm yaratıkların çins, tür ve benzerleri; cüz ve cisimlerin bitişme, ayrılma, hareket gibi özellikleri vardır. İstisnasız hepsi bitimlidir.

Allah, Azamet ve Ahadiyyet perdesi arkasındadır. Gözleri madde dünyasına ayarlanmış

olan madde bedenli faniler O'nu göremezler. Yücelik ve mahiyetini değil idrak etmek, hayal bile edemezler. Onun için yaratılanları, nimetleri ve varlığına işaret eden ayetleri hakkında düşünmemiz istenmiş, Zat ve mahiyeti hakkında düşünmemiz yasaklanmıştır. Ancak dikkat çekilenleri görebilir, belirtilen hususlar üzerinde düşünerek varlığını idrak edebiliriz. İlmimiz de zorunlu değildir. Sonradan kazanılmıştır, kalıcı değildir, yenilenmektedir ve çok eksiktir.

Allah, zaman ve mekândan münezzehtir. Şekil ve sureti yoktur. Sonlu ve sınırlı değildir. Hakkıyla işitici ve görücüdür.

Yedullah'taki el, kudret ve nimet; Vechü Rabbike'deki yüz, Zat anlamında olabilir. Kürsü'den kasıt, Hakimiyettir. Aslını yalnız ve ancak Allah bilir.

Mücahededen mahrum olanlar müşahede edemezler. O'nu bulmak isteyenler için Allah ne kadar gerekliyse, mücahede de o kadar gereklidir. Bu cihat, nefisle savaş olup, asıl anlamındakinden çok daha zordur.

On yaşındayken okuyup bitirdim Kitabını. "Anlayamıyorum! " diye kıvrana kıvrana... "Oku! Okumaya devam et! O, kendisini sana anlatır! Acele etme! Acele etme, okumaya devam et ve bekle! Sabırla bekle! " dedi annem. Çok yabancı kelime vardı. Anlaşılmaz pek çok kavram... Yabancı olduğu iç içe ve zincirleme olaylar, ilk defa duyduğum hikâyeler, tekrarlar...

Evimiz, partililerle dolup taşıyordu. Sürekli politika yapılıyor, çok konuşuluyordu. Bir tarafta iktidar, bir tarafta muhalefet vardı. Birbirlerini çekiştirip duruyorlardı. Halk iki partinin sempatzanı olarak ikiye ayrılmıştı. Birileri aralarına fitne sokmuş, birbirlerine düşürmüştü. Hazreti Adem'den kardeş, aynı ırktan Türk, aynı topraklardan vatandaşlar. Aynı Peygamberin ümmeti... Neyi paylaşamıyorlardı? Neden bu hale gelmişlerdi?

Koyu bir partizanlık hüküm sürmekteydi. Kahvehaneler, yollar, hatta camiler bile ayrılmıştı. Sadece mezarlıklar ortak kullanım alanlarıydı. Bir taraf kazansın diye adaklar adanmakta, birileri öldürüldü diye kurbanlar kesilmekteydi. Bunca hırs ve hiddet, bunca gaddarlık ve şiddet bize yakışmıyordu. Müslümanlık ve Türklük en mükemmellik demektir. Böyle bir hal, mükemmellikten fersah fersah uzaktı.

O yaşta, sedirin üzerine yüzükoyun yatmış, dirseklerimi çeneme dayamış vaziyette, okumakta olduğum Kur'an Meali önünde siyaset denilen boş laflardan tiksiniyerek kendi kendime, asla parti tutmayacağıma, siyasetten uzak kalacağıma, sadece Allah'ın kurallarına uyacağıma söz verdim. Ölünceye kadar O'nu aramaya ve buluncaya kadar elimden geleni yapmaya ant içtim!

Politika denen şey, havanda su dövmekten başka bir şey değildi. Bana ne kazandırabilirdi? Kazancım olsa bile kabrin ötesine benimle beraber gelemezdi. Siyaset, kitleleri zehirleyen bir atmosferdi. Öyle bir salgındı ki yediden yetmişe herkese bulaşmıştı. Dedikodu, yalan, zan ve iftira gibi mikroplar saçıyor, müzminleşmeye yatkın kin, nefret ve düşmanlık yaraları açıyordu. Egoizm, riya, büyüklenme, bilgiçlik taslama, aşağılama ve hırs gibi kötü şeyler yüklü bir meşguliyetti. Bana göre değildi.

Ne varsa, önümdeki Kitap'ta vardı. En güzel sözleri Allah söylemişti. En iyi ve en güzel O'ydu. En çok sevilmeye layık olan... En doğru yol, O'nun yoluydu. En Sevgili O olmalıydı. En güzel slogan:

“La İlahe İllallah, Muhammeden Rasulullah! ” sözüydü. Bu söz, sözlerin en güzeli ve en faydalısıydı. Bana yeterdi. Gerisi teferruattı.

Babam seçime hazırlanıyordu. Ciple dere tepe, dağ taş geziyor, propaganda yapıyor, bir yerlere varmak, bir şeyler yapmak için gece gündüz savaşıyordu. Bu iş annemi de onu da bizleri de yordu.

Ne olacaktı olsa olsa? Belediye Reisi, Millet Vekili... Bakan, Başbakan... Tamam da, çok mu lazımdı? Ne olacaktı daha sonra? Nasılsa elinde tutamayacağı dünyevi bir sıfat kazanmak için bunca çabaya ne gerek vardı!

İnsanların verdikleri payeler, onlar gibi bitimliydi. Allah'ın vereceği kalıcı paye önemli olmalıydı. O'nun vereceği derece... Takva smokini giymek, çıkarmamak... Sultan kaftanı giyebilmek... Allah'ın memuru olup hizmet etmek, askeri olup rütbe almak... Eren evliya apoletleri takabilmek...

Nefse hoş gelen ne boş işlerdi onlar! Babam gibi saf ve dürüst birisi için değildi. Her telde oynayabilen cambaz işiydi. O, onların yaptıklarını yapamadı. Onca gayret ve çalışması bir işe yaramadı. Hayret de etmedim.

Neticede büyük paralar sarf ettiğiyle kaldı. Atı alan aldı, Üsküdar'ı geçti. Millet, kendi adamlarını seçti. Leyleklerin ömrü laklakla geçti. Enflasyon, alım gücünü kökünden biçti.

Elde kalan hiçti.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0375

Onur Bilge

0376 - KIYAM BI NEFSİHİ

Onur BİLGE

Belli bir zamana kadar kendisini beğenmeyen biriydim. Hep başkalarını güzel bulurdum. Uzun süre oturmayan yüz hatlarımdan olsa gerek güzel yüzlü insanları seyreder, gıpta ederdim. Belki güzelliğimin farkında değildim. Kimse söylememiş, hissettirmemiş olamazdı ama ben onlara inanmamıştım. Belki de bende gerçek anlamda bir güzellik kavramı henüz oluşmamış olduğu içindi.

Çok mu alçakgönüllüydüm? Acaba ondan mıydı? Belki o zamanlar... Fakat şimdi hiç de öyle değilim. Kendini beğenmiş de değildim o anlamda ama kendimi beğeniyorum. Kibir ayrı, güzelliğinin farkında olmak ayrı...

Bir de... Eskiden her uzvumu tek tek değerlendirme alışkanlığım vardı. Her uzvum mükemmel olduğunda güzel sayılacağı kanısındaydım. Onun için yüzümü, ağzımı, dişlerimi çenemi, burnumu, kaşlarımı, gözlerimi, alnımı, yanaklarımı birer birer inceler, adeta yüz üzerinden not verirdim. Sonra ortalamasını alır, hep vasatta kalırdım.

Şimdi düşünüyorum da bir ormanda ağaçlar, çiçekler, kuşlar, kelebekler de var, kayalar, çalılar, sevimli sevimsiz yabani hayvanlar da... Fakat hepsi bir arada ve her şey yerli yerinde... Mükemmel bir manzara... Hiçbir uyumsuzluk göze çarpmamakta, aksine seyrine doyumlanmakta ve bundan büyük bir haz alınmakta... Sessizlik içinde cıvıldaayan kuşlar, şırıl şırıl akan sular da var, hayvan ulumaları, bağırmaları, böğürmeleri de... Anlıyorum ki çirkinlik farklı bir şey... Uyumsuzluk gibi...

İnsan yüzüne baktığımda, her uzvun birbiriyle en uyumlu tarzda yaratılıp bir araya getirildiğini fark ettiğimden beri bende güzellik kavramı değişti ve olması gereken hali aldı. Yaratan'a hayranlığım, yaratılanı inceledikçe arttı da arttı...

Ne güzel yaratmış Allah, kâinatı! Her şey ne kadar mükemmel! İnsan ne güzel bir yaratık! Bir el ve beş parmak... Ne kadar çok işe yarıyor, ne kadar iş yapabiliyor! Yerine göre mengene, kıskaç, silah, temizlik aracı, sanata alet... Saymakla bitmez işlevi var. Ayak bambaşka bir âlem... Bütün bedenini ağırlığını taşıyan hamal... İnsanı gezdiren araç... Ne muazzam bir uzuv! Diğer her uzuv birbirinden harika...

"Bizi Allah yaratmış. O'nu kim yaratmış? " diye düşündüğüm ve soru halinde yönelttiğimde anneanne dediğim babamın halası:

"Kendiliğinden yaratılmış." demişti. "Onu kimse yaratmamış. Doğurmamıştır, doğmamıştır. Hiçbir dengi yoktur! Hıristiyanlar Allah'ı üçlerler. Allah birdir! İslam dininin o dinden farkı Tevhittir."

"Tevhit nedir? "

"La İlahe İllallah! İlahlar yoktur, yalnız Allah vardır! "

Sonra da benden, hemen bakkala gidip küçük bir not defteri alıp gelmemi istemişti. O zamanlar Antalya'da bir tek kırtasiyeci vardı. Defter, kalem, silgi gibi sık kullanılan şeyler, bakkal dükkânlarında satılan, sürümü güzel nesnelere. Sevinçle gidip aldım.

"İlk sayfasını aç bakalım! " dedi. Açtım. "Yaz bakalım! " dedi. "Başlık, İhlas Suresi..." Yazdım. "Bir..." dedi. "De ki... İki nokta üst üste... O Allah'tır, birdir! .. Allah'tır, Samed'dir! Doğurmamıştır, doğmamıştır! Hiçbir dengi yoktur! " Tüm noktalama

işaretlerini bu şekilde söyleyerek tamamını yazdırdı. Altına da ekletti: "Sadak Allah-ül Azîm..."

"O ne demek? " dediğimde:

"Okuduklarımızı tasdik ettiğimizi belirten bir söz... "Allah doğru söyledi! " demektir." diye cevap vermiş ve beni o yazdıklarımı okuya okuya ezberlemem için bahçeye göndermişti. Hepsini anlamıştım da, Samed'in ne anlama geldiğini anlayamamıştım. Günlük hayatta kullanılan bir sözcük değildi. Sorduğumda:

"İhtiyaçtan münezze, demektir." Şimdi de 'münezze' çıkmıştı. Buradaki anlamının 'uzak' olduğunu söyledi ve devam etti:

"Allah, ihtiyaçtan uzaktır. Yeme, içme, nefes alma gibi şeylere ihtiyaç duymaz. Uyumaz, uyuklamaz. Yeri göğü direksiz, dayanaksız fezada tutar."

"Ben size, Allah'ı kimin yarattığını sormuştum, siz bana bunları yazdırdınız ama anlayamadım. Doğurmamış tamam da doğmamış... O zaman nasıl olmuş? "

"Doğmak için kimseye muhtaç değildir. Kendi kendisine var olmuştur. Bizzat kaim, yani kendiliğinden ayaktadır. Ayakta derken, bizim gibi değil. Onu da yanlış anlama... Doğmak, başkasına muhtaç olmak demektir. Her şey hâdis, yani sonradan değildir ve Yaratan'a muhtaçtır. Allah ise kadîmdir. Yaraticıdır. Varlığında ve varlığını sürdürmede hiçbir şeye muhtaç değildir. Hepimiz ihtiyaç sahibiyiz. Hepimiz O'na muhtacız. O, bütün âlemlerden müstağnidir."

"Müstağni' ne demek? " diye sordum. Sözüne kestiğim için kızmış olmalı ki:

"Babana sor! " dedi ve sustu. Bir daha da konuşmadı. Başka şeylerle meşgul olmaya başladı. Ona sorduğumda güya açıkladı:

"Kıyam bi Nefsihî..." diyerek, kafamı daha da karıştırdı. Zaten hep böyle yapardı. Bereket ki devam etti: "Allah'ın Samed oluşu... Varlığının kendisinden olması, var olmak ve varlığını sürdürmek için hiçbir şeye muhtaç olmaması... Hâlikla mahlûk arasındaki uçurumu, yani acimizi, zayıflığımızı ve muhtaçlığımızı hatırlatan bir sıfat..."

O zamanki anlayışımın elverdiği kadar anladım. O'nun bize benzemediğini, hiçbir şeye benzemediğini, görünmez olduğunu ama her şeyi gördüğünü, yere göğe sığmayacak kadar büyük olduğunu, her şeye gücü yettiğini, neyin olmasını isterse ona: "Ol! .." demesinin yettiğini, onun da hemen oluverdiğini öğrendim. Sonra, Tur Dağı'nda Musa Aleyhisselam'la konuştuğunu duydum. Onun konuşmak için bizim ihtiyaç duyduğumuz organlara muhtaç olmadığını, bizim anlayamayacağımız bir şekilde konuştuğunu, sesinin bir taraftan değil, her yönden birden geldiğini öğrendim. Nasıl bir varlığa sahip olduğunu hayal etmeye çalıştım ama bir türlü hayal edemedim. Hayal edebilmem için O'nu bir yere koymam lazımdı. Babam: "Mekândan münezze!" diyor, hiçbir yere sığdırılamayacağını söylüyordu. Mekânı da yaratan O'ydu, zamanı da...

Anladığım kadarıyla gizli ve gizemli bir varlıktı. Ben de bir varlıktım. Havva Ana'dan çoğalan analardan doğan benzerlerim gibi bir anneden doğmuştum. Yedi yaşını yeni bitirmiştim. İlk iki alt dişim yeni çıkmış, yerine yenileri geliyordu. Yan yana olan iki üst ön dişim sallanmaya başlamıştı. Allah, eksiklerimizi tamamlıyor, ihtiyaçlarımızı gideriyordu. Doğmadan var olmak nasıl olurdu? Ben henüz doğumu anlayamamıştım.

Her yerde olduğunu öğrenince hava gibi zannetmişim. Hava, sadece belli bir yerde varmış. Dünyayı kaplarmış. Uzayda hava yokmuş. Hava da yaratılmış. Görünmez ve güçlü olduğunu düşününce, elektrik gibi sanmışım. O da yaratılanlardanmış. Ruhumuz gibi göremeyeceğimiz fakat yok sayamayacağımız bir varlığa sahipmiş. Boşuna tasavvur etmeye çalışmamalıymışım. Çünkü hayal edebileceğim her şey yaratılmış ve O, onların tamamını yaratan olup, hiçbirisine benzemeyen bir yaratılıştaymış. Zaten eşi ve benzeri yokmuş.

Kendi yaratılışımı düşünüyordum sık sık. Annemle yan yana olduğumuz zamanlarda, ona hiç benzemediğimi gören arkadaşları, benim kime benzediğimi sorduklarında, o da: "Babasına benziyor. Analar bezirgan... Çeşit çeşit, renk renk doğururlar." dediğinde... Bazen de: "Bu senin değil mi? " diyorlardı. "Kimden aldın bunu? " "Kömürcüden..." diyordu, kısaca.

O çok güzeldi. Sarışın, mavi gözlü... Gözleri iri iriydi. Saçları sarı, dalgalı... Hiç güneşe çıkmaz, çıksa da yanmazdı. Onun yanında olmak, başkalarının yanında olmaktan daha kötüydü. O zaten içinde bulunduğu her topluluğun en güzeliydi ve bunun farkında olmanın gururunu yaşıyordu. Bense sokaktan içeriye girmeyen, güney güneşiyle marsık gibi mart yanığı kara kuru bir şeydim.

Çirkin Ördek Yavrusu'nu okuduğumda ümitlenmişim. Ben de öyle kalacak değildim ya... Burdur'da güneşsiz kaldığımda ağarmaya ve o beş kalsiyum iğnesiyle kilo almaya başladığımda da epey sevinmişim.

Hiç kimse bilmiyordu muydu acaba, Allah'ın yaratmakla kalmadığını? Onu büyüttüğünü, geliştirip güzelleştirdiğini, sonra da yavaş yavaş yaşlandırdığını... Neden bana kimse bundan, bunun böyle olduğundan bahsetmemişti? Allah, her an bir şendeydi. Yaratıyor, öldürüyor, solduruyordu. Yarattıklarını olduğu gibi bırakmıyor, şekilden şekle sokuyordu.

Gözlerimin ne renk olduğunu ilk defa merak ederek aynayı elime alıp incelemeye başladığım günü ve gördüğümü gayet iyi hatırlıyorum. Orta ikiye gidiyordum. Bir öğle üzeriydi. Okul dönüşü... Gelir gelmez... Üstümü bile değiştirmeden... Yatağımın kenarına formamla oturmıştım. Gözlerim annemin gözleriyle babamın gözlerinin karışımıydı. Gördüğüm, siyah bir çember içinde kahverenginin ışığa göre değişen tonlarıydı. Ortadaki genişleyen ve daralan siyah daireyle siyah çember arasında da herkeste olduğu gibi çizgiler vardı.

Doğduğumda tenimin pembe beyaz, saçlarımın kıvr kıvr kapkara, gözlerimin üzüm gibi simsiyah olduğunu söylüyorlardı. İlkokuldayken koyu kahverengiymiş. Oysa tam kahverengi de değildi. Kahverengi arasına belli belirsiz yeşilimsi bir renk daha karışmıştı.

Aradan yıllar geçti. Şimdi gölgede ela, güneşte yeşil... Ne zaman: "Ben esmerim..." desem: "Ne esmeri? Sen sarışınsın! " diyenler bile oluyor. Kumral olduğumdan eminim. Özgüvenimi çok zor kazandım. Güzellik anlayışım da ben de değiştim.

Her şey değişir, her şey... Yalnız Allah değişmez.

Onur BİLGE

BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 376

Onur Bilge

0377 – VAHDANİYET

Onur BİLGE

Vahid ve Ehad esmalarını ayrı ayrı açıklamaya çalışmıştım. Şimdi Vahidiyet ve Ehadiyeti içeren Vahdaniyet hakkında yazmalıyım. Her zamanki gibi önce sözlük anlamına bakmalı, sonra ilgili ayetleri bularak üstünde düşünmeli, daha sonra da aldığım notlar yardımıyla en yalın halde, herkesin kolayca anlayabileceği şekilde kaleme almalıyım. Böylece Tenzihî ve Selbî Sıfatları tamamlamış olacağım. Zatî ve Subutî Sıfatların anlaşılması daha kolay olacak. Doksan dokuz sıfat içinde onları ve benzerlerini işlemiştik.

Hangi isme geldiysek, bize konu ile alakalı bir olay yaşatılmış ya da anımsatılmış, o sıfat hayatımızın akışına göre bir şekilde tecelli etmişti. En anlaşılmasız sıfatlar, olaylarla safha safha açılmış, apaçık görebileceğimiz biçimde ortaya çıkarılmış, kolaylaştırılmıştı. Allah, idrak etmek isteyenlere sıfatlarını açıklıyor, sanki dikte ettiriyordu. En aciz kaldığımız anlarda İlâhî yardım yetişiyordu. Yaşatan, hatırlatan, düşündüren, yazdıran aynı Zat'tı.

Yine gecenin bir yerinde: "Ne haddime! .." demeden kalemi elime aldım. Ne yazabilirim aslında? Kalem Allah elinde... Aklımı çalıştıran O, elimi yazdıran O! Elini üstümden bir an çekse, öylece kalır, ölürüm! Böyle zamanlarda kendimi pilli bebek gibi hissediyorum. Kukla gibi... Robot gibi...

Öyle akıl almaz olaylar yaşıyorum ki! Zaman zaman: "Bu olanlar gerçek mi rüya mı? Yaşayan ben miyim? Bende yaşayan biri mi var?" diye soruyorum, kendi kendime. Başta, var olduğuma inanamıyorum! Sonra olaylara, yazdıklarımı yazdığımıza... Yine Koca Yunus geliyor aklıma:

"Bir ben vardır bende, benden içeru! " diyor, heybe omzunda.

Kim bilir daha neler vardı, heybesinde! Neleri aktarabildi, neler kaldı geride? İlminin de bir sınırı vardı, elbette. İdrakinin de... Tüm akla gelen sıfatların sınırsızlıklarını tasavvur etmem mümkün değil! İşte beni çıldırtan bu! Benimle çıldıran düşünceler... Duvardan duvarayız, tabandan tavana...

Yalın ayak yollara vurmak istiyorum, böyle zamanlarda. Bir elimde asa... Gidebildiğim kadar gitmek... Bir sonsuzlukta yitmek... Ki o sonsuzluk korkunçlaştıkça korkunçlaşmakta ve ben ne kadar acizim, ne kadar da zavallı!

Bir Hakim-i Mutlak var. Zatında, sıfatlarında, fiillerinde bir, saltanat ve icraatında ortaksız... Eşi, benzeri, yardımcısı, oğlu, kızı yok... Artmaktan, eksilmekten, bölünmekten, başka bir şeyle birleşmekten, bir bütün ya da bütünü bir bölümü olmaktan münezze... Tek ve yegâne... İbadete layık, biricik...

Birden fazla tanrı olsaydı, biri yapar biri bozar, kâinatta düzen namına bir şey kalmazdı. Aralarında savaş çıkar, birbirlerini yok eder, yine tek kalırlardı. Birden fazla ve aynı güçte olsalardı, biri hareket ettirmeyi murat ettiğinde diğeri durdurmaya murat edecek, ikisi de bir şey yapamayıp, acze düşeceklerdi. Aynı güçlere sahip olmalıydılar, muhakkak. Birisinin iradesi diğere baskın gelerek gerçekleşse, diğeri aciz kalmış olacaktı. Eşit güçlerde olduklarından, galebe gelen de acze düşenden farklı olmayacaktı ki acizlik, ancak yaratılanlara mahsustur. Her yaratılan acizdir, yaratılmak için bile Yaratan'a muhtaçtır.

Birden fazla yaratıcı olsaydı ve varlıkları hep beraber yaratsalardı, tek başlarına

yaratma gücüne sahip olmadıkları ortaya çıkmış olacaktı. Aynı ayrı yaratsalardı, farklı özellikler yükleyeceklerdi ki bu da imkânsızdır. Yalnız biri yaratma işini üstlenmiş olsaydı, diğerleri yine asıl sıfatları olması gereken yaratıcılıktan uzak kalacak, aciz varlıklar sayılacaklardı.

Allah'tan başka yaratıcı ve O'ndan başka tapınılacak varlık yoktur.

El Vahid sıfatı, Allah'ın isim ve sıfatlarındaki birliği temsil etmekte... Yarattıklarının sıfat ve özelliklerindeki uyum ve bütünlük de Vahdaniyeti göstermekte...

Her canlı türünün anatomisi aynı... Çünkü yaratan aynı... Yaratılan ne varsa, tek usta elinden çıkmış ve özgün... Onun için evrenin kanunlarında bir uyum ve bütünlük görülmekte... Her var edilenin üstünde Vahit imzası var.

Bütün insanlar, tek sanatkâr elinden çıkmış gibi benzer, fakat her biri özgün yaratılmıştır. Hiçbir yüz diğerine tıpatıp benzemez. Tek yumurta ikizleri olsalar bile... Gözler de aynı işe yararlar ama aynı canlıya ait olsalar dahi biri diğerinin tıpkısı değildir. Tüm yaratılanlar özgündür ve üzerlerinde Ehadiyet mührünü taşımaktadırlar. Onları yaratan Allah da eşsiz ve benzersizdir.

Batıl dinlere mensup kişiler, Allah'tan başka ilahlar edinmişler, onlara sığınarak ibadet etmekte. Bazıları da Allah'ın birliğini kabul etmekte ama araya aracı veya aracılar koymaktalar.

Hıristiyanlıkta da putlaştırma meydana gelmiş, halen devam etmekte... Teslis inancı da hüküm sürmekte... Üçleme ya da Üçlük... Bazılarına göre Baba, Oğul, Kutsal Ruh, bazılarına göre de Allah, Meryem, İsa... Hıristiyan teolojisine göre böyle üçlü birlikler var ki bunlar birbirlerinden ayrılamaz. Tek bir tanrının, birbirini tamamlayan farklı yansımaları olarak görülmekte.

Allah, zâtında, ilâhlığında, mâbut ve yaratıcı oluşunda birdir. Ondan başka yaratıcı yoktur. Buna Tevhid Akidesi denir.

Tevhit, bütün semavi dinlerin temelidir. İnanç ve işler ne kadar iyi ve güzel olursa olsun, Tevhid akidesine dayanmıyorsa Allah indinde bir değer ifade etmez. İnsan, yalnız Allah'ın kuludur. O'nunla birlikte başka varlıkları Rab edinmesi en büyük günah ve şirktir.

İslamiyet, teslis inancını reddeder, Tevhid Akidesine dayanır. "La İlahe" derken, negatif önerme; "İllallah" derken de pozitif önerme vardır. Allah; Ulûhiyetinde, Rubûbiyetinde, isim ve sıfatlarında birdir. İlahlık O'na mahsustur.

O noksan sıfatlardan münezzehtir, yücedir, büyüktür, birdir ve her şeye hâkimdir.

Vahdaniyet sıfatı bütün hususları içeren bir tekliktir. Mutlak bir olan Allah'tır. O'ndan başka hiçbir varlık sıfatlarında bir değildir, mutlaka diğer varlıklarla ortak bir veya bir kaç sıfatları vardır.

Güneş bir tanedir ama ona benzer başka gök cisimleri de vardır. Allah, sıfat ve fiillerinde öyle birdir ki, o sıfat ve fiillerin başka bir varlıkta bulunması mümkün değildir.

İslamiyet'ten önce puta tapanların ve inanmayanların yanı sıra Allah'a inananlar da

vardı ama onlar şirk yapıyorlardı. Mekkeli müşrikler, Kâbe'deki putları aracı olarak kullanıyor, dileklerini doğrudan Allah'a değil, O'na iletmesi için onlara söylüyorlardı. O el yapması olup kutsallaştırılmış nesnelere, kendilerini savunmaktan aciz, bakıma muhtaç şeylerdi. Üstlerindeki çamuru temizleyemez, tozu silemezlerdi. Meydana getirilmelerinde de ayakta kalmalarında da insanlara muhtaç heykellerdi.

Hazreti İbrahim'in rüştü çok önceden verilmiş. Rivayete göre henüz on altı yaşındayken, herkteşin bir bayram günü panayırda olmasından istifade ederek putları kırmış, baltayı da sağlam bıraktığı en büyük putun boynuna asmış. En büyüklerinin bile hiçbir şey yapmaya muktedir olmadığını gayet iyi bildikleri halde onlara tapmaktan vazgeçmeyenler: "Tanrıları diline dolayan bir genç vardı. O yapmıştır." diyerek onu yakmaya karar vermişler. Geniş bir alanda büyük bir ateş yakılmış. O kadar büyük bir ateş ki, ona yanaşamamışlar ve Hazreti İbrahim'i onun ortasına mancınıklarla fırlatmışlar. Fakat ateşin yanması tabiatından, yakması Allah'ın emrine bağlı olduğundan onu yakmamış, aksine serin bir su hissi vermiş.

İslamiyet, sadece putları değil, putlaştırılan her şeyi yasaklamıştır. Aracı konsun konmasını, Allah'la araya giren her türlü nesneyi, kimseyi, hatta bir şeyin veya birinin O'ndan çok sevilmesini yani bir nevi İlahlaştırılmasını men etmiştir. Günümüzde putlar falan yok. İlahlaştırılan şeyler veya kişiler var. Para başta olmak üzere evlat, mal mülk, sevgili... Onun için önce onların tamamını yok etmeli, büyük de dahil olmak üzere içimizdeki bütün putları kırmalı ve: "La! .." "Yoktur! ", "İlahe..." "İlahlar..." diyebilmeliyiz ki devamını getirebilelim: "İllallah! .." "Sadece Allah var! .." diyebilelim!

Adam, yanındaki güzel kıza: "Sen benim uğurumsun! " derken, karşısındaki kadın, şansının dönmesi için uğur saydığı yüzüğü parmağından çıkararak öpüyor, kumar masasına koyuyor. Yüzük o öpücükle önce bir sersemliyor, sonra kendine geliyor ve kendinden bekleneni sağlamaya programlanmış halde oyuna daha da yaklaştırılıyor. Yapımı, alımı satımı, kullanımını ve ekonomik ömrü konusunda elinden bir şey gelmeyen bir nesne, uğuru nerden bulmuş, kimden almış ki sahibine verecek? Üstündeki tüm maddeler de şekli de kendisine ait değilken, elinde ne var ki, kime, ne verebilir? Adamın yanındaki güzel kız da aynı durumda... Yüzükten farksız... Taşımakta olduğu her şey, ruhu dahi Allah'a ait... Güzelliği de öyle...

Kimse kendisini yaratmadı. Kimde ne varsa, Allah vergisi... Yalnız Allah kendisini yarattı. Sahip olduğu her şey kendisine ait... Tasavvura sığmaz güzelliği de...

Kâinatta soyut somut, canlı cansız ne varsa, Allah'a ait... Onun için hiçbir şey O'ndan bağımsız bir şey yapmaya muktedir değil. Ne uğurlu ne de uğursuz... Ancak hayırlı ve hayırsız diye bir şey söz konusu olabilir. Bunun için de elden gelen yapılır ve hayırlı olması için dua edilir. Hayırlı yapabilme de her şeyde olduğu gibi Allah'a bağlıdır. Hayırsız gibi gelenin arka sayfasına da bakmak gerekir. Orada hayır vardır. Hayırlı sanılanın arkasında da şer bulunabilir. Göremediklerimizi yok sayamayız.

Madde dünyasında bir şekle sahip ve şekil görmeye alışık olan insan, tasavvur etmeye çalıştığı tanrı için de şekil aramış ve onu çeşitli şekillerde sembolize etmeye çalışmış. Çünkü insan beyni, sıfatları bildirilen soyut varlıkları da şekilleme çabası içindedir. Bu da mahiyeti bilinen bilinmeyen her şeyin zamanla maddeleştirilmesine, kutsallaştırılmasına, giderek putlaştırılmasına sebep olmuştur. İkonalar da bu şekilde ortaya çıkmış, putlaştırılmıştır. Totemler de öyle... İslam, bütün bunları yasaklamış, Allah'ı birlemiş, O'nun madde olmadığını, akla getirilebilecek hiçbir şeye benzemediğini bildirmiş, tasavvurunu men etmiştir.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0377

Onur Bilge

0378 - HAYAT

Onur BİLGE

Sakin, sessiz bir günün sabahıydı. Mart, toprağa sihirli değneğiyle dokunmaya, uyuyan bitkileri uyandırmaya başlamıştı. Ağaçların kuru kollarından parmak uçlarına kadar su yürümüş, yapraklar yeşil yeşil bakmaya, çiçekler rengârenk gülümsemeye durmuştu. Bir bahar şarkısı daha başlamıştı.

Hava, su ve toprak, sırasıyla ısınmış, bir bahar daha uyanıyordu. Sadece sabah ve akşam görülebilen güneş, gücünü göstermeye başlamış, tüm uyuşukluğunu atarak her yeri hâkimiyeti altına almaya çalışıyordu. Ulaşabildiği yerlerin gözyaşlarını kurutuyor, elinin değdiği yanakları sıcacık avuçlarıyla okşuyor okşuyordu... Bir sevda mevsimi daha başlıyordu.

Virane'de durgun bir hava vardı. Radyoda hafif müzik, ortalıkta sükûnet, ders çalışanlar, kitap okuyanlar, bir şeyler yazanlar, karalayanlar... Herkes kendi âleminde, her şey kendi feylindeydi.

Şubat arkasını dönüp gitmiş, mart yağmurlarını alıp gelmişti. Serpmişti damla damla bahçelere bağlara... Dağları taşları, ağaçları dalları yıkayıp yıkayıp kurutmuştu. Unutmuştu Bursa Ovası kışı, kasırgayı borayı, o dondurucu soğuğu, donu, ayazı... Toprak çim tutmuştu. Bir aşk masalı daha başlıyordu.

Yakındı çiğdem çiçek, renk cümbüşü. Yakındı tül kanatların sessiz orkestrasıyla dans gösterisi. Yakındı, tozlu ağaçların yıkanıp paklanması, canlanıp süslenmesi... Canlanması doğanın... Derken kıpırtı, şırıltı, cıvıltı ve tıptırtı... Bebeklerin gülüşü, saçların dağılıp bükülüşü... Dökülüşü yaşam sevincinin ortaya... Hayatın ovaya serpilişi... İlkbaharın gelişi...

"Üç cemre de düştü, çocuklar." dedi, Defne.

"Ne cemresi? " diye sordu, Melike. Anında Neşe:

"Nasıl bir şey o? " Işıl geri kalır mı? O da atıldı, merakla:

"Nereye düştü? "

"Hay ağzımı açmaz olsaydım! Şu dilimi tutmayı bir türlü öğrenemedim gitti! Ah benim aptal kafam! .. Ne güzel ders çalışıyordunuz. Yine bir curcunadır gidecek! Bir yere bir şeyin düştüğü yok. Öyle denir, işte! "

Çocukluğuma gittim o anda. Okul öncesi çağıma... "İlk cemre düştü! Havaya..." derdi annem. Cemre arardım havada. Yoktu. Bir şey göremezdim. "Nasıl bir şey o? " diye sorardım, söylemezdi. "Öyle denir." derdi, sadece. Bir hafta kadar sonra: "İkinci cemre düştü." derdi. "Nereye? " diye sormadan eklerdi: "Suya..."

Arıkların içinde cemre arardım. Hele bir defasında, o zamana kadar görmediğim bir karış kadar uzun ve incecik, ipliğe dizili siyah minicik boncuklar gibi bir yapıya sahip olan, yılan gibi kıvrılarak sürünerek arığın içinde hareket eden bir yaratığı cemre sanmıştım. Annem: "O değil... Cemre görünen bir şey değil..." demişti. Aramaktan vazgeçmiş ama ne olduğu, bu sözün nereden geldiği konusundaki merakımdan kurtulamamıştım. Herkes birbirine cemrelerden bahsederdi, müjde verircesine. Nihayet: "Üç cemre de düştü. Toprak da ısındı. Bahar geldi! " derlerdi.

"Neden öyle derler o zaman? " diye sordu, Neşe.

"Aman... Ne bileyim! Öyle derler işte. Bahar gelmeden hava ısınır gibi olur biraz. Sonra suyun damarı kırılır. Derken toprak ısınır." dedi, Define.

Kırlar canlandı gözümün önünde. Çocukluğumun kırları... Nasıl da gelirdi Antalya'ya ilkbahar! Evimizin etrafında boş arsalar... Arsalarda kayalar, taşlar, düz alanlar... Kırmızı çamurlu sokak araları, su birikintileri... Her eve uğrayan, her bahçeyi sulayan arıklar... Portakal bahçeleri, alabildiğine... Limon kokulu serinliği dalların... Altlarında çimenler... Eli bıçaklı Giritlilerden korkan körpe otlar... Labadalar, marasalar, turp otları...

Erken düşer güneğe cemre. Torosların karı erimeden... Toprak tez ısınır, tohumlar çatlar... Boy atar çimenler, çiçekler açar. Papatyalar, gelincikler, çiğdemler... Kurt kuş yuvasından çıkar. Doğada bir hareket, bir telaş... Kış bitmeden bir bahar şarkısı daha başlar.

Bursa ovası acelesiz... Toprak emin kendisinden! Nasılsa verimli, bereketli... Hayat geliyor dağlara taşlara... Hay sıfatıyla tecelli ediyor, Yaratıcı. Yeni baştan yaratıyor, sararttıklarını, soldurduklarını... Öldürdüklerini diriltiyor, yeni baştan...

Hayat, ezelden ebede aynı... Muhyi, İhya fiiliyle yarattıklarına can vermekte... Hay, vacip bir sıfat... Canlıları gibi ruhla maddenin muvakkaten birleşmesi gibi geçici değil, ebedi ve hayatın kaynağı...

Birkaç gün sonra yemyeşil olacak her yer. Çiçekler, meyveye ve tohuma hazırlanmaya başlayacak. Hayatın devamı için gereken yiyecekler de hayatın en önemli kaynaklarından olan su gibi topraktan fıskırmakta. Hava, en mükemmel bileşimiyle her yerde, bol miktarda ve sürekli tazelenmekte... Güneş, her günkü işini sektirmeden yapmakta, programlandığı gibi hareket ederken üstüne düşen her görevi harfiyen yerine getirmekte... Haddini bilmekte, yörüngesinden bir milim sapmamakta.

Toprak, su, hava, ateş... Dört ana unsur... Dört anasır... Her biri boyun eğmiş, kendince ibadette... Nasıl da el ele vermiş, kulluk etmekte! Ne kadar güzel bir birliktelik sergilemekte! Hayat bulma ve hayatın devamı konulu filmde oynamakta, başrolü paylaşmaktalar.

Kendiliğinden canlı olmak, yoktan canlı yaratmak, yaşatmak, öldürmek, diriltmek, ezelden ebede canlı kalmak... Akıllarla durgunluk!

Hay'dan geldim, Hu'ya doğru gitmekteyim. Sudan geldim, kuruyorum, bitmekteyim... Hay, hayattır. Canlı O'dur. Ben var mıyım? Her şey O'nun... Ten, can O'nun... Ben fakirim. Önüm sudur, sonum toprak, hem hakirim.

En büyük zenginlik hayat ve sıhhat! En değerli sermaye... Lokman Hekim, ölümsüzlük iksirini aramış, güya bulmuş da formülünü kaybetmiş. Bence o formül ona ve onun gibilere hikmet olarak verilmiş, kayda geçmiş de öğüt almak istemeyenler okuyup uygulamaya yanaşmıyor.

'Ey oğlum! Horoz senden daha akıllı olmasın! O, her sabah zikir ve teşpih ediyor, sen ise uyuyorsun.' diyor, mesela. Hazreti Ali'nin: "İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar!" dediği gibi... Allah'ın zikrinden uzak olanları diriltmeye çalışıyor. Hayat iksiri, Allah'ın

zikri!

Bütün hekimlerin piri, üstadı... Adına sure inen kişi... "Biz, Lokman'a hikmet verdik! " ayetiyle ilmüne işaret edilen: 'Ey oğlum! Âlimler meclisine devam et. Bahar yağmuru ile yeryüzünü yeşillendiren Allahü Teâlâ, âlimlerin meclisindeki hikmet nuru ile de müminlerin kalbini aydınlatır.' diyen zat!

'Ey oğlum! Ölümünden şüphe ediyorsan uyku uyuma. Uyuduğun ve uyumak mecburiyetinde kaldığın gibi ölüme de mahkûmsun. Dirilmekten de şüphe ediyorsan, uykudan uyanma. Uykudan uyandığın gibi öldükten sonra da dirileceksin.'

Demiş işte diyeceğini! Daha ne desin? Anlatmış hayatı, hayat bulmayı, uykuyu uyanmayı, ölümü dirilmeyi... Toprakla örneklemiş. Yaratılışı, diriltişi anlatmış. Bahar yağmuruyla yeryüzünün nasıl yeşertildiğini... Binlerce kez tekrar edenler gibi tekrar etmiş, Hay'dan gelinip Hu'ya gidildiğini, selden gelinip suya gidildiğini...

Dünyaya meyledip yaşamaya dalarak, yaşam veren, yaşatmakta olan, öldürdükten sonra tekrar diriltip sonsuz hayat bahşedecek olan Allah'ı unutup, arzu ettiklerini elde etmek için en büyük put olan paraya taparak araya gitmemeleri için insanlara gereken nasihatlerin her biri birer ölümsüzlük iksiri...

Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0378

Onur Bilge

0379 - İLİM

Onur BİLGE

Define bir âlemdir. Bütün dünyası avuç içi kadardır. Cami, Kapalıçarşı, Altıparmak... Nadiren başka yerlere yolu düşer. Kahveye çıkmaz, ziyarete gitmez. Herkes ona gelir. Eskiden de böyleymiş. Çocukluğunun geçtiği evde de ana baba olarak bildiği kişiler, ailenin yaşlıları olduklarından herkes onlara gelirmiş. Onlar pek bir yere çıkmazlarmış.

Bir yere gittiğinde, bir ayağı gider, bir ayağı geri gelir. Büyülenmiş gibi Virane'ye döner. Kapıdan içeri girince kendisini meşhur sandalyesine atar, ayaklarını önce şöyle bir uzatarak gerer, derin bir nefes alır, yavaşça topladığı dizlerine ellerini koyduktan sonra dirseklerini yanlara doğru açıp, öne doğru eğilerek aldığı derin nefesin tamamını kuvvetlice üfleyerek boşaltır. Artık tahtındadır ve rahattır. Ortama hâkimdir ve başrolü oynamaya hazırdır.

Bazen meclis başkanı olur, bazen hâkim, bazen de öğretmen... Duruma göre danışman, arabulucu, hakem... Daha neler neler, aklıma gelmeyen... Zaten egosunu tatmin edebileceği başka bir yer ve yol yok. Bula bula bunu bulmuş, sürdürüp gitmekte.

Yapmakta olduğu işi profesyonelce icra etmekte olduğuna inanmakta... Psikoloji ile ilgili birkaç kitap okumuş, altını çize çize... Oradan öğrendiklerini satmakta... Sağdan soldan duyduklarıyla tecrübelerini birleştirerek bir takım kalıplar oluşturmuş. Benzer sorunları onlara dayanarak halletmeye çalışmakta... Öğrendiklerini imbiğinden geçirerek sunmakta... Bence, insanlar üzerindeki yapıcı tesirinin en önemli sebebi, ikna kabiliyetinin yüksek oluşu...

Büyüklerle o kadar iyi anlaşmamakta, hatta çoğunu ufalayabilmek için elinden geleni yapmakta, tecrübesine dayanarak sürekli tenkit edip akıl vermekte, inceden alaya almakta... Çünkü onları kendisinden üstün görmekte, alt edebilmek için her yolu denemekte... Bunu bazen susarak bazen de konuşarak yapmakta... Duruma göre anlam değiştiren bakışları da işin içinde... Aşağılayıcı, alaycı, küçümseyici, yalanlayıcı ve önemsizleştiricilerinden taltif edici, hayran kalıcılarına kadar...

Bütün bunların nedeni, arzu ettiği şekilde eğitim alamamış olması... En büyük hayallerinden olan deniz kuvvetlerine mensup bir subay veya kaptan olup, engin denizlere açılmaması... O kadar çalışıp didinmesine rağmen fabrikatör bacanağıyla âşık atamaması... Dahası da var.

İnadına bir gün Viraneye bir emekli kaptan gelmez mi! İlk geldiğinde ben orada değildim. Tanışma faslından sonra adam gittiği yerlerden bahsetmeye, gezdiği yerleri ballandıra ballandıra anlatmaya başlamış. O gördüğü şeylerden, karşılaştığı insanlardan ve ilginç olaylardan söz ettikçe bizimki halden hale geçmiş! Yaşayamadıklarını bir başkasının yıllarca yaşamış olması ve ona dramatize ederek aktarması... Tahammül edilecek bir şey değil! İyi ki öfkesine kapılıp onu ters yüz etmemiş, sabretmiş. Bir de adam yatırım yapmaktan bahsedince, olay daha dayanılmaz bir hal almış.

"Bir ev almak istiyorum, azizim. Yüzme havuzlu bir villa... Onca yıl ordan oraya gez dur... Yerleşik bir düzene geçemedik gitti! Artık huzur içinde yaşama dönemi... O tempo beni oldukça yordu. Yanıma bir de bayan yardımcı aldım mı... Bilmem bu konuda bana yardımcı olabilir misiniz? Bursa'yı iyi bilmiyorum da... Acaba hangi muhit daha münasip?"

"Ben o işlerden anlamam arkadaşım. Malım yok mülküm yok, param pulum yok."

Yatırım benim işim değil. Onu bilene soracaksınız.”

“Ne bileyim işte! Herkese soruyorum da... Akıl akıldan üstündür. Çok okuyan bilmez, çok gezen bilir.”

“Çok gezen... Yani sizin gibi... Ben buradan bir yere gidemiyorum. İşte gördüğünüz gibi... Şurdan şuraya gitmek para... Kıpırdamak para... İstanbul’a gitmek bile benim için kolay değil. Mudanya, Gemlik, Yalova... Oralara yerleşiyor zenginler. Malum, hava kirliliği...”

İkinci gelişinde onu ben de gördüm. Uzun boylu, göbekli, hani irikiyim derler ya... İşte öyle... Esmer, gözlüklü, tumbul yanaklı, sevimli bir ihtiyar... Oldukça nazik... Dede de sus pus... Sıkıntılı olduğu zamanlardaki gibi ayağıyla hızlı hızlı tempo tutmakta... Gözlerini içinden oflayıp puflayarak etrafta gezdirmekte... Sanki uzaklarda bir şeyler aranmakta...

Adamcağız da bir şeyler aranmakta... Virane’de, aramızda... Tuhaf ama üst üste iki gün geldiğine göre... Demek ki ilk gün bir şeyler bulabilmiş. Bulabilmiş ki ikinci defa da gelmiş. Gelmiş ama dede sabırsızlanmakta... O, kültürlü ve zengin kişilerden, özellikle böyle erkeklerden hiç hoşlanmaz. Onlar, onun rakibidir. Ulaşamadığı yerlere ulaşmış, kavuşamadığı nimetlere kavuşmuşlardır. Hele bir de ukalalık ediyorlarsa... Ya da hadlerini aşarlarsa...

Gerçekten çok okumuş, çok gezmiş, çok şey öğrenmiş bir insan vardı karşımızda. Hangi konu açılrsa, uzun uzun izahat veriyordu, bunu görev kabul etmiş gibi... Konuşurken gözlerimizi ondan alamıyorduk. Anlatmıyor, yaşıyor ve yaşatıyordu. Gitmiş görmüş kadar oluyorduk. Define, ikinci plana düşmüşlüğü ezikliği içindeydi. Krallığını kaptırmak üzere olduğundan sancılı...

Bir saat kadar sonra, Lütfiye Hanım geldi. Ara sıra gelen, dedeyle sohbet eden şık ve zarif bir hanım... Konuşkan, sıcakkanlı bir insan... On yıl kadar banka memureliği yaptıktan sonra, Sinop’a müdür muavini olarak tayin edilince gitmek istememiş, istifa etmek zorunda kalmış, halen kendisine uygun bir iş aramakta olan biri... Define onu ayakta karşıladı. Bir yer gösterdi. Sandalyesini çekip oturttu. Bu arada kaptan da nezaketen kalkıp onu selamladı. Define onu:

“Haldun Bey! ” diye takdim etti. “Kendileri emekli kaptan... İstanbul’dan gelmişler. Bursa’ya yerleşeceklermiş.”

“Memnun oldum efendim. Ben Lütfiye Karen...”

İki konuşkan karşı karşıya gelince ne olursa olmaya başladı. Yani kimse kalmamış etrafta sanki... Sanki başbaşalar... İkili bir sohbet... Sorular, cevaplar... Hızlı bir tanışma safhası... Ardından kırk yıllık dostmuşlar gibi bir kaynaşma...

Define bir ona bir ona bakıyor, olana bitene akıl erdiremiyordu. Zaten kendisini yeterli hissetmiyor, bilgi eksikliği ve engellemeye çalıştıkça dışa vuran bir kıskançlık kıskacı içinde kıvranıp duruyordu, şimdi bir de bu çıkmıştı. Onun mekânında... Onu hiçe sayarcasına... Sanki yokmuş gibi... Buraların kralı kimdi?

Fırtınadan önceki sessizliğe bürünmüştük. Onlarsa, Define’yi henüz yeteri kadar tanımadıkları için gayet rahat bir tarzda birbirleriyle yarışarcasına konuşuyorlardı.

Bankacıda ansiklopedik bilgi, diğ erinde her ikisi de... O zamana kadar duymadığımız sözcükler kullanıyorlardı. Dünyada neler varmış, neler olup bitiyormuş da haberimiz yokmuş! Çağ dışı mı kalmıştık?

Laf döndü dolaştı, konut konusuna geldi. Lütfiye Hanım da demez mi:

"Benim oturduğ um sitede, karşı apartmanda size uygun satılık bir dubleks var. Bir bakın isterseniz. Ne güzel! Hem komşu oluruz."

"Ben müstakil bir ev istiyordum efendim ama bir bakayım, belki de orası olur."

"Geniş bir bahçesi, otoparkı, yüzme havuzu... Her şey var. Dört tarafından ova ve dağ manzarası..."

O anda Define aceleyle kalktı: "Benim bir iş im var. Gitmek zorundayım! " diyerek bir hışımla çıktı gitti. Biz anladık, durum değı ş ik... Usulca dağı ldık. Masada o ikisi kalakaldı. Tuhaf bir şeyler olduğunu, kibarca kovulduklarını hissetmemeleri imkânsız ama ş okunu kolayca atlatamamış olmalılar ki kıpırdayamadılar. Sadece sustular ve: "Ne oldu ş imdi? Bir şey mi yaptık? " dercesine birbirlerine baktılar.

Define birkaç dakika sonra geldi. Suratı asık, aynı gittiğ i gibi öfkeli ve aceleci... Onun hâlâ orda olduğunu görünce, çıkışının iş e yaramadığını anlamış olacak ki onları yok sayarak doğru mutfağ a gitti. Orada bir şeyler arıyormuş gibi yaptı. Eline geçenleri sert bir şekilde yerlerine koyarken tangır tungur sesler çıkardı. Sonra geri geldi. Etrafı ateş saçan gözlerle taramadan edemedi. Onlara da bir an dik dik baktı. Tekrar ortamı terk etmek için kapiya yönelirken, kaptan ayağ a kalkıp yanına gitti.

"Ne oldu arkadaşım? Yardım edebilir miyim? " diye sordu.

"Hayır! Çıkmam lazım! Siz kalacak mısınız? " diyince, gitmesi gerektiğini anladı. Kibarca kovulduğ unun hissedilmemesi için belki de maruz kaldığı aş ağı lamadan sıyrılmak gayesiyle, alabora olduğunu gizlemeye çalışarak:

"Ben de çıkıyorum zaten. Birlikte gidelim! " dedi. Bankacıya dönerek: "Verdiğiniz adrese gidip o eve bakacağ ım. Görüşmek dileğ iyle, Lütfiye Hanım. Hoşçakalın efendim! " dedi ve hepimize el sallayarak veda edip, dedeyle çıktı.

Biliyorduk ki Define'nin dış arıda iş i olmazdı. Onu baş ından savdıktan sonra hemen dönecekti. Aş ağı lık kompleksi insana neler yaptırıyordu!

Ahmet, dü nkü görüşmelerinde dedenin onu nasıl hayran hayran dinlediğ inden, arkasından da: "Keş ke onun yerinde ben olsaydım! Neler görmüş geçirmiş, ne kadar bilgili bir adam! " dediğ inden bahsetti. "Galiba kıskandı! " demekten kendini alamadı.

"Neden kıskansın? " diye saf saf sordu Neşe.

"Her yönden ondan üstün olduğ u için... Özellikle bilgi yönünden... Bir de servet... Az mı? "

"Nedir ki bilgi? Hadi servet neyse de..." dedi Duygu. Mahir:

"İlim, amelin imamıdır." diyince, Neşe:

"Şuna ilim deme be! Bilim de bari..." dedi. O da fırsat kolluyormuş gibi açtı ağzını yumdu gözünü:

"İlim nedir, biliyor musun, kızım! Allah'ın ezeli sıfatıdır. Neden demeyecekmişim? O'nun, olmuş ve olacak her şeyi bilmesi, ilminin her şey'i kuşatması demektir. Evrendeki her şeyin gerçeğini yalnız O bilir. Biz ne biliriz, ne bilebiliriz, bilsek bilsek? Sadece gördüğümüz, duyduğumuz, okuduğumuz şeyleri... Aslında ilim O'na aittir. Yaratan da, nasıl yarattığını hakkıyla bilen de ancak O'dur. Eşyanın gerçeğini, lüzum ve hikmetini yaratan bilir. Yaratmak ve devam ettirmek için gereken ilim O'nda zatıyla beraber mevcuttur. Ceza ve mükâfat için hakkımızda tüm detaylarına kadar bilgi sahibidir. Ceza ve mükâfat dahi ilim gerektirir."

"Aman aman, başlama gene! "

"Ne var, işte! Notlarınıza ekleyin! Âlim ismini hatırladınız mı? Âlim olan aslında sadece Allah'tır. Âlimler bile okyanustan bir katre alabilmişlerdir. Dede neden tellendi bilmem! Bildikleri ona yeter de artar bile! "

"Ne biliyor ki! "

"Allah'ı biliyor ya... Yetmez mi! .."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0379

Onur Bilge

0380 - İRADE

Onur BİLGE

Lütfiye Hanım'ın bize doğru baktığını gördüm. O da yalnız kalmış, neye uğradığını anlamamıştı. Bir sigara yakmış, Ahmet'in getirdiği kahveyi yudumluyordu. Yalnızlığını paylaşmak ve teselli etmek amacıyla yanına gittim. Ben de bir kahve istedim. Ona, anladığım kadarı durumu anlatacak, asıl sorunun kaynağından bahsedecektim. Fena halde gerilmişti. Nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Daha kahvem gelmeden dede topallaya topallaya geldi. Zaten topuğu dışarıda gezerdi. Dizler dışa dönük, yalpalaya yalpalaya yürürdü. Bu defa telaşından daha da arttırmıştı. Acaba ne halde olduğunun farkında mıydı? Büyüyeceğim derken küçülmekte olduğunun...

Bir yandan öğrenirken bir yandan da unutuyorduk. Neye, ne kadar vâkıf olabilirdik ki biz? Zavallı insancıklarдық, nihayetinde... Servetse, burada kullanılacak ve burada bırakılacak bir şeydi. Öteye gitmeyecekti ki! Yoksa dede mi dünyalıktı? Ya bize anlattıkları? İlmîyle amel etmiyordu o zaman!

Geçip özel sandalyesine kuruldu. Bir kralın tahtına oturduğu gibi... O, azametle yürürken sallanan, dönerken savrulan kaftanının eteklerini toplardı, bu da iki yana çıkık dizlerini aynı edayla topladı. Sonra ayak ayaküstüne atıp, masada dolu bıraktığı piposunu ateşledi, derin bir nefes çekti ve yukarıya doğru üfledi. Kocaman bir duman ve o berbat baca kokusu...

"Ne yapıyorsunuz siz, Lütfiye Hanım! Burada, benim mekânımda, benim yüz vermediğim bir adamla kırk yıllık dost gibi konuşmak ne demek oluyor? "

Bu ani saldırı karşısında neye uğradığını anlayamayan muhatabı, elindeki sigarayı kül tablasına bastırarak söndürdü ve yenisini yakmak için davrandı.

"Ne yapmışım efendim? Arkadaş ortamında tanıştık, konuştuk. Birbirimizi yemedik ya! Ne olmuş? "

"Elinin körü olmuş! Ne olacak, hanımefendi! Bizi hiçe saydınız. Koskoca bir Necmettin Aktan var burada! .. Bu yaşa gelmiş, görmüş geçirmiş biri... Bu adam susuyor... Maşallah, siz konuşuyorsunuz! İnsan bir durur düşünür, acaba bu adam neden konuşmuyor? "

"Konuşmakla hata mı ettim, efendim? Siz de konuşsaydınız! Neden susmayı yeğlediniz? "

"Bir bildiğimiz vardır elbette de onun için susuyoruzdur! Aman ne konuşma! .. Hatta konuşma da değil, kırk yıllık dostmuşlar da hasret gideriyorlarmış gibi... O ne samimiyet öyle? Neymiş efendim, sitede satılık ev varmış... Komşu olacakmışlar... Adres de veriyor ya! .."

"Beyefendi ev arıyordu, yardımcı olmak istedim. Ne olmuş? Komşu oluruz işte! Öyle kültürlü ve nazik bir komşusu olmasını kim istemez! "

"Nerden tanıyorsunuz da hemen yerinizi yurdunuzu belli ediyorsunuz! Babanızın oğlu mu! Neden yanınıza çekmeye çalışıyorsunuz? Elin adamı! İyi adam olduğu alnında mı yazıyor? "

"Sizin çevrenizde kötüler barınmaz. Ben öyle duydum, öyle biliyorum. Onun için geliyorum buraya. Gelenlerle de rahatça konuşuyorum."

"Yanıyorsunuz, efendim. Onun buraya ikinci gelişi... Ben de yeni tanıyorum. Sormadan etmeden... İnsan bir sorar, öğrenir..."

"Neden bu kadar kızdınız, anlayamadım. Ne olduğu zaman içinde anlaşılır. Ona göre arkadaşlık ederiz ya da etmeyiz. Eve bakacak. Beğenirse alacak. Nasipse... Değilse... Belki bir daha hiç karşılaşmayacağız bile."

"Müsaade etseydim, az daha evlenme teklif edecektim! Görmediniz mi size nasıl baktığını? "

"Hayır. Ben anormal bir şey görmedim. Size öyle gelmiş."

Onun yerinde olmak istemezdim. Yüz hatları kasılmıştı. Ellerinin ve dudaklarının titremesine hâkim olamıyordu. İnce uzun parmaklarının arasındaki sigara da titriyordu. Define hırsını alamamıştı. Makineli tüfek gibi konuşuyor, suçluyor suçluyordu... Haysiyeti zedelenmişti. Yani o, öyle hissediyordu. Her horoz kendi çöplüğünde öterdi. Diğerini hazmedemiyordu. Yani bir başkasının başrolü oynamasını... Bir süreliğine de olsa buna tahammül edemiyordu. "Vay bencil ihtiyar, vay! .." dedim içimden.

"Adam yalnız... Bir arayış içinde... Ev arıyor, eş dost arıyor, yardımcı arıyor... Biz erkekler, birbirimizi anlarız. O adam maceracı... Öyle gelmiş, öyle gider. Dün burada neler anlattı! Tanımadan bilmeden... Allah Allah! Allah Allah! .."

"Ne bileyim ben, neler anlattı! İki laf ettik şurda... Şunun şurasında..."

"Necmettin Aktan susuyor! Bu ne demek? Düşünmediniz mi acaba bu adam neden konuşmuyor? "

"Neden konuşmuyor? "

"Yüz vermiyorum da ondan! Benim çevremde bu kadar kadın kız var! Bunlar benden sorulur! Böyle zevzek adamlar, buraya paldır küldür giremezler! "

"Dün gelmiş... Konuşmuşsunuz. Yüz vermemiş olsaydınız, bugün gelme cesaretini kendisinde bulamazdı."

"Dün başka... O zaman geldi, tanıştık, konuştuk... Sorununu söyledi. Biz de dağarcığımızda ne varsa söyledik, yardımcı olmaya çalıştık. Olduk ya da olmadık, bitti! Bugün tekrar gelmiş."

"Gelemez mi? Halka açık bir yer..."

"Buraya herkes gelebilir. Gelebilir de... Benim mekânımda benim sözüm geçer! Yoksa ben burayı yönetemem! Acze düşerim. Gelenleri önce iyice tanımam lazım. Afedersiniz ama burası Dingo'nun ahır değil! Öyle herkes elini kolunu sallayarak girip çıkamaz! Benim mekânımda benim çevremden şöyle ya da böyle istifade etmeye kalkamaz! Ben adamı bakışından anlarım! Neydi o samimiyet öyle! .. Tövbe tövbe..."

"Tamam tamam! Abartmayalım, lütfen! Kovmaktan beter ettiniz zaten! Yaşlı başlı adam... Acıdım Vallaha! Yıktı boynunu gitti."

"Haddini bilmezse, bildirirler işte böyle! Kös kös gider! .. Onun bilgisi bir yere kadar! Her kapıyı açamaz! Burada bizim borumuz öter! "

Kahve mi içtim, zehir zıkıkım mı! O ne zılgıttı öyle! .. Kalkıp gitsem, olmaz... Kaldım, hiç olmadı. Define'nin öfkesi saman alevi gibidir. Onun asıl derdi, ikinci plana düşmekti. Adamcağız hiç de kötü bir şey yapmadı. Bir anda ilgi odağı oluşunu çekemedi, fena halde hırpaladı! Hatta yedi onu! ..

"Şüphesiz... Siz buraların tek padişahısınız ama ben mutlakiyete karşıyım. Nerde kaldı sizin demokrasi anlayışınız? Üstelik o, özel biri... Oldukça geniş bir kültüre sahip... İstifade etmek hakkından mahrum mu kalsaydım? İlim bir hazinedir, anahtarı sorup öğrenmektir. Öyle değil mi efendim? "

"Hıh! Kültürmüş! Bilgi edinmek istiyorsan, aç ansiklopediyi, oku! Merak ettiğin her şey var onda! Cibilliyetsize ilim öğretmek, eşkiyanın eline kılıç vermektir." demiş, Mevlana."

"O ilim, başka ilim... Benim bilgili kişilere saygım ve sevgim var. Bunun için buraya takılıyorum. Sizden faydalaniyorum."

"Ben cahil adamın tekiyim! Orta iki terk... Ötesi yok... Yok! .."

"Herkes cahildir ama farklı konularda... Herkes her şeyi bilemez! Bilmek zorunda da değil."

Konunun değişmesi, ortamın rahatlaması gerekiyordu. Hava biraz yumuşamış, saldırı şekil değiştirmiş, tartışmaya dönmüştü. Ustaca iltifat, dedenin gururunu okşamış, kabul etmemiş görünse de sevindirmiş, önemsendiğini hissetmek, başını tekrar dik tutmasını sağlamıştı.

Yaşlılar övgü almaktan ne kadar da hoşlanıyorlardı! Aslında kaptan da yaşlıydı. O da övülmek isterdi ama Define, iradeyi tekelinde tutmak istiyordu. Zaferin iradede olduğunun bilincindeydi. Muradına ermişti. Saldırısı, çok fazla direnmeden teslimiyetle neticelenmiş, bilgisinden yararlanan birisi olduğu söylenmiş, muradına ermişti. Öfkesi dinmiş, ortama hâkim olmanın mutluluğunu hissetmeye başlamıştı bile. Muzaffer bir komutan tavrıyla, "Üniversite mezunlarını dahi cebimden çıkarırım ben! " dercesine elini kaldırarak Ahmet'e seslendi:

"Oğlum! Bir kahve de bana! "

İrade, dünyadaki en önemli güçtü. Virane sınırları içinde ve onu sayıp sevenler üzerinde iradesini kullanıyor, dilediğini yapıyor, yaptırıyordu. Böyle zamanlarda kendisini Zeus gibi hissediyor olmalıydı. Kızarmı kızarmaz mı diye düşündüm önce ama sonra "Kızarsa kızsın! " dedim. Böyle kalmamalıydı. Tamamlanmalıydı. Gerçek apaçık ortaya çıkmalıydı.

"Allah kâinatı, dede de buraları yönetir. İrade, kayıtsız şartsız milletin değildir. Dedenindir! " dedim. Sataşma sırası bana gelmişti. Ne de olsa, Lütfiye Hanım'dan eskiydim. Daha çok sözüm geçerdi.

"O nasıl söz, kız! Haşa! .. Ne diyorsun sen! İrade ne demek? Hangi irade? "

"Krallığını dilediğin gibi yönetmiyor musun? Onu kaştettim. Aklıma bir hadis geldi de...
"Allah'ın dilediği oldu, dilemediği de olmadı." Dilediğini yaratır. Murat etmesi, olması için yeterlidir."

"İyi ama bunlar, Allah'a ait özellikler."

"Demek ki insanda da az miktarda da olsa var. Yani irade... Eşya ve fiiller nasıl Allah'ın dileme, hüküm ve iradesine bağlıysa, yeryüzündeki yöneticiler de buldukları yerde kendilerini tek irade sahibi hissetmek isterler. Allah, kâinattaki her şeyi ve her olayı ezeli iradesiyle yaratmış ve yaratmaktadır. Mülkünde dilediğini yapar. Kâmil bir irade sahibidir. Her dilediği mutlaka olur. O, öyle bir padişahdır."

"Semiray! Ne demek istiyorsun sen? Tövbe tövbe..."

"Hiç! Bizim de padişahımız var da... İrade onun..."

"A, bak! Annen çağırıyor! Geliyor geliyor! .."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0380

Onur Bilge

0381 – KUDRET

Onur BİLGE

Sevimli adamdır, Define. Hoşsohbettir. Arada böyle kıskançlık krizlerine girse de vazgeçilmezdir. İki kişilik barındırmaktadır. Birisi ezik, silik, gariban... Diğeri güçlü kuvvetli... Bulunduğu yere göre değişen bu kişilikler fark edildiğinde, aradaki uçurumun baş döndürücü olduğu da görülür. Şaşırtıcıdır ama gerçektir. İçerde başkadır, dışarıda başka...

Aslında parasal ve bedensel gücünü çoktan kaybetmiş bir ihtiyar... Anlattıklarına göre gençliğinde de çok güçlü olduğu söylenemez. Geçici bir zenginlik yaşamış sadece. O da anaşının evini sattığında... Hazıra dağ dayanmaz. Akşam güneşi gibi gelip geçivermiş. Sağlık da diğer tüm sahip olunanlar gibi iğreti... Çoğu kayıp gitmiş.

Şimdi elinde kalan çok az şey var. En önemli emanetlerden varlık ve akıl... Bir de deneyimler... Kendi hayatından ya da dinlediklerinden edindiği tecrübeler... "Allah'ım! Aklıma mukayyet ol! "der durur. Zaman zaman onu da kaybetmekten korktuğu apaçık ortada... Yaşlılarıyla aynı risk grubunda...

Neyimiz var ki bizim? Kendimize ait neyimiz var? Güç kuvvet, kudretin gerçek sahibinden emanet... "Allah, cümle mümkünatta tesir ve tasarrufa kadirdir." der babam. Var ettiklerinde gerçek etki ve yönetim sahibidir. Her şeye gücü yeter. "Kudreti zatidir." der. Yani bizimki gibi değil, kendisinden... Biz her şeyi O'ndan alıyoruz. Bir süreliğine... İade etmek üzere... Bahşediyor ve geri alıyor. Aczimizi bilelim diye... Boynumuzu eğelim diye... Belimizi bükelim diye...

Sayırsız işi bir anda ve en mükemmel şekilde yapmaya güç yetirmekte... Nasıl ve nerde olursa olsun, bütün işleri kolaylıkla yaparken, biri diğerini engelleyememekte... Kudreti ölçülemez ve işlere bölünemez. "Ol! .." emriyle, dilediği her şey gerçekleşir. Evrendeki muazzam güzellik ve şaşmaz düzen bunu göstermekte...

Zavallı Define... Kendisini o eski Necmettin sanıyor. Ya da hayalindeki Necmettin Aktan... Hayallerini gerçek zannederek keyfini çıkarmaya çalışıyor. "Sıfıra sıfır, elde var sıfır..." diyip durduğu halde zaman zaman böyle çeşit çeşit güç gösterileri yapıyor.

Bu defaki güç ve irade gösterisi sadece kaptana karşı değildi. Bankacı ve bizler de payımızı aldık. Bazen, onunla yalnız kaldığımızda: "Dede! Büyüklük Allah'a mahsus! Engin ol biraz! Ne diyor Allah ve Resulü?" demek geçiyor içimden. Sonra da vazgeçiyor ve diyorum ki kendime: "Bırak da zavallı öyle zannederek ayakta durabilsin! Özgüvenini kaybetmesin! Sana ne! .."

Ne kadar aciz olduğunu düşündükçe içim parçalanıyor! .. Bu zamana kadar az veya çok kazanmış, yemiş yedirmiş. Bir şekilde ayakta kalmayı başarmış. Allah, yarattığını aç koymaz. Çalışan kimseye muhtaç kalmaz. Tek ihtiyaç duyduğumuz, O! Hem de öylesine muhtacız ki tepeden tırnağa, baştan sona, her konuda ve her şey için... Birer birer saymaya gücüm yetmez!

"Havalar ısındı. Bursa'ya bahar geldi." dedi, Lütfiye Hanım. Konuyu değiştirmek istiyor olmalıydı. En kolay yolu seçmişti.

"Çok sevinmeye gelmez, yine de! Mart marttırır, kazma kürek yaktırır! Daha Kocakarı Soğukları da var sırada... Hıristiyanlar, Meryem Ana Fırtınası derler." dedi, dede.

“Kocakarı Soğuğu mu? ” diye güldü, genç hanım.

“Nisan yağmurları diye bir şey duymadın mı? İşte onların fırtınaları da vardır. Soğukları da...”

“Neden öyle denir, acaba? Durduk yerden denmemiştir herhalde. Sebebini biliyor musunuz? ”

“Rahmetli annem anlatırdı. Yani analığım... Vaktiyle üç kocakarı varmış. Biri, havalar ısındı diyerek sürüyü alıp yaymaya götürmüş. Dağda hava birden soğumuş, sürüsü de kendisi de donarak ölmüş. Diğeri, evde ne kadar yatak yorgan varsa hepsinin yüzünü sökmüş, kapının dışına dökmüş, kurmuş kazanı, yıkamaya başlamış. Aniden hava soğumaya başlamış. O kadar üşümüş, o kadar üşümüş ki ısınmak için kazana girip başına leğeni örtmüş. O da orada pişerek ölmüş. Üçüncüsü de toprak tava geldi diye elindeki bütün tohumları ekmiş. Tohumların hepsi donmuş. Nisanın on üçüne Martı Bitiren Kocakarı, on dördüne Nisanı Getiren Kocakarı, on beşine de Yazı Getiren denirmiş.”

“Meryem Ana Fırtınası nereden çıktı, o zaman? ” dedim. Dede devam etti:

“Bir Hıristiyan komşumuz vardı. O da başka türlü anlatırdı. Bir rivayete göre bu ihtiyar kadınların yedi koyunu varmış. Havalar ısındı diye olatmaya götürmüşler. Aniden hava soğumuş, koyunlar donarak ölmüş. Onlar üzüldükçe hava soğumuş, ağladıkça yağmurlar yağmış. Rüzgârlar fırtınalara dönmüş. Tabiat Ana onlara:

“Yeter artık! Kesin üzülme, ağlamayı! Yoksa hava daha da soğuyacak, bir daha güneşi göremeyeceksiniz! Meryem Ana size kızmaya başladı! ” demiş ve aldığı yedi koyunu da onlara geri vermiş.

Yaşlı kadınlar sevinmiş, gülmeye başlamışlar. Onlar sevindikçe fırtına dinmiş, güneş açmış, ortalık ısınmış. Tabiat ana onlara koyunlarını bir şartla geri vermiş. Yedi yıl öğüdünü tutacaklar, aksi halde koyunları tekrar kaybedecekler. Öğütlerini sıralamaya başlamış:

“Bir: Nisan ayı gelmeden koyunlarınızı dağa çıkarmayın! İki: Nisanın on beşi olmadan tohum ekme! Üç: On üç mayısta hamur yoğurmayın, maya tutmaz, küflenir! Dört: On dört mayısta dikmiş dikerseniz, kadın hastalığına yakalanırsınız. Beş: On beş mayısta ev temizlemeyin, evinizde bet bereket kalmaz! Altı: On altı mayısta hayvanlarınıza yeşil ot yedirmeyin, hastalanırlar. Yedi: On yedi Mayıs günü çağla yemeyin, hastalanırsınız! ”

Özellikle yaşlılar, Mayni Novi dedikleri bu günlere titizlikle dikkat ederlermiş.”

“Bunların hepsi safsata... Kim ya da kimler uydurduysa uydurmuş. Batıl inançlar... Tabi ki çiftçilerin, mevsim şartlarına göre uyması gereken kurallar vardır ama bu kadarı da fazla! ” dedim. Lütfiye Hanım da:

“Amansız Elli diye bir şey var, benim duyduğum. Karakışın yirmisinden, gücüğün dokuzuna kadar, yani dört ocaktan şubatın yirmi ikisine kadar süren, çok çetin geçen elli günden bahsederdi büyükannem. Karakışın sonunda on gün, zemheride otuz bir gün, gücüğün başında da dokuz gün... Aynen böyle derdi.” dedi ve biraz duraladıktan sonra ekledi: “Galiba o adı erkekler koymuş. Neden Yaşlı Adam Soğuğu değil de Kocakarı Fırtınası? ”

"Lütfiye Hanım, Beldir Aciz de var. Baba hesabına göre gücük ayının yirmi altıncı günüyle martın dördüncü günleri, yani martın on biriyle on yedisi arasındaki sürekli fırtına... "Beldir aciz, yer gök taciz..." ya da "Üçü şubatı, dördü martı..." diye anılır."

"Bir de Hıdrellez Fırtınası diye bir şey varmış. Baba hesabına göre zemherinin on sekizinden yirmi sekizine kadar sürermiş. Şubatın onuna kadar aralıksız tam on gün rüzgâr esermiş. Takvim yapığandan okumuştum." dedim.

"Hıdrellez mayıs başında değil miydi? " diye atıldı, Lütfiye Hanım.

"Bu Hıdrellez o Hıdrellez değil, ablacığım." dedim. Bir de Vakit Yeli diye bir şey okumuştum takvimden. Gücüğün yedisinde, yani şubatın yirmisinde vakit yeli esermiş ve havaya cemre düşermiş. Bir hafta arayla da diğerleri düşermiş. Gücüğün on dördünde, yani yirmi yedi şubatta suya, yirmi birinde, yani altı martta da toprağa... Bana en ilginç gelen cemre olayı..."

"Gâvurun Küfrü veya Gâvurun Günü diye de bir şey vardır, hanımlar." dedi Define. Gücüğün çıkması, martın girmesi arasında aşağı yukarı on on dört mart arasında... Gâvurun küfründe bacaya çıkılmış, horanta sayısı kadar taş seçilmiş. Büyükten küçüğe doğru herkesin taşı, puharenin kenarına sıralanmış. Ertesi gün taşların altına bakılmış. Kimin taşının altından fazla böcek çıkarsa o yıl onun nasibinin bol olacağına inanılmış. O yıl aile fertleri o kişinin uğuruna inanmış. Gâvurun Günü'nde kadınlar kızlar salıncak kurup şallanmış. Böyle yaparlarsa gâvurun küfrünün ve kendi günahlarının döküldüğüne inanmış. Ben de bunu radyodan dinlemişim."

"Horanta, aile fertleri olsa gerek de puhareyi anlayamadım."

"Ha, o mu? Baca demek, kızım. Bir de Haftı Hambal, yani Mart Dokuzu var. Şimdi aklıma geldi. Baba hesabına göre, mart ayının dokuzuncu yani martın yirmi ikinci günü... O gün güneş Hamel burcuna girer, gece gündüze eşit olur, aslında bahar o zaman başlamış. Bence asıl on sekiz nisandaki Abril Beşi Fırtınası'ndan sakınmak lazım! O gün çok şiddetli soğuk olur. Eskiler: "Sakin abril beşinden, camızı ayırır eşinden! " derler. Adamı aldığı gibi atar! "

"Necmettin Bey, benim anlayamadığım da dünyadaki bütün felakete bayan adı verilmesi... Bir de Amerikalıların fırtınalara Rus bayan adları takması... Afet diye bir erkek yok ama kadın var. Afet, felaket demek! Yani şimdi sadece kadınlar mı felaket? Erkeğin felaketi yok mu? "

"Var var! Yani vardı da gitti. Gönderdim. Allah kavuştursun! Çok sevmiştiniz de..."

"Hay Allah iyiliğinizi versin, Necmettin Bey! Hiç de güleceğim yoktu! "

"Gülün gülün, Lütfiye Hanım Kızım! Gülün! Gülün bakalım! Felaket mi arasınız? Çok! .. İnsandan da olur, cinden de... Her çeşidi Allah'tan... Tabiata bakın! Deprem, heyelan, yanardağ patlamaları, doğal radyasyon... Kuraklık, sel, dev dalgalar... Fırtına, kasırga, tayfun, tipi, hortum... Kaya, çığ, göktaşı düşmesi... Kuraklık, orman yangını, ana iklim değişimleri..."

"Değil mi dede! Allah, her şeye kadir! İnsan ne kadar aciz! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0381

Onur Bilge

0382 - SEMİ

Onur BİLGE

Biz sohbetleyken bir grup arkadaş daha geldi masamıza. İhsan, Orçun, Mahir, Hasan... Arkalarından da Nazan'la Ayşe... Gemi yükünü aldı. Define, anlattıklarından ve anlatılanlardan bunalmışa benziyordu. Hele önceki olay, onu iyice örselemişti. Pivosundaki kurumu masanın kenarına vurarak temizledi. Tütün paketine üç parmağını soktu:

"Bir şarkılık oldu! " dedi ve başını mutfak tarafına çevirerek içeriye seslendi: "Aç bakayım radyoyu, Duygu! "

"Senin zamanında radyo mu vardı, dede! Hazreti Muşa bile gelmemişti. Sahi, Hazreti Âdem'in kaçınıcı göbekten akrabasisin? " diye takıldı İhsan. O bunu hep yapıyordu.

"İlk oğluyum! Almayayım ayağımın altına, iki saat bırakmam! .."

"Kork Allah'tan, kork Allah'tan korkmayandan! .."

"Ulan oğlum, benimle uğraşma! Bak, dua et Lütfiye Hanım'a... Onun hatırına ses çıkarmıyorum... Kızım, bir şarkı türkü bul! Yok mu? Hamiyet Yüceses, Safiye Ayla'dan falan? "

"Ne var bunda kızacak, dede? Bağıracağına eskilerden anlatıver biraz da içimiz açılınsın! Sen bilirsin o zamanları. Şeytan icadı çıkmadan önceki dönemi... Adaları modaları... Mehtaplı gecelerde sandaldan yükselen gazelleri... Seyrana çıkan güzelleri... Gülleri laleleri... Neyden meyden bahsediver, n'olursun! "

"Bizim zamanımızdan önce o! Eskiden, İstanbul'daki evlerde utlar, neyler, kanunlar çalınmış. Kadınlar kızlar def çalarak eğlenirlermiş. O seslerle raks ederlermiş. Kenar mahallelerde darbukalar, dümbelekler... Zikirlerde bile kudümler vardır. İnsan sesi, en iyi enstrümandır."

"Sonra gramofonlar icat edildi. Taş plaklar... Değil mi dede? "

"Ya... Aman ne plak satıldı, Türkiye'de! Sahibinin Sesi... Üstünde köpek resmi... Yeter kızım, arama! Yok demek ki! O zaman sen bir Safiye Ayla kaseti koyuver teybe de dinleyelim! "

Altı ay önce Ankara, İstanbul, İzmir, Erzurum, Diyarbakır, Antalya ve Çukurova radyolarının katılımıyla Radyo 1 kanalı meydana getirilmiş ve tam gün kesintisiz dinlenebilir hale gelmişti. Artık yılbaşında açılan Radyo 2 ve Radyo 3 kanallarını da dinleyebiliyorduk. Yani ne sunarlarsa onu...

"Nağmeler, nameler, destanlar... Âşık olup da kaleme sarılmayan yok gibidir, senin gibi... Cahiller bile yakınlarına yazdırırlarmış, bir yolunu bulup yavuklularına ulaştırırlarmış. Erkekler, bahçelerin تنها yerlerinde, sevgililerine ay ışığında şiirler okurlarmış."

"Bizim zamanımızda haber spikerleri bile şiir okurdu."

"Senin zamanında radyo var mıydı? "

"Tabi vardı. Ben o kadar eski miyim? Zaten radyoculuk da dünyada çok eski değil. 1920'den beri radyo sesi duyulmakta... Hiç unutmam... İstanbul Radyosunun ilk yayınlarını... Spiker kızcağızın bağıra bağıra şiir okuyuşunu... Evin içinde nasıl da yankılanırdı! Gözyaşlarıma hâkim olamaz, evdekilerden nasıl gizleyeceğimi bilemezdim! Ardından, Orhan Boran'ın Yuki isimli programı başlardı.

Zaten Türkiye'de ilk resmi radyo yayını, 1927 yılında, yaza doğru Sirkeci'deki Büyük Postane'nin üst katında, Eşref Refik'in yaptığı anonsla başladı: "Alo alo! Muhterem Sami'in, burası İstanbul telsiz telefonu..."

"Nerede o eski spikerler! Nerde o eski şairler, o şiir yorumcuları! Yahya Kemaller, Fazıl Hüsnüler, Faruk Nafizler... Hele şarkılar... Gece yaraları salacakta balığa ağ atmalar..."

Bir giriş taksiminden sonra Safiye Ayla başladı: "Seninle doğan güldür bu gönül... Ah bu gönül şarkıları..."

"Yayın başladı ama daha kimsede alıcı falan yok... Halk, her akşam, postane binasının kapısının üstüne konan bir hoparlörden haberleri dinlemeye gider, dönüşte mahalledekilere anlatırdı."

"Ankara Radyosu yok muydu o zamanlar, dede? " diye sordu, Orçun.

"Bizimkinden bir yıl sonra açıldı o. Ankara Postanesi'nin alt katında yayına başladı. O zamanlar, büyük hadiseydi. Nüfusumuz on üç milyon kadar olduğunda, çok da güçlü olmayan bu yayınları alan ancak iki bin kadar radyo ya vardı ya da yoktu. Ankara Radyosu, yaklaşık on yıl sonra Sıhhiye'deki yeni binasına taşındı, yayınına uzun ve kısa dalgadan devam etmeye başladı. Orta dalgadan yayın yapmakta olan İstanbul Radyosu da Harbiye'deki binasına ancak yirmi yıl kadar sonra geçebildi. O yıl İzmir Belediyesinin radyosu da açıldı. Bir on yıl kadar sonra da Adana, Antalya, Gaziantep, Kars ve Van radyoları açıldı. O zamanlar radyo açılışları büyük olaydı."

"Antalya Radyosunun açılışı da olay olmuştu. Çok önceden haber almış, o günü heyecan içinde beklemiştik. Nihayet o sesi işittik. Çok yakından gelen gayet net bir erkek sesi... Parazitsiz, gür, hiç de yabancı olmadığımız bir ses... Sonra zamanla başka sesler de eklendi... Meğer bu iş o kadar önemsenirmiş ki bu radyo yayını için TRT spikerleri gelir giderlermiş. Antalya'da da iptidai bir şekilde başlamış olmalı. Ben de yayının nereden yapıldığını merak etmeye başladım. Daha önce neredeydi bilmiyorum ama Şarampol'de, Cumhuriyet İlkokulunun arkasındaki yeni bir binaya taşındıklarını duyduğumda gidip bakmaktan kendimi alamadım. Diğer binalardan farkı, sadece üstündeki kocaman antendi." dedim. "Yıl, 1964 müydü neydi... Ablam: "Radyonun babası, Lee De Forest'tir. İlk yayını, 1909 yılında, Eiffel Kulesi'ne yerleştirdiği antenle yapmış." derdi. O da annem gibi Hayat Mecmuası okur, gazete kupürleri saklardı."

Safiye Ayla acıklı bir şarkıya başladı. Ağıt gibi bir şeydi: "Yanık Ömer, her savaştan bir yara taşıyor... Yanık Ömer, Yiğit Ömer... Övünmeden yaşıyor. Kurtuluş Savaşında... Yirmi sekiz yaşında..." derken, ansiklopedik bilgisine hayran olduğum Lütfiye Hanım, o zamanları anımsanış olacak ki heyecanla anlatmaya başladı:

"Kurtuluş Savaşı sırasında, 1921'de İstanbul'da, bir Fransız gemisinden yapılan müzik yayını, İstanbul Üniversitesi öğrencilerine dinlettirilmiş.

İleri Gazetesi'nin sahibi Sedat Nuri Bey, bizde de radyo istasyonu kurulsun istemiş. Bu fikrini radyo meraklısı olan yeğeni Hayreddin Bey'e söylemiş. O da düşüncesini hükümete iletmiş ama bu işe sıcak bakılmamış. Ülkemiz için ne kadar elzem olduğunu anlatmaya çalışsa da, teknik eleman yokluğunu, milletin de henüz buna hazır olmadığını öne sürerek engellemişler. Halbuki o zamanlar dünyada en çok plak satılan ülke durumundaymışız. Demek ki her milletten çok hazırmışız."

"Canım o zamanlar, gâvur icadı diyenler de az değildi hani! "

"Orası öyle, Necmettin Bey ama şunu da göz ardı etmemek gerekir ki başımızda, Ülke menfaatleri söz konusu olduğunda, kim ne derse desin aldırmayan, ileriye gayet iyi gören bir lider vardı. Onun dehası, bu işi de halletmiş. Kendisine bahsedildiğinde:

"Aleti getirsin de dinleyelim! " demiş.

Hayreddin Bey, kendi yaptığı alıcıyı Orman Çiftliği'ne götürmüş. İstasyon ararken Rus radyosunun yayını çıkmış. Atatürk, Sofya'dayken biraz Rusça öğrenmiş olduğundan bir süre dinlemiş ve anladığı kadarıyla:

"Efendiler! Bakın, propaganda yapıyorlar! " demiş. "Derhal istasyon kurulsun! "

O zamanlar, sadece akşamları dört beş saat yayın yapıyorlmuş. O iş için yetişmiş eleman olmadığı için söz ve müzik yayınlarını ses sanatçıları ve tiyatro oyuncular yapıyorlmuş. Haberler de Anadolu Haber Ajansındanmış."

"Ya... Her haberden önce bunu da özellikle belirtirlerdi. İlk dönemlerde Türk Müziğine dayalıydı. Atatürk'ün arzusuyla operalar ve batı müziği de yayınlanmaya başladı. Hele mecliste batılılaşma konusunda yapmış olduğu konuşmadan sonra Türk müziği yasaklandı. Ancak konferanslar ve konuşmalar sözlüydü. Bir de Darülbedayi sanatçılarının temsilleri..."

"İlk naklen yayın da Atatürk'ün arzusuyla gerçekleşmiş. 1932'de, Ayasofya'da okunan mevlit yayınlanmış. Akabinde İskeçe, Şam, Bağdat ve Tunus'tan kutlama telgrafları yağmaya başlamış."

"İlk radyo yayını konusunda ben de başka bir şey duymuştum." diye araya girdi Define. "Cumhuriyetin ilanından önce, hani geldikleri gibi giderlerken, Fransız işgal kuvvetleri komutanı General Charpie, bir telsiz telefon hediye etmiş. Onunla İstanbul'daki Öğretmen okulu öğrencileri, öğretmenleri Rüştü Bey ile okulun bodrumunda bir deneme yapmışlar. Yayın, İstanbul Üniversitesi'ndeki seçkin davetliler ve basın mensupları tarafından dinlenmiş. O zamanlar büyük olay olmuştu bu! Gazeteler yazmıştı. Memlekette bir sevinç! "

"Nasıl bir yayındı acaba? "

"Önce nutuk, sonra da neyle bir zeybek şarkısı terennüm edilmiş. Fakat yayın net değilmiş. Limandaki gemilerin telsizleri de karışıyorlmuş."

"Ne kadar tuhaf, değil mi dede? " dedi, Mahir. "Bir radyo yayını için kıyametler kopmuş! Neymiş efendim, sesler ötelere alınabilecekmiş. Düşünüyorum da... Hani Allah'ın sıfatlarından Semi vardı ya... O aklıma gelince aklım başımdan gidiyor! .. Sonra ses

kaybolmuyor. Dolanıp duruyor..."

"Neden oğlum? Onda şaşılacak ne var? Semi, ezeli ve ebedi olan bir kemal sıfatıdır. Kur'an'da sık geçer. Allah her şeyi işitir."

"İşitir de dede... O nasıl bir işitme öyle! Duymasında mesafenin tesiri yok. İşitmesi, bizim işitmemiz gibi uygun ortam ve alıcı gerektirmez. Sesi de yayılmasına uygun ortamı da mükemmel bir alıcı olarak kulağı da yaratan O! İkisini verip üçüncüsünü vermeseydi işitme gerçekleşemezdi. Derin bir sessizliğe gömülürdük. Dışarının sessizliği, içerinin korkunç uğultusu demektir. Sessizlikte, damarlardaki kanın, nehirler gibi çağlayarak akmakta olduğunu fark ederiz. İyi ki iç ve dış basınç dengede... Yoksa kulaklarımızdan kan fışkırırdı! Ne kadar da zavallıyız! Ne kadar da aciz..."

"Sadece sesleri, mi evladım? Kalbimizden geçenleri bile bilir, düşüncelerimizden dahi haberdardır. Ağzımızdan çıkan her sözü, yaptığımız her duayı duyar, akışa paralelse kabul eder, değilse karşılığını saklı tutar."

"Duyuyor, duyuyor da hepsini kabul etmiyor. Dilediğini kabul ediyor, dilemediğini geri çeviriyor. Bir de: "Dua eden yok mu? Dua edin, kabul edeyim!" diyor. Ediyoruz ediyoruz, bir şeycik yok!" diye atıldı Nazan. Kaşlarını çatmış, çehresini karartmıştı. O da eşinden dertli. Sevişerek evlendikleri halde büyüklük taslar, kocasını uluorta aşağılar durur.

"Kabul edilmeyecek dua yoktur. Kabul etmeyeceği duayı yaptırtmaz."

"Fakat dileklerimin hiçbiri gerçekleşmiyor. Keşke birisi benim için dua etse! Bilmem ki kimin duası kabul olur! Sen de dua etsene benim için, dedeciğim. Ne olur dua et bana! Bıktım, usandım artık! Canıma yetti! .."

"Kimin duasının kabul olacağı bilinmez. Özellikle birisinin haberi yokken diğerinin ettiği duanın reddedilmediği söylenir. Ona o kadar yüklenme! Haksızlık ediyorsun. Hiç kimse tam anlamıyla kötü veya tam anlamıyla iyi değildir. Hem fiillerin gerçek sahibinin kim olduğunu unutmamak lazım..."

"Cehenneme zümera! .."

"Kim cennete girer kim girmez? Onu da sadece Allah bilir. Giren olursa, fazlından... Çünkü hiçbirimiz hakkıyla cennetlik olamayız. Bir ayet var. Bilirsin. "Cennetliklerin yaptıklarını yaparlar, cehennemlik olarak ölürler; cehennemliklerin yaptıklarını yaparlar, cennetlik olarak ölürler." Tövbe kapısı da son nefese kadar açık..."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0382

Onur Bilge

0383 - BASAr

Onur BİLGE

Bu nasıl bir aşktı ki evlenince bitiveriyordu? Bir zamanlar onlar birbirlerini görmeden duramıyorlar, fırsat buldukça bir araya geliyor, hiç ayrılmak istemiyorlardı. Yoksa bir süre sonra ben de mi öyle olacaktım? Yani şimdi bir gün görmesem, bir yıl görememiş kadar özlediğim İlhan'dan, bir süre sonra görmeye dayanamayacak kadar nefret mi edecektim? Aşk bu muydu? Böyle bir şey miydi? Ne kadar da dayanıksız! Nasıl da gelip geçici! Bu kadar çabuk, böylesine kolay olmasa gerekti. Dünyanın en güzel duygusu, o kadar ucuz muydu! ..

Nazan, Levent'e artık daha fazla dayanamayacağını söylüyor, ikide birde ayrılmaktan bahsediyordu. Kendisinden beklediklerini veremediğine, işinde aşama yapmak için gayret sarf etmediğine kızıyor, onu çok aşağılarda görüyor, eziyor eziyordu... Sık sık tartışıyor, olayı Virane'ye taşıyor, Define'den yardım istiyorlardı. O da her biriyle ayrı ayrı görüşüyor, iki tarafın da nelerden şikâyetçi olduklarını öğreniyor, sonra onları bir araya getirip karşılıklı konuşturuyor, bazen tartışmalarına göz yumuyor, fakat kontrolü elinden bırakmıyor, gerektiğinde müdahale ediyor, eteklerindeki taşları döktürerek anlaşırma yoluna gidiyordu, bazen de üçlü görüşme anında çifti konuşturmuyor, ürettiği çözümleri sunuyor, biraz nasihat ettikten sonra dediklerini düşünmelerini ve açmazlarını o doğrultuda aralarında halletmeye çalışmalarını önerip onları baş başa bırakıyordu.

Zaten evlenmeden önce, Levent'ten gerçek yaşını gizlemiş olduğu için nikâh muameleleri sırasında Nazan'ın yalanı ortaya çıkınca aralarında anlaşmazlık başlamıştı. Dede aralarını bulmuş, onları sakinleştirmişti. Hatta o zaman Nazan Işıl'la da kavga etmişti. Aslında Işıl'ın söyledikleri hiç de yalan değildi ama her doğru her yerde söylenmezdi. Dede onları usulen barıştırmıştı ama şekilde kalmıştı. Hâlâ araları açıktı.

"Ben bu zamana kadar kendimi geliştirmek, işimde ilerlemek için elimden geleni yaptım. Bu kişiliksiz adam bir adım ileriye gitmek için en küçük bir gayret göstermiyor. Muhallebi çocuğu..." dedi, Nazan. Dede sinirlendi:

"Sen değil miydin onu kaybetmemek için yaşını gizleyen! Yaşını başını, tahsil durumunu, yapmakta olduğu işi biliyordun. Bile bile evlendin. Şimdi beğenmiyor musun? Bunları o zaman düşünecektin! "

"Bu evliliğin olması için de yürümesi için de ben elimden geleni yaptım, hâlâ yapıyorum. Allah görmüyor mu! .."

"Görmez mi! .. Elbette görüyor! Sadece yapılanı edileni değil, akıldan geçenleri bile görüyor. O, kara gecede, kara taş üstünde gezen kara karıncayı bile görür. Görür ama gördüklerini açık etmez. Kimsenin yüz karasını yüzüne vurmaz."

"Bana bir şeyler demek istiyorsun galiba dede! Aşk olsun sana! .."

"Ben zaten müminin basiretinden korkarım. Çünkü o, Allah'ın nuruyla bakar! "

"Dede! O kadar kötü müyüm ben? Yani onda hiç suç yok mu? "

"Vallaha Nazan, ben artık sizin aranızı bulmaktan bıktım! Sorunlarınız beni iyice yordu! Bundan sonra ne yaparsanız, ben artık yokum! Bebek değilsiniz. Ev bark sahibi insanlarsınız. Erken evlenseydiniz, boyunuz kadar çocuklarınız olurdu. Ne haliniz varsa

görün, beni karıştırmayın! "

Define resti çekince, Nazan kızardı bozardı, sustu kaldı. Alçak sesle Ayşe'ye bir şeyler söyledi. O, ona aldırmadı. Anlaşılan, onu da bıktırmış. Yakasını kurtardığı gibi dedeye dönerek:

"Basiret ne demek, dede? İlk defa işittim." dedi.

"Ebsar, gözler demek. Görme duyusu... Dikkat sahipleri. Görücüler... Basar, Allah'ın subuti sıfatlarındandır. Vasitasız ve şartsız, gizli ve aşikâr her şeyi görmesi mânâsında... Basiret de uyanıklık, anlayış, kavrayış demek. Kalpte eşyanın hakikâtini bilme... İm'an-ı dikkat... Kuvve-i kudsiyye..."

"Kuvve-i kutsiye mi? Kutsal kuvvet mi? "

"Evet. Evliya kuvveti... Allah'ın yardımına mazhar olan kuvvet... Hakaik-ı imaniye ve Kur'anıyeyi gayet ince ve derin bir firaset ve dirayetle anlayabilme kuvveti."

"Dede! Türkçe konuş! Türkçesi yok mu bunların? Doğru görüş, uzağı görüş, sezis, dikkat, sağgörü gibi mi? "

"Evet... Öyle... Şimdikiler öyle diyor. Feraset... Kalp gözü açıklığı..."

"Sezgi kuvveti... Kalben hissedip anlama... Yani Allah'ın nuruyla bakanların sezgileri güçlü olur... İmanları kuvvetli olanların..."

"Evet, onu demek istedim. Anlamışsın."

"Anladım da... Bir türlü akıl erdiremediğim bir şey var."

"Nedir o? "

"Allah'ın her yeri, her şeyi, içi ve dışı, tüm yarattıklarını aynı anda, engel tanımadan, göze bağlı olmaksızın, ışığa gereksinim duymaksızın görmesi, akıl alacak gibi değil! İşte burada şaşış kalıyorum ben! "

"Allah Basir'dir. Görmesi ezelf ve ebedîdir. Zâtı ile kâimdir. Şânına lâıyk bir vecih ile görür. Görmesine hiçbir şey engel değildir. En gizliyi, gizlinin gizlisini dahi görür, bir şeyi görmesi başka bir şeyi görmesine mani değildir. Basar sıfatı kemâl sıfatıdır. Görmemesi muhaldir."

"Fakat biz O'nu göremiyoruz."

"Bütün gözleri ve bütün gözlerden görüleni görür ama hiçbir göz O'nu göremez! Güneşe bile çıplak gözle birkaç saniyeden fazla bakamayan, isli camdan baktığında dahi biraz uzun baksa kör olma riski taşıyan insan, O Nur'a bakmaya güç yetirebilir mi! Hazreti Musa, Tur dağında kendisiyle konuşmasından cesaretleterek Allah'a:

"Ey Rabbim, göster bana kendini de bakayım sana." dedi. Rabbi ona buyurdu ki;

"Beni katiyen göremezsin ve lâkin dağa bak, eğer o yerinde durabilirse, sonra sen de beni göreceksin." Daha sonra Rabbi dağa tecelli edince onu yerle bir ediverdi, Musa da

baygın düştü. Ayılıp kendine gelince:

"Sen Sübhan'sın. Tövbe ettim, sana döndüm ve ben inananların ilkiyim! " dedi."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0383

Onur Bilge

0384 - KELAm

Onur BİLGE

Biz hiç konuşmadık. Sadece hissettik birbirimizi. Gün boyu ara ara ve geceler boyu, saatlerce... Ne bir harf ne bir hece... Sadece hissettik ve sevdik, öylece...

Yüzüne baksam, yok oluyordu tüm âlem... Parlıyor ve görünmezleşiyordu çevrem. Yalnızca o kalıyordu... Onun gün misali cemali... Gözlerimi ondan alamıyordum. Afsunlanmış gibi... Cin çarpmış gibi... Bir mecnun, bir meczup nasılsa öyle... Anlatılır gibi değil! Yaşanası... Tuhaf mı tuhaf... Anlatılsa da akıl almaz!

Hep görmek istiyordum. Her an seyretmek... Gözlerimi ayırmadan, saatlerce, günlerce, gecelerce... Sanki boşa yaratılmış kâinat! Sanki boşuna tezyin edilmiş, yerler gökler, denizler karalar... Bulutlar boşuna şekilden şekle, renkten renge girmekte, denizler beyhude dalgalanmakta, ışımakta yalbır yalbır, bembeyaz köpüklenmekte... Ağaçlar beyhude giyinip kuşanmakta, çiçekler beyhude süslenip püslenmekte...

Ona baktığımda, silinmekte evren... Evrende ne varsa... Güneş bile... Aklım nerdeyse kalbim orda... Kalbim nerdeyse ruhum, ruhum nerdeyse tüm benliğim orda... Fikrisabit çakılımla çakılmışım. Mihlanmış kalmışım! Ne bir milim sağa ne bir milim sola...

Arayıp bulduğunda, delip geçmekte bakışlarım o gözleri. Derinler derinine dalmakta, ta kalbe saplanmakta... Biliyorum. Çünkü o da felç olmuş gibi öylece kalmakta... Mermer bir heykel gibi... İkon gibi... Çepeçevre ışık içinde... Olduğundan çok farklı bir biçimde...

Zaman zaman kutsallığına inandığım, melek falan sandığım... Yemeyen içmeyen, konuşmayan... Her ihtiyaç duyduğumda yanımda olan... Ruhumun desteği, kalbimin devası, aklımın jetonu... Bunaldığımda düşündüğüm, düşündüğümde ferahladığım, yalnızlığımda çağırdığım ruh... İçimi dolduran, gönlümü doyuran, hep beni kayıran... Yoldaşım, sırdaşım, en değerli en sevgili arkadaşım!

Sırdaşım... Tek kelime etmeden ettirmeden içimi dışımı bilen... Anlatmadan anlayan, dile dökmeden kavrayan... Öyle ki imimi cimimi... Bildiğimi bilmediğimi... Hem de benden çok... Gizlediklerimi de... İlahi bir ilimle... Perdesiz, teklifsiz...

Sadece sesle mi konuşur insanlar? Yalnızca harflerle, hecelerle, sözcüklerle mi? Ruhun ruhla söyleşmesi için ağız dil gerekli mi! Ya nasıl konuşuyoruz rüyalarımızda? Hem de neler neler söylüyoruz! Bazen fısıldıyor bazen bağıriyoruz hattâ... Bazen de bağırarak istiyoruz, sesimiz çıkmıyor, kahroluyoruz! ..

İşte öyle oluyorum zaman zaman ben de... Anlatmak istediklerimi anlatamadığımı sandığımda... Sanki son derece müşkül bir duruma düşmüşüm de yardım talep edeceğim... Birisi kovalıyormuş da kaçmam gerekiyormuş... Koşmak istiyormuşum da ayaklarım emre itaat etmiyormuş, yerimde sayıyormuşum. Avazım çıktığı kadar bağıriyormuşum da sesim sonuna kadar kısılmış. Dilim boğazıma tıkmış, boğazım sıkılmış... İşte böyle bir kâbus oluveriyor bazen. İşte ben o zamanlarda çıldırıyorum! ..

Ya nasıl konuştu Rabbim, Musa'ya... Zâti ve Kutsi kelamıyla... Bizim konuştuğumuz gibi değil herhalde... Çünkü O'nun ne dile ihtiyacı var ne dişe... Ne damağa, ne girtlağa... Akciğerler, ses telleri, dudaklar... Bunlar hep bizim ihtiyaç duyduğumuz araçlar... O, İhtiyaçtan münezzehtir... Ne organa gereksinimi var ne de ortama... Ne titreşime ne dalgalanmaya...

Kelam sıfatı... Söyleme, konuşma... Ezeli ve ebedi bir sıfat... Allah Mütakellim'dir. Kur'an, Kelâmullah'tır. Vahiylar, ilhamlar, sayfalar, kitaplar hep bu sıfatının tecellilerindedir.

Bir vakitler Musa Aleyhisselam, yerine kardeşini bırakarak, belirtilen zamanda, kararlaştırılan yere gitti ve Allah onunla meleklerle konuştuğu gibi perde arkasından konuştu. Onu kelamıyla sevindirip kelâm kıldı. Bu konuşma mecvâ idi. İlâhi kelam her yönden birden geliyordu. O kadar mutlu oldu ki dünyada olduğunu unutmuş gibi O'nu görmek arzusuyla yanmaya başladı. Dayanamayarak dileğini ilettil:

"Rabbim! Bana kendini göster. Seni göreyim."

"Sen beni göremezsin! Şu dağa bak! O dağ yerinde durabilirse sen de beni görebilirsin!"

O mazhariyet, ondan sonra gelecek olan yetime aitti. Zatına has sevgili kıldığı, müşahede makamlarının en yükseğini tahsis ettiği Hazreti Muhammed Mustafa Sallahi Aleyhi ve Selam gelecekti. Arzu ettiği şey için haddi aşacağını fark ederek af diledi. Rabbini tesbih ve tenzih etti. Son Peygamber ile Miraç'ta, Sidretül Münteha'nın ötesinde mesafelerin yok edildiği yerde, birleştirilmiş iki yay arası kadar, hatta daha da yakın olacaklardı. Efendimiz, müşahede ve mükâleme nimetine erecekti. O, bizler gibi değildi. Rabbinin yanında gecelerdi. Onu Allah yedirir içirirdi. O'nunla öyle anları olurdu ki onlara ne bir mukarreb melek vâkıf olabilirdi ne de bir Peygamber...

Ben de hep O'nunla olmak istiyordum. Her an O'nu düşünmek, bir an bile gaflette olmamak... Fakat başaramıyordum. Aklıma başkaları ve başka şeyler geliyordu. Dünyevi düşünceler... Malayani... Oysa hep O'nunla olsaydım, olabilseydim, her köşe başında meleklerin beni selamladığını görebilirdim. Ne değerli bir kul olurdu!

Dünya ve içindekiler o kadar güzel ki! Hele ay yüzlü müminler! Onlar, Allah'ın tecelli ettiği dağa bakmışlar sanki! Sanki o tecellinin nurundan nurlanmışlar! Göz alıcı bir güzellik yansımakta yüzlerinden, bakmalara doymadığım! Onlarla kalben konuşmak mümkün... Beyinden beyne mesaj göndermek... Mesafelere rağmen seri bir iletişim...

İyi ki Allah, her şeyi işiten, duaları duyandır. Aksi halde dara düştüğüm zamanlarda kâbuslar yaşayacaktım. Hani nadiren de olsa gördüğüm korkunç rüyalarda olduğu gibi olanca gücümle bağırdığım halde, havasız ortamdaymışçasına sesimin yok olduğunu fark etmenin çaresizliği içinde çırpınıp duracaktım. Ne kadar ve ne şekilde dua edersem edeyim, sesimi duyuramayacak, meramımı anlatamayacaktım. Yakarışlarımdan habersiz olacaktı. Oysa Semi'ydi, fısıltıları, aklımdan geçenleri bile duyuyordu. Habir'di, her şeyden, tüm ihtiyaçlarımdan haberdardı. Kelam'dı, konuşuyordu. Sadece meleklerle ve peygamberlere değil, bizlere de hitap ediyordu.

"Ey insan ve cin toplulukları! " diyordu. "Ey kitap ehli! "

Sadece insanlara değil, cinlere de sesleniyordu. Bizim Kitabımızdan yalnız bize değil, tüm Kitap ehline emrediyordu. Kur'an okuduğum zaman O konuşuyordu, ben dinliyordum. Ben... Saygıyla ve dikkatle... Edep, huşu ve haşyet içinde... Sonra dua ediyordum. Yani ben konuşuyordum, O dinliyordu. Asla hak etmediğim halde bana ne kadar değer veriyordu! Dilediğimi verse de olurdu, vermese de... İşitmesi yetiyordu.

O, yakaran herkese değer veriyordu.

Ben de İlhan'a değer veriyordum. Hem de nasıl! Ne kadar çok! .. Oysa o hiç konuşmuyordu benimle. Böyle başlamıştı böyle gidiyordu. Değişeceğine dair en küçük bir ümidim yoktu.

Biz, görmeden seviyorduk birbirimizi... Mesafeler ötesinden... Tesadüfen karşılaştıkça, fark ettiğimiz anda kaçacak delik arayarak... Uzaklaştıkça donarak, yakınlaştıkça yanarak... Bir araya gelip konuşmayı deliler gibi arzularken, tek kelam etmeden ayları, yılları devirerek...

Sanki sihirli bir âlemdeyiz. Yaklaşırsak, büyü bozulacak. Sıradan iki insandan farkımız kalmayacak. Konuşursak aşkımız yok olacak. Dokunursak yanacağız!

Gözler gözleri yakarak bakarmış, yaşartırmış.. Karanlıklarda bile varlıklar kuvvetle hissedilirmiş. Beden dili diye bir şey varmış. Üstelik bir ruh bir ruhu bağrına basar, bulutların arasında kaybolurmuş. Dokunmak, sadece tenin tene değmesiyle sınırlı değilmiş. Bir insan diğerinin saçlarını, dağların ardından da okşayabilirmiş. İşte sevgi böyle bir şeymiş.

Sevgili hep Kaf Dağının arındaymış masalarda. Sevgili Tur Dağında... Hıra Dağında... Himalayalar'da... Sevgili yerlere konmazmış asla! Dağların doruklarındaymış. Vadilerde aranmış, mağaralarda...

"Ya Musa! Mukaddes vadi Tuva'dasın! .. Nalınlarını çıkar da gel! .."

Tur Dağı, dağlık bir bölgedeki dağlardan bir dağ... Arada vadi... Bizi bekleyen yer... Dünya ile ukba arasındaki Berzah... "Nalınlarını çıkar! .." Dünyanın tozuna toprağına bulaşan nalınlarını... Benliğinden sıyrıl! Öyle bir arın ki o İlahi Kelamı bütün ruhunda duyabil!

Hazreti Musa ve On Emir... Demiri kesen on emir! Yahudiler Tevrat'ı çok beğendiler. Başlarına taç yaptılar. Fakat onunla amel etmediler. Kitaplarının ahlakıyla ahlaklanmadılar. Halleri, kitap yüklü eşeğin halinden farksızdı. Oysa Tevrat da Allah Kelamıydı. Onda da Allah konuşuyordu. Dinlemediler!

Şeytan da dinlemedi. Emre itaat etmedi. Onun için lanetlendi. Sonra emirleri dinlettirmemekle görevlendirildi. Yok gibi durmakta ama her yerde anında hazır oluvermekte... İlgisiz zannedilse de her şeye müdahale etmekte... Çıkmayan sesiyle ciyak ciyak haykırmakta! Hak sesi işittirmemek için nasıl da parazit yapmakta! Gerçekleri yalanlamakta, baştan çıkarmakta... Genellikle sol taraftan fısıldayıp durmakta... Sesi tek cihetten gelmekte... Cehennem cihetinden... Efelüs Safilin'ne davet etmekte...

Allah, dağlar aşırarak, vadilerden geçirerek aşama aşama yükseltmekte, zirvelere çekmekte... Yol arayanlara yol göstermekte çoban ateşiyle... Yolunu kaybedenlere yol göstermekte... Yardımcı vermekte, Hızır göndermekte...

Berzah bir vadi... Tuva Vadisi... Oraya, dünya tozunun toprağının bulaştığı bedenle gidilmez. Bedenler, dünyada kullanır ve dünyada bırakılır. Nalın gibi giyilir, çıkarılır. Berzah'ta nalınsız kalınır.

Gecelerin gecelerinde kaldığım zamanlarda, karanlıkların karanlığında, üç karanlık içinden çıkarcasına zorlanmaktayım. Art arda üç karanlığı aşmaya çalışmaktayım,

güneşi bulmak için. Aydınlığa kavuşmak için üç yüce dağ yarmalıyım. Üç tünel açmalıyım, üç tünelden geçerek Gerçeğe ulaşmak için.

İlk dağ, kolayca aşılacak bir dağ değilken diğerleri: "Gelsene! Haydi gel! Gel.." diye seslenmekte... İlk dağın eteği çok kalabalık ve kasvetli... Zirvesi, esintili ve ferah...

"Kelime-i Şehadet! " diyor, İslam. "Namaz, Oruç, Zekât, Hac! " diye sesleniyor, ilk dağın doruğundan.

"İkra! .." diyor, melek.

"La Edri! " diyor, içimizden Seçilmiş insan.

Bilen bilmeyene, Her Şeyi Hakkıyla Bilen'in bildirdiğini bildiriyor. O da işitip öğrendiklerini tüm bilmeyenlere...

Konuşmak ve işitmek... İlahi vasıflar... Ne kadar önemli! Malikken mahrum kaldığımız... Sonra aşk... Nalınlarımızla yol alamadığımız vadi...

Geceler... Karşılıklı pencereler... Cam cama iki ev... Arasında yol... Karanlık Bursa Ovasında yolumu kaybetmişim. O, Uludağ'ın zirvesinde yanan çoban ateşi. Karanlıklar ardından ona bakıyorum. Ona doğru yönelmişim. Belki bana bir yol gösterir. Yolumu bulmama yardımcı olur. Sonra Harun... Meramımı açık açık ifade edebilmem için... Sonra Hızır... Olur mu olur! Neden olmasın!

Annesi derin bir sükut içindeyken bebeği beşikte konuşarak onu aklamadı mı! Hangimiz kendiliğimizden konuşuyoruz? Yaratılanları konuşturan kim? Hattâ dağları taşları... Henüz Peygamber olmadığı halde önünden her geçişinde Muhammed Emîn'i:

"Esselamu Aleyke, Ya Rasulallah! .." diyerek selamlayan bir kaya değil miydi!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 384

Onur Bilge

0385 - TEKVİN

Onur BİLGE

Penceredeki çiçeklere de bahar gelmişti. Hızla uzamaya, yayılmaya başlamışlardı. Okuldan gelirken, yol kenarına bırakılan tomurcuklanmaya hazır şeftali dallarından işime yarayanları alıp eve getirmiştim. Uygun olanları, gerekli gördüğüm saksılara saplayarak çiçeklere dayanak yapmışım. Yayılan dalları toparlayıp kurdelelerle onlara bağlamışım. Bir süre sonra, çiçeklere dayanak olmaları amacıyla diktiğim dallardan hayat fişkırmaya başlamıştı. O, çiçeğe hazırlanan taptaze dallar, başlamış oldukları işi tamamlamış, pembe çiçeklerle donanmışlardı.

Olduğu yere yığılıp kalmış, saksısına yapışmış bakımsız mum çiçeğini yerinden kaldırmak için güçlü desteklere ihtiyaç vardı. Uzun, dolgun ve çatallı dalları toprağına saplamışım. Kalınlarının bile çiçeklendiğini görünce, onların ince ve genç olanlarını kanırtarak alıp iki camgüzeli saksısına saplarken ağaç olabilmeleri umudu içinde dua etmişim. Zayıf bir ihtimaldi ama olabilirdi. Gerekli şartlar sağlanmazsa olmayabilirdi de... Sadece taşıyıcı olarak kalabilirlerdi. O kırılğan dalları itinayla toparlayıp çok sıkmadan, iki tarafı da incitmemeye dikkat ederek onlara bağladım. Biliyordum, çiçeklenmeyeceklerdi. Çiçeklenme zamanları diğer saksıdayken geçmişti. Çiçeklenecek olsalardı, o zaman çiçeklenirlerdi. Üstelik ağaçtayken taşımakta oldukları o tomurcuklar olgunlaşmaya fırsat bulamamışlardı. Üzerlerinde, belli bir orana göre dizili başka kabarcıklar vardı. Yaprak veya filizler için olabilirlerdi.

Budama zamanı mıydı? Tam çiçeğe durmuşken... Yeşerecekken... Hangi acımasız el doğramıştı bunları? Kollarını, bacaklarını... Niçin?

Aradan bir süre daha geçti. Saksının dibindeki dalın ucunda tomurcuklar belirdi ve bir yeşillik görüldü. Aşağısında da benzer kabarıklıklar vardı. Diğerine de baktım. O da yeşermeye hazırlanıyordu. Allah, yaratma sanatını sergiliyor, ölüye can veriyordu. Hayat, uçtan dibe doğru ilerliyordu. Yedi, beş ve üç yapraktan oluşan bir canlanma...

Diğer dalın ucu kırıktı. Onun için orada faaliyet yoktu. Çok aşağısından, topraktan bir karış kadar yukarıdan patladı. İlk tomurcuk, oradan beş yaprak verdi. Daha uzun, daha kart bir çubuktu.

Acaba toprakta nasıl bir faaliyet vardı? Kök salacak, ağaç olmaya gayret edecekler miydi? Yoksa hazırladıkları çiçekleri gösterdikten sonra döktükleri gibi yaprakları da taşıyamayacak, zayı mi edeceklerdi?

Bu ağaçların, güzelliklerini teşhire ne kadar da aceleleri vardı! Daha yapraklanmadan pembe beyaz gelinliklerini giyiyor, sonra da çıplak omuzlarına yeşil pelerinlerini alıyorlardı. Yeşeren yavrularını, yeşilliğin korumasında büyütüyor, gelişimleri tamamlanırken renklenen yanaklarını göstermeye başlıyorlardı. Biliyorlardı ki yavruları kendilerinden birer birer koparılıp alınacak, onlardan ebediyen mahrum kalacaklardı.

Hayat, var oluşla yok oluş arasında biteviye devam ediyor, biri birine ekleniyordu. Biri, diğeri için doğuyor, biri diğeriyle can buluyordu.

O ne güzel zamanlamaydı ki aynı bölgede aynı türden bitkiler hep birden kıpırdanmaya başlıyor, birlikte giyiniyor, birlikte soyunuyorlardı! Programlandıkları işleri hep beraber yaparken zamanı hiç aksatmıyorlardı. Ağaçlar birlikte çiçeklenip yapraklanıyorlar, birlikte meyveye duruyorlar; otlar birlikte boy atıp, birlikte kuruyorlardı. Vakti gelince tohumlar yarışircasına çatlıyor, ekinler yarışircasına uzuyorlardı. Sırt sırta başaklanıyor,

yan yana sararıyorlardı. Üst üste yığılarak işlevlerini tamamlıyor, yokluğa yöneliyorlardı.

Topraktan toprağa kutsal bir yolculuk... Ne varsa topraktan, toprağa gidiyordu. Toprakta bir değişim, sessiz bir devinim... Kudret eliyle yoğruluyor, şekillendiriliyor, halden hale geçiriliyordu.

Yerçekimine bağlı her şeyin yerden yere seyahati... Yokluktan varlığa, varlıktan yokluğa dönüşüm... Birlikten çokluğa, çokluktan teklige...

İlk inen sure... Alak Suresi... İlk inen ayetler... Neyden ve nasıl yaratıldığımızı ait bilgilerle başlayan bilgilendirme... Bize bizi anlatan, önce kendimizi bilmemiz gerektiğini belirten... Bize bizi tanıtırken yaratılışı, türeyişi, yanı sıra Yaratan'ı anlatan...

"Yaratan Rabbinin adıyla oku! "

Ne okuyacaktı Ümmi Kul? Kâğıt yoktu, kalem yoktu. Dağın doruğunda bir mağara, çevrede boylu boyunca kayalar... Kayalarda ne bir satır, ne bir harf... Karşı karşıya iki zat... Allah'ın ilk emri ve bir çaresizlik... Hüzünlü bir cevap ve boyun büküş:

"İKRA! "

"Lâ edri..."

Emir kesin! Emir demir! Okunacak yazı namına hiçbir şey yok!

"Yaratan Rabbinin adıyla oku! "

Fakat bir Yaratan var. Bir Rububiyet var. Rab, kelime anlamı itibarıyla yönetici... Reis... Aile reisleri için kullanılmakta olan bir sıfat... Burada evrensel bir anlam taşımakta... O'nun adıyla okunması istenmekte ama neyin? Kâğıt yok, kalem yok! Tavan, taban, duvarlar bomboş...

Bir melek, bir insan... Bir de Rab! .. Yaratan bir Rab ve Rabb'in adıyla okumak... Okunacak iki varlık var, kayalardan ve topraktan başka... Biri insan biri melek... Yazı yok, yazan yok. Biri ümmi, biri görevli... Okuyacak olan görevli değil. Olsaydı, emri iletmezdi. Bir emreden var, bir emir alan... Emir, en büyük yerden... Yücelerden... Yüceler Yücesi'nden...

Bir yazan var ki okuyan gerekmede... Gerekmede ki melek emretmekte... Kendi namına değil... O'nun namına... O, Rab! .. O, kalemi tutan... Yazıyı yazan... Yazılan kim? İnsan!

Melek sorumlu değil... Emir kulu... Orada tek sorumlu, insan! İnsan, kudret eliyle yazılan yazı... Yok sayılacak kadar görünmez haldeyken, okuya okuya bitirilemeyecek bir yazılımla donatılan... Emir, insana... Âlemlerin Rabb'inden insana...

"İKRA! "

İnsan okuyacak. Neyi? Yaratılışını... Nasıl yaratıldığını... Nerden okuyacak? Rabbin kaleminden...

İnsan, koparılan bir dal, mağaraya dikilen... Tomur tomur taptaze bir dal, yazılımla dopdolu... Patlamaya hazır çiçekler, yeşermeye hazır... Köklenmeye, olgun meyveler sunmaya insanlığa... Satır satır yazılan, yaprak yaprak okunacak olan... İnsan, baştan başa Kur'an...

İnsan... Mağarada ayakta duran... Ayakları toprakta, sayfa sayfa açılıma hazır... İlk emrin muhatabı... Kendisini okuma emriyle karşı karşıya... Mağara, dağın rahmi... Üç karanlık içinde var edilen, nasıl var edildiğini, Var Eden'in adıyla, yine Var Eden'den öğrenmeye hazır...

Mağara ana karnı... Bir Peygambere gebe... O ki mağaranın duvarına asılı bir varlık... Parçalanan kayalardan, ufalanan taşlardan oluşan topraktan yaratılan, kudret eliyle sulanan, boy atan, olgunlaşan ve doğan... Doğan ve aydınlatan evreni... Sevginin meyvesi, aşkın eseri...

Rab... Terbiye eden, eğiten, öğreten... Mürebbi... Öyle bir mürebbi ki istediğini, dilediği şekilde yaratan... Yaptıklarını fiil sıfatıyla yapan... Bütün sıfatları tekvin sıfatının anlamı içine giren...

Tekvin, icat ve yaratma... Mâdum olan bir şeyi vücuda getirme... Tekvin... İlim, irade ve kudret sıfatından ayrı bir sıfat... Yaratmak, rızık ve nimet vermek, azap etmek, diriltmek, öldürmek gibi bütün fiillerin rücu ettiği sıfat... Eser ve tecellisi...

Kudret ve tekvin... Birer kemal sıfatı... Zıtları olan acz, Allah için muhal... Tekvin de Kudret'e dahil... Yaratılması takdir edilenlerle ilgili...

Allah Teâlâ, Mükevvin... Yaratan, Tekvin eden... Yaratmak, icat etmek, vücuda getirmek, Kudret sıfatıyla olmakta... O nedenle Eş'arîler için yedi sıfat var. Sifât-ı Seb'a... Mâtürîdîlerde Tekvin ayrı bir sıfat olarak kabul edilmekte...

Yaratılış ve Altın Oran... Bir fibonnacci serisinde yer alanardışık iki fibonnacci sayısı arasındaki sabit oran... Yaklaşık 1.618... Fibonnacci, o sayı dizisini doğadaki oluşumları açıklamak amacıyla bulmuş.

Bilip öğrenmenin anlamı, Yaratıcı'yı merak, sanatı seyretme, altın oranları görme, bu muhteşem yaratılışın ve Yaratan'ın sırrını çözmeye çalışma ve zannetme... Allah, kulunun zannı üzre...

Altın oran, evrensel güzellikte... Ayçiçeğinde, kozalakta, salyangoz kabuğunda, piramitlerde, Mimar Sinan'ın bütün cami kubbelerinde, Leonardo da Vinci'nin Mona Lisa'sında, Stanley Kubrick filmlerinin yaklaşık tüm karelerinde, kar kristallerinin budaklanma noktaları arasında, kulakta, insan yaratılışında, Kâbe'nin yerinin tespitinde... Hemen hemen her yerde... Her güzellikte gerçekleşen mucize... Güzelliğin, matematiksel anlatımı...

Beyin, insan dağının mağaralarından biri... Kalp de öyle... Gönül de... En şerefli yaratık, insan... En muhteşem varlık, akıl... En güzel yer, gönül... İnsanın mucizevî görevi, düşünmek...

"Dilini depreştirme! Biz onu senin kalbine indireceğiz."

Kur'an... Ümmi Kul'un kalbine nakşolan! Hafızasına kaydedilen... Aramızdan seçilmiş

olan insanı çiçeklendiren... Bir süre yeşil pelerin altında gizlenen, sunuma hazır hale geldiğinde insanlığın yararına sunulan...

Bir dal çiçeklendi Hıra'da. Mağarada bir dal yeşerdi. Mekke'de bir ağaç köklendi, filizlendi. Bir süre kem gözlerden gizlendi. O gözler ki bakışlarıyla az daha bir fidanı yerinden sökecekler, yere devireceklerdi! Kökleri Mekke'de, gövdesi Medine'deydi. Dünyanın dört bir yerine dal budak salmış, tüm insanlığa olgun ve dolgun meyveler sunmaya hazırlanmıştı.

O Seçkin İnsan, okumakla emrolunmuştu. Okumakla ve okutmakla... İnsan yaratılışından başlanarak tüm evren kitabı okunmalıydı. Hitap insanaydı. O sorumlu yaratılan gafile... Önce kendisini bilmeliydi. Neyden yaratıldığını, nerde yaratıldığını, neden yaratıldığını... Yaratan:

"İnsanları ve cinleri yalnız Bana kulluk etsinler diye yarattım! " diyordu.

Kulluk neydi? Nasıldı? Nerde başlar, nerde biterdi? Neler içerirdi? Kul, nerden başlayacaktı öğrenmeye? İlk neyi bilecekti? Mağara, Kur'an doğuracaktı. Hıra, bir Peygamber...

Bir kul... Okuma yazma bilmeyen bir kul, okumaya başlayacaktı. Okumaya, kendinden başlayacaktı. O yoktu. Var edildi. Ana rahminin duvarına asılan bir parçacıktı. Kökü, o saksının toprağında... Oracıkta yeşerdi. Sonsuz Kerem Sahibi, onu bir alekadan, yani embriyodan yarattı. Kalemle yazmayı ve bilinmeyen şeyleri öğretti.

Sırlar, yaratılıştan başlanarak birer birer açıklanmaya başlıyordu. Rab, insanı insandan başlayarak öğretiyor, eğitiyordu. Kişi kendisini bilmeliydi. Kendisini bilmeyen neyi ne kadar bilebilirdi?

Nefsini bilen, Rabbini bilirdi.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 385

Onur Bilge

0386 - İNSAN

Onur BİLGE

Sonbaharın son günlerinden bir cumartesi... Hava günlük güneşlik... Pırıl pırıl bir akşamüstü... Mesken'deki bir arkadaşımın dönüşü. Ellerim ceplerimde, tadını çıkara çıkara yürüyorum. Yürüdüğümü fark ede ede... Kaldırımın birinden diğerine geçerken gözüm sağ tarafta birine ilişti. Bir ses duyarak o yana bakmıştım. İnce, uzun, beyaz bir bastonun tıkırtısıymış. Orta boylu, zayıf bir silüet... Lacivert takım elbiseli, kumral biri... O da aynı kaldırıma çıkmak üzere engeli yoklamada... Henüz bir iki adım atmıştım ki geriye döndüm ve ona doğru yöneldim:

"Haydi beraber yürüyelim! Bırakın onu! Öyle yavaş değil. Şöyle hızlı hızlı..."

"Peki ama onun için koluma girmeniz lazım."

"Tamam! Girdim bile. Haydi uçalım! Hava o kadar güzel ki! Sıcacık... Dünya ne güzel! Yaşamak ne güzel!"

"Siz rehabilitasyonda mı çalıştınız?"

"Hayır ama hayattan zevk almasını bilen biriyim. Yaşadığını fark ederek yaşayan... Ben Semiray... Öğrenciyim."

"Tahsin Buyruk... Avukat... Nerde okuyorsun?"

"Akademide..."

Birkaç sokak geçtik hızla. Bir taraftan da konuşuyoruz. Sanki bir daha hiç göremeyeceğiz birbirimizi. Birkaç dakikalık bir zamanımız var. Birazdan o bir tarafa gidecek, ben bir tarafa... Ben otobüs durağında kalacağım. Belki o da ama mutlaka başka yerde inecek. Belki başka bir otobüse binecek... Belki de dümdüz devam edecek. Benim gibi sola sapmayacak. Köşede ayrılacağız. O da benim için aynı şeyleri düşünüyor olmalı. Konuşmak istiyoruz. Tanımak birbirimizi... Anlatacaklarımız var. Açılan konular yarım...

"Haydi! Karşıya geçiyoruz. Hızımız kesmeden, bir araç gelmeden..."

"Bir tane geliyor gibi... Sağdan..."

"Evet. Nerden bildiniz? Beyaz bir arabaydı."

"Sesinden... Buralarda bir çay ocağı olacak. Birer çay içebiliriz."

"Biraz durakta oturup konuşalım. Sonra kararlaştırırız nereye gideceğimizi. Şu aradan geçelim, şuraya oturalım..."

Bir süre de orada sohbet ettik. Kırk yıllık dost gibiydik. Ara ara unuttum göremediğini. Ona saati sordum. Yadırgamadı. Yokladı ve söyledi. Üç buçuktu.

"Dörtte yazıhanede olmam gerekiyor. Müvekkilim gelecek. Birlikte gider miyiz? Size çay ikram edebilirim."

Acelem yoktu. Akşama kadar başka işim de yoktu. Aslında bu havada hemen eve

dönmek de istemiyordum. Hem ne güzel anlaşıyorduk. Bir arkadaşta aradığım bütün özellikleri taşıyordu. Akıllı, kültürlü, dolu dolu biriydi. Dengeli, güvenilir, sakin... Bense uçuk kaçık... Aceleci, heyecanlı, meraklı... Onu, anket memuru gibi soru yağmuruna tutarak, anlattığı gibi değil, zaman içinde anladığım gibi tanımak istiyordum.

"Zaman nasıl da geçmiş! Vaktim azaldı. En iyisi taksiyle gidelim. İlerde bir taksi durağı olacak. Haydi, oraya kadar yürüyelim."

Kaldırımların bitimine geldiğimizi, adımlarımın yavaşlamasından anlıyor olmalıydı. Bir ara yine acelemden ayağım kaydı. Önüne doğru döndüm. Tuhaf ama gerçek, o beni tuttu. Daha sonra bir daha tökezledim. Yine müdahale etti. Güya ben ona yardımcı olacaktım. Orayı gayet iyi biliyordu. Ağacı, taşı, önemli yerleri... Yürürken önüme bakma âdetim yoktur. Bazen bir çukur ya da tümsek sektirir beni. Ara sıra düştüğüm de olur. Düşeceğimi anlayınca sağ elimi ve dizimi yere koymaya çalışırım. Küçükken de öyle yapardım. Onun için sağ dizimdeki yara izleri daha büyük ve çoktur.

Çatalfırın'da indik. Yazıhanesi ana cadde üstünde, ikinci kattaydı. Kapıyı sekreteri açtı. Bizi ciddi ve zarif bir edayla karşıladı. "Sema, bize hemen çay yap! Misafirimiz var." diyerek odasına doğru yürüdü. "İşte burası... Şöyle geç otur. Hoş geldin!" derken, kolundaki cübbeyi kapının arkasındaki askıya asmış, masasına geçmek üzereydi. Ben de karşısındaki koltuğa iliştim, sol tarafımda kaldı.

Oda çok geniş değildi. Gösterişsiz bir şekilde döşenmişti. Aramızdaki üstü camlı koyu kahve tahta masa için bomboş denebilirdi. Oysa üstünde, her zaman bulunması gereken daktilo, kalemlik, sümen ve kül tablası gibi birkaç parça eşya vardı. Sağ tarafa çekilip, düzgün bir şekilde yerleştirildikleri için göze batmıyorlardı. Masanın ucunda, hemen sol tarafımda küçük boy, acayip bir satranç takımı dikkatimi çekti. Engebeli araziye benzettim. Karelerin farkı, yükseklikleri, alçaklıklarıydı. Her birinin ortasında birer çukur vardı. Piyonların altlarındaki çıkıntılar oralara giriyordu. Kahverengiye boyanmış, yer yer oyularak tahtanın doğal rengi meydana çıkarılmıştı. Onun dünyasında renklerle ayırım yapılması mümkün olmadığından bir tarafın piyonlarının üstü düzlenmiş, diğer tarafınların üstlerinde minik birer kabartma oluşturulmuştu.

Satranç şampiyonuymuş. Ben de biliyordum ama bir şampiyonla karşılaşacak kadar değil. Belki yeni öğrenenlerle falan... Fakat damada kendime güveniyordum. Rakibim ne kadar güçlü olursa olsun, rahatça oynayabilirdim. Zaten çoğunu kolayca yeniyordum. O konuda kendime güveniyordum. Bunu ona söylediğimde:

"İstersen oynarız. Haydi diz bakalım!" dedi.

Dama için fazla karmakarışık. Renkleri, engebesi... Ben tavla arkasında, renkli pullarla oynamaya alıştım. Eksik pul yerine başka bir şey koyar, ilk yenilen taşlarla değiştiriverirdik. Koltuk alçak, masa yüksek olduğu için tam göz hizama geliyordu. Piyonların konumunu gerektiği gibi göremiyordum. Onların arkasından bakıyor, olaya hâkim olamıyordum. Onunsa buna ihtiyacı yoktu. Yani tam tepeden izlemeye... Elleriyle, parmaklarıyla yoklayarak, beyninin içinde oluşturduğu görüntü yardımıyla oynuyordu. O görüntü maddeye ve bakış açısına bağlı olmayıp, arzu ettiği gibiydi. Hayaline kalmıştı. İster zeminde tahayyül ederdi, ister karşı duvarda, boydan boya... Kuşbakışı, renkli, net... Bense karmakarışık buluyordum. Hele böyle bir engebeli arazide ilk kez yürüyordum.

Bir de ben aceleci bir mizaca sahibim. O ise oldukça sakindi. Kendi sahasındaydı.

Satranç oynar gibi uzun süre düşünerek hamle yapıyordu. Beklemekten hiç hoşlanmıyordum. Hızlı hızlı oynamak istiyordum. Sanki öyle olunca kıran kırana olacaktı. Karar vermem ve oynamam üç saniye sürmüyordu.

Bu arada gelen gidenler, bir şeyler soranlar oluyordu. Sık sık telefona bakması gerekiyordu. Birkaç kez camı açıp kapattı. Birkaç kez raftaki ve dolaptaki klasörleri çıkarıp evraklara baktı. Bembeyaz kâğıtlardı. Belki de üstlerindeki kabarık noktalardandır, çok kalın olmasalar da kartonumsu bir görünüme sahiptiler. Parmaklarını üzerlerinde gezdirerek okudu. Böyle bir olaya ilk kez şahit oluyordum.

Yan taraftaki mutfaktan tıkırtılar geliyordu. Tepsi hazırlanıyordu. Daha sonra çay kokusu gelmeye başladı. Güya çay içmeye gelmiştik ama artık önemini yitirmişti. Şimdi dama zamanıydı. İşabetli kararlar alıyor, tuzaklar kuruyordu. Ben, oyunu akışına bırakanlardandım. İçgüdülerimle oynamaktan hoşlanan, kurallara aldırış etmeyen, asla yapılmaması gerekenleri cesurca yaparak risk almayı seven, heyecan arayan, kazanmayı değil, doyasıya eğlenmeyi amaç edinmiş biriydim. O, ciddiyeti oyunda da elinden bırakmıyordu. Kıyasıya bir mücadele olacağını umarken beni elinin ucuyla yeniverdi. Üstelik hemen değil. Pek çok damayla, evire çevire... Kedinin fareyle oynadığı gibi... Dalga geçercesine... Sonuna kadar oynamak âdetim olduğu ve rahatça keyfini çıkarmasını istediğim için aynı tempoda sonuna kadar devam ettim. Ben de kendimi tiye almaya başladım.

Yenilgiye alışık değildim. Beş yaşından beri oynadığım bir oyundu bu. Nasıl olurdu! Şaşkına dönmüştüm! Bu arada çaylarımız geldi. "Kaç şeker?" diye soruldu. Önemli miydi! Ben baya baya yenilmiştim! Şekerli ya da sade... Ne fark ederdi!

Yenilen pehlivan güreşe doymazmış. Tekrar oynamaya başladık. Yine piyonların arkasından bakıyordum. Bir padişahın ordunun arkasında kalması gibi... Savaş meydanını tam görememesi gibi... Gelişen duruma tam vâkıf olamadığım için yanlış strateji uygulamam, tehlikeleri sezememem doğaldı. Askerlerime tuhaf emirler vermeye başlamıştım. İşin ciddiyetini idrak edip bu defa fazla temkinli olmayı yeğlediğimden piyonlar çift sıra halinde sağ tarafa yığılıp yolları sımsıkı kapattı. O da bana göre vaziyet aldığı için aşağı yukarı aynı şeyi yaptı. Oyun kilitlenmeye, hava da kararmaya başladı. Bu defa ben de bir şey göremez olmuşum. Şüpheli piyonları parmağımın ucuyla yoklamaya başlamıştım. Aksi halde onun taşlarıyla oynamaya başlayabilirdim. Bizi bir süredir izlemekte olan müvekkili de göremez olunca:

"Hava karardı. Siz nasıl görüyorsunuz?" diyerek kalktı ve düğmeye dokundu ama ışık yanmadı. "Ampul gevşemiş olabilir." diye ayakkabılarını çıkarıp masanın üstüne çıktı, baktı ki gevşeme falan yok: "Ampul patlamıştır." dedi ve indi.

Rakibim: "Benim için fark etmez ama artık aydınlık bir yere geçmemiz lazım." diyerek kalktı. Bizi salona aldı. Orası inadına ışıklıydı. Birdenbire karanlıktan apaydınlık bir yere gelince gözlerim kamaştı. O da ışığı fark ediyormuş. Çok az görebiliyor ama tam seçemiyormuş. Onun için ortamın aydınlık veya karanlık olmasının bir farkı yokmuş. Elleri göz olmuş.

Tekrar yenileceğim kesindi. Ben oyunu yarım bırakmayı istemiyordum, o ise beni ikinci kez yenmeyi... Devam etmek için vakit çok geçti. Beni yemeğe beklerlerdi. Zaman nasıl da geçmişti! Geç kalmayı, kaçmış olmaya tercih ediyordum ama bırakmayı o istedi. Yer değiştiren oyunun tadı kaçmıştı. Üstelik müvekkili de görüşmek için epeydir sabırla beklemekteydi. Samimi olsalar da onu daha fazla bekletmek olmazdı. Hayatımda ilk kez

bir oyunu yarım bırakıyordum. Tekrar görüşmek dileğiyle ayrıldık.

Mutlaka sıkılmıştır. Ona çok hafif gelmişimdir. Belki de onun için devam etmek istememiş, kibarca bitirmiştir. Yok yok, ondan değil... Yeni tanıştığı, üstelik misafir ettiği bir kıza o kadar yüklenmemek içindir. Mutlaka öyledir. Fakat öyle olsaydı, işi o kadar sıkı tutmazdı. Gereken şekilde oynuyordu. Her neyse, nedense...

Mükemmel bir insandı. Çok akıllı ve dengeliydi. Vaktinden önce olgunlaşmıştı. Benden çok büyük değildi. Gözlerinde ve bakışlarında bir anormallik yoktu. Beyaz baston olmasaydı, kimse göremediğini anlayamazdı. Onun yanında kendimi genç kız gibi değil, çocuk gibi hissettim. Şablon mükemmeldi. Tüm eksikliklerimi ortaya çıkardı. Onları birer birer tamamlamaya çalışmalıyım. Bu eksikliklerim, Virane'deki arkadaşlarımla arasında hiç de bu kadar bariz değildi.

Eksiklik neydi? Bir azanın noksanlığı mı? O zaman neden onda değil de bende ortaya çıkmıştı? Hem de bir değil, birkaç tane birden... Yeteri kadar ağırbaşlı olmamak, çocuk kalmak gibi... Onu yenecek akıl ve deneyime sahip olamamak gibi... Onun kadar kendine güvenir hale gelememiş olmak gibi... Görebildiğim halde neleri göremediğim, o yüzden ne fırsatlar kaçırdığım gibi... En acısı, beni gözü kapalı yendiği gibi... Daha neler neler...

Ev çok uzak değildi. Çatalfırın'dan Beşikçiler'e doğru giderken bunları düşünüyordum. Noksan bulduğum kendimi, mükemmel gördüğüm avukatı... İnsanı... Sonra yaratılışı, Yaratan'ı...

İnsan... En mükemmel yaratık... Kendisine gözler, kulaklar verilen, azalarla donatılan, akıllı ve sorumlu varlık... "İKRA! .." emrinin muhatabı... Oku! Kendini oku! Kendini ve kâinatı... Oku, anla ve anlat! Anlat ki anlaşılın hakikatin özü!

Ey, akıl gibi en büyük nimet bahşedilen! Zeki yaratık... Dinle, bak, gör ve idrak et!

Ey, kalemin ilk yazdığı! Yazılımını oku! Yazılımından başlayarak âlemi, âlemleri... Okunması gerekenlerin okunabilmesi için insan, yaratılanları ervah âleminde görür.

Ey, ilk yaratılan ruh! Ruhuna, ruhunun derinliklerine in ve ruhaniyetin anlamını kavra! Kavra, hisset ve hissettir!

Ey ilk yaratılan nur! Âlemlerin nurundan yaratıldığı ışık varlık... Aydınlan ve aydınlat! Nurunu âlemlere saç! Güneş ol. Ey Kureyş Güneşi! Kâinat, nuruna muhtaç... Işı ve ışıklandır!

İnsan... Ahsen- i Takvim... En güzel biçimde yaratılan, en değerli nimetlerle donatılan... Eşref-i Mahlûkat... Yaratılanların en önemlisi, en akıllısı, en şerefli...

Bir takım katkılarla karıştırılan nutfeden yaratılan, denenmek için evirile çevrile işitir ve görür hale getirilen varlık... Akıllı ve sorumlu...

Akıllı ve sorumluluk... İşte bana rahat vermeyen... Uykularımı kaçıran, huzursuz eden...

İnsan, henüz anılmaya değer bir şey değilken bağlı olduğu makamca değer verilip kontrol altında halden hale, şekilden şekle sokulan; gelişen, doğan, büyüyen, belli bir çağa erişince kurallara uymakla ve emirleri yerine getirmekle mükellef olan bağımlı

varlık...

Bir tarafta içinde bulunduğu kabuğu gibi madde âlemi, bir tarafta da hiç bilmediği, bilmek zorunda olduğu mânâ âlemi... Yerle gök arasında asılı yaratık... Kukla misali... İpler, ait olduğu yere sımsıkı bağlı... İstemekte ve beklemekte... Onaylanmadan arzularını gerçekleştirememekte... Bir yanda arzuları, bir yanda sorumlulukları... Yeryüzü olanca göz alıcılığıyla davet ederken gökyüzü sessizce ve sabırla beklemekte... Ait olduğu Zâtı görünceye kadar gaflette, vakit öldürmekte... Kibleyi buluncaya kadar her yöne dönmekte, her önüne gelen sokağa sapmakta... Aval aval bakmakta, bakılmakta... Batmakta batmakta...

İnsan, güdümlü bir varlık... Yaratılışı başladığı andan, hatta yaratılması murat edildiği andan itibaren İlahi plan içinde bulunmakta, programlandığı şekilde yol almakta... Ne zaman ve nasıl yaratılacağından, yaşatılacağından habersiz; kesinleştirildiği gibi gelmekte...

Gelişi tesadüfi olmayan, ezelden kararlaştırılan kişilerden, onlarcasının içinden seçileninle, milyonlarcasından birinin birleşmesinden, kesinleşmiş zamanda, Yaratan'ın emriyle ve O'nun kontrolünde var edilmeye başlanan, döndürüle döndürüle üç karanlık içindeki en korumalı yere gönderilip tutundurulan, kemikleri üst üste dizilen, üzerlerine et giydirilen, sonra ambalajlanan, görür ve işitir hale getirilen, ruhuyla eşleştirilen, gelişimi tamamlanınca kendinden habersiz ve çok muhtaç bir vaziyette dünyaya gözlerini açan gariban... Büyümesi ve bilinçlenmesi sabır ve zaman isteyen yaratık...

İşiten ve gören... Şahit olan ve şahitlik eden... "Eşhedü..." diyen...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0386

Onur Bilge

0387 - ŞAHİTLİK

Onur BİLGE

Hak hukuk konusu açılınca, aklıma küçükken ailecek oynadığımız eşek tokmak gelir. Özellikle uzun kış gecelerinde, soba başında oynanan eğlenceli bir oyundu. Bazen halka şeklinde yere bazen masanın etrafındaki sandalyelere otururduk. Kişi sayısına göre kıvrılarak aynı büyüklükte kesilen kâğıtların üzerlerine; hâkim, davacı, hırsız ve tokmak yazılır, katlanarak karıştırılıp ortaya atılırdı. Herkes bir tane alır, gizlice içinde ne yazılı olduğuna bakardı. Kimse seslenmez, sadece davacı, eşeğinin çalındığını beyan ederken endişe ve heyecan içinde herkesi şüphle süzmeye başlardı. Oradakiler ona:

“Et davanı, kimden edeceksen! Eşeğini kim çaldı? ” diye sorarlar, zanlıyı tespit ve ifşa etmesini beklerlerdi. O, herkese dikkatle bakar, yüz ifadelerini iyice inceleyip, birinde karar kılar ve şüphelendiği kişiyi işaret ederek:

“İşte bu! Eşeğimi bu çaldı! ..” derdi.

Herkes elindeki kâğıdı açıp, içinde yazılı olan ismi gösterdiğinde, zanlı gerçekten, üzerinde hırsız yazılı kâğıdı çekmiş olan kişiye; tokmak yazılı kâğıdı çekmiş olan eline değneği alır ve hâkim yazılı olanı çekmiş olan kişiye:

“Kaç tokmak vuralım, sayın hâkim? ” diye sorardı.

Onun takdirine göre cezalının avucuna, emredildiği kadar ve belirtilen şiddette vururdu. Bir şey denmediyse normal, “Pamuktan...” dendiye acıtmayacak şekilde, “Ateşten çıkma! ..” dendiye acımasızca! .. Herkes onun ağzına bakar, dudaklarının arasından çıkacak kararı merakla beklerdi. Cezanın gerçekleştirilişi de seyredenler için oldukça komik ve keyifliydi. Diğer taraftan hiç de öyle görünmüyordu. Durum, içler acısıydı!

Davacı olmak, çok sorumluluk istiyordu ve kimse davacı olmak istemiyordu. Herkes hırsız olmaya bile razıydı. Hırsız, bu ilk ve tek tahminle bulunamayabiliyor, kurtulabiliyordu ama davacının kaçacak yeri yoktu! Yakalandığı anda mutlaka birinden davacı olması gerekiyordu. Ya tahmini isabetli oluyor, yakasını kurtarıyor ya da yanılarak iftiradan yargılanıyordu. Diğerlerinden birine iftira etse neyse de ezkaza hâkimi suçladığında ceza çok daha fazla ve acıklı oluyor, hâkim:

“Sen koskoca hâkime nasıl hırsız dersin, be adam! .. Yüz sopa vurun buna! .. Hem de ateşten çıkma! ..” diyebiliyordu. O zaman tokmak, acımasızca vurmak zorunda kalıyor, canı çok yanıyordu.

Hırsızın işlemiş olduğu suçun şahidi yoktu ama davacının iftirasına hazır bulunanların tamamı tanıktı. Üstelik bu suç, hâkimin huzurunda işleniyordu!

O zamanlar, annem namaz kılarken bir şey dikkatimi çekerdi. Teşehhüt miktarı kadar, yani kısa bir süre, şahit olacak kadar oturduğunda, Ettehiyyâtü'nün sonunda sağ elinin işaret parmağını hafifçe kaldırarak: “Eşhedü...” diyordu. Onu seyrederken o âni bekliyor, parmağına bakıyordum. Her defasında mutlaka kaldırıyor, birkaç saniye öyle tutuyordu. İlk hece vurgulanıyor, şeksiz şüphesiz, son derece emin bir tarzda ve yürekten gelen bir sesle söyleniyordu. İç çekişe benziyordu. Sanki namaz burada özetleniyordu. Bir gün:

“Namazda neden parmağını kaldırıyorsun, anne? ” diye sorduğumda:

"Dilimle, Allah'ın varlığına, birliğine şahit olduğumu söylüyorum, parmağımla da işaret ediyorum: "Bir'dir, bir tanedir!" diyorum. Bu parmak, şehadet parmağıdır!" dedi.

"Ne demek şehadet?"

"Şahitlik... Ben söylüyorum. Şahitlik ediyorum."

Ne demekti şahitlik? Mahkemede falan olurdu da namazda da mı olurdu? Bir derken ille de parmakla da mı göstermek gerekiyordu? Gerekiyormuş demek ki o da öyle yapıyordu. Bir de:

"Bazıları, benim gibi yapmıyorlar. Sağ ellerini yumruk yapıp, ortaparmaklarıyla başparmaklarını birleştiriyor, işaretparmaklarını böyle dışarıda bırakmak suretiyle tasdik ediyorlar." demişti. "Kelime-i Şehadet bitene kadar öylece kalıyor. Sonra ellerini açıp, dizlerinin üstüne önceki gibi, bu şekilde koyuyorlar."

"Kelime-i Şehadet mi? O ne demek?"

"İşte, tam bu parmağımı kaldırdığımda söylediğim cümle..."

"Neden kelime diyorsun o zaman? Neden cümle demiyorsun?"

"Ona öyle deniyor. Hani İslam'a girerken, yani Müslüman olurken söylenmesi gereken bir söz var ya... İşte o! Hani sana surelerden önce öğrettiğim, hep tekrarladığımız... İslam'ın ilk şartı..."

"Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resulühü... Ben şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed aleyhisselam Onun kulu ve resulüdür."

"Evet. Bak, nasıl bildin! Orada şehadet ediyorsun ya... Yani şahitlik ediyorsun..."

Tam olarak anlayamadım. Bir ara babama sordum. O, ayaklı kütüphanedir. Konuşan sözlük... Bir sor, bin işit! Açıklar da açıklar, anlatır da anlatır...

"Kızım, aslı şahadettir... Şahitlik etmek demektir. Hem de doğruluğuna şeksiz şüphesiz kani olarak, yeminle... Gözlemek, görmek, anlamak anlamına geldiği gibi nail olmak manasında da kullanılır. Şahadet etmek, bilmek, hazır olmak, yetişmek, tanıklık etmek, ikrar etmek, haber vermek, yemin etmek demektir. İyice emin olmadan şahitlik edilmez. Şahitlik, yeminle birdir.

Şahitlikten kaçınmak ya da yalancı şahitlik etmek büyük günahdır. Gerektiği zaman; gördüğünü, duyduğunu söylemekten kaçınmayacak, yalan katmadan, olduğu gibi, dosdoğru anlatacaksın! Haklı, hakkını alacak; suçlu, cezasını çekecek.

Şahit olabilmek için olay mahallinde olmak lazım. O da yetmez. Olanı biteni ya görmek ya işitmek ya da hem görmüş hem işitmiş olmak gerek. İlaveten, olayı ifade edebilecek ve ifadesine güvenilebilecek durumda olmak lazım. Başkasının naklettiğiyle şahitlik yapılamaz."

"O mahkemede... Bazı geceler oynadığımız oyundaki gibi... Hani eşek tokmak oynuyorduk ya... Oradaki gibi... Ben, namazdaki şahitliği soruyorum. Annem

oturduğunda parmağını kaldırarak söylüyor. Şahitlik ediyormuş. Parmağıyla da tasdikliyormuş. Öyle bir şeyler söyledi. Kafam karıştı.”

“O şahitlik, başka... Orada, ne söylediğinden emin olduğunu ifade ediyorsun. “Görmüş gibi bilirim ve bildiririm! ” diyorsun. Biz, Allah’ı göremeyiz. Görmediğimiz halde görmüş kadar eminiz ki O vardır, birdir, O’ndan başka ilah yoktur! ”

“Öyle olduğunu söyleyene mi inandık, biz? Görmedik, duymadık...”

“Hazreti Ali: “Görmediğim Allah’a tapmam! ” demiş. Allah, madde değildir. Gözle görülemez ama maddeyi de mânâyı da yaratandır. Zerreden küreye her şeyi O yaratmıştır. Yaratıklarını görür, onları bir yaratanın olduğunu anlarız. Bu, O’nu görmek gibidir. O, bizimle konuşmaz. Fakat bize indirilen Kur’an, O’nun kelimeleridir. Kur’an okunurken O konuşur, biz dinleriz. Ayrıca, gönderdiği elçinin dedikleri de nakledilir, dinleriz, öğreniriz. Olayları seyrederek, nasıl oluşuna şahit olur, düşünür, onları kimin yaptığını idrak ederiz. Allah bize akıl vermiş. Hayatta oluşumuz en büyük nimet. Ondan sonra akıl, sağlık ve diğerleri gelir. Gözlerimiz, kulaklarımız... Onlar olmasaydı, yaşamak ne kadar zor olurdu bizim için! Biz O’nu bunlarla biliriz. Biliriz ve tanıklık ederiz. Emin olarak tekrarlar, yemin ederiz.”

“Görerek, duyarak, düşünerek mi buluruz? Okuyarak mı yani? Yani aklımızla mı? ”

“Aklımızla da ruhumuzla da... Allah, kâinata sığmaz, bir müminin kalbine sığar. O’nu, aklımızla ararız, gönlümüzde buluruz, kalbimizle hissederiz. Allah, insanı yarattı. Ona gözler ve kulaklar verdi. Onu iştir ve görür hale getirdi. Akıl bahşetti. Bakacak, görecektir, düşünecek ve anlayacak. Doğruluğuna yemin edebilecek hale geldiğinde: “Eşhedü...” diyecek. Aksi halde bu şahitlik yeterli ve geçerli olmaz. Taklitten öteye geçemez. Fuzuli bir tekrardan ibaret kalır. Münafıkların söyledikleri gibi... Allah, kâfirlerle münafıkları hiç sevmez! ”

“Bir sözcük daha çıktı... Münafık ne demek baba? ”

Babamın sözleri çın çın çınlar kulaklarımda. Bir şey anlatırken beni karşısına alır, gözlerimi gözlerine kilitleyerek konuşur. Anlayıp anlamadığımı o şekilde takip eder. Anlamadıysam, anlayıncaya kadar anlatır da anlatır... Bıkıp usanmadan... Allah ondan razı olsun!

Birkaç saniyede neler geçiveriyor insanın aklından! Bunu an be an saptamak ve tekrar tekrar dinlemek mümkün olsaydı belki hiçbir şey unutulmaz, hatta hafıza kaybına çözüm bulunmuş olurdu. Demek ki onun için yaşlılara hatıra defteri tutmak, hafızasını kaybedenlere, anımsadıklarını yazmalarını öneriliyor. Hafızama kaydedilenler bunlar... Unuttuklarıma yanıyorum!

Avukat bana neler düşündürdü! Görmek, duymak, düşünmek derken nerelere gittim geldim! Sahi şimdi ben nerdeyim? Beşikçiler Yokuşu’nda... Az da olsa nefesimi zorluyor. Sağ tarafta, aşağıda Atatürk Stadyumu... Kültür Park... Solumda Muradiye Camii... Ne kararlara tanık! Ciğerinde koca bir tarih yatmakta... Arkasında bahtsız Şehzade Mustafa... Yalancı şahitler yüzünden katledilen... Batısında Fatih’in doğduğu ahşap ev... Çağ açıp çağ kapatan kutlu bir padişahın dünyaya gelişine tanık... Üç beş ev kuzeyinde bizim oturduğumuz ev... Karşımda gönlümün fatihi... Ruhumda çağ açıp çağ kapatan... İlhan... Sevgili İlhan...

Birkaç adımlık yol kaldı, aşkıma. Akşama birkaç dakika... Ezan okundu okunacak! Belki bahçede belki camda olacak. Onu görecekim, ne güzel! .. Göremesem de hissedecekim. Görmesem de olur. Yakımda ya... Yaklaştıkça heyecan ve sevincim artmakta... O, bir tanem! Canıma can katmakta...

2. Murat Caddesi... Bu zarif kavis, bu tatlı yokuş... Hele bittiği yerdeki şaheserler! Nelere şahitlik etmişler asırlardır, daha nelere tanıklık ederler! Muradiye... Medrese... Minareler... Tarih, rutubet ve buhur kokan harap, ahşap evler...

Sonra Beşikçiler Caddesi... Beşikçiler... Hayatımın en mutlu günlerini yaşamakta olduğum yer. Canımın içiyle aramızda... Aşkıma şahitlik eden... Konuşmayan, sır vermeyen... Upuzun yatan, hep bakan hep gözleyen... Gece gündüz gözetleyen... O da emin, o da emin ne kadar sevdiğimden, sevildiğimden!

Bu cadde iyi bilir beni. Yüzüne basışımın farkını... Topuk seslerimin duygusal ritmini... Eve yaklaştıkça hızlanışını... Heyecandan ayaklarımın birbirine dolanışını, olmayacak yerde tökezleyişimi, sekişimi... Dudaklarıma hâkim olamayıp, mütemadiyen gülümseyişimi... Sevincimi çevreden gizlemek isteyişimi... Bakışlarımın hızla etrafı tarayışını... Oralaradaysa yan yan kaçışımı... Dizlerimin titreyişini... Deli gibi özlemişken yüzüne bakamadığım için başımı ne yana çevireceğimi bilemeyişimi... Yüzüyle yüz yüze gelişimi iyi bilir Beşikçiler... O da benim gibi ah çeker... İçin için çiler...

Bu cadde tanık aşkıma, aşkıma... O bir yanında ben bir yanında... Her ikimizin de canında bir hoşluk, başında sarhoşluk... Kanında sevdanın en kabadayısı, en delikanlısı, üstelik yanık mı yanık... Beşikçiler hiç uyumaz. Hep izler bizi... Hepimizi... Tam yirmi dört saat uyanık...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0387

Onur Bilge

0388 - İŞİTMEK ve GÖRMEK

Onur BİLGE

Duyuma, görmeden çok daha önce, ana karnında başlıyor. Cenin, yaklaşık yirmi dördüncü haftadan itibaren duymaya ve sesleri beynine kaydetmeye başlıyor. Her ses ona kadar ulaşmasa da kendisine yakın olan organların seslerini alabiliyor. Annesinin kalp atışlarını ve sesini rahatça duyabiliyor. Tok seslerden çok ince sesleri rahatça algılayabiliyor.

Gözler kapansa da kulaklar kapanmaz. Durup dinlenmesi yoktur. Gece gündüz duymaya ve işittiklerini beyne depolamaya devam eder. Kulak, ölüm anında bile görevini en geç terk eden organdır.

İşiten, gören ve sezen bir varlık olarak yaratılan insan, yeryüzüne başıboş bırakılmadı. Omzuna ağır bir görev yüklendi. Kendisine bir takım sorumluluklar verildi.

Her bir insanın nasıl davranacağı, neler yapacağı, Yaratan tarafından gayet iyi biliniyordu ama yaratmadan, yaşatmadan değerlendirmek istemedi. İnsanlara ayna tuttu. Kendilerini kendilerine gösterdi. Organlarını da fiillerine tanık etti.

Yokken var hale, bilmezken bilir hale gelecek, çeşitli şekillerde denenecek, sınanacak, sonunda hesaba çekilecekti. Kaçar yolu yoktu!

Önce nefisini görecektir, kendisini tanıyacak, sonra her şeyi görecektir, duyacak, sezecek, bu şekilde eksikliğini tamamlayarak olgun bir insan haline gelmeye çalışacaktı.

En mükemmel insan da arayış içindeydi. Halkın arasında kendisini yapayalnız hissediyordu. Yaratılışına ve yaratılışa bakıyor, düşünüyor düşünüyordu. O, çölde serap görenlerden çok farklıydı. Beyninin içinde fırtınalar kopuyordu!

Zamanla içine kapandı. Dışarıda arayıp bulamadıklarını içinde aramaya başladı. Kendisiyle baş başa kalmak, ruhunun derinliklerine inerek gerçeği bulmak istiyordu. Gözleri, mağaranın gündüz loş ışığında gölgelenen, gece karardıkça kararan çeperlerine takılıyordu. Mekke kırış kıyametti! Gökyüzü sessiz ve durgun... Sesin ve görüntünün tükendiği yerdedi. Kaybolmak istiyordu. Kaybolmak, kayboluşla yol bulmak...

Beyninin içinde yaşıyordu. Beyninde... Kafatası da bir mağaraydı. O kapkaranlık yerden seyrediyordu tüm ihtişamıyla kâinatı. Işıl ışıl, rengârenk... Sonra dışına çıkıyor, kendisini seyrediyordu. Ruhunu aydınlatacak bir ışık arıyordu. Bir ışık, yolunu aydınlatacak... Bir rehber, önüne düşecek...

Kalbinin içinde yaşıyordu. Gönlünde... Kalbi de bir mağaraydı. O gizemli yerden bakıyordu kendine, yaratılanlara, yaratılışa... Yaratanı arıyordu gece gündüz, yemeden içmeden, durup dinlenmeden...

İşittiklerini, gördüklerini düşünüyor, gerçeği sezmeye çalışıyordu. Beynindeki çalkantının durması, ruhundaki sıkıntının dinmesi, gözündeki perdelerin inmesi için dua ediyor, yalvar yakar yardım diliyordu. Arzulananı ulaşmak için önce can-ı gönülden istemek gerektiğini biliyordu. Umutla istiyor istiyor ve sabırla bekliyor bekliyordu.

İnsanı insan yapan sadece akıl değildi, bir o kadar da tindi. Tin, aklın yanında gönlü de içeriyordu. Akıl sadrazam, gönül padişahı. Gönlün kökleri duygudaydı. Yalnız kalp, aşk ve şevkten ibaret değildi. Oldukça zengindi. Dolu doluydu.

Gönlünü keşfetmeye çalıştı. Gönül, akıldan önce geliyordu. Gönül edepti, edepse erdemdi. O, gönül insanıydı. Edepli ve erdemliydi.

Öylesine umutlu bir isteyiş ve öylesine sabırlı bir bekleyişti ki nihayet muradına erdi. Kalp mağarasının duvarları ışıklanmaya, renklenmeye başladı. Yıkıldı beyninin tüm duvarları, ruhuında art arda ufuklar açılmaya başladı.

Aradığı, yazılı değildi. Okumayı yazmayı da bilmiyordu. Görmeye, duymaya çalıştığı madde değildi. Uzakta da değildi. Gönül gözlerinin bebeğindeydi. Fakat görebilmek için inzivaya çekilmek, çile çekmek, nefis mücadelesi yapmak gerekiyordu. Sancılar içindeydi. Hiçbir doğum sancısız olmazdı. Ondandır bir peygamber doğacaktı. Büyük bir davayı kucaklayıp sırtlayacaktı.

Gaflet içinde değildi. Çok farklıydı. Farklılığını dünyaya fark ettirecekti. Bunca ıstırapı göğüsledikten sonra felaha ermeyi hak edecekti. Arzuladığı boyuttaki manevi zenginliğe kavuşacaktı.

Haddinden fazla iyi ve yüce gönüllüydü. Yüksek ruhluydu. Yeterli deneyim zenginliğine sahipti. Arı duru, saf ve temizdi. İçten, açık ve cesurdu. En yüksek ahlaki değerlere ve özgür bir ruha sahipti. Bedenen dünyaya bağlı olsa da ruhen göklerdeydi. Çevresindeki değerler güçsüzdü. Toplum onu daraltıyor, bunaltıyordu. Özgürlüğünde, kendi gücünü arıyordu.

Nasıl bir bebek annesini işitiyor, gönlü onu biliyor ve seviyordu. Çok daha sonra görüyor, tanıyor, varlığıyla seviniyordu. O da Rabbinin var ve bir olduğunu işitmiş, gönlünde hissetmişti. Görmemişti ama biliyordu ve çok seviyordu. Yaratılanları görüyor, Yaratan'ı düşünüyor, görmüşçesine sevinç duyuyordu.

Lacivert bir çöl gecesinde, birden bire aydınlandı her yer! Derken bir görüntü belirdi aniden ve bir ses yükseldi, kaynağı göklerden:

“İkra! ..”

Onu gördü ve işitti. Şaşırılmıştı. Heyecanlıydı:

“La edri...” derken.

La edri... Bilmiyorum... Neyi bilmiyordu? Okumayı mı? Emri gönderen de biliyordu ümmi olduğunu, ileten de... O emrin ve bilinen cevabın tekrarına ne gerek vardı? Hem, ortada okunacak bir şey yoktu. Ne bir kitap, ne bir kâğıt, ne de satır yazı... Sadece duvarlar vardı. Bomboş duvarlar... Bir insan ve bir melek... Yazı nerdeydi? Okunacak olan neydi? Bu emir ve cevap ne anlama geliyordu?

Okunması gereken bir şey olmalıydı, orada. Okuması gereken bir insandı. Ondandır başka bir de melek vardı. Onu okuyacak değildi ya... Bu ona ne sağlardı! O zaman okunacak tek şey kalıyordu. İnsan... İnsan, kendisini okuyacaktı.

Kendisini okuması emredilmişti ama o henüz nasıl yaratıldığını bile bilmiyordu. Neden yaratıldığını, nasıl olması gerektiğini de bilmiyordu. Oysa bilmesi gerekiyordu, hakir bir sudan yaratıldığını. Bir nutfeden... Nasıl evrildiğini çevrildiğini, halden hale nasıl geçirildiğini... Kendisine gören gözlerin ve işiten kulakların ne için bahşedildiğini...

Görerek, duyarak algıladıklarından ve sezgilerinden gerçeğe nasıl ereceğini... Her şeyden önce aczini bilecekti. İhtiyaç sahibi olduğunu...

"La edri..." dedi. "Bilmiyorum..."

Biliyor olsaydı, bulmuş olacaktı. Halbuki uzun süredir aramaktaydı. Aslında nefsinin aramaktaydı. Kendisini... Nerden geldiğini, nereye gitmekte olduğunu, vardığı yerde başına nelerin geleceğini... Nefsinin bilen, Rabbini bilirdi.

Kendince bir şeyleri kavramış olsa da: "Bilmiyorum." demeliydi. Bilene öğretilecek bir şey kalmazdı. O ise öğrenmek istiyordu. Öğrenmesi gerekiyordu, öğretebilmesi için. Bir çığır açacaktı!

Emir üç kez tekrarlandı. Cevap üç kez yinelendi. Melek, öyle bir sardı ve sıktı ki onu! Toprağın tohumu sıktığı gibi... Kemiklerini çatırdatırcasına! Filizin tohumu çatırdattığı gibi... Bir şeyin bir yerden fırlaması için gereken sıkma, fışkırması için gereken sıkıştırma gibi bir daralmaydı hissettiği... Belki bedeninde değil, ruhunda... Büyük bir patlama! Ani bir bilinç açılması... Big bang gibi bir olay ruhta, beyinde...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0388

Onur Bilge

0389 - YARATILIŞ

Onur BİLGE

İki görevlinin, kararlaştırılan anda, kararlaştırılan yerde karşılaşıp kaynaşması... Bir olmak ve can bulmak için yola birlikte devam etmesi... El ele, iç içe yol alması, çoğalması, şekillenmesi, donanması...

Büyük buluşmayla başlayan büyük olayın her aşaması mucize! Önce şekilsiz bir varlık, hiçbir şeye benzemeyen... Sonra kurtçuk gibi bir şey... Sorguç gibi... Tortop olmuş bir yaratık... Uzaylı resimlerindeki gibi koca bir kafa, kocaman iki göz... Ağız, burun, kulaklar... Derken kollar, bacaklar... Parmaklar, tırnaklar... Kaşlar, kirpikler, saçlar...

Doğar doğmaz aydınlık ve karanlığı fark ediş. Önceleri belki sisli puslu görüntüler... Yüzüne doğru yaklaşanı buzlu cam ardından seyredencesine algılayış... Bakanın hareketini, başını çevirerek takip ediş... Göz kasları geliştikçe, hareketliyi başını çevirmeden, gözlerle izleyiş... Üçüncü aya doğru görüntünün yavaş yavaş netleşmesi...

İşitilenlerin hafızalardakilerle eşleştirilmesi, olaylarla bağdaştırılması, giderek beyinde canlandırma yöntemiyle söylenenlerin anlaşılır hale gelişi...

Meramin önce anlamsız seslerle, sonra belli sözcüklerin yarım yamalak tekrarıyla anlatılmaya çalışılması, giderek düzgün cümleler kurmaya başlayış...

Kemiklerin ve kasların güçlenmesi, denge arayışları, düşüş kalkışlar ve ayaklar üzerinde durabilir ve yürüyebilir hale gelişi... Sonrasında her türlü hareketi rahatça yapabilirlilik...

Hiçken var ediliş, hiçbir şey bilmez haldeyken bilir hale getiriliş...

İnsan, başlı başına mucize... Her organıyla harika! Bütünüyle muhteşem! Bedeniyle, ruhuyla, duygularıyla mükemmel bir yaratılışta... Her yönüyle anlatmakla bitmeyecek özellikler taşımakta...

Görmek istemeyen için her şey sıradan, basit... Görmek istemeyen kör! Gören gözlerle bakan için görülen her şey sanat eseri... Denizler, karalar, dağlar, ağaçlar, bulutlar... Küçük bir ottan çakıl taşına, kum tanesine kadar... Okyanustan damlaya kadar... Galaksilerden sistemlere, kürelerden zerrelere kadar...

En mükemmel varlık insan... Bilinçli yaratık... Kendisinden beklenenleri idrak edebilecek kadar akıl taşımakta... Cüzi de olsa iradeye sahip... Onun için sorumlu.

İki "Oku!" emri arasında insanın yaratılışına dikkat çekilmekte...

Son derece koruma ve bakıma muhtaç, bilinçsiz bir vaziyetteyken görür, duyar, anlar, bilir ve kendisine yeter hale getirilen insan, hep farkında olması gereken bir şeyi unutmakta... Ne olursa olsun ihtiyaç sahibi olmaktan asla ama asla kurtulamayacağını... Sadece bu dünyada değil... Yaşarken de, öldüğünde de, tekrar diriltildiğinde, cennette, cehennemde, arasatta da...

Bir yaratan var, bir de yaratılan... Bir nimetler sunan var, bir de bahşedilenlere muhtaç olan... Mademki ihtiyaç sahibi, ihtiyaçlarını giderene boyun eğecek.

Allah insanı dayanıksız bir yapıda yarattı. Gözle görünmeyen bir mikrop, hastalanması veya ölmesi için yeterli... Ters bir tarafına gelen küçük bir taşla, bir darbeye hayatını

kaybedebilir. Demirden değil, taştan değil... Ne kadar güçlü olursa olsun, gücün sahibine sığınmak zorunda...

"Dünyaya gelmem! " diyemez, Azrail'e: "Ölmem! " diyemez. İki yok arasında var gibi durmakta... Yok olmaya mahkûm... Kapana sıkışmış, kaçır yeri yok! Ne yerin altından bir çıkış yolu bulabilir, ne de evreni delip gidebilir! Teslim olmaktan başka çaresi yok!

Akıl üretir, fikir türetir, bir şeyleri bir şeylerle birleştirir, bir şey yarattığını zanneder, büyüklenir. Malzemesi dışardan değildir. Buluş başka, yaratma bambaşkadır. Yaratma, yoktan var etme demektir ki Allah'a mahsustur.

Bahşedilenlerin nerden geldiğini unuttu, gücüyle gururlandı, kendisini kaybetti ve: "Ben sizin yüce rabbinizim! " dedi, halkına Firavun. Yoktan var edildiğini, bilinçsizken bilinçlendirildiğini, her an ihtiyaç sahibi olduğunu, kendisine kesintisiz nimetler geldiğini; en garibi, ölümlü olduğunu unuttu.

İlk "Oku! " emriyle, insanın neyden ve nasıl yaratıldığı gösterildi. Necis bir sudan geliyordu. Daha işin başında burnu kırılmıştı. Şöyle bir okuması gerekiyordu, başlangıcından doğuma kadarki serüvenini...

İkinci "Oku! " emriyle doğumdan ölüme kadarki aczini okumalıydı. Kerem sahibini görmesi gerekiyordu. Allah'ın tanımlanabilir derecede değil, sonsuz kerem sahibi olduğunu idrak etmesi emrediliyordu.

Allah, insana kalemle yazmayı öğretti. İnsanın bir genetik yazılımı var. Matematiksel bir yapıya sahip... Kromozom sayısından saçının teline kadar hesaplanarak yaratılmış. Karmaşık bir problem... Akıllara durgunluk! Fakat insan akıllı yaratık... Yeteri kadar zeki bir mahluk... Yazsın, çizsin, hesaplasın, anlansın nasıl yaratıldığını.

Kendisine gereken bilgi verildi. Üzerinde kafa yorsun, neyken ne hale geldiğini, ne kadar ihtiyaç sahibi olduğunu görsün, cömertçe nimetler lütfeden Yaratan'ını bulsun, bilsin!

Beyin, kalem tutmaya, yazı yazmaya, yazılacak olanları düşünmeye, kâğıda dökmeye, yazılanları okumaya, hayal etmeye, anlamaya müsait bir tarzda yaratıldı. İnsan, kelemle yazmayı becerebilir hale getirildi. Araştıracak, bulacak, yazacak... Okuyacak, düşünecek, anlayacak.

İlk mesaj... İlk iletişim... Bir şaşkınlık, bir kendinden geçiş ânı... Emirle beraber mânâ âlemine açılan bir pencere belki bir zuhurat... Kısa bir film izletilircesine insanın yaratılışına ait gösterilen gerçekler... Bir anda öze varış...

Melek, O'na sarıldı ve kuvvetlice sıktı. Kendini toparlaması içindi belki. Belki yaşananların gerçek olduğunu kanıtlamak için... Belki de İlahi elektrik akımı için gereken iletişim... Beyinden beyne bilgi nakli ve bildirilenlerin kaydı için düğmeye basış... Her ne için idiyse, bu mutlaka çok gerekli bir sarış...

"Dilini depreştirme! Biz, onu senin beynine indireceğiz."

Söylenenleri tekrarlamaya, aklına yazmaya çalışıyordu. Buna gerek yoktu. İstese de unutamazdı. Beyne İlahi kalemle yazılmaktaydı, asla silinmezdi! O, onu beyninden okuyacak, çevresine ileticecek, ezberletecekti. Çok daha sonra kalemle yazılacak,

dünyaya yayılacaktı.

Ezberlemeye çalışıyordu. Ümmiydi. Yazamazdı, okuyamazdı. Ortada ne ucu sivri sert bir şey vardı kalem olarak kullanılacak ne de düzgün bir taş, bir deri parçası... İnsan beyni vardı sadece. Muazzam yapısıyla, harika bir organ!

Ezelde kalem yazmış, mürekkep kurumuştu. Her şey Levh-i Mahfuz'da kayıtlıydı. Allah, her şeye kadirdi ve O'nun için hiçbir şey güç değildi. Seçtiği ümmi bir kuluna insanlıkla ilgili bilgileri, emir ve yasakları arşivdeki aslından okutmak da O'nun için imkânsız ve zor değildi.

Onca sıfatının içinden seçerek Rab sıfatıyla hitap ediyordu. Rab sıfatıyla insana, İlahi kalemle beyne yazmayı bellettiğini, bilmediklerini öğrettiğini bildiriyordu.

Rab sıfatıyla... Mutlak otorite sahibi, maliki, efendisi olarak... Terbiye edeni, ıslah edeni... Eğitene öğretene...

Rububiyet böyle bir şeydi. Allah'ın, bütün zaman ve mekânlarda her türlü muhtaç varlığın ihtiyacı olan her şeyi vermesi; tedbir, terbiye, malikiyet ve besleyiciliği...

"Yaratan Rabbinin adıyla oku! .."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0389

Onur Bilge

0390 - MELEKLERE İMAN

Onur BİLGE

Erkek arkadaşlarımdan biri Müslüman olduğunu söylüyor, Allah'a ve Resulüne inanıyor, meleklerle inanmıyordu. Oysa meleklerle iman, Peygamberlere imandan önce geliyordu. Meleklerle inanmayan için Efendimize inanmak söz konusu olamazdı. Peygamber olmak için emaneti teslim alması gerekiyordu ki bu doğrudan değil, melek aracılığıyla olmuştu.

Kur'an'a inanması da mümkün değildi. Melek yoksa o da yok demekti. O yoksa içindekiler de yok demekti ki o zaman ortada din diye bir şey kalmazdı.

Amentü'deki sıralama, rasgele değildi. Önem sırasına göre idi. Önce Allah'ın varlığına ve birliğine, hemen sonra da meleklerle iman geliyordu. Tevhitten sonra en önemli şarttı. Sonra kitaplara inanma geliyordu. Daha sonra da Peygambere...

Ozan, göremediği için melekleri reddediyordu. Omuzlarına fiske vurup, toz silker gibi:

"Hey! Gidin ordan! Her şeyi yazıyorsunuz, ihbar ediyorsunuz. Sizi gidi sizi! " diyordu. Sinek kovalar gibi kovalıyor, dalga geçiyor:

"Bak, gittiler! " diyordu. "Kızım, melek diye bir şey yok. Omuz başlarında falan da değil. Her şeyi gördükleri de yok. Sadece senin muhakeme yeteneğin var. İraden var. Kötü şeyler yapacağına iyi şeyler yapmayı seçmen için ille de ille sağında birinin fısıldaması mı lazım? O iyi şeyler fısıldıyor da soldaki kötü şeyler mi fısıldıyor yani! Hani o da melekti? Melekler kötü şeyler yapmaz, yapamaz, tavsiye edemez, akıllarından bile geçiremezlerdi... Yoksa o şeytan mı? Çünkü kötülüğe teşvik eden şeytandır. Gerçi ben onun varlığına da inanmıyorum ya... Zavalı günah keçisi! ..

Melek de şeytan da insanın içinde... Melek de o, şeytan da, cin de... Yok melek varmış da yok şeytan varmış da... Kâtipler oturmuş yazı yazıyorlarmış da... Elleri not defterleri, kalemleri... O zamanda kalem de yok, kâğıt da... Divitleri, hokkaları, deri tabakaları... Haydi onları göremiyoruz, deri tomarları da mı nurdan, divitleri hokkaları da mı?

Saçmalamayın ya! Bu devirde nelere takılıp kalmış, nelerle vakit kaybediyorsunuz! Neymiş, gece gündüz bizi gözetlerlermiş.

Hani onlar banyoya, tuvalete girmez, dışarıda kalırlardı. O zaman oralarda işlenen suçlar ya da kazanılan sevaplar ne olacak? Ben dedemi yıkıyorsam mesela... Gelemiyorlar, göremiyorlar diye emeğim boşa mı gidecek yani! Giriyorlarsa da fena! Çok fena! Mahremiyet diye bir şey var yani..."

Onu ikna edebilmem için etraflıca bilgi sahibi olmam gerekiyordu. Meleklerin varlığı apaçıktı. Aksini düşünmediğim için o konuda araştırma yapma lüzumu hissetmemiştim. Fakat artık çok lazımdı. Kendisini mümin sanan bir arkadaşım vardı ve imanı tehlikede idi.

Kitaplarımı karıştırdım. Rastladığım bilgileri ünlü kâğıtlarıma yazdım. Sonra mantıklı bir sıraya dizdim. Örtaya, melekler hakkında etraflıca bir bilgi çıktı. Yarın, buradan itibaren kendisine okuyacağım. Belki bu bilgiler ışığında bakış açısı değişir.

Melekler... Onlara gök halkı da denir. İlahi ışıktan yaratıldıkları bildirilen, aralarında cinsiyet farkı olmayan, yemeyen içmeyen, uyumayan, yok olmayan latif ve güçlü

varlıklardır. İbadet ve emirleri harfiyen yerine getirmek için yaratılmış, iradesiz yaratıklardır. Allah'ın sadık görevlileri... İşleri ibadet ve emirlere riayettir. Asla itiraz ve isyan etmezler. Daima iyi şeyler yapar, iyi, güzel ve doğru şeyler fısıldarlar. Kötülük yapma yetenekleri yoktur. Masum, itaatkâr ve kutsaldırlar.

Allah'ı aralıksız hamd ile takdis ederler. Yerde, gökte, her yerde bulunurlar. Diledikleri şekle girebilirler. Mesafeleri akıl almaz bir hızla kat edebilirler.

Biz nefessiz, yemeden içmeden, uyumadan yaşayamayız, onlarsa ibadetsiz... İbadete ara vermeye kalktıkları zaman adeta can çekişmeye başlarlar. Ne kadar ve nasıl olduklarını bilmiyoruz. Sayılamayacak kadar çokturlar.

Aralarında hiyerarşi vardır. En büyük melekler CAMİ kodlamasıyla anılan Cebrail, Azrail, Mikail ve İsrafil olup, bizim için en önemlisi Peygamberleri irşat eden, onları eğiten öğreten, Allah'ın emir ve mesajlarını ileten Cebrail'dir. Vahyi getiren, tebliğe memur, Vahiy Meleği... Cebrail, Resulullah Efendimize yalnızken geldiği gibi, halkla beraberken de gelmiş, irşat görevini yerine getirmiştir.

Çoğu zaman, en güzel sahabelerden Dihye kılığında gelirmiş. Bembeyaz giysiler içinde, mis kokular saçarak... Sesi çok güzel, anlatımı gayet açık, hitabeti kuvvetliymiş. Resulullah Efendimizin yanına, şeref mevkii olan sağ tarafına oturur, ona bir takım sorular yönelterek konular açar, önemli hususların işlenmesini sağlarmış. Orada bulunanlar onun gerçekten Dihye mi yoksa Cebrail Âleyhisselam mı olduğunu, oradan ayrıldığında, Efendimizden öğrenirlermiş.

Meleklerin eşrafına, İlliyyûn veya İlahi dergâha yakın olanlar anlamına gelen Mukarrebûn ya da Kerrubiyin Melekleri denmektedir. Bunlar mütemadiyen Allah'ı zikir, O'nu noksan sıfatlardan tenzih ve bütün kemâl vasıflarıyla takdîsle meşgul olup, aşkından mest olmuş durumdadırlar.

Müdebbirât Melekleri, Kâinatın idaresi, tanzimi, düzeni, nizam ve intizamı ile ilgilenirler; İlâhî kanunları uygulurlar. Hamale-i Arş isimli arşı taşıyan melekler de bunlardandır.

Bilinen dört büyük melek dışında, Cebrail'den sonra, sağımızda ve solumuzda yer alan, daima bizimle beraber olup, günah ve sevaplarımızı kaydeden kendilerine Hafaza Melekleri de denen Kirâmen Kâtibîn, yani yazıcı melekler; öldükten sonra gereken sualleri yönelten Münker Nekir adlı sorgu melekleri gibi özellikle insan için görevlendirilmiş melekler vardır. Bunların yanı sıra, ilim sohbetlerini ve zikir halkalarını takip eden, oralardan arşa yükselen nuru görerek yeryüzüne inen, avize kristalleri gibi halka halka dizilip, hazır bulunanlarla beraber zikreden, sohbet dinleyen, sayıları sadece Allah tarafından bilinen Müheyminil isimli melekler de vardır.

Bir de Siduke isimli rüya meleği vardır. İman sahipleri İcabet Saatinde uyandırılmak için dua edip yattıklarında onun sesini işiterek uyanabilirler. O ses, bayan veya erkek sesi olabilir.

Kur'an'da da sözü geçen melekler, zaman içinde çeşitli şekillerde göründüler. Peygamberler ve erenler onları gördüklerini bildirdiler. Bunlardan bazıları, kanatları gökyüzünü kaplamış, türlü mücevherlerle süslenmiş halde, göz kamaştırıcı bir parlaklık ve ürkütücü bir heybette, bazıları da insan suretinde görüldüğünü söylediler. Görenler sadece Müslümanlar değildi. Diğer semavi dinlere mensup olanlar da benzer şekilde gördüklerini nakletmişlerdi.

Gökyüzünden ordular halinde inip, savaşlara iştirak edenler de oldu. Onları, savaşmakta olan herkes gördü. Bedir, Uhud ve Huneyn'de yardımcı kuvvet olarak ordular halinde indirilen meleklerin mü'minlerle birlikte savaştıkları Kur'an'da belirtilmiş, sayıları dahi bildirilmiştir.

Melekler, Allah'ın koyduğu kuralları Peygamberlere iletip öğretirler. Onlar da ümmetlerine nakledip belletmeye çalışırlar. Bu kurallar, hayatı kazasız belasız yaşayabilmek, dünyada ve ukbada zarara uğrayanlardan olmamak için konmuştur. Trafik kurallarına benzerler. O ışık varlıklar, hayat yolunda seyir halinde olan insanları yolun sonuna kadar kavşaklardaki trafik ışıkları gibi uyarmaya devam ederler. Yol bitince görevlerini kabirdekilere devrederler. Onlar da amellerine göre cennettekiler veya cehennemdekiler...

Cennet meleklerinin başında Rıdvan ve cehennemdekilerin başında Malik, ayrıca bekçilik ve gözetimle görevlendirilmiş zebaniler vardır.

Mümin, yaşarken çok önemli bir karar verecek, hangileriyle beraber olmak istiyorsa ona göre hareket edecek. Amentü bir bütündür. "şuna inanıyorum buna inanmıyorum..." olmaz! Ya tamamına iman edilir ya da imandan söz edilemez!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0390

Onur Bilge

0391 – KİTAPLARA İMAN

Onur BİLGE

İlhan... Karanlık zamanların aydınlık yüzlü yâri... Kat kat kararan gölgeler... Kat kat katlanan perdeler... Ardına saklanan güzellikler, ulaşılamayan mutluluklar... Dile gelmez duygular, ele geçmez zamanlar...

Anılar, şiirler... Dudaklardan dökülemeyen sözcükler, tökezleyen heceler... Ünlüleri alınmış kelimeler, ünleri kayıp tümceler... Mürekkep yerine su çekilerek yazılmış mektuplar... Heba olan gayretler... Harap olan yürekler... Saatler, günler, haftalar, aylar, seneler...

Biz görmeden sevdik birbirimizi. Gözlerimizin aradığı zamanlarda göremedik, karşı karşıya geldiğimiz zamanlarda bakamadık. Oysa engel yoktu aramızda. Aradığımız da oydu. Sanki bir sütre vardı arada. Bir hicap... Bir nur, gözlerimizi kamaştıran!

Biz görmeden sevdik birbirimizi. Sadece varlığımızı hissettik. Bir de aşkımızı yüreklerimizde... Mesafelere rağmen gönüllerimiz sarmaş dolaş, yakınlaştığımızda uzak, uzak mı uzak, upuzak... Yaydan kaçan ok gibi kaçışlar... Fırlatılmış mızrak gibi saplanıp kalışlar... Zıpkın yemişçesine kıvranışlar...

İlhan... Karanlık zamanların aydınlık yüzlü yâri... Konuş, bir şeyler söyle! Bir ses, bir fısıltı... Yeter artık sustuğun! Suskunluğunla susturduğun... Konuş, konuşur! Bir şeyler de! Bir şeyler anlat! Bana olan duygularını dile getiremeyeceksin, biliyorum. Havadan sudan bahset mesela. Mesela bir masal anlat! İçinde sevmek sevilmeğe olmasa da olur. Bari sesin, nefesin duyulur.

Kimsin? Nasılsın? Neler yaptın, neler yapmaktasın? Bana kendinden bahset! Konuş Aysima! Ay Sima'yı anlat!

Biz görmeden sevdik birbirimizi. Aramızda ya bembeyaz kefen gibi keten, ya yoktan yok, çoktan çok sanal perde... Sanal daha sarp bir kayalık... Aşılması zor, zaman zaman olanaksız... Engel daha sert, daha kalın, daha da karanlık... Sıkıcı, daraltıcı, bunaltıcı, panikleştirici...

Perdenin ardına saklanma artık! Çık karanlıklardan! Lambayı yak! Aç camı, perdeyi ardına kadar! Rahatça bak, doya doya seyrettir yüzünü! Aramızda koca bir yol olsa da... Yüz hatlarımız net bir şekilde seçilemese de... Birkaç metrelik mesafe aşılmasa, karşı tarafa asla geçilemese de...

Bir yerlerden gizli gizli bakarken bakışlarıma yakalanıverdiğinde, suçüstü ele geçen yaramaz ve utangaç çocuklar gibi kaçıp, bir yerlere gizleniverme! Çekiverme güzel başını karaltıların ardına. Sadece görmek istiyorum. Yalnızca bakmak... Bu hasret nasıl diner başka türlü? Bu özlem nerde biter? Her geçen gün bir öncekinden çok daha fazla... Bu yürek bu hızla, bu hazla daha ne kadar yol kat eder?

Nedir, yüzünü gördüğümde dış dünyanın renklerinin bulanışı, birbirine karışışı, kaynaşışı? Şekillerin sınırlarının eriyip yok oluşu... Başımın sersemliği... Kulaklarımın uğultusu, dış seslere kapanması... Ya kalbimin olanca gücüyle çarpmaya başlaması, finişe kalkması? Avuçlarım ter, yanaklarım ateş!

O an... O an düşüncenin tatile çıkması... Aklın felce uğraması... Kalbin deli deli çarpması... Dizlerin bedeni taşıyamaz hale gelmesi... Dermanın kesilmesi... Dilin

tutulması... Gözlerin anlamsızlaşması, kocaman kocaman açılıp bomboş bakması... Bakışların, gözlerinden yol bularak dalmak istemesi ruhunun derinliklerine...

Susma! Susma öyle! Bana bir şeyler söyle! Ne olursa olsun anlat! İlgiye, sevgiye, aşka, tutkuya dair olmasa da... Bir masal, hiç değilse... Sen de aynı durumdaysan... Düşüncen tatilde, aklına inme inmiş, yüreğin zincirden boşanmış, dizlerin sende değil, mecalin yok, dilin lalse, gözlerinle konuş! Anlamsız anlamsız bakma bari benim gibi. Konuş gözlerinle! Bir şeyler söyle!

Ey, Semiray'ı Semiray yapan! Ey, yarı ayık yüreğine canlılık veren Kays! Kıyasıya seven, ölümüne sevdiren! Bunca iç içeyken bu ayrılık niye? Vuslat ne zaman?

Şimdi şimdi anlıyorum Peygamberimi. Yeni yeni anlamaya başladım çektiklerini. Nasıl severmiş insan, nasıl arar, nasıl kıvranmış bulamadıkça, nasıl çılgına dönermiş sevdiğini göremedikçe! Nasıl vurmuş kendini dağlara! Nasıl kapanmış mağaralara! Yemeden içmeden, uykusuz tüneksiz... Durup dinlenmeden düşünmek... Beynini yakarcasına! ..

Bu nasıl bir sevgi! .. Nasıl bir ihtiras! .. Anladıysan bana da anlat, Aysima!

Yer kırış kıyamet! Cemiyet cüzamlı... İnsan cin raydan çıkmış! Mekke karmakarışık... Kimin eli kimin cebinde belli değil. Fitne fücur, hırsızlık, gasp, zina... Kapılardaki kırmızı perdelerin ardında çığneden yasaklar... Kimden olduğu belli olmayan bebeklere varlıklı baba arayan, gözlerine kestirdiklerinin başlarına sarmaya ve üstlerine yıkılmaya çalışan kadınlar... İbadet adı altında şirk yapanlar... Zıvanadan çıkmış insanlar... En acısı, en dayanılmazı; en masum halleri, en saf bakışlarıyla koyu kurşuni kızgın cam kırıkları misali keskin kumlardan oluşan kumullara diri diri gömülen minicik kızlar... Hem de öz babaları tarafından... "Haydi! Dayıya gidiyoruz!" diyerek sevindirilen, en yeni, en iyi giysileriyle, bir daha geri dönememek üzere evden çıkarılan, avazları kumullara boğulu kalan günahsızlar...

Yer, Mekke... Dağ, Nur... Mağara, Hira.. Yıl, altı yüz on... Hazreti Muhammed kırk yaşında...

Yüreğe düşünce ateş... Düşünce ateş! .. Ateşte açan çiçekler... Ayetler... Ayetler... Bir Kadir Gecesi başlayan ve tam yirmi üç yıl süren mesajlar, Sevgili'den... Sevgili'den Sevgili'ye hitap... Sevgili aracılığıyla insanlığa... İns ve cine... Yavaş yavaş... Peyderpey... İnce ince...

"Dilini depreştirme! Biz onu, senin kalbine indireceğiz."

Ahlakı Kur'an olan kulun görevi; kula, kul olduğunu fark ettirmek ve kulluğu öğretmek. Gemi azıya almış vahşi insanlara, azıtmış kabile reislerine, yediden yetmişe herkese... Resul-üs Sakaleyn... Hem insanları irşat edecek, hem de cinleri... Alemlere hitap edecek! .. Birileri onu destekleyecek... Mekke'nin ileri gelenleri...

Kur'an'a iman, tüm kitaplara iman... O, hepsini kapsayan... İncil'i, Tevrat'ı, Zebur'u ve tüm sayfaları içeren... Doğal olarak bütün bunların asıllarını... Tahrif edilmiş hallerini değil! Bulandırılmışlarını değil, kaynaktan çıkmış en duru durumlarını... Kur'an, muciz-ül beyan... En temiz kaynaktan çağıl çağıl akan...

Bir insan seçilmiş; gelmiş, geçmiş ve gelecek onca insan ve cin içinden. İnsanların en

emininden... Mekkelilerden... Kureyş Kabilesinden... Herkesin her şeyini, gönül rahatlığıyla emanet edebildiği, yalansız dolansız, en dürüst, en güvenilir insan...

"O dediyse, doğrudur! " denebilen... İtimat edilen...

Kitaplar, bilindiği kadar değil, çok... Toplam yüz dört kitap... Küçük olanlar, suhuf... Âdem Aleyhisselama on, Şit Aleyhisselama elli, İdris Aleyhisselama otuz, İbrahim Aleyhisselama da on sayfa olmak üzere tam yüz sayfa... Musa Aleyhisselama Tevrat, Davud aleyhisselama Zebur, İsa Aleyhisselama İncil ve Muhammed Aleyhisselama Kur'an-ı Kerim... Bir de Hazret-i Hud'a gönderilen kitaptan söz edilmekte...

Tamamını Cebrail Aleyhisselam getirmiş. Kur'an, bütün suhuf ve kitapların hükümlerini nesh etmiş. Hepsini içeren hükümleriyle onları yürürlükten kaldırmış. İnsan ve cinler için tek kitap var, o da Kur'an ve kıyamete kadar geçerli. O, benzersiz, öncekiler gibi değil. Allah tarafından korunmuş ve korunacak. Onda eksiklik veya fazlalık yok. Aksini iddia eden, kâfir!

Kur'an-ı Kerim, Cebrail Aleyhisselamın her yıl, o ana kadar inmiş olanını Levh-il Mahfuzdaki haliyle okuduğu, Peygamberimizin dinleyip tekrar ettiği, doğruluğundan şüphe edilmeyen tek kutsal kitap... Yirmi üçüncü yıl içinde iki defa inmiş, tamamını okumuş. Efendimiz ve Ashab-ı Kiramın çoğunun ezberindeymiş. Çok daha sonra kaydedilmiş.

(1986 yılında 50 yıllık İslami çalışmalarından dolayı Kral Faisal ödülünü alan, İncil ve Tevrat üzerinde uzmanlaşmış bir İslam Âlimi olan Müslüman yazar ve konuşmacı, İncil ve Kur'an Hafızı Ahmed Hussein Deedat, Kur'an'ın Muciz- ül Beyan olduğunu matematiksel olarak da ispatlamış, on dokuz sayısı ile örülü olduğunu bulmuş, yaptığı konuşma ve tartışmalarla birçok Hıristiyanın Müslüman olmasına vesile olmuş.

On dokuz... Cennetle cehennem arasındaki gizemli sayı... Cennetin önünde, cehennemin üstünde... İnananlar için ispat, inkârcılar için fitne... On dokuz sırat! Karşıda uçmak, aşağıda tamak... Uçup geçen kurtulduğu, uçamayanın kaçamadığı iki yer arasındaki esrarlı asal sayı... O ve onun katlarıyla örgülü Muhteşem Kitap! O, kitaplara iman için son bir çağrı... Yapısal kanıt...)

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0391

Onur Bilge

0392 - PEYGAMBERLERE İMAN

Onur BİLGE

Kıbrıs'taki olaylar nedeniyle halkın tepkisine maruz kalan, büyük şehirlerde, özellikle İstanbul gibi bir cazibe merkezinde yaşamakta ve ticaret yapmakta olan Rumlar tedirgindi. Yıllardır yurt edindikleri bu güzelim topraklar artık onlara dar gelmeye başlamıştı. Tüccarlar dükkânlarını alelacele devretmeye, mülk sahipleri mülklerini yok pahasına satışa çıkarmaya, taşınmaz neleri varsa elden çıkarıp paraya dönüştürerek Türkiye'yi terk etmeye çalışıyorlardı. Bu azınlıkların rahatları kaçmış, yuvaları bozulmuştu. Sığınacak tek yerin Yunanistan olduğunda hemfikirdiler.

İstanbul'da, Rum asıllı Kapalıçarşı esnafı da neye uğradığını şaşırmış, boynu bükük, çarnaçar telaşa düşmüştü. Cana kastedenlerin cezasının kendilerine de kesilmesinden korkmuş, can derdine düşmüşlerdi. Korkak, mahzun ve sessiz bir göç hazırlığı içindeydiler. Asırlardır mutlu mesut yaşamakta oldukları bu bereketli ve hareketli toprakların kucağındaki sefaları sona ermişti. Artık bu kapıda kendilerine ekmek olmadığını idrak etmişlerdi. Ana kucağından inen birer yetim yavru gibi mahzun ve buruk, melul melul bakınmaktaydılar. Yaşlı gözlerle komşularına veda etmekte, hızla yurdu terk etmekteydiler.

Kökeni Rum asıllı bir Ortodoks olan Dimitri'nin atalarından bazıları 30 Ocak 1923'te imzalanan mübadele sözleşmesiyle Yunanistan'a göç etmişler, kömür ticareti yapmakta olan dedeleri ise işlerini İstanbul'da sürdürmeye karar vermişlerdi. Babası Yorgo Andreadis de küçük yaşta Trabzon'dan İstanbul'a gelmişti. Kendisi gibi Grek asıllı bir komşu kızıyla evlenmiş, Mahmutpaşa'da tekstil ticareti yapmaktaydı. Oğlu da Bursa'da yaşamakta, hem Akademiye devam etmekte hem de Kapalıçarşı girişindeki amcasına ait züccaciye de tezgâhtar olarak çalışmaktaydı. Onlar da ailecek panik içindeydiler. Kaçış hazırlığı ve telaşındaydılar.

Dimitri, gerginlik çıktığından beri okula devam edemez olmuştu. Derslerden geri kaldığı için oldukça huzursuz, bir tatsızlık çıkma ihtimalinden de son derece rahatsızdı. Korkusundan gerçek adının telaffuz edilmesinden bile çekinir olmuştu. Kendisine bir Türk ismi bulmuş, aslını saklamaya çalışıyor: "Arkadaşlar, yabancıların arasında bana Erdem deyin!" diyordu.

Virane'nin kapısı ve Viranecilerin kalpleri, Mevlana kapısı gibi herkese açıktı. Yeter ki ortamın huzurunu kaçırarak biri olmasın! Miadını çoktan doldurmuş olan bu eski Bursa evinin dağıldı dağılacak gibi duran fakat heybetinden bir şey kaybetmemiş olan iki kanatlı, kahverengi boyalı, arkası demir kol demirli antik ahşap kapısından girilince, antrenin çivit karışımı beyaz kireç badanalı eğri büğrü taş duvarına yazılan yazıların arasında, tam karşı duvarda yer alan, yeşil yağlıboya ile belirgin bir biçimde Define'nin el yazısıyla yazılmış olan "Ne olursan ol, yine gel!" yazısı hemen dikkati çekmekteydi. İçeriye girenin gözü mutlaka gayriihtiyari ona ilişmekte, ilk defa gelmişse tedirginliği gitmekte, çekingenliği azalmakta, müdaviplerinse huzurlarına huzur eklenmekte, hâsılı hepimizi evimizdeymiş gibi hissettirmekteydi. Diğer yazılar ise apayrı bir yazı konusuydu.

Dimitri de Virane abonelerindendi. Sık gelemese de mesai ve ders bitimlerinde aramıza katılmaktaydı. Son zamanlarda, okulda dışlanmaya başladığından yakınıyor, yanımıza daha sık geliyordu. Gayet iyi biliyordu ki Virane de Türkiye gibi emin bir sığınak, sıcacık bir kucaktı.

Derslere devam edemediği için not tutan arkadaşlardan defter istiyor, imtihanlara o

şekilde hazırlanmaya çalışıyordu. Bu çatı altında din, dil, ırk ayrımı yoktu. Dimitri Ortodoks'tu. Fakat dininden çıktığını, yıllardır kiliseye gitmediğini, İsa'nın kanı denilen, herkese aynı kaşıkla sunulan şarabı içmek istemediğini, bunun halk sağlığı açısından çok zararlı olduğunu, günah çıkartma, mum satışı ve para toplama gibi yollarla insanların sömürüldüğünü, kilisenin servetine servet kata kata süper bir güç haline geldiğini söylüyordu ve haklıydı da... Haklı olmadığı bir husus varsa, bütün dinlerinin böyle olduğunu iddia etmesiydi. Bu konuda büyük bir yanılğı içindeydi. Çünkü din diye lanse edilen dinlerini dahi tam olarak bilmiyordu. Bilmesi de imkânsızdı.

Son zamanlarda Budizm'e ilgi duymaya başlamıştı. Buda'yı göklere çıkarıyor: "Buddha, uyanmış, idrak etmiş, demek... Biliyor musunuz Buda kimdir? O adam mükemmeldi, aydınlanmıştı. Vaktiyle bir prensti. Dünyadan elini eteğini çekti. İyi insan ve mutlu olmak için neler yapmak lazım, onu düşündü. Kendi kafasına göre kurallar buldu. Bunu, insanların mutluluğu için yaptı. Onu çok sevdiler. Heykelini diktiler..." diyordu. Sık sık tartışıyorduk.

"O şimdi tanrı mı! ? Tahta tanrı... Başına kuş pislese, suratına akar. Silemez! "

"Öyle deme yahu! Beş yüz milyon inananı vardır bu dinin! "

"Ne dini ya? Ne dini! .. Peygamber mi olmuş! ? Saçmalama! O, olsa olsa bir düşünür, bir bilge olabilir. Peygamberlik kim o kim! .. Tövbe tövbe..."

"Budfizm en eski dindir. Bizimkinden de eskidir. Milattan beş yüz yıl öncedir. Siddhartha Gautama kurmuştur. Hindistan'ın kuzeyinde doğmuştur. Prenstir. Krallıktan vazgeçmiştir."

"O niye ortaya çıktı? Onu da biliyor musun? Hindistan'ı Aryan toplulukları işgal etti. Onların dini olan Brahmanizm'e tepki için çıktı. Siddhartha Gautama da bir takım kurallar belirledi. Kafasına göre bir inanç meydana getirdi. O zamanlar yerliler Hinduizm, Brahmanizm, Jainizm gibi batıl dinlere inanıyorlardı. Bir de Budizm eklendi. Bu devirde hâlâ nasıl öyle batıl dinlere inanıyorlar, şaşıyorum yahu! "

"Ben de on emre inanıyorum. Fena mıdır bunlar! İnsanların iyiliği içindir. Dinler olmasa yeryüzünde herkes birbirine girer! Hele çocuklar için din şarttır! Ben kendi dinime inanmam ama çocuklara demem inanmasınlar. İnansınlar! Şarttır! "

"Onlar da inanmasın! İslamiyet geldi, diğer Hak dinler gibi senin dininin hükmü de kalmadı. Hak dinlerin hepsi İslamiyet'e dâhil... Kur'an, onların hepsini içeriyor."

"Benim dinim, Budizm'e dayanır. Ondandır. İsa nerden öğrendi onları? Dokuz yaşındayken kayboldu. Onu Budist rahipler Himalayalar'a kaçırdılar. Orada öğretiler. Geldi halka söyledi. İşte İncil budur! Bütün dinler Budizm'den çıktı. Ben onun için ona inanırım. Çünkü en eski dindir."

"En eski din, Hazreti Âdem'in dinidir. Bütün dinler, birbirinin devamıdır. Birbirine bağlıdır, sonra gelen, öncekileri içerir. En son ve şu anda inanılacak tek din, İslamiyet'tir. Senin dinini de kapsar. Yüz yirmi dört bin peygamber gelmiş. En önemlileri Kur'an'da sözü geçen peygamberlerdir. Diğer kitaplarda olmayan gerçek bilgiler, Kur'an'dadır. Onu hiç okudun mu? "

"Hayır, okumadım. Hıristiyanlar sizin peygamberinize inanmazlar. Dininizi kabul

etmezler.”

“Oku da dinini ondan öğren! Dört İncil var. Sen hangisine inanıyorsun? Doğru bir tanedir. Dört tane değildir. Dördü de doğru kabul edilirse, inanırlığı kalmaz! Kur’an, İncil gibi tahrif edilmemiştir. Kıyamete kadar da dokunulamayacaktır. Tevrat, Zebur, İncil, günü geçmiş gazete hükmündedir. Hükmü kaldırılmıştır. Dört kitap da aynı kaynaktır. Allah’ın dinidir. Diğerleri değiştirilmiş olduğu için artık tek kaynak vardır. O da Kur’an’dır.”

“Bana din lazım değil! İnsan dürüst olsun, çalmasın çırpmasın, kimseyi kandırmasın, başkasının malına, canına, namusuna zarar vermesin, yeter! Din ne için? Bunun için değil mi? ”

“Evet. Onun için ama her önüne gelen kural koyamaz. Kuralları, Yaratan belirler. Peygamberlere tebliğ eder. Onlar da insanlara anlatırlar. Hak dinlerin kuralları olan ayetleri Cebrail Aleyhisselam getirir. Budist rahipler değil.”

“E, bizim rahipler hâlâ dağlarda yaşar. Budist rahipler de öyle...”

“Uzleti seçmiş olabilirler. Bu, onların aynı olduğunu göstermez. İbadet şekli bile aynı olsa, aralarında dağlar kadar fark var. O dinler bâtıl, semavi dinler Hak... Fakat diğerlerinin asılları... Ancak şimdi asıllarına ulaşmak ne yazık ki mümkün değil! Ancak Kur’an’dan doğru bilgi alınabilir.”

“Ya sen Cebrail dedin... Ruh değil midir o? ”

“Evet. Sizin inancınıza göre Kutsal Ruh...”

“Neymiş efendim, Meryem’e gelmiş de beyaz lale koklatmış... Koklamış da ondan gebe kalmış... Kim inanır buna! ..”

“Lale kokmaz. Beyaz zambaktır o. Öyle bir söylenti var. Olabilir de... Neden olmasın! ? Kokuların insanlar üzerinde tahrik edici tesirleri vardır. Bugün bunu kesinlikle biliyoruz. Erkek parfümleri kadınlarda, bayan parfümleri de erkeklerde o tür etki yapabiliyor. Hatta onlar, ona göre test edilerek üretiliyor ve piyasaya sürülüyor. Acayip de alıcı buluyor. Az maliyetle çok gelir sağlıyor.”

“Yahu kokuyla hamile mi kalınır! ? Neymiş efendim, ona hiç erkek eli değmemiş! ..”

“Hazreti Meryem, gerçekten tertemizdir. Kur’an’da adına sure inen tek kadındır! Okumaıı tavsiye ederim. Hamile kalmasına gelince... Peygamberdevesi, kendi kendisini döller. Öyle bir şey olmuş olabilir.”

“Nasıl olur ya babasız! ? ”

“Adem nasıl olduysa... Havva nasıl olduysa... O zaman sen onların yaratılışlarına da inanmazsın! İlk insanın anası babası kim? Havva’nın anası babası kim? Onu Adem mi doğurdu? Allah’ın, bir şey yapmak ve yaratmak için malzemeye ihtiyacı yoktur! Bu iş, zücaciye üretimine benzemez. Bir bitki, tohumdan da olur, kanırtmaçtan da... İlk insana, ilk hayvana, ilk bitkiye git! Bunlar kendiliklerinden mi oluşuverdiler! ? Allah, bir şeyi dileyince, o şey anında oluverir. Bir araya gelen yumurta ve sperm de kendiliklerinden döllenivermezler. Onlara “Ol! ..” emri gelir ve o, Allah tarafından,

O'nun dilediği gibi Őekillenirler. Üstelik sadece maddeden ibaret de değildir. Bir de ruhu vardır ki en önemli tarafı odur! "

"Meryem konuşamadı..."

"Allah ona konuşmamasını söyledi. Çocuğu işaret etti. Hazreti İsa konuştu. Dünyaya gelmesi de mucizevi bir olay olan bebek, birkaç günlükken peygamber olarak gönderildiğini bildirdi. Böyle bir mucize gerçekleşmeseydi ona kim inanırdı! "

"Yok beşikte konuşmuş da... Palavra bunlar! Dinleri insanlar icat etti. Yeryüzünde düzeni sağlamak için. Fakat iyi kurallardır. Çocuğum olsa, elinden tutar kiliseye götürürüm ama o Őaraptan içirtmem! Aynı kaşık herkesin ağzına girip çıkıyor."

"Çocuğunu bırak da sen kendine bak! Buda'nın heykelinin önünden kalk da Allah'ın huzuruna çık! Fareleri sütle besleyip ineklere tapanlardan bir farkın olsun! Heykeller süt içmez! Onlara da süt içirenlerle bir olma! Yukarıdan dökerler, aşaağya akar, ona faydası olmaz! Ahşap tanrının da sana faydası olmaz! "

"Neden öyle söylüyorsun ya? İnekler faydalı hayvanlardır. Saygıyı hak ediyorlar."

"Allah, yararsız hiçbir Şey yaratmamıştır. Yaratmamıştır ya... Seni niye yarattı, bilmiyorum! Kendine bile yararın yok! Allah ıslah etsin seni! "

"Ya neyim var benim? Kime ne zararım var? "

"Zararın da yok yararın da... Bu kafayla gidersen hiçbir zaman da olmayacak. Kendi inanmadığına çocuğunu inandıracakmış! "

"Sen inanıyor musun ona? "

"İnanıyorum. Âdem Aleyhissam ile Hazreti Muhammed arasındaki bütün peygamberle inanıyorum. Kur'an'da adı geçen geçmeyen bütün peygamberlere... Benim dinimin şartlarından biri bu! Adam Âdem'dir, David Davut'tur. Benim İbrahim dediğime sen Abraham, Yusuf dediğime Josef dersin. Aaron Harun, Johannes Yusuf, İzak İshak, Jakop Yakup, Moses Musa, Samuel İsmail, Younes Yunus, Salomen Süleyman... İdris, Nuh, Hud, Salih, Lut, Eyyub, Őuayb, Zülkifl, İlyas, Elyasa, Zekeriya, Yahya, İsa... Bunlar Kur'an'da adı geçen, belli topluluklara gelen peygamberlerdir. Son peygamber Hazreti Muhammed Aleyhissalam ise bütün insanlığa gönderilmiştir. Eva Havva, Maria Meryem... O Meryem ki gelmiş geçmiş gelecek en büyük ve en seçkin üç hanımdan biridir. Hazreti Hatice, Hazreti Fatıma, Firavun'ın karısı Âsiye ve Meryem..."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0392

Onur Bilge

0393 – AHİRET GÜNÜNE İMAN

İOnur BİLGE

Ben, Giritli Mahallesinde doğup büyüdüm. Giritlilerin arasında... Çok sıcakkanlı insanlardı. Fırsat buldukça bir araya gelmekten hoşlanırlardı. Erkekleri Şarampol'deki iki kahvede, kadınları kapı önlerinde veya kabul günlerinde toplanır, nedense hep hararetili hararetili konuşurlardı. Hem de yüksek sesle... Kavga eder gibi... Hep birden... Bir taraftan dinler, bir taraftan konuşurlardı. O gürültüden ne anırlardı! ? Aralarında bulunduğum zamanlarda kime bakacağımı, kimi dinleyeceğimi şaşırırdım! Zaman zaman bir aklıevvel çıkar:

"Yeter be! ..Kadınlar hamamına çevirdiniz burayı! " "Birer birer konuşun da eyi anayalım! " "Kafam şişti be! .." falan derdi. Kısa bir sükûnun arkasından tekrar sesler yükselir, sonra yine aynı terane devam ederdi. "Mânâm! .. Ne deyom size ben? Bak, hiç duyuyolar mı! Eski hamam, eski tas! .. Ben gidiyom evime! " diye yerinden kalkmaya kalkışan olursa hemen yatıştırmaya çalışırlar, ondan yana çıkarak birbirlerine: "Yavaş morisi! " "Gitçek kakomira! " "Kaçse kaçse! " dibi şeyler söylerlerdi. Fakat değişen bir şey olmazdı. Çünkü o hususta, Yunanlıların karakteristik özelliklerini taşıyorlardı.

Dimitri Andreadis de onlar gibiydi. O yarım Türkçesiyle hep kendisi konuşmak istiyordu. Konuşmaya başladı mı kendisini kaybediyor, kimseyi duymuyor, duymak istemiyordu. Onun için ona bir şey anlatmak, deveye hendek atlatmaktan daha zordu! Bazen inadına cebelleşiyor bazen de susmayı tercih ediyordum. Onunla uğraşacak hiç halim yoktu. Yorgun ve uykusuzdum. Zorla sataştı:

"Semiray! Sen var ya... Ölecece, dirilecece... Gidecece oraya... Cennete... Pilavlar yicene... Gelsin huriler, gitsin Nuriler... Oh! .."

"Sen ne yapacaksın? "Gel bakalım buraya! .. Ne yaptın dünyada sen? " diye soracaklar sana. Sen de: "Saz çaldım, saz..." diyececece. "Haydi bakalım şimdi de oyna biraz! .." diyececece. Romanlar Kocaoğlanlara oynamayı korlar üstünde yürüterek nasıl öğretiyorlarsa, sana da öyle öğretececece, ateş dansını! "

"Ben de cehenneme gidecece. Öyle oynayacam! Saz orda, caz orda... Şarkıcılar, dansözler... Ne yapcam ben cennete ya! Sigaramı yakacak ateş bile yok orda! "

"Oynayacaksın! Hem öyle bir oynayacaksın ki bir daha hiç duramayacaksın! .."

"Sen inan, inan! Bekle, dirilcem diye! Dirilecece, dirilecece... İyi bekle! .."

"Sen nereye kaçacaksın? Yeri kazsan içine girsene, orası da Allah'ın mülkü... Göğşe merdivene dayasan, orası da Allah'ın mülkü! .."

"Öldün mü bitti! .. Bir daha gelmek yok! Kim geldi? Giden geliyo mu! ? Sen bekle dirilcece de şöyle olacak da böyle olacak... Hikâye... Bana da öyle dediler çocukken, çok küçüktüm, inanıyodum. Şimdi inanmıyom ama çocuklar için iyidir. İnansınlar, hırsızlık yapmasınlar, yalan söylemesinler... Yoksa kötülük artar. Dünya yaşanmaz hale gelir. Herkes birbirine girer! "

"İnanmıyorsun, öyle mi? "

"İnanmıyom tabi. Hepsi palavra... Bana masal anlatma! Ben buyudum."

"Dimitri! Sen annenin karnındayken biri sana deseydi ki: "Sen suda balık gibi yaşamakta olduğun bu akvaryumdan çıkacaksın! " "Nasıl çıkacam ya! Buradan su bile çıkmıyor! Her yer kapalı! " diyecektin. Deselerdi ki: "Seni bu üç karanlık içindeki en emin yerde var eden Allah, çıkarmaya da kadirdir." "Yok ya! Olmaz öyle şey! " diyecektin. "Artık su içinde değil, hava içinde yaşayacaksın. Öyle tortop durmayacaksın. Ayağa kalkacak, yürüyecek, koşacaksın! Hem dışarıda başkaları da olacak. Onlarla tanışacaksın! Önceleri süt emeceksin. O süt, annenin bedeninden çıkacak. Sonra güçleneceksin. Dişlerin çıkacak. Yemek yiyeceksin. Konuşacaksın, okuyacak yazacak, çalışıp para kazanacak, evleneceksin barklanacaksın, çoluğun çocuğun olacak..." "Bana masal anlatma! Olmaz öyle şey! Ben dışarıda yaşayamam! " diyecektin, en başta. Sonra diğer her şeyi reddedecektin. Öyle değil mi? "

"Orası öyle de..."

"Orası öyle de burası da böyle işte! Yani artık bunların böyle olduğunu gördün, yaşadın, anladın! Fakat henüz ölmediğin için ölüm ötesi hakkında söylenenlere inanmıyorsun, orada göreceğ ve hepsini yaşayarak öğreneceksin, öyle mi? "

"E, bakamaz bakalım. Dediğin gibiyse... Ya benim dediğim gibiyse? "

"Dediğim gibiyse vay haline! .. Dediğin gibiyse bana bir şey olmaz! Egal! .. Sen düşün, şimdi! Şimdiden iyi düşün! .. Bu iş oyun değil! Sen de cenin değilsin! Cenin inansa da olur inanmasa da... Dünyaya gelir, yaşayarak öğrenir. Bunun bir müeyyidesi yok ama sen yetişkinsin, sorumlusun! Sorgulanacaksın! Kendine güveniyorsan, hodri meydan! .."

"Sus be! .. Kafamı karıştırma benim! İnanmazsamış... Ben Müslüman değilim ki! Onu sen düşün! "

"Senin dininde de var iman mevzuu. Dört kitapta da var. Tüm Peygamberler haber vermiş. Cenin nasıl çıktıysa o ortamdan, oraya ölüp buraya dirildiyse, sen de buraya ölüp oraya dirileceksin. Önce arabayı mezarlığa park edecek, ruh olarak yoluna devam edeceksin, sonra da bedenleneceksin."

"Ne zaman bedenleneceğim ya? "

"Bedenleneceksin tabii! Ortama uygun bir bedenin olacak. Nasıl cenin olarak kalmayıp, zamanla gereksinime göre gereken şekle büründürüldüysen, orada da aynısı olacak. Oranın yaşam şartlarına uygun şekli alacaksın."

"Ya bu kadar insan gelmiş geçmiş bu dünyadan! Bunların hepsi nasıl dirilir, düşünsene! İsa'dan sonra değil bu dünya, ondan önce milyar yıllar var! Hey, kendine gel! .. Kimler geldi geçti! Öldü bitti gitti, yok oldular! "

"Dimitri! O senin dediğin: "Yandı bitti, kül oldu! " masalların sonunda söylenir. Bu masal burada bitmeyecek. Burada filmin fragmanı seyrediliyor. Daha film başlamadı."

"Milyarlarca insan... Kim tutacak onları kafasında? Kaşısı nasıldı, gözü nasıldı? Boyu bosu... Şekli şemali? "

"Levh-i Mahfuz'da her şey kayıtlı! Yaratılan ve yaratılacak olan her şey, harfi harfine... Hazreti Adem'den itibaren zincirleme tüm insanoğlu... Cenininden ihtiyarına kadar..."

Genetiği, RNA sı, DNA sı... Parmaklarının uçlarına kadar düzeltilecek. Yani parmak izlerine kadar...Kimliklerini inkâr edemeyecekler. O denli! Hatta hesaplaşmak için hayvanlar da bedenlenip huzura getirilecek. Sen de şeytanınla gelirsın artık! ..”

“Gülme be! Kafamın tasını attırma! ”

“Hangi kafanın? Orda bir şey var da... Tas gibi yani ama içi boş! Tın tın! .. Fırlar mı fırlar! ..”

“Bana diñ min lazım değil arkadaşım! Ben böyle yaşarım, kötülük yapmam. Ölür giderim! İşte öyle! Bitti! ..”

“Oh, ne kolaymış! Neden zorlanıyor bu insanlar? Durduk yerden iş açıyorlar başlarına! Öyle değil mi? Dimitri’ye sorsunlar. O, kolayını bulmuş! İnanmaz, karışmaz, çekilir kenara! Bitti! .. Bitti, öyle mi? Sen muafsin! İsrail sür üfleyecek, kıyamet kopacak, herkes kabirlerinden kalkıp Rablerine doğru koşacak, sen: “Bana kimse dokunmasın! Ben inananlardan değilim! ” mi diyeceksin! ? Oh! Ne âlâ memleket! .. Senin ne ayrıcalığın var! ? ”

“Ne mecburiyetim var? Mecbur muyum! ..”

“Mecbursun, arkadaşım! Mademki dünyaya gelmişsin, mademki bilinçlisin, sorumlusun! Kendi kendini yaratmadın! Seni Yaratan nasıl yarattıysa, öyle öldürecek, tekrar yaratacak! Seni yaratırken sana mı sordu! Öldürürken sana mı soracak! .. Dilediğinde diriltirken: “Dirilmem! ..” mi diyeceksin! ? Kendinde buna güç bulabiliyorsan, sen bilirsin! Dilediğini yap! Bana ne? Sen cennete gideceksin de bana yer mi ayıracaksın! .. Cehenneme zümera! ..”

“Ne demek, cehenneme zümera? ”

“Cehennemin dibine git! ..”

“Bana mı dedin? ”

“Sana dedim! Sen tercih ettin! ”

“Ya, kim biliyo ölümden sonrasını? Kimse...”

“Ölüm sonrası, iman eden, iyi işler yapan, birbirlerine hayrı ve sabrı tavsiye edenler için bedensel acıların bittiği, huzur ve mutluluğun hüküm sürdüğü, günahkârlar ve kâfirler içinse ruhsal ve bedensel yangınların alevlendirildiği süreç... Müminler ölmez! “Ölürse hayvan ölür! İnsan ölesi değil! ..” diyor, Yunus. Hesaplaşma bittikten sonra hayvanlara: “Türap olun! ..” denir. Toprak olup giderler. İnsan, ya cennette ya cehennemde ya da Arasat’tadır. İnsan hayatı, dünyayla sınırlı değildir. Yaratan, ezelden ebede yaşarken, en şerefli yaratık olarak yarattığı insan da sonsuza kadar yaşamaya programlıdır. Onun için çevresinde bunca ölen varken öleceğini hiç aklına getirmek istemez, hiç ölmeyecekmiş hissi içindedir. Zaten bu his ona Allah tarafından verilmiştir. Çünkü hayat, birkaç yerinden bölünmüş olmasına rağmen sonsuzdur.

İnsan yoktan var edilir, su içinde yaşar. Plesenta içindeki o hayatı biter. Anadan ayrılınca, bir anda ölür ve dirilir. Yani ilk defa tek başına teneffüs etmeye başlar. Bağımsız olarak yaşadığı dünya hayatında, ergenlik döneminden itibaren yaptığı ettiği

her Şeyden sorumludur. Buradaki hayatının bitişi, ikinci lmdr. Nasıl yoktan yaratıldı, öldürüldü, tekrar diriltildiyse, aynı Şekilde tekrar öldürülür ve bir daha ldrlmemek üzere tekrar diriltilir. Orası, lmn öldürüldüğü yerdur. Yani orada bir daha ölmek yoktur.”

“Nasıl yok? Bir yerde biter! Bitmez mi? ”

“Düşünsene! Cennettesin ve ölüm korkuŐu içindesin! O zaman cennetin dünyadan ne farkı kalır! Orada ölmeyi kim ister! .. Değil lmek, Őehitlerden başka kimse dünyaya dahi dönmek istemez ama cehennemdeki herkesin en büyük arzusu ölmektir! .. Hayvanlar gibi toprak olup gitmek... Hayvan gibi sorumsuzca yaşamış olmalarının cezasını feci halde çekmektedirler! .. Fakat lemezler! Asla! Bir yaşama hakkı daha talep ederler ama  hak herkese bir kere verilmiştir ve bir daha asla verilmeyecektir! .. O zaman adalet nerde kalır! ? Cehennem ateşi nasıldır, bilir misin? Cehennem azabı nasıldır! ? ”

“Aman, sus be Şimdi! .. Ateş mateŐ yok Şimdi! .. Azap mazap... f! .. Daha lmedik! ”

“Ben de onu söylüyorum. Daha lmedik. İman etmek için zamanımız var. İŞ işten geçtikten sonra neye yarar! .. İman, tekrar yaratılana kadar... Orada imana gerek yok artık. Çünkü iman edilmesi gereken her Şey apaçık ortada olacak! ”

“Ya sen ne yaptın bana ya! Kafamı allakbullak ettin! Tepe takla oldum. Ayaklarım havada, kafam yerde... Düzelt beni! ..”

“Hangi kafan? Kafasız Şey! ..”

“Gülme! Gülme! ..”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0393

Onur Bilge

0394 - KADERE İMAN

Onur BİLGE

Bu cumartesi öğleden sonra Virane'de Işıl'ın doğum gününü kutladık. Sarı bir elbise giymişti ve ona çok yakışmıştı. Olayı çok önemsemiş olacak, saçlarını yaptırmış, iddialı bir makyaj yapmış. Oldukça hareketli ve neşeliydi. Oynadı, zıpladı, güldü güldürdü. Hemen hemen tam kadro oradaydık. Doyasıya eğlendik. Ne kadar da ihtiyacımız varmış!

Koca bebek yirmi bir yaşına girdi. Onca mumu bir nefeste söndüremedi bile. Belki de pasta çok büyük olduğundan her yere nefesi yetmedi ama herkes taksimattan payını alabildi. Sonradan gelenlere kalmadı yalnız. Ne yapalım! Vaktinde gelselermiş.

Kucağı hediyelerle doldu. Sonra onları masanın üstüne sıraladı ve birer birer açtı. Paketlerin içinden değerli ve gerçekten ona gerekli şeyler de çıktı, gerekli olmayanlar da... Hatta bazıları hiç olmayacak şeyler paketlemişler, espri olsun diye! Tuhaf şeyler... Onlarca belki komik ama buraya yazılamayacak nesnelere...

Dede, masanın üzerindeki pasta itinayla dilimlenirken dikkatle izledi ve:

"İşte hayat da böyledir, gençler! " dedi. "Taksimata rıza..."

"Ne demek istedin, dede? " diye sordu Neşe.

"Kader... Takdir-i İlahi..."

"Yani ne? Nasıl? "

"Her birimiz için birer pay vardır. Tabağımıza ne konursa, o! Bizim yapmamız gereken, razı olmaktır. Taksimata rıza..."

"Yani kaşığıımıza ne gelirse mi? "

"Evet, ya! Yapacak başka bir şey var mı! ? Kader..."

"Ne zamandan beri aklımda... Bu konuyu açmak istiyorum, hiç uygun bir ortam olmadı. Sahi dede, kader nedir? Hani şu alinyazısı dedikleri... İnanmamız gereken... Bir türlü kabullenemediğimiz, zaman zaman isyana varan sesler yükselttiğimiz... Çok merak ediyorum, nasıl izah edeceğini."

"Neşe, kızım! Kader, Allah'ın, irademizi ne yönde, nasıl kullanacağımızı, ne yapacağımızı önceden bilip, yazmış olmasıdır." diye cevapladı, Define, piposunu tüttürerek. "Kötü bir şeyle karşılaşınca çok üzülmememiz, olayı sükûnetle kabul etmemiz için bir nimettir. Kader tesellisi, bizim 'vah tüh' diyerek kendimizi yeyip bitirmememiz; 'kader böyleymiş' diyerek, hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam edebilmemizi sağlamak, yani mutluluğumuz içindir." dedi, rahatlatıcı bir sesle. Mahir, rahatsız görünüyordu. Suratını ekşiterek müdahale etti:

"Arkadaşlar! Bu mevzu çok hassas bir mevzudur. Kader konusunun açılması ve tartışılması, itikadı zayıf kişileri kötü yöne sevk edebileceği için Peygamber Efendimiz tarafından men edilmiştir." Işıl'a gün doğmuştu. Hafif hafif kırılarak, gevşek gevşek sırıtarak:

"Madem Allah beni böyle yarattı, benim suçum ne! ? Madem yaptıklarımı da yaratıyor, neden beni yargılıyor? " der demez Mahir, daha fazla konuşmasına fırsat vermedi:

"Bu çok tehlike bir mantık yürütme! .. Kaderiye denilen fırkayı helak eden düşünce... Bir daha duymayayım! .. Allah insanı yaratır, iyiyi ve kötüyü de yaratır. İradesi ile tercihini ne yönde kullanırsa, ona o yolu açar. Kimseye haksızlık etmez, hak etmediğini vermez! " diye atıldı. Elindeki teksir kâğıdını büküyor, öfkesini belli etmemek için zoraki de olsa gülümsüyordu."Aklını ve tüm olanaklarını kullanmayıp, tedbirini almayıp, amiyane tabirle, eşeğini sağlam kazığa bağlamayıp, sakat, eksik, hatalı iş yapan, suçu kadere yükleyemez! O, tamamen onun ahmaklığındandır. Hata yaparsa cehennemi boylayacak, yapmazsa cennete ulaşacak. Tercih kendisinin..." Işıl, tam ortamını bulmuştu. Zembereği boşalmış saat gibiydi. Susturabilene aşk olsun! :

"Her şeyi yapan eden Allah'tı hani! ? O'ndan habersiz, O'ndan izinsiz yaprak bile kıpırdamazdı... Beni böyle yaratan da O, yapacaklarımı daha aklımdan geçirmeden bilen de yaptıklarımı izin veren de..."

"Kaderi Yaratan, cüz-i iradeyi de vermiş. Kader gümrah bir ırmak, çavlan ya da... İnsan, çoğu zaman aciz bir yonga parçası gibi... Adeta küreksiz kayık, bazı hallerde... Kadere 'doğmam' diyemez, ecele 'ölmem' diyemez. Onun dışında, Sırat-ı Müstakim'de dümdüz gidecek. Sağı solu uçurum, karşısı cennet! " diye söze girdim. Bu konuda epey kafa yormuşa benziyordu. Hemen itiraz etti:

"Cüz-i İrade nedir, Külli İrade karşısında? Biz neyi, ne kadar yapabiliriz, O dilemezse? Tedbir neyi engelleyebilir, 'Ol! ..' emri gelirse? O istemeden yaprak oynamıyorsa, kim ne yapabilir! ? Yeter ki karar çıkmaya görsün! .." O zamana kadar keyifle çayını yudumlamakta, konuşulanlarla alakadar değilmiş gibi durmakta olan İhsan da ona iştirak etti:

"Yoksa biz riya mı yapıyoruz? Amentüde eksiklerimiz mi var? Kollarımızı sıvayıp geçiveriyoruz işin başına, bir şey yapabileceğimiz gibi. "... ve bil kaderi, hayrihi ve şerrihi min Allah-ü Teala..." demiyor muyuz? Biz kadere inanan insanlarız. Hayır da şer de Allah'tan... Sebep halk ediyor, olması veya olmaması için. Başında da sonunda da hep O'nun dediği, dilediği şekilde oluyor. Her olmuş olacak O'na bağlı..." Işıl daha da güçlenerek, iddiasını ispatlama hamlelerine devam etti:

"Allah-ü Teala: "Cennetliklerin yaptıklarını yaparlar, cehennemlik olarak; cehennemliklerin yaptıklarını yaparlar, cennetlik olarak ölürler! " diyor. Bu ne demek? Neticede sevdikleri, seçtikleri kurtulacak, yine O'nun yardımıyla... Affederse O affedecek, affetmezse helak edecek! "Benim iznim olmadan kim şefaate edebilir! ? " demiyor mu! .. O zaman... Birer zavallıyız, deli deli akan kader ırmağında. Boşu boşuna kulaç atıp yorulmak, akıl kârı mı? "

Define kızmaya başlamıştı. Az daha masayı ters çevirecekti! Hızlı hızlı nefes alıyor, burnundan soluyordu! Bir tatsızlık olmasından korkuyordum. Işıl'ı aforoz edecek diye ödüm patlıyordu! Zaten kader vurmuş! Psikolojik yardımla ayakta duruyor... Zaman zaman akıl hastanesine yatıyor. O da istemezdi o hale gelmeyi ama kader! Belki de gerekli ve yeterli tedbiri almadığı için... Her nedense işte, başından o menhus olay geçmiş, ruhunu allak bullak etmişti! Onu o talihsiz olay böyle isyankâr yapmıştı zaten. Ya o sorumsuz gençler! .. Bir genç kıızı harca yitiren, hayatını birkaç dakikada mahveden canavarlaşmış insanlar! .. Allah onlara, öyle yapmalarını mı söyledi! Hayır! .. Onlar, yapılmaması gerektiğini bile bile yanlış yaptılar! Hem varsa vicdanlarını

karaladılar hem de büyük günahlar yüklendiler. Bu kızcağızın vebalini mutlaka çekecekler!

Define, başka zaman olsaydı hemen feveran ederdi. Demek ki o davranışı bugüne yakıştıramadı, ağzımızın tadının bozulmasını istemedi. Önce piposunu masanın kenarına bıraktı. Derin bir nefes aldı. Sandalyesinin arkasına yaslandı, umduğumdan da büyük bir olgunlukla, sükûnetini muhafaza ederek, ağır ağır, tane tane cevaplamaya başladı:

"İşil, evladım! Kader tartışılmaz! İmanın esaslarındandır. Savaşları çıkartan da bitirecek olan da Allah'tır. Kuşkuları veren de hakikati bulduracak olan da O'dur. Her şeyi ezelde takdir etmiştir. Bakarsın adam günahkârdır, cehennemliktir, bir tövbe eder, anasından doğmuş gibi olur, günahları da sevaba döner, cenneti kazanır; diğeri cennetliklerin yaptıklarını yapmıştır, son anda isyan eder, cehennemlik olur! İsyân etme! .. Allah'ın izni olmadan kimse kimseye şefaât edemez! Herkes kendisini kurtarmaya çalışacak! Doğru yolda yürüyecek, yanlışta sapmayacak! Yapacaksın edeceksin, sonra suçlu kadere mi yıkacaksın! ? Allah akıl vermiş fikir vermiş, Peygamberler, kitaplar göndermiş, yol göstermiş, uyarmış..."

"Ya başımıza gelenler, dedeciğim? Ya başımıza gelenler? "

"Takdir-i İlahî, evladım! Böyle dememiz istenmiş. Aksi halde geriye döner döner kahrolursak, bugünümüzü yaşayamayız. Ruhumuz huzura kavuşamaz. Seni çok iyi anlıyorum. Hepimizin hayatında inişler çıkışlar olmuştur, olacaktır da... Dün, dün de kalmıştır. "Kader! " deyip geçmeli, fazla irdelememeliyiz. Yapacak bir şey yok! Şimdi elimizde bugün var. Bu zaman, bu an var. Bu anı yaşamaya bakmalı, gelecek eğer varsa, ne tür güzellikler oluşturabiliriz, onu planlamalı, gerçekleştirmeye çalışmalıyız. Yapılacak başka bir şey var mı! Geriye dönüp bir şeyleri düzeltmemiz mümkün mü! Allah, unutmama nimetini de bahşetmiş. İyi şeyleri capcanlı tutmaya çalışabilir, onları tekrar tekrar hatırlayarak avunabiliriz. Kötü şeyler aklımıza gelse de hemen uzaklaştırmaya çalışmalı, unutmama ilacını kullanmaya gayret etmeliyiz. Hatasız kul olmaz. Bilerek bilmeyerek yaptığımız hatalar varsa, tövbe silgisini kullanmalı, aynı deliklerden yılanlara parmaklarımızı ısırttırmamaya dikkat etmeliyiz. Allah bizi iyi veya kötü olaylarla karşılaştırır ve dener. Nefislerine yenilenler yanlışta saparlar, cüzi iradelerini kullananlar dosdoğru yolda ilerlemeye devam ederler. Bu yolun bize açılması, kötü yolların kapanması için dua ederek Allah'tan yardım talep ederiz. O da bize yardımcı olur."

"Neden başımıza geldi o olaylar? "

"Başımıza gelenler bizim ihmalimizden hatamızdan da olabilir, hiç hak etmediğimiz halde de olabilir. Olacağı varmış, olmuştur. Neticede olayda suçlu olanla olmayan bir değildir. İyilik de kötülük de hardal tanesine kadar kayda geçmektedir ve mutlaka ama mutlaka karşılığı verilecektir. Biz, sabredersek kazananlardan oluruz, kötülük eden kendisine etmiş olur. Nedir, biz bu dünyada biraz üzülür, sıkıntı çeker, orada mutlu olanlardan oluruz. Onlar da vicdanları varsa burada da azap çekerler orada da cezadan kurtulamazlar. Başımıza ne gelirse gelsin, hatalıysak tövbeyle, değilsek sabırla yolumuza hiçbir şey olmamış gibi devam etmeye çalışmalı, asla geriye bakmamaya gayret etmeliyiz."

"İyi ama dede..."

"Dedesini medesi yok, İşil! .. Ne olursa olsun, biz kötülüğe, günaha, harama, kine öfkeye

değil, iyiye güzele doğru direksiyon kırarak yaşamak zorundayız. Kendimizi nefsimize bırakırsak, nefsimiz hayvanlarını üstümüze salar, kolayca fetheder benliğimizi. Ameller, niyetlere bağlıdır. Niyetlerimiz halis olsun, günaha batmamaya çalışalım, Allah'tan bizi doğru yola iletmesini isteyelim, mutlaka yardımını ulaştıracak, bizi koruyacaktır. Dua edelim, Allah'a sığınalım! Allah kimsesizlerin kimsesidir. Kötü durumda olanların hayatlarını güzelleştirmelerine yardımcı olur, işleri güçleri rast gider, yüzleri güler."

Nazan'ın derdi eşiyeydi. Onu bir türlü gözü tutmamıştı ve her fırsatta yerden yere vurup duruyordu. Onun eline de fırsat geçmişti:

"Ya evliliklerimiz, dede? Onlar da kader, değil mi? "

"Evet, Nazan. Onlar da kader... Allah kime kimi yazdıysa... Ben de ablasına niyetlenmişim, o fabrikatörün oğluyla evlendi, bana kardeşi kaldı. Allah onu yazmış. Ondan da üç çocuğum olacakmış. Evliliğimiz de bir zamana kadar sürecek ve bir yerde bitecekmiş. Birleştiren Allah, ayıran Allah! Dilediğinde beğendiriyor, seçtiriyor, dilediğinde yolları ayırıyor. Vardır muhakkak bir hikmeti... "Hayır gibi görünenin içinde şer, şer gibi görünenin içinde hayır vardır ama siz idrak edemezsiniz! " demiyor mu! Belki evliliğimiz devam etseydi sizlerle bir arada olamayacaktık. Çünkü bir bilerseniz ne kadar kıskançtı! "

"Ayrılık, kendi irademizle olmuyor mu? Yani bu kararı biz almıyor muyuz? "

"Ayrılmayı tavsiye etmiyor, ona engel de olmuyor. Fakat haksız yere yuvayı yıkan sorumluluktan kurtulamaz! Aile içindeki bir takım olumsuzluklara tahammül edebilene de büyük sevap vardır."

"Herkes evleniyor, ya sabrediyor ya ayrılıyor. Evlenmek önce çok cazip geliyor da..."

"İnsanlar, nesil oluşturmaya programlı... Kimin kiminle evleneceği, ne kadar evli kalacağı, beraberliğin ölümle mi boşanmayla mı biteceği, her şey Levh-i Mahfuz'da yazılı... Her hadise için bir vakit tayin edilmiş. Zamanı geldiğinde, bizi, ezelde tayin ettiği kişiye yönlendirilerek evlilikle iki yarımın birleşimini sağlıyor. Böylece nesil devam ediyor. Karşılaşmalar, arkadaşlıklara, beraberliklere, dostluklara temel olabiliyor. Böylece insanlar birbirleriyle deniyorlar. Ezelde takdir edilen kader tıkır tıkır işliyor, işlettiriliyor. Hiç aklımızda olmayan biri, aniden hayatımıza giriyor ve gelecek canlar dünyaya geliyor. Hayatın başında bu... Üretim aşamasında... Bakım aşamasında da yardımlaşma ile canlı varlıklar büyütülüyor. Bütün bunların oluşmasında sevgi, tutkal olarak kullanılıyor. Eşleri birbirine ve onları evlatlarına o nimet bağlıyor. Sevginin bittiği yerde kopuşma başlıyor. Onu hep capcanlı tutmaya çalışmalıyız. Hayatın bu çağında, ileri safhasında ahiret yolculuğu hazırlığı hızlanıyor. Mesela ben artık o aşamadayım. Ecelim için de bir zaman tayin edilmiş. Ne bir saniye öne alınabilir ne de bir saniye ileriye atılabilir. Bilmem anlatabildim mi? "

"Anlıyorum, dede. Ayıla bayıla evleniyoruz, sonra vaktiyle fark etmek istemediğimiz ya da fark ettiğimiz halde önemsemediğimiz aksaklıklara tahammül edemez oluyoruz, ayrılmak için planlar kurmaya başlıyoruz."

"Ayrıldığımızda sınavlarımız bitecek mi, güzel kızım? Yani bir daha denenmeyecek miyiz? Ya da İlahi Planda başka roller verilmeyecek mi! Hayatlarımız güllük gülistanlık mı olacak! Gelen gideni arattırır! Bunu kulağına küpe et! "

"Annem diyor ki: "İnsan kaderinden kaçamaz! Sen gitmeden, kaderin gider oturur, gideceğin yere! .. Fakat ben yine de gelecek için güzel hayaller kurmaya devam ediyorum. Gerçekleştirebilecek miyim, bilmiyorum."

"Yapmak istediklerimizi tasarlamak bazen yeterli olamıyor. Biz tek başımıza değiliz trafikte. Dilediğimiz yoldan gitmemiz her zaman mümkün değil. Yol kapalı olabilir, biz hatalı seyretmesek de biri bize çarpabilir. Çevirme olabilir. Hedefe varmak, yalnızca bize bağlı değil. Bizim dilediğimiz, bizi istemeyebilir. Yapacaklarımız için başkalarının da katılımı gerekebilir ve onlar bunu kabul etmeyebilirler. Bizler, bütünü parçalarıyız bir yerde. Dilediğimiz kişiyi ikna edemeyebilir, dilediğimiz konuma gelemeyebiliriz. Birimiz birimize, hepimiz birbirimize bağlıyız. Cemiyet içindeki fertleriz. Yonga parçaları gibi değil de iyi kötü yüzme bilen kişiler gibiyiz, hayat ırmağında. Hep beraber akıntıya kapılmış, gidiyoruz... Zaman zaman seninle tanıştığımız gibi birbirimize takılıyor, birlikte devam ediyoruz. Sonra bir dalgalanma oluyor, mesela bir kayadan sekiyor su, ayrılıyor, birimiz birileriyle, birimiz başkalarıyla... Her şey değişebiliyor, bir şey hiç değişmiyor. Zamanın akışı... Zaman hızla aynı yere akıyor... Bazen değişiyor akıntının hızı; yolu, yönü bile değişiyor. Yine de çabalıyoruz bize bahşedilen yetenek ve kuvvetle, o nehirde... Kader birleştiriyor, ayırıyor, dağıtıyor, topluyor; eritiyor, çürütüyor, yok ediyor. Külli İrade diyoruz. Her şeye rağmen, sona kadar cüzi irademizle kendimizi ve yakınlarımızı korumaya kollamaya, başkalarına zarar vermemeye çalışarak ilerliyoruz. Gemisini kurtaran, kaptan! .."

"Planladıklarımızı neden tam anlamıyla uygulayamıyoruz? "

"Planladıklarımız, İlahi Plana uygunsa onaylanıyor, değilse beklemede kalıyor. Belki hak edecek, ahrette ulaşabileceğimiz belki de asla gerçekleşemeyecekler. Neyi ne kadar değiştirebiliriz ki? Sistem kurulmuş, işlemekte... En büyük şans, iktidar dahi elimize geçse, başka engeller Çin Seddi gibi önümüzde... Her halükârda Allah'ın dediği olur! Sadece diler, dua eder, çabalarız. Başka ne yapabiliriz! ? "

"Bu beni çok üzüyor, dede! Eli kolu bağlı hissediyorum, kendimi! Bunalıyorum! .."

"Taksimata rıza! .. Buradaki hayat, evcilik oyunu gibi oynatılıyor. Dünya hayatı, örümceğin en dayanıksız ağdan evine benzer. Üflemeyle bile yıkılır gider. Tercih edilecek bir şey değildir! Önemli olan, gerçek hayatlarımız... Ahiret yurdu... Bakalım orada rıza kapısından girebilecek miyiz! ? "

"İnşallah, dede! İnşallah! .. Hep beraber.."

"Kader, beyaz kâğıda sütle yazılmış yazı; Elindeyse gel de beyazdan, sıyr beyazı! .."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0394

Onur Bilge

0395 - DENSİZ ADAM

Onur BİLGE

Bugün, birkaç aydır Setbaşı'ndaki bir kafede garson olarak çalışmakta olan iki erkek arkadaşın davetine beraber icabet edelim, dedik. Neşe, Orhan ve Define ile... Yani tam kadro... Define yine inadına hepimizden farklı bir durum sergiledi. Bahçede kalmayı tercih etti. Hemen girişte, en dipteki masaya ilişti. O iki arkadaşla beraber ne kadar ısrar ettiysek de onu içeriye girmeye razı edemedik. Cebi dolu olmadığı için böyle yerlerde kendisini sığıntı gibi hissediyor.

Bir süre sonra kahvelerimiz geldi. Arkadaşlarımız, oraya gitmiş olduğumuz için o kadar sevinmişlerdi ki onca işin arasında, biri gidip biri geliyor, bizi yalnız bırakmamaya çalışıyorlardı. Bir taraftan da tanıdıklarına bizi, özellikle Define'yi göstererek, hakkımızda bilgi verdiklerini: "İşte size bahsettiğimiz Define! Çok bilgili bir insandır. Bilge bir kişiliği vardır." gibi şeyler dediklerini söylüyorlardı. Bazılarını da yanımıza getirip, bizimle tanıştıyorlardı. Şöyle bir selam verip gidiyorlardı. Bunlardan biri onu tanımakta çok sabırsız olduğundan olacak ki:

"A! O bahsedilen kişi siz misiniz, efendim? Müsaade eder misiniz, masanıza oturabilir miyim?" diyerek, cevap beklemeden bir sandalye çekip, dedenin karşısına otururince, kendisini zorla kabul ettirmiş oldu. Dedeye de:

"Rica ederim, buyurun!" demekten başka söz kalmadı.

Kırk kırk beş yaşlarında olan bu adam, orta boylu, kumral, lise mezunu olduğunu söyleyen, önemli ve ünlü arkadaşlarından bahsederek övünmekten hoşlanan, kişiliğiyle değil de onların isimleriyle kendisini kabul ettirmeye çalışan birisiydi. Başkalarının üzerinden kendisini tanıttığından emin olunca, sanırım başka özellikleri olmadığından, sohbele siyasetle başladı. Alalacele, falan partiden milletvekilliği yapmış olan Ali Bey'in sağ kolu olduğundan girdi, onunla ne kadar samimiyet içinde bulduklarından, birlikte nasıl çalışmalar yaptıklarını saydı döktü, o partinin ateşli bir taraftarıyken değerinin bilinmediğinden artık siyasetten soğduğundan çıktı. Orçun dayanamayarak söze girdi:

"Ali Bey'i iyi tanırız. O partinin gençlik kolu başkanım. Sizi hatırlayamadım. Nasıl olur! Mutlaka bir yerlerde karşılaşmış olmamız lazım."

"Bilmem ki! Epeydir uzağım da..." falan diye kaçamak cevaplar vermeye başladı, övünmekte olan. Konuyu değiştirip rahatlamak için soru sormaya başladı. İlk soru bize yönelikti:

"Sizler ne işle meşgulsünüz?"

"Öğrenciyiz. Henüz bir yerde çalışmıyoruz." diye kestirip atmaya tercih ettik. Fazla konuşmak istemiyorduk. Ona neydi bizden? Ne işler yapmakta olduğumuz çok mu lazımdı ona? Fakat ille de deşecek ya yine sordu:

"Nerde okuyorsunuz? Eğitim'de mi?" Eğitim Enstitüsünü kastediyordu. Kısaca:

"Akademi'de..." dedim. İçimden: "İnşallah bitmiştir. Şimdi de kaçınıcı sınıflarda olduğumuzu sormaya kalkmaz, İnşallah!" diye geçirdim. Korktuğum başıma geldi. Sırayla hepimize o soruyu sorup merakını tatmin ettikten sonra:

"Ya, demek öyle... Çoğunuz seneye mezunsunuz, o zaman. Ya siz beyefendi? Hangi

üniversite mezunusunuz? diye Define'ye dönmez mi? Deducik ne diyeceğini şaşırıldı! Kendisini övüp göklere çıkararak bu adam onu hayran hayran süzmekteydi. Kızardı bozardı, alnında boncuklanmaya başlayan terleri silmek için kalkıp, pantolonunun arka cebinden mendilini çıkarırken:

"Şey... Ben... Böyle bir soru beklemiyordum." diye geveledikten sonra sinirli bir şekilde kendisini korumaya koyuldu: "Hayatımda bana kimse böyle bir soru yöneltmemişti! Siz, ne hakla böyle bir şey soruyorsunuz? Size bu hakkı kim veriyor? " diye öyle bir saldırış saldırı ki adam sorduğuna soracağına bin pişman oldu! Kocaman kocaman açılmış gözlerini dedeye dikip, kusur işlediğini bilmiyormuş, onun bu feveranının sebebini anlayamamış gibi bakarak, korku ve heyecanla:

"Afedersiniz, afedersiniz! Sorumu geri alıyorum. Olabilir, okuyamamış olabilirsiniz." diye, hatasını tamir etmeye çalışırken bir çam daha devirdikten sonra hâlâ dersini almamış olacak ki: "Ne işle iştigal etmektesiniz, efendim? " diye güya konuyu değiştirme yoluna gitti. Sohbeta zemin hazırlamaya çalışıyor, onu yakından tanıma merakıyla yanıyor, kıvranıp duruyordu ama dedede hal mi kalmıştı! Yine de cevapsız bırakmayı nezaketsizlik olarak telakki etmekte olduğundan:

"Efendim, ne gereği var bu tür soruların? Ben size soruyor muyum? Herhangi bir meslek işte! .."

"Neden sinirlendiniz, beyefendi? Sıradan bir soru işte! Mesleğinizi sordum. Çocuklar sizi methede methede bitiremediler de... Söylemenizin bir sakıncası mı var? "

"Yok ama gereği de yok! "

"Bilmem ki! Sizi tanımak istedim. Sizi göklere çıkardılar da..." Dede fena yakalanmıştı. Zor durumdaydı:

"Ne dediler? " diye yüzünü gözünü silmeye devam etti. Bu sorulardan adamakıllı bunalmış olduğu, birkaç düğmesini çözdüğü gömleğinin yakasını iki eliyle tutup, hızlı hızlı göğsünü havalandırışından belliydi. Yüzü sıkıntı ve terledikçe silinmekten pancar gibi olmuş, yanakları iyice kızarmıştı. Bir insan bir anda nasıl bu kadar ter dökebilirdi?

"Çok kültürlüdür! " dediler. "Ben de sandım ki..."

"Ne sandınız efendim? Ne sandınız? Profesör falan mı? "

"Ne bileyim? Öyle anlattılar ki! Filozof olduğumuzu söylediler. Her konuda bilgi sahibiymişsiniz. Her sorunu çözermişsiniz. Daha neler neler..."

"Mübalağa etmişler. Ben, kendi halimde, işportacı bir adamım. Amir memur falan değilim. Size ne bundan? "

"Olabilir efendim. Biz haddimizi biliriz. "

Define'nin içinde bulunduğu hal, öyle böyle bir hal değildi! Kündeye getirilmiş pehlivan gibiydi. Açık kahverengi gömleği, terden koyu kahveye dönmüş, buraya geldiğine geleceğine bin pişman olmuştu! Gururu elden bırakmıyor, başını dik tutmaya gayret ediyordu, sinirle kısacık, yarısı dökülmüş kaşlarını çatmıştı ama küçücük gözleri ağlayıverecek mahzun çocuk gözleri gibi masum masum bakıyor, kısmaya çalıştığı

dudaklarının titremesine mani olamıyordu.

Okuyamamış olmasının nedenlerini anımsamış olmalı ki gözlerini yaşlar istila etmeye başlamış, onların akmasına fırsat vermemek için daha asabi bir hal almış, öfke barutu olmuştu! Adama düşman gibi bakmaya başladı. Öyle bozuldu, yüzü ve davranışları o kadar değişti ki adam da yanımıza gelip geleceğine bin pişman oldu! Baktı olmayacak:

"Haydi, çocuklar! Kalkın, gidelim! " diyerek kalktı. Hırsını alamamıştı. Yol boyu:

"Adamın küstahlığına bakın! Gelip, masama oturma cesareti gösteriyor, yetmezmiş gibi bir de ahiret sualleri sormaya başlıyor! Falan milletvekilinin sağ koluymuş da filanın sol bacağıymış! Bana ne ulan senin ne olduğundan, benim ne olduğumdan sana ne! ?

Sanki not verecek! Sorgu sual hâkimi kesildi başıma! Saygısız! Kendini bilmez! Densiz adam! .. Hayatımda kimse bana neci olduğumu sormadı. Bu ne cesaret! Ben ona sordum mu? "Nesin, necikcisin? " dedim mi? " dedi durdu.

"Sakin ol, dede! Sen demez miydin: "Cahil..." diye. Lafını küfünü bilmiyor. Bilse, iyisini der. Üstünde durmaya değmez. Boş ver, unut gitsin! " diye yatıştırmaya çalıştık ama nafi...

Onu, hiç o kadar ezik görmemiştim! Adamın kötü bir niyeti yoktu aslında. Nerden bilsin Define'nin tahsil durumunun orta ikiden terk olduğunu? Ortaokul diplomasının bile olmadığını... Bizimkiler o kadar övünce, derya sanmış garibim! Kılık kıyafet yerinde, üslup düzgün olunca... Bir de çevresinde üniversiteli gençler... Kim bilir ne sandı! Sorduğuna soracağına bin pişman, masada öylece kalakaldı.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0395

Onur Bilge

0396 - DAYAK

Onur BİLGE

Bu akşam yine dersten çıkınca kantinde toplandık. Tam altı saat aralıksız derse girmiştik, oldukça yorgunduk. Kahvelerimiz geldi, tatlı bir sohbete koyulduk.

Hasan'la Serap, hemen kapının önünde, soldaki masada oturuyorlardı. Biz kantine gelirken hararetili hararetili konuşuyorlardı. Çevrenin farkında bile değillerdi. Kendi âlemlerine dalmışlardı. Yanlarından geçtik, tanıdığımız halde selam vermedik. Çünkü çok gergindiler. Selam falan alacak durumda değillerdi. Alçak sesle tartışıp duruyorlardı.

Benim görüş alanımdaydılar. Meraklı bir yaradılışım olduğundan sezdirmemeye çalışarak onları izlemekten kendimi alamadım. Bu çift, okulun maskotlarından. Hiç yalnız gezmezlerdi. Onları hep yan yana, kol kola veya birbirlerine sarılmış halde görürdük. Bu akşamki halleri, alışık olmadığımız bir durumdu. Onların tartışmalarına ilk defa şahit oluyordum.

Hasan, etrafa fark ettirmemeye çalışarak kızın kolunu tutuyor, bileğini sıkıyor, gülümser gibi yaparken öfkeli ve tehditkâr bir ifadeyle gözlerini belertiyordu. Masamızdaki arkadaşların sesleri arasından süzülerek kulağıma gelen kesik kopuk sözcükleri beynim tamamladığında, ortaya anlamlı yarım yamalak cümleler çıkıyordu. Anladığıma göre lacivert pantolonlu, beyaz gömlekli, çatık kaşlı, uzun ve kemikli yüzlü kara kuru arkadaş:

"Neden böyle yapıyorsun? " diyordu, dişlerini sıkarak. "Kaç kere söyledim sana, onunla konuşmayacaksın! "

"Canımı acıtıyorsun, Hasan! Bırak kolumu! Bileğim! .." diyordu kız.

"Ben sana ne dedim? ! Benim kafamı kızdırma! İnsana laf bir defa söylenir! "

"Sus! Duyacaklar! Yapma! Bak, sonu kötü olacak! "

"Ne olacak? Ne? Daha ne yapacaksın! ? Sen benim hayatımı kararttın! Beni bitirdin! .."

"Ne yaptım ben sana, be! "

"Daha ne yapacaksın! ? " Şerefimle oynadın! "

Duyabildiklerim bunlardı. Mutlaka yanımdakiler de benzer sözler işitmişlerdir. Çünkü hararet yükseldikçe, sesler de yükselmekte ve netleşmekteydi. Kantinde ses kesildi. Artık sadece dışardakilerin sesleri işitiliyordu.

Onları hep kuzu sarması görmüştük. Beklenmedik bir şeydi bu! Epey uğraştıktan sonra kız, nasıl olduysa kolunu kurtardı ve yerinden kalktı. Okulun kapısına doğru hızla yürümeye başladı. Hasan da arkasından... Görüş açımızdan çıkmışlardı. Hepimiz kalkıp arkalarından baktık. Kimimiz cama, kimimiz kapıya yöneldi. Fakat bahçeye çıkmadık. Onları utandırmak istemiyorduk. Aralarındaki bu tatsız olaya karışmak da istemiyorduk.

Aniden, kızın canhıraş feryadı yükseldi! Sesin geldiği taraf alacakaranlıktı. O ikisi boylaşmakta, birbirleriyle mücadele etmekteydi. Kız bağırarak yine sol kolunu kurtarmaya çalışıyor, diğeri onun kafasına yüzüne, neresine denk gelirse vurdukça

vuruyor:

"Sus! Bağırma! .. Çabuk dön geri! .." diye haykırıyordu. "Beni burada böyle bırakıp gidemezsin! Müsaade edemem buna! Hele bu zamandan sonra! Serap! .. Kendine gel! Beni delirtme! "

"Bırak beni ya! .. Bırak! İstemiyorum seni! Ben seninle yaşayamam! Manyak! .. Bırak! .. Allah cezanı versin, senin! .."

Bileğini kurtarmaya çalışırken, bir taraftan da gören var mı diye etrafındakilere bakıyordu. Kimsenin olanları izlemesini istemediği, kaçıp kurtulmak ve hemen oradan uzaklaşmak için elinden geldiği kadar gayret sarf edişinden anlaşılıyordu. Sesinden ağlamakta olduğu belliydi. Boğuk boğuk ve kesik kesik çıkıyordu. Kız: :

"Yapma ya! Bırak beni! .. Bırak diyorum sana! " diye, saçlarını o korkunç pençelere kaptırdığı için başını geri atarak acısını azaltmaya çalışıyordu. Hasan, kızın bileğini bırakmış, sağ elini vuracakmış gibi kaldırmış, sol koluna kumral dalgalı uzun saçları dolamış, yere doğru çekerken:

"Bağırma! Hem suçlu hem güçlü! .. Sus! Milleti başıma toplama! .." diye haykırıyordu.

Derken kızı pataklamaya başladı. Neresine rastlarsa vuruyor, vurdukça öfkesi artıyor, bir türlü hırsını alamıyordu. Kontrolünü kaybetmiş, tekme tokat girişmişti. Ters bir tarafına vuracak, sakat bırakacaktı. Bütün bunlar kaşla göz arasında oluvermişti.

Kızcağız, aralarındaki anlaşmazlığın nedeninin anlaşılmasında için olacak, canının yanmasına aldırmadan onun elinden kurtulmak için kendisini paralıyordu! Ok gibi fırlayan erkek arkadaşlar elinden zorla aldılar. Önce Orçun koştu, onları ayırmaya... Mahir'le İhsan da arkasından... Gözü dönmüş sevgiliyi zapt etmeye çalışırken birkaç darbe de onlar aldılar.

Kız, o yardımla bileğini zar zor kurtardı, savrulan ve bir kısmı Hasan'ın avuçlarında kalan saçlarını, ter ve gözyaşıyla ıslanan yüzünden güçlükle aralayıp arkasına atmaya çalışırken koşar adım oradan uzaklaşmaya kalktı ama nafi! Oğlan da aynı çeviklikle, bizimkilerin ellerinden sıyrılmış, aynı hızla peşine düşmüş, beş on adım atmadan kırmızı ceketinden yakalamıştı. Sonra ceketini bıraktı, yine saçlarından tuttu, başını arkaya yatırdı. Bizimkiler de anında aynı sürat ve atiklikle koşarak onu yakaladılar. Mahir çok kızmıştı! Öyle bir zıpladı ve kafasını yakaladı ki, az daha Hasan'ın boynunu kıracaktı! Orçun, arkasından yaklaşmış kollarına kollarını geçirmiş, tamamen hareketsiz bırakmıştı. Bir taraftan da:

"Oğlum, ne yapıyorsun sen ya! ? Karşıdaki savunmasız bir kız! Utanmıyor musun! ? Erkekliğinden utan ya! .. Kendine gel! .." diyordu. Mahir de:

"Yakışır mı delikanlıya arkadaşım! ? Bana vur, bana! Haydi vur! Madem dövüşmek istiyorsun..." diye sarsıyor, azarlıyordu.

Yavaş yavaş akli başına gelmeye, yaptığığın ne kadar çirkin ve utanç verici bir şey olduğunu idrak etmeye başlamış olmalıydı ki Hasan direnmeyi bıraktı ama bu defa da savunmaya geçti. Sözlerine onları ayıran arkadaşlar cevap veriyorlardı. O mütemadiyen şikâyet ediyordu:

"Delirdim artık delirdim ben ya! Delirdim! Delirtti en sonunda beni! Ben onun için nelere katlandım! Bir dediğini iki etmedim! Şimdi de beni bırakmaya kalkıyor ya! Bırakmaya kalkıyor! Bunca fedakârlıktan sonra... Yapılır mı bana bu ulan! Yapılır mı! .."

"Dur hele ya! Bi dur! Bi sakinleş! Gel şöyle! Gel, otur bakalım! .. Konuşalım! Dinleyelim, anlayalım! Ne oluyor? "

"Abi gidecek ya! Gidecek! Her şey bitecek! Ne olacak benim hayallerim, geleceğim? "

"Her şeyi sen bitireceksin! Sakin ol! Gitmez bir yere o! O da seni seviyor. Yoksa bunca zaman beraber olabilir miydiniz! Bak, Mahir var yanında! Salmaz onu bir yere. O da sakinleşmeden bir yere gidemez! Belki konuşur, anlaşsınız. Barışsınız. Bu akşam olanları size hiç mi hiç yakıştıramadım! "

"Barışmaz o! Bitti! Her şey bitti! Aileme ne diyeceğim şimdi ben, Orçun Abi! ? Onun yüzünden ailemi karşıma aldım ben! Hem okuyor hem çalışıyorum, biliyorsun! Her şeyi onun için yapıyorum."

O sırada kantinci bir bardak su götürdü, Serap'a. İhsan da Hasan'a... İkisinin de yüzlerini yıkamalarına yardım ettiler. Ateşe su gerekiyordu. Sonra birer bardak da içmeleri için getirdiler.

"Ya arkadaşım, iç şu suyunu! Sakinleş ve anlatacaksan yavaş yavaş anlat, çaresine bakalım! Böyle olmaz! Medeni insanlarsınız! Cahil cühela değilsiniz. Allah Allâh! .. Allah Allâh! .."

"Çok sevdim Orçun Abi ya! Bütün suçum bu! Kurallarımı baştan koydum. Ben kışkac bi adamım! Elimde değil! Bunu biliyor. Yine yapıyor yapacağını..."

"Her seven sevdiğine böyle yaparsa dünya tersine dönmeye başlar! Seven sevdiğini döverse, sevmeyen ne yapmaz! Sen kendinde misin şimdi? Bana onu söyle! "

O sırada okuldan bir bayan asistanla bir erkek asistan geldi. Bayan, Hasan'la Orçun'un masasına oturdu. Diğeri de Serap'la Mahir ve İhsan'ın oturduğu masaya... Her ikisi de olayı onların ağızlarından dinlemek ve çözüm bulmak istiyorlardı. Yaklaşımları arkadaşça, tavırları dostçaydı. Bir de onlar gerginlik yaratmak istemiyor, aksine ortamı sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Her iki tarafın konuşmaları da duyuluyordu. Çoğu zaman cümleler çarpışıyor, tam anlaşılıyordu ama anlayabildiklerimiz bize yetiyordu. Zaten sus pus olmuştuk. Kulak kesildik.

"Ne oldu Hasan? Anlat bana bakayım! Ben burada böyle şeyler istemiyorum ama bu ilk yanışın... Seni dinlemek istiyorum. Şayet hazırsan..."

"Çok sevdim, hocam! Çok! Bu hep benim çok fazla sevmemden ileri geldi! O bana yanış üstüne yanış yaptı. Ben bütün bunları hak etmedim."

"Bak oğlum! Çok sevmiş olabilirsin. Sevgiye saygım var. Ben de sevdim! Sorun ne? Tam olarak sorunu anlat bakayım! Nedir bu şiddetin sebebi? Olan ne? "

"İki senedir mahvetti beni, hocam! Bitmedi tükenmedi! Yeter artık, yeter! .. Benim de tahammülümün bir haddi var! "

"İki sene nasıl geçti? Böyle mi geçti? "

"Hep böyle... "Yapma! " dedikçe inadına yapar gibi yine yapıyor!

"Erkeklerle konuşma! Kıskanıyorum! " diyorum... Sanki inadına yapıyor! Beni takmıyor! Deli oluyorum! Elimden bi kaza çıkacak! .."

"O ne biçim söz! Ne hakkın var senin ona vurmaya! ? Elinden bir kaza çıkacakmış! Daha neler! .. Canını sen mi verdin! .. Ayrılırsın en fazla! Ona vurmaya ne hakkın var! .."

"Kıskanıyorum! Elimde değil! Kıskanınca kendimi kaybediyorum! Ne yaptığımı bilmiyorum! .. Ben vurmak ister miydim ona! ? Kontrolümü kaybettim! .."

"Vurmak mı! ? Öldürecektin, elinden almasalardı! Yukardan gördüm her şeyi ben! Hukuk okumadın mı burada sen! ? Senin hakkın ne kadar? Nereye kadar? "

"Elimde değil! Kıskanıyorum. Yapmayın! Yapma dediklerimi yapmayın! Ben onu deliler gibi seviyorum! .."

"Zaten akıllılar gibi sevmediğin belli! Deliler gibi hatta katiller gibi seviyor olmalısın! Bana söyler misin, bu kıskançlığının sebebi ne? Onun başkalarıyla ilgilenmesi mi, başkalarının ona ilgisi mi? "

"O ilgilenmese de onunla ilgilenenler oluyor. Konuşmasın ya! Konuşmasın! .. Kaç kere uyardım! "

"Bırak gitsin, o zaman! Zorla değil ya..."

"Seviyorum, hocam! Bırakamam! Asla! .."

"Bırakamazsın! Fakat bu şekilde de asla elinde tutamazsın! .."

İpek Hanım, yan dönerek iki çay söyledi. Çantasını açtı ve bir sigara çıkarıp, yaktı. Sohbet, daha yeni başlıyordu. Çaylar hazırды. Hemen geldi, önlerine kondu. Hasan perişandı. Elleri titriyordu. Bardak elinde yalpalayıp duruyordu. Erkekler ağlamaz mıydı! ?

(Devam edecek.)

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0396

Onur Bilge

0397 – ANLATMA İHTİYACI

Onur BİLGE

Hasan ifade verecekken durum yön değiştirmiş, İpek Hanım derdini anlatmaya başlamıştı. Dert dinlemek de sabır işidir. Herkes ona tahammül edemez. Biri başladı mı diğerinin de derdi depresir, böyle kendisini kaptırır.

Hem nedense insanlar, başkalarını teselli ederken kendi hayatlarından bahsederler, çektiklerini sayar döker ve onlardan daha kötü durumda olduklarını ispatlamaya kalkarlar. Belki başkalarının hayatlarından da örneklemeler yapılabilir ama kendi hayatlarındaki olumsuzlukları sıralamaktan acayip bir zevk alırlar. Bu, bir nevi deşarj değildir.

Ancak böyle karşılıklı dert dökme esnasında, herkes çektiğinin acısıyla kıvrınmakta olduğundan diğerinin söylediklerine çok değer vermez Hatta öyle bir an gelir ki tamamen kopar, hiç dinlemez!

Hasan da anlatmak istiyordu, dinlemek değil. Her şeyden önce beraat etme gereği duymaktaydı. Kendisi de gayet iyi biliyordu, yaptığının ne kadar affedilmez bir davranış şekli olduğunu! Sözü kesilsin istemiyordu. Diğer de yarışır gibi anlatıyor, baskın gelmek için çarpınıyordu. Derken konuşmaları öyle bir hal aldı ki anlaşılmaz oldu. Artık açık oturumlardaki davetliler gibiydiler.

İpek Hanım, yaşı ve konumu itibarıyla zatını hak sahibi görüyor, hem ders veriyor hem suçluyor hem yol gösteriyor ama hep kendisine acıyor, acındırıyordu. Anlaşıyordu ki hayat onu çok yormuş ve yıpratmıştı. Olanları engelleyemediği gibi zedelenenleri düzeltmemiş, çaresi kalınca bir şeyleri olduğu gibi kabul etmesi gerektiğine inanmak zorunda kalmıştı. Sanki ona hitap etmiyor, kendisini yönlendirmeye çalışıyordu. Son derece duygusal bir ses tonuyla, aşkını ve fedakârlıklarını anlatıyor, çıkmazını sergiliyor, boğazına takılı kalan zehri akıtarak rahatlamak istiyordu.

O, örnek olmalıydı. Ne olursa olsun dimdik durabilen bir eğitimciyi oynamalıydı. Çok zordu, içi kan ağlarken aldırış etmiyor görünmek ve karşısındakini buna inandırmak... Önce onun geçmekte olduğu yollardan çoktan geçtiğini söylemeliydi. Eşekten düşenin halinden en iyi eşekten düşen anlayabilirdi. Tam sırasıydı:

"Bende sevdim." diye başladı. "Hem de beş sene nişanlı kaldım. O da beni benim onu sevdiğim kadar seviyor sandım. Bana yanlış yaptı. Fakat ben hiç seslenmedim. Sabrettim ve beklemeyi tercih ettim. Zaten yapacak başka şey de yoktu. Feveran mı etseydim? O zaman daha da nefret ederdi benden. Oysa ben onu kazanmak istiyordum. Senin bu davranışın onu senden uzaklaştırır. Yapmamalıydın! "

Yapılan yanlış, kolayca sineye çekilebilecek kadarcık olsaydı, dile dökülmemesi gerekirdi. Demek ki epey büyüktü. O zaman, hiç ses çıkarmadan katlanılmış olması hiç de inandırıcı değildi. Evliya değildi ya! Bir de Hasan'a böyle yapmasını önermekteydi. Hele o hiç değildi.

Asistan tarafından anlatılanlar oldukça ilginçti. Uluorta her yerde söyleniverecek şeyler değildi. Açık açık anlatılmaya başlanmıştı. Belediye hoparlöründen anons ediliyor gibiydi. O halde, dinlenmesinde de mahzur olmamalıydı. Belki bir kişiye anlatmakla tatmin olmuyor, etrafa yaymayı yeğliyordu. Hisse kapmamızı mı istiyordu? Yoksa bu da almakta olduğumuz eğitimin bir parçası mıydı? Mütemmim cüzü... Yani tamamlayıcı parçası...

Hasan, ikazdan sonraki arayı ganimet bilip, söze girerek fırsatı değerlendirmeye yeltendi ama sadece şunları söyleyebildi:

“Yapmazdım böyle ama sabrım taşıtı artık. Sabır sabır... Ta buraya kadar geldi... İlk defa yaptım. Keşke...”

Diyeceklerini yetiştirebilmek için acelesinden kekeleyemeye başlamıştı. Son cümlesini bitirmeye muvaffak olamadı. Kurulacak son cümle için seçilen ilk ve tek sözcük her şeyi anlatmış ya da ondan sonra gelecek olan kelimeler belliymiş gibi dinlenmesine gerek duyulmamıştı. Aktarılacak çok söz olmalıydı. Bir eğitim görevlisi epeyce eğitim almıştı muhakkak ki! Eğitilmek de bir eyere kadardı. Artık eğitime zamandı. Tecrübe konuşuyordu!

“Belli zaten ilk defa olduğu ama keşke yapmasaydın! Ah, ben neler yaşadım! Hiç hak etmediğim davranışlara maruz kaldım. İtildim kakıldım, örselendim, dışlandım... Başkaları girdi aramıza... Seviyordum, vazgeçemedim. Sabrettim, katlandım. Neler geçti başımdan! ..”

Başkaları... Acaba kimdi onlar? Kimler olabilirdi? Birden fazla kadın kız mı? Yani birkaç ihanet... Ya da hem üçüncü şahıs hem kaynana, görümce, elti falan mı? Konu komşu da olabilirdi. Neden olmasın! Elbirliğiyle saldırıya geçmişler falan... Aman Allah'ım! ..

Suçlunun savunma hakkı değil, anlatma hakkı bile kalmamıştı. O yine de söyleştiği kişinin, çayını yenilemek için kantinciye doğru bakması ve isteğini işaretle anlatması sıradaki birkaç saniyelik aradan istifadeyle birazcık açıklama yapabilme gayretiyle üç beş tümce söylemeyi denemekten geri kalmadı:

“Ben de neler neler yaşadım! Anlatsam bitiremem! Bi kere ailem onu...”

Yine yarım kalan bir cümle... Devamını anlamak kolay... Alıştım artık boşlukları mantıklı sözcüklerle doldurmaya... Mutlaka devamında “...hiç istemedi ama ben onlara tüm gücümle karşı çıkarak onu kabul etmeleri için elimden geleni yaptım ama o bunun ne kadar büyük bir özveri olduğunu anlamadı ve yaptıklarımı hiçbir zaman takdir etmedi. Ben ona o kadar değer verdiğim halde gözünde zerre kadar kıymetim olamadı. İşte ben bunu hazmedemiyorum!” falan gibi şeyler söyleyecekti. Belki de onun yerinde ben olsaydım, kendimi haklı çıkarmak için böyle yakınırırdım.

İngilizce kitaplarımızın alıştırma kısımlarındaki cümleleri anımsadım. Onlar da Hasan'ın konuşma girişimlerinde en son söyleyebildikleri gibiydi. Hepsi yarım, eksikti ve tamamlamamız için bırakılan noktalı boşluklardı. Oralara uygun sözcükleri yazmamız istenirdi. Demek ki gün gelecek, böyle hallerde işimize yarayacakmış.

Asistanımıza tahdit yoktu. O, ovaya alabildiğine yayılabılırdi. Çünkü bir kere suçlu değildi. Sonra cezalandırma hakkına sahipti. Bunu diliyle de eliyle de yapabiliirdi. Olay, okul sınırları içinde vuku bulmuştu. Zabıt tutulabilir, şikâyet edilebilir, yargıya intikal edebilirdi. Halbuki o böyle bir şey yapmak, işleme koymak niyetinde değildi. Olayı örtbas etmeye çalışıyordu. Bunu yaparken de gereğinden fazla iyi niyetliydi ve oldukça yumuşak davranmaktaydı. Oysa olay, oldukça vahimdi. Madem bu kadar taviz vermişti, konuşacaktı doğal olarak. Konuşarak halledecekti. Olay karakola, adliyeye değil, idareye bile yansımayacaktı.

Onlar mutlaka ama mutlaka barıştırılacaktı. Kız şikâyetçi olmayacak, arkadaş da kurtulacaktı. Madem durum böyleydi, o zaman o anlatacak öteki de mecburen dinleyecek ya da dinliyor gibi yapacak, içindekileri boşaltmasına yardım edecekti. Ceza gibi itiraz etti:

“Benim yaşadıklarımı yaşamamışsındır! ” Ve inadına yaparmış gibi daha geriden başlayarak devam etti: “Üniversitede başladı, ilişkimiz. İş hayatımda da devam etti. Hep çalıştım, uğraştım, o rahat etsin diye... Ben mutlu olamasam da o mutlu olsun diye... Anlatsam, roman olur! Neler çektim ama sabrettim. Sen de sabretmelisin! ”

Şaşılacak şeyler söylüyordu. Az önce ayrılmalarından başka çare olmadığı konusunda kararlı görünüyordu, şimdi de sabrı önermeye başlamıştı. Sabredebilseydi, iş bu raddeye gelir miydi! O kendisini gayet iyi biliyordu. Değişmeye falan da niyetli değildi. Bunu açık açık ifade ediyordu:

“Ben çok sinirliyim! Asabım bozuldu mu kendimi tutamam! ..”

Bunun tercümesi çok kolaydı. Sözlüğe falan gerek yoktu. İngilizcedeki gibi baştan başlanıp sona atlamaya, sonra Arapça okur gibi sağdan sola doğru sırayla sözcük sözcük geri gelmeye gerek yoktu. “Hak ederse dayağı yer! Bunun lamı cimi yok! ..” demeye getiriyordu. Yurdum insanıydı. Kazak erkek... Öyle kısa kollu bluz falan değil!

“Sakin ol! Öfkene hakim ol! ”

“Olamam! Yapım böyle! Elimde değil! ..”

“Ayrı o zaman! Başka birini seç! İsteddiğin gibi olacak, dediğini yapacak birini... Zorla istediğini yaptırılmazsın ki! Sıkarsan sevmez ki seni! Korkarsa sevemez ki! Korkuyla sevgi aynı kalpte birlikte barınmaz. Kendinden nefret ettirirsin! Ona bir şey olmaz. Kendine edersin! ”

Aslında Hasan’la değil, kendisiyle konuşuyordu. Bu sözleri ona değil, kendisine söylüyordu. Kendisi de farkında değildi belki ama bu böyleydi. Karşısındakinden çok ama çok fazla sıkıntısı vardı. Söylüyor söylüyor bitiremiyordu!

Hani bir yerimiz kaşınır ya... Şöyle tatlı tatlı... Kaşıldıkça kaşiyasımız gelir! O kadar ki tahriş edene kadar kaşırız da yine kaşımaya devam ederiz. Sonra tam simetriği kaşınmaya başlar. Orayı kaşırken başka bir yer... Böyle devam eder gider ya...Onu böyle söyleten de öyle bir şeydi. Anlatma arzusu, anlattıkça anlatma arzusu... Daldan dala atlayarak... Dahası, daha dahası...

Kaynaktan suyun fışkırmaya başlaması gibi önüne geçilemez bir şey... Bir borunun patlaması gibi... Bir zembereğin boşalmaya başlaması... Durmak bilmeyen, durdurulamayan bir şey... Önüne geçilemez büyük bir istek...

(Devam edecek...)

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0397

Onur Bilge

0398 – AŞK ve ŞİDDET

Onur BİLGE

Hasan kendi derdindeydi. Ayrılmayı aklının ucundan bile geçirmek istemiyor, sanki gerçek teklif onaymış gibi olanca gücüyle karşı koymaya çalışıyordu. O bir seçenektir ama ona mıydı? Yani sadece ona mıydı?

Bence ayrılmak, unutmak, başkasıyla devam etmek aslında asistanın kendi özüne sunduğu bir seçenektir. Onun için belki de en akıllıca çareydi. Mantıklıydı ama aşk mantık, fıstık, edebiyat, felsefe dinlemiyordu. Matematikte ikiden öteye gidemiyor, cebirle asla çözüme ulaşmıyordu. Astronomiyle alakalı değildi, astrolojiye hiç uymuyordu. Fizikle yakinen ilişkiliyken, müzikle mükemmel bir şekilde bütünleşiyor; nasihat, uyarı, tehdit falan duymuyordu. Aşkın kanunu, bilinen hiçbir kanuna uymuyordu.

Anlattığına ve anlaşıldığına göre, zavallının yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Bunu kendisine değil de gerçekten ona sunuyorsa bile sadece olabildiğini tekrar test etmek istiyor olmalıydı. Belki o kabul ederse, kendisini de kabul edilebilirliğine inandırmayı başarabilecek, katlanmayı deneyecek gücü özünde bulabilecekti.

“Kolay mı! Bunca zamandan sonra... Bunca fedakârlıktan... Bunca uğraş ve direnişten sonra... Ben ayrılamam ondan! Başkasını düşünemem! Sevdim bir kere! Başkasını...”

Telaş içindeydi. Onun sözünü tamamlamasına bile fırsat vermeden, inandığı veya inanmadığı bir şeyleri arka arkaya sıralamaya devam ediyor, sıkıntısından sık sık sandalyesinde kıpırıyor, sağa sola dönüyor, ayağının birini diğerinin üzerinde çok fazla tutamıyor, değiştirip duruyor, gerekli gereksiz el kol hareketleri yapıyor, sık sık saçlarını düzeltiyor, arka arkaya sigara yakıyordu. Ne kadar çabuk içip bitiriyordu!

“Aşk zamanla küllenir, sevgi azalır ve biter. Bu böyle olmaz. Görüyorsun, yürümüyor. Can çıkar huy çıkmaz! Ne sen değişirsin ne de o! Böyle birbirinizi yiyerek mi yaşayacaksınız?”

“Her zaman değil... Mutlu olduğumuz zamanlar da oluyor. Her zaman böyle değiliz ki! Arada böyle tartışıyoruz. Bugün ileriye gittim. Farkındayım ve çok pişmanım. Fakat suç tamamen bende değil. Siz sadece bana...”

Geçmişte yaşadıklarından çıkardığı sonuçlar vardı mutlaka. Kendinden o kadar harcıyordu ki! İçi tekrar tekrar acıyor, yarası deşildikçe cerahat akıtıyor, boyuna kanıyor olmalıydı.

Sanki yıllarca sakladığı, asla söylemeye cesaret edemediği aşkını açma fırsatını ve cesaretini bulmuş bir karasevdalıydı. Ruhunun derinliklerden sesleniyor, adeta feryat ediyordu! Olay kimin olayıydı? Belki başkasının üstünden harcamak en kolayıydı. Kendi içini onun niçin okuyordu?

“Her zaman değilse de başladı bir kere... Devam eder bu! Bizde de böyle başlamıştı. Aslında biliyor musun, sen onu çok sevdiğini söylüyorsun ama aslında artık sevmiyorsun. Çünkü ona çok kızılıyorsun ve vurabiliyorsun. Demek ki sevginin yerini öfke almış. Yakında öfke de nefrete dönüşür. Bizde de öyle olmuştu. Ne yaptıysam yaranamamıştım. Her yaptığıma kızarmıştım. Çok geçmedi, şiddet başladı... Aslında kaba kuvvetin her şeyi mahvedeceğini biliyor, bilhassa uyguluyordu. O zaman ondan nefret edeceğimi ya da canımı kurtarmak için uzaklaşmak zorunda kalacağımı

umuyordu. O yola, benden kurtulmak için başvurdu. Belki farkında değilsin ama sen de Serap'tan kurtulmak istiyorsun. Onun bana yaptığını yapıyorsun."

"Hayır, öyle değil de... Sinirlerime hâkim olamadım! Onu çok seviyorum! Ben onsuz..."

Sabretme tavsiyesinin boşuna olduğunu fark etmiş olmalıydı. Artık sadece ve ısrarla ayrılmalarını öneriyordu. Kızı korumak falan değildi niyeti. Öyle olmuş olsaydı, kıza yönelik bir şeyler söylerdi. Ne bileyim, ona verdiği zarardan, ruhundaki tahribattan falan bahsederdi. Bence kendi hayatındaki acı gerçeği kabullenmek için bir dayanak arıyor, o anda ona yaslanıyordu. Belki bu zamana kadar kim bilir kaç kişiyle konuşurken ruhuna seslenmiş, fakat benliğinin derinliğinde yer eden aşkını söküp atmayı asla becerememişti! Belki de aşk acısından çok yenilginin azabıyla kıvrılmaktaydı. Fena tuşa getirilmişti! Beş yılda hazırlanılan bir maçın ilk dakikasında kündeğe gelmek böyle bir şey olsa gerekti!

"Olmaz! Olmaz bu böyle! Aslında maç bitmiş. Beraberliğin tadı yerini katlanmaya bırakmış. Sabrı öneriyorum ama katlanmak da kolay değildir! Sen benim yaptığımı yapamazsın! Kabul et! Kabul et artık. Aslında maç çoktan bitmiş. Siz uzatmaları oynamaktasınız! "

"Ben de biliyorum, bu böyle devam edemez ama yapacak bir şey yok! Sevdim bir kere! Onca emek verdim ben bu aşka! Ayrılmak nasıl olur! .. Benim onu başkasına terk etmem mümkün mü! .. Belki zamanla..."

"Hayır! Hayır! Zamanla falan düzelmez! O neyse o! Sen de neysen osun! Hem daha şimdiden böyle saç saça baş başa... İki sene az bir zaman değil... Bu süreç içinde olmadıysa, ilerde de olmayacak demektir. Denediniz, başaramadınız. Demek ki birbirinize uygun değilsiniz. Mutlu bir evlilik hayatınız olamayacak... Madem olmuyor... O zaman, yol yakinken ayrılın! Yeniden seversiniz."

Bunun üzerine Hasan, karşısındaki yaşıtı ve arkadaşı olsaydı başka bir şeyler söylerdi, muhakkak. "Peki, siz neden vazgeçemiyorsunuz? Neden ayrılığı içinize sindiremiyorsunuz? Hâlâ bir bekleyiş içindedesiniz... Umudunuzu kesmiş değilsiniz." Fakat diyemezdi. Yaşı, konumu... Bunları söyleyemezdi, doğal olarak. Fakat öfkesini de yenemiyordu:

"Çıldıracağım ya! .. Ben ne diyorum, siz ne diyorsunuz! Ben ondan nasıl..."

"Nasıl ayrılabilirsin! Öyle mi? Şayet ayrılmazsan, çok büyük olaylarla karşılaşacaksınız ve onlara başa çıkamayacaksınız! Şiddet, şiddet getirir. Bizde de öyle olmuştu. Uzun süre sabretmiş, hep pasif kalmış ve her şeyin düzelmesini ümitle beklemiştim. Fakat artık son zamanlarda canıma yetmişti! Daha fazla dayanamamış, ben de saldırıya geçmek zorunda kalmıştım. Ben de seslenmem seslenmem... Tepem attı mı öyle vasat bir tepki vermem. Sakat kalacakmış, ölecekmiş, hiç aklıma gelmez! Gözüm döner! .. "Allah yarattı! " demem! Elime ne geçerse indiririm kafasına! "

"A! .. Siz ha? " derken gözleri fal taşı gibi açıldı, arkadaşın. Ağzı da bir karış açık kaldı... Eli çenesinde, öylece baktı baktı, bakakaldı!

"Evet, ben ya! .. Hiç benzetemedin, değil mi? Yumuşak atın çiftesi pek olur! Nitekim öyle oldu. Çok arandı... Bir öfke anında ben de kontrolümü kaybettim, elime geçen su şişesini kafasına indirdim! Her yer kan revan! .. Hastanelik oldu. Bereket versin ki

şikâyetçi olmadı! Maazallah! .. Elinden bir kaza çıkar! .. Başın belaya girer! Değer mi! Ülkede kız mı yok! Kız kıtlığı mı var! ? Kızlara kıran mı girmiş! İstatistiklere göre Türkiye’de on kıza bir erkek düşüyormuş! ”

İpek Hanım’ın, kendi olayını yelpaze şeklinde açmadan rahatlayamayacağı başından belliydi. En sonunda bunları da işitmiş olduk.

Aslında sorun, o ikisinin sorunuydu, onun hayat hikâyesi değil. Hasan’ın onun yürümeyen evliliğinin detaylarını dinleyecek hali yoktu. Kendi sıkıntısıyla kilitlenmiş gibiydi. Tarifsiz bunalmıştı! Ortada taptaze elim bir olay vardı ve ona sebebiyet veren kendisiydi. Nedenini nasılinı tüm açıklığıyla anlatıp boşalma ihtiyacıyla çıldırmaktaydı! Her konuşma teşebbüsünde sözü fütursuzca kesilmişti.

“İpek Hanım! Allah aşkına bana bir söz hakkı tanıyın da birkaç dakika konuşayım! Patlama noktasına gelmiş bomba gibiyim! Anlatamazsam çıldıracağım! ..” dedi, diyecekti! .. Fakat diyemedi. Diyemezdi. Şöyle bir cevap alma olasılığını da unutmamak gerekirdi:

“Hâlâ konuşuyor! Hem suçlu hem güçlü! ..”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 398

Onur Bilge

0399 - NİŞANLILIK

Onur BİLGE

Asistanla öğrencinin muhabbeti yılan hikâyesine döndü. Derken dersi biten diğer öğretim görevlileri de aşağıya geldi. Onlardan bir bayan ve bir erkek, olayı yukarıdan seyretmiş ya da birilerinden duymuş, gözü yaşlı kızcağızın korunması ve teskin edilmesi gerektiğine karar vermiş olmalılar ki önce Hasan'ın masasına yöneldiler. İkisinin de suratları beş karıştı. Erkek asistan, kaşlarını çatarak:

"Az önce burada yapmış olduğun hareket affedilir gibi değil! Ben otuz dört yaşındayım. Burası okul... Eğitim yuvası... Neden geliyorsunuz buraya? İnsan ilişkilerini bilmedikten sonra iktisat ticaret bilseniz neye yarar! " diye çıkıştı.

Hasan, ne yapacağını ne diyeceğini şaşırılmış bir vaziyette yutkundu, alnındaki teri elinin tersiyle silerek kem küm etmeye başladı. Paniklemiş bir haldeydi. Onlarsa o sözleri hiç duymamış gibiydiler. Çünkü onun geveledikleri yeterli bir savunma değildi. Zaten hiçbir savunma, beraat etmesi için yeterli değildi. Bayan olanı:

"Rica ederim, bu olayı burada kapatalım! Sakin olmaya çalış! O zaman da bu haldeydin, şimdi de... Derdin ne bilmiyorum ama çok asabi bir yapın var. Sinirlerine hâkim olmayı öğren biraz! Adın neydi senin? "

"Hasan... Çok pişmanım! Hiç yaptığım bir şey değildi! Öfkeme yenildim! Burada böyle bir olaya mahal vermemeliydim. Çok özür dilerim."

"Ne burada ne de başka bir yerde... Bu yaptığının hiçbir mazereti olamaz! Boşuna çabalıyorsun! "

Hukuk asistanı kendisini tutamadı, sanki o dersi görmemiş, neyin nasıl olması gerektiğini bilmiyormuşuz gibi tekrar anlatmaya başladı:

"Aranızda ne varsa konuşarak halledebilirsiniz. İki medeni insan, evlenme niyetiyle bir araya gelir. Buna nişanlanma denir. Senin ondan, onun senden beklentileriniz vardır. Bunları, beraberliğin başında konuşursunuz. Birbirinizin kurallarına uyabilecekseniz devam eder, uyamayacağınızı anlarsanız ayrılırsınız. Senin ona hükmetmeye hakkın yok! O, özgür bir birey ve nişanlılık kölelik değildir." dedi ve olayın kritiğini yapmaya koyuldu: "Siz daha evlenmeden saç saça baş başa kavga ederseniz, üstelik umuma açık bir yerde... Yarın evlenince, tüm insanlara kapınızı kapattığınız anda evinizde cinayet işleyebilirsiniz! "

"Ben çalışan bir insanım..."

Onun da söz kesme âdeti vardı galiba. Belki de olay çok sinirlendirdiği için böyle yapıyordu. Konuşmasına fırsat vermedi. Aynı öfkeyle:

"Tamam da... Hepimiz çalışıyoruz. Bunun acısını birbirimizden mi çıkarmamız lazım! Herkes çalışıyor, kendine çalışıyor! Bir de savunmaya geçiyorsun! Hiç utanmıyor musun? Karşıdaki savunmasız bir kızcağız... Sense onu koruma pozisyonunda olmalısın! Oysa ne yapıyorsun? Koruyup gözeteceğine hakaret edip dövüyorsun! Hem de umuma açık bir yerde... Bunca arkadaşının önünde, öğretim görevlilerinin huzurunda... Bunun mazereti, affı mümkün mü! .. Onun için sus! .. Sus ve benim sabrımı daha fazla zorlama! .." dedi, sağ elini masaya şiddetle vurarak. Sonra da bir şey demeden oradan uzaklaştı, kızın masasına yöneldi.

Serap yalnız değildi. Arkadaşları etrafını sarmış, başından beri onu teselli etmeye çalışıyor, sakinleşmesi için ne gerekiyorsa yapıyorlardı. Hepsinin kaşları çatık, suratları asıktı. Onlar gelirken sandalyelerini dışa doğru çekerek yer açtılar. Bayan asistan:

"Ne oldu sana? ! Ağlama! Haksızlığa uğradın. Yazıklar olsun ona! " der demez sanki bu sözleri bekliyormuş gibi ağlaması yavaşlamış olan kızcağz tekrar hıçkırmaya başladı. O masa bize daha yakındı. Konuşulanlar kesintili işitilmiyor, boş kalan yerleri doldurmayı gerektirmiyordu. Diğerleri gibi bağırıyorlardı ama yine yüksek sesle hararetli hararetli konuşuyorlardı.

"Canıma yetti artık! Arkadaşlar engellemeseydi bilmiyorum nerede ve ne halde olurum! Ne yaptığımı yapacağımı bilmez haldeydim! Bunu herkesin gözünün önünde yapıyor. Her şeyi yapıyor ediyor, bir de: "Kendimi öldüreceğim! .." diye fırlıyor! Bunun yüzünden babam ölümden döndü! " dedi, arkadaşımız. Sağ elinin dışıyla gözlerini siliyor, saçlarıyla yüzünü gölgelemeye çalışıyor, utancından başını kaldıramıyordu. Yanakları pancar gibiydi. Sağanakla başa çıkamayınca çantasından kâğıt mendil paketini çıkarıp, içinden bir tane daha aldı ve önce yanaklarından hızla akan yaşları, sonra da öne eğilerek burnunu sildi.

"O, sana... Şimdi bu kadar insanın içinde, bu ortamda bu şekilde davranırsa..." dedi, erkek asistan. Bayansa:

"Daha önce bu kız bana geldi, onu şikâyet etti ama o zaman bir şey yapamadım. Her şeyin bir yeri ve zamanı var..." dedi, ona. Diğerleri ona: "İyi bir şey ettin! .." dercesine ters ters baktı ve kaldığı yerden devam etti:

"Beni iyi dinle! Şu anda, gençliğinin tesiriyle katlanabilirsin. Yaşın ilerleyince bütün bunlara katlanabilecek misin? Şimdi sana bunu yapan insan, yarın neler yapmaz! .." Bayan öğretmen kendisini tutamadı:

"Kim oluyor o! Anan değil baban değil! Geri zekâlı! " dedikten sonra kararını açıkladı: "Bu, bu şekilde devam edemez! .."

Kızcağz, arkadaşlarının yanında rezil rüsva olmuş vaziyetteydi. İki öğretmenin arasında, kızarmış yüzü, al al yanan yanaklarıyla acınası haldeydi. Ağlamaktan şişmiş, kan çanağına dönmüş gözleri, silinmekten soyulmak üzere olan burnuyla sus pus oturmaktaydı. O ikisi mütemadiyen konuşuyor, onu yönlendirmeye çalışıyorlardı.

Bir erkek arkadaş daha geldi. Elinde az önce çiseleyen yağmurda kalmış bir iskemle vardı. Yavaşça yaklaştı, aynı masaya fakat biraz uzağa, ıslaklığına aldırmandan oturdu ve bir şey önerdi:

"Benim tanıdığım başka bir çocuk var. Onunla arkadaşlık et! Hem onunla hayatın daha renkli geçer. Güçlü kuvvetlidir. Seni bundan korur. Yanınıza bile yaklaşamaz! Sen ne bekliyorsun ki bu pısıriktan? Onun, sadece zayıflara gücü yeter! Bir de bize yapsa ya! .."

"Ne pısıriğı! Baksana nasıl efelik etti! .." dedi, biri.

"Böyleleri, elin içinde kabarırlar. Gücsüz kadınlara kızlara bağırarak, vurarak etraftakilere kendilerini göstermeye kalkarlar. Doğru olmayan bir şey gördüğüm zaman

müdahale etmeden duramıyorum. Haksızlığa dayanamıyorum! Kaç kere dedim ona: "Bak, bu kızcağızı üzme! Senin yüzünden ders de çalışmıyor. Eziyet etme! " diye. Yok, kıskanıyormuş! Ne hakkın var senin! Beşiğine mi kalktın! Daha ortada nikâh mikâh yokken böyle... Yarın ne olacak? "

"Hadi başla yerde olsa neyse... Belki katlanılabilir ama burada böyle yapması... Bu kadar kişinin önünde..."

Hukukçunun iyice tepesi atmış olmalı ki olanca hiddetiyle feveran etti:

"Başka yerde de katlanılamaz! Ne demek katlanmak? Nişanlılık dönemi katlanma dönemi değil, karar verme dönemidir. Bugün katlanabiliyorsun, yarın iki çocuğun olduğunda ne olacak? Yine katlanabilecek misin? Onlara da zarar verir bu! .. Aklını başına topla! Yarın, oturup konuşacaksınız! Aranızda halledeceksiniz! Şimdi ben, birinin benim kızıma böyle yaptığını düşünüyorum da... Ne yapardım, biliyor musun? Bursa'yı başına yıkardım! .."

Artık konuşulanları anlayamaz oldum. Kendimi dinlemeye başladım.

Aşk, bunca gerginlik arasında yaşayabilir miydi? Eselebilir, boy atabilir, gümrahlayabilir miydi? Bence aşk, her şeyden önce sükunet isterdi. Romantizm de öyle... Bunlar slow yaşanırdı. Loş ışık, hafif müzik, dinginlik...

İçime yöneldim, bir tanem vardı. Onunla beraber tüm güzellikler... Erişilmesi zor hisler, rüya gibi düşünceler... Neşe, huzur, mutluluk... Sarhoş eden duygular...

O demek, her şey demektir. Onunla olmak hayale sığmazdı, hayalinin ihtişamı tarife...

Yürüyüşü, duruşu... Tam yürekten vuruşu... Saçları, gözleri, elleri... Başımda kavak yelleri...

Hep korkmakta olduğum bir şey vardı. Konuşmak... Yani konuşma halinde ondan bu şahane beraberliği gölgeleyecek en küçük bir kötü söz işitmek... Onun için hep böyle kalsın istiyordum cennet bahçem. Ona zerre kadar leke gelmesin!

O kadar yüksek duygulardı ki aramızdaki! Aşkımızı oluşturan kristal parçaları o kadar kırılıyordu ki! Nasıl isterim, yerle bir oluvermesini! ? Pisa Kulesi gibi eğilmesine dahi katlanamam! Ne bir kuş kanadı değsin ne küçük bir esinti... Öyle kalsın, öylece... Baş bulutlarda... Öyle zarif, öyle hoş, öylesine görkemli... Çünkü aşk, her şeyden ama her şeyden önemli!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0399

Onur Bilge

0400 - TEKRAR YARATILMAK

Onur BİLGE

Dışarıda kıyamet kopmuş, herkes ayağa kalkmıştı. Fakat Mahir'in hiç umurunda değildi. Elinde bir kitap, karıştırıp duruyordu. Son zamanlarda sayılara fena takmıştı. Hepimiz onun için endişeliydik.

"Yapma bu kadar ya! Yakında kafayı yiyeceksin! Biraz etrafına bak! Dünya kırıf kıyamet! Hayat dazıradadır..." dedim.

"Şu yaratılanlara bak! Bunların hepsinin sayısını bir bilen var, biliyorsun. O hafıza nasıl bir hafıza! Her şeyi ölçüyle yaratmış ve her şeyin hesabını biliyor. Hem bunları bilmek için bir eğitim almadan, kendiliğinden... Düşündükçe aklım oynayacak diye korkuyorum. Sonra da istikbalimden korkuyorum! "

"Neden ki? "

"Nedeni var mı? Hesaba çekecek, hesap soracak da ondan... Önce kabir suali... Sonra Bas Günü... Huzuruna çıkınca... Aman Allah'ım! .."

"Allah bize o günlerde de yardım eder, İnşallah! "

"Bir an yardımından uzak bırakmasın! Hiç düşündün mü, kullarından ya da yarattıklarından bir an habersiz kaldığını? İşte o an hayat durur! Her şey biter! "

"Kıyamet kopar! Herkes ölür."

"Nefeslerimizin bile sayısını tespit etmiş. Hayat boyu kaç kere göz kırpacığımızı, kaç adım atacağımızı biliyor."

"Ben de görme olayına hayret ediyorum! Ne müthiş bir olay! .. Görmek için birkaç saniyede beyne kaç sinyal giriyor, biliyor musun? Bırak hareketli bir nesnenin seyrini, bir resmin görüntüsünün oluşabilmesi için o nesneyle beyin arasındaki iletişimi düşündüğümde aklım duruyor! Nasıl görebildiğimiz de halen açıklanabilmiş değil."

"İnsan vücudu başlı başına bir muamma! Muazzam bir yapı! Bir tırnakta kaç hücre..."

"Mahir! Başlama yine! Şimdi sinir hücrelerinden girecek, kan hücrelerinden çıkacaksın! Senin için endişelenirken biz de aklımızı yiyeceğiz! "

Hafif bir yağmur serpiştirmeye başladı. İlk damlalar cama vurur vurmaz Mahir başını kaldırdı ve camı seyretmeye başladı. Yine ne diyeceği belliydi. Yağmur tanelerinin sayısından başlayacak, moleküllerinin, atomlarının, elektronlarının sayısına kadar gidecekti. Nitekim öyle oldu:

"Bir anda kaç damla vurdu cama! Bir dakikada kaç tane vuracak? Bir saatte... Sadece küçük bir pencereye bu kadar yağmur damlası düşerse, yeryüzüne ne kadar düşer? İşte bütün bunların sayısını bilen var! Nereye ne kadar yağacak, bir hesaplayan var. Fazla yağsa, her yeri seller götürür! Az yağsa dünyayı kuraklık kavurur! Her yer çöle döner. Bu nasıl akıl, nasıl bir hesap! .."

"Hesap dedin de... Her şey bir ölçüyle, sayıyla, hespla yaratılmış. Yaratılırken çoğaltılmaya başlanan hücreler, ölünce eksilmeye başlıyor. Beden su kaybetmeye

başlıyor. Çürümeyle hücre yitirmeye... Bir hücre naklidir başlıyor. Karıncalar, kurtlar, yılanlar, tarla fareleri... Bitkiler de nasiplerini alıyor. Kalan, toprağın hakkı... Fakat tek hücre yok olmuyor. İşte yaratılış, o hücreden tekrarlanacak."

"Allah, Yaşin'de bu diriltişi uzun uzun anlatılıyor: "Parmak uçlarına kadar düzelterek." diyor ya..."

"Tekrar yaratıldığında kimliğini gizleyemeyecek. Parmak izleri..."

"Sonra: "Görmedi mi o insan, biz onu bir nutfeden yarattık da şimdi o çeneli bir çekişken kesildi. Yaradılışını unutarak bize bir de mesel fırlattı: "Kim diriltir o kemikleri, onlar çürümüşken? " dedi." diyor."

"Ne deneceğini de söylüyor. Gerçekten, öldükten sonra tekrar diriltileceğimize inanmayan öyle diyor. Oysa yoktan var eden, var olanın aynısını tekrar var etmeyi başaramaz mı! Haşa! .. Allah'a hiçbir şey güç gelmez! Kaldı ki bir şeyin ilkinin yapmak zordur, onun aynısını yapmak değil. Üretimde prototip önemlidir."

"Zaten o da belirtiliyor. "Onları ilk defa inşa eden diriltir ve o her yaratmayı bilir. Ya gökleri ve yeri yaratan, onlar gibisini yaratmaya kâdir değil midir? " diyor. Aynen böyle diyor. Hayret ki ne hayret! .. Bir de bana: "Kafayı yiyeceksin! " diyorsunuz. Nasıl yemeyeyim! .. Hattâ cehennemde ateş sürekli degecek, deriler devamlı yanacak ve devamlı yenilenecek! Bu nasıl iş, arkadaş? Bu nasıl bir yaratma olayı! .."

"Yaratan'ın işi yaratmak... O, yaratmanın her çeşidine vakıf, her şeye Kadir olan, Hakim-i Mutlak! "

"Sürekli yaratıyor zaten. Bir taraftan yaratıyor bir taraftan yok ediyor."

"Her an bir olay... Bir oluş, bir hareket... Her an bir şende.. Bir bahar bir hazan... Bir yeşertme bir hasat... Bir yayma bir toplama... Yazma çizme ve silme... Olaylar bile ölmekte... İlk vuku bulduğundaki tesiriyle sonrasının etkisi bir değil. Yavaş yavaş azalmakta ve yok olmakta... O kadar ki çok elim bir olaydan bir süre sonra esprili bir şekilde bahsetmeye başlıyoruz. Yeniden fakat başka bir biçimde doğuyor sanki. Bence ölüm de öyle bir şey... O da iki yanlı... Bir yanı keder... Şiddetle doğan ve zamanla azalıp, hissedilmez hale gelen acı... Bir yanı teselli, kabulleniş, teslimiyet... Teslimiyet... İtirazsız temyizsiz... Meyyit gibi..."

"Başka çare mi var! .. Her şey O'nun elinde... Hayatımız, sonumuz..."

"Ölüm bir çağrıdır. Bütün sevdiklerimiz bir taraftan, Allah da diğer taraftan çağırırsa kime gideriz? "

"Biz müminleriz. Tabi ki Allah'a gideriz! "

"Allah'a koşarız! İşte bu kadar basit, bu kadar muhteşem bir olay, ölüm! Yüzü soğuk, acı, acıtan ama gerçeği mutlulukların doruk noktası! Ondaki güzel bir buluşma, ondan mükemmel bir kavuşma var mı! .."

"İnançsız için hiç de öyle değil ama... O biliyor başına gelecekleri. Saygısızca ettiği lafların neticesini... Ölümünden nefret ediyor. Allah'a kavuşmayı istemiyor. Aslında Allah da onu istemiyor. İnsanın kendisine ettiğini, bütün insanlar bir araya gelse edemezmiş!

”

”Her şey ölümlle son bulmuyor. Berzah var... Kıyamet var... Zamanını sadece Allah'ın bildiği vaktin gelip çatıldığını bildiren sinyalin ikincisinde hayat için gerekli su incek, bu yağmur gibi... Tohumların çatlaması, ekinlerin yeşermesi gibi canlandırılacağız. Asırlar önce çürümüş, erimiş, toz oluş bedenler, hiç yok olmayan tek hücreden tekrar çoğalarak var olmaya başlayacak.”

”O yok olmayan parçanın, kuyruk sokumundaki hardal tanesi kadar küçücük bir parça olduğu söyleniyor ve ona 'acbü'z-zeneb' deniyor. Ölümden sonra yaratılma mayamız... Kuyruk sokumu, omurga bitimi anlamına geliyor. Omurganın son noktası... yaratılış da kemikten başlıyor. Mutlaka o kemikten... Sonra diğer kemikler, omurga başta olmak üzere üst üste diziliyor. Daha sonra et giydiriliyor be deriyle ambalajlanıyor. ”Toprak, insanoğlunun acb dışındaki bütün cesedini yiyip tüketir. İnsan acbden yaratılmıştır, tekrar ondan meydana getirilecektir.” Böyle bir hadis var. Fakat burada kemikten bahsedilmiyor. Bir başlangıç noktası işaret ediliyor. Yaratılışın başlangıcı... O başlangıçta tüm yazılım gizli... Tümünden gelimle ulaşılan yere dikkat çekiliyor. Tüme varım için de başlangıç noktası... Emir geldiği anda; erimiş, çürümüş, isim değiştirmiş de olsa, o en küçük parça nerede ve ne halde olursa olsun can bulmaya başlayacak! Şimdi inanılır gibi değil ama anne ve babalarımıza gelen ve oluşmamıza neden olan hücreler de kim bilir nerelerden gelip de terkiplenmişti! ”

”Bedenlerimiz tamamlandıktan sonra yeniden canlanacak, dirilip kalkacağız. Bu dünyada bir gün veya daha az bir zaman kaldığımızı sanacağız. Koşarcasına mahşere gideceğiz. Allah'ın huzuruna... Yani hesaplaşmaya... Aslında Allah için mekân ve zaman kavramı yok. Böyle bir ifade, olayın beyinlerde canlandırılması için kullanılmış. Mahşere, huzura gitmenin anlamı, hesaplaşmanın başlaması... Bilinmesi istenenler; zorlaştırmamak, kolaylaştırmak için bilinen misallerle gözler önüne serilmiş.”

”O zaman, yaşarken: ”Bu çürümüş kemikleri kim diriltecek? ” diyenler: ”Eyyvah bize! .. Bizi yattığımız yerde kim uyardı? ” diyecekler. Birkaç dakikacık uyuyuverdiklerini zannedecekler. Akılları o zaman başlarına gelecek! ”

”Neye yarar! .. İş işten çoktan geçmiş olacak! ..”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0400

Onur Bilge

0401 - AHİRET

Onur BİLGE

Hayat, var oluşla yok oluş arasında biteviye devam ediyor, biri birine ekleniyor. Biri, diğeri için doğuyor, biri diğeriyle can buluyor.

Ne varsa yalan. Her şey bitimli... İnsan ölümlü... Kalıcı yalnız Allah! ..

Önemli olan ahiret hayatı... Orası, ölümün öldürüldüğü, varlığın sonsuza eşitlendiği yer... Yer küredeki yaşantılarımız, asıl hayatlarımıza nazaran evcilik oyunları... Hayatın başında bitimsiz gibi gelen sınırlı ömürlerimiz, ahiret hayatına oranla yok gibi...

Her şey fani, sadece Allah Baki... Ezeli ve Ebedi... Kadim... Hiçbir şeyin var olmadığı yerde yalnız O olduğu gibi her şeyin yok olduğu yerde de sadece O olacak. Zamanın olmadığı yerde yalnız O'nun var olduğu gibi zamanın durduğu yerde de yalnız O olacak. O'nunla var olan varlıklarımız, O'nunla son bulacak. Tekrar O'nun dilemesi ve emriyle var edilecek. O, zamansız ve mekânsız... Her iki kavram da sonsuzluk ifade ediyor. İşte biz, o Varlığı Sonsuz Olan'la sonsuzluktan geldik, O'nunla yolculuk etmekte, sonsuzluğa doğru gitmekteyiz.

İçimizde ölümsüzlük duygusu var. Öyle bir programlanmışız ki yakınlarımız, arkadaşlarımız, komşularımız ölmekte, her gün birçok ölenin haberi gelmekte ama sanki ab-ı hayat içmişiz. Hiç ölmeyecek gibiyiz. Çünkü biz, Var ile varız. Var, var olduğu sürece var olmaya devam edeceğiz.

Allah, insandan ayrı da gayrı da değil. Bu durum, rabıtada daha da net hissedilmekte... O sırada ölüm ötesi oldukça güçlü bir şekilde hissedilmekte ve asla rahatsız etmemekte... Aksine yoğun bir mutluluk, derin bir huzur vermekte... Çünkü o zaman, yani bedeni geçmeyi başardığımız yerde, tüm ihtişamıyla Allah hissedilmekte... O anda biz yokuz! Kâinat yok! Hiçbir şey yok! Yalnız Allah var! O kadar var ki O'nunla birlikte hiçbir şey yok! Yok dahi yok!

Her şey için hep son var, insan için. Ölüm sonrasında sonsuzluk...

İçimizde ucu bucağı belirsiz müthiş bir sonsuzluk var. Dış dünyaya kapanan kapıdan içimize adım attık mı dünya içinde dünyalar buluyoruz ve o sonsuzlukta kayboluyoruz.

Her şey içte... Dışta hiç bir şey yok. Vekâletini, emanetini insana vermiş. Sevmiş onu, insan yaratmış. Aşkı, o ışık ve o sonsuzlukta... O âlem ne muhteşem bir âlem! Ne kadar güvenli, ne kadar cazip! O ne mükemmel bir bütünleşiş!

Hayat, dünyayla sınırlı değil. Ceza veya mükâfat için, hesaplaşmak ve hesap vermek için sonsuza uzanan bir uzantısı var.

Allah, adalet sahibidir. Adaletinin tamamlanması beklenir. Dünyada çeşitli nedenlerle tamamlanamayan davalar, orada görülmeye devam eder. Dünyevi ceza veya mükâfatların bir de ukbaya yansıyan yüzleri vardır. Hakları yenenler, burada haklarını alamayanlar orada mutlaka alacaklar. Orada, yukarıda olanlar aşağıya inecek, altta kalanlar üste çıkacak. Haklı, hakkını haksızdan sonuna kadar alacak! Her günahın karşılığı bire bir, her sevabın karşılığı en az bire on olarak hesaplanacak, her iyilik ve her kötülüğün, hardal tanesine kadar karşılığı verilecek, kimseye haksızlık edilmeyecek!

Ahiret hayatı olmasaydı, bütün bunların bilgileri bize ulaştırılmasaydı, bu hayata

dayanamazdık! Hiçbir ümit ve tesellimiz olmazdı. Şimdi biliyoruz ki kimsenin yaptığı ettiği yanına kâr kalmayacak, yaptığımız iyilikler de boşa gitmeyecek! Her şey görülmekte, işitilmekte, bilinmekte ve anında kayda geçmekte...

Yerçekimine bağlı her şeyin yerden yere seyahati... Yokluktan varlığa, varlıktan yokluğa dönüşüm... Birlikten çokluğa, çokluktan teklığe... Bizim yolculuğumuz da öyle...

Yere ve gökyüzüne baktığımızda eksik ve kusurlu bir şey göremiyoruz. "Şu da neden şöyle olmuş da böyle olmamış? " diyemiyoruz. Yer ve gök, kusursuz yaratılmış, en mükemmel şekilde işletilmekte...

İnsan, evrendeki en mükemmel yaratık... Bir daha var edilmemesine yok edilecek olsaydı, bu kadar donanımlı yaratılmazdı. Sorgulanacak olmasaydı, akıl ve irade bahşedilmezdi. Oysa insanlar ve cinler, hayvanlar ve bitkiler gibi değil, evrendeki akıllı ve sorumlu varlıklar...

Peygamber Efendimiz, Veda Hutbesinde: "Beni bir daha bu surette göremeyeceksiniz! " demişti. O surette değil, başka bir surette ama nasıl? Acaba en güzel çağındaki gibi mi? Yoksa madde bedenle değil, başka bir şekilde mi? Bu boyutta değil de başka bir boyutta mı? Hep manâ âlemindeki ruh boyutunda mı? Ya kıyamet sonrasında? O zaman nasıl bir surette olacağız?

Hücre hücre çoğalmakta ve azalmaktayız. Gelişmekte ve yaşlanmaktayız. Var olma olayını çeşitli safhalardan geçerek yaşamaktayız. Yok olmaya doğru giderken, yok olamama, olamama zamanına doğru ilerlemekteyiz. Ölümlü hücrelere sahip olduğumuzu bilmekte, ölümsüz hücrelere sahip olmanın nasıl olacağını anlamaya çalışmakta ve aciz kalmaktayız. Bize bir yere kadar bilgi verilmiş, dahası hakkında çok az bilgi... İlmen kalıla...

Vücuda dışarıdan yiyecek girmekle, içeride bir işe yaramakta ve kalıntısı çıkmak zorunda... Cennette bir yaşam için düşünüldüğünde kalıntıların necis olmaması gerek. O zaman atıkların, necasetten uzak, ortama uyumlu, hoş ve temiz maddelere dönüşerek başka bir sistem ve yolla çıkması lazım. Orada üreme de olmayacağına göre üremeye elverişli beden yerine ortama uygun değişik sistemler ve duyu organlarına sahip bambaşka bir yaratılışa, yenilenen bir beden gerekmekte. Yeryüzü hayatı için tasarlanan ve algılaması kısıtlanan bu yaratılışla, melek ve cin gibi latif varlıkları göremezken, güneşe bile birkaç saniyeden fazla bakamazken, O/Nur'u görmemiz, doya doya seyretmemiz mümkün mü!

Cennet ve cehennem hayatı ve oralardaki yaşama şartları hayal edildiğinde, her iki ortama uyumlu bedenlere sahip olma lüzumu akla gelmekte... Yani cennetliklere de cehennemliklere de ortama ve ortamın gereklerine uygun bedenler verilecek, mutlaka.

Cennette, sunulacak nimetleri almaya; cehennemde ise aralıksız maruz kalınacak azabı sürekli hissetmeye elverişli farklı bedenlere sahip olmak gerek...

Bambaşka yaratılışlar... Bizim için akıl almaz, yaratma işi Zatına ait olan Allah için son derece sıradan... Hiç de garip ve güç değil... O'na hiçbir şey güç gelmez. Defalarca ve çeşit çeşit yaratmaya muktedir...

Şekilden şekle geçirmek de örneklenmeyen bir şey değil. Bebeklik, çocukluk, yetişkinlik, yaşlılık... "Neydim? Ne oldum? Ne olacağım? " dedirten şaşırtıcı olay

düşünüldüğünde, cehennemden cennete geçişte de bambaşka ve yepyeni bedenler verilmesi oldukça normal gelmekte...

Bir şeyler görünmekte, ufkun ötesinde... Ölüm, kıyamet, âhiret... Cennet, cehennem ve Arasat...

Sonsuzluk sonsuzluk...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0401

Onur Bilge

0402 - SONSUZLUK

Onur BİLGE

Sonsuzluktan geldik, sonsuzluğa gideceğiz. Sınırlı varlıklar olduğumuz, sonsuzluğun ne anlama geldiğini ayarı kısılmış duyularımızla algılamakta aciz kalmış olsak da ebediyete intikal edecek ve sınırsızlığın ne demek olduğunu yaşayarak öğreneceğiz. Duvarın berisine geçmeden buranın nasıl bir yer olduğunu bilmediğimiz, bilmenin bile bilincinde olmadığımız gibi duvarın ötesine geçecek ve ebediyeti yaşayarak, kavrayacağız.

Bumerangın geri dönüşü gibi Allah'a döneceğiz. İlk hızı verenin sonsuz gücünden bahsettiği güçle güçlenerek çıktığımız yokuşu güç kaybederek inip, tamamını teslim ettikten sonra geri alarak, o Yüce Güç'ün huzurunda hesap vermek için ayağa kalkacağız. Dizlerimiz tutar mı o anda? Dilimiz döner mi? Çok merak ettiğimiz O/Nur'u görmek için gözkapaklarımızı kaldırabilir miyiz?

Ne demek sınırsızlık? Ezeli ve Ebedi olmak ne demek? Uçsuz bucaksız, başsız sonsuz olmak nasıl bir şey?

Şu kıt akıllarımızla, bir tek emirle yaratılan sonsuz sandığımız evreni ölçüp biçemezken, nasıl genişletilmekte olduğuna akıl erdiremezken, gözümüzün alabildiği kadarlık yerindeki gök cisimlerini bile sayamazken, başlamamak ve bitmemek ne demek nerden bileceğiz!

Henüz kendisini tam anlamıyla bilememiş insancıklarız. İç içe dünyalar içermekteyiz ama idrak edemeyiz. Aslında imimizi cimimizi pek merak da etmeyiz. Yaşamaya bakarız. Takılmışız dünyanın çarkına... Alışmışız akıntıda hareketsiz kalmaya... En dindarlarımız bile fazla ince elemez! İncelemez, inceleme lüzumunu hissetmez. İbadetini yapar, dünyevi ve uhrevi kazancına bakar. Hayat akar, insan bakar...

Yaratılışlarımızın başlangıçları olduğu için ebediliği zaman olarak algılıyor ve anlıyor gibi olsak da ezeliği kavramamız mümkün değil. Zaten o sıfatın anlamını da diğer sıfatları gibi o sıfatla sıfatlanan Allah'tan başka kimse tam anlamıyla bilemez! Gerçek anlamda sonsuzluk, Ezel Ebed arasında olup, yalnız ve ancak O'na ait. Bizim elimizde sadece an var. İçinde bulunduğumuz an... Oysa bir de an var... Şu kavramakta zorlandığımız...

Hiç bitmeyecek gibi gelen hayatlarımızın öncesi kayıp, sonrası belirsiz... Ellerimizde sadece şimdi var... İçinde bulunduğumuz an ki o bile kesinlikle ölçülüp tanımlanabilen bir zaman birimi değil. Bir şeyler için: "O! Daha çok var! .." derken, bazı şeyleri: "Sonra..." diye ertelerken, kendimizi zaman zengini sanırız ama aslında elimizde kalan veya bize tanınan müddet hakkında da hiçbir bilgimiz yoktur.

Allah, zaman ve mekândan münezzehtir. O'nun için zaman yoktur. Zamanı da yaratan O'dur. Onun için mekân da yoktur. Mekânı yaratan da O'dur, mekâna sığmaz! Sınırlı yaratılan, algıları sınırlı olanın O'nu ve isimlerinin sonsuzluklarını idrak edemeyeceğini anlaması, O'nu idrak etmesi demektir.

Bizim kavrayabildiğimiz sonsuzluklar, aslında sınırlandırılmış, genişliklerinin ayarlanması ve algılanması sadece Allah'a bağlı olan şeylerdir. Olsa olsa zaman... Olsa olsa evren... Ya zamanın ötesi? Ya evrenin dışı? Gerçek sonsuzluk nerde sahi? Gerçek sonsuzluk nasıl?

Sayamadığımız çokluklar, ölçemediğimiz alan ve hacimler için kullandığımız o sihirli sözcüğün asıl anlamı ne? Zavallı beyinciklerimizin idrak etme gayreti, Hezarfen Ahmet

Çelebi'nin uçma çabasından farksız... Ne kadar kanat çırpabilir, nereye kadar gidebilir! ? İşte aynen onun gibi acze düşer, çakılır kalır! .. Kendi aczini bilmez de ukalalık eder:

"Yok ya! Olur mu öyle bir şey! Külliye yalan... Bunu fizik kabul etmiyor, kim/ya kabul etmiyor. Astronomi, astroloji... Mantık fıstık... Bilim milim..."

Cahilim, bir milim ileriye gidemez! Teslim de olmaz! Sınırlı olan, ilim dediği sınırlı bilgiyle, kapana kısılmış fare gibi dolanır durur! Dünya nimetleri, onu aldatan, iştahını kabartan peynir parçacığı kadardır, dünya dediği ve çok beğendiği alan, kapanın içi kadar dardır. Oysa bir de Dâr vardır. Dâr-ül Beka denilen ve intikal edilen... Dar kafası basmaz! Basar itirazı... Basar göz vermiştir, görmez, Semi kulak vermiştir, işitmez. Bakar gibi bakar! Bakarın trene baktığı gibi...

Nerden bilsin, mutlak sonsuzluk nedir, nasıldır! Sonsuz hız nasıl bir şeydir! Sonsuz güç, sınırsız akıl... Bilimsel olarak tanımlayamadığı için inkâra kalkar. Sonsuz sandığı evrene, hapsedildiği dünyaya kul olur.

Zaman kavramı, makrodan mikroya değişiklik arz etmekte... Gerçek bilginin kaynağı olan Kur'an'a göre mânâ âlemindeki bir gün, bizim ölçümümüze göre bin yıldır. Demek ki yerin göğün yaratılış süresi olan altı gün, bizim saydıklarımıza göre altı bin yıl... Haşır için bir gün, dünyevi hayatın elli bin yılının karşılığı... Belki daha başka olaylar için bir günün karşılığı, bizim zaman kavramımıza göre milyonlarca yıla tekabül etmekte...

Bir gökdelen, dibinde duran ve çatısından bakan kişiler tarafından farklı algılanır. Oysa aynıdır. Değişiklik, aşağıdan ve yukarıdan algılanmakta oluşundadır. Aşağıdakinin tarifi, tasviri yukarıdakine, yukarıdakini aşağıdakine tamamen ters gelir. Her ikisi de kendi algılarının doğruluğunu savunur. İkisi de birbirini ikna etmeye çalışır, biri diğerinin yanlış olduğunu sanır.

Dünyadan bakıldığında hayat gittikçe daralan ve ölümle son bulan yol gibidir, ötesi yok gibi... Sanki hayal... Ahretten bakıldığında, durum tamamen farklı... Dünya hayatı yok gibi... O kadar az, o kadar basit, bir o kadar yalan... Rüya gibi...

Hani gecenin bir yerinde, kan ter içinde uykudan uyanırız ya... Kalbimiz gümbür gümbür... Kendimize geldiğimizde: "Oh be! Rüyaymış! .." diyerek derin bir nefes alır ve şükrederiz... İşte öyle bir uyanışla uyandırıldığımızda ve dünya denilen yalanı hatırladığımızda, dilerim ki: "Oh be! Dünyaymış! .." diyenlerden olalım! Bu kesintili gibi görünen kesintisiz oluş ve hareket içinde yine kesintisiz yenileşim sürerken, ölüm durağında duraladığımızda, yola sonsuz mutluluk içinde devam edebilelim. Dünyayı anımsadığımızda: "Ah be! .. Keşke dünyada olsaydım! " demeyelim!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0402

Onur Bilge

0403 - AKIL ve SORUMLULUK

Onur BİLGE

İnsan... Ahsen-i takvim... En güzel biçimde yaratılan... Nimetlerle donatılan... Eşref-i Mahluk... Yaratılanların en şerefli... En önemlisi... Bir takım katkılar karıştırılan nutfeden yaratılan, denenmek için evrile çevrile işitir ve görür hale getirilen varlık... Akıllı ve sorumlu...

Akıl ve sorumluluk... İşte bana rahat vermeyen...

Akşamüstü bir ara arkadaşlardan ayrıldım. İçimde anlamsız bir sıkıntı... Tuhaf bir huzursuzluk... Ayaklarım beni parka götürdü. Her taraf yemyeşildi. Çiçekler rengârenk... Voleybol oynayan gençler, çelişen kızlar... Salıncaklar, kızaklar çocuklarla dopdolu... Neredeyse oturacak yer kalmamış banklarda. Grup grup insan... Söyleşmekte, gülmekte eğlenmekte, gezmekte...

Herkes çapcanlı... Hayat dolu... Belki hasta ya da hasta adayı... Belki yakın bir kaza anına doğru ilerlemekte... Belki tedavide... İlaçlar almakta, kontrollere gitmekte... Ne kadar da rahat görünüyorlar! Sanki hiç dertleri tasaları yokmuş gibi... O kadar galesiz...

Herkes bir tarafa gitmekte... Çantasından bir şeyler çıkarıp atıştıran genç kız, dondurma yiyerek yürüyen çift, laf yarıştıran yol alan dört kadın, emektar bastonu bel vermiş yorgun ihtiyar, soluk soluğa kalan astımlı... Belki de astım değil rahatsızlığı... Çiçek tozlarının marifeti... Yani bahar... Çamların altı, ne de olsa...

Kâinata bir hareket! .. Her şey dönmekte ve ilerlemekte... Kimi yanarak kimi donarak hızla hareket etmekte... Her şey için bir süre tayin edilmiş ve eksilmekte, bitmekte... Her şeyin bir yaratılış nedeni var. Bir yaşam süresi... İçlerinde insan, en çaresizi...

İnsan... Akıl ve sorumluluk sahibi... Hayatı pamuk ipliğine bağlı...

Şu kadın seksen yaşını aşmış. Belki şeker, tansiyon veya kalp hastası... Ya da kolesterolü var. Belki böbrek yetmezliği... Ya da belki hepsine birden sahip...

Şu çocuklar henüz üç dört yaşlarında... Koşmaya, oynamaya çalışmakta... Kim bilir her birini nasıl birer hayat beklemekte... Önlerinde ne kadar uzun yollar ve aşılabacak engeller var! Galiba en şanslılarımız onlar... Olacaklardan habersiz yaşamaktalar. Çünkü onlar için endişelenenler var, onlar adına düşünenler... Hiçbir işleri yok, yemekten içmekten, oyundan ve uyumaktan başka... Zaten hiç de iş değil onlar. Hepsi farklı birer mutluluk ve huzur kaynağı... Kendilerini kollamaları da gerekmemekte... Sorumlu olanlar tarafından mecburen gözetlenmekte...

Yetişkinlerin vay haline! .. Hem yaşam mücadelesi hem nefis savaşı... Okuması yazması, kazanması harcaması... Haramı helali... Yettiymi yetmediydi... Ettiymi etmediydi... Hayatın çarkına takılan takılana...

İşte böyle bir pazar günü... Görebildiklerim, gözleyebildiklerim... Parktakiler... Sanki yarın haftanın ilk iş günü değilmiş gibi... İşsiz güçsüzmüş gibi vakit geçirmekte... Avarelik etmekte...

İşte böyle bir dünya hayatı... Sanki yarın Ahret değilmiş gibi... Çalışanlar, okuyanlar, gezenler, eğlenenler... Küçükler büyükler, yaşlılar gençler... Çoğu hiçbir sorumluluğu yokmuş gibi endişesizce yaşamakta...

Saniyelerine kadar hesaplanarak teslim edilmiş, ne zaman şon bulacağı belli olmayan ömürler bonkörce harcanmakta... Zaman hızla geçmekte... Ölümler, herkes için çok erken... Takdir-i İlahi...

Çoğumuz geçimlik ücret için çalışmaktayız. Sadece hayatlarımızı idame ettirebileceğimiz kadar... Bunun için ezelde takdir edilen ömürlerimizin ne kadarını çalışarak geçiriyoruz? Geleceğimizi hazırlamak için hayatımızın kaç yılını veriyoruz? Uykuda geçen zamanlar... Diğer ihtiyaçlar için sarf edilen saatler... Ya ibadetin payı?

İnsan ilişkileri... Sorunlar... Birazcık mutluluk için sarf edilen çabalar, ödenen bedeller... Bir nebze sevgi için katlanılmak zorunda kalınan güçlükler... Arzulanan güven, beklenen sadakat... Emin adımlarla geleceğe doğru ilerleme gayreti... Adım başı engeller, alıkoymaya çalışan çengeller...

Aklıma Serap, Hasan, İpek Hanım üçlüsü takıldı durdu ara ara... O akşam kantinde Hasan'ın ve Serap'ın masalarında konuşulandıktan belleğimde kalan altı çizilecek cümleler...

Onun derdi bunun derdi, değırmencinin su derdi... İpek Hanım'ın da kendi derdi...

O anda onlar için en önemli sorunlar... Zaman geçtikçe önemini kaybedecek, sıradanlaşacak, hatta unutulup gidecek meseleler... Oysa çok daha önemli konular var, yetişkinler için. Mühim sorumluluklar... Hani hep ertelenen, vadeler konan... İlerde gerçekleşecek olaylarla alakalandırılan... Bir türlü yanaşılamayan, başlanamayan ibadetler... Huzursuzlukların temelinde boylu boyunca yatan... Anlaşılan ya da anlaşılamayan... Kabul edilen veya edilmeyen... Adı farz olan, sünnet olan...

Bugün Orçun, Bursa caddelerinde sokaklarında deli koyun gibi gezen Hasan'ı Virane'ye getirip Define'yle tanıştırdı. Ona sorunlarını rahatça anlatabileceğini söyledi.

"Dede gerçekten insan ruhundan iyi anlar. Bizim dert ortağımız, akıl hocamızdır." dedi.

O gece onun masasında beraberdiler. Mahir ve İhsan da Serap'ın masasındaydı. Orçun, dedeye kısaca olanı biteni anlattı. Hemen müdahale edeceğini sandık ama o, Serap'ın da bulunmasını istedi. Ne yapacağını anlayamadık. Kimimiz barıştıracak zannettik, kimimiz ayrı ayrı konuşacak, olayları ikisinden de dinleyecek, ona göre orta yolu bulacak...

Hasan'dan kızın evinin telefonunu aldım. Dedenin kendisiyle konuşmak istediğini, okula kadar gelmesini, onu oradan alacağımı söyledim. Mahir vardı, İhsan yoktu. Onun için bana refakat etme işi Mahir'e düştü.

Define, Hasan'ı bahçenin dibine götürdü. Daha rahat anlatmasını sağlamak istiyordu. Aramızda utandırmamak için ama o hâlâ geçmemiş hiddetinden yüksek sesle konuşuyordu, ister istemez duyuyorduk. Gerçi biz biliyorduk olanı biteni ama oradakilerin çoğu olaydan haberdar değildi.

Hava sıkıcı bir hale geldi. Zorla hiçbir şey olmazdı. İşittiğimize göre onlar o günden beri bir araya gelip konuşamamışlar. Hasan'ın sıkıntısı dışı vurmuş. İyice dağıtmış! Yakın arkadaşlarını dahi kırmaya başlamış. Az kalsın yine biriyle daha boylaşacakken araya girmiş, Çatalfırın'dan onu alıp buraya getirmiş.

Kızın ne halde olduğunu Allah bilir! O günden beri derslere de girmiyor galiba. Okulda hiç gören olmamış.

Ben en çok İpek Hanım'ı merak ediyorum. O, bu ikisinden de dertliydi. Nasıl da hararetli hararetli anlatıyordu! Aslında Hasan'ın derdi umurunda bile değildi! Ne çok sevmiş, ne kadar da değer vermiş! .. Öğrencilerin arasında, ne diyeceklerini bile umursamadan, öyle uluorta neyi var neyi yoksa ortaya döküverdiğine bakılırsa çok şey önemini kaybetmiş onun için...

Serap, yaklaşık bir saat sonra teşrif edebildi. Okulun bahçesinde de bir süre oturup konuştuk. Mahir, Define ve Virane hakkında biraz bilgi verdi. Doğal olarak Hasan'ın da orada olduğunu söyledi. Kız gelmek istemedi, bir tatsızlık daha olmasın diye. Onunla aynı ortamda bulunmak istemediğini, onu unutmaya çalıştığını söyledi. Zor ikna ettik.

Okulun bahçe kapısından bir girişi vardı ki görülmeye değer! .. Omuzlar dimdik, alın arkada çene önde... Surat bir karış! Yere kuvvetli kuvvetli basarak yürüyüş... Teskin edene kadar akla kararı seçtik! Nahoş bir olaya sebebiyet verilmeyeceğine dair sözler verdik, aldık Viraneye getirdik.

Hasan yanımıza geldi. Define bu defa onu bahçenin dip tarafına aldı. Alçak sesle konuştular. Serap, o akşamki gibi değildi. Olayları içine epeyce sindirmiş görünüyordu. Yarım saat kadar kafa kafaya konuştuktan sonra onlar da yanımıza geldiler. Biz çay içiyorduk. Serap'la dede kahve istediler. On dakika kadar da havadan sudan konuşuldu. Ondan sonra karar açıklandı.

Alınan karara göre Hasan'la Serap bir süre görüşmeyecek, kendilerini dinleyecek, bu arada derslere devam edecek, okulu asmaktan vazgeçeceklerdi. Bu bir süre bir ay da olabilirdi birkaç ay da ama mutlaka en az bir ay olacaktı. Nerede karşılaşırlarsa karşılaşırlar birbirlerini daha önce hiç görmemiş, tanımamış gibi hareket edeceklerdi. Bu sürenin sonunda bugünkü gibi Virane'de tekrar bir araya gelecekler ve Define'ye duygu ve düşüncelerini söyleyecekler, onun hakemliğinde kesin bitirme ya da sağlıklı bir biçimde devam kararı alınacaktı.

Bütün bunları anımsadım. Sonra düşündüm düşündüm... Neyi mi? Allah'ın bizden ne istediğini... İman istiyordu en başta, sonra da ibadet... Bunların nedenlerini düşündüm...

İman istiyordu, kendimize güvenimizin artması için... Sırtımızı en güvenilir, en büyük güce dayayarak güç kazanmamız için... Yeryüzünde yapayalnız faniler; bitkiler ve hayvanlar gibi toprak olup gidecek zavallılar olmadığımızı bilmemiz, Kâinattaki en şerefli yaratıklar olarak yaratıldığımızı idrak edip bize bahşedilen değerlerin farkına varmamız için... Bu şekilde güven kazandırıyor bize.

İbadeet istiyordu. Ara ara da olsa huzuruna alarak saygıya, giderek sevgiye çağırıyordu bizi... İlerde aşka... Nefsi zorlama egzersizleri yaptırıyor, talimler ettiriyordu. Böylece bir yandan nefsimizi meşgul etmemizi, bir yandan da irademizi kuvvetlendirmemizi sağlıyordu. Ayrıca bunlardan puan toplatıyor, hiç bitmeyecek hayatlarımızdaki yerlerimizi ona göre belirlettiyordu. Bunu bize yaptırıyor. Kadere inanmamızı istiyordu ama bu geleceğimizi kurma olayını emeğimize bağlamıştı.

En çok ama en çok birbirimizi sevmemizi, saymamızı istiyordu. Herkesi Hızır bilecek kadar sevmemizi... Onun için gizlemişti aramıza Hızır'ı ve erenleri... Birbirimizi akraba

gibi, kardeş gibi sevmemizi istiyordu. Müslümanlar kardeştir.

Bir ana babanın çocuklarından isteyeceği şeyleri istiyordu bizden, sevgi dolu bir ortam oluşturup mutluluk içinde yaşamamızı... Habil'le Kabil olmamamızı, bireysel ve toplumsal anlamda... Çok şey değildi. Ne güzel şeylerdi! ..

Evliliklerde eşler, beraberliklerde sevgililer, arkadaşlar, komşular, milletler birbirlerine düşman olurlarsa ne olurdu dünyanın hali! ? ..

İşte Serap'la Hasan! .. İşte zavallı İpek Hanım... Onlardan da perişan! ..

Parkın çıkış kapısına gelmişim. Bir çocuk bir tepsiye dizmiş nar gibi bol susamlı simitleri... Onun gevrek sesiyle kendime geldim.

Üç simit aldım ve eve döndüm.

Ah! O taze simit kokusu!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 403

Onur Bilge

0404 - KUL OLMAK

Onur BİLGE

Beşikçiler yokuşunu çıkarken dayanamadım, elimdeki simitlerden birşinden bir parça kopardım, başladım yemeye... Solumdan arabalar gelip geçiyordu, sağımda Kültür park ve stadyum... Ben yükseldikçe ve uzaklaştıkça küçülüyorlar, küçülüyorlardı... Bu kadarcık bir uzaklaşma ve yükselmeye bu denli fark ediyorsa, şu koskaca dediğimiz dünya uzaktan nasıldı ki acaba?

Dünyanın bin misli büyüklüğündeki hayat kaynağı bile küçücük bir top, bir tabak kadarsa... Dünyanın durumu ona oranla bile ne kadar acınası! .. Ya Samanyolu içindeki hali? Yürekler acısı! .. Yani Bursa'da ne kadar taş toprak varsa havalansa, savrulsa belki ancak öyle hayal edilebilir o galaksi... Dünya onun içinde bir zerre, bir toz tanesi... Devasa gezegenlerin arasında mavi bir bilye bile değil... Nerde? Ara ki bulasın! Göz falan seçemez herhalde...

Ya şu dünya denilen yerde ben neyim? Nokta bile değilim. Dört milyardan biri... Kendisini var zanneden, hiç yok olmayacağını sanan, Var ile var gibi görünen, gölgeden ibaret biri... Ne kadar da aciz, güçsüz, dayanıksız ve kırılganım! Bu yaşta, kısa ve az meyilli bir yokuşta bile zorlanıyorum, nefes alış verişim değişiyor.

Monotonlaşmış bir hayatı, el arı düşman gayreti, sürükleyip götürmekteyim. Her sabah aynı işleri yapmak üzere uyanmakta, gün boyu o işlerde yorulmakta, akşamüstleri böyle yorgun argın eve dönmekte, akşamlarımı aynı yeknesaklıkla yaşamakta, her gece aynı uykulara yatmaktayım.

Çalışmakta ve okumakta olduğum okullarla Virane ve ev arasında köşe kapmaca oynamaktayım. Hayatın çarkına takıldığım, çevremdekilerle kaynaştığım, bu gidiş gelişlerin bir kısır döngüden başka bir şey olmadığını farkına varmadığım zamanlarda bu oyunu oynamak sıkıntı vermiyor bana ama yalnız kaldığım ve kendimi yalnız hissettiğim zamanlarda, hele akşam alacasında, bu kahreden tekdüzelik içinde mahvoluyorum! Hele kış günlerinde mübarek yüzünü zaten bir sabah bir akşamüstü birazcık gösteren, Uludağ'ın arkasında oyalanıp gün boyu zatını özleten sultan, sanki çok çalışmış, yorulmuş da uyumaya istirahate çekiliyormuş gibi umursamaz bir edayla aheste aheste çekip gitmiyor mu en çok ona kızıyorum!

Akşam olunca, hani eve dönüyorum da kapıya dokuz kere vuruyorum ya... Hani annem deli oluyor da: "Neden o kadar çok çalılıyorsun kapıyı? Bir iki kere tıklat yeter! Her seferinde yüreğim ağzıma geliyor! .." falan diyor ya... Ben de Besmelenin hece sayısı... Aslında Besmele çekiyorum." diyorum, o zaman da: "İyi! Tamam! Madem öyle..." diyor, yatışveriyor ve hatta memnun bile oluyor ya... Bu olay bile her gün aynı şekilde tekerrür etmekte... İçeriden yemek kokuları gelmekte... Üst baş değiştirilmesi, el yüz yıkanması... Sonra bir masa başında yemek ve hasbihal...

Bu hal böyle sürüp gitmekte... Televizyon bildiği gibi çalmakta... Hep içimde bir heyecan, bende bir telaş... Günlük plan yapacağım, özet çıkacağım, ders notlarını gözden geçireceğim... Ertesi gün ne giyeceksem onları hazırlayacağım... Bütün bunları yaparken ara ara aklımı istemli istemsiz düşünceler işgal edecek... Ya ben ne zaman fırsat bulup da kulluk edeceğim?

Biliyorum, evren tümüyle yalan... Ben de yalanım tüm faniler gibi... Var olan ve hep var olacak olan sadece Allah, O'nun dışında ne varsa hayal, yalan, düş...

Zaman zaman çok güçlü bir manevi hava içinde oluyorum. Mükemmel bir Müslüman olma gayretiyle bunca meşgalenin arasında ibadete yer açıyorum. Sürekli öyle olmak istiyorum ama bu hengâme içinde dinginliğe kavuşamıyorum. Ne elimde Musa'nın âsâsı ne de İbrahim'in baltası var! Hele bir de şu aşk denen tatlı bela var ki Nemrut'un beynine musallat olan sivrisinek misali yeyip bitiriyor beynimi! Ya nefis denen illete ne demeli? Onu frenlemek kolay mı! .. Ona hâkim olmadıkça şeytana avukatlık etmek kalıyor bana. Neler istiyor nefsim benden neler neler... Yokluğa sabrettirmiyor, varlığa şükrettirmiyor. Her dilediğini ver de ver! Bir türlü sonu gelmiyor.

Küçük bir altın kolye gördüm vitrinde... Benim olsun istedim. İçeriye girip satın aldım, ince bir altın zincirle birlikte... Şöyle küçücük, kalp şeklinde... Yanına bir de minik boncuk koydum. Bir hafta bile takamadım! Herhalde zincirinin halkalarından birine saçımın bir teli takıldı, ne zincir kaldı ne de ucundakiler... Haberim bile olmadı!

Böyle giderse, bu zamana kadar yaptığım ibadet namına ne varsa yok ettirecek o canavar nefis bende! Dişini damarıma geçirmeye görsün! .. İşte oradan tüm kanımı emip yok edecek, boş bir çuval gibi yığılıp kalacağım!

Ne kadar hızla geçiyor akıldan düşünceler! Çoktan içeriye girmişim, her zamanki yaptıklarımı yapıp bitirmişim de masaya oturmak üzere sandalyemi çekiyorum. Babam her zamanki yerine kurulmuş bile... Zavallı annem de benden farklı bir durumda değil... Her gün o da aynı işleri yapıyor, üstelik bize hizmet ediyor. Fakat o benim gibi değil. Babam da öyle değil... Onlar hayatın dev dalgaları içinde ibadet gemilerini yüzdürmeyi, ufuklara gidip gelmeyi muntazaman başarabiliyorlar. Dediklerine göre onlar da başlangıçta benim yaşadığım sıkıntıları yaşamışlar, günün birinde kulluk görevlerini rayına oturtmayı becermişler ve artık o şekilde bu zamana kadar getirmişler.

Öncelikle bir karar almak lazım, biliyorum. Uhrevi işlerin önemini göz önüne alarak, dünya işlerinin önüne geçirmek... Eskiden öyleymiş mesela... Misafir bile gelse, namaz vakti girdiyse, öncelik namaza verilmiş.

Ara ara televizyondan gelen cümleler, düşüncelerimi başka taraflara çekip götürüyor. Kısa konuşmalar bölüyor, tekrar kaldığım yere gidip devam ediyorum. Beni huzursuz eden boşluğu nasıl dolduracağımı biliyorum. O konuyu beynimde yoğurup duruyorum.

Maneviyatı ne kadar güçlü bir milletmişiz! Ne yüce bir ırk... Uygarlıkta dünyanın en yüksek noktasında... Bilimde zirvede... Bize ne oldu da böyle miskinleştik? Neydik ne olduk, nerelerden nerelere geldik! .. Allah beterinden korusun! .. Adı modern yaşamsa aman aman şurda dursun! ...

Babamın bir kulağı haberlerde, bir gözü ekranda... Bense düşüncelere dalmışım. Spikerin sesini işitiyorum ama ne dediğine kulak vermiyorum. İçimde bir huzursuzluk kaç saattir! Virane'ye de sığamadım, parka da... Şimdi de eve sığamıyorum! Arada yorum yapıyor dinlediklerine babam. O da Osmanlıdan bahsediyor, Kıbrıs olayları dillendirildikçe:

"Dört koldan yayılıyorduk ne güzel! Doğudan batıya, kuzeyden güneye fethetmeye başlamıştık dünyayı! Şimdi zevk ve safa içinde yaşayan bir millet haline geldik. O şanlı seferlerle yeryüzünü tir tir titretirdik, bir zamanlar! Haritalar değiştirir, tarihler yazardık zaferlerle! Yer kürenin romanını biz yazardık! Şiir eder, marş eder söyledik! O reklâmı yapılan radyolar çalmaya başladığında bülbüller bile susarmış ya... İşte öyleydi o zamanlar... Biz konuşmaya başladık mı bütün dünya susardı! .." gibi bir şeyler söylüyor

ortaya... Spikerle mi konuşuyor kendi kendine mi? Bize mi hitap ediyor yoksa? Biz tam anlamıyla var olamıyorduk ki! Annem içeri dışarı gidip geliyordu, benim de aklımdan neler neler geçiyordu... Ayıp oluyordu olmasına da yarısını anlıyor, yarısını anlamıyor, dinliyormuş gibi yapıyorduk. Ne yapalım yani?

Ben kendi geleceğimin derdine düşmüşüm! Burayı iyi kötü hallediyorum da orayı ne yapacağım? Akıl almaz sonsuzluk içinde sonlu olsam keşke, ölsem de bitse her şey! Kurtulsam! .. Ne sorgu ne sual! Oh! İş falan da yok arttı! Hiçbir şey yok! Aman ne güzel! .. Ne âlâ memleket!

Keşke öyle hiç olmak olsa! Toprakdan toprağa... Bitkiler gibi... Hiç dokunmasalar hiçliğime! Tekrar var olmasam! O zaman ne bir kederim olur ne de bir tasam... Her şey istediğim gibi... Tastamam!

Azrail zaman sayıyor. Mikail dünya yayıyor... İsrail, sûr elinde bekliyor... Ben her geçen gün, sonuma bir gün daha yaklaşıyorum... Her an... An be an...

Hayatta bir oluş bir hareket... Spiker neler neler anlatıyor... Duymak istemesem de algılıyorum ara ara... Şurada şu kaza, burada bu felaket... Bir de siyaset... Şu şunu demiş bu bunu demiş... O da buna bunu demiş... Haberler bitiyor, reklamlar başlıyor. Yemek de bitiyor ama düşüncelerim bitmiyor. Haberlerin bitmesiyle olayların bitmediği gibi...

İki taraf var... Yaratan ve yaratılanlar... Yaratılanların içindeki bilinçli ve sorumlu varlıklar... Biz insanlar... Bir Allah var bir de kullar... Uluhiyet tam anlamıyla yerinde durmakta ama kulluk sallantıda...

İnsanlar ve cinler, kulluk etsinler diye yaratılmış. Ne savaşınlar diye, ne topraklara doymaz gözlerini dünyayı yutmaya diksinler diye ne de yalnız ama yalnız dünya için çalışınlar diye... Âşık olsunlar diye de değildir mutlaka ama her şeysiz olur, olur da aşksız olmaz, olamaz! O zaman yaşamanın tadı kaçır! Bir anlamı kalmaz! ..

Masada boş tabaklar, televizyonda reklamlar, Ankara'da siyaset, Kıbrıs'ta karmaşa... Yunanistan çıldırmış, Türkiye zafer şenlikleri yapmakta, sevinç çığlıkları atmakta! ..

Ben battıkça batmaktayım! Kulluktan sınıfta kalmış, rızadan mahrum... Ben ne işe yararım? Güya var bilirim kendimi insanlar arasında... Güya kul bilirim, pul kadar değerim yok kendi gözümde bile...

Kâinattı düşünüyorum... Dünyayı... Sonlu ve sorumlu varlığımı... Hiç olacak evreni... Evrende nokta gölgesi gibi duran, hatta o kadar da yer tutamayan dünyayı... Bunca gelip geçmiş insan arasında ben diye birini...

Ben... Hem hiçim evrende hem evreni içermekteyim! Tek sözcük var vazgeçemediğim... Ayın, Şın, Kaf... Aşk... Mecazisini bildim bileceğim kadar! Şimdi de gerçek aşkı yakalamalıyım!

Yaratan ve yaratılan... Allah ve kul... Her an sağanak sağanak inmekte olan kesintisiz nimetler, yasaklananlar ve emredilenler... Bir Yüceler Yücesi ve çok sayıda hiç...

Ne eyren ne galaksiler, yıldızlar... Ne melek ne insan ne cin... Uçsuz bucaksız hiçlik... Yok olduğunu bilmek... Yok olmak...

Hiçliğin içinde hiç olmak ya da Varlık'ta... Ne kadar zor, insan yaratılmış olmak! ..

Ne kadar güzel bir şey, ne büyük bir şeref, insan olarak yaratılmak! Yaratılanların en şerefli... Meleklerden bile... Meleklerin kendisine secde ettirildiği... Allah'ın halifesi...

Ne güzel ve ne zor şey insan olmak! O yükümlülüğü taşımak... Fakat benim âsâm yok, nefsimin ürettiği yılanları yutacak... Putum çok, baltam yok! Ne zor şey kul olmak!

Kul olmak kül olmak! ..

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 404

Onur Bilge

0405 - KULLUK

Onur BİLGE

Nedense her şey düşüncede kalıyor, tatbik edilmiyor, edilemiyor. Haydi, akşam namazı kaçtı, diğerleriyle birlikte, yatsıyı yakalayabilseydim! Defalarca niyetlenip, beklemeye bıraktım. Birkaç kere abdest aldığım halde yine başka işlere daldım, erteledim. Sabaha karşı Allah'tan utandım da kalkıp kıldım. Ben de kıldım, sabah ezanı da okundu! Bu kadar olur yani! Daha seccadeden ayrılmamıştım. Ezanın bitmesini beklemeden devam ettim, bitimine yakın bitti.

Uykusuz bir gecenin sabahında ayaktayım. Dışarı içeri gidip geliyorum. Mutfaktan bir şeyler aşırıdım. Ayaküstü atıştırdım. Uykusuzluk açlık hissini artırıyor. İçim bayılıyor. Çok miktarda kahve yaptım. Kulplu, büyük bir seramik bardağa doldurdum. Bir taraftan yudumluyor bir taraftan da dünkü simitlerin sarılı olduğu samanlı kâğıda tükenmez kalemle notlar alıyorum.

Kahve, sabahları sanki daha güzel kokuyor. Lezzeti de farklı mı ne? Kalitesinden desem, akşam içtiğimiz de aynıydı. Tadına tat eklenmiş sanki. Lezzetine lezzet...

Sabahın her hali farklı... Ezanı, namazı, kahvaltısı, havası... Sessizliği, huzuru, değeri... Günün en kıymetli vakti... Sabaha karşı yapılan ibadetler ne kadar makbul! O saatlerde atmosfer tertemiz, zaman yoğun mistik...

Birkaç saat de olsa uyumalıydım ama olmadı, gece... Yıkanan giyeceklerimi ütuledim, dolabıma yerleştirdim. Bir model mecmuası gelmiş, ona baktım. Bir elbise modeli seçtim. Annemle kumaşı ve bana gidip gitmeyeceği konusunda epey konuştuk. O sırada karşı komşu geldi. Onunla da sohbet ettik. O gidince ders çalışmaya başladım. Birikmiş notları deftere geçirdim. Günlük plan yaptım. Arada meyve ve çerez yedim. Biraz da avarelik ettim.

Gece nasıl geçti, bilemedim! Ne çabuk sabah oluverdi! İnsan ömrü saman yığını gibi yanıp bitiverirmiş. Hem gündüzler bir avuç hem geceler kısa! Biliyorum böyle bir şeyin olması imkânsız ama bana öyle geliyor. Yani benim işim hiç bitmiyor. O kadar ki yapmak istediklerime yetmiyor! Hep içimde onun sıkıntısını taşıyorum, ibadet edememenin sıkını taşıdığım gibi...

Akşam karşı komşu geldi dedim ya... O da aynı dertten muzdarip! Kendi derdim yetmezmiş gibi bir de onun derdini dinlemek zorunda kaldım. Ev küçük, talebe evi... Diğer odada babam istirahatatta, mecburen benim odama alıyoruz gelenleri.

Annemi anne, beni kardeş biliyor. Neyi var neyi yoksa hepsini ortaya döküyor. En çok da kocasından nefret etmeye başladığından bahsediyor. Annem de ona sabretmesini tavsiye ediyor:

"Aman kızım ha! Sakın yuvanı yıkma! Sabret! Bak, gül gibi çocukların var! Onların boyunlarını büktürme! Babasızlık ne demek biliyor musun! ? " diyor. "Namaz kıl, zikir yap, Kur'an oku, dua et! Allah sana dayanma gücü versin! "

"Sen öyle diyorsun ama ben artık dayanamıyorum! Rahatsızlandım akşamüzeri. Komşumu aradım hemen geldi. Acilen hastaneye gittik! Öğleyn tartışmıştık. O işe gitti, ben kurdum kurdum kafamda... Kimseye anlatmadım, ağlamadım da... Fenalık geldi üstüme! Ondandı işte! .. Kalbimde bir sorun var. Doktor dedi adını ama unuttum şimdi. Kapakçıklar az çalışıyormuş. Ameliyat mı diyecek ne diyecek daha belli değil.

Halsizlik var yorgunluk var...”

“Ben seni uyarmıştım. “Sigara seni sırtından vuracak! ” demiştim. Hissetmişim ve iletmişim. “Ben sapasağlamım! ” demiştin. Geçmiş olsun! Atlatırsın. Onun kolayı var. Allah kalıcı hastalık vermesin! Uşüme! Sıkı giyin! Hava bir açılıp bir kapanıyor. Allah şifa versin! Allah korusun! ”

Kendi hastalığım yetmezmiş gibi bir de ağabeyimin kızı kanser oldu! Sorma! .. Böbreğin biri alındı. Akciğerdekine de kemoterapi başlandı. Bütün bunlar hep başımda! Bana geldiler, buradan daha kolay gidip geliyorlar hastaneye...”

“Geçer İnşallah! Allah yar ve yardımcısı olsun! ”

“Geçer mi hiç! O menhus hastalık bir kere girmeye görsün! Karabatak gibi ordan girer buradan çıkar! Geçti sanırsın depreşir! ”

“Doğru söylüyorsun. Ölmüyor, uykuya yatıyor. Gitmiyor, tatile çıkıyor.”

“Ah, ablacığım! Benim Allah dostlarına ihtiyacım var. Beni ecinniler sıkıyor. Allahın huzuruna duruyorum ama O’nunla olamıyorum. Özellikle akşamları bir kasvet çöküyor üstüme, sorma gitsin! .. Yüreğimi cendereler arasında sıkıştırıyorlar! Sarhoş gibi dolanıp duruyorum! ”

“Abdest al, abdestli gez! Su, bütün kiri pası temizler. Sürükler götürür! ”

Söylenenler beynimin içinde yankılanıp duruyor. Sanki ben ondan farklıymışım gibi ama ben kimseye halimi anlatamıyorum. En yakınım annem... Ona desem, bana da aynı şeyleri tekrarlayacak. Allah’tan başka sığınacak kimsemiz mi var! Üstelik ben bal gibi de biliyorum sıkıntımın nedenini...

Ruhum aç! Azla yetinmiyor! Doya doya ibadet arzusuyla yanıyor! Bense hep meşgulüm ve ona ihtiyaç duyduğu gıdayı bol bol veremiyorum. Oysa her iş için vakit buluyorum. Yani gerekli gereksiz her iş için... Bir ibadet konusunda zamansızım! Bu tamamen benim kabahatim!

Uyanır uyanmaz penceremi açmıştım. İçeriye serin ve tertemiz bir hava dolmuş. Derin derin ciğerlerime çekerken başımı dışarıya çıkardım. Sağ tarafımdan İlhan geliyordu. Ellerini yüzüne sürerken gördüm. O beni görmeden kafamı içeriye çektim. Kendimi kertenkele gibi, kaplumbağa gibi hissettim.

Demek ki namaza gitmiş, dua ederek evine dönüyordu. O benden kaçır ben ondan... Ne suçumuz varsa... O bana bakmaktan sakınır ben ona... Nereye varacak bu anlamsız kaçırlar ve bu acayip hasret!

Neyse... Bahçe kapısından girmiş olmalıydı. Kapının sürgüsünün sesi geldi. Arkasından doya doya bakabilirim artık... Arkasından... Huzur içinde ilerleyişini, ağaçların ve çiçeklerin arasından...

Cennete girişini de görürüm belki... Böyle bakarım, baka kalırım arkasından! Bu gidişle olacağına bak!

Onun dersleri benimkilerden çok daha ağır ama o iki taş arasında da olsa ibadetini

aksatmadan yapıyor. Akşam gelen komşu hanımdan duydum kaç kere. O, onu çok iyi tanıyor. Ayaküstü de olsa konuşuyorlarmış. Annesi gelince ona da uğruyormuş. Zaten onun hakkında ne biliyorsam ondan duyduklarımından ibaret...

Tekrar dışarıya baktım. Sol taraftan börekçi geliyordu. O da yan komşumuz. Bol soğanlı az kıymalı çarşaf börekleri yaparlar eşiyile birlikte evlerine bitişik bir odada, sabaha kadar. Sabah da pişirir onları ve sıcak sıcak satmak için yola çıkar. Camekânlı bir el arabası vardır.

İki küçük çocukları var. Kız büyük... Adı Esmâ... Altı yaşında... Bir de oğlu var. Sait... İki yaşında kadar... Yeni yeni konuşmaya çalışıyor. Ona çok muhterem bir zatın adını koyduklarını söylediler. Oldukça mutlular. Emekleriyle geçiniyor ve hiçbir şeyden şikâyet etmiyorlar.

Akşamları ara sıra yanlarına giderim. Onları seyredirim. Ben gittiğimde hamur çoktan kıvama gelmiş olur. Geniş bir tahta tezgâhın üstünde yağlı zemine vura vura, çekiştire çekiştire açarlar. Aralarına hazırladıkları bol soğanlı içi koyar bükler. Soğan yarı pişmiş haldedir ve çok ağır bir koku yayar. Buna rağmen yanlarında saatlerce kalır, hiç sıkılmam.

Börekçi bana dini konularda sorular sorar. Konular açar, konuşur, konuşturur. Ara ara... Öyle bunaltarak değil.

Bir defasında: "Biz çalışırken bize şu kitabı okur musun?" diye sağ duvardaki küçük rafta duran iki kitaptan ciltli ve kalınca olanı işaret etti. "Okurum. Neden olmasın!" dedim. Elime aldım. Baktım. Üzerinde "Sözler" yazıyordu.

"Kaldığımız yerden devam et!" dedi. "Oraya bir karton koymuştum."

Okumaya başladım. Arapça Farsça kelimeler çoktu. Tam anlamıyla anlamam imkânsızdı. Ben anlayacak değildim ya zaten, onlar anlayacaktı. Adet yerini bulsun kabilinden bir saat kadar okudum. Zevkle dinleyerek işlerine devam ettiler. Sıkılmadım desem yalan olur. Komşu hatırı... Çaresiz katlandım.

"Selamünaleyküm Muhterem!" dedi.

"Aleyküm selam!" demem icap ediyordu ama ben ona ne diyecektim? "Muhterem!" mi?

Öylece kaldım. Hep böyle yapıyordu. "Günaydın!" demiyordu. Öyle deseydi ne kolay cevaplardım!

"Aleyküm selam, Ali Ağabey!" dedim.

"Börek ister misin? Soğanlı börek! Bayılıyor millet buna!" dedi.

"Teşekkür ederim. Bir şeyler atıştırdım." dedim. Kolları önde, ayakları arkada, dizleri bükük bir vaziyette arabasını iterek geçip gitti.

Onur BİLGE
BİNİM BİR GECE ÖYKÜLERİ - 405

Onur Bilge

0406 - ÇİSEM

Onur BİLGE

Tam pencereyi kapatmıştım ki yağmur başladı. Öyle şakır şakır değil, çisem çisem... İlk damlalar camda dudak izleri gibiydi yağmurun. Sanki hasret kalmıştı yeryüzüne... Ulaşabildiği her yere öpücükler konduruyordu. Cam, neye uğradığını anlayamamıştı. Şaşıp kalmıştı. Kabul etmek istemiyordu. Kaçamıyordu da... Fakat asfalt öyle değildi. Hele toprak hiç... Olanca gücüyle emiyordu damlaları!

Şairane bir andı. Hem mademki cam yüz vermiyor, itiyordu, onu ondan kurtarmalıyım. Pencereyi tekrar açtım. İçeriye damlamasın diye tozlanan yüzeyde renk değiştiren damlaları kâğıt mendille sildim. Yüzü parladı camın.

Her yer halinden memnun görünüyordu. Yapraklar tazeleniyordu sanki, demir bahçe kapısı parlıyor, beton zeminler, kaldırımlar gülüyor, yol da nasibini alıyordu. Yavaş yavaş iniyordu damlalar... Ellerimi uzattım. Serinliğe serinlik geliyordu, avuçlarıma ferahlık... Yağmur çisem çisem yağıyordu.

Biraz sonra büyüdü damlalar. Büyüdükçe hızlandılar... Parmaklarımin arasından kayıp gitmeye başladılar.

Çisem çisem dedim ya... Çisem geldi aklıma... Yıllar önce Almanya'ya ilk gidenlerden birinin en büyük kızı... On yedi yaşındaydı. Hayat dolu bir güzellik... Yarım Türkçesiyle nasıl da paralıyordu kendisini bir şeyler anlatmak için! En çok da adının oradaki telaffuzundan yakınıyordu. Ona çok kızdığından bahsediyor, orada kendisine nasıl hitap ettiklerini dramatize ederek anlatıyordu.

Bir şarkıcıyı taklit etmeye çalışıyor, onun gibi giyiniyordu. Saçlarını da onun son saç rengine boyatmış, aynı şekilde kestirmişti.

"Aynı ona benziyor ben! Biraz zayıf olmak lazım... O böyle dans ediyor. Çok ince..." diyor, bir anda o oluveriyordu. Şarkılarını söyleyerek dans ediyordu. Sanki salonda değil, sahnede idi.

Neler yapmamıştı ki ona benzemek için... Aynı dövmeleleri aynı yerlere yaptırtmıştı. Sürekli hareket halindeydi. Kapının eşğinde duruyor, sallanmaya başlıyor, kalçasını kapının kenarlarına vura vura zayıflamaya çalışıyordu. Yetmemiş gibi kaldıkları evin merdivenine onlarca defa çıkıp iniyordu.

Kelebek gibi uçuşuyordu. Çat burada çat kapı arkasında... Kuş gibi uçuyor, nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Ya alışverişe ya parka falan gitmiş oluyordu. Mutlaka bir yerlerde oturup bir şeyler yiyor içiyordu. Bu arada birileriyle tanışıyor, yarenlik ediyordu. Her defasında farklı bir neşeye dönüyor, dışarıda neler yaptığını nefes nefese anlatıyordu. Antalya dar geliyordu ona!

"Bugün çok güzel bir çocukla tanıştım. O kadar yakışıklıydı ki! Dese bir şey... Bana konuşsa... Dese gezelim! Bak bunları ondan aldım."

"Mağaza sahibi mi? Giyecek mi satıyo? "

"Bunlar satıyo! Orda çalışıyo! "

"Aman! Tezgâhtar mı buldun! ? "

“Ne olmuş! Çalışıyo! Yeter! ”

Aldıklarını birer birer çıkarıp çıkarıp üstüne tutuyor:

“Bak! Beğendin? Nasıl oldum? Güzel değil mi? ” diye soruyordu annesine ve anneannesine.

Hep can sıkıntısından bahsediyordu. Hayaller kuruyor, onları gözlerinin içi pırıl pırıl, gülümseyerek anlatıyor, bahsettiği olayları sanki an be an yaşıyordu.

“Şimdi ben bir otelde kalmak isterdi! Böle çok güzel giyinmek... Hiç iş yok. Her şey hazır... Sabah uyandı, kapi çalıyo! “Oda servisi! ..” “Tamam, gel! ” diyo ben. Bi çocuk, geliyo... Esmer, uzun boy, yakışıklı... Siyah beyaz giyiyo... Şöyle bi bakiyo! ..” diye anlatmaya başlıyordu. Annesi güya uyarıyor, kızını daha başka birilerine layık gördüğünü vurgulamak istiyor:

“Karson kızım karson... Ona da mı varıcen! ? Allah Allah ya! Bu kızın akli bi garış havada! Hiç inceği yok yerine! Ne gadar hoppa bu kız ya! ..” diyordu.

Çisem hiç aldırılmıyor, kaldığı yerden devam ediyor, yatağında nasıl kahvaltı edeceğini, kahvaltıda neler yiyip içeceğini anlatırken ağzı sulanıyordu. Sonra küvet sefasını, giyecek seçimini, saç biçimini, merdivenlerden ünlü biri gibi inişini, lobide oturmasını anlatırken yerinden kalkıyor, oradaymış gibi nerede nasıl hareket edeceğini jestlerle mimiklerle birer birer gözler önüne seriyordu. Annesi de uygundu. Seyrederken iftihar ediyor gibiydi, dinlerken ağzına düşecekti! Belki onun da arayıp da bulamadıklarıydı anlatılıp canlandırılanlar! Ağzı kulaklarına varıyordu! Neticede o yetiştirmişti onu. Armut, ağacından uzağa düşmezdi ki! Kuş, yuvada gördüğünü işlerdi.

Anneannesine ise hayretler içinde dinliyor, kocaman açılmış gözleri, büzülmüş dudaklarıyla, gözlüğünün tepesinden izliyor, arada bize de endişeli bakışlar fırlatıyordu. Duruma göre dudak büküyor, ya da dudaklarını ısıırıyordu. Açıkçası tasvip etmiyor, torununu kınıyordu. O da annesinin düşündüğünü düşünüyor ve sık sık fikrini belirtiyordu:

“Ever kızım ever sen bunu! Bu zapt olmeycek! Başına bi iş açmadan ever, evini yerini yurdunu bilsin! ” diyordu.

Annesi zaten onun için Türkiye’ye getirmişti kızını. Kasiyerlik yaparken işten çıkarmış, birkaç ay anneannesinde kalsın, bu süre içinde de evlensin diye... O da o yaşlarda evlenmiş.

“Gız gısmını fazla tutmeycen! ” diyordu. Başa çıkamamış mıydı, başından atmaya mı çalışıyordu? Belki de bulsun birisini evlensin, gitsin! Ayak bağı olmasın oralarda kendisine.

Önce Fatma gitmişti Almanya’ya, sonra kocasını ve çocuklarını yanına aldırmişti. O zamanlar Çisem’le Semiha vardı. Didem orada doğmuş. Kadir doğru dürüst çalışmamış. İçki müptelası olmuş. O yüzden kavgalar başlamış. Şiddetli geçimsizlik nedeniyle ayrılmışlar, bu üç kız ortada kalmış. Büyük okuyamamış, işe girmiş. Kardeşleri okuyormuş. Baba iyice dağıtmış kendisini. Çocuklarının sorumluluğunu alacak durumda değilmiş. Anne çalışıyor, evden işe işten eve koşuşturup duruyormuş.

Anneanesi, onların yardımıyla birkaç yıl önce kendi arsasına yaptırdığı iki katlı evde yaşamaya başlamıştı. Üst kat kızına aitti. Geldikçe orada kalıyorlardı. Dizleri ağrıdığı için merdiven çıkamıyordu. Düzayak diye alt katı tercih etmişti. Arada çıkıp pencerelerini açıyor, evi havalandırıyor, temizliyordu, o kadar.

Kızıyla torunu gelince, yakın çevresine çitlatmıştı Çisem'i evlendirmek istediklerini. Konu komşu duymuştu. Çok da meraklısı vardı yurt dışının! Herkes mal bulmuş mihrabi gibi olmuştu! Yakınlarına eşlerine dostlarına duyuruvermişlerdi. Mahalle arasındaki fısıltılar, belediye hoparlöründen yapılan anonslardan daha tesirlidir. Haber, çok daha uzaklara ve çok daha hızla yayılır! Onun için kısa sürede sağır sultan duydu.

Mesajın uzaklara gitmesine, o kadar yayılmasına gerek yokmuş aslında... Köy yumurtası pazara gitmeden satılmış. Karşılarında yüzü çiçek bozuğu bir oğlan vardı. Liseyi zar zor bitirmiş, bir baltaya sap olamamış... Ana baba gölgesinde yaşayıp duruyordu.

"Burada ne uzarım ne kısalırım! En iyisi, Almanya'ya kapağı atmak! " diyormuş. Duyunca kızın evlenmek istediğini, annesini göndermiş, istemiş. İlk istemede hemen: "Olur! " demişler. "Bir konuşsunlar, tanışınlar birbirlerini..."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 406

Onur Bilge

0407 - İSYAN

Onur BİLGE

Onlarla geçen yaz sonunda Antalya'da bir araya geldik. Yeni evleri ki sokak ilerdeydi. Şarampol'un en son yapılan evlerinin içinde en geniş ve en güzeliydi. Saray yavrusu falan değildi ama tek katlı tek tip Giritli evlerinin arasında herkesin gıpta edeceği kadar görkemli sayılırdı.

Bizimkiler birkaç gün çıkıp birbirlerini tanımaya çalıştıktan sonra bir akşam bu evin bütün ışıkları yanmış. İki aile bir araya gelmişler. Kendi aralarında basit bir törenle parmaklarına birer yüzük takılmış.

Ertesi gün de olayı etrafa yaydılar. Yayılmasıyla mahalle çalkalanmaya başladı!

"Ene kız Kemale, ne çabuk oluverdi bu iş! Bi istemeyle kız mı verilirmiş! Var bunun altında bi bit yeniği ya baklicez de görücez gari! Bakalım ne çıkcek bunun altından! "

"Ne çıkcek Halime? Çapanoğlu çıkcek! "

"Oğlana bak oğlana! Hazırcı! Nasıl da gonuverdi mallara mülklere! Suratına tüpürsen tüprük yapışmaz! Gız neresini beyenmiş o hımhımın? "

"Ene Nazlı, sen bilmiyon mu Ademin ne mal olduğunu? "

"Bilmez olur muyum Sakine! Anasına neler etti! .. Edepsizlikte eline kimse su dökemez o hınzırın! "

"Ya, öyle demen ya! Ağır uslu çocuk... Başu önünde gider gelir. Bi kötölünü görmedik şindi! Doğruya doğru, eğriye eğri..."

"Sen öle bil! O ne yere bakan yürek yakandır o! .. Onun öle durduğuna bakma sen! Suyun ağır akanından, insanın yere bakanından korkcesin! .."

"Almanya işçi almıyomuş ya gari! Baktı ki kendi başına gidemiycek, bi taşla iki guş..."

"Hey ya, Gülizar! Mal bulmuş mihribi gibi gapıverdiler gızı! Gardeşim, ene neymiş bunlar be! .. Kimseye göz açtırmadılar Valla! Ben de abamın oğluna yapalım diycektim... Demeye galmadı! .."

"Gız Asiye! Beğenmezler onu, yakında çıkar kokusu, görürsen bak! Ömrüye dedi, dersin!

Bu vesileyle kapı önü muhabbetlerine renk, toplantılara canlılık geldi. Artık her misafirlikte aynı plak konuyormuş pikaplara. Bunlarım plakları dönüp duruyormuş... Başka konu kalmamıştı artık! İndir Çişem'le Adem, kaldır Çişem'le Adem...

Onlar bizden birkaç gün önce gelmişler Antalya'ya. Geldiğimizi duyunca bize gelmişlerdi. Binnaz Nine, kızı ve torunları... O zaman, Çişem'in giyim tarzı, hareketleri ve dövmelelerinden ziyade boynundaki kolye dikkatimi çekmişti. Baktığımı görünce sağ elini boynuna götürdü ve yavaşça onu yakasının altına doğru itti.

"Neden saklıyorsun? Göreceğimi gördüm zaten! " dedim.

"Sen bana kizarsın şimdi! Erkek arkadaşım boynundan çıkardı verdi bana, yolda beni korusun! Uçaktan korkuyor diye..."

"Hazreti İsa'yı mı sembolize ediyor o? "

"Hayir! Bi aziz! Başka... Herkes birini tutar. Bunlar çok... Arkadaşım buna inanır. Bu korur beni! Öyle dedi o."

"Sen de inandın! O minik bir kolye ucu... İnsan eliyle yapılmış. Kendisini korumaktan aciz bir şeyken seni koruyacak, öyle mi! ? "

"İşte biliyorum da o öyle söyledi... Büyük adam yani..."

"Bizi ancak ve yalnız Allah korur! Başka kimse koruyamaz, tamam mı! Allah'tan büyük bir zat da yoktur! Hepsi yaratıktır. Evrende ne varsa ya Allah yaratmıştır ya da yarattıkları tarafından yapılmıştır."

Yanakları pembeleşti. Ne yapacağını bilemedi. İçten içe suçlandı mutlaka. Çünkü başka tepki vermedi. Savunmaya devam etmedi. Boynundan çıkarmadı da... Sağ salim gelmesinde rolü olduğuna hâlâ inanmakta olduğu seziliyordu. Aksi halde söylediklerimi biraz düşünür ve çıkarır atardı ya da bir yere koyardı.

Benim gördüğümü annesi, anneannesi de görüyordu. Ya kimse bir şey demiyordu ya da söz geçiremiyorlardı. Anneannesini bilmem ama belki annesi de öyle şeylerin etkinliğine inanır olmuştu. Çünkü maneviyat azaldıkça batıla inanç çoğalır.

Daha ilk karşılaşmamızda aramızda geçen bu tatsız konuşma sonrasında beni gördükçe eli ona gitti, yavaşça yakasının içine itti. Artık görmezlikten gelmekten başka çare yoktu. Çok üstüne gidersem, aksi tesir yapacağından çekiniyordum.

Hiç unutmam, iki eylülü üç eylüle bağlayan gece Berat Kandiliydi. Pazartesiye salıya bağlayan gece yani... O gün onlarda toplanmıştık. Akşam da hep birlikte camiye gidecektik. Haliyle o da gelecekti. Çay servisi yapıyorduk. Merdivenin dibinde karşılaştık. Uç görünmüyordu ama o kararmış zincir yine boynundaydı:

"Onunla mı gireceksin camiye? " diye sordum, sakın bir sesle. Nasıl baktığını anımsamıyorum. Bu defa çıkardı, cebine koydu.

"Bence saklama! Ya yok et ya da iade et! " dedim.

"Verecem ona! Merak etme! " dedi. Nasıl sevindim! ..

Oradan hep birlikte camiye gittik. Daha ortalık kararmamıştı. Kapı açık değildi. Girişin sol tarafındaki kilimin üstüne oturup beklemeye başladık. Çisem bizden biraz uzaktaydı. Kıyafeti, ibadet için uygundu. Hiçbir sorun yoktu görünürde ama beş altı dakika kadar bize baktı baktı... Neler düşündü, neler hissettiyse birden asabileşti ve anneannesine hitap etmeye başladı:

"Çisem geldi buraya! Neden geldi? Çisem bi şey bilmiyo! Ne yapacak burada? Hadi söyle bana ne yapacak? "

"İbadet yapamaz gızım. Namaz kılcaz! "

“Çisem bilmiyo namaz! Sen öğretmedin! Neden öğretmedin? ”

“Ben mi öğretecektim? Anan baban öğretekti.”

“Annem biliyo! Çalışiyo, öğretmedi. Baba içiyo! Bilmiyo! ”

“Bilmez olur mu gızım! Donuz gibi biliyo her şeyi o! ”

“Biliyo, yapmiyo! Ben görmedim! Ben ne yapacam söyle! Neden geldim ben buraya? Sen biliyosun, yapıyosun! Ya ben? Öğretmedin bana! Bi de buraya getirdin! ”

“Deden öğretekti. O çok bilirdi öyle şeyleri. Bana da o öğrettiydi.”

“Dede yok şimdi. Öldü. Konuş tamam duymaz! At ona! At! Çisem ne olacak? Kiliseye mi gidecek camiye mi? Orası da istemez Çisem’i burası da! Arada kalır Çisem! Cehenneme gitsin Çisem! .. Yansın! Yansın! ..” der demez daha fazla dayanamadı, sesli sesli ağlamaya, dizlerine bacaklarına vurmaya başladı! Öyle bir ağlamak ki tarifi mümkün değil!

Ondan hiç beklemediğim bir isyandı bu! Ateist gibi görünüyordu. Hıristiyanlığa daha yakın gibi... Hali, tercihleri, yaşayış tarzı öyle olduğunu düşündürüyordu. Herkes onu teskin etmeye çalışıyordu, bense donup kalmıştım. Neden sonra aklım başıma geldi. Ağlamaktan hal halden kesilmiş bir vaziyette olan, hıçkırıklarını engelleyemeyen arkadaşımın yanına yaklaştım. Yavaşça kulağına:

“Haydi gel, biraz dolaşalım! Beni kırma! ” diye fısıldadım.

Önce direndi, sonra güçlkle ayağa kalktı, el ele oradan uzaklaştık. Yolda sakın sakın konuşmaya başladım:

“Çisem! Sen de namaz kılmak istiyor musun bizimle? ”

“Neden geldim ben oraya? Bana okuma öğretmediler! N’apıcam orda ben? Herkes okuyacak! ”

“Sureleri bilmiyorsun. Anladım. Orada namazı imama uyarak kılacağız. Yani bir şey okumayacaksın. Herkes ne yapıyorsa sen de aynısını yapacaksın, o kadar! Sadece namaz kılmak istediğini, bunun için imama uyduğunu düşün yeter. Söylemesen de olur.”

“Olur mu? Okumadan...”

“Olur! Abdest aldın değilmi? ”

“Ya! Anneanneyle...”

“Tamam, o zaman mesele yok! Ben sana sonra yazacağım namaz surelerini, sen ezberleyeceksin. Sonra da kendin kılacaksın. Anlaştık mı? ”

Sanki bahar gelmişti ruhuna! Elimdeki eli yumuşamıştı. Oysa kasılıydı o zamana kadar. Biraz dolaştıktan ve başka şeylerden bahsettikten sonra camiye döndük. İçerde,

kadınlar kısmında da beraberdik. Benim yaptıklarımı yaparak akşam namazını kıldı. Her şeyin bir ilki vardı. İlk adımdı önemli olan.

Sonra tespih çektik birlikte. Türkçeye dönmeyen dili Arapçaya dönüyordu. Sanki ruhunun ana diliydi. Hafızasında gizliydi. Arşivin kilidi kırılmış, kapısı açılmıştı ve ne varsa ağır ağır geri geliyordu.

O zaman daha Adem falan yoktu hayatında. Azizin ikonunu koyduğu cebinde ezberlemesi gereken namaz surelerinin yazılı olduğu kâğıtlar vardı. O yine eşikte duruyor ve iki yanını sağa sola vuruyordu, yine merdivenleri hızla çıkıp iniyordu ama unuttukça bakıp bakıp cebine soktuğu kâğıtlardaki surelerin ayetlerini tekrarlayıp duruyordu.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 407

Onur Bilge

0408 - İTİRAF

Onur BİLGE

Mahallede bin bir dudak bin bir dil nişanlanma olayını konuşadursun, Binnaz Nine almış torununu önüne, başlamış öğretmeye:

"Gızım, bana düşmez söylemek. Beni hiç karıştırma! Anana da düşmez! Bi gız anası nasıl söyler böyle bi şeyi! Sen kendin söyliycen! Diycen ki: "İşte böyle böyle! Bana küçükken biri hakaret etti. Korktum, kimseye diyemedim! Benim böle bi durumum var."

"Nasil diyecem anneanne? Ya kizarsa, bi şey derse? Ben diyemem! Hayir hayir! .."

"Hiç çekinme! Böyle anlat nişanlına! Senden duysun! Olabilir. İnsan hali... İnsanın başına her şey gelebilir. "O vakit ben çok küçüktüm. Evde yalnızdım." de."

Bu konuşmayı Binnaz Nine sonradan anlattı bize. O zaman annem dedi ki: "Kız çocuğu humayin topudur, leke kaldırmaz! Oralarda böyle şeyler normal karşılanabilir belki de bizim buralarda iş değişiktir. Bizim insanımız oralardakilere benzemez! Alınacak kızda ilk aranan özelliştir. "Ya, öyle mi? Olabilir. Bence bir sakıncası yok! " denmesi beklenemez."

Binnaz Nine de gayet iyi bilir bunun böyle olduğunu ama kızın bir takım avantajlarına güvenerek şansını denemek, o nahoş meseleyi de bu şekilde halletmek düşüncesiyle böyle bir hayale kapılmış olmalıydı.

Kızcağız ne yapacağını bilmez bir halde deli koyun gibi dolaşıyormuş. "Nasil söyleyeceğim! " diye kıvrım kıvrım kıvrıyormuş. Sıkıntısından kime çatacağını bilmiyor, durduk yerden kavgalar çıkarıyor, önüne gelene bağırıp çağırıyormuş! Kapıları pencereleri çarpıyor, eşyaları tekmeliyormuş! Evin içinde, kapana kısılmış fare gibi dönüp duruyormuş! Bir bir odaya bir bir odaya, bir salona bir balkona... Annesi alıp deniz kenarına götürmüş. Anneanesi:

"Galiba bu gıza büyü müyü yaptılar! Delircek ya! Al gızım sen bunu, limana götür, gayığa bindir de biraz gezdir bari! Yedi dalga geçerse büyü bozulmuş. Hem deniz havası iyi gelir. Açılır biraz. Deniz suyuyla elini yüzünü yıkasın! Saçına başına sürsün! Ayaklarını da soksun! Yedi yudumcuk içirive! Azcık da alın gelin de yıkanma suyuna da goyalım! Başka türlü geçmiycek bunun sıkıntısı! " demiş.

Onun için gitmişler, Tophane'ye. Orada birer çay içip limana inmişler. Kayık falan bulmuşlar. Ninenin dediklerini yapmışlar. Çıkışta yine çarşı pazar dolanmışlar. Elleri kolları dolu bir halde, akşam geç saatte dönmüşler. Birkaç saat sonra Çisem'in babası aramış, Almanya'dan.

"Bizim damat çekmiş kafayı! Zil zurna... Gızı aradı. Der der dediğini dermiş! Çisem konuşmak istemedi ama bizden konuşacak kimse yok ki onuyla! Mecbur gari gız dinledi. O da dinledi dinledi sora onu suçladı: "Bize sahip çıkmadın! " dedi. O da: "Gızım ben sizi çok seviyom. Hep gabahatler annende! " dermiş. Boyuna ağlarmış."

"Bu zamandan sonra ağlasa neye yarar! Geçti Bor'un pazarı, sür eşeğini Niğdeye! .. Akşamdan sonra: "Sabahın hayırlı olsun! " onunkisi... Kapativerseydi telefonu suratına! " dedi annem.

"Gapattı gapattı kaç kere hem de emme adam durmuyo ki! Tekrar çaldırıyo! Zerhoş gafa! .. Öyle hükmediyo! Laf anlamıyo! "

Nine anlattıkça anlatıyordu... Çok dertliydi. Anlatmasa çatlayacak gibiydi! Konuşurken gözlerini açabildiği kadar açıyor, kaşlarını çatıyordu. Sık sık tülbentinin kenarıyla yüzünü gözünü siliyordu. Arada bir de: "Of, başım! .. Çatlıyor ağrıdan! .." diyordu.

Ben kahve yapmaya gittim. O arada neler konuşulduğunu duyamadım. Döndüğümde hâlâ yana yakıla anlatıyordu. Oturduğu yerde öne doğru eğilmiş, ellerini aralı duran dizlerine koymuş, dirsekleri dışarıda... Başındaki yazmanın üstüne bir de çelgi çelmiş. Geldiğinden beri başını tutup duruyordu:

"İki Gripin attım, bana mısın demedi! .." diyordu.

Öğleden sonra Âdem gelmiş. Kızla beraber çıkmışlar. İki paket bisküvi alıp, Mermerli'ye çay içmeye gitmişler. Biraz havadan sudan konuştuktan sonra kız kızarmaya bozarmaya başlamış. Oğlan sormuş:

"Neyin var senin? Hasta falan mısın? " diye.

Kız ıkına sıkına ninesinin öğütlediği gibi güya başından geçenleri anlatmaya başlamış... Daha hık mık der demez, Âdem çıkarmış yüzüğü, başlamış bağırmaya! O kadar kişinin içinde:

"Ben anlamam öyle şeylerden! Yutmam ben bu palavraları! Git başkasına anlat sen o yalanları! Bana maval okuma! .." demiş. Alyansı avucuna sıkıştırmış: "Al bunu! Bir daha da gözüme gözükmeye! Kalk git! .. Defol! .. Sen benim aileme layık değilsin! .. Ahlaksız! .." diye! Ağzına geleni söylemiş! Kız alı al moru mor, ağlayarak dönmüş eve! Aile ayağa kalkmış:

"Bizim kızımıza böyle bir şey nasıl yapılır! .." diye. Kızın dayısı gelmiş, dövmeye kalkmış Adem'i! "Gitme sakın! .. Haneye tecavüz olur! .." diyerek engellemişler. Zorla yatıştırmışlar.

Âdem de bir evin bir oğlu! Arkasında ordu gibi hısımı akrabası var! Antalya'nın yerlisi... Başta annesi var ki kimseye bırakmaz, atmaca gibi atılır, kapar korur çocuğunu!

Binnaz Nine evde çılgına dönmüş! Durmuş duramamış: "Alem başımı da gidem bi gomsuuma bari! Ne olacak bunların hali? " diye kalmış bize gelmiş. Öyle bir geliş ki nasıl anlatılır bilmem! Yelkenleri açmış vaziyette! Daha kapıda başladı yakınmaya. Annem: "Hoş geldin! " der demez:

"Hiç de hoş gelmedim gomsucuzum! Ene sorma başımıza gelenleri! Senden laf küf çıkmaz biliyom da ondân sana goştum! İnsan sandık eşeği gaba yazdık döşeği! .. O Fadime var ya o Fadime! .. O ne yelloz Fadime'dir o! " diye ağzına geleni saymaya başladı.

Daha düne kadar herkesi: "Nesi var! Gül gibi çocuk! Ona vermeycez de kime vercez gızımızı! Bu güne bugün, gosgoca Gorkudelli Ayan'ın Avnı'nın torunu! İşi yok emme Alamanya'da işe girer çalışır, yarın elin biri oluverir, görürsünüz siz! " diye sustururken, bir anda yüz seksen derece dönüvermiş. Başladı Fadime'yi topa tutmaya!

"Alsın suratsız oğlunu da başına çalsın! .. Zaten herkezler şaştıydı, öyle işsiz güçsüze o gül gibi gızı nasıl verdiğimizize! Ne bilelim biz! O gadder gomsuluk ettik, anlayamamışız! Hayvanın alacası dışında, insanın alacası içinde olurmuş! Meğerse neymiş bunlar ya! Neymiş bunlar! .. Bizde oldu canım gabahet! Hemencecik vermeycektik! Gele gide gapının eşiğini aşındırceklerdi de öyle... O zaman giymetylenceydi. Ne bilelim biz gari iyi insanlar diye... Eye kemikleri gırlasicalar! .."

Anlattıkça hiddetlendi, köpürdü de köpürdü! Annem alttan aldı olmadı. Suyuna gitti olmadı.

"Abu! Neymiş o leylek bacaklı Âdem! .. Ya o geçi bacaklı anası! .. Ben öğretdiydim gızı. "Böyle böyle de, anam! " dediydim. Oncazım da güzellikle demiş."

Annem, o ancak kahve fincanını dudaklarına götürürken fırsat bulup bir şeyler söyleyebiliyordu. Anlıyordum onu teselli etmek için ne kadar gayret ettiğini:

"Sinersiz dünya! " diyordu. "Üzme kendini Binnaz Teyzeciğim! Bu dünyada kimseye rahat huzur yok! "Bir yer varmış..." derlerdi masal anlatanlar... Mangalların başında bağdaş kurar oturur, anlatanların ağızlarına bakardık. Kaf dağının arkasında... Az gidilip uz gidilip, dere tepe düz gidilen, altı ay bir güz gidilen yerde... Oraya bir giden bir daha gelmezmiş. Gelmek istemezmiş. Öyle güzelmiş, öyle güzelmiş ki! İşte o kadar! .. Cenneti mi tarif ederlerdi, kim bilir! "

"Cehenneme çevirdiler hayatımızı! Ene! Bi gadındır galkıniverdi ordan! "Geçmez akçe gızınızı bize mi kakaleyceniz siz! .." diye... Gonu gomsuya rezil rüsva etti bizi! "Bırakın gız beni de yırtiverem endekinin ağzını! .." dedim emme tansiyonum var, galbim var diyerekten salmadılar beni! Ağzını gulaklarını gadar ayırıceydin! Zaten anası şak diye düşüp bayıldı da zor ayılttı gomsular! Bi şey diyemeyince... Olcek gari..."

Annem hâlâ güzel şeylerden bahsederek konuyu dağıtmaya çalışıyor, fırsat buldukça araya girip, kaldığı yerden devam ediyordu. Belki de bu sözleri işitmek istemiyor, tatlı tatlı parazit yapıyordu:

"İşte o kadar! .." derlerdi de dile getiremezlerdi güzelliğini! .. Tamamen tasavvura kalırdı. Güzeli ne bilirdim o zamanlar ben! Güzelliği... Bir yer nasıl güzel olabilirdi? "Nasıl bir yermiş? " diye sorardım, safça. Belki de anlatanlar da bilmezlerdi, nasıl bir yer olduğunu... Hiç gitmemişlerdi ki! Hiç görmemişler... Yine de: "Çok güzel bir yer.." derlerdi, ballandıra ballandıra... "Acaba neler vardır orada? " diye sorardık: "Yemyeşil dağlar tepeler, şırıl şırıl akan ırmaklar, dereler... Ağaçlar, çiçekler... Envaiçesit yiyecekler içecekler... Daha neler neler..." diye cevap verirlerdi. Hemen hemen herkesten hep bu cevabı alırdık. Yetmezdi ki bize! "Daha neler neler? " diye sorardık, merakla. "Anlayın işte! Akla hayale gelmeyen güzellikler..." derlerdi. Akla hayale gelmeyen güzellikler... Anlatsalardı, anlayacaktık. Anlattıklarını hayal ediyor, anlıyorduk. Anlatabildikleri kadarını, hayal edebildiğimiz kadar..."

Ninenin içi yanıyordu. Öfkeden köpüren ağzının kenarlarında biriken tükürükleri sağ elinin baş ve işaret parmaklarıyla sile sile konuşuyor konuşuyordu... Cennet tasviri falan dinleyecek hali yoktu. Anlatmak istiyordu. İçine dert olanları boşaltmak... Yoksa rahatlayamayacaktı. O kadar doluydu ki o kadar konuşmasına rağmen boşaldığı da boşalacağı da yoktu! Bu defa damadını yatırdı masaya:

"Bu başımıza gelenler hep o damat bozuntusu yüzünden, gardeşcezim! Çoluğunu

çocuğunu düşünmedi! Yedi içti, sattı savurdu, en sonunda bu duruma düştü! Düştüğüyle kalmadı bunları da düşürdü! Yazık oldu gül gibi yavruma! Onu ne mimarlar mühendisler istedi vermedim güççük diyerekten! Armudun eyisini ayılar yermiş! O ayıya nasip oldu benim kız! Ben gızıma dur dedim durutamadım, otur dedim oturtamadım! Laf söz anlatamadım ki! Beni dinlemedi, vardı o çulsuza! Sürün babam sürün! .. Gâvurun parası datlı emme adamı sıkıp suyunu çıkarmadan beş guruş vermiyolar! Daha yaşı ne başı ne! Saçı başı ağardı yavrucağızımın! Gazanicem de yedircem diye o namuzsuza! Şimdi gari gurtuldu, Allah'a şükür emme gine arada sırada gelip dayanıyomuş gapısına! Bereket versin ki ordaki ganunlar burdaki ganunlara benzemiyomuş da öyle gurtuluyomuş elinden! Gaç kere içeri dıkmışlar! Bi de utanmadan sıkılmadan telefon ediyö, gızıyla gonusuyo! Gızı varmış gibi... Bi gızına sahip olamadı! Ağlıyomuş! Geberesice! Beş betör olsun, İşallah! .. Adı batasıca! ..”

Annem oflamaya puflamaya başladı. Gözleriye bana baktıkça: “Nerden geldi başımıza bu kadın! Ay! .. Az daha bayılacağım! .. Ne çeneymiş yahu! ..” dercesine bakıyordu. Yine yatıştırmaya çabalıyor, yarım kalan lafını tamamlamaya uğraşıyordu:

“O masallarla büyüdük biz. Mutluluğu bulacağız diye çalıştık çabaladık. Zamanla anladım ki masal diyarıymış anlatılan. Mutluluk ülkesiymiş. Sadece masallarda olurmuş... Kaf dağının ardı yokmuş üstelik. Kafdağı bile yokmuş. Zümrüdüanka falan... Hepsi kuyruklu yalanmış. Dünyaymış burası! Acımasız dünya! .. Acı diyarı... Keder ülkesi... Cehennemî gezegen... Öyle bir yer yokmuş burda. Olsa olsa öteki dünyada olurmuş. İyilerle dolu, hayale sığmaz güzelliklerle bezeli mutluluk diyarı... Adı cennetmiş. Olmadan ve ölmeden gidilmezmiş. Olmak da kolay değilmiş. Allah insanı evire çevire dener denermiş...”

Bırak işte kadın anlatsın, sen dinle! Hayır! O da konuşacak! Sanki onun onu dinleyecek hali varmış gibi... Nerde onda o sabır, o sükûnet! .. İki atlı bir yaya gelişinden belliydi, aklının başından çıkıp gittiği! Dinlese de bir şey anlayamaz! Akli başka yerlerde çünkü...

Birbirlerinin sözünü kese kese konuşacağız diye epey bir cebelleştiler! Zaten geç vakit gelmişti misafirimiz. Baktı ki hava kararmaya başladı, kalkıp gitti. Dedikodu da bitti.

Sonra bir sükûnet... Oh be! .. Cennet varmış! ..

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0408

Onur Bilge

0409 - HAYAL KIRIKLIĞI

Onur BİLGE

Onlar dürüst davranmak istediler ama olmadı. Burada düşünce, örf adet çok farklı... Oralara benzemez. Nasılsa kabul edilmeyecekti. Kabul edilse de hayat boyu baş kakıncı olacaktı. İlerde olacakların baştan olması daha iyi oldu.

Tatil için gelmişti. Evlenme arzusuyla değil... Hakkında alınan karara uydu, denilenleri yaptı. Karşısına topuğuna çıkmayacak birisi çıktı. Kaderine razı oldu. Sevmedi. Sevecek kadar vakti olmadı. Aslında neye uğradığını anlayamadı!

İşin başında bir eksikliğini onun ve ailesinin yüzüne vurdular. Kendileri mükemmelmışler gibi... Allah kimseye fırsat vermesin! Hemen ezmeye kalkarlar işte böyle! Ufalarlar, ayaklarının altına alırlar! Paspas ederler adamı!

Beraat gecesi camide yapılan ibadetlerin en makbulü belki de Çisem'inkiydi. Kızcağız orada ne yapacağını bilemedi. Anneannesine nasıl da bağırdı öyle:

"Beni neden getirdin buraya? Ne öğrettin bana? Şimdi ben nasıl namaz kilacam? Okumak bilmiyorum. Öğretmedin! Ne diyecem?" Onun cevabı da enteresandı:

"Deden öğretseydi bana ne? Anan var baban var."

"Dedem öldü tabi kalkıp cevap veremez ya ona at! "

Nasıl bir ağlamaktı o! Nasıl bir koşuydu Yaratan'a doğru! Nasıl bir çırpınış, nasıl arayış! .. O zamana kadar bu kız onların değil miydi! Gözlerinin önünde, yanlarında... Neden başıboş bıraktılar? Bir konuda sahip çıktılar, işbirliği ettiler. Elbirliğiyle evlendirme konusunda... Yani başlarından defetme... Kesin çözüm!

O güzelim kızı, yüzüne tiksinden bakılamayacak işsiz güçsüz, kişiliksiz birine layık gördüler. Onu ona ezdirdiler! Herkesin: "Ergenlikli, sivilceli, yamuk suratlı..." dediği, beğenmediği birine... Onun da sevecek kadar zamanı olmadı. Zaten sadece Almanya yolunun açılması için nişanlandı.

Deli avutur gibi avuttuk Çisem'i. Alıp alıp gezdirdik. İsyânını, öfkesini bir türlü dindiremedik. Kiş, nefret ve intikam duygularıyla yanıyordu! Kusurlu bulunmak, layık görülmemek, beğenilmemek, hor görülmek... Hepsi birleşince balyoz etkisi yapmıştı!

Onun sadece zengin olmak amacıyla kendisine yöneldiğini biliyordu ve onu ancak zengin olarak ezebileceğine inanıyordu.

"Görecek o! Ben Almanya'ya döneceğim. Hiç ses çıkarmadan çalışacağım, çok para kazanacağım. Yarın geldiğimde görecek o son model araba altımda... Çatlayacak! .. Görecek bakalım o kimmiş, Çisem kim! .. Beni beyenmiyo! Sen kimsin ulan, sen kimsin! .."

Tatilin bitmesini beklemedi. Tek başına dönme kararını kimse değiştiremedi. Annesi biraz daha kalmak istiyordu. Tatilini sonuna kadar kullanmak...

Bir akşamüstü kapı çalındı. Baktım, Çisem.. İçeriye girdi. Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Üstünde bir pantolon bir tişört vardı. Kar gibi çoraplarını hatırlıyorum. Çoraplarının içindeki ince, uzun, narin, çaresiz ayaklarını... Adanalıların bir

sözünü anımsıyorum, o andaki gibi... Kanayaklı! Zavallı, savunmasız, naçar, muhtaç, ezilen kadınlar için kullanılan derin bir acıma sözcüğü... Kanayaklı...

"Hakkini helal et! Ben gidiyorum! Yarın öğleden sonra uçakla... Bilet aldım."

Bana gelmiş vedalaşmaya... Onu teselli ettiğim ve sureleri öğretmeye çalıştığım için... Başka kimseye de gitmemiş. İki gözü iki çeşme... Mum gibi sararmış! Nasıl hayat doluydu ilk gördüğümde! Kabına sığmıyor, taşıyordu! Coşkun bir neşe içindeydi. Ne çok hayal kurar, onların gerçekleşmesi ümidiyle ne kadar heyecanlanır ve sevinirdi! Bu yıkılmış, bu perişan kız o cıvı cıvı gencecik kız mıydı!

"Gidecem, çok çalışacam, zengin olacam, arabayla gelecem, onu çatlatacam! Görecek Çisem'i... O yürüyecek ben geçecem direksiyona, şöyle bakacam ona!" diyor, bembeyaz ince uzun parmaklarını birbirinin içinden geçiriyor, evirip çeviriyordu...

Ne yapacağını bilemeyen asabi kişilerin aceleciliği ve tedirginliğiyle oradan oraya gitti geldi, bir yerlere oturdu kalktı. Annem evde değildi. Ona da selam söyledi. Ondandan da helallik istedi.

"Bana dua edin! Uçakla gidecem. Çok korkuyorum!" dedi.

Bir insanın gururuyla bu kadar oynanmaz ki! Beğenmiyorsan usulca geri çekersin kendini. Ayrılmanın da bir âdabı vardır. O kız nasıl adetlerimize ve dinimize uygun şekilde istendi ve nasıl verildiyse, yüzükler nasıl aileler arasında da olsa küçük bir törenle güle oynaya takıldıysa, usulüne uygun bir şekilde iade edilebilirdi. Yenen, yanan yoktu! Bu kız bu hale getireceklerine öldürselerdi daha iyiydi! Bari bedensel bir acı hissedirdi ve bir daha da hissetmezdi! Bu ruhsal bir acıydı. Kolay kolay dinmeyecek şiddetli bir sancı... Durup durup depreşecek derin bir ıstıraptı. Hele o iç sıkıntısı! .. Delilikle eşdeğer...

O, çocuk sayılacak yaşta çok acı bir olay yaşamış, oldukça kuvvetli bir darbe yemiştir, buna rağmen hayatın akışına bırakmış kendisini, deliliğe vurmuş, yaşayıp gidiyordu! Çok neşeli görünen, çok gülen eğlenen, kabından taşan insanların içlerinde çok büyük acılar, kimselere diyemedikleri dertler, kimseyle gideremedikleri yalnızlıklar vardır.

O denizin balığı bu denizde yaşamaz, yaşayamaz. Bu sulardaki balıklar da o sularda... Çisem, küçük yaşta gitmiş Almanya'ya... Orada, o insanların arasında büyümüş, onların rahatlıkları ve doğrularıyla... Suyu ne kadar bulanık olursa olsun, o akvaryumun balığı olmuş. Orada dışlanmayacağı, rahat edeceği kesindi. O açıdan bakılırsa gitmesi daha hayırlıydı, kalmasından. Maneviyat açısından bakılırsa, helak olacağı endişesi içindeydim. Yine Sen Josef'in ikonunu takacaktı, boynuna. Yine eski yaşantısına dalacaktı. Ana yok başında, baba yok! Yapma etme diyen yok, şöyle yap böyle yap diyen yok! Kendi başına buyruk incecik bir filiz...

Ne cesaret çıkar, incecik filiz! Toprak sert, ayak sert... Kendisini koruyamaz ki! Eller acımasız, eller gaddar! Gözünün yaşına bakmaz, harcarlar! Hele yaban ellerde! Yaban ellerde dağılmış ailelerde... Bir lokma ekmek için olur olmaz yerlerde...

Bir onu bir de kendi durumumu düşündüm. O ailede gemisini kurtaran kaptandı! Benim ailemin gayesi bendim ve benim öyle büyük büyük beklentilerim yoktu hayattan. Bu tür hedefler belirleme, özendirile özendirile edindiriliyor. Bizde böyle özentiler yok. Başka özentiler var. Ressam olmak, şair olmak, yazar olmak gibi... Hele hele araba hayalim

hiç mi hiç olmadı.

Hep ev resimleri çizmişimdir. Bence onlar mutluluğun resimleridir. Bahçe içinde, tek katlı, küçücük bir ev... Bacasından yaz kış duman tüten... Bir de yolu olur mutlaka... Bahçe kapısından kapıya kadar kavisli bir şekilde uzanan, gittikçe daralan... İki yanında çiçek tarhları olan... Dizi dizi saksılar sıralanan... İlle de ille arkasında bir ağaç... Alabildiğine yeşil ve damı epeyce aşkın... Bir iki tane de yanlarda olabilir ama aynısından değil... Önde ağaç olmasın ki ev tam görünebilsin! Yoksa ne anlamı var! Evin önünde bir arık ya da çay, üstünde minicik bir köprü, iki tarafında korkuluğu olan; arkasında, biraz aşağıda deniz, onun arkasında da denizin yarısına kadar uzanan dağlar... Dağlar koyun koyuna... Morumsu sıradağlar... Aynı bizim batı tarftaki Toroslar...

Denizde bir iki yelkenli... Bembeyaz yelken bezleriyle kuğular gibi... İlle kırmızı biri... Diğeri varsa denize zıt renkte... Mavi, yeşil, siyah beyaz mor falan olmaz. Pembe ya da sarı olabilir mesela... Sarı ışıklar saçan portakal gibi bakan güneşe eş... En az üç tane de martı, m harfinin kanat açmışından... Denizin üstünde uçmakta olan... Her zaman eşkenar üçgenin köşelerindeymişler gibi duran... Biri önde, diğerleri arkada... Hep ama hep gelmekte olan...

Bir kız olur bir de, denize doğru yürüyen... Kısa kollu beyaz bluz, beyaz mini eteklidir. Siyah saçları omuzlarındadır, başında beyaz kasket vardır. Sağ elinde bir sepet, içinde yiyecekleri... Giyecekleri değil, çünkü hiç mayo giymemiştir ve denize girmemiştir. Antalya gibi yerde, Akdeniz önünde boyulu boyunca uzanmış, kuzu gibi yatarken, denizkızı olacakken, yüzme bile bilmeyen biridir. Kumsalda oturur, güneşin altında boşuna yanar. Sadece ayaklarını sokar suya... Alışkanlık bu ya...

Çisem, tarifsiz kederler içindeydi. Önceleri çalışmaktan bıktığından, iş arkadaşlarının kaptislerine tahammül edemediğinden yakınırdı. En çok da adının alay konusu edilmesinden... Şimdiyse iyiden iyiye hırslanmış, iyice bileylenmişti! Hincından çıldırmış gibiydi! İntikam arzusuyla yanıp tutuşuyordu! Hemen gidecek, çalışacak, kazanacak, biriktirecek, ilkin son model bir araba alacak, gelip oğlana hava atacaktı! Bütün muradı buydu!

Çok kalmadı. Doğru dürüst de oturmadı zaten. Köşe kapmaca oynar gibi oradan oraya sıçradı durdu! Geldiğinde sarıldığından çok daha içtenlikle sarıldı giderken. İkizinden ayrılıyor gibiydi. Bir daha biç bir araya gelemeyecekmişiz gibi... Ben de benzer hisler içindeydim. "Gitme! .." demek faydasızdı. O, oraya aitti nicedir. Beklentileri ancak orada gerçekleşebilirdi. Defalarca ellerindeki ellerimi sıkarak:

"Benim için dua et, Semiray! .." dedi ve gitti.

Avuçlarımda, kanı çekilmiş ellerinin soğukluğu kaldı. Köşeyi dönüp yok oluncaya kadar arkasından baktım. Başı öne eğik bir vaziyette seker gibi yürüdü gitti. Bir kere olsun ardına bakmadı.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0409

Onur Bilge

0410 - ÖLÜM GELİYORUM DEMEZ

Onur BİLGE

Bu aralarda Kıbrıs Barış Harekâtı'nda dört yüz seksen dört şehit vermişiz, yedi yüz kırk yedi yaralımız varmış.

Öğrenci çatışmaları hızlandı. O nedenle Bursa ve Gazi Eğitim Enstitüleri tatil edildi. İstanbul Vatan Mühendislik Okulu'nda kendilerine 'komandolar' adını veren ülkücülerin bir öğrenciyi öldürdükleri belirtildi. Karşı taraf da misilleme yapmakta gecikmez. Vatan evlatları, politik gayelerle birbirine kırdırılır. Oysa onlar ne emeklerle ve ne ümitlerle yetiştirilip üniversitelere gönderiliyor! Henüz ana baba parasına muhtaç bu kişileri birbirlerine düşürmenin, bu güzelim ülkeyi savaş alanına çevirmenin ne anlamı var!

Akşamları yemekten sonra sokaklara caddelere çıkan Bursalılar huzursuz. Geceleri silah sesleri işitiliyor. Büyük şehirlerin hepsinde durum aynı... Talebe evleri tekin değil, öğrenciler tedirgin... Şeceresini öğrenmeden kimse kimseye güvenemiyor. Herkes birbirine şüpheyile bakıyor. Sağcı bilinene solcu, solcu bilinene sağcı selam vermiyor.

Virane'de sağcı solcu ayrımı yok. Birlik ve beraberlik var. Bir araya geldiğimiz zaman siyaset konuşmak yasak! Diğer her konuda konuşulabilir tartışılabilir. Kapıdan içeriye giren sağcı sağını, solcu solunu dışarıda bırakmıştır! Usul böyledir. Onun için o konular açılmaz, tartışma olmaz, dolayısıyla hizipleşme de oluşmaz. Aramıza katılan herkese bu böyle söylenir. Her birimiz birer Define adayız. Amacımız, önce insan olabilmek, sonra da insanlara fayda sağlamaya çalışmaktır.

Türk Hava Yollarına ait Bursa adlı yolcu uçağının, elektrik kesintisi nedeniyle Yeşilköy Havaalanı'na inememesi, Marmara Denizine düşmesi, uçakta bulunan kırk iki kişiden kurtulan olmaması hepimizi ziyadesiyle üzdü. Mahir dedi ki:

"Arkadaşlar! Ölüm geliyor demez! Onun için her an hazırlıklı olmalıyız! Onun bizi gaflet içindeyken yakalayıpvermesine fırsat vermemeliyiz! Herkes dini vecibelerini yerine getirmeye gayret etsin! " İhsan, alaycı bir tavırla:

"Mahir kendisini kurtardı, şimdi de bizi kurtarmaya çalışıyor! " deyince Mahir:

"Ben kendimi kurtardığımı söylemedim ki! Nerden çıkarıyorsun bunu? "

"Canım, beş vakit namaz kılıyorsun ya... Yılda otuz gün de oruç tutuyorsun... Zaten sana daha zekât düşmez! Hac yapman da gerekmez. Henüz o kadar birikimin yok. Oh, ne âlâ! "

"Sen de yap madem benim yaptıklarını! O zaman sen de kurtarmış ol kendini! Şeytan bırakmaz ki! Sen ancak onunla bununla uğraşmayı bilirsin! Başkalarıyla uğraşacağına şapkanı önüne koysan da bir düşünsene akıbetini! Bak, kaç kişi birden aniden ölüverdi! .. İçlerinden tek kişi kurtulmadı! Kurtulsaydı var ya... Secdeden başını kaldırmazdı, eminim! Doğru yola girmek ve dosdoğru yürümeye başlamak için ille de Allah'ın tokadını mı yememiz lazım! .."

"Kızma ya! Şaka yaptık! " Orçun:

"Yahu İhsan! Sen hiç akıllanmayacak mısın, Allah aşkına! Bu adam boksör, oğlun! Şimdi hafiften bir okşayacak seni, iki gün yatağından kalkamayacaksın! "

"Ya abi ya sorma! Geçende omzuma şöyle şakasından bir vurdu, o gün bugün hâlâ sızlıyor! Adam vuracağı yeri nasıl da biliyor! .."

"Dua et ki kul tokadı yedin! Şefkat tokadı yeseydin, ne hale gelirdin kim bilir! "

"Kesin şamatayı bakayım! Şimdi şaka şaka derken kaka kaka olacak! Orçun! Senin yazın güzeldir. Al ordan bir kağıt kalem, şöyle büyük büyük yaz bakalım! "

"Büyük harflerle mi dede? "

"Hayır! Okunacak şekilde... "Ölüm geliyorum demez! " İstediyin gibi yaz, renklendir, süsle! Şöyle herkesin göreceği bir yere yapıştır! "

"Tamam dede! Emrin olur! Hemen! .."

"Çocuklar! Aklıma ne geldi, biliyor musunuz? Hani ben çok hastaydım ya! Hani sizinle tanışmadan önce... O zaman Tarık var ya o namussuz Tarık... Kimden duyduysa duymuş, gelmiş. Hem meyve suyu getirmiş, içeyim diye. Hem vitamin mitamin işte ne bulduysa... Hem de oturdu şuraya, başladı çiziktirmeye... Sonra da astı duvara... İşte, şu resmi! "

"Dede bu mezar resmini mi? "diye sordu Mahir.

"Taşına adımı bile yazdı. Yaklaşıp okusana! Üç gün sonraya da tarih attı."

"Yani sen kızmadın, yapıştırmasına da ses çıkarmadın, öyle mi dede! ? " dedi Neşe, hayretle.

"Neden kızayım, kızım? Her gözüm iliştiğinde, bana ölümü hatırlatıyor. Sık sık ölümü tefekkür etmeli, ayağımızı denk almalıyız! "

"Hasta yaşlı bir insana yapılacak şey mi bu! Ne dersen de, dede! Ben hiç yakıştıramadım! Böyle şaka olmaz! Ne kadar anlayışlı ve sabırlısın! Başkası olsaydı, getirdiklerini kafasına fırlatır, kovardı onu! "

"Aman Neşe! Nemiz kalmış ki bizim, kızım! Çoktan ölmüşüz de ağlayanımız yok! "

"İyisin Maşallah, dede! İyisin şimdilerde! Turp gibisin, Allah nazardan korusun! Taşı sıksan suyunu çıkarırsın! " dedi, Orçun!

"Siz beni gençliğimde görecektiniz! Dur durak bilmeden çalışırdım ben! Bastığım yeri bilmezdim, kazanacağım, getireceğim, yetireceğim diye! Yaranamadık işte! Elkızı değil mi nihayet! Ağzınla kuş tutsan, nafiye! "

"Öyle deme, dede! Bizi de vazgeçireceksin evlenmekten! Gözümüzü korkutma! Daha ne hayallerimiz var bizim! "

O sırada haberler başladı. Herkes kulak kabarttı. Önemli olaylar olmaktadır. Amerika, Türkiye'ye silah ambargosu uygulamaya başlama kararı almıştı. Talebe olayları devam etmekteydi. Kıbrıs Türk Federe Devleti kurulmuş, Devlet Başkanlığına Rauf Denктаş getirilmişti.

Bu haberlerden en mühimi, dört partinin, seçim ittifakı için anlaşmasıydı. Ortalık yatıştığı için hava durumu normale dönmüş, rüzgârların hangi yönden, kaç şiddetinde eseceği bildirilmeye başlanmıştı. Savaş zamanında, kullanılması muhtemel kimyasal maddelerin yayılma özelliği göstermesi nedeniyle, olası felaketlere sebep olunmaması amacıyla,,savaş ihtimali olan zamanlarda, haberlerin bitiminde okunan hava raporunda bu tür bilgilerin verilmesinden kaçınılıyordu. Demek ki artık öyle bir olasılık kalmamıştı.

Bizimkiler, haberlerin bitmesini bekliyorlarmış. Yine birbirleriyle uğraşmaya başladılar. Mahir İhsana diyor ki:

“Şeytan diyor ki şunun kafasını kopar, koltuğuna sıkıştır! ..” O da ona laf yetiştiriyor, karşıdan karşıya:

“Tavla mı oğlum bu! Kafa kafa! ..”

“Yok, zaten vazgeçtim. Elimde tutmaya karar verdim. Bedenini on beş yirmi saniye seyretsin diye. Kafası kesilen hemen ölmüyormuş da... Sonra da arkandan yas tutarız artık, Mısırlılar gibi kaşlarımızı kazıtırız da...”

“Son arzumu sorarsın herhalde, kafamı kesmeden önce. Son arzumu söyleyeyim. Vasiyetimdir, herkes dinlesin! Herkes sevdiğiyle gömülmek ister. Ben de Mahir’le gömülmek istiyorum. Çünkü benim en yakın arkadaşım. En çok da onu seviyorum. Olsaydı, sevgilimle ya da servetimle gömülmek isterdim ama ne yazık ki yok! Sadece Mahir’ciğim var benim! ”

“Bir aklım da diyor ki: “Şunu Himalayalara götür, Everest Tepesinden at aşağıya, parçaları bile kalmasın! O zaman da yere çarpana kadar iki buçuk dakika etrafı seyretsin! ”

“Siyahlar giyerim ben de! Ölene siyah giydirilirse, yaşayanlara dadanırmış. Benim hedefim belli! Uğraş dur ondan sonra... Sana ne uyku ne tünek! Ne rahat ne huzur! ..”

“Seni muzır seni! .. Çelenk gönderme adedinin sebebi ne? Biliyor musun? Ölenin ruhunun çerçevesi, geri dönmesinin engellenmesi... Arkadan bir de çelenk atarım aşağıya! O daha geç düşer ya düşer eninde sonunda... Önceden rüzgârların hangi yönlerden kaç şiddetinde eseceğini öğrenerek atış noktasını hesaplamam lazım.”

Onur BİLGE

Bu aralarda Kıbrıs Barış Harekâtı’nda dört yüz seksen dört şehit vermişiz, yedi yüz kırk yedi yaralımız varmış.

Öğrenci çatışmaları hızlandı. O nedenle Bursa ve Gazi Eğitim Enstitüleri tatil edildi. İstanbul Vatan Mühendislik Okulu’nda kendilerine ‘komandolar’ adını veren ülkücülerin bir öğrenciyi öldürdükleri belirtildi. Karşı taraf da misilleme yapmakta gecikmez. Vatan evlatları, politik gayelerle birbirine kırdırılır. Oysa onlar ne emeklerle ve ne ümitlerle yetiştirilip üniversitelere gönderiliyor! Henüz ana baba parasına muhtaç bu kişileri birbirlerine düşürmenin, bu güzelim ülkeyi savaş alanına çevirmenin ne anlamı var!

Akşamları yemekten sonra sokaklara caddelere çıkan Bursalılar huzursuz. Geceleri silah sesleri işitiliyor. Büyük şehirlerin hepsinde durum aynı... Talebe evleri tekin değil, öğrenciler tedirgin... Şeceresini öğrenmeden kimse kimseye güvenemiyor. Herkes

birbirine şüpheyle bakıyor. Sağcı bilinene solcu, solcu bilinene sağcı selam vermiyor.

Virane'de sağcı solcu ayrımı yok. Birlik ve beraberlik var. Bir araya geldiğimiz zaman siyaset konuşmak yasak! Diğer her konuda konuşulabilir tartışılabilir. Kapıdan içeriye giren sağcı sağını, solcu solunu dışarıda bırakmıştır! Usul böyledir. Onun için o konular açılmaz, tartışma olmaz, dolayısıyla hizipleşme de oluşmaz. Aramıza katılan herkese bu böyle söylenir. Her birimiz birer Define adayız. Amacımız, önce insan olabilmek, sonra da insanlara fayda sağlamaya çalışmaktır.

Türk Hava Yollarına ait Bursa adlı yolcu uçağının, elektrik kesintisi nedeniyle Yeşilköy Havaalanı'na inememesi, Marmara Denizine düşmesi, uçakta bulunan kırk iki kişiden kurtulan olmaması hepimizi ziyadesiyle üzdü. Mahir dedi ki:

"Arkadaşlar! Ölüm geliyor demez! Onun için her an hazırlıklı olmalıyız! Onun bizi gaflet içindeyken yakalayıpvermesine fırsat vermemeliyiz! Herkes dini vecibelerini yerine getirmeye gayret etsin! " İhsan, alaycı bir tavırla:

"Mahir kendisini kurtardı, şimdi de bizi kurtarmaya çalışıyor! " deyince Mahir:

"Ben kendimi kurtardığımı söylemedim ki! Nerden çıkarıyorsun bunu? "

"Canım, beş vakit namaz kılıyorsun ya... Yılda otuz gün de oruç tutuyorsun... Zaten sana daha zekât düşmez! Hac yapman da gerekmez. Henüz o kadar birikimin yok. Oh, ne âlâ! "

"Sen de yap madem benim yaptıklarını! O zaman sen de kurtarmış ol kendini! Şeytan bırakmaz ki! Sen ancak onunla bununla uğraşmayı bilirsin! Başkalarıyla uğraşacağına şapkanı önüne koysan da bir düşünsene akıbetini! Bak, kaç kişi birden aniden ölüverdi! .. İçlerinden tek kişi kurtulmadı! Kurtulsaydı var ya... Secdeden başını kaldırmazdı, eminim! Doğru yola girmek ve dosdoğru yürümeye başlamak için ille de Allah'ın tokadını mı yememiz lazım! .."

"Kızma ya! Şaka yaptık! " Orçun:

"Yahu İhsan! Sen hiç akıllanmayacak mısın, Allah aşkına! Bu adam boksör, oğlun! Şimdi hafiften bir okşayacak seni, iki gün yatağından kalkamayacaksın! "

"Ya abi ya sorma! Geçende omzuma şöyle şakasından bir vurdu, o gün bugün hâlâ sızlıyor! Adam vuracağı yeri nasıl da biliyor! .."

"Dua et ki kul tokadı yedin! Şefkat tokadı yeseydin, ne hale gelirdin kim bilir! "

"Kesin şamatayı bakayım! Şimdi şaka şaka derken kaka kaka olacak! Orçun! Senin yazın güzeldir. Al ordan bir kağıt kalem, şöyle büyük büyük yaz bakalım! "

"Büyük harflerle mi dede? "

"Hayır! Okunacak şekilde... "Ölüm geliyor demez! " İstedığın gibi yaz, renklendir, süsle! Şöyle herkesin göreceği bir yere yapıştır! "

"Tamam dede! Emrin olur! Hemen! .."

"Çocuklar! Aklıma ne geldi, biliyor musunuz? Hani ben çok hastaydım ya! Hani sizinle tanışmadan önce... O zaman Tarık var ya o namussuz Tarık... Kimden duyduysa duymuş, gelmiş. Hem meyve suyu getirmiş, içeyim diye. Hem vitamin mitamin işte ne bulduysa... Hem de oturdu şuraya, başladı çiziktirmeye... Sonra da astı duvara... İşte, şu resmi! "

"Dede bu mezar resmini mi? "diye sordu Mahir.

"Taşına adımı bile yazdı. Yaklaşıp okusana! Üç gün sonraya da tarih attı."

"Yani sen kızmadın, yapıştırmasına da ses çıkarmadın, öyle mi dede! ? " dedi Neşe, hayretle.

"Neden kızayım, kızım? Her gözüm iliştiğinde, bana ölümü hatırlatıyor. Sık sık ölümü tefekkür etmeli, ayağımızı denk almalıyız! "

"Hasta yaşlı bir insana yapılacak şey mi bu! Ne dersen de, dede! Ben hiç yakıştıramadım! Böyle şaka olmaz! Ne kadar anlayışlı ve sabırlısın! Başkası olsaydı, getirdiklerini kafasına fırlatır, kovardı onu! "

"Aman Neşe! Nemiz kalmış ki bizim, kızım! Çoktan ölmüşüz de ağlayanımız yok! "

"İyisin Maşallah, dede! İyisin şimdilerde! Turp gibisin, Allah nazardan korusun! Taşı sıksan suyunu çıkarırsın! " dedi, Orçun!

"Siz beni gençliğimde görecektiniz! Dur durak bilmeden çalışırdım ben! Bastığım yeri bilmezdim, kazanacağım, getireceğim, yetireceğim diye! Yaranamadık işte! Elkızı değil mi nihayet! Ağzınla kuş tutsan, nafiye! "

"Öyle deme, dede! Bizi de vazgeçireceksin evlenmekten! Gözümüzü korkutma! Daha ne hayallerimiz var bizim! "

O sırada haberler başladı. Herkes kulak kabarttı. Önemli olaylar olmaktadır. Amerika, Türkiye'ye silah ambargosu uygulamaya başlama kararı almıştı. Talebe olayları devam etmekteydi. Kıbrıs Türk Federe Devleti kurulmuş, Devlet Başkanlığına Rauf Denктаş getirilmişti.

Bu haberlerden en mühimi, dört partinin, seçim ittifakı için anlaşmasıydı. Ortalık yatıştığı için hava durumu normale dönmüş, rüzgârların hangi yönden, kaç şiddetinde eseceği bildirilmeye başlanmıştı. Savaş zamanında, kullanılması muhtemel kimyasal maddelerin yayılma özelliği göstermesi nedeniyle, olası felaketlere sebep olunmaması amacıyla,,savaş ihtimali olan zamanlarda, haberlerin bitiminde okunan hava raporunda bu tür bilgilerin verilmesinden kaçınılıyordu. Demek ki artık öyle bir olasılık kalmamıştı.

Bizimkiler, haberlerin bitmesini bekliyorlarmış. Yine birbirleriyle uğraşmaya başladılar. Mahir İhsana diyor ki:

"Şeytan diyor ki şunun kafasını kopar, koltuğuna sıkıştır! .." O da ona laf yetiştiriyor, karşıdan karşıya:

"Tavla takımı mı oğlum bu! Kafa kafa! .."

"Yok, zaten vazgeçtim. Elimde tutmaya karar verdim. Bedenini on beş yirmi saniye seyretsin diye. Kafası kesilen hemen ölmüyormuş da... Sonra da arkandan yas tutarız artık, Mısırlılar gibi kaşlarımızı kazıtırız da..."

"Son arzumu sorarsın herhalde, kafamı kesmeden önce. Son arzumu söyleyeyim. Vasiyetimdir, herkes dinlesin! Herkes sevdiğiyle gömülmek ister. Ben de Mahir'le gömülmek istiyorum. Çünkü benim en yakın arkadaşımıdır. En çok da onu seviyorum. Olsaydı, sevgilimle ya da servetimle gömülmek isterdim ama ne yazık ki yok! Sadece Mahir'ciğim var benim! "

"Bir aklım da diyor ki: "Şunu Himalayalara götür, Everest Tepesinden at aşağıya, parçaları bile kalmasın! O zaman da yere çarpana kadar iki buçuk dakika etrafı seyretsin! "

"Siyahlar giyerim ben de! Ölene siyah giydirilirse, yaşayanlara dadanırmış. Benim hedefim belli! Uğraş dur ondan sonra... Sana ne uyku ne tünek! Ne rahat ne huzur! .."

"Seni muzır seni! .. Çelenk gönderme adedinin sebebi ne? Biliyor musun? Ölenin ruhunun çerçevesi, geri dönmesinin engellenmesi... Arkadan bir de çelenk atarım aşağıya! O daha geç düşer ya düşer eninde sonunda... Önceden rüzgârların hangi yönlerden kaç şiddetinde eseceğini öğrenerek atış noktasını hesaplamam lazım."

"Son nefesimi bir şişeye üfleseyim, etiketle de sakla bari, vicdanın sızlarsa beni hatırlarsın. Arkadaşı, Thomas Edison'un son nefesini bir şişeye koymuş, etiketleyerek saklamış da..."

"Ruhunun son nefesiyle birlikte çıktığını düşündüğünden öyle yapmıştır o! Eskiden, evin kapıları kilitliyse ölen kişinin ruhunun dışarı çıkamayacağına inanırlarmış."

Konu yavaş yavaş değişmeye başladı. Diğer arkadaşlar da ölüm hakkında bildiklerini söylemeye koyuldular. İlginç şeylerden bahsettiler. Çok şey denildi. Kim ne demişti, tam anımsayamıyorum. Aklımda kalanlar, en enteresanları... Dede, kovboy ve denizci filmlerine bayılır.

"Kovboyların çoğu, atlarının çiftlemesinden ötürü ölmüş." dedi. İnanılır gibi değildi! Orçun:

"O da bir şey mi dede! Yeryüzünde her sene yaklaşık yüz kişi tükenmez kalem yutmaktan ölüyormuş." dedi.

"Her şey aklıma gelirdi de öyle bir şey hiç aklıma gelmezdi! " dedim. "Çok tuhafıma gitti. Hani topluigne falan yutanlar olur da... Koskoca kalem yutulur mu! Neden yutulsun ki! Allah Allah! Hem neden kurşun kalem değil de tükenmez kalem? "

Işıl da Firavun meraklısıdır. İlk gitmek istediği yer Mısır'dır. Yani piramitler... Firavun mezarları... Onun gibi biri Mekke'ye ya da Medine'ye gitmeyi arzulayacak değil ya!

"Kral Tut'un mezarının içine giren yirmi kişinin on yıl içinde lanetlendikleri için öldükleri söyleniyor. Biliyor muydunuz? " dedi. Mahir lafı yapıştırdı!

"Bilmiyorduk hanımefendi! Acaba sen, Resulullah Efendimiz Hakkında, Firavunlar hakkında bildiklerinin yüzde biri kadar bilgi sahibi misin? " O da Himalayalar derken,

Everest'ten girdi, Pireneler'den çıktı:

"Pireneler'de arılar ölünce, besledikleri arılara fırçayla siyah boya sürülürmüş. Sebebi bilinmiyor." dedi. Neden olabileceği konusunda çeşitli tahminlerde bulunuldu. Hiçbiri de akla yatkın değildi. Batıl inançlardı bunlar.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 410

Onur Bilge

0411 - NAMAz

Onur BİLGE

Havada ve karada yapılmakta olan savaş, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin ikinci kez ateşkes çağrısında bulunması üzerine, Kıbrıs Barış Harekâtı sona erdi. Rahat bir nefes aldık.

Hafta sonu tatili iki güne çıktı ya, bu cumartesi de Virane doldu taşı, bize oturacak yer kalmadı. Boşalan tenekelerin üstüne minderler, kitaplar koyarak oturduk. Duygu ile Ahmet servise yetişemiyor. Neşe onlara yardım ediyor. Öğle zamanları böyle oluyor. Tost kokuları, rutubet ve çay kokusunu bastırıyor.

İhsan, top oynarken ayağını kırmış. Gelen giden alçısına imza atıyor, bir şeyler yazıyor. Fulya da kalp çizdi, dile düştü. Sanki herkes böyle bir şey bekliyormuş da fırsat kolluyormuş gibi... Şaka yapanların yanı sıra gerçekten sıkıştırmaya başlayanlar da oldu. Bizim masada bir curcunadır gidiyor! Fulya, beraat edebilmek için ona buna laf yetiştirmekten harap oldu. İhsan, zaten kendi derdinde... Bir de bu çıktı:

"Yapmayın arkadaşlar, ya! Dalga geçmeyin adamla! " diyor. "Bakın şimdi kalkıp gideceğim ha! Pişman etmeyin adamı şuraya geldiğine! Fulya ya! Sus be kızım sen de artık! Baş edemezsin onlarla! " Fulya:

"Ya, manyak bunlar! Kafayı yemişler! Baksana neler diyorlar! " diye ona da cevap yetiştiriyor. Yanakları al al olmuş, utançtan... Öfkeyle veryansın etmede...

Define'nin beli ağrıyor. Terli terli cereyanda oturmuş yine, her tarafı tutulmuş. Nermin'in bileği incinmiş, mendiliyle sarmış. Duygu salata yaparken bıçak kaymış, sol elinde yara bandı...

Tartışanlar, sataşanlar, savunma yapanlar yetmezmiş gibi bir de muharip gaziler... Sanki savaştan gelmişler! Orçun, her zamanki gibi okuldaki görevini dışarıda da sürdürmeye devam ediyor, o ağır ağabey tavrıyla otoritesini kullanarak ortamı sakinleştirmeye çalışıyordu. En sonunda, ayağa kalkıp kollarını açtı ve iyice sesini yükselterek herkesin yüzüne hızla şöyle bir bakarak:

"Yeter artık! Bir durun ya! Susun biraz! .. Ben bir şey anlatacağım. Dinlemek isteyen susup dinlesin, dinlemek istemeyen, ortamı terk etsin! " dedi ve Define'ye döndü:

"Dedeciğim, bu gece ben bir rüya gördüm. İnan ki çok korktum! Böyle bir dağ var... Uludağ gibi çok yüksek ve yemyeşil ağaçlarla kaplı ama benim bulunduğum yerdekilerin rengi belli olmuyor. Ben, aşağıdaki ormanın içindeyim. Her taraf kapkaranlık, zifir zindan... Dağın tepesinde bir ışık... Her yeri aydınlatıyor. Deniz feneri gibi belli aralıklarla yanıp sönüyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Beyaz bir ışık ama parlak, bembeyaz...

Yukarıdakiler o yanıp sönen ışıkla aydınlanıyor. Aydınlandıkça harika renkler meydana çıkıyor. Yeşilin her tonu... En koyusundan en açığına kadar... Aralarında yalbir yalbir sarı ve beyaz ışıltılar dalgalanıyor...

Ne tarafa gideceğimi kestiremezken, dağ yolu görünüyor. Oradan aşağıya inmekte olan bir deve ve arkasında kocaman mı kocaman iki öküz... Onlar aşağıya inerlerken ben de yukarıya doğru çıkıyorum. O ara ara vuran ışıkta devenin ağzının kenarlarında köpükler görüyorum. Aramızda az bir mesafe kaldı, deve bütün dişleri görünürcesine ağzını

açarak bana anlayamadığım bir şeyler söyledi. Sanki bir yabancı dil konuşuyordu. Ben de ona bir şeyler söylemeye kalktım. Ürktü, hızla yokuş aşağıya koşmaya başladı. Oküzler de arkasından...

Ben tam onlardan kurtuldum diye sevinecekken, sol ayağımla yuvarlak bir şeye basmamla beraber, bacağıma dolanması bir oldu! Çatal dilli, bir yılan... Sokmasın diye kıpırdamadım, sağ elimde ince bir kitap var. Bükmüşüm, tutuyorum. Gayriihtiyari onunla kafasına vurdum. Başı düşüverdi, ayağımlı saldı. Yavaşça uzaklaştım ama bu defa basacağıma yere baka baka... Etrafta çil yavrusu gibi dağılan, oraya buraya kaçışan üç dört karış boyunda, başparmağım kalınlığında bir sürü yılan var. Arap harfleri gibiler... Ne düz gidiyorlar, ne kavisleniyorlar. O çeşitli harfler gibi öylece, duruşlarını bozmadan dağılıp uzaklaşıyorlar...

Yeraltından gelen uğultular duyuyorum. Sanki bir ordu zikrediyor. Aynen şöyle bir ses: "Allahu Ekber, Allahu Ekber! La İlahe İllallah! Hu Allahu Ekber..." Bu kadar söyleniyor, başa dönülüyor. Net değil. Fakat ben bunu daha önce çok duydum. Gerisi olacaktı. Bence eksik... Musiki halinde söylüyorlar. Hacda mı söyleniyordu? Hacılar mı söylüyordu? Bu şekilde yol boyu o zikir sesiyle ilerledim.

O sesler giderek azaldı, bu defa gökyüzü savaş uçağı doldu. Beş on derken... Dağın çeşitli yerlerine inmeye başladılar. "Pist falan yok, çakılacaklar! .." diyorum. O dağ, eski bir yanardağmış. İnfilak edecekmış. Onu araştırmak için gelmişler. Bir sürü adam indi içlerinden, her yere dağıldılar. Madenci şapkaları gibi başlıklar giymişlerdi. Önlerini aydınlatan ışıkları vardı. Rahatça ilerleyebiliyorlardı."

"Baret... Baret denir onlara... Üstü sert, içi yumuşak. Kafaya oturmaz. Kafatasını korur." dedi, Ayhan. Onun babası da maden işçisi... Yerin altı yüz metre altında çalışıyor. Define:

"Bitti mi Orçun? " diye sordu.

"Bitti sayılır. Az kaldı, dede... Onlar araştırmaya başlayınca, yeraltında ne kadar tarlafaresi, varsa çıkmaya başladı. Onlardan korkmuş gibilerdi. Ben de onlardan korktum. Zirveye çıkacaktım, geri döneye kadar verdim. O sırada bir kapı kapandı. "Drank! .." diye çarpınca, ödüm koptu! Yanardağ faaliyete geçti zannettim. O sesle bir uyandım! Kan ter içindeydim! Sanki tarlada çalışmışım! .. Allah hayra çıkarsın! Ben bir günah mı işledim acaba? "

"Sen de benim hanım gibi ne kadar uzun rüya görürmüşsün, film gibi yahu! Ay! Esnemekten ağzım yırtılacak! .. Masal dinlemişim gibi uykum geldi. İyi, güzel, anlattın da... Ben de sözünün önüne geçmek istemedim. Sen anlattıkça ben yenileri düşünürken ilk anlattıklarını aklımda tutamadım. Sona geldiğinde başını tamamen unuttum. Dur bir kafamı toparlayayım! "

"Ben sana tekrar, safha safha anlatayım, sen yor, o zaman."

"Nefsi Emmare sıfatları bunlar. Bu hayvanlar... Dağ dedin, değil mi? O yemyeşil dağa tırmanmaktasın. O dağ, İslamiyeti temsil ediyor. O ışık, nurdur. O dağ, Nur Dağı... Oraya, o mağaraya O/Nur indi. Kur'an, orada indirilmeye başlandı. Onun indirilişi bölüm bölüm, ayet ayetti. Kesik kesik ışıklar, işte o ayetlerdir. Her ayet, cehalet karanlığını aydınlattı. O yeşil ağaçlar, mümin ve mümineler... Hani yerin altından zikredenler... Onlar da yeryüzünden gelmiş geçmiş Müslümanlar..."

Çok şey var açıklanması gereken... Hangi birini anlatayım? Bu senin rüyan, tamamen gafletten uyariya işaret! Allah sana ayan beyan her şeyi göstermiş. "Ayağını denk al! " demiş kısaca.

İbadete yeni başlayanlara veya başlamak isteyenlere böyle onların yollarını aydınlatıcı rüyalar gösterilir. Neden o zamana kadar değil de tam ibadet etmek üzereyken veya niyetine girmişken? Çünkü onlar, iman hususunda epey bir şey kazanmış insanlardır ve artık bunların gösterilmesinde sakınca kalmamıştır.

Dinimiz, gabya imanı gerektirmekte. Gösterildikten sonra imanın hükmü kalmaz. Önemli olan görmeden iman etmek... İman pekişti mi bu tür lütuflar gelmeye başlar. Hanya Konya gösterilir. İlahi kanaldan gelen bu tür zuhurat şeklindeki rüyalarla imanın tamamlanmasına yardım edilir.

Allah'ın emirlerinin hafife alınmaması gerektiği, orada azabın çetin olacağı ve kurtuluş yolları gösterilir. Bizim için, imandan sonra en önemli olan, beş vakit namazdır! Namaza devam! .."

"Kılıyorum da dede... Her zaman değil. O yüzden huzursuzum zaten. İçim içimi yiyor! "

"Gördüğün vahşi ve ehil hayvanlar, senin nefsin... Onlarla burada baş edemezsen, orada hiç baş edemeyeceksin, bunu iyi bil! Kabir ve cehennem azapları var. Kabrinde yapayalnız bırakıldığında, aynen bu ormandaki olanlar olsa, daha fazlası ve kıyamete kadar sürse, tahammül edebilir misin bu hadiseye? "

"Aman dede! Sus, Allah aşkına! Allah korusun! .. Öldüm öldüm dirildim ya! .. Sıkıntıdan ter paçamdan akmış! "

"O elindeki ne kitabıydı? Hani yuvarlayıp, rulo yaptığın... Onu merak ettim."

"Ha! O mu? O şey... Dede, benim öyle bir kitabım vardı. Küçükken... Yazları eski yazı olan... Onunla Kur'an kursuna giderdik. Neydi onun adı? Sen söyle! Elifba... Elifba..."

"Ne oldu? Öğrenebildin mi bari? "

"Yok be dede... İşte bir heveslendik, gittik biraz. Sonra oyun daha cazip geldi. Azıcık da zora gelemedik. Harfleri falan öğrenmiştim de... İşte tam birleştirecektik... Vazgeçtik."

"Sağa sola kaçışan yılanlar o harfler gibiydi, değil mi? Bu, sana bir şey anlatıyor mu, Orçun? "

"Evet, ya dedeciğim. O benim hiç aklıma gelmedi. O kitap, o harfler... O Elifba şeklinde yılanlar... Kıvrılmadan bükülmeden öylece kaçıyorlardı ama yılan şeklindeydiler."

"Onun yorumunu sana bırakıyorum. İyi bari kininle, kinciliğinle birazcık başa çıkabilmişsin. Oburluğunla da öyle... Büyükbaş hayvanları kaçırmışsın. O kötü huylardan kurtulman için onları öldürmeliydin! "

"Yılanları da kaçırdım dede... O nedir? "

"Kelime i Şehadete devam ettiğin için... Fakat yeterli değil. Öldürmelisin onları! O deve

gibi kin gütmekten vazgeçmelisin! Bir oturuşta bir ekmek yemekten... Yılan, kötü sözler söyleyerek günah işleyen dilin sıfatıdır. Tevhide devam ederek öldürmelisin onları... Sonra tarla fareleri... Halka kapalı, haliyle Allah'a açık işlediğin günahları sembolize eder. Hepsi çıkmış ortaya! Demek ki hüsnüniyetle başlamışsın ibadete."

"Ya o uçaklar? Onlar nedir? O inenler? "

"Onlar, Allah'ın yardım ve korumasıdır. Merhameti, rahmeti... Bizlere ihsanı... Melekler, çoğu felaketin bertaraf edilmesi için dualarla indirdiğimiz takviye kuvvetlerdir. Savaşta barışta daima bize yardımcıdırlar. Onlar, nurdan yaratılmışlardır. Işık varlıklardır. Güçlerini bizim gibi Allah'tan alırlar, emirler doğrultusunda hareket ederler. İtaatlerinde milim hata, en küçük sapma yoktur, olamaz. Robot varlıklardır. Verilen görevleri harfiyen yerine getirmekle yükümlüdürler. Biz teneffüs ederek, yiyip içerek yaşarız, onlar Allah ü Teala'yı zikrederek. Zikri bıraktıkları an yaşayamaz, yok olurlar."

Duymuş olduğun, Teşrik Tekbiri... Arife Günü Hacılar söylemeye başlarlar. İtri Efendi tarafından bestelenen bu eser, dünyanın en önemli ve en çok söylenen musiki eseridir. Allah ondan ve onun gibilerden razı olsun! "

"Eksikti. Gerisini söylemeden başa geçiveriyorlardı."

"Neyimiz tam ki bizim, evladım! Hangimizin tam? Allah eksikimizi tama sayсын! Elimizden geldiği kadar her şeyin en alasını yapmaya çalışalım da..."

"Sonra uçaklar indi. "Pist falan yok, çakılacaklar! .." diyorum ama çakılmadılar. Helikopterler gibi kondular."

"Bırak onu! Bir sinek bile yapıyor aynı şeyi! Allah bir sineğe bile yaptırıyor! Emir ondan, izin O'ndan, güç kuvvet O'ndan... İnsan Allah gibi bir gücü arkasına almışsa daha ne ister? "

"O dağ, eski bir yanardağmış. İnfilak edecekmiş. Onda araştırma yapmak için..."

"Dünya, koca bir yanardağdır, evlat! Patlamaya hazır bir bomba... Biz o devasa bombanın üstünde gezer, dolaşır, güler oynar, yatar mışıl mışıl uyuruz! Daha kıyametin kopmasına çok var. İnfilak etmemeli daha..."

"Anladım, dedeciğim."

"Zirveye çıkacaktın, geri dönmeye kadar verdin. Neden, Orçun? Geri dönmeyi aklından bile geçirme! Sonun felaket olur! .."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0411

Onur Bilge

0412 - MERHAMET

0412 – MERHAMET

Onur BİLGE

O günkü buruk veda içime evlat acısı gibi oturdu! Bir sıkıntı bir sıkıntı... Durdum durdum, duramadım, oğleden sonra havaalanını aradım. Uçak kalkmadan Çisem'le son bir defa daha konuşmak istiyordum. Defalarca aradım, çok rica ettim. "Mutlaka ulaşmam lazım!" dedim. Birkaç defa anons edildi, ulaşamadım. Konuşturamadılar. Uçağa binmek üzere turnikeyi dönmüş.

Gidiş o gidiş. Bir daha da haber alamadık. Zaten biz de Antalya'da çok kalmadık. Okulların açılması nedeniyle Bursa'ya döndük. Zaman zaman olay aklıma gelmedi değil. Onun perişan hali, çaresizliği bir süre gözlerimin önüne geldi durdu. Birkaç kere annemle o konuda konuştuk. Kolye hakkında:

"Müslüman, dinini bilmezse, ikona da inanır mikona da... Nazar boncuğuna da inananlar var ya..." dedi. İçim yanarak:

"O kız evlenseydi, biraz toparlardı kendisini. Dinini de oğrenmeye başlamıştı. Ne güzel bir insan olacaktı! Ne güzel bir eş, ne iyi bir anne... O da çocuklarını eğitecek oğretecekti... Fırsat vermediler!" dedim.

"Onu da kınamamak lazım... Ana fabrikada, baba meyhanede... Buralarda olsa, toplum baskısı diye bir Şey var. Ayıp var, sayıp var! Orada kim kime dum duma! Tanıyan yok, bilen yok! Burada yine insanlar birbirini güdüyor. Bir yanlışını gördü m ikaz ediyor. Biri sataştı mı sahip çıkıyor. Oralarda kim kime arka olur!"

Babam, okumakta olduğu gazeteyi biraz aşağıya indirdi. Gözlüklerinin üstünden bize doğru baktı ve:

"Zavallı kızcağız!" dedi. "yle toplumlarda kızların çoğu başıboş... Kendi bedenine gösterdiği saygı ne kadar fazla olursa olsun, akıntı kuvvetli olduğu için sürüklenip gidiyorlar, girdaplardan çıkamıyorlar! Zaten o çağdaki gençler söz dinlemiyor. Anne baba iyiyi kötüyü anlatsa, ne yapmaları gerektiğini oğretse de anlayan kim!"

"Nasıl bir vicdanları var bunların! Hiç mi rahatsız olmaz! Bir genç kızın hayatını karartırken hiç mi düşünmezler!" dedi annem, oflayıp puflayarak.

"yle sorumsuzca yaşamak, onların yaşam tarzı haline gelmiş. Sevginin, aşkın falan pek değerı yok o cemiyetlerde. Nefis konusunda hayvanlar gibiler. Sadece erkekler değil, kadınları da acayip olabiliyorlar. Hayvanlardan mesela erkeğini yiyen örümcekler vardır."

"Karadullar..."

"Evet. İşte onların dişisi çok vahşidir. Ona erkek dayanmaz! Çiftleşme bitince hırçınlaşır, erkeğini oracıkta çıtır çıtır yer! Fakat aralarında uyanık erkekler de vardır. Onlar, önce bir sinek yakalarlar, yanlarına hazırlarlar. Çiftleşme biter bitmez hemen geri çekilip, hırçınlaşan dişi örümceğe sineği yem olarak sunarlar, kendileri oradan yavaşça sivişirler."

"Erkek ya da kadın... Nefisleri için birbirlerini rahatça harcayabiliyorlar! Yuva kurmak,

sorumluluk almak zorlarına gidiyor.”

“Avrupalılar o konuda oldukça rahatlar. Hele İsveç’te herkes çok daha rahatmış... Kutup ayıları gibi yaşıyorlarmış. O ayılar ilkbaharda çiftleşirler. Aile hayatları yoktur. Eşleri geçicidir. Çiftler arasında hiçbir bağ olmaz. Sadece ihtiyaç ve üreme için bir araya gelirler. Aralarında sevgi ve bağlılık olmadığı için seçici de değildirler. Önlerine gelenle bir araya gelirler. Sonra yollarına devam ederler.”

“Oh, ne âlâ memleket! ” dedi annem, kinayeli bir biçimde.

“İsveç’te kutup ayıları var mı ki? ” diye sordum ben de. “Acaba sirayet mi etmiş? ”

“Hayır. Sanmıyorum. İsveç’te kutup ayısı yoktur, daha kuzeyde vardır ama onlar o yönleriyle onlara benzerler. Bir takım kurallara uymak zor gelir. İsveçliler: “En zor sizin dininiz! ” diyorlarmış. “En güzel şeyler sizde yasak! ” Neresi güzel o şekilde yaşamamanın! Önüne geleni kirletmenin, bırakıp gitmenin neresi güzel! ”

“Bize yasak edilenler belli... Bireyler ve toplum yararına... Bizim dinimiz, insanları, hayvanları ve bitkileri korumak için insanların birbirine ve doğaya zarar vermesini yasaklamış. Bütün hak dinlerde bunun böyle olması gerekir. Onlarda öyle değil miymiş!

“Öyledir zaten. Nasıl kanunlar insanları, hayvanları, bitkileri korumak için yapılmışsa, Allah’ın kanunları da aynı amaçla tasarlanmıştır ve her hak dinin temelinde yer alır. Onlar, din kurallarını da kendi hayat tarzlarına ve menfaatlerine göre değiştirmişler. Kitaplarını tahrif etmişler. İşte onun için hükmü kaldırılmış ya... Aksi halde kitap üstüne kitap indirilmezdi! Elimizde tek tahrif edilmemiş kitap olarak Kur’an’ı Kerim var.”

O gideli altı ay kadar oldu olmadı... Bugün bir telefon gelmiş, Antalya’dan... Oradaki komşularımızdan birinden... Hal hatır sorulduktan, dereden tepeden bahsedildikten sonra Gülsüm Hanım çıkarmış ağızındaki baklayı:

“Çisem var ya... Hani Almanya’ya gitmişti ya... Çalışıp kazanacaktı da Âdemgilin burunlarını kıracaktı ya...”

“Evet, ne olmuş ona? ” diye sormuş annem.

“Ölmüş! “Trafik kazası...” diyor anneannesi ama biz pek inanmadık. İntihar etti galiba... Onca üzüntüden sonra... Olacağına bak! ” demiş.

Akşamüstü eve döndüğümde, kapının eşiğinde öğrendim acı haberi. Gençecik bir kız, vicdansızlar yüzünden, on sekizine değmeden, gelinlik giymeden toprağa girmiş!

“Kim verecek Çisem’in hesabını Allah’a? Her şey bir tarafa, dinini bile öğrenmeden gitti garibim! ” diye ağlamaya başladım. Kitapları bir tarafa, çantayı bir tarafa fırlattım! “Anne, sen de yani... Daha kapıdan girer girmez müjde verir gibi... Biliyorsun benim böyle konulardaki hassasiyetimi! ”

“Doğru! Çok haklısın! Haklısın da... Ben de hazmedemedim ki! Öğrendiğimden beri yanıyorum! Gözyaşlarıma mâni olamıyorum. Düşüncesizce davrandım ama kendimi tutamadım işte! ”

Oldum olası ölüm haberlerini en son ben duyarım. Kazayı belayı, yaralanmayı falan benden gizlerler. Kendi hastalıklarını, ağrılarını sızılarını bile duyurmazlar. Geçince bahsederler. Dayanamam ben! Günlerce tesirinden kurtulamam! Uyuyamam bile! Hele ölüm haberlerine karşı aşırı bir duyarlılığım vardır. Hayal âlemim çok farklı işler. Ona adapte olurum. Sanki o ben olur, ben o! Ölen kim olursa olsun, bu böyledir. Hele hele tanıdığım ve sevdiğim birisiyse bittim demektir!

Transa geçmiş gibi olurum. Ölüm ânından kabre girmesine kadar, oradaki halinden, sorgusundan sualinden sıkıntısına kadar... Sanki toprak onunla beraber beni de alır içine... Onunla birlikte beni de sıkır! Öylesine daralırım ki anlatamam! ..

Sonra annesi olurum bir anlamda... Babası olurum, yakınları olurum, ara ara... Yine aynı durumdaydım. Çisem oldum birdenbire. Ölüm anındaki bakışlarıyla bakmaya başladım. Kaşlarım çatıldı, dişlerim sıkıldı. İstirap çeken birinin yüz ifadesi gelip yerleşti yüzüme. Baktığım her yerde onun hayali belirmeye başladı. Anılarımız canlanmaya başladı, karmakarışık bir halde...

Onlarda sofradayız. Masada tam karşımda oturmakta, hem yemeğini yemekte hem gülüp konuşmakta... Yemeği biter bitmez fırlamakta! Dans edercesine dolanıp durmakta, masanın etrafında... Kelebek gibi uçuşmakta...

Sonra merdivenlerden hızla inip çıkmakta... Düz sarı saçları tel tel havalanıp inmekte... Sureleri okumaya çalışmakta değişikliğe uğramış telaffuzuyla... Arada elini cebine sokup verdiğim kâğıtlara bakarak kopya çekmekte...

Birlikte kırlara çıkmışız. Hem dolaşıyoruz hem salavat getiriyoruz. Sondan başlıyorum öğretmeye... Son sözcüğü düzgün bir şekilde söylediğinde, sondan ikinciye veriyorum. İkinciye üçüncüyü, üçüncüye dördüncüyü ekleyerek tamamına kadar devam ediyor, sonra tümünü tekrar tekrar söylüyoruz. Bunu yaparken her adıma bir sözcük denk getirmeye çalışıyoruz. Sağ eli sol elimde... Biraz başka şeylerden bahsedip tekrar salavata dönüyoruz. Gezi süresince salat selam gönderiyoruz Kâinat'ın Efendisine...

"İnşallah, şefaatine nail olur! " diyorum, kendi kendime.

"Efendim! Ne dedin? " diye soruyor annem. Tekrarlıyorum ve o ikindi zamanından söz ediyorum. Salavat ezberleme yürüyüşümüzden...

"Allah taksiratını affetsin! Mekânı cennet olsun! " diyor. "Onu o hale getirenler utansın! Hazır olsunlar vakitlerine! O vakit, onlara da gelecek! Çok kişi hesap verecek, Allah'a! O narin eller, çelik gibi yapışacak yakarına, o ojeli uzun tırnaklar boyunlarına geçecek! İnşallah Allah onu affeder! Cennetiyle, Cemaliyle şereflendirir! "

"Amin! İnşallah! .. Allah günahlarını affetsin! İnşallah öyle olur! O gün camide nasıl ağladı! .. "Neyim ben? Hıristiyan mı! .. Müslüman mı? " diyerek... O anda ne kadar samimi bir şekilde dininin öğretilmemiş olmasından yakınıyordu! Bir Beraat Kandilinde, dinini kendisine öğretmeyenleri Allah'ın evinde O'na şikâyet ediyordu. Belki o gözyaşları içinde feryat ederken Allah onu affetmiştir! Allah, merhametlilerin en merhametlisidir! O hal, nasuh tövbesinden sayılır inşallah! "

"İnşallah, kızım! Allah affedicidir. Tövbe edilen ve bir daha işlenmeyen her günahı affeder. Üstelik tövbelerini bozmayanların tüm günahları sevaba çevrilerek sevap hanelerine kaydedilir."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0412

Onur Bilge

0413 - ÖLÜMÜ ANLAMAK

Onur BİLGE

İnsan yaratılmışım. Mahlûkatın en şerefliisi olarak... Allah'ın yeryüzündeki halifesi... Yaratan'a layık kul olabilmem, halifeliliğin hakkını tam anlamıyla verebilmem gerekmekte... Bunun için her gün çeşitli şekillerde sınanmakta, dünyalıklarla ve rüyalıklarla bir biçimde imtihan edilerek yaratılanların en güzeli ve en mükemmeli olmanın bedelini ödemekteyim.

İnsan, ahsen-i takvimdir. Güzel olarak yaratılmıştır. O kadar güzel bir yaratılışla yaratılmıştır ki ona melekler bile imrenmektedir! Çünkü onlar irade nimetinden mahrumdurlar. İnsan irade sahibi, akıllı ve sorumludur. Dağlar taşlar kabul etmemiş, cesaret edememiş bu sorumluluğu taşımaya! Keşke bu kadar güzel, bu kadar mükemmel yaratılmış olmasaydım da, bu şekilde yaratılmanın hakkını verememe üzüntüsü ve endişesiyle kendimi yargılayıp yargılayıp böyle iç sıkıntılılarıyla boğuşup durmasaydım!

Belli bir yaşa geldiğimden beri omuzlarıma yüklenen sorumluluğun altında ezilmekteyim! Bu yükümlülüğün kurtulmam mümkün olsaydı keşke! Fakat ne yazık ki imkânsız! Ancak aklıma kaybedersem mümkün ki bunu kim ister! Sahip olduğum için şükredeceğim en önemli üç nimet, önem sırasına göre: Hayat, Akıl ve Sağlık...

İki seçenek var benim için. Ya en mükemmel şekilde düşünerek Kur'an'daki emirleri her zaman ama her zaman, ne pahasına olursa olsun yerine getirmeye çalışmalı ve gerçekleri dilimin döndüğünce ulaşabildiğim kişilere anlatmaya güç yetirebilmeli, bunu bir görev addetmeliyim, ya da günümüzün gâilesiz insanları gibi gelecekteki hiç bitmeyecek yaşantımı mahvetme pahasına kendimi hayatın akışına bırakmalı, görüp göreceğim dünyayla sınırlıymış, ölüm ötesi diye bir şey yokmuş gibi yeryüzünde haramı, günahı aklıma getirmeksizin dilediğimce gülüp eğlenerek günümü gün etmeye bakmalıyım.

Birinci seçenek, çok zor! Benim yaşımdaki bir kız için değil, ellili altmışlı yaşlardaki kişiler için bile kolay değil ama ölüm var! Mahşer var! Hesap var! .. İkinci seçeneği tercih etmek, düpedüz aptallıktır!

Çisem öldü! Henüz on yedi yaşındaydı, toprağa girdiğinde! Henüz on yedi... O, dünyadan bir zerre koparamadı ama yer onu yedi! ..

Her an saniye saniye yaklaşmaktayım sonuma! Kaçıp gidemem! Uzaklaşmam! Erteleyemem!

Toprak nasıl bir anadır ki kediler gibi doğurduklarını yemekte!

Çisem öldü. Kaza olduğu bana da inandırıcı gelmiyor. Mutlaka intihar etmiştir! Çok derin kederler içindeydi. Ancak bize intihar yasaklanmış. Canımızı Allah bahşetti ve sadece O alabilir! İnançımıza göre canını intihar suretiyle şeytana teslim eden, cehennemlidir. Onun için o kadar cesaret sahibi değilim, ahmak da değilim.

Bu zamana kadar, bilerek ya da bilmeyerek ne kadar kalp kırmışım, ne kadar kişiyi incitmiş, yaratılanlara kim bilir ne kadar zarar vermişimdir! Günahlarımı düşündüğümde daralıyorum! Canlılara zarar vermek suretiyle hiçbir günah işlememiş olsam bile ya birileri hakkında gıyabında konuşmuş ya da konuşulanları işitmişimdir ki bu dahi şiddetle yasaklananlar arasındadır.

Çisem'in bile ölümünden önce ve sonra hakkında o kadar çok şey konuşulmuştur ki bu bile günah olarak hepimize yeter. Onun hakkında yapılan dedikoduları, iftira ve zanları aklımdan geçirdiğimde kanım donuyor! Ona benzemez kim bilir kaç kişi için konuşmuş veya konuşulanları işitmişimdir.

Öyle bir durumdayım ki tarifi imkânsız! İçimde bir hengame! .. Sanki gündüzler ve geceler boyunca ruhumda koşuşturan, kudurmuş gibi kendilerini oradan oraya atan huzursuz yaratıklar var! Beynimi alt üst etmekte, yüreğimdeki odacıklarda duvardan duvara çarpıp durmaktalar! Ne kadar hatam varsa ortaya çıkarmakta, bu zamana kadar işlenen, hafızamın ücra köşelerine istiflenen tüm günahlarımı yerlerinden çıkarmakta, tozu dumana katarak ne varsa hepsini havaya kaldırmaktalar. Onlar birer birer aklıma gelmekte, gözümün önünde canlanmakta, içimden bir ses, bilerek bilmeyerek incittiğim yaratıklar namına sorgulama yapmakta... O yetmezmiş gibi şu veya bu sebeple, çoğu zaman sudan nedenlerle geciktirdiğim, henüz vaktim olduğundan yüzde yüz eminmişim gibi ertelediğim, halen fırsat yaratıp da kaza edemediğim farz ibadetlerim konusunda: "Sonra kaza ederim! " sözümü ne zaman yerine getireceğimi sormada... "İnşallah, en yakın zamanda... Bir yerlerden başlamayım mutlaka! Geç bile kaldım! Ya yarına çıkmazsam! Öyle ya... Kazası var belası var! " diye düşünmesem, yatışmam büsbütün olanaksız! İyi ki sık sık zikir, dua ve tefekkür etmekteyim! Ruhum ve aklım zikir ve fikirle meşgul, gönlüm aşkla sarhoş, sabahlara kadar yanmaktayım!

Vicdan muhakemesi yapmak bunalttıkça bunalttığında, kaleme kâğıda sarılarak, günah çıkarırcasına içimi dökmeye başladığımda, kalem kâğıdın üzerinde, ruhum yedi kat göklerde sema etmeye başlıyor ve ben ancak bu şekilde huzura kavuşabiliyorum.

Ettiğim vaatleri gerçekleştirememenin azabını, kendimi yazılı olarak hesaba çekmek suretiyle hafifletmeye çalışıyorum. Başka türlü rahatlayamıyorum. Söz uçar, yazı kalır. Şayet unutursam görevlerimi, geleceğe dair vermiş olduğum sözleri, sık sık dünyamı alt üst eden bu tür düşüncelerimi, belki yazdıklarımı okudukça anımsar, emirleri birer birer ve zamanında yerine getirmeye, gerekenleri yavaş yavaş gerçekleştirmeye gayret ederim.

Zaten mecâzi aşkın yeterince yıprattığı yüreğim lime lime... Çılgın gönlüm sevmekten harap olmuş vaziyette! Ruh yorgun, beden yorgun... Öyle ele avuca sığmaz bir yaradılışım var ki! Gündüzler yetmiyor, gecelerden çalışıyorum. Çok güveniyorum gençliğime, enerjime. Ömrüm boyunca hep böyle zinde kalacağım sanıyorum ve bu hayat bende hiç bitmeyecek...

Engel tanımayan, asi bir ruha sahibim. Sanki Antalya'nın temmuz güneşiyim, Bursa'nın gümrah deli ormanları... Akdeniz, boylu boyunca ayaklarımın altındadır, Uludağ'a hep sırtımı yaslayıp duracağımı ve bu uçsuz bucaksız ovaya alabildiğine yayılıp sonsuza kadar huzur içinde ömür süreceğim... Sanki Osmanlı Devletiydim, Cumhuriyetimi ilan etmişim, hiç sarsılmayacak, asla yıkılmayacağım ve ilelebet payidar olacağım!

Antalya'nın merkezinde yer alan Andızlık Mezarlığının yanındaki yoldan ya da daha kestirme diyerek içinden her geçişimde veya kabir ziyaretine gittiğim zamanlarda, evlerinden barklarından alınarak oraya birer birer getirilip yerlerine yerleştirilen, yıllardır üst üste yatırılarak istiflenen vücutlarıyla beslenerek ormana dönüşen mekânlarından yükselen, kentimin o güzelim meltemine karışan çam kokularıyla ziyaretlerine gelenlere yahut oralardan geçenlere ulaşarak varlıklarını hissettiren ruhların, tüketmiş oldukları hayatları boyunca taşımakta oldukları sorumlulukları yerine

getirip getirmediğine dair bilgileri içeren belgelerin kitaplaştırılarak, tekrar bedenlendirildiklerinde boyunlarına asılacağını düşünür, topraklara karışarak beklemede kalan suskun varlıklarını hisseder, hiç ses çıkmayan kabirlerini, başuçlarında sükût içinde sakin sakin bekleyen, noktalanmış yaşamlarını iki tarih arasına sıkıştırılan tireyle ifade eden mezar taşlarına bakar, bizlere bahşedilen her nimet gibi bir süreliğine emanet olarak bırakıldığı için vakti geldiği zaman ister istemez Sahibine iade edilen hayatların nasıl tüketilmiş olduklarını merak eder, hayat hikâyelerinin yazılı olduğu defterlerinin ellerine hangi taraflarından verileceğinin endişesiyle irkilir, o kimsenin kimseye fayda veremeyeceği mahşer gününü hayal eder, bükülen boyunlarıyla çaresizlik içinde koşuşturan, bir parçacık sevap için dilenciler gibi yalvar yakar birbirlerine avuç açan, kendi başlarını kurtarmanın derdine düşen anaların babaların evlatlarından, evlatların analarından babalarından kaçtıkları, Peygamberlerin bile sorgulanacakları, hem de ümmetlerinin ilk hesaba tabi tutulacak olanları olduğu, herkesin: "Nefsi! .. Nefsi! .." diye, Hazreti Muhammed Mustafa Sallallahü Aleyhi Vessellem'in Allah'ın huzurunda diz çökerek, secdeye kapanarak gözyaşları içinde: "ÜMMETİ! .. ÜMMETİ! .." diye bizim kurtulmamız için yalvardığı, Kur'an-ı Kerimde: "Yaklaşıyor yaklaşmakta olan! " diye bahsedilen, inanmayanların: "O gün ne zaman gelecek? " diye alaycı bir şekilde sordukları, hafife aldıkları, yüz yüze geldiklerinde yakinen tanık oldukları Kıyametin koptuğu, insanların kabirlerinden çıkarak Rablerine doğru koşmaya başladıkları Bas Gününü tahayyül eder, her birimize lutfedilen zamanın ne kadar değerli olduğunu bir kez daha anlar, bir dakikasının bile ziyan edilmemesi gerektiğinin bilinci içinde ölüm, kıyamet ve ahireti tefekkür ederken, insan olarak yaratılmış olmanın sorumluluğunu idrak etmeye çalışırken dehşetler içinde kalırdım! ..

Bursa'daki eski mezarlıklar park haline getirilmiş. Ulu ağaçların altındaki cesetler nakledilmiş, yok olmuş ya da unutulmuş, muhtelif yerlere konan banklarda canlılar oturmakta ve doya doya çam havası teneffüs etmekte... Eski camileri, tarihi yapıları ve evliya türbeleriyle mistik bir havaya bürünmüş olduğundan mıdır, nedendir, bu ilde yaşayanların hepsi dindar, kabirlerdeki hepsi cennetlikmiş gibi geliyor bana. Emirsultan Mezarlığı da öyle Andızlık gibi ağaçlık, karanlık ve korkunç değil. Sakinleri Emir Sultan Hazretlerinin gölgesinde, müritleri gibiler, sanki o tepede piknikteler, şehri tebessümle temaşa etmekte.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0413

Onur Bilge

0414 - DÜNYA SEVGİSİ

Onur BİLGE

Herkes ölüme kadar keder verici her olayı sükûnetle karşılıyor da bana ne oluyor ki üzücü şeyler işitmeye tahammül edemiyor, alt üst oluveriyorum! Gecenin ikisi... Uykum tavana kaçtı! Tavan tahtalarını sayarsam belki aşağıya iner! Çitten koyun mu atlatsam, ne yapsam? Yıldızları mı saysam?

Ben kendimi biliyorum. Tüm zaafarımla, iyi ve kötü bütün taraflarımla hem de... Kimin yarattığını, neden yarattığını, neler yapmam, neler yapmamam gerektiğini gayet iyi biliyorum. Günahlarımı da biliyorum, ufak tefek sevaplarımı da... Günahlarıma oranla onların esâmesi bile okunmaz! İşte onun için huzursuzum. Beni kimse yatıştırılmaz! İyilerden olduğum konusunda ikna edemez! .Sanıyorum ki şu anda ansızın ölürsem, doğru cehenneme giderim!

İki seçenek vardır herkes gibi benim için de... Ya kendini dağıtmak ya da kendini bilmek... Dolayısıyla Rabbini bilmek... Bir nevi ölmeden önce ölmek, kendi ağıtını kendisi yakmak...

Dünya çok güzel! Dünyada her şey çok güzel! Gökyüzü çok huzur verici, bulutlar şekilden şekle girerek semada sema etmekte... Kuşlar cıvı cıvı, yağmur şıkır şıkır... Kar beyaza boyamakta yeryüzünü... Güneş sıcacık, parlak mı parlak... Çiçekler envai çeşit, rengârenk... Meyvelerin her biri farklı tat, farklı lezzette.. İnsanlar güzel, hayvanlar güzel... Hem de birbirinden farklı güzellikte...

Yaratan Güzel bir kere! Yarattıklar da güzel olmalı haliyle... Ben de güzel olmalıyım! Saçlarımdan başlamalıyım kendimi süslemeye... Başımda kavak yelleri... Çılgın gençlik rüzgârları... Hey gidi kavak yellerim hey! .. Ey, güzel seçimim! Mahvetmekteyim kendimi. Üstelik bunu, kendimi bile bile yapmaktayım. Rabbimi bile bile... En acı tarafı da bu değil mi! ..

Güzelliklerle sarhoş olmuşum, güzelliklerden uzaklaşmışım. Tesadüfi değil ki kendi seçimim... Mavi bilye döne döne döndürmüş başımı! Kesin bir dönüşle dönememişim yönümü kibleye. Dönenlerle dönmüşüm, döne döne harap etmişim iki dünyamı da... Ne bu dünyada huzur duyabiliyorum ne de orada huzur bulabileceğime inanıyorum.

Yarı robotum ben. Her günkü işlere programlı bir makine... Her sabah kalk, aynı şeyleri yap, aynı dünyevi çıkarlar için çirpın dur! Çalış kazan, oku öğren, biraz dinlen eğlen, işte akşam! Yine nefsi muhasebe, yine açık... Hem de her gün biraz daha açılan açık...

Yorganla boğuşup duracağıma kalkıp oturmak en iyisi! Işığı açmak, yine yazmak yazmak... Yazanlar yazarken yazmak, okumak okumak sonra... Yazmak, beraat dilekçesi sunmak En Yüce Makama! .. Yazmak, pişmanlık bildirmek... Af dilemek bir biçimde...

Hay Allah! İlhan'ın penceresi de aydınlandı. Benim ışığımın yandığını görmüş olmalı. Neden kalktığımı merak etmiştir. Hasta falan mıyım diye... Çünkü pek âdetim değildir ışığı söndürdükten sonra kalkıp tekrar yakmak ve oturmak.

Hayat güzel. Gençlik, en güzel çağ! İlhan çok yakışıklı... Nasıl anlatsam, nereden başlasam, bilmem ki! Yazın esmer denebilir ama aslında kumral bir delikanlı... Saçları; sık, kalın telli, parlak mı parlak, siyah, simsiyah! Bir perçemi düşüyor arada sırada alınına. Sağ elinin ucuyla düzeltiyor ama o yine inatla düşüyor aynı yere. Pırıl pırıl

parlayan, o geniş, dümdüz alınına... O alın ki secde yeri... Yüzüne bakınca ilk göze çarpan o düz ve geniş alan, en şerefli yeri... Onu kutsallaştıran, secde izleri... Kaşlarının arasından çıkan saç diplerine kadar uzanan, zaman zaman daha da belirginleşen bir damarın tam ortadan ikiye ayırdığı secde yerine şöyle bir tutam bukle...

Dümdüz bir burun, ne minicik, ne de kocaman... Tam, en güzel erkek yüzünde olması gereken büyüklükte... Çok kemikli olmayan oval, ay gibi bir yüz ve ona uygun, çok güzel kıvrımlara, iki yanında çukurlara sahip dudaklar... Konuştukça, gülümsedikçe gamzelenen yanaklar...

Uzun, muntazam bir boyun... Atletik bir beden, uzun kollar ve bacaklar... Hani zarif salon erkekleri olur ya filmlerde, aynı öyle... İşte öyle bir endam ve zarif bir yürüyüş... Bir de harika bir ses... O sesle son derece güzel, akıcı ve etkileyici bir üslup...

İlhan, atletik vücudu, kalemlerle çizilmişçesine muntazam profili, kömür karası gözleri, uzun, kalkık kaşları, gür ve kıvrık kirpikleri, sakin, dalgın bakışı; alınına düşen, uçuşan simsiyah dalgali saçları, düzgün yüz hatları, kendinden emin jestleri ve o asil duruşuyla Yunan heykellerini andırıyor.

Her şeyden vazgeçebilirim dünyanın ama ondan nasıl vazgeçerim! Alışmışım bir kere onu hissetmeye... Ormanda ısrarla aynı ağaca bakmaya... Onu gördüğümde, ondan bahsettiğimde, hatta onu düşündüğümde büyülü bir mızrak saplanıyor sanki kalbime! Ucuna uyuşturucu madde sürülmüş sanki... Baygınlık verici bir ilaç... Kalbimi ağzıma getiriyor!

Durum buyken nasıl vazgeçebilirim onu hissetmekten! Aklıma demir atmış bir düşünceyken ve ben o düşünceyle mutlu olmaktayken nasıl çıkarırım onu aklımdan! O zaman ne anlamı kalır hayatın! Yaşamanın ne manası kalır! Ölmek çok daha iyi!

O kadar yakışıklı yaratmış ki onu! O kadar mükemmel yetiştirmiş ki o da kendisini! Ne işim var benim, nefsimin peşinde! Neden fark ettim perdesinin aydınlandığını! Ya o nasıl fark etti ışığının yandığını? O/Nur/lu tarafa kayıyor gözlerim... Bakışlarıma hâkim olamıyorum, nefsimi avukat...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0414

Onur Bilge

0415 - AKİS

Onur BİLGE

Hayat, acısıyla tatlısıyla yaşanması... Dünya, iyisiyle kötüsüyle çok güzel... Fakat ne yazık ki ikisinin de birer sonu var ve an be an yaklaşmakta...

Bu gece bir şiir okudum, yolun sonuna yaklaşmış bir şairin duygu ve düşüncelerini yansıtan. Anlatmaya çalıştıklarından anlayabildiğim kadarını, anlamak istediğim gibi yorumlayarak onun dilinden kaleme almak istedim. Kısa, öz ve çetin bir şiirdi.

Allah birdir ve Nur'dur. Yeryüzü suyun yüzü gibidir. Var sanılan her şey, Varlık'ın yansımasıdır. Her insanın bir yıldızı vardır denir. Aslında Nur birdir ve yerde çoğul görünmektedir yansımaları. Her bir su birikintisinde farklı görünmektedir.

Eskisi gibi gözyaşı dökmüyorum artık. Dünyayı önemsemiyor, hiçbir şeye üzülüyorum. Sadece ülkem için... Çok değil, birkaç damla...

İşte yine bir gün daha bitiyor. Çocukluğumu anımsıyorum, gözlerim doluyor. Ben de bir yansımaydım. Dopdolu bir kuyu suyuna düşmüş bir yıldız, karanlığın ortasında... Çok zaman geçti o günlerden bu güne... O kuyunun suyu çekildi. Kurudu kuruyacak... Neredeyse silinecek sudaki aksim. Aslı mutlaka göklerde... Tek, eşsiz, emsalsiz ve sonsuza kadar var. Bense yok olacağım bir vakte kadar. Başka bir aynadan yansıyana kadar...

Bir çocukluğuma bir şimdiki zamana gidip geliyor, yansımadan ibaret varlığım. Her zaman, zamanla zamansızlık arasında mekik dokuyorum. Her zaman buradaymışım gibi oysa hiçbir zaman burada olmadım. Yaratan değil burada olan. Ben zavallı, yok olmaya mahkûm bir yansımayım. Bir iz düşümü, bir gölge...

Kısa bir süre sonra hiçbir zaman yaşamamış gibi olacağım ama ruhum her zaman var olacak. Ruhla beden arasında gidip gelme halindeyim. Hiç olacak zaman, azalmakta olan ömrüm. Oysa ben Sonsuz ile sonsuza ayarlı, sonsuzluğa programlı bir varlığım. Bu ruhu bana üfleyen var oldukça var olacağım.

Nerde o eski günler! Bir zamanlar benim de baharım vardı çiçeklendiğim. Meyveye durduğum zamanlarım... Haziranlarım, temmuzlarım vardı. Fakat ne yazık ki her açan gül solmak zorunda... Her doğan, ölümün altına imzayı atmış durumda... Açan her çiçek solar. Doğan her canlı ölür. Bir düş olur yaşananlar. Çünkü ne yazık ki zaman durmamakta, tıkr tıkr işlemektedir. İnsan da gül gibi solmakta, inceden bir acıyla sona doğru gitmektedir.

Çoktan unumu eleyip eleğimi duvara astım ve köşeme çekildim ama her ne kadar kendi halimde münzevi bir hayat sürmekte olsam da haksızlıklara göz yummuyorum. Yanlışlıklara itiraz ediyorum. "Hayır, hayır! .." diyorum. " Yüz kez, bin kez, hatta daha da fazla...

Yeryüzünde hiçbir şey yok olmaz. Biliyorum. DNA larımız belli, kaderimiz belli, yaşadıklarımız belli... Neyi inkâr edebiliriz ki! Ses dahi yok olmuyor evrende... Her şey kayda geçmekte... Söylenmiş sözler kadar söylenmemişler bile... Şairler, yazarlar onları bulur çıkarır zamanla...

Gün ışığı mı yok olacak yani ben öldüğümde? Gecenin karanlığı mı? Yaşanmadan bilinmez ama... Her şeyi yaşayarak öğrendik. Ölürken bile öğrenmeye devam edeceğiz.

Ölürken de nasıl öldüğünü öğreneceğiz.

Bir yıldız var kısacası... Teşbihte hata olmaz. Bir Nur var ve bizler O/Nur'danız... Her yer karanlık... Evren karanlık... Işık olan O! Nur olan O! .. Bizler, O'nunla görünürlük kazanmaktayız.

İşte yine bir gün daha yaşandı ve bitti. Sabah olmayacak gibi ama geceler de bir avuç... Biraz sonra o da bitiverir. Şafak atmaya başlar. Çünkü zaman hiç durmaz. Saat hep işler...

Her zaman işler zaman... Aslında belki de hiç işlemez. İki olay arasındaki süredir o zaman denilen. Aya, güneşe göre ayarlanmış. Biz öyle varsayalım. Ona bağlı yaşarız.

Saat hep işler... Zamanla zamansızlık arasında... İnsanlar çeşitli işler işler... İyi işler, kötü işler ve boş işler... Bütün işler, işleyenlerle birlikte Allah'a döner. İşler, bizi fişler. Afişler asmalı sokaklara caddelere, her yere... Afişlerde ayetler, hadisler... Nasıl bin kere bin pişman, gafil yaşayıp gidenler...

İşler... Ah işler! .. O hiç bitip tükenmek bilmeyen işler... Zaman durmadan işler... Karışır da karışır işler... Gelişler, gidişler... Gelişler, gidişler...

Zaman, yaşayanlar için var. Doğumdan önce yoktu. Habersizdik biz zamandan. Var olanlar sayar dururlardı mutlaka... Doğunca başladı zaman bizim için. Yaşlarımızı saymaya başladılar. Ölünce zaman duracak, doğum öncesindeki gibi.

Sûr üfürüldüğünde: "Ne oldu bize? Bizi yattığımız yerden kim uyardı? " diyeceğiz, şaşkın şaşkın! .. Sanki henüz uyumuşuz, beş on dakika olmuş olmamış...

En yaşlımıza sorulsa ne kadar yaşadığı... "Uzunca bir gün..." der, tüm yaşamı için...

Varlık zaman, yokluk zamansızlık...

Koca bir ömür, yaşanınca yok olur gibi... Gelecekse, gelmeyebilir. Randevu vermedi kimseye... İnsan, içinde bulunduğu zamanı yaşar. Günün hangi saatinde, hangi anındaysa onu... Ne önü vardır ne de sonu...

Yaşanan, günün herhangi bir saatidir, yani herhangi bir ânı...

Sudaki akis gibi silineceğiz
Sanki hiç yaşamamış bilineceğiz
Bir görünmez bedene bürüneceğiz
Bambaşka bir âlemde görüneceğiz

Onur Bilge

0416 - KORKU ve ÜMİT

Onur BİLGE

Bir yağmur sonrası açan pırlıl pırlıl bir Antalya güneşi altında, uçlarından ışıltılı elmas taneleri gibi damlacıklar sarkan turunc yapraklarını seyrederek dalgın dalgın yürürken aniden kavşağa girmiş olduğumu fark ettim! Bir anda vızır vızır geçmekte olan arabaların arasında kalıverdim! Ne ileri, ne geri... "Sevdalı, önüne baksana! " dedim, kendi kendime... Bazen ben durdum, arabalar yol aldı bazen onlar durdu ben geçtim. Süratle yaşanan bir ölüm kalım savaşıydı! Karşıya nasıl geçtim, bilemiyorum! .. Mutlaka Allah yardım etti!

Dazıra dazır yaşanan dünya hayatı, tüm mücadelesi, hengâmesi, akşam vakti sıkışıklığı ve kargaşasıyla tıpkı büyük bir şehrin trafik akışı... Zaman zaman menenj... Dünya da işlek ve oldukça tehlikeli bir kavşak... Girmişiz bir kere... Cennet de var içinde, cehennem de... Pul gibi yapışmak da var yere! Eninde sonunda olan o zaten. Gömülme de pul gibi yapışmadır, ananın sinesine. İade edilen mektuplar gibi geri döndürülmek... Bumerang gibi dönüp gelmek, yola çıkılan yere...

Sadece pul gibi yapıştırırsalar! .. Yalnız yapışmak olsa... Olsa da öylece kalsa! Yırtıp atacaklar, belki yakacaklar da! .. Belki de koleksiyona katılır. Değerliyse... Öyle ya! Bir umut! ..

Her insan mektup misali... Eteneyle zarflanıp geliyor, kefenle zarflanıp gidiyor. Üstünde gideceği yerin açık adresi... Birbirine taban tabana zıt iki mekândan hangisine gönderilmek istediye oraya... Seçim, tercihine bırakılmış. Bilinç sahibi olan herkes kendi eliyle yazıyor, zarfının üstünü. Gönderen de kendisi, tıptış tıptış giden de...

Öyle bir mektup ki yerine ulaşmaması mümkün değil! Asla geriye dönemeyeceğine göre gönderenin geçici ikamet adresine de gerek yok. Gideceği yeri yazması yeterli...

Gelmek veya gelmemek elimizde değildi. Yaşamak da değil ve bambaşka bir cesaret ve uğraş gerektiriyor. Günahtan kaçacaksın, iyi iş yapacaksın... Her an gözetlenmekte ve hep dinlenmekte. Her halin kare kare resmedilmekte, her anın aksaksız kayda geçmekte... Her iş, Hakim'in huzurunda işlenmekte ve en az iki kişiyle şahit altına alınmakta... İnkârı olanaksız! Dünya çok çekici, yaşamak çok güzel ama bu böyleyken ne kadar zor bir iş!

Korku ve Ümit... Dünya hayatı için de ötelere için de geçerli... Kırmızı adamın gözetimi altında, doğumla başlayan geri sayımın işlemekte ve rahatça izlenmekte olduğu bir kavşakta gibiyiz. Toprakta çıkmış taş gibi şaşkın! ..

Öyle bir geçit ki, kıldan ince, kılıçtan keskin! Geçen geçer, geçemeyen düşer! .. Zaman vurdumduymaz! Başına buyruk işlemekte... Ömürse sınırlı, en keskin hatla! Ecel, kesin kararlı ve acımasız! Adım adım ilerlemekte, an be an yaklaşmakta...

Yaklaşmakta korku... Birazcık ümit! .. Mümin olma ve son ana kadar öyle kalma, kalabilme hürmetine! ..

Ah nefis! Zalim nefis! .. Doymak bilmez canavar! Yedi başlı ejderha! .. Lain ise kıyamete kadar izinli... İşini aksatmadan yürütmekte... Takdire şayan bir vaziyette... Kıs kıs gülmekte... Ya insan? Ne kadar çaresiz, ne denli yalnız! Acınası! ..

Kavşak kırış kıyamet! .. Kavşak Sırat! Engellere çengellere takılmadan selametle

ilerlemek ve karşıya ulaşmak büyük mesele! Sırat dünya...

Yaşam, işlek ve sıkışık bir trafikte güya başkalarıyla, aslında yalnız, yapayalnız yol almaya çalışmak... Yollar karmakarışık... Her köşe başında tabelalar... Kim nereye gitmek istiyorsa oraya sevk eden... Uyarılar... "Aman hata yapmayın! Dikkatli olun! Kurallara uyun! Koruyun kendinizi! Şurada şu var, burada bu var! .. Yavaşla! Dur! .."

Aşk da aniden giriliveren bir kavşak... Ne olduğunu anlamadan ortasında kalını verilen ruhsal bir ölüm kalım meselesi! Onda da durum aynı... Ne ileri ne geri... Akıbet meçhul... İçsel bir savaş ki ölümüne! ..

Severken, sevilirken bir korku gelip yerleşir ya insanın içine. Kaybetme korkusu... En güzel duyguyu yakalamışken... En mutlu olduğunu hissettiğin zamanda... Korku ile ümit arasında kalınır ya...

Korku nedir bilmeyen, ümit yüklü kalbim, aşkın aslında nasıl bir his olduğunu öğrendiğinde, korkuyla ürpermeyi de öğrenmiş oldu. İçimde yine kıpır kıpır ılık umutlar... Aralarında korku kol gezmekte... İçimi ezmemekte...

Ruhumda yer etmiş iki kelime tahterevalli oynamakta... Bir biri, bir diğeri yükselmekte ve bu hareket hali hiç bitmemekte... Ümit güvencirmekte, korku sindirmekte... Birbiriyle güreşmekte olan bu iki dev hiç mi hiç yenilememekte...

İçimde bir deprem! İçimde çalkantılı bir deniz! Dev dalgalar dövüp durmakta falezlerimi! Ne kadar güvencdeyim, ne kadar tehlikede? Huzur ve huzursuzluğun mücadelesi hiç ama hiç dinmemekte...

Çıkamaz sokaklara gire çıka, karmaşık yollarda döne döne yorgun argın ana caddeye çıkıp derin bir oh çektiğim anda... Karanlıklardan kurtulup aydınlığa kavuştuğum zamanda...

Havf ve reca... İki arasında mekik dokumaktayım...

Sevinç ve keder... Gecenin bir yerinde yatağımdan kaldıracak kadar rahatsız eden, pencereden bakınca mutluluğa gark eden, bu ikisinden başkası değil! Yalnız ben değilim bu halde olan. Kimse hiçbir şeyle tam anlamıyla mutlu ve hiçbir şeyden tam emin değil! "Elle gelen düğün bayram!" diyeceğim, en iyimser olduğum zamanlarda ama ateş içinde düğün bayram yapanların ins değil, can olduklarını söylerler! Uzun ince yol da gide gide biter, bitimli her şey gibi nihayet ama caba nerde biter?

Hiçbir duygu katkısız değil. Aşk gibi en saf ve en değerli duyguya bile rahatsızlık veren bir takım duygular karışmakta... Onun için bir yüzü parlak, diğeri yüzü mat... Boşlukta dönüp durmakta... Bir yere düşüp kalmadan belli olmaz ki ne olacağı! Bilinmez ki hangi yüzüyle bakacak bize. Yazı mı tura mı? Hep aynı ihtimal... Umut ve mutluluğun yanı sıra kaybetme korkusu...

Güven... Aşkın ana dayanağı... Çadırın orta direği... Ne denli sağlam? Nereye kadar? Bilemiyorum. Güçlü bir rüzgârla bir anda başıma yıkılır mı yıkılmaz mı? Emin değilim. Bu da beni hep tedirgin ediyor.

En çok korktuğum, onunla konuşmak! Ya hiç mi hiç işitmek istemediğim bir söz çıkarsa dudaklarının arasından! Ya bunca zamandır özenle besleyip büyüttüğüm, doruklara

çıkardığım sevgim çığ gibi kayar düşer de ezip geçerse aşkıma, ümitlerimi, mutlu geleceğimi, beni! .. Dünyamı başıma yıkıp geçerse! ..

Her şeye razıyım. Sonsuza kadar susmaya, mesafeye, ayrılığa bile... Her halükârda toz konmayacak ya aşkıma! Tek başıma yaşayayım, içimde saklı kalsın ama hiç eksilmesin! Ne olursa olsun, kötü bir söz duymayayım! Dayanamam! .. Berelenir ruhum, oradan çürür gider, iğne değmiş elma misali. Kristal kulem yerle bir olur! O taş hiç gelmesin ondan yana! Teğet bile geçmesin! ..

Varsın hep paralel kalayım ona. O da hiç dokunmasın sözcüklerle bile bana! Teğet bile geçmesin yanımdan! Bir şey demeyeyim, en güzel sözler olsa da diyeceklerim. Hiç denmemiş dizeler hazırlamış olsam da içimde... O hiç bilmesin dile gelebilecek yanını duygularımın. Hissettiği, hissedebildiği kadarıyla kalsın! Aşkıma en küçük bir toz tanesi konmasın! Hep böyle zirvede kalsın! Yücelerden yücede... Hep böyle temiz, tertemiz... Bir ben bileyim bir de Yücelerden Yücesi! ..

Beklentisiz sevmek ne demek? Sevmek için ille de ille bir şeyler mi beklemek gerek!

İnsan, ihtiyaç sahibi... Beklentileri saymakla tükenmez! Yalnız Yaratan öyle değil. Hiçbir şeye ihtiyacı yok! Hiçbir şeye... Tapılmaya bile... Sevilmeye bile... Bunlara bizim ihtiyacımız var. Tapmaya, sığınmaya... Zayıf olan biziz, her türlü güç O'nda! Biz en çok sevgiye muhtacız. Sevmeye ve sevilmeye...

Sevgi... Anadan babadan, arkadaştan, sevgiliden basamak basamak Yaratan'a... Sevgi adım adım En Sevgili'ye... Aşk, süflisinden ulvisine... Onda korku yok! Ne kadar seversen, o kadar sevilirsin! Hatta daha çok... Sevdikçe seversin, eksilme nedir bilmez! Hiçbir canlı diğerini öylesine sevmez, sevemez! .. Aşkın katkısız, sevdanın mest edeni, hiç mi hiç bitmeyi, sonsuza kadar süreni...

Âşık ateş içer. Bir kulunu sevsem kayar da gider! Her şeyi ortada koyar da gider! Kul aşkı içime sinmez Ya Rabbi! Seni seven çıkar, inmez Ya Rabbi! Asla elleri boş dönmez Ya Rabbi! ..

Korku ve ümit... Havf ve reca arasında kal! Vaat edince sözünden dönmez, asla! Cenneti de cehennemi de ağızına kadar dolduracak, ins ve cinle! ..

Hem sevin, çılgın gönlüm hem de en derin acılar içinde inle!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0416

Onur Bilge

0417 - IŞIK

Onur BİLGE

Farkında olmadan uzun bir yolculuğa çıkmışım. Ne kadar inkâr edersem edeyim, gerçeği değiştiremem. Kendimden kendime gitmek için çıktığım yol nasıl olduysa oldu, ona sapıverdi.

Bir ışık yandı.

Vakitlerden en güzel vakitti, zamanlardan harika bir zaman! Yılların yıllardır bekleneni, mevsimlerin en güzeli, ayların en can alıcısı, haftaların en parlağı, günlerin en ışıltılısı, saatlerin aşkı vurduğu, dakikaların tükendiği, saniyelerde geri sayımın başladığı ve nihayetinde O/Nur/lu yüzde sabitlenip kaldığı...

Kalemime: "Donup kaldın gözlerimin içinde! ", şarkılara: "Saatler mi durmuş yoksa zaman mı? " dedirten muhteşem an...

O olaydan sonra şiirimsi bir zaman başladı hayatımda. Çöl ortasında yapayalnız kaldığım anda bir vaha açıldı önüme. Seraplarım gerçek halini aldı. Ruh üflendi hayallerime. Sular fışkırdı kumların içinden. Gölledi, aynalandı... Yalandı yalnızlığım, tatsızlığım hep yalan... Artık o vardı! O benim bütün dünyam, evrenim kadardı.

Karanlığıma bir huzme olarak düştü. Bir ay olarak doğdu geceme. Yıldızlarıyla birlikte geldi. Her biri onunla ışıdı... Her biri bir heyecan, her biri başka umut, başka kut... Zindanım aydınlandı.

Bir ışık yandı.

Küçük bir aydınlanma, nasıl da gündüze döndürüverdi gecemi! Yaşam aynı yaşam belki fakat O/Nur/la muhteşem! ..

Eskiden de yazardım ben bir şeyler ama sözcüklerin anlamları dardı, bana kadardı. Sanki cümlelerin tadı samansı... İfade kekremesi, metinler buruk... Şimdi şiirimsi bir anlatım, tatlı mı tatlı! Belki bana öyle geliyor, onu yazdığım, anlattığım yerlerde.

Adını andıkça heyecanlanıyorum, yazdıkça rahatlıyorum. Ruhumdan çıkarıp çıkarıp sıralıyorum satırlara... Zikrettikçe rahatlayan derviş misali... İsmi... O herkesten titizlikle gizlemekte olduğum ismi... Ki onu yalnız kaldığım yerlerde fısıldamaktayım. Söylemekten haz almakta, tekrarladıkça deşarj olmakta, huzur duymaktayım. Hoş yankılar yapmakta kulaklarımda. İsmi her tekrarlayışımada adı ballanmakta... Şeker tadı kalmakta dudaklarımda... İçimden neşeye dans etme arzusu gelmekte... Yüreğim kıpır kıpır... Anlam veremediğim bir heyecanla kalbim bedenimi sallamakta... Acayip bir heyecan, hücre hücre bütün vücuduma yayılmakta... Sonrasında sıtmaya tutulmuş hasta gibi ürpermeler... Sanki bir dervişin cezbe hali...

Bir ılık bir soğuk sular dökülmekte adeta başımdan aşağıya... Bedenime yabancı tuhaf olaylar silsilesi... Ruhumsa kanat kanat... Bulutların üstünde raks etmekte... Başım göklere ermiş, ben benden çok ötelede... Yedi kat göklerde sema eden, her sıfatta yıldız yıldız dolanan salık gibiyim.

İçimde biri mütemadiyen konuşmakta... Güzel şeyler fısıldamakta hale ve geleceğe dair... Dünyanın en mutlu insanı olduğumu telkin etmekte ve inandırmayı başarmakta... Kandırmanın başka bir şekli tezahür etmekte belki. Gönüllüsüyüm kanmanın.

Kanarsam durur kanamam. En güzel özcükler dolanır dilime, kalemimde döner durur... Evrilir çevrilir, imgeleşir, güzelleşir ruhum gibi.

Bir Polyanna daha doğar, Sindirella'ların birinden. Küller içinde eşelenmekteyken külün kedisi, külle birlikte kül eder evreni, evrenle beraber kendisini... Külde Kül'ü bulur, külde kulluğu...

Kendisinden kendisine doğru giderken, ne olduğunu, neye uğradığını anlamadan harikalar diyarında buluverir kendini. Çöl aynı çöl, insan aynı insandır ama ismini değiştiriverir sevgisi. Erkekse Mecnun adını alır, değilse Leyla ismini... Artık ne isimden haberdardır ne de cisimden... Dünya yansa yorganı yok içinde... O mutlu mu mutludur, her şeye rağmen, iki kişilik dünyasında.

Aşkın çölünde kaybolmuştur, kayboluşla yol bulmuştur. Aşkla sütrelenmiş, maskelenmiştir. Kimliği kaybetmiştir önemini. Çünkü onda, kendine dair bir şey kalmamıştır. Baştan aşağı aşktır, tepeden tırnağa sevgili... Sonunda sayıyı bire indirgemıştır.

Renkleri değişir onu sevince. Her renk onun rengidir, onu anımsatır. Herkes biraz ona benzer, onu andırır. Her söz onu hatırlatır. Her tıkırtı ondan gelir, her şıkırtı ondandır. Melodiler onun tınısıdır; şarkılar, türküler, şiirler onu söyler. Tüm güzel sözler ondan gelmektedir, bütün mesajlar ondan...

"Şarkılar seni söyler, dillerde nağme adın..."

Rüzgâr onu fısıldar, kuşlar onu şakır. Yağmur şakır şakır gözyaşları taşır. Aşkla buğulanan gözler, onu özler. Parmaklar, buğulanan camlara aşkı resmedemeseler de iki basit hareketle birer kalp çizivermeleri hiç de zor değildir. Birer de ok... Birer harften çıkmış diğerini hedeflemekteler... Kalplere saplanmış halde beklemekteler... Ötesi yok! Çıkış yok! Gereği de yok!

Gizlice isimler yazılır bir yerlere... Sevgiye dair itiraflar... Ya titizlikle saklanırlar ya da karalanırlar. Nasıl da saklıdırlar! Onlar, duyguların ruhların derinliklerinden buharlaşarak çıkan, harf olarak yağın halidir. Susuzluktan çatlayan, yarılan toprak gibi yazıya aç kağıda yağdıkça ferahlatır onu da yazanı da okuyanı da... Birinde burcu burcu toprak kokusu, diğerinde türül türül mürekkep...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 418

Onur Bilge

0418 - BAHANE

Onur BİLGE

Uykumun tavana çıktığı, sabaha kadar bir türlü göz kırptırtmadığı, sarı ışıklı sokak lambasıyla aydınlanan perdenin ardında, o alacakaranlıkta yatağında sırtüstü uzanmış, gözlerimi tavana dikmiş vaziyette tahtaları ya da uyuma gayreti içinde gözlerimi yumarak hayalime çağırdığım sürüdeki bembeyaz koyunları birer birer çitten atlatarak saydığımı, sayma sayıları sonsuza uzandığı halde bir türlü sızıp kalamadığımı söyleyecek değilim, bu tamamen yalan olur hem de kuyruklu yalan... Tam teheccüd vakti uyandırıldığım halde dörderden on iki rekât namaz kılacağım yerde gecenin en kıymetli saatlerini dünyevi işlerle zayi ettiğimi zaten gayet iyi biliyorsunuz. Işıktı, âşıktı derken, yazarken çizerken nasıl sabah olduğunu bilemedim!

Mel'un, zerre kadar taviz vermiyor, işini asla aksatmıyor! Bu yönden bakılırsa cenneti benim gibi gafillerden çok hak ediyor. Görevini tıkr tıkr yapıyor, bin bir bahane üretmesine de gerek kalmıyor.

Gece yarısı beni tatlı uykumdan uyandıran melek de olabilir, şeytan da... Ukbaya yatırım yapmış olsaydım, ilkinin uyandırdığını söyleyebilirdim. O zaman harcadığım vakit boşa gitmemiş, dolayısıyla da savunma yapma gereği hâsıl olmamış olurdu. Şimdi tek seçenek kalıyor ki o da ikincisi...

O ikincisi ne kadar kendinden emin ki: "Şimdi bunu uyandırırsam, o da fırsattan istifade ibadete yönelirse, ben de zarar edersem! .." diye düşünmemiş demektir. Hele hele: "Ya sabaha kadar fikirle zikirle meşgul olur da beni cayır cayır yakarsa! .." dememiş demektir. Bu ne cesaret! .. Bu nasıl bir özgüven! ..

İşin gerçeği malum... Melek de olsa şeytan da olsa, izinsiz bir şey yapamayacaklarına göre hangisi vesile olduysa, o işi, vesile eden yapmıştır. Bense O'nu hiç aklıma getirmeden nefsimin emrettiği şeylere yöneldim.

Aslında yalnız bırakan da O'ydu, yalnızlığı derinlemesine yaşatarak kıyasıya hissettiren de... Yalnızlıkla yol buldurtmuştu görevlendirdiği nebilere... Kimine Tur'da, kimine Sagir'de, kimine Nur'da... Yapayalnız istedi onları kendisine... Çekip çıkardı kalabalıklardan... Her birine görevler verdi. Ancak onları, İsmet sıfatıyla sıfatlandırdı. Günahıtan korudu. Ya biz? Biz ne olacağız? Üstelik lain kıyamete kadar izinliyken... Ensemizde boza pişirmekteyken... Hişt hişt! .." diye uyarıp, mütemadiyen: "Haydi! Haydi! .." diye kışkırtıp dururken... Gece gündüz durmadan, bıkip usanmadan nefse hitap ederken... Onunla kol kola gezip tozarken, kulağına akla gelmedik tatlı sözler fısıldayarak sarmaş dolaş dans ederken... Ah, ben onun şerrinden nasıl kurtulayım! ? Ne yapayım ne edeyim nerelere gideyim! ?

Minareyi çalan kılıfını hazırlarmış. Namaz ya da diğer ibadetler zor değil ama onların yapılması zor! Akıl etmeyince, üşenip yapmadıkça sorumluluğu yüklemek için bin bir bahane ya da bir keçi aramaya başlayınca kimse çaresiz kalmaz! Hele daima emre âmade ve her birimize musallat edildiği gayet iyi bilinen mel'un gibi bir günah keçisi varken elimizin altında, sorumlu aramaya bile gerek yok!

Amcamın oğlu, dört beş yaşlarındayken bir gece bizde altını ıslatıyor. Annem ona: "Ne yaptın Sacit! .. Örtü döşek kalmamış! .." diyince yataktan fırlamış, kediye kaptığı gibi getirerek: "Ben yapmadım, yengeciğim! Bu yaptı! .." diyerek işin içinden sıyrılmış. Onu anneme gösterdiğiyle de kalmamış, bir de oturtmuş kucağına, pataklamaya başlamış:

"Pis Tekir! Neden yaptın! ? Bak yengemin yatağı nasıl ıslandı! Üstümü başımı da ıslattın! Ne yapacağım şimdi ben? " diye aklına geleni sıralamış durmuş. Zavallı kedici, neye uğradığını şaşırılmış! .. Kafasına gözüne epey bir darbe aldıktan sonra can havliyle silkelenmiş, iyi ki çocuğun yüzünü gözünü tirmalamadan, canhıraş çığlıklar atarak fırlamış kaçmış!

"Her birimiz birer kedi mi alsak acaba? " dediğinizi işitir gibiyim. Hiç de gerek yok! Kullarının her ihtiyaçlarından haberdar olan El Habir, onca nimeti bahşeder de onu vermez mi! Çoktan hepimiz için bir değil sayısı belirsiz günah keçisi yaratılmış. Günah işleyeceğimizi işlemeyeceğimizi, tembellik edeceğimizi etmeyeceğimizi, vaktimizi nasıl değerlendirmeyi tercih edeceğimizi en iyi bilen Yaratan, günahın ve sevabın meydana gelmesi için o talihsiz asiye görevlendirmiş.

Dağına göre kar veren Rabbim, kaldıramayacağımız yükü bize yüklemes ama onları uygulamak zorumuza gider, kendimizi kurtarmak için türlü bahaneler arar buluruz. Şu şöyle oldu, bu böyle oldu da o ondan öyle oldu! Ne sebepler icat ederiz! Öyle bahaneler buluruz ki şeytanın bile aklına gelmez! ..

Hepimiz süttten çıkmış ak kaşık! Karışık bu işler, karışık... Hepsi karmakarışık... Ayaklarımıza dolaşık...

Yasaklardan sakınma ve emirleri yerine getirme, dünyayı dünya kadar ötesini sonsuzluk kadar düşünmek ve sermayemiz olan ömrü ona göre en rasyonel şekilde değerlendirmek yerine bahane bulma konusunda yarıştırmış olsaydık, birincilik mücadelesi esnasında birbirimizi ezip geçer, olanca gücümüzle hedefe koşar, bunu hiç yüksünmeden yapar, hemen hemen hepimiz gereken puanın üstünü tutturarak kolayca başarıya ulaşırdık. Çünkü o konuda hiçbir konuda olmadığı, olamayacağı kadar uzmanız. O hususta ihtisaslaşmanın yanı sıra sözde nedenler icat etmeyi zevk haline getirirdik. Mesela ben, aşkı yazmaktan aldığım hazdan gönüllü vazgeçer, "Bin Bir Gece Öyküleri" yerine "Bin Bir Çeşit Bahane" isimli bir seri yazmaya soyunurdum.

Akıl fukara olunca, dil ukala olurmuş.

"Affet Rabbim! Ben nefsimle baş başa bırakma! Beni ıslah et! Bir anlığına da olsa elini üstümden alma! Aklımdan Seni, dilimden ismini, gönümden sevgini hiç eksik etme! Beni bana, beni başkalarına bırakma! " diye dua etmek ve tam bir teslimiyetle en büyük kuvvet ve kudret sahibine sığınmak varken neler yazıyorum ben! Her yolun O'na çıktığını bile bile... Her düşüncenin O'nu bulduğunu, her şeyin O'na dayandığını...

Ne dersem diyeyim, O'nu diyorum. Ne yazarsam yazayım, O'nu yazıyorum. Sevdiğimi yazarken de yazdığım O, kendimi yazarken de... Her olmuş olacak O'ndan... Her varlık... Her yokluk...

O, öylesine var ki O'nunla beraber hiçbir şey yok!

Ey, göz kamaştırıcı gündüzlerin içinden lacivert geceleri, sessiz gecelerin suskunluğundan eşsiz duygu ve düşünceleri çıkararak, gökyüzünü kıvılcım kıvılcım süslediği gibi düşüncelerimi ışıl ışıl tezyin eden, ak kâğıtların hasretle yanan sinelerine inci gibi dizdiren Rabbim! Bu isteği yaratan da Sensin, ruhuma yükleyen de... Aklımı, kalbimi, elimi yönlendiren de... Gafilim! Günahkârım! İnsanım neticede...

Ya yok et beni! Ya da kul gibi kul et!

Sana layık kul... Yardım et!

Affet! ..

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 418

Onur Bilge

0419 - KARASEVDA

Onur BİLGE

Hiç konuşmayalım biz. Hiç yaklaşmayalım birbirimize... Yanacağımız kadar yanmışız zaten, daha fazla yanmayalım. Bir araya gelmeyelim hiç. El ele kol kola, kuytularda sarmaş dolaş gezen sevgililer olmayalım.

Hep böyle iç seslerimizle konuşalım, kaçamak bakışlarla anlaşalım ve hep böyle kıyasıya sevelim birbirimizi, çılgın gibi özleyelim ama hiç söylemeyelim. Ne kadar acısı varsa hissedelim, ne kadar ıstırabı varsa çekelim ama yine de aşksız bir tek nefes bile almayalım. O zaman belki daralırız, boğuluruz. Cennetimizden kovulur, cehennemlik oluruz.

Cennetsi hayaller kuralım geleceğe dair. İlk buluşmamıza dair... İlk sözlerimizi düşünelim... İlk kaçışımızı, ağaçlık bir yere... Bir kır kahvesi, bir çay bahçesi mesela... Söze nereden gireceğimizi, neler söyleyeceğimizi birbirimize...

Huzur dolu günler düşleyelim, mutlu zamanlar... Sevinç dolu, neşe dolu, çığlık çığlık... Kırmızı kiremitli, beyaz badanalı, pembe panjurlu evler kuralım. Fidanlar dikelim, çiçekler ekelim bahçemize... Tahta çitalardan yapılan çitlerle çevirelim. Beyaza boyayalım bir güzel. Umutlarımızı maviye, düşlerimizi hep pembeye... Hep hayalde kalalım.

Kurallar koymayı ve uygulamayı hayalleyelim mesela... Birlikte kurallar düşlemeyi... Sanki kavuşacakmışız gibi... Kavuşacakmışız da ayrılmamamız için gerekecekmiş gibi... Olmayana ergi kurallar... Hiç uygulanmayacaklarını bile bile... Sinirlenmemeye, hep sakin kalmaya çalışmak gibi... Ne olursa olsun hiç mi hiç tartışmamaya, birbirimizi kırmamaya dair... En iyiyi, en mükemmeli yakalayabilmek için öneriler getirmeyi hayal edelim. Muhteşem beraberliklerin nasıl olması gerektiğinden bahsetmeyi...

Hiç bir araya gelmeyelim biz. Hiç mi hiç konuşmayalım, yazışmayalım. Hep böyle yeni, yepyeni kalsın aşkımız. Hiç yıpranmasın, hiç mi hiç eskimesin! Hep böyle kirlenmemiş, el değmemiş olarak kalsın.

İnsanlar nedense uzaktayken arar, yakındayken kırarlar birbirlerini. Hep mesafeli kalalım biz. Gökyüzünde salınarak dolaşan ama hep uzak kalan o iki sevgili gibi... Ayla güneş gibi... Ki onlar ahenkle dans ederler ama hiç bir araya gelmezler. Birbirlerine değmezler. Çok sık görüştükleri de söylenemez. Arada sırada ve çok az görürler birbirlerini ama çok özlerler. Her gün görseler bile yıllardır ayrı kalmışçasına özlerler.

Döne döne kendilerinden geçen semazenler gibi sarhoş gezerler. Ne çok yıldız vardır etraflarında ama kaşlarını kaldırıp hiçbirine bakmazlar.

Yalnız bir ışık alışverişi vardır aralarında... Güneşten mütemadiyen ayın yüzüne, ondan da yansıyarak geldiği yere... O ışık sevgidir, o ışık nur... Öyle bir aşk yalnız onlarda ve onlar gibi olabilenlerde bulunur. Masum bakışlarından, mahmur gözlerinden okunur. Nasıl da dokunur, aşkı iyi bilenlere! Hele vuslata eremeyenlere...

Aşk, aşk olmaz ki o sözcüğü bilse! Vuslatın ilk harfini bile ağzına almaz, alamaz! Çünkü o zaman büyüsü bozulur! İyi anlamak gerekir onu. İtinayla korumak, beslemek, büyütme... Yoz sevgilerden biri olarak başlar boy atmaya... Bir yere gelince aşılır, aşk adını alır ve öylece kalır.

Merak ve hevesten kaynaklanan, arayışlar sonucunda, gayretlerle oluşturulmaya çalışılan sevdalanmalar gibi geçici duygulardan değildir. Kör bir biyolojik güç de değildir, körebe gibi bir oyun da... Kişisel ve manevi gelişim için gereken en güzel ve en gerekli unsurlardandır. Bilinçli bir şekilde sürdürülürse, ölümsüzleşir. Oldukça çekici ve heyecanlandırıcı bir histir. Onunla güçlenir âşık, o denli ki meydan okuyabilir herkese! Her şeye rağmen onunla yaşamak ister ve asla vazgeçmeye yanaşmaz!

Aşkta bin hayat iksiri vardır. Sevemeyenlerin yürekleri ne kadar da dardır! Onlar ne duygusuz, ne tatsız tuzsuz insanlardır! Ne kadar zavallı ve ne kadar naçarlardır!

Aşk, vuslat sözcüğünü telaffuz etmez, edemez. Çünkü canlı için ecel neyse, onun için de kavuşmak odur. Bütün aşk hikâyeleri, vuslatla son bulamayan anlatılardır. Romeo ve Juliet, Paul ve Virginia, Leyla ile Mecnun, Ferhat'la Şirin, Soni ve Mahival gibi... Onlar, toplumsal veya ailesel nedenlerden dolayı evlenemezler. Her birinde mutlaka bir mani vardır. Onun için kalıcı hale gelmişler, asırlara meydan okumuşlar, zerre kadar değer kaybetmeden bu günlere ulaşmayı başarmışlardır. Ölümsüzleşmiştir o aşklar da o âşıklar da... Ne mutlu onlara... Ne güzel sevdalarmış! Nasıl da harlanmışlar, ne kadar çok parlamışlar, adları kara, sonları fena olsa da...

Ne olacaktı sanki kavuştuklarında? Sıradan evlilere döneceklerdi. Öyle bir değişecekti ki iyiden güzelden yana her şey, şaşırıp kalacaklardı! Ne pembesini kalacaktı panjurların ne de umutlarının mavisi... Öyle şeyler girecekti ki aralarına, engelleri geri çağıracaktılar, mesafeleri mumla aramaya başlayacaklardı!

Aşkın hedefi bellidir ve tek kişidir. Başka hiç kimseye yönünü dönmez. Karşılıklıysa sorun olmaz. Onlar, birbirlerini ateşleyen odunlar gibidirler. Yanan, yakan... Yanmaktan da yakmaktan da usanmayan, aksine ateşler içindeyken kendilerini mutlu hisseden... Aşkın ateşi, onlar için hayattır! Hava gibi muhtaçtır o cehennemi oda aşk da âşıklar da... Ateşten çıkmadır aşk! Âşıklar ateşte açan çiçeklerdir. Doğal ortamlarıdır o nâr ki onlara cennet gibi gelir. O ateş söndüğünde her şey biter! Sudan çıkan balıklara dönerler. Teneffüs edemez hale gelirler. Çırpınmaya başlarlar!

Her âşık, ateşini içinde gizler. Kalbi üretir o enerjiyi. Cömertçe dağıtmaya başlar her gördüğüne. Dağlara taşlara, ağaçlara, kurtlara kuşlara... Çiçeği sever, böceği sever, hayvanı sever, insanı sever... Sever de sever... Sevgi yüreğinin kökünden gelmekte, hiç mi hiç bitmemektedir. Sevgi, onun kendi eseridir.

Aşk, engel tanımaz. Kelepçe, pranga bilmez! Önüne geçilmez! Coşkun seller gibidir. Şefkatli eller gibidir. Okşayan yeller gibidir. Seven, deliler gibidir! .. Öylesine sevinç içinde, öylesine özgür! Yerinde duramaz, kabına sığmaz! Baskılanamaz!

Aşk, bitimsiz bir yolculuktur
Hedefe erilmez, yolunda ölünür.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0419

Onur Bilge

0420 - NEFİS

Onur BİLGE

Her zamanki gibi Virane'de buluştuk. Neşe, Orçun, Işıl ve İhsan ile. Diğerleri de zaten oralardaydılar. Çoktandır merak etmekte olduğumuz bir Antalya'ya taşınma olayı vardı dedenin. Onu dinlemek istedik. Önce nazlandı:

"Ya çocuklar, ya! Yapmayın şimdi! Hiç de keyfim yok! " falan dedi ama sonra çukuruna kaçmış ufacık kara gözleri parlak boncuklar gibi ışıdı... Bu, yumuşadığının, razı olduğunun, anlatmaya başlayacağının işaretiydi.

Nazlanıyor, hatta eşini ve kâbusa dönen o menhus dönemi anmak bile istemiyordu. Çünkü hiç de iyi gitmeyen bir evliliği olmuştu. Eşinin ablasıyla onca zaman aşk yaşadktan sonra onu bir fabrikatörün oğluna kaptırmak ve hiç de hoşlanmadığı, aralarında parazit kabul ettiği, o zamanlar 'Sümsük Sümüklü' dediği küçüğüne kalmış olmak nefesine çok ağır gelmekteydi. O aşk onu okumaya ve yazmaya sevk etmiş, bir defter dolusu şiir kazandırmıştı. Yaşı ilerledikçe, gördükçe geçirdikçe bir nebze de filozoflaştırmıştı. Şimdi ondan yüzlerce kişi istifade etmekte...

Birçok konuda nefsin emrettiklerinden uzak kalmayı başarmış görünüyordu ama tütüne dayanamıyor, ondan uzak kalamıyordu. Bir ara parasız pulsuz kalmış, üç gün üç gece ağzına koyacak bir lokma bir şey bulamamış. Kimseden de isteyememiş. Puposuna tütün bulamamış ama birilerinden bir sigara istemekten çekinmemiş. Nasıl olsa yadigarlanmıyor ya toplumda: "Bir sigara da bana versene! " demek... Ondan utanılmıyor, nedense... Dilencilik de sayılmıyor. O zamanlar içki de içermiş ama kimseye: "Bana bir bira alır mısın? " bile diyemezmiş. Denmezmiş. İçki müptelalılığı daha beter bir şeymiş!

Neler yaşamış neler, Define... Ne sıkıntılar çekmiş! Böyle böyle nefsiyle mücadele ede ede bugünlere gelmiş. Arada sırada uzun bir of çeker: "Neler geldi bu garip başıma! Daha neler neler gelecek, kim bilir! " der.

Ah nefis! Zalim nefis! .. Yine yumuk elleri meşhur is kokulu piposunun olduğu yere kaydı. Şöyle bir yokladı, buldu. Sıra tütün doldurmaya gelmişti. Alışık hareketlerle sağ elinin üç parmağını kullanarak tutam tutam alıp, kara kuruma dönen yere tıkmaya başladı. İşlem bitince üstünü belli bir basınçla düzledi ve çakmağı çakmaya koyuldu. O tütün rutubetten mi, tıka basa doldurulduğundan mı nedendir, tek alevle yanacak cinsten değildir. Üç beş, bazen daha çok alev ister. O da sahibi gibi nazlıdır. Yandı mı da yeri yöreyi dumana verir! Yine öyle oldu. Yanmasını ve ortalığı dumana boğmasını bekledik. Nihayet gönlü oldu. Dede ilk nefesi çekti, yüzünü yukarıya doğru kaldırarak o ağır kokulu dumanı havaya savurdu, rahatlamış ve artık yeterince hazırlanmış bir vaziyette anlatmaya başladı:

"Antalya'da, bizim oturabileceğimiz çok semt yoktu. Konyaaltı Caddesi çok güzeldi. Denize nazırdı. Hayran kaldık ama Bahçelievler ve Işıklar'daki daire kiralalarını öğrendiğimiz için sormaya bile cesaret edemedik. Varoşlarda oturamazdık. Şehir merkezine yakın olmalıydı. Memurevleri, Güllük, Şarmpol ve Meydan... Gezmediğimiz mahalle, girip çıkmadığımız sokak kalmadı. Hanım: "Karaloğlu Parkına yakın olsun bari! " diye söylenip duruyordu. Bana Kaleiçi evleri çok güzel geliyordu. Fakat oldukça haraptılar. Çoğu bakımsızlıktan yıkılmak üzereydi. Bazı yerleri çoktan göçmüş, yürekler acısı bir haldeydiler. Çoğunun sıvaları dökülmüş, duvarların ahşap kısımları ortaya çıkmıştı. En çok ahşap ve cumbalı oluşlarından hoşlanmıştım. İstanbul evlerine benzediği için bana çocukluğumu ve gençliğimi geçirdiğim sokağı hatırlatıyorlardı.

Hanıma bunu söylemeye bile çekindim. Asla kabul etmeyeceğini gayet iyi biliyordum.

Doğugarajı ile şehrin o en eski ve en geniş parkı arasında dolaşmaya başladık. Nihayet Palı Bahçesi'nde, portakal bahçeleri arasında yeni yapılmış bir apartman dairesinin ikinci katını kiralamaya karar verdik.

Eşim, her şeyin en iyisine taliptir. Nefsine hakim olamaz! Ona kalsaydı, bambaşka bir hayat kuracaktık, elimizdeki parayla. Ne akıllara sığmaz hayalleri vardı! Kiralamaya bile güç yetiremediğimiz en mutena muhitte bir daire satın almamızı, eşyamızı tamamen yenilememizi istiyordu. Böyle bir şeyin mümkün olamayacağını akli kesince, dilediği yerden üç odalı, geniş salonlu, kullanışlı mutfağı olan o daireyi kiraladık. Beğendireceğim diye göbeğim çatladı! ..

Eşya taşımak ayrı dert, çocuklar. Nakliyatı, yenisiyle neredeyse başa baş... Bir de benim balık aşkım var, biliyorsunuz. Bir akvaryumlar vardı bende! Koskocaman! Envaıçeşit balık... Onlar hep bir arada olamıyor. Her türün ayrı akvaryum ve bakıma ihtiyacı var. Beslenmeleri farklı, üremeleri farklı... Hastalanmamaları için ihtimam isterler. Her şeyleri ile ilgilenmek lazım. Fakat harika şeylerdi! Usanmadan saatlerce zevkle seyredilebilirlerdi.

Nefis, doymak bilmez bir canavar! O kadar akvaryum yetmemiş gibi Antalya'ya gelince üç tane daha aldık. Evi akvaryumlarla süsledik desem yalan olmaz. Salonun muhtelif yerlerine, odalara yerleştirdik. Mutfakta bile küçük bir tane vardı. Dekorlarını sık sık değiştiriyor ve bundan büyük bir zevk alıyordum. Artık o konuda ustalaşmıştım, harikalar yaratıyordum! Görenler hayretler içinde kalıyor, o tasarımları nasıl bulduğuma şaşıyorlardı. Sonra, büyük balık almazdım ben. Küçük alıp büyütmekten hoşlanırdım. Çabucak büyümelerini istiyorsan, canlı yem yedireceksin. Kurtçuklarla besleyeceksin. Onların en iyileri Eskişehir'den gelir. Pis Porsuk'un çamurlu suyunda çoğalan kurtlar... Bayılırlar ona! Hepsi değil ama çoğu... Koy sepete, as! Gelsinler gitsinler yesinler... Yiyebildikleri kadar yesinler! Hazmı zor değil. Hiç dokunmaz. Bir şeycik olmazlar.

Cici cici eşyalarımız vardı, oralarda olmayan, bizimkinin göre göre bıktığı, atmak kurtulmak istediği... Yerine yenilerini düşleyip durduğu... Çeşit çeşit hayalini kurduğu...

Akvaryum dekoru değiştirmeye benzemiyordu, ev eşyalarını değiştirmek, yenilemek. O kadar köklü ve detaylı bir değişiklik yapmamız mümkün değildi. Mümkün olsaydı bile, o iş benim işim değildi. İçişleri bakanının konuşuydu. Bakan ise o sipsivri Pinokya burnu gibi uzun ve kalkık sümüklü burnunu hiç aşağılara indirmiyordu! "

Hepimiz güldük, gülümsedik ama Işıl kıkırdamaya başladı. Hem fıkır fıkır kaynıyor, hem laf yetiştirmeye çalışıyordu. Gülmekten katılıyor, güçlkle konuşuyordu. Zor anlaşılan şu sözleri etme cesaretini gösterdi. Zaten bizden, başkası da diyemezdi dediklerini. Delidir, ne dese yeridir!

"Ya öyle miydi dede? Kusura bakma, kızma ama senin burnun da hiç yabana atılacak gibi değil yani! Ne bileyim! Nasıl denir, bilmem ki! Osmanlı padişahlarının burunları gibi okkalı... Şey... Haşmetli diyecektim! Teşbihte hata olmaz, değil mi? Pipo kadar var! Daha mı uzun bilmem ki! Ucu da top gibi... Osmanlı topu mu desem..."

"Sana ne kız, benim burnumdan! .. Almayayım ayağımın altına ha! .. Konuyu dinlemiyorsun da satır aralarında cevherler mi arıyorsun! Yok pipoymuş, yok Osmanlı topuymuş! Tövbe tövbe..."

"Diyecektim de vazgeçtim dede. O kadar da değil, artık! Tophane'de var ya bir tane...
Ramazan'da kurusıkı ateşlerler! Biliyorum, çok abarttım! İkisinin arasında kalmalı..."

"Şimdi seni alacağım, iki dilim ekmeğin arasına koyacağım, Duygu'ya vereceğim, tost
yapsın! Başka türlü yenip yutulmazsın! "

"Nefsine ağır mı geldi dede? "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0420

Onur Bilge

0421 - BENLİK

Onur BİLGE

İşil, dersi kaynatmak isteyen dalgacı öğrenciler gibidir. Fazla ciddi konular onu sıkar. Başlar şaklabanlıktan... Bundan acayip bir haz alır. Bu zamana kadar böyle gelmiş, böyle gider artık! Onu, olduğu gibi kabul etmekten başka çare yok. Çünkü normal değil, anormal de... İkisinin arasında... Biri engellemezse, asla frenleyemez kendisini! Mutlaka birinin müdahalesi gerekir. Onun için Define'ye:

"Birlikte karar almıyor muydunuz, öyle şeyler için?" diye sordu, Orçun. Konu değişsin istemiyor, İşil'i bertaraf etmeye çalışıyordu. O da biliyordu ki bir başladı mı susmak bilmezdi. Bütün işi gırgır şamata... Beş kuruş ver, açtır ağzını, on kuruş versen kapatamazsın!

"Hanım, egoistti. Hep kendisini ve rahatını düşünürdü. Başkalarına hava atmaktan başka derdi yoktu. Geçim derdi nedir, ondan da habersizdi. Her şeyin en iyisi, en güzeli, en modernini onun olmalıydı! En bakımlı olmayı, en iyi giyinmeyi isterdi. Yakışsa canım yanmaz!" Yavaşça:

"Kim istemez! .." dedi, Neşe.

"Çoğu kadın ister. Belki de tamamı ama yerine göre... Böyle hastalık derecesinde değil. İyi yiyecek, iyi giyecek, hiçbir iş yapmayacak, orda burda aylak aylak gezip tozacak! Hayat, onun dıştan seyrettiğinden çok farklıydı ve o henüz mali sıkıntının ne olduğunu görmemişti. Yokluğun anlamını bilmiyordu. Çaresizlikten bihaberdi.

Biliyorsunuz ben, elimden geldiği kadar, hatta insanüstü bir gayretle gerekeni yapmış, ne kadar zor durumda olduğumu ona sezdirmemeye çalışmıştım. Sonunda, bıçak kemiğe dayanmış, tek mülkümüz olan evini satarak anamı sokağa atmıştım, yani kiraya çıkmak zorunda bırakmıştım. Elimde artık çok miktarda para vardı ama hazıra dağ dayanmazdı! Damlaya damlaya göl olduğu gibi, damla damla sızarsa da tükenir giderdi. Acilen gelir getirecek bir yatırım yapmam gerekiyordu. İş kurmak gibi...

Çevreye yabancıydım. Hangi caddeden daha çok kişi geçiyor, halk nerelere gidiyor, nerelerden alışveriş ediyor, nerelerde yemek yiyor; turistlerin tercihi nasıl yerlerdir ve nelerdir, bilmiyordum.

Turistik yerd. Yerliye de yabancıya da yönelik bir iş yapan aç kalmazdı. İşlek bir caddede bir lokanta açmak akıllıca bir düşünceydi. Karar verdim. Et yemekleri ağırlıklı bir yer olacaktı. Balık çeşitleri falan... Ev yemekleri de olmalıydı. Sabit müşteri de olacaktı. Civardan esnaf, memur falan...

Bu düşünceler içinde şehri kaç kere turladım, bilmiyorum. Bazen ailecek çıkıyor, muhtelif yerlerde yemek yiyorduk. Para boldu. Çocuklar hep döner, kelle, kebab, tandır yiyor: "Hangimiz daha çok yiyeceğiz!" diye yarış yapıyorlardı! Malum, ben de içiyordum, o zamanlar. Yavaş yavaş şaraba indirdiğim tercihimini yine yukarılara çekmiştim. İlle de şarap içeceksem, bulabildiğim en eskisini ismarlıyordum, en pahalısını...

Bazen de seçtiğim yiyecekleri tamamlaması açısından, içki çeşidini değiştiriyor, fiyatını hiç umursamıyordum.

Öyle ya! Onca sıkıntıdan sonra refaha kavuşmuşum. Zengin bir adam olmuşum. Beni doğar doğmaz anne olamayan kadının elinden alıp analık eden, beleyen besleyen,

koruyan gözeten, yemeyip yediren, giymeyip giydiren, canı gibi seven annemi falan karımın güzel hatırı için sokağa atmışım, kimin umurunda! .. Varlık sarhoşluğu içindeydik, ailecek!

Parka, hayvanat bahçesine, pikniğe, sinemaya falan da gidiyorduk. Yalnız, ziyaret edebileceğimiz veya bize gelen hiçbir aile yoktu. Misafirligi, annem gibi eşim de sevmiyordu. Annem babam yaşlı olduğu ve ekmek paramız tezgâhtan çıktığı için bir yere gidemezdik, uzaktan yakından eş dost, hısım akraba, herkes bize gelirdi. Nevin, İstanbul'da da ailesiyle kenetlenmişti. Ancak hava atmak için çevreye ihtiyaç duyardı. Antalya'da hiç arkadaş edinmek istemedi. Ancak benim tanıdığım bazı kişiler, akvaryumlara ve balıklara falan bakmak için gelirdi. O kadar.

Konuyu dağıtmayalım, geziyorduk gezmesine ama bir taraftan uygun bir yer arıyordum. İşlek bir caddede, kirası çok yüksek olmayan...

Nihayet bir gün Güllük'te, devren kiralık bir dükkâna rastladım. Dönerci kapatıyormuş. İçinde ne varsa bir nefeste saydı döktü! Arkasından da yüksek bir fiyat çekti. Ben de yılların esnafıyım. Adetlerimizde de var ya, sıkı bir pazarlığa giriştim. Alımdan ter süzüldü ama üç aşağı beş yukarı, anlaştık.

Bizim evin Pis İşler Bakanı da benim. Yuva kurulduğundan beri değişmeyen kaderim... Soba borularının ve bacanın temizliği, bahçe süpürme, balkon yıkama, çöp atma... Bütün bu pis işler benim asli görevim olup karım tarafından belirlenmiş ve kesinleşmiştir. Sık sık hastaneye yatan oğlumuzun refakatçilik de bunlara dâhil...

Tırnaklar uzun ve ojeli... Eller çamaşıra bulaşığa girmez! Ne varsa makineye... Ondan yardım isteyebilir miyim, dükkân temizliği için! Kolları sıvayıp işe giriştim.

O bomboş dükkândan aman ne döküntü çıktı! Ne kadar pislik! Hiç kimse bu tür yerlerin mutfağının nasıl olabileceğini düşünmeden içeriye girip yemek yemeye kalkmasın! Aman Allah'ım! O ne pislik! O tencereler, tavalar... O pencereler kapılar... Üstlerinde kalıp haline gelen yağları bıçakla sıyırdım! Sil Allah sil! .. Ettim edemedim, yağ çözücü aradım, fellik fellik! Ocak, yağdan kirden pisten görünmez olmuş, fırın ona keza! Kap kaçak yamuk yumuk! Tabak çanak çizik, bakırlar kalaysız, çömlekler çatlak! Dükkâna dükkân demeye bin şahit ister! Olur, olur da bu kadar olmaz! ..

Bizde de kabahat var. Hem de çok! Alelacele, kör gibi daldık! "Ucuz olsun da nasıl olursa olsun!" dedik, mal bulmuş mihrabi gibi atladık! "

"Ucuz etin yahnisi..." dedi, İhsan.

"Ah, sorma! .. Böyle durumlarda hemen atlamayacaksın! Bir durup düşüneceksin! Acemilik. Açık göz enayilerdenim ben. Ah, akılsız kafam! .."

"Allah, birini mal sahibi yapacağında diğerinin aklını almış. Öyle mi oldu?" dedi, Işıl.

"Halk arasında söylenen öyle bir söz var. Ne derece doğru, bilmem. Cahil cesareti bizimki!" Yine Orçun, Işıl'ın lafı uzatmaması, sulandırmaması için müdahale etti:

"E, dede? Ürküttüğünüz tavuğa değdi mi bari?"

"Yapacağım iş konusunda tecrübem yoktu. Üvey evlat olarak yaşamış olduğum, baba

ocağı sandığım evde, kuru diri ne bulursak yedik. Geçim derdi... Annem, işten güçten başını kaldıramaz, sipariş yetiştireceğim diye tezgâhtan kalkamazdı. Acıktığını bile fark edemezdi. Bense, yetiştirme çağındaydım. Sık sık karnım acıkıyor, doymak nedir bilmiyordum! Acıkınca karnım ağrıyordu, açlığa dayanamıyordum. Onun için ocağın başına geçiyor, elime ne geçerse, uyduruk kaydırık bir şeyler pişiriyor, nefsimi körlüyordum. Bizimkiler de yiyor, beğeniyor ya da beğenmiyor: "Eline sağlık, evlat! Merhem gibi geldi!" diyorlardı. Böyle böyle cesaretim artmış, yemek yapar olmuştum. Karımın yemeklerini yiyinceye kadar, damak zevki diye bir şey yoktu bende, balık haricinde. Bizimkisi yemek yemek değil, çorbaya kaşık sallamak, yumurtaya talim, ekmeğe yüklenerek karın doyurmaktı. Mısır ekmeği, pilav, makarna, karalahana... Hamsi mamsi... Neyse... Ne yer Karadenizliler? İşte onlardan...

Hanımın yemeklerini tadıncaya kadar kendimi yemek konusunda bir şeyler biliyor sayıyordum ama daha o aileye girer girmez aldım boyumun ölçüsünü! Meğer ben bir hiçmişim! Annem de bir şey bilmezmiş pek. Yemek demek, Güneydoğu mutfağı demekmiş!

Her türlü balık konusunda rakip tanımıyor, diğer yemekler konusundaysa hanıma güveniyordum. Zaten yemekten başka bir şey bilmezdi! O kadar yıl ona, onun için katlanmışım.

O kadar aşağılandığım halde sabretmeyi yeğlemiş, çocuklarımı analı babalı büyütmek için bağıma taş basmışım! Bir kere bana: "Seni seviyorum!" dememiştir. Bir kere şefkatle okşamamıştır. Kapıya kadar uğurlamamış, arkamdan hiç bakmamıştır. Geldiğimde karşılamak yok, elimdekileri almak yok! Sabahları uykudadır, süzülerek çıkarım yataktan. Ses çıkarmadan giyinir, usulca savuşurum. Kapı tık etmez çekerken. Çünkü henüz çok erken... Aman hanım rahatsız olmasın! Akşamları, iş dönüşü, elim kolum dolu olsa bile anahtarla açarım kapıyı. Buna rağmen yaranamam. Zaten eskiden nursuz, kaprisli bir şeydi, giderek daha hırçın, huysuz, geçimsiz bir kadın oldu. Bir kibir bir kibir! .. Kendini ne sanıyorsa... Bildim bileli herkese yukarıdan bakmıştır.

Her ağacın bir kurdu vardır. Her yaratılanın bir benzeri, bir zıddı... Herkesin bir düşmanı... Hani her şey zıddıyla bilinir ya... Kurt ağacı kemirir, mahveder. Günah, sevabı yer bitirir. Ablasının zıddı bu! Düşmanı da bu! .. O da bunun düşmanı! .. Sevabın düşmanı da kibir... Hardal tanesi kadar kibir, dağlar kadar sevabı eritir, bitirir! Nevin de beni yedi bitirdi!

Günahı sevabı kendine... Allah'la onun arasında... Kibri beni helak etti! Sabredebilseydim, sonum selamet olacaktı mutlaka. Belki ucunda cennet de vardı.

Hataları kusurları bir iki değildi ki! Habbe habbe, kubbe kubbe... Küçük büyük, birikti de birikti, dağ oldu! Bir affettim iki affettim, olmadı! Yenilendi, yinelendi...

Ben direndim, o direndi... Sonunda yenişemeyeceğiz belli oldu. Olan bize oldu. Olan bizden çok, günahsız yavrularımıza, dünyadan bihaber evlatlarımıza oldu!

Neyse! Zararın neresinden dönülse kârdır."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0421

Onur Bilge

0421 - KİBİR

Onur BİLGE

İşil, dersi kaynatmak isteyen dalgacı öğrenciler gibidir. Fazla ciddi konular onu sıkır. Başlar şaklabanlıktan... Bundan acayip bir haz alır. Bu zamana kadar böyle gelmiş, böyle gider artık! Onu, olduğu gibi kabul etmekten başka çare yok. Çünkü normal değil, anormal de... İkisinin arasında... Biri engellemezse, asla frenleyemez kendisini! Mutlaka birinin müdahalesi gerekir. Onun için Define'ye:

"Birlikte karar almıyor muydunuz, öyle şeyler için?" diye sordu, Orçun. Konu değişsin istemiyor, İşil'i bertaraf etmeye çalışıyordu. O da biliyordu ki bir başladı mı susmak bilmezdi. Bütün işi gırgır şamata... Beş kuruş ver, açtır ağzını, on kuruş versen kapatamazsın!

"Hanım, egoistti. Hep kendisini ve rahatını düşünürdü. Başkalarına hava atmaktan başka derdi yoktu. Geçim derdi nedir, ondan da habersizdi. Her şeyin en iyisi, en güzeli, en modernini onun olmalıydı! En bakımlı olmayı, en iyi giyinmeyi isterdi. Yakışsa canım yanmaz!" Yavaşça:

"Kim istemez! .." dedi, Neşe.

"Çoğu kadın ister. Belki de tamamı ama yerine göre... Böyle hastalık derecesinde değil. İyi yiyecek, iyi giyecek, hiçbir iş yapmayacak, orda burda aylak aylak gezip tozacak! Hayat, onun dıştan seyrettiğinden çok farklıydı ve o henüz mali sıkıntının ne olduğunu görmemişti. Yokluğun anlamını bilmiyordu. Çaresizlikten bihaberdi.

Biliyorsunuz ben, elimden geldiği kadar, hatta insanüstü bir gayretle gerekeni yapmış, ne kadar zor durumda olduğumu ona sezdirmemeye çalışmıştım. Sonunda, bıçak kemiğe dayanmış, tek mülkümüz olan evini satarak anamı sokağa atmıştım, yani kiraya çıkmak zorunda bırakmıştım. Elimde artık çok miktarda para vardı ama hazıra dağ dayanmazdı! Damlaya damlaya göl olduğu gibi, damla damla sızarsa da tükenir giderdi. Acilen gelir getirecek bir yatırım yapmam gerekiyordu. İş kurmak gibi...

Çevreye yabancıydım. Hangi caddeden daha çok kişi geçiyor, halk nerelere gidiyor, nerelerden alışveriş ediyor, nerelerde yemek yiyor; turistlerin tercihi nasıl yerlerdir ve nelerdir, bilmiyordum.

Turistik yerdin. Yerliye de yabancıya da yönelik bir iş yapan aç kalmazdı. İşlek bir caddede bir lokanta açmak akıllıca bir düşünceydi. Karar verdim. Et yemekleri ağırlıklı bir yer olacaktı. Balık çeşitleri falan... Ev yemekleri de olmalıydı. Sabit müşteri de olacaktı. Civardan esnaf, memur falan...

Bu düşünceler içinde şehri kaç kere turladım, bilmiyorum. Bazen ailecek çıkıyor, muhtelif yerlerde yemek yiyorduk. Para boldu. Çocuklar hep döner, kelle, kebab, tandır yiyor: "Hangimiz daha çok yiyeceğiz!" diye yarış yapıyorlardı! Malum, ben de içiyordum, o zamanlar. Yavaş yavaş şaraba indirdiğim tercihimini yine yukarılara çekmiştim. İlle de şarap içeceksem, bulabildiğim en eskisini ismarlıyordum, en pahalısını...

Bazen de seçtiğim yiyecekleri tamamlaması açısından, içki çeşidini değiştiriyor, fiyatını hiç umursamıyordum.

Öyle ya! Onca sıkıntıdan sonra refaha kavuşmuşum. Zengin bir adam olmuşum. Beni doğar doğmaz anne olamayan kadının elinden alıp analık eden, beleyen besleyen,

koruyan gözetken, yemeyip yediren, giymeyip giydiren, canı gibi seven annemi falan karımın güzel hatırı için sokağa atmışım, kimin umurunda! .. Varlık sarhoşluğu içindeydik, ailecek!

Parka, hayvanat bahçesine, pikniğe, sinemaya falan da gidiyorduk. Yalnız, ziyaret edebileceğimiz veya bize gelen hiçbir aile yoktu. Misafirligi, annem gibi eşim de sevmiyordu. Annem babam yaşlı olduğu ve ekmek paramız tezgâhtan çıktığı için bir yere gidemezdik, uzaktan yakından eş dost, hısımlar akraba, herkes bize gelirdi. Nevin, İstanbul'da da ailesiyle kenetlenmişti. Ancak hava atmak için çevreye ihtiyaç duyardı. Antalya'da hiç arkadaş edinmek istemedi. Ancak benim tanıdığım bazı kişiler, akvaryumlara ve balıklara falan bakmak için gelirlerdi. O kadar.

Konuyu dağıtmayalım, geziyorduk gezmesine ama bir taraftan uygun bir yer arıyordum. İşlek bir caddede, kirası çok yüksek olmayan...

Nihayet bir gün Güllük'te, devren kiralık bir dükkâna rastladım. Dönerci kapatıyormuş. İçinde ne varsa bir nefeste saydı döktü! Arkasından da yüksek bir fiyat çekti. Ben de yılların esnafıyım. Adetlerimizde de var ya, sıkı bir pazarlığa giriştim. Alımdan ter süzüldü ama üç aşağı beş yukarı, anlaştık.

Bizim evin Pis İşler Bakanı da benim. Yuva kurulduğundan beri değişmeyen kaderim... Soba borularının ve bacanın temizliği, bahçe süpürme, balkon yıkama, çöp atma... Bütün bu pis işler benim asli görevim olup karım tarafından belirlenmiş ve kesinleşmiştir. Sık sık hastaneye yatan oğlumuzun refakatçilik de bunlara dâhil...

Tırnaklar uzun ve ojeli... Eller çamaşıra bulaşığa girmez! Ne varsa makineye... Ondan yardım isteyebilir miyim, dükkân temizliği için! Kolları sıvayıp işe giriştim.

O bomboş dükkândan aman ne döküntü çıktı! Ne kadar pislik! Hiç kimse bu tür yerlerin mutfağının nasıl olabileceğini düşünmeden içeriye girip yemek yemeye kalkmasın! Aman Allah'ım! O ne pislik! O tencereler, tavalar... O pencereler kapılar... Üstlerinde kalıp haline gelen yağları bıçakla sıyırdım! Sil Allah sil! .. Ettim edemedim, yağ çözücü aradım, fellik fellik! Ocak, yağdan kirden pisten görünmez olmuş, fırın ona keza! Kap kaçak yamuk yumuk! Tabak çanak çizik, bakırlar kalaysız, çömlekler çatlak! Dükkâna dükkân demeye bin şahit ister! Olur, olur da bu kadar olmaz! ..

Bizde de kabahat var. Hem de çok! Alelacele, kör gibi daldık! "Ucuz olsun da nasıl olursa olsun!" dedik, mal bulmuş mihrabi gibi atladık! "

"Ucuz etin yahnisi..." dedi, İhsan.

"Ah, sorma! .. Böyle durumlarda hemen atlamayacaksın! Bir durup düşüneceksin! Acemilik. Açık göz enayilerdenim ben. Ah, akılsız kafam! .."

"Allah, birini mal sahibi yapacağında diğerinin aklını almış. Öyle mi oldu?" dedi, Işıl.

"Halk arasında söylenen öyle bir söz var. Ne derece doğru, bilmem. Cahil cesareti bizimki!" Yine Orçun, Işıl'ın lafı uzatmaması, sulandırmaması için müdahale etti:

"E, dede? Ürküttüğünüz tavuğa değdi mi bari?"

"Yapacağım iş konusunda tecrübem yoktu. Üvey evlat olarak yaşamış olduğum, baba

ocağı sandığım evde, kuru diri ne bulursak yedik. Geçim derdi... Annem, işten güçten başını kaldıramaz, sipariş yetiştireceğim diye tezgâhtan kalkamazdı. Acıktığını bile fark edemezdi. Bense, yetiştirme çağındaydım. Sık sık karnım acıkıyor, doymak nedir bilmiyordum! Acıkınca karnım ağrıyordu, açlığa dayanamıyordum. Onun için ocağın başına geçiyor, elime ne geçerse, uyduruk kaydırık bir şeyler pişiriyor, nefsimi körlüyordum. Bizimkiler de yiyor, beğeniyor ya da beğenmiyor: "Eline sağlık, evlat! Merhem gibi geldi!" diyorlardı. Böyle böyle cesaretim artmış, yemek yapar olmuştum. Karımın yemeklerini yiyinceye kadar, damak zevki diye bir şey yoktu bende, balık haricinde. Bizimkisi yemek yemek değil, çorbaya kaşık sallamak, yumurtaya talim, ekmeğe yüklenerek karın doyurmaktı. Mısır ekmeği, pilav, makarna, karalahana... Hamsi mamsi... Neyse... Ne yer Karadenizliler? İşte onlardan...

Hanımın yemeklerini tadıncaya kadar kendimi yemek konusunda bir şeyler biliyor sayıyordum ama daha o aileye girer girmez aldım boyumun ölçüsünü! Meğer ben bir hiçmişim! Annem de bir şey bilmezmiş pek. Yemek demek, Güneydoğu mutfağı demekmiş!

Her türlü balık konusunda rakip tanımıyor, diğer yemekler konusundaysa hanıma güveniyordum. Zaten yemekten başka bir şey bilmezdi! O kadar yıl ona, onun için katlanmışım.

O kadar aşağılandığım halde sabretmeyi yeğlemiş, çocuklarımı analı babalı büyütmek için bağrıma taş basmışım! Bir kere bana: "Seni seviyorum!" dememiştir. Bir kere şefkatle okşamamıştır. Kapıya kadar uğurlamamış, arkamdan hiç bakmamıştır. Geldiğimde karşılamak yok, elimdekileri almak yok! Sabahları uykudadır, süzülerek çıkarım yataktan. Ses çıkarmadan giyinir, usulca savuşurum. Kapı tık etmez çekerken. Çünkü henüz çok erken... Aman hanım rahatsız olmasın! Akşamları, iş dönüşü, elim kolum dolu olsa bile anahtarla açarım kapıyı. Buna rağmen yaranamam. Zaten eskiden nursuz, kaprisli bir şeydi, giderek daha hırçın, huysuz, geçimsiz bir kadın oldu. Bir kibir bir kibir! .. Kendini ne sanıyorsa... Bildim bileli herkese yukarıdan bakmıştır.

Her ağacın bir kurdu vardır. Her yaratılanın bir benzeri, bir zıddı... Herkesin bir düşmanı... Hani her şey zıddıyla bilinir ya... Kurt ağacı kemirir, mahveder. Günah, sevabı yer bitirir. Ablasının zıddı bu! Düşmanı da bu! .. O da bunun düşmanı! .. Sevabın düşmanı da kibir... Hardal tanesi kadar kibir, dağlar kadar sevabı eritir, bitirir! Nevin de beni yedi bitirdi!

Günahı sevabı kendine... Allah'la onun arasında... Kibri beni helak etti! Sabredebilseydim, sonum selamet olacaktı mutlaka. Belki ucunda cennet de vardı.

Hataları kusurları bir iki değildi ki! Habbe habbe, kubbe kubbe... Küçük büyük, birikti de birikti, dağ oldu! Bir affettim iki affettim, olmadı! Yenilendi, yinelendi...

Ben direndim, o direndi... Sonunda yenişemeyeceğiz belli oldu. Olan bize oldu. Olan bizden çok, günahsız yavrularımıza, dünyadan bihaber evlatlarımıza oldu!

Neyse! Zararın neresinden dönülse kârdır."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0421

Onur Bilge

0422 - BENLİK

Onur BİLGE

Zararın bir yerlerinden dönülmüş... Bu cümle beni epey düşündürdü. Bunlar boşanma sebebi miydi? Öyle olmuş olsaydı, bu iş çok daha önce gerçekleştirilir, durumdan şikâyet bu kadar çokken bunca zaman katlanılamaz, hatta gönüllü kul köle olunamazdı. Bir anda aklıma arka arkaya birçok soru geldi. Acaba sebep sadece bu sayılanlar mı? Arkasında anlatılmaktan çekinilen ya da sonraya bırakılan başka etkenler de var mı? Boşanma gibi sevimsiz bir olayın neresi kârdır! Allah'ın rızasına uygun mudur! Hangi hallerde gereklidir? Hangi hallerde çok günahtır?

"Dedeciğim ya! Siz birbirinizi hiç sevmeden mi evlenmiştiniz? Hani ablasıyla bulduğunuzda o da geliyor, senin etrafında dolanıp duruyor, dikkatini çekmek için her yola başvuruyormuş ya! Seni seviyormuş demek ki! Sevmeseydi, ablasına bırakırdı. Değil mi ya? Koparınca kadar asılmış, anlaşılan! Koparmış da..."

Neşe, sözünü tamamlamadan sustu. Define uzun bir iç çekti, ofladı pufladı çünkü. Onun konuşması için fırsat verdi. Sorusu yerindeydi. Ben de o düşüncedeydim ama Define'nin dediğine göre, kazın ayağı öyle değilmiş. İşin içinde iş varmış. Halk arasında 'eşirgeşmek' diye adlandırılan, çekememezlik, kıskançlıktan kaynaklanan bir yarışma hali...

"Onun derdi, ablasıyla edinmekmiş. Meğer peşimde dolanması, beni ayartarak elinden almaya uğraşması falan onun önüne geçmek içinmiş. Bu da farklı bir tatmin yolu... Ablasından üstün olduğunu ispatlamak, tercih edilen olma gururunu tatmak ve galibiyetin mutluluğunu yaşamak için... Çünkü Nesrin çok güzel ve oldukça alımlıydı. Bu, sümsüğüün biriydi. Çelimsiz bir şey... Onun güzelliği altında eziliyordu. Beni kullanarak bir nevi intikam almış oldu. Aslında, ablası zengin bir şapşal bulduğu için buna gün doğdu! Öyle olmasaydı ben buna tenezzül mü ederdim! O beni kullandığını zannederken ben de onu ona karşı kullanmaya başladım. Sevimsiz olaylar oldu işte! Neticede olan bana oldu! Hem güzelim sevgilimden oldum, hem de başıma püsküllü bir bela buldum!

Aslında onu almaya mecbur değildim. Başkasıyla evlenmeyi de tercih edebilirdim ama gururum fena halde kırılmıştı. Hırsımı, en yakınıyla almayı yeğledim. Zaten elimin altındaydı. Aramaya gerek yoktu. Dünden hazırды!

Annem o kadar kız gösterdi, hiç düşünmeden reddettim. Akraba kızları, komşu kızları... Hele birisinin üstünde çok ısrar etti. Onu tercih ediyordu. Çünkü ona rahatça söz geçirebileceğinden emindi. Hepimiz birbirimizi kullanmaya başlamıştık ya o da onu bütün işlerinde kullanmayı tasarlıyordu. Zengin kızına dilediği gibi emredemeyeceğini, söz geçiremeyeceğini gayet iyi biliyordu. "kapıdan içeri girmeyecek! .." diyordu ama bana da söz geçiremedi! Aklıma koymuştum bir kere!

Aklıma koymuştum. Çünkü ben bağımlıydım. Ne olursa olsun, Nesrin'den uzak kalmak istemiyordum. Sık sık görmek için de rahatça kıskandırarak intikamımı almak için de...

Madem beni istememiş, o enayiye seçmişti, ben de en yakınıyla evlenerek, ona nispet yapmak, hâlâ deliler gibi sevmekte olduğum halde inadına buna sırılsıklam âşıkmişim gibi yaparak, beş para etmediği halde son derece değer vermek, şımartmak suretiyle onu kıskançlıktan çılgına döndürerek hırsımı alma yolunu seçmiştim. Arzumu gerçekleştirerek istediğimi elde etmiş, onu inim inim inletmişim! O kadar ki o geri zekâlıda benim özelliklerimi aramış bulamamış, bulamadıkça ona saldırmış, manevi

açlıktan ve kıskançlıktan kudurmuştu!

Kocasını çakaralmazdı, kalpti. Ancak babasının koltuğu altına sığınmayı ve para kesmeyi biliyordu. Bir çift güzel söz etmekten acizdi. Ben öyle miydim ya! Kardeşine çiçekler, hediyeler, aşk kokulu şiirler... Bir dediğini iki etmiyordum! Şiirleri süslüyor püslüyor, evimizin duvarlarına asıyor, okuması ve delirmesi için ne gerekiyorsa yapıyordum! Beni bu sapsalağa sıırıslıkam âşik zannediyor, hırsından çıldırıyordu! ..

Onun neler kaybettiğini görmesini, bilmesini, bin kere bin pişman olmasını istiyordum. Köpek gibi pişman olmasını... Oldu da... Öfkesinden kocasına, kaynanasına, görünçesine saldırmaya başladı, salyaları aka aka! Saldırdıkça daha da sevimsizleşti! İstenmeyen bir eş, cazgır bir gelin haline geldi. O zamandan sonra, normalde olması gerekenler de hiç olmadı artık. Ne pahalı hediyeler, ne nadide çiçekler... Saltanatı sona erdi sultanın.

En güzel aşk sözlerini, kız kardeşi vasıtasıyla duydu. Ya ben ona söylerken ya da o ona naklederken... En güzel aşk şiirleri bizim evin duvarlarından okudu. "Keşke bu şiirler benim için kaleme alınmış olsaydı! Keşke bu şiirler, benim gözlerime bakılarak okunsaydı! .. Bütün bunlar şu sıska Nevin için mi yazıldı! .." diye kahroldu! ..

Aslında ben onları, onun için yazıyordum ama o hiç bilmiyordu ve hiçbir zaman da bilmeyecekti. Öyle de oldu. Hiçbir zaman öğrenemedi. Nasıl başka birisi için yazabilirdim ki! Onu hâlâ deliler gibi severken... Kalbime 'dur, çüş' diyemezken...

Yıllar... Yıllar... Azap dolu yıllar... Nihayetinde yollar...

Çocuğun solunum rahatsızlığı... Temiz hava ihtiyacı... Çocuğun hastalığından daha önemliydi benim hastalığım! Kendime o kadar kızırıyordum ki onu unutamama aczi içinde olduğum için! Bunu yenmeye çalışıyor, olanca gücümle kendimi zorluyordum!

Yalnız kaldığım zamanlarda kendimi yokluyordum. Onu görmeden ne kadar durabileceğimi hesaplamaya çalışıyordum. Kendi kendime mırıldanıyordum. Bir gün, yarım gün bile görmesem özlediğim, görebileceğim yerlere sürüklendiğim, geçebileceği yolları gözlediğim kadından ne kadar ayrı kalabilirdim?

Çekip gitmek İstanbul'dan... Bu kararı alabilmek kolay mıydı! .. Günlerce gecelerce düşündüm. Başarabileceğimi telkin ettim kendime. "Yaparsın oğlum! Dayanırsın! Neden olmasın! Sen onun başkasının olmasına bile katlanabilen adam değil misin! .. Dayanamayacak olsaydın, ona dayanamazdın! Hem başka yer, başka ortam... Belki başka bir... Bilmem ki! Bu zamandan sonra? Neden olmasın! " Neler konuştum, kendi kendime... Kendim sordum, kendim cevapladım. Ne bitmez tükenmez konuşmalardı!

Görebilme imkânım olduğu halde bir süre görmek istemedim. Görmeden durabilme egzersizleriydi yapmaya çalıştığım. Karşılaşmalarımızda yüzüne bakmamaya başladım. Tüm gücümle irademi kullanmaya gayret ediyordum. Onu eskisi kadar sevmediğime, zaten artık kavuşma ümidi diye bir şey de kalmadığına, çoktan başka bir yörüngeye girdiğine göre benimle alakası kalmadığına kendimi inandırmaya uğraşıyordum.

"Durduk yerden onu terslesem mi? Bir tartışma çıkarsam... Bana kötü sözler söylese... Söylese de ondan soğusam! O zaman çok daha kolay olacak onu unutmam! Daha kolay olur buralardan uzaklaşmam. Ya daha gider gitmez, hatta daha otobüste pişman olursam? Ya dayanamayacak kadar çok özlersem, özler de deliler gibi, tiryakiler gibi

aranmaya başlarsam, ne yaparım? Nasıl katlanırım o hasrete? " diyordum. Daha çok ama çok şeyler diyordum. Bitmiyordu demelerim. Boşa koyuyordum, dolmuyordu; doluya koyuyordum, almıyordu!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0422

Onur Bilge

0423 - SEZGI

Onur BİLGE

"Taşra paklardı bizi! Kendimizi uzaklara atmalıydık. Baş başa kalmalıydık. Belki benden kaynaklanıyordu aramızdaki soğukluk. Ben normal davrandığımı sanıyordum ama Nevin, hemen hemen her kadında olan o kuvvetli sezgiyle yapmacık olduğunu hissediyordu da onun için mi kayıtsız davranıyordu bana karşı? Tüm olumsuzlukların ana sebebi benim hâlâ maziye takılı kalmam mıydı?

Nasıl anlıyordu? Nasıl seziyordu? Nerelerde açık veriyordum? Yanlışlıkla birkaç kere Nevin diyeceğime Nesrin demiştim ama yıllar önceydi. Sonraları bir daha olmaması için çok dikkat etmişim. Hatta ilk heceyi uzatarak aklımı toparlama süresi kazandırmıştım kendime. Dilimi Nesrin'den Nevin'e birden bire döndürmem hiç de kolay olmamıştı! Kim olsa yanlışlık yapar, yapıverirdi. "Dil alışkanlığı..." demiştim her seferinde... Mazeretim kabul edilmiş miydi? Yoksa öylemi görünülmüştü?

Biliyorum, kadınlar unutmazlar! Birer mim koyarlar böyle yerlere. İtiraf edeyim, mimler birkaçı geçmiş, daha çok olmuştur. Şimdi düşünüyorum da... Akılda gönülde kim varsa dildeki de odur. Yalan değildi ki! İçim dışım oydu!

Zaten ilkin ablasını tercih etmiş, onun yüzüne bile bakmamış olmamı, hiçbir zaman hazmedemedi. Hatta baş başayken yanıma geldiğinde uzaklaştırmak için: "Git kız, burnumuzun dibine sokulup durma! Uzak dur şöyle! Bizi mi dinliyorsun sen! .." diyerek azarlamalarımı asla unutmamıştı. Başıma kakar dururdu.

Biliyordu ki aşk, sıyrılıp atılacak bir kaplama değildir. Yüzeysel değildir, tamamıyla içseldir. Aşk kabuk değildir, çekirdek hiç değil... Aşk özdür! Aşk sinedir, gönüldür, gözdür. O gözden çağlar var gücüyle! Öyle kolay kolay kurur mu pınar! Dere değil, sel değil, gölet değil, göl değil! Yüce dağların dibinden, yarılmaz kayaları yarıp, kırılmaz taşları kırıp, göz göz oyup fışkırıp gelen en berrak, en soğuk, en nefis sudur. Başka duygular gibi katışık, bulanık değil, duru mu durudur, saftır. İçine çıkar karışmış sevdalar bozbulanık akar. Ne süzme ne bekletme kâr eder onlara, ne arıtma ne de klorlama...

Sevgi, Yaratan'ın bana bahşettiği en kıymetli duygudur. O rahmet, varlığımı karlarla kaplı dağlar gibi kaplar. İçimin ılıdığı her varlığa doğru yol bulur, akar ha akar... Yükseklerden kopup gelen haliş kar suyudur. Yıkar, serinletir, ferahlatır, rahatlatır. Mutluluk getirir beraberinde... Önce şırış şırlı coşku, sonra sükûnet, huzur...

Aşk, yüce gönlümüm doruklarından sızarak yol bulan, ciğerlerimi delik deşik ederek inen, içimin katmanlarından süzülerek arınan, ruhumda barınan en berrak, en saf duygudur. Ruhumun derinliklerine iner, benliğime siner, göllenir de göllenir. Öyle bir an gelir ki çalkanmaya başlar. Bir yol arar gönülden gönle... Bir kanal, akmak için yürekteki yüreğe... Bir çift göz, fışkırıp çıkmak için... Bir çift göz, bir ahu bakış... Arzuyla bakmak için... Çağıl çağıl çağlayarak akmak için... Sevdayı fısıllı anlatmak için... İçin için ağlamak için...

Sevgi gibi değildir aşk, her yerden kolayca yol bulan, her yere akıveren sıradan bir su akıntısından çok farklıdır. Kolayca oluşuvermez. Her güzele bakıvermez, her yüreğe akıvermez. Değerli mi değerlidir! Suyu sebil değildir.

Selsebil'dir benim şair yüreğim. Her gözünden en yakıcı aşk şarabı akar. O mey ki zencefilli cennet şarabıdır. Bir yudum içenin ayakları yerden kesilir. Adeta buharlaşır.

Bulutların üstünde uçmaya başlar. Bir daha da aşağılara indiremezsiniz! Ancak gözyaşları iner, bulut yanaklarından damla damla... Sağanak sağanak yola koyulur... Sicim gibi yağar hasret vurduğu zamanlarda. Öyle ki hiçkırıkları, dağların ardından duyulur. Yüreciği oyuk oyuk oyulur.

Bu dünya öyle bir dünya ki anlaşılır gibi değil! Çarşafı peçeli döne döne giderken, salına salına güneşin etrafında dolanırken, öyle işveli cilveli, öylesine şuh bir güzel ki! Eline erkek eli değmemiş nâzende... Kaldırdı peçesini de bir baktım ki suratı şerifine, ahı gitmiş vahı kalmış üç otuzunda bir acuze!

Ben, Define... Asıl adım Necmettin... Ana gibi ana olamayan ne idiği belirsiz Karadenizli Aysel Mahzun tarafından bu adı batasica dünyaya bir şekilde getirilmiş, henüz üç günlük bebekken ak kundakla Hüseyin Aktan ile Ayşe Aktan'ın yabancı ellerine evlatlık olarak bırakılmak suretiyle bütün bakım, masraf ve mesuliyetinden kurtulunmuş, yediğini ödemek için ırgat gibi çalışarak büyümüş biriyim.

Beni doğuran kadından yalnız bırak kundak almışım, hâlâ saklarım. Bir de soyadındaki mahzunluğu... Onun için hüzün benden hiç uzaklaşmaz. Define diyorsunuz bana... Gömü... Hiç de yalan sayılmaz. Gömüyüm ben. Gömülüyüm. Çoktan ölmüşüm de namazımı kılan yok! "

"Sen bir hazinesin, dede! Öyle deme! " dedim.

"Onun da büyük bir kısmı bende... Hazin kısmı... Hazineyi el aldı, Necmettin bakakaldı! Ah, akılsız kafam! .. Sonradan aklım başıma geldi: "Necmettin! Ne ettin! .. Ne ettinse kendin ettin! Kendi kendine ettin! " dedim ama olan oldu, biten bitti! Giden gitti! Gelinliğini giyerek, telini duvağını takınarak, etrafına çalımla bakınarak gitti.

Alıp gidemez miydin onu! Kandıramaz mıydım! Kaçıramaz mıydım! .. Yapamadım işte! Yapamadım! Hep böyle olmuştur, zaten. Ben sevmişimdir, el almıştır. İlk aşkım vardı ya... Çocukluk aşkım... Aliye... Onda da öyle olmuştu. Öyle başladı öyle devam etti... Aıştım ben kaybetmeye. Kanıksadım.

Hiçbir şey anlamadım ben bu dünyanın yeşilinden alından, kovanından balından... Bir âlem ki çalgılı çalgılı, sazlı sözlü, dansözlü, köçekli... Lain, cümbüşlü curalı... İnsan, orali buralı... Aşk, yazılı turalı... Bir tarafı kara bir tarafı ak... Sevda, karasevda olsa da hep buralı, hep buralı... Nereye gitsen, ne etsen buralı...

Sevgilinin yanı, harikalar Diyarı... İrem Bağı... Antalya Türkiye'nin gözbebeğiymiş! Cennetin ta kendisiymiş! Şöyle güzelmiş, böyle güzelmiş... Ne anlamı var, içinde o olmadıktan sonra!

Define, konuyu değiştirmek istiyor olmalıydı ki yüzlerimize, zaman zaman da uzak bir noktaya dalarak anlatmak olduğu hikâyesini:

"Duygu, kızım! Birer çay ver çocuklara! Bana da bildiğin gibi..." diyerek, araladı ve piposunu eline aldı. Yine üç tumbul parmak, yine tutam tutam tütün, yine çakmak... Yine çakmak çakmak... Çakmak, çakmak, çakmak...

"Tavşan kanı mı dede? " diye seslendi, dalgalı sarı saçlarını sallayarak göçmen kızı, badem gözleriyle ela ela bakarak. Biliyordu işte ama yine de soruyordu. Hepimiz biliyorduk. Cevaplamadı Define. Bir şarkı tutturdu:

“Neyleyim köşkü, neyleyim sarayı
İçinde salınan yar olmayınca...”

Ahmet, elinde askıyla gelene, eline çayını verene kadar söyledi. Bir elinde kendi eseri olan meşhur piposu, bir elinde çay... Bu insan eskisi, bu çökmüş, bu göçmüş adam, bir zamanlar sevmiş sevilmiş, çalışmış kazanmış, evlenmiş, çoluk çocuk sahibi olmuştu. Gençmiş bir zamanlar... Taşı sıkça suyunu çıkarırmış! Kim inanır! .. Bir de bebekmiş o zamanlar. Ak kundak içinde aciz mi aciz bir bebek...

Aciz mi aciz bir bebek... Ana sütünden mecburen kesilmiş... Onu bile kana kana içememiş. Ana şefkatinden uzak, belki de hoyrat ellerde hırpalanmış durmuş...

Gerçeği öğreninceye kadar hiç hissetmemiş midir, onların gerçek anne babası olmadığını? Hiç sezmemiş midir, sevgi ve şefkat eksikliğini? Hiç şüphelenmemiş midir acaba?

Sorsam... Soramam ki! Olmaz şimdi. Ne gereği var! Zaten cevabı belli olan bir soru olur, soracağım. Hem onu daha çok üzer. Zaten ne kadar mahzunlaştı! Devam edemedi. Çay bahane! Bayağı bayağı efkârlandı, besbelli! Hemen piposuna sarıldı ya! İncecik bir poşetle kaplanmış gibi görünen perde inmiş küçücük siyah gözleri kızardı ya! Yaşardı yaşaracak! İyi ki çukurundalar. İyi ki hemen fark edilecek yerde değil... Buğusu daha kolay gizlenir. Yaşarsa da kolay kolay akmaz. O kadar derinden kolay kolay çıkamaz. O da biliyor da kısarak gizliyor, kırıştırarak engelliyor.

İyi ki bir de ben o soruyu sormadım. İyi ki vazgeçtim. Kim sever, kim sevebilir, ana gibi! Tüm sevgileri toplansa anaların, imbikten geçirilse, acaba asıl anasının sevgisi gibi olur mu, olabilir mi! ..

Acıyarak baktım yüzünün kırışıklıklarına... İçlerine siyah noktacıklar dolarak daha da belirginleşen, alnında kat kat, sıra sıra olan, göz kenarları başta olmak üzere tüm yüzüne çeşitli şekillerde yayılan, boynuna kadar akan çizgilere... Ellerine baktım. Tombik ellerine... Daha bir çaresizdiler... İçler acısı... Yoksulluğundan, yaşlılığından değil, sevgisiz bırakılmışlığından... Sevgisiz kalmışlığından...

Kim ne verirse giyerdi, ne verse yerdi. Bir lokma bir hırka, geçinir giderdi. Herkesin derdini dinler, gerekeni gerektiği kadar derdi, herkesin gönlünü ederdi de: “Ne derdi var acaba?” demezdi kimse, o da derdini demezdi.

Hiç derdi yokmuş gibi, halinden memnunmuş gibi görünen bu dert babası, demek ki dert çeke çeke dert ustası olmuş da onun için dertlere derman bir hal almış zamanla.

O anlatmaya başladığında çit çıkmaz. Herkes kaş göz işaretiyle anlatır meramını, sustuğunda bir civıltı başlar, bitmek bilmez. Herkes birden konuşmaya, fısıldaşmaya başlar. Bir karmaşadır gider!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 423

Onur Bilge

0424 - BİR AŞK MEKTUBU

Onur BİLGE

Define'nin ağzı tavanlıdır. Biz daha çaylarımızı elimize alır almaz, bakarız ki o bitirmiş, boş bardağı tabağına koyuyordur. Ne çabuk içtiğine hayret ederiz. "Çiğneyecek miydim! " der bir de... Yine nasıl döktüyse kaynar çayı boğazına, kalktı içeriye gitti. Döndüğünde elinde çok eski, sararmış, kenarları yer yer yırtılmış birkaç dosya kâğıdı vardı. Yakın gözlükleri burnunun ucundaydı. Eliyle onları yerine yerleştirirken ünlü sandalyesine kuruldu, şöyle bir soluklandı ve:

"Size, çok beğeneceğiniz bir yazımı getirdim. Bu, Nesrin'e yazdığım adressiz pulsuz mektuplardan biridir. Bilmem sizler de sevdiklerinize böyle mektuplar yazdınız mı yazar mısınız... Yazacak olursanız, belki faydası dokunur." dedi.

Hayretler içindeydik! İlk defa bizimle bir mektup paylaşacaktı. Şaşırdık! Çünkü mektup, hele hele aşk mektubu ise, çok özel duyguların yazıldığı, sır gibi saklanması gereken yazılardandır. Ancak muhatabıyla paylaşılabilir.

"Okumamı ister misiniz, çocuklar? Yoksa..."

"Nasıl istemeyiz, dede! " "A! .. Sahiden okuyacak mısınız? " "Yaşa dede, yaşa! .."
"Dedem benim be! .." "Susun da dinleyelim! Oku dede, hadi! Lütfen oku! .."

Define bir süre daha, seslerin iyice kesilmesini bekledi ve küçük öksürüklerle boğazını temizledi. Sesinin kontrolünü sağladığından emin olmak için, birkaç sözcükle okumaya başlayacağından bahsetti. Hazır olduğundan emin olunca da en duygusal, en romantik şiir sesiyle okumaya başladı:

"Sevgili!

Senden ayrılalı ne kadar zaman geçti, ifade edemem. Her ne kadardıysa, onu binlerle çarp! O kadar uzun geldi ki bana, anlatamam!

Hal hatır soracak değilim, çünkü nasıl olsa bu mektup sana ulaşmayacak ve cevap yazamayacaksın. Ben sana içimdekileri anlatmak, deşarj olmak niyetindeyim. Aksi halde daha fazla dayanamayacağım! Zira kendime kötü bir şey yapmaktan korkmaya başladım.

Hatırlıyor musun, birlikte çıktığımız zamanları? Ne kadar mutluyduk! Dünya yansa umurumuzda değildi! Öyle değil mi?

Uzun yürüyüşlerimiz vardı bizim el ele. Girip çıkmadığımız hiçbir sokak kalmamıştı, İstanbul'da. Karış karış gezmıştik her yerini. Bütün muhallebici dükkânlarını bilirdik. Müdavimiydik çay bahçelerinin. Piknik alanlarını da epey bir parsellemiştik. Ya o yaz sıcağı altında yanan kumsallar, o serin kaldırımlı deniz kenarları...

Albümler dolusu siyah beyaz resim, hatırımda kalan kalmayan yüzlerce isim... Kare kare sen, kere kere ben... Kaç kere bensem, on katı sen... Kaç şarkı banaysa o kadar da sana... Hatırlıyor musun birlikte gittiğimiz tahta iskemleli yazlık sinemaları? Arkalarda oturup çekirdek çitlediğimiz, fısıldaşmamızdan mı çitirtimizden mi rahatsız olup yer değiştirenleri? Onlar çekip gidince daha da rahatlayarak biraz daha arttırışımızı rahatlığımızı, konuşmaktan ve çitlemekten yana...

Sen hep sağımda olurdun ve söyleyecek bir şarkı bulurdun mutlaka. Aslında senin yerin sol yanımdı. İyi bilirdin ama hep boş bırakırdın o yanıımı. Canımı isteseydin, düşünmeden verirdim. İlgıt ılgıt erirdim, Torosların karı gibi... Ağrıyan yerime yanağını yaslardın. İçlenir içlenir ağlardın arada bir. Ara da bir defacık sesini bari duyur! Şimdi hepten unutuldum mu yani ben?

Kalın kitaplar arasında kurutulan çiçekler vardır hani... Ansızın presleniverirler! Yavaş yavaş verirler özsularını, yavaş yavaş o güzelim renklerini, kara mürekkepli sararmış samanlı kâğıtlara... Neleri varsa verirler, canlılıktan, tazelikten, güzellikten yana... Kupkuru kalırlar. Kupkuru ve solgun, kalıplanmış... Oralara bırakılırlar ve unutulurlar. Kimbilir ne kadar zaman sonra, tesadüfen ele alındığında, o sayfalar şöyle bir çevrildiğinde ya da bir aralık veya tümsek fark edilerek: "Ne var bunun arasında?" diye bakıldığında ortaya çıkar ya... Anımsanmaya çalışılır ya neden ya da ne zaman oraya konduğu... Ya hatırlanır ya da hatırlanmaz ama eski değerinden eser kalmaz.

O kadar çok zaman geçmiş olur ki aradan! O kadar değişikliğe uğramış olur ya yapısı... Ne zaman o zamandır, yaşanması ne de o eski o... Zaman, her zaman aleyhte işlemektedir. Zaman herkesi ayrı ayrı işlemektedir.

İşte öyle kupkuru bıraktın beni, anılarımızın arasında... Hatıra defterlerinin yaprakları arasında kurutulan, sonra unutulan güller gibi... Yaprak yaprak dağıttın. İçtin özsuyumu, renklerimi emdin. Canlılık namına ne varsa üzerimden çıkarıp aldın. Zıpzırlak bıraktın ya beni, darmadağın... Çırılçıplak bıraktın ya duygularımı. Beni, anılarımızın arasında, yapayalnız... Kokusuz, renksiz, tatsız tuzsuz... Sana aç, aşkına susuz... Canın sağ olsun!

Kanım çekiliyor damarlarımdan! Dilim damağım kuruyor. Ruhum kuruyor! Başımda bir karasevda dolam dolam... Orman yangını gibi döne dolana her yeri sarmakta...

Tenhalarda nasıl ağladığımı bilemezsin! Silemezsin gözyaşlarımı, parmaklarının ucuyla. İşin olmaz artık senin bu Karadeniz çocuğuyla. Yapayalnız yanarım yangınım... Kahrına kahrederim. Kahrolurum kahrımdan! Issızlarda kaybolurum.

Beyaz elbiseli bir kızın poyrazla uçuşan eteklerinde bulurum seni... Seni bulduğumda da kendimi... Kendimi sende... Kendimi bende bulurum. Bir sen olurum bir ben olurum o esintide...

Kimbilir nerelerdesin şimdi. Kiminlesin, nasıl... Hangi sevilenin yahut sevilmeyenin ikliminde... Ben mi? Ben hep seninle... Hep seninle... Hep ama hep seninleyim. Dağ kovuklarında unutulmuş, parça parça karlar gibiyim... Orda burda kalmışım paramparça... Parça parça, yapayalnız... Sessiz sedasız dolanmakta, şurda burada pineklemekte, beklemekte, hep beklemekteyim ve erimekte... Erimekte ılgıt ılgıt... Sensizlikte azala azala... Sessizlikte çıldıra çıldıra... Çılgına döndüren sensizlikte sessiz sedasız... Sessizlikten deli divane...

Ağır çekim ölüyorum sensiz. Sessiz sedasız, sensiz... Vedasız...

Vedasız bir ayrılıkla duçar oldum bu belaya... Bakışlarından uzağa düştüğüm günden beri düşmekteyim. Düşükçe düşmekte... Üşüşmekte ne kadar vehim varsa üstüme... Gözlerinden uzakta delireceğim!

Nasıldı bakışların? Hani okşar gibi baktığın zamanlarda... Yavaş yavaş kaldırarak

kirpiklerini... Gözlerin yarı açık...

Nerdesin sevgili? Siluetini yakalamaya çalışırken telaşım engelliyor, hayalimde şekillenmeni. Yüzünü yerli yerine koyamıyorum tasavvurumda. Dağılan gül yaprakları gibi dağılıyor yüz hatların. Gözlerini anımsayamıyorum. Bakışlarını yakalayamıyorum. Yaklaştıkça kaçıyorsun, alaimisema gibi...

Renklerin mi solmuş, kuruyan yapraklar gibi... Beynim mi durmuş? Duyularım mı kurumuş? Hayalimde bile oluşmuyorsun.

Ben seni çok ama çok özledim sevgili. Çok ama çok... Seni, sesini... Sesini fısıll fısıll... Gülüşünü çağıl çağıl... Kahkahalarını, hem de nasıl! .. Sağımdaki sıcaklığını... Berrak sesinle söylediğin şarkıları özledim. Durmaksızın konuşmanı... Anlatmanı, anlatmanı...

Ah bu sessizlik... Sessizlik, kimsesizlik... Hele sensizlik, sensizlik...

Hastane önünde, eli çenesinde düşüncelere dalan, orada öylece, taş olup çakılı kalan adam gibiyim Toroslar'ın kovuklarında...

Torosların kovuklarında unutulmuş... Sevgisizlikten buz tutmuş... Ilgıt ilgıt erimekte... Eriyip gitmekte...

Sensizlikte sessiz sedasız...

Sessiz sessiz...

Vedasız..."

Onur BİLGE
BİR BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0424

Onur Bilge

0425 - HAYAL ETMEK

Onur BİLGE

Dede, o eski aşk mektubunu titreyen ellerle, buğulu gözlerle mi yazmıştı acaba? Baştan sona titrek bir sesle, titreyen elleriyle tir tir titreterek okumuş, yavaş yavaş toparlayıp düzeltmiş, katlayıp önüne, piposunun yanına koymuştu.

Vakit ikindiydi. Akşama az vardı. Dedenin vaktine benziyordu. Güneş batmaya yakın... Acaba nasıl bir ortamda, ne zaman kaleme almıştı bu mektubu? O zamana neler şahit olmuştu? Merak bu ya! Belki merak edilecek çok daha önemli şeyler var, hem de çok ama ben o ortamı merak ettim. Sormasam çatlayacaktım!

"Dedeciğim. Harika bir mektup olmuş bu! Ne kadar beğendim, bilemezsin! Sadece sana, bende de mektup yazma arzusu uyandırdığını söylesem, belki kâfi gelir, beni ne kadar etkilediğinin ifadesi olarak. Ancak ben bir şeyi çok merak ettim! "

"Neyi merak ettin yine? "

"Şeyi.. Hani bu mektubu yazmak içinden geldi ya... O zaman nasıl bir ruh hali içindeydin? Ne oldu, nasıl oldu da bu satırlar döküldü kaleminin ucundan? Böyle bir mektup yazabilmek için adeta transa geçmek gerekir. Hayal dünyasına dalmak ve orada kaybolmak... Kendinden geçmek, aşk olmak... Hasret olmak, bir baştan bir başa... Onu anlatabilir misin, rica etsem? Yani seni yazmaya sevk eden neydi? Bir olay olmalıydı ki bütün bu duyguların patlama ve fişkırmaya noktasına gelmeliydi. Durduk yerden: "Ben bir mektup yazsam! " diye eline kalemi kâğıdı alıp yazmamışsındır mutlaka. Değil mi? Ya bir olay vardır öncesinde, ya ağzına kadar dolmak, taştı taşacak hale gelmek... Bilmem anlatabildim mi? Bir de dedeciğim, bu derin duyguların nasıl bir ortamda yazıldığını merak ediyorum. Nerdeydin? Nasıl bir ruh hali içinde? Nasıl bir zamanda? Çok mu sordum, dede? Affet! Fakat cevapsız bırakma beni, olur mu? "

"Sen ne yaman kızsın yahu! Başka işin yok mu senin? Tövbe tövbe! .. Okuduğuma dua edeceğine, imini cimini soruyorsun! Meraklı gördüm, gördüm de senin gibisini görmedim! Şuna bak yahu! Neleri merak ediyor! "

Orçun başta olmak üzere bütün masadakiler birkaç cümleyle beni desteklediler. Onlar da benim gibi merak ettiklerini, ille de ille öğrenmek istediklerini belirttiler. Hatta Neşe:

"Dedeciğim, sen okurken ben seni bir masa başında, şinanay ışığında, dolma kalem elinde, bu kâğıtlar kar beyaz bir halde önünde, sol elini şakağına dayamış, öylece, gözyaşlarıyla, özene bezene yazdığını hayal ettim. Soba çıtır çıtır yanıyordu. Pencere camının aralıklarından esen rüzgâr, perdeyi hafif hafif kıpırdatmakta, ayaklarında içleri tüylü terlikler, dizlerin üşümekte, ellerin, özellikle parmak uçların ve burnunun ucu buz gibi olmuş durumda yazdığını düşündüm. Arada bir sol elinle yanağından akan yaşları siliyor, kâğıda düşerek mürekkebi dağıtmaması için özen gösteriyordun." dedi.

"Daha başka... Daha başka neler hayal ettin, küçük hanım? Keyif oldun o halimden, değil mi? Başkalarının acıları bazılarına haz kaynağı olurmuş. Demek beni öyle hayal ettin! Ya siz? Ya siz nasıl hayal ettiniz? Haydi bir anlatın bakalım! Ben de bunu merak ettim! Sen Orçun? Nasıl hayal ettin o zamanı? "

"Ben çok meraklı değilim. O konuda Semiray'a çırak bile olamam dedeciğim ama ister istemez o mektup, beni de bir yerlere götürdü. Bilmem nasıl anlatsam! "

"Anlat anlat! Çekinme! Oldu olacak, kırıldı nacak! .. Bir de senden dinleyelim! Enteresan tablolar... Film parçaları... İnsan beyni nasıl bir tasavvur gücüne malik! Boyuna işliyor, arkadaş! Biri bir şey anlatıyor, o anda o da sanki oradaymış gibi hayal ediyor. Bir yer buluyor, bir sahne yapıveriyor, bir zaman tahayyül ediyor, başlıyor hayal âleminde seyretmeye... Sözlere film çekiyor. Bende de olurdu böyle şeyler, çocuklar. Sinemada olmasına gerek kalmazdı, zaten hayal eden etmiş, çeken çekmiş, gözler önüne sermişti. Bize bir şey bırakmamıştı da radyo öyle değildi. Sadece ses, müzik ve efektler vardı. Onlara göre kafamızda hayaller canlanırdı. Beynimizin içine bir sinema perdesi yerleştirilmiş gibi, kendimiz tahayyül eder, kendimiz seyrederdik. Ne büyük bir haz alırdık! ..

'Tütün Zamanı' diye hani neydi o avukatın adı, bilmem biliyor musunuz, işte o avukatın yazdığı, Arkası Yarın programı için radyoya uyarlanan bir roman vardı."

"Necati CUMALI, dedeciğim. Tütün Zamanı, onun başyapıtı! Zeliş vardı, on altı on yedi yaşlarında... Ben de dinledim onu. Günde yirmi dakikalık bir programdı. Nasıl merakla beklerdik, ailecek! Hatta mahallecek! Kabul günlerinde bile oradaki olaylardan bahsedilirdi. Cemal vardı. Kızın sevgilisi... Hani kaçtılar beraber! Sonra olaylar olaylar..." dedim.

"Yaşa kız Semiray, sen! Maşallah hafızana! .. Öyleydi ya... Zeliş'le Cemal vardı. Hayalimde canlandırırdım o mahalli, o âşıkları... Gizli gizli buluşurlardı tütün tarlalarında... Uçsuz bucaksız tarlalar gelirdi gözümün önüne, güneş yanığı bir köylü kızı... Gözleri çayır güneşe dayanamayan, sakınıp duran... Cemal... Yeni yetme delikanlı! Ne cesaret, değil mi! .. Al sen kaçır kız! Tut elinden, götür! .. Ben yapamadım! Ah, akılsız kafam! .. Adam olmam ben ya! Olamadım ya zaten! "

"Onun kitabını da aldım ben. Okudum. Şöyle içime sindire sindire... Öyle güzel yazılmış ki! .. Kurgusu, örgüsü... Çavlan gibi akmaktaydı olaylar... İki kitapçı, iki üç kırtasiyeci vardı o zamanlar Antalya'da. Kolay olmadı, o romana ulaşmak. Bursa'da her şey elimizin altında..."

"Semiray! Eskilerden bahsetmek güzel hoş da... Konuyu dağıtmayalım! Bir de Orçun anlatsın bakalım neler tahayyül ettirmiş bizim mektup yakışıklıya! Orçun! Haydi! .."

"Tamam dedeciğim, anlatacağım ama kızmak yok! Hayal bu ya! Benim suçum yok! Yalan da söyleyecek değilim. Nasıl düşlediysen öylece anlatacağım."

"Tamam, oğlum yahu! Ne düşündürdüyse kabulüm! Kızmak falan yok! "

"O gün işten yorgun bir halde çıktın. Lokantayı yirmi dört gibi kapatıyordun. Vakit gece yarısıydı. Evine dönecektin. Ayakların geri geri gidiyordu. Buz baltasıyla karşılaşmayı ya da yalnızlığa koşmayı hiç de istemiyordun. Evde seni bekleyen iç açıcı bir şeyler yoktu. Tam o sırada, kol kola bir çift gördün. Karşıdan geliyorlardı. Gece karanlığında birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Ilık bir bahar gecesiydi Antalya'nın. Bahçelerden çiçek kokuları, bazı mekânlardan da içki kokuları geliyordu. Onlar da alaca karanlık bir ortama kadar geldiler. Gülüşerek yanından geçip gittiler. Kadının parfüm kokusu karıştı havaya. Bir süreliğine duydun. Çiçek ve meyve kokusu karışımıydı. O koku seni bir anda İstanbul'a götürüverdi. Sevgiline..."

Ayakların ileriye gitmek istemedi. Oralarda kalmak, bir meyhanenin kalabalığına karışarak kafa dağıtmak istedin. Geri döndün. Meyhanenin birinden fasıl sesleri

geliyordu. Sazlı sözlü bir yer değildi. Biraz kıyıda köşede kalmış, işlek fakat ucuz bir yerdi. Harcâlem... Plak çalıyorlardı. Çünkü gelirken de işitmiştin o şarkıyı ama sonunu... Tekrar koymuş olmalıydılar. Baştan dinliyorlardı. İşte önüne ilk gelen, en yakın dükkâna dalıverdin.

Hiç de plânlamamıştın. Ayakların götürdü seni oraya. Adeta sürüklendin. Bir şeyler sipariş ettin. Mutlaka şarap istedin. Hani o pahalılarından... Sence enfes bir marka... Artık dere kavaklı mıydı, neydi? Bir süre demlendin, iyice. Sonra eşlik etmeye başladın milletle beraber şarkılara... Of anam of! .. Sonra da efkârlandın. Bir kalem bir kâğıt arandın. Çevreye sordun. Kimsede yok. Kalem uzattı sarhoşun biri... Ucu küt bir kurşunkalem... Mutlaka esnaftandı. Veresiye defteri tutan bakkal falan... Kimsede kâğıt yoktu. Ne arasın! Okula mı gidiyorlar, kafa çekmeye gidiyorlar. Garsonu sıkıştırdın.

"Kâğıt yok bey amca! " dediye de sen ısrar ettin. O da gitti, patatesleri boşalttı, içi topraklı kesekâğıdını getirdi koydu önüne! İster yaz, ister yazma! Sen de: "Tamam yahu! Kâğıt olsun da... Dilekçe mi yazacağız! Şunun şurasında bir iç dökeceğiz! " dedin. Yarısını duydu, yarısını duymadı. Arkasını döndüğü gibi uzaklaştı zaten. Sana daha fazla yakalanmak istemediği her halinden belliydi. Hiç de umurunda değildi senin için de dışın da onun! Sen de öyle ettin işte. Hemen oracıkta içini dışına çevirdin! Sonra evirdin çevirdin o yırtıp açtığın, ikiye ayırdığın, içini dışını bir güzel yazıp doldurduğun kesekâğıdının parçalarını, okudun okudun... Sonra da katlayıp, Açık mavi Frenk gömleğinin sağ cebine, tam yüreğinin üstüne koydun. Düşürmemek için şöyle bir yokladın. İç rahatlığıyla masadan kalktın, giderken kalemin sahibini aradın. O çoktan toz olmuştu oralardan. Kalem derdinde değildi. O verdiği anda unutmuştu onu zaten. Elinde kalakaldı. Garsonu aradın. Dışarıya çıkmıştı. Kapının önünde rastladın. Bir kediyi kovuyor, tekmeler savuruyor gibi yapıyor, acayip sesler çıkarıyordu. Eline tutuşturdu. O adama vermesini söyledin, bir daha görürse... Senden gittiğine sevindin. Haramdı neticede... İçtiğinin haram mı helal mi olduğuna bakmazdın da yarım kurşunkalem hesabını tutardın! "

"Bana bak, Orçun! Almayayım ayağımın altına ha! .. Çizmeyi aşma! .."

"O öyle değil, dede! 'Çizmeden yukarıya çıkma! ' Nerden çıkmışsa bu değim de..." dedi İşil, kırılarak ve sırıtarak.

"Onu unutma, kızım! Bana hatırlat da sana nerden geldiğini anlatayım, daha sonra. Radyodan dinlemiştim onun hikâyesini." dedi, dede. "Oğlum, senin de amma da geniş muhayyilen varmış ha! Az daha öyle olduğuna ben dahi inanacaktım! Olayı yaşamamış, doğrusunu bilmiyor olsaydım, "Yüzde yüz böyle olmuştur! " derdim! Aşk olsun sana! .."

"Sen sordun ben de dedim. Böyle hayal ettim ne yalan söyleyeyim! Hem, benim sana yalan borcum mu var! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0425

Onur Bilge

0426 - DUYGU

Onur BİLGE

Antalya... Akdeniz'in kıyısında, Torosların iki kabuğu arasında bir inci.. Dünya şehirleri arasında birinci! Antalya ovası, ovaların en âlâsı! Berrak akarsularla yeşerdikçe yeşeren ormanları, bereketlendikçe bereketlenen tarlalarıyla, seralarıyla eşsiz narenciye bahçeleriyle meyve, sebze ve çiçek kenti...

Necmettin bir İstanbul çocuğu... Tip itibarıyla halis muhlis Karadeniz uşağı... Denize, suya, ovaya doğaya hasret değil ama yâre hasret! Sevgili sılada. İstanbul'da... Tek iletişim yolu mektuplaşma... Onun da imkânsızlaştığı bir durumda hepten elleri kolları bağlanmış bir vaziyette... Tamamen çıkmazda...

İstanbulu gurbette. Gurbetin neresi olduğu karşı tarafça gayet iyi bilinmekte ve o adrese, kardeşe hitaben mektuplar gelmekte... Telefon denen bir şey de var. Her gün kullanılmakta ama olmaz ama yasak ama gurur hatta kin ve nefret...

Sanki ev, ev değil, cezaevi... Ne kadar bilinse de açık adresi, açık açık haber gelmez, gelemez! Muhatabına gelir, onca okunarak sansürden geçirilir, sakıncası yoksa gösterilir, aksi halde iç edilir, hiç edilir.

Yol uzak, ayrılık tuzak! Yakalanmışlar bir kere... Ne bir yere gidebilir ikisi de, ne de haberleşebilirler! Orada bir nöbetçi, burada bir bekçi... Birer püsküllü bela başlarında... Ne ileri ne geri... Çakılıp kalmışlar, elleriyle kurdukları tuzaklara! Tuzaklardan tuzaklara gidebilirler ancak... Uzaklara gidemezler.

Ulaşamazlar onlar artık, ulaşılmaz yerlerdeler. Kavuşamazlar da... O defter, çoktan kapanmış! Bir daha açılmamacasına hem de... Önce kızın, sonra da delikanlının önüne nikâh defterleri açıldıktan sonra hangi kapı açılır onlara artık, kabir kapısından başka!

İçinde ayrılıklar, hasretler, kinler, nefretler, daha neler neler olsa da aşk, yeryüzündeki en güzel en harika duygu! Bin kere bin pişmanlık duyulsa da tövbe etmek imkânsız aşka! Bu çok yüzlü çok köşeli, bazen kederli bazen neşeli his, hisler içinde bambaşka! Anlatılır gibi değil! ..

Kısa bir sessizlikten sonra Define, İhsan'a baktı. O, o sırada, sol tarafına yaklaşan Ahmet'e bir şeyler fısıldıyordu. Pipoşuyla mektubunu biraz ileriye kaktırdı. Masanın üstüne dirseklerini dayadı ve:

"E, İhsan! Sen neler hayal ettin ben mektubu okurken? Anlat bakalım da bir de senden dinleyelim!" dedi.

"Ne düşüneceğim, dede! Hiçbir zaman böyle bir mektup yazamayacağımı... Sevgilim de yok ama sevdiğim var. Belki bi zaman sonra sevgilim olur. Fakat ben ona böyle bir mektup yazamam. Elimden gelmez. Beceremem. İki satır yazı yazamam."

"Yazabilseydin, sevdiğin kız şimdiye kadar çoktan sevgilin olurdu!"

"Sen okurken ben de onu düşündüm, dede. Kendime kızdım ama kabiliyet meselesi... Herkese has bir meziyet değil ki!"

"Neler canlandı gözünün önünde? Ya da ben hangi halet-i ruhiye içinde yazmışımdır onu? Nasıl bir şey sebep olmuştur?"

"Bilmem ki dede! Günlerden pazarmış. Sen evdeymişin, picamalarınla... Böle bi ikinci vakti... Hanımla ağız dalaşı yaparken tutuşmuşunuzdur kavgaya! Sonra kafan bozulmuştur! İki tane patlatmışındır! Kadıncağız başlamıştır ağlamaya! .."

"İşte İhsan bu, çocuklar! İşte İhsan bu! .. Şimdi anlıyor musunuz, kızın bunu neden fark etmek istememesinin esbab-ı mucibesini? "

"O gitmiştir yüzünü kapata kapata banyoya ya da yatak odasına kapanmaya. Sen de kalkıp gitmişindir peşinden. "Tamam, ağlama artık! Sus! Komşular duyacak! Zaten rezil olduk millete! " diye... Bakmışındır hüngür hüngür hüngürdüyor... İyice koyvermiş kendini! Duracağı susacağı yok! .. Giyinmişindir, alıp başını gitmişindir, bi yerlere. Ne bileyim, bi parka falan..."

"Duygusuz şey, sen de! .. Kadına el kalkar mı! .. Çocuklarımin anası... Peşime takılmış, ta Antalyalara kadar gelmiş! Ailesini oralarda bırakmış. Bir düşünsene! Laf mı yani senin bu dediğin şimdi? " İhsan'ın da duracağı yoktu. Gırgır, onun arayıp da bulamadığıdır! Fırsat bu fırsat! Pis piş sırtarak devam etti kaldığı yerden. İlle de ille bitirmek istediği, masanın üstüne doğru eğilmesinden, anlatımını el kol hareketleriyle desteklemesinden belliydi. Atılırcasına sözünü tamamlamaya koyuldu:

"Oralarda bi çay bahçesinde falan oturmuşundur. Bi de çay söylemişindir kendine. Şöyle tavşankanı! Çıkarmışındır sırtından yün hırkanı... Koymuşundur sandalyenin arkalığine! Dönmüşündür kalabalığa arkası, çıkarmışındır pantolonunun arka cebinde taşıdığı bloknotunla ağulu kalemini... Oturmuşundur, başlamışındır döşenmeye... Aranız açıldı ya hepten... Yalnız hissettin tabi kendini... Al eline kalemi, yaz başına geleni, hesabı..."

"Ağılı kalemmiş! 'Sabit kalem' de bari... "Kopya kalemi de! " Ben muhasebeci miyim oğlum, sabit kalem kullanacak! Madem atıyorsun, bari destekli at! "

"Ne oğlan parkıydı o dede? "

"Karaloğlu Parkı... Hissettiklerine bakın! Hissiz herif, ne olacak! .."

"İşte o parka gitmişindir, diye düşündüm. Hani anlatırdın ya... Parkın içinde gazinolar, bahçelere atılmış masalar, sandalyeler... Çevrede çeşitli çiçekler... Çimenler arasında renk renk güller, sümbüller... Palmiye ağaçlarının altında, denize karşı kurulmalar... Gelsin çaylar, gitsin kahveler..."

"İşte, bu çocuk da böyle bir âlem! Oğlum, sen daha çok yalnız kalırsın, böyle gidersen! Ne zaman büyüyeceksin sen yahu! Biraz kitap bari oku! Oku da ufkun açılsın! " dedi, dede. Sonra bize bakarak devam etti: "Dersleri de zayıf değil mi bunun? Mahir'le aynı odada kalıyorlar. O bari ilgilense... Yazık annesine babasına... O kadar da dökünüyorlar, bunun okuması için! Vah ki vah! .."

"İhsan nerde, romantizm nerde, dede! O anlamaz öyle şeylerden. Derslerle de arası yok! Bütün gün akşama kadar işi gücü gırgır şamata! .." dedi, tebessümle Ahmet. "Az önce bana da sataşmaya başladı da ufaktan... Ben uymadım. Konu çok güzel olduğundan pürdikkat dinlemeyi yeğledim. Yoksa yine güreşmeye başlayacaktık, buralarda! "

"Sen ne düşündün, bahsettiğimiz konuda, Ahmet? Bir de sen anlat, hele! Biraz otur oğlum yahu! Hep ayaktasın! "

"Ama müşteriler..."

"Duygu bakar. Neşe de bakar. Gel şöyle, bu tarafa! Otur! Hah! .. Anlat bakalım! "

"Ben, Duygu'yu düşündüm, dede. Zaten hiç aklımdan çıkmıyor ki! Sanki onunla ayrılmışız da ben ona yazıyormuşum gibi geldi. Düşünmek bile istemiyorum! Allah korusun! .. İnşallah hiç mi hiç ayrılmayalım, biz! Çok hüznümlendim! Gözlerim doldu, Az kalsın ağlayacaktım! O sırada kulak kesilmişim ama bir taraftan tezgâhın üstündekileri kaldırıyor, bardakları falan raflara yerleştiriyordum, bir taraftan da servis yapıyordum. Buna rağmen bir kelimesini bile kaçırmamaya çalıştım! Çok güzel yazmışsın dede yani! Nasıl desem... Neyse... Anlatayım:

Bir nedenle Duygu'yla aramız açılmış. Yüzüğü falan atmış, çekip gitmiş! Burada yalnız kalmışım. Ne geri dönme ümidi, ne evlilik... Kahrımdan ölecek raddeye gelmişim! Bir gece el ayak çekildiğinde büzülmüşüm Virane'nin bir köşesine... Kendi kendime söylenmekteyim... İki gözüm iki çeşme... Senin yazdığın kadarıyla da kalmamış. Sabah da olmuş, ben de olmuşum! Gün ağarınca, arkadaşlar birer ikişer kalkıp aşağıya gelinceye kadar buralarda ağlayıp sızlamışım! .. Sonra kimseye belli etmemek için silmişim gözyaşlarımı, yakmışım çayın altını! "

"Duygu! Bak, Ahmet ne dedi! Ayrılırsanız, sen terk eder gidermişsin. Bu demek ki, o seni asla terk etmez, edemez! Gider misin kız? "

"Biz muâciriz, dede! Biz sevdik mi tam severiz! Asla terk etmeyiz sevdiğimizi! Artıkın ölünceye kadar epten böyle gider bizim aşkımız. Anca beraber, kanca beraber! .. Ne olursa olsun, ayrılmayız! "

"Sana neler düşündürdü mektup, Duygu? Anlatmak ister misin, kızım? "

"İsterim ya dede. Ben imrendim ona şimdiki! Yani bu mektuptaki laflar bana söylenseydi, diye düşündüm. Acaba Âmet beni bu kadar seviyor mudur? Atta sordum kendisine de. "Sever misin beni bu kadar, Âmet? " diye. O da dedi: "Daha da fazla severim! " Ne diyelim? Zor! .. Ayrılmak çok fena! Âmet beni dilim dilim kesse, sucuk keser gibi, tost basar gibi iki taşın arasında ezse, gene de ayrılığı aklımın ucundan bile geçirmem! O kadar severken nasıl dayandın be dede? Evliya sabrı varmış sende! Ayde ayrılışı! Beni çağırırlar! "

"Her şeyi öylece bırakır koşar giderdim, Duygu'ya ben olsam! Ne olursa olsun! .. Hapsetseler kaçırdım! Zincirlere vursalar, kırardım! Prangaları parçalardım, dede! Yapamazsam da çırpınırken paralanırken ölür giderdim! .. Benim tek derdim, Duygu'dur. Tek dermanım da Duygu! "

"Zaten başıma ne geldiyse duygudan geldi, evlat! Ah o duygu! Ah o duygu! .."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0426

Onur Bilge

0427 - YILDIZLAR

Onur BİLGE

"Bir masal anlatayım mı size? " diye sordu Define, sandalyesinin arkasına yaslanarak.

Hava kararmış, yıldızlar yerlerini almıştı. Zaman, alıp başını gitmiş, akşam yemeği vakti gelmiş, geçmek üzereydi. Ben çok acıkmıştım, yanımdakiler de öyleydi mutlaka ama sohbet, baldan tatlıydı. En güzel yemeklerden daha iştah açıcı ve leziz... En mükellef ziyafet sofrasından daha ihtişamlı, her yemekten doyurucu... Evlerimize, yerlerimize geç kalacaktık, yemeğe beklerlerdi ama hiçbirimiz yerimizden kıpırdamadık.

"Çok geç kaldık ama olsun, dinleriz tabi, anlat! " "Oldu olacak, kırıldı nacak! " "Pilavdan dönenin kaşığı kırılсын! " "Merakta kalacağımıza, geç kalalım, dede! .." gibi sözler söylendi. Tıp oyunundaki gibi olduğumuz yerde, olduğumuz halde kaldık. Heykel gibi... Put kesildik! O, başladı ballandıra ballandıra anlatmaya...

"Arada bir gökyüzü çeker ya insanı! Laciverdinde koca koca yıldızlar... Hele bir de dolunay varsa... Bir gece ben de dar attım kendimi arka balkona! Sıcak fena bastı! Neresi serin esiyorsa oraya... Ay, nerde sohbete dalmıştı, hangi yıldızla, bilmem. Diğerleri göz kırptı bana. Ne kadar uzaktılar ve ne kadar da yakın! Nesrin gibiydiler. Hem can dostlara benziyorlardı hem de can düşmanlarına!

Yıldızlar kadar uzaktı bana. Antalya'nın yaz akşamlarında yıldızlar, çardaklardan sarkan üzüm salkımları kadar yakınmışlar gibi gelirdi. Yere doğru eğilen, el uzatınca değilen... Oysa akıl almaz mesafeler vardı arada... Ben burada, onlar orada... Masalarda bile olamazdı. Onlar hep göklerde kalırlardı, ışıltılarıyla akılları başlardan alırlardı! Hep o şaşaa içinde, hep öyle mağrur ve bir o kadar da ulaşılmaz olurlardı. Ancak yerden hayran hayran seyredilirlerdi. Her akşamüstü birer birer gelirler, sabahın ilk ışıklarıyla, geldikleri gibi sessiz sedasız ve de vedasız, usulca çekilip giderlerdi.

Ne kadar uzak ve ne kadar yakındılar, o gece de! Elimi uzatsam birer birer toplayacaktım sanki! Nasıl da can alıcıydı şavkları! Aşkları nasıldı acaba? Bizim aşkımıza benzer miydi? Onlar da bir süreliğine birlikte gezer tozar, sonra oyun bozar, uzaklaşıp gider, gözlerde yiterler miydi? Yani bizim gibi... Yani onun gibi... Daha cazip birini fark edince, öncekinin yörüngesinden çıkar, onun yörüngesine girerler miydi? Onlar da ayran gönüllü müydüler?

Hayran hayran seyredirdim, kollarımda dans ederken onu. Ellerim ellerindeyken merkezde yalnız ben vardım. O benim dünyamdı ve güneş kadar çekiciydim, onun kadar kararlı, sabit... Ancak kendi etrafımda dönüyordum, gözlerine bakarak. O hiç çıkmayacak gibiydi cazibe alanımdan. Öyle sıkı tutuyordun ki ellerimden! Ne kadar savrulsa da kopacak gibi değildi. Kızıl saçlarını savuruyordu rüzgârında... Geriye ve soluna doğru dalgalanarak uçuşuyorlardı... O sağına doğru dönüyordu, herkese inat! Etekleri de savruluyordu, ara sıra ayaklarına dolanıyordu. O kadar dönüyordu ki sonunda yoruldu, beni de yordu. O, şarkılar söyleyerek benimle oynuyordu.

Her genç kız gibi onun da hayalleri vardı. Hayalleri yıldızlar kadardı. Onlar kadar uzakta ve onlar kadar çok... Yıldızların en parlağını arıyordu gözleri. Benim gibi ayağı takılınca kayan bir yıldız değil... En önce doğacak ve en son yok olacak olan... Öyle küçük kırpışık gözlerle karanlıkta göz kırpan cinsinden değil, üflesen sönecek kabilinden... Yakıtı hiç bitmeyecekmiş gibi olan, film yıldızları gibi göz alıcı, akıl alıcı olan...

Genç kızların gözlerini kamaştıran jönler değildir aslında... Yakışıklılık, iyi bir karaktere

sahip olmak, evinin yolunu bilmek falan palavra... Onların akıllarını başlarından alan paradır, para... Para, sihirli anahtardır. Her kapıyı açan altın anahtar... Maymuncuk... Para, tersinden yazılan Arap'tır. Ona sahip olamayanın hali haraptır!

Büyücü dervişin Alaaddin adlı oğlunun, çıkarları için maddi güç elde etme amacıyla her yola başvurması sonucunda elde ettiği metadır. Güya iyi niyetli, gayretli ve acardır. Babası onu bu iş dünyası denen ürkütücü mağaraya sokmuş, o büyülü lambayı arayıp bulmasını, ona sahip olmasını istemiş. Aslında amacı, onu kullanarak kazancını birkaç misli katlamakmış.

Alaaddin, karşısına çıkan bütün güçlülere sırf babası önerdi ve özendirdi diye olanca gücüyle göğüs germiş, sonunda o tılsımlı lambayı bulup, ele geçirince muradına ermiş! Bakmış ki o sihirli lamba çok kirli, paslı... Helal para temiz olur da... Mutlaka o kirli para... "Şöyle bir sileyim, temizleyeyim, paklayayım!" demiş. Kara para aklama, aklama ve saklama yöntemleri vardır, bazıları bunları iyi bilir.

Almış eline nemli bir bez parçası, başlamış silmeye... Sildikçe temizlenmiş, temizlendikçe parlamış, sonra bir anda parlamış ve içinden bir cin çıkıvermiş! .. Alaaddin'in de aklı başından çıkıvermiş! ..

Aman Allah'ım! Bir Arap! Hem de öyle böyle değil, dev gibi bir yaratık! Bir dudağı yerde, bir dudağı gökte! .. İnci gibi dişleri var ağzında, bir de kıpkırmızı dili... Dişlerinin her biri Alaaddin kadar, dili dil değil de sanki fırıncı küreği... Olmasın mı! Paranın dili öyledir. Kocamandır, çok laf yapar, her yere yeter! Bıçkıdır! Sözü geçkindir. Hiç kimsenin konuşamayacağı yerde konuşur! Bülbül gibi şakır! Hem de şıkır şıkır...

Alaaddin'in küt küt atmaya başlamış yüreği... Akşama fincan böreği... Yok, o öyle değildi. O ninnilerdeydi. Alaaddin yerdeydi, cini göklerdeydi. "Dile benden ne dilersen!" diyordu, o kıpkırmızı dili.

Benim gibi bir de gariban varmış. Emeğiyle geçinen biri... Lambanın peşinde falan değilmiş, bir yıldızın peşindeymiş ki o akşamları en erken doğduğu için Akşam Yıldızı, sabahları en geç kaybolduğu için de Sabah Yıldızı olarak anılıyormuş. Rapunzel gibi upuzun, fakat kıpkızıl saçlara sahipmiş. Milyonda bir rastlanan beyaz tenli, kızıl saçlı kizlardan olduğu için ona Kızıl Afet de deniyormuş. Ay gibi parlayan yüzüyle, daha akşam olmadan penceresine çıkar, dışarıya döktüğü saçlarını altın tarakla taramaya başlarmış. Bu arada gözlerini ufka diker, beyaz atlı şehzadeyi beklemiş. Beyaz atı yokmuş, bir bisikleti bile yokmuş ama "O şehzade ben olmalıyım!" demiş, dokuma ustasının biri. "O şanslı ben olmalıyım! .."

Ne kadar uğraşmış ona ulaşmak için! Ne yollar denemiş! Nihayet bir yolunu bulup o güzelim kızıl saçların ucunu eline geçirmeyi başarmış, ona tırmanarak gökyüzüne çıkmış. Artık her akşam o kızıl sarmaşık merdivene tırmanarak Akşam Yıldızı'na ulaşıyor, sabahlara kadar onunla beraber kalıyormuş. Her seferinde de sabaha karşı: "Hoşçakal, Sabah Yıldızı! Akşama doğru, yine aynı yerde beni bekle! Mutlaka geleceğim!" diyerek veda edecekken, daha gün ışımadan kendisini gerçeğin ortasında, yatağının içinde buluyormuş.

Köpekler uluyormuş gecelerde. Sabahlara kadar, köpekler... Köpekler, uğursuzlukları hissederler, haber verirler. Onlar, bizim gözlerimizle göremediğimiz şeyleri de görebilirler. Bilirler farklı varlıkların sinsice yaklaşmakta olduklarını, pusuya yatıp öylece kalmakta olduklarını...

O yıldız öyle muhteşem bir güzelliğe sahipmiş ki Sabah Yıldızı değil, adeta Saba Melikesi'ymiş! Alaaddin, sihirli lambanın cinine emretmiş:

"Bana Saba Melikesi'ni getir! "

"Emret sahip! " demiş, cin. "Emret! .. Sana onu anında getireceğim! Hem de tahtıyla beraber! "

Bir gece bir haber gelmiş, dokumacı gence. Kısık bir sesle... Kesik kesik, hece hece... Kötü mü kötü bir haber...

Bu devirde, parası olan, Sultan... Parası olan Sultan Süleyman! Para Arap... Tersine döndürünce. Tersine döndürür dünyayı, elinin tersiyle...

Melike, gelinliğinin eteklerini toplayarak çıkmış o huzura. Güneş'ini unutuvermiş. O taparcasına sevdiğini söylediği güneşini... Bir anda çıkıvermiş o huzura! Bir anda huzura ermiş!

"Eteklerini toplamana gerek yok ki! Su değil, ayaklarının altındaki... Ayaklarının altına serdiğim, benim uçsuz bucaksız servetim! " demiş Sultan Süleyman.

O saraydaki ihtişam, onlarınkinde yokmuş. Gözleri kamaşmış Melike'nin. Bir anda unutmuş, güneşin ışığını, sıcaklığını... Aklını almış Sultan Süleyman'ın muhteşem sarayı! O anda çıkıvermiş güneş sisteminden. Koparıvermiş kendisini o yörüngeden, onun yörüngesine girivermiş.

Köpekler ulumuş uzun geceler boyu... Köpekler... Köpekler kapıları bekler. Geceleri bekler köpekler. Uğursuzlukları fark ederler. Adım adım yaklaşan kötü niyetli kişileri sezerler, haber verirler. Gözlerin göremediği varlıkları görürler. Cinleri de görürler, acı acı uluyarak haber verirler.

Sultan değiştirmiş Sabah Yıldızı'nın adını. Saba Melikesi yerine Yasemin demiş. Ne istediye almış, ne dilediyse yerine getirmiş. Altınlar gümüşler, göz kamaştırıcı mücevherler armağan etmiş. O kadar çok hediye almış ki artık ne alacağını bilemez olmuş. Onlar da sıradanlaşmışlar kolayca ulaşıncaya. Değerlerini kaybetmişler. Çünkü elini uzatmadan avucuna konuveriyorlarmuş.

Yasemin, yani Nesrin, her istediğini bulabiliyormuş onda ama aşkı bulamıyormuş. O yoğun sevgiyi... O güzel sözleri, şiirleri bulamıyormuş. Güneşinin enerjisini, ışığını, ısını... O parlaklığı aramış, boşuna sarayın dehlizlerinde... Hazinelelerinde o güzelim sözleri, şiirleri... Asla bulamayacağını bile bile... Güneşini aramış yeldir yepelek... Asla ulaşamayacağını bile bile...

Çünkü artık ne o Sabah Yıldızı'ymış ne de taparcasına sevdiği güneş, o eski güneş...

O artık Yasemin'miş. Melike'm falan değil...

Paraya kul köle, başkasına eş...

Kalles! .."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0427

Onur Bilge

0428 - GECELİK

Onur BİLGE

Define, son sözcüğünü dedi ve hemen toz olmamızı söyledi. İtiraz temyiz kabul etmiyordu. Çok ısrar ettik, sohbete devam etmek için. Yakınlarımızı daha fazla bekletmememizi, bunun hiç de iyi bir şey olmayacağını, kendimize yapılmasını istemediğimiz şeyleri başkalarına yapmamız gerektiğini tekrarladı. Bütün bunları biliyorduk, biliyorduk da onu hiç bu kıvama getirip, söyletmemiştik. Elimize bir fırsat geçmişti. Sonuna kadar değerlendirmek istiyorduk.

"Madem çok istiyorsunuz, o zaman yakınlarınıza telefon edin, izin isteyin ya da bir şekilde haber gönderin, kalın. Benim için hava hoş! " dedi. "Siz acıkmadınız mı? Ne yiyeceksiniz? İzin kopardınız mı gitmek bilmezsiniz! İpi kırdınız mı tamam! .."

Hepimiz çil yavrusu gibi dağıldık! Kimimiz telefona gitti, kimimiz haber iletecek birini aramaya koyuldu. Zaten gececi öğrencilerdik. Ailelerimiz alıştıktı akşamları evlerimizde olmamamıza. Hepimiz evin yolunu biliyorduk. Hem grup halindeydik. Tehlikede değildik. Anarşik olaylara karşı birbirimizi kollamakta, her konuda koruyup gözetmekteydik.

Zaten Kıbrıs söz konusu olanca sağ sol diye bir ayırım ortadan kalkmış, halk rahat bir nefes almıştı. Tek gaye galibiyetti! Çünkü artık bıçak kemiğe dayanmış, canımıza tak etmişti! Bütün Ülke el eleydi.

Biz akademi öğrencileriydik ama daha çok Virane gençliğiydik. Lacivert yaz gecelerini süsleyen göz alıcı yıldızlar gibiydik. Öylesine albenili, güvenli, dimdik... Akşama doğru Altıparmak Caddesinde birer birer belirirdik. Bir araya gelirdik, Bursa gecelerinde. Caddelerinde, sokaklarında gezinirdik. Geç vakitlere kadar semalarını biz süslerdik. Biz en çok Define'nin öğrencileriydik. Başta sevgi ve aşk olmak üzere ondan çok şey öğrendik. Onun için vardı aramızda birlik ve dirlik. Biz geniş bir aileydik ve birbirimizi gerçekten çok severdik.

Define'nin yaldızlı yıldızlı hayalleri bize masal gibi gelir. Gerçekten, bazen anlatırken kendini kaptırır, uzatır da uzatır... Neler yaptığını, nerelere gitmek, neler yapmak istediğini, farklı ortamlarda nasıl davranacağını anlatır da anlatır. Aslında ezik bir kişilik taşımaktadır. O, ancak Virane'nin padişahı, bizim kralımızdır. Dışarıda, kenara kıyıya kaçır, geri planda kalmayı yeğler. Sinemaya, tiyatroya falan gitsek, en arkada bir yerleri tercih eder. Oturmaz bile. Duvar diplerinde dikilir. Oysa daha uygun yerler vardır. Hepimiz için yeter. Zorla getiririz yanımıza. Sanki vaktiyle tiyatroculuk yapmamış gibi... Yaşadıkları onu bu hale getirmiş mutlaka. Özellikle cehalet ve yoksulluk...

Çekingendir. Kimseyi rahatsız etmek istemez. Ziyaret etmekten kaçınır. Kimseden rahatsız olmaz. Misafirperverdir. İnsan sevgisiyle dolu bir kalbi vardır. Yüreği stadyum kadardır. Değil tribünler, yeşil saha da insan dolu olsa, o kadar insanı alır, dahasına da yer kalır!

Zaman acımasız... Zaman geçmekte ve ekin biçer gibi insan biçmekte... Önüne hiçbir engel geçememekte...

Zamanının bıçkın delikanlısı gitmiş, yerine sinmiş bir ihtiyarcık gelivermiş. "Mahallenin kızlarını sinemaya, denize ben götürürdüm. Anneleri bir bana emanet ederdi onları. Evlerinden alır, kapılarına kadar götürür, teslim ederdim. Eskiden İstanbul'daki

sinemalarda art arda filmler oynatılırdı. Bir bilet alır girer, çıkarken yerimizi başkasına satar, diğer sinemaya koşardık! Annem babam yaşlıydı. Öyle düğünlere falan çok gitmezler, vekâleten beni gönderirlerdi. Ben de mahallenin en güzel, en şık kızını alır giderdim." diye anlatır yaşadıklarını. Bir vakitler neler yapmaya, neler yaptırmaya muktedir olduğunu saya saya bitiremez, temcit pilavı gibi önümüze getirir durur.

Eski İstanbul'u anlatır, özledikçe... Acıları depreştikçe Antalya'yı... Karadeniz'i hemen hemen hiç bilmez. Birkaç kere gidip gelmişliği, birkaç gün gecelemişliği vardır, o kadar. Bir de hatırası vardır, hayret ederek nakleder: "Karadeniz'de üç dört gün bir aile dostumuzun evinde kalmak icabetti. Bana bir oda açtılar. Akşamları yere bir yatak seriyorlar. Bir yastık, bir yorgan...

Bir yastık, bir yorgan ama nasıl! Bir yer yatağı, nihayetinde ama öyle alelade değil. Üstüne, kenarlarına kanaviçe çiçekler işli, uçlarına üç parmak eninde dantel geçirilmiş, kar beyaz, mis kokulu, ütülü bir çarşaf serilmiş. Yastık başlarında kırmızı satenler... Her iki tarafında da aynı kanaviçe ve dantellerden... Ayrıca, aynı şekilde yapılmış bir de yastık örtüsü, onun üstünde...

Yorgan da kırmızı satenden... Usta bir yorgancı elinden çıktığı besbelli... O kadar güzel bir desen işlenmiş ki yüzüne! Nasıl anlatsam! Asacaksın bir yere, seyredeceksin! İğneyle kuyu kazılmış adeta! Milim hata yok! Şöyle baktım, baktım da... Ben de dokuma ustasıyım. Anlarım resimden, desenden... Olur da bu kadar mı olur! O da itinayla kaplanmış. Dört bir yanında çepeçevre ince bir dantel... Yetmezmiş gibi bir de yorgan ağzı... Al gelincikler sıralanmış acı yeşil dallarla yapraklar arasına... Göbekleri kara kara tohumlu... Nefis bir uyum! Bayıldım!

İftihar ettim Milletimizle! Dünyanın neresinde vardır böyle bir incelik, itina? Ne kadar emek dökülmüş, örtüye döşeğe! Sanki herhangi bir yatak değil de gelin yatağı... Kıyılıp da kullanılacak gibi değil! Misafire verilen öneme bakar mısınız! İşte, Türk Milleti böyle asil bir millet!

O gece, orada geçireceğim son geceydi. Yine soyunup yattım, uyudum. Sabaha karşı kapının mandalının hafifçe tıkırdamasıyla uyandım. Hemen yorganı çektim üstüme, gizlendim. Belli belirsiz bir gıcırtyla yavaş yavaş açıldı... Gözkapaklarımı araladım, kirpiklerimin arasından bakıyorum. Usulca bir kız girdi içeri. Elinde bir şey... Bir kumaş, bir giyecek... Gözlerim fal taşı gibi açıldı! ..

Ben bekâr bir erkeğim. Zaten geç evlenmişim. O zamanlar yine nerden bakırsan, yirmi beşin üstündeyim. Ne arar bir genç kız benim yatmakta olduğum odada? Üstelik kimse de yok yanımda, yalnızım. O da biliyor. Evin kızı...

Sağa sola bakmadan, balerin gibi parmaklarının ucunda yürüyerek doğru karşımdaki duvara gitti ve oradaki bir çiviye elindekini astı. Sonra da yine aynı şekilde usulcacık çıkıp gitti.

Oda alacakaranlıktı. Onun ne olduğunu göremedim ama merak ettim. Kalkıp bakmadım. Üşendim. Biraz bekledim mayıştım... Ortalık ağarıyordu zaten. Duvardaki karartı yavaş yavaş şekillenmeye başladı. Bu bir giyecekti. Askıya takılmış halde durmaktaydı. Sonra renkler seçilmeye başladı. Pembe bir giysiydi. Dekolte olmalı... O kız bu kadar açık giyinir miydi?

Zaten kalkacaktım, sabah oluyordu. Kahvaltıdan sonra da vedalaşıp, İstanbul'a dönmek

üzre yola çıkacaktım. Ne acelesi vardı onu oraya asmanın! Ben gittiğimde assaydı. Çok mu lüzümlüydü!

Kalktım, giyineceğim. Önce ona bir bakayım, dedim. Nedir? Nasıl bir giysidir. A! .. Bir gecelik! Hem de dekolteliği yadırganacak cinsten...

Herkes çoktan kalkmış. Çay yapılmış, kahvaltı sofrası hazırlanmış. Aile efradı yerlerini almış. Ben de oturdum aralarına... Her zamanki yere... Başköşeye... Yedik içtik, kalkıp gittim.

İstanbul'a geldikten sonra bir gün dükkâna bir Karadenizli ahbab geldi. Ordan burdan konuşurken laf döndü dolandı, Karadeniz'e, Karadenizlilere geldi. Ben de, bana çok enteresan gelen bu olayı anlattım:

"Yahu köy yeri! Mutaassıp insanlar! Böyle bir şey olur mu? Aklım almadı! Ben orada misafirim. Bekâr bir erkeğim. O da bekâr bir kız... Bizim adetlerimizde var mı böyle bir şey! ? "

"Var, tabii! Olmaz mı! Yaptığı o hareketle kız sana: "Ben seni beğendim. Sen de beni beğendin mi? Benimle evlenmek ister misin? Ben de seninle İstanbul'a gitmek istiyorum. Ne dersin? " diye sormuş sana kibarca. Sen ne yaptın? Hiçbir şey! Değil mi?"

"Hiçbir şey yapmadım. Ne yapacaktım? Ben İstanbul çocuğu, o Karadeniz kızı... Hem zaten ben ona kötü gözle bakmadım ki! Olur mu öyle şey! Hem evlerini açsınlar, hem kızlarına yan gözle bak! Delikanlılığa yaraşır mı! .."

"Adettendir. Namusuna göz dikmek değil ki! Allah'ın emri... Ne kötülük var bunda! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0428

Onur Bilge

0429 - KiN

Onur BİLGE

Kurt gibi acıkmışım. Çaylarımızla tostlarımız gelince fark ettim. Bir ben değildim, iştahla atıştırmaya başlayan. Masadaki herkes öyleydi. Sanki can alıcı geliyordu arkamızdan!

Acelemiz de vardı. Sırf açlıktan değildi. Bir an önce yemek faslının bitmesini, dedenin kaldığı yerden sohbe devam etmesini istiyorduk. O, takma dişleriyle yiyordu ama hiç de bizden geri kalmıyordu. Yalamadan yutmak mı deniyordu, ne deniyordu?

Sarı ışık altında ılık bir arkadaşlık... Gülüş cümbüş, sıcak bir dostluk... Beraberliğin anlatılmaz tadı... Birlikte yenen tostun lezzeti... Yenilenen çayların buğusu... Su bile lezizdi, doğrusu... Sürahiler, bardaklar dolusu... Yürekler dolusu sevgi... Gönüller dolusu yakınlık...

Küçük şeylerle mutlu olmayı öğrenmiştik. Birliktelik hissinden zevk alıyorduk. Huzur duyuyorduk birlikten. Duygusallığa dalıyorduk. Sevinç, neşe, hüzün ve keder... Ne yaşıyorsak, hep beraber...

Nihayet yiyecekler de kalıntıları da kalmadı masada. Biraz azalmıştık ama az da sayılmazdık. Duyan, duymayana anlatacağı anlatmasına da ilk ağızdan dinlemenin tadından mahrum kalınacaktı.

Sohbetin vazgeçilmezi çaydı. Her şey terk etse bizi, o hep yanımızdaydı. Ders çalışırken, sohbet ederken... Evde, kantinde, Virane'de... Hep o ince belli bardaklar elde...

"Haydi dede! " dedi, Neşe. Neşeyle gülümsedi. Bembeyaz muntazam dişleri pırıldadı. Ne güzel bükülüyordu, kırmızı dudakları. Beyaz teninin duruluğu, yanaklarının pembeliği, belli belirsiz gamzelenişi... Işıltısı gözlerinin... Bana mı güzel geliyordu, gerçekten o kadar güzel miydi? En yakın kız arkadaşım. Annesinin ölümünden sonra daha da yakınlaşmış, kardeş gibi olmuştuk.

Define, tost bulaşığı bardağını bir daha ağızına götürdü. Kimsenin kirlenmezdi bardağının kenarları öyle. İğrençti. Diliyle dişlerinin arasını temizlemesi de öyle... Dilinin yetişemediği yere işaret parmağıyla ulaşmaya çalışması da... Alışkanlık mıydı, yaşlılık mı? Her neyse ve nedense, oldukça tiksindiriciydi. Kenarlarında ıslak kırıntıların seçilmekte olduğu, yer yer yağ içinde kalmış o bardağı, nihayet tabağına bıraktı. Yine o temizlenme işlemini yapmaya koyuldu. Sonra sağ elinin tersiyle ağızını sildi ve iki parmağıyla bıyıklarını düzelterek anlatmaya başladı:

"Bu mektuplar, bu şiirler ateşte pişen çiçeklerdir, çocuklar. Gönül ateşiyle pişerek gelirler. Sevginin, aşkın, hasretin, arzusunun, ihtirasın ifadesi olarak kaydedilirler. Her biri bir çığlıktır, her biri bir feryat! Hemen hemen hepsi şikâyetnamedir, serapa isyan! .. Bu isyan, nisvana kadar gider! Artarak ilerler, bir yerde rampayı döner, azalır ve biter.

Kaç kere içimden, ona yazmak: "Beni ara! Bir telefon et, sesini duyur ya da en azından bir mektup gönder! Kaderimin beni sürüklediği bu yerde, tercih ettiğim yolda azimle yürüyebilmem için bana güç verecek bir şeyler yaz. Bir kalp çiz! Bomboş olsun, o da yeter! İstersen hiçbir şey yazma başka! Bir mor menekşe çiçeği gönder ya da sarı bir papatya... O, sarışın kızlar gibi gözlerinin içiyle gülümseyerek bakar. Ya da bir yeşil yaprak... Güneşte yeşile çalan gözlerini anımsatması için..." demek istedim, kendimi engelledim!

Birkaç satırdan, boş bir kâğıt parçasından, bir çiçekten, bir yapraktan medet umuyordum. Yaşadığım yerlere ait en küçük, en aciz bir maddeden yardım alarak özlemini çektiğim kişiyle berabermiş gibi olacağıma inanıyor, kendimi o denli yalnız ve naçar hissediyor, fakat teslim olmuyor, var gücümle direniyordum!

İlinden, mahallesinden, sokağından, evinden uzak düşmek, yerinden yurdundan yakınlarından, arkadaşlarından, en çok da sevdiğinden mahrum kalmak, hiç bilmediği bir kentte, tanımadığı bilmediği kişilerin arasında, nereye çıkacağı belli olmayan hayat yolunda dayanaksız yaşayamayacağımı şiddetle hissediyor, bu sıkıntılı dönemi nasıl atlatacağımı bilemiyordum.

Kalabalığın içinde iyiden iyiye yalnızlaşmıştım. Çevremdekiler birbirleriyle hoş, bana karşı boştular. Anlaşabileceğim, konuşup dertleşebileceğim kimse yoktu.

Kendimi işime verdim. Saatlerce çalışıyor, uğraşıyor, gurbetin burukluğunu, hasretin acısını ter olarak atmak istiyordum. Kendimi bu şekilde dış dünyadan soyutlamak için gün boyu içimin gurbetine kaçıyordum. Yoğun yalnızlık duygusu içinde yaşamaya başlamıştım. Büyük bir bunalımdaydım.

Berberliğimiz esnasında, aşkı en güzel ve en yoğun bir şekilde yaşamakta olduğumuz zamanları hatırlayarak kendimi eğlemeye, bir şekilde mutlu hissetmeye çalışıyordum. Aşkı, en derinden hissettiğimde, istemsiz olarak nasıl gözyaşlarına boğulduğumu, gitgide artan bir ıstırapla ilk kez nasıl hicıra hicıra ağladığımı, o mekânı ve ruh halimi anımsıyordum. O, tamamen bana ait olan en duygusal zamanı...

Ona olan aşkı ve yokluğunun acısını kemiklerimde, iliklerimde hissederken, duygularımı yüreğimin en derinlerinden çıkararak kâğıda aktarmaya gayret ediyordum. Katlayıp zarfa koyamasam, üstünü yazıp pullayamasam, hiçbir zaman ona yollayamasam da o güzelim hislerim yok olup gitsin istemiyordum. O duygular benimdi. Tamamen bana aitti. Yüreğimin ürünüydü. Benden kaynaklanıyor, ancak beni mutlu ediyor, bir nebze de olsa teselli etmeye yarıyordu. O bunlardan habersizdi. Kendi hisleriyle iç içeydi. İç içe ve mutlaka biteviye cebelleşme halinde...

Onun da bana, gözyaşlarıyla ıslanan bir mektup yazmasını ne kadar istiyordum! Uçan kuştan medet umuyordum! Acaba onu görmüş müdür minicik gözleri diye gözlerini arıyordum. Bir rüzgâr esse o taraftan, imkânsız olduğunu bile bile: "Acaba saçlarının arasından geçmiş midir? Okşamış mıdır yanaklarını? Teninin kokusunu taşıyabilir mi?" diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Çektiğim ve çekmekte olduğum acı, şiddetli bir azap halini almıştı. Artık ağıt halini almıştı şiirlerim. Asla mümkün olmayacağını bildiğim halde, onun da hislerini dile getirmesini, sözcüklere döküp göndermesini, işte öyle bir iletiyi okumayı şiddetle arzu etmekten kendimi alamıyordum. Galiba sırf bunun için yazıyordum o adressiz mektupları ve onları kaleme almaktan büyük haz alıyordum.

Yalnız kaldığım zamanlarda, elime ne geçerse ona yazıyor, sonra da dosya kâğıtlarına aktarıp, saklıyordum. Onlar Nesrin oluyorlardı. Onlar İstanbul... Onlar mahallem, sokağım, yaşadığım evim... Onlar işyerim oluyorlardı, arkadaşlarım, komşularım... Onlar Marmara oluyorlardı, balık kokulu... Yosun kokulu dere oluyorlardı. Çam ormanları... Toprak kokusu oluyorlardı, yağmur çiselemeye başladığında... Onlar aşk oluyorlardı serapa... Bir uçtan bir uca hasret... Kısacası, sıla oluyorlardı.

Bir tek satır, bir kuru selam yoktu ondan. Küçük bir çiçek, bir tek yeşil yaprak... Cebime koyacak, dokunacak, koklayacak bir nesne...

Sevgili, sevildiğini bilmiyordu ki! Hiçbir zaman da bilmeyecek, asla hissedemeyecekti! Bütün bu yakıcı duygular, yüreğimin ocağından gönlüme dolacak, hepsi ama hepsi sadece bana ait kalacaktı! Bu şiirler, mektuplar, ağıtlar... Bu oya gibi işli bembeyaz kâğıtlar...

Hep unutulduğunu sanacaktı, zannetmekte olduğu gibi... Kıskançlıktan engerek gibi kıvranarak çevresine zehir salgılamaya devam edecekti ama artık Nevin'e de bana da ulaşamayacaktı çatal dili. Hırsından kuduracak, deli olacaktı, deli! Sonunda kimse kalmayacaktı etrafında, sokmaya başlayacaktı kendi kendini... Yiyecek kimseyi bulamayacaktı çevresinde, sonunda kuyruğunu alacaktı ağzına, kendisini yemeye başlayacaktı! Bayramım olacaktı o zaman! ..

Kin, çirkin bir histi, biliyordum. Olanca gücümle besliyor, zararını kendim çekiyordum. Öyle bir canavar yerleştirmiştım içime ve öylesine besleyip büyütmüştüm ki artık zapt edemez hale gelmişim!

Onun hiç haberi olmamıştı. Olmayacaktı.

Ben kendi kendimi yemiş, bitirmiştım!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0429

Onur Bilge

0430 - RiYA

Onur BİLGE

Define'nin: "Kalleş! .." diyerek yumruğunu masaya vurmasıyla Serap'ın kapıda görünmesi bir oldu! Hikâyenin en heyecanlı yerinde ufukta beliren bu davetsiz misafirin gelişi, hayra yorulacağına benzemiyordu. Yüzünün ifadesine bakılırsa, önemli bir sorun olduğunu anlamak hiç de zor değildi. Hepimizi birden selamladı. Hepimiz bir şeyler söyleyerek, gelişinden memnuniyet duymuş gibi yaptık. Misafir, misafiri istemezmiş, ev sahibi hiçbirini... Ev sahibi de bizden farklı değildi. Çünkü ilk fark edişinde yüzünü ekşitmişti. Bir anlık bir ifade değişikliği idi. Diğerlerince fark edildi mi bilmiyorum ama olayların çoğunu kaydettiğim için sürekli gözlem yapmakta, mimiklerden, jestlerden anlamlar çıkarmaya çalışmaktaydım. O yüzden gözümden kaçmadı. O da onu gördüğü için çok mutlu olmuşu oynadı:

"Aleykümselam, hanım kızım! Sen nerelerdeydin bunca zamandır? Gel, otur şöyle de anlat bakalım! Neyin var senin? Surat bir karış..."

"Bir şeyim yok, dedeciğim. Siz nasılsınız? Arkadaşlar, hepinizi iyi gördüm."

"Biz iyiyiz de... Hayır mı? Akşam akşam böyle? Hasan nerde? Görüşüyor musunuz, yoksa kararlaştırdığımız gibi mi? "

"Görüşmüyoruz, dede. Kararlaştırdığımız gibi... Bir ara annem babam görüştü onunla. Onlardan ben müsaade istedim. Kararımı vermeme beklediler. Sözü uzatmanın gereği yok. Ben kararımı verdim. Bunu size söylemeye geldim. İkimizi birlikte çağırmaştınız. Onun gelmesine gerek yok. Zaten artık bir daha görmek istemiyorum. Karşılaşmak da istemiyorum."

"Emin misin? İyice düşündün mü? Yarın pişman olmayasın? "

"Çok düşündüm ve ben kararımı verdim. Asla da dönmeyeceğim. Pişman da olmayacağım. Bundan eminim! O günden sonra, arapsaçına dönen aklımı toparlamaya çalıştım. Derslerime odaklanmaya gayret ettim. Uzun uzun düşündüm. Beraberliğimizin muhasebesini yaptım, kalbini yokladım, mantığa vurdum, nihayet böyle bir karar aldım. Olura olmaza kızan, kıskançlık krizlerine giren, kendisine güveni kalmamış bu insanla yola devam edemeyeceğimi, bunun yarar yerine tamamen zarar olacağını anladım. Artık bu konuyu bir daha açmamak kaydıyla kapatmak istiyorum."

"Kararlaştırdığımız gibi yine burada bir araya geleceğinizi, duygu ve düşüncelerinizi söyleyeceğinizi, kesin bitirme ya da sağlıklı bir biçimde devam etme kararını birlikte alacağınızı sanıyordum. Hasan burada değil. Onunla son bir kez konuşmak, kararını kendin bildirmek istemez miydin? İki medeni insanın, böyle yapması gerekmez mi? Bireyler, beraberlik kararını nasıl birlikte alıyorsa, ayrılma kararını da aynı şekilde almalılar. Karar nasıl olursa olsun, anlayışla karşılanmalı. Olumsuz olduğu takdirde ısrar gereksizdir. Zorlamayla bir yere varılamaz. Feverana da lüzum yok. O da bir şey değiştirmez."

"Değil konuşmak, bir daha onu görmek bile istemiyorum! Ben kararımı size söyledim. Lütfen siz veya arkadaşlar, artık bir şekilde iletiverirsiniz."

"O buraya defalarca geldi, bir haber olup olmadığını sordu. Annele babanla konuştuğundan da bahsetti ama çok detaya inmedi. Bildiğim bir şey varsa, senden hiç ümidini kesmemiş olduğudur. Şimdi hayal kırıklığına uğrayacak, garibim! "

"Hiç de umurumda değil! Bunun böyle olacağını önceden düşünmeli, ona göre hareket etmeliydi. Son pişmanlık ele geçmez! "

"Ele geçmez değil, geçer de o pişmanlık bir işe yaramaz! Doğrusu: "Son pişmanlık fayda vermez." olacak. Maalesef, kızım. Ona, karara saygı duymak kalıyor. Bize de öyle... Hepimiz bu konuda yardımcı olmaya çalıştık, dilimizin döndüğünce bir şeyler dedik, son ve geçerli olan söz, senin sözüdür. Kimse kimsenin istikbali hakkında karar verme hakkına sahip değildir. Bunlar ana baba olsalar dahi... Gelecek senin geleceğin... Karar, senin bileceğin... Şimdi söyle bakalım, ne içersin? "

"Kahve, dedeciğim... Duygu! Şekerli olsun, sevgili arkadaşım."

Fırtına gibi girdi, deprem gibi her şeyi yerle bir etti, Serap. Şimdi üstüne bir şekerli kahve söyledi. Yanında bir bardak da su gelecek. Bütün bunların üstüne bir bardak su içecek!

"Sıfıra sıfır, elde var sıfır! " dedi, İhsan.

"Ne oldu? Her şeyi sayar, hesabını tutardın ya... Vaz mı geçtin? " dedi Işıl.

"Vazgeçmedim de... Ortada bir şey kalmadı sayacak. Saygı kalmamış. Sevgi de alıp başını gitmiş. Güven zaten başından beri ortalarda değildi. Zaten bütün bu olanlar onun yokluğundan değil mi? "

İpek Hanım, onlardan da perişandı! O gün hep kendi hayatındaki olumsuzlukları anlatıp duruyordu. Deşarj olma ihtiyacı içindeydi. O kadar ki Hasan'la Serap'ın sorununu çözmeye çalışıyor gibi görünüyor, aslında onların kavgalarını, ayrılmalarını falan hiç umursamıyordu. Onun için Hasan'a söz hakkı tanımadan arka arkaya kendi sorunlarını sıraladı... İçini döktü, rahatladı... Hayır, rahatlayamadı, aslında. Çünkü o kadar doluydu ve o kadar derinden hissediyordu ki iç sıkıntısını, öyle böyle teskin olacağı benzemiyordu.

O akşam, İpek Hanım Hasan'ın masasındaydı ve güya onu yatıştıracaktı. O kadar anlattı ki kendisi hiddetlendi! Çaresizliğini haykırdı durdu. Ciddi bir şekilde tedaviye ihtiyaç duyduğu ortadaydı. Son zamanlarda kilo kaybetmeye başlamış, iğne ipliğe dönmüştü. Korkunç bir hayal kırıklığı içindeydi. Sabrettiğini söylüyordu ama sabredemeyecek raddeye gelmiş olduğu açıkça ortadaydı. Yoksa bir öğrenciye o denli dert yanar mıydı! Aralarında olup biten her şeyi Hasan'ın avucuna yazdı! Hem de sesini alçaltmadan... "Herkes duysun! " hatta "Duymayan kalmasın! .." dercesine...

Çisem'in hayal kırıklığı, ölümüne sebep olmuştu. Nazan'ın da evliliği iyi gitmiyordu. Her karşılaşmamızda eşinden şikâyet ediyor, nokta koymak bilmiyordu. Hatalı bir karar almışlar, ceremesini çekiyorlardı. O ikisi, ayrı dünyaların insanlarıydı. Asla bir araya gelmemeleri gerekirdi. Demek ki birbirlerini yeteri kadar tanımadan evlenmişlerdi.

Zerrin Hanım'ın durumu da aynıydı. Onca yıldır evli oldukları halde mutluluğu yakalayamamışlardı. Ayrılamıyorlardı da... Çünkü ellerine bakan, sağlıklı büyümeleri ve öğrenim yapmaları gereken çocukları vardı.

Define'nin durumu ona keza... Sevmediği biriyle sırf intikam için evlenmek, o kötü duyguyla bir genç kızı kullanmak, tozpembe hayallerini yerle bir etmek, geleceğiyle

oynamak... Kendisi de batmak, çocuklarını da batırmak! O zavallıların suçları neydi?

Orçun, okuldaki liderlik pozisyonunun kazandırdığı özgüvenle, fısıldaşmaları engelledi ve dedenin anlatmakta olduğu hayat hikâyesine, kaldığı yerden devam etmesini rica etti. Define:

"Kalleş! .. " dedi. Durdu, düşündü biraz. O zamanlara gitti galiba. Birden intikal edemedi. Sonra şöyle devam etti:

"Her şeyin en iyi olduğu, sohbetin koyulduğu yerde şeytan ya en küçüğü ağılatır ya en yaşlıyı söyletirmiş. Hanım kızımız alınmasın, darılmasın gücenmesin de... İlle birisi çıkar, çağıl çağıl akan sohbetin ortasına koca bir kaya koyar, su etrafa yayılır, dağılır gider. Ha dediğinde toparlamak kolay değil ki! Gitti bir kere! Gel de konuya adapte ol bakalım, tekrar! .. O koca kayayı oradan kaldırıp atıncaya kadar canım çıkar!

Neyse, o sorun da öylece halledilmiş oldu demek. Ne yapıyorduk biz çocuklar? Geçmiş deşeliyor, hüznler çıkarıyorduk. Sevgiden, aşktan, ayrılıktan, kinden bahsediyorduk. Aramızda söyleşiyor, arkadaşlığın tadını çıkarıyor, huzur duymaya çalışıyorduk. Sonra bir dostumuz geldi. Onun derdiyle dertlendik. Elimizden bir şey gelmedi. Kader diyelim!

Birçok güzellikle karşılaştım hayatımda. Onlar mutluluk araçlarıydı. Sormadan aldım, kucak kucak dünyama taşıdım. Bir zaman geldi, böyle sizin gibi gençler oldu etrafımda. Ben cahil bir adamım. Bilgiden yana ne olsun ki dağarcığımda? Yaşadıklarım ile edindiğim tecrübelerim var sandığımda. Onları paylaşmaya karar verdim. Ola ki ibret vesilesi olur. Belki biri bir pay çıkarır, hisse kapar.

Nerde kalmıştık? İllerden bir güney iliydi. Dillerden dertli bir dil... Dilde sevgili ismi... Vakit hasret vaktiydi... Zaman, acı zamanı... Çoluk çocuk nafaka bekler. Çalış çabala... Sonra yorgun argın, bitap bir vaziyette, suyu sıkılmış da posası kalmış limon gibi tut evin yolunu...

Her akşam aynı terane... Hanımın malûm dırdırı... Şu şöyle olsaydı da bu böyle olsaydı... Öyle olmadı da ondan böyle oldu... O onu dediği bu bunu dediği. Yemeklere söz yoktu, Allah için leziz mi leziz! Değme aşçı bizim hanımın eline su dökemezdi ama yanı sıra o yemek müziği hiç de dayanılır gibi değildi! Aç karnım tok olurdu çoğu zaman. Şöyle geçip sofranın başına, huzur içinde, aheste aheste yemeğimi yiyip, bir "Oh! .." diyemedim! Her seferinde:

"Yahu, hanım sus Allah aşkına! Ağızımızın tadıyla bir yemek yiyeceğiz şurada! Akşama kadar çalışmış çabalamış, yorgun argın dönmüşüz. Saatler sonra birbirimizi görmüşüz. Şu birlikteliğin tadını çıralım! Birakalım onu bunu! Ondan bundan bize ne! .. Burası bizim evimiz. Onları doldurma şimdi içeriye! " diyerek susturmaya çalışırım:

"A! Öyle değil mi! .. Neden susturuyorsun beni? " diye bir diyecekse ikiye beşe katlar!

Ne yediğimi, nasıl yediğimi bilemem! Dar atarım kendimi bir yerlere! Artık neresi münasipse oraya... Ya arka odaya ya da dışarıya... Dükkânı açıncaya kadar bu böyle devam etti. Sonra zaten orada yedim yemeğimi. Eve yatmadan yatmaya gittim.

Ne yaparsın, derdin dağ kadarken dert yanacağın kimse olmazsa hayatında? Al eline kalemi kâğıdı, yaz çiz, karala... Arala karanlık dünyanın perdesini! Gün ışığı doldurma çalış yaşantına. Aldırma aka karaya! Kimseyi sokma araya... Yaz yazabildiğin kadar!

Yazdırdığı kadar yaz! İlham bahşettiği kadar...

Lüzum yok ona buna anlatmaya... Herhalde gitmez araya! Mutlaka işe yaraya... Derman ola yaraya..."

"Araya araya sürsem izini
İzinin tozuna sürsem yüzümü
Hak nasip eylese görsem yüzünü"

"Ne riyakâr insanlarız biz! Gerçek duygularımızı gizleriz. Tamamen tersini hissettiğimizi göstermek için ne kılıklara gireriz! Sadece birbirimize uygulamayız bunu, Yaratan'a karşı da yaparız. Kuldan bahsederken, onun aşkıyla yanarken, Allah ya da Peygamber aşkındanmış gibi gösteririz. İnanmışımızı söyleriz dilimizin ucuyla, kalplerimiz karmakarışıktır oysa... Ne kendimiz kanarız ne de başkalarını kandırabiliriz. Allah'ı ise, asla! .."

Gerçekten riyakâr insanlardık. Mesela o esnada Serap'ın çıkagelmesinden hiçbirimiz hoşlanmamıştık ama hepimiz onu gördüğümüz için sevinmiş gibi yapmıştık. İkiyüzlülüğün daniskasıydı bu! Kendimizden utanmalıydık! Ya başka ne yapabilir, nasıl davranabilirdik? O zaman da o kırılacaktı. Birinden birini yeğlemek gerektiğinde, yapılması gerekeni yapmış oluyorduk. Hem biz onu seviyor, görmekten görüşmekten memnuniyet duyuyorduk ama sohbet esnasında gelip sözün kesilmesine sebep olduğu için istememiştik. Araya girmesi ve konunun dağılmasına sebep olması nedeniyle de keyfimiz kaçmıştı.

"Yunus'un dörtlüğü geldi ya dilime. Son dizeyi demedim, diyemedim. Riya yapmış olacaktım. O dizede mukaddes bir sevda, bambaşka bir hasret ifadesi vardır. Onu demek için, gerçekten hissediyor olmak lazım. Artık diyebilirim:"

"Ya Muhammed, canım arzular seni! .."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0430

Onur Bilge

0431 - NEFRET

Onur BİLGE

Serap, kahvesini içtikten sonra tabağı üstüne örterek fincanı salladı salladı ve ters çevirdi. Aramıza yeni katılmış olduğu için bizim fal konusundaki düşüncelerimizden habersiz olması doğaldı. Onu Neşe yavaşça uyardı:

“Serap, biz fala inanmıyoruz ve yanımızda fala bakılmasından rahatsız oluyoruz.”

“Nedenmiş o? ”

“Şirk olduğunu bildiğimiz için... Ayetle sabit! ”

Duygu, boşları toplarken, kül tablalarını değiştirirken onu da aldı. Serap ses çıkarmadı. Faldan vazgeçmek zorunda kaldı. İkna olup fikrini değiştirdi mi yoksa ortama uymak zorunda mı kaldı, anlaşılamadı.

“Ondan nefret ediyorum, dede! ” dedi, yüzündeki derin ıstırap ifadesiyle. O sözcükle kararmıştı da kararmıştı o ifade.

“Hasan’dan mı nefret ediyorsun, kızım? ”

“Evet, dede! Hem de çok! .. Elimden gelse paramparça edeceğim onu! ..”

“O kadar severken nasıl oldu böyle bir şey? ”

“O kadar huzursuzluk çıkararak hülyalarımı yıktığı için... Haklı haksız kıskançlık krizlerine girmesi, kafayı çekip çekip kavga çıkarması yüzünden... Yetmezmiş gibi bir de şiddet... Biliyorsunuz ya! Hayatımı zindan etti! ”

“Vah vah! .. Garibim neydi, ne oldu! Daha dün baş tacıyken... O kadar sever ve sevilirken... İçim sızladı! ”

Define, yine rutubetli baca kokusu yayan kararmış tahta piposuna davrandı. Besbelli efkârlanmıştı. O bir sevgi insanıydı. Aşk adamı... Çok görmüş geçirmiş, iyilikte, güzellikte, doğrulukta kalmaya karar vermişti ve elinden geldiğince uygulamaya çalışmaktaydı.

Serap da bir karar vermişti ve Hasan ister istemez o karara uymak zorundaydı. Olay bu kadarla kalmalı ve kapanıp gitmeli değil miydi! Şimdi bu habis his de nerden çıkmıştı? Tam aklımdan bunları geçirmekteyken Işıl atladı:

“Sen değil miydin onunla el ele, sarmaş dolaş dolaşan? O zaman iyiydi de birdenbire mi kötü oldu, Hasan? Aşk gibi yüce bir duygudan, nasıl oldu da o cüce duyguya geçiverdin? ”

“Aşk, artı sonsuza uzanan eşsiz bir duygu... Nefret ise tamamen tersi... O da sonsuza ama eksi... Aralarında korkunç bir mesafe var ama dünyamı ters çevirip başıma geçirince, ben de onu ters çevirdim, doğal olarak.” dedi, Serap.

“Yani şimdi aşk bitti mi? Ya o fal neyin nesiydi? Hâlâ bir umuş, bir bekleyiş içinde olmasaydın, telve şekillerinden medet ummaya kalkmazdın! ”

"Onunla her şey bittimi yani? Hayatım sona mı erdi? Geleceğimi çöpe mi atacağım? Arkaya bakarsam, gidemem, gerilerim. Önüme bakıyorum ben! "

"Fakat ondan nefret ediyorsun."

"Evet! Ediyorum."

"O halde aşk henüz bitmemiş, canım. Aşk bitmiş olsaydı, nefret de olmazdı."

"Öyle mi dede? Bak Işıl ne diyor! Aşk bitince başlamaz mı o duygu? "

"Kızım, o bir kaçıdır. İkiyüzlü madalyonda yer alır onlar. Araları açık olsa da birbirlerine taban tabana zıt olsalar da, akıl almaz bir dayanışma içindedirler. Sırt sırta vermişlerdir, asla ayrılmazlar! "

"Bana tura geldi, o zaman."

"Yazı gelmemiş olsaydı, tura gelemezdi. Aşk tarafı gelmiş olmalı ki sağ eline, sol elinin üstüne koyunca tura yapmışsın. Aşk, herkesin arzuladığı, peşinde koşarken koskoca bir ömrü seve seve harcadığı muhteşem bir nimettir. Allah onu herkese bahsetmez. Kimin avucuna konduysa, sıkı sıkı kapatmalıdır elini, onu gözü gibi korumalı ve hep sağ elinde tutmaya çalışmalıdır. Fakat aşk, son derece yakıcı bir duygudur. O avucu yakar, dağlar, kavlatır! Hazzından zevk alan, acısına katlanmalıdır.

Aşk, kestane kavurmaya benzemez! "Kestane kavurdum da avucum mu yandı! " diye bir söz vardır ya... Kestane pişerken alınınca eli yakar, hemen diğer ele aktarılır, sonra tekrar diğerine... Yenebileceği kadar soğuyana değin bu böyle devam eder.

Aşk, ilgi ister, itina ister, sabır ister, dirayet ister... İster de ister! Çocuk oyuncağı değildir. Piyango gibi isabet eder, çarçur edersen yiter gider.

O, nadide bir çiçektir. Her yerde yetişmez! Orkideye benzer. Yüreğe değmeyegörsün! Zarını yarar, içine dalar, kök salar. Dört bir yanına saçak salar, her tarafını sarar. Adamın kanını emer bitirir ama ne de güzel çiçekler açar! Yapraklarının bile seyrine doyum olmaz!

Gözyaşı ister, gönül ışığı ister.

Onu, loş ışıklı gümrah ormanlardaki dev ağaçların kabuklarına yerleştirmişler. Kolay kolay bulunasın, bulunsa da hemen ulaşılamasın, ulaşılsa da sökülüp alınamasın diye... Yeryüzündeki yerleri oralardır, vücuttaki yerleri buralar! .. İkisi de iç kısımda, gözlerden uzakta ve en korunaklı yerde..." diyerek sağ eliyle kalbine vurdu, Define. Hızını alamamış olmalıydı ki söyle devam etti:

"Aşk, yedi başlı bir ejderhadır! Kesersin kesersin, bitmez o başlar! Bir mücadeledir başlar! .. Bir başını kesersin, bir baş daha çıkar! Baş edemezsen, yıkılırsın! Yenemezsen, kahrolursun! Nefretine kaçarsın, yenik düşersen!

Nefret, aşkın ikinci gölgesidir. Sevda ne kadar büyükse, o da o kadar uzundur! Biri dikeydir daim ayakta, diğeri yatay... Aşk denen heyulayı kim devirebilmiş! O hep vardır, dipdiri ve ayakta. Nefret yere uzanmış, bir mevtadır. Daima sevgiden uzun olsa da görüntüdür, ölüdür.

Uzun olur insanların ölüsü, dirisinden.
Diri olan aşktır ki hayat verir, nefret ölüdür.
Nefret, aşkın ölüsüdür. Kalbi öldürür.
Aşk, en değerli ve en güzel çiçek...
Aşk daim ayakta, en güzel gerçek...
Nefret en kötü histir.
Aşkın leşidir.”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 431

Onur Bilge

0432 - RESTORAN

Onur BİLGE

"Restorandan bahsediyordun. Dönerciden..." dedi Mahir.

"Nerede kalmıştım?" diye sordu, dede.

"Dükkânı pislik içinde teslim ettiğinden bahsediyordun."

"Ya, öyleydi! Sanki iyiden iyiye terk edilmiş gibiydi. Kapının önündeki saksılardaki çiçekler bile kurumuştur. İnsan, betonu yıkar da onları sulamaz mı! Gerçi onu yıkadığı da şüpheli ama... Belki kapısının önünü bile süpürmüyordu. Metruk bir yerdi sanki."

"Ne kadar çalışmış orada?"

"Bir yıla yakın..."

"Çok bile dayanmış! Durum böyleyken kimse oradan bir şey yemek istemez, öyle değil mi?"

"Kim bilir yemeklerden neler çıktı! Yurdun yemeklerini hatırladım da... Mutfağın halini... İlk aldığım pilavda, ilk kaşıқта iki kıl çıkışını... Taşlar ona keza... O kadar pirinci kim ayıklayacak! Çuvaldan çıktığı gibi doğru kaynar suya belki... Yıkandığı bile şüpheli... Doğru dürüst bir şey yiyememiştik. Boşuna yemek parası ödemiştik." dedim.

"Diz boyu pislik! Temizle temizle bitmez! .. O kadar uğraşılıyor ve o kadar yoruluyordum ki kendime bakamaz olmuştum! Ayaküstü bir şeyler yemekten, doğru dürüst istirahat edememekten uykulu gezmeye başlamıştım. Öğleğin yan taraftaki bakkal dükkânından bir küçük yoğurtla bir ekmek alıyor, onunla nefsimi körlemeye çalışıyordum.

Hanımdan ümit yoktu. İş, başa düşmüştü! İster istemez kollarımı sıvayıp işe girişmiştim. Halimi görüyor, durumumu biliyor, hiç tınmıyordu!

Gece gündüz temizlik, boya... Bir hafta boyunca, bastığım yeri bilemedim! Çok az uyuyabiliyordum ama yattığım yeri beğeniyordum. Sonunda istediğim gibi oldu, yorgunluğuma değdi, doğrusu!

Dönerci, ara sıra telefon ediyor, kalan parayı ne zaman alacağını soruyordu. Devir teslim işlemlerimi tamamladığımda ödeyeceğimi söylüyordum. Cayarım falan diye acelesi vardı. On gün zor bekleyebildi. Bu arada temizlik ve işlemler bitmişti, dekore ediyordum ki bir sabah çıkageldi. Hayretten küçük dilini yutacaktı! Belki de pişman olmuştu devrettiğine! İyi ki de o müddet içinde o caymaya kalkmadı!

İnce uzun, biraz kamburca, kara kuru biriydi. Yarım yarım gülüyor, bir gözü kıp kıp ediyordu. Şaşkınlıktan mıdır nedendir, daha sık göz kırpmaya başladı, iyice çarpıldı! Vazgeçmek için çok geçti ama yüreğine oturduğu belliydi!

Kalan parayı da verdim. Gideceğinde ona sataşmak istedim. Ben lafımı esirgemem. İçimden geçeni saklamaya gerek duymam. Kimseden korkum yoktur! Ağzıma geleni, geldiği gibi söylerim, hiç çekinmem! Dobra dobra dedim ki:

"Be biraber! Sen bu dükkânda nasıl çalıştın? Burada hayvan bağlasan durmazdı! Bir günden bir güne içinden gelip de şöyle dipli bucaklı bir temizlik yapmaz mı bir insan?"

Yahu o ne kir, pis pastı öyle! Günlerdir elim sudan sabundan çıkmadı! Hadi temizlikten vazgeçtim, insan şu zavallı çiçeklere bir tas su dökmez mi! Bunlar burada can çekişirlerken sen hiç görmedin mi? Yazık günah yahu! Canlı bunlar! Senin eline bakıyorlar! ”

“Ya arkadaş, ben yalnızdım burada. Çırak vardı, memlekete gitti. Babası ölmüş. Onun cenazesine... Bi daha da gelmedi. Zaten işler kesattı. Canım sıkkındı. Soğudum dükkândan da. Doydum canıma cinime, devrettim gitti ama pişman da olmadım desem, yalan olur. Bi baktım, daha dışardan... Yanlış bi yere mi geldim diye düşündüm. Yan dükkâlara baktım, doğru... Bu bizim dükkân... Eline sağlık! Valla çok güzel olmuş. Hayırlı uğurlu olsun! Allah utandırmasın! ” dedi, galiba daha fazla laf işitmek için aceleyle vedalaşıp gitti. Gidiş o gidiş! ..

Ertesi gün benim hanımı alıp getirdim dükkâna. Bir baktı, her şey yerli yerinde ve olması gerektiği gibi... Ne temizliğine diyecek bir şey var, ne tertibine düzenine... Artık ona sıra gelmişti. Neler alınacaksa malzeme listesini hazırlayacak, elime verecekti. Ne istiyorsa tedarik edip getirecektim. İşe başlama zamanıydı. Her türlü hazırlık bitince de açılış yapılacaktı. Sözü uzatmayayım. Öyle de yaptık.

Hanım her türlü soğuk sıcak yiyecekleri hazırlıyor, ben de et balık işine bakıyordum. İlk zamanlar servise yetişiyorduk. Sonra bir garson aldık. Getir götür işlerine de o bakıyordu. Hâsılı işimizi düzene koyduk.

Gelen geçenden çok, öğrencilerden, işçilerden, memurlardan ve esnaftan müdavimler vardı. Bunların çoğu veresiyeciydi. Ücretlerini, maaşlarını, burslarını falan aldıkları zaman ödeme yapabilecek müşteriler... Epey de çoktular. Veresiyeyi kessek, bir daha gelmeyecekler, devam etsek, para dönmüyor. Bazıları borç yiyen kesesinden yer hesabı, vaktinde ödeme yapıyor, bazısı savsaklayıp duruyor, canımıza yetiriyordu! En çok para konusunda olmak üzere başka sebeplerle de bazılarıyla birer ikişer kötü olmaya başladık, ilişkiyi kestik. Kapasite azaldı, beklenen kâr düştü.

Hanım çalışmaya alışık değil ya... Dırdıra başladı. Olura olmaza söylenip duruyordu. Baktım olmayacak! Bir parçacık moralim vardı, onu da sifıra indiriyordu! Çalışma zevki bırakmıyordu! Onu izlemeye başladım. Neyi nasıl yaptığının adeta filmini çekiyordum. Bir süre sonra yemek yapmayı öğrendiğime kanaat getirdim. O kadar iyi takip etmişim ki artık onun kadar ustalaştığımdan emin hissettim kendimi. Bir gün dedim ona artık gelmesine gerek kalmadığını. Başımın çaresine bakabileceğimi... Aman ne sevindi! ..

Başkasına muhtaç olacağına, kes baldırının etini, ye! İnsana kimseden fayda yok! Kendi göbeğini kesmeyi öğreneceksin! Bu budur!

Hanımın yapacağı işler vardı, erkeğin yapacağı işler vardı. Her şey iyiydi hoştu da o bulaşık yıkama meselesi berbat bir şeydi! Çırak yapıyordu, servis aksıyordu, ben yapıyordum, haşat oluyordum! Bir kadın buldum, o meseleden kurtuldum.

Kurtuldum kurtulmasına da hanıma yakalandım bu defa da. Yapıştı yakama, başladı hesap sormaya... Yok efendim, kadına ne gerek varmış! Neden erkek almamışım da kadın almışım işe. Bulaşık yıkamayı, temizlik yapmayı erkekler de bilemezler miymiş... Neden eli yüzü düzgün ve genç bir kadın seçmişim, yaşlı ve çirkin birini bulamaz mıymışım... Yok benim niyetim başkaymış. Zaten erkekler söylemiş de böyleymiş... Aman neler neler... Ne hakaretler, ne yakası açılmadık küfürler...

Kıskançlık, akrebe dönüştürür, kısılcında kıvrandırır insanı! Gittikçe artar zehrinin tesiri... Etrafının kuşatıldığını görüp, yalnız ve çaresiz olduğunu idrak edince döndürür kuyruğunun ucunu sırtına, kendisini sokar!

O kadıncağz yoksuldu, duldu. Üç çocuğuna anacığı bakıyor, o da yanımda çalışıyor, nafakasını temin ediyordu. Bana dünya güzelini gösterebilir acaba başımı çevirir de bakar mıydım! Aklım fikrim, içim dışım Nesrin'ken...

O bilmiyordu, başımda esen fırtınaların şiddetini! O bilmiyordu o poyrazın beni sıladan nasıl kopardığını ve Türkiye'nin ta güney balkonuna fırlattığını! Nasıl sürüklenmekte olduğumu, kader kasırgasının önünde, kuru ve sapsarı bir sonbahar yaprağı gibi.. Nasıl sarardığının farkında değildi, ablasının hasretinden.

Başından beri hissediyordu elbet, şüpheleniyordu bir şeylerden ama tam teşhisi koyup suç isnat edemiyordu. Sadece huysuzlanıyordu, onun için. İş yapmak istemiyor, geçim derdini tamamen omuzlarıma yüklemek istiyordu. Bir ucundan tutmuyor, çocuklarımızın geleceğini umursamıyordu.

En çok en çok beni umursamıyordu. Ne gelişimin farkındaydı ne gidişimin... Evin erkeği gibi değil de başkası gibi gelip gidiyordum. Hiçbir şeyimle ilgilenmiyordu. Kendimi evde fazlalık gibi hissediyordum. Böyle böyle evden mümkün merteye uzak kalmaya başladım. İşten geç çıkmama ve yorgunluktan hırt ipliğim kesilmiş olmasına rağmen doğru eve gitmiyor, sağda solda vakit geçiriyordum.

Bazen Antalya sokaklarında dolaşıyordum, serserice... Elimde bira şişeleri... Dilimde yanık türküler, içli şarkılar... Hasret savuruyordum geçtiğim yerlere... Bazen bir bankta oturup demleniyordum. Cebimde leblebi, fındık fıstık... Yıldızlarla dertleşiyordum. Bazen bir sokak köpeği takılıyordu peşime ya da bir sokak kedisi... Onunla arkadaşlık ediyor, söyleşiyordum. Elimi hangisine sürsem, benimmiş gibi hissediyorlardı kendilerini, peşimden geliyorlardı.

Nasıl bir şeydi sevgi? Bir el temasıyla... Bir okşamayla... Hayvanken hayvan hissediyor, karşılık veriyordu da...

Ben Nevin'i de seviyordum, çok olmasa da... Aşk değilse de başka bir şeydi adı ama bir sevgi çeşidiydi. Evimin kadını, çocuklarımla annesi... Acıma hissi de vardı benim içimde ona karşı, koruma kollama isteği de... Kötü muamele etmedim, hiç kötü söz söylemedim ki ona o yüzden. Pis işleri de yükledim ve şikâyetsiz katlandım her karpisine o günlere kadar.

Ne beklerdi eşler birbirlerinden? Tatlı dil, güler yüz değil miydi hepsi hepsi! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0432

Onur Bilge

0433 - MARKO PAŞA

Onur BİLGE

Define Marko Paşa'yı geçmeye azmetmiş gibiydi. Sıkıntı veya öfkeyle gelip, laf arasında bir punduna getirerek dertlerini anlatanlar o kadar çoğaldı ki! İçlerinde, eşlerinden yakınan kişiler de vardı. Erkekler, hanımlarıyla ilgili sorunları üstü kapalı geçtikleri halde kocalarından şikâyetçi olan kadınlar, sorunlarını anlata anlata bitiremiyorlardı. Anneleriyle geçinemeyen genç kızlar, babalarıyla kavgalı genç erkekler, komşularıyla dargın olanlar, kardeşleriyle sürtüşmekte olanların arasında en eğlencelisi gelin kaynana kapışmasıydı. Diğerleri, bazen saatlerce anlatarak Define'yi yorup, bizi usandırırken, arkası yarın gibi sürüp giden trajik gelin kaynana maceraları, aktarılırken komediye dönüşüveriyordu.

Dede, usanmadığını söylüyor, hayır için yapmakta olduğu bu işi sabırla sürdürüyordu. Omuzları düşük, kaşları çatık, ağlamaklı bir vaziyette veya öfkeden kıpkırmızı bir suratla, burunlarından soluyarak bir hisimle Virane'nin kapısından girenler, onun sükûneti, küçücük gömük gözlerinin sevecen bakışları ve yumuşacık ses tonuyla yaptığı telkinlerle ferahlamaya başlıyor ve iyice rahatlamadan ayrılmak istemiyorlardı.

Define, eğer elinde işi yoksa onları ayakta karşılıyor, bir yer gösteriyor, başı kalabalıksa farklı masalara alarak sıraya diziyordu. Seanslar halinde yapmakta olduğu terapi, periyodik şekilde günlerce ya da aylarca sürebiliyordu.

Alışkanlık yapan bir kişiliği vardı. Acayip bir çekim gücü... Büyücü gibi bir ihtiyardı. Gelen, bir daha bir daha gelmek gereği duyuyordu. Bazıları akıllarında olmadığı halde kendilerini ayaklarının sürüklediğini, oraya nasıl geldiklerini bilmediklerini söylüyorlardı.

Birilerinin tavsiye ederek gönderdikleri darda kalmış, iç sıkıntısı içindeki kimselerin yanı sıra, çeşitli nedenlerle şöyle bir uğrayıveren, tesadüfen gelen kişiler de vardı, Define hakkında hiçbir malumatları olmayan, öylesine bahçeye dalan...

Dede, etrafında dertlerini dinlemekte olduğu insanlar veya daha önemli işleri yoksa onlarla da ilgileniyor, hal hatır sorarak görev addettiği işini yapmaya koyuluyordu. Ufak ufak sorularla hayatlarını aralıyor, sayfa sayfa okumaya başlıyor, onlara ait olayların içine dalıyor, kaybolup gidiyordu.

Her insan, bir veya birkaç romandı onun için. Her insanla yeni bir kapı aralayarak hayatlara giriyor, tuhaf bir biçimde doyuma ulaşıyordu. Gerçi bütün bunlar onu bedensel ve ruhsal bakımdan yoruyordu ama nedense insandeşmekten vazgeçmiyordu.

Ailesini kaybettiğinden, gerçek akrabalarını hiç tanıyamadığından ve hukuki akrabalarından uzakta kaldığından kendisini yapayalnız hissettiği için tuhaf bir açıklıkla önüne gelenle yakınlık mı kurmaya çalışıyordu?

Hiç belli etmemesine rağmen meraklı bir kişiliğe sahip olabilir miydi?

Vaktiyle yaşadığı azabı uluorta dillendiremedikçe, hayatını bulandıran ve ruhuna tortu halinde çöken acıları sökü� kaldırma gayesiyle mi başka hayatları kurcalıyor, söyleyemediklerini başkalarına mı söyletmeye çalışıyordu?

Açamadığı sırlarını onlara mı açtıyor, anlatamadıklarını onlara mı anlattırarak rahatlıyordu? Bu da ona has bir deşarj yöntemi miydi?

Kendisine filozof süsü vererek, orta ikiden terk ettiği okulu bitirip toplumda saygın bir yer alamamanın verdiği buruklukla ezildiği için, yaşamakta oldukları sorunlar arasında bocalayan ve çaresizlik içinde kalanlara aptal gözüyle bakıyor, aşağılık kompleksi nedeniyle çevresindekilere ne kadar pratik zekâlı ne kadar akıllı olduğunu mu kanıtlamaya, gerçekte egosunu mu tatmin etmeye çalışıyordu?

Belki de farkında olsun olmasın, bu fedakârlığı, söylediği gibi iyilik için değil, zaman zaman farklılık göstererek dönüşümlü bir şekilde bütün bu saydıklarımın tamamı hatta şu anda aklıma gelmeyen pek çok sebepten yapıyordu.

Bu kanaate varmamın sebepleri vardı. Kendi aramızda, baş ağrısı diş ağrısı gibi her derdin dermanı olarak alınıveren bir ilaca benzetilerek, 'Aspirin' ya da 'Gripin' olarak adlandırılmak gururunu okşuyor, "Dede yetiş! .." "S.O.S.! .." "İmdat! .." diyerek yanına gelinmesi çok hoşuna gidiyordu.

Fakat her şeyden habersiz, öylesine gelen, kendileri hakkında kimseye bir şey anlatmak istemeyen kişilere de sinsice sokuluyor, acayip bir yakınlık kurarak, garip bir tecessüsle dökülmeleri için deşelemeye başlıyordu. Bunu, o kadar ustalıkla yapıyordu ki karşısındaki, belki anlatmaması gereken pek çok şeyi tıklar tıklar anlattıktan, dağılan tespih gibi takır takır döküldükten sonra olayı fark ediyor ama artık döküleni toplayamayacağını anlıyor ve çark edemiyordu.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0433

Onur Bilge

0434 - SÖZ

Onur BİLGE

Söz, ne söz anlamaz bir şeydi! Ağızdan çıktıktan sonra geri almak mümkün değildi. Kusmuk gibi bir şeydi. Huzursuzluk nedenleri olan özel konular, ne kadar mide bulandırıcı olursa olsun, tahammülümüzün son safhasına kadar içimizde tutulmalı, defalarca ağızımıza gelse de kusmamaya gayret edilmeli, tanıdığımız ya da tanımadığımız kişiler tarafından bilinmemeliydi. Ucu baş verse, tamamı çorap söküşü gibi geliverir, yastık kılıfı gibi kolayca ters yüz edilivermemize sebep olurdu.

İnsanlar, konuştuğunda eksilirlerdi. Çıkıldıkça küçülen dağlar gibi fethedildiklerini, doruklarına ulaşıldığında fark ederler, ayaklar altında kalıverince, çoktan iş işten geçmiş olduğundan, deşarj olmanın rahatlığını umarken, ağızlarından çıkıp yılanlar gibi çoğalarak ruhlarını saran sözlerinin arasında, yağlı urganı dilleriyle kendi boyunlarına dolayıp, ucunu elin eline vermiş olmanın huzursuzluğu ve bir şey yapamaz hale gelmenin aciziyle bin pişman, perperişan bir zavallı olurlar.

Define, Rum asıllı Osmanlı hekimine benziyordu. Marko Apostolidis'e... Sultan Abdülaziz'in hekimbaşına... Paşalığa yükseltilen o ilk doktora... İnsanları onun kadar sabırla dinliyordu. Dertlerine tıbbi yönden hiçbir şekilde yardımı olmuyordu ama onların anlatarak boşalmalarını, ferahlamalarını sağlamaya çalışıyordu.

Ona dert anlatanların tek amaçları huzur ve mutluluğa kavuşma arzusuydu mutlaka ama hayatlarında olanı biteni tüm çıplaklığıyla bir başkasına anlatmaktan ötürü az veya çok pişmanlık duyuyor olmalıydı.

Onunla tanışan ve dertleşen, bir başkasına öneriyor, böyle böyle ünü yayıldıkça yayılıyordu. O kadar ki Virane'ye yeni birilerinin gelmediği gün yok gibiydi. Bu kadar kişiyle nasıl baş ediyordu!

Öyle bir devirdeyiz ki kimse kimsenin sesine kulak vermek istemiyor. İnsanlar, dinlemekten usanmış, anlatma arzusuyla yanıyorlar, sorunlarını dinletecek kimseyi bulamamanın sıkıntısını çekiyorlar.

Birisine bir şeyden yakınacak olsan: "Bana ne ya! Git, derdini Marko Paşa'ya anlat! " diyorlardı. Nerde bulalım onu! Adamcağız 1888 yılında ahrete intikal etmiş. Bizimkiler de Define'ye gönderiyorlar. O da buraların paşası... Marko Paşası... Hem de Makro Paşası...

Gerçekten dinliyor mu, dinliyor mu görünüyor, bilmiyorum. Bazen usanıyor da dinliyormuş gibi yapıyormuş gibi geliyor bana, bazen de satır aralarını bile kaçırmadığına şahit oluyorum. Sözlerin içinden, ağızdan istemli ya da istemsiz çıkan bazı cümlelerin altlarını çiziyor, hafızasına kaydediyor, sonra onlara dayalı hükümler çıkarıyor.

Bir keresinde bir gençle yeni sevgilisi gelmişti. O genç, nişanlısını bırakmak, yanındaki kızla yoluna devam etmek istiyor, isabetli bir karar alıp almadığından emin olmadığı için Define'ye danışıyordu. Önce ikisiyle şöyle kabaca bir konuşma yaptı. Havadan sudan şeylerdi, dillendirilenler. Sonra kızla yalnız görüştü. Diğerini bahçeye hava almaya göndermişti.

Kızı konuşturmak için birkaç soru sordu. Sonra sorduğu soruları başka sorularla destekledi. Böylece derinlemesine bir gözlem yapmaya çalışıyordu. Ne elde edeceğini

merak ediyordum. Dikkatle dinliyordum.

"Faruk iyi çocuktur. Neden anlaşılamadı nişanlısıyla, bilmem ki! " dedi Define. Kız: "Ben de bilmiyorum. Faruk geçinilmeyecek biri değil ki! Ben parmağımın ucunda oynatırım onu! Biz çok iyi anlaşıyoruz. Hiçbir sorun yok aramızda." dedi, sağ elinin işaret parmağını yukarıya kaldırıp küçük halkalar çizdirerek. Halinden çok memnundu. Mutlulukla gülümsemekteydi. Muzaffer bir kumandan edasıyla kasılıyordu.

Bu konuşma, bana acayip gelmemiştir. Zaman zaman biz de aramızda bu tür konuşmalar yapıyorduk. Onlara bir şey söylemedi. Faruk'la sonra konuşacak, fikrini o zaman söyleyecekti. Kızın, oraya ne niyetle getirildiğinden haberi yoktu. Oysa o değıllikten görücüye çıkarılmıştı. Dede güya sevgilisinin yakınıydı da tanıştırmaya getirilmişti. Çok kalmadılar zaten. Sanki hayat kaçıyordu! Yakalayıp yaşamak için aceleleri vardı.

Onlar gittikten sonra Define'nin yüzü birdenbire değışti. Asabi, kederli ve endişeli bir hal aldı. Sebebini sordum:

"Ne oldu, dedeciğim? Canın mı sıkıldı? Az önce çok neşeliydin onlarla..." Başını sallayarak:

"Olmaz bu iş, Semiray! Bu kız Faruk'a yar olmaz! Çocuğun başına bela olur! Bu onu yer! .."

"Neden öyle düşünüyorsun? Ne oldu? Nerden bildin yani? Mutlu mesut görünüyorlardı. Her şey çok iyiydi."

"Bilirim ben. Anlarım! Olmaz! Asla olmaz! Çocuğun kulağını bükeceğim! Bozacağım bu işi ben! "

"Nerden anladın, dede? Ben de dinledim. Hiç açık vermediler."

"Bizim oğlan salak! Nişanlısını bırakacakmış da bunu alacakmış! Ayıdan kaçarken... Tam dilimin ucuna geldi ya haydi vazgeçtim, söylemeyeceğim gerisini. Anlayan anladı zaten. Tövbe tövbe! .. Kuzu kuzu gidiyor, yem olmaya ama yedirtmem onu ona ben! Kız yaman! Ağzıyla yakalandı! "

"Ne dedi? Anlamadım ben! "

Parmağını havaya kaldırıp onun çevirdiği gibi çevirerek:

"Parmak! " dedi. "Orda açık verdi! Parmağının ucunda oynatırmış! Oynattırırım ben sana iyi bekle! .."

Bir söz... Bir deyim... Kurulacak bir yuvayı, kurulmadan yıkabiliyor! Bir söz, en çok sevilenin elinden alınmasına yetebiliyor!

Boşuna denmemiş atasözleri. Söz gümüşse sükût altındır. İnsan konuştuğça açık verir. Farkında olmadan balta taşta vurulabilir.

İnsan, özelini anlatmadıkça, rafta duran kitap gibidir. Anlatmaya başlaması, kapağının açılması demektir. Satır satır okunur sonra... Sona gelindiğinde ne çekiciliği kalır, ne

orijinalitesi... Sıradanlaşır.

Sır küpü mü olmak lazım? O kadar da değil canım! İkisinin arasında da bir yerler vardır. Satır aralarını farklı şekilde doldurmamak kaydıyla... Açık vermeden yani... Dikkatlice...

Konuşmamak değil de belki lafını küfünü bilmek... Ağızdan çıkana dikkat etmek... Düşünerek konuşmak...

Boğaz dokuz düğüm... Niye?

Akıldan geçen her şey ağızdan çıkıvermesin diye sözün üstüne dokuz düğüm vurulmuş. Her düğümde bir yutkunulsun, durulsun düşünölsün, ondan sonra çıkarılsın ağızdan sözler diye...

"Söz ola kese savaşı söz ola kestire başı
Söz ola ağulu aşı bal ile yağ ede bir söz"

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 434

Onur Bilge

0435 - KİMSESİZLİK

Onur BİLGE

Ahmet, Virane'de kalan, her gittiğimizde orada gördüğümüz, en sık görüştüğümüz okul arkadaşlarımızdan biri olduğu halde hakkında hiçbir şey bilmiyormuşuz meğer. Ne merak edip sormuşuz ne de o gerek duyup anlatmış. Bir Güneydoğulu, yoksul bir genç olduğunu, bir de çok güzel bir göçmen kızı olan Duygu'yla nişanlı olduğunu biliyorduk. Bir de ablası vardı. Öğretmen olmuştu. Ona ara sıra az da olsa harçlık gönderiyordu. Virane işlemeğe başladıktan sonra o da kesilmişti, hatta gerektiğinde o ablasına üç beş kuruş göndermeye başlamıştı.

"Eşek eşeği ödünç kaşır, evladım! " diyordu dede. "Dede, yediğini öde! Şimdi artık sen ona arka çıkacaksın! Dayanak olacaksın. Sıra sende..."

Günlerden bir gün, Ahmet de oturmuştu Makro Paşamızın önüne, kendisini anlatmak, içini boşaltmak için. Yoksulluktan söz açılmıştı da...

Çok kişi yoktu masamızda. Soğuk bir Bursa akşamıydı. Dışarıda diz boyu kar vardı. Yılbaşına az kalmıştı. Çarşılar pazarlar o şartlarda dahi alışveriş edenlerle doluydu. Dükkânlar rengârenk süslenmiş, caddelere apayrı bir ruh gelmişti. Vitrinler yeni yıl için özene bezene dekore edilmiş, allanıp pullanmış, çamlanmış karlanmıştı. Akşamları renkli ışıklarla donatılmış halde daha da cazip bir biçimde ortaya çıkıyorlar, ışıltılarıyla göz alıyorlardı. Esnafta bir telaş, bir heyecan! Sözleşmiş gibi hareket ediyorlardı. Toplu halde müşteri avına çıkmışlardı. Geç vakitlere kadar dükkânlarındalar. Daha bir alakalı, daha bir nazik... Olabildiğince davetkâr... Kapı önlerinde çığırtaçları, kapılara kadar uğurlamalar...

Dünya, menfaat dünyası... Herkes çıkar peşinde... Para önde, onlar arkada... Koşup durmaktalar... Dünya sarı öküzün boynuzunun üstünde dönmekte değil artık sadece. Arzla talep arasında gidip gelmekte...

"Eskiden gelir topraktan elde edilirmiş. Sarı öküzlerle sürülen tarlalardan çıkarmış nafakası milletin. Ekerler dilerler, geçimlerini sağlarlarmış. Onun için öyle demişler. Sarı öküzün boynuzlarının üstünde döndürmeye başlamışlar dünyayı." derdi babam. "İnsanlar laf olsun diye birbirlerine: "Kıyamet ne zaman kopacak? " diye sorarlar: "Koca öküz kafasını salladığı zaman..." diye cevap verirlermiş." Galiba artık o zaman, alışverişin bittiği, piyasanın durduğu zamandır.

Ahmet de geçimini Virane'den sağlıyor. Duygu'yla el ele vermişler, kimseye muhtaç olmamak için çalışıyorlar. Arttırabilirlerse çeyiz için düğün için bir köşeye bir şeyler koyacaklar. Koşuşturup duruyorlar. O akşam şöyle söz etmişti kendisinden:

"Herkes okuldan çıkınca evine, annesine koşarken, benim kucağına atılacağım bir annem olmadı. Okuldan gelip de çantasını bir tarafa fırlatan, hazırlanmış bir sofraya oturuveren, yemekten sonra derhal sokağa çıkıp akşama kadar arkadaşlarıyla oynayan, kan ter içinde eve dönen çocuklara karşıdan baktım, gıptayla. Bir evim de olmadı benim. Başkaları gibi akşamları olsun bir araya gelebileceğimiz, mutlu ve sıcacık saatler geçirebileceğimiz bir ailem de olmadı. Ne evimiz oldu, kapısını açıp içine girebileceğimiz, ne de etrafında toplanabileceğimiz bir masamız... Bize ait bir göz odamız, bir yer soframız bile olmadı. Keşke olsaydı da haftada bir gün olsun bir araya gelebilseydik! Sobamız bile olmasaydı da serseydik yer yataklarını, çekseydik yorganlarımızı üstlerimize, birbirimize sokularak ısınsaydık.

Parçalanmış bir aileydik. Annem, başka bir kasabada yaşlı bir kadına bakıyor, gece gündüz orada kalıyordu. Babam, nerde iş bulursa orada çalışıyor, gurbet gurbet geziyordu. Ablam, daha küçük yaşında zengin bir aileye hizmetçi olarak verilmişti. Bense hem okumaya hem orada burada çalışarak yiyecek bir şeyler ve yatacak bir yer sağlamaya uğraşıyordum kendime.

Okuldan artakalan zamanlarda, tatillerdeyse gece gündüz dayımın çayhanesinde çalışıyordum. Aralıksız bir aşağı bir yukarı koşuşturmakta, dükkânlara çay taşımaktan ayaklarımın üstüne basamayacak hale geliyor, gece yarısı aynı mekânın arka bölümündeki tahta bir sedire serili incecik minder eskisinin üstüne kıvrılıp yatıyor, tüyleri dökülmüş yün battaniyenin altına büzülüyor, bir türlü ısınmayan yatağında, buz tutan ayaklarıma rağmen bir süre sonra yorgunluktan sızıp kalıyordum. Yine aynı yerde yatıyor olsaydım da keşke, beni birazcık olsun ısıtıvermek için yanıma sokuluveren bir annem, ablam ya da babam olsaydı. Olsaydı da bir kerelik güven içinde, sevmenin sevilmenin hazzıyla sarhoş bir vaziyette sıcak bir uykuya dalıverseydim! Mışıl mışıl uyusaydım! Bir el olsaydı keşke bir kereliğine olsun saçlarımı okşayacak, sırtımı sıvazlayacak. Bağına basacak biri olmamıştı, olması da muhaldi.

Her sabah gözlerimi kaşlarını kaldırmak suretiyle, zorla açmaya çalışarak uyanıyordum. Gözlerimin içine birer avuç biber serpmişler gibi... Kırpıklarım çapaklanmış, birbirine yapışmış. Dinlenmiş halde ve zinde vaziyette değil de aksine, bir güzel dayak yemiş de yerinden kalkmaya mecali kalmamışçasına, o denli her tarafı ağrı sızı içinde kalkıyordum. Akşamdan kalma ayak ağrılarımla nedeniyle bir süre yere basamıyordum!

Ben cinsellik istemiyorum. Sevmek ve sevilme istiyorum. Sevmek ve sevilme, hem de ölesiye! Saçlarıma, şehvetten arınmış bir el dokunsun, öylesine... Ya da oynasın saçlarımla bir gece, dizine başımı koyduğumda, ben uyuyuncaya, sevilmeye doyuncaya kadar şefkat dolu bir el... Bunun için evlenmek istiyorum ben dede."

Ben olsaydım o hayatı yaşayan, ben de böyle ifade ederdim, kimsesizliğimi, sevgiye açlığımı ve asla aldırılmazdım, kimin ne diyeceğine. Sözüne devam edemedi. Gözleri dolmuştu. Ağlamamak için kendisini frenlemeye çalışıyor, gözlerini kırıştırıyor, kaşlarını çatıyordu.

Duygu hiç dayanamazdı ona! Onun üzülmesine değil birazcık hüzünlenmesine bile katlanamazdı. Hemen elini tuttu. Teselli etmek, sevgisiz geçen zamanları telafi etmek istercesine:

"Ben seviyorum seni." dedi. "Em de çok seviyorum! Ayatım boyunca da ep seveceğim. Merak etme! Ben varım ayatında artıkın. Bak bakayım bana! Aydı unut o zamanları. Gül bakayım! Boy boy kızanlarımız olacak bizim. Değil mi Âmet? "

Ne güzel, ne şeker kızdır, o göçmen kızı! Tepesinden topuğuna kadar sevgidir, şefkattir, aşktır! Ne kadar sıcak bakar, ışıltılı gözleri! Bir kere olsun sesini yükseltmemiş Ahmet'e. Her zaman sanki beş yaşında çocukla konuşuyormuş gibi konuşmuş onunla. O kadar sevecen, o kadar yumuşak, okşarcasına...

Eskiden daha çok sinemaya gitme ihtiyacı duyardık. Artık hepimiz televizyon karşısındayız. Virane'deki televizyon pek iyi göstermese de, sık sık anten düzeltmeye çıkılsa da bizi mahrum bırakmıyordu. Reklâmlara kadar seyrediyorduk, akşamüstü yayın başladığında. Bazen de vazgeçiyorduk ondan. Böyle sohbeti tercih ediyorduk ama

asla kapatmıyorduk. O oradaydı, hep açıktı ve izleyenler de vardı. Dersler sıkışık olduğu zamanlarda, imtihanlar yaklaştığında yasaklanıyor, bulunduğu yere Define'den başka kimse girmiyordu. O akşamki sohbette de ikinci planda kalmıştı.

Ahmet bir süre kendisini toparlamaya çalıştıktan sonra oldukça acıklı hayat hikâyesini anlatmaya devam etti:

"Küçük bir çocuktum. Gücüm ne kuvvetim ne! Çayhanenin yan tarafında bir kuyu vardı. Gazoz sandıklarını oraya koyarak soğuturdük. Böyle buzdolabı falan nerde! Dayım gazoz şişelerinin sandığına bir ip bağlar, aşağıya sallardı. Gerekli zaman da benim belime ip bağlar, aşağıya sallar, kaç gazoz lazımda aldırır, tekrar yukarıya çekerdi. Karnım kasiğima yapışır, belimi ip keser, canım çok acırdı ama yapacak bir şey yoktu. İş, işti! "

"Olur, olur ama bu kadarı da olmaz, yahu! Ne acımasız, ne düşüncesiz adammış o adam! Kendi çocuğu olsaydı öyle yapar mıydı acaba? " dedi, Define. Dayanamamıştı anlaşılın! Yoksa kolay kolay söz kesmez, öyle araya girmez. Anlatanın yüzünden gözlerini ayırmaz, arada dinlediğini belirtmek ya da onaylamak için sadece başını hafifçe sallamakla yetinirdi. Ancak akıl almaz ya da hazmedemeyeceği bir şeyler söylendiğinde böyle tepki verirdi.

"Vardı, dede. Kendi çocukları da vardı. El bebek gül bebek... Bir elleri yağda bir elleri baldaydı. Ben kimsesizdim. Onun kanadının altına sığınmışım. Gidecek yerim yoktu. Orada barındığıma şükretmem gerektiğini söylüyordu gelenler gidenler. "Allah razı olsun bu adamdan! Yetime kol kanat geriyor! Başkası olsa bakmaz! Yurda veriverir! Dua et dayına! Sözünden çıkma sakın! " diyorlardı."

"Vay namussuzlar, vay! Onlar necikçymişler orda? Alacaksın bunları, sıraya dizeceksin! Her birini sırayla o kuyuya aynı şekilde indirip çıkaracaksın! Görsünler bakalım dayının iyiliğini! Tatsınlar bakalım, nasıl olduğunu! Acımasız herifler! Nemrutlar! .."

"El, elin çocuğuna acır mı dede! Onunkiler tertemiz giyinirler, ben pejmurde bir vaziyette gezerdim. Onların önlükleri her hafta yıkanır, benimki ayda yılda bir... Yarım pabuçla gezerdim. Aynı pabuçla giderdim okula. Onlar da onun çocuklarının eskisi... Ayaklarım buz! Ayaklarım su içinde... Ayaklarım hep yollardaydı yağmurda yaşta... Çoraplarım ya ondan ya da terden hep ıslaktı.

En küçük bir hatamda hak ettiğim hafiften ya da kuvvetli bir şaplaktı... Adamakıllı dayağa çekildiğim de olurdu şöyle eşek sudan gelinceye kadar... Onda hatam birse, onun da işi ters gittiye ya da bir şeye kızdıysa on misline çıkarılırdı tarafından. Dayak cennetten çıkmaymış! Bir de cehennemden çıksaymış bilmem artık nasıl olurmuş! .."

"Vah evladım, vah! .. Adamın önüne vurmuşlar, "Ah, arkam! .." demiş! Arkan olmadı mı öyle oluyor işte! Neyse ben anlatmayayım, kalsın, başıma gelenleri..." dedi Define. Küçük çipil gözlerini iyice açmış, acıklı acıklı bakıyordu Ahmet'in suratına.

"Arada: "Git yıkan be bu gece! Teke teke kokmuşsun! " derdi dayım. Tamam, yıkanacağım da nasıl? Dükkânın tuvaletinde... Ayakta duracağım. Yazsa soğuk kuyu suyuyla, kışsa damarı kırık suyla, içimden rüzgârlar geçe geçe... Zaten soba ne yok orada geceleri. Akşamdan ne kaldıysa geceye kadar o! Öyle her daim odun kömür atılıp durulmaz. Kış günü kapı kapalı, çayhane küçük, tıklım tıklım... Arkası buz! Pencere camları düşecek kırılacak sanki rüzgârda. O kadar sallanmakta... Ben ııslak, zangır

zangır...”

“Ay! Anlatma artık! Bana fenalık geldi! Dayanamayacağım! ” dedi Define. Titirmiş gibi bir ürperiş ürperdi ki ne olduğunu anlayamadık! Sanki o da oradaydı. Öylesine ıpslak... Kurulanmaya çalışıyor. Aniden sıtmalanmış, tir tir titremekte...

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 435

Onur Bilge

0436 - İSTENMEMEK

Onur BİLGE

Herkes mahzunlaşmıştı. Kimsesizliğin ne demek olduğunu idrak etmeye çalışıyor olmalıydılar. Ben öyleydim çünkü. Hazmedilecek gibi değildi. Hazmetmeden önce, boğaza tıklı yumruk gibi bir şeydi. Yutmaya kalksan yutamıyorsun, çıkarmaya kalksan, elinde değil...

Yetimlik, öksüzlük başka bir şeydi. Analı babalı yetimlik, öksüzlük çok daha acıydı. Sanki atılmışlık, itilmişlik... İstenmemek... Değersiz addedilmek... Anlamaya çalışıyordum, bunun küçük bir çocuk için ne anlama geldiğini, ona neler hissettirebileceğini... Ne kadar üzeceğini, nasıl yıkacağını... Susup pusmasını, ürkmelerini korkmasını, hayata küsmesini, içine kapanmasını...

Yalnız kalmak ne demektir küçük bir çocuk için? Yalnız... Bir başına... Dayanaksız... Sığınaksız... Korunaksız... Sanki akranları için olası ne kadar olumluluk varsa o kadar olumsuzluk içinde... Ne kadar iyi, güzel ve doğru varsa, tamamen aksi... O kadar kötü, girkin, yanlış...

İki ucu kirli değnek... Hangi tarafından tutacaksın! Lime lime ilişkiler... Dibe vurmuş hayatlar... Üzüm bağda, bağ dağda... "Orda, bir ev var, uzakta... Gelmesek de gitmesek de... O ev, bizim evimizdir." dahi diyemeyen aile bireyleri... Köşe kapmaca oynar gibi her biri bir köşede... Her biri bir köşede ama ne halde?

Ahmet bize upuzun hayat hikâyesinden sadece birkaç pasaj okudu. Bilmemizi istediği kadarını... Öğrenmemizi istediği kadarını aktardı. Buzdağının görünen kısmı bile değildi. Ya görünmeyen kısmı ne kadardı, nasıldı acaba? O küçücük yavru o dağ nasıl sırtladı!

..

Yarı aç yarı tok, yorgun argın, üst baş perişan... Hamisi ne derse: "Peki! " demek zorunda... O ve aile fertleri ne emrederlerse yapmak mecburiyetinde... Bir de müşteriler var. Bir de onların memnuniyetleri... Küçücük ayaklar, yarım yırtık ayakkabılarla bir aşağı bir yukarı koştur bakalım! Olur mu akşamlar! Olur mu geceler! Gece yarılarını iple çekmek ne demek, serilip ya da büzülüp yatabilmek için!

Yaşamak ne çetin, ne kötü bir hal alır, çocuk işçiler için! Hakaretler, küfürler, itip kakmalar, dayaklar... Bütün bunlar bir lokma ekmek için... Onu verenin kölesisin! İstikbalin, onun iki dudağı arasında... Dudak yakmaya başlayan bir sigara kadar değersizsin! Her an atılmaya, ayak altında ezilerek söndürülmeye namzet...

"Öyle değil, böyle..." diyemezsin. İtiraz hakkın elinden alınmış. Hak iddia edemezsin. Gücün yok. Ad takar sahibi kölesine. Asıl adı bile kalmaz. İyi veya kötü, nasıl çağırıyorsa osun!

Hepimiz suspustuk. Gözüm Define'ye ilişti. Derin derin düşünüyordu. Yüzünde masum bir çocuk ifadesi vardı. Kaşlarını çatmış, başlangıçları kalkmış, uçları düşmüş; dudaklarını sımsıkı kapatmış, büzmüş. Ağlamaklı bir hal almış bakışları. Kocaman burnu ona ait değilmiş gibi o çocuk yüzün ortasında kalakalmış. Ortam değişince o haşmetli duruşundan eser kalmamış, komikleşmiş.

Nasıl da değişiveriyor duygu ve düşünceler! Düşüncelere göre nasıl da şekilleniveriyor hisler! Derin keder içindeyken, aklı gelen muzip şeyler, kederi heder ediveriyor, gülümsetiveriyor insanı.

Bir an göz göze geldik. O sırada ben o heybetli Karadenizli burnun evveliyatını düşünüyordum. Nasıl güç yetirebildiysem, onu kaldırıp yerine küçük bir çocuk burnu uyarlıyordum. Bir aslı, bir hayalimdeki oluyordu. Pinokyo'nun burnu gibi oluyordu. Sipsivri, bir karış... Büyüyüp büyüyüp küçülüyordu. Beyin, ne oyunlar oynuyordu sahibisiyle! Eksiltiyor, tamamlıyor, şaşırtıyordu.

Hayalimde canlandırdığım olay bana komik gelmişti. Bir sıcak bir soğuk etkisi... Keder içindeyken aniden gelen gülme isteği... Tam öyle bir hal içindeydim ki... Bakışlarım bakışlarına yakalanıverdi. Öylece kaldım. Tebessümüm de öylece kaldı. Fark edilmemesi için alt dudağımı ısırardım, yavaşça. Canımı acıtarak frenlemeye çalıştım kendimi. Zira gülmenin hiç de sırası değildi.

İyi ki beynimizin ekranı yok! Olsaydı, aklımızdan geçenleri, hayalimizde canlananları herkes görecek! İyileri lehimize olacaktı da kötülerini nedeniyle başımız beladan kurtulmayacak, hiçbir dostumuz kalmayacaktı! Düşüncelerimizin ve hayallerimizin, duygularımız gibi gizlenebilmesi ne büyük bir nimet!

Dede, sandalyesinden kalkacak gibi davrandı ve öne doğru eğildi birazcık. Bir şey diyeceğinde hep öyle yapardı. Şöyle bir göz gezdirirdi, yüzlerimizde. Herkesin dinlemeye hazır olup olmadığını kontrol ederdi böylece. Uzun süre sessiz kaldıysa, hafifçe öksürür gibi yaparak boğazını temizler, yutkunur, sonra derin bir nefes alarak tirat okur gibi başlardı konuşmaya. Yine öyle yaptı. Yani öksürür gibi... Yutkundu ve ağzından aldığı derin nefesi burun deliklerini şişirerek çıkardı. Burnundan soluduğunu söyleyemiyordum. Burnundan solunmak, çok kızmak demek... O kızdığından değil, derdi depreştiği için öyle yapmış ki sağ elini yumruk yapıp masaya hafifçe vurarak, sonra açıp parmaklarını, elini kolunu da anlatımına katarak:

"Ben de kimsesizdim aslında. Benim de öz annem babam yoktu. Baba dediğim adam ben evlenmeden önce öldü. Zaten öz babamın kim olduğunu hiç öğrenemedim. Annem olacak kadın henüz dört günlükken vermiş beni onlara. Onu da yoktan say! El ele ne kadar ana baba olur! " dedi. Sonra arkasına yaslandı tekrar. Yalnızlığının ifadesi miydi geri çekilişi? Son duvara dayanmış gibiydi.

"Sizin olsun dünya! Siz yaşayın hayatınız doya doya... Öyle ya... Bir can getirmediğiniz dünyaya... Bir insan getirmediniz! Kedi yavrusu kadar bile değerli değildim ya... Köpek yavrusu kadar... Kediler köpekler bile; elleri yok, kolları yok, ağızlarında taşıyorlar yavrularını, bırakmıyorlar. Balıklar, ağızlarının içinde... Günlerce hiçbir şey yemeden duruyorlar, yavruları için. Açlığa tahammül ediyorlar. Bıraktınız beni bir başıma! Ben baktım başının çaresine! Baktım işte bir şekilde! Bir başına ne kadar ne olunabiliyorsa oldum, ne bulunabiliyorsa buldum bu hayatta. Buldum başımın belasını! Onun için böyle oldum ya! " mı demek istiyordu?

Bazen davranışlarıyla anlatıyordu duygularını. Düşüncelerini mimikleriyle... Susuşuyla anlatıyordu, konuşarak anlatmayı beceremeyeceklerini. Belki de anlatamayacağından değildi susuşu. Kısa yolu tercih etmiş olmasındandı.

Yine suskunluğuna gömülmeyi yeğlemişti. Ancak kendisinden bahsetmesi hoşumuza gidiyordu. Onu sayfa sayfa açıp okumak... Ne enteresan bir adamdı! Meraklandırıcı. sürükleyici, akıcı bir roman... Hem hızlı hızlı okumak istiyorduk, bir solukta bitirivermek hem de yarılacak bile istemiyorduk. Soğuk kış gecelerinde içimizi bir parça ısıtmak için aldığımız bir bardak bol şekerli demli sıcak çay gibiydi, bitivermesin diye yavaş yavaş

yudumluyorduk.

Hiç bilmediğimiz bir ülkeydi o, bir tesadüf eseri keşfettiğimiz. Ne güzel bir tesadüftü! Koca bir ülkeydi o. Koca bir kıta... Öyle yüzerek ya da kayıkla falan etrafını dolanamayacağımız kadar büyüktü. Her tarafını yaya ya da paytonla falan gezip görebileceğimiz küçük bir ada değil. Ülke ülke, şehir şehir, kasaba kasaba, köy köy gezilesi, ince ince incelenesi... Her bir yöresi farklı güzellikteydi. Yazıyla kışıyla... Güneşle ateşle, yağmuruyla yaşıyla, karıyla buzuyla... Acısıyla kederiyle, şekeriyle tuzuyla...

Öyle bir ülkeydi ki hayatının her dönemi, her yöresinde farklı iklim, farklı bitki örtüsü, farklı kıyafet, farklı ağız veya şive... Her insan öyleydi belki ama onun başka bir özelliği, bambaşka bir güzelliği vardı. O güzellik ilgiydi, sevgiydi, aşkı! O özellik, sevgiyi ve aşkı, kimsenin yaşayamayacağı boyutta yaşamış olduğundandı. Onu cazip hale getiren, aşkı derinlemesine yaşamasının yanı sıra, en mükemmel şekilde, şiir gibi anlatabilmesiydi. Onun için ağzının içine bakıyorduk. Onun için onu pürdikkat, ağızımız bir karış açık dinliyorduk.

O bize sevgiyi öğretiyordu. Sevgiyi, ilgiyi... Aşkı öğretiyordu o bize! Aşkı, üç boyutuyla... Aşkı, görünmeyen diğer birçok boyutuyla... Dut ağacı gibiydi aşk. Kendinden büyük kısmı, görünmeyen kısmıydı. Toprağın altında kalan... Kalan ve tüm toprağı yalayıp yutan... Toprağı dal edip kök edip her yere uzanan, ulaşan, her tarafı saran... Kökleri gövdesinden, kökleri dallarından çok daha kalın ve canlı olan... Budandıkça fışkıran... Budandıkça daha büyük dal budak salan... Daha güçlü fışkınlara, daha büyük yapraklar veren... Yerden emdiğini ballı meyveler ederek geriye veren, selsebil yere seren...

Sevgi dut ağacı kadar güzeldi, ilgi yaprakları kadar... Aşk meyvesi kadar tatlıydı.

Dutlar yapraklanınca başlardı, Antalya'da bahar. Mimosalar açınca...

İnsan sevince sevinç dolar, neşe saçar etrafına... Sevildiğini hissedince çiğdem çiçek bahar gelir dünyasına. Canına can gelir, ruhuna huzur...

Aşk, karşılıklı olsa da olmasa da, abıhayat sunsa da kan kustursa da dünyanın en eşsiz, en erişilmez, en değişilmez, en değerli ve en güzel duygusudur!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0436

Onur Bilge

0437 - CİNAYET

Onur BİLGE

Altıparmak'ta bir faaliyet! Birkaç gün önce baktım ki trafik tıkanmış, yerler kazılmış... İnsanlar toplanmış. Polisler falan... Asfalt yarılmış, iki tarafına taş toprak yığılmış. Caddenin yarı yeri kapanmış. İşçiler çalışıyor. Ayaklarındaki çizmeler çamur, ellerindeki kırmızı eldivenler koyu gri, pislik içinde... Yolun altından geçen kocaman kara kanalizasyon boruları ortaya çıkmış. Açık yerinden alan sular yer yer göllemiş, uçları bükülerek çengel haline getirilen inşaat demirleriyle boruların içinden çıkarılan balçık haline alan kararmış atıklar kazılan hendek boyunca hafriyatın iki yanına atılmış, mahalleyi berbat bir koku sarmış! Gelen geçen, seyreden herkes burnunu tıkamış eliyle ya da mendiliyle.

Oralar bir süre öylece kaldı. Koku her yeri aldı. Trafik, pislik ona keza... Merak ettik bu iş neden bu kadar sürdü diye. Ne olduğunu sorduk soruşturduk da nihayet sebebini öğrendik. Keşke sormasaydık da öğrenmeseydik! ..

Her koyun kendi bacağından asılır derler. Derler de kokusu yedi mahalleyi sarar ama diye de ilave ederler. Olan koyuna olurmuş ama oradaki oyun farklı olduğu için koyun asılmamış bacağından, kolundan tutulup götürülmüş. Oyunun oyununa koyunun koynunda büyümesi gereken her şeyden habersiz, henüz bebek bile olamamış ama kocaman kalbi tık tık atmakta olan, o en emniyetli, insan vücudunun en korunaklı yerinde bulunan, yerinden ne şekilde sökülüp çıkarıldıysa çıkarılıp atılan masum bir insan yavrusu gelmiş. Koyun da koynunda beslediği yılanın oyununa gelmiş. Sonunda iş bu raddeye, cadde de bu hale gelmiş!

Bizim okulun yanındaki apartmanın ikinci katında oturan kadının biri gayrimeşru bebeğini ya düşürüp tuvalete atmış ya da oraya düşürmüş, giderler tıkanmış. Bunun üzerine o adamları getirmişler. Onlar da logarları açmışlar ama o arada oradaki tıkanıklığı yapanın bir cenin olduğunu görmüşler. İş büyümüş. Karakola, savcılığa intikal etmiş. İş büyümüş de büyümüş!

Konuya komşuya, bakkala çakala sorulmuş. Sonunda ceninin kime ait olduğu anlaşılmış. Kadın önce inkâr etmiş. Doğru olup olmadığından emin olmak için polisler çevreden bilgi toplamışlar. Kadının bir süre önce alışveriş ettiği bakkal ve eczacı, düşüğün ona ait olabileceğine kanaat getirilmesine sebep olacak şeyler söylemişler. Bakkaldan, âdeti olmadığı halde çok miktarda tuvalet kâğıdı ve benzeri şeyler, eczaneden de pamuk, antiseptik, ağrıkesici gibi şeyler aldığı öğrenilmiş. Halsiz ve hasta gibi görüldüğü, endişeli ve telaşlı olduğunun fark edildiği söylenmiş. Hamile olduğu biliniyormuş. Üstüne gidildiğinde hep itiraz etmiş ama iş ciddiye binince eli kolu iki yanına düşmüş. Hastaneye muayeneye göndermişler. Kısa süre önce düşük veya doğum yapmış olduğu anlaşılmış.

Olayın nedeni araştırılmış. Kadının, bir yıla yakın bir süredir orada oturmakta olduğu, birisiyle beraber yaşadığı, birkaç ay önce de onun tarafından terk edildiği anlaşılmış. Oturduğu dairenin kirasını bile ödeyemeyecek haldeymiş. Çoktandır işsizmiş. Hiçbir yerden geliri yokmuş. Yoksulluk ve toplum baskısı onu bu canice suça sürüklemiş. Cinayetin hiçbir haklı sebebi olamaz! İşte o, suçu sabitleninceye kadar masum sayılan kadın, annelik gibi çok yüce bir makama geleceksen o nedenlerle canavarlaşarak elini kana bulamış! Kendi içinden... Üç karanlık içinden... Bu nedenler ve niçinden... Hem de canının içini, canının içinden... Söküp çıkarmış! .. Çıkarıp atmış! .. Atmış vakitli ya da vakitsiz... Düşürmüş ya da doğurmuş, kesmiş ya da boğmuş... Orası meçhul..

Çıkarmış da çıkarabilmiş mi acaba vicdanının sağlam kalan diyelim ki küçücük, minicik bir yerinden? Çıkarıp atmış da atabilmiş mi acaba aklından fikrinden? Atabilmiş de kalkabilmiş mi hayatının en büyük, en elim vakası olarak kayda geçen ve altına kanla imza atan bu cinayetin sorumluluğunun altından? Burada birkaç yıl yer, çıkar. Yer, yer insanı, vakti gelince... Yerde sorulur ince ince... İki melek gelir, narince... İki melek, ince ince... İnce ince sorarlar, iyice... İyice bir şeyler varsa sağa yığarlar, diğerlerini sola... Dilerim ki akıbeti hayrola! ..

Sorarlar inceden inceye... Kıyamet anı gelinceye kadar, iyice...

Kabir de bir kanal, neticede... Asfaltın yarıldığı gibi yarılr yer. Çıkanlar iki tarafa atılır, kürek kürek... Bir yürek nasıl büyüyordu bir zamanlar bir yerde... O en emin, en korunaklı, sıcacık yerde... Bir yürek basıl da kocamandı, bedenine oranla! Nasıl da kocamandı! Bedenden dışarıdaydı sanki. Dışarıda içi kan dolu... Dışarıda tık tık... Damar damar, nabız nabız... Bir vakitler atmaktaydı ve nasıl durdu? Nasıl durduruldu? Ne gibi geçerli bir sebeple?

Sıcacık yerinden sökülerek çıkarıldı kan revan... Buz gibi yere atıldı alacanlı! Alacaklı gitti gitti, gittiği yere... O pis mi pis logarların içine... Hem de özbeöz annesinin eliyle...

Her insana sorulur, eliyle işledikleri... Haram mı helal mi dişledikleri... Sorulur da vurulur da orada. Orada kapkara balçık içinde... Orada kapkara balçığa bulanmış halde bulunmuş masum sana ne yapmıştı diye! ..

Kadın masum, suçu kesinleşene kadar... Masum götürülür, bir yere, bir yerlere... Kader denir ya bir de... Götürülür, kaderinin aslında kendisinin götürdüğü yere. Yapmak istemiş ya da istememiş, yapmış ya da yapmamış, şayet yapmışsa, yapmış bir kere!

Bir yerlerde sorgularlar, kapatırlar bir yere. Yatacak yer verirler. Üç öğün yemek yer, su içer. Hastalanırsa muayene olur, ilaç alır. Ekmek elden su gölden... Kira derdi yok, geçim derdi yok! Yan gel yat! Yat bakalım birkaç yıl... Sayılı gün tez biter.

Asmazlar, kesmezler ya... Vurmazlar yakmazlar, dağlamazlar ya... Etinden et kesmezler ya yani neticede... Yeryüzünde kanun var kitap var, sorgu var hitap var da ince ince... Böyle haince işlenen cinayetin hesabı ince ince verilir, kara yere girilince... Hem de sûr üfürülünceye kadar! Sûr üfürülünceye...

Neler konuşmuştuk o günkü toplantıda Viranede? Hani Ahmet anlatmıştı da Define dayanamamıştı gerisini dinlemeye... İnlmeye başlamıştı ya: "Ay! .. Yeter artık Ahmet! Anlatma artık daha fazla dayanamıyorum! .. diye...

Neticede bir çatı altındaydı Ahmet. Elin elindeydi ama dayısının gözetiminde nihayetinde... Zar zor da olsa bir lokma bir şeyler bulup yiyebiliyordu, okula gidip gelebiliyor, dişle tırnağıyla bir yerlere gelmek için geleceğe doğru bakabiliyor, ufka yönelebiliyordu bir şekilde...

Ya cenin? Ya ceninler? Daha doğmadan o üç karanlık ardındaki en güvenli yerinden sökülüp çıkarılmak suretiyle yerinden edilen, yerin edilen ceninler... Onlar kerpetenlerle sökülmüş yarı kanlı dişler gibi... Onlar yarı canlı... Onlar neşterlerle doğranarak, paramparça... Onlar... Onlar...

Define, bu yaşına gelmiş, hâlâ hesabını sormaktaydı anasına, henüz üç günlük

bebekken, halen saklamakta olduğunu söylediği itinayla nakışlanan beyaz patiskadan yapılma kundak içinde, ana olamayan, onun için yıllarca yanan, doktor doktor çözüm arayan, 'kısır' diye damgalanan, onun için zaman zaman hor görülen, aşağılanan, evlat olsun da varsın başkasının doğurduğu oldun diyerek ta İstanbullardan kalkıp Karadeniz'in bilmem hangi yerine kadar giden bir kadının şefkatli ellerine teslim edilmesinin... İstenmemenin, istenmeyen evlat olmanın acısı içine işlemiştir! Etini geçmiş, kemiğine sinmişti.

"Ölsem de, mezarımda ot bitse de bitmeyecek kederim benim! Ben vazgeçsem bile, davacı olur bu çok çekmiş bedenim! Dilimden çıksa da çıkmaz bu dert iliğimden kemiğinden benim! Vursalar da vurmasalar da, yaksalar da yakmasalar da anamdan babamdan şikâyet eder, feryat figan eder cümle hücrelerim! .." diyordu. Diyordu ve diyordu... Bitirmek bilmiyordu. Aslında ders veriyordu bizlere. Cinayetler, işlenmeden engellensin diye.

"Allah bunca insan yaratmış, yarattığı her varlığa sahip çıkmış. Yeryüzündekileri, yeraltındakileri, havadakileri sudakileri yedirir içirir, besler büyütür ya da dünyaya getirtirdiklerine beslettirir büyüttürür. Her canlı, seve seve ve kontrollü bir şekilde o görevi elinden geldiği kadar yerine getirmeye çalışır. Büyütene veya ölene kadar gereken fedakârlığı esirgemez, yeri geldiğinde yaşama hakkına kadar tüm haklarından feragat edebilir, onun yaşamını sürdürbilmesi için.

Yaratan yarattıklarına, yavrularına karşı görevlerini harfiyen yerine getirmeleri için vicdan merhamet vermiş ki onlara gönüllü baksınlar, karşılıksız hizmet etsinler, şefkatle sarsınlar, itinayla korusunlar. Bazı insanlar da kendi çıkarları ya da bahane ettikleri bir takım sorunlar nedeniyle, vicdanlarının kendilerini uyarması için duyarlı olan sivri yerlerini kesmiş, keskin yerlerini törpülemiş, bahşedilen o güzelim duyguları köreltmeyi başarabilmiş, duyarsız, acımasız hale gelmiş. Merhamet ve şefkat gibi insanca duygularını gaddarlığa dönüştürmüştü. O kötü ve vahşi arzularını frenlemeye gayret etmek şurda dursun, inadına arttırarak kendisini canavarlaştırmış! Her insan suretindeki varlık insan değildir! Hayvan da değildir, cin de şeytan da... Çok daha aşağı bambaşka bir yaratıktır! "

"Öyle deme dede ya! Cennet anaların ayaklarının altındadır! "

"Hangi cennet, Orçun! Hangi anaların ayaklarının altında? O yavrularını şu veya bu nedenle oraya buraya atıveren, ona buna satan ya da veriveren ana demeye bin şahit isteyen anne müsveddelerinin ayakların altında mı? Cennet o kadar ucuz mu! Bakalım onlar kendilerini cehennemden kurtarabilecekler mi! Anaların ayaklarının altındaymış! Pöh! Ben de inandım! "

"Ne olursa olsun, anne annedir, dedeciğim. Neden öyle söylüyorsun? En azından dokuz ay on gün bizi karınlarında taşımışlar... Onun bir saatinin bile, attığımız bir tekmenin bile..."

"Kimi gönüllü, kimi mecburiyetten... Söyletme beni! Düşürmek için elinden geleni yapmıştır, etmiş edememiş kendi haline bırakmak zorunda kalmıştır. Ne ilaçlar içerler onlar, ne irvasalar yaparlar, nelere başvururlar! .. Sen bilmezsin, oğlum! Karıştırma şimdi o konuları! Şimdi burda, bu kızlarımın yanında... Merak edersen anlatırım bir ara... Baş başa kaldığımızda..."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0437

Onur Bilge

0438 - MASAL

Onur BİLGE

Ben şanslı bir çocuktum. Annem babam, ablam vardı. Sonra Şermin vardı... Bakıcım... Mutlu bir aileydik. Ne hır gür ne kavga dövüş... Her şeyin bir düzeni, planı programı vardı. Herkes üstüne düşen işi yapar, dinlenmeye ve eğlenmeye de vakit kalırdı.

Eğlence yeri namına birkaç sinema vardı. Şehir Kulübü de denilen Tüccarlar Kulübünde veya Öğretmenler Lokalinde yapılan balolar, düğünler, oynanan temsillerden başka bir şey yoktu. Topu topu bir barı vardı. Sonraları pavyonlar, kulüpler açıldı ama oralar benim ailemin gidebileceği yerler değildi. Onlar daha çok ayyaşların sarhoşların gittiği, çocuklarının arada yittiği yerlerdi.

Yurt sathında Halk Evleri vardı. Antalya'daki hemen hemen her gün bir nedenle dolar dolar boşalırdı. Ankara'dan İstanbul'dan sanatçılar gelir, şarkı türkü söylerlerdi. Piyesler hazırlanır, o şekilde halkın bilinçlenmesi sağlanmaya çalışılırdı. Bunlarda aslanan, Türkçülük ve Milliyetçilikti.

Cumhuriyetin gençlik yıllarıydı. Savaştan çıkmış, belini doğrultmaya çalışan bir Millettik. Okullarda yapılan müsamerelerde, bayramlardaki geçit törenlerinde özgürlük ve demokrasinin önemi anlatılıyor, Cumhuriyet konusu işleniyordu. Okulun en uzun boylu ve en güzel kızı gelinlik gibi bir elbiseyle çıkıyordu, siyah bir örtünün içinden. Bir alkış kopuyordu! .. Sonra Türk Bayrağını çıkarıyor, ona sarınıyordu. Bir büyük alkış daha patlatılıyordu! .. O çok güzel kız, Ulusumuzu sembolize ediyordu, bembeyaz ve çok güzel olan giysisi, saflığını, temizliğini, asaletini... Bayrak, bağımsızlığını simgeliyordu, Cumhuriyeti... Halk bu kavramları yeni yeni sindiriyordu. Münevver insanların bütün gayesi, bu mefhumları kemiklere kazımak, iliklere işletmek, ruhlara sindirmekti. Eğitim ve öğretimin de ilk hedefi aydın insan yetiştirmekti.

O güzel kız, yüreğinin tüm gücüyle, tüylerimizi ayağa kaldıran, diken diken eden epik bir şiir okuyordu, mutlaka. Diğer şiir okuyanlar da öyle... Arif Nihat ASYA'nın meşhur "Bayrak" şiiri dillere destandı! Dilden dile dolaşıyor, her okunuşunda aynı heyecanı uyandırıyor. Yürekler yanıktı. Yüreklere verilen şehitlerin acısı... Yüreklere Vatan, Millet, Bayrak sevdası!

Yemen Harbi bitmiş, çok şehit verilmişti. Bizim de bir şehidimiz vardı. Babamın halası, Yemen'den yaralı dönen, iki gün sonra can veren kocasını anar, derdi depresir, ağlardı. "Gaziydi ama şehit sayılır. Yaralı geldi. Yaraları yüzünden öldü." derdi.

Radyolarda Yemen Türküsü okunuyordu, ağlamaklı seslerle. "Ah o Yemen'dir, gülü gemendir. Giden gelmiyor, acep nedendir?" diye... Yurttan Sesler Kadınlar Korosu vardı, Safiye Aylalar, Zeki Mürenler, Nuri Sesigüzeller, Nezahat Bayramlar...

Yanık türküler okuyordu türkücüler. Ağıtlar yakıyor, uzunhavalılar okuyorlardı. Çanakkale Boğazı'nda, Nağra Burnu açıklarında çetin bir sefer dönüşünde Dumlupınar adlı denizlitemiz, İsveç bandıralı bir şileple çarpışmış. Kapalı bir hava, dondurucu bir soğuk... Sisten göz gözü görmezken... Batan gemide mahsur kalan seksen bir kişiden elli dokuzu boğulmuş, yirmi iki kişi yardım istemiş. Torpido bölümüne sığındıkları için oksijen bitmesin diye sigara içmek, şarkı türkü, marş falan söylemek, hatta konuşmak bile yasaklanmış. Beklenen yardım gecikmiş. Kurtuluşlarının mümkün olmadığını düşündükleri anda bir anonsla yasağın kaldırıldığı bildirilmiş. Aralarından birisi, çakmak istemek için arkadaşına söyleyiverdiği bir cümleyle farkında olmadan hemen oracıkta bir türkü yakmaya başlamış, doğaçlama. O yirmi iki kişi, bekleyişin stresi, ölenlerin kederi ve ümitsizlik içinde kalışlarının kahır, kurtulabilme ihtimalinin sevinci içinde hep

beraber mırıldanarak, birbirleriyle yardımlaşarak tamamlayıp bir ağızdan söylemeye başlamışlar. Böylece, yakılan sigaralarla birlikte bir de türkü yakılmış. Akülü radyolarda Yemen Türküsü'yle beraber o türkü de söyleniyor, o elim olayı hatırlatarak yürekleri dağılıyordu.

"Bir ateş ver cigaramı yakayım
Sen sallan gel ben boyuna bakayım"

Ne hengâmeler atlatılmıştı da çıkılmıştı düze! Henüz yokluk vardı, kıtlık vardı. Karne devri geldi arkasından. "Tanrı Ulu'dur! Tanrı Ulu'dur! .." diye okundu bir zaman ezanlar. Nasıl bir ezandı? Hangi makamda? Kim ne anlar! ? Kanunlar çıkarıldı. Yazanlar, bozanlar, kızanlar... Kızanlar yetişti. On yılda on beş milyon Türk yetişti yeni baştan! Milli bayramlarımız vardı, resmigeçitlerle, fener alaylarıyla kutlanan... Kırk bir pare toplar atılırdı o vakitler!

Sonra Hitler... Sonra Musolini... Marksı Lenini... Tekerlemeler öğrettiler bize, oyunlardan önceki sayışmalarda söylenmek üzere: "Bir ki üç dört beş! Amerika kardeş! .." "Deş! " denen çıktı. Geriye kalan kaldı. Sonra tekrar sayıldı. Biri daha çıktı. Böyle böyle bitti, sona bir kişi kaldı. O ebe oldu. Amerika yardım etti. Biz aldık, kabul ettik. Biz gebe olduk onlara. Gebe kaldık. Pahalya ödedik süttozunun parasını! Kanımızla canımızla... Kardeş kardeşi kıra kıra... "Deş! " dedik, çıktı birisi, "Kar/deş! " dedik, bağrımıza bastık, taş çıktı! Deşti ciğerimizi! .. Boz ayılar bastı ortalığı! Kutup ayıları! .. Ne hülyalara daldık bir vakitler! Ne hülyalara daldık da bir dal kadar olamadık! Tutduğumuz dallar elimizde kaldı! O ikisinin arasında fidan gibi Türk Gençliği kaldı! ..

Ne güzel bayramlarımız vardı! İki dirhem bir çekirdek giyinilen kuşanılan, el öpmeye, şeker toplamaya gidilen... Bayram yerleri kurulurdu Develik'e. Bir dönmedolap, bir salıncak... Tahterevalli, kızaktan ibaret... Sonra ziyaret ederdik hısım akrabayı... Sonra sonra bölüşemedik malı mülkü, parayı turayı... Giden gitti kurtuldu, biz birbirimize düştük! Şimdilerde onlarla da iyiden iyiye araladık arayı...

"Arayı arayı bulsam izini... İzinin tozuna sürsem yüzümü! " diye ilahiler okunurdu Mevlitlerde. Sonra dillerde, her yerde... Ne güzel sözcükler yer etti beynimde!

"Sundular bir cam dolusu şerbeti! " dedi mi Mevlüthan, limonata bardaklarında kırmızı buzlu şerbetler getirilir, ikram edilirdi hemen. İçlerinde soyulmuş ikişer badem... Ona sunulmuş, bize de sunulmuş olsun madem.

Ben çok küçüktüm. Büyüklerin gittikleri filmlere götürülmüyordum. Balolar için de yaş sınırlaması vardı. Ancak belki ayda bir gelen, başrollerde Zeynep Değirmencioğlu ve Parlo Şenol gibi çocuk artistlerin oynadıkları filmlere götürülüyordum. Annemle babam, hemen hemen her akşam gezmeye gidiyorlardı. Bahsettiğim eğlence yerlerine, yazsa baharsa parka, değilse ev gezmelerine... Benimle ablam ve Şermin ilgileniyordu.

Eskiden de uykuyu ertelemeye çalışan bir çocuktum. Aile fertleri gece veya gündüz beni uyutabilmek için adeta savaş verirlerdi. İlle de ille masal söylemelerini isterdim. Bu arada saçlarımı okşarlar, sırtımı kaşırlar, kollarımı bacaklarımı ovarlardı. Böylece gevšememi sağlamaya çalışıyorlardı. Kulaklarımı okşama usulü de iyi netice vermiş olmalıydı ki o çareye de sık sık başvurmaya başlamışlardı. Gerçekten çok haz veren bir uyutma usulüydü. Narkoz etkisi yapıyordu.

Ovulmanın da kaşınmanın da sonu gelsin istenmez. Vazgeçesi gelmez insanın, bir

başlandığında... Ne kadar rahatlatıcı masajlardır! Hem sinir sistemini rahatlatır, kişiyi sakinleştirir hem de sevildiği hissini huzur ve mutluluğuna gark eder. O zaman teslim eder insan kendisini yavaş yavaş uykuya... Hem de kulağının yanında alçak sesle ballandırılı ballandırılı anlatılan enteresan olaylarla süslü masalları duya duya...

Masal bu ya... Hep aynı tekerlemeyle başlar, o kısmı bıkmış getirirdi! Zaten bilinen, dinlene dinlene ezberlenen bir tirattı. Bazen o kısmı ben söylüyordum, olanca hızımla, anlaşılır anlaşılmaz, hemen sadede geçilsin diye... Her gece: "Belki değişik bir masal anlatır bunlardan biri bana!" diye giriyordum yatağa ve bazen de yeni bir masal konusunda peşin peşin pazarlık ediyordum, yatmadan önce. Bir de kısacık olmasın istiyordum. Onların işine kısası geliyordu. Çünkü anlata anlata anlatıcı yoruluyordu.

"Öf! Yeter artık! Nefesim tükendi!" diyorlardı. Şermin, "Kıpçık!" diyordu bana. "Kıyırdama atık! Uyu! Bek, benim çok uykum geldi! Senden önce uyuyuvereceğim! Kapat gözlerini! Yum iyice! Uyu diye diye dilimde tüy bitti! Yeter bugünlük bu kadar masal! Dilim damağım kurudu! Kuşlar kurtlar uyudu! Haydi sen de uyu! .." diyordu. Derken dili dolanıyordu. Uyuyup uyuyup uyanıp dil döküyordu bana. Zavallım neler gecti benden!

Akşamlara kadar o manda oldu, ben kedi köpek... Sırtına bindirdi beni, lacivert Isparta halısının üstünde dört döndük durduk! Yorulduğumda kucağına aldı, gezmelere gittik beraber. Yemekler yedik, meyveler, çerezler, neler neler... Bahçeye çıktık, oynadık. Çamur oynadık, çiçek suladık, arıkta kayık yüzdürdük, eğlendik güldük. Mahalleyi dolandık, yerden evlerin alçak pencerelerinden içerilere bakarak birileriyle çene çaldık.

Fokfrigocu geçti sokaktan, aldık. Nane şekeri satan Akoğlan geçti, geri kalmadık! Kırmızılı beyazlı kalem gibi yapılan, bükülerek süslenen naneler, sepete yerleştirilmiş. Halka halinde olanlar da var. Al al tak koluna bilezik gibi... Birer birer çıkar, ye! Rüzgârlı şekerlerim benim! Kokulular... Kumrular... Sopa gibi biraz yassı susamlı simitler... Horoz şekerleri, kargıdan yapılan saplara dolanarak satılan rengârenk parlak macunlar...

Balıklı çikolatalar Kambur Bakkaldandı. Tanesi beş kuruş... Çikolata kâğıtları renk renkti. Ekmek yirmi beş kuruştı. Arap sakızı da yirmi beş kuruş... Şiirmesini öğreninceye kadar ne kadar alıştırmaya yapmıştım! Bir de R leri daha net söyleyebilmek için... En zor harf oydu!

Karlamalar, şişirtmeler... Karların üstüne kıpkırmızı şerbetler... Dondurma kaymaklar... Hele dondurmalar... Koreli'nin de bir tekerlemesi vardı, kendince... Nasıl yamulttuysa, ezdiyse büzdüyse sözcükleri... Hep aynı terane... Fakat sokak satıcılarının arasında bir taneydi! Bir tane! ..

"Di di kaymak var! Kaymak, kaymak! Dondurma kaymak kapkay! .. Şekeri çuvaldan! .." derdi ama çok tatlı olmazdı dondurması. Şekere kıyamazdı. Salep de pahalıydı şeker de... Biraz da nişasta falan katıyor olmalıydı. Bakır çalığı tadı geliyordu, dibi kaldıysa ağza. Kazına kazına bakır kazanının dibinin kalayı kalmamıştı. Kalay da pahalıydı. Kolay değildi. Öyle idare ediyordu ama beni korkutuyordu annem, zehirlenirim falan diye...

İşte bütün bunları yiye yiye renklendiriyordum çocukluğumu. Oyunlar oynaya oynaya süslüyordum. Ben ne mutlu bir çocuktum! Ne kadar güzel büyütülüyordum.

Ortası delik bir ve iki buçuk kuruşları ipe diziyordum. Oradan çıkarıp çıkarıp harcıyordum. Ben para nasıl kazanılır bilmiyordum. Harcamayı biliyor ve çok

seviyordum.

Hele nane almayı! Şişman bir genç adam satıyordu. Apraş diyorlardı. Saçları, kaşları, kirpikleri bembeyaz denecek kadar açık sarıydı. Onun için Akoğlan diyorlardı. Her nane alışta maniler söylüyordu. Maniyi ondan ve Ramazan davulcularından duymuş öğrenmiştim. Her ikisi de mani söylüyordu ama söyleyiş tarzları çok farklıydı. Akoğlan'ın sesi ince ve yanıktı. Üslubu düzgün, yorumu nazik... Ramazan davulcularının sesleri de güzeldi ama kalın, kaba saba ve tok... Tokmak vurdukça, tokmakla vurur gibi... Çivi çakar gibi... Davul da güm güm de güm güm! .. Kulakları sağır edecek kadar yüksek, gece yarılarında, uyku aralarında... Her seferinde şeytan çarpmış gibi fırlıyordum yataktan! Her uykumda unutmuş oluyordum, sahur vaktini! Neye uğradığımı şaşırıyor: "Ne oluyoruz! .." diye zıplıyordum! Anladığımda, kapıya koşuyordum. Her seferinde çok duruyor, çok çalışıyor, çok para alıyorlardı bizim kapımızın önünde. Onlar komşularımızdı. Babamın arkadaşları... Sayarlar severlerdi onu. O, mahallenin münevver bir muallimi, Bey Amcası... Onlar, sair zamanlarda ayakkabı boyacılığı, çalgıcılık, badana boya işleri yapan kişilerdi. Muhacir diyorlardı kendileri için. Karaferye'den gelmişlerdi. Şermin de onlardandı. Uzak da olsa akrabaydılar. Yoksul ama namuslu, dürüst ve güvenilir kişilerdi. Kimseden karşılıksız bir şey kabul etmezlerdi.

Bütün bunlardan hiç şikâyet etmiyordu da Şermin, beni uyutmaktan yaka silkiyor: "İllallah! .." diyordu! "Gına geldi Vallaha! .." Ben yoruyordum, yorulmuyordum. Onun için o uyumamaya çalışıyordu ben uyumaya...

Bizimkiler masalları kitaplardan okumuyorlardı. Hepsi kuşaktan kuşağa, kulaktan kulağa anlatıla anlatıla şiir gibi ezberlenmişti. Kim anlatırsa anlatsın, aynı sırayı izliyor, aynı cümleleri kuruyor, aynı vurgularla vurguluyor, aynı sorgularla sorguluyordu. "Onlar ermiş muratlarına, biz çıkalım kerevetlerine! Gökten üç elma düşmüş. Biri senin, biri benim biri de onların ağzına!" diyerek sonluyorlardı.

"Biri bana biri ona... Onların hepsine bir tane... Nasıl paylaşacaklar acaba? Galiba ikiye bölecekler. Ya da soyup dilimleyecekler. Birer dilim yiyecekler. Neden çok düşmüyor da herkese birer tane düşmüyor? Kim düşürüyor onları gökten? Orada elma ağacı mı var?" diye başlıyordum sorular sormaya... Ben kendi kendime konuşuyordum. Yanımdaki o ise, çoktan sızıp kalmış oluyordu, annem ya da babamsa şekerleme yapıyorlar ya da lafı uzatmamak için tilki uykusu uyuyorlardı. Benim için de: "Kuş uykusu uyuyor bu! Buna uyku ilacı almalı!" diyorlardı.

"Bu masallar ne kadar kısa! Hemen de bitiveriyor! Yenileri gelmiyor. Neden çok söylememişler eskiler?" diyordum. Ben de masal uydurmak istiyordum. Neye baksam, onu canlandırmayı, konuşturmayı, kurgulayacağım masala sokmayı düşünüyordum. Upuzun ve ilginç, çok masal uydurmayı... Bin bir tane olsun, her gece biri söylensin, hiç bitmesin!

Çocuklar uyuyuncaya kadar, çocuklar büyüyünceye kadar hiç bitmesin!

Dilden dile dolaşsın, tüm dünyaya ulaşsın, uşaktan kuşağa aktarılsın, asırlarca anlatılsın, yitmesin!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 438

Onur Bilge

0439 - YILIN SON GÜNÜ

Onur BİLGE

Bir yılbaşı günüydü. Öğleye doğru Virane'de Orçun ve Neşe'yle buluştuk. Bursa diz boyu kar! Karda sessizlik, dinginlik... Neşe, hafiften bir şarkı tutturmuş. Esengül'ün şarkılarını ondan dinleriz. Ne melankolik kızdır! Sevgilisi yoktur. Platonik takılır.

"İkimiz bir fidanın, güller açan dalıyız... Sen benimle ben seninle bu hayatı yaşamalıyız... Severek birbirimizi, hayatta hep gülmeliyiz..."

Onun en bariz özelliği gülmesidir. Devamlı güler. Gülünce gözlerinin içi güler. Oldukça muntazam bembeyaz dişleri beyaz duru beyaz pembe yanaklı yüzünü daha da aydınlatır.

"Çekmiş beyaz yorganını... Seslenme, kent uyanmasın! Yalan olan anıları anlatma, kimse duymasın!" demek geldi içimde. Şiir gibi oldu. Not almalıydım. Unutmamak için tekrarlarken çantamı açtım. Küçük not defterimle kalemimi çıkardım. Hemen kaydettim. Kaydedilmeyen kaybediliyordu.

"Neşe! Baksana, ince ince kar yağıyor. Ona uygun bir şeyler söylesene! "Her yerde kar var... Kalbim senin bu gece..." desene!" dedi Orçun. Neşe başka bir şey söylemeye başladı:

"İncecikten bir kar yağar, tozar Elif Elif diye... Ak elleri kalem tutar, yazar Elif Elif diye..."

Hem Orçun'un "İnce ince..." sine cevap veriyor, hem de bana gönderme yapıyordu.

Kar gece boyu o kadar yağmış ki renkler, şekiller kaybolmuş! Zavallı dalların yükü ağırlaşmış. Kaldırım yola karışmış. Beyaz beyazla yarışmış. Gökten ak süt sağılmış. Yağmış yağmış yığılmış. Ak bulutlar elenmiş, her yer una belenmiş. Sanki pamuk tarlası...

Beyaz çizmelerim, beyaz kabanım... Karda bıraktığım otuz altı numara ayak izlerim... Ayağımda ince siyah çorap... Üşür diz kapaklarım. Kasket şeklindeki beyaz yün berem, kısacık kırmızı eteğim, eldivenlerim... Kar puf puf yatak gibi... Boylu boyunca uzanmak isterim.

Arabaların biçimleri ve markaları belli değil. Hepsi bembeyaz... Kefene girmiş insanlar gibi birbirinden farksız... Öyle olur ya insanlar, öldükleri zaman... Hiç farkları kalmaz birbirlerinden... Zenginmiş fakirmiş belli olmaz! Tek tip elbise... Komünist ülkelerdeki gibi... Ölüm, en büyük komünist! Dümdüz ediyor her yeri! Nasıl da eşitliyor insanları! Karın arabaları örtüp markalarını, fiyatlarını, renklerini, şekillerini, havalalarını ellerinden aldığı gibi alıyor ellerinden makamlarını mevkilerini, mallarını mülklerini, servetlerini, sevdiklerini... Söndürüyor havalalarını, sürtüyor burunlarını! Kırıyor gururlarını, indiriyor burunlarını! Nasıl da boyun eğiyor, en asisi bile!

"Güle güle 1973! Güle güle! .. Bir yıl daha gidiyor, elimizden. Bir sene daha yaklaşıyoruz ölüme. Grayderleyip geçecek bir gün bizi de..." dedi Orçun. Yavaşça şöyle fısıldadım ona:

"Dede hiç renk vermiyor. Acaba o da bu düşünce içinde mi değimli? Epey yaşlı ya... İnsan ölüme yaklaştığını en çok yaş günlerinde ve yılbaşlarında anımsar, en çok o zaman her zamankinden daha derinden hisseder ya! Acaba onda nasıl tezahür

etmekte? Onu konuşurmak, sormak öğrenmek lazım, o değillikten ama nasıl? "

"Eskilerden bahsedelim. Söz döner dolanır oraya da gelir. Bakalım neler anlatacak yine!
" dedi o da aynı şekilde ve yüksek sesle dedeyle konuşmaya başladı: "Semirayın
çocukluğunu anlattığı yıllarda sen bıçkın bir delikanlıymışsındır, değil mi dedeciğim? O
zamanlar, Ayhan Işık gibi... Filinta gibi... Sahi, nasıldın o zamanlar, dede? "

Define, sık sık benim çocukluk yıllarımı yaşadığım dönemden çok önceki yılları
anlatıyordu. Delikanlılığını yani... Her zaman, ne kadar temiz ahlaklı, ne kadar güvenilir
biri olduğunu ispatlamak istercesine, mahallenin kızlarını nasıl alıp gezdirdiğinden
başlardı sözlerine, konu genişler, dağılır, oradan oraya dallanır budaklanırdı.

Neşe, Duygu'ya yardım etmeye gitmişti. Askı elinde geldi. Tavşan kanı çayların kokusu
zor yanan kömürün kokusuna karışarak kapladı üst kattaki salonu. Şarkı söylüyor,
dedeye sataşıyordu:

"Neden saçların beyazlanmış arkadaş? Sana da benim gibi çektiren mi var? "

"Var! Var, olmaz mı hiç! Siz varsınız ya... Allah başka dert vermesin! .."

"Görüyorum ki her gün Virane'desin..."

"Nerde olacağım ya? Sizin evde mi? "

"Bir zamanlar sen de deli gibi sevdiğin... O sana çay sen ona mutluluk verdin... Mutlu
yıllar dede! Afiyet olsun! "

"Kızamıyorum da sana yahu! O gülen yüzün yok mu, Neşe! Neşeli Neşe! Allah
güldürsün seni! İki cihanda aziz ol! Berhüdar ol! "

"Dede, devam et sen! Onun derdi depresmiş bugün. Rüyasında görememiş sevdiğini.
Efkâr basmış, boyuna şarkı söylüyor. Anlat hele sen! O zamanları anlat biraz! "

"Ne güzel, ne mutlu günlerdi! Düğün el ile harman yel ile... Biz can ciğerdk
komşularımızla. Akrabadan öte yakındık birbirimize. Tek bir sülale, tek bir aile gibiydik.
Bütün mahalleli bir olurduk, gezer eğlenirdik. Birlikte yer içerdik. Ayrı gayrı yoktu. Tatil
günlerinde bizim Kırık Süleyman'ın kamyonunun kasasına doluşur, doğru Kağıtane'ye
giderdik. Mangallar yanardı, pizolalar, köfteler kızartılırdı. Soğanların biberlerin kokusu
et kokusuyla etrafı alırdı! Salıncaklar kurulurdu ağaçlara. İpler atlanır, toplar oynanırdı.
Saklambaçlar, kovalamacalar, birdirbirler, uzuneşekler... Uçurtmalar havalandırılır,
yarıştırılırdı. Fıstıkçılar, macuncular, şerbetçiler, güllaççılar..."

"Güllabiciler değil mi onlar, dede? "

"Hayır, değil! Güllabici değil hem o! Güllabıcı... Tımarhanelerdeki hademelere denir.
Onlar, eli kamçılı dolaşır, azgın delileri döverek uslandırmakla vazifelidirler. Dışarıda da
o tavrı takınanlara mecazen güllabıcı denir."

"O zamanlar sıtmayla mücadele ederlermiş. İstanbul'da da sivrisinek var mıydı? Sıtma
var mıydı? " diye sordu Neşe. Nerden aklına geldiyse...

"Olmaz mı! Yaz günleri başımızın belasıydı, kız! Senin gibi vız vız... Onlar da şarkıcı birer

kız... Onlar erkek değilmiş, biliyor musunuz? Bize musallat olanların hepsi kadın milletiymiş! Bir konferansta aman ne anlattılar onları! şaştık kaldık! Üç bin türü varmiş onların. Biz olmasak üreyemezlermiş. Yumurtlayabilmek için gereken proteini kanımızdan alırlarmış. Hayvanların kanlarını da emerlermiş. Denizdeki balıklara kadar uzanırlarmış. Erkekler, çiçek özeriyle yetinirlermiş. Dişiler emdiklerini birkaç günde hazmedebilirlermiş. Birkaç günde yumurtalar tamamlanırmış. Ağzının altındaki kesede iki tane tüp, iki tane de testere şeklinde bıçak varmiş. Önce o iki bıçakla bir delik açarmış, sonra da o iki tüple oraya tükürüğünü akıttırmış. O sıvı, kanın pıhtılaşmasını engeller, rahatça emmesini sağlarmış. Bir dakika kadar sonra kuytu bir yere çekilirmiş. Avlarını, karbondioksit, ısı ve neme yönelerek bulurlarmış. Sık nefes alıp terlerseniz, ona yardımcı olmuş oluyormuşsunuz. Radarları varmiş gibi atardamarları buluyor, doğrudan hedefe yumuşak iniş yapıyorlarmış, koyu renk giyeceklerle, çiçek ve çorap kokusuna daha çok gelirlermiş."

"Çiçek kokulu parfümler... Eyvah! Bana ondan geliyorlar, desene! Yaz günleri çok terlerim ben ama herkes terler. Sana da geliyorlarsa, ya çorap ya da pipo kokusundandır, dede."

"Git kız başımdan! Koş bak, baban çağırıyor! Geliyor, geliyor! Kalk git! Haydi! "

"Yok, dede! Ben bu gece izinliyim. Kimse çağırmaz beni. Bu akşam Kültür Parkı, Serap Akın'ı dinlemeye gideceğiz biz. Seni de götürceğiz. Söylemediler mi? "

"Ne yaptın, Neşe! Sürpriz yapacaktık ona biz! " dedim.

"A! Afedersiniz! Ben bilmiyordum, sürpriz yapacağınızı! Bilseydim..."

"Neyse... Oldu artık! Ne yapalım! Geleceksin, değimli dede? "

"Bakalım! Nasip! O zaman bir gelsin hele... Düşünürüz."

"Geldi ya işte! Bu akşam yılbaşı gecesi... Beraber eğleneceğiz. Bir hafta önceden haber verdik herkese. Yerlerimizi ayırttık. Sensiz olmaz, dede! Oyunbozanlık yok! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0439

Onur Bilge

0440 - ALLAH KORKUSU

Onur BİLGE

Dede, ölümden falan korkmuyor, ona her geçen yıl bir adım daha yaklaşımdan rahatsızlık duymuyormuş. Sadece ölememekten, başkalarına yük olmaktan korkuyormuş. Bunun böyle olduğunu belirterek merakımızı tatmin etmiş: "Allah'tan korkan, başka neden korkar!" demişti.

Ölememekten korkmakta haksız değildi. Çünkü kimsesizdi. Çoktan boşandığı kadın o olayın yıllarca öncesinden beri eldi. Çocuklarına ise asla güvenmiyordu. Onları bir defa daha dünya gözüyle görmekten bile ümidini kesmişti.

Virane'ye gittiğimde onu meşhur sandalyesine kurulmuş gördüm, tezgâhında çalışırken değil. Ahşap biblo ve oyuncak yapımı devam ediyordu ama satışı yok denecek kadar düşmüştü. Piyasa durgundu. İşler kesattı. Hükümet kurulamıyor, çeşitli koalisyonlar denenip duruyordu. Ekonomi berbat bir haldeydi. Fiyatlar hızla artıyor, enflasyonun önüne geçilemiyordu. Bazı mallar ve ara mallar bulunamıyor, halk zorlanıyor, üreticiler çaresizlik içinde kıvranıyorlardı. Fabrikalar işleyemez, işletmeler iş yapamaz duruma gelmişti.

"Hayırlı işler, dede! Nasılsın?" diye sordum.

"Gelen giden yok! Pinekliyoruz işte burada böyle! Nasıl olalım? İç güveysinden biraz hallice..." diye cevap verdi.

Kendi kendine söylenmeye devam etti. Bir taraftan söyleniyor, bir taraftan da piposunu çekiştiriyordu. Keyifli zamanlarında tebessüm eder, küçük kara gözleri gömülü oldukları yerlerde aklarını arttırarak ışıltıydı. Kaş çatmak ona hiç mi hiç yakışmıyordu. Üstelik bu kadar oflayıp pufladığını hiç görmemiştim. En küçük şeylerden mutluluk çıkaran, en sıkıntılı kişileri, dertlerini dağıtacak teselliler vererek ferahlatan sanki o değildi!

Sonradan anladım ki gelen elektrik faturasına kızmış. Her şeye gelen zam ona da gelmiş, hemen hemen ikiye katlanmış. Bir de Nazan gelmiş. Boşanmak için mahkemeye müracaat ettiğinden bahsetmiş. Dede iyice çileden çıkmış!

Arkasından Altıparmak Caddesinde kanalizasyon borusunda aranan bebeğin düşük falan değil de doğum olduğu haberi gelmiş. Parçalanarak atılmış. Duyulmuş görülmüş şey değil! Evdeki bir erkek iç çamaşırıyla bir kadın eteğinde bebeğe ait kan lekelerine rastlanmış. Dede bunu da duyunca akli başından gitmiş! Hazmedememiş, sabahtan beri söylenip duruyormuş. Mahalle bebek olayıyla çalkalanıyormuş!

Ahmet'le Duygu'nun dediğine göre sorun sadece elektrik faturası değilmiş. Zaten onu onlar ödüyorlarmış. Dedeyle alakası yokmuş. O diğer iki olaya deli oluyormuş! Bir süre sonra sakinleşince Haşyetullah'tan bahsetti:

"Allah insanı yarattı ve kendi sıfatlarıyla donattı. Çoğu insan kötülüğü, bir kısmı da iyiliği büyötmeyi seçti. İyi işler yaparak huzur ve mutluluğa kavuşmayı yeğleyeceğine ışıklarını körelterek iki dünyasını da karartmayı tercih etti. Kendisi zindanlarda kaldığı gibi başkalarının hayatlarının kararmasına da sebep oldu. Kötülüğün en önemli sebebi kıskançlıktır. Sonra sahiplenme hırsı... İkincisi, birincisine bağlı olarak ortaya çıkar."

"Sahip olma hırsı gerçekten şimşekler çaktıran bir duygu! Kız kaçırma olayından savaşımlara kadar pek çok kötü olgunun gerçek nedeni... Hırsızlığın, dolandırıcılığın,

gaspın, yağmanın... Aklıma geliverenler bunlar... Kıskançlık daha küçük suçlara sebep oluyor olsa gerek diye düşünüyorum, dedeciğim. Ne dersin? "

"Sahip olma hırsı neden ileri geliyor? Onda var, bende neden yok? Ondaki bende olmalı! Bende olsun, diye... O saydığın kötülüklerin sebebi, para, kız, toprak kimdeyse kıskanma, ona malik olmak için hırslanma ve arzusuna zorla nail olmaya kalkma vakası... Kökü yine kıskançlık... İnsan birini kıskanırsa onun dedikodusunu yapar, ona iftira eder, kötü davranır, o veya bu şekilde zarar verir. Kıskanmıyorsa onu sever, merhamet eder, ona kötülük etmeyi aklının ucundan bile geçirmez! Anasına babasına isyan edenlerin çoğu onları diğer kardeşlerinden ya da birbirlerinden kıskandıkları içindir. Kabil Habil'i kıskançlık yüzünden katletmedi mi! Daha ne arıyorsun? Kadın cinayetleri neden oluyor? Boşanmaların çoğu? "

"Nazan'la Levent de ayrılıyorlarmış. Duygu dedi. Çok üzüldüm! "

"Ya, öyleymiş. Nazan dava açmış. Yazık oldu! O kız tam sopalık! Ezim ezim ezdi çocuğu! .. Mahvetti! .."

"Onların boşanmalarının sebebi kıskançlık değil. Malum şeyler... Âdem'le Havva'nın cennetten kovulma olayında da kıskançlık yok. Bunlarda hırs var bence. Nazan çok hırslı bir kız! Levent'ten gücünün yetmeyeceği kadar çok şey bekledi. Onu hırslandırmaya çalıştı ama onda da hayata asılma arzusu yoktu."

"Öteki olayı da duydun mu? Söylediler mi? "

"Ya, evet! Tüylerim diken diken oldu! Hayalimde canlandı da dayanamadım! Aylarca aklımdan çıkmaz artık! Ben çok etkilenirim böyle şeylerden. Et falan yiyemem. O bebeğin parçalanmış hali gelir gözlerimin önüne... o et, onun etiymiş gibi gelir... Nasıl olur böyle bir şey, dede? Bir anne ya da baba nasıl böyle bir şey yapabilir? Akıl alacak gibi değil! .."

"Böyleleri anne baba olsa ne yazar! Bizimkilerin karı koca olamadıkları gibi... Allah herkese merhamet hissi vermiştir. Yapısında, hamurunda vardır. Fakat bazıları çıkarları için onu törpüleye törpüleye, rendeleye rendeleye yok etmeyi başarırlar! Din vicdandır! Bunların imanlarından da şüphelenmek lazım..."

"İnancı zayıf olanlarda korku yok denecek kadar azdır. Bazıları da Allah'ın affına güvenerek rahatça kötülük ya da gevşeklik eder. Mümin, Allah'tan gerektiği gibi korkar. Oyle değil mi dede? "

"Bir zamanlar ben inkârcıydım. O zamanlar öyle bir akım vardı, ben de sürüklendim gittim! Sonra kafayı topladım, "Ben ne yapıyorum! .." dedim kendi kendime, hemen tövbe ettim. Hak yola döndüm ama ilk zamanlarda bende de hiç korku yoktu. "Allah affeder!" diyordum. Günahı işliyor: "İlerde tövbe ederim, Allah affeder." diyordum."

"Allah'tan, en çok âlimler korkarmış. Allah, tam anlamıyla idrak edilemez, bu mümkün değil ama gerektiği kadar bilinmezse O'ndan korkulmazmış. Affeder diye bir gevşeklik olurmuş. Fakat Esmâ Hüsnaya bakıldığında, birbirine zıt sıfatların ne kadar korkunç olduğu, orada işin ne denli ciddi olduğu, hesap vermenin ne çetin olacağı anlaşılıyor. Bu, denize karşıdan bakmayla içine bakmaya benziyor. Denize de değil, okyanusa... Baş döndürücü bir derinlik... Korkunç! .. Hayaline bile güç yetiremiyorum! "

"Allah'tan en çok âlimler ve Peygamberler korkar."

"Allah'tan korkmadıktan sonra istediğini yap! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0440

Onur Bilge

0441 - ÇOBAN ATEŞİ

Onur BİLGE

Define, Virane Dağında yakılan çoban ateşidir. Dumanı gören gelir. Karşısına geçer, avuçlarını ovuşturmaya başlar. Herkes çevresine dizilir, ondan istifade eder. Sohbeti dinlenir, nasihati demlenir. Yakmaz kimseyi, şefkatle bağına basar. Gönlünü okşar, derdini dinler, dinlendirir insanı, dinginleştirir.

Yakından uzaktan gelenler çevresinde oturur, konuşur, anlatır, dinler, onun varlığıyla huzur bulur. Ona bakan, geçmişinde yaşadığı olumsuzlukları anımsar. Onu görenin derdi depresir. Depreşmese de o deşeler, birer birer dedirtir.

Ortam nostaljiktir. Maziye götürür geleni. Geride bıraktıklarını düşündürür, kaçırılan fırsatları... Sevilenleri anımsatır. Onlara yapılanları, onların yaptıklarını... Ortam şairanedir. Melankoliye sürükler insanı...

Bizim dağın başında yakılan ateş, ufukta gün ağarmaya başlarken düşen çiğ taneleriyle birlikte yitip gitmeye başlayan o çoban ateşlerinden biraz farklıdır. Her gün dağlarda o ateşler sönerken yakılır, sönmemesi için gece yarısına kadar içine mütemediyen çalı çırpı atılır. Onun için gün içinde ve akşamın erken saatlerinde, çok önemli başka bir işi olmadıkça hiç kimse kolay kolay:

"Yandı köz, bitti söz, gidelim biz! " diyerek kalkıp gitmez.

Virane'deki çoban ateşinde de çay demlenir ve afiyetle içilir ama içine, o dağlarda sabaha karşı yağın şebnemlerden nemlenerek sertleşmiş, özelliğini kaybetmiş toz şeker yerine, duygulanma nedeniyle nemlenen gözlerin hislerine iştirak eden kesme şekerler atılır. Soğuk, sert ve bayat köy ekmekleri çıkarılıp heybelerden, yeşil soğan ve tulum peyniriyle birlikte yenmez ama Duygu'nun bol maydanozlu peynirli poğaçaları, pırasa böreği, göçmen böreği yenir. Onun gibi sabaha karşı son bir kez daha karıştırılarak canlandırıldıktan sonra kendi haline sönmeye bırakılmaz, konu içinden konu çıkarılmak suretiyle daima karıştırılarak geceyarılarına kadar canlı tutulur.

Çobanlar onunla ısınırlar, soğuktan kazık gibi olmuş eklemelerini gevşetmek için yargınlarını ateşe verirler. Yanlarında kıvrılıp yatan kangal köpeklerinin vefalı arkadaşlıkları... Yüzlerini efil efil esen dağ meltemi okşarken doğayı dinlerler. Ağaçlarda uyanan kuşların cıvıltısını... Yerdeki yaratıkların kıpırtısını seyrederek. Uzaklarda otlatılan sürülerin çingirak seslerini belki de... Savrulur gider o ateşlerin külleri sağa sola... Birkaç kararmış dal parçası kalır, bir süreliğine yerinde.

Yakılması da kolay değildir, sönmemesi de... Yavaş yavaş olur orada her şey... Zaman sınırlı değil, günün tamamı çobanlara ve sürülerine ait... Yalnız günler, haftalar, aylar yıllar da değil... Hayatın tamamı onlara aittir. Keyiflerince yaşarlar. Kimseye tâbi değil...

Yeni kişiler geliyor yanımıza. Apayrı kişilikler ekleniyor grubumuza. Çok renkli bir çiçek demeti gibiyiz. Her birimiz bir yerden gelmişiz. Farklı duygu ve düşünceler, farklı bakış açıları... Her birimiz ayrı bir dünyayız. Tanıyor tanışıyor, arkadaş oluyor, dostluğa doğru adım adım ilerliyoruz. Oturuyor konuşuyor, kalkıyor geziyoruz. Birlikte gülüyor eğleniyoruz.

Tavla ve dama turnuvalarımız devam ediyor. Satrançta da ustalaşanlar var. Turnuvası yakındır. Bu arada bir ses müsabakası olacakmış. Ona hazırlanan arkadaşlarımız da var. Ayrıca bir tiyatro grubu kurduk. Çalışmalarımız devam ediyor. Onu da dede

yönetiyor. Koordinatör de değildir, genel koordinatördür!

Üç arkadaşımız saz, ikisi gitar çalıyor. Zaman zaman Virane'de mini konserler veriyorlar. Erkekler bir tarafa, kızlar bir tarafa ayrılıyor, karşılıklı mani söylemeye başlıyorlar. Kimse altta kalmak istemiyor! Birbirini bastırmak için kıran kırana bir mücadele oluyor. Tutulup kalan, cevap veremeyen tarafın vay haline! .

Yeni hayatlara tanık olmaktan çok zevk alıyorum. Onlara soru sormak istemiyorum. Kendim tanımayı tercih ediyorum. Yavaş yavaş... Sindire sindire... Hiç de acelem yok!

Bazı arkadaşlarım dedektif gibi araştırma yapmayı, bazıları da anket memuru gibi soru sormayı seviyor. Ben yeni geleni soru yağmuruna tutmak, bunaltmak istemiyorum. Define, çok değil ama kurnazca sorular yöneltiyor. Onu hemen analiz etmeye çalışıyor. Aslında birkaç sorunun cevabını alması, onun notunu vermesine yetiyor ama yine de:

"Ben herkese kafadan yüz üzerinden yüz puan veririm. Herkes kendi notunu kendi verir. Kendi değerini kendisi belirler. Kendine kaç puan vereceksin, onu zaman gösterecek. İnşallah verdiğim puanı düşürmez, umduğum yerde, yani hep zirvede kalır, hiç aşağıya inmezsin! " demekten geri durmuyor.

Ben de kendimi kimseye anlatmak istemiyorum. Onlar da beni benden değil, hal, hareket, davranış ve fikirlerimle değerlendirsinler. Verecekleri nota razıyım. Az ya da çok... Ne verdilerse, onu hak etmişimdir.

Her geleni yaşamımıza alıyoruz. Küçük bir araştırma yapmıyor değiliz ama yine de hemen uyum yapmak kolay olmuyor. Bazılarıyla anında kaynaşveriyoruz, bazılarına ayak uydurmamız çok zaman alıyor. Biz de birbirimizle hemen uyum yapamamıştık. Benzer halkalar gibi birer birer ve yavaş yavaş kenetlenerek güçlü bir zincir olmayı zorla başardık.

Ne tartışmalar, ne küsüşmeler oldu aramızda! Aramızda hallettik. Yabancıydık birbirimize. Farklı illerden gelmiştik. Apayrı yörelerin insanlarıydık. Farklı iklimlerin... Haliyle farklılıklar olacaktı. Aynı yapboza ait parçalar değildik ki bir araya gelince su sızmasın aramızdan! Hemen bir bütün oluverelim! Aynı yörenin insanı olmuş olsaydık, aynı okuldan gelmiş olsaydık bile yetişimimiz aynı olmayacak, yine bariz farklılıklarımız olacaktı.

Benim yetiştiriliş tarzım çok farklıdır, mesela. Annemle babamla arkadaş gibiyizdir. Herkes babası gelince ayağa kalkar, bizde böyle saygı gösterilerine gerek yoktur. Saygı yürektedir. Başka şekilde belirtilir, göstermelik değildir. Sözüne itaat etmekte kusur etmek gibi... Anne baba yanında da başkalarının yanında da rahatça konuşmamız istendi bizden. Samut gibi susturulup, put gibi oturtturulmadık. Kişiliğimizin gelişmesi ön planda tutuldu. Arzumuzca konuştuk, tezimizi savunduk, buna saygı duyuldu. İtilmedik kakılmadık. Bize şahsiyet verildi.

Farklı yörelerden gelen arkadaşlarım, geleneksel Türk ailelerinin örf ve adetlerine bağlı yetiştirilmişler. Oralarda o zamana kadar terbiye sistemi nasıl gelegeldiyse öylece uygulanmış. Beni yadırgamalarına şaşmamak lazım... Ben, bana göre doğuyum. Ailemin doğrularına göre doğuyum. Onların şablonlarına uymamam gayet normal... Eleştirecekler, kınayacaklar... Onlar yanlıştı mı? Hayır. Olması gereken o! Fakat bizim evde tam bir demokrasi vardır. Bu demek değildir ki başıboşuz! Aile baskısı belki de onlarınkinden daha fazladır, kontrolü halen bırakmış degillerdir ama o tutumları aşırı

önemseme ve korumacılıklarındandır. Öyle olmasaydı, işlerini güçlerini, eşlerini dostlarını bırakır, memleketlerini terk eder, peşimden ta Bursalara kadar gelirler miydi! Herkesin evladı kendisine kıymetli ama çok az aile böyle bir fedakârlığa katlanabilir.

Önce güvenebileceğimiz birileri olsunlar istedik. Güvenmek de güven sağlamak da çok önemliydi. Gelen de nereye, nasıl bir yere geldiğini bilmiyor, bizim taşıdığımız kuşkuların aynısını taşıyordu. Sonra anlaşma yoluna gittik. Konuşa konuşa, tartışa tartışa anlaştık.

Hayat çok güzeldi. Yaşlarımız en güzel yaşlardı. Ele geçmez bir çağ! Bursa güzeldi! Okumak güzeldi! İmtihanlar heyecanlandırıyor, atlatınca çok hoş bir rahatlama hissediyorduk! O aralar o kadar boğuluyorduk ki, geçince hayatın ne kadar güzel olduğu yeni baştan anlaşmış oluyordu.

Deli gibi geziyorduk! Fırsat bulur bulmaz sokakları arşınılıyorduk! Bursa sokaklarında girip çıkmadığımız mekân, ayak basmadığımız yer kalmamıştır!

Toprak aynı topraktı, dağ taş aynı... Fakat beraberken bambaşka bir değer kazanıyor her yer, her şey... Şehrin bir ucundan bir ucuna yürüyor, bir yerde oturup bir şeyler içiyor, tekrar yürüyerek diğer ucuna gitmek istiyoruz. Ne bitip tükenmek bilmez enerjimiz var! Onları bilmiyorum ama ben çok yoruluyorum. Akşamları eve döndüğümde hemen banyoya giriyorum. Sonra ayaklarımı kaldırıp duvara dayıyor, başımı aşağıya sarkıtıyor, yarım saat kadar öylece dinlendirmeye çalışıyorum.

Eskiler: "Dolaşmaktan ayaklarıma karasular indi! " derler ya... Sanki öyle oluyor. Karasular iniyor. Duvara dikince o su her ne ise, yerine geri geliyor olmalı. Bazen kış ortasında bile buz gibi suya sokuyorum ayaklarımı, bazen de ovarak rahatlatmaya çalışıyorum.

Bu kadar sığağa kar mı dayanır! O kadar yürümeye can mı dayanır!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 441

Onur Bilge

0442 - KARDEŞ

Onur BİLGE

Her insan bir romandır ama dede, okumalara doyulmayacak bir romandır. Hayatı çocuklarından pek farklı değildir ama ayrı bir tadı vardır her bir kesitinin. Tadı çıkarıla çıkarıla okunmalıdır. Bir fincan kahve eşliğinde... Huzur içinde... Ara sesler olmadan... Kesintisiz, parazitsiz, net... Anten dönmemeli, yayın kesilmemeli. Fakat ne yazık ki hiçbir zaman böyle olamıyor. Mutlaka ya bir olay, ya da bir misafir, mutlaka bir şey mani oluyor, araya araç koymayı gerektiriyor. Bazen de fazla gerilere gidiyor ve aşırı kederleniyor diye biz üstüne gitmek istemiyor, tadında bırakıyoruz.

O gün de istenmeyen bir çocuk olduğundan bahsederken aşırı duygusallaşmıştı. Konuşmamıza ara vermek zorunda kalmıştık. Oysa olayın gerisini hepimiz merak ediyorduk. Neşe daha fazla dayanamadı, çekingen çekingen:

"Dede! Bir şey sormak istiyorum. Şey, yani... Sen daha sonra anneni aradın mı? Yani nüfus cüzdanının arkasındaki o yazıyı okuduktan sonra? " O da canı sıkılmış bir vaziyette, kaşlarını çatarak, cevapladı:

"Hayır. Aramadım. Neden arayayım? Beni, en anaya muhtaç zamanımda memeden kesen, ellere teslim eden kadın, ana mıdır! Hem bir kere olsun beni aramış, sormuş mudur! Lanet okumak âdetim olsaydı, şimdi derinden bir lanet okuma zamanıydı ya... Neyse... Yedi mahalleye zararı var! "

"Öyle deme, dede! Kadıncağız kim bilir ne durumdaydı! İnsan canından çok sevdiği yavrusundan öyle böyle bir sebepten ötürü kopamaz! Vardır onun büyük bir nedeni..." dedi Orçun.

"Sebepten ne olursa olsun! Kedi yavrusu olsa bile zor kıyılır da verilir başkasına. O beni öyle bir vermiş ki bir daha hiç mi hiç görmemecesine! .. Arayıp sormamacasına! Nasıl içi dayandı! .. Ana değil de taş mıydı! .."

"Kimbilir, belki annesi babası, belki kocası zorlamıştır. Mecbur kalmıştır..." Define Orçun'un sözünü kesti:

"Hadi, diyelim ki öyle oldu. Sonra da mı bir fırsatını bulup, arkamı aramadı? Hep mi mani olanlar vardı? Bu kadar da vurdumduymaz olur mu insan! Hiç aklına gelmez mi: "Benim bir yavrum vardı. Atıverdim sokağa! Ne yer ne içer oralarda? Ne durumdadır? Döverler mi söverler mi? Benim gibi sevemezler ama birazcık olsun severler mi? Merhamet ederler mi? " diye? Hayatına devam etti tabi, bildiği gibi... Hayat da beni ezdi! "

"En büyük sen misin? Tek çocuk musun? Kardeşin var mı? Ya da büyüklerin..." diye sordu Işıl. Aklından ne geçtiğini anlamak zor değildi. Onun gayrimeşru bir bebek olup olmadığını merakı içindeydi. Onun için böyle bir soru sorma gereği duymuştu bence. Çünkü böyle deşelemeye başlardı merak ettiği konuları o.

"İki kardeşmişiz, benim bildiğim. Büyük olan benim. Bilmiyorum başka olup olmadığını. Onu da sonradan öğrendim. Koca adamdım öğrendiğimde. Karşılaşmamız, morgda oldu."

"Nasıl yani? " dedim, merakla. Morgda karşılaşma... Çok tuhaftı. Ölümle alakalı şeyler hem tiksinti hem merak hem de ürküntü yaratırdı bende. Bir türlü bu tür duygulardan

kurtulamıyordum. Hastanenin hizasından otobüs içinde bile geçsem, rengim sararırdı. Sağ olsun annemle babam, özellikle akşam gezmelerine, sinemaya, baloya falan baş başa gitmek için: "Biz doktora gidiyoruz. Oraya çocuklar gitmez!" ya da: "Hastaneye gidiyoruz. Sen evde kalıyorsun." diyerek, mikrop bulaşır bahanesiyle bunun temelini çocukluğumda atmışlar.

"Anneannemler büyütmüş. Pavyon fedaisiymiş. Bir gün beni çağırdılar, karakoldan. "Kardeşinmiş. Ölmüş." dediler. Su testisi suyolunda kırılır. Bıçaklamışlar. Morga gittiğimde gördüm onu. Onu değil, adeta kendimi gördüm orada beyaz çarşafın içinde. İrkildim! Aynı bana benziyordu. Orada öyle savunmasız, tam bir teslimiyetle aciz bir vaziyette yatıyordu. Yıkanırken de başındaydım. Su dökmemi istediler, nedense... O zaman daha rahat ve iyice seyrettim onu. O kadar benziyordu ki bana! Sanki bendim ölen, yıkanan, kefenlenen... Bir süre sonra toprağa konacak, üstüne toprak taş yığılacak olan... Çürümeye bırakılacak beden sanki benim bedenimdi. Biraz parası çıkmış cebinden... Çakmağı, kol saati... Bir torba da giysi verdiler elime. Uzun süre etkisinden kurtulamadım! "

"Ona acıdın mı? Ne hissettin, dede? " diye sordu, Neşe.

"Acımadım ama başka bir duyguydu hissettiğim. Anlatabilsem anlatacağım da... Sanki benim kendimmiş gibi... Etim, kemiğim, kanım iliğimmiş gibi... Benmişim gibi işte! O kadar ben gibi... Kardeş nedir bilmezdim ki ben! Orada öğrendim. Üzülmedim de... Çünkü hiç görmemiştim. Tanımıyordum, bilmiyordum. Başka türlü etkilendim. Biraz da kıskandım onu. Tercih edilen oydu, ben değil. O bağına bastığıydı milletin, ben sokağa attığı... O sevgi ve ilgi içinde, ben kaderine terk edilmiş... O gerçek anne, anneanne ve dedenin kucağında, ben el kapısında... O akrabalarının arasında, sevgi ortamında, ben akraba sandıklarımın ve daha sonra da akraba yerine koymaya çalışıklarımın... O benimsenen, ben dışlanan... Daha nasıl anlatayım? Bu mukayese sabaha kadar uzar gider de anlatabildim sayamam içimdekileri! En iyisi mi daha fazla söyletmeyin beni! "

İşil durur mu! İlle de ille soracak ya işin aslını feslini, sanki Define biliyormuş da söylemiyormuş gibi...

"Dede! Hani sen ilkmışsin ya... Kardeşini neden vermemişler de her şeye rağmen yanlarında büyütmeyi yeğlemişler? "

"Onu da kendisi büyütmemiş ki! Annesi babası büyütmüş."

"Neden kendisi değil? Ya da neden seni de onlara büyüttürmemiş? Hani sen ilk çocuksun ya... Acaba..." der demez, dede çılgına döndü! Ne kadar ne olursa olsun, o onun annesiydi! Kanına dokunmuş olmalıydı ki feveran etti:

"Kimse bana öyle bir şey ihsas ettiremez! Ağzını yırtarım adamın, Âlimallah! .."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0442

Onur Bilge

0443 - BELA PARATONERİ

Onur BİLGE

"Hayat insanlar için önceden hazırlanmış değildir." dedi Define. "Herkes ortaya koyduğu hayatın içinde yaşar. O öyle bir kumar masasıdır ki ona ne koyarsan onu alabilirsin. Hiçbir şey almayabilirsin de belki ama en azından kazanabilme umudunu taşıyarak oynayabilirsin. Hiçbir şey koymadan o masaya oturamaz, o kumarı oynayamazsın! Hepimiz çocuk olduk. Sokaklarda koştuk, oynadık. Düşme ihtimali de vardı ama onu aklımıza bile getirmedi! Her an düşme, yaralanma, kolumuzu bacağımızı kırma ihtimali vardı ama biz her an bunu düşünseydik, kendimizi oyuna nasıl verebilir, coşku içinde kıran kırana nasıl oynayabilirdik? O zaman oyunun tadı çıkar mı! Hiç oynama, daha iyi... Korkularınla yaşa!"

"Risk taşımayan oyunlar oynamak lazım! Neden kendimi göz göre tehlikeye atayım ki!" dedi, Bela Paratoneri.

Kendince bir takım tedbirler alıyordu ama belki de farkında olmayarak çekindiklerini düşünce kanalıyla üzerine çekiyordu. Mutlaka öyle oluyordu. Çünkü o kadar temkinli olduğu halde başı beladan kurtulmuyordu.

"Hangi oyunun riski yok?"

"Mesela tavla, dama, satranç... Ne bileyim... Böyle kol bacak kırılmayacak... Kafa göz patlatılmayacak..."

"Bütün oyunlarda risk vardır, evladım. Hiçbir risk olmasa bile kaybetme ihtimali vardır. İlle de ille menfi bir şeyler arayıp bulmak şartsa, onda da bulunabilir. Zor mu! Mesela bir tartışma çıkabilir. Rakibin tavlayı kaldırıp kafana geçirebilir! Olur ya! Böyle bir ihtimal de var diye oynamamak mı lazım!"

Hayat da tekrarı olmayan, uzun ya da kısa, risk dolu bir oyun, hatta büyük bir kumardır! Kıran kırana oynanır! Kimisi koyduğu kadarını alabilir, kimisi az, kimisi çok... Her şeyini kaybederek don gömlek kalan da olur benim gibi... Böyle zıpzırlak! Çırlıçiplak, şahi merdan... Böyle kalabilirim diye intihar mı etseydim! Hayatı, bulduğum yerde yaşadım. İyisiyle kötüsüyle, derdiyle tasasıyla, kederiyle neşesiyle... O öyle bir güzeldir ki her haliyle güzeldir. Ağlarken de gülerken de... Ağlatsa da güldürse de, süründürse de, öldürse de... Her türlü cilvesine rağmen yaşamaya değer!"

"Hayatta her attığın adıma dikkat etmek lazım! Yanlış bir adım atmaktansa yerinden kalkmayacaksın!"

"Yerinde sayacaksın yani... Öyle mi? Vay oğlum vay! .. Sen bu kafayla, yaşayacağına öl, daha iyi! Hayat pencerenin önünden çalgısıyla şarkısıyla, ıslığıyla üflüğüyle geçsin, sen yerinde dur, kıpırdama! "Aman dışarıya çıkarsam, yanlışlıkla biri bana omuz atarsa..." kaygısıyla öylece kal orada öyle! Kuşkunla baş başa otur! Korkundan put kesil, öylece dur! Gençlik ölmüş yahu! Ölmüş de kaldırını yok! .. Allah Allah! .. Ne günlere kaldık!"

"Tabağına kötümserlik koyarsan, kaşığında o çıkar. İyimserlik yoğurmalısın. O zaman kabırır, taşar. Çevren de istifade eder. Sevgi üretmelisin, sevgi vermelisin ki alasin! Alamasan da onlarda kalsın! Naçar kalmazsın. İmalatı zor da değildir, masraflı da... Maliyeti sıfırdır. Getiri ihtimali akıl almayacak kadar yüksektir." dedi Orçun. Ben de:

"Mutluluk da kendiliğinden gelmez. Ona zemin hazırlamak lazım. Davet etmek lazım... Nasıl misafir gelmeden önce evimizi, kendimizi, ikram edeceğimiz yiyecekleri

hazırlıyorsak öyle bir hazırlık gerektirir. Bir de davet etmek gerekir, doğal olarak. Hazırlanmadan ve davet etmeden beklersek ya gelir ya gelmez. Gelse de kapıdan döner ya da çok oturmaz. Dediğim gibi olursa belki yatıya bile kalır.” dedim, komik bir şey söylemişim gibi herkes güldü. Define:

“Doğru söylüyorsun, Semiray.” dedi. “Bir zamanlar alkol alırdım. İçki de dilediğini verir insana. Ismarladığını masana getirir. Yani her şey bizimle ilgili... Az içersen çakırkeyif eder güldürür, çok içersen ağlatır. Ağlattığıyla da kalmaz, başını belaya sokar Maazallah! .. Ne ekersen onu biçersin. Bizimki bela musibet ekiyor, onları biçiyor. Bu gidişle hiçbir zaman mutlu olamayacak! Peki, sen ne kadar mutlusun Semiray? Nasıl bakıyorsun o pencereden?”

“Antalya’da Düden, Manavgat ve Kurşunlu şelaleleri var. Bu çağlayanlar çağıl çağıldır. Gürül gürül akarlar. Her yere, herkese fayda sağlarlar. Suları sebildir. İnsanlar, hayvanlar ve bitkiler için kendilerini feda ederler. Fakat kimse onlara yarar sağlayamaz. Verdiklerinin zerresini iade edemezler. Onlar ağlayarak çağlayarak ömürlerini sürdürürler. Başlarını kayalara, taşlara vurarak paralanıp dururlar. Yüreklere çok sevgi üreten insanlar da öyledir. Senin gibi, dedeciğim. Benim gibi...” “İlhan gibi...” dedim içimden. İç sesimle söyledim ama yürekte hissederek. Onu kimse duymadı. O benim sır sesimdi. Sırrını sırrıma verenle, sırrımı sırrına verdiğimle aramdaki sessiz ses... Sessiz... Nefessiz...

Bir iç ses... Bir iç ses ki sessiz, nefessiz... O ses ki en gerekli nefes! Hayatıma hayat katan, derdime ilaç olan... Mutluluğumun başlıca sebebi... Yaşam kaynağım... Coşkum, sevincim... Onunla dile getiririm hislerimi... O benim duygularımın dili... Onunla düşünür, onunla yazarım duygularımı, düşüncelerimi. Konuşacak kimse olmasa da bana yalnız olduğumu hissettirmez o ses... İçim konuşur durur. İçimin konuşması, yazdıklarımın okunur. Öyle şeyler konuşur ki ruhum, onlarla kendimi bulur, kendim olurum. O tasarlar, toparlar, evirir çevirir, düzenler hissettiklerimi, zihnimden geçenleri, parmaklarımın ucuna gönderir. Ona göredir çiziktirdiklerim. O benim dediklerimi der, ben onun dediklerini kaydederim. Çok hızlı konuşur. Çoğu zaman hızına yetişemem. Gecikirsem, unuturum söylediklerini. Bir daha çok zor anımsayabilirim. Çoğu zaman kaydedemediysem, kaybederim. Onun için onu can kulağıyla dinlerim. Hislerim konuşturur onu. Düşüncelerim konuşturur. Susarsa, bomboş olurum. Bir hoş olurum. Sarhoş olurum. O, ancak o zaman susar. Kendimi bilmez halde olursam... Uyuklarsam... Uyursam... Belki ölürsem...

“Ne kadar güzel dile getirdin, Semiray! Aferin sana! Şiir gibi anlattın. Yazan, nasıl da belli ediyor kendisini! Çok okumanın faydası bu! Tuttuğun yolu bırakma hiç! Azimle yürü, sonuna kadar! Git gidebildiğin kadar! ”

“Ömrüm oldukça okuyacağım, dede. Ömrüm oldukça yazacağım. İçimde, beni yazmaya zorlayan biri var. Fısıldar durur. Bazen durdurmaz, bazen uyutmaz. Aklıma bulaşır, dilime dolaşır, kaleme ulaşır, kâğıtla buluşur, herkese konuşur. O zapt edilecek gibi değil! Bizim oraların akarsuları gibi... Bir kaya dibinden fıskırmaya görsün! Bir yol bulur kendine, akar da akar...”

“Sular geçtiği yerleri. Bağları bahçeleri... Koca Antalya ovasını... Öyle değil mi? Feyiz verir toprağa, hayat olur yaprağa... Onlar da öyle olacaklar ya! Yol bulup çıkacaklar piyasaya. Yayılacaklar okurlara... İyiyi, güzeli, doğruyu diyecekler. Huzur verecekler onlara... Mutlu edecekler... Şimdiden kutluyorum seni, Tatlı Cadı! Bak, sakın şımarma! Başıma çıkma ha! ..” Cevap vermeme fırsat bırakmadı, İrfan. İrfanını sevdiğim:

"Semiray! Bak, söylemedi deme! Senin o yazdıkların var ya..."

"E? Ne olmuş yazdıklarına? De hadi, de! Çekinme! Söyle! "

"Felaketin olacak senin! Göreceksin! Bir gün başın derde girecek! Hapislere gireceksin! İrfan dedi, diyeceksin! Seni şimdiden uyarayım..."

"Sus ulan! Almayayım ayağımın altına ha! .. Bu ne yahu! Sen nasıl bir adamsın be! Kızı neden korkutmaya çalışıyorsun? Ben biliyorum onun neler yazdığını. Hepimiz biliyoruz. Sevgiye, aşka ne zaman yasak konmuş? Hırsız uğursuzu, dolandırıcı bulandırıcısı dışarıda gezsün, Semiray içeri girsün! Öyle mi? Ulan ne menfi adamsın be! Pes doğrusu! Pes! .."

"Ama dede, görüyoruz, duyuyoruz... Yazar çizer takımından yolu oraya düşmeyen kaldı mı! Yalan mı söylüyorsun şimdi ben! Bursa hapisanesinin bile dili olsa da söylese... Nazım Hikmet mi desem, Orhan Kemal mi desem? "

"Orası öyle de... Şimdi bu kızcağızla ne alakası var! O ikisi Bursa Cezaevinde aynı koşu kalmışlar, biliyor musunuz, çocuklar? Orhan Kemal şiire meraklıymış. Nazım Hikmet ona şiiri yasaklamış, onu öykü ve roman yazmaya yönlendirmiş. Epey de emek sarf etmiş, yetişmesi için. O güzelim romanlar o şekilde ortaya çıkmış. Orada roman yazmaya başlamış ve sonra Arkadaş Islıkları, Gurbet Kuşları, Yalancı Dünya, Hanım'ın Çiftliği, Bir Filiz Vardı, 72. Koşu gibi eserlere imza atmış."

"Nazım Hikmet orada yazdığı bir şiirde:

"Yüklü yemiş dallarıdır kollarımız,
silkeler durur düşman, silkeler durur bizi.
ve yemişimizi daha rahat, daha kolay toplamak için,
vurur prangayı ayağımıza değil, vurur prangayı kafamızın içine..." demiyor mu! "

"Diyor. Hatta Çankırı Cezaevinde beraber kaldıkları Yaşar Kemal'e bir mektup yazarak ondan bahsediyor: "Burada bir adaşın var! Onun adı da Kemal! " diyor. Geceleri birlikte tahtakurusu ayıklararmış. Radyodan ajans dinlerlermiş. Nazım Hikmet, radyonun yanındaki duvara abus insan resimleri çizmiş.

"Bursa'da cezaevinde
Kapatmışlar bir devî
Ellerini ısıtsın yüreğimin alevi..."

Nerden hatırıma getirdin şimdi bunları! Hiç işin yok mu senin, İrfan?

"Aziz Nasin, Kemal Tahir, Necip Fazıl..."

"Yeter, oğlum! Sus yahu! Ne güzel ad koymuş Semiray sana! Bela Paratoneri! "

"O kadar çok ki! Hepsini saymam zaten, dede! Sustum! Sustum! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0443

Onur Bilge

0444 - TAVSİYE

Onur BİLGE

Define, çoban ateşidir. Issız dağ başlarında yanan cılız bir ateş... Başkaları için yanar da yanar... İhtiyacı olan yanına yaklaşır, işi biten çekilir gider. O hep dağ başında, yapayalnız, çarnaçar kalır.

Şimdilerde yavaş yavaş sönmeyi beklemekte... Közlenmekte, küllenmekte... Yüreğindeki yangınlarla yana yana, için için... Yana yana, iç çeke çeke... Birkaç kara kömür parçası kalacak, ondan geriye... Birkaç avuç kül...

Kül olacaktır her canlı gibi nihayetinde... Kul olan kavrulacak, kül olup savrulacak.

Bazı ülkelerde cesetleri yakılan insanlar geldi aklıma. Son bir kez giydirilip kuşatılan, canlıymış gibi... Etrafları çiçeklenen, süslenen... Cennetteymiş hissi verilen... Böylece teselli olmaya çalışılan...

Yaşayormuş da halinden ziyadesiyle memnunmuş, çok mutluymuş da tebessüm ediyormuş gibi makyaj yapılan... Önce son bir defa hayran hayran bakılan, cümlesi cennet yolcusu farz edilerek uğurlanan, bir süre sonra da yüksek hararetle, ağızları kapalı fırınlarda yakılan... Ya da odun yığınlarının üstünde cayır cayır yakılarak seyrine bakılan... Geride külleri kalan... Külleri nehirlere savrulan, ya da yakınları tarafından kavanozlar içinde saklanan... Genellikle salonlardaki şöminelerin üstlerindeki raflara konan, sık sık bakılan...

Yıllarca bir arada yaşanan, sonra kalıntısı yakılarak ortadan kaldırılan, turşu gibi kavanozlara kurularak saklanan, kitap gibi raflara sıralanan...

Sahi nasıl yâd ediliyordur onlar? Acaba "Sen de bizim gibiydin, bir zamanlar. Bir ömrü yaktın kül ettin, sen de yandın, kül oldun!" diye mi? Bir insanı canlı canlı değilse bile yakmak ve külüne bakmak nasıl bir duygudur ki?

Pembeleştirilen yanaklarının mı kırmızılaştırılarak gülümsetilen dudaklarının mı külleri onlar? Saçlarının mı kirpiklerinin mi? Yoksa hayatı boyunca içinde sakladığı, kimselere göstermediği kemiklerinin mi? Acaba kimlere, nereleriyle nerelerinin külü?

Ölü, öyle ya da böyle örtülü... Ölüm de örtülü... Ancak ölen, ölürken aralayabilir o tülü... Can verirken ancak bazı kişiler görebilir o Gül'ü... Gül, sembolü olmuş onun. Kokusu gül kokusu... Cennet okusunu alanlar alabilir ancak o gül kokusunu.

Her insan bir kitap... Bir roman... Onun için ben tanıştığım kişilere çok soru sormam. Sorularıyla bunaltacağıma, onu dikkatle izlerim. Sükûnetle dinlerim. Ona yakın olur, onunla soluk alırım. Define de bunlardan biridir.

Yanına gelenlere, elinden geldiği kadar fayda sağlamak için kendisini paralar ama zaman zaman hiç yaşamamışlığından yakınarak için için ağlar. Herkese güneş misali biteviye ve sebil sıcaklık yayar, kendisiyse sevgisizliğinde buz tutar, ilgisizlikten donar. Ara ara dönüp arkasına baktığında gördüğü yavan hayat, kalan ömrü için hiç de ümit verici değildir. Kapatır kapılarını pencereleri, perdelerini çeker. Yine de her önüne gelene aynı nutku çeker. Ne pahasına olursa olsun sevgiyi önerir, aşkı tavsiye eder.

"Kapanmayın! Kapatmayın kendinizi benim gibi... Bana bakmayın siz! Benim hayatım bitmiş! Bu zamana kadar ne buldum ki bundan sonra bulacağım! Bir ömür boyunca

kuru kuru sevmeyi bildim ben. Hem de ne sevmeye... Öyle böyle değil... Yana yakıla...

Elimde çelik asa, ayağımda demir çarık, gece demedim gündüz demedim, yol tepeledim. Dereler tepeler geçtim, dağlar ormanlar aştım... Şu yere batasınca aşk dünyasını karış karış dolaştım. Ona sataştım, buna bulaştım... Sevdim sevdim... Sadece sevdim. Sevmeyi bildim. Başka bir şey bilmedim. Sevdikçe sevilmedim hiç. Sevildiğimi hissetmedim. Sevdikçe yalnızlaştım. Hâsılı, yol ararken düz yolda şaşım.

Bende ümit tükendi. Kalmadı hiçbir beklenti. Siz öyle yapmayın! Hangi yaşta, hangi konumda, hangi durumda olursanız olun, kapatmayın kendinizi. Mutlaka sevmeye istekli, sevgiye açık olun. Ne olursa olsun, yorulmadan koşun! Arayın bulun, neredeyse sevgi! Arayın bulun neredeyse aşkın yolu! O yolda mutluluk var. İçinde huzur da huzursuzluk da var ama olsun! Ö, o haliyle güzel! Her haliyle muhteşem! Onsuz hayat tatsız tuzsuz, yavan ve buruk... İşte size tavsiyem budur! Boş konuşmaz bu moruk! " der.

"Arzum bu! Yazık oluyor bana. Hayatım boşa geçiyor. Allah yar ve yardımcım olsun! O istemese yaprak kıpırdamaz! Zulme de seyirci kalmaz. Mutlaka var bin bildiği..." gibi sözler eder çoğu.

"Sen, herkesten önce kendini sev! Kendine bak! Bu, bencillik değil! Mutlu musun kendi dünyanda? Mutlu olmayı başarabiliyor musun? Yani mutluluk, biliyorsun beklenince gelmez, çabaya bağlıdır. Yoksa kederlerini deşeleyen, hüzünlerini köpürten biri misin? Yalnızlığını buzlukta muhafaza eden, acılarını mayalayan miskin misin? " diyerek, iğneleyici, eleştirici sorulara başlar. Soruların içinde olumsuzluk yatmakta ve acayip bir şekilde sırtmaktadır. Böylesi sorular yöneltirken, üzerinde "Sakin öyle yapma ha! " yazılı bir pankart kaldırarak muhatabını sessizce uyarmakta, nasihatini sinsice iletmekte, alt yazı halinde geçerek incitmeden iğnelemektedir.

"Mutluluk çok farklı bir şey! Milli piyango gibi... Herkesin büyük bir istekle dilediği, dört gözle beklediği, son dakikaya kadar kimlere vuracağı asla belli olmayan irili ufaklı ikramiye... Talih kuşlarının kimlere konacağı ve başlarında ne kadar duracağı belli değil! Ben çok şanssız bir insanım! Bana asla konmaz! Şanssızlıksa, hiç peşimi bırakmaz! Heykel var ya... Bütün Bursa oraya toplansa, insanlar balık istifi yığılsa, iğne atılsa yere düşmeyecek kadar dolu olsa, gökten iki lanetli halka düşse, kimseye değmez ikisi de üst üste benim boynuma geçer! .. İşte o kadar talihsizim ben! " diye yakındı, aramıza yeni katılanlardan biri olan İrfan, yine böyle bir tiradı dikkatle dinledikten sonra.

İrfan, her söylenene itiraz eden, yetmezmiş gibi tüm olumlu olasılıkları yok sayarak, nerde akla hayale gelmeyecek bir olumsuzluk varsa onu bulup getiren, öne süren bir karaktere sahiptir. Her zaman bardağın boş kısmını görür ve göstermek için gözlere sokar! Yüzde birlik bir aksilik olasılığı varsa, yüzde doksan dokuzluk beklentiye görmez ve göstermek istemez, o ihtimali allar pullar, yüreklere şüphe olarak yollar, insanın ruhunu karartır, içini sıkır! Ona kimse katlanamaz! Arkadaşlığına bir haftadan fazla dayanılmaz! Böyle yapa yapa birkaç gün içinde çevresinde kimseyi bırakmadı. Kısa sürede hepimizi bıktırdı usandırdı! İrfan demek, muhalefet demek! İrfan demek, karamsarlık demek! En sabırlımız Orçun'dur. Onun bile canına yetirmiş! Ona bile:

"İllallah! .." dedirmiş. "Ya bu nasıl bir adam, arkadaş! ? Artık kaldırımdaya yürümekten bile çekinir oldum! "Ya bir arabanın freni patlarsa, kaldırımaya çıkarsa, sana çarparsa..." diye bir başlıyor! .. En kötü ihtimalleri sıralıyor. Bunların ardı arkası gelmiyor! "

Onu da öyle kabul etmek lazım ama nasıl? Belki milyonda bir rastlanabilecek bu kişilik de bir süredir aramızda... Bizse çıkmazlarda, bunalımlarda... Dede bile:

"Bir deve buldum. Çekerim gelmez, salarım gitmez! " diyor onun için. "İrfan'a laf anlatmak, deveye hendek atlatmaktan daha zor! Adamın olumlu tek düşüncesi kalmamış! Beyni ters takılmış bunun galiba! Kafası tersine çalışıyor! " diyor. Herkes yaka silkiyor! Bunun böyle olduğunu o da biliyor. Yanlış yaptığını da... Fakat kendisini engelleyemiyor. Değişmesi gerektiğini biliyor, uğraşsa da değişemiyor.

"Bırakın sarhoşu, yıkılıncaya kadar gitsin! " diyor dede. "Onda bu karakter kemikleşmiş. İstese de değiştiremez kendisini. Olumlu düşünmeyi öğretmemişler vaktinde. "Onu yapma! Bunu yapma! Onu yaparsan böyle olur! Bunu yaparsan şöyle olur! " diyerek, tehlikelerin mübalağalı bir tarzda altlarını çizerek menfi bir karakter geliştirmesine sebep olmuş olmalı ebeveyni. Ne kadar uğraşsaksak uğraşalım, düzeltemeyiz! Müspet bir şey kalmamış dünyasında! Maalesef, hayatı böyle devam edip gidecek artık! Bu adam, müteşebbis olamaz! Ticaret dahi yapamaz! Denize bile dalamaz! Asla risk alamaz! Korkularıyla ürkek ve singin yaşar, sefalet içinde, yapayalnız... Nihayetinde, kimsesiz ve çaresiz ölür gider." diyor, yüzüne karşı.

"Olumlu düşünmeliyim, dede ama yapamıyorum! Elimde değil ki! Aklıma nerde olumsuzluk varsa o geliyor. Ne yapacak olsam böyle hissediyor, hiçbir şey yapamıyorum! Onun için bu zamana kadar hemen hemen hiçbir dalda başarılı olamadım. Biliyorum, değişmeliyim, değiştirmeliyim bu kafa yapısını ama nasıl? Doksan dokuz olumlu düşünce geçse beynimden, tamamı minicik, cüce... O bir olumsuzluk var ya... Dev gibi... Doksan dokuzunu da almış ayağının altına, pire gibi ezmekte... Deli gibi gezmekte beynimin içinde... Kalbimin altını üstüne getirmekte... Ben çok mu memnunum bundan? Çok mu mutluyum böyle sanki? Elimde değil ki! " diyor.

"Huylu huyundan vazgeçmez! Kırk yıllık Gani, olur mu Yani! Bu zamana kadar binlerce kişi geldi geçti elimden... Ben senin gibisini görmedim, evladım! Hırlısı geldi, hırsızı geldi, uslusu geldi, arsızı geldi, senin gibisini ilk defa görüyorum! Seni yürekten, şöyle canı gönülden tebrik ediyorum! Devam et! Bildiğini yap ama etrafına olumsuzluk yaymaya devam etme! Bunun ne sana yararı olur ne de çevrendekilere... Düşüncelerin mümkün merteye sende kalsın! Dışarıya tedirginlik ve huzursuzluk yaymayasın! "

O da şiir meraklısı... Yazar yazar, cebine koyar gelir, bir fırsatını bulur, kalkar okur. On gün kadar önceydi. Yine bir şiir yazmış bir gece. Şiir değil, her türlü felaketi, her çeşit belayı dillendiriş, güya kabulleniş... Aslında baştan sona isyan! ..

"Amma da huzursuz bir ruhun varmış ha! Bela paratoneri gibisin mübarek! İsyân bayrağını göndere çekmişsin! " dedim. Adı, Bela Paratoneri kaldı.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0444

Onur Bilge

0445 - MESAFe

Onur BİLGE

Ben aşk şiiri yazıyorum. Virane'de yaşananlar başta olmak üzere yaşadığım, gördüğüm duyduğum olayları, duygu ve düşüncelerimi... En çok aşkı yazıyorum. Her türlüünü... Allah aşkını da yazıyorum, hissedebildiğim ve anlayabildiğim kadarıyla.

Aşk, büyü bir sözcük... Frekansı çok yüksek... Yazdıklarımı arkadaş topluluklarında okuduğumda kişiler etkilenip farklı duygular içine girebiliyorlar. O nedenle onlarla mesafeli olmam gerekiyor.

Niyetleri ne kadar iyi olursa olsun bir süre sonra şiirlerimi ya da denemelerimi kendileri için yazdığımı sanmaya başlıyorlar.

Bahsettiğim kişiler sevgi aç, aşk muhtacı... İnsanların çoğunda aynı açlık var, sevgiden ve aşktan yana. Tüm dertleri sevmek... Bundan doğal ne olabilir! Kötü niyetli değil. Fırsatçı da değil. Sevilmemişler veya sevildiklerini hissedememişler. Sevmeyi bilen bir yürek gördükleri zaman onun tarafından sevmek beklentisi içine giriyorlar.

Sadece sevgi istiyorlar, fazlasını değil. İlgi bekliyorlar ve zannediyorlar ki onları sevse sevse Semiray gibi koca yürekli bir kız sevebilir.

Daha çok aramıza yeni katılanlarla başım dertte... Arkadaş olduğumuz yetmiyormuş gibi özelleşme arzusu taşıyorlar. Biz edebiyata meraklı bir grubuz. Grup başı meraklı bir kere... Yani dede... Şiir, hayatımızın tadı tuzu... Sonra dini konulara merakımız var. Dinimizi öğrenmeye çalışıyoruz. Araştırıyor, tartışıyor, bilinçlenmeye çalışıyoruz.

Her konuda konuşur, tartışırız. Her meseleyi masaya yatırırız. Olaylar hakkında çeşitli yorumlar yaparız. Birlikte ders çalışır, oyun oynar, güler eğleniriz. Çoğu zaman grup halinde gezer tozarız. Fakat mümkün merteye öyle aşk meşk olaylarına girmeyiz. Yani flörtten falan hoşlanmayız. Aramızda birbirlerine ilgi duyanlar da var ama mesafeliler. Ciddi düşünenler için engel yok. Onlar zaten kâğıtlarını açık oynarlar. Ya sözlüdür ya nişanlıdır. Ailelerinden habersiz, gizli işler çevirmezler. Ebeveynlerinden gizleseler, bizden gizleyemezler. Zaten Define, sürekli uyarılarla, hüsrarla neticelenebilecek ilişkileri başlamadan bitirir. Sevgiden ilgiden, aşktan yanadır ama ahlaksızlıktan asla! İnsanların ne şekilde olursa olsun birbirlerine zarar vermelerine, hele hele kullanmalarına asla izin vermez! İstihbaratı kuvvetlidir. Zarar verme olasılığı olan kişileri Virane'den uzaklaştırır.

Bir şairin, bir yazarın bir eserini okuduğumda, eğer onu beğenmişsem, büyük bir istekle, yazdıklarının hepsini okumak isterim. Kitaplarını arar, sorar, yoksa getirttirir, bu zevkimi tatmin yoluna giderim. Onu, yazdıklarıyla tanımayı yeğlerim. Yüzü güzü, boyu posu beni alakadar etmez. Ruh hali, duygu ve düşünceleri ilgilendirir. Kısacası, yazdıkları... Yüzünü görmem şart değil... Bir ben değil, galiba çoğumuz öyleydik ve onları yeteri kadar tanımıyorduk ki resimleri pullara bastırıldı. Çok küçüktüm. Pul koleksiyonu yapıyordum. Onlara da bir sayfa ayırmıştım.

O zamanlar resim basmak kolay değildi. Fotoğrafların önce klişeleri çıkarılıyor, sonra baskıya girebiliyordu. O nedenle çok az şair ve yazarın kitaplarında fotoğrafları oluyordu. Onların bir kısmı karakalemle çizilmişti veya öyleymiş gibiydi. Merak etseydim, bir yerlerden arar bulurdum. Aslında hayal etmek daha güzeldi. Gerçeğiyle karşılaşıldığında hayale yer kalmıyordu.

Her insan bir romandır. Kendisini sayfa sayfa okutur. Ben özetini duymak istemiyorum.

Sonunun söylenmesini de... Merakla kendim okunmak istiyorum, zaman içinde... Şöyle önsözünden başlayarak, satır satır, sindire sindire... Kimsenin özeli bana lazım değil. Onun için özel sorulardan da kaçınıyorum.

Aslında çok meraklı bir kişiliğim var ama insanların sırlarına yönelik değil... İlgi alanım farklı... Bazı arkadaşların ilgi alanı görsellik... Kabukta kalakalmışlar. Öze varamıyorlar. Onun için işe yaramıyorlar. Varlıklarından rahatsız oluyorum. Yokluklarına katlanamadıklarım da var. O zaman onlar gerçekten rahatsızlık yaratan kişiliklere sahipler.

İnsan ruhu sevgiye aç... Aşkı sevgiyi yazan birisini görünce yazılanları kendilerine mal etmeye kalkıyorlar. Oysa ben onları, onlar için yazmadım. Hatta çoğunu onlarla tanışmadan çok önce yazmıştım.

Onlar İlhan'ı bilmiyorlar. Dede dahi bilmiyor. Kimse bilmiyor. O, bu yönüyle de sadece bana ait. Onu bir ben biliyorum! Bir ben seviyorum. O, benim sırrım. O benim en güzel, en değerli, en romantik sırrım.

İnsan annesine alışmış vaktinde. Hayat boyu öncelikle ana arıyor. Ana kucağı... Yani katkısız bir sevgi... Sanki sadece saçının okşanmasını, "Aferin!" falan denmesini... Cinsellik ondan sonra geliyor. Fakat belki tam olarak bilmiyorlar en çok neye aç olduklarını. Belki onun için yüzde, gözde, sözde kalıyorlar.

İnsanlar, o en saf, en temiz, karşılıksız ana sevgisini hayatları boyunca arıyor, asla bulamıyor, onun için çok kıvrınıyorlar. Her sevgiye menfaat karışıyor, ona hiç...

Eşleri onları menfaatleri için seviyor ya da seviyor görünüyor, içten içe kemiriyor, eksiltip bitiriyor. Teşhisim böyle... Çok düşündüm çok hissetmeye, anlamaya çalıştım ve bu sonuca vardım.

İnsanla hayvan arasında sevgi konusunda hiç fark yok. Bir kedinin başını okşasan peşine takılır, kolay kolay ondan kurtulamazsın! Köpek için, diğer pek çok hayvan için, yılan için bile aynı... Hatta bir aslan bir kaplan için... Sevilme ihtiyacı yalnız insanlara mahsus değil. Belki bitkiler, yani ağaçlar da çiçekler de aynı ihtiyaç içindedirler. Kim bilir, belki ayaklarımızın altında ezdiğimiz otlar bile...

Her canlı sevgi peşinde... Çünkü yeryüzünde her şey bol bol var veya alınıp satılabilmekte... Sadece sevgi kıt! Alınmaz satılmaz. Cebren ele geçirilemez. Bir şekilde mallanılmaz. Çalınmaz. Gasp edilemez!

İşte İlhan'la benim aramdaki de o! Ben ona bir biçimde ilgi ve sevgi iletmişim, ya da o öyle yapmış ki aramızda bir duygu akışı başlamış. Biz, birbirine tamamen yabancı iki kişi olduğumuz, birbirimiz hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğimiz halde duygusal anlamda bir bütün olmuşuz. En çok sevilenlerin önüne geçivermişiz.

Aramıza yeni katılan ve henüz Virane ruhunu idrak edememiş olan bazı arkadaşlar, çekirdek grubumuzda dahi itinayla korumaya çalıştığımız mesafeyi umursamaz tavırlar sergiliyorlar. Fazlaca yakınlık hissediyorlar ve artan bir şekilde yakınlık talep etmeye kalkıyorlar. Bir takım beklentiler içine giriyorlar. Yani kendi kendilerine gelin güvey oluyorlar.

Belki başkaları için bunlar çok doğal ama ben de kendi sınırlarını muhafaza etmek

zorunda olan bir ülkeyim. Amerika, Rusya ve hatta Yunanistan'la bile siyasi ilişkiler kurarım ama topraklarımı çiğnetmem! Bunun için gereken tedbiri titizlikle alırım.

Okumak isteyen buradan başlasın benim kitabımı okumaya... Değersiz veya vasat bir kitap değil ellerindeki. Kaplasınlar, yüksek bir rafa koysunlar, ya da başucu kitabı yapsınlar ama iyi korusunlar, kaybetmesinler!

Yine de tercih onların! Benimkisi tavsiye... Çünkü ben kendimi biliyorum. Kolay bulunan biri değilim. Ruhumu ve kendimi çok seviyorum. Allah'ı ve yarattıklarını çok seviyorum. Bu benim mutlu olmama yetiyor. Ömrümü uzatacağından da eminim. Allah'ın kullarında, Zatından bir şeyler var. Onun için O'nunla beraber onları da, bana yanlış yapınca kadar çok seviyorum.

Ben de bir romanım. Harflerden ibaretim. Onlar da öyle... Herkes öyle... Bir romanın şekli şemali, yaşı başı önemli değildir. Ne zaman, nerede, hangi matbaa tarafından ve kaç adet basıldığı da çok önemli değildir. Önemli olan, içindekilerdir.

Ben onları tanımıyorum ama farklı bir biçimde, bana yetecek kadar biliyorum. Ruhsal durumları hakkında da bilgim yok ama hangi ruh hali içinde olduklarını kuvvetle hissediyorum. Bunları bilmem için söylemeleri gerekmez ki! Kendilerini uzun uzun anlatsalar bile doğruyu söyleyecekleri ne malum! Hal hareket, tutum ve davranışları, jestleri mimikleri, konulara yaklaşımları, uzun uzun anlatıyor bana. Satır satır okutuyor, birer birer anlatıyorlar kendilerini. Onları, onlardan öğreniyorum. Hatta aileleri hakkında bile bilgi ediniyorum sayelerinde. Çocuk, ailenin aynasıdır. Kuş, yuvada gördüğünü işler.

Yanlış yapmadılar. Yapmayacaklarından eminim. Öyle bir kuşum olsaydı, çaresine bakma yoluna giderdim. Sadece varlıklarından rahatsızlık duyuyorum. Tamamen dışlamaya hakkım yok. Çok sevdiğim Sahibim, onların da Sahibi... Köpeğin hatırı olmasa da, sahibinin hatırı var!

Henüz kötü bir şey de yapmadılar ama ruhsal sınırlarıma ordu yığıyorlar. Taarruz hazırlığı yapıyorlar. Ben sevgiyi aşkı iyi biliyorum. Sevgiyi de sevgisizliği de... İnsan hayatında ne kadar önemli olduğunu da pek çoklarından daha iyi biliyorum. Sevgi, en büyük ve tatmini en zor olan ihtiyaçtır.

Aşk kadar güçlü ve yoğun olmasa da ondan dayanıklıdır. Raf ömrü çok daha uzundur.

Aşk, anlatılmaz bir duygudur. Onu computer bile bilmez. O bir makinedir. Duygusuzdur. Hissedemez. Hissetmediği için de bilemez! Belki hissedenler tarafından, ancak bir nebze dile getirilebilir.

Hissedildiğinde hayat değişir, yaşama zevki başlar, vardıyla artar. Renkler değişir. Şarkılar anlam kazanır. Her şey çok güzel anlamlar yüklenir. Acılarını bile sevmeye başlarsın. Çirkinlikleri, zorlukları bile... Olumsuzluklara aldırılmaz olursun. Hiçbir şeye kıyamazsın. Sadece ilgisizliğe katlanamazsın. İlgi ve sevgi ana memesindeki süt gibi olmak zorundadır. Her an hazırda, steril, ılık ve harika bir bileşim halinde... Ne az, ne çok, gerektiği kadar... Bebek ona ne kadar muhtaçsa, insan da onlara o kadar muhtaç! Yokluğu dayanılır gibi değil!

Sütten kesilen bebek, kaşıkla, biberonla da beslenebilir, emzikle de avutulabilir ama onlarda o tensel yakınlık, o ana sıcaklığı yoktur. O sadece sütü değil, o sevgiyi, yakınlığı

arar. Bedensel gereksinimi öyle ya da böyle karşılansa da ruhen aç kalır.

Niyet ne olursa olsun, ne kadar ilgi ve sevgi eksikliği içinde olunursa olunsun, karşı cinsten arkadaşlar arasında bir mesafe olmalı ve bu asla aşılmamalıdır. İlginin de sevginin de bir sınırı vardır. Bu sınır hiçbir şekilde ihlal edilemez.

Azı yarar, yokluğu da çokluğu da zarardır. Güneşe ne kadar muhtaçsak sevgiye ve ilgiye de o kadar muhtacız ama onunla bile aramızda belli bir mesafe vardır. Biraz uzaklaşsak donarız, biraz yakınlaşsak yanarız.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ – 0445

Onur Bilge

0446 - ÇEKİRGE

Onur BİLGE

"Günaydın, şanslı adam! " diyerek, İhsan girdi içeriye. Dede, bir gün önce onu evire çevire yendiği için bu sözün kendisine olduğunu hemen anlayarak:

"Günaydın, acemi çaylak! " diye gülümseyerek cevap verdi ona.

"O ne demek, dede? Acemi çaylak da ne demek? "

"Ne demek olacak? Toy, tecrübesiz, beceriksiz, deneyim sahibi olmayan demek. Yetişmemiş kişiler için kullanılan bir deyim."

"Çaylak, kartal ailesinden, ortalama altmış santim boyunda, yırtıcı bir kuş değil mi? " diye aklı sıra hava attı, İhsan. Dede altta kalır mı!

"Ağır gövdeli bir kuş... Onun için yavrularına uçmayı öğretmesi epey uzun sürer. Onlar sık sık yere düşerler. Anladın mı Çekirge? " diye kıs kıs güldü.

"O yüzden mi acemi denmiş onlara? "

"Galiba o nedenle halk dilinde böyle bir deyim meydana gelmiş. Adam yenilir, yenilir de öyle yenilmez! Uç mars arka arkaya... Aşkta kesin kazanırsın! Kim bu şanslı kız, yahu? "

"Ne kızı ya? "

"Senin aşkta kazandığın, Çekirge..."

"Kim ve nasıl olduğu belli değil ama kumarbaz olmadığı kesin... Öyle olsaydı beni yetiştirirdi."

"Doğru söyledin. Kızlar bile senden iyi bilir. Sana öğretebilir tavlayı. Gelip gidip yenilecek misin şimdi sen, dedeye? "

"Belli olmaz. Zaman döner, zar döner. Hep öyle yağlıca ballıca gelir mi! "

"Beceriksizliğini zara yükleme, Çekirge! Zora geldin mi zara sataşmaya başlıyorsun. Gideyim de şunu güzelce öğreneyim de geleyim, ele güne karşı rezil rüsva olmayayım! " demiyorsun da... Kaç defa verdim tavlayı koltuğunun altına: "Öğren de gel! " diye..."

"Bu sefer seni yenmezsem, bana da İhsan demesinler! .. Madem öyle, gel böyle! " diye, tavlayı kaptığı gibi geldi, Acemi Çaylak. Dedenin önüne çektiği sehpanın üstüne koydu, açtı ve pulları dizmeye başladı. Bu arada dede söyledi de söyledi... Bir sürü söz sıraladı:

"Yenilen pehlivan, güreşe doymazmış! Anlaşıldı! Sana üç mars az gelmiş! Üç daha yapalım da çift dikiş olsun! Pekişsin, sökülmesin! Virane tarihine altın harflerle yazılsın! Duymayan bilmeyen kalmasın! Tavlayla oynamak yok ama. Bak, peşin söyleyeyim... Bir milim yerinden oynatmayacaksın! Yoksa külahları değişiriz! Fark etmezsem, kurtarırsın paçayı, fark edersem, alırım paçanı! Seninle mi uğraşacağım, oyun mu oynayacağım! Açı değişti, kalk avarla, yine otur! Kimıldadı, kalk tekrar vaziyet al, otur! Zaten dizlerim tutmuyor! Topuğum yerinden çıkacak gibi sızlıyor! Belim öte yandan... Eğilmeye neye gelemiyor. Kopacak gibi ağrıyor. Kulaklarımda buzdolabı çalışıyor. Yine tansiyonum mu çıktı, nedir? Dört yanımda dört mum yanıyor! "Haydi, çocuğu kırma, Necmettin! "

diyorum, sıvıyorum kolları... Keyfimden dört köşe olarak değil, canımı dişime takarak oynuyorum."

"Öyledir, dedeciğim tabi ya! Kastanyetleri takarak oynayacak değilsin ya! " Bir kahkaha koptu! .. Dede yerinden zıpladı! Hışımınla İhsana vuracaktı gibi bir hamle yaptı. O anda o bir metreden fazla geriye çıkarak tedbirini almıştı zaten. Onun için eli havada sallanmış oldu. Aslında vuracağı falan yoktu. Şaka yapar, şaka kaldırırdı. Deforme olmuş, bakımsızlıktan ve tütünden sararmış, aralarında sabah kahvaltısı artıklarıyla iğrenç bir şekilde ortaya çıkan takma dişleriyle gülüyor ve çok kızmış gibi söylenip duruyordu:

"Şimdi ben sana üçayak oyun havası nasıl oynanır, öğreteceğim! Az kaldı! "

Dedeye baktıkça, katıla katıla gülüyorduk. Kimimiz dansöz kıyafeti içinde hayal etmiş onu, parmaklarındaki kastanyetleri şakırdata şakırdata kıvrır vaziyette, kimimiz Karmen kıyafetinde, bir elinde kastanyet, bir elinde def... Ben de şalvarlı bir Romana benzetmişim. Dümbeleğin önünde döktürüyor. Omuz silkiyor, gerdan kırıyor, arada bir göbek atıyor, fındık kırıyor. Gözümüzün önünde canlanan ve bizi kahkahalara boğan o imajların silinmesi epey bir zaman alacağı benziyordu.

"Nasıl oynanıyor o oyun, dede? " diye yavaş yavaş çektiği sandalyeye oturdu, İhsan. Oyuna hazırды.

"Üç mars öne doğru gidiyorsun, üç mars arkaya doğru... Yanlara da aynı şekilde gidersin. Sen alışıksın, ayak uydurmak için hiç de zorlanmazsın! "

Bu söyleşi bu şekilde oyun boyunca sürdü gitti. Oyun oynamıyorlar, atışma yapıyorlardı sanki. İkisinde de gün görmemiş sözler vardı. Pulları vura vura oynuyorlardı. Kıyasıya bir savaş yapar gibiydiler. Biz de heyecanla izledik, oynamış kadar olduk. İhsan ilk oyunu kaybetti. İkinci oyunu kazandı. Üçüncüde yine mars oldu. Define kaçın kurasıydı! Kuru gürültüye pabuç bırakır mıydı!

"Kıran kırana bir savaş oldu, dede! " dedi, Neşeli Neşe. "Tebrik ederim! Elinin ucuyla yeniverdin, Acemi Çaylak'ı."

"Acemi Çaylak'a mı çıktı adımız? Bunlar ısınma hareketleri... Yarış henüz başlamadı. Savaşı o zaman göreceksiniz siz! Ben biraz gevşek oynadım da ondan... Şimdi, yaşlı başlı adam, çoluğun çocuğun önünde rezil olmasın diye... Biliyor musunuz? Dile düşmesin, diye... Sizin dilinize bir düşerse... Maazallah! .."

"Savaştan bahsetmeyin, çocuklar! Çok acı bir şey o! Geçmişteki o savaş zamanlarını düşünüyorum da... Okuduğum, bildiğim kadarıyla... Allah Vatanımızı muhafaza etsin! Böyle Kıbrıs Çıkartması gibi olmuyor, savaşlar. Yalnız cephelerde kalmıyor. İşgal altında olmak, ne acıdır, bilir misiniz? Açlıktan mı bahsetsem, kıtlıktan mı? Salgın hastalıklar bir yandan, fukaralık bir yandan... Enflasyon ona keza... Bazı açığözler çıkar ortaya... Fırsatçılar, karaborsacılar...

Alman Harbinde neler yaşandı bu Ülkede! Kuraklık bir taraftan, kıtlık bir taraftan... İmalat tamamen durmuş. Mamul madde yok. Ekmek kıt, şeker karaborsa... Karne devri... Her şey karneyle alınıyor. Buğdayı, pirinci izin belgesiyle taşıyabiliyorsun.

Asker Ocağındakilere ve Köy Enstitülerindekilere günde üç yüz gramlık tayın... O

öğrenciler, silahlı eğitimle savaşa hazırlanmış vaziyetler. Bir gözünüzün önüne getirin ve düşünün! Hani zaman zaman hayattan şikâyet ediyorsunuz ya..."

"Evet, dede ya..." dedi İhsan. "Biraz bayatlamış olan ekmekleri yemek istemediğimde ya da yemek seçtiğimde anneannem bana kızar. O da senin gibi Karadenizlidir. Buğday unu ne gezer... Mısır unu falan da kalmamış da savaş zamanı, kuru mısır öşeleklerini el değirmenlerinde çekmişler, o talaşla arpa ununu karıştırıp yoğurarak ekmek yapmışlar. Tarhanaya bulgura kaşık sallamışlar. Yedikleri mısır kaçamağıyla pırasaymış." Orçun da duyduklarını bildiklerini anlattı:

"Ekmek yemek bulamamışlar da ağaçların köklerini kazıp çıkararak yemişler. Karınları öyle doymuşlar. O şekilde körlemişler nefislerini. Bir de bit varmış. Bit paçadan akarmış! Öldür öldür bitmezmiş, deli gibi kaşındırmış! Kurtuluş Savaşı sırasında bitlenen askerler, elbiselerindeki bitleri temizlemeye çalışmışlar, baş edememişler. Savaş meydanında nerede yıkayıp kaynatacak, nasıl ütülecekler! Onlardan kurtulmanın tek çaresi varmış. Karınca yuvalarını bulmak ve onları çıkarıp oraya bırakmak... Karıncalar bitleri alıp yuvalarına götürürlermiş. Onlar bitleri yemiş."

"Sen o kıtlık dönemini biliyorsun değil mi dede? Ne kadar sürdü? Halk ne yaptı o zaman, o durumdan kurtulmak için?" diye sordu, Neşe.

"Bilmez olur muyum kızım! Savaşın bitmesinden iki yıl önceydi. O kadar yağmur duası sonrasında yağmurlar başladı. Nasıl bir sevinç, nasıl bir mutluluk! Birer avuç tohumu olan ekti baktı büyüttü, hasat zamanı gelince mahsulü kaldırdı da gönendi. O zamanlar daha çok buğday ve patates ekildi. Çeltik de önemli bir besin kaynağıydı. Pirinç yetiştirmek çok daha zordur ama erinmediler, çalıştılar çabaladılar da açlıktan, sefaletten kurtardılar kendilerini."

"Çeltik bataklıkta yetişir, değil mi? O sivrisinek olayının sebebi... Sonra bataklıklar kurutulmuş."

"Evet, kızım. Sıtmayla epey bir zaman mücadele edildi. Millet kinine dayandı! Çocukların kolları bacakları çırpı gibi, karınları davul gibi şişti. Büyüklerin de öyle... Sivrisinek öyle bir felaketti işte! Bir de çekirge belası vardı. Çekirge istilasası... Ekinlere musallat olurdu. Ordu gibi gelirdiler. Ne varsa silip süpürür, bütün mahsulü yiyip bitirirdiler. Onlar tarlalara bahçelere musallat olurlar, ekinleri, meyveleri, ağaç yapraklarını ve çiçekleri, dişlerinin kestiği her şeyi yerler. Elbise, eşya, kapı, pencere, döşeme, tavan demez kemirirler. Çekirge sürüleri, salgın hastalıklara da sebep olur. Göç mevsiminden önce ürerler. Yumurtalarını toprağa gömerler. Koloniler halinde yaşarlar, buldukları yerlere büyük zararlar verirler. Çiftçilerin baş düşmanlarıdır. Binlerce çeşidi vardır. Yiyecek bulamadıklarında Afrika'da çocukları bile yemeye kalkmışlar. O kadar tehlikelidirler." Mahir, dini bilgisini şöyle sergiledi yine:

"Bütün bu felaketleri Allah veriyor ki insan haddini bilsin de yola gelsin! Kudretiyle ayrı ayrı alametler gönderiyor, bazılarını belalara duçar ediyor. Tufanlar, çekirgeler, haşereler, kurbağalar... Yetmezmiş gibi savaşlar oluyor. Kan gövdeyi götürüyor! Belaya uğradıkları zaman musibetin defî için dualar yapıyorlar, tövbeler ediyorlar, düze çıktıkları zaman verdikleri sözlerden dönüyor, inkâra devam ediyor, bildiklerini işliyorlar. Günahkâr birer kavim oluyorlar. Suçlarının cezasını da orada çekecekler. Yanlarına kâr kalmayacak. Allah'a isyan eden, günah işleyen böyle kişiler, gözleri düşkün düşkün, zelif ve hakir bir vaziyette çekirge sürüleri gibi mezarlarından çıkacak, korku ve saygıdan kendilerini kaybetmiş halde etrafa yayılacak, Rablerine doğru

koşacaklar.”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0446

Onur Bilge

0447 - BİLGELİK

Onur BİLGE

İş günlerinde uyanmak, pazar günleri de çok uyumak istemiyorum. Erkenden kalkıyorum. Demek ki çalışmak zor geliyor. Daha hayatın başında böyle olursa, ilerde nasıl olacak, bilmiyorum.

Sabah sabah Neşe aradı. Kahvaltıya çağırıldı. Ne kadar isterdim! Fakat zaten kahvaltıda'ydık. Daha önce arasaydı, olurdu. Aramızda epey mesafe var. Giyindim ettim, gittim derken yine en azından bir kırk kırk beş dakika geçer. Üzüldüm. Çünkü en çok kahvaltıya davet hoşuma gider. Yemekten çok kahvaltıyı severim. Kızarmış ekmek, tereyağı, bal, peynir... Başka ne olsun isterdim... Çay, demli... Çay şart... Ya da tulumpeyniri, ceviz... Tulumpeyniri, Ankara kazan simidi ve çay da yeter aslında.

"Sekiz cennette sofran hazır olsun! " dedim. "Kahvaltıda neler var? Tulumpeyniri var mı? "

"Tulumda çeçil... Yeşermiş çeçil, tulum çeçili..."

"O ne ki? Bilmiyorum onu."

"Babamın memleketinin peyniri... Harikadır, öneririm."

"Babanın memleketi mi? Neresi orası? Erzurum falan mı? "

"Kars, aslen Karlıdır."

"Ya? Bilmiyordum. O kadar görüştük, hiç sormamışım. O da söylememiş. Doğunun adamı sağlam olur. Benim babamın kökeni de Buhara..."

"Öyledir. Senin de yüreğin güzel, duruşun sağlam. Benim babaannem de Özbek idi."

Kahvaltıdan sonra buluşmaya karar verdik. Ne onlarda, ne de bizde... Yine Virane'de... Öyle de yaptık. Hava yağışlı değil ama epey soğuktu. Viraneciler, salondaki kömür sobasının etrafında toplanmışlardı. Dede, oradaki masanın başında oturuyor, sağındaki bir beyle konuşuyordu.

"Bursa güzel şehir... Yaşanır burada. Şanslısın bence. Bunu iyi değerlendir." diyordu, adam.

"İyi değerlendirmek mi? Münzevi yaşıyorum. Hayat benim dışımda yaşanıyor. Herkes geziyor tozuyor, ben bir yere gitmiyorum. Burada gençlerle böyle geçip gidiyor hayatım. Burası ya da başka bir yer... Hiç fark etmiyor benim için..."

"Bu gençler, senin yaşamını engelleyecek unsurlar olmamalı."

"Neden? Onlar yeter bana... İşim olmaz benim başkalarıyla."

"Böyle düşünmemelisin. Şiir toplantılarına falan gitmeli, kendini tanıtmalısın! Madem bu kadar emek verdin, o kadar şiir yazdın..."

"Tanımak da tanınmak da istemiyorum. Ne olacak tanınınca? Ölünce unutulmayacak mıyım nasıl olsa? Bilmem, yazdıklarımın ne kadar değeri var? Değeri varsa zaman

gösterecek, onu da ben göremeyecek, bilemeyeceğim.”

“İnsanları sevmiyor musun? Yoksa onlara güvenmiyor musun? Neden tanımak da tanınmak da istemiyorsun? Sakıncası ne? Anlayamadım.”

“Halk değil ki onlar... Şairler... Onlar zaten bir araya gelen, güya arkadaş, aslında rakip olan kişiler... O şairlere ne benden, bana ne onlardan? Ne yapacaklar beni tanıyınca? Ne olacak yani? Yüzüme karşı övecekler, arkamdan sövecekler! Herkesin kendisini birinci ilan ettiği yerde sıralamada yer aramaya mı gideceğim? ”

“Yalnız senin şair kişiliğinin yanı sıra bir de bilge kişiliğin var. Bundan istifade etmek isteyenler olacaktır. Onlara faydalı olmak istemez misin? O yönünle tanınırsın... Olmaz mı? ”

“O yönümle tanınacağım kadar tanınmışım zaten, gelenden gidenden başımı alamıyorum! Gelen başkalarına da tavsiye ediyor, onlar da geliyorlar. Belki yarar sağlamak için, belki de sırf meraklarını tatmin etme gayesiyle... Aslında kime ne boyumdan bosumdan, surat-ı şerifimden? Ne tanıyan olsun beni, ne de merak eden... Ben de kimseyi merak etmiyorum, zaten.”

“Eyvallah, buna itirazım yok. Kendini bilen birisin. Boş biri de değilsin. İnançlı bir insansın. Camiye falan da mı gitmiyorsun? Cemaatle aran nasıl? ”

“Gidiyorum ama zaten küçük bir cami ve cemaati on on beş kişiden fazla değil. Ne yazık ki sadece cuma namazlarında dolup taşıyor. Onlar da hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar. Şiir yazdığımı da bilmiyorlar. Hiçbirine bahsetmedim. Çok mu lazım onlara? Onlarla sadece dini konularda sohbet ediyoruz. O da öyle bir yerlerde oturup falan değil de ayaküstü...”

“Buraya gelmezler mi? ”

“Gelmezler. Onlarla orada görüşürüm, orada kalır. Buraya bildiğim bilmediğim çok kişi geliyor. Onlarla zor baş ediyorum. Eskisi gibi değilim. Yaşlandım. Gücümü de tahammülümü de yarı yarıya yitirdim. Sen beni gençliğimde görecektin! Binlerce insan geçti elimden... Binlerce genç... Şimdi kimse dokunmasın bana! Üç kuruşluk zevkim var... Keyfime taş atmasınlar! ”

“İşin özü, iç huzurun varsa, yüreğinle yaşamın barışıkça gerisi teferruat... Mutlusundur zaten.”

“Yapayalnızsam mutluyum. Saf altın kadar mutlu... Ne bakır karışmış bana ne de gümüş... Oh! .. Akşam olup da el ayak çekildi mi değmeyin keyfime! ”

“İnsan yalnız mutlu olmaz Necmettin Bey! Yalnızlık, inandığın değerler adına da ters. Aslında bu konuda biraz haksızsın.”

“Yalnızlığı sevsem, istesem de yalnız kalan kim? Zaten gün boyu arı kovanı gibi işler, burası! Akşamın geç saatlerine kadar da değişen bir şey olmaz. Yazmak için önce huzur lazım. İç rahatlığı, yalnızlık, sessizlik, durgunluk, dinginlik... Çoktandır hiçbir şey yazamadım.”

“Aynı sanat dalında, aynı iş kolunda olanların tanışıp kaynaşmasından yanayım. Aynı

görüşte olanların grup oluşturması ne güzel! bir araya gelirler, konuşurlar, tartışırlar..."

"Hep bizimle aynı görüşte olanlardan oluşan bir grup kurarsak, kendi kendimize konuşur, zaten inanmış olduğumuz şeylerin güzelliğini, faydasını tekrarlar durur, başka fikirde olanları asimile edemeyiz, sayısal olarak da artamayız. Onun için kapımızı zararsız diğer görüştekiler için de aralık tutmalıyız ki onlar da gelsinler azınlık olarak çoğunluğun rengiyle boyanarak şekil alsınlar. Biz de onları kazanmanın sevinç ve mutluluğu içinde olalım.

Körler sağırılar, birbirini ağırlar... Gençliğimde ben bir ara bir partiye üye olmuşum. Kırk elli adam, ayda ya da iki ayda bir parti binasındaki bir salonda toplanır, birbirlerine, sadece birbirlerine hararetli hararetli aynı şeyleri anlatır anlatır, bilenir bilenir dağılırlardı. Ben de onlara: "Ya aranıza boş ya da başka düşüncede birilerini de davet edin, ya da bunları öylelerinin duyabileceği yerlerde anlatın da bari bir faydası olsun! Kendiniz çalışıyor, kendiniz oynuyorsunuz. Ne anlıyorsunuz, bu toplantılardan? " diyordum. "Haklısın! " diyorlardı ama yine her toplantıda aynı şeyi yapıyorlardı. Bu, siyaset yapmak mıydı, deşarj olmak mıydı? Birkaç defa gittim, bir daha gitmedim. Kendi görüşlerinde olmayanları da davet etseler, aralarına alsalar, o kişileri, kendilerine bile hissettirmeden şekilleselerdi, daha iyi olmaz mıydı? İnsanları şucu bucu diye ayırmanın, dışlamanın kime faydası olur?

İnsan ilişkilerinde, kapıyı sıkıca kapatmayalım, ardına kadar da açmayalım, aralık bırakalım! Allah'tan başkası bilemez, kimin kötü, kimin iyi olduğunu. Böyle yapmamızı O istiyor. Onun için benim bulunduğum yerde kapım sonuna kadar açık ya da tamamen kapalı değildir. Aralıktır.

Resulullah S.A.V.müşriklerle konuşmasaydı, yanına gelenlere yüz vermeseydi, onlara sabırla İslamiyet'i anlatmasaydı, en güzel din olan dinimizi kısa zamanda o kadar yayılabilir, başarıya ulaşabilir miydi! Ebu Cehil'in kapısına bile defalarca gitti. Ondan fazla olduğu söyleniyor. O Şefkat Peygamberiydi. Allah'a yalvarıyordu: "Ya Rabbi! Onlar bilmiyorlar! Onlara hidayet et! " diye.

Madem ki Muhammed Ümmetiyiz, bizim ilk görevimiz, irşat! Öğrenmek isteyene güzellikle, sabırla dinimizi anlatacağız. Önce İslamiyet, sonra Vatan, Millet, Bayrak ve tüm mukaddesatımız...

Bu açıklama bitmez! Sen babanın felsefesini hatırla! Onun hocalarının gidiş yollarını düşün! Sabırlı ol! Allah yardımcımız olacaktır. Bu işten benim menfaatim mi var! Sadece Allah rızası için elimden geleni yapmaya çalışıyorum, karınca kadarınca... Millet cennete gidecek de bana yer mi ayıracak! Her koyun kendi bacağından asılır.

İnsan, Allah'ın halifesiyse, ben de insanım, sen de, o da, öteki de... O zaman O'nun konuşan dili, gören gözü, tutan eli olmalıyız. İnsanları kategorize etmeden irşat edebilmek için sohbet ortamımıza, yani cennet bahçesine almamız. Cennet bahçelerinden bir bahçe, dün bir dükkân köşesiydi, bugün bir çay bahçesi... Virane de çay bahçesi değil, gül bahçesi... Sizler, her biriniz, bu bahçenin güllerisiniz."

"Sen de bülbülü, öyle mi Necmettin Bey? "

"Aman efendim... Ne haddime! "

"Bana seni öyle anlattılar, öyle anlattılar ki ben de seni çok merak ettim, onun için

görmeye geldim. Tanımak, tanışmak istedim. Marko Paşa gibi olduğunu söylediler. Bilgeliginden bahsettiler. Herkesin derdini dinlermişsin. "Dert babasıdır! " dediler. Biraz da ben anlatsam..."

"Mübalağa etmişler. Ben neyim ki! Rica ederim. Buyurun! Çekinmeyin lütfen! Rahat olun! "

"Nerden başlasam, bilmem ki! Hep yalnız yaşadım ama doğru yaşadım. Yalnız olmama ve inançtan uzak durmama rağmen kirli hatalarım olmadı hiç."

"Erdem, insanın başta özü için en değerli servettir."

"Birine çok değer verdim, çok... Bir kadına... Beni terk etti. Lekesiz bir yaşamım vardı ama bana iftira atarak gitti. O gün bugündür kanıma dokunuyor. Yıkılmış hissediyorum kendimi."

"O ne kadar değerliydi ki sözü bu kadar değerli olabildi? Bazen yalnızlığında büyütüyorsun onu, kocaman bir değer veriyorsun."

"Çok değerliydi benim için. Sözü de ağır oldu. Yıktı, viran etti, gitti! "

"Ancak çok değer verdiklerimizin sözleri yıkabilir bizi. Onun dışında kim ne derse desin! Fakat onun için de değmez, üzölmeye. Kendisini bu denli sevene yanlış yapabilen kişi, kadın olsun erkek olsun, isterse evliya olsun, kalpte barınamaz! "

"Gitmesi için tek çaresiydi iftira. O kadar verdiği söz, içtiği ant vardı ki birdenbire sırt çeviremez, başka şekilde gidemezdi. Ancak iftira gibi bir bahaneyle gidebilirdi. Bir kusur, bir suç bulmalıydı. Öyle de yaptı. Hata bulamadı, iftira attı! Bu da bana çok ağır geldi. Kaldıramadım, kaldıramıyorum! Onca suçlamayı nasıl yalayıp yutabilirdim! Bir türlü kabullenemiyorum! Hazmedemiyorum! "

"Mademki söyledikleri bahaneydi, boştu, asılsızdı... O halde üzölmene gerek yok! Aslında o vasfın sende olmadığını o da senin kadar biliyor."

"Asılsızdı, evet."

"Basamak yapmış."

"Hayatımda kimseye ihanet etmedim. Ne düşüncelerime ne davama... Kendisi çok denedi beni. İyi bilir aslında ama çamur attı da gitti."

"Aşk nedir? "

"Aşk, inanmadığım bir şey artık."

"Senin yaptığın bir şey, aşk... Aşk, ormanda ısrarla tek ağaca bakmak... Sen tek ona baktın, taparcasına! Oysa Allah rakip istemez! "

"Bunun adı, aşk olmasın artık! Hayatımda aşka dair bir şey istemiyorum bundan sonra! Ben artık kimseye güvenemem! "

"Hah, bak nasıl söyledin! "Hayatımda aşk istemiyorum! " dedin. İstemediğin sürece

olmaz, olamaz! Aşkı, sen ister ve yaparsın. Neye benzer, biliyor musun? Aşk, beraberlik ya da evlilik... Bunlar, ipek kozasına benzer. Kendin örer, içinde hapis kalırsın."

"Güvenimi yitirdim ben. Bir kadına asla güvenemem. Yani aşk konusunda güvenemem."

"Güvenme zaten! Kendine bile güvenme! İnsan, ne kadar güçlü olursa olsun, zayıf bir yaratıktır. Zaafları vardır. Bunlardan Allah'a sığınmak gerek! O'nun bizi nefsimizle baş başa bırakmaması için daima dua etmemiz, şeytanın şerrinden O'na sığınmamız lazım!"

"Bu olaydan önce ayakkabı imalathanem vardı. Yanımda sekiz kişi çalışıyordu. Ayriyeten başka imalathanelere de iş veriyordum. Ülke ekonomisi bozulunca, bizim işlerimiz de bozuldu. Çekleri, senetleri ödeyemez oldum. İflas ettim. Epey bir borçlandım..."

"Tamam tamam! Anlaşıldı. Yeter, daha fazla anlatmana gerek yok! Yorma kendini! Onun neden gittiği belli oldu. Aşk değil, evlilik değil, arkadaşlık ve dostluk denilen beraberlik için bile para şarttır! Paran varsa aşkın da var arkadaşın da dostun da... Paran varsa, asla terk edilmezsin! Kahrın çekilir. Paran yoksa en yakınlarından itibaren herkes terk eder seni. Kedin, köpeğin bile... Hele bir de muhtaç olursan, değil terk etmek, senden cüzamlı gibi kaçarlar! "

"Haklısın, tespitlerin çok doğru! "

"İnsanlar ya cüzdanlıdır, ya cüzamlı..."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0447

Onur Bilge

0448 - FOMARA CİNCİSİ

Onur BİLGE

Define'yi yeni tanıdığımız, fal hakkında yeteri kadar bilgi sahibi olmadığımız, o nedenle henüz aramızda yasaklama kararı almadığımız günlerden biriydi. Akademinin kantininde kahve içiyor, sohbet ediyorduk. Nesrin fincan kapattı. Diğerleri de arkasından... Aylin anlıyormuş öyle şeylerden. Yalan yanlış bir şeyler söyledi. Bizimkiler tatmin olmayınca, konu döndü dolandı, cinlere geldi dayandı. Neşe'ye, Fomara cincisi hakkında sorular sorulmaya başlandı. Teyzesi çok meraklıydı da nerde cinci var, falcı var, bilir bulur, onlardan kocası hakkında bilgi almaya çalışırdı ya... Hani bir gün Neşe'yi de götürmüştü. Şu meşhur Fomara cincisine...

O zamana kadar ona o kadar çok soru soruldu ki nihayet o gün olanları başından sonuna kadar anlatmaya karar vermiş olmalıydı. Olanı biteni bir bir anlattı.

"Teyzem adresi almış ya, bir gün önce akşamüstü gitmiştik. Güneşin batmasına bir saat kadar vardı. Bizi kapıda karşıladı ama içeriye davet etmedi. Zamanın çok geç olduğunu, vaktin kendisi ve cinler için uygun olmadığını, onların çoktan dağıldıklarını ve artık gelmeyeceklerini, sabahları topladığını, her gün sekizde bakmaya başladığını söyledi. Biz de işte o gün, o zaman gittik. Yeni uyanmış olduğu belliydi. Evinin kapısını açmamıştı daha. Dışarıda heyecanla ve sabırsızlıkla bekleyen erkek kadın, çoluk çocuk, ne de çok medet uman vardı!

On beş dakika kadar sonra, gürültüyle açılan yeşil boyalı kapının önünde, iri gövdesi, ak teniyle, yarısı kalan ve ağarmakta olan saçları, ablak yüzü, kırmızı yanakları, eksik dişleri; beyaz atleti, mavili beyazlı yollu pazen pijamasıyla yalınayak belirip, ellili yaşların özgüveniyle:

"Gelin bakalım! " diye bize selenince, hemen önünde bizden önce gelip beklemekte olan insanların arasına karışıp içeriye girdik. Oda ne çabuk da doluvermiş, bir o kadarı da girişte kalmıştı. Başımı çevirip baktığımda, orada da yer bulma sorunu olduğunu gördüm. Anlaşılan, elini çabuk tutmazsa, bahçe de dolup taşacaktı!

Ortada bir halı, dört bir tarafta tahta divanlar vardı. Yerde bile adeta üst üste oturuyorduk. Ayakta kalanlar ona keza!

Adam, kapıdan girince soldaki sedirin ortasına oturdu, avuçlarını açarak dualar mırıldanmaya başladı. Önünde ne sihirli küre ne de bir tas su vardı. Tam karşısındaydım. Teyzem, sağ tarafımdaki sedire ilişmişti. Sağımda solumda bayanlar ve genç kızlar vardı. Bayanlara öncelik mi tanınıyordu yoksa biz mi erkeklere fırsat vermeden içeriye doluştuk, bilmiyorum.

"Çekilin önümden şöyle biraz! Onlar buraya toplanacaklar. Yer verin! " diye bir kişinin oturabileceği kadar yer açtı.

Halının üstündeki o yere baktım, desenlerinden ve vurmakta olan güneş ışınlarından başka göremedim. Bir müddet sonra sanki bekledikleri gelmiş gibi hürmetle karşılayıp, onlara hal hatır sordu. Onu gayet net duyabiliyorduk ama üç harflilerden ses seda çıkmamıştı. Meğer onlar sessiz konuşuyorlar ve sadece Münir Efendi tarafından duyulabiliyorlarmış. Bu nasıl bir konuşmaysa, gürültü olduğunda, söyledikleri dış seslerle karışıyor, anlaşılamiyor olsa gerek ki arada sessizliği sağlamaya çalışıyor, sağa sola komutlar veriyordu:

“Durun! ” “Susun! Duyamıyorum...” “Yavaş olun! Kıpırdamayın! ” “Biraz geri çekilin! Göremiyorum.”

Bir taraftan da gelenlerin dertlerini dinliyor, anladığını cinlere tercüme ediyor, onlardan duyduklarını soranlara iletiyordu. Anlayamadığım bir şey vardı. Onun söylediklerini gayet net anlayan, anında cevabı yapıştıran bedensiz varlıklar, aynı dili konuşan diğer insanların ne dediğini duymuyor veya anlamıyorlar mıydı? O da Türkçe konuşuyordu. Cince konuşmuyordu. Cevaplar da cince değildi. Türkçeydi ve ana dilinden başka bir dil bilmeyen bu adam onlarla bu dille iletişim kuruyordu. Madem onlar sessiz cevap veriyordu, o da sessiz sorsaydı. Demek ki iletişimde sorular sesli, cevaplar sessizdi. Tuhaf ki ne tuhaf!

Bir süre olanları seyrettim. Ne kadar para verilirse, o kadar ilgileniyordu. Her soru için beş lira alıyordu. Daha fazla para verene cevap yetiştiremediği zaman acze düşmeyi istemediği için:

“Yeter hanım! Bak, sırada bekleyenler var. Onlarla da ilgilenmem lazım! Öyle değil mi? Herkese bu kadar zaman ayıramam ki! ” diyor, başını başkasına çevirip, derdini dinlemeye hazır olduğunu hissettiren biçimde mimiklerle ve bakışıyla soruyordu. Anlaşılmadıysa:

“Senin derdin ne kızım? ” “Buyur, kardeşim! Sen anlat bakalım! ” gibi sözler ediyor, hemen önünde, daima boş tutmaya çalıştığı yere doğru bakıyordu. Sanki oradakiler dağılıverecek gibi hem dert dinliyor, hem de bir şeyler mırıldanıp, başıyla çember çizip, oraya doğru üflüyordu.

Madem bu kadar samimi dosttular ve her sabah orada hazır ve nazır olacak kadar sadıktılar, onları orada ve bir arada tutmak için neden bu kadar okuyup üfleme gereği duyuyordu?

Sıranın bana geldiğini hissettiğimde yüzüne, gözlerine baktım. Bana da aynı şekilde işaret etmesini, anlatmam için bir şey demesini bekledim.

“Anlatayım mı? ” dercesine baktım. Hemen önüneydim ya mutlaka yine aklına geldi, yeri genişletmek ve geldikleri konusunda inandırıcı olmak galiba:

“Biraz geri gidin! Yer açın! Buradalar! ” diye uyarmak gereği duydu. Artık anlatmalıydım:

“Teyzem için geldik biz. Teyzemin kocasıyla sorunu var da...”

“Teyzenin adı, anasının adı? ”

“Nagehan... Annesinin adı Ümmü...” diye kendisini elimle gösterdim. Onun yüzüne şöyle bir baktıktan sonra okuyup okuyup üflediği yere alçak sesle, saygıyla tekrar etti:

“Ümmü kızı Nagehan’ın kocasıyla meselesi ne? ” diye ve ağızlarına bakıyormuş gibi gözlerini oraya dikerek dikkat kesildi. Tek noktaya bakıyordu. Acaba ortak bir karara varıyorlar da grup sözcüsünü mü konuşturuyorlardı? “Geldiler! ” dediğine göre ve o kadar yere sığamadıklarına göre, çok değilse de yine en azından birkaç kişiydiler. Koro halinde konuşmuyorlar veya her kafadan bir ses çıkmıyordu herhalde. Sanki tek kişiyi dinliyormuş gibi kulak veriyor, tek noktaya bakıyordu. Bir süre sonra her şeyi

anlamış gibi:

"Onun bir kadınla ilişkisi var. Ona fena bağlanmış. Seni aldatıyor." dedi. Gel de aksini ispatla! Zaten sorun olduğu belli. Aksi halde orada işi ne? Teyzem, güya cinlerin olduğu yere ilk attığı beş liradan sonra bir beş lira daha attı, ezile büzüle, saygılı, ürkek, çekingen çekingen sordu:

"Bursa'da mı o kadın? Ankara'da mı? " Cinler de cinci de kâğıt paralardan hiç rahatsız olmuyorlardı. Üstlerine doğru eğilip eğilip düşüvereni kapıyor, elindeki desteye ilave ediyor, bir taraftan Türkçeyi yine Türkçe tercüme ediyordu. Cinler, söylenenleri anlayamayacak kadar aptaldılar da her şey neden onlara soruluyordu? Tercüme bitince cevap nakledildi:

"Bursa'da değil. Ankara'da..." Adam anlamıştı. Kim olsa anlardı. Durduk yerden Ankara da nerden çıkmıştı? Demek adam Ankara'ya gidip geliyordu. Karısı burada olduğuna göre. Gerisini uydurmak kolaydı. Teyzem bir beşlik daha attı ve sordu, merakla:

"Nasıl bir kadın o? " Ne dese inanırdı. Onun hakkında hiçbir bilgisi olmadığını anlamıştı. Rahatça atmaya başladı:

"Biraz esmer ama makyaj yapınca kumral oluyor. Siyah saçlı, kestane rengi... Dalgalı, uzun... Fakat arada boyuyor... Saç rengi boyuna değişiyor. İnce, uzun, alımlı, güzel bir kadın... Çok şık... Bir yerde çalışıyor. Devlet dairesi gibi..." Teyzem sarışın ve toplu ya... Okumadığı, ev hanımı olduğu da halinden ve konuşmasından belli... Akli sıra onun gibi olmamalı, farklı olmalı. Teyzem merak içinde kaldı ve bir soru daha sormak istedi ama adam:

"Bekleyenler var. Tamam. Bu kadar! " diye kestirip atmaya kalktı. Fakat bir beşliğin daha atıldığını görünce kulak kesildi.

"Ondan soğutmak için ne yapabiliriz? Evine bağlanması için... Çevirgel duası falan... Saçından getireyim mi? " Cinci hoca artık önündekilere sormaya gerek duymadan, yani kendisine bir şeyler uydurmak için düşünme payı ayırmadan konuşmaya başlamıştı. Gerisi kolaydı. Hem vakit kaybetmemeliydi. Çok bekleyen vardı:

"Sen onun yastığına falan düşen saç tellerinden almışsın almışsın biriktirmişsin ama ben büyü yapmam. Ondan sana hayır yok! Ayrılacaksınız siz! " Her soru için bir beşlik...

"Ben ne olacağım o zaman? "

"Başkasıyla evleneceksin. Hem de hemen! "

"Nasıl birisiyle? "

"Sarışın, uzun boylu birisiyle..."

"Peki, kocam nasıl? Tarif edebilir misin? "

"Kumral, orta boylu, tıknaz..."

"Hayır, esmer, kısa boylu, zayıf..."

“Canım Şimdi öyle o! Eskiden öyle miydi? Çekilin Şuradan ya! Bakın cinler dağıldı! Yanlış bilgi geliyor! Aklım karıştı! ”

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0448

Onur Bilge

0449 - DERMAN

Onur BİLGE

Adam, hepimizi koyun gibi görüyordu. Ayakta uyutuyor, güzelce soyuyordu. Yolunacak kaz gözüyle görüyordu. Aptal yerine koyuyor, küçücük aklıyla kandırmaya kalkıyordu. Artık daha fazla dayanamadım:

"Siz onlara sormuyor, kendiniz tahmin etmeye çalışıyorsunuz. İsabetsizlik ondandır. Onlara sorsanız, akıl yürütmenize gerek kalmaz. Siz nerden bileceksiniz? Onlar bilir." dedim, gülümseyerek.

Sesimdeki alaycı ifadeden anladı ya dalga geçtiğimi, kıpkırmızı oldu. Terlemeye başlamış olacak ki sağ elinin tersiyle alnını silmeye bir yandan da şüpheyeye mahal vermemek için ciddiyetini bozmadan okuyup okuyup, malum yere üflemeğe başladı. Teyzemden de benden de alacağını almış olduğu için dediklerime kulak asmadı. Cevap verme lüzumu da hissetmedi. Zaten bizden de başını çevirmiş, solumdaki genç hanıma dönmüştü. Onunla konuşmaya başladığında yavaşça kalktık, kapıya yöneldik.

Yapacak başka bir şey yoktu. Adam bizi bal mumuyla davet etmemişti ki! Biz, kendi arzumuzla gelmiştik, tıpış tıpış...

İnsanlar oda kapısına yığılmış, merakla içeriye bakıyorlar, konuşulanları pürdikkat dinliyorlardı. Kapıdan çıkmakta zorlandık. Giriş de etten duvar olmuş, gelenler birbirinin üstüne yığılmıştı. Aralarından zorla geçtik, insan nefesinden ağırlaşan evden çıkınca, yüzüme tertemiz ve serin bir esinti geldi.

Kapının önü, içerde mevlit okunuyormuş gibi ayakkabı doluydu. Bahçe de kalabalıktı. İnsanlarda hemen hemen aynı heyecanlı yüz ifadesi vardı. Meraklı ve endişeli gözlerle bakıyorlardı. Beklemekten sıkıldıkları, merak ettikleri şeylerin aslını öğrenmek için sabırsızlandıkları her hallerinden belliydi. Dertli, deli olurmuş. Belki de bir deliden derman umuyorlardı.

Bahçe kapısından çıkar çıkmaz, aklımdan geçenleri sayıp dökmeye, adamın bir sahtekârdan başka bir şey olmadığını, böylelerinden neden medet umduğunu, herkesten ortalama yirmi beş lira alsa, o kadar kişiden akşama kadar ne kadar para kazanmış olacağını ve tahmini aylık gelirini kabaca hesaplayarak söylediğimde ağzı açık kaldı. Yine de inanmak istiyor:

"Kadının Ankara'da olduğunu, ona gidip geldiğini nasıl bildi? " diyordu. Dedim ki:

"Onu sen söyledin. Adam nereden bilecek Ankaralı olduğunu? Ağzına laf verdin."

"Kadını da tarif etti."

"Bir kadın tarif etti ama onu sen hiç görmedin ki! Belki de öyle değil. Tamamen başka bir tip..."

"Nasıl da takır takır saydı! "

"Senin özelliklerinin tamamen tersini saymak çok mu zor? Sadece tahmin yürüttü. Akıllı adam... Sen toplusun, o zayıftır. Sen kısasın, o uzundur. Sen sarışsın, o ya esmerdir ya kumraldır... Bunlar sadece tahmin. Aslı fesli yok. Saçları siyahmış da kestaneymiş. Nasıl oluyor öyle, siyah kestane? Yok, boyuyormuş da değişiyormuş. Esmermiş de

makyajla kumrallaşmış. Bak bak bak! Biri tutmazsa biri... Sen de ağzını açmış, dinliyorsun! O kadar da para verdin! Bana verseydin, sana ne masallar anlatırdım! Ne kadar rahatlardın! Şimdi ne oldu? Ne anladın? Ne değişti? A! Değişti tabii! Beklentilerin değişti. Dedi ya: "Ondan sana yar olmaz! Ayrılacaksınız! Sen evleneceksin! Hem de kumral, uzun boylu birisiyle..." Eniştemin kısa boylu, esmer olduğunu öğrendi ya... Şimdi düşün bakalım, o tipteki tanıdıklarını..." diye güldüm. "Boşanma davasını ne zaman açacaksın? "

"Dalga geçme be! Allah bilir. Olur mu olur! Belli mi olur! "

"Olur olur... Adama o kadar inanıyorsun ki önüne çıkan her uzun boylu kumral adama alıcı gözle bakmaya başlarsın! "

"Sus! Yerin kulağı var! Bir duyan olur! Zaten aramız bozuk... İyice... Bak! Sakın evde bu konuyu açma! Buraya geldiğimizi ve duyduklarını unut! Tamam mı? Ağzından bir laf kaçırırsın, başımı belaya sokarsın! Senin ağzının ayarı yoktur..."

"Ya... Ne güzel şeyler söyledi, değil mi? Keşke ben de baktırsaydım da bana da deseydi! Çok pişman oldum şimdi! Haydi, geri dönelim de soralım! Belki bana göre de birisi vardır. Kumral, uzun boylu, yakışıklı, zengin..."

"Sus dedim ya! Sus artık! Sus! .."

Neşe, bütün bunları anlatırken put kesilerek onu pürdikkat dinleyen arkadaşların dilleri çözüldü, hatta çeneleri düştü. Her kafadan bir ses çıktı. Her biri bir telden çalmaya başladı.

İlkin söz konusu olan cinciye, giderek ekinden arındırılarak üç harf bırakıldı. Sorular da cevaplar da onunla alakalıydı.

"Cin var mı? " diye başlatılan tartışma, işitilen cin anlatıları ile devam etti. Her işte mahir Mahir, Cin Suresinden bahsetti:

"Cinler kesinlikle vardır, arkadaşlar! Kur'an, varlıklarını doğruluyor. Biliyorsunuz, Cin Suresi diye bir sure nazil olmuş. Onların da bizim gibi Müslüman olanları ve olmayanları var. Zararlı olanları ve olmayanları da... Yaratılışları farklı, görünmez varlıklar..." Işıl:

"Onlar bizi görüyorlarmış ama..."

"Nerden bildin? "

"Nerden bileceğim, Mahir? Hastalandığımda beni doktor doktor gezdirirlerken cinci cinci gezdirmeyi de ihmal etmediler. Çok cinci hocaya gittik, biz. Her biri farklı farklı şeyler söyledi."

"Ya sen? Ya sen inandın mı onlara? İkna olabildin mi? "

"Bazen sanki inanır gibi oldum. Çoğu hiç de inandırıcı gelmedi. Çok para saçtık, çok! İstanbul ve Bursa dışındaki illere, ilçelere de gittik. Aradık, sorduk, nerde cin toplayan varsa gittik, aradık bulduk..."

"Neler dediler? "

"Kimisi: "Eşikte, iyi sıhhatte olsunlara uğramış." dedi, kimisi: "Banyoda çarpılmış! "
Daha neler neler dediler... Haddi hesabı yok! "

"Peki, doğru kaç tanedir? "

"Bir tanedir. Kaç tane olacak! "

"Biri doğru olsa, diğerleri yalan... Hangisi doğru? "

"Belki de hiçbiri... Tüm dediklerini yaptığımız halde hiçbir sonuç alamadık! "

"Evet, aynen öyle! İnsanlar hem tam anlamıyla inanmazlar, hem de öyle yerlere gitmekten kendilerini alıkoyamazlar! Bütün bunlar meraktan kaynaklanmaktadır."

"Öyle deme, Mahir! O bir umuttur. Çaresiz insanlar onlara tutunarak yaşama gücü elde eder. Biliyorsun ya... Denize düşen yılanı sarılırmış..."

"Yılanı ve yalana... Öyle mi? "

"Evet! Maalesef..."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0449

Onur Bilge

0450 - BURSA TÜRKÜLERİ

Onur BİLGE

Bugün yine günlerden pazar, hava açık ve ılık... Sabahleyin Virane'de buluştuk, bir gün öncesinden sözleştiğimiz gibi öğleden sonra Kültür Park'a gittik.

Neşe poğaçaya getirmişti. İki tepsi yapmış. Yetmez diye Orçun, Akademi'nin karşısından suböreği aldı. Ben Polonez'den paskalya çöreği almıştım. Mahir, bakkaldan gravyer peyniri, kapıdan taze simit aldı. Bir araya geldiğimizde dünyayı yesek doymayız biz! Aman yetsin de... Artarsa artsın!

Önce parkın her tarafını şöyle bir dolaştık. Yasak olduğunu bildiğimiz halde köprünün üstünden balıklara simit kırıntıları attık. Alıp alıp kaçıışlarını seyrettik. En çok da hayvanat bahçesinde oyalandık. Sonra havuzun kenarındaki o meşhur çay bahçesine geldik.

Üç masayı birleştirdik. Kocaman bir semaver getirttik. Yiyecek paketlerini açtık, kömürde demlenen çaylarımızı yudumlayarak atıştırıyor, bir taraftan da sohbet ediyorduk. Virane'de dert dinleme oluyordu da böyle başka yerlere gittiğimizde dertlerimizi beraberimizde getirmiyorduk. Havadan sudan konuşuyor, iç açıcı şeylerden bahsediyorduk. Gırgır şamata diyorduk, buna da.

Yine başlamıştık fıkırdamaya... Kendi arasında kaynatanlar, ortaya laf atanlar, birbirine şaka yollu sataşanlar, güya ara bulmak için araya girenler... Bazı parazitler de vardı, hiç olmaz mı! Onlar da Rus radyosu gibi araya giriyorlardı. Sesleri oldukça rahatsız ediciydi. Kısa dalga gibi vıcı vıcı, cıv cıv cıv... Antensiz radyoların çıkardığı sesler gibi ses çıkırıyor, asap bozuyorlardı. Cır cır cır... Cızır cızır... Çatır patır... Cız cız...

O sırada dede, hizamızdan şakalaşıp gülüşerek, hopyaya zıplaya geçmekte olan kızlara baktı baktı ve allı yeşilli giyinmiş olan kızlar biraz uzaklaştıktan sonra bir şarkı terennüm etmeye başladı:

"Bursalı mısın kadifeli gelin, çaydan mı geçtin? Yanakların al al olmuş, konyak mı içtin?
" Ahmet, elindeki çay bardağını kaldırarak devam etti:

"İçtiğimiz konyak, mezemiz kaymak... Sen kimin yârisin yavrum, her yanın oynak? "

Duygu ona fena fena baktı. Orhan onu kurtarmak için dedeye bakarak nakaratı söylemek suretiyle kendisini öne attı:

"Arabaya sen bin faytona ben... Anasını sen al kızını da ben..." Sıra dededeydi:

"Bir su içtim testiden..." orada durdu ve: "Ya! Eskiden buz gibi sular içerdik o toprak testilerden! O suların nasıl bir tadı vardı! Kalaylı bakır maşrapalara doldururduk... Çalışmış susamışız, kan ter içinde gelmişiz... Küpümüz de vardı bizim, mutfağımızın bir köşesinde. O maşrapayı bazen ona daldırarak alır içerdik suyumuzu. Neydi o günler be! .. Ben bir şey anlamıyorum bu buzdolabında soğutulan sulardan. Hastalık yapar bunlar yahu! " dedi. Fırsat bu fırsat, İhsan hemen atıldı:

"Dede! Senin zamanında neler yapılırdı? Biraz anlatsana! "

Yine mahallenin kızlarını annelerinin sadece ona güvenerek teslim ettiklerini, onları parka bahçeye, denize, düğüne, sinemaya falan götürdükten sonra evlerinin kapısına

kadar getirdiğini, annelerinin babalarının ona teşekkür ettiklerini, minnettar kaldıklarını, oralarda onlarla neler yaşadığını anlatacak sandık. Birbirimize bakıp, aramızda fısıldaştık. Birlikte ola ola kendi aramızda bir takım işaretler, şifreli sözcükler, jestler mimikler oluşturmuştuk. O kadar ki çok şeyi sadece bakışlarımızla ifade edebiliyorduk. Konuşmamıza gerek kalmıyordu. Zaten anlamlı bir bakışın anlatmaya muktedir olduğu şeyleri kalem yazmaya kadir değildir.

Neyse... Düşündüğümüz gibi olmadı. Dede bu defa çok eskilerden, Bursa ile alakalı konulardan bahsetmeye başladı. Sözü az önce söylediğimiz şarkıda geçen kadife kelimesine getirdi. Eski bir dokuma ustası olduğu için kumaş çeşitleri konusunda bilmediği yok gibiydi:

"Bursa, ipeği ile meşhurdur. Şeftalisiyle kestanesi sonra gelir. Kadifesi, aynı atlas, kuntu, vale gibi, tafta, kemha ve bürümcük gibidir. İpekli bir kumaş türüdür. Bursa'da dokunmaya başlanması bundan beş yüz yıl kadar önceye dayanır. Atkısında da çözümlü de Halis Bursa ipeği kullanılan kumaşlardandır. Zemini de havı da saf ipektir. İtinallik kullanıldığında yıllarca ne solar ne de havı dökülür. O yüzden çok beğenilmiş, namı yürümüş, dünya çapında ünlü olmuştur. Yabancılar, Bursa kadifesine Velours de Brousse derler. Eski zamanlarda ağalar beyler hanımlarına kızlarına kadife kumaşlar alırlardı. Gelinlerin kofalarına mutlaka birkaç kadife kumaş konurdu. Nişanlıklar falan kadifeden olurdu. Sabahlıklar da öyle... Onlar sırmalarla falan da işlenirdi. Ne desenler dökülürdü üzerlerine! Aman ne pahalıydı, ne kadar çok yerde kullanılırdı! Çok yaygın bir ipekli çeşidiydi. Bazıları kendinden desenli olurdu. Bazıları sade... Entari, sabahlık, nişanlıklar tuvalet, şalvar, cepken, kaftan falan yapıldığı gibi artan parçalardan da kırkyamalar, yatak örtüleri, masa örtüleri, sedir örtüleri, seccadeler, bohçalar, para keseleri, yastıklar, terlikler, başlıklar, kitap kılıfları yapılırdı. Hem giyim kuşam, hem de bazı gereç imalatında kullanılırdı. Çok kıymetli bir kumaştı. Altın veya gümüş tellerle, kabartma Osmanlı motifleriyle süslenerek değerlerine değer katılırdı. Çatmalar, kadifelerin en meşhurlarıdır. Bursa dendi mi akla hemen ipek kadifesi gelirdi. İşte onun için şarkılara türkülere kadar girmiş."

"Bir de Bursa'nın ufak tefek taşları var." dedi, Neşe.

"Nerdeymiş Bursa'nın ufak tefek taşları? " diye sordu Işıl.

"Hüsnügüzel'de yok mu? Ne güzel hatıralarımız var orada. Hatırlasanıza! Yaklaşan garsonu veya gelen gidene ele veren çakıl taşlarının şıkırtısı değil miydi? Ellerimizdeki poşetlerin kokusuna yaklaşan, peşimize takılan kedileri unuttunuz mu? Ya o eşsiz manzara... Gecesi ayrı, gündüzü ayrı güzeldir oranın. Hele hep berabersek... Hüsnügüzel, unutulacak bir mekân mı! Aşk olsun size! Ders çalışma bahaneleriyle oturduğumuz dönemlerde, kitapların arka sayfalarında kalmış bir kaç notum vardır, oraya dair. Nasıldı? Şimdi hatırlayamadım. İnşallah bulurum da okurum bir ara size." dedi, Orçun.

"Çok uzak anılar değil..." dedim. "Taşları unutulmuş... Fakat tahta iskemlelerini asla unutmam! Birine oturur, birine yaslanırdım. Kim ne derse desin! Nasıl rahat edersem, öyle... Köy kahvesinde oturan köylüler gibi..."

Gülümsedim. Ne kadar güzel anılardı, sahiden! O kadar yorulurdum ki, kollarımı dayayacak yer arardım. Ayaklarımı kaldırıp koyacak yüksekçe bir yer... Ayıpsa ayıp! Hayatı, bulduğun yerde, olduğu gibi, olduğun gibi yaşayacaksın! O yaşanan eşsiz anılar bir daha yaşanmayacak! O dakikalar bir daha geri gelmeyecek! O mutluluk ve huzur

asla ama asla bir daha ele geçemeyecek!

"Müzeyyen Senar'dan dinlerdik onu. Bursa'nın Ufak Tefek Taşları'nı... Oğlan Adın İsmail'i... "Meşeli Dağlar Meşeli'yi... Bunlar hep Bursa türküleridir. Hele bir Bursa türküsü daha vardır ki Hafız Burhan söyledi miydi, bülbüller bile susardı! Ben Yemenimi Al İsterim... Akasından bir de gazel patlatırdı! Şöyle elini kulağına koyup da... Ne sestibe! .." dedi, Define.

"Zeytinyağlı Yiyemem Aman, Aşalım Dağlar Aşalım da var, dede." dedi, Neşe. Duygu:

"Mavi Yelekli Yarım, Cici Pabucum Cici, Şimşir Pınarın Üstüyem de var. Çok severim Bursa türkülerini, oyun havalarını ben. Nasıl oynarım bilerseniz! "Ah! Bir düğün olsa yakınlarda da kurtlarımı döksem! .." diye iç çekti. Aslında o kendi düğününü iple çekiyordu.

"Bursa Köy Güvendileri de var. Onu unuttunuz! Bugün de hatırlatma işi bana kaldı." diye ekledi, Orçun. Define eskilere dalmıştı. Çıkacak gibi değildi. Çaylar tazelendi. O, ağı kulaklarında anlatıyor anlatıyordu...

"Bizim zamanımızda taş plaklar vardı. Sahibinin Sesi'nden... Plakların üstlerinde köpek resmi vardı. Her elime alıp baktığımda: "Acaba bu köpeğin sahibi mi yapıyor bu plakları? Okuyanın sesiyle ne alakası var ki? Her plakta farklı okuyan, orada aynı köpek..." diye düşünmekten kendimi alamazdım. Ne alakaydı? Hâlâ anlamış değilim. Bula bula onu bulmuşlar da koymuşlar oraya alametifarika olarak.

Müzeyyen Senar'da da bir ses vardı ki! Of anam of! .. Karşıda okudu mu, ta öte taraftan duyulurdu mübarek! Mikrofonsuz okurdu, inanmazsınız! Dokuma tezgâhına bağlı olduğumuz için gündüzleri sürekli evdeydik ama akşam oldu mu, gazinolara yakın bir yerlere gider, Zeki Müren başta olmak üzere meşhur ses sanatçılarının şarkılarını bedavadan dinlerdik. O kadcıkcık zevkimiz olsun yani! Değil mi? Ne güzel günlerdi, yahu! Geçmiş zaman okur ki! Hayali cihan değer! "

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0450

Onur Bilge

0451 - HİKÂYECİ

Onur BİLGE

Eskiden, Toroslarda yaşayan, özellikle Güney Anadolu Türkmenlerinin obalarında uzun kış gecelerine anlam katan, monotonlaşan hayatı bir nebze olsun renklendiren hikâyeciler varmış. Bu sanat da diğer sanatlar gibi ustadan çırağa aktarılarak yakın zamanlara kadar gelmiş. Günümüzde, tek tük de olsa hikâyecilere rastlamak mümkünmüş.

1333 yılında, kırk beş yaşındayken lekeli hummadan ölen Kör Şakir denilen bir hikâyeci varmış. Son hikâyecinin çıraklarından biriymiş. Gaziantep Kuşatmasında bacağınan birini topa kaptırmış. O yörede bacağa kış denilirmiş. Onun için, bir ayağı takma olduğundan ona Tahta Kış diye bir lakap takılmış. Bu meşhur hikâyecinin asıl adı Kadir'miş. Kadir Ağa olarak anılmış. Oralarda çocuğu olmayanlar Arap'a adaklanırlar, adak gereği çocuk sahibi olunca onlara isimlerinin yanı sıra Arap adını da koyarlarmış. Onun babası da çocuğu olmadığı için Arap'a adaklanmış. Sonra bir oğlu dünyaya gelince babası, ikinci isim olarak o adı koyduğu için kendisine Arap da denirmiş. Son hikâyecinin iki çırağınan biri o, diğeri de Maraş Savaşında şehit olan, Memili lakabıyla maruf, Kalfa Mehmet'miş.

Üst dudağının ortasında meme başı biçiminde çıkıntı olan kişilere Memili, üst dudağı yarık olarak doğanlara da Tavşan Dudaklı denirmiş.

Çocuğu olmayan adamlar, adaklanmak için buğday pazarına gider, ilk karşılaştıkları Arap'a: "Bir oğlum var, sana satayım!" derlermiş ve pazarlıkla, olmayan oğullarını ona satarlarmış. Adaklandıktan sonra doğan çocuklara 'Arap' adı verilmesi bu olay nedeniyledir. Bu adaklanma olayındaki satış, eski Türk adetlerine göre önceleri demirciye yapılmış. Sonradan, bulunulan bölgeye göre değişiklik arz etmeye başlamış.

Ustaları Kör Şakir'in ustası da Haphapçı Mustafa olup, haphapçılık yani nalıncılık yapmakta olduğu için bu sıfatla anılmaktaymış. Onun ustası da, Sofu Hoca adında büyük bir zatın yetiştirdiği Kendircioğlu Hacı'ymış.

Arap Hacı yani Tahtakış Kadir Ağa, 1877 doğumlu olup, 1900 yılından beri hikâyecilikle geçinmekte olan, tokgözlü, onurlu bir adammış.

Hikâyeciler, meddahlar gibi kahvehanenin bir köşesine oturup, ellerindeki yaklaşık yarım metre kadar olan değnekle masaya vurup, öykülerini anlatmaya başlarlarmış. Kırk gün kırk gece süren öyküler bile varmış. Dikkat dağılınca ya da dinleyicileri heyecanlandırmak için o değnekle masaya vururlarmış.

Anlatmaya: "Hak dila yârân-ı safa düneyin kıssamız budur karar..." diye başlarlarmış ve bir tekerleme söylerlermiş. Masalarda olduğu gibi hikâyelere de birer tekerlemeyle girilirmiş.

O yörede öyküleri: "Gelin, bugünkü kıssada dinleyin vari... Elühdetualer ravi..." yani: "Ey safa dostları! Dünkü hikâyemiz budur, karar. Gelin, bugünkü hikâyeyi dinleyin, var olan. Bunun sorumluluğu bana aittir." diyerek anlatmaya başlarlarmış.

Bunu derleyen kişi, yolda bir dilenciyle karşılaşmış. Adı, Hacı İsmail'miş. O da en az Kadir Ağa kadar güçlü bir hikâyeciymiş. Canlı Türkçe sözcüklerle, çok güzel bir lehçeyle konuşuyormuş. Diğer hikâyeci ise Kayseri ve Everek taraflarındaymış.

Hacı İsmail, bembeyaz sakalları olan, gür bıyıklı, iri gözlü, iriyarı, heybetli bir adammış. Altmışlı yaşlardaymış. Aslen Arapgirliymiş. Anadolu'da gezmediği yer kalmamış. Net ve akıcı bir anlatım yeteneğine sahipmiş. Perili cinli, şeytanlı efsanevi hikâyeler anlatırmış. Onları anlatırken Tepegözlerden de bahsedermiş.

Tepegöz hikâyesini babasından duyduğunu, onun o olayı, yaşarcasına heyecan içinde nasıl ballandıra ballandıra, aşırı derecede duygulanarak gözyaşları içinde anlattığından bahseder, öyküye temel olan olayın gerçekten yaşandığına kendisi de inanır ya da inandırıcı olmak için inanırmış gibi yaparmış. Dermiş ki:

“Tepegözler, Kaf Dağının ardında yaşayan on sekiz milletten biriymiş. Bunların insanoğlu gibi saçları sakalları yokmuş. Doğuştan dazlakmışlar. Konuşurlarken pancar gibi kıpkırmızı kesilirlermiş. Yaşadıkları kasabada kimsenin bizim gibi iki gözü yokmuş. Herkesin başının tepesinde büyük bir gözü varmış. Onun için bunlara Tepegözler denirmiş. Bizim gibi yiyip içmezlermiş. Hayvanların memelerinden süt emerlermiş. O kadar çok emerlermiş ki zavallıların damarlarında süt namına bir damla kalmaz, artık ağızlarından kan gelmeye başlarmış! Aralarında öyle babayiğitler çıkarmış ki insan onlara hayran kalırmış! Fakat insanların kendilerine bir kötülük yapacağından şüphelendikleri zaman ne yapar eder, onların canlarını alırlarmış. Güç yetiremezlerse çeşitli desiselerle ama mutlaka öldürürlermiş. Onların yaşadıkları yere, Kaf Dağının eteklerine gidenlerin, aralarına karışanların sağ salim geri dönmeleri imkânsız gibiymiş. Dönenler, kurtulduklarına şükreder, onun için de türbelerde davarlar keserlermiş.”

Hacı İsmail, anlattığı öykülerin karşılığında bir miktar para talep eder, genellikle gerisini sonra anlatacağını söyleyerek bir bahaneyle oradan uzaklaşır, epey bir süre ortalıkta görünmez, onları merakta bırakır, aranan bir adam olmanın keyfini doya doya çıkarırmış.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0451

Onur Bilge

0452 - ŞİİR ÇÖZÜMLEME

Onur BİLGE

Virane'ye henüz gelmişim ki heyecanla beni bekliyormuş gibi daha görür görmez, hoş geldin dmeden, hal hatır sormadan, hatta daha ben: "Merhaba! .." demeden Orçun:

"Semiray! Bir şiir var salondaki masanın üstünde. İktisat kitabının arasında... Al, oku onu! Bak bakalım, nasıl olmuş? " dedi. Aslında ben yanlarına gidecektim. Doğru yukarıya çıktım. Biraz sonra da aşağıdan tekrar seslendi: "Buldun mu? " Mutfak penceresinden cevap verdim:

"Buldum, okuyorum."

Okudum, bir daha okudum ve merdivenden inerken aklıma takılan dizeyi tekrar edip durdum. Deli saçması gibiydi. Pek bir anlam veremedim. Tutarsız sözler, çelişkiler, askıda kalmış sözcükler, kuralsız cümleler... Konu dağılmış, anlam şallantıda... Neresinden tutsam bilmem ki! Neresinden tutsam, elimde kalıyor! İhsan'la oturmuş tavla oynuyor, bir taraftan da bana laf yetiştiriyor:

"Ne anladın? Kime yazılmış olabilir? "

"Bilmem... Bana mı? "

"Yok, değil. İki hakkın kaldı. Üstünkörü okumuşsun. Hani gözünden bir şey kaçmazdı? "

"Işıl için mi? "

"Ağlayan kızın gözlerini onun gözlerine mi benzettin? Hayır, değil... Tek hakkın kaldı."

"O şiirde ağlayan bir kızdan bahsediliyor. Kim olabilir? Ortak tanıdığımız biri mi? Öyle olmalı! Değilse ben nerden bileyim! "

"O, çıplak anlamı... Ben sana gizli anlamını soruyorum. Hani röntgenini çekerdin ya şiirlerin... Çek bakalım! Görmeye çalış şiirin iliğini kemiğini... Yoksa sana kocaman bir sıfır vereceğim! Hem aramızda sadece Işıl mı ağlıyor? "

"Sabaha kadar uyuyamıyor, ağlıyor."

"Artık öyle değil... Kendisini toparladı. Gözlerinin içi gülmeye başladı, artık düzeliyor."

"Sevgiye inancı kalmamış. Kimseyle ilgisi yok."

"Nerden biliyorsun? Belki platonik takılıyordur. O şiiri açıkla da görelim, marifetini! "

"Beni sayılamıyorsun öyle mi? Tavlada sana yenildim diye hep yeneceğini mi sanıyorsun? "

"Ne denek sayılamamak? "

"Adam yerine koymamak, hafife almak, sıradan saymak..."

"Nereden çıktı şimdi bu? "

"Ben hissederim."

"Hissin buysa, diyeceğim yok! "

"Bu nasıl şiir, Orçun? Sen, kâğıt parçalarına sözcükleri yazdın, şapkanın içine attın, karıştırdın, sonra birer birer bakmadan çekip, sıraya mı dizdin? Bu yazdığın şey öyle mi vücut buldu? Dadaizm mi bu senin yapmaya çalıştığın? Dadaist misin sen? "

"Ya! Nasıl geldiyse öylece yazdım. Kendim düşünerek bir şey katmadım ona ben! "

"Keşke katsaydın! Keşke bir şeycik olsun katsaydın da dişimi kırsaydım! .."

"Yani dişe dokunacak bir şey yok mu şimdi o şiirde?"

"Ne şiiri Allah aşkına? Şiir nerde? "

"Oku onu bak çok güzel oldu. Bir daha oku! Anlayamamışsın sen! Dikkâtlice oku! "

"Sen var ya... Bir tanecik şiirimi bile okumadın bu zamana kadar. Zorla okutturursun ama kendi yazdıklarını! Hem de defalarca... Okumadığın gibi ben okurken de şöyle can kulağıyla hiç dinlemedin. Dinler göründün hep ama kim bilir kafan nerelerdeydi? Anlamadım sanma! "

"Bir tanesini okudum ya..."

"Onu da öylesine okudun. Baştan savma... Şiirin bahçesine bile giremedin. Penceresinden bile bakamadın içine! "

"Demek ki mevzu sarmamış beni. Sarmamış ki..."

"Sarmamış, öyle mi? Demek ki ben ilgi çekici konular bulamıyorum! Peki! Öyle olsun! Okuma da dinleme de bundan sonra! .."

"Kızma be! Okuruz. Güne iyi başlayalım diye takılıyorum sana. Senin şiirlerini beğenmemenin şakasını bile yapamam! "

"Tamam, anlaşıldı. Bahsettiğin, sarmadığını söylediğin şiir, gecenin sabaha karşı hafif yağışlı haline yazıldı. Solan lacivert yıldızlı gecelik oydu. Ona dikkat etseydin, şiiri çözerdin. Gece, yıldız, lacivert, gecelik ve solmak... Bu sözcüklerin anlamları üzerinde durmalıydın. Düşünmeliydin... Gecenin yıldızlı lacivert geceliği ne zaman solmaya başlar? "

"Neden çözmek isteyeyim ki! Öylece kalsın! "

"Bana neden çözdürmeye çalışıyorsun o zaman? Sana dediğinde, öylece kalsın! Orijinalitesi bozulmasın! "

"Ben yazmasına yazarım da ne yazdığımı dahi tam anlamıyla anlayamam! Bir iham gelir. Hemen sarılırım kaleme kâğıda... Ne geldiyse, geldiği gibi yazarım. Ne yazdığımı bilmem ama. Onun için soruyorum ya sana: "Bak bakalım ne yazmışım? " diye."

"Yani kendi yazdığını anlamıyorsun, öyle mi? Yanlış falan işitmedim değil mi? "

“Yanlış duymadın. Öyle işte! Şiir, ilhamla yazılır. Nasıl Peygamberlere vahiy gelirse, evliyalara ve sanatçılara da ilham gelir. Beni de şiir yazmaya sevk eden Allah'tır. “Yaz! ” diye kışkırtır bir istek beni. O ilham, hayvanlara da gelir. Örümceğe, arıya, kuşa... Daha nicelerine... Ona göre örerler ağlarını, peteklerini ona göre yaparlar, yuvalarını onun sayesinde kurarlar.”

“Konuyu dağıtmayalım! Yazdığının ne olduğunu bile anlayamayan birine, okuduğunun özüne, özünün gözüne inmesi gerektiğini söylemek neye yarar, bilmiyorum ama yine de söyleyeyim!”

“Sen de öyle şifreleme şiirlerini. İşimi zorlaştırma! Ben okurum. Okur, her seviyeden bilgi düzeyinde olabilir. Sen belli bir kitleye mi hitap ediyorsun! Yazdıklarını, kültürlü kültürsüz, küçük büyük herkes okuyacak. Anlaşılmayacaksa okunması neye yarar ki ifadelere kilit vuruyorsun!”

“Onda anlaşılacak bir şey yok! Yazılanları şöyle bir aklından geçirecek, gözünün önünde canlandıracaksın. Gökyüzünün nasıl ağarmaya başladığını hatırlayacaksın. O sırada, hafiften yağmur yağmakta olduğunu... Göğün sabaha karşı ağlayışını düşüneceksin. Şiir, Uludağ gibidir. Sana göre güneyde diye sen de sadece kuzeyden seyretmeyeceksin! Dörtbir tarafını dolanacak, tepesine tırmanacaksın! O, aşağıdan farklı görünür, yukarıdan farklı görünür. Sonra kayasını taşını, tozunu toprağını ince ince inceleyeceksin. Mağaralarına inecek, koyuklarına bakacaksın. Üstünde ve içinde yaşamakta olan canlıları göreceksin. Madenlerini keşfedeceksin, damarlarını saptayacaksın. Gösterdiklerini gören gözle göreceksin, gizlediklerini derinlerine inerek bulup çıkaracaksın! Belki matruşka gibi anlam içine anlamlar gizlidir. Sanat içinde sanatlar... Yüzeyde kalmayacaksın. Dersimize boşa mı çalıştık! ? ”

“Bu arada, sen iyi arkadaşsın. Vallaha seni çok seviyorum. Arada böyle didişelim, tavla falan oynayalım! Yenemezsin ya... Yensen de gel! Akşam sabah oynayalım böyle!”

“İyi ki onu öğrenmişsin! Sen beni yendin ama beyin gücüyle değil! Zar senden yanaydı, melek de, şeytan da... Bense yalnız, yapayalnız... Sana hep kral zarlar gelsin...”

“Ha, ondan mı? Yani şimdi sen bana ondan mı yeniliyorsun? ” Hadi bakalım, öyle olsun!

Bu arada oyunları bitti. Kaç kaç, bilmiyorum. Sormaya gerek de görmedim. Nasılsa çetelesi tutuluyor. Öğrenirim, nasıl olsa. İhsan, ellerini dizlerine koyarak kalktı. Biraz yılgın bir kalkıştı bu. Üzerindeki açık kahverengi pantolonunun kırışan paçalarını düzeltmeye çalıştı. Başaramadı ama uğraştı biraz, öylesine. Kalktığı gibi yürüyecek morale sahip olmadığı, sıkıldığından oyalandığı anlaşılıyordu. Galiba hezimete uğramıştı! Yenilme olsaydı, bu kadar sallanmazdı. Yenseydi, küheylan gibi kalkar, hindi gibi kabırır, pehlivan gibi yürür giderdi. Gülümserdi en azından, memnuniyetten. Hatta engellemeye çalışsa da anlaşılırdı içten içe gülümsemekte olduğu.

“Ne o? Gidiyor musun? ” diye sordu, Orçun.

“Vakit doldu. Dersim var.”

“Haydi, git o zaman! Yine gel e mi? Ben buralarda olacağım.”

"Geleceğim zaten! " dedi ve bozuk bir tempoyla, isteksiz isteksiz yürüyerek çıkıp gitti.

"Fena yenildi galiba! " dedim.

"Nerden biliyorsun? İki mars bir oyun... İddialı oturmuştu. Fena bozuldu! "

"Seni iyi tanıyorum. Zara hâkimsin! Oyuna da öyle... Öyle olunca... Ne anlatmak istediğimi anladın, sanırım."

"Ben, bildiğin gibiyim, güzel arkadaşım. Sen de uçuk kaçık şairlerdensin. Canını sıkarsam hemen söyle, çekinme! Dilediğini söyle! Ben sana kızmam. Bozulmam. Asla! Her istediğinde de yarenlik ederim seninle. Tavla da oynarım. Hatta yenilirim de istersen! "

"Yenilmek mi? Çocuk avutur gibi yani... Hayır! Çatıra çatır oynarsınız, oynarsak! Yenilsem de yensem de her zaman seve seve oynarım seninle. Tavlayı seviyorum. Yenmek yenilmek o kadar önemli değil."

"Tabi değil."

"Eğlenmeyi seviyorum ben! Onun için açık oynuyorum. Korkusuzca, özgürce... Yenilmeyi göze alarak... Heyecanı seviyorum. Dilediğimce eğlenmeyi... Onun için oyun boyunca güldüğüm gibi yensem de gülüyorum, yenilsem de..."

"Bak, ben neden çekiniyorum, biliyor musun? Aslında konuşkan birisiyim ama ekonomik kullanıyorum sözcüklerimi. Seni sıkardım diye korkuyorum. Bir konu açılınca uzun uzun irdelemeyi adet edinmişim, bir kere. Sıkıldığında bana söyle! "Sıkıldım, konuyu kapat! " de, hemen kapatırım. Şiir konusuna gelince... Sana sataştım ben ya! Alınma sakın! Kendince fikirlerin var, tabi. Hepimizin var ama şiir çözümlenmez aslında. Anlaşılması için yazılmaz zaten. Anlaşırsa, şiir olmaz."

"Çözümlenir. Benim işim de o! Anlaşılmıyacaksa yazılmasın! Neden yazılıyor o zaman?"

"Bak, sana bir eser önereyim de bakıver."

"Kitap işi değil o. Yetenek ve duyumsama işi... Şiirin içine girme, hissetme, şairin o anki duygularını hipnozdaymışçasına hissetme, ipuçlarını yakalamaya çalışma ve ele tekilmek geçirince "EVREKA! EVREKA! .. diye bağırarak sevinçten uçma! Gerisi gelir, çorap söküğü gibi..."

"Diyorsun, öyle mi? "

"Evet evet... Hem de nasıl! Ne kadar emin! Varsa getir, bir şiir ve dene! Senin bilinçsizce kaleme aldıklarından değil ama... Açıklayamazsam o zaman bana birilerinin kitaplarını tavsiye edebilirsin."

"Peki! Getireceğim. Bakalım çözümlenebilecek misin? "

"Mutlaka... Sabaha kadar kafa patlattığım şiirler oldu. Bulmaca gibi... Çözmeden bana rahat yok! "

"Bırak Şimdi Şiiri! Hadi gel, bir beş yapalım! Bir de sen yen!

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0452

Onur Bilge

0453 - KİRPI

Onur BİLGE

Biz ilklerdik. Virane'nin çekirdek grubuyduk. Birbirine iyice kenetlenen, birbirinin huyunu suyunu bilen... Aynı göze ait kirpikler gibi bir aradaydık ve birlikte hareket etmekteydik. Gürdük, kıvrıktık, sıktık ve hep yan yana, omuz omzaydık ama birbirimize değmezdik.

O çekirdeğin içinde de bir iç vardı ki o, Neşe, Orçun, Mahir ve bendim. Biz, sacayağı ya da tabure falan değil, sandalye, masa gibi dört ayağı yere basan, kolay kolay devrilecek nitelikte olmayan bir beraberlik kurmuştuk. Birbirimizi nazımız da sözümüz de geçirdi.

Orçun ve Neşe'yle daha bir canciğer, kuzu sarmasıydık. İlişkilerimiz, başkalarının gösteremeyeceği kadar büyük bir hoşgörü içindeydi. Mesela Orçun, okulun Talebe Cemiyeti Başkanıydı. Bizden büyüktü. Siyasetle uğraşır. İri kıyım bir babayığitti. Saygın bir kişiliği vardı. Bütün öğrencilerin ağabeyiydi. Herkes ona: "Ağabey!" diye hitap ederdi. Biz kendi aramızda adıyla sesleniyorduk. Bu, saygısızlıktan değil, samimiyetten ileri gelmekteydi. O da herkese karşı ciddi ve tatlı sert, bize karşı oldukça yumuşak davranışlar içindeydi.

Tavlaya başladık ama kendimizi oyuna tam veremedik. Baş başa kalmışken öyle burun buruna, o kadar çok şey konuştuk ki oyunun tadı kaçtı. Ara verip verip başlanınca konsantrasyon diye bir şey kalmıyor. İlk oyunu, Orçun'un nezaketi ve zara hâkimiyetten vazgeçmesi nedeniyle ben almıştım. İkinci oyunu kaybedeceğim kesindi. Belki de ondan, üzülmemeyim diye sona doğru:

"Yahu, şu tavlayı kapatalım da rahat rahat sohbet edelim! Ne dersin?" dedi. İlk gururuma dokundu. Bana çocuk muamelesi yapmasına kızdım. Fakat oyunun gerçekten sıcaklığı ve çekiciliği kalmamıştı. Kapattık.

En çok da şiir konusunda konuşmuş, tartışmıştık. Define, okuduğu şiirlerle şiir hevesimizi körüklemiş, şiiri salgın haline getirmişti. Kimimiz yazmaya çalışıyordu, kimimiz yorumlamaya... Ben de eleştiriye soyunmuştum. Huyum kurusun! Bir de acayip meraklıyım ya! "Burada şair ne demek istemiş?" Haydi anla bakalım! Anla da anlat, dilinin döndüğü kadarıyla! Bilmece bulmaca merakım da var ya...

Bizim mikro grubumuz bana, üşüdükçe birbirlerine sokulan kedi yavrularını hatırlatır. Viranecilerin tamamının durumu da kirpilerin halini...

Bir zamanlar dondurucu kışlar yaşanmış. O zor günlerin ağır şartlarında bütün hayvanlar az çok zarar görmüş. Telef olanlar da olurmuş. Çetin kış günlerinin gecelerinin yağmurunda yaşında, ayazında karında ne yapacaklarını, nereye sığınacaklarını, nasıl ısınarak korunacaklarını bilemezlermiş. Hastalık onları kırıp geçirmiş! Hepsi zayıf ama kırana en çok maruz kalan kirpiler olmuş. Çünkü onların, pek çok hayvan gibi kalın kürkleri yoktur. Dikenleri de vücutlarını sıcak tutmaya elverişli değildir.

"Ne yapsak da bu kadar zarar görmekten kendimizi kurtarsak!" diye ihtiyarlar heyetini toplamışlar. Konuyu masaya yatırıp enine boyuna çekiştirmeye başlamışlar. Konuşmuşlar, tartışmışlar, nihayet bir karar almışlar.

Aldıkları karar gereği gündüz ya da gece, hava dayanılmayacak kadar soğduğunda onlar da diğer bazı hayvanlar gibi bir araya gelecekler, birbirlerine sokularak ısınmaya

çalışacaklarmış.

Kararlaştırdıkları gibi bir araya gelmişler ve birbirlerine iyice sokulmuşlar. Bu çözüm yolu işe yararmış yaramasına da ortaya başla bir sorun çıkmış. Fazla yakınlıktan istemeyerek de olsa birbirlerine zarar vermişler. Vücutları delik deşik olmuş, yara bere içinde kalmış. Yaralama ve yaralanma korkusundan ertesi gün aralarına mesafe koymuşlar. Bu defa da üşümüş, donmuşlar! Yaklaşmışlar yaralanmışlar, uzaklaşmışlar donmuşlar, deneme yanılma yöntemiyle en emin ve en yararlı mesafeyi bulmuşlar. Isınacak kadar yakın, incitmeyecek kadar uzak durmayı öğrenmişler.

Bizim öyle uzun oklarımız yok ama başka dikenlerimiz var. Kendimizi korumak için kabarıyor, onları savunmaya hazır vaziyette dikiyoruz. Kendimizi emniyete alıyoruz ama samimiyetin, sevgi ve ilgi alışverişinin de önünü kesmiş oluyoruz.

İyice incelemeden, anlamadan dinlemeden yanımıza kimsenin yaklaşmasına müsaade etmiyoruz, Bu bir taraftan çok iyi bir taraftan da kötü... Yakınlaşmadan ısınmamız mümkün değil ki!

Çekirdek içi minimini grubumuzda can ciğer, Viranecilerin tamamıyla da birbirimizi incitmeyecek kadar uzak, sevgisizlik ve ilgisizden donmayacak kadar da yakın olmaya çalışıyoruz, tıpkı kirpiller gibi.

Bizim oralarda: "Fasulyenin sıkından seyreği daha hayırlıdır! " derler ve ilave ederler: "Kimseyle fazla sıkı fıkı olmeycen! Merhametten maraz hâsıl olur! Ananın gızı, babanın oğlu da olsa, kimseye acımaycen! Acıma, acınacak hale düşersin! " Biraz fazla zarar görmüş demek ki onlar da birbirlerinden. Özellikle en yakınlarından... "Akraba mı? Akrep soksun! .." derler, yaka silerler! "Hısım, keseyim seni kısım kısım! " Hatta evladından dahi "İllallah! .." diyenler vardır. Özellikle yaşlıların dilleri çok yanıktır, o konuda. Şöyle dua ederler:

"Allah'ım! Beni elden ayaktan düşürme! Köşelere yatırıp da kapılara bakıtma! "Oğlum! ", "Gızım! " dedirtme! Uç gün yatak, dördüncü gün toprak... İmanla Kur'an'la al, canımı! Şeytana bırakma! .."

Böyle bir dünyada yaşamakta olan zavalıcıklarız. Acımasız dünya! Dünyanın suçu yok aslında. Bütün suç bizim! Onun bize bir şey yaptığı ettiği yok! Biz ona zarar veriyoruz, biteviye! O ki bize, Allah'ın emriyle her türlü nimeti karşılıksız sunuyor. Bizim de ona teşekkürümüz o şekilde oluyor!

Canlı cansız bütün varlıklar topraktan çıkıyor, topraktan çıkanlarla birleşe bütünleşe yoluna devam ediyor ve yolun nihayetinde ona dönüyor. O yüzden ona ana deniyor. O da az değil! O, öyle bir ana ki yavrularını yiyor! ..

Toprak, temiz kabul ediliyor. Biz yere, yani ona secde ediyoruz. Allah bizim bu kibirli başlarımızı eğdiriyor, en yüksek, en şerefli yerimiz olan alnımızı ona eğdiriyor. Ondan geldiğimizi öğretmişti. "İkra! .." dedirterek başlatmış, neyden ve nasıl yaratıldığımızı, sondan on dokuzuncu surenin, on dokuz ayetten müteşekkil, çekirdeğimizi ifade eden, Alak olarak adlandırılan surenin, on dokuz sözcükten oluşan ilk beş ayetiyle kısaca anlatıvermişti.

"İlkin nasıl yaratıldığınızı bilin! Bir yaratanınız olduğunu düşünün ki hiçbir şey kendiliğinden olmuyor. Her hareketliye en azından ilk hareketi verecek bir kuvvetin

olması gerekiyor. Önce bunu öğrenin! Sonra yaratanınızı arar, bulursunuz! " mu diyordu? "

"Neden bizi ona doğru eğdiriyor, ona bakmamızı istiyordu? Sonra da ona gitmemizi... Ayaklarımız, dizlerimiz, ellerimiz, alnımız ve burnumuzla dokunmamızı... Her gün bunu defalarca yaptırarak aramızda samimiyet oluşturmamızı mı istiyordu? Yoksa abdestle suyun götürdüğü fazla elektriğin kalanını vücudun uç kısımlarından toprağa aktarmamızı mı?

Belki de şöyle düşünmemizi istiyordu: "Ondan gelmişim, ondan uzaklaşmam imkânsız. Ondan kaçmak, ona koşmak demek! Ayaklarımdan yakalamış. Dizlerim, ellerim... En nihayet alnım ona gidecek. O vaziyette doğmuştum, o vaziyeti alacağım. Yavaş yavaş güçlendiren, yavaş yavaş ödünç verdiği her şey gibi kuvveti de benden alacak. Diz üstü sürüneceğim, yaşar da yaşlanırsam. Ölürsem, bir an gelecek, böyle bir gidişle ona gideceğim! Ayağımı denk almalıyım! Bu vaziyeti almadan vaziyet almalıyım! "

Bu düşüncelerimi kimseyle paylaşamıyorum. Ne düşünecekler, bilmiyorum. Benim merakım var da kimse bu konulara meraklı görünmüyor. Daha konuyu açar açmaz, kirpi gibi şişiyorlar, oklarını atışa hazır vaziyette dikiyorlar. Mübareklerin biri diğerine değmiyor. Zarar vermiyor da zararım alasına hazırlanıyor!

Bazen evin bir köşesine çekilir, kendi halime bir şeylerle meşgul olurum. Hane halkı alışık ya tozu dumana katmama, yeri göğü kaldırmama! Ele avuca sığacak gibi değilim.

İşte öyle sessiz kaldığım zamanlarda babam beni arıyor, buluyor ve başlıyordu sorular sormaya... Arada ince ince iğnelemeye... Beni kızdırmaya kadar uğraşıyordu! Sonunda kızdırıyor, muradına eriyordu!

"Durduk yerden ne istedin şimdi ondan? Neden kızdırdın? Uslu uslu oturuyordu, orada... 'Eşek arısının yuvasına çomak sokmak' buna denir, işte! .." diyordu. Babam da o kadar çok üstüme varmasının sebebinin şu şekilde izah ediyordu:

"Tentürdiyot! .. Sessizse, bir sorun vardır. O sorunu öğrenebilmem için konuşması lazım! Bileyim ki çözüm bulayım! Yarasına tentürdiyot olayım! Kendi kendisine çözmeye çalışıp, meselenin içinde kalmasın! Tabi ki ilgileneyeğim kızım! Söylesin, birlikte halledelim! Hem içine kapanık olmasın! "

Tentürdiyot sözcüğü, mükemmel bir gençlik yetiştirme hayaliyle yanan Necip Fazıl Kısakürek'in Antalya'da vermiş olduğu konferansa gittiğimiz gün girmişti evimize. Dilimize o dolamıştı. Yeni neslin gitmekte olduğu yolu detaylarına kadar anlatmış, örf ve adetlerimize bağlı mükemmel bir gençliğin nasıl yetiştirilmesi gerektiği hakkında pek çok bilgi vermişti. Yapmaya çalıştıklarında babamla o hemfikirdiler.

Özellikle cumartesi veya pazar günleri oluyordu benim içime dönmelerim, tespihböceği gibi yumulmalarım. Haliyle o da evde oluyordu ve suskunluğumun sebebinin öğreninceye kadar soruyordu. Boyuna deşeyip duruyor, arada çatıyor, eleştiriyor, kışkırtıyor, sonunda söyletiyordu. Daha fazla üstüme varıp beni deli ederse, ağzıma geleni söylüyor, içimde ne varsa sayıp döküyorum:

"Güzel bir film gelmiş, Saray Sineması'na! Arkadaşlarım gidecek, siz beni göndermiyorsunuz! " ya da: "Annem, arkadaşımın doğum gününe gitmem için izin vermedi! " gibi ne derdim varsa ortaya çıkarmak zorunda kalıyordum. Bu arada sesler

yükseliyor, tartışma başlıyordu. Annem bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Ben de hoşlanmıyordum ama babam keyifle gülümsemeye başlıyor, muzaffer bir edayla ona şöyle diyordu:

“Sen hiç kirpi gördün mü? ”

“Evet, gördüm. Ne alakası var şimdi bu olayla kirpinin? ”

“Sen bilmezsin! Bak iyi dinle! Her hayvan bir yerinden tutulur. Tavuğu turacı ayaklarından, tavşanı kulaklarından tutarsın. Küçükbaş, büyükbaş hayvanları başlarından tutar kesersin. Fakat kirpi, yakalanacağını anladı mı savunmaya geçer! Oklarını diker! Hiçbir yerine dokunamazsın! Tutamazsın! Bir şekilde tuttuğunda da kafasını bulamazsın! İçeriye çeker, ele geçiremezsin! Ne yapacaksın, kafasını çıkarması için? Onu suya atacaksın! O zaman boğulmamak için kafasını çıkarıp, nefes almaya çalışırken... Tutarsın, koparırsın kafasını! .. Bu kız, kirpi gibi tortop oluyor. Başını içeri çekip, oklarını dikeyiyor. Ben de sorununu çıkarsın ortaya diye onu suya atıyorum. Sorununun başını, o öfkeden boğulmamak için dışarıya çıkardığında, kafasından tutup, suyun içinden çıkarmadan kesiyorum. Sorununu öğrenebilmek için onu kızdırıyorum, tartışmaya sokuyorum. O zaman derdini öğrenebiliyor ve hallediyorum, sıkıntısı bitiyor!”

İşte böyle biridir, benim babam. Susturmaz, konuşturur! Pusturmaz, tartıştırır! O, bir öğretmendir. Cumhuriyetin ilk öğretmenlerindedir. Atatürkçüdür, milliyetçidir, dindardır! Münevverdir, mutaassıptır, törelerine bağlıdır. Tezatlar içinde dengeyi bulmuş, dengeli kişiler yetiştirmeye çalışmış, ayrıca sürekli makaleler, köşe yazıları yazarak il sınırları içinde kalakalmayan, adım adım ileri gidebilmemiz için fikirlerini Yurt sathına yaymaya çalışan, siyasette de annemle birlikte, aktif biridir.

Kendinden emin, tatlı sert, daha çok sakın ve neşeli, hayat dolu bir insandır. Çevresinde durgun, suskun, sıkıntılı veya somurtkan insanlar görmekten hoşlanmaz. Herkesin derdiyle ilgilenir, çözüm üretmekten zevk alır. Elinden geldiğince, kendisinden beklenen fedakârlığı gösterir. Bazı zamanlarda borçlanarak dahi olsa çevresindekilerin ihtiyaçlarını karşılamıştır. Etrafıyla mutlu olan birisidir. Bizimle mutludur, mutlu olabildiğimiz kadar...

Onu anlatmaya kalksam, öyküye sığmaz, başlı başına bir roman olur! Hangi tarafından başlasam! Hangi yönünü anlatsam! Derya! .. Şimdilik, sıradan bir ilkokul öğretmeni olarak bilinedursun. Yeri geldikçe ondan bahsedeceğim. Hakkını verebilecek miyim, bilmiyorum.

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0453

Onur Bilge

0454 - YIPRANMa

Onur BİLGE

"Bu şiirde yolunu bulamayan bir dünya tutuklusuna ayna tutmaya çalıştım. Alkol bağımlısına... Markası İslam, arkası bambaşka olan..." dedi, Ayşin.

"Değişik bir tebliğ usulü... Muhatabına okudun mu bari? " diye sordu, Fikret.

Okumaz mı! Onun nişanlısı içiyor. Ne zamandır vazgeçirmeye çalışıyor! Huylu, huyundan vazgeçer mi! Kaç yıllık Gani... O Gani'ye de benzemiyor aslında, Yani demem lazımdı. Gani, İnşallah onun ruhuna da ganilik bahşeder de o zikkımdan kurtulur!

"Okudum ama faydası olur mu, bilmiyorum."

"Olur İnşallah! Yavaş yavaş olur her şey... Alışmak da bırakmak da belki de..."

"Aslında hızla fakat sanki bize yavaşmış gibi geliyor. Dünya, aslında hızlı dönüyor ve süratle ilerliyor ama biz hiç hissetmiyoruz. Dönme ve dolanma olayını düşündüğümüzde de yavaş yavaş cereyan etmekte olduğunu sanıyoruz. Bu tatma, alışma, bağımlılık, pek de yavaş yavaş olmasa gerek ama bırakma belki de yavaş yavaş olabilir. Bir yerlerden başlaması lâzım... Pek istekli görünmüyor. Bilmem ki nasıl olacak! "

Define de kaç kere konuşmuştu, onunla. Çok nasihat etmiş, kendi hayatından örnekler vermişti. O da ümidini kaybetmiş gibiydi. Belki de onun için o konuyu yavaşça araladı ve zamana değinmeye, insan ömründen bahsetmeye başladı.

"Ömür de öyle... Aslında hızla tükenen bir servet ve sanki yavaş yavaş bitiyor... Sanki bitmez tükenmezmiş gibi geliyor. Çok uzun sanılıyor. Daha dün çocuktum! Sonra sakalım bıyığım çıktı. Hemen büyüüvermek istiyor, ne kadar da sabırsızlanıyordum! Bizim güngörmüş bir komşu teyzemiz vardı, mahallemizde. "Ne vakit çocuk oldum, ne vakit nine oldum, anlayamadım! " derdi her gelişinde. Konuşmalarına kulak kabartırdım. "Çocukluğum hayal meyal... Dün gibi... Seneler yuvarlandı gitti, gün gibi... Sonra gelin oldum. Evimden telli duvaklı çıktım, elin oldum. Ne zaman anne oldum, ne zaman babaanne, anlayamadım! Hep vakit geçirmek ister, oyalanmak için bir şeyle meşgul olmaya çalışırdım. Hiç fark etmemişim, zamanın nasıl alındığının, nasıl çalındığının! " Benim de geçim derdi dolandı ayaklarıma. Yüreğim sevgi saçtı herkese... Ruhumsa aşka açtı, doyuramadım!

Hayat beni ayak işlerinde yordu. Hep o buyurdu, anında duyurdu, uydurdu da ben bir kerecik olsun buyuramadım! Gönlümden geçenleri ona duyuramadım! Yanarım yanarım, buna yanarım! .. Hayat sonunda solladı geçti beni. Rüzgârını bile duyurmadı! "Sen de gel! Ayak uydur bana! Geride kalma! " diye buyurmadı. Çit çıkarmadı. Fısıltısını bile duyurmadı. Fark ettiğimde, yanı başımdan süratle geçmiş gitmiş olduğunu, ardından bağırdım: "Beni de al! " diye ama duyuramadım! Arkasından bakakaldım, öylece! Şaşkın mı şaşkın! Aptallar gibi... Hayretler içinde... Hâlâ bakıyorum. Yapacak bir şey yok. O kendini çoktan aşmış! Beni ta o zamanlar geçmiş! O zamanlar benden geçmiş! Bense arkasından ayağımı çeke çeke, belimi büke büke sürüklenmekteyim, işte böyle! .. İşte böyle böyle, gençler! İşte böyle! .. Onun için gençliğinizin kıymetini iyi bilin! İdareli harcayın! Hayat çok uzun, yaşa yaşa bitmez, sanmayın! Benim gibi olmayın! Hayatın arkasında kalmayın! "

"Ayatın arkasında kalmak, ne demek, dede? " diye sordu Duygu.

"Hayat benim dışımda yaşanıyor, demek, Göçmen Kızı! Hani ne yapabiliyorum ben? Biraz elim, çokça dilim çalışıyor. Başka ne? "

"Öyle deme, dede! Aramızda mutlu değil misin? Ne yapmak isterdin başka? "

"Ne yapmak mı? Neler yapmak istemezdim! .. Haydi, yorma beni! Kısaca söyleyeyim! Sizin yapabilir durumda olduğunuz her şeyi..."

"Biz de er şey yapabiliriz ama çok şey yapmıyoruz. Pek de imrenilecek birer ayatımız yok, yani! Çalış babam çalış! Akşama kadar bir ayak üstünde..."

"Ben de ondan diyorum ya, gençliğinizin değerini iyi bilin! Onu dikkatli sarf edin! Hayatın çarkına takıldınız mı, çarkınıza okur sizin! Bana öyle yaptı! "

"Nasıl yapalım, dede? Sır mı yani? Anlatsana be ya! Anlat da isse kapalım! Aynı atalara düşmeyelim biz de! "

"Gel bakalım, Göçmen Kızı! Otur şöyle! Çıkar o ıslak önlüğü üstünden! Koy şu sandalyenin arkalığına! Bırak kurusun! Sen de ısın şurada birazcık! Canının kıymetini iyi bil! Bak, ellerin kıpkırmızı olmuş soğuktan! Isıt biraz. Yağlı krem falan sür! "

"Ne kremi, dede? Krem mi durur benim ellerimde! Sudan çıkmaz ki akşama kadar! "

"İşte bunu diyorum. Kendini ihmal etme! Paralanırcasına çalışırken zamanın senden alıp götürdüklerinin farkına var! Aşınma diye bir şey var! Yıpranma diye... Yıpranma diye uyarıyorum, seni! Çalış, çalışma demiyorum. Çalışacaksın tabi ama insanüstü kuvvet sarf ederek değil!

Bak bu eve! Vaktiyle kim bilir ne kadar güzel bir binaydı! Ya şimdi? Rüzgâr estiğinde Hu çekmeye başlıyor, sallana sallana! Fırtınada rükûya varıyor! Allah korusun, küçük bir deprem olsa, secdeye kapanacak!

Bak şu kapının pencerenin hâline! Ne boyası kalmış ne sıvası... Nasıl da yıpratmış zaman onları! Neler alıp götürmüş onlardan! Şu duvarların yanaklarına bak! Böyle miydi vaktinde bunlar! Düzgün sürülmüş gelin yüzü gibiydi mutlaka! Şimdi benim suratıma benzemiş. Engebeli arazi... Yer yer alçı sıvanmış, yüksekli alçaklı, çatlak çutlak... Ne kadar boyasan sıvasan, eskisi gibi olur mu! "

"Sen neden arap ettin kendini bu kadar, dede? Neydi zorun? "

"Beni içki mahvetti kızım! Ne çektiysem, kalbimden çektim! Âşk çok sevdim! Âşık değilsem, hayattan bir şey anlamıyordum. Yavan geliyordu, yaşadığımı hissetmiyordum.

Aşk hep yokuşların başlarındaydı. Ben yokuşlara vurdum kendimi, omuzlarımdaki onca yükümlerle, aşk bana vurdu, olanca gücüyle! Öyle acımasızca yargıladı ki beni! Peşin yargıyla, en ağır, en zalimce bir hükümlerle! Ben ona yelken açtım, en parlak zamanımda, güneş tepeye yakındı... O benim ilgidimden yakındı ve hep sakındı! Ben ona şiirlerle, hecelerle kürek çektim, o bana gecelerle cevap verdi. Karanlıklarla karşıladı kalbimi, fırtınalarla, boralarla... Ben mehtaba karşı şiirler okudum, gözlerinin içine hayran hayran bakarak... O bana kara bulurlarla... Hiddetle bakarak... Yıldırımlarla geldi, gürleyerek, şimşekler çakarak! Yine de ona koştum hep, kollarımı açarak... O dans etti

göklerimde, yedi harika renk saçarak... Gökkuşuğu gibi ardından koştukça, o alaycı tavriyle ışıl ışıl gülümsüyordu aynı hızla kaçarak..."

"Yorulmadın mı sevmelerden dede? Usanmadın mı onun ardından koşmaktan? "

"Sevmekten kim usanır, güzel kız? "Tadına doyum olmaz! " demiyor mu şarkılar!
"Hangi gönül uslanır! .."

"Sevmek yıpratır mı iç insanı! Ani ben iç şikâyet etmem sevmekten! Tadına doyum olmaz, tamam be ya! Ben de öyle derim işte! Sen yakınırsın! Onu anlayamam! Onu sorarım sana! "

"Aşk bana vurdu, ben içkiye... Sabahtan başlardım... Bir binlik koyardım, kahvaltı sofrasına... Çek babam çek... Akşama kadar... Sabahlara kadar... Ne çalışmak, ne iş güç... Ne para pul vardı gözümde, ne de şu koca dünya... Bir pula satmıştım hayatı! Böyle aylarca sürdü..."

Sonra sabahlardan yine bir ağır baş ağırlı sabahtı, günlerden pırl pırl bir Cuma günüydü... Sızıp kaldığım sedirin kenarında, bir kolumla bir bacağım aşağıya sarkmış, tam düşecekken uyandım, gözümü açtım... Sıçrayarak kalkıp, oturdum. Kafamı aldım avuçlarımın arasına! Çok şiddetli ağrıyordu! Sıktım, olanca gücümle! Fayda edecek gibi değildi. Ben de biliyordum ama yine de deniyordum. Sonra eğildim öne doğru. Dirseklerimi dizlerime dayadım aynı vaziyette... Başım yine avuçlarımın arasında... Bir süre geçen serserilik günlerimi düşündüm. Düşündüm düşündüm... Sonra konuşmaya başladım, kendi kendime:

"Ne yapıyorum ben! ? Ne olacak benim halim böyle? Sabah akşam, gece gündüz ayılmadan içe içe... Ne işe güce gittiğim var, ne kendimi bildiğim var! Böyle süreceğine, öleyim kurtulayım, bari... Ölmek, sürünmekten daha iyi! " Sonra: "Kalk oğlum! .." dedim kendime.

Yavaşça doğruldum. Sallana sallana yürümeye başladım. Yalpalaya yalpalaya... Bu arada, fark etmemişim, kapının keskin kenarına bindirdim! Alnım yarıldı sandım, sol gözümle birlikte! Yıldızları indi yere! İrkildim. Alnımla gözümü tuta tuta banyoya gittim. Yüzümü gözümü yıkadım. Döndüm, ne kadar şişe varsa topladım, doldurdum bir boş karton kutuya... Doğru çöpe...

Bir çay demledim kendime... Bir kahvaltı hazırladım. Aklımı başıma topladım! Kabul oldu mu olmadı mı bilmem ama bir boy abdesti aldım ve Cuma'ya gittim. Geçtim safların en gerisine. Başımla selam verdim, sağımdaki birisine. Solumda duvar... Ağzımda içki kokusu var...

Durdum divana, uydu imama... Uyuş o uyuş..."

Onur BİLGE
BİN BİR GECE ÖYKÜLERİ - 0454

Onur Bilge

ABİDE GÖZLER

Şişir yelkenleri, sevgi rüzgârı! ..
Kaybolan yolcumu kıyıma çıkar! ..
Anlamsız ömrümün yegâne kârı
Abide gözleri dünyamı yıkar! ..

Onur Bilge

ACIR SIZLARIM

Ben, her gün, her gece acır, sızlarım
Güneş batar; batar, tüm yıldızlarım!
Bayram geldi geçti, yılbaşı yakın...
Nerdesiniz, nerde, canım kızlarım! ?

Onur Bilge

ACIYI YAZDIK

Bütün duyguları biz birleştirdik
Sevinci gizledik, acıyı yazdık
Kara sevdamızı şiirleştirdik
Mutsuzlukta bile serapa hazdık.

Onur Bilge

AÇ KuRTLAR

'Zengin, horozu bile yumurtlar'
Fukara tavuğu; tek, ara sıra...
Kemik bırakmamış, zalim aç kurtlar! ..
İnzalar atılmış, tüm asırlara.

Onur Bilge

AĞLaR

Yürek, kan denizi; çekilir ağlar
Ağlarda ümitler, duygular ağlar.
Geride kalan; kan, kabuk, kum, çakıl...
Örümcek kurumuş, beyinde ağlar...

Onur Bilge

AH VaR

Sevapta mutluluk, gnahta `Ah! ' var
Haram, pişmanlıkla neticelenir.
Kiyamet gününde, derin `Eyvah! ..' var
Hardal tanesine dek incelenir.

Onur Bilge

AKIL TUTUŞTURAN ÖZLEMLER

Akıl tutuşturan özelemler ile
Dağların ardının merakındayım.
Gözleri kör eden gözlemler ile
Canımdan kopanın firakındayım.

Onur Bilge

AKILLI OLUN

Allah'tan beratı alacaksınız
Sırat-ı Müstakîm yeterli sapın
Nerede ne kadar kalacaksınız
Oraya o kadar yatırım yapın

Onur Bilge

AKİKA

Çocuklar yaşasın, sevgiyi bildim
Bütün hayalleri, isteği sildim.
Yuvalar yıkılır, çocuklar ölür...
Bir akika da ben oldum, kesildim.

Onur Bilge

AKİS

Sudaki akis gibi silineceğiz
Sanki hiç yaşamamış bilineceğiz
Bir görünmez bedene bürüneceğiz
Bambaşka bir âlemde görüneceğiz

Onur Bilge

AKLIMIN JETONU

Aklımın jetonu, beyin kontörüm!
Seninle yaşarım ve düşünürüm.
İlahi ışıksın; nurum, enerjim...
Sen uzaklaştığın zaman ölürüm.

Onur Bilge

ALAŞIM OLMUŞUZ

Aynı kapta eridik, bir sabır ateşinde
Eridikçe karıştık, bir ümidin peşinde.
Elbet bin hayır vardır, Allah'ın her işinde...
Ayrılmak kolay değil, alaşım olmuşuz biz.

Onur Bilge

ALDaN

Başka bir şey yokken; yeşilden, aldan
Kavimleri yutan bu deve aldan!
Bir yandan çığlıklar, dünyaya geliş
Bir yandan düşüyor yapraklar, daldan.

Onur Bilge

ALLAH'A GİDİŞ

İnsanın insana ihtiyaçı var
Birine ihtiyaç duyduğum olur.
İşte o zamanlar Allah'a gidip
O'nun huzurunda durduğum olur.

Onur Bilge

ALÜVYON

'Irmağın zararı, yatağınadır.'
Akar, yiye yiye bitirir, onu!
İhtirası, hıncı, batağınadır
Deniz kenarında yitirir, onu.

Onur Bilge

ANADAN ANAYa

Âdem'i çamurdan halk eylemiş, Hak
Toprak, su gıdamız, ham maddemiz hâk...
Anadan anaya uzanan yolun
Sonuna gizlenmiş, adaletle hak.

Onur Bilge

ANLa

Tüm gücümü yitirmişsem, uzaklaş
Bırak, tutunacak yer arasın, bakışlarım!
Tahammülüm kalmamış, gözlerine
Anla, beynime saplanmışsın!

Onur Bilge

ANLAMAK ZOR

'Göklere direksin, denize kapak...'
Düşün gerçeğisin, karasın, ap ak...
Tutulan hayalsin, hem siyah, hem ak...
Öylesine zor ki seni anlamak!

Onur Bilge

ANLATILMAZIM

Ya ben anlatım özürlüyüm
Ya sen anlatılmazsın.

Onur Bilge

APTAL

Akıllı, Rabbini arayıp, bulur
Aptal, hâlâ yana yana arıyor!
Allah'ı bulanlar yanmaz, kurtulur
Düşünce, yollar O'na varıyor.

Onur Bilge

ARA ARA ARa

Ara ara ara, sık sık arama!
Ara sıra ara, sıra arama!
Ara ara verip, arsızlık etme
Aradakilerle girme arama!

Onur Bilge

ARDIŞIK DUYGULAR

ArdıŐık duygular yűrűr, sonsuza...
Anlatamıyorum, hain, soysuza!
Para ateş olmuş; tapar, Mecusi!
AŞktan bahsedilir mi o/nursuza?

Onur Bilge

ARDIŞIK DÜŞLER

Aşk, beni çarmıha gerdiği zaman
Ardışık düşlerle donatan, sendin.
Aşk uykusu sona erdiği zaman
Katlime imzayı ilk atan, sendin.

Onur Bilge

ARIZA

Ne sesin geliyor, ne görüntün var
Yayın mı kesildi, anten mi döndü?
Ruhumda muazzam bir çöküntü var
İçimde yaktığın ışıklar söndü.

Onur Bilge

ART ARDA ÇAĐRIŐIM

Geçmiş, geleceğin bellidir, yeri
Bir kaset sarılır; ileri, geri...
Art arda çağrısır, yakalayamam
Kovalar dururum, düşünceleri.

Onur Bilge

AŞINMA

Yüregim aşındı, sen aka aka...
Gözlerim aşındı, sen baka baka...
Sevgiden kaçılmaz, senden kaçtım, ben!
Ciğerim aşındı, sen yaka yaka...

Onur Bilge

AŞK ÇİZGİSİ

Bu yol, okyanustan karaya kadar!
IŞık hızıyla, aşk izgisindeyiz.
Sevgi maratonu, buraya kadar...
Suskun bakışların ezgisindeyiz.

Onur Bilge

AŞK KELEPÇE

Hiçbir sebep yokken darılmıŐız, biz
Tükenmez dertlere karılmıŐız, biz.
Oysa aşk kelepÇe, ayrılamayız
Sevgi kemendiyle sarılmışız biz.

Onur Bilge

AŞK ŞEHİDİ

Gökler mi çömelmiş, yer mi fıŖkırır?
Yalnızlığım çökmüş yine başıma.
AŞk, ince bir sızı, gizli hıçkırır...
'AŞk Şehidi' yazın, mezar taşıma.

Onur Bilge

AŞKIN AYAZI

Sevgi buzuluna konuğum zaman
Ben, senin yüzüne bakıp, ısındım.
AŐkin ayazında donduğum zaman
Kendi yüreğimi yakıp, ısındım.

Onur Bilge

AŞKIN TEZGÂHINDA

Gözler, aralıksız aşkı dokuyor
Kırpık kıpır kıpır, ruhu okuyor
Gözlerimden geçip, gönle doluyor.
Zaman durmuş, mekân sevda kokuyor.

Onur Bilge

AŞKINDAN ERİR

Tekerlek, yolların aşkından erir
Bir an ayrılamaz, yolla sevişir.
Yollar, tekerleğe dolanır gelir
Sonunda, gurbetle sıla birleşir.

Onur Bilge

AŞKLa

Aşkla genişlettim kalbimi, açtım
Şimdi, tüm insanlar yer bulabilir.
Düşmanlıktan, kinden, nefretten kaçtım
Tüm evren, içinde un olabilir!

Onur Bilge

AŞKLA AKIL

AŞkla akıl, bir yerde beraber oturamaz
Kendini kaybetmeden, yaşanır mı başkası?
Gerçeğin iŐgalinde, insan hayal kuramaz
Hem vurur, hem kavurur; yoktur aşkın Şakası!

Onur Bilge

ATEiST

Kalpleri mühürlenmiş, ne dersen de, nafiie...
Krdr, görmeyecektir, sağırdır duymayacak
Megafonla bağırsan, gözüne soksan bile!
O/Nur/lu yol onlara uymadı, uymayacak!

Onur Bilge

ATEŞ AÇILMIŞ

Gökyüzünden yere ateş açılmış
Yavaştan başlamış, mermi yağmuru...
Her taraf tuzla buz! .. Yere saçılmış
Kurşunlar ıpslak, gözleri kuru.

Onur Bilge

ATEŞ ÇEKİRDEĞİ

Ateş çekirdeği çatladığında
Kıvılcımı beyne atladığında
Düşünce yetisi tatile çıkar
Duygular mantığı katladığında

Onur Bilge

ATEŞ ÇİÇEKLERİ

Şiirler çırpınır, sözcükler sessiz...
Şikinti, kıvranış... Ciğer nefessiz!
Dingin beklentide kalp yana yana
Ateş çiçekleri açıyor, eşsiz!

Onur Bilge

ATEŞ ORTASINDA

Ekmeğın fırına isyanındayım
Ateş yaratan da, yakan da Sensin! ..
Kaçışlar içinde, hep yanındayım
Ateş ortasında bırakan Sensin! ..

Onur Bilge

ATEŞLER İÇİNDE ATEŞLER

Göz, göze değince, Şimşekler çakar!
Yürekten yüreğe yıldırım akar
Ve öyle bir yangın ki; cayır cayır
Ateşler içinde ateşler yakar!

Onur Bilge

Ay

Çekmiş beyaz yorganını
Konuşma, ay uyanmasın!
Gecelerin yalanını
Yıldızlar bile duymasın! ..

Onur Bilge

AYNa

Gözüme ışık vurur, gecenin en netinde
Bir ayna parılıyor, karanlığın etinde.
Benim nasibim ışık, seninse bir görüntü...
Gönlüm gidip geliyor, o ışık demetinde.

Onur Bilge

AYNI SANILAR

Biter sanal âlem; yalan, anılar...
Evren gerçek değil; konmuş, tanılar.
Yaşasak da aynı, yaşamasak da...
Düşün, hisset yeter; aynı sanılar...

Onur Bilge

AYNI SIZI

Ben, bir gün ölürsem, aşktan lrm
Ormanlar tutuur, kemiklerimde!
Yüreğin özünde seni görürüm
Kaynar aynı sızı iliklerimde!

Onur Bilge

AYRI GÜNLER

Konuşmazdık; dosttuk, arkadaşlık biz
Bir sanal âlemde ne dolaştık biz!
Gülerek başlardık, ayrı günlere
Ayrı hayatları, çok paylaştık biz!

Onur Bilge

AYRIK OTU

Aşkın ayrık otu aklımı sarmış
Ne kadar kökleyip atsam, fişkırır!
Öyle bir arsız ki ruhumu yarmış!
Kökler arasında canım hıçkırır.

Onur Bilge

AYRILDIK

Ayrıldık, yürekler şama şark oldu
Saate, takvime verdik, yılları!
Gurur mağdurları derde gark oldu
Ayaklar altına serdik, yılları!

Onur Bilge

AYRILIK TUNELI

Bu ayrılık tüneli, bir gün bitecek sanma!
Yaşanılan anılar yinelenecek sanma!
Güneşin sıcak eli bize değecek sanma!
Toprağın altında da uzun bir yolumuz var.

Onur Bilge

AYRILMAMAK

Görür görmez sevdik birbirimizi...
Alacak olursa Hak, birimizi
Yan yana kazsınlar ki kabrimizi
Mahşere kadar hiç ayrılmayalım!

Onur Bilge

AZ GELİR

Özlemek; şiddetle görmek istemek...
Ben seni bundan da fazla özledim!
Bildiğim her duygu az gelir, demek
Aralıksız, her an yürek közledim!

Onur Bilge

AZRAİLİMDİN

Madem meleğimdin, Azrail'imdin
Ya beni alaydın, ya da kalaydın!
Ey, canımı alan! Ey, canım olan!
Benimle olaydın, benim olaydın!

Onur Bilge

BAK DEFALARCA BAK

Yüzünü boşluktan çevir yaprağa
Bak, defalarca bak; suya, toprağa!
Her bebek, solucan için beslenir
Sakin düşme, 'dünya' denilen ağa!

Onur Bilge

BAKIŞ BAKIŞSIN

Kalpten hücrelere doğru akışsın
Kulu, hücre hücre saran yakışsın.
Göz göz imzan durur; canlı, cansızda
Her nereye baksam, bakış bakışsın!

Onur Bilge

BAKKaL

Baktık
Alamadık
Baktık kaldık...
Bakakaldık!

Onur Bilge

BARİ DİNLESEN

Konuşamıyorsun, bari dinlesen...
Benden sana doğru şiiirdir esen.
Bir duysan gönlünde, bir duyabilsen
Mecnun'u sollayıp, geçmez misin sen!

Onur Bilge

BATABİLSEYDİM

Dumanı, ateşte tutabilseydim!
Aşkın boğazımda; yutabilseydim!
Buhar fark edilmez, yanmazsa sular
Güneş gibi yanıp, batabilseydim!

Onur Bilge

BEDEN DOKUNUR

Toprak eğirilir, beden dokunur
Can tezgâhlarında, fabrika sessiz...
Günün ipekleri yere dokunur
Hayat nakışında desenler, eşsiz!

Onur Bilge

BEDEN TOZUYOR

Güneşim batıyor, gölgem uzuyor
Daha dokunmadan beden tozuyor.
Feryatla figanla tükenmiş, ömür
Bitmeyen sükûtu, ölüm bozuyor.

Onur Bilge

BEDENSİZ

Bedensiz kalınca ne yapar insan?
Yaşayabilir mi, gülebilir mi?
Gittiğinden beri öyleyim inan!
Ruh can çekiyor, ölebilir mi?

Onur Bilge

BeN

Antalyalı, yanık tenli kızım, ben.
Herkesin içinde bir yalnızım, ben.
Ulaşılamayan korkunç hızım, ben!
Şiir şiir koşan, bir Onur Bilge...

Onur Bilge

BEN KİMİM

Kaçışım, konuşma çağrısı sanma!
Anlayamadın mı hâlâ, ben kimim?
Yakınıma gelme, adımı anma!
Davacı, avukat, hem de hâkimim!

Onur Bilge

BEN YABANCI DEĞİLİM

Ben seni görür görmez, canımdan da çok sevdim
Yüzündeki anlamdan tanıdım, seni bildim.
Elestü'de yan yana söz vermiştik, Allah'a
Sen hatırlayamadın, ben yabancı değildim.

Onur Bilge

BENDEN ÇOK BENDESİN

Renklerim değişti, seni sevince
Senin renklerinde yaşıyorum ben.
Sestestin, tendesin sen, ince ince
Benden çok bendesin, şaşıyorum ben!

Onur Bilge

BeNDEN DE GİZLi

Sana yazıyorum; Sana, hep Sana!
Anlam ötesinde anlamlar gizli.
Sana geliyorum ben; Sana, Sana!
Kendimden habersiz, benden de gizli.

Onur Bilge

BENi GEÇ

Sen kimi arıyorsun, hâlâ beni mi?
Ben bir merdivenim; çık, Rabbine yaklaş!
Bir daha bakma bana, yak bedenimi
Bütün ben'lerden kop da Rabbine yaklaş!

Onur Bilge

BENİM Mİ

Bunlar benim ellerim, gözlerim mi?
Benim mi bu beyin, yoksa Senin mi?
Bu düşündüklerim, bu duygularım...
Rabbim, ya yüreğim, canım benim mi?

Onur Bilge

BEYNİMİN AĞI

Aşkın en karanlık, en dar sokağı...
Harami gibisin karşımda yine! ..
Sen vitrinlerdesin, beynimin ağı
Sevdan kol geziyor çarşımda yine.

Onur Bilge

BİÇAK GÖZLÜM

Kan gibi duygular, paramparça et...
Tek kurbanın benim; kes, bıçak gözlüm!
Çift bıçakla doğra, paramparça et!
Yeter; işkenceyi kes, bıçak gözlüm.

Onur Bilge

BIÇAKLAR KANA ÇIKIYOR

Bütün lâbirentler Sana çıkıyor
Piramitler, Sana doğru uzanmış.
İçimde bıçaklar kana çıkıyor
Kan; ateş! Vücutta kaynamış, yanmış.

Onur Bilge

BIRAKIP GİTME

Sakın beni bana bırakıp, gitme!
Nefsimin elinde oyuncak etme!
Elini üstümden hiç eksik etme!
Gönlümden sevgini alma Ya Rabbi!

Onur Bilge

BİLALLER İÇİN

Ezan okunuyor, bir 'Allah! ..' sesi!
Allah aşığı bir kulun nefesi...
Nasıl etkiliyor, nasıl, herkesi! ..
Bütün Bilal'leri bağışla, Rabbim!

Onur Bilge

BİLGİSİZLER İLGİSİZLER

Derdimizi halledin, ilgili bilgisizler!
Ektedir, bu konuyla ilgili bilgi; sizler
Yeter ki öğrenmek ve çözüm bulmak isteyin.
Ya da siz duyun artık, bilgili ilgisizler!

Onur Bilge

BİLMEZDİM

Ben, beni bilmezdim, yaratmasaydın!
Seni de bilmezdim, anlatmasaydın
Aşkınla kalbimi kanatmasaydın!
Sevgiyi yaratan, öğreten Rabbim! ..

Onur Bilge

BİN ÖLÜM ÜLKESİ

Yalnızlığın sessiz sokaklarında
Ürküyorum, aşkın ayak sesinden! ..
Zamanın çıldırtan 'tik tak' larında
Geçerken ölümün bin ülkesinden.

Onur Bilge

BİR ADIM GEL

Bir adım ben geldim, bir adım sen gel!
"Sevgi emek ister!" diyorsun, madem...
Lüzumsuz insanlar arada engel...
Hayatsa; kısadır, an be an, dem dem...

Onur Bilge

BİR ANLASANA

Beni şiir oklarıyla vurdular
Ölümüne sevgi aşk savurdular
Dağlandı yüreğim yar kavurdular
Salt köklerim kaldı bir anlasana

Onur Bilge

BİR ANLIK BAKIŞ

Bir anlık bakışın anlattığını
Beyin tasarlayıp, kalem yazamaz!
O iletişimin sessiz hızını
Hiçbir teknolojik araç aşamaz!

Onur Bilge

BİR DAHA ÖLMEZ

Bazısı kalbinde yaşar, çıkamaz
Bazısı beyinde sıkışıp kalmış.
Bazısı bedende; hiç kurtulamaz!
Ruhta yaşayanlar, bir daha ölmez.

Onur Bilge

BİR DAMLA BAL

Sensizlikçe sessiz, zamanca yavaş
Kokun, boğan tadın petekte kalsın.
Yerçekimi ile amansız savaş...
Gönülden süzölen bir damla balsın.

Onur Bilge

BİR DE BANA SOR

Gözsüz ayna bilmez, güzelliğini
Kör camlara değil, bir de bana sor!
Kim bilir, sayısız özelliğini?
Seni nasıl sevdim, bir de bana sor!

Onur Bilge

BİR DOST GÖSTER

Bir dost göster bana, 'dostum' diyeyim
Lokmayı ikiye bölüp, yiyeyim.
Sıkıştığım anda yanımda olsun
Her ricası emir... Başlar eğeyim.

Onur Bilge

BİR EVDE İKİ KIZ

Bir evde iki kız, biri çuvaldız
Biri bızdır, batar; diğeri baldız...
Dışı sizi yakar ya, yıldız yıldız
İçlerini bana sorun, dostlarım!

Onur Bilge

BİR GARİP

Bazen 'çörekotu', bazen 'höşmerim'
Diyor babam bana, biraz esmerim.
Çifte kavrulmuşum, ela gözlerim...
Yanık tenim, içim, bir garibim ben.

Onur Bilge

BİR GARİP DUYGU

Aşkı yaşamayan, gülüp geçiyor
İnanan, kendine bir yâr seçiyor
Sevgili uğruna candan geçiyor.
Anlatılamayan bir garip duygu...

Onur Bilge

BİR SAAT

Yuva yıkılır mı, menfaat için?
Şu ömür denilen bir saat için! ..
Mutluluk mu olur, mutsuzluklardan?
O şeytani nefse itaat için?

Onur Bilge

BİR SENİ GÖRDÜM

Her konuda üstün bir seni gördüm
Kelime kelime hep seni ördüm.
Mısra mısra serdim, ayaklarına
Başkaları yoktu; sağırdım, kördüm.

Onur Bilge

BİR SENİ ÖZLEDİM

Bir seni özledim, bir de sesini...
Yine gel, konuş, gül, sana doyayım.
Yüzünü, gözünü ve nefesini
Burada bırak git, seni duyayım.

Onur Bilge

BİR TABLO GİBİ

Paha biçilmeyen bir tablo gibi
Gözlerimi yordun, seyrettirmekten.
Görüntüyü kesen bir kablo gibi
Bıkmadın, dünyamı setrettirmekten.

Onur Bilge

BİR TUTAM IŞIK

Eşsiz renklerden bir tutam ışık olur
Kristal küreciklerden geçip, düşer
İçine gözlerinin ve âşık olur
Mücevherler; ışınlar, taşlara küser.

Onur Bilge

BİR YOL ÇİZDİM

Bir yol çizdim, Hakk'a doğru uzanır
Gafil olan, dünya kalıcı sanır.
O yolda yürüyen herkes kazanır
Ufkun gerisinde her şey var, sana.

Onur Bilge

BİR YOL MU KALDI

Bir kalbe kaç sevgi sığdırmışsın, sen?
Mutluluk arayıp, çıldırmışsın, sen.
Vefayı ortadan kaldırmışsın, sen
Beraber gidecek bir yol mu kaldı?

Onur Bilge

BİRAZCIK YAN

Aşk, öyle bir ateş; yaktıkça yaksın!
Birazcık yan, sen de anlayacaksın.
Çehennem çağlasın, lâv olup aksın!
Âşıklar yanmaktan büyük zevk alır.

Onur Bilge

BİRE DOĞRU

Biz, aynı ayrılıkta boğulmuşuz, ölmüşüz
Biz, aynı aydınlıkta dirilmişiz, gülmüşüz.
Bir'e doğru, el ele varmak için yıllarca
Ayrı ayrı yerlere, ölmeden gömülmüşüz.

Onur Bilge

BİRİ VAR

Sarp kayalıkları odalaştıran
Biri var Afyon' da, onu buldun mu?
Daha kavuşmadan vedalaştıran
Kendini setretmiş, O'nu buldun mu?

Onur Bilge

BİRİZ

Ne kadar özlüyorsak, o kadar beraberiz
Bedenlerimiz ayrı yerlerde, ölüyoruz.
Öyle bir sarılmış ki mânâda ruhlarımız
Biz, birlikte olsak da ayrı olsak da biriz!

Onur Bilge

BİRMİŐİZ GİBİ

Sanki iki değil, birmiőiz gibi
Sevgiyi, doğmadan birmiőiz gibi...
Siyamlı ikizler gibiymiőiz de
Koparmıőlar, kabre girmişiz gibi...

Onur Bilge

BiZ

Biz
Biz biz
Batarız birbirimize
Birimiz birimizi
Birbirimizi
Yeriz
Biz

Eller karışır
Kaynaşır
Sarışır
Güler
Oynaşır
Huzur ve
Mutluluğu
Asırlara taşır

Onur Bilge

BİZ GÖLGELERİZ

Hayat sahnesinde biz gölgeleriz
Yerde bırakır mı hiç gölgeler iz

Onur Bilge

BOĞULUYORUM

Öz gözyaşlarımda boğuluyorum
Sevmediğim bir kul kalmadı benim
Kendi huzurumdan kovuluyorum
Derdimi hiç kimse almadı benim

Onur Bilge

BoŖ BOŖA

Enflasyon için baŖ baŖa vermiŖler
Fakat kafalar boŖ, boŖa vermiŖler.

Onur Bilge

BoŖ KAP

Bembeyaz bir giysi olur sırtında
Tahta bir kutuya kapatılırsın.
Ne yazık ki birkaç kiŖi sırtında
Ruh çıkmıŖ, boŖalmıŖ kap, atılırsın.

Onur Bilge

BoŖA GEÇEN ZAMAN

Dakikalar, yılanlar örneği çoğalıyor
BoŖa geçen zamanlar boynuma dolanıyor.
Dünya, hep aynı hızla, aynı yere varıyor
Onur, ukbadan değil, dünyadan pay alıyor.

Onur Bilge

BoŖA KOŖMA

Hayat, boŖa koŖma, yakalanmam ben
Gündüzlü geceli olsan, ne çare!
Beklentiler yaktı, daha yanmam ben
AŖkımın eceli olsan, ne çare!

Onur Bilge

BOZUK SÖZCÜKLER

Bozuk sözcükler biriktiriyorum
Metal insanlarda.
Kâğıt sözler taşıyorum, cüzdanımda
Çantam hep yanımda.

Onur Bilge

BÖLÜNMEYİN

Herkes lider olmak ister
Liderler toplumu böler.
Bölünen, kolayca yiter
Bir gövdeye, bir baş yeter.

Onur Bilge

BÖYLEDİR İNSAN

İlk günde nasılsa öyledir insan
Var mı onu başka huya sokacak?
Nefs-i emmarede böyledir insan
Balsa koyulacak, yağsa kokacak.

Onur Bilge

BuLSAYDIM

"Gel! " desem, gelmezsin, hep işin vardır
Hiç yalnız kalmazsın, kardeşin vardır.
Belki de dünyada bir eşin vardır
Bulsaydım, seninle uğraşır mıydım?

Onur Bilge

BUZ TUTTUM

Dondurdu, kutbundan esen nefesin
Sen üşüdün, ben buz tuttum, sevgisiz!
Şimdi ben nerdeyim, sen neredesin?
Biz nasıl yaşarız aşksız, ilgisiz?

Onur Bilge

BUZDAĞI

Sarıldı dünyamın dört bir bucağı
Yıkıldı başıma aşkın çardağı!
Sıcacık sevginin rahatlığında
Sen çözüldün, beni boğdun, buzdağı!

Onur Bilge

BUZLAR ÇÖZÜLDÜ

Artık aramızda buzlar çözüldü
Melekler sevindi, şeytan üzüldü.
Devran döndü, kervan yola düzüldü
Dağların ardında mutluluklar var.

Onur Bilge

BUZLU SAÇAKLAR

Fesliken Yaylası doruğundayım
Karla kaplı gönül; buzlu, saçaklar...
Hayat çardağının kuruğundayım
Gün yanığı tende kumral saç, aklar...

Onur Bilge

CAn

İçimde çirpınıp, boğuluyor can
Ben zannedişordum, Sen oluyor, Can!
Gücümü zorluyor, her seferinde
Kendi huzurundan kovuluyor, cân.

Onur Bilge

CAN DÖŞEDİM YOLLARINA

Ölüm, yeşil sandık, sırrı bilinmez
Kefen beyaz koza, asla delinmez.
Ecel ânı sabit, yazı silinmez
Can döşedim yollarına, gel artık!

Onur Bilge

CANLAR KİLİTLENMİŞ

Canlar kilitlenmiş, anahtar kayıp
Bizi de bekleyin, gitmeyin, durun!
Bu kadar duyarsız olmak çok ayıp
Bizi de yaŐatın, saatler kurun!

Onur Bilge

CEHENNEM TAŞIM

Ölmeye razıyım, hep yanımda ol
Gel, mezar taşım ol, gitme bir tanem!
Yak, kavur, harap et, hep canımda ol
Cehennem taşım ol, bitme bir tanem!

Onur Bilge

CELLAT GÖZLÜM

Sen, can evimdeki müzmin sancısın
Bakışın, kalbimde gezinen bıçak...
Vur, bir kez daha vur, aklım sancısın!
Cellât gözlüm, öldür, oldu olacak! ..

Onur Bilge

CEMAL GÖREYİM

Bu ne huzursuz âlem!
Yaşamak bana elem...
Büyüdü Sana özlem
Cemâl göreyim, Ya Rab!

Onur Bilge

CENAZe

Paketli bir kadın geçti, önümden
Tahta bir kutuda, yalnız ve sessiz...
Çıldırta bir nefes aldım ölümden
Ölü, kefen, tabut, yeşil nefessiz...

Onur Bilge

CİHADI EKBER

İstekleri unut, nefisle savaş!
Bu, Cihad-ı Ekber; en büyük savaş...
Neler istiyorsan, önüne gelir
Her şeyi lûtfeder O, yavaş yavaş...

Onur Bilge

CİMRİLİK

Ateşlere vursan, hiç duman vermez
Kendisi de yemez, ele de vermez.
Cimrilik; bir belâ, ateşten gömlek...
Yaşamak pahalı; bedava, ölmek.

Onur Bilge

ÇARESİZLİK CENDERESİ

Kullar, çaresizlik cenderesinde
Dertler çöreklenmiş, can evlerinde.
Umut, türbelerin penceresinde
Mumların titreyen alevlerinde...

Onur Bilge

ÇARPIŞMA

Biz O'nu arar iken çarpışanlarız
Ayrılmamacasına yapışanlarız.
Omuz omuza verip, batıla karşı
Bitmeyen enerjiyle çarpışanlarız!

Onur Bilge

ÇEKİLMEZ EŞSE

Erkek evde ışır, yanar ateşse
Duman mutlulukla çıkar bacadan.
Bir baş belâsıysa, çekilmez eşse
Kadın, çaresizse kaçar kocadan.

Onur Bilge

ÇIK

Bir merdiven çizdim, tırman, yola çık!
İnmek kolay, çıkmak yoracak elbet.
İlâhi âleme giden yol açık...
Huzur bulutları saracak, sabret!

Onur Bilge

ÇİY TANEM

Kurursun çiy tanem, gözümde düşme!
Senden seyrederim, cennet olur yer.
Canhıraş ağıtlar, sanki gülüşme...
Yerinde kalırsan, sakın durur yer.

Onur Bilge

ÇİZGİLERİZ

Aynı noktadan çıkan çizgileriz biz
Kâinata dağılan birer iziz biz.
Çeşitli açılarla uzaklaşsak da
Döndüğümüz noktada birleşiriz biz.

Onur Bilge

ÇoK GEÇ

Dünyaya gelmişim, fark ettiğimde
İş işten geçmişti, kime ne denir?
Bir gün mezarlığa park ettiğimde
İş işten geçecek, kime ne denir?

Onur Bilge

ÇÖZÜM

Seni
Sonsuza eşitleyeceğim
Varlığım
Ölmeyeceğim.

Onur Bilge

DAMAR DAMAR

Deli olurum, deli; tekrar duyabilsem sesini! ..
İçimi yakar rengi evrenin, dekoru, deseni...
Gözlerim kapalıyken de görebilmek için seni
Damar damar işledim gözkapaklarıma resmini.

Onur Bilge

DANSTAYIM

Gölgele danstayım, haydi sen de gel
Yerleri gökleri biz çınlatalım!
Evrene yetecek ışık sende, gel
Zifir geceleri aydınlatalım!

Onur Bilge

DAVAMIZ

Kutsal aşktan büyüktür, bizim yüce davamız
Sırtımızda bir yüktür, insanız biz, adamız.
Mecazla uğraşacak ne lüzum, ne zaman var
Yan yana savaşıacak binlerce kahraman var.

Onur Bilge

DEĞER BİLİNMIYOR

Allah'a aşık olan artık kulu arar mı?
O aşk ile gözyaşı döken gözler yanar mı?
Kulu sevenler pişman, Allah aşkı zarar mı?
İnsanlar birbirinin değerini bilmiyor.

Onur Bilge

DELi TAŞI

Delinin kalbime attığı taşın
Bin akıllı geldi, çıkaramıyor.
Ya Rab, İlâhi aşk dolsun da taşın!
Kimse yeterince yakaramıyor.

Onur Bilge

DENeR

Her ihtiyacından haberdardır O
Rızkı genişleten, daraltandır O.
Sıkan, deneyen ve sınav sonunda
Bütün kapıları tek açandır O.

Onur Bilge

DiBE ÇÖKER

Gözlerin ferinin söndüğü zaman
Yerküre son bir kez döndüğü zaman
Madde dibe çöker, tüm isteklerle
Şu zavallı insan öldüğü zaman.

Onur Bilge

DiğER YARIM

Sendeysem varım
Bendeysem yarım...

Onur Bilge

DİKKATLİ OL

Mutluluk zannıyla takip ettiğın
Yakaladığında monotonlaşır.
Anlayamadığın ve terk ettiğın
Paha biçilemez değerler taşır!

Onur Bilge

DiL

Sevgiler bitiren, yuvalar yıkan
Hapislere tıkan, canları sıkan
Dille kazanılır cehennem, cennet...
Susmasını bilir, belâdan bıkan.

Onur Bilge

DILLE

Dille okunur Kuran, haydi namaza kalkın!
Onunladır yakarış, zikir, vaaz ve talkın.
Onunla getirildi, onunla yayıldı din
Yerinde kullanılsın yeter ki sevap için.

Onur Bilge

DiYALOG

Ağzımı açmadan çatma kaşını
Sohbetin içine katma, yaşını!
Bir dinle, bir söyle, diyalog olsun
Arada sırada atma taşını!

Onur Bilge

DİYET ÖDENMELİ

Kendi kendimizin esirleriyiz
Ayrılık şiiiri, nesirleriyiz.
Diyet ödenmeli, kavuşmalıyız
Biz, aynı bütünün kesirleriyiz.

Onur Bilge

DIYORLAR

Gözlerinin akı görünmez hundan
Adını unutmuş farksız Mecnun'dan
Ne kasaba ne de köy olur bundan
O geçse de ondan geçmez diyorlar
İflah olmaz derde düşmüş diyorlar.

Onur Bilge

DOĞRu İZ

Cam kırıklarına gözler çizmişsin
Her ne yana baksam, gözümde gözler...
İzleyeceğim tek doğru izmişsin
Ruhum, çılgın gibi vuslatı özler!

Onur Bilge

DOĞRULuK

'Minare de doğru, içi eğridir.'
İnsanı yücelten, i değeridir.
Doğruluk mertliktir, Hak vergisidir
Olura olmaza adam mı denir?

Onur Bilge

DÖNME ZAMANI

Tekrar kabuğuna dönme zamanı...
Hayat sorusunun bu en yamanı!
Ölmeden gömölüp, loş bir köşeye
İzlemek, sağlıklı, çok yaşamanı...

Onur Bilge

DuA

Elini üstümüzden
Sevgini gönlümüzden
Alma, Ya Rabbi!

Onur Bilge

DuA 1

Sevdiğin huylarla bezet bizleri
Yok et kalbimizden, kötü izleri!
Yeşert, ruhumuzda tüm filizleri
Sana lâıık kullar eyle, Ya Rabbi! ..

Onur Bilge

DuA ET

Dua et, güç gelsin aklıma, elime
O'nu yazdır bana, kelime kelime...
Aşktan başka bir söz gelmesin, dilime!
Beni mısra mısra gönder Sevgilime!

Onur Bilge

DuA ETMEK

İbadettir, dua etmek, ayıp mı?
Neden açılmıyor Rabbe avuçlar?
Nimetleri talep etmek, kayıp mı?
Töbeyeyle, duayla af olur, suçlar.

Onur Bilge

DuALAR ALLAH'A

Allah'ı seveni severken, şaşma
Mezar taşlarına avcunu açma!
Bir ölüden ihsan beklemek saçma!
Dualar Allah'a, icâbet O'ndan!

Onur Bilge

DuAYI İŞİTEN

Dilek ağacını yaratandır O
Dilek çeşmesini akıtır O!
Bütün dualara icabet eden
İhsan sahibidir, lûtfedendir O!

Onur Bilge

DUYACAK MI

Uyandım, dinliyorum; yankılanıyor sesin
Yarıyor karanlığı, sessizliği, nefesin.
Yüreğinden yansıyan Allah aşkı ne derin!
Haykır, haykır! .. Sesini duyacak mı kaderin?

Onur Bilge

DUYGU İŞİ

Bir yangın başladı, kendiliğinden
Zorlamayla olmaz, duygu işi, bu.
Bir volkan patladı, kendiliğinden
Sevginin, yürekten seslenişi, bu...

Onur Bilge

DüNYA DAR

Dil başka söylüyor, gönülse başka...
Nasıl dayanılır böyle bir aşka!
Kaçmak kurtuluş mu, değişen ne var?
Allah âşığına, dünya dar mı dar!

Onur Bilge

DÜNYA ZAMAN SARİYOR

Yaşamın rampası geride kalmış
Hayat uzantısı, başka bir hayat...
Korku, ümit, panik aklımı almış
Sona doğru, zaman sarar, bir saat.

Onur Bilge

DÜŞLER ÇİZ BANA

Beni seninle ört, seninle giydir
Yeni ufuklara düşler çiz, bana!
Çıplak yüreğimi sevginle giydir
Işık ışık, renk renk umut diz, bana!

Onur Bilge

DÜŞSEL SEVDAM

Dondu gözlerimde sıcacık yüzün
Düşsel sevdam koptu, tam ortasından.
İyice yerleşti yerine, hüzün
Bir iç sıkıntısı da arkasından...

Onur Bilge

DÜŞÜNCE ATEŞ

Beynim karlayacak; düşünce, ateş!
Buzlar çözülmez mi, düşünce ateş?
Aklımı sel basmış, akar ha akar...
Ruhum huzur bulur, düşünce ateş.

Onur Bilge

DÜŞÜNCELER

Kimse 'Dur! ' diyemez düşüncelere...
Sığar mı sevgiler şu gecelere?
Sabahlara kadar düşer hayaller
Gözlere, kâğıda ve hecelere...

Onur Bilge

DÜZYAZI

Artık gerekmiyor kafiye, vezin...
Alın sözcükleri, sıraya dizin.
Ne iç ahenk, ne dış; sanki düzyazı...
Övün, ya da ayakaltında ezin.

Onur Bilge

ECELİN AVUCUNDA

Azap akşamlarında kavrulma sonucunda
Gözyaşı yağmurları, hayatın en ucunda...
Şakır şakır yağıyor başıma, tüm yıldızlar
Can veriyorum, anla; ecelin avucunda!

Onur Bilge

ECELİN OLSUN

Sende bir emanet bıraktım, Kemer
Ondan aldıkların, ecelin olsun!
Geride kalanı, artık bana ver!
Bas Günü kıyama mecalin olsun.

Onur Bilge

EKMEK

Ekmek üç yüz
Ekmemek bedava!

Onur Bilge

ELE DOKUNMAK

Ele dokunmak marifet değil güzelim
İş gönle dokunabilmekte
Pistlerde dansetmek de iş değil
İş
Gönlün en gizli
En dar yerinde
Çılgınca oynayabilmekte

Onur Bilge

ELİMDE KALDIN

Elimi uzattım, elimde kaldın
İler tutar yerin kalmamış, senin!
Hile, yalan, dolan; nasıl alçaldın
Dürütlük, kapını çalmamış senin!

Onur Bilge

ELLER UZATMIŞIZ

Eller uzatmışız kollarımız yok
Beller büküyoruz yollarımız yok
Sürükleniyoruz dallarımız yok
Selde yılanlara sarılmışız biz

Onur Bilge

ELLER YORULDU

<>

Köklerim, dünyayı tutamaz oldu
Allah'a açılan eller yoruldu.
Aşkınla sızlardı, atamaz oldu
Kalbime en çetin soru soruldu! ..

Onur Bilge

EMEKLİ

Emekli etmeli
Yaşlı akrebi
Zamanı
Yelkovan kovalamalı!

Onur Bilge

EN GARİP

Şiirlerim birer şikâyetname...
Tüm kadınlar aynı dertten mustarip.
Kanımla yazdığım şikâyet, name...
Sesi duyulmayan kadın, en garip!

Onur Bilge

EN GÜZEL DUYGU

Sevgi; tartışmasız, en özel konu...
Kalbinde duyarsan, kaybetme onu!
Kimseye söyleme, gelmesin sonu!
Sevgi, hissedilen en güzel duygu...

Onur Bilge

ENANİYET

Yokluk kapısı dar, girmesi zordur
'Benim! Ben! ' diyorsun, senden habersiz...
Çıkar sırtından, at; ateştir, kordur!
Benlik giysisinde, tenden habersiz...

Onur Bilge

ENFLASYON

Her enflasyon, bir hükümetin başını yer
Halk alışık, ekmekle bulgur aşını yer.

Onur Bilge

EREĞİM SENSİN

Sevgi biriktirdim, aşkla dağladım
Gün yanığı gibi acır, yüreğim.
Kaç gece sabaha kadar ağladım
Senden başka biri değil, ereğim.

Onur Bilge

ERENLeR

Himmetiniz hazır olsun, erenler!
Tasavvuf yolunda güller derenler...
Rehber şahsiyetler, yol gösterenler...
Dostlarım, canlarım, Eren, pirlirim! ..

Onur Bilge

ESKİZ

Erkek eskiz, kadınsa bir şahesermiş
O görüldüğü zaman, nefes kesermiş!
Erkekleri hizmetkâr kılmış, kadına
Siz ne dersiniz deyin artık, adına!

Onur Bilge

ESKİZLERİZ

Gerçek Şeklimizin
Eskizleriyiz.

Onur Bilge

EsMA

Kula, Yaratan'ı tanıtır esma
Zikir; Yüce Allah'ın sıfatları...
Andıkça adını, açılır sema
Yükselen ruhumun var kanatları!

Onur Bilge

ETiKET

Hangi etiketin esaretidir?
Hansel'le Grathel masalda kalsın.
Mangal yüreklerin cesaretidir
Bu masal, bambaşka bir isim alsın.

Onur Bilge

ETKiYA

Etkiyadan olsam, yalnız O sevse
Yeryüzünde herkes dışlasa, dövse
Herkes beni yerse, yalnız O övse
Cennet, Cemal, rıza hep benim olur!

Onur Bilge

EV ADAMLARI

Eskiden ev kadınları
Dizi seyrederdi
Şimdi ev adamları...
Ve ev, adamları...

Onur Bilge

EVLİLİK AğI

Ellerimle ördüğüm bu ağa düştüm
Kurtulmak istedikçe, battım, gömüldüm!
İlmek boynumda idi, koparamadım
Mutluluğa bir çıkış, yol bulamadım!

Onur Bilge

EZAN Ve İNSAN

Zifir gecelerin sabahlarında
Yankılanır, yanık ezan sesleri.
Gafiller, para pul tamahlarında
Koşarken çıkıyor, son nefesleri.

Onur Bilge

EZERİM BEYNİMİ

Gözlerimden akan yaşı kurutsam
Ezerim beynimi, bir an unutsam!
Kurşuna dizerim yarım aklımı
Aşkını kâinat ile bir tutsam!

Onur Bilge

EZİLEN KADIN

Ezilen, nedense hep biz, siz değil
Kadınlar-erkekler eşitsiz değil.
İstersen heje bir sor, Yaratan'a
Meryem'le Āmine değersiz değil.

Onur Bilge

FEYİZ NEHRİ

Âşık ölse bile vuracak saza
Yorgun olsa bile çeker mi naza
Belki kabul görür hastalık kaza
Feyiz nehri nasıl aniden durur

Onur Bilge

FIRTINA

Camı camekânı indirir, yere!
Art arda flaşlar patlar, aldırılmaz.
Gözü dönmüş, sinirlenmiş, bir kere
Kırar, döker, geçer, alıp kaldırmaz!

Onur Bilge

FISIL FISIL

Her yağmur tanesi bir sestir, Senden
Fisil fisil sohbet ediyoruz biz.
Yazdığım her mısra nefestir, Senden
Kimse anlayamaz, ne diyoruz biz.

Onur Bilge

FİRARİ ŞİR

Duygu zindanından, firari şiir
Prangayı kırıp, ansızın gelir.
Çılgınca haykırır, aşkı anlatır
Ya umursanmaz, ya ölümsüzleşir.

Onur Bilge

GAFİL

Sen, benim dünyamın tek güneşisin
Şaşkın, ışığından habersiz, gafil...
Hem sevincin, hem de hüznün eşisin
Ben, bir karıncayım sensiz, sense fil...

Onur Bilge

GARİP SANCIM

Boşalan beynimin kiracısısın
Yorgun yüreğimin külhancısısın.
İçime sığmayan, taşan mutluluk
Kalbimin, devasız son sancısısın.

Onur Bilge

GECE GÜLÜMSÜYOR

Gece gülümsüyor, kirpiklerinden
Bakışlar sarılmış, birbirlerine!
Göğün yıldız yıldız deliklerinden
Işıklar karılmış birbirlerine.

Onur Bilge

GECE SEVGİSİZLİK

Yıldız süpürüyor her sabah, güneş
Çalımla geçiyor, yerin önünden.
Gece, sevgisizlik; aşkıma, gün eş...
Nasıl benzer, ısı, ışık yönünden!

Onur Bilge

GECE YAŞANIR

Gündüzler yalandır, geceler kalır.
Gündüz, hızlı çekim; nefes daralır.
Gece sakin, sessiz ve acelesiz
Dans edercesine yavaş yaşanır.

Onur Bilge

GECEMSİ UMUDUM

Gözlerinde yakamozlar kuruttun
Yıldızları, kucağında uyuttun.
Asırları mühürledin, sessizce
Bakış bakış, gecemsi bir umuttun.

Onur Bilge

GECEMTRAK

Yakamozlar ışır, gözyaşlarında
Islanır, gözlerim değmeye görsün!
Gecemtrak renkler, bakışlarında...
İnsan, kadere baş eğmeye görsün!

Onur Bilge

GEÇER GEÇMeZ

Yol geçer, yolcu geçer
Yolculuk geçer.
Ticarileşmiş şiirler ve kişiler geçmez
Kalb geçer, kalp geçmez.

Onur Bilge

GERÇEK AŞK

Allah'ı bulanlar, kulu arar mı?
Mecazi bir aşka dalar, kanar mı?
Yükseldiği yerden kopar, kayar mı?
Beni, sevdiğimden çok seven, Rabbim!

Onur Bilge

GERÇEK VaR ORDA

Sanal geri kalır, gerçek var orda
Gerçeği gösteren mercek var orda.
Tek hardalı tartan ölçek var orda
Zerreden, evreni algılasana!

Onur Bilge

GIRDAP

Yıllardır tutup, sürükleyen girdap
Nereye kadar götürecek, Ya Rab! ?
Konuşsam günah, konuşmasam azap!
Dünyam cehennem, ben harabım, harap! ..

Onur Bilge

GİZEM

Biraz uzunca baksam, ürker bakışların
Tüm ayazı başıma yağar, kışların!
Sessizlik bir cızırtı seli, kulaklarımda
Akar, en huzursuzluğuyla, akışların.

Onur Bilge

GIZLEME

Beyazlar doğuyor maviliklerde
Ardarda
Korkunç sonsuzluklara aykırı
Denizler köpük köpük
Göklerse bulut bulut
Dışarıya vuruyor duygularını

Onur Bilge

GİZLER

Ölmez şeklimizin eskizleriyiz
Yeryüzünde esir, ruh izleriyiz.
Bilmece içinde bilmece çözen
Allah'ın eseri ve gizleriyiz.

Onur Bilge

GİZLEYEMEDİK

Bakışlar durmadan konuşuyordu
Erenler yolunu izleyemedik.
Sözcükler, havada uçuşuyordu
Ben sustum, sen sustun, gizleyemedik.

Onur Bilge

GİZLİ DEĞİL

Kulağı yarattın, sözü yarattın
Renkleri seçecek gözü yarattın
Güzeli sevecek özü yarattın
Sen, gizlendiğini mi sanıyorsun?

Onur Bilge

GÖLGELERİZ

Tek ışıktan oluşan gölgeleriz biz
Kaynağa yaklaştıkça büyüyenleriz.
Sonsuz ışıkla, sonsuz bir var oluşla
Allah'la hayat bulan simgeleriz biz.

Onur Bilge

GÖN DERDİK

Vatan için ölmeye, kahramanlar gönderdik
Bayrağı en yükseğe çekmek için gönderdik!
Yüz binlerce şehitten, oluk oluk kan aktı
Onurla savaşarak milyonlarca gön derdik.

Onur Bilge

GÖNLÜMÜN SESİ

Kulağıma gelen, gönlümün sesi...
Bu ses, zaman zaman keser nefesi.
Kırılıverse şu beden kafesi
Sana uğuversem ben, kanat kanat!

Onur Bilge

GÖR DUY DÜŞÜN

Gör, duy, düşün, anla; ruhun ve tenin
Göklerde ve yerde ne varsa senin
Emrine verilmiş biliyor musun
Tek sahibi kimdir, sonsuz evrenin?

Onur Bilge

GÖREBİLSEYDİN

Gelip, yüreğime girebilseydin
Hiç tanımadığın seni bulurdun.
Gönlümde kendini görebilseydin
Mutlaka kendine âşık olurdun!

Onur Bilge

GÖREYİM

Mezarından kalkıp Rabbe yürürken
Mahşer yerine varıp, hesap verirken
Cehennem narından tenin erirken
Kem dünyayı hayra yor da göreyim.

Onur Bilge

GÖRÜNÜM

Büküle büküle akıyor, ırmak
Yaşlar damla damla; ıslanmış, toprak.
Dağ, taş, yağmur, çamur, aşkı haykırmak
Güneş sereserpe; çiçek, dal, yaprak...

Onur Bilge

GÖZ DESİN

Göz göz olmuş kâinat baktığım her gözdesin
Bilmem nasıl anlatsam hangi özelliğini
Hangisinden başlasam dil lal olmuş göz desin
Kör olmazsa gördüğü anda güzelliğini

Onur Bilge

GÖZ GÖZ

Kalbimin içinde göz göz sen varsın
Yürek pınarımda göz göz sen varsın
Yalan, unuttuğum; bu günümde de
Geriye dönsem de göz göz sen varsın!

Onur Bilge

GÖZ GÖZe

Göz göze konuştuk, her seferinde
Çekingenlik vardı, kirpiklerinde.
Yüzeyde bir sızı, yara derinde...
Derinden ürperti, iliklerinde...

Onur Bilge

GÖZLER SÖYLEDİ

Kirpikler gizledi, gözler söyledi
Aşkı, dalga dalga gönderdin bana
Dil ucuyla değil, özler söyledi
Sana 'Canım!' derdim, 'Can!' derdin bana.

Onur Bilge

GÖZLERİN ÖTESİ

Gelmiş gönül gönüle, diz dize sevgililer
Gülüyor, ağlıyorlar, göz göze sevgililer
Bakışarak konuşur, giz gize sevgililer
Sözlerin ötesinde, ne hoş beraberlik var!

Onur Bilge

GÖZLERİNDEN ÖĞRENDİM

Kaşlarını bir gün aralayınca
Ben sevgiyi, gözlerinden öğrendim.
İçimi o duygu paralayınca
Aşkı, bir gönül erinden öğrendim.

Onur Bilge

GÜLÜMSEYEREK

Gülümseyerek ölmek değil
Marifet
Gülümseyerek dirilebilmek.

Onur Bilge

GÜNEŞİN GÖZÜNDE

Aldırış etmeden, tüm suçlarına
Kalbimi bıraktım, avuçlarına...
Güneşin gözünde sarıldım, sana
Öpücükler koydum, göz uçlarına.

Onur Bilge

HAIN YAR

Oynayamıyorum, yerim dar, benim.
Kandımı kırdı, hain yâr, benim.
Herkeseye yetecek sevgim var, benim
Gönülden gönüle uçmak ne güzel!

Onur Bilge

HAKKA DoğRU

Adım adım Hakk'a doğru, el ele...
Nasıl yardım eder, söyle; el, ele?
Aynı bedendeysel uyar, el ele.
O Nur ellerimde, artık alsana!

Onur Bilge

HAPISLER

Ruhlarımız anlaşmış, bir hislerimiz
Ayrı aynalarda hapisleriz biz.
Aslımız birbirine ersin isteriz
Rabbim, dostu dosta versin isteriz.

Onur Bilge

HARDAL TANESİ

Sevapta mutluluk, gnahta `Ah! ..' var
Haram, pişmanlıkla neticelenir.
Kiyamet gününde, derin `Eyvah! ..' var
Hardal tanesine dek incelenir.

Onur Bilge

HASRET DENİZİ

Özlem öyle güzel ki her anımda sen varsın!
Öyle hoş bir duygu ki hep yanımda sen varsın!
Hasret denizi ılık; girmişim, yüzüyorum
Kesseler kanım akmaz; yâr, canımda sen varsın!

Onur Bilge

HAYAL ÖLDÜRÜLDÜ

Hayal öldürüldü; yok, cansız yatan
Ne kök, ne dal kaldı, ne de bir yaprak...
O bir sestî, nefes; cana can katan
Hayalleri örten, bir avuç toprak...

Onur Bilge

HAYALDEN GERÇEĞe

Sevgili'den bahset, Sevgili'yi an!
O'nu düşün, O'nu seyret sen, her an!
O'nun emrinde ol, bekle ve kazan!
Hayalden gerçeğe geÇiş, mutluluk.

Onur Bilge

HAYALİN

Hayalin utanır bakmaz yüzüme
Kör karanlıklara savrulurum ben
Arada ışığın vurur gözüme
Yangın alevlenir kavrulurum ben

Onur Bilge

HAYDi

Bir yol göster bana, sana uzanan!
"Haydi, ölümüne sev! .." de, seveyim.
Şimdi ve kıyamet koptuğu zaman
Şeni hissedeyim, seni sezeyim.

Onur Bilge

HEDEF TAHTASI

Tam elli yerime saplanmış hayat
Bir sıklmlık barut bırakmış bende.
Saate, takvime takılmış kanat
Yalnızca bir nefes bırakmış bende.

Onur Bilge

HEDEFE BAKIN

Yüce'ye yolculuk var, akın akın...
Sağa, sola değil, hedefe bakın!
Bu yol tercihli yol, durmayın sakın!
Onur'dan Cemâl'e ermek beklenir.

Onur Bilge

HEDEFİM CEMALİN

İstemem, bellekte kalmasın, adım
Sana feda olsun hayatım, kanım!
Rabbim Cemal'ine can, koşar adım
Gitmek ister, çıksın hapisten canım! ..

Onur Bilge

HENGAME

Yaşam krosunun engebesinde
Dünya, durmaksızın vakit sarıyor!
İnsan gafil, dünya hengâmesinde...
Oysa adım adım sona varıyor.

Onur Bilge

HeP VEREN

Sevdikçe seversin, gönül kırmazsın
Suçumu bilirsin, ses çıkarmazsın.
Yarattıklarını gözden ırmazsın
Hiç bir şey almadan, hep veren Rabbim!

Onur Bilge

HEPSİ SENİN OLSUN

Kendim için neler istemiş isem
Neler ümit edip, düşlemiş isem
Sanal yaşamdan ne beklemiş isem
Hepsi senin olsun, haydi hoşça kal! ..

Onur Bilge

Her Şey Emanet

Ay, çiçeğe ödünç verir ışığı
Her Şey emanettir, ne kadar sürer?
Ayrılıklar bekler her bir aşığı
Derdin biri söner, yenisi türer.

Onur Bilge

HERKES SORGULANIR

Dinsizin hakkından, imansız gelir
Geveze, sağıra borcunu öder.
Ecelse; davetsiz, apansız gelir
Herkes sorgulanır, yerine gider.

Onur Bilge

HERŒEYİN ŒABLONU

Nefes almak Sensin, ölüm de Sensin
Sayısız olguya tek bir nedensin.
Neye baksam, Sana gider, düşünce
Her Œeyin Œablonu, sabit desensin.

Onur Bilge

HESAP SORUYOR

Dünyanın insanı beni yoruyor
Beş ben daha benden hesap soruyor.
Mizan kurulmadan, daha şimdiden...
İyi ki Yaratan beni koruyor!

Onur Bilge

HEY KARMANYOLACI

Hey, karmanyolacı*! .. Sevgi gaspçısı! ..
Kırk haramilerin aşk firarisi! ..
Gözleri kor ateş, duygu hapçısı! ..
Seni unutmanın var mı, çaresi! ?

Onur Bilge

HIRSIZ GÖZLÜM

Hırsız gözlüm, sessiz ağıtlar yaktık
Kupkuru gözlerle çok ağladık, biz!
Yaşamadık; sustuk, sadece baktık
Kendimizi yaktık, can dağladık, biz!

Onur Bilge

HoRLAMA

Halkı horlaya horlaya...
Uyur, horlaya horlaya.

Onur Bilge

HUZUR DUYARIM

İnsana ihtiyaç duyduğum zaman
Allah'ın yolunda yürür, an be an
Yaklaşır yaklaşır, O'na varırım
Bir huzur duyarım, rahat ruh ve can.

Onur Bilge

HÜCRE HÜCRE

Hücre hücre Hakkı zikredeceksin
Arşı yıldız yıldız fethedeceksin!
Çiçeği solmayan o tek baharı
Şana senden yakın hissedeceksin!

Onur Bilge

ISRARLA GeL

Ufkun bittiği yerde buluşacağız
Israrla gel!
Kavuşacağız.

Onur Bilge

ISSIZ Ve UNUTULMUŞ

Dağ köyleri gibiyim, ıssız ve unutulmuş...
Terkedilmiş ve sessiz; kuş uçmaz, kervan geçmez...
Ölümüne, İlâhi bir sevdaya tutulmuş!
Nereye baksam hissiz; kahreder zaman geçmez.

Onur Bilge

IŞIK

IŞIK 1

şık vermeseydin: "Renkler yok! " derdim
Göremediğimden: "Bir şey yok! " derdim.
Günahkâr olmasam: "Derdim yok" derdim.
Kâinatı zevkle döşeyen Rabbim!

IŞIK 2

Işık olmasaydı, rengi görmezdim
Varlığı yaradan eli görmezdim
Kâinatı bilmez, Seni görmezdim
Sanatın, esmâni haykırır, Rabbim!

IŞIK 3

Işığı verip de göz vermeseydin
Kulağı verip de ses vermeseydin
Gönlüme göreceğ göz vermeseydin
Ben Seni, biraz zor bulurdum, Rabbim!

IŞIK 4

Hem ışık vermişsin, hem de karanlık...
Sıcığı vermişsin, soğuk ve ılık...
Yiyecek, içecek; cümle yaratık
Birbirine muhtaç bir bütün, Rabbim!

IŞIK 5

Kör, kendini bilmez, ışık yok sanır
Görebilen görür, Rabbini tanır
Günahtan çekinir, Senden utanır
Gönül gözlerini açiver Rabbim!

Onur Bilge

IŞIK DÜNYAM

Duygular tutuŐtur, yak, iŐık dÜnyam
Demet demet dÜŞler biriktir bana!
Seninle dokunmuş olsun, her rÜyam
Yaşanan her hayal, bir ilktir, bana.

Onur Bilge

İÇ CANIM

Çapraz rüyalara isyanımsın sen
Cennetten çalıntı bir ânımsın sen.
Çılgınca sevildin, ölürcesine!
Canımın özüsün, iç canımsın sen.

Onur Bilge

İÇİM YANIYOR

Bu ayrılık başka, içim yanıyor!
Kalbim sıkıntıya zor dayanıyor.
Beynimi boşalttım, düşünmüyorum
"Unuttum!" diyorum, ruhum anıyor.

Onur Bilge

İÇİMDE BİRİSİ

Yıllar oturmuş, göz bebeklerime
Maziye uzanan yolu gözlüyor.
Yazık olmuş, o kan emeklerime!
İçimde birisi seni özlüyor.

Onur Bilge

İÇİMDEKİ DÜŞLER

Aşkın harflerini özelleştirdin
Dünyamı aşkınla güzelleştirdin.
İçimdeki düşler şaşkın ve sarhoş...
Işık ışık, renk renk aşk yerleştirdin.

Onur Bilge

İÇKİ

Elleriyle kazıp, kabirlerini
Kristal kadehlerden kezzap içerler.
Bilinçli çizerler, kaderlerini
Necis bir su için, candan geçerler.

Onur Bilge

İKİ ADA

Sen ve ben okyanusta bakışan iki ada...
Boğulduk o fanusta, konuşmamız imkânsız!
Sevgiler boy atsa da, aşklar çiçek açsa da
Kalpler son kez atsa da kavuşmamız imkânsız!

Onur Bilge

İKİ AVUÇ SÜKUT

Biz sessizce sevdik; sustuk, kavrulduk
Dünyayı ikiye böldük, bitmedi!
İki avuç sükût olduk, savrulduk
Bu aşk nerde biter? Öldük, bitmedi!

Onur Bilge

İKİ PİS ARASINDA

Önün necis bir sudur, sonun bir leştir!
İki pis arasında: 'Temizim! ..' dersin.
Tövbeyle yıkan ve çoğu birleştir!
Bir selâ, bir talkın... Verilir, dersin! ..

Onur Bilge

İKİ SÖZCÜK BİR ŞİR

Yollar sana
Yollar sana
Yollar Sana yollar Sana

Onur Bilge

İKİ YOK ARASINDA

Yoktan var edildin, yok olacaksın
İki yok arasında varlık mı olur!
Var'ı kavrayacak, yok olacaksın
Varlık'tan habersiz, varlık mı olur?

Onur Bilge

İLİM MECLİSİ

Darılıp, kenara çekilmek olmaz
Güçlkle kuruldu meclis-i ilim
Verimsiz tarlaya ekilmek olmaz
Hislerim duruldu çözüldü dilim

Onur Bilge

İLKBAHARIM

Çiçek çiçek geldin, ilkbahar gibi
Cemreler düşürdün havaya, suya...
İçimde sıcacık bir rüzgâr gibi
Nefesin, dalarken en son uykuya...

Onur Bilge

İLLE DE GÖZLERİN

Geceler harcanmaz, gece yaşanır
"Geceler gözlerin! .." demedim mi ben?
Güneşin elleri bize uzanır
"İlle de gözlerin! .." demedim mi ben?

Onur Bilge

İMaN

Kişiliği kuvvetli doğmuyor insan
Kişiliği güçlendiren, güçlü iman!

Onur Bilge

İNSAN ÖLMİZ

Allah, sevdiğine azap eder mi?
O, en merhâmetli; harap eder mi ?
"İnsan ölmez! .." diyor, Yunus'u dinle!
İyi kul olanı, tûrap eder mi?

Onur Bilge

İNSANI İNSAN EDEN

Göz, bakmayı bilmezse, iki çıra budağı!
Ya sıcacık bakarsa, erir gider buz dağı.
Hele bir, tatlı tatlı söylüyorsa dudağı...
İnsanı insan eden dili, duygularıdır.

Onur Bilge

İNSANLARIN HASINCA

Yürek gaza basınca
Dil frene basmalı!
İnsanların hasınca
Demeyeni asmalı!

Onur Bilge

İSTE

Eren eline geçen kömür, pırlanta olur
Allah yolunu seçen, Rabb'i mutlaka bulur.
İste, verecek Hda, kimlere vermemiş ki?
O Nur'dan kalan cda, vuslata ermemiş ki!

Onur Bilge

İSTEME GELMESİNİ

İSTEME GELMESİNİ

İsteme gelmesini; gelse, bu hali görse!
Ümmetlikten reddeder, belki de Alim Allah!
Farza sünnete uysak biz bari, gayri körse
İyiler hürmetine bağışlar belki Allah!

Onur BİLGE

Onur Bilge

İSTERSEN YAK BENİ

İstersen yak beni, külümü savur
Külümde de Senin aşkın bulunur.
Bedenin içinde bu ruh kavrulur
Sana feda olsun beden, ruh, Onur!

Onur Bilge

İŞİM OLMADI

Düşman yalan dese, dost doğru söyler
Yalanla dolanla işim olmadı.
Müslüman, her zaman dosdoğru söyler
Münafiğâ düştü işim, olmadı.

Onur Bilge

KADER AKIŞI

İmkânsızdı, zordu, kolay demedim
Gönüllere bir söz dinletemedim.
Yürekte bir sızı, yara derinde...
Kader akışını önleyemedim.

Onur Bilge

KADERİN SOKAKLARINDA

Her gece kaderin sokaklarında
Dolaşmaktan yorgun düştüm, gel artık!
Zamanın ağaran şakaklarında
Takvimlere yenik düştüm, gel artık!

Onur Bilge

KALICI DEĞİL

Başlayan bitiyor, doğan ölüyor
Her şeyin sonu var, kalıcı değil...
Melekler, insana bakıp, gülüyor
Onlar, hülyalara dalıcı değil...

Onur Bilge

KaR

Bulutlar silkinir, çiçekler düşer
Papatya tarlası olur toprak, taş...
Konfeti yağmuru saatler sürer
Düğün biter, erir kar, yavaş yavaş...

Onur Bilge

KARAÇALI

Sence, aramızda bir karaçalı...
Bence, hiçbir şey yok, akli karalı.
İnsan, değerini kendi belirler
Kendin kesiyorsun, bindiğin dalı.

Onur Bilge

KARIŐMİŐIZ

AŞkın, sızı sızı kalbe perçinli
Hangi kerpetenle sökebilirsin?
Sen benden yoğunsun, bense yeminli...
KariŐımız, dibe çökebilirsin.

Onur Bilge

KAYBEDİLEN ZAMANLAR

Kaybedilen zamanlar süratle çoğalıyor
Dünya, hep aynı hızla, aynı yere varıyor.
mrden kim ne anlar! Yılları ağ alıyor
Milyarlarca yıldızla canı yere karıyor.

Onur Bilge

KAYBOLMUŞUM BEN

Kaybedilen zamanlar süratle çoğalıyor
Dünya, hep aynı hızla, aynı yere varıyor.
Ömürden kim ne anlar! Yılları çağ alıyor
Milyarlarca yıldızla canı yere karıyor.

Onur Bilge

KAYIP YOLCU

Aşk okyanusunda kayıp yolcusun
İz sürmekten yorgun düşmüşüm, yorgun!
İçim, batık gemi mezarlığıdır
Sabır güneşimi söndürdü, huyun!

Onur Bilge

KEDİ GİBİ

Kuyruğunu kovalayan kedi gibi
Dönüyorsun usanmadan, deli gibi!
Ömür kısa, vakit bahar yeli gibi
Geçiverir; artık uyan, bu gafletten!

Onur Bilge

KELEBEK GİBİ

Ölüm; yeşil bulut, sarsa da beni
Yorgun sevdam inadına ayakta!
Toprak, ipek ipek sarsa da teni
Ruhum, kanat kanat sende uçmada!

Onur Bilge

KEMeR

Dutlar yapraklanınca, mimozalar açınca
Gün ışığı toprağa, suya ateş saçınca
İçimde yanar özlem, Kemer gözümde tüter
Bir sezon daha başlar, biter, turist kaçınca.

Onur Bilge

KEŞKELeR

Bir 6mr6, hayale feda etmişim! ..
Bir kez konuşmadan veda etmişim!
Yılların acısı ciğerlerimde...
'Keşke...' ler kıvrandır, 'EĞer...' lerimde!

Onur Bilge

KEYFOLURSuN

Bana bir zarar gelse, keyfolursun ya
Düşmanım mısın, dost mu, anlayamadım!
Gelir gelmez kaybolur, defolursun ya
Ruh mu önemli, post mu, anlayamadım!

Onur Bilge

KILIÇLA ÇÖZÜLÜR

Ben çözülmek için düğümlemedim
Boşuna bir uğraş sende gördüğüm
Bu zamana kadar çözümlenmedim
Kılıçla çözülür böyle kördüğüm

Onur Bilge

KIRAN KIRANA

Evler yapılıyor, insanlar için
Evler yıkılıyor, villalar için...
Daha fazla para kazanmak için
Bir kıran kırana savaş, dünyada!

Onur Bilge

KIRK KAVŞAĞI

Her ölene ağlayacağına
Kırk gün, kırk gün
Kırk günlük ömrüne ağla
Kırk yılda bir gün!

Onur Bilge

KISA BİR DÜŞ

Güzellik yılların ardına düşmüş
Gençlik kırışmaya devam ediyor.
Elinden düşmeyen aynaya küsmüş
Demek, ikisi de kısacık düşmüş!

Onur Bilge

KIZGIN BULUT

Gözler mahmurlaşıp, kaşlar düşünce
Hayalin gidince, تنها düşünce...
Yanardağ üstünde bir kızgın bulut
Yakar, şakır şakır, beyne düşünce.

Onur Bilge

KİM BİLECEKTİ

Kim bilecekti
Güneş batmasaydı
Delik deşik olduğunu
Gök kubbenin

Onur Bilge

KİMSİN SEN

İçimdeki sevgiye bir isimsin sen
Sanatkârı haykıran bir resimsin sen.
Allah'ı arar iken çarpıştığım kul!
Ben yabancı değilim; söyle, kimsin sen?

Onur Bilge

KONUŞAMADIK

Sevdamız o kadar şiddetliydi ki!
Sen kaçtın, ben kaçtım; konuşamadık.
Çevremiz o kadar hiddetliydi ki!
Aşkı, kadeh kadeh sunuşamadık.

Onur Bilge

KORKU ORMANI

Korku ormanında cesaretimsin
Pastadan evdeki esaretimsin.
Biz aynı çarmıha mihlananlarız
Ben senin dünyam, sen ahretimsin.

Onur Bilge

KoZA

Ellerimle ördüm, ben bu kozayı
Kelebek olup da kurtulamadım!
İçinde buharla ölmek, nasibim...
Mutluluğa doğru yol bulamadım.

Onur Bilge

KÖR ASAM

Kızgın bulutların yakan yağmuru
Ruh yangınlarımın fırtınasıdır.
Aşk uykularımın müzmin mahmuru
Körkütük aşğın kör asasıdır.

Onur Bilge

KÖR EDEN GÖZLER

Baktığımda, ürperten
Sesler geldi derinden
Kaçtım, beni çökerten
Kör eden gözlerinden.

Onur Bilge

KRONİK SEVDAM

Kronik bu sevda, geçiremedim!
Yürek dar, o büyük, geçiremedim.
İstedığı gibi oynar benimle
Kadere sözümü geçiremedim!

Onur Bilge

KuM OLUR

Dağılır, kum olur, erir kahrından
Ahımın yankılandığı mor dağlar!
Pınarlar fişkırır, akkor bağından
Sevgiler çağıldar, âşıklar ağlar.

Onur Bilge

KUM TANESİ

Çölde kum tanesi Mecnun'um, Leylâ'n...
Kara kuru bir kız, sanma ki ceylan...
Her şeyin sonu var, ölümlü insan...
İçinde yittiğin çöl, senin Mevlâ'n!

Onur Bilge

KuRBAN ARAMA

Kurban bayramında kurban arama
Elinin altında ben varım, işte!
Senin ile bıçak girsin, arama!
Sessiz bir mutluluk var, bu gidişte.

Onur Bilge

KURBAN OLSUN

Gönül sana akar, yıldızlar sana...
Kurban olsun, oğul, tüm kızlar sana!
Bilmem ki hangisi güldürür seni...
Mutlu olamazsan, can sizler sana!

Onur Bilge

KuŞKU

İnsanlardan gözüm korkmuş bir kere
Kendi kendimden de kuşkuluyum ben!
Yalnız, Allah kalsın; gerisi, yere...
O'na teslim, aciz bir kuluyum ben.

Onur Bilge

KUTUPLARDA YALNIZ

Benim sevgim sana çok ağır gelir
Yüksek dozda ilaç alırcasına!
İlgisizliğimse; ya öl, ya diril
Kutuplarda yalnız kalırcasına!

Onur Bilge

KÜLLÜ YAĞMURLAR

Küllü yağmurlarda gözler perdeli...
O kadar ağır ki gaflet bedeli!
Beklenen gün gelir, hesap görülür
Orda belli olur, akıllı, deli!

Onur Bilge

KÜN

Dualarla eşiğine yat, Rabbinin!
Oluverir bakarsın, olmaz dediğın.
Elbet görür, Rahman ve Rahim sahibin
Levh-i Mahfuz, 'KÜN! ' emri ile değişir!

Onur Bilge

LADeS

Bile bile lâdes, aşk denen oyun
Bir tünelin sonu, başka bir tünel...
Emanet dünyayı kenara koyun
Cennetin bir ânı, dünyaya bedel!

Onur Bilge

LANET KÖRDÜĞÜM

Kılıçla çözüldü, lânet kördüğüm! ..
Aşktan kaçılır mı, senden kaçtım ben! ..
Birkaç damla yaştı, en son gördüğüm
Engerek hasrete kucak açtım ben! ..

Onur Bilge

LİMON AĞAÇLARI

Limon ağaçları, bembeyaz ağlar
Gece gündüz, çiçek yapraklarıyla...
Aşk meyvelerini sımsıkı bağlar
Çileden yıpranan parmaklarıyla...

Onur Bilge

MADDE ÖTESİNDEYİM

Hiçbir şey istemedim, beklemedim ben senden
Uzaktı duygularım, düşüncelerim, tenden.
Sihirli bir âlemde, madde ötesindeyim
Kime hayır gelmiş ki bu et, kemik bedenden?

Onur Bilge

MAHMUR GÜNEŞİM

Yarın görünmüyor, ufuklar sisli
Lâmbalar ışımaz, camları isli...
Gerçek acımasız, hayaller hisli
Sabahlar oluştur, mahmur güneşim!

Onur Bilge

MARATONUN SONU

Duygu yoğunlaşır, göz ağırlaşır
Sona yaklaşılır, yük ağırlaşır.
Sonra tempo düşer, kalp ağırlaşır
Maratonun sonu görünür!

Onur Bilge

MEKİK GÖZLER

Gözler, aralıksız aşkı dokuyor
Kırpık kıpır kıpır, ruhu okuyor.
Gözlerden geçerek, gönle doluyor
Zaman durmuş, mekân sevda kokuyor.

Onur Bilge

MEKTUP

Kur'an, hepimize gelen bir mektup...
Açmadan iade etmek olur mu?
Okuyup, yürüyüp, sonra unutup
Hedeften geriye dönmek olur mu?

Onur Bilge

MELENGIÇ

Bir çiğnem sakızla biraz melengiç...
Köyden bir esinti, büyük bir sevinç...
Nasıl heyecanla bekler, küçük kız!
Şimdi, hatırlamak bile çok ilginç...

Onur Bilge

MELeŞ

Çifte kuzulamış, 'Meleş' diyorlar
"Gitme, gönlümüzde eyleş! " diyorlar.
Adı unutulmuş, insanlar ona
Yalnız; ana, bacı, kardeş diyorlar.

Onur Bilge

MESAFE DONMUŞ

Senle ben arası mesafe donmuş
Aşk, yeteri kadar sıcak değilmiş.
Araya art arda engeller konmuş
Çaresiz, kadere boyun eğilmiş.

Onur Bilge

METEORUM

Alev alev düştün; kaydın, elimden
Dönüşsüz yollara düştün; uy, yandım!
Ağıtla şilindi kaydın, elimden
Gördüğüm en gizli düştün, uyandım!

Onur Bilge

MEZARLIKTAKİ ORDU

Şu bedenleri, üst üste
Koysaydık, dağlar olurdu!
Şu mezarlık dümdüz işte
İçinde yatıyor, ordu!

Onur Bilge

MUTLULUĞA

İstersen aşalım, monotonluğu
Haydi, yaşayalım gel, sonsuzluğu!
Dağıt, parçala, kır, at, mutsuzluğu
Mutluluğa emek verelim artık!

Onur Bilge

MUTLULUK ELİMDE

Güneşin yakıtı ihtiyacı yok
Okyanusun tuza, benim de sana...
Sevinç içindeyim, artık acı yok!
Mutluluk elimde, biraz alsana!

Onur Bilge

MUTLULUK Ve SEVİNÇ

İstediklerimi yapabildiğim
Kadar mutluluğu bulabilmişim.
Zamandan gülücük kapabildiğim
Sürece sevinçli olabilmişim.

Onur Bilge

MüCADELE

Saçından tutarak çirkinlikleri
Duvardan duvara savuralım, gel!
Kötülüğe dair etkinlikleri
Kızgın saç içinde kavuralım, gel!

Onur Bilge

MÜEBBET

Belki bir gün benden bıkabilirsin
Üzersin, canımı sıkabilirsin.
Müebbede mahkûm, esirsin bende
Bu yürekten nasıl çıkabilirsin! ?

Onur Bilge

MÜKEMMEL AHENK

Dağınıklıklarda mükemmel ahenk...
Şairane müzik, görünüm, renk renk...
Yaratılan her şey birbirine denk...
Bu ne güzel tablo, nasıl kaynaşma!

Onur Bilge

MÜZMİN YANGINLAR

Şiirim, çığığım, aşkım, feryadım...
Bir şikâyetname oldu, hayatım.
Sınırsız sevgiler, müzmin yangınlar...
Dünyayı ateşe, kana boyadım.

Onur Bilge

NAKIŞ NAKIŞ

Eren, Allah aşkını sen bu kilime
Nakiş nakiş işledin, bin bir kelime...
Yolunun kalemini verdin, elime
Yüreğim, yürek değil ki; lime lime...

Onur Bilge

NASIL DURAYIM

Sevmek kopmamamak ayrılmamak
Dönüp dönüp gelmek
Aramak sormak
Uzaklaşmamak sürünmek ölmek

Sen 'Gelme' diyorsun
Nasıl durayım

Onur Bilge

NASiP

Nasibinse, nasılsa seni bulacak
Nasip değil ise o, elin olacak.
Boşuna bir maddenin peşinden koşma!
Allah'ın elindedir olmuş olacak.

Onur Bilge

NASİPSİZLER

İman lezzetinden mahrum olanlar
Resulden, Kuran'dan, nistan ne anlar?
Seccadeden eli kolu boş döner
Secdede Rabbini bulamayanlar.

Onur Bilge

NE ÇABUK

İçimin gurbeti yetmezmiş gibi
Ne çabuk göründü, dünyanın dibi!
Daha neler neler yazmak isterken
Toprak nasıl örter, garip edibi! ?

Onur Bilge

NE DİYOR

Bir ömür boyunca ne diyor, insan?
Nafile seyahat ediyor insan!
"Haydi, vakit tamam! .." denildiği an
Bir selâ, bir ezan; gidiyor insan! ..

Onur Bilge

NE GÜZEL

Kur'an'ı okuyan o kul, ne güzel!
Tasavvuf denilen okul, ne güzel!
Sana erebilen akıl, ne güzel!
Tüm güzelliklerin sahibi Rabb'im!

Onur Bilge

NE KALMIŞ

Samanyolu'nun yolunu kaybetmişiz
Yakmışız samanını
Ne kalmış ellerimizde, bir bak
Biz çoktan geçirmişiz
Sevme zamanını

Onur Bilge

NE OLACAK SENDEN

Ne olacak senden?
Köy mü kasaba mı?
Nereye gideceksin?
Toprağa mı, kasaba mı?

Onur Bilge

NE SÖYLERSEN SÖYLE

Her Şey bir tarafa, sen bir tarafa! ..
Ne söylersen söyle, ben kaldırım.
ze bakarım ben, aldırım lâfa.
Naza çekersin ya, ben çıldırım! ..

Onur Bilge

NE ŐEHİTTİR NE GAZİ

Kim?
Kim vurdu?
Kim vurdu, ya?
Kim vurduya gitti! ..

Onur Bilge

NEDeN

Neden
Cinnetime neden sensin?
Neden, sensin!
Neden?

Onur Bilge

NEDEN UYUR İNSANLAR

Günler seninle başlar
Seninle sürüklenir, beden...
Neden uyur, insanlar?
Neden ayrılır?
Neden! ? ..

Onur Bilge

NEDİR Kİ CENNET

Cennet, sonsuz ömür
Sayısız nimet
Cennet için değil, onca ibadet
Bir Allah Sevgisi
Teşekkür, minnet...
Rızasız, Cemâl'siz
Nedir ki Cennet! ? ..

Onur Bilge

NEFİS

Nefis: "Tuttuğumu bırakmam! .." diyor.
"Allah'ın yoluna ben akmam! .." diyor.
Kırıyor, döküyor, mahvediyor ve:
"Yakarım, kendimi yakamam! .." diyor! ..

Onur Bilge

NEFRET YILANI

Her aşkın içine çöreklenmiştir
Sevgiyle boylaşır, kinle yarışmaz.
Aşkın hamuruna o eklenmiştir
Allah sevgisine nefret karışmaz.

Onur Bilge

NELER GÖTÜRÜYOR

Eller uzanıyor, şüpheli eller...
Beller bükülüyor, riyakâr beller...
Güven, arkadaşlık, dostluk, sevgi, aşk...
Neler götürüyor içimden, seller! ..

Onur Bilge

NEREDEn

Birkaç kişi tanıdım; almayan, veren
Benim gibi düşünen bir veli, Eren
Ve gönüller fetheden arkadaş, Ceren...
Üç beş kişi, nereden gelmiş, nereden?

Onur Bilge

NEREYe

Dolar

.....Almış başını

.....Gidiyor! ..

.....Nereye?

İsviçre'ye...

Onur Bilge

NESTEReN

Sen, dağ yamacında açan nesteren
Bense, seni saran, koruyan diken...
Ulaşamasınlar, koparmasınlar
Sensin, rüzgârlara aşkı gösteren.

Onur Bilge

NEYİNE GEREK

Sıladan gurbete kıvranır, bir yol...
Ağıt yak, destan yaz, saçlarını yol!
Eğler acımasız, yollar engerek
Gurbet ele gitmek, neyine gerek! ? ..

Onur Bilge

NİMETİM

Çiçekler, sevginle boyanmış, renk renk...
El çırpıp, oynuyor ağaçlar, sanki!
Bahçeler içinde sen, hevenk hevenk...
Seninle doyuyor, tüm açlar, sanki!

Onur Bilge

NiSAN

'Unuturum' demekle, nasıl unuttur, insan?
Baharın sıcaklığı depreştirir, yarayı.
Mutluluğa götüren, aşka çağırın nisan...
O, monoton bir yılın baştan çıkarın ayı...

Onur Bilge

NuR

Nur yağdırıyorsun, ilâhi ışık...
Nur dolmuş gönüller, taşıyor artık!
İnançsız olana, güneş karanlık...
İnkârdan bir türlü vazgeçmez, Rabbim!

Onur Bilge

NURDAN GERDANLIK

.....Hiç bir kalem
.....Seni yazamaz
.....Affet! ..

Dayanamaz bize hiçbir karanlık!
Belki gölge eder, o da bir anlık...
Sen ay, ahabın da yıldız, göklerde
Gecenin boynunda nurdan gerdanlık...

Onur Bilge

O GÖZLER

O gözler tanıttı bana geceyi
Gece, ne çözülmöz bir bilmeceymiş!
Uçuşan yıldızlar ve nur eceyi...
Gölüş apaydınlık, gözler geceymiş.

Onur Bilge

O NuR

Altın yıldız ile nakşetmiş, Rabbim
Sevdamin üstüne sevda yazılmaz!
İşte, O Nur ile kalaylı, kalbim
Gönlümde pişen aşk, asla bozulmaz!

Onur Bilge

O NUR FIRTINASI

O/Nur fırtınası kin surlarını
Yıkıyor geçiyor, nerelerdesin?
Ver ellerini, sil kusurlarını!
Sen, yüreğimdeki berelerdesin.

Onur Bilge

O TELLER

Gurbetten gurbete uzansa, teller
Ozan değerini ne bilsin, eller!
Kim bağrına basar, misafir eyler?
Elbette, mekânı olur, oteller.

Onur Bilge

OBURLUK

Doyuncaya kadar, doyumsuz iştah...
Arkası; pişmanlık ve hazımsızlık...
Bir çözüml bulamaz, gelse feriflah!
Hastalık, şifmanlık ve bakımsızlık...

Onur Bilge

ODAK NOKTASI

Tüm sevgilerin odak noktasındayız...
O Yüce Sevgili'nin rotasındayız.
Birbirimizden kuvvet alıp, vererek
Uzun bir yolculuğun ortasındayız.

Onur Bilge

OLGUN BAŞAKLAR

Tövbe kapısına geldik, dayandık!
Karalanan ömrü, olgun baş aklar.
Hayat tarlasında yandık da yandık!
Ömrün semeresi, olgun başaklar.

Onur Bilge

ONLAR SANAYDI

Yürek, durana dek seni anaydı!
Ciğeri dağlanan genç bir anaydı!
Bir sesleniş kaldı, hatıralarda...
Bir de şiirlerim; onlar sanaydı!

Onur Bilge

ORMANLAR YAKTIN

Derin sessizliğinin arkasındaydın
Duvarlarla örtünüp, camlarla baktın.
Tek kişilik dünyamın ortasındaydın
İçimde, zincirleme ormanlar yaktın! ..

Onur Bilge

ÖDENMEYEN ALACAĞIM

Sen benim ödenmeyen alacağımsın
İcraya vermeseydim, gelmeyecektin.
Doyamadan göklere salacağımsın
Zaten yalan dünyada gülmeyecektin.

Onur Bilge

ÖĞRENCİLİK

Ya kopya çekeriz, çekebilirsek
Ya da kâğıdı, boş verebiliriz.
Birkaç dersi daha ekebilirsek
Hedeflerimize erebiliriz.

Onur Bilge

Öl

Duydum ki; tayinin çıkmış, Tatvan'a
Alınmışsın, bana dargın gitmişsin.
Yakın olsa, gidecektim, ta Van'a
'Öl! ..' de, asayım kendimi tavana! ..

Onur Bilge

ÖLELİM

“Gel, ölelim! ” diyorum, bedeni seviyorsun
“Gel, gidelim! ” diyorum, evreni seviyorsun.
Varlık âlemi; hasret, ayrılık, darlık, keder...
“Kavuşalım! ” diyorum, daha ne bekliyorsun! ?

Onur Bilge

ÖLESİ BİR YANGIN

Çıkıp gittin gözlerimden, gizlice...
Güneşler doğardı, umutlarımdan!
Ölesi bir yangın kaldı, delice! ..
Kaynar su akardı, bulutlarımdan! ..

Onur Bilge

ÖLÜ YAŞAMLAR

Ölü yaşamlar vardır, viranelerde
Felç olmuş insanlar, durmuş saatler...
Erimiş perdeler, pencerelerde
Geri tepmiş, dibe vurmuş hayatlar...

Onur Bilge

ÖLÜM NE

Sağır bir pazar günü duymamış, feryadımı
Koca bomba bir daha dönmüş, beş nisan için.
Etrafımda kim varsa, 'Onur' bilmiş, adımı
Sürünmeyi öğrendim, ölüm ne, insan için?

Onur Bilge

ÖLÜMDEN BETER

Gittiğin yerde kal, mutluysan orda
Bu hayat, senli de, sensiz de biter!
Aşkımın bir yüzü kalmasın, korda
Yaşattığın hasret, ölümden beter! ..

Onur Bilge

ÖLÜYORUM

Bakışların kalmış, uzak ellerin
Bedeninse çoktan olmuş, ellerin
Yokluğunda kabre dönen ellerin
Toprak fonundayım, ölüyorum, gel!

Onur Bilge

ÖMÜR

Kristal piyonlarla
Oynanan satranç, ömür...
Bunlar, şunlar, onlarla
Yaşanır ve ölünür.

Onur Bilge

ÖMÜR BOBİNİ

Canım sıkıldıkça çektim, ipini
'Daha hızlı geçsin, her ânım' diye.
Ömür bobininin buldum dibini
Şaşırdım; 'Nerede hayatım?' diye.

Onur Bilge

ÖNEMLİ BİR NOKTA

Önemli bir nokta:
Önemli, bir nokta.

Onur Bilge

ÖRTÜLÜ ÖDENEK

Bana, tahsisat-ı mesture denmiş
Özel harcamalar benden ödenmiş.
Örtüye ne gerek, kılıfım hazır.
Hem, millete hesap vermek nedenmiş?

Onur Bilge

ÖRTÜŞEN DUYGULAR

Örtüşen duygular içinde sustuk
Ne şiirler yazdık, gözlerimizle!
Her fırsatta bakış bakış konuştuk
Kaç defter doldurduk, sözlerimizle!

Onur Bilge

ÖTESİ

Önce aş, sonra aşk
Yaşamak...
Aşktan sonra şok! ..
Ötesi yok.

Onur Bilge

ÖzDE

E sirgesin Rabbim, bizi kayırsın
K ötülüğü içimizden ayırsın!
İ yilik yürekte, aksi gözdedir
Mutluluk, maddede değil, özdedir.

Onur Bilge

ÖZLER KAÇIYOR

Bir geçit vermezlik, kara kaşlarda
Kirpik yüz vermiyor, gözler kaçıyor.
Bir kara sevdadır, sarhoş başlarda
Gönül sarmaş dolaş, özler kaçıyor.

Onur Bilge

ÖZÜM

Şükür, yüreğimde sevgi teklendi!
Her sokak başına bir iz koymuşsun.
Yıllar yılı bir bu adres beklendi
Yol, özüme çıktı, meğer oymuşsun.

Onur Bilge

ÖZÜMDE ÖZSÜN

Kalbimin ışığı, özümde özsün
Anlaşılamayan, karmaşık sözsün.
Gizem dünyasında kördüğüm gözsün
Garip sevdamsın sen, tuhaf aşkımsın.

Onur Bilge

PALETTE

Ta siyaha kadar karışsın, renkler
Nasılsa, şeffaflı bulmak imkânsız!
Beyaz lekelenmiş; sabun, su bekler
Palette tertemiz kalmak imkânsız!

Onur Bilge

PANZEHİR

Şiir şiir akan bir nehirsin sen
Mahveden, öldüren bir zehirsin sen.
Tekrar biçimleyen, sevgiyle saran
Hayata döndüren panzehirsin sen.

Onur Bilge

PARALEL DÜŞ ESİRLERİ

Paralel düşlerin esirleriyiz
Bu aşk, varılmaza götürür bizi.
Sevda sanatının son pirleryiz
Allah'a bıraktık, O görür, bizi.

Onur Bilge

PATEN YaP

Büyük bir nehirdi, buz tuttu yaşlar
Açsam gözlerimi bir, boğulursun!
Simsıcak bakma, çözülmeye başlar
Taşırmeden paten yap, ne olursun!

Onur Bilge

RAKı

Aslı üzüm, incir, erik ezmesi...
Alkol mayasıyla anason ile
İmbikten geçerek başlar, gezmesi
Sona erer balık ve limon ile.

Onur Bilge

RAKIP SİZ

Bilgi çiçek çiçek, siz derersiniz
Hemen her konuda rakipsizsiniz.
Cümle cihan kabul eder, ersiniz
Herkesе şiiirde rakip, sizsiniz.

Onur Bilge

RAZIYIZ AŞKTAN

Zulmetse, kahretse razıyız aşktan!
Őızı ivilerle kalbe perçinli...
Öldürse de Allah, yaratsa baştan
Sevdaya doğarız, aşka yeminli! ..

Onur Bilge

RİTMİK GERİSAYIM

Ritmik geri sayım; son yaklaşıyor!
Kalp seslerim benden uzaklaşıyor.
Salına salına gelirken, ölüm
Ruhumda, fobiler kucaklaşıyor.

Onur Bilge

RİYASIZ

Söylediklerini kendin yaptın mı?
Yanlışlardan doğru yola saptın mı?
Yalansız, riyasız teslimiyetle
Allah'a kul olup, Ona taptın mı?

Onur Bilge

RÜYA IŞIĞIM

Rüya ışığımsın bir tanem, sönme!
Bu hayatı sensiz çekemiyorum.
Şiir şiir konuş, geriye dönme!
Seni, bir an bensiz çekemiyorum.

Onur Bilge

RÜYASIZ UYKU

Sevgisiz bir hayat; rüyasız uyku....
Sevgi; tartışmasız, en büyük tutku...
Sevemeyenlerin içinde utku...
Aşkı bilmeyene acımak gerek.

Onur Bilge

SAAT DURDU

Saat durdu, kasvet bastı takvimi!
Ayrılık felç etti; yedi, beynimi!
Ben şimdiden teslim oldum, zamana
Unutabilseydim seni, kendimi! ..

Onur Bilge

SAÇAK BULUTLaR

Gözlerde, darılğan saçak bulutlar...
Zorlu yağmurunda ben, sırlısıklam! ..
Aşkıma korunak, sıcak umutlar...
Gelecek belirsiz, buğulanmış, cam.

Onur Bilge

SADiSTLER

Dünya haritası kanla değişir
Toprak için toprak olanları say!
Sadistler, cansız canla değişir
Haydi, şimdi elde kalanları say!

Onur Bilge

SAĞIR ASA

Canımdan can kopmuş, nasıl güleyim! ?
Kör hasret elinde sağır âsâyım!
Boşuna bekletme, kavuşmak yoksa
Ya kendimi, ya da seni asayım!

Onur Bilge

SAHiP OLUYOR

Nerede arasan, orda oluyor
Sevgi, aşk halinde kalbe doluyor.
Ayağın takılıp, düştüğün yerden
Tutup çıkarıyor, sahip oluyor.

Onur Bilge

SAKLAMBaÇ

Bir ses çağırıyor: "Nerdesin? " diye
Cevap vermiyorum gelmesin diye.
Kendimi kaybettim, o arsız nefsim
Nerde olduğumu bilmesin diye.

Onur Bilge

SANA VARİYORUM

Sana koşuyorum, Seni arıyorum!
Nehirler aşıyor, dağlar yarıyorum!
Bütün yollar Sana çıkıyor, Allah'ım
Her yolun sonunda, Sana varıyorum!

Onur Bilge

SANA YÜKSELİRİM

Gözler hayallenir, ölüm bastırır!
Sen gelirsin bana, melek yerine.
Ecel, ayakları yere bastırır!
Sana yükselirim, felek yerine.

Onur Bilge

SaR

Ya gel, aşkının tüm kuvvetiyle sar
Ya git, mumya gibi hasretinle sar!
Yüregim yarılrsa, lâv fişkirşsa da
Aşkın ve umudun mutluluğı var.

Onur Bilge

SARHOŞUM

Sarhoşum aşkımdan, yoktur iradem
Onun için düzgün değil ifadem.
İşim Sana hizmet, görevim kulluk...
Neden yaratıldı Havva'yla Adem?

Onur Bilge

SARIŞAN AĞAÇLARIZ

Aynı aşk ormanında sarışan ağaçlarız
Kaderin harmanında karışan tüm ağlarız.
İlahi aşkı bulup, huzura ermek için
Kaderin fermanında yarışan muhtağlarız.

Onur Bilge

SARMAŞIK GİBİ

Asmayı am taőr, Şikâyetsiz, dik...
Bahçe duvarına gller giydirdik.
Kakts dikenini gnle değdirdik
Kavuştuk, sarıldık, sarmaşık gibi.

Onur Bilge

SEcDE

Sen, sende değilsin, yalnız bendesin!
Sen, sen de değilsin: "Yalnız ben! .." desin.
Herkes değilsin sen, desende eğil!
Arz eğilsin; sen de, sen de eğil!

Onur Bilge

SEMBOLLeR

Silinmesi imkânsız çizgileriz biz
Rabb'imizin sesiyiz, ezgileriz biz.
Ses O'nun, varlık O'nun, her ne varsa O! ..
Allah'ı hissettiren sembolleriz biz.

Onur BİLGE

SYMBOLeR

Vi är linjerna som inte går att sudda ut
Med vår Herres röst, är vi visor.
Rösten är Hans, tillvaron Hans, och Han är vad det än finns! ..
Vi är symboler som får en att känna Guds närhet

Onur Bilge

SEN BAKİSİN

Güneşin yüzüne ışığın vurur
Utanır, kızarır, çekilir gider.
Nûrun, kâinatı yakar kavurur!
Sen Bâki' sin, her şey fânidir, gider.

Onur Bilge

SEN De İÇ

'Irmak kenarına çeşme yapılmaz.'
Rabbinin aşkıdır, çağlar; sende iç!
O yüce sevdadan, kula sapılmaz!
Sağlam yürek ister, var mı sen de iç?

Onur Bilge

SEN NERDESİN SEVDİĞİM

Renkler paletlerde esir, çaresiz...
İnsanoğlu yalnız, garip, kimsesiz...
Hepimiz, bir yerde tutukluyuz, biz.
Onur öldü, sen nerdesin, sevdiğim! ?

Onur Bilge

SEN OL GÖNLÜMDE

Akşam oluyormuş, olursa olsun
Akşam da, sabah da Sen ol gönlümde!
Zamanlar eceli bulursa bulsun
Dünyada, ukbâda Sen ol gönlümde!

Onur Bilge

SEN OLUYORUM

Gözlerimi yumsam, sen oluyorum
Ruhsuz, kupkuru bir ten oluyorum.
Gözlerin geçiyor, arka arkaya...
Senden ibaret bir ben oluyorum.

Onur Bilge

SEN VARSIN

Sen varsın ya, yüreğimde darlık yok
Sen varsın, bildiğim başka varlık yok.
Doksan dokuz yok, haykırır ismini
Sen varsın, aşkın var, aşkta varlık yok.

Onur Bilge

SENi PAYLAŖAMAM

Seni paylaŖamam, baŖkası ile
Buna dayanamam ben, bile bile!
O halde orda kal, bir de içimde...
Bende yaŖa, benim ol, bir biçimde!

Onur Bilge

SENi SANA BIRAKTIM

Bu bir delilikti, sona bıraktım
Dünyayı ve seni, sana bıraktım.
Elimin tersiyle itip, her şeyi
Sığındım Allah'a, O'na bıraktım!

Onur Bilge

SENLi ÇEVRENLER

Sana koşuyorum, sana, duy, sana!
Senli çevrenlere gidiyorum ben.
Seni seviyorum, artık duysana! ..
Anlamıyor musun, ne diyorum ben?

Onur Bilge

SENMIŐSİN

Kabuğum çatladı, içim SenmiŐsin!
Kendim zannettiğim biçim, SenmiŐsin!
Sence ŐekillenmiŐ, Seni demişim
Varlık SenmiŐsin, ben hiçim, SenmiŐsin!

Onur Bilge

SERAP MI BU

Ağaç dallarında kuşlar şakıyor
Ormanın ardından köyler bakıyor.
Kızgın kayalarda bukalemunlar...
Serap mı bu? Titrek sular akıyor.

Onur Bilge

SERİ KATİL GÖZLÜM

Seri katil gözlüm, hep benim ölen! ..
Nasıl dayanılır, nedir bu yakış! ?
Her parçamı bin bir parçaya bölen
Art arda cinayet işleyen bakış! ..

Onur Bilge

SESİMİ DUYABİLSEN

Ne şiirler yazıldı senin için, bir bilsen!
Kaç gece sabahlandı, içimi bilebilsen!
Yüregimi kavuran hasreti silebilsen!
Şiir şiir seslensem, sesimi duyabilsen!

Onur Bilge

SESİNİ DUYSAM

Artık dilsiz oyunu bitecek gibi gelir
Bana birkaç kelime yetecek gibi gelir.
Yâr, bu nasıl ilgidir; yâr, bu nasıl sevgidir?
Sesini duysam, aklım yitecek gibi gelir!

Onur Bilge

SESLER GİZLENMİŞ

Kirpikte tâviz yok, gözler gizlenmiş
Gönül sarmaş dolaş, hisler gizlenmiş.
Sabra ve isyana gidip gelmeler...
Ne olursa olsun, sesler gizlenmiş.

Onur Bilge

SESSİZ

Eziyetsiz sev beni seveceksen, üzme!
Kıskançlık seline set olsun, dudakların.
İşitemez miyim sesini, gözlerinin
Mutsuzluk gölgesi düşse, bir an içine?

Onur Bilge

SESSİZ ANLATIM

Şessizce anlatıyor hislerini, gözlerin
Öyle bir anlatım ki üzerinde sözlerin!
Karanlıktan karanlık, derinden daha derin
Sevgi veriyor, sevgi, dalıp giden gözlerin!

Onur Bilge

SESSİZ BİR ÇAĞLAYAN

Her Şeyi anlatıyor, sessiz, masum bakışın
Bitmedi, yıllar yılı yüreğimi yakışın!
Sildikçe renkleniyor, gönlümdeki nakışın
Gözlerinden ruhuma çağlayanca akışın...

Onur Bilge

SESSİZ SOHBET

Sevgi akar gönlüme sevgili, gözlerinden
Davranışların dili değerli, sözlerinden.
Ne zaman öyle siyah, sıcak baksan, derinden
Sessiz bir şarkı başlar, bitmek bilmez, şiirler.

Onur Bilge

SESTEN TuZAK

Aşkı, ihtirası ağzına alma!
Sen, onlardan fersah fersah uzaksın.
Her telden, sevdanın sazını çalma!
Şarkıdan, şiirden, sestem tuzaksın.

Onur Bilge

SEV De GÖR

Saçların sim seli; ateş, gözlerin...
Nasıl yandığımı, alev evde gör! ..
Suskun dağlarımda yankı, sözlerin...
Aşkın esareti neymiş, sev de gör!

Onur Bilge

SEVDA BAKIŞ BAKIŞ

Hâlâ bir damar var, içimde atar
Bitmeyen feryatla "Sen! .." diye diye! ..
Sevda, bakış bakış gözüme batar
Neden ayrıldık biz can, niye, niye?

Onur Bilge

SEVDA IŞIĞI

Beynimdeki saat tam sende durmuş
Bilmem, artık nasıl uyanırım ben!
Sevdanın ışığı gözüme vurmuş
Bu uykuya nasıl dayanırım ben?

Onur Bilge

SEvDa KOKUSU

Emeğinin teri, yenine inmiş
Damla damla, kalbe indiğın gibi.
Sevdanın kokusu tenine sinmiş
Yavaş yavaş gönle sindiğın gibi.

Onur Bilge

SEVDALI

Kuşlar dallara sevdalı, dallar yapraklarına
Gövde köklere sevdalı kökler topraklarına
Kullar mallara sevdalı mallar mirasçılara
Onur O Nur'a sevdalı O Nur'sa has kullara

Onur Bilge

SEVGİ DEVREM

Ruhum, bedenimin içinde donmuş
Göremez, duyamaz oldum, çevremi.
Kalbim, avucumun içine konmuş
Tamamlayamadan sevgi devremi

Onur Bilge

SEVGİ KARŞILIKLI

O da beni sever, herkesten fazla
Sevgi karşılıklı, yetinmem azla.
Bir adım gelene,koşarak gider
O'na kavuşulmaz, hep itirazla.

Onur Bilge

SEVGİ KIRIMI

Bir sevgi kırımı bu, kıyasıya! ..
Özden kopan, söze döndürülüyor.
İçimde yangınlar, çıldırasıya
Kadar alevlenip, söndürülüyor! ..

Onur Bilge

SEVGİ PAYLAŞTIKÇA ÇOĞALIR

Paylaşılan her şey azalır, biter
Alan, arkasını dönerek gider.
Sevgi, paylaştıkça çoğalır, canım!
Sevgi, bitmek bilmez, herkese yeter.

Onur Bilge

SEVGİ SİZLİK

Hızla k/açmış sevgi
Bizden sevgi/sizlikten
Öldük sevgisizlikten

Onur Bilge

SEVGİ VARSA

Sevgi varsa, hoş görülür, bin kusur
Sevgi yoksa, bin bahane bulunur.

Onur Bilge

SEVGİ Ve NEFRET

Gerçek aşkla mecaz aşklar yarışmaz!
O en saf sevgidir, kinle barışmaz!
En büyük sevgide en büyük nefret...
Allah sevgisine nefret karışmaz!

Onur Bilge

SEVGİ YOLU

Sana âşık diye, kulunu sevdim
Sevdiğim bir Sendin, onu mu sevdim?
Sana giden sevgi yolunu sevdim
Sana varan yollar sayısız, Rabbim!

Onur Bilge

SEVGİLİ BÜYÜK

Yazamıyorum Eren, Sevgili büyük! ..
Dağ gibi, yüreğime yığılı bu yük! ..
Hani bende şu ilim, kalemim çürük!
O, kâinata sığmaz, bense küçücük! ..

Onur Bilge

SEVGİLİ GÖNÜLDE

Eziyet etse de, Yâr'dan geçilmez
Bir tek Sevgili var, başka seçilmez!
Şevgisi gönülde; her yer bir cennet
İçinde O yoksa, cennet çekilmez!

Onur Bilge

SEVGİNİN AKLI VAR MI

Sevginin akli var mı; sağlıklı sevgi nedir?
Hangi aşk gizlemiyor deliliği, içinde?
Sevginin uç noktası, çıldırtan bir zirvedir
Akıl gittiği zaman gelir, aşk biçiminde!

Onur Bilge

SEVGİYİ YARATAN

Sevgiyi yaratan, yükleyen Sensin!
Onu paylaştıran, dağıtan Sensin!
Kulun, yalnız Seni sevsin istersin
Bu işin içinden çıkılır değil!

Onur Bilge

SEVi

Bakışlarım kaçiyorsa bakışlarından
Umutsuzluğa saplanıp, donuyorsa
Bil ki tutsak, gözlerim gözlerine
Ellerim, ellerinde tutsaksa, hür...

Onur Bilge

SEVME ZAMANI

Zaman ılgın gibi sevme zamanı
Yaratılanı da Yaratan'ı da
Görüp sanatını övme zamanı
Aratılanı da aratanı da

Onur Bilge

SIR İÇİ SİR

İzahı olmayan sevgidir, sırdır...
Anlatılamamış o, kaç asırdır.
Aşkın tarifi yok, sır içi sırdır!
Duyulur, yaşanır, anılar kalır.

Onur Bilge

SİGARA İÇİN

'Sigara için! ' demedim
Şigara için yazmak istedim.
İçin veya içmeyin
Siz seçin!

Onur Bilge

SİMGE

Allah'ın Cemali'nin bir tecellisi!
Aşk gibi görünüyor, Rabb'in sevgisi.
Çıldırasıya sevdim, aşktan da öte!
Kulu sanki simgesi, bense delisi! ...

Onur Bilge

SİMLİ NAKIŞ

Güneş, sim kozası; sen, simli nakış...
Hırsız göz, rengârenk, gizemli bakış...
Kırpık, kırpık değil, iğde dikenini!
Gözlerden gözlere yakıcı akış...

Onur Bilge

SİT ALANI

Şu mavi misketi hantallaştırdın
Kıyamet mi kopmuş, yer talanıdır!
Bir avuç toprağı kutsallaştırdın
O belde, aşkımın sit alanıdır.

Onur Bilge

SİZ BİZ

Birimiz çuvaldız
Birimiz biz...
Onun için delik deşiz! ..

Onur Bilge

SİZSİNİZ

Eğer gelerseniz, değer sizsiniz.
Fakat gelmezseniz, değersizsiniz.
Meğer yok, sizsiniz yani kısaca
Size biçtiğimiz değer, sizsiniz.

Onur Bilge

SON KİŞ

Nerde ılgın baharları müjdeleyen kelebekler
Yeşilliklerin yârları renk renk açılan çiçekler
Kim bilir kaç kişi bekler sonbaharında son kışı
Nefesi nefese ekler gam dolarken içi dışı

Onur Bilge

SoN SAHABELER

Bize 'deli' diyorlar, belki deliyiz...
Allah aşkıyla deli, yani veliyiz.
Hakk'ın söyleyen dili, tutan eliyiz
Biz son sahabeleriz, biz müminleriz!

Onur Bilge

SoNEV

İçi kırış kıyamet! .. Mezarlıklar taşmıyor!
Tonlarca kemik ve et... Gafil, hâlâ şaşmıyor.
Oturup, düşünsene, kabirlerde neler var?
Ne yaptın, bunca sene? Son ev, daracık mezar!

Onur Bilge

SoR

Sevgi, insan için...
Ne der, için?

Onur Bilge

SORACAK ELBeT

Allah, her Şeyi ona vermiş, kardeşim!
Güzellik, kùltùr, akıl, mevki ve servet...
Her nimetin bedeli vardır, bilirim
Nasıl sarf ettiğini soracak, elbet!

Onur Bilge

SORu

İlim tezgâhında çözüdür soru
İlmek ilmek gelir cevaplar dile
Zeki insanlara özgüdür zoru
Yazuk yer değişir sevaplar ile

Onur Bilge

SOYTARI

Boş gözler, boş sözler, her şey anlamsız...
Daima konuşan, açık bir ağız...
Güldürür, güldürür, hiç düşündürmez
Isırarak gibi sırtır, arsız.

Onur Bilge

SÖZCÜKLER

Türkçe'ye isyankâr sözcüklerle de
Konuşur insanlar birbirleriyle
Sükûttan oluşan sözcüklerle de
Kavgalar edilir, birileriyle.

Onur Bilge

SU DAMLASI

Su damlası ağır gelir, mermere
Bakışın, yüreği oyuğu gibi...
Gözyaşları sızmaz olur, gözlere
Toprağın yağmura doyuğu gibi...

Onur Bilge

SUÇLU GİBİSİN

Gözler bulut bulut, yaşlar sağanak...
Beynime dayalı namlu gibisin!
Başıma yağıyor taşlar, sağanak...
Davayı kazanmış suçlu gibisin!

Onur Bilge

SuSAR

Taşlarla sevişen balıklar susar
Damlacıklar susar, ışıklar susar.
Mahkeme kurulur, aşk yargılanır
Avukat konuşmaz, tanıklar susar.

Onur Bilge

SuSMAK

"En kolay ibaret, susmaktır." denir
Çünkü pek çok cürüm, dille işlenir.
Tut, tutabilirsen, kaygan bir yılan!
Konuşmak kolaydır, susmak zor gelir.

Onur Bilge

SUSTuM

Yıldız tutuşturdu, elime
Gece
Sustum
'Güneş uyanmasın' diye.

Onur Bilge

SUSUZLUĞUMUZ

Biter mi sevgiye susuzluğumuz
Sevgiler damlarken, avuçlarından?
Seninle yaşanır, mutluluğumuz
Beraat edersin, tüm suğlarından.

Onur Bilge

SÜREĞEN DUYGULAR

Zincirleme düşler sokağındayım...
Bu çılgın karmaşa, aşk değil, zehir!
Süreğen duygular akağındayım...
Canımda kükreyen deli bir nehir...

Onur Bilge

ŞARAP GİBİ

Aşkın, şarap gibi yıllanmış bende
Sana diyemedim, kime diyeyim?
Kalbim çatlayacak, sığmıyor bende
Sevdada boğuldum, ben içimdeyim.

Onur Bilge

ŒAŒKIN

Nurunun Œavkı almiŒ da gözümü
Senden dndremiyorum yüzümü.
ŒaŒırmıŒım gecemi, gndzm! ..
Ben nasıl lerim sözümü, Rabbim?

Onur Bilge

ŒEFAaT

Tek söz ümit verir:
'Ümmeti! .. Ümmeti! ..'
Cenneti gösterir
Onun Œefaati!

Onur Bilge

ŞeYTAN

İçimde biriyle söyleşiyorsun
Ne güzel anlaşıp, dertleşiyorsun!
"Bir hayal! " dediğim anda belirip
Gerçek bedenle birleşiyorsun.

Onur Bilge

ŒEY TAN GÜLÜMSÜYOR

Herkes cesedini yüklenmiş, gezer
Deli gömleğinde ruh, bunalımda...
Beden, cehennemi uzaktan sezer
Œeytan gülümsüyor, her bir yalımda! ..

Onur Bilge

ŒeYTANLA SAVAŒ

Her dersin sınavı daha bir başka...
İmtihan vız gelir, böyle bir aşka! ..
Nefisle, Œeytanla başlattık, savaş!
Savuşur bu yoldan o yavaş yavaş...

Onur Bilge

ŞİİR İŐİĐİM

Sen, yarınlarıma tutulan fener...
Adım adım gelen gölgem, Şiirdir.
Yorulur, usanır, sönersen eğer
Yarı yolda kalan, eski Şairdir.

Onur Bilge

ŞİR SIZISI

AŞkın, yaŐamımda hep kıızılısı...
Kalbimin kronik şir sızısı!
Bitmeyen yangınsın sen, yüregimde
Sevgi tezgâhımın ipek halısı!

Onur Bilge

ŞİİRİM

Bir "Allah! .." sedası beni del etti! ..
Bir Şiir okudum, bin Şiir yazdım!
Bir Allah Sevdası beni el etti
Anlatabilseydim, bŧyle yanmazdım!

Onur Bilge

TAKaS

Sevgiyi, sevgiyle satın alırsın
Sevmeyi bilmezsen, yalnız kalırsın.

Onur Bilge

TaN ET

Başlayan her güne yaz; tan et beni!
Sende çoğalayım, artan et beni!
Başboş gemine kaptan et beni!
Rotan kıblen olsun, hedefin Rabb'in!

Onur Bilge

TAŞ AŞINIR

Beraber kalamaz; buğday, samanla
Toprak erir, taş aşınır, zamanla.
Mermer yenik düşer, su damlasına
Bu can, nasıl harap oldu, sen anla!

Onur Bilge

TAŞ DOĞURMUŞUM

Kendimi eritip, lâv yoğurmuşum!
Beynim alev almış, kafam patlamış! ..
Ateş püskürmüşüm, taş doğurmuşum!
Başım duman duman, kalbim çatlamış! ..

Onur Bilge

TAŞ GİBİ

Bir yanım cehennem, bir yanım cennet...
Ya Rab! .. Hayat yolu, uçurum kenarında!
Sen, ölümün arkasına gizlenmişsin
Ben, topraktan çıkmış taş gibi şaşkın! ..

Onur Bilge

TAŞAN DUYGULAR

Ne zaman bir şiir yazmaya kalksam
Demlenmiş aşkının kokusu gelir.
Kısık yüreğime, kızmaya kalksam
Taşan duyguların okusu gelir.

Onur Bilge

TAŞIRIRIM

Nasıl yazarım aşkı, şaşırırım
Çıldırırım, aklımı kaçıtırırım!
Rabbim, aşkın kaynıyor, can özümde
Yüreğimse küçücük, taşırırım.

Onur Bilge

TAŞIYORUM

AŞkını taşıyorum
Doluyor, taşıyorum.
Mısra mısra yazarak
Çağlara taşıyorum.

Onur Bilge

TAŞMIYOR

İçi kırış kıyamet, mezarlıklar taşmıyor
Tonlarca kemik ve et; gafil, hâlâ şaşmıyor.
Oturup, düşünsene; kabirlerde neler var!
Ne yaptın bunca sene? Son durağımız mezar!

Onur Bilge

TEBESSÜM

Tebessümle ölmek değil, marifet...
Ölünce, yaşamı bana tarif et!
Ölü gibi yere serilebilmek
Ve gülümseyerek dirilebilmek...

Onur Bilge

TEFEKKÜR

Daima Seninleyim, düşüncemde
İbadette; gündüzümde, gecemde...
Tefekkürde; bahçemde, penceremde...
Sen ne güzel bir Sevgili'sin, Rabb'im! ..

Onur Bilge

TEFEKKÜR Ve ÖLÜM

Onu düşünürken uyuyup kalmak
Cennet ve Cemal'in seyrine dalmak...
Ruhu sarıveren mutluluk, huzur...
Bas Günü'ne kadar sonsuz zevk almak.

Onur Bilge

TeK AŞK

Geçmişimde sen varsın, geleceğim yok
Çağırma, olsun varsın, geleceğim yok.

Onur Bilge

TeK ÜLKÜ

'Ayının kırk türküsü var
Kırkı da ahlak üstüne...'
Milletin Tek ülküsü var
Kefere yürür üstüne! ..

Onur Bilge

TER GİBİ

Her aşkın üstüne gözyaşı düşer
Kızgın sac üstüne düşen ter gibi...
Gün olur, aklına başkası düşer
Yeter ki sen düşme, düşenler gibi!

Onur Bilge

TERAZI

Bir yersel terazi ümit tartıyor
Gökselse, günah ve sevaplarını...
Artı aynı yerde, eksi artıyor
Duy, kabir, cehennem azaplarını! ..

Onur Bilge

TESLİM

Kâğıt umursamaz, telâş kalemde!
Sözcükler yaralı, tutsak, elemde...
Çaresizlik sarmış, dört bir yanımı
Teslim bayrakları kalmış, kalemde.

Onur Bilge

TESTİ KIRILMIŞ

Testi kırılmış da, kulpu elinde...
Geri dönebilmek var mı, elinde?
Güvendiğin yârin, elin elinde...
Ne yapabilirsin sen, söylesene?

Onur Bilge

TEVAZU

Beri gel, herkese yukardan bakan!
Nesin bilir misin? Kemik, deri, kan...
Boş başaklar, başını eğmeyi bilmez
Mütevazı olur, değerli insan.

Onur Bilge

TEZaT

Sana dağınıklık, bana düzendir
Her şeyi olduğu gibi bıraksan...
Senin doğruların, beni üzendir
O kadar yakınsın, nice ıraksan! ..

Onur Bilge

TİRFİL

Uzak ovalarda çalıntı üçgül...
Üç kök yaban yoncam, üç kızım, üç gül...
Zorlu yağmurlarda ben sırılsıklam
Üç damla yağmura hasret bir tirfil*...

Onur Bilge

TİRYAKİNİM

Eriyip, dolaşıyorsun, damarlarımda
Kanıma karışıyorsun, ciğerlerimden.
'Bırakacağım! ..' yazıyor, kararlarımda
Yapamıyorum; bir senin tiryakinim ben.

Onur Bilge

TOPRAĞIM

Aşkım, bir sağanak yağmurca iner
Taş mısın, üstünden süzülür, gider?
Toprağım, pınarla bana geri ver
Zemzem Kuyusu'nun verdiği gibi...

Onur Bilge

TOPRAK KANDİL

Yakıtı azalmış bir toprak kandil
Sevgilere mezar, şiirimsi dil...
Biter sürükleniş, zoraki kros
Yakındır yolculuk, sallanır mendil!

Onur Bilge

TUT Ki

Tut ki kabre girdim, sıkıyor toprak!
Sevgili'yi anmak ferahlatacak.
Yolum cehenneme, azaba çıkmış! ..
Dilimde, hep O'nun adı olacak.

Onur Bilge

TÜNEL

Hayat tüneli bitip, ölüme gireceğim
Toprakta, kazandığım bölüme gireceğim.

Onur Bilge

TÜRK DAMAK ZEVKİ

'Türk damak zevki' derler...
Garibanlar ne yerler?

Onur Bilge

UÇAN KANILAR

Bir hayal âlemi, yalan anılar...
Tut ki kavuşmuşuz birbirimize...
Günler çabuk geçer, uçan kanılar
Bırakır, çaresiz ellerimize.

Onur Bilge

ULAŞAMAZSIN

Boşuna arama; ben, bende yittim
Bedenimden çıktım, ruhu erittim.
Sınırları aşıp, sonsuza gittim
Ne yapsan, sen bana ulaşamazsın! ..

Onur Bilge

UMUDA YÜRÜ

Benden sana sonsuz sevgi, hoşgörü...
Yürekten tam ilgi, moral, güldürü...
Senin mutluluğun, sağlığın için...
Yeter ki yılmadan, umuda yürü! ..

Onur Bilge

UNuT

Dönüp dönüp geri bakma!
Ufkun, gözlerim olsun
Unut! ..

Onur Bilge

UNUTAMADIM

Rabbim, bir söz verdim de tutamadım
Aktı gözyaşlarım, kurutamadım!
Dönüp dönüp dünyanın geldi önüme
Unuturum sandım, unutamadım!

Onur Bilge

UNuTSAK

Beraber de olsak, ayrı da olsak
Biz mutlu oluruz, Hak Yol'da olsak.
Hele bir unutsak birbirimizi
O aşk denizine girsek, kaybolsak!

Onur Bilge

UNUTTUR

Umut donmuş avuçlarımda
Tut ellerimi ısıt
Unuttur bana

Onur Bilge

UNUTULAN AŞKLAR GİBİ

Duman inmiş güne, sis çökmüş, ayaz...
Ne varsa silinmiş, her yer bembeyaz...
Unutulan aşklar gibi belirsiz
Rüya gibi sanal, bellekte çok az...

Onur Bilge

USANMADaN

Usanmadan yazarız, Yaratan'ın ilmini
Belam'lara kızarız, oynatmayız filmini.
İslâmiyet'e feda etmişiz, tatlı canı
Kanı taşırса urban, yerde kurumaz, kanı!

Onur Bilge

UYARI

En güzeli; ayrılalım, beni özle!
Kötü söyleyen dilini dağla, közle!
İyi olur mu kötüler, kötü sözle?
Makul ol, iyi söyle, sonucu gözle!

Onur Bilge

UYKULU GÜNEŞ

Uykulu gözlerle bakıyor, güneş
Dağların ardında uyur, uyanır...
Hain gecelerle yapıyor, güreş
Karanlık ışığa nasıl dayanır?

Onur Bilge

UYUMAK İSTİYORUM

Uyumak istiyorum, düşüncelerim bitsin!
Uyumak istiyorum, hayalin artık gitsin!
Ruh, akıldan ayrılsın, karanlıklarda yitsin!
Rüyalarımda seni arayıp durmayayım!

Onur Bilge

UYUTMUYORSUN

Hâlâ buğu buğu, gözlerimdesin
Unutulmuyorsun, unutmuyorsun.
Sivrisinek gibi her yanımdasın
Sabahlara kadar uyutmuyorsun!

Onur Bilge

ÜÇ GÜNLÜK ÖMÜR

Üç günlük ömrümüz kalmış, dünyada
Onu da kavgayla geçiriyoruz!
Ya konuşmuyoruz, dargınız ya da
Ya tartışıyoruz, bitiriyoruz!

Onur Bilge

ÜÇÜNCÜ ÇOCUK

`Tekne kazıntısı' diyorlar bana
`Davetsiz misafir', son çocuğum ben.
`İstemedik seni', diyorlar bana
Üçüncü çocuğum, son ürünüm ben.

Onur Bilge

Ün

Düş, ünçe suç! ..
Düşünce suç! ..
Ya vurulup, düşünce?

Onur Bilge

ÜSTİNSAN

Üstinsan nerede? Belki bir kopya...
Kronik sevdamin ısrarlı yüzü!
Duygu yoldaşını bulmak, ütopya...
Aynı teranenin monoton sözü...

Onur Bilge

ÜZGÜLÜ KROS

Süreğen sevdamin bitimindeyim
Yalnızlıkların en yetimindeyim.
Kır, orman geride, çukur önümde...
Üzgülü krosun bitimindeyim.

Onur Bilge

VAKIT GEÇ

Tutkuyla çağlasa duygular sende
Bir deri bir kemik, can yok bedende
İler tutar tek yer kalmamış tende
İhtiyarlığın en acı zamanı...
Artık Yüce Rabbe dönme zamanı.

Onur Bilge

VEDALAŐALIM

Haydi gel; nehirler, dağlar aşalım!
AŞk ülkesini kent kent dolaşalım!
Gidersem, bir daha dönemem geri
Gel, doyana kadar vedalaŐalım!

Onur Bilge

VIZ GELİR

Korkunun ecele faydası olmaz
Kurşun sağanağı viz gelir bana!
Hak sesi olmazsa, yürek nur dolmaz
Durup dinlendikçe hız gelir bana.

Onur Bilge

YA ARASINDAKI

Cenin de örtülüdür
Cenaze de...
Ya arasındaki?

Onur Bilge

YA SeN

O uyuyor
Ya sen?
Deli misen?

Onur Bilge

YAĞMUR GÖZLÜM

Yağmur gözlüm, bulut yüzlüm, neredesin?
Ya sen görün, ya da görüntün gelsin!
Yağmasan da gürle, duyulsun sesin!
Her zamanki gibi aşk üstün gelsin.

Onur Bilge

YAKARIŞ

Sakin beni, bana bırakıp gitme!
Nefsimin elinde oyuncak etme!
Elini üstümden hiç eksik etme!
Gönlümden sevgini alma, Ya Rabbi!

Onur Bilge

YALANCI ŞAFAK

Yalancı Şafağa aldanma hemen!
Şeytan, sŐnnetleri sŐslŐ gösterir.
İyi iş yanında farzı denemen
Sana kısa yoldan cennet gösterir.

Onur Bilge

YALNIZIM

Onlar, bunlar, Şunlar var
Sen yoksun
Yalnızım.

Onur Bilge

YALNIZLIK KAÇ YAŞINDA

Yalnızlık kaç yaşında, kaç kere sevildik biz
Arap saçına dönmüş hengâmenin içinde?
Kör kuyu açmazlara kaç kere itildik biz?
Unuttum, kaç ölünün yaşadık, bilincinde!

Onur Bilge

YALNIZLIKTA

Ben seni yalnızlıkta, kimsesizlikte buldum
Şiiri ve müziği bir sessizlikte buldum.
Hayatın ortasında aradım, aradım da
Mutluluğu ölümden, bedensizlikte buldum.

Onur Bilge

YANKI GELDi

Çirpınan o yorgun kanatlarına
Şessizce haykırış sanatlarına
İçinin canhıraş feryatlarına
Yücelerden yankı geldi, bir tanem.

Onur Bilge

YAR BENİ ISIT

Aşkın harflerini yar, beni ısıt!
Sevgisiz üşüdüm, dondum, buz kestim!
Yak koca dünyayı, yâr; beni ısıt!
Seni tanıyana kadar bikestim.

Onur Bilge

YARA YARa

Hani sular bir yol bulur, akar ya
Öylesine yayılmışsın, içime!
Kuruyunca uçurumlar çıkar ya
Yara yara kazınmışsın, içime!

Onur Bilge

YARALI YÜREK

Hep yaralı bir yürek
Ve ok çizdik, her yere
Sevinç çizmeye gerek
Duymadık, hiç bir kere.

Onur Bilge

YARATANIM

Öncemde bir Sen varsın
Sonramda tek Sen! ..
Arada, kendimi göremiyorum.

Onur Bilge

YARINLAR IŞIĞI

Yarınlar ışığı, sönme, ne olur! ..
Gelecek, seninle aydınlanacak.
Bir ışık arayan binlerce okur
Nurlu bilgilerle aydınlanacak.

Onur Bilge

YARIŞAMADIN

Şair yüreğimle yarışamadın
Yanıp şiir şiir sarışamadın.
Kırk gözlü pınardan çıvdın, fişkirdin
Bana duygu duygu, karışamadın.

Onur Bilge

YASAK BÖLGe

Çölgeler içinde, gölge gibisin
Öylesine silik ve esrarengiz...
Sıt alanı, yasak bölge gibisin
Gözlerinde yanar aşk, esrar ve giz.

Onur Bilge

YASAL EsARET

Yasal esaretin zifir rengini
Mayın tarlasına dönen sevgini
Ve ödünç ismini verdim, geriye!
Dilerim; bulursun, kendi dengini!

Onur Bilge

Yaş

Özgürsün, özgürce, gönlünce yaşa!
Hayatımda değil, özümde yaşa!
Aldanma, yılların sözünce yaşa...
Aldırma, duygusal gözümde yaşa!

Onur Bilge

YAŞAMAYA BAK

Beden, batık kayık; kader sel, ırmak...
Yaşlar damla damla; ıslanmış, toprak.
Lüzumsuz, ısrarla aşkı haykırmak.
Güneş sere serpe, çiçek, dal, yaprak...

Onur Bilge

YAŞAMI DONDURDUM

Yaşamı dondurdum, belki seneye
Devam edeceğim, sevgi dersine.
Belki dayanırdım, onca çeneye
Böyle gitmeseydi, her şey tersine.

Onur Bilge

YaZ

Bir ham ahlat idim, yenir mi ettin?
Eren: "Yaz! .." mı dedin, emir mi ettin?
Aşkı yazan eli demir mi ettin?
Yazdım, yazdım; içim dolu, bitmiyor!

Onur Bilge

YAZILMAZ ŐİRİM

Kahroldu sözcükler, yetersiz kaldı
Ezildi, büzüldü, anlatamadı!
Yazılmaz Şiirim, dil aciz kaldı
Kıvrıldı, büküldü, anlatamadı!

Onur Bilge

YEDİ GÖLLER

Eşsiz güzellikleriyle Bolu ormanları...
Kuytu bir köşesi gözlerin, Yedi Göller'in...
İçinde kaybolur, unuturum zamanları
Mavi, yeşil, sarıda yaşarken, derin derin...

Onur Bilge

YEDİ YIL MASALI

Unuttum sanıyorsun, ben de öyle sanmışım
Bitmeyecek sandığım bir nefrete kanmışım
Sevgin ağır gelmişti, özlemlerle yanmışım!
Anmışım, anmışım yâr, yedi yıl masalını!

Onur Bilge

YERİNDE SAYMAK

Yürüyüş, yerinde saymak değildir
Hedefi, geriye koymak değildir
Şona doğru zaman saymak değildir.
Ölüm ölmüş, sonsuz zaman var sana.

Onur Bilge

YIKILSIN KAINAT

Kederimi gören çiçek sararır
Tüm ışıklar söner, dünya kararır.
Yıkılsın kâinat, sevinç cennette!
Orada, Allah'ın Cemali vardır!

Onur Bilge

YILAN HİKAYESİ

Biter mi sanıyorsun, bu yılan hikâyesi?
Sustukça haykırıyor, gönlümün çılgın sesi!
Yedi başlı ejderha! .. Kes, kes, bitmiyor başlar!
Öldü, sandığım anda, hızlanıyor nefesi!

Onur Bilge

YILANLAR

Aşk okuduk, yazdık, sevgi doğurduk
Cefalar salladık, salıncaklarda!
Gayretler eledik, emek yoğurduk
Yılanlar uyuttuk biz, kucaklarda! ..

Onur Bilge

YILANSI YOLLAR

Ellerimi kesmiş, yılansı yollar
Saçın dalgalanır, parmaklarım yok!
Boşa yoruluyor, uzanan kollar
Felç etmiş ayrılık, ayaklarım yok!

Onur Bilge

YILDIZ YILDIZ MEÇ

Gece, saçlarında yıldız yıldız meç...
Yüzün ay, dupduru; sanma, vakit geç.
Yüz bin kere pişman olsan da canım
Duygular içinden yine aşkı seç!

Onur Bilge

YILLARIN KÜLÜ

Alnımda eriyor, çelik kaderim!
Takvimler dolusu, yılların külü...
Sensiz sürünmeye, hayat mı derim!
Geçmişim zaten yok, gelecek ölü...

Onur Bilge

YİNE ALLAH

İnsan vazgeçer mi hiç, sevdiğinden
Kazınsa da çıkmaz aşk, yüreğinden!
Kahretse de, lütfetse de fark etmez
Yine " Allah! .." derim, ateş içinden!

Onur Bilge

YİNE AYRILIK

Vedalaşma bitti, yola koyulduk
İşte, başlıyor bir garip yolculuk!
Belleğimde ateş parçası gözler...
Birazdan akacak yaş, oluk oluk...

Onur Bilge

YİNE HAYATIMIN ORTASINDASIN

Yıllardır ruhumda dolaşan hayal!
Et tırnak, iç içe sarışan hayal!
Özümün özüne karışan hayal!
Yine hayatımın ortasındasın! ..

Onur Bilge

YİNE SEVERSİN

Sevgi paylaşılmaz, çeker gidersin
"Sevgiden nasibim bu kadar..." dersin.
Aşk, zavallıların tutunduğu dal
O yürek senindir, yine seversin.

Onur Bilge

YOK ET KAINATI

Rabbim, istemiyorum, çiçekleri
Al yiyecekleri, içecekleri...
Al sevgilileri, bütün ekleri...
Yok et kâinatı, Sen kalana dek! ..

Onur Bilge

YoK OLMAK

Yok olmak ne güzel, yitmek ne güzel!
Uçmak, bir sonsuza gitmek ne güzel!
Üreyip, çoğalıp, artıp artıp da
Bir'likte azalıp, bitmek ne güzel!

Onur Bilge

Yok OLMUŞUM

Allah aşkı yaza yaza bitmiyor
Gece gündüz bu sarhoşluk yitmiyor
Düşüncem O olmuş, bir an gitmiyor
O yüce Varlık'ta yok olmuşum ben!

Onur Bilge

YoKLUK

Sen varsın sevilen, bir de seven ben...
Sana ulaşmama engel değil ten...
Çekiliveriyor aradan, beden
şadece bir Sen kalıveriyorsun!

Onur Bilge

YOKSUN

Ne kadar arasam beynimde yoksun
Tamamen yoksunum senden ben yoksun
Hayalin aklımın kanlı katili
Yaşıyor olsan da artık sen yoksun

Onur Bilge

YOL AYIRIMI

Gerçek, uzaklarda ortaya çıktı
Gelene geçene yollar açıldı.
Seçenek sayısı binlere çıktı
Yol ayırımıydı, tercih açıldı.

Onur Bilge

YOL BETİMLESİN

Uzaklar seninle, sen benimlesin...
Özlem, taş balığı kadar zehirli!
Sana hasretimi, yol betimlesin!
Kavuşmak imkânsız, ölüm tehirlirli...

Onur Bilge

YOLLAR AHİRETE ÇIKAR

Elbette hepimiz O'nun kuluyuz
Zamanla harcanan dünya puluyuz.
Dünyayı tapula, al sen, ne çıkar!
Mal mülk kalır, yollar ahrete çıkar.

Onur Bilge

YoRGUN

Uykulu kentlere yorgun taşıtlar
Salınarak akar, sabaha karşı.
Kalemler uyanık, uyur kâğıtlar
Şiir olup çıkar, sabaha karşı.

Onur Bilge

YORGUN ACI

Hayat damarlarım kesilmiş gibi...
Şu yorgun acıyı dindir, gel artık!
Ruhum, kılıçlarla deşilmiş gibi
Hasreti bir anda bitir, gel artık!

Onur Bilge

YÜREĞİM ANAR

Seni, ben unutsam, yüreğim anar
"Unuttum! .." desem de aldırma, bana.
Aklıma geldikçe, ciğerim yanar
Sitem silâhıyla saldırma bana!

Onur Bilge

YÜREĞİM UYUŞMUŞ

Delirecek kadar sevmek ne demek?
Sevgi düşü müydü, bilemiyorum.
Gerçek sevgi, emek üstüne emek...
Yüreğim uyuşmuş, sevemiyorum.

Onur Bilge

YÜREK ÇATIRTISI

Zaman, çılgın gibi sevme zamanı
Pas tutan kalplerle yaşamak, ölüm!
Aşkla ayıralım, sapla samanı
Yürek çatırtısı yaşamak, gülüm!

Onur Bilge

YÜREK PINARI

Kalbimin içinde göz göz sen varsın
Yürek pınarımda göz göz sen varsın!
Yalan, unuttuğum; bu günümde de
Geriye dönsem de, göz göz sen varsın!

Onur Bilge

YÜREK TAŞIM

Kürek kürek poru, kumu döktüm de
Yürek taşım, seni düşüremedim!
Delilere döndüm, beli büktüm de
Müzmin sancım, seni düşüremedim!

Onur Bilge

YÜREKSİL SESLER

Yüreksil seslerdir, tüm şiirlerim
Sana dize dize sevdamı derim.
Bilmiyorum nedir sendeki yerim
Beyin yangınımsın, hem de kronik! ..

Onur Bilge

YÜZÜN GÖLGELENSE

Yüzün gölgelense, bir şeyler kopar
Bir taraf, boydan boya göçer, üzülsen!
İçimde korkunç bir fırtına kopar! ..
Ne olur, her zaman umutla gülsen?

Onur Bilge

ZAMAN BU ZAMANDIR

Dün, yaşandı, bitti; bir daha gelmez!
Belki vakit tamam, yarın da gelmez! ..
Zaman, bu zamandır, şakaya gelmez!
Şimdi yapmalıyız, ne yapacaksak! ..

Onur Bilge

ZAMAN SARİYOR

Dünya, sona doğru zaman sarıyor
Yelkovan dönüyor, akrep dönüyor...
Yollar Sana doğru, Sana varıyor! ..
Yıldızlar sönüyor, güneş sönüyor...

Onur Bilge

ZAVALLILAR

Ömürler boyunca Hakk'ı ararız
Sevgiler ararız, aşkı ararız!
Allah'ı ararken, karanlıklarda
Çarpışıp, sarılan zavallıyız.

Onur Bilge

ZENGİN KAFİYE

Zengin kafiye mi istedin, benden?
Bizde milyarderler var, sıra sıra...
Tohum olsun, ekip topla bahçenden
Senden artanları gönder, Mısır'a!

Onur Bilge

ZİKİRLER

Rehberimiz Kur'an, işimiz kolay...
Dağıtır, ruhtaki bütün sisleri!
Her doğan yeni gün, yeni bir olay...
Zikirler temizler pis nefisleri!

Onur Bilge

ZOR Mu

Beş zaman çizgisi
Beşer dakika.

Onur Bilge

ZORLU YAĞMURDA

Hem sırlıklamız zorlu yağmurda
Hem yolcu, dizine kadar çamurda! ..
Daimi yangınlar var, yüreklerde
Gönüllü mahkûmuz, esiriz burda! ..

Onur Bilge

ZULMET PERDESİ

Rabbim, bu nasıl bir zulmet perdesi?
Girmiş, iki aydınlık arasına! ..
Ya uyutmuş, ya kör etmiş herkesi!
Bu ne gürültü! .. Hani Kur'an sesi?

Onur Bilge

ZZ 0001 - AŞKA AÇTIM GÖZLERİMİ BEN UYANDIM BİR AŞK DEMEKTİ BU DÜNYADA -

BEN UYANDIM BİR AŞK DEMEKTİ BU DÜNYADA

(Rondo)

"Ben uyandım bir aşk demektir bu dünyada
-Sesin, bir gülü bırakmak gibi birşeydi.
Karaydım, kağıt gibiydim yaşamalarda
Adım görerseniz her gün o denizlerdeydi
Bin yıl bir M sesiydim aşağı Mısır'da..."

İlhan BERK

AŞKA AÇTIM GÖZLERİMİ

Demek ki aşk varmış bu dünyada ve aşkla beraber başka hiçbir şey yokmuş. Her şey aşktan olmuş, aşkla değer kazanmış. Mutluluk da oymuş.

Ben gerçek aşkı seninle fark ettim. Sevginle hissettim. Karamsarlığın zifiri karanlığından aşka açtım gözlerimi... Gözlerim öyle bir kamaştı ki sana bakamadım! Ne kadar muhteşem göründün gözüme! Ne harika, gönlüme...

Sesin, işittiğim en güzel sestir. Öylesine ince, narin, kırılğan... Hani bir gül verilir ya bir sevgiliye... Hani bir zarafet vardır ya o sunuşta... İşte öylesine... İpek yumuşaklığında... Bir kadifeyi okşarcasına...

Karaydım, kapkaraydım karanlığımın en ıssız yerinde... Yalnızlığımın çıldırta girdabında... Kâğıt gibiydim, Kupkuru... Kesikti betim benzim. Öyle cansız, sapsarı...

Kâğıttan bir kayık gibiydim, uçsuz bucaksız hayat denizinde... M harfiyle mühürlenmiş dudaklarımla Mısır'a çıkan denizde... Bir yolunu bulup okyanuslara kavuşan Akdeniz'de... Çok şey söylemek isteyip de söyleyemeyen... Dertleri boğazında düğüm düğüm düğüm düğümlenen, beklentilerden ümidini çoktan kesmiş kâğıttan bir kayıktım. Ne bir aydım ne yıldız... Koca dünyada zavallı bir yalnız...

Kalabalıklara inat, onca kişi içinde yapayalnız bir kayıptım. Bir adım vardı orada... Dolaşan, ortada... Olması gerektiği için... Olması gerekti kadar, o da...

Dudaklarım sınımsız kapalıydı. Bir M sesiydi ağızımdan çıkmaya çalışan ve asla çıkamayan... Tekti... Sessizdi... Yanında bir ses yoktu. Bir sesli harf... Çıkamazdı. Çıkamadı. Oysa upuzun bir şikâyetname saklıydı arkasında... Manas Destanı sanki mübarek! Bilmem kaç yüz bin dize...

Sen yokken, siz buraya gelmeden, yani seni beklerken o mutsuz ve yalnız zamanımda, bin yıl sustum ben. M kesti söyleyeceklerimin yolunu. Sustum ve ağladım yalnızca... İşte öyle bekledim gelmeni! Belki bir yazdan bir yazaydı, çok değil ama bana on asırlık gibi geliyordu. O zaman, o kadar sıkıcıydı ki hayat! Uzadıkça uzuyor, geçmek nedir bilmiyordu zaman...

Bir M sesiydi suskunluğumun izahı, kısaca... Sanki bin yıl kalmışım, kalmış da beklemişim seni susarak, Mısırda... Yukarıda tek, Aşağı Mısır'da, paramparça olan Nil gibiydim. İki gözü bilmem kaç çeşme... Dört bir yanımdan akan gözyaşlarım, dünyanın en uzun nehriydi... Nil'di... En uzun süren, benim ağlamışımıdır yeryüzünde... Yanaklarım

sırılıklam... Yastığım tuluk...

Ben vurdum kendimi tüm sevgilere... Ne ettiysem kendim ettim, kendime. Gözlerimden belli değil mi sevgiye sevdalı, aşka âşık olduğum? Ağacı sevdim, böceği sevdim, kurdu kuşu, dağı taşı sevdim. Sevdim de sevdim tüm sevgisiz kalmışlığıma inat! Benim gönüm evren kadar... İçine her şey, içine herkes sığar, rahat rahat...

Yüreğimden koparak gelen, sanki Mısır'da... Aşağı Mısır'da iki ana kol halinde akan bir nehir oldu gözyaşlarım... İki gözüm iki çeşme... Sanki binlerce sene... Göz göz olan gönlümün sayısız gözlerinden kopup gelen yaşlar, gözyaşı kanallarının kaç kaçıyla birleşerek bilmem, ruhumun uçsuz bucaksız sahrasında iki kol halinde, sahrayı vaha yapıncaya kadar aktı da aktı...

Bin yılda bir açan kaktüstüm, o çölde, yapayalnız. Seni açtım nihayet, bitmek bilmez bekleyişin sonunda, korkunç yalnızlığımın ortasında... Seni... Sen ki sert dikenler arasından çıkan hızla büyüyen ipek tenli, körpe bir kaktüs çiçeğiydin. Taze, yumuşak ve nemli tenli...

Ben bir çöldüm o zamanlar. Gözyaşlarımın suladığım kumul nihayet yeşerdi. Sen geldin! Sen ki çöl ortasındaki o yemyeşil güzide vahaydın. Sen hayattın! Hayatın kaynağıydın. Gelişini gözyaşlarım hazırladı. Sabrım sağladı.

Aktım da aktım... Akmalardan usanmadan... Bıkıp usanmadan baktım, her yana... Ne bir yol, ne bir iz... Siz gelinceye kadar buralara... Ne zaman ki siz geldiniz... Buraya yerleştiniz, ailecek...

Ne zaman ki sen, apaydınlık ruhunla, o aydınlık simanla karşıma çıktın, Ay Sima... Ne zaman ki tanıştık... Hani bana hitap ettin ya, o seslerin en zarifi, en güzeli ve en ahenklisiyle... İşte o anda çevremde yeşeriverdi o cennet misali vaha...

Açıldı ufkum, dört bir taraftan... Açıldı da açıldı gönlüm... İçim sanki uçsuz bucaksız çöllerde gitgide genişleyen çiğdem çiçek bir ova... Sesini duyduğum anda geldi bağlara bahar... Ruhumda çiçekler açtı... Gönüm ki bahar bahçe... Dünya günlük güneşlik... Her şeyde bir anlam, hayat iki kişilik... Sen geldin miydi... Bana seslendin miydi bahçe kapısından... Alo dedin miydi, arada sırada... Eksik bir şey kalmazdı hayatımda... Her şey en mükemmel durumda...

Bütün bu mutluluk, bütün bu huzur, yeşeren aşk demektir, susuzluktan kuruyan, çatlayan topraklarımda... Sen demek aşk demektir, güneş demektir, karanlık dünyamda...

Yalnızlığın da apayrı bir tadı vardır. Zamanla kanıksar insan... Alışır yalnızlığına da... Zamanla bir hastane odasına bile alışan insanlar da vardır. Ölümden de kötü değildir ya... Sevimsiz şeylere de alışır insan, imkânsızlıktan...

Bir zamanlar yalnızlık da güzeldi, çöllerimde... Ağlamak da güzeldi ikilere ayrıla ayrıla... Aşağı Mısır'da... Çöl ortasında akmak akmak...

Seninle yepyeni bir hayat başladı. Bambaşka bir devir... Orta Çağ kapanmış da Yeni Çağ başlamış gibi... Ne kadar çok anlam kazandı yeryüzü de gökyüzü de... Yerler gökler güzelleşiverdi anında!

Yapayalnız olduğum, geceyle baş başa kaldığım zamanlarda... Ne çok seyretmişim gökyüzünü... Sanki sahipsizmiş gibi... Nizamsızmış gibi avuç avuç serpilivermiş yıldızları... Oysa ne güzel, ne mükemmel bir uyumla en güzel şekilde tanzim edilmişlerdi! Işıklısıyla ışiksizıyla... Seyrederdim, geceler boyu, içimde hep o yalnızlık, sevgisizlik, hep mi hep aynı acıtan sızıyla...

Gidecek kimsem yoktu ki! Gidecek yerim... Göklere giderdim gecelerce... Gündüzlerce bulutlara... Kapalıydım cümle umutlara...

Baktıkça büyür de büyürdü yıldızlar... Çıkardım kısır dünyamdan... Güneş sistemini geçer, Samanyolu'nda dolaşmaya başladım. O yıldız senin bu yıldız benim! Oradan da galaksilere... Bilmem ki nerelere nerelere... Büyür de büyürdü gökyüzü... Büyür de büyürdü, yavaş yavaş açılan zambaklar gibi... Onu ben büyütürdüm, düşüncelerimle... Hayallerimle... Öyle büyürdü, büyürdü ki bir anda! Zaten bir o vardı yanımda...

Bir gökyüzü vardı yalnız kaldığım gecelerde... Bir ben bir de Yaratan...

Şimdi bir gölge kadar değeri kalmadı yedi kat göklerin. O güzelim yıldızlı yaldızlı gecelerin... Sen geldin ya... Umurumda mı gökler, yerler! Umurumda mı koca dünya! .. Her şey, dünya, evren... Hepsi uzayan bir gölgeden ibaret ovalarımda... Sen vardın ya... Bana yeterdin! Evren gibiydin!

Vakit, Asr vakti... İkinci güneşi, kavuştu kavuşacak Toroslara... Gölgem uzadı da uzadı, Antalya Ovasında... Hayatımın azalan, azaldıkça değerlenen çağı... Göklere bakma zamanı... Yaratan'a yaklaşma, yaratılanlardan uzaklaşma zamanı ama ben bu ahir zamanıma yakın uyandım aşka... Yani sana... Senden önce de uyanmışım aşklara ama o aşklar böyle bir uyanmak, böyle bir yanmak değildi! Seninle uyanmak başka... Bambaşka... Merhaba yeni güne! Yeni bir hayata... Merhaba aşka!

Böyle bir merhaba, eşsiz bir aşk demekti şu ilgisizlikten kurumuş, sevgisizlikten çatlamış dünyada. Çatlakları aralayan inadına, her şeye rağmen boy veren acı yeşil yaprakların arasından narin boynunu uzatmış sarı saçlı bembeyaz bir papatyaydın sen! Ne kadar da güzelleşirdin, bir gülsen! Sen en güzel gülsün! Gül sen..

Ben yaşlandım artık. Eskiyen şiirlerimde geçecek bundan böyle adım. O şiirlerle anılacağım. Onlarda birer mahlas, birer imza olarak kalacağım.

Uyuyarak uyanarak yaşadım bu hayatı, fakat hep severek... Bu şekilde ikinci vaktine ulaştım nihayet. Siz bana o yazdıklarımı yazdıranlarsınız. Şiirlerimin kaynağı... Sizler benim aşklarımsınız.

Gün gelip de bu dünyadan geçtiğim zaman, beni anımsamaya çalışsanız, belki denizi gösterirsiniz. Çünkü artık bu deniz kenarında yaşıyor olmayacağım. Ne kadar büyük bir yalnızlık olacak sizinki! .. Ölünceye kadar benim defalarca derinliğine, kıyasıya yaşadığım gibi birer yalnızlık...

"Denizi severdi. Her gün denizdeydi. Denizle nefes alır verirdi. Sessiz bir gemiyle sessizce gitti buralardan." diyeceksiniz ardımdan, mutlaka. O zamanı hayal ediyorum da... Beni öyle anacaksınız. "Ne kadar geniş bir hayal dünyası vardı! " diyeceksiniz. Gözyaşları Nil'di, yalnızlığı çöllere... Onun şiirlerinde genişledikçe genişlerdi evren..."

Bütün bunlar, şimdi yazdığım bir şiirde... Bu şiirde, yalnız... Bir şiire evreni sığdırabilir

bir şair!

Aşk, güneş demektir benim için. Sarı, sapsarı... Parlak mı parlak... Aydınlatan dünyamı... Canıma can katan... Her aşk, güneş açması gibi açardı bende, kara bulutları aralayarak... Kırkıncı yağmurlarını dindirerek... Kalbim deli deli çarpmaya başladı... Öyle bir heyecan, nedense! Kanım çekilirdi damarlarımdan... Dizlerimde derman kalmazdı! Yığıldım yığılacağım, diz kapaklarımdan üstüne!

Açan bir çiçektir aşk bende... Çatlayan susuz toprakları yararak çıkan, sevgisizliğin kuraklığında inatla! Çıplak, arı duru duygulardır... Bakir, saf, temiz, çırılçıplak... Hercai gönüllü değildim ben. Aşklar, yıllarca hüküm sürerdi gönlümde. O kadar uzun, o kadar güzel, doyumsuz, ıssız... Harika bir şeydi! Tüm şiirlerime az ya da çok değdi. Kıyasıya sevdim! .. Doyasıya mutlu etti beni! Sevgime değdi!

Hâlâ elini çekmiş değil benden, aşk. Yine vurur sizlerden bana, sulu sepken... Camları tıkratır, kapımı çalar yavaşça... Bu yürek sevmeyi fena öğrenmiş! .. Aşkı, herkesinkinden çok daha fazla, yani hakkıyla bilmiş!

Ancak siz, yağmurlarla gelirsiniz. Yağmurlar getirirsiniz. Gözyaşları, üzüntü, sorun... Beni bitirirsiniz. Gelişiniz sevinç, gidişiniz keder... Aşkı ben mest eder, ayrılığınız keder üstüne keder... Heder eder! ..

Öyle bir gidişle gidirsiniz ki! Ne bir söz edersiniz, ne "Elveda!" dersiniz! Bir hisimle çekip gidersiniz, fark edemem, göremem, anlayamam bile... Rüzgârınız kalır geride, şiddetle hissettiğim... Beni alıp yerimden, önüne katıp götüren... Yerden yere çalan, yardan yara atan, savuran...

Öyle bir gidişle giderdiniz ki! .. Yerinizde yeller eser! Kim derdi ki bir zamanlar vardınız, bendeydiniz! Hani şimdi neredesiniz?

O benimle beraber olduğunuz, yanımda durduğunuz zamanlar, benim gençlik zamanımdı. Öğle vaktim... Öğleye yakın ya da biraz geçkin... Şimdi bende vakit epey geç...

Bütün bunlar, şimdi bu yazdığım şiirde... Bu şiirde, yalnız... Bir şiire her şeyini yazabilir, tüm yaşantısını sığdırabilir bir şair! Şiir, şikâyetnamedir!

Seninle ben, Mısır'la Nil gibiydik. Şimdi ayrıldık. Mısır gibi ikiye bölündük. Sen Kleopatra gibi kuzeyde hüküm sürerken, ben dört tarafından yaş döken aşağı havza olarak kaldım, yalnız ve çaresiz...

Gidişle ömrüm bölündü. Zinde çağım geride kaldı, yaşlılık elimde... İnsan, yaşlandığına karar verdiğinde yaşlanırmış. Ona çoktan karar verdim.

Bugün bu öğle vaktini sana ayırdım ve bu şiiri yazdım. Ben seni çok sevdim. Sen benim haritamdın. Bana yol gösteren pusulamdın. Beraberliğimizle kurulan ülkeye hayat veren nehirlerdin. Geçtiğin yerlere kurardım çadırlarımı. Sen benim haritamdın. Şehirlerimi sana bakarak yapardım.

Sen benim gündüzlerimin masmavi, ikindilerimin solgun, gecelerimin koyu laciverde dönen ılık deniziydin. Güneş dağlara vardığında, sular karardığında, koyularının karanlıklarına demirler, bu koca ruhumu, aklıma fikrimi sana bırakır, huzur içinde iki

kişilik yalnızlığımın ıssız ve sessiz mutluluk diyarına giderdim.

Seninle gezer tozar, seninle konuşurdum, gün boyu. İçimi sana dökerdim. Sana anlatırdım, anlatılmaz dertlerimi... Kederlerimi tasamı sana demirlerdim de dönerdim dünyama. Kendimsi mutluluğuma... ıssız ve sakin huzur ülkesine...

Sen benim Kleopatra'mdın. O kadar önemliydin ki benim için, nasıl anlatsam! Gökler kadardın! Evren kadardın! Sonsuzluk kadar...

Ben Mısır'dım. Kurak, çorak bir çöl... Sense benim kraliçem! Nil'im... Mısır'a hayat verdim... Gökyüzü gibi üstümdü... Bulutlar alan, yağmurlar salan ve hep yukarıda, en güzel yerde kalan... Güneşiyle toprağa can katan... Yıldızlarıyla ayıyla gecelerimi aydınlatan, süsleyen... Mısır için Kleopatra ne idiyse sen de benim için oydun işte! O kadar susuzdum, anla! O kadar açtım! Her şekilde muhtaçtım sana! Sense o kadın kadar, gökyüzü ve işlevi kadar önemliydin, benim için. Bir ilaheydin.

Sen benim uzaklara giden sevgilim... Gidip de aramıza surlar çeken yârim... Uzaklar güzeli... Tuzaklar güzeli... Aklar güzeli... İşgal edilen krallığım...

"Ne kadınlar sevdim! Zaten yoktular..."

Sizden sadece birlikte yaşanan günlere, gecelere ait hatıralar kaldı elimde... Otantik bir çerçeve, maziye bakan... Geçmişe açılan küçük, garip bir pencere... Hiç kapatmadım ben o pencereyi. Hep aralayıp perdesini, o günlere baktım durdum... En çok seninle birlikteyken yaşadığım hatıralara... Çünkü herkes uyurken ben hep seni düşünürüm. Onlar dururken ben yürürüm. Yollarımın sonunda hep sen olursun. Bütün yollar Roma'ya değil, sana çıkar. Düşüncelerim seni bulur, eninde sonunda... Baştan sona sen olurum!

Artık ayrıldık. Sen gittin. Yoksun artık ve bundan sonra hiç olmayacaksın. Mutlu günler daha o zaman bitti. Önüm yaşlılık... Önüm yalnızlık... Bu böyle gider artık.

Bu dünyada hiçbir şeye var olmadığım kadar sana vardım! Bir seninle baş başlığa... Seninle tenhalaşmaya vardım.

"Ne kadınlar sevdim! Zaten yoktular..."

Geldiniz, geldiğiniz gibi gittiniz... Seninle ne kadar mutluydum! O zamanlar öğleydi. Öğle üzeri... Şimdi asr vakti... Onlar o zaman gittiler. Sen de gittin. Bana, yaşlılık kaldı.

Şimdi ne yelkenler açanlar vardır aşklara, mutluluklara... Pupa yelken... Yıllardır bir düzen tutturamadım. Bundan sonra da olmaz zaten. Benim sonum belli... Yalnızlık var bana bundan böyle... Bir de ihtiyarlık... Daha ne?

Sen benim diğer yanımdın. Biz bir ülke kurmuştuk birlikte... O bölündü böylece...

Uzun ince yolun sonuna yaklaşmışım.

Arkamda aşklarım ve sen...

Önümde yalnızlık...

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLARI - 0001

Onur Bilge

ZZ 0002 - KALAKALDIM - BİTİK TAKVİM

KALAKALDIM

"Zamansız ayrılıklarda kaldım ben.
Duvardaki yapraksız takvimlerde,
Akrebe düşman yelkovanlarda asılı..."

İbrahim KAVAS

BİTİK TAKVİM

Yarım kalan bir aşkla yarımlanan biriyim ben. Bir aşk mağduruyum. Onun için suskunum, yorgun ve durgun...

Zamana takılıp uçuşan takvim yapraklarıyla tutuşan yıllarımın ardından karalar bağlarım. Kâğıtlar karalar, ağıtlar yakar ağlarım.

Akrep olup sokan, ruhumu yalnızlığın dibine atan, yel/kovanın inadına ağırdan alan, yeline karşı duran, hiçbir şey olmuyormuş gibi sakın sakın sırttan o hain akrebe kin bağlarım.

Zaman... O ne mihvaldir o! .. Laf anlamaz, söz dinlemez! İnsanın ömrünü tüketir! ..

Zaman zaman, vakitsiz kopan bağlarıma ağlarım yana yakıla... Sıkıla bunala sürüklemeye çalışırım hayatı... Hayat, kullanılmadığı için dura dura bayatladığı halde ne kadar silkelesem de bir türlü düşmez yakamdan! İşte bu minvalde yaşarım, yaşamaktan sayılırsa, yaşanmamışlığı. Yaşanamamışlığı...

Tutsam yelkovanı yakasından, çekip yere çalsam! Sonra geldiği yere doğru süratle sürüklemeye başlasam, yaka paça... Zamanı başa sarsam!

Koşsam, yerinde yeller esen takvim yapraklarının peşinden! Toplayıp toplayıp koynuma doldursam! Tarih sırasına göre şöyle bir bir sıralasam! Sonra bulsam duvarlarda tükenen, atıldıkları yerlerde can çekişen o resim baskılı kartonları, o bitik takvimleri boş kalan çivilerine geçirsem! Kapansa zamanın kanayan yaraları! Duvarların yamalık gibi görünen açık renkli yerleri, yanaklarına ten rengi yara bantları yapıştırılmış ya da fondötenle kapatılmış gibi fark edilmez olsa... Silinse yüreğimdeki çentikler birer birer... Ruhumdaki yara izleri silinse... Yapıştırırsam sondan başa doğru her yaprağı yerine birer birer... Günleri birer birer eski yerlerine yerleştirsem! Böylece yenilesem, yenilenemez günleri... Böylece yensem, yenilemez bir dev olan zamanı... Gençleştirsem teker teker yaşlanarak geçip giden yılları! Her yılı gün gün geriye götürsem! Yılsonlarını yılbaşlarına, yaşlananları ilk gençlik yaşlarına... O en güzel, en mutlu çağlarına... En önde de ben yürüsem!

Yürüsem, ayrıldığımız güne başımı çevirip bakmadan! Koşsam seni ilk gördüğüm güne, nefes nefese! O ana gelince dursam! Dursa saniyeler, saliseler... Dursa zaman ve mekân, olduğu gibi öylece! Bir daha hareket etmese güneş! Çakılıp kalsa gökyüzüne... Olmaşa bundan böyle gündüz ve gece... Hayran hayran baksam, bakakalsam hasret kaldığım yüzüne... Bakmalara doyum olmaz, dayanılmaz gözlerine...

Dursa zaman! Yedi uyurlar için durduğu gibi dursa! Saatler hep o anı, aynı anı vurup

dursa! Varlığın varlığıma hayran ve ram... Gözlerin gözlerimde kalakalsa, öylece mesut ve meftun... Üç yüz beş yahut üç yüz dokuz yıl, şöyle en azından... Baygın düşsem o tükenmez anın hazından!

Mağaramızda uyandıığımızda, kimse anımsamıyor olsa da bizi, seni alamasalar bir daha elimden, asla! Paralar pullar çoktan tedavülden kalkmış olsa! Ne mal ne mülk, ne ev bark... Zıpzırlak kalmış olsak ta... Varlığın varlığımla varlıklı, huzurlu ve sarhoş... Varlığım varlığınla varlıklı, mutlu ve gani... Hani o muhteşem ana geri dönebilsek yani!

O ana geri dönebilsek... İlk göz göze geldiğimiz ana... Salise salise yaşasak, tekrar sindire sindire... Yaşanmamış yılların acısını dindire dindire... Bütün güzellikleri üstümüze indire indire... Farkına vara vara yaşamın her anının... Beraberliğin tadını duya duya... Yudum yudum yudumlaya yudumlaya...

Sahi, nasıl ayrı kaldım ben senden birkaç saatliğine bile! Nasıl gidebildim evime! Nasıl uyudum! ..

Yüzünü bir daha hiç ama hiç göremeyeceğimi, bu denli hasret çekeceğimi bilseydim, değil uyumak, bir anlığına bile yummadan, gözlerimi kırpmadan seni seyredirdim. Seni hücre hücre hücrelerime ilerdim. Cildini cildime dikerdim, sökölmemecesine... Gözlerini gözlerime... Gözlerini gözbebeklerime işlerdim nakış nakış... Bakış bakış, beynimin her merkezine... Her merkezine...

Hani zamansız çatlar ya yumurta... Zamansız çatlar ya tohum toprakta... Açılmadan kurur ya tomurcuklar dallarda... İşte aynı öyleyim o günden beri... Onlar gibiyim. Hatta daha da beter! Bin beterim! ..

Görünüşte, herkes gibi biriyim. Diriyim, işimde gücümde, koşuşup durmakta, gidip gelmekte, biteviye didinmekteyim ve mütemadiyen bir şeyler edinmekteyim ama hiçbir ciğerimden sökölüp alınan yüreğim değı! Hiçbiri canımın en derinden koparılan yitiğim değil!

Güya diriyim. Herkes gibi biriyim ama ta o zamandan beri ölü biriyim. Yılgınım, bitkinim. Beni kimse vardan saymasın! Çünkü yapraksız kalmış takvimler gibi bitiğim!

Yapraksız kalmış takvimler gibi değersiz görölüp atılmışım. Lüzumsuzların arasına katılmışım. Artık ben bir atılmışım! Boş kalan çivime hemen geçirilmiş başka biri... Tertemiz yerime yerleştirilmiş, eni konu... Varlığı, varlığımla eşleştirilmiş. Boşuna sevinmekte, gülümsemekte... Onun da yolunacak saçı başı... Kaşı gözü kalmayacak yakında... Her gelen bir parça koparacak ondan da... Yine bir yılsonunda onunda dolacak miadı ve değışecek benim gibi yeriyle adı... Yerim, ancak bir süreliğine ona yaradı!

Ben atıklar arasında... Elinde kalemi kâğıdı... Dilinde yâr adı... Yaşanmamış yılların ağıtı...

Yaşanmamış bir aşkın mağduruyum ben. Yaşanamamış ve yaşanamayacak yıllara mahkûmum. Umudun zerresi kalmamış bende. İnanmıyorum yaldızlı yıldızlı yalanlara... Geleceğin iyiliklerle, güzelliklerle geleceğine... Gelecekte geleceğı söylenenlere... Serap görmek istemiyorum artık Mecnun gibi çöllerde... Gurbet ellerde kalakalmak istemiyorum. İstemiyorum seni yüreğime gömmeyi... Yüreğine gömölme istemiyorum.

Sen benim yarım kalan şarkım, yazılmamış şiirimdin. Her şiirimde imdin. Ben o yarım kalan şarkıda kaldım, askıda kaldım, kalakaldım... Sense şiirlerimde... Bütün

şiiirlerimde... Beze beze bezelelendin, dize dize dizilelendin. Hecelendin kafiyelendin...
Sen gece gece gelendin. Saçının ucundan, tırnağının ucuna kadar şiiirdin.

O zamandan beri... O zamandan beri takvimlerden yapraklar koparıldı birer birer, her
birinin yerine bir şiiir geldi. Şiiirler, baştan sona sendiler. Daha çok gece yarılardan
sonra geldiler. Karakışlarıma, bir süreliğine baharlar getirdiler. Karardıkça kararan
gecelerime birazcık ışık... O/Nur/la bir nebze de olsa ferahlık, kısacık ve geçici
mutluluklar verdiler.

Çoğu zaman nisan yağmurları getirdiler beraberlerinde... Kırkikindi yağmurları, dinmek
bilmeyen... Yanaklarımdan aşağıya yolladım boyuna onları... Beynimi, hayalini görmeye
zorladım, hiçbir zaman olmadı, olamadı!

Biliyordum, bir varlığın vardı. Yürüyüşün, duruşun aklımdaydı. Fakat yüzün... Fakat
gözlerin bilmem ki nasıldı? Ara ara şimşek çakarcasına bir anlık, belirir gibi oluyordun,
anında kayboluyordun. Yanamayan kibrit gibi kararıyordun. Bir bilsen, nasıl bir
mücadeleydi! Nasıl aranıyordun! .. Beni ne kadar çok yordun!

Sen hiç bilmiyordun. Hiçbir şey bilmiyordun.

Açılmadan solan güllere yazdım adını... Şiiirlerime damlayan gözyaşlarımdan yanına
yazdım ki o sayfalar da sana hasret kalan, ölsem de kapanamayacak olan naçar
gözlerim hiç kurumak nedir bilmedi.

Kulağıma değen her şarkıyla geldin ve bir şeyler dedin bana. Ben de onlarla sana bir
şeyler söyledim. Söylenmemiş sözler değildi hiçbiri nihayetinde ama zaman zaman
derdime derman, hislerime tercüman oldular.

Ne kadar yorgun, yılgın, bitmiş tükenmiş olsam da daima gönlümün tellerindesin. Ben
sana susuz, uykusuz... Ben hayaline bile aç, muhtaç, biilaç... Sen, ellerin ellerindesin.

Bırak da aşkı... Bırak da hasretimi şiiirlerim desin! Şarkılar, türküler desin...

Ben... Biliyorsun işte! Bitik bir takvimim, güzelim!

Sen benim şiiirim, güfitem... Şarkım, türküm, ağıtım, gazelim...

Hâsılı her şeyimsin!

Her şeyimsin!

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0002

Onur Bilge

ZZ 0003 - BİR KAYIĞA BİNERLER GECELERİ - YILKI ATI

BİR KAYIĞA BİNERLER GECELERİ

"Tadını, yağmura duygulanmanın
Paylaşır kuşlarla biri gizlice
Gülmesini tutamamış bir sincap
Sallanır utanç bahçesinde..."

Gülten Akın

(Bu şiir, diğer şiirleri gibi değil. Akıcı ve şiir gibi şiir değil. Fakat severim Gülten AKIN'ı. FEMİNA bir şaheser! Bu şiirinde de üslup çok bozuk, şekil berbat ama yine de içeriğinde dişe dokunur bir şeyler var.

Allah affetsin onu. Çektiklerine saysın İnşallah! Cennetiyle Cemaliyle şereflendirsin!
ÂMİN! ..)

YILKI ATI

Bir yılbaşı sabahı... Sessizce bakıyorum pencereden dışarıya... Sessizce akıyorum.
Bugün bir başka duygulandırdı beni yalnızlığım. O buruk tadını gizlice pervaza konan
yalnız kuşlarla paylaşıyorum yalnız.

Acı acı gülümsemekten kendimi alamıyorum. Halime gülen o sorumsuz, o avare sincap,
yaşadığı hayattan utanması gerekirken, daldan dala atmakta, o bucakta bu kucakta
sallanıp durmakta...

Yalnızım... Yıldızlar kadar yalnız... Yalnız atların suya hasret kaldıkları gibi susuyorum
ona! Taşdıkları yükün ağırlığından yokuşta yıkılan atlar gibiyim, hasretten... Hasret
yükünden mecalim kalmamış. Dermanı kesilmiş bükülen dizlerimin, düz yolda
yıkılıyorum. O kendi davasında, kendi havasında... Ben, iniltimi bir kendim
işitmekteyim. Bir ben miyim yalnızlığa yenik düşen! Herkes aynı dertten muzdarip,
aslında... Ben, sen, o... Biz, siz, onlar... Kalabalıklar içinde bile...

Kimsesizliğin dibine vurunca, kendi kendime konuşmaktan iyice bunalınca uzakta da
olsa bir akrabaya, bir arkadaşına, bir dosta gitmek isterim. O kadar yola katlanırım.
Çoğunun çok uzaktadır evleri. Uzun yalnızlıkların ucunda onlara ulaşırım. Onlarla
konuşmak, dertleşmek, kaynaşmak, yaramı sarmak isterim ama olmaz. Eskisinden bin
beter geri dönerim, fakirhaneme. El elin ölüsüne ağıt yakmaz. El elin derdiyle
dertlenmez. Acısına ağlamaz. El elin eşeğini türkü söyleye söyleye arar. Ne kadar itici
bir hal alırlar! Gittiğime gideceğime pişman olurum. Yüreğime oturur dedikleri. Halleri
ruhuma sıkıntı verir. İçime atarım, içime kapanırım ve dost defterinden silerim onları.
Sanki dostlarım sandığım bu kişileri kaybetmek için ziyaret etmişim!

Ona giderim, dağlar ovalar aşarak. Ona koşarcasına... Ona heyecan içinde... "Seni ne
kadar özledim, bilemezsin! .." demek için... Sarılmak, bağrıma basmak, dinmek bilmez
hasretimi bir süreliğine olsun dindirebilmek için... Uzadıkça uzar yollar... Kıvrıldıkça
kıvrılır, bükülür de bükülür... İçim pır pır... Yüreğim kanat kanat... Kalbim, ciğerlerimin
arasından sökülür!

Soğuk bir karşılama... Duygusuz bir bakış... Sevgisiz bir yaklaşım... Gittiğime gideceğime
bin kere bin pişman dönerim geriye... Geriye... Yalnızlığım... İssizliğim...

Yalnız atların suya özlemlerinden düz yollarda yıkıldıkları gibi yıkılırım! Yıkılırım sevgisizlikten, ilgisizlikten... Yüreğime yüklenen hasret yükünden... Yamaca sarmadan daha... Yokuşa vurmaktan... Islak tuz yüklü fakara eşiği gibi, düz yolda... Düz yolda, sevgisizlikten... Kimsesizlikten... Onsuzluktan... Onma bilmez yaralarım sızlar. Biz, hepimiz yalnızlar değil miyiz, aslında? Bir ben miyim yalnızlığa yenilen, bu hale gelen? Ya siz? Ya sizler? Sizler de kimsesizler değil misiniz?

Sanki bir kayığa binerim geceleri... Seccademin üstüne diz çöküp oturduğumda. Ağır ağır çekerek kürekleri, o sığılıkta yol almaya başlarım, tek başıma... Namaz kılarım, her gece... Sessizce zikrederim hece hece... Dualarla dağıtmaya çalışırım korkularımı. İçtenlikle olmasa, olamasa da dileklerimi sunarım birer birer Allah'ıma...

Seccadem bir kayık olur, gecenin denizinde... Yavaş yavaş kürek çekerim karanlığında gökyüzünün... Yıldız yıldız gezerim. Niyazlar ederim, iki gözüm iki çeşme... İçimde yalnızlığın buruk sızısı, içimde ölümün korkusu... Samimice olmasa da çaresizce, onları yakarışlarımla aşmaya çalışırım. "Tanrım! Ne olur Tanrım! .." diye diye...

Yalnız atlar gibiyim, suya hasret! Yalnız atlar gibi, kendi haline bırakılmış. Kirlere salınmış, dağlara sürülürmüş... Yalnızlıkların dibine düşmüşüm! Özlemlerin ta içine...

Yapayalnız... Kimsesiz... Aşka aç sevgiye muhtaç... Kullanılıp tüketilen bir yıldı atı... Kimsesizliğe terk edilen... Yalnızlığa, ıssızlığa sürülen... Daha dağların yamaçlarına varmadan kesilir dermanım!

Bir ben miyim aşka aç, sevgiye muhtaç kalan? Bir ben miyim bir başına bırakılan, kaderine terk edilen, yalnızlığına yenilen?

Hepimiz birer yalnız değil miyiz bizler? Ya yıldı ya da yıldı adayı...

Ben, sen, o... Biz siz onlar...

Şimdi değilse de sonra ama...

Bir gün mutlaka...

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTI LARI - 0003

Onur Bilge

ZZ 0004 - ALDI BELİĞ - İĞDE DİKENİ

ALDI BELİĞ

"başa çıkması çetin, bağlı olanın
gücü de yetmez ki çözülp ayrılmaya
sen, düşünü kurduğum sıcak buluşma!
bir de düşte kalmayan, yürek inciten
soğukluk verici fikir olmasa! "

...

Ebubekir EROĞLU

İĞDE DİKENİ

(Şiir müzevidir. Yani dedikoducu, laf getirip götürən, gammaz... Neler neler der okura!
Neler neler... Şairin en gizli sırlarını der. Utanmazlığını ve arını der... Dününü bugününü
ve yarınını der. Yârin kaşını gözünü, dudağını der. Kendisine bile itiraf edemediklerini,
fısıl fısıl elaleme der.)

Evli bir adamı anlatır, bir solukta... Olanca açıklığıyla, çıplaklığıyla... O adamcağızdır ki
ev bark sahibidir. Başa çıkması oldukça zordur, aile bağlarıyla. Düşünür taşınır ama
nafile... Gücü yetmez eşinden ayrılmaya, yavrularını dağıtmaya... Boşanması imkânsızdır
bir macera ya da bir aşk uğruna... Oysa içi kıpır kıpırdır... Hep onu özlemekte, sıcacık
buluşmalar düşlemektedir. Fakat gerçekler, zindan duvarları gibi sopsoğuk ve katı
gerçekler asla geçit vermemekte, ruhunu kıvrandırdıkça kıvrandırmakta, onu çaresiz
bırakıp bunalıma sokmaktadır.

Sevgili bir şeyler bekler geleceğin beraber, mutlu mesut günlerine dair ama hiçbir şeyin
değiştirdiği de değişeceği de yoktur. Yavaşça uzaklaşmaktan başka çaresi kalmadığını
anlamış, gürültülü patırtılı ya da sükûnetle çekip gitmek zorunda kalmıştır.

Bir de ne yaparsan yap, ne dersin de aldırış etmeyen, nefes almaya fırsat vermeyen,
karaçalı gibi arada kalmaya ve hayatı karartmaya kararlı biri vardır ki döv öldür gitmez!
Yüreğindeki kara sevda da öyle... Ayrık otu gibi yayılmıştır bir kere! Bir türlü yakını
kurtaramazsın ikisinden de! Biri, çocukların anası, arıbeyi, evin orta direğidir, diğeri
kalbindeki iğde dikenini... Ne aşktan ne kök salan bu asırlık çınardan ne de umursamadan
arkasını dönüp giden sevgiliden uzak durmanın imkânı vardır.

Onlarla da olmaz, onlarsız da... Evlilikten, aşktan, geçim derdinden, makamdan
mevkiden, her türlü beklentiden vazgeçip bir köşeye çekilmek, dazıra dazır yaşanan
hayattan elini eteğini çekmek, hısım akrabadan, eşten dosttan sebepsiz uzaklaşmak da
olmayacağına göre... Hele etraf cadı kazanı gibi yalan dolan, dedikodu kaynakken...
Haydi tak sevgiliyi koluna da çık dışarıya bakalım! Etraf düşman doluyken... Onların
kıskanç yaklaşımlarına rağmen...

Ah o gözler! .. Canı kendisine çeken, her bakışta bir can alan gözler! .. Ne diyebilir o
gözlere biçare! Nasıl özür dileyebilir onlardan! Nasıl diyebilir ki: "İşte böyle böyle... Ben
seni şöyle seviyorum ama oğlum kızım, yerim yurdum, yuvam, işim, kariyerim... Falan
filan..." Nasıl dile getirebilir içinde bulunduğu cenderenin azabını! Bir yüzüklük çemberin
boynuna oturduğunu... Bir imzalık müebbede mahkûmiyetini... Nasıl bir özrü olabilir,
beklenenlerden hiçbirini veremeyişinin!

Arka arkaya özürler sıralasa, mazeretler beyan etse... Bilir ki ne yaparsa yapsın yalnız tek öpücüğü bile hak etmemekte, edememekte...

Sevgili yakında, yanı başında da olsa o kadar uzaklardadır ki artık! Değil ona sarılmak, öpmek, yaklaşmak bile hayaldir. El ele tutuşmak ve gözlerden uzak yerlerde dolaşmak ne mümkün! Kaldı ki birlikte uzletin başköşesine kurulmak!

Ne güzel, ne kadar özgürce gezmektedir etrafta sevgililer! Âşıklar sarmaş dolaş dolaşmakta... Tenhalaşmak, onlara göre... Tenhalara teklifsizce çekilmek...

Uzaktır yârin illeri artık... Elleri yakında olsa da uzakta... Tüm yolları kapanmıştır. Soğukluk girmiştir bir kere araya... Belki henüz bahardır ya da halen yaz... Her taraf bembeyaz... Gönül buz kesmiştir, umut karakış... Kar adam boyudur, adam çaresiz... Hiçbir yol kalmamıştır ulaşmaya. Uzlaşmaya... Aşka... Vuslata...

(İşte kulağıma fısıldananlar... Şiirin dedikleri... Demedikleriyse... Demek ki bütün bunları ben uydurdum.)

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0004

Onur Bilge

ZZ 0005 - YOLCU - ŞAİR YOLCU

YOLCU

"Bugün son sinek de soğuktan öldü
Son gül soldu, son yaprak döküldü
Ay bulutların içine gömüldü
Son ahbap da diyar-ı ahirete göçtü..."

Cemil Meriç

ŞİİR DEĞİL

Bu şiir değil. Dizeler halinde yazılmış düzyazı... Dört dize alt alta uyak yapılmaz. Yapılırsa böyle yeknesak olur. Anlama bakalım, neler fısıldıyor...

Son sineğin öldüğünden kim ne kadar emin olabilir? Odadaki ise, o öldürmüştür. Bir başkasının içeriye girmeyeceği ya da bir yerlere saklanmadığı ne malum! Yer belirtilmemiş. Son gül için de durum aynı. Son ahbabın göçtüğü de inandırıcı değil ya neyse... Bir insanın hatta bir dostun ölümü bunlarla beraber zikredilerek nasıl sıradanlaştırılabilir!

İlk üçünün yok oluş nedeni havanın iyice soğumasına bağlıysa ve asıl maksat, karın kışın iyiden iyiye bastırmış olduğunu anlatmaksa, dostun ölümünün mevsim değişikliğiyle ne alakası var. Eceli gelmiştir mübareğin.

Burada anlatılmak istenen birer birer yok oluşsa, şair kendisini de sıraya koymuş demektir. Heyhuladan kasıt zâtîâlileriyse, ziyadesiyle abartmışlar. Odacık ve heyhula cüssesi... Biraz zor sığar oraya o! Bir kova su ve damlacık olayı... Bunların oranı da inadına çok fazla... Burada bir tezat var.

Bir kova suyun ne olduğu tartışılır, anlamı malum olsa da o zamanki şartlarda... Bir damlacıkla, yaratılışa değiniliyorsa mesele yok.

Bağrına taş veya köz basmak var, bağrını köze basmak yok, bildiğim kadarıyla. Eğer közlenmesi gerekiyorsa neden küçük bir közle köz lensin ki? Eli değmişken mangala falan... Yakışır!

ŞAİR YOLCU

Mevsim kış... Zaman son/bahar da değil artık... Ne yazık ki açık açık kış... Sinekler bile dayanamadı, kara kışa, buydurucu soğuğa... Donmamak için evlere dalan, odalara doluşanlar da sonunda yok oldular birer birer... Tek bir sinek kalmıştı şuralarda, aptal aptal dolaşan, sersemlemiş vaziyette... Sonunda onun da gücü tükendi. Ayaklarını tepeye dikiverdi, kendisine bahşedilen sürenin nihayetinde.

Sonbahara kadar dayanan son güller de soldu. Güzellikleri gazel oldu, döküldü. Söküldü kuruyan otlar, sınımsız tutundukları yerlerden. Yapraklar ağaçlardan birer birer... Sararan son yaprak da yerinden yok oldu. Dalda kalan son yaprak gibidir ya alınan sayılı nefeslerin sonuncusu... Onun da görüldü görünecek sonu... Bulundu bulunacak ucu...

Güneş çoktan eteklerini sürüye sürüye çekilip gitti. Ay da karardıkça kararan kötümser bakışlı bulutların arkasına saklandı. Eşler dostlar teker teker veda edip gittiler, aynı şekilde.

Bir ben kaldım burada... Bir hayal, bir heyula... Ben de ölümü bekliyorum, bu küçücük, ılık ve loş odacığımda... Bir damla suymuşum gibi küçük bir kapta... Buharlaşıp uçmayı bekleyen... Kurumayı bekleyen bir damlacık...

Dağlar aşarım, yollar kat ederim. İnerim çıkarım da şu yalan dünyada... Dünyanın sonunda, bir mezardan ibaret olurum... Bir mezar ki bir düzlükte... Ne dağ başında ne de tepede... İlerde... Fakat çok ilerde değil artık şimdilerde... Ancak bilmiyorum... Kimse bilmiyor ama o ezelde kararlaştırılmış yerde... Kim bilir ki nerde?

"Halin nedir?" diye soran yok, bu garibe. Hal hatır soracak pek kimsem de kalmadı zaten. O bir vakit dost gibi yanıma sokulanlar da yok oldular... Arkadaş, taallukat, evlat... Fakat bunun hesabı sorulacak mutlaka zamanlardan bir zaman... Zamanın şekil değiştirerek hüküm sürdüğü yerde... O yer ki bin bir ayak bir ayaküstüne...

Bugün, günlerden sabır... Çekilesi olmayan uzun bir çilenin sabrı... Çoktan geçip gitti, çağın sonbaharı... Zaman, zamanın ahir zamanı... Azalanı... Kalanı... En acı olanı... Bir selama, bir çift güzel sözle gönül almaya muhtaç olunan bir zaman... Zaman, acı zamanı... Zaman yürekte sancı... Sayılı sürenin sonuna en yakın olanı... Bağra köz basma zamanı...

Bu, şairin gevelediği, yani asıl anlatmaya çalıştığıydı. Şimdi bir de farklı bir çağrışımına bakalım! Sıradanı, keyfimize göre sıra dışı yapalım!

BİR KIŞ GECESİNİNİN SON SİGARASI

On yedi yaşından beri sigara içen, hastalığı nedeniyle bırakmak zorunda kaldığı için istemeye istemeye ayrıldığı dostuna, ikinci hanımının sigara kullanmakta oluşu nedeniyle hasretine daha fazla dayanamayarak tekrar kavuşan şair, o kış kıyamette, ay karanlık, gece yarısı, kıyıp da yakamadığı, hiç kalmayacağı, sabaha kadar başka bulamayacağı düşüncesiyle acaba kutuda kalan tek sigarasından nasıl ayrılacağından, o ayrılıkla sonunun nasıl olacağından mı söz etmeye çalıştı bu şiirinde?

Sigara gerçekten tam bir heyula... Tiryakisi için hem korkunç hem büyük ihtiyaç... Hem de öldürücü! .. Yakılışı ve içimi, ölümü, yok oluşları çağrıştırıyor. Sinek gibi gül gibi ay gibi... Her şey bir yerde bitiyor, yok olup gidiyor.

Küçük bir odacık, sigara kutusu olabilir. O zamanlar kartondu. İkisinin de aslı bitki... Kovadaki su ve damla misali... Onca insan arasında bir insan, değil kovada damlacık, denizde damla... O kadar önemsizleşiveriyor işte o mantıkla çoklukta... Küçük ve düz bir ovacık, küllük olabilir diye düşünülebilir. Onun mezarı orasıdır, oraya gömülür. Diğer gömülenlerin yanına...

O masum, o minicik, dost görünümlü heyulanın da halini hatırını sormak, içene düşer. Öncekiler gibi ifadesini alması gerekir. Zararlıdır mararlıdır ama neticede o da bir

nimettir. Ondan da sorgulanılacak... Birkaç söz de onun için denmeli, şaire yakışır. Mahrum kalmamalı zavallı o geceki son dost, sırdaş, dert ortağı, tesellici... Hatta ona da bir şiir yazılmalı. Olamaz mı yani?

Her sigara gibi o da sonunda, söndürülürken bağırını küçük bir köze basar. Bu, onun sonudur, onunla olmak da içenin...

Küçük, önemsiz, masum görünür, madde halinde düşünülürken ama ihtiyaç duyulup aranmaya başlandığında, görünmeyen cüssesinin olanca heybetiyle ortaya çıkıp, karşıya dikiliverir! .. En olmayacak zamanda, özellikle geceleri, paketler dibine indiğinde, hele zulada da kalmamışsa, tiryakisini adamakıllı arandırır! Kıvrandırır da kıvrandırır!

Diğer sanatlar kalıplaşmışlardır. Donar kalırlar öylece ama şiir, değişir de değişir... Her okuyanın hayal dünyasının rüzgârına kapılarak bir başka şekillenir. Hayallenir de hayallenir muhayyilesinde... Herkesin zihninde değişik biçimde...

Film, nasıl çekildiyse öyle kalır. Fotoğraf çekildiği gibi... Resim, heykel, rölyef... Çanak çömlek... Her şey yapıldığı gibi... Şiir, hayal dünyasından hayaller sürüyerek gelir. Ruhu bin bir hazza bürüyerek gelir... Gökkuşağını kürüyerek gelir... Gönlün podyumunda yürüyerek gelir... Diğerleri zamanla çürüyerek gider. O ise şarkı olur, türkü olur, ağıt olur, yıllarca dilden dile, ilden ile dolaşır, asırlarca yaşar da yaşar... Mimari eser gibi temele çakılıp, heykel gibi bir kaideye oturup kalmaz. Film gibi, fotoğraf gibi, resim gibi zamanla solmaz, sararmaz, aşınmaz. Her dem tazeliğini muhafaza eder. Yıllara meydan okur! Yıpranmaz, aşınmaz, eskimez... Çoğu gibi olduğu yerde de kalmaz. Kabarıp, kükrer... Yerine yöresine sığmaz! Taşar da taşar... Nice dağlar, ovalar aşar! Güçlüsü dile dolaşır, dünyayı bir uçtan bir uca dolaşır. Kutuptan kutba ulaşır. Ekvator boyu dolaşır.

Şiir, duymak istenince, diline kulak verince, neler neler fısıldar, neler çağırıştırır! Benim bir şiir hakkında yazmam için ille de ille de harfiyen isabet ettirmem gerekmez ki! Şair ne demişse demiş! Kendince bir anlam ve ahenk vermiş... Onu bana sevdirmiş. Bir takım sözcükler vermiş, elime. Onlar renkleridir eserin, kelime kelime... Tamamı evrilir çevrilir, düşünce paletimde... Her fırça darbesiyle değişiklik arz eder renklerinin muhtelif tonları... Ben dilediğim gibi boyarım onları... Şekillerim beynimde, renklerim... Hayallerim, hayal dünyamda... Onun ne dediğinden bana ne! Önemli değil ki ne demek istediği, ne dediği! Beni nerelere sevk ettiği önemli... Neler çağırıştırdığı, neler düşündürdüğü...

Bana tümceler lazım... Dizeler... Sözcükler ve ahenk yeter... Aklımı çalıştırır, düşünmeye sevk eder... Hayal meyal gelir, yavaş yavaş belirginleşir... Beynime yerleşir, gelişir de gelişir... İçime siner, kalbime iner... Gönlümü fetheder... Hayalimde netleşir, şekillenir de şekillenir... Güzelleşir de güzelleşir... Fısıltısı netleşir...

Hayal âleminde gezdirir beni. Düşünce çıkışıma tek hareket kâfi... Sonrası kolay... İşte kuyu, kova, kuyu suyu... A/dam, dam/la...

Şingir mıngır, şingir mıngır... Doldur doldur boşalt!

Bir tekerleme anımsattı, kova, kuyu, kuyu suyu...

Her güzelin var bir huyu
Nane suyu kekik suyu...

Benim huyum da bu! İşime gelirse, çıplak anlamıyla, aynen... İşime gelmezse, işime geldiği gibi...

Umarım bu şiiri yavan bulanlar, doğru dürüst tat alamayanlar, şiirden umdukları tadı yazdıklarımdan alırlar.

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLERİ - 0005

Onur Bilge

ZZ 0006 - BEGONYALI PENCERE - TELEVİZYON

BEGONYALI PENCERE

"Senin bu küsümser yüz
Bir ağlar bir gülersin

Seninle ayakta duruyor
Hercai sözcüğü.
Seninle biçim - bozuma
Uğruyor Türkçe..."

Ahmet ADA

Şiirin düşündükleri...

TELEVİZYON

Bir zamanlar evlerin oturma odalarının duvarlarında küçücük raflar vardı. Üstlerine sihirli kutular konurdu. Kulağı burulunca ısınması beklenir, sonra uzun dalgadan ve orta dalgadan Ankara ve İstanbul'dan yapılan yayın dinlenmeye başlanırdı. Arada Rus radyosu karışır, parazit yapardı. Kısa dalga daha çok parazitliydi. Frekans ararken dayanılmaz sesler çıkarırdı. Cıv cıv cıv... Patır kütür... Bazıları, incecik tellere bağlayarak getirdikleri alüminyum tencere kapaklarını tahtalara tutturarak anten yapıp, kırmızı kiremitli çatıların uçlarına çakardı. O zaman Kıbrıs'tan da fonda ince cızırtılarla daha net bir yayın alınmaya başlar: "İyi günler, sayın dinleyiciler! Burası Kıbrıs Radyo Yayın Kooperasyonu... Şimdi sizlere..." diye başlayan, muhtemelen uzun boylu, yanık tenli, siyah kıvrıkcık saçlı, kara kaşlı kara gözlü genç bir hanım sesi duyulurdu. Meteoroloji Radyosu da onun gibi şarkı türkü ağırlıklıydı.

Kimler yoktu içinde! Neler yoktu! .. O, her eve açılan okul, herkes için dersane, muazzam bir eğitim kurumuydu. Herkesin kulağı ondaydı. "Susun! Ajans başladı! .." dendi mi, söz biter, nefes kesilirdi. İşte öyle can kulağıyla dinlenen bir devdi. Türk Dilini korumak, onun için başlıca ödevdi.

Yayın tek kanaldı. Devlet, kurumuna hâkimdi. Sonra özel radyolar açıldı. Yerel yayınlar başladı. Her telden çalınıp söylenmeye, dil körlenmeye başladı. Belirlenen fikirler değil, yararlı zararlı her fikir süratle yayılmaya, örf adet, gelenek görenek bozulmaya, halk yozlaşmaya... Çok şey kaybetmemizin bir sebebi de bu kontrolsüzlüktür.

O zamanlar pencere kenarlarına çiçek saksıları sıralanırdı. Hemen hemen her evin penceresinde en az bir saksı olurdu. Onlara da çiçek açmayan çiçekler dikilmezdi. Daha çok bol çiçek açan begonyalar tercih edilirdi. Bahçeler için de sardunyalar, akşamsefaları, hanımelleri, yaseminler, sümbüller... Pencere denince akla çiçekli pencereler gelirdi. İçerden ayrı, dışardan ayrı güzel görünürlerdi. O çiçekler, cam önünü süslemenin yanı sıra kısmen de olsa sütre görevi görürlerdi.

Canı sıkılan, geçer pencerenin yanındaki sedire, dışarıya bakar, geleni geçeni, sokakta oynayan çocukları falan seyrderdi. Camdan cama konuşmalar da olurdu. Hem de ne zevkli olurdu!

"Komşu komşu! Hu! .." diye başlayan bu konuşmalar tekerlemelere kadar işlemiş, hikâyeler, romanlar ve filmlerle ölümsüzleştirilmeye çalışılmıştır.

Ne güzel şeyler olurdu o cam muhabbetlerinde! Birbirlerini sık sık gören kişiler arasında zamanla anlatmadan edememe huyu oluşur ve gelişmeye başlar, sonra da müzmin bir hal alır ya... Olanı biteni anlatacak! İlle de anlatacak! Anlatmasa çatlar! Hazmedemez! Yutamaz! Bir yandan da karşıda olup biteni öğrenecek! Öğrenmese olmaz! Çatlar ya! Maazallah! ..

Özellikle sabahları tadına doyumaz, bu haberleşme usulünün! Bir önceki akşam neler olduğu bittiği, kimlerin gelip gittiği, neler dediği, yediği içtiği... Neler anlatılır, neler! Laf olsun, torba dolsun, kabili...

"Bu gece ne gördüm rüyamda, biliyor musun? "

"A! Nerden bileyim, komşucuğum! Rüya senin... Sen görmüşsün onu! Ben değil ya..."

"Ben gördüm tabi... Öyle diyiverdim işte! Hayır dile! "

"Hay'rolsun! Ne gördün? "

"Hayrın karşı gelsin! Hayır içinde kal! " diye başlanır, rüyalara kadar aktarılırdı.

İşi daha da ileriye götürülenler, ellerinde keyif çaylarıyla geçerlerdi pencerelerin kenarlarındaki hasbihal yerlerine... Ya da ellerinde birer fincan kahve... Şöyle ağırdan ala ala... Tadını çıkara çıkara...

İki katlı evlerde asansör sistemi de olurdu. Camdan cama makaralarla yapılan, arada gidip gelen iki sıra ipe çay kahve alışverişi de yapılabilirdi. Yiyecekler, yemekler bu yolla kolayca iletilirdi. O ipler, çamaşır ipi olarak da kullanılır, büyük kolaylık sağlardı. Onlar görünüşte iki ev arasında cansız iplerdi ama iki aileyi can damarı gibi birbirine bağlardı. Samimiyeti sembolize ederlerdi. Yediği içtiği ayrı gitmemeyi... Onsuz boğazından geçmemeyi... Keşke hiç bitmeseydi, hiç yitmeseydi onlar... Evleri evlere, gönülleri gönüllere bağlayan bağlar... Komşuluk bağları... Arkadaşlık bağları... Dostluk bağları...

Sonra her şey değişti, yavaş yavaş... O pencerelerden başka birer pencere daha açıldı odalara, salonlara... Akşamüstüne kadar mesai yapan radyoların kulakları buruldu, yerlerine o albenili, göz alıcı güzeller kuruldu. Gökkuşuğu renkleriyle boyalı değildiler, öyle allı pullu ama beyaz tenli, siyah saçlıydılar. Aktan karaya uzanırdı renkleri... Kim aldırırdı renklerine! Bu daha maharetliydi. Hem görüntü hem ses... Karşısına sıralanıverirdi herkes... Bütün mahalle, kadın erkek, büyük küçük, çoluk çocuk... Ne kolonya isterlerdi ne şeker... Ne çay ne kahve... Put kesilirlerdi! Tapınır gibi izlerlerdi. Gözlerini kırpmadan, büyük bir zevkle...

Yer kapmak için yarım saat önceden teşrif edenler, işten döndükleri gibi el ayak yıkamadan gelenler... Kesif ter ve ayak kokuları... Ev sahibi halı silerdi onlar gidince... Diyemezdi ki: "Reklâmlarda bari kalkıp gidin de şu ayaklarınızı bari yıkayın ya! " Reklâmlar dahi imine cimine kadar seyredilir, tek sözcük, tek figür kaçırılmazdı! Kim kalkacak! Kim kıpırdayacak! Zaten yer yok! Millet et ete! En zaruri ihtiyaç için kalkanın yeri kapılır, geldiğinde ayakta kalırdı.

Tek kanaldı. Kontrollüydü. Yılbaşında dansöz çıkacaktı. Ne giyecekti? Edebe aykırı olmamalıydı! Mümkün olduğunca kapalı olmalıydı. Bir dansöz ne kadar kapalı olabilirdi?

Nereye kadar? Her yıl:

"Günah yazma, Allah'ım! Günah yazma! .." diye başlayan gösterilerdekiler, giderek:

"Azıcık yaz, Allah'ım! Azıcık yaz! " demeye başladılar. Sonunda tülü mülü attılar:

"İster yaz, ister yazma! İster yaz, ister yazma! .." diye şakır şakır göbek attılar, atıyorlar.

Kime ne? Bize dokunmayan yılan bin yıl yaşasın! Her koyun kendi bacağından asılır. Asılır, asılır ama kokusu yedi mahalleye yayılır!

İlk özel televizyonla güzel yayınlar geldi. Dilediğince özel ve istendiğince sözel... Kırmızı noktalı... Okkalı mı okkalı! Tele Voleler... Şabanlarla şabanlaşmalar... Geyik muhabbetleri... Dejenerasyon...

Kötü örnek tez tutulur!

O dünyaya açılan pencereler ağılattı, ağladık; güldürdü, güldük... Milletçe grup hipnoz seanslarında her şeyi unuttuk, o olduk!

Kültür emperyalizmi...

Hercai gibi, ondaki çoğu sevgililer. Sevgilerin çoğu sahte... Aşkların çoğu sun'î... İhanetler, yalanlar dolanlar... Vurdulu kırdılı filmler, ahlaka aykırı diziler... Candan cesede cinayetler... Ne kötü örnekler oldu topluma onlar!

O şarkı bu şarkı... O dizi, bu dizi... Arzu ettiği gibi değişti, değiştirdi bizi. Türkçemiz, dil bayrağımız bozuldu. Milli değerlerimiz allak bullak oldu.

Ev kadınlarını esir almıştı. Müptelalarına ev erkekleri de eklendi.

Bazen küsen bazen gülümseyen yüzdü... Küsümser yüz... Açıkken gülümseyendi, kapalıyken küs... Biz onu süzdük, o bizi süzdü... Derimizi yüzdü!

O, öyle bir begonyalı pencereydi ki, akıllara zarar! .. Anteni göğe bakardı, biz ona... Sıradan bir pencere camı değildi o cam! Sihirli bir camdı! Sihirli kutudan sonraki sihirli cam... Bazen dost bazen düşman...

O ne yaman! Aman! Aman! ..

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0006

Onur Bilge

ZZ 0007 - ÇİÇEK KARANLIĞINA TÜNEYEN SEVGİ - YAR YAR

ÇİÇEK KARANLIĞINA TÜNEYEN SEVGİ

Gülümser
Acının hep kaynayan kıyısında
Küllenmiş ateş gözü
Soy mutluluğun.

Tahsin SARAÇ

Şiirin düzyazı hali:

Acının küllenmiş ateş gözü, hep kaynayan soy mutluluğun kıyısında gülümser. O ürkek sevgi, akşamüstleri, sarı yellerin kaçışmasından, çiçek karanlığına tüner. Yaşam, bir gel-git arası sevinç solur. O ölümün uşağı sayrılıklar... Bugünde dün ve sonra... Sen suskunluğun ata-anası! Yaz dönümü bir sıcaklıkta yüreğin... Yıldız alacası geceme gök gök bakar.

YAR YAR

Benim ocağım, başından beri acı acı yandı, hüzün hüzün tütüp durdu. İlk gün neydiyse, bu zamana kadar aynı şekilde devam etti ama artık o ateş tamamen küllendi küllenecek... Bu yuva yıkılacak! Çok az bir köz kaldı bir kenarında. Sonunda o da sönecek ve kederim mutluluğa dönecek. Bu zamana kadar yanması azaptı benim için, sönmesi mutluluk olacak. Güzel günler yakında... Hemen elimi uzatıp, tutuvereceğim kadar yakın... Mutluluk, uzanıp koparabileceğim kadar yakınımıdaki bir dalda olanca güzelliğiyle açmış nadide bir çiçek gibi durmakta... O ıstırap ateşinde pişen, tadı tuzu yerinde, güzel bir yemek gibi hazırda...

Güneşin uzun sarı saçlarını şaldığı, rüzgârların onları dağıtarak yaydığı zamanda, yani bir akşamüstü, kendisine sığınacak yer arayan ürkek bir kuşun çiçeklerin kuytusuna tünediği gibi ömrümün sonuna yakın, bu ahir çağında aşkın, çiğdem çiçek gönlüme ürkekçe daldı, loş ve sarhoş yüreğime gizlendi.

Akarsuların yerin gizemli katmanları arasından geçerek geldiği, başları karlı aşılmaz yüce dağların yüreklerini deldiği gibi aşk, fıkır fıkır kaynayarak yüreğimin gözlerinden fıskırmaya başladı. Şırıl şırıl akan çelik gibi suyundan birkaç yudum içmek için her uzanışım da ben sana gülümsüyorum, sen de bana... Uzanıp avuç avuç alıyor, kaşa kaşa içiyorum seni. Uzatıp ellerimi yıkıyor, kollarımı serinletiyor, yüzüme serpiyor, bağrıma sürüyor, saçlarımı ıslatıyor, seninle ferahlıyorum.

Güneş yavaş yavaş yükselir ve rampayı döner ya, hiç aksatmadan her gün. Süzüle süzüle yol alır, her günkü umursamazlığı, beklentisiz ve telaşsız görünümüyle... Aynı tempoda yürünmekte hayatın yolu... Bazen boş, bazen dolu, dopdolu... Günler sakin, yerde hareketsiz ne varsa sabırlı... Hiç canı sıkılmaz gibi mor dağların, kayaların, ağaçların... Öylece dururlar oldukları yerde. Gücsüz dallara, cılız otlara, bitkin kuşlara gücü yeter yelin. Son zamanlarda o da isteksiz isteksiz esmekte... Benim gibi yorgun mudur, hasta mıdır nedir? Canından bezmiş bir hali var. Son derece acelesiz ve sakin... Yavaş yavaş da olsa usanmadan, sararan güneşin ısıttıklarını soğutmakta... Sağa sola kaçışmakta... Kuşları ürküttüğünün farkında değil.

Sevgi, ürkek bakışlarıyla sığınacak bir yer ararken, ağaçlarla çevrili, çiçeklerden

görünmeyen gönlümün loş bahçesinin karanlığına daldı ve saklandığı kalbimde kaldı. Ona gül bahçesi benim gönlüm. Yeri yurdu ise yüreğim. Gönlüm çiçek bahçesi, kalbimse aşk yuvası...

Büyülü ateş topu, o sarışın efsunlu afet, sarı saçlarını salıp dağıtırken ipek elbisesinin kloş eteklerini yavaş yavaş toplayıp, yalbir yalbir yanan sarı pelerinin omuzlarından ağır ağır sıyrarak, pembeleşen yanaklarıyla uyumlu janjanlı pembe abiyesiyle, salına salına mor dağlara yaklaşır. Öylesine güzeldir ki bu vuslatın şeyri, ağır çekim devam ettirilir, uzatıldıkça uzatılır... Nihayet gün, ışınlarıyla sarar sağ yanını dağın, geniş ve mağrur alnından öper önce usulca, sonra çıplak omzuna güzel başını dayar. Öyle bir, bir oluştur ki bu kavuşma! O mor dağ, günü yudum yudum içer... Güneşin varlığı, varlığında yok olur.

Dağ, yerin var oluşundan beri var. Ömrü kesintisiz, kıyamete kadar uzar. Gün, her gün ölür ölür dirilir onun kollarında! Torosların sağ omzuna baş koyarak ölür, her gece; her sabah sol omzunda dirilir. Onda yok olur yine onda hayat bulur.

Akşam alacasında bir telaş, tüm canlılarda! Herkes günün son alışverişini yapıp, en kısa yoldan evine yuvasına ulaşma derdinde... Caddelerde arabalar vızır vızır, kaldırımlarda insan seli... Sokaklarda bir kaynaşma... Hayvanlar aralarında şaşkın şaşkın bakınmakta, kaçışmakta... Yuvalarına sokulmakta yaratıklar. Kuşlar, tünedikleri ağaçların dallarında şakımakta... Akşam zikirlerini yapmakta cıvıl cıvıl... İnsanlar, hayvanlar, ağaçlar, çiçekler, sular kıpır kıpır... Görünen ne varsa kımıl kımıl...

Böyle bir gidiş geliş, böyle bir hengâmede insan yaşadığını hissetmek için biraz soluklanmak ister ya... Dazıra dazır yaşanmakta olan ve çarkına takılanı yoran, doğduğuna doğacağına pişman eden hayatın yüküne katlanma direnci sona doğru azalır, sabır tükenir ve bir panik hali başlar ya yaşlılarda... Hayatlarının sonuna doğru... Asr zamanlarında... Güneş, dağa yaklaştığında... İşte o zamanlarda yenilenmek ister ruhları... Bir yenilikle yenilenmek... Biraz nefeslenmek, koşuşturma arasında... Zayıflayan kalbe doping...

Kırk iki yaş sendromu denen olay... Kazasız belasız kolay kolay atlatılamayan dönem... Gençliğin çoktan çekip gittiği, orta yaşın da kapıya yöneldiği, yaşlılığın yaşlı gözlerle geldiği ikinci vakti... İş değiştirme, araba değiştirme, eş değiştirme isteği... "Eyvah! .. Hayat bitiyor! .. Bari bitmeden..." denilen zaman... Asr vakti...

"Gün boyu çalışır, didinir eve dönerim. Ne bir selam sabah, ne bir güler yüz... Buz gibi karşılar, muhterem beni. Önce yavaştan başlar dırdıra... Sonra her zamanki gibi hırgür... Sen yaşam kaynağımsın, o katlime ferman çıkarmış. Can çekiştire çekiştire öldürmeye memur! Dün de böyleydi, bugün de... Yarın da böyle olacak, değişmesi imkânsız! En küçük bir sevinç doğsa içimde, hasta eder, öldürür! " diye yakındığı zaman beyefendilerin...

"Sen, öyle misin ya! Sana olan tutkumdan ölürüm ben! .. Derin sükûtnunla huzur verirsin! Sen, suskunluğun abide kişiliği, atası... Sen, Osmanlı kadınsın! Her halinde başka, bambaşka... Kalbin, yaz dönümü sıcaklığında... Antalya yazı... O masmavi gözlerin, sanki Akdeniz! Göz kamaştıran yıldızların sahilde, kararan geceme ışıklar saçar." diye ilan-ı aşk ettikleri ve mutluluğa dair çok şeyler vaat ettikleri çılgınlık çağı...

"Yar, yar! Seni, kara saplı bir bıçak gibi sineme sapladılar! "

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLARI - 0007

Onur Bilge

ZZ 0008 - YANSIZLIK SONETİ NASIL - ÖZLEDİM SENİ NASIL

YANSIZLIK SONETİ

"yalnızlık zamanlandı: önce aşk, sonra yaprak...
günler geçilecekler... atlar, gümüş yelesi
yüzünü aynalara, bir tek onlara bırak;
sürünsün sirkî aşkın, bak, seni görmeyeli..."

Hilmi YAVUZ

NASIL ÖZLEDİM SENİ, NASIL! ..

Bu benim eski yalnızlığım... Yeni değil. Seninleyken de böyleydim. İçimin yalnızlığında...
O zamanlar aşk vardı, sen vardın... Şimdi yalnız yapraklar kaldı senden.

Aşk ve yaprak... Yalnızlık iki zaman dilimine ayrıldı artık. Öncesinde aşk vardı. Şimdi
sadece yaprak...

Gittiğinden beri yalnızım. Yansızım. Sen benim yanımdaydın. Yanımdın. Dayanağımdın.
Dört bir yanımdaydın. Dört bir yanımdın. Sen beni yalnız, sen beni yansız bırakıp gittin.
Dayanaksız...

Sensizliğe katlanmak çok zor ama bu ağıt yüklü günler her şeye rağmen yaşanacak.
Gümüş yelesi atlar gibi geçip gitmekte zaman ve biz sirkler gibiyiz. Oradan oraya
geçmekte, konmakta göçmekte, sürüklenip durmakta... İnsan, iki kapılı bir handa...
Dünya, bir süreliğine konaklanan yer. İnsan, bu mekânda, sirk gibi bugün var yarın
yok. Dünya hayatı, bir oyun, bir eğlenceden ibaret...

Aşkımız... Luna park eğlencesi, sevinç, mutluluk... Sirk gösterisi gibi heyecanlı ve ilginç...
Aşkımız tek ayaklı kaldı. Yerlerde... Sürünmekte...

Hayat, yüzünü objelere dönüp koşarcasına yol almakta... Hengâme içinde geçip
gitmekte... Yaşananlar, gösteriler gibi... Kâh seyirci olarak hayatı locadan
seyretmekteyiz kâh akrobasi yapmakta... Dünya hayatı sirke benzemekte...
Eğlendirmekte, heyecanlandırmakta, üzmemekte... Bir takım riskler almak zorunda insan...
Sürüklenip gitmekte...

Doğum, ölümü içinde gizlemekte... Eninde sonunda kabullenilmekte...

Geride bıraktığın her eşya, bir zamanlar sık sık bakıştığın nesnelere. Bütün eşyalara
aksin düşmüş. Neye baksam, ondasın sanki. Her yere, her şeye yüzün nakşedilmiş
gibi... Ne zamandır bakamadığın halde sen hâlâ onlardan ışıl ışıl yansımaktasın.

Biliyor musun? Sen gideli buralarda her şey değişti. O objeler bile değişti sanki. Eşyalar
başkalaştı, odalar şekil değiştirdi, evin içinin görüntüsü bulandı. Çevreyi algılamakta
güçlük çekiyorum. Gözyaşlarımla bakışım buğulandı. Ne varsa bulanık, hatlar belirsiz,
nesnelere birbirine karışmakta...

Altın/ova nasıl da kurak artık! Çorak, taşlık bir yere, çöle dönüştü. Odalar içlerine
kapandı. Sofalar, bize ağıt değilmiş de birisinden ödünç alınmış gibi duruyor. Yüklük, kap
kacak, ne varsa öyle... Öyle suskun, öyle mahzunlar ki! Nicedir surat asıp duruyorlar.
Buralarda ne ve kim varsa, metanetle acıya katlanmaya çalışıyor. Yine de bir umut
taşıyor gibiler. Sanki dönüp gelecek geliverecekmişsin gibi... Ağırbaşlı bir halde seni

bekler vaziyette... Aylak aylak dolaşıyor gibi... Bekler gibi seni...

Haydi dön, gel! O nesnelere aksettirmesin artık yüzünü! Sen geç onların yerine! Bütün eşyalar yüzünü aksettirmekten vazgeçsin artık! Gel ve daima burada ol bundan böyle! Hiç değilse yaşadığım sürece...

Ben, her akşamüstü böyleyim. Gölgeler inmeye başladı mı düşersin aklıma. Kat kat kararmakta olan geceler boyu seni düşünürüm. Karanlıklardan bakarım sana... Sana ve geçen günlere... Nasıl ararım seni, tenini... Fakat ne yazık ki artık bedenen görmem imkânsız! Varlığın, her fani varlık gibi ömrünü tamamlamış durumda. Kurumuş, parçalanmış, toz olup dağılmış vaziyette...

Her şey eninde sonunda toprak olmaya mahkûm. Sen de yeşil ekinler gibiydin. Sonra kurudun. Hasat zamanı, acımasız bir orakla parçalandın, toz olup savruldu gittin. Topraklara belendin. Şimdi, mezarında yeşermekte olan bitkilere karışmış durumdasın. Üstünde biten otlarda arıyorum seni. Ancak yapraklardan bakmaktasın bana... Ne yazık ki sadece çiçeklerden gülümsemektesin.

Nasıl özledim seni, nasıl! ..

Nerdesin?

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLERİ - 0008

Onur Bilge

ZZ 0009 - GÖLGELERİ KULLANMAK - DÜŞ RESİMLERİ

GÖLGELERİ KULLANMAK

"İşte bir ses geçiyor sıkıntıdan
baksam pencerede yağmur da var,
hani saçlarını ya da göğsünü
çok ince bir hüzünle bezeyen.
Oyuncaklar da var yalnızlıktan
bir parkta ölümü güzel kılar,
hani sarmaşıkça uzandığın yatakta
durmadan aşıladığım sana..."

Ahmet OKTAY

DÜŞ RESİMLERİ

Dışarıdan birileri geçiyor. Sıkıntıdan perdeyi arılasam, camdan dışarıya baksam... Hafif bir yağmur var... Hani duş alırken saçlarına, bağrına iner gibi yağmakta... Öylesine ince ve hazine...

Oynayacak, oyalanacak bir şeyler de var... Yalnızlıktan bunalan nasıl parka atar kendisini! Yapayalnız yatağında can vermektense, bir bankta ölmeyi bile şiddetle arzular insan... Bir duvarın üzerine uzanmış, ölümü bekleyen sarmaşık gibi yatağında yatarken, sürekli bunu anlattım, bunu empoze etmeye çalıştım sana.

Artık yaşamıyorum ben bu evde... Bu ortamda bir ölüden farksızım. Çiçek aldığım da yok, çiçeklendiğim de... Mutlu da değilim, mutlu edebilme çabası içinde de değil... Bu da bir yanlış algılama...

Herkesin çoluğu çocuğu var, etrafta dolaşan... Ölmek istememesi için bir gayesi... Bende sıkıntıdan başka bir şey yok... Odalar bomboş... Ev ev değil, kasvet yuvası...

Akşamdan sabaha uzar sakalım. Bir kuş gibi çıkar giderim koynundan. Gece boyu yanında mıydım bu zamana kadar? Belki bir ara bile yanına uğramadım. Sahi... Hiç beraber olduk mu biz? Biz diye bir şey var mı? Sen beni hiç gördün mü?

Sudaki aksin kadar yalansın, yoksun. Sen benden ben senden yoksun... Var gibi süzülen gemiler, yok gibi yüzen balıklar hep yalan... Hiç aldanma onlara da bana da... Sen de yalansın her şey kadar... Aldanma ve aldatmaya kalkma!

Yuvamızı yıkalım, tamamen ayrılalım da demiyorum. Bir yastıkta, gidebildiği kadar ama ben dama taşı gibi dolanıp duruyorum. Görüyorsun işte! Ne denli mutsuz ve suskunum...

Hani diyorum ki! Hani şöyle bir hadise olsa... Pisipisine gitmektense... Vatan için mücadele gerekse... Küçük bir kıpırtı olsa da orduya yazılsam! Hani diyorum ki... Kırmızıya vurgun, hilale sevdalı halkım için canımı ortaya koysam! Ülkemin savunulması gerekse de yalın kılıç dağlara vursam!

Bu hayat emanet... Bu ev de evlilik de sen de... Her şey emanet... Kiracıyız buralarda... Ellerimi gül dikenini değil, karanfil teması bile kanatıyor. O kadar hassaslaşmışım. Beni

anla!

Yüreğimin halini hiç sorma! Ülkem, bu yalnız bırakılmış çocuk ... Gün boyu akıbetini düşünürüm. Geceleri de rahatsız eder beni. Kalbime kalbime vurur! Ne yapacağını bilmeyen birisi değilim ama gücümü kaybettim. Hele bir Vatan savunması gereksin, gücümü ulusumla bulmasını bilirim ben.

Haydi, yat artık! Özlemlerim kadar uzan, kalan ömrüme... Şöyle boylu boyunca... Üstümüze çöken karanlık açılmakta... Kara bulutlar yavaş yavaş uzaklaşmakta... Yakındır güneşin açması... Leylakların açması yakın...

İşim, hayal kurmak... Yapmak isteyip de yapamadıklarına, yaşamak isteyip de yaşayamadıklarına dair hayaller... Bilirsin ki hayaller, gölgeler gibidirler... Bana kalan, o gölgeleri çoğaltmak... Hayaller üretmek ve onlarla avunmaya çalışmak... Zaten sen de bir gölge gibisin hayatımda... Bana bakan yüzün onun kadar gerçek... Var gibisin, aslında yok... Bir sanrıdan ibaretsin benim için. Hayallerim kadar yalan... Hayallerim kadar benim...

İşim, hayal kurmak... Resim yapmak, cisim yapmak... Gölgeler yapmak, hayallerimi yansıtabilmek için... Gölgeler yapmak biteviye... Hayallerim resmolsun, belirlensin diye... İşim, kalemimi, fırçamı gölgeleri çoğaltmak için kullanmak. İşim hayallerimi belirlemek, sergilemek ve gerçekleştirmeye çalışmak...

Bireyden çok toplumumuzun mutluluğu için kurulan hayalleri belirlemek amacıyla gölgeleri çoğaltmak isteyenlere başarılar... Onlar ki iyiye güzele doğruya sevdalıdırlar ve bireyleri bilinçlendirerek yönlendirmeye çalışırlar. Gittikçe çevrelerinde toplananlar çoğalır. İkna yetenekleriyle kitlelerin gönüllerinde taht kurmayı başarırlar. Hayra hizmet edenlere Allah gayret kuvvet versin! Zıt emeller peşinde koşanları da kahretsin! ..

Onur BİLGE

ŞİİR FISILTI LARI -0009

Onur Bilge

ZZ 0010 - PASLI ÇİVİ - PASLI HANÇER

PASLI ÇİVİ

"Eski, çivit mavisi, solgun duvarlar,
Kuytu bir köşede, mahzun bakıyor,
Gözlerinden damla damla yaş akar gibi...
Dökülmüş kireçleri, soyulmuş yer yer,
Paslı büyük bir çivi, saplı kalbine..."

Halenur KOR

(Bazı karalamalar var şiir adı altında GÜNÜN ŞİİRİ olarak vitrine konan... Dikkat edilirse, şiirden anlayanlar onların altlarına tek sözcük dahi yazma gereği duymuyorlar. Haklının hakkının teslim edilmesi gerekir. Bu şiir, şiir gibi şiirdir!

Bana ters gelen bir şey var sadece... Onu belirteyim:

"Sımsıkı tutunmuş hüzün duvara,
Yılların anıları sanki bu çivi,
İç içe geçmiş duvarlarla..."

Bir çivi nasıl iç içe geçer, duvarlarla? Buradaki resimde görülen, bahsi geçen çivi tek duvara saplı ve konu onun etrafında dönmekte... Duvarlar sözcüğü bilhassa yazılmışsa, bir diyeceğim yok eğer yanlışlıkla yazılmışsa ki bana göre öyle olmuş, tekil halde kullanılması daha uygundur. Onun dışında bariz bir hatası yok.

Şiirselliği, sesi, ahengi tartışılabilir. İyi olmuş ama çok daha iyi olabilir miydi? Olabilirdi. Şiir önemi değil, ayaklarının üstünde... Podyumda boy göstermekte, salına salına yürümekte ve onu seyredenler yeteri kadar zevk almakta... Şairi Hamdolsun sağ ya... Potluk falan varsa, zaman içinde gereken düzeltmeleri yapabilir.

İçtenlikle tebrik ediyorum.)

PASLI HANÇER

Akşamüstü Kaleiçi'nin daracık karmaşık sokaklarında dolaştım bir süre... İki katlı, cumbalı asırlık ahşap Rum evlerinin arasında... Kimisi çıkık kamburu, bükük beli, titrek dizleriyle kıyamda durmaya çalışıyordu, tüm gayretiyle hâlâ, kimisi rükûdaydı, doksan derece... Secdeye varanlar, orada öylece ölüp kalanlar da vardı ne yazık ki!

Kırmızı çamurla birbirlerine tutturulmuş, nesli tükenmiş bahçe duvarlarıyla çevrili yoğun rutubet kokan sarnıçlı avlularda çiçekler, palmyeler, meyve ve çam ağaçları sarmaş dolaş olmuş, tamamı hasta ya da ölü olan evleriyle bu en eski semti sağlıklıymışlar gibi göstermeye çalışıyorlardı. Oysa Kaleiçi'nin artık daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Çünkü Akdeniz'e olan gizli sevdasıyla onun kıyısında asırlardır diz çöküp gözyaşları dökmekten harap olmuş vaziyette, ince hastalıktan içten içe çürüyor, yavaş yavaş yok oluyordu...

Dalgınlıkla başka bir ara sokağa sapmışım. Sağ tarafta, yükseklerden düşmüş bir ev

çıktı karşıma. Çatısı çökmüş, duvarları göçmüş, taban tahtaları enkazla kaplanmış bir harabe şeklinde... Tüm duvarlarından soyunmuş, mahremiyeti kalmamış bir yıkıntı halinde...

Kat kat badanalanan, badanalandıkça derisi kalınlaşan, kabaran yerleri sıvana sıvana sıvana engebeli hale gelen, ağartılmaktan yıldıdığı için kireci çivit katkısıyla mavileştirilen epeyce geçkin, oldukça çirkin, soluk benizli, kanı çekilmiş hasta ve yaşlı duvarlar birbirlerine bakakalmış vaziyette... İnşa edilirken görüp de âşık oldukları benzerleriyle yıllar sonra nihayet yüz yüze gelmişler ama ne çare ki bu yüzleşme yüzlerce yıl sonra gerçekleşmiş ve hiçbiri o zamanın gençliğini, güzelliğini ve sıhhatini muhafaza edememiş, dişleri dökük, belleri bükük birer pir-ü faniye dönmüş halde...

Kurtuluş Savaşı sırasında iman eden, o günden beri Kaleiçi'nin bu kuytu köşesinde, sallana sallana Hu çeken eski bir Rum evi kırmızı toprak seccadesinin üzerinde huşu içinde... Ancak yarı yeri küudta kalmış, ne yazık ki yarı yeri secdede... Bir iken iki beden olmuş halde...

Secdede olanın iler tutar yeri yok, yüz ifadesi meçhul... Kaidede olanın gözleri mahzun mahzun secde mahalline bakıyor. Yeryüzündeki her yaratılan gibi toprağa... Sanki akıbetini biliyor, hiçbir şeyin kalıcı olmadığını... Derin hudu ve huşu içinde diz çökmüş vaziyette put gibi duruyor. Mahzun bakışları sisli, buğulu, gözleri dolu dolu... Hafif bir meltem şefkatle okşasa saçlarını, yüreği ürperecek... Yanağına sevgiyle dokunsa, ağlayacak!

Sonunda, canları pahasına hasreti bitirmiş, kavuştukları andan beri birbirlerinin yaşlı ve yorgun, ferî sönmüş, çukuruna kaçmış gözlerinin içlerinde kendilerini yitirmiş olan yıkık duvarların yüzleri yıpranmış, derileri kavlamış, kabuk kabuk soyulup kalkmış. Ah o asırlardır birbirlerine hasret kalan duvarlar! Kim bilir her birinin bağrında birer hançer gibi saplı duran ne aşklar, içlerini deşsen ne çok acı tatlı anılar var! ..

Aşk, bir ıstıraptır, ne yandan baksan. Ya karasevdadır ya da sonu ayrılık ki acısının sökülüp atılması imkânsızdır! Hüzün mayalanır gönüllerde, yürekleri kaplar, iyice yer eder, paslı bir hançer gibi çekilip çıkarılamamacasına! Yılların acısı, kederi kemikleri deler geçer, ta iliklere işler! Gözyaşlarıyla çürüyen mendiller gibi çürütür insanı, mahveder!

Duvarlar da işte öyleydiler. Üstlerinden atamamışlar yıllar yılı akıttıkları gözyaşlarının oluşturduğu kesif rutubet kokusunu. O koku Kaleiçi evlerinin duvarlarının özüne sinmiş bir kere, ciğerlerine işlemiş!

Öyle yer etmiş ki çektikleri ıstırapların hançerleri yüreklerinde, öyle derine işlemiş ki hem de, bağırlarından sökülüp çıkarılırsa, kalpleriyle birlikte ciğerleri de sökülüp çıkacak, onlarla birlikte ne dertleri varsa ağızlarından kan gibi oluk oluk akacak, ortalığa dökülüverecek sanki... Sanki dökülüverecek tüm gizli sırlar, ipi kopan kehribar tespih taneleri gibi takır takır...

Bir dokun, bin ah işit, Kâse-i Fağfur'dan... Bırakın, dokunmayın! Deşmeyin yaralarını! Aşklarını, hasretlerini, acı tatlı bütün yaşanmışlıklarını içlerine gömmüşler, o hançerlerle beraber. Gizemli halleriyle, gizli dertleriyle birlikte gömülmeyi beklemekteler...

Hayatın çoğu sıkıntı, acı, keder, hasret, gam kasavet... Mutlu ömür yok, ömürde mutlu kareler var nihayet... Ayrılıklar, ölümler... Nedense mutlu günlere ait tablolar kalmaz da

yıkıntılara dönmüş, dibe vurmuş hayatların duvarlarında, hep acıklı anılara ait resimler ve çoktan başlarındaki taşlara yazılmış ya da yüreklere kazınmış isimler kalır. Hani o bazen torunların aldığı ya da vird edindiğimiz isimler... Ah, o yoğun hüznü resimler ve o unutulmayan, unutulamayan isimler! ...

İsimler... Ünlü ünsüz isimler... O isimler, ne resimler basmışlardır hasretle bağırmasına: "Can! .." diye diye! Ne yadigârlar saklamışlardır, zaman zaman açıp havalandırdıkları naftalin kokulu ceviz çeyiz sandıklarında... Bohçalara sarılı giysiler, örtüler, çevreler, mendiller, yazmalar, takkeler, tespihler, çerçeveler... En çok da çerçeveler... Çerçevelerdeki resimler ne kadar da önemlidirler! Resimler ve nameler... Ne denli nemlidirler!

Duvarlar... Artık nicedir geçit vermez ayrılıkların insafa gelip aradan çekilivermesiyle birbirlerine kavuşan, gözlerini kırpmamacasına hasretle bakışan karasevda duvarlar... Ne acıdır ki asırlarca vuslat ateşiyle yandıktan sonra belleri büküldüğünde, dizleri tutmaz olduğunda kavuşmuşlar. Gençlik, güzellik elden gitmiş, derileri buruşmuş, yüzleri kırışmış, gözlerinin ferri bile kalmamış!

Duvarlar... Bağırılmış çağırılmış, yanmış yakılmış da artık feryat edecek güçleri kalmamış, sesleri kısılmış duvarlar... Yüreklere gömmüşler dertlerini, üstlerine birer taş basmışlar! Nicedir suspus olmuş, durulmuşlar. Süklüm püklümler... Hiçbir şey söylemezler, ser verir de sır vermezler!

Hele bir çözülse dilleri! Dillerinde ne varsa döküverseler birer birer... Yaşadıklarını, yaşatılanları, gördüklerini bildiklerini, hele hele çektiklerini bir deyiverseler! Bir kez olsun açiverseler sırlarını, havalandırıverseler içlerine attıkları naftalin kokulu anılarını! Birer birer çıkarsalar dışarıya hayallerini, hayal kırıklıklarını... Aşkalarını ıstıraplarını... Ölümünü zulümleri... Açsalar ipek bohçaları... Birer birer dökseler ortaya ne varsa... Koklayıp koklayıp öpseler, tane tane bizlere gösterecekler!

Ne kadar yaşlanırsa yaşlansın insanlar, bazı duygular vardır aşk gibi hasret gibi... Bazı acılar vardır, ölüm gibi iliklere işlemiş... Öylesine yer etmişler ki vaktiyle, asla sökölüp çıkarılamazlar!

Hele aşk! O öyle bir hançerdir ki kalbe saplanır, gönle yaslanır, orada paslanır kalır da can bedenden çıkmadıkça yerinden çıkmaz!

Yer yerinden oynasa, bir milim oynamaz! Kıyamet kopsa kılını kıpırdatmaz! Alaşım olmuştur yürekle. Can bedenden çıksa da... Asla çıkmaz o paslı hançer!

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTI LARI - 0010

Onur Bilge

ZZ 0011 – ROMANTİZMİN YENİDEN KEŞFİ – VİŞNE FİŞNE

ROMANTİZMİN YENİDEN KEŞFİ

"saymadım. bu bilmem kaçınıcı olacak bu vişne tadını alışımın
bir kar yağacak, bir göle bakıp hisleneceğim
gece geç vakit acele acele bir şiir bulup unutacağım
böyle olacak romantizmi yeniden keşfim, böyle olacak vişnenin tadı..."

İsmail. KILIÇARSLAN

VİŞNE FİŞNE

Vişne, ilkbaharda ilk uyanan ağaçlardandır. Bembeyaz çiçekler açar. Her salkımda birden fazla olmak üzere, yani çiftler çiftler altıya kadar artabilen sayıda açan çiçekler yavaş yavaş meyveye dönmeye başlar. Kirazdan biraz daha basıkça olan meyveler temmuz ortalarına doğru iyice olgunlaşırlar. Siyaha yakın kırmızı, dolgun ve suludurlar.

Kütahya vişnesi iricedir. Ucu hafif sivrice, koyu kırmızı, ince kabuklu, çok sulu, ekşi ve kırmızı etlidir. Macar vişnesi ise yine koyu kırmızı ama daha kalın kabuklu, ekşi ve kırmızı etlidir.

Bu şiirde, özellikle Divan Edebiyatında genç kız veya kadın yüzü tasvirlerinde küçük, kırmızı, dolgun ve güzel dudak ifadesi olarak kullanılan kirazdan biraz farklı olarak seçilen vişneye, birden fazla anlam yüklenmiş.

İlahiyat eğitimini yarıda bırakmış olsa da tasavvuf ehli olarak yetiştirilmeye çalışılan bir genç, aşkı ve romantizmi haliyle farklı bir biçimde yaşayacaktır. Belki kirazlar ve vişneler gibi ikili değil de diğer bazı meyveler gibi dallarda bir arada olsalar bile saplarında tek başına durarak... Belki platonik takılmalar şeklinde uzaktan uzağa hissedilen aşklar yaşacaklar, belki de platonik olmasa da mesafeli...

Bu şiirde yakınılan ya da kabullenilmek zorunda kalındığından bahsedilen mesele sadece tercihen uzak durmalar değil, onun yanı sıra bir arada olmak ne kadar istenirse istensin, kaderin bir cilvesi olarak, kiraz veya vişne gibi çift haldeyken birbirinden ayrılmak zorunda bırakılmak, uzakta tek başına kalmak...

Rujların yapımında bazı meyve esansları kullanılır. Çilek, muz, vişne kokanlar da vardır. Tesadüfi de olsa bir yakınlaşma anında vücuttan ya da saçlardan, kullanılan parfüm veya şampuana karıştırılan meyve esansı kokusu alınabilir ama burada bahsedilen koku değil, tat olduğu için algılamanın burun yoluyla değil de ağızla alakalı olduğu akla geliyor. Tat alma organı dil olduğuna göre dile ulaşan bir vişne tadı düşünülüyor. Bu da iki şekilde mümkün... Ya gerçekten yenen vişneden, içilen vişne suyundan bahsediliyor ya da vişne özü kullanılarak üretilen ruj tadından... Yunus gibi:

"Çıktım erik dalına
Anda yedim üzümü" demiyor.

Yemekten değil, tatmaktan bahsediyor. Doyumluk değil, tadımlık aşklardan... İyi hoş ama tadı ekşimsi... Birlikteliğin kesintisiz, tam ve net olduğu tatlı bir aşkın tadı öyle olmasa gerek... Ancak o tadın da tutkunlarının olduğu unutulmamalı...

Aşkı ilk tadışı değil... Sayısını bilmediği kadar aşk yaşamış ama tatlı değil, mayhoş,

eşimsi, buruk... Elma, muz, kayısı falan gibi değil, kiraz gibi de değil, tam anlamıyla vişne...

Bir göl tahayyül ediyor. Belki de evvelce gidip seyrettiği... Ona kar yağdığını gözlerinin önünde canlandırıyor. Romantizme münasip bir mekân bulmuş oluyor, böylece. Duygu yoğunluğu sağlamak açısından ortama kar yağdığını da hayal ediyor. Güneş uzaklaşmış, kar sessiz sessiz inmekte sakin suyun yüzüne... İnip inip bitmekte... Yitip yitip gitmekte... Bir süre o olayı seyrediyor, beyninin içinden boşluğa ya da hayali bir perdeye yansıtarak... Haddinden fazla hoşlanıyor olmalı ki manzaradan ve kar olayından, gece geç vakitlere kadar sürmesini düşünüyor. Sonrasında şiir gelecek, besbelli... Ya şiir için dizeler gelecek aklına, ancak hemen kaydedemediğinden daha sonra hatırlamak isteyecek ama asla buna muvaffak olamayacak ya da o güzelim şiir ortamında, ezberindeki bir şiiri okuyacak, pek kayda değer bir şey olmadığından hafızasına kaydetmeyecek bile hangi şiiri okumuş olduğunu... Ânında unutup gidecek...

Burada harika bir ortam yaratıyor, hafsalasında ve onu bulunup unutulacak bir şiirle tamamlıyor. Gece geç vakit acele acele bulunacak ve unutulacak bir şiir... Neden gece geç vakit? Tamam, geceler ve onların geç vakitleri şiirleri çok severler ama neden acele acele? Madem ivedilikle istenen ve hemen aranılıp bulunan, zaruri bir ihtiyaçmış gibi hemen okunan, o halde neden unutulmuş?

O zaman, demek ki bu şiir, başka bir şiir... Gecenin geç saatlerinde, zaruret gereği şiddetle arzulanan, alâcelâle bulunan bir ilaç hükmünde olup, işlevini yaptıktan sonra unutulmaya mahkûm, özelliği ve de güzelliği ehemmiyetsiz, zavallı bir araç, hangisi olduğu pek de önemli olmayan...

Ne yazık ki öyle yaşanmak zorunda kalınacak romantizm ki böyle bir romantizm daha önce yaşanmış değil! Romantizmin bu versiyonu, mecburen, mecburen... Mecburiyetten böyle olmak zorunda, aşkın tadı!

Vişne demek, aşk demek... Erzurum yöresinde 'aşna fişne' olarak geçen kırıştırma veya flört... Doyumluk değil, tadımlık, üstelik... Sonra bir kabulleniş ve hafiften serzeniş...

"Ben zaten sonbaharda doğmuşum. Hep uzaktan sevmeyi bilmişim. Aslında uzağı sevmek değil bu! Uzak kalmayı sevdiğim sanılır ama uzak kalışımın geçerli bir sebebi var. Bana, bildim bileli öyle şeylerden uzak kalmam öğütlendi.

Vaktiyle bir dergâha gittim, bir şeyh efendiden vird alarak tasavvufa girdim. Orada kaynayan bereketli çorbaya, ehvanlarla beraber bir yer sofrasında kaşık salladım. O ortamın tadını aldım bir kere! Yeterince zikir çektik dervişlerle birlikte... Doyasıya zikrettik, kendimizden geçerek ritmik bir biçimde... Gözüm gönlüm doydum! Gözüm dünyaya kör oldu, gönlüm aradığı İlahi aşkı ve dinginliği orada buldu. O huzur, huzur doluydu.

Babam, esnaftandı. Sağ olsun, o bana romantizmi bu şekilde öğretti. Sayesinde dergâhta öğrendim ya aşkın meşkin daniskasını! Hası, âlâsı o değil mi zaten, aşkların! Aşkların en güzeli, Allah aşkı değil mi! Yeniden keşfetmek istediğim nedir ki benim? Daha iyisi mi? Daha iyisi var mı ki!

O zaman, neden göle bakıyorum, yoğun duygusal? Karın göle yağışına, hayran hayran? Karın en güzeli bende yağmakta... Şakaklarıma aklar düşmeye başladı. Arkası gelir! Yakındır! ..

Neme gerek benim aşna fişne! Aşk meşk... Neme lazım vişnenin tadı! Ne Arabın Şam'ı, ne şeytanın suratı!

Ben doğulu bir şairim. Doğu diz boyu, adam boyu kar! Yakında saçlarımın tamamını ak tutar! Burada bugüne bugün, karların altında saklı, adam gibi adam, şair gibi şair var!

Ben bir şarklı şairim, neme gerek gümüşlü vişne!

Şark de de bir dur! . Soyum sopum uludur! Hepsi sadık Allah kuludur! Şimdi bundan bahsetmeye kalkarsam, yazdıklarımı silmem, yeniden bu konuda yazmaya başlamam lazım. Neme lazım! "

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLERİ - 0011

Onur Bilge

ZZ 0012 - ELMA KURDU - SAHİ BİZ NEYİZ

ELMA KURDU

"kayıp bir kent var içimde
içimde kocaman bir nehir
beni sana çeken bir şey var
içimde sadece sana doğru akan bir şey
son vagonun son yolcusuyum ben
üstelik en doğusundanım bir ülkenin
isimsiz yolculukların en sonuncusu..."

Mehmet HANOĞLU

SAHİ BİZ NEYİZ

Bir yer kaybettim ben ve o yerle birlikte seni... Hâlâ sizler durur içimin içi, garipsi, buruk... Kalbimden çıkan ılık bir ırmak olanca debisiyle akmakta, çağlayarak... O çağladıkça iştirak etmekteyim çağılına ağlayarak...

Neler var beni o yere çeken, neler neler... Ne güçlü bir mıknatıs, varlığın... Ne kuvvetli bir manyetik alan, yaşadığın yerde olan... Bense demir tozlarından bir zerre... Bir kere başımı kaldırıp bakmışım yüzüne, dalıp gitmişim simsiyah gözlerine... Derine, en derine olmuş yolculuğum... Bilmem artık nasıl hâkim olurum hislerime, nerde ve nasıl dururum!

İçimde, benliğimi benliğine ilen bir his var. İçimde varlığını varlığıma eşitleyen... Kalbimde, uçsuz bucaksız bir çöl, ortasında yemyeşil bir vaha, içinde sana ait devasa bir saray var. Kalbim senin için bin bir odalı, bana dar mı dar... İncir çekirdeğinin içi kadar...

Daraldıkça daralıyor ruhum bu şehirde. İçimdeki laf anlamaz, söz dinlemez nehirde boğuluyorum. Her kapısından kovuluyorum, bütün seçeneklerin. Güneyinde, ülkelerden en güzel Ülkenin... Torosların kucağında, ana baba ocağında... Bir elim yağda, bir elim balda ama yalnızlıktan bun alıyor, ıssızlıktan boğuluyorum!

Her yere kalkan araçlar var burada. Karadan ayrı, denizden ayrı, havadan ayrı... Fakat benim için çekici değil hiçbirisi seferlerin. Ruhumda her sefer, aynı sefer, sana doğru... Senin olduğun yere doğru... Senin olduğun yere... Mutsuzluklardan, huzursuzluklardan kurtarılmış bölgeye... Ne kuzeye, ne doğuya nede batıya... Ne Karadeniz'e, ne Marmara'ya, ne de Ege'ye... "Niye?" diye sorma bana! Ben de bilmiyorum, nedense... İşte öyle... Hem de yeminle! ..

Benim kendimden başka düşmanım yok! Kimseye borcum, kimseden alacağım... Yalanım da yok, riyam da... Hemen hemen her en güzel rüyamda sen varsın. Sana doğru olan en doğru yolun en doğrusu olarak hem de! ..

İçimde bir ben var benden hesap sormada... Beynimin dört bir yanında dört balyoz biteviye vurmada... Her merkezinde ayrı ayrı birer mum yanmada... "İn attan! Artık vazgeç bu inattan!" diye haykırmakta o ben, diğer bene... Saymadım, kaç yıl oldu ben o yöreden geleli, bilmem ki kaç sene...

Arkadaşlık desem, tam değil, dostluk desem, tam manasıyla ifade edemem... Kardeş değil, eş değil, hisdeş değil... Adı konmamış bir beraberlikti... Öylece kayıtlara geçti, kâğıtlara yazıldı çizildi.

Neydi aramızdaki o hoş olayın adı ki o beni yıllarca hülyadan hülyaya sürükledi. Körükledi içimdeki özlemi... Hasreti günde üç öğün, temcit pilavı gibi önüme getirdi. Her saat başı oydu sanki guguklu saatin sesi... İşte bu anlam veremediğim, ismini bilemediğim ilgi beni yedi bitirdi! Nihayet yolun sonuna getirdi!

Neydi o efsunlu şey, aramızdaki? Bir araya geldiğimizde birbirimizden kopmak istemeyişimizin sebebi? Olur olmaz her şeyi espri konusu haline getirişimizin, enine boyuna çekiştirerek kahkahalarla gülmekten kendimizden geçişimizin sebebi? Ayrılma vakti geldiğindeki hüzün... Ne kadar uzun olursa olsun, kısacık sanılması gündüzün...

Yüzün... Yüzündeki çocuksu ifade, dilindeki acıklı son sözün... Kendimiz taşıdık bahtımıza olumsuzluğu... Şanssızlık değil, kararsızlıktı sebebi... Bir anlam verememek bu tuhaf ilişkiye... Bir ad koyamamak garip beraberliğe... Yine düşünüyorum ve bir isim bulamıyorum, tanımlamak için. Bilmem ki sen ne olurdun benim için? Arkadaşlık değildi. Ondan ötede bir şeydi. Kardeşlik değil, eşlik değil... Daha da sıcak, daha da güzel! ..

Sahi, sevgili olabilir miydik acaba biz? İkimiz el ele, yan yana, can cana... İkimiz adım adım birlikte, biteviye...

Hani sen içimdesin ya... Her ağacın bir kurdu vardır. İşte, aynen öyle! Gece gündüz tatlı tatlı kemirir durur, içini oyar da oyar... Fakat bir lahza ayrılmaz ondan. Hiç mi hiç terk etmez... Asla bırakıp gitmez! Olsan olsan o olursun benim için. Çünkü benim içim senin kıpırtınla hoş, tıkırtınla sarhoş... Nahoş bir şey yok bunda... Ben ağacım nihayetinde, sense bir kurt, eninde sonunda... Ucunda ölüm yok ya bunun! Ölmedikçe kurtuluş umudu da yok, nasıl olsa... Azar azar, ince ince... Gündüz gece... Ilık ılık, kıpır kıpır... İncitmeden... İtirazım yok! Şikâyetim yok!

Nereye gider kendinden kaçan? Kendimden kendime gidip gelmekten bitkinim... Beni barındırmak istemiyor ilim... İlimde hiçbir kilim... Dilim, dilim dilim diler dilimi. Her dilimi yine bir dilim sen... Dilimde bir sen varsın, sıfatı belirsiz... İlimde bir ben, sana göre adı konmamış. Tanımsız...

Şimdi elimizde, ne olduğu belli, bir dakika sonrası belirsiz... Böyleyken ben ne bilebilirim geleceğe dair? Kim ne bilebilir? Ne desem yalan... Hangi bahaneyi öne sürsem, geçersiz, bizi bizlikten çıkararak ben ve yalnız benken... Hiç mi hiç düşünmedim seni böylesine özleyeceğimi, giderken!

Sen bir sıfat bulmuşsun benim için. Elinin altındaki, en yakınındaki sıfatı alıp iliştirivermişsin. "Arkadaşların en iyisisin!" demişsin benim için. Hâttâ eşsizi... Senin için sadece arkadaş olduğumdan emin misin? İyice inandın mı buna? İnanırdın mı kendini?

Ben bir masalın harikalar diyarındayım, sanki. Kaf Dağının ardına geçmişim. Abıhayat içmişim. Hangi cadının elmasını dişlemişsin, hangi günahı işlemişsin, bilmiyorum. Balta girmemiş ormanlardan birinin en kuytu yerinde, cam bir tabut içinde epeydir uyumaktasın. Beyaz atlı bir prens beklemektesin, kendine gelmek için. Sana bir öpücük borcum var, öyleyse. Şöyle kulağına doğru, yanağının kenarına, en iyi niyetimle... Aklımda duracağına yanağında dursun! Belki o zaman uyanırsın... Uyanırsın da benim

sevgilim olursun! Ne güzel olursun! At üstünde, kucağında ne güzel durursun!

Nasıl arkadaş kalırız biz? Sen içimdeki ağaç kurduyken... Ben harikalar ülkesinde beyaz atlı prens... Sense onu bekleyen Pamuk Prenses... Ya da Kurbağa Prens olsaydım ben? Ya sen tiksinsen beni öper miydin? Eski halime dönüştürür müydün beni o öpücükle?

Ya biz neye dönüşürdük, o zaman? Leyla ile Mecnun'a mı? Ferhat'la Şirin'e mi? Tahir ile Zühre mi olurduk? Ne olurduk? Nasıl bir çift olurduk? Ne dersin?

Sen benim canımsın, hangi taraftan baksam... Sen benim canımdan yakınım... Gül pembem, kar beyazım... Alınyazım... Kışım yazım... Kucağımdaki sazım... Niyazım, nazım... Çoğum azım...

Ey, içimi oyuk oyuk oyan! Ey, hem tümüyle, hem gece gündüz her an bende, hem de görünmez olan! Çık artık saklandığın yerden, yanıma gel! Birlikte gülelim eğlenelim eskisi gibi... Birlikte kederlenelim... Güzel bir ad koyalım bu ilişkiye. "Sevgiliyiz!" diyelim.

Gideceksek, birbirimize doğru gidelim. Gizleneceksek, birlikte gizlenelim...

Birlikte izlenelim...

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0012

Onur Bilge

ZZ 0013 - AKDENİZİN UFKA DOĞRU MORA ÇALAN MAVİSİ - KIBRIS ÇIKARTMASI

AKDENİZİN UFKA DOĞRU MORA ÇALAN MAVİSİ

"Kim yeni terleyen bıyığına, sakalına sevdalanmışsa
Ölünceye kadar bu daireden dışarıya ayak atamaz"
-Hafız-

Yaz günleri beni hatırlamıyor.
Salgılı bir hayvanla bitişiyorum yaz yaklaşınca
yayıyorum ortasına sevgili tüylerimin
geniş uykulardayım, muazzam uykularda
yılların zulmünden haberim yok
ne de sürgün taşralı kızlar korosundan
geçiyor hazza yatkın dudaklarıyla gece
canımın ilmekleri arasından..."

(1974)
İsmet ÖZEL

KIBRIS ÇIKARTMASI

Ne çok beğenirdim kendimi bir zamanlar! Ki o zamanlar, hayatımın baharıydı, yazıydı.

Kendime sevdalanmıştım ergenlik dönemimde. Bıyıklarım yeni terliyordu, ayva tüyünden tüye yenice dönmekteydi sakalım. Hemen hemen her tıraş oluşumda, o ilk tıraş olma heyecanımı hatırlarım. Makineye jileti ilk takışımı... Elimi kesmemek için sarf ettiğim gayreti... Sabunun fırçada keyifle köpürmesini... Zevkle yayılmasını yanaklarıma... Üst dudağımın üstündeki o komik duruşunu... Dudaklarımı kaplamaması için sakınışımı... Kendimi tanıyamaz oluşumu... Sonra çeliğin tenime ilk temasını ve favorilerimden aşağıya kayışını...

Ellerim tir tir... Biri beni biri metali tutmakta... Ellerim, yüzümü kesmemek için... Ellerim heyecandan... Gözlerim pürdikkat aynada... Cildim acayip yanmada...

Bir gözüm hep aynada... Gözlerim aynalarda... Aynalar, kör camlar değil. Gözsüz değil. Aynalar ben oluyorlar. Aynalar benim!

Yaz günleri iyi bilir beni. Yaz günlerinde ben bir başka benim! Bilmem hatırlar mı yaşlı geçmişim? Sorsam anımsar mı geçen yıllar, başlarında kavak yelleri esen onca genç arasında beni? Oysa ben iyi bilirim o zamanları... Hayvani duygularımın ağır bastığı, nefsimin önümde yürüdüğü zamanları...

O hayvansal tarafı, öne çıkmaya görsün insanın bir kere! Cisimsel yönü tepesinden bakmaya görsün! O zaman sen de camlar kadar körsün! Zaman kadar nankörsün!

Hayvandan farkın kalmaz, nefsinin peşine düştüğünde... Zaman işler, sen durursun. Deliksiz uykularda kaybolursun. Kendini aynalarda, kendini yazlarda, kızlarda, sazlarda cazlarda bulursun.

Ne çok seversin kendini, ömrünün baharında... Hele haziran yaklaşırken... Bambaşka biri olursun. Napolyon gibi durursun, kılıç belde... Napolyon gibi alımlı çalımılı... Bir başka basar yere, yerden kesilmiş ayakların. Arzuların belirler istikametini... İstikametinin saç

şakalına karışmış. İstikametin hayatına karışmış, karıştırmış da karıştırmış... Seni de Ülkeni de karıştırmış!

Seversin saçını sakalını... Boyunu bosunu seversin. Yüzünü gözünü seversin. Başkaları da fark etsin, onlar da beğensin, sevsin, çok sevsin dersin. Dersin, yıllar sonra verilir! Uykudan uyandığında... Bilemezsin. Dünyadan bihabersin. Kızlar girer düşlerine... Kadınlar rüyalarını süsler... Hayaller hayaller... Hülyalı bir zevk-ü safa dönemi... O kızlar ki göklerdeki yıldızlar gibidirler. Ciğerini yerinden söker edaları, canına can kadar sedaları ve vedaları ölümlerin falezlerine sürükler.

Ben artık ruhsuz bir bedenden ibaret değilim, eskisi gibi. O beyaz pelerinleriyle öncekilere karışmak üzere göğe yükseltilen ölümlerin arasında değilim. İslam ile dirildim, Elhamdülillah! Hıristiyanlar gibi değilim. Kurduğum saltanatı kendi ellerimle yerle bir ettim! O beni inim inim inleyen sevdaları ayaklarımın altına alarak yok etmesini bildim. Çünkü benim gittiğim yol, yol değildi. Çok büyük, korkunç bir hatanın içindeydim. O zamanlar ben, Müslüman'dan çok bir Hıristiyan'a benziyordum.

Bizi kendilerine benzetmeye kalktılar. Kıbrıs'taki soydaşlarımıza zulmetmeye başladılar. Başpiskopos Makarios, Yunanistan'dan yandaşlarıyla gelip gitti, karıştırdı ortalığı ama ben Türk kimliğimi ve neler yapabileceğimi gösterdim onlara! Akdeniz'i sahipsiz sanıyorlardı. Akdeniz'in ortasında Kıbrıs'ı... Çoktandır köpeksiz köy bulmuş, eli değneksiz geziyorlardı. Mazlum Türkleri eziyorlardı.

Sağcımız solcumuz bir olduk. Bir tek kol, bir yumruk! Kimse beklemiyordu, dudakları karamış yemiş gibi boyalı kızları öpmekle vakit geçiren gençliğin, kendilerini İsa'nın havarileri sanan soytarıların karşısında nasıl birer aslan kesileceğini! Kimse beklemiyordu bizden!

20 Temmuz sabahında, Mehmetçik bir tarih daha yazdı. Mukaddes mi mukaddes bir çıkartmayla, zafer kazandırdı! Analar gözyaşlarıyla dualar ederken, kahraman erler, makineli tüfeklerle savaştılar.

Bizi afyonla uyuttular yıllarca. Gençliğimizi uyuşturdular ve birbirleriyle vuruşturdular ama boşuna! Biz uyanma vakti uyanmayı da bildik ve gereken neyse onu yerine getirmeyi de en mükemmel şekilde becerdik! Kültür emperyalizmiyle, bir yere varamadılar! Aslımız baldı, koyulduk. Yağ değildi, kokmadık, kokutamadılar!

İçlerimizdeki iç gıcıklayan duyguları dışarıya çıkarmamız için uğraştılar, çalgılarıyla çengileriyle ama biz tez uyandık ve kendimizi toparladık. Barlarda bahçelerde gezdirdiler, sazlarla sözlerle oyaladılar ama ırkdaşımızın çektiği ıstırapla kalbimiz paramparçaydı nicedir. O dönem ne karanlık ne kasvetli bir gecedir!

Gündüzleri benimle gezen tozan, öptüğüm kokladığım kızların, geceleri kimlerle buluştuğunu, nerelere gittiğini, neler yaptığını merak ettim, kahroldum! Gerçeği anladığımda yapayalnız kaldığımı fark ettim.

Domuzdan post, gâvurdan dost olmayacağını anladığımda, bizi nasıl da kandırmaya çalıştıklarının farkına vardım. İrkdaşlarımıza yaptıkları katliamlar, ne kadar gaflette olduğumuzu, nasıl aldatıldığımızı, neden aramıza fitne sokulduğunu ve birbirimize niçin kırdırıldığımızı anlamamız için yetti. İşte o zaman ayaklarımız suya değdi. Suyu değmeden önce Akdeniz'in suyuna dilimiz değdi. Dilimiz fena yandı! Gafletteki uyandı!

İşte o zaman anladık ki Akdeniz, epeyce tuzluydu. Tuzluya mal oldu bize. Banyo katliamı gibi katliamlar, ortaya çıkan toplu mezarlar, olayın tuz oranını anlatmak için yeterliydi. Bir o kadar da şehit verdik.

Artık ayrıları üfleyerek içmemiz gerekliydi.

Akdeniz Akdeniz dedikleri bu kadarcıkmiş, bir avuç su... Var gibi görüldüğü halde hiç yokmuş doğrusu! Yüzeyi gemi kaplı olsa, karşımızda hayalet gibi kalırdılar. Akdeniz, göstermeye çalıştıkları gibi bir canavar değilmiş. Korsanlar gibi korku salıyorlardı güya. Ne oldu? Bir çıkartmalık canları varmış!

Say ki bir yalancının cesedi.. Bir hayalperestin... Bir şairin... Say ki ölü bir deniz... Ölü deniz... Ölülerıyla dolu deniz... Denizi de murdar ettiler! ..

Unuttular Türk'ün gücünü! Unuttular! Ne çabuk da unuttular! Derin acılar yaşattılar bize! Mermer sütunları, çıplak heykelleri, Afroditleri... Dümdüz geçtik neleri varsa üstlerinden... Afrodit'lerinin memelerinin üstlerinden...

Yakıcı güney güneşinde kaynayan maviliğinden Akdeniz'in, derinleşen, derinleştikçe mora çalan tarafındaki en büyük adasına vardık, şerefle şanla! Kızgın bir temmuz güneşi altında kızarmış Kıbrıs ayaklarımızın altındaydı, daha da kızarmış bir vaziyette... Denizin mora çalan kısmındaydık artık... Mora diğer tarafta...

Bekle bizi Mora! Yelkenler fora! ..

İnim inim inletmişlerdi bizi, gençliğimizi, annelerimizi... Şimdi inleme zamanı onlardaydı. İnim inim inledi, adanın toprakları, kara sakallı, kara pelerinli, kara niyetli, adam olmayan adamları! Sahillerde kumlar hıçkırığa hıçkırığa ağladı!

Yavru Vatan'ı Ana Vatan'a bağladı.

Kara sakallı, kara pelerinli kara niyetli papazlarla ve kara ruhlu yandaşlarıyla kararttıkları yazın ilk kısmından sonrasını onlara kararttı, Kara, Hava ve Deniz Kuvvetlerimiz... Yani biz... Karaya ayak basar basmaz, Türk Bayraklarını kumsala saplar saplamaz, gönderlere çeker çekmez!

O yaz... Karardı karalara bürünen bedenleri, kara kanlara bulandı! Vakit bulamadılar rıhtımlara varmaya! Yoklara karıştılar.

Zaten yoktular. Topu topu bir karıştılar. Rahat huzur vermediler bize yıllardır! Her işimize karıştılar.

Artık toprağa karıştılar. Tarihe karıştılar!

Toprağı da murdar ettiler!

Anmaya değmez diler.

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTI LARI - 0013

Onur Bilge

ZZ 0014 – AKŞAMIN YANSILARI – BİRAZ DA ESPRİ

AKŞAMIN YANSILARI

"Toplarınız yansılarımızı sulardan
Akşamlar kilitlerken suları karanlığa

Akşamlar karanlığa kilitleyince suları
Susup kaldıysak bile inanmadık yalnızlığa

Umutsuzluk bile iyidir
Ardından sen gelirsin, umut gelir..."

Afşar Timuçin

BİRAZ DA ESPRİ...

"Akşamlar kilitlerken suları karanlığa
Akşamlar karanlığa kilitleyince suları"

Bu tekrara ne gerek varmış?

"Ovada tomurcuklar patlarken birere birer"

Birere birer de varmış. Bir ere bir er varmış... Bir varmış, bir yokmuş.

Bir berber bir berbere... Hayır, berber yokmuş. Berberlerde hayır yokmuş. İşte bunlar şiiri çıkmaza sokmuş.

Akşam yansımış, şair yadsımış. Yatsı değilmiş. Yassı da değilmiş. Onun için eğilmiş. Niçinmiş? Sn Avşar TİMÜÇİN’miş. Onun içinmiş.

Bir umut, bir umutsuzluk, bir de yalnızlık varmış. Onun için sular kararmış. Çok işe yararmış. Kararmazsa zararlımış.

Önce kararır sonra kızarırmış. Toplar toplar yayarmış. Toplar, toplar yayarmış... Tam yirmi dört ayarmış. Tomurcuklar patlarken iftar topu patlarmış. Yüreği hoplarmış. Çünkü o zamana kadar sevgili dokunmaz, dokunamazmış. Bu şiir yazılamaz, okumazmış. Onlar baş başaymış. Yalnızmış. Yalnız kız yalnız/lık değilmiş. Umutmuş. Onun için b/aşka tutulan, akşamı unutmış. Öyle bir unutuş unutmış ki kendi âlemine dalmış. Akşam da onları gözlemeye, izlemeye...

"Toplarınız yansılarımızı sulardan"

Güneş çekilip gitmiş. Sudaki gölgeler de akisler de silinmiş. Akşam vaktine gelinmiş. Yanındaki bizim gelinmiş.

"Susup kaldıysak bile inanmadık yalnızlığa
Umutsuzluk bile iyidir
Ardından sen gelirsin, umut gelir"

Umutsuzluk iyidir. Nasılsa gelmeyecek biridir. Çünkü biraz iridir. Fakat ne yazık ki çıkar

gelir. Delir istersen delir! .. Elden ne gelir! Dar gelir. Zar zor gelir. Madem gelmiş, buyursun girsin! Ağasın, beysin, pirsin! Sen umutsuzlukla umut arası bir şeysin. Önce umutsuzluk gelir. Sonra ne yazık ki sen gelirsin. En sonunda umut gelir. Neden gelir ne gereği var? Olan olmuş biten bitmiş. Umut, assolistmiş. Biraz ağırdan almış. En son sahne almış. Çünkü sıra varmış. Yer darmış. Kol kısaymış. Oynayamamış. Oynamış, oynatmış. Herkesi oynatmış. Uçayak oyun havası... Havası batsın! Perde! Perde kapansın!

“Ellerin sessizce uzanır bana
Ovada tomurcuklar patlarken birere birer”

Umut gelince ağırdan bir havaya girilir. Eller uzanır. Değdi degecek... Değdi mi değmedi mi? Değdiydi değmediydi... Bir kavga çıkar Karadeniz’de! Temel çeker silahı! Tursun’da kürekler... Hop hop atmaya başlar yürekler... Devrildi devrilecekler!

İşte o anda herhangi bir ovada... Adı lazım değil. Size ne! Bize ne? “Pat pat pat...” Bir sabah erken... Silahlar patlarken... Hayır! Patır patır tomurcuklar patlarken... Evet, işte tam o ona değdiği anda, Adı Lazım Değil ovasında tomurcuklar hissedermiş. Pat pat edermiş. Fakat sadece bir ovadakiler etkilenirmiş. Diğer ovadakiler çakaralmazmış. Onun için çoğul olamamış. Tekil olmuş. Ova tomurcuk dolmuş. Dolmuş denizde durmuş. Denizde dolmuş olmaz. Olur! Otobüs oluyor ya... Deniz otobüsü... Dolmuş da olur! Bu da deniz dolmuşu... Denizde neler olmaz ki! Ne varsa denizde... Var tabii... Tam da ortasında...

Denizin ortasında... Sallanan kayıkta... Biri sarhoş, biri ayık da... Silah, Temel denen uyanıkta... Onun da bağı yanık da... Temel vurmuş mu Durmuş’u? Durmuş değil, Tursun... Tursun, yerine otursun! Öylece dursun! Temel! .. Yapma etme! Ne olursun! ..

Denizde değiller artık. Ovadalar. Karanlık da açmış oda kapısını. O da kapısını açmış. Hayır. Suların kapısını... Olmadı. Suların kapısı olmaz. Varsa, duvarları da var demektir. Çatısı, bacası? Şair bizim şair de o kimin bacısı?

Su değildir o, kapısı olan, garajdır. Yani barajdır. Barajın da kapısı olmaz! Ağzı olur. Açmış ağzını, yummuş gözünü! Yok, öyle değil Akşamlar kilitlemiş suları karanlığa... Karanlık açmış barajın ağzını... Şiirde baraj yok. Kolaj var. Benim öyküler gibi kırkyama... Kalkın kıyama! Oturun yerinize! Denge bozuldu. Kayık... Temel içkili! Tursun ayık! Kıyama, Temel! Yazık! Kıy ama kıyama!

“Her dokunuşun beni değıştirir
Akşam pembeliğini yayar sulara”

Dokundu! Ara ara dokundu... Bu şiir bana fena dokundu! Kim bilir kaç kere okundu. Anlamadım bu nasıl ipek halı? Nasıl dokundu? Önce karardı sular, sonra kızardı. Şair bunu böyle yazardı, sonra bana kızardı. Arkası, okkalı bir azardı.

O akşam... O akşam var ya, o akşam... İşte ne olduysa o akşam oldu! O akşam yüzünden oldu! O akşam... O akşam, suları yakaladı, karanlığa kapattı, kilitledi... Sonra sevgilileri seyretmeye başladı. Seyrettikçe utandı, kızardı da kızardı. Nasıl oldu anlayamadım ama öyle oldu. Şair dedi. Ben ondan duydum. Ben yazmadım. O yazdı.

Önce hasta ederler böyle okuru. Sonra gömerler. Sonra hastaneye götürürler. Buna mantık hatası derler! Böyle hatalar yapar giderler... Sonra: “Sus! ..” derler.

“Ben seni hep umuda benzetirim
Ben seni benzetemem yalnızlığa...”

Aslında yakalayacaksın! Bir benzeteceksin! Öyle bir benzeteceksin ki ne benzeyen kalacak, ne benzetilen, ne benzetme edatı, ne yönü! Pusulası şaşacak! Ne şekli kalacak, ne şemali...

O,onu hep umuda benzetirmiş. Yalnızlığa benzetemezmiş! Yalnızlığın yerine gövdesini getirirmiş. Kendisiyle yalnızlığı giderirmiş. Kendisi gelince, yalnızlık kendisi gidermiş. Umutsuzluktan sonra geldiği için olsa gerek. Yani umuttan önce... Sıraya riayetle... Umutsuzluk, o, umut... O varsa umuda ne gerek var! Denizde bir kayık iki kürek, iki ürkek, iki yürek, bir kadın bir erkek... İki kişiye bir börek, bize ne gerek!

Ne olmuşsa olmuş ya da olmamış, olamamış... Neden dedi ki bize? Madem demek istedi, diyecekti, dedi... Neden üstü kapalı dedi? Neden lafı geveledi de açık açık demedi?

Umut, umutsuzluk, yalnızlık... Akşam, yansı, karanlık, su... Sus, kal, inan! Ova, tomurcuk... Pat pat...

Diyen dedi de ben niye dedim? Ovaya bereket, sayfaya hareket gelsin, istedim. Onun için dedim.

Biraz da espri dedim...

Dedim, diyeceğimi...

Artık giderim.

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTILARI - 0014

Onur Bilge

ZZ 0015, SONBAHAR ÜŞÜMELERİ - BOZKIR ISSIZLIĞI

SONBAHAR ÜŞÜMELERİ

"Çamurdan oyuncaklarda dağıldı çocukluğum
Başağın su sıkıntısında
Hep ağrıdı yüzüme kazınan bozkır
Ellerimde buhran, sesimde تنها..."

Gonca ÖZMEN

BOZKIR ISSIZLIĞI

Kasaba benzeri bir şehrin, köy gibi bir kaşabasında doğdum. Toprakla iç içe bir ailenin, öylesine doğmuş çocuklarından biriyim. Ülke genelinin gelir düzeyine göre yaşamak zorunda olan, kendi halinde bir aileye mensubum. Çocukluğum, yoksulluk içinde geçti. Kendi oyuncağını kendisi yapan garibanlardandım. Bez bebekler, tel arabalar...

Daha çok kapı önlerinde, sokaklardaydım. Döner dolanır, çamur oynardım. Hayalimdeki oyuncaklara ulaşamadığım, benzerlerini üretmek için başka ham madde bulamadığım zamanlardı. Çeşitli oyuncaklar, bebekler yapar, güneşte kuruturdum. Kurudukça çatlar, ufalanır, dağılır giderlerdi, oynayamazdım. Çocukluğum da onlarla beraber dağıldı gitti.

Birkaç çocuk bir yorganın altında olup olup gidiyorduk. Büyüdükçe ihtiyaçlarımız da büyüdü. Öğrenimim için gereken miktar, gelenden her zaman fazla oluyor, ayağımı yorganıma göre uzatmak zorunda kalıyordum. Sadece zaruri gereksinimlerimi karşılayabiliyor, olgunlaşmam için gerekenleri alamıyor, en çok da kitap sıkıntısı çekiyordum.

Kırsal kesimden gelişim, dar gelirliliğimiz kaderimdi. Alnımın yazısı... Hep zaruret içinde yaşadım. En çok parasal sıkıntım yansıdı yüz hatlarıma... Can sıkıntım, baş ağrım... Kazancımı da sağ elimle aldım, sol elime değmeden yok oldu.

Sadece maddiyat değildi bunaltan. Buhran boyutunda sevgisizlikti. Hiç ses çıkarmadan katlandım, yıllarca.

Adım, işim ve konumum dışa dönük, konuşkan, hatta feryat eden birisi olduğumu sanılır ama durum hiç de öyle değildir. Adına bakılıp da ses çıkardığı zannedilen çan çiçeği gibiydim. Şair, çağının tanığıdır. Kendisinin de doğal olarak... Tüm ruh halinin farkında, her neden sonuç ilişkisinin bilincindedir. Ben de her şeyin farkındaydım ama sustum. Hiç ses çıkarmadan katlanmaya çalıştım.

O kadar sustum ve öylesine içime attım ki, eşim, çocuğum dahi duymadı. Öyle büyük boyutlu haksızlıklar oluyordu ki içim yanıyordu! Ateş çıkıyordu ağızımdan soluk yerine! Konuşsam, yalımlar saracaktı etrafı! İnadına kendi yatağında akmaya devam ettim. İnadına kendi yangınını kendisi söndüren bir ırmak oldum, derdimi haykırmak yerine. Ağladım, hep ağladım... Hayatım allak bullak... Yanaklarım hep ıslak... Debim hep aynı... Bıteviye sicim sicim yaş...

Nasıl bir hayat tarzı seçmeye kalktıysam, tatmin etmedi. Hiç heyecanlarım olmadı benim, hiç sevinçlerim... Şöyle bağırmadım bir: "Mutluyum! Çok mutluyum! Seviyor,

seviliyorum! ..” diyerek. Kiminle bir araya geldiysem, hep aynı terane...

Bir koşmaca kovalamaca hayat... Gün bitimlerini bile ipe çekemedim, bir nebze mutluluk için. Hüzün içinde battı güneşler, kederle indi gölgeler...

Ah o akşamlar! O efkârlı akşamlar! Bir dilim kavun, bir parça beyaz peynir ve tamamlayıcısı... Bir de candan bir arkadaş... Fasil eşliğinde muhabbet...

Kederim yüz hatlarımı şekillemiş. Yaşadığım tüm üzüntüler, acılar bir bir kaydedilmiş. Yaşantımın yüzümden okunması zor değil... Acıklı hayatım saçlarımın aklarında kayıtlı, hece hece... Hırçnlığım, bütün o hayatım boyunca çektiğim sıkıntı ve azap yüzünden...

Nedense öncelikle cilt renkleriyle anılır ve anımsanır kadınlar. Akça pakçaları, eskiden beri makbuldür. Ben de onlardan biriyim işte! Geriye döndüğümde, geçmişin sararan yaprakları arasında kalan kurumuş bir çiçek gibi karşıma çıkarır, gençliğimdeki güzelliğim! Dış görünüşüm beyaz ama içim çok farklı... Hayatım, ruhum beyaz değil, maalesef! İçim koyu renkli, esmer... Bahtım da öyle... Kapkara... Kırsalın kaderi bu... Bozkırın yazısı, alnımdaki!

Beklentileri hiçbir zaman gerçekleştirmemiş biriyim ben. Ne kadar uğraşsa da arzularına ulaşamamış... Onun için derdimi sineye çekmeye alıştım. Münzevi yaşamayı seviyorum. Dış dünyayla pek alakam yok. Sadece mecburi görüşmeler, o kadar... Kaplumbağa gibi evimde yaşıyorum. Çekiyorum başımı içeriye... Yalnızlığım kalıyor. Alıştım ona artık. Sıkı fıkıyız.

Yalnızlık da her şey gibi bir yere kadar... Kaderim dediğim, kabullenmek zorunda kaldığım ve arkadaş edindiğim ıssızlık çekilir gibi değil! İçime döndükçe uzak kalıyorum günlük güneşlik dünyadan. Daha çok hisseder oluyorum garipliğimi. Yalnızlığım, kimsesizlik boyutuna ulaşıyor. Urperiyorum! Dondurup tir tir titretmese de rahatsız ediyor, kaçıp saklandığım kuytular.

Sadece eşleri, evlatları olmayanlar değildir, yalnızlar. Dışarıdan çift görünenler de yaşar yalnızlığı. Evler, öyle yerlerdir ki kolayca çıkılıp gidilemez! Gelinlikle girilir, kefenle çıkılır! Yuvalar, otellerden farklıdır.

Güneşimin Toroslara yaklaştığı bu ahir zamanıda... Gölgelerin uzadıkça uzadıkları zamanda... Yaşamın son/baharında ben üşümeyeyim de kim üşüsün, yalnızlıktan, kimsesizlikten! Geçmiş, öyle de böyle de yaşanmış, geçmiş gitmiş... Ya bu yaşanılmaz hal? Kalan ömrüm kim bilir ne kadar ve içinde beni bekleyen ne çileler var? Çektiklerimi bir Allah bilir, bir de ben... Çekeceklerimi yalnız ama yalnız Allah bilir! Çekilenler çekildi, bitti gitti! Bilmem ki onlar nasıl çekilir! ..

Hayatımda olmalarını istediğim, çamurdan yaparak kurumaya bıraktığım, kurudukça çatlayan oyuncaklarım gibi bir araya getirmeye çalıştıkça dağıldı gitti beraberliklerim, ailem! Ufalandı ve dağıldı. Bizden geriye, ağarmış saçlarıyla bu akça pakça enkaz kaldı.

Görünüşte, her gizi örten bir çatısı vardı, yuvamın. Geniş ve çok sayıda aydınlık penceresi... Birer birer kapandı camlar, perdeler usul usul çekildi. Güneş de çekildikçe çekildi geriye... Karardıkça kararın bulutların arkasına gizlendi. Ben çekildikçe iç odalara, kapılar kapandıkça kurudu ilişkiler. Ufalandı, dağıldı. Uçup gitti çatısı...

Kökende bu bir kırsal yapısı... Yüzümden okunan onun yansıması... Alnıma kazınan bozkır

yazgısı... Yüreğimde yangısı... Ruhumda hep aynı acı, içimde muttat sızı...

Kabullenilmiş kaderlerden ve kederlerden uzak, kanıksanmış yalnızlıklardan
mutluluklara...

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLERİ - 0015

Onur Bilge

ZZ 0016 - ELLERİME KAR YAĞIYOR - BOŞ AVUÇLAR

ELLERİME KAR YAĞIYOR

"Yalınca bir dağ-başında,
Ellerime kar yağıyor...
Yazın yaz, kışın kış Tanrım,
Bu ne mayalanış, Tanrım;
En güzele, en korkunca,
Teselliler sonu, bunca,
Gök-yüzünde unuttuğum
Ellerime kar yağıyor..."

Feyzi HALICI

BOŞ AVUÇLAR

Bir dağ başındayım. Yalnız, yapayanız... Okuyor, yazıyor, tefekkür ediyorum. Onca dua ettim, gece gündüz, yaz kış... Bomboş kaldı ellerim, avuçlarıma kar yağdı, yağmaya devam ediyor. Dualarım bir türlü kabul olmadı!

Allah'ım! Biliyorum, Sen'den ümit kesilmez! Sen'den ancak kâfirler ümit keser. Yağmur, merhametindedir, rahmettir. Kar, fazlından, fazladan bir rahmet... Medet, Allah'ım! Medet! ..

Öyle bir yer ki burası... Sessiz, sakın, ıssız... Öyle bir mayalanmış ki aşkın bende! Hem en güzel olansın, Cemal sıfatınla hem de Celal sıfatınla en korkulacak olansın! Fakat Rahman ve Rahim sıfatlarına güveniyor, affediciliğinle teselli oluyorum. Hulusi kalp ile af diliyor, dua ediyor, olanca gücümle sıfatlarına sığınıyorum. Bu ne güzel bir olay! Bu ne muazzam bir birliktelik! Ne muhteşem hal!

En Güzel'le, En Korkunç'la bütünleniş... Bunca yalvarış ve yakarıştan, bunca teselli oluş ve onca duadan sonra gökyüzüne açtığım, niyazda unuttuğum avuçlarıma kar yağıyor. Ne yazık ki hâlâ ellerim bomboş... Ellerimi ısıtacak bir el yok! Yalnızlık, aynı yalnızlık... Kimsesizliğin çaresiz burukluğu hep aynı...

İnsanlar, hayvanlar, bitkiler... Bütün bu can taşıyan varlıklar hep Sana yönelmiş. Bu camiler, bu ezanlar... Bu ibadetler, dualar... Hepimiz sınırsız rahmetinden, sonsuz merhametinden medet ummaktayız. Yüreciğim aşkınla nurlanmış. Evvelden âhire... Baştan sona yaşamakta olduğum bu hayat, bu dünya düşü bana mı ait? Bunca yarattığının telaşla ve biteviye Zatını zikretmesi... Her ağaçta onlarca, yüzlerce dalın, her dalda onlarca yüzlerde yaprağın kimil kimil ibadeti, hışır hışır zikri... Cıvıl cıvıl cıvıdayarak Seni anışı, Sana yakarışı kuşların...

Günler, geceler boyu, akşamdan sabaha ibadette, duada olan cümle yarattıkların... Ben de aynı şekilde... Her nefeste, huzurla huzurunda... An be an... Gözlerimde yaş tükenmiş... İçleri alev alev... Yapayalnız, apaçık bomboş kalan ellerim donuyor. Çaresiz avuçlarıma kar yağıyor.

Yürüyoruz işte... Hayat yolunda adım adım... Savruluyoruz oradan oraya... Hepimiz bir şeyler diliyoruz. Hepimiz Senden,, yalnızca Senden medet umuyoruz. Gideceğimiz başka bir kapı yok! Başkasından yardım ummak olmaz! Kullara avuç açılmaz! Bizi Zatından başkasına muhtaç etme Allah'ım!

Açın perdelerinizi! Bir bakın gökyüzüne! Siz de katılın tefekkürüme, ibadetime, dualarıma... Sabahın bu vaktinde, günün en güzel saatinde, asumanda doğmadayken güneş, masmavi aynasına vurmak üzereyken, ibadet ve duaların en makbul olduğu bu zaman diliminde namazımı niyazımı kabul buyur, Allah'ım!

Ey, merhametlilerin en merhametlisi! Ey, kulu kurbanı olduğum! Cümle mevcudatın yalvarıp yakarmakta olduğu, bütün yüzlerin Zatına yöneldiği, rahmet beklediği bu vakitte kurdun kuşun, çiçeğin böceğin kabul olunan dualarına ilhak eyle, dualarımı! Tohumu toprakta, çiçeği daldā mutlu eden Rabbim! Beni de bizleri de kimsesiz ve çaresiz bırakma, Muhammed Ümmetini mutlu eyle!

Pembe beyaz çiçeklenen dallar, yalvar yakar dua eden kullar hürmetine... Yeryüzünün bembeyaz örtüsü, gökyüzünün apak süsü neler fısıldar bana... Ne türküler söyler rengârenk açan çiçekler... Ey, Rabbimin rahmeti! Serpil, serpil! Yağ, sağanak sağanak! Şöyle, bardaktan boşanırcasına yağ! Takvimlerden kopan günlere, tüm maziye, geçmişteki tüm olumsuzluklara inat... Duygu duygu yükselen, kanat kanat uçan, Allah'a ulaşan niyazlar hürmetine... Rahmet! Rahmet! Merhamet! .. Şakır şakır! .. Umutla açılan avuçlarıma kar yağıyor.

Tüm denizler, okyanuslar dalga dalga zikrediyor, bu kutsal zaman diliminde... Bu zaman, dakika dakika, saniye saniye değerli... Zaman, burcu burcu İslamiyet kokuyor. Her nefes alış verişimde, Müslümanlığımı hissediyorum. Bundan daha gerçek bir şey yok benim için. Müjdeler veriyor teller, muştular çalıyor sazım. Razı olmalıyım Allah'ımdan. Kaderimden hoşnut olmalıyım.

Dostlar! Halimi görüyor musunuz? Bunca ilim, ibadet, tefekkür, dua ve bunca seslenişi içinde cümle mahlûkatın, bu en mübarek zamanları yaşıyorum, bilinen zaman boyutunun dışında. Halimden haberdar mısınız? Görmüyor musunuz, nasıl yaşamaktayım ben? Onca çağrı içinde, sonsuzluğu yudumluyorum... Sınırlı zaman dilimlerinin dışında... Yalnız, yapayalnız bir dağ başında... Ellerim havada, dillerim duada... Avuçlarıma kar yağıyor.

Cümlemizin dualarının kabulü dileğiyle, dünyevi ve uhrevi mutluluklar...

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0016

Onur Bilge

ZZ 0017 - GÖK - SONSUZLUĞA YOLCULUK

GÖK

"küpünde dinlenen şarap; yaz göğü
fazla bir şey istemiyoruz, yaşamaktan başka
anlamak istiyoruz, ters dönmüş böceği
dinlemek istiyoruz, taştaki yosunun türküsünü.
geceyle mühürlenmiş mektuplardır, yaşlılar
eski ölümlerden haber veren, eski şeylerden
bakarlar, açık bırakılmış kapınızdan..."

Salih Bolat

SONSUZLUĞA YOLCULUK

Şarap yapım esnasında mayalanır, köpürür. Sonra dinlenmeye bırakılır. İnsan da gençlik yıllarında hayatın akışına göre hareketlidir. Yaşlılığı, küpünde dinlenen şaraba benzer. Delişmenlik, yerini durgunluğa bırakır.

Gözesinden fışkırarak çıkan, çağıl çağıl çağlayarak akan deli ırmak, aka aka yatak yapar, ilerde ovaya yayılarak sakinleşir, sesi kısılır.

Bir zamanlar bulutlanan, gürleyerek şimşekler çakan, öfkeyle kaşlarını çatarak şakır şakır yağan hali kalmamıştır. Ne kar serper ne dolu yağdırır. Artık ortalığı ala fıcırık boz duman edecek gücü de buna niyeti de yoktur.

Çok fazla bir beklentisi kalmamıştır dünyadan. Sadece sağlığını muhafaza etmeye çalışarak yaşamak... Sükûnet ve huzur... O kadar... Bir de ölümü anlamaya çalışmak...

Bir böceğin ölümü, ters dönmüş vaziyette, hareketsiz duruşundan anlaşılır ki ölümü anlamak için ona bakmak yeter. İbret için seyredilirse, canlılığı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu tüm detaylarıyla anlatır.

Herkes, her şey kendi türküsünü söyler. Taşları sevgiyle saran, sükût içinde duran ıslak yüzlü nemli gözlü yosunların da kendilerine özgü türküleri vardır. Ancak hisse kapmak için yaklaşılar, ruh kulağıyla dinlenirse işitilebilir. İlgile kulak verilirse yüreklerinin seslerine, hayat hikâyeleri öğrenilebilir. Nasıl yaratıldıklarını, nereden gelip, neler yaşadıklarını, nereye doğru gitmekte olduklarını hal diliyle anlatırlar.

Yaşlılar da öyledirler. Unlarını elemişler, eleklerini duvara asmışlardır. Evlerinin bir köşesine çekilmiş, gemlerini gevip batmaktadırlar. Öyle lök gibi oturup kalışları, sessiz, sakin halleriyle taşlardaki suskun yosunlara benzerler.

Ömürlerinin sonundadırlar. Akşam yazılmaya başlanmış, gece bitirilip imzalanmış, katlanmış, zarflanarak üstlerine gidecekleri adresler yazılıp, pullanmış durumda postaya verilmeyi bekleyen, mektuplar gibidirler.

Gece gibi ıssız, dingin ve sessizdirler.

Kapatılarak yapıştırılan zarflardaki mektuplar gibi... Ağızları mühürlüdür. Kimse bilmez içlerinde ne sırlar gizlediklerini... Oysa o mektuplarda baştan sona hayatlar vardır. Tüm yaşanmışlıkları ve yaşanmamışlıklarıyla... Acısıyla tatlısıyla, kederiyle neşesiyle art

arda olaylar... Beklentiler, hayal kırıklıkları... Umutlar, muratlar... Gerçekler, hayaller, rüyalar...

İnsanlar, yaratılış sırrıyla başlayan, kaderlerine göre yazılan, ölüm sırrıyla hitama eren mektuplar gibidirler. Allah'tan gelen, açılıp okunan, tekrar zarflarına konarak iade edilen mektuplar gibi...

Eski arkadaşlarından bahsederler ki belki artık onların ancak üçü beşi kalmış, çoğu göçüp gitmiştir. Belki de hiç kalmamış, tamamı ahirete intikal etmiştir.

Erkekler, nedense bir türlü unutamazlar, askerlik yıllarını... O zamanlara dair kısa uzun hikâyeler anlatırlar, tekrar tekrar... Sünnet düğünlerinden başlarlar, sevdalarına kadar anlatırlar da anlatırlar...

Kadınlar da öyledirler. Döner döner, eşleriyle nasıl tanıştıklarını dillendirirler. O, hayatlarının en önemli, en duygusal ve en muhteşem anılarından biridir. Sonra nasıl verildiklerini, anlı şanlı söz kesmelerini, nişanlarını, nikâhlarını, kınalarını, düğünlerini anlatırlar. Kaçanlar nasıl kaçtıklarını, imkânsızlıklar içinde neler yaşadıklarını, sonra ana babalarıyla nasıl barıştıklarını... Bir de çocuklarının doğumlarından söz ederler... Sanki her bahsedişlerinde tekrar tekrar hissetmek isterlermiş gibi o ıstırap içinde kıvrandıran, gıldirtan sancıları...

Kaset başa sarmıştır artık. Hep eskilerden söz ederler. Dönüp dönüp başa giderler. Yakın geçmiş hızla silinmekte ve geri gelmemekte, hayatın başı ise aksine sanki projektörlerle aydınlanmaktadır.

Genellikle nostalji yaparlar. Atlardan, arabalardan söz ederler. Eski köy yaşantılarından... Ölümünden bahsederler. Kabirden, tabuttan, saldan... Son nefesten... Tabut yaparlar. Ölüm için ne gerekiyorsa vardır. Sal, hep ortadadır, tahta at hazırdır, beklemede... Fakat binicisi bilinmez. Sıra kimde? Çukuruna kaçmış, perde inmiş sönük gözleriyle öylece bakarlar. Sadece imanla gitmektir en önemli dilekleri. Kur'an'la inançla yaşamaya çalışmışlardır. İmanlarını ölünceye kadar muhafaza etmek ve son nefeslerinde şeytana çaldırmamak, Kelime-i Şehadet ile çenelerini kapatabilmek için dua ederler.

Ölüme hazırlanırlar. Ölen için ne gerekiyorsa tedarik ederler. Kazanlar, taslar kalaylatılır. Peştamal, havlu, silecek, sepecek, sabun, lif, tarak, pamuk... Kokuları tütüleri...Buhurları tütsüleri... Kefenlerine kadar akla gelen her şey helal paracıklarla alınıp, sandıklarda saklanır.

Ölümünden bahsedilir, bir at kişnercesine! Yola revan edilir, yelesi dalgalandırılı dalgalandırılı... Sanki sağrısı kamçılanarak hızlandırılır! Nal sesleri duyulur durur... Ölüm, dörtnala gelen yağız bir bir ata benzer ama binicisi bilinmez. Herkes öylece bekler, o anı. Hele yaşlılar... Öylece bakarlar... Dünyadan bir şey beklemeden... Gelecekte fazla bir şey istemeden...

Hep bu saatlerde, akşama doğru bir sonsuzluk duygusuna kapılırlar. Ölüm ürpertisi gibi bir şeydir, hissettikleri. Oysa güzel şeyler de vardır dünyada. Hayat devan etmektedir. Çevrede güzel şeyler de olup bitmektedir. Dallar çiçeklenmekte, bebekler doğup büyümektedir. Hayvanlar da vardır, kendi hallerinde ömür süren. Onların hiç de umurlarında değildir ölüm. Yaşlılar kadar derinden hissedemez diğerleri ölümü. Oysa uyku... Oysa ölüm... Ne kadar da yakınlarındadır onların! Kimler alıp başlarını gitmiştir,

kimler! Kimler veda etmiştir sessizce bu dünyaya! Oğullar, kızlar... Kaç ölü yüzü görmüştür onlar! Belleklerinden silinmez, son görüntüleri. Ölüm... Belleklerinden silinmeyen sonsuzluk...

Gökyüzü... Sonsuz boşluk... Ölüm... Hepimiz esiriz bu dünyada. Tutuklu... Yaşamaya mahkûm... Dünya, hapisane... Gece, günün bitimi... Yani gençliğin... Yani o süratle akıp giden, hızla tükenen hayatın... Gözleri hayata kapama gibi bir şey, yaşlılık. Yani batması güneşin... Yani gece... Yaşlılıkta dünyadan ölüme bakış... Yani parmaklıklar ardından... Ölüm, demire ve geceye bölünmüş.

(Neymiş efendim? Böceğin ters dönmesi neymiş? Böcek ne zaman ters dönermiş? Bazıları bunu ters döndükten sonra (Öldükten sonra) anlayacaklar! :)

Şair gökyüzünü mü anlatıyormuş? Alakasız şeylerden mi bahsediyormuş? Böyle düşünenler de haklılar. Beyinleri ters takılmış olabilir. Anlayış seviyeleri o!

Geç anlayanlar için bir söz vardır. "Oh! nihayet anladı! " demezler de aynı anlama gelen bir şey söylerler: "Oh! Semer ağacı kırıldı! .."

Bazıları, etraflıca anlatılsa da anlamazlar. Onlarda o kabiliyet yoktur. Sadece itiraz, temyiz... Her şeye muhalif... Kendince arif... :)

Biliyorsan yaz da ilim alalım; bilmiyorsan sus da âlim sanalım!)

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTILARI - 0017

Onur Bilge

ZZ 0018 - ORTADOĞU IV - GÜNEYDOĞU

ORTADOĞU IV

"Zaman mı? değil zaman.

Akan zaman değil mesafelerdir.

Güneşin çekici yukarda
Suyun bıçağı aşağıda
Krom alçakgönüllü, bakır utangaç,
Ağaç: bir damla iki kıvılcım arasında.
Rüzgâr bilmiyor nerden eseceğini
Sınırlar kesik,
Yerleşme yerlerinde balkıma..."

(1966)

Cemal SÜREYYA

GÜNEYDOĞU

Burada uzadıkça uzar zaman, hayat zorlaştıkça zorlaşır! Yollar uzun, vasıta az, ulaşım güçtür. Aktıkça akar yollar, kaydıkça kayar, insanlar adeta yerlerinde sayar. Çoğu köyünden, kasabasından başka bir yer bilmez. Kendi kökenlerinde yaşar ve ölürlür.

Köylülerin şehirle irtibatları çok azdır. Şehre gidenler belli kişilerdir, gidilme sebepleri de bellidir. Ya düğün bayram için alışveriş yapılması gerekmektedir, ya hastaneye götürülecek hasta vardır, ya da devlet dairelerine gitme lüzumu...

Bu coğrafyada, kurak çöl iklimine benzer bir iklim hüküm sürer. Onun kadar olmasa da güneş, balyoz gibi tepededir, yaz günlerinde... Her yere hayat dağıtırken burada azap olmaktadır. Tarlada bahçede çalışılması gereken zamanlarda, sabahtan akşama kadar insanların enselerinde boza pişirir! Onun için erkek kadın, çoluk çocuk başlarını örterler. Enselerine de terlik denen, başlarından akan teri alan büyücek bir mendil vardır. Genelde bir köşesi nakışlı olan, dört tarafı dikişli, kare şeklindeki o kumaş parçasına çevre de derler. Karşı köşelerini bir araya getirerek katlar, işli köşeyi üste getirirler. Arada sırada ucundan çekip, alınlarında biriken, gözlerine inen teri silerler. O ter, tuz zehridir. Gözleri biber gibi yakar!

Susuzluk, kuraklık ayrı bir derttir. Çatır çatır çatırdatır toprağı, elleri ayakları... Onun için dudakları çatlak, topukları yarıktır köylümüzün. Kuraklık keskin bıçak! Toprağı dilik dilik diler, kesek eder.

Yöre, maden yönünden pek zengin sayılmaz. Gaziantep, İslahiye ve Kilis'te krom ve bakır yatakları vardır. Kilis Gölbaşı'nda fosfat bulunur. Toroslarda da krom ve çinko yatakları... Krom nazlanmaz ama işlemesi ve nakledilmesi meseledir. Bakır insanımız gibi yanık tenlidir. Mahcuptur. Yanakları kızarıverir. Kolay kolay el içine çıkmayan kızlarımız gelinlerimiz gibidir. Zor elde edilir.

Zaten orman namına bir şey yoktur. O az miktardaki ağaç da iki ateş arasında kalmış, hayatını zar zor koruyabilmektedir. İki kıvılcımın arsındaki bir damla su gibidir. Yukarıdan güneş yakıp kavurmakta, aşağıda su, semtine uğramamaktadır. Başını

güneşin yalımları yalamakta, kökünü toprak emip kurutmakta... Sert kayalıklar dahi güneş altında susuzluktan parçalanır dağılır. Rüzgârsa bazen ovidan bazen dağlardan... Nerden eseceği bilinmez. Taarruzun da hangi taraftan geleceği belli değildir. Ah o sam yelleri! ..

Yerleşim bölgelerinde bir dalgalanma... Geri taraf bomboş, terk edilmiş gibi, ıssız, donuk... Sınırlarsa geçit vermez kaçakçılığa...

Bu toprakların alın yazısıdır savaş... İki taraftan sıkıştırılmış, pusuya düşürülmüş gibi bir konumdadır. Kırılmak, nasıl aynanın kaderiyse, yok edilmek de bizim kaderimizdir. Kanıksadık artık, alıştık buna ama işin ilginç tarafı, bizi öldüren de öldürdüğünden habersiz... Emeğimizi sömürülüyorlar, sömürdüklerini bilmiyorlar. Soyup soğana döndürüyorlar, soyduklarından gafiller...

Biz bu hayata ayak uyduramadık. Çok gerilerde kaldık. Onlar koşarken biz değil sıralamak, emeklemeğe çalışmaktayız. Kendi ayaklarımızın üstünde durmayı hayal etmekteyiz. Her şey değişti, modernleşti... Bizim bildiklerimiz bir işe yaramaz oldu. Onlar traktör tepesinde, biz kara sabanla... Çapayla belle... Eller makinelerle, biz elle...

Her şey başkalaştı. Yeniden şekillendi. Bizler eskide kaldık. Şarkımız, türkümüz, şiirimiz eskide kaldı. Asırlar ötesinden gelen bir edebiyatımız vardır. Karacaoğlan'ın söylediği gibi doğaçlama şiirlerimiz, manilerimiz... Onlar da değişti.

Aşklarımız bile değişti. Nerde şimdi Ferhatlar Şirinler, Tahirler Zühreler, Keremler Asılar... Bizim aşklarımız taparcasınadır, ölümünedir!

Belki bu günler kısa süre sonra mazide kalacak. Aydınlık sabahlara çıkacağız, İnşallah! Huzur ve mutluluğun ilk günleri yakındır... Buruk bir yas ıssızlığı var bu bölgede... Tarihe modernleşen hayat arasında kalmış gibi... Maziyle ati arasında... Kederle neşe... Kızgınlık ve af arasında...

Savaş, bu coğrafyanın gerçeğidir. Tarihte defalarca savaş görmüş, zarara uğramış... Yakılmış yıkılmış, harap edilmiş! Öyle bir konumda ki kaçarı yok! Rüzgârının ne taraftan eseceği bilinmez. Nasıl bir serseri kurşunun, hangi hedefe isabet edeceği belli değil!

İnsanı çileli ve acıdır. İstirapları yüzlerindeki çizgilerden bellidir. Ağaçlarda, yapraklarda, dallarında buruşan çiçeklerde de aynı azabın izleri vardır. Sarp kayalıkların asık suratlarında, dağların bakışlarında, güllerin kokuşlarında... O yüzden acılı yiyecekleri severler. Acı çekmekten ya da acılı yemektendir belki de seslerinin yanıklığı... Mazlumlukları, masumlukları, duygusallıkları da ondandır.

Yok ede yok ede, kökümüzü kazıyamadılar, yüzyıllardır! Alıştık artık, sineye çektik bu durumu. Yeryüzünde, kardeşin kardeşi vurmasından daha kötü bir şey olamaz! Bağırına saplamaya çalıştıkları hançer, onları ayırmaz, daha güçlü bir biçimde birbirlerine bağlar. Aynı kişiye ait akciğerler gibidirler. Kesilen yerin, daha güçlü bir epitel dokuyla kaplandığı gibi güçlenir oradaki kesik de. Bu da bir çeşit zenginliktir. Artıdır bizim için.

Hazreti Hasan'a zehir içirilmemiş olsaydı, Hazreti Ali bu denli yaşatılamayacaktı. Hazreti Hüseyin, su meselesi yüzünden şehit edildi. O yürekler acısı olay vuku bulmuş olmasaydı, Hazreti Ali bu kadar sevilmeyecek, yolu bu kadar rağbet görmeyecekti.

Allah büyüktür! Bir gün bu sarp kayalıklarla kaplı yamaçlar da yeşerir, savaşlar son bulur, halkımız dirlik ve düzenliğe kavuşur! Nehirlerin bile öfkesi diner. Ortalık yatışır, yöre huzura erer.

Çiçeğin açması, kuşun uçması nasıl doğasında varsa, insanın doğasında da sevgi vardır. Allah onu, en acımasızımızın yüreğine dahi koymuştur. Kimimiz çoğaltır yayarız, kimimiz de köreltir, dumura uğratırız. İçimizde, çalışma çabalama, kazanma arzusu da vardır. Gün gelir severiz birbirimizi, çalışır çabalar belli bir düzeye geliriz. Kıraç toprak rüzgârla havalandıkça, savruldukça dağlara, güller açar yamaçlarında.

Hep böyle karanlıklarda kalacak değil ya... Gün olur bir gün doğar... Kızıl güller açıyormuş gibi... Pembe güller dökülüyormuş gibi tan yerinden... Doğanın, halkımızın ve tarihin en değerli seheri olur o gün doğumu.

Sabır sabır ya sabır! Bu zamana kadar o kadar çok kırıldık ki! Savaşlar, hastalıklar, yoksulluk, maddi manevi güçsüzlük nedeniyle... Gerçekten gücendik. Kırıldık... Çok kırıldık. Daha da kıracaklar, kırılacağız...

Biz kanıksadık artık, alıştık kırılmaya... Siz vurdunuz da biz ölmedik mi! Kırılıyoruz... Biz ayna gibi kırılmanız.

Şartlar böyle! Coğrafi konum, tarih, kültür...

Kimse suçlayamaz bizi!

Suç bizim değil ki!

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI -0018

Onur Bilge

ZZ 0019 - GÖNLÜM DENİZE DÜŞTÜ - GÖNLÜM GÖK GÖZE DÜŞTÜ

GÖNLÜM DENİZE DÜŞTÜ

"bulutlar gökyüzüne serildi
bulutlar yüzümü kapladı
ki maviydi bulutlar
denizden yansımalar
hiç bir yerde olmayan bir yer var biliyorum
deniz ki yol ağzı
bulutlar gökyüzüne açıldı
bir çocuk ağlıyor gibi yüzüm
umudumu yitirdiğim yeri unutmuştum bir gece
rüyalarımın içinde bir yerde kaybolduğum..."

Özkan KÖSE

GÖNLÜM GÖK GÖZE DÜŞTÜ

Gözleri tüm dünyam oldu birden. Sonra gökyüzünü kapladı bakışları. O gözler yağdı bir gece gözlerimden. Yüzüm sırlıslıkladı.

Gözleri maviydi, denizdi ki yansırdı rengi bulutlara. Maviye çalışları ondandı.

Hiç bir yerde bulamadığım huzur ve mutluluk yalnız bir yerdedi. O yer onun yanıydı, biliyordum. İşte o gözler, ona giden yolun başıydı. Fakat geçit vermedi. Mahvoldum!

Gözyaşlarım buharlaştı, gökyüzüne ulaştı. Dualarım da Allah'a... Bulutlar, o gözlerinin yansıması, çivit değmiş bulutlar her yeri kapladı. Gözleri gözlerime vurdu da vurdu. Vurdukça bulut bulut oturdu. Sonra malum sağanak... Sabahlara kadar yalnızlığım ıslandı. Bulut buluttum.

Bir gece umutla koşmuştum ona. Nerde olduğumu bile bilmez bir halde... Önemli değildi zaman mekân, ondan başka ne varsa... Tut ki unuttum. Başkalarını da ilgilendirmez aslında.

Neler düşlemiştim bu zamana kadar! Hayallerimin içinde yok olmuştum. Can alıcı güzeller çıkmıştı karşıma. Her birisi mutluluğu yakalamış, avuçlarında saklıyor gibiydiler. Ne kadar konuştum onlarla! Ne diller döktüm! Hayatım üstüne kumar oynamaktaydım her keresinde. Tüm geleceğimi sürüyordum önlerine... "Rest! " diyerek...

Can alıcıydılar. Canımı almaya hazır... Ne çetin pazarlıklardı, hiç korkmadan giriştiğim... Can pahasına! Rus ruletinden farksız...

Ben... Epeydir poker oynamamıştım. Yeni bitirmiştim uzunca süren bir ilişkiyi. Daha kendime gelmemiştim. Kazandım zannettiğim zamanlarda dahi ne kadar yenik olduğumun farkına henüz varmıştım. Hayatım zindan olmuştu. Uzun bir gece olmuştu beraberliğimiz. Her yer zifir zindan, zaman hep gece...

Sırrımı bir Allah bilir. Neler çektiğimi... Gözyaşlarımın bulutlara nasıl yükseldiğini... Gözyaşlarım pişmanlıktı, tövbeydi, yakarıştı. Yine bir Allah biliyordu. Biliyordu O'nu nasıl sevdiğimi! Gerçek aşk, O'na duyulan aşktı.

Aşk neydi? Mecazi aşk dedikleri... Buram buram tüten... Hani şu henüz biten... Başım bulutlara erecek derken, uzunca bir karanlığın ardından alacakaranlık bir ayrılıkla ayaklarımı suya değdiren... En korkunç kâbustu o aşk denilen!

Berberlik, evlilik, adı her neyse... Yıllarca mutluluk oyunu oynamıştım, bile bile... Kendimi kandırmıştım, boş yere... Hem de kaç kere... Kaç kere... Bazen iç içe...

Çocuktum bir zamanlar. Bir çocuk kadar masum... Ateşle oynamamam söylenmemişti belki ya da ben aldırmamıştım tüm uyarılara... Yaptığım son hata yüzünden karaya vurmuş bir balık gibi çırpındım durdum. Ben yüzme biliyordum aslında. Hayatım denizde geçmişti. Henüz acı nedir bilmiyordum. Düşmemiştim aşka. Neşeyle oynuyor, sıçırıyordum. Yunustum kendi denizimde.

Deniz huzurdu, mutluluktan benim için. Berberlikti, evlilikti. Hiç çalkanmayacak sanmıştım. Hep öyle durgun kalacak... Sütliman olacak ortalık... Deli dalgalar alıp götürmeyecek, sevgiye ve aşka dair ne varsa... Bir gece valiz hazırlanmayacak, her şeyimi götürmek üzere... Hiç veda yaşanmayacak... Gözlerim hiç yaşarmayacak... Eşyalar ayrılmayacak, paketlenmeyecek. Bir sabah bir kamyon dayanmayacak kapıya...

Ayrılıktan bahsetmemişlerdi hiç. "Bir yastıkta..." demişlerdi, sözleşmiş gibi... Öyle olacak sanmıştım. Kandırılmışlardı. Kanmıştım. Yanmıştım! .. İnsan birkaç yılda da kocarmış. Geç de olsa anlamıştım.

Mutlu olacağım sanmıştım. Bir umut! Yine aldanmıştım. Hiç böyle düşünmemiştim. Kötülük namına bir şey bilmiyordum. "Umut!" demişlerdi o zaman. "Unut!" diyorlardı şimdi. Oysa... Oysa ben... Günahsızdım.

Anladım, kimseye güvenmemek gerektiğini. O yıldızlı beraberliklerin, dalgakıranlar parçaladığını... Denizin kadın, kadının deniz olduğunu... İlişki ona keza...

Gözüm korkmuştu. Güvenim kalmamıştı kadınlara... Öyle ki artık dost gözüyle bakamaz olmuştum onlara. Adeta düşman olmuştum. Beraberliklere de evliliklere de... Usanmıştım dalgalarla boğuşmaktan. Fırtınayı yeni atlatmıştım, uzun bir mücadeleden sonra... Kıyıya vurmuştum, direklerim kırık, yelkenlerim paramparça... Derin yaralar almıştım, yüreğimden üstelik. Açılacak halim yoktu zaten. Hatta iler tutar bir yerim...

Bir gün, hiç ummadığım bir anda o çıktı karşıma. Biliyordum, bana yar olmayacağını ama gönül bu işte! Belki... Bir umut... Denize düşenin yılanı sarılmasıydı! Gönülüm denize düşmüştü, bir vefasız sarıldı, çaresiz... Bu kaçınıcı düşüşü, kaçınıcı sarılışıydı ilk önüne çıkana, üstelik...

Gözleri göktü. Gözleri gökyüzü... Uçsuz bucaksız bir deniz... Okyanus... Maviydi, her deniz gibi... Mavi umut rengiydi. Gönülüm deniz gözlüye düştü. Ruhum da ardından... Ben bende yittim.

İçimde biriken, o aşkımsı, o vazgeçilmezimsi duyguları zapt edemedim ve bir gece ona açıldım. İşte ne olduysa o anda oldu!

Ah! Yine hüsrân! Gözleri maviydi. Deniz mavisi... Laciverde çalık. Gün ışığında açık, gölgede koyu... Umudum suya düştü! Ben de arkasından... Hem de tepetakla...

Bu, benim sonum demekti. Tekrar bitişim...

Gönlüm mavi gözlü kıza düştü, umudum suya...

Ben tekrar bittim. Sizin anlayacağınız... Hiçbir aşkı yaşayamadım doya doya... Yoğun yalnızlık ve eski sevdam deniz... Deniz'i de severim aslında ama bu deniz o Deniz değil. Bu şiirim de ideolojik değil. Sıradan bir aşk masalı işte!

Kızın adı mı? Deniz de olabilir. Neden olmasın! Hem size ne? Adam gibi adam kesseler der mi yavuklusunun adını? Çağdaş olduğumuz söylense de örf ve adetlerimizi biliriz, uygularız yerli yerince...

Kısaca... İnce bu mevzu, ince... Hem de derince...

Bana yağmurlar bulutlar... Size daim taze umutlar...

Mutluluklar...

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLARI - 0019

Onur Bilge

ZZ 0020 - MASAI MARA - ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİ

MASAI MARA

"yaşanmış onca zaferden sonra,
güneşe son defa baktı... ve
uykuya daldı yaşlı aslan
son nefesini aldı..."

cansız bedenine bir sırtlan saldırdı,
karnı yarıldı, beyni dağıldı.
postu kuşanıldı..."

Fuat ÇEVİK

Yaşlı aslan: Gücsüz düşen ülke...

Sırtlan: Fırsatçı kötü yönetici...

Aslanın beyni: Yönetim

Aslanın karnının yarılması: Köklü değişikliklerle tanınmaz hale gelmesi...

Aslanın postunun kuşanılması: Başa geçme, yönetimi ele geçirme...

Çakallar: Kurnaz, düzenbaz, hırsız, hortumcu...

Gece: Cehalet...

Sessizlik: Havanın fırtına öncesi sakinliği, durgunluğu...

Av: Gelişmek için yeterli imkânlara sahip olmayan ülke...

Avcılar: Gelişmiş ülkeler...

Hırsız: İç güçler... Üsttekiler...

Hüdhüd: Şair...

Hüdhüd'ün şahitliği: Şairin çağına tanık oluşu...

Karıncalar: Dürüst ve çalışkan halk... Memurlar, işçiler... Alttakiler...

Aslan kılığında sırtlan: Halka iyi görünen kötü yönetici...

Manda: Himaye... Yetki, görev... Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra bazı az gelişmiş ülkeleri, kendi kendilerini yönetecek bir düzeye erdirtip bağımsızlığa kavuşturuncaya kadar Birleşmiş Milletler Cemiyeti adına yönetmek için bazı büyük devletlere verilen vekillik.

Aslanın manda avlaması: Gücsüz ülkenin güçlü ülkenin himayesi altına girmesi...

Topal bir mandanın aslanlara yem olması: Gücsüz bir ülkenin, güçlü ülkelerin mandası, daha açık anlatımla sömürgesi haline gelmesi...

Maymun: Özünden kopan, başkalarına hayran olan, taklitçi insanlar... Birilerine yaranmak için gerçeği söylemeyen satılmış, kişiliksiz kişilikler...

O günden beri: Birinci Dünya Savaşından beri...

Aslan kılığında sırtlan: Yardımsever görünen sömürgeci devletler...

Masai Mara: Üçüncü dünya devletleri...

ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİ

Gelişmiş bir ülke zamanla gücsüz bir duruma düşer. Oysa onca zafer vardır mazisinde... Fakat artık can çekişme safhasındadır. Can verme ânında derince bir nefes alır ve geçmişindeki göz kamaştırıcı saltanatına son bir kez bakar ve karanlıklara gömülür.

Diğer ülkeler, canavarca saldırarak paylaşırlar topraklarını. Çoğunu yerler, birazı kalır. Onu da sonraya bırakmışlardır. Bir sonraki öğüne...

Eski halinden eser yoktur. Memleket kuşatılmış, yönetim felce uğramış, gücü ve otoritesi kalmamıştır. İler tutar hiçbir yeri... Kimse görmemiş, duymamış. bilmiyordur... Kimse suçu üstüne almaz. Sanki sebep olan onlar değilmiş gibi... Sadece hırsızlar, çıkarıcılar... Onlar her şeyin farkındadırlar, ortamı hazırlamışlardır ve bulduklarını götürmektedirler...

Üçüncü dünya ülkeleri Masai Mara gibidir. Diğer ülkelerin ekonomik ve kültürel seviyelerine ulaşabilmek için yeterli koşullara sahip olmadıklarından total bir mandanın akıbetine uğrar, aslanlara av olurlar. Onların mandası haline gelirler. Gelişmiş ülkelerce sömürülürler. Onlar, onlara dost gibi sokulurlar. Para yerine renkli boncuklar vererek ürünlerini alırlar. Doğal kaynaklarını tüketerek gelişmelerini sürdürürler. Yetmezmiş gibi borçlandırır, faiz üstüne faiz alarak palazlanırlar. Son darbeyi vurmak için zaman kollamakta, sinsi ve sabırsız bir bekleme dönemi geçirmektedirler. Sonunda fırsatını bulacak, kalan topraklarına da dalacaklardır.

Dünyada bu tür ülkeler cehalet ve gaflet batağındadır. Onun için yaklaşmakta olan tehlikeden habersizdirler. Ortalık sütlük limanlıktır ama felaket kapıdadır. Çünkü her sesin olduğu gibi sessizliğin bile bir anlamı vardır. Hem de binlerce anlamı... Bu sessizlik, kasırga öncesinin sessizliğidir! Kurt, kıranlık havayı sever.

Yalnız, sömürü ararken sömürü olmak da vardır... Aç gözlülük, başa dert açabilir. Allah'ın gücünden başka hiçbir güç baki değildir. Hızlı koşan tez yorulur. Tarihte böyle ülkelerin örnekleri vardır. Öncesi koca bir imparatorluk, sonrası bir avuç toprak... Yok olmaya yakın yıldızlar ne çok parlarlar!

Özellikle ekonomik yönden zayıflayan ülke, kolay lokma olmuş durumdadır. Kör karanlıktadır. Gözü kapalı gitmektedir. Cehalet, düşmanını fark ettirmemektedir. İç güçler çalmakta, dış güçlerin dahi haberi olmamaktadır. İçten oyulmakta, dıştan yontulmaktadır. Yok olması an meselesidir.

Şair, çağının şahididir. Halkın en güvenilir kişisi... Sadakatle milletinin emrinde... Ülkesinin fedaisi... Bir anda her şeyi yapabilir... Olmazsı oldurabilir... Bilgili, becerikli... Oldukça seri...

Bir de namuslu, dürüst ve çalışkan insanlardan oluşan aydın halk görmektedir olanı biteni... Fakat ne yazık ki gücü ellerinde tutanlar onlar değildir. Onun için bir şey yapamamaktadırlar. Ülke, kuzu kılığında kurt tarafından çalınmıştır. Aslan kılığında sırtlan tarafından...

Sanki ülkeyi bu duruma getiren onlar, o özentici, taklitçi züppeler değildir. Kabahat kürk olsa kimse sırtına almazmış. Suçu üslenen olmaz. Kimse duymamış, görmemiş ve bilmemiştir. Zaten şıracının şahidi bozacıdır. Ülkeyi ele geçirence, güya aslandır!

Bir ülke gücünü yitirmeye görsün! Kurt kocayınca köpeğin maskarası olurmuş. Onun gibi... Tetikte bekleyen leş yiyenler hemen atılır, yalamadan yutar. Aslan kılığında gezen, leş yiyicilerdir onlar... Kimbilir kaç tanedirler... Uygarlıktan bahseden, uygar sanılan yamyamlar...

Üçüncü dünya ülkeleri Masai Mara'ya benzer. O, Kenya'nın güneydoğusunda, Tanzanya sınırındaki doğal koruma alanına... Sekiz yüz yıllık mazilerini aynen korumakta olan ilkel yöre halkının iptidai yaşantısını sürdürmektedirler. Aile yapısı monogami görünümünde

olsa da erkekler genelde çok eşlidir... Toplumun yükü kadınların omzunda... Hayat haddinden fazla zor... Çekilir gibi değil...

Hüdhüd, şair... Maymun, taklitçi... Yaşlı aslan, ülke...

Zavallı ülke halkı... Adetleri yok edilmiş... Töresi kalmamış... Dejenere...

Çağının şahidi olabilme dileğiyle...

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLARI - 0020

Onur Bilge

ZZ 0021 - KAR ALTINDA GAZEL - AÇIKTAN GAZEL YENİ BİR GÜZEL

KAR ALTINDA GAZEL

"Geçmiş bir yana bırak, ömre zarardır
Yaranı yumuşak, yeni bir aşkla sardır

İnsanın yüreğinde, geçen zamana karşı
Her zaman diri, bir parlak köz..."

Metin ALTIOK

AÇIKTAN GAZEL / YENİ BİR GÜZEL

(Şairimiz kar altında gazel okumuş. Bazıları da açıktan gazel okur, hariçten gazel okur. Atar tutar, orman taşlar, belki bir tavşana denk gelir diye... Kısacası maval okur yani.

Şair sol görüşlü diye hemen şiirdeki sevda için Vatan Sevdası diyenler ya da demek isteyenler bir düşünsünler bakalım, Vatan Sevdasını geride bırakıp da hangi sevdaya yürünebilir! ? Ona eşdeğer hangi dünyevi sevgi, hangi kutsal sevda vardır!

Burada bal gibi de süfli bir aşktan bahsedilmektedir.)

Geçmiş, geçmişte kaldı. Koyayım onu bir tarafa, boş bir hayal için ömrümü tüketmeme gerek yok! En iyisi, yürek yarama yumuşak bir merhem süreyim! Yeni bir sevdaya yelken açayım! Çivi çiviye söker! Mart içeri pire dışarı!

Yüreğim yandı yandı, kül oldu ama tamamen sönmez o ateş. Mutlaka arasında henüz sönmemiş küçük bir köz vardır. Onunla kalbimi tekrar ateşlemeye, yeniden sevmeye çalışmalıyım. Sevme yeteneğimi tamamen kaybetmiş olamam ya!

Sen bir köy çocuğusun, oğlum! Nene gerek senin gümüşlü zurna! Sen kendine kendin gibi bir, (taze bahar değil, o konu dışı) köy kızı seç! Kendi yörenden, eli ayağı düzgün, akça pakça bir kız... Edep bilir, adap bilir... Sana rahatça ayak uydurabilir. Seni anlasa anlasa öyle bir kız anlar. Senin türküne, bozlağına en iyi o eşlik edebilir. Sana ancak öyle biri katlanabilir.

Taş gibi olur köy kızları! Eğere de gelir semere de...

(Sırtından sopayı, karnından sıpayı eksik etmeyeceksin! .. Günde üç öğün... Yok! Öyle değil, o da konu dışı... Şairin öyle bir niyeti yok! Mevtaya iftira... Şimdi cık cık cık! Şeytanın işi yok, bak aklıma neler getiriyor! .. Tü tü tü! .. Üç kere sağa, üç kere sola... Silah omza! .. Saçmalama şimdi! Şiire devam et! Bak neler demiş, meşhur şairimiz! Nurlar içinde yatasıca! .. Adı batmayasıca! ..)

Bizim oralardan ya da bizim oralardan gelme, kendi kökeninde büyümüş veya huyu huyuma suyu suyuma uyacak, kırlara bayırlara sevdalı bir kız bulmam lazım. Yerime yöreme, âdetime töreme göre...

Bizim kızlar bunlar gibi çarktan çıkma değildir ama eğri söbü dememeli, kendime göre birini bulup yoluma devam etmeliyim.

(Tak sepeti koluna, herkes kendi yoluna...)

Haydi, bakalım oğlum! Bırak hayıflanmayı, öyle arabesk takılmayı! Kalk, düş yollara yeniden, bir kız bak kendine! Yeniden, güçlü bir ümitle... Aldığın bu kararı harfiyen uygulamaya başla! Lânet olasıca kalp ağrını dağıtabilmen için bundan başka çıkar yol yok!

Kalabalık yerlerde, meydanlarda bildiri kâğıtları dağıttığın gibi acını bu yolla kuşlamaktan başka çaren kalmadı, evladım! Kalk ve bu kararını tez elden uygulamak için başla etrafına bakınmaya! Yoksa aklını yiyeceksin, arpacı kumruları gibi düşünene düşünene!

Haydi, oğlum! Bahar geçti, yaz geçti, güz geçti... Kara kış kararıp kalmaz ya!

(Bu söz öyle değildi. Ben değiştirdim. Canım nasıl isterse öyle derim. Dilimin kemiği mi var! Kara gün kararıp kalmaz, olacaktı. Böyle de oldu, neden olmasın! Bundan sonra diyenler böyle de desinler!)

Sevmek de senin elinde sevmemek de... Geçmişe takılı kalmak, kahrolmek da, kendine göre bir başkasını bulmak için ileriye ümitle bakıp, kararlılıkla, emin bir şekilde yürümekte de...

(Demokrasilerde çözüm tükenmez! Kendi gömleğini (göbeğini) kendin keseceksin. Kendi yaranı (göbeğini) kendin (gömleğinin parçasıyla) saracaksın! El elin eşeğini türkü söyleye söyleye arar! El elin ölüsüne güle güle gelir. Elden vefa, zehirden şifa olmaz. Gâvurdan dost, domuz derisinden post olmaz. Eski dost düşman olmaz. Güzel seven pişman olmaz! Çok yiyen şişman olmaz! Bu atasözü değil. Atalar öyle yanlış bir söz demez. Şairler der! Onlar yalan yanlış ağızlarına geleni der, şiir eder, söylerler. Vadilerde gezerler, yalan söylerler. Yalanlarıyla avunurlar. Sağı solu savunurlar. Acılanır sancılanır uğunurlar! Beter olasıcalar! .. Canı çıkasıcalar! .. Allah tepenizden baksın, sizin! .. Yeter bugünlük de bu kadar! Gitmem lazım! Bana izin.. Şiir hakkında karar sizin!)

Unutma ki her karanlık gecenin aydınlık bir sabahı, her kışın ardında da yepyeni, kıpır kıpır bir bahar vardır. Allah'tan ümit kesilmez! O'ndan ümit kesenler, kâfirlerdir. Herkesin nasibini Allah verir.

Gün doğmadan neler doğar! Aydınlık, karanlığı boğar.

Güneş batıdan doğar mı? Kıyamete yakın...

Doğar...

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0021

Onur Bilge

ZZ 0022 – OTAĞ – NEHİR

OTAĞ

"Sevgilim, işte eylül
Ve işte senin usul usul seçiren yüzün.

Zaman ki sonsuzdur
Bitmemiş şiirler gibidir.

Bazı hüzünleri
Bazı nehirleri tutup anlatmak gibidir..."

İlhan BERK

NEHİR

Sen gürül gürül akan gencecik bir nehirsin sevgilim. Bense uçsuz bucaksız ovada senin kenarına kurulu yıpranmış bir kıl çadır... Her çadır gibi sabit bir yeri olmayan, kurulup sökülmeğe mahkûm...

İlkbahar ılık bir meltemdi yanan yanaklarımı yalayarak esip geçen, yazsa az kavurmadı tenimi, az kavlatmadı! Hâlâ iyileşmedi dudaklarımda bıraktığı hasar... Biraz tebessüm etsem yarılr, kanar... Yanar alev alev ağustos toprağı gibi bağrım. Oysa nicedir sonbahardayım.

Sonbahardayım... Vakit eylül... Sense nisansın sevgilim. Ilık rüzgârlarda yavaş yavaş dalgalanmakta yüzün, ruhun, o dal gibi bedeninin...

Zaman alabildiğine uzun, başsız sonsuz, akıllara durgunluk... Tarifi imkânsız bir bitimsizlik... Sanat gibi nihayetsiz... Bilirsin hiçbir eser tamamlanmış değildir. Hiçbir heykel, hiçbir resim, hiçbir şiir... Hayatlarımız da öyle sevgilim. Yaşam denilen, sonsuzluk deryasından bir balığın zamana sıçrayıp tekrar suya dalması kadar kısa ve bir o kadar sınırlı...

Hani sana rastlamam gibi sevgili Nehir. Hani tanışmamız ve ayrılmamız gibi... O kadar kısa, akıl almaz, rüzgâr gibi gelip geçiveren... Hani bir hüznü anlatacak kadar hani bir sevinci paylaşacak...

Seninle paylaşmıştım acımı, kederimi... Tutup anlatmıştım sana hayat hikâyemi... Her öykü gibi o da bitivermişti ya bir an gelip de... Bizim hikâyemiz de öyle bitiverdi söğüt dalı... O da senin kadar narin ve kırılığandı.

Ne çok isterdim akıntına kapılmayı! Serin sularında serinletmeyi yıpranmış bedenimi... Yıllarca kulaç atmayı sende, seni avuç avuç içmeyi... Belki şifa olurdu uçuklayan dudaklarıma ve gençlik aşısı, yorgun ve bitkin yaşlılığıma...

Oysa seninle bitimsizliği değil ne yazık ki sınırlı bir zaman dilimini yaşayabildik. Çünkü aşk değildi aramızdaki, bedensel gereksinimlerdi. O nefis denilen bulanık suyu yudumladık, umursamadan haramı. Harımı aştık sevgilim, Allah affetsin ikimizi!

Onun için tam anlamıyla mutlu olamazdık biz, ayrılmalıydık dünyadan ayrılır gibi...

Toplanmalıydı eprimiş varlığım senin kıyındaki yerinden. Dürölüp kaldırılmalıydı.
Sökülmeliydi orta direğim, ciğerim yerinden sökölürcesine!

Aşkın tarihine adları kaydedilen âşıklar gibi olamadık, olamazdık sevgilim. Sen deli ırmak, debisi kontrolsüz, ben küreksiz kalmış şaşkın kayık... Ayık kafayla akla aykırı bir sevdaydı bizimkisi.

Sen, efil efil bir kuşluk vakti, bense yorgun argın bir akşam... Her şeyden önce bir zaman uyuşmazlığı varken aramızda ve aşktan daha önde bedensel duygular, hüzünlü olamazdık ki sevgili bahar!

Aslında aşk falan değildi beraberliğimizin nedeni... Bu ilişki nefsiydi. Ruhlarımız değildi âşık olan, yalnızca bedenlerimizdi. O nedenle konup göçtü sevdamız. Dünya hayatı gibi kalıcı değildi.

O nedenle sevgili Nehir... Benden geriye, sökülen kazıkların ve orta direğin yerinden başka iz kalmadı, o uçsuz bucaksız ovada. Bir gün senin de debin azalacak, suyun çekilecek, sen de kuruyacaksın. Yerinde önceleri upuzun bir balçık, sonra da çakıl taşları bırakarak yok olacaksın.

Başından beri biliyorduk, çok iyi biliyorduk, bu beraberliğin ömürlük olmayacağını, olamayacağını... Bile bile ladeşti bizimkisi... Can sıkıntısından bir bilet alıp sinemaya girmek gibiydi... Film bitti sevgili... Şimdi iyot gibi açıktayız.

İlk günden beri içimizde yoğun duygusallık yerine bir hayli hüznün var. İkimizde de bahar var ama sende ilkbahar, bendeyse sonbahar...

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLERİ - 0022

Onur Bilge

ZZ 0023 - BİR KIŞ MESELİ - EĞİTİM FEDAİLERİ

BİR KIŞ MESELİ

"Vur, vur, o an toparlanır
katı düş, sis:
Bir gül yarasıdır kılıcın
eriyik gözde açtığı..."

Enis BATUR

EĞİTİM FEDAİLERİ

Kara kış, kara cahillik gibi bastırmış vaziyette... Kar, güneşin doğmasını, sabahın olmasını güçleştirmekte... Her adımda ayağına dolanmakta ve seni hedefinden alıkoymaya çalışmakta... Bu bir misaldir. Bir benzetme... Bir örnek...

Vur! Kara kışa vur! O cehalete! .. O zaman akli başına gelir ateistin! "Bizi uzaylılar yarattı..." demekten vazgeçer de Rabbini bilir. Be salak! Uzaylıları kim yarattı? Eğitim onları, öğret! Kılıçtan keskin kalemin o cahillerin kör gözlerini O/Nur'a açsın! Senin vurduğun yerde gül biter!

Öğretmenin durduğu yerde gül biter! Dur, en durulmaz yerlerde ki bitsin cehalet! Dur ki miskin ayıksın! Durduğun yerde güller bitsin!

Kalem kılıçtan üstündür! Kullan kalemini kılıç yerine! Vur gaflet uykusuyla gözleri canlılığını kaybetmiş cahilin gözüne gözüne bilginle ki artık gözünü açsın!

Koy kılıcını kınına, kılıç yerine çek mürekkebi kalemine, vur cehaletin kısmet bağlayan asırlık menhus kördüğümünün üstüne ki bahar gelsin Ülkemize! Kıraç topraklar bile bağ bahçe, her yer çiğdem çiçek olsun! Güller açsın Vatanın her yerinde! Gül'e hayran ve âşık, gül kokan fidanlar yetişsin! Gülfidanları, yetişsin dağların tepelerine, Yurdun en ücra köşelerine! Gülfidanları dikmek, Gül'e layık güller yetiştirmek, yoz fidanları aşılacak için... Gül kokulu ellerin değdiği her yerden mis kokulu katmerli yediveren has güller bitsin!

Bu zaman, âhir zaman... Fitne uykuda... Lanet olsun, uyandırmak isteyene! ..

Öyle çok ortalık karıştıran, fitne fesat çıkararak var ki! Cehaletin kara damgalarını tertemiz, bembeyaz beyinlere vuruyorlar! Zavallı evlatlarımızın kanlarına giriyorlar!

Al eline silgiyi ve öylesine temizle ki tüm havatırı, pırıl pırıl olsun beyinler, eskisi gibi! Sonra da ayet ayet yaz, hadis hadis yaz ki kılıç kesmez, ateş yakmaz birer eren olsunlar! Vur! Vur cehaletin kara boynuna Hakk'ın kılıcını! Kivılcımlar çıksın! .. Uykudan ağır o gaflet uykusundan uyandır, elinin erdiğini, gücünün yettiğini! Yeni birer soluk ver onlara! Hayat ver! ..

Hani bir kış sabahı erkenden kalkmışsın... Semaverin buğusu cama vurmuş... Bir de tütsü yakmışlar sobanın üstünde... Mistik buhur kokusu, kızarmış ekmek kokusuna karışmış... Ninen deden Hacca gidecek... Gülsuyu kokuyorlar, daha şimdiden... Yolculuk, deniz kıyısındaki o Mübarek çöl ülkesine... Zamane ne bilsin, Hac nedir, Umre nedir!

Uhut nedir, Bedir nedir! Ne bilsin, nasıl koçar Mekke ve Medine! Yüce İslam Peygamberi'ni herhangi bir bedevi sanır! Öyle tanıtırlar, öyle sandırırlar! Böyle kandırırlar, böyle çalarlar imanları, şeytana taş çıkartırcasına! ..

Bir bilse, Allah'ın ilmini iletene, o dosdoğru, o en emin ve en aydınlık yolu bildirtene... Bir tanısa... Bir bilse... Yazarsa yazar, şairse şair... Kara cahilliğinden utanır! .. Keser cırtlak sesini... Dinler bülbül sesini... Önce ıslah eder nefesini, sonra hayra tüketir son nefese kadar tüm nefesini!

Kar, diz boyudur hani... Ötelerde kar boyudur cehalet... Araba gelecek ya nasıl gelecek? Oralara güneş, oralara aydınlık gidecek! Cehalet uzaklarda, uzaklar tuzaklarda... Nerde dağlar aşanlar? Kalemle kuyu kazanlar?

Aşılın mesafeler! Kavuşsun bekleyenlerle beklenenler! Gelenler, ışıkla gelsinler! Karanlığı delsinler! Kışlara baharlar getirsinler!

Vursun o güneşlerin şavkları cehaletin karlarına kışlarına! Karanlıktan aydınlığa çıkan gözler kamaşsın, O/nur/lardan!

Uzaklaşsın tuzaklaşanlar! Yakınlaşsın uzaklaşanlar! Aman yolları fitne kapatmasın! Hakikat yolcuları yolda kalmasın!

Sabırsız bir bekleyiş, kahvaltı sonrasında... Yolcuların taşı tarağı çantasında... Derviş hırkası sırtlarında... Kar artıkça artmakta... Cehalet gafletle yarışmakta... Sabah olacak ya nasıl, ne zaman?

Güneşi ışınlarından tutup geri çekmede, fitne... Sabahın zorluğu katlandıkça katlanmakta... Kar kış cehalet, diz boyuyken kapıda... Kar dahi kara cahilliğinden utanmaktayken... Beklenen şafak attığında... Güneş doğduğunda, sabah olduğunda... Karın da kamaşacak karanlıktan çıkan gözleri... İlimle ışıyacak... Kanı ısınacak bilimle. Gecenin karanlığı çoktan çekip gitmiş olacak. Kardelenler açtığında, kar yavaşça kalkacak, sere serpe uzanıp yattığı yerden. Kış, toplayacak beyaz nevresimli yorganını, yüklüğe koyacak. Toplayacak gökyüzünden kara bulutlarını, bavuluna dolduracak. Ayaz soluyarak, poyraz savurarak yola koyulacak, bir daha bu topraklara ayak basmamacasına! Köşküne bahar yerleşecek, o gidince. Üç cemre doğuracak, gelmeden önce... Üç veliaht, nur topu gibi kendine... Tahtına Bilge Kraliçe İlkbahar oturacak.

Uzun ve çetin bir yolculuk başlayacak... Eğitim seferberliği... Ülke, eğitim fedailerıyla aydınlanacak... İlim cehalete vurdukça artacak... Kara gün ışığı vurmuş gibi... Yol gözleyen gözler kamaşacak...

İlim fedailerı çıktıkları o uzun yolculukta azimle ilerlemekte... Canlarını iyiliğe güzelliğe, doğruluğa dürüstlüğe adayan görevliler... Seçtikleri meslek, Peygamber mesleği! Yaptıkları iş, güneşler sürüklemek, peşleri sıra... Sabahlar öldürmek karanlıklara... Geceleri bitirmek, gündüzleri getirmek... Işık olmak ışıkla... Işık tutmak karanlığa... Güneş olup yanmak... karı buzu eritmek...

Ne çıkar, güneş olacağım derken bir daha günü göremez olsan! Nefes olmak için tükense nefesin, kesilse ne çıkar! Bir uçsuz bucaksız ummanken bilgin, göğüs kafesinin içinden gelen, bıkmadan usanmadan ilim aktaran sesin, soluğun... Ders anlatmaktan tükense nefesin... Aşk dolu yüreğin daralsa, nefes alamaz olsan bu kutlu yolda, bu yüce ideal uğruna, mum misali çevreni aydınlatmak için eriyip yok olsan ne çıkar! Vazife

şehidi olursun! İlim uğruna ölürsün! Herkese nasip mi! Ne güzel! ..

Vur! Vur öğretmenim, vur! Ellerin gümüşlensin! .. Vur cehaletin gözüne gözüne! .. Aşkılar başlara insin! Düş sanılan Varlık nedir, nelere kadirdir, bilinsin! .. Vurdukça çiçeklensin gözler gönüller! Güller açsın, vurduğun yerlerde! Vur, gün ışığı gibi, cehaletin karanlık, karlı, yamaçlarına! Vur, kıraç topraklara, tüm sıcaklığınla... O/Nur/larla aydınlansın Türkiye!

Anlat gerçekleri! Hakk'ı Hakikât'i anlat! .. Sürgünden sürgüne sürüklensin de, yemyeşil sürgünler fıskırsın kurumaya yüz tutmuş yüreklerden! Vur, Tevhit mührünü kalplere! Kızgın demirlerle damgalarcasına sinelere vur, o mührü! Ver o iman ateşini gönüllere, soğutmadan mezun et! Sıcak sıcak servis yapılsın!

Sen bir öğretmensin! Neler neler yapabilirsin! Fakat ne yazık ki kimse bilmiyor değerini! Ben de bir şairim... Çağının tanığı... Kim bilecek değerimi! Kim bilebilir, neler yapabilirliğimi...

Şiiri ve maksadını anlamamış değilim. İyi, güzel ve doğru mesajlar vermek gerektiğinden, dilediğim gibi yorumlama hakkımı kullanmak istedim. Allah o cahilleri de bizleri de ilimle aydınlatsın! Cümlemizi ıslah etsin!

Meslek, mevki, rütbe, menfaat, şan şöhret... Bunlar, yalan dünya için, bir süreliğine gerekli ve geçerli olan, nihayetinde geçici, aslında ötedeki bitimsiz hayat için gerekenler düşünüldüğünde, hiç de önemli olmayan şeyler... Kabrin kapısından içeri giremezler!

Şairlik, yazarlık bozarlık, ağalık beylik padişahlık, hatta peygamberlik nedir ki! Bunların hepsinden üstün bir makam vardır! Kulluk makamı! ..

Göz açıp kapayana kadar süren dünya hayatında insan her şey olabilir, kaderinde varsa ve çabalarsa... Önemli olan, kul olabilmektir! Allah'a layık kul! .. Peygambere layık ümmet!

Dünya bilimlerinin hepsi kabrin kapısına kadar... Allah'ın ilminin, dinin faydası sonsuza kadar! .. O'nun ilminin zerresi karşısında bütün bilimler yetersiz, bütün bilgiler gereksiz, tüm âlim geçinenler cahil kalır!

“İlim ilim bilmektir
İlim kendin bilmektir
Sen kendini bilmezsin
Ya nice okumaktır”

Allah bizleri Resulullah Efendimizin yolundan izinden ayırmasın! Dünya menfaati için yolumuzu saptırtmasın! Rehberimizi karga etmesin!

ÂMİN! ..

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTI LARI – 0023

Onur Bilge

ZZ 0024 – KALEM ve TOPRAK – KALEMİM ve EMELİM

KALEM ve TOPRAK

.....Metin Altıok ve Behçet Aysan'ın anılarına

Bir kalem dikin toprağıma
İki ucu da açılmış sipsivri
Bir elime bir gece yapraklarına

Bir kalem dikin toprağıma
Tam da erken bahar vakti
Azar da kök salar belki
Elim gece yapraklarına

Bir kalem dikin mezarıma
Yan yana gelmemiş
Sözcükler var daha

(İnsan Aşklarının Külüdür-1993)

Hulki AKTUNÇ

KALEMİM ve EMELİM

Bir taş bile dikmeyin başucuma. Yeter, kör karanlıklarda şaşkın şaşkın bakışan, yolun sonuna geldiğinin bile farkında olamayan ve hâlâ yol arayan, uçuruma çıkan yanlış yollara sapan zavallıların uçmak yolunu bulabilmeleri umuduyla her köşe başına dikmeye çalıştığım nurlu tabelalar! Ne taş muhtaç olacağım artık, ne de toprağın farkında.

Yalnız bir ucu açılmış, sadece batılın balonlarını söndürmek için sivriltilmiş, ancak ama ancak tek ve Hak istikamet gösteren kalemlerle inşa etmekte, aşkımla süslemekte, azmimle yükseltmekte olduğum, imanımın muhkemleşen cennet misali elmas kalemde, gün be gün sona doğru giderken, etrafımda benimle birlikte ve benden sonra halka, dolayısıyla Hakka yapmakta olduğum hizmet için gönüllü, kalemlerime talip güzel yürekli sevecen yazarlar olsun yeter!

O kalemler, benimle beraber ya da benden sonra, gözlerini iyice kapatarak, üstüne yanlış düşüncelerin tezgâhında dokunmuş sıradan bir paçavradan yapılmış gözbağını sımsıkı bağlayarak, inatla sadece kendi dünyalarını karartan kişilerin, gökyüzünde olanca kuvvetiyle ışımakta, göz kamaştırıcı şavkıyla parlamakta olan temmuz güneşini göremez hale gelerek, güpegündüz, bir öğle vakti, apaydınlık Ülkemize gecenin kör karanlığının çöktüğünü zanneden, kör kör ilerlerken aniden önlerine çıkıveren son duvara toslayıveren, neye uğradıklarını bilemeyen zavallıların azalması, herkesin doğru yolu bulması ve olanca gücüyle Gerçeğe doğru koşmaya başlaması, en yakın yolu takip ederek acilen kurtuluşa ermesi için insanlığa hizmet amacıyla yazmaya devam ettikçe dünya üzerinde de toprağın altında da benden mutlu kimse olamaz!

Birer Fatıha gönderilsin ardından, bana yeter de artar bile! Artık zamandan mekândan bana ne! Süratle kök salsın düşüncelerim, hızla boy atsın ektiğim ekinler, sadece Ülkemin tamamını değil, karasıyla deniziyle, buzuluyla çölüyle tüm dünya yüzeyini kaplasın ve sadece ilkbaharlarda değil, dört mevsim on iki ay gümrahlansın, bire bin

versin başaklar, kıtlık kalmasın yeryüzünde, kıtlık kalmasın sevgiden yana, bir huzur kaplasın âlemi, bir bolluk, bir bereket, iyilik, güzellik ve doğruluk namına ne varsa ondan yana...

Bir elim Kitap'ta, bir elim Hadiste, olanca gücümle yanlıştta olan insanların gözkapaklarını aralamaya ve geceleştirilen karanlık beyinlerinin içlerine gözlerinden projektör ışığı göndermekteyim. Olur da gafletlerinden bir nebze ayılırlar ve uyanma belirtileri göstermeye başlarlar. Önce hafif bir açılım beyinlerinde, belli belirsiz bir kıpırtı yüreklerinde, gönüllerinde bir nebze sevgi, birazcık aralanma kirpiklerinde... Sonra gittikçe şiddetlenen bir tarzda atmaya başlaması kalplerinin ve o uyanışla birlikte bir ter, bedenlerinin her yerinden... Ciltlerindeki her delikten o kokulu ve zararlı yanlıştın çıkmasıyla huzur bulması, ferahlaması ruhların... Ne kadar zararlı madde enjekte edilmişse, bir biçimde dışarıya atılması ve arınması kanın, vücudun şifa bulması...

Ne yapraklarla işim olur, ne de topraklarla... Susuzluğumu giderir mi, kabrime dökülen sular! Üstüme dikilen çiçeklerden, başımdaki servilerden bana ne! İstemem, başıma hiçbir nesne! Ne bir taş ne de bir taç... Bir tek çiçek bile... Kalemime aç, yardımına muhtaç hiç kimse kalmasın geride, yeter! Yeter ki yazmadığım, yazamadığım hiçbir şey kalmasın, yaşarken! İşte o zaman, kalemim de rahat, ben de... Neylesin sekiz cenneti, öyle muazzam bir huzur içindeyse bende! Çürürse çürüsün, yok olsun beden de ben de!

..

Ölüm, herkese gelecek! Herkese... Bir gün bana da... Ya geç ya erken... Önemli olan, gülerek yaşamak değil, gülümseyebilmektir can verirken! Mühim olan, dostların ağlaması değildir, düşmanların bile gözyaşları içinde kalması ve hıçkırıklara boğulmasıdır, giderken!

Yazmak isteyip de yazamadıklarım var daha... Kalemlerim, nur yüzlülere kalsın! Bıraktığım yerden devamla davamızı onlar yazsın! Bu öyle bir çile ki çeke çeke bitmez, sara sara sonu gelmez! O bitmedikçe yazma da bitmez.

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0024

Onur Bilge

ZZ 0025 – DÜLGER - BEN BİR YAZARIM

DÜLGER

"Bakışın donup kalmış aşağıda,
belli uçan kuşları görmediğin.
Donup kalmış boşluktaki elin
uzanırken ördüğün duvara..."

Kemal ÖZER

BEN BİR YAZARIM

Ben bir yapı ustasıyım. Duvarlar örerim harflerden. Bakışlarım mekik dokur, ekranla klavye arasında. Antalya'nın tam ortasında, çarşı içinde bir evin birinci katında, kapıdan girince ilk dar ve uzunca odada, bir ranzanın alt katında duvarlarını örerim Ülkemin geleceğinin. Gecem gündüzüme girmiş, günlerim birbirine... Aylardan nedir? Günlerden ne? Ayın kaçını göstermekte takvimler?

İşlek bir cadde üzerinde... Olan iki pencere de gürültüye sımsıkı kapalı, panjurlar inik, koyu kahve perdeler çekik... Aşağıda mağazalar, dükkânlar, karşımda okul... Kimler gelir gider oralara? Kimler geçer kaldırımlardan?

Oda kapısı açık... Mutfağa uzanır bakışlarım en fazla. Gitse gitse, içeriye alınan balkonun dışına dizilen saksılardaki rengârenk çiçeklere, ardındaki çınar ağacına, küçük parka, dev apartmanlara ve bir parça gök mavisine kadar gidebilir ama vaktim olmaz onları seyretmeye uzun uzun. Sağ uçtaki saksılara kumrular yumurtlar. Birer çift bembeyaz potansiyel hayat... Gübü, güzel anne, cici anne... Ürkek ürkek bakar, kabartır tüylerini, korkutmak için. Kanatları uçuverecekmişçesine kıpırdarken, tetikte, anaç göğsü sımsıkı yapışık, emeğine...

Dışarıdan ve içeriden cıvıltılar gelmekte, yan taraftan müzik sesi... Üç kafeste toplam altı muhabbet kuşu, bir de kafesimde ben... Onlara bazı sözcükler öğretmeliyim. Oysa konuşmaya bile vaktim yok. Belki yemleri, suları... O kadar! Taklit edebildikleri "Çıt çıt çıt..." klavye sesi...

Dışarıdakiler özgürce kanat çırpırlarmış. Şarkılar söylerlermiş, umut dolu. Akşamüstleri geleceğe dair masallar söyleyerek büyütür, gündüzleri uçmayı öğretirlermiş yavrularına özgürce, dağlardan düzlüklere, deniz kenarlarına doğru... Geleceğe dair düşler görürlermiş, tünedikleri yerlerde. Sabahları talime çıkarlarmış. Tatbikat yaparlarmış, arasıra.

Gözlerim kapalı o dışarıya, tepeler irak, dağlar uzak... Düşlenen Kaf Dağı, efsanelerde yer alan, yerinden memnun, gerçeğin semtine uğramamış. Kulaklarımda son ses İlahiler... Esmâ Hüsna, Kur'an Kiraati... "Malik ül Mülk- ü Zülcelal-i Vel İkrâm..."

Donup kalmaz, bir anlığına dahi düşüncelerim, hayallerim, ümitlerim... Dur durak bilmez kara klavye üzerinde azimle kanat çırpın ellerim... Parmaklarımda uçlarında hayat, sevinç, mutluluk... Parmaklarımda uçlarında canlanmakta, tüm tasarılarım... Ülkemin apaydınlık geleceği, parmaklarımda uçlarında şekillenmekte... Boşlukta, heyecanlı bir telaş içinde ellerim, parmaklarım ve bakışlarım... Bakışlarım mekik dokur, beynim tasavvur eder, parmaklarım yazar, gözlerim okur. Gözler okur Hatay'dan Sinop'a, Iğdır'dan Çanakkale'ye kadar... Gözler okur, internet hattı uzunluğunca... Paraleller yolunca, meridyenler boyunca... Bir kutuptan bir kutba cümle âlem duyunca,

gerçek olur bu rüya, yere batar o hulya!

Uzanırken ellerim klavyeye, uzanırken bakışlarım nurlu geleceğe, hızla harç koyar parmaklarım, tuşların üzerine... Tuşlar koyar tuşlar üzerine... Harflerle duvarlar örür. Ördüğü duvar, çekül istemez, gönyeye gerek yok! Gönyesi Kur'an'dır, Çekül'ü Sünnet!

..

Yürüyorlar kırlardan sokaklara, kucaklarında Kitap... Sımsıkı kapılardan içeri yürüyorlar! Dağlarda bekleyen nöbetçiler, kar altından baş veren kardelenler, ilkyazların engel tanımaz sürgünleri.

Baş aşağı ediyorlar, kötülükten, çirkinlikten yana ne varsa! Çarşılar, sokaklar, pazaryerleri... Şeytanların cirit atmakta olduğu plajlar, hamamlar, külhanlar... Toprağım insanı an be an bilinçleniyor. Kentlerdeki tüm şer odaklarını, horlanan O/NUR/larıyla denize döküyorlar.

Bir de bakıyorum, duvarlar ören parmaklarım, hapishaneler, zindanlar değil, okullar örüyor, koskoca bir dünya örüyor, muhteşem bir gelecek... Hazır tüm kötülükleri, çirkinlikleri yıkmaya, dört duvar arasına sıkışan, heyecandan sıkışan küçücük kalbim! İçine tüm yaratılanların ve Yaratan'ın sığıdığı devasa kalbim! ..

Ben, yerde yazılmakta olan şiirlerin uçmakta okunması için dizeler demetleyen bir şairim. Ben, yazılmakta olan eserlerin, huzurda okunacağından son derece emin, temkinli, dikkatli ve daima tetikte bir yazarım.

Ben bir yazarım. Aşktan geldim, aşkı öğrendim, aşkla yaşadım, aşkla yaşamaktayım. Sevdaya sevdalıyım, aşka aşığım. Allah'a kadar aşka âşığım! Sevgiler yazarım, iyilikler, güzellikler... Yıkmaktan yana olmadım hiç, batıldan gayrı... Daima hayrı düşündüm, mutluluğu hayal ettim, müjdeleri ve müjdeleyicileri zikrettim. Yemin ettim bu çizgide, sonsuz kere vurulsa başım, doğru bildiğimi yazacağım! Ben esenlikler ve güzellikler yolunun kalemiyim. Gerçeğin kalemi... Ölümüne koruyacağım Kalam'ı ve son nefesime kadar savunacağım, pırlanta tuğlalarla örülen kutsal kalemi!

Sevgili Kardeşlerim! Sizler de dikkatle okuyun ve okutun, e mi?

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTI LARI - 0025

Onur Bilge

ZZ 0026 – KAPLAN - ŞEYtAN

KAPLAN

"Gecenin ormanları içinde yanan,
Işıldayan parıltı, sen Kaplan, Kaplan!
Ölümsüz hangi el veyahut göz, hangi,
Yarattı sendeki bu korkunç ahengi? .."

William BLAKE
Çeviri: Osman Tuğlu

ŞEYTAN

El Kadir esmasının öyküsünü yazdım. El Muktedir ismine geldim. Birileri bu Şiiri seçip buraya asarak bana yardım etmiş. Aklıma neler gelmişti! Düşünüyordum, hangi yarattığından bahsedeceğimi, hangi yaratığındaki kudretini örnek olarak göstereceğimi... Gecenin geç saatlerinde bu Şiir karşıma ıktı.

Gecenin bu saatinde... Bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmur sesi eşliğinde, antoloji'nin Şiir ormanında gezinirken ansızın bir kaplan çıktı karşıma.

Bir kaplan! Hayvanlar âleminin en kuvvetli yaratıklarından... Krallıklarını ilan edenlerinden... Güçlü omuzlarını meydan okurcasına oynata oynata geliyordu. Kendinden son derece emin bir şekilde, güvenli adımlarla, yavaş yavaş yaklaşıyordu. Gözlerimin içine dikmişti alev alev gözlerini. Gözleri, gözlerimi yakıyordu. O kadar korkunç bakıyordu! Bakışları akkor halindeydi. Gözlerimden geçerek beynimi eritecek gibiydi. Yalımı karşıdan vuruyor, kanım ısınarak damarlarımda hızlı hızlı akıyordu...

Allah, Kudret sıfatıyla tecelli etmiş, ona kuvvet ve kudret bahşetmişti. Ona verdiğinden bana da vermişti ama bedensel gücüm onunkiyle kıyaslanamazdı. Bir an acze düştüm.

Allah, insanı aciz yaratmıştı. Sığınma gereksinimi içindeydi. Daha güçsüz diğer yaratıklar karşısında bile acze düşüyor, gözle görülmez bir mikroba teslim oluveriyordu.

Yağmurlu bir Antalya gecesinde, dört sularında, tam teheccüt vakti, tefekküre davet edildim. Yağmur şakır şakır yağıyor, camları kaıılıyordu. Şiir ormanının gizemli uğultusuna kaplan kükreyişleri karşıyordu. Kulağımin dibinde William Blake konuşup duruyor, yarım yamalak Türkçesiyle Şiir okuyordu. Dinlemediğimi zannederek kükrüyor, aslan kesiliyordu. Dinlediğimi söylüyor, anlatamıyordum. İnanmıyordu. Aynı Şiiri ikinci defa okudu. İyice sinirlenmişti. Tepesinin tası atmış bir halde, hırıltıya benzer korkunç bir sesle gürlledi:

"Anlat o zaman! Ne demek istedim ben? Anladıysan anlat! Seni dinliyorum! .."

"Tamam! Sakin olun, lütfen! Anlatacağıım..." dedim. Başladım anlatmaya:

"Hey! Kaplan denen yaratık!

Nasıl bir kudret eli yarattı senin o korku salan varlığını? O nasıl bir Kadir-i Mutlaktır! .. Yaratılışındaki nasıl bir uyumdur! O ne mükemmel ahenk ve ne korkunç bir tasarım! .. Hele o postundaki renkler, desenler... Hangi ressamın, hangi desinatörün eseri?

Gecenin karanlığında bir çift ateş parçası gibi parlayan gözlerindeki yangın, cehennemi bir ateşten mi? O ateşi gözlerine kim yerleştirdi? Ki o öyle bir ateş ki yedi kat yerin altına nüfuz eder! O yangının alevleri hangi kanatlara güvenerek yedi kat göğe yükselmeye kalktı? O alev kanatlarını boşlukta tutmaya kadir olan hangi el?

Çelik kirişlerden oluşan yüreğindeki ve çevik vücudundaki kuvvetli kasları nasıl bir güç bükerek şekillendirip yerlerine yerleştirdi? O nasıl bir kudrete sahiptir ki kalbin heyecanla atmaya başladığı zaman, özellikle omuzlarıyla arka ve ön bacaklarına son derece güç kazandırır! Hangi çekiçle yapıldı demirden bedenini? Nasıl bir yazılımla yaratıldın? O nasıl bir zincir, nasıl bir DNA, vücudunu oluşturan! Beynin, hangi ocakta pişerek şekillenip işlev kazandı? O demir pençeler, hangi örste şekil aldı ki onlar, ölüm korkularını kavramaya yeltenirler! Korktuğun anda ölümü kavramaya uzanır, savunmaya geçerler.

Kuzuyu yaratan mı yarattı seni de? O sevimli, munis varlığı... Yaratılışınızda benzerlik olsa da onunla ne kadar zıt karakterlerdesiniz! Şimşekler çakmaya, yıldırımlar düşmeye başlayınca ve yıldızların gözlerinden yaşlar boşanıp, gökyüzü sulanınca, seni Yaratan, eserini seyrederek gülümser mi?

Ey, kaplan denen yaratık! Gecelerde, ormanlar içinde parlayan, alev saçan varlık! Ey, korkunç ışıltı! Nasıl bir kudret eli yarattı seni, sendeki bu korkunç ahengi?

Sen ki nefsin sembolüsün. Sen şeytanın timsali... Kulsa kuzu misali... O kadar sevimli, güçsüz ve masum... Senin karşında acınası... Gecelerde, insanların kanına girersin! Zavallıları günaha sürüklersin. Bu rolleri size, sizi yaratan dağıttı. Şimdi de olanı biteni sessizce seyretmekte...

Saygıdeğer şair! Hani biz insanlar irademizi kullanamaz, yapılmaması gereken şeyleri yapar eder de suçumuzu yüklemek için bir günah keçisi ararız ya... İşte o keçi, senin Kaplan diye adlandırdığın şeytanın ta kendisidir!

Günah işleyene neden yaptığı sorulduğunda: "Şeytana uydum! " Şeytan kanıma girdi! Şeytan kaldırdı beni! " falan gibi sözler eder ya... Aslında şeytanın bir şey yaptığı ettiği yoktur. Nefsine hâkim olamamıştır. İradesini kullanamamıştır.

Güya o Şeytan denen günah keçisi, karar anında güçlenir, kaplan halini alır ve ona olanca gücüyle yüklenir! Kendisini de her nedense tilki gibi kurnaz, kurt gibi sinsi olarak adlandırmaz, başka güçlü bir yaratığa benzetmez de masum mazlum süt kuzusu olarak tanımlar. Sonra da onunla kendisini böyle mukayese eder.

Allah, Muktedir'dir. Her şeye Kadir'dir. Böyle bir şiir yazdığınıza göre, geç de olsa anlamışsınız. Mezarlığa park etmeden önce farkı fark etmişsiniz. Umarım imanınızı kurtarabilmişsinizdir! Hava nasıl oralarda? Yanıyor musunuz, donuyor musunuz? Asayiş berkemal mi? "

Bir de baktım ki uyumuş kalmış! Ben masal mı anlatmıştım? Yoksa uyuyup kalan ben miydim? Bir rüya mı görmüştüm? Yağmurlu bir gecede, karanlık bir ormanda, kaplan avına mı çıkmıştım? Aman Allah'ım! Bu nasıl işti?

Haydi çocuklar, iyi uykular, tatlı rüyalar! Masal burada bitti. Gökten üç elma düştü. Biri William Blake'in, biri benim, diğeri de sizlerin olsun!

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLARI – 0026

Onur Bilge

ZZ 0027 – AMASYA MEKTUPLARI – DÜNYADAN UKBAYA MEKTUP

AMASYA MEKTUPLARI

"nasıl tanınabilir yüzüm seninle
böyle bırakıp gittin ya beni
dalgın bir kuğuydum, oyalanmadın
sesinin rengine hapsettin beni..."

Cafer TURAÇ

DÜNYADAN UKBAYA MEKTUP

Amasya'dayım. Senin memleketinde... Çok fazla değiştiği söylenemez. Yollar yenilenmiş, evler yapılmış, o kadar.

Birlikte yaşadığımız mahalleye gittim. Sokağımıza... Karşılaştığım tanıdıklara selam verdim. Aldılar almasına ama beni tanıyamadılar. Ne kadar değişmişim! Resmen çökmüşüm! Halbuki o kadar çok zaman da geçmedi göçümüzün üstünden.

I.

Böyle bırakıp gittin ya beni... Üzüntümden yüzüm ne hale geldi! Onun için hiç kimse tanıyamadı beni buralarda. En yakınlarımız, komşularımız... Hiç kimse...

Dalgın bir kuğuydum, avladın beni. Hiç vakit kaybetmeden sesinin rengine esir ettin. Fakat terk ettin! Şimdi, büyük ve acı bir anı olarak kaldın sokağımızda.

Nasıl tanınabilir yüzüm senin derdinle?

Itir kokan toprağındayım. Senin memleketinde... Fakat artık sen yoksun ve bir daha buralarda olamayacaksın. Burada oturamayacağız bir daha birlikte. Kapımızı açmamız imkânsız. Kilidi pas tutmuş.

Evimizi sarıya boyamışlar. Sarmaşıklar duvarı sarmış, ağaçlar büyümüş. Neredeyse ev görünmez olmuş.

Sanki bir güvercinsin, ben de senin kanadındayım. Öylesi bir bütünlük içindeyiz. O kadar yakın! Ha uçtuk ha uçacağız! Benim de ecelim yakın... Ölüm, enseme gezmekte... Azrail, turuncu bir kandil gibi takip etmekte beni de...

Acından bu hale gelen yüzümle nasıl tanıyabilir yöre halkı beni?

O kış... O beni koyup gittiğin kış günü sonum oldu benim! Ölümüm oldu! O odada en ağır darbeyi yedim kalbime, kucagımda can verdiğinde!

Bu yara, o yara işte! Bu kalbime musallat olan... Kahrından açılan, biteviye kanayan, kalbimi hasta eden yara...

Hayat zehir zemberek! .. İşte, gidiyorum ben de... Ağular içerek... Cehennem çiçeklerine, zakkumlara doğru... Yavaş yavaş açıyorlar...

Yüzüme baktıkça... Yüzümün bu halini gördükçe çağırıyorum seni. "Ey sevgili! Gel, al götür beni de yanına! O diyarlara..."

II.

Sesin yankılanmaz olmuş bu sokakta. Şimdi her şey ne kadar sessiz, gidişinle! Her şey masum ve dilsiz... Biz de öyle... Birlikte çıkıyoruz bu dünyadan. Beraberce yükseliyoruz bulutlara... O âleme... Burada sesini duymam imkânsız, biliyorum ama sen orada konuşacaksın. Ötelerde şakiyacaksın. Çavlanca çağlayacaksın.

Çok genç yaşta ayrıldın bu dünyadan. Saçına ak düşmemiştin daha. Daha ne istiyorsun? Baksana bana! Saçım sakalım ağardı. Haydi, ver elini! Al beni de yanına! Bırakma buralarda!

Sesini duyar gibi oluyorum. Su gibi çağıldayan pürüzsüz sesini...

Her şey seninle şimdi... Sana boyanmış. Rengine... Her şeyde sen varsın. En son, matemli bir kış günü duymuştum iniltini... Yanık bir veda türküsüydü, kalan son gücünle, en acıklı sesinle.

Al, al götür beni akşamlarına! Senin diyarına... Ötelerin karanlığına... Hem oralar yabancı değil ki bana! Gideceğim adres belli, yol belli, iz belli... Asırlardır yaşanan bu! Dünya kurulalı beri... Yeni değil ki! Şu servilerin altı işte! Nihayetinde... Üstümüzde ot, çevremizde birkaç yabancı menekşe...

Ey benim ak gerdanlı yârim! Nasıl da ihanet ettin aşkımıza! Beni buralarda sensiz bırakıp gittin! Her sırrımız açığa çıkıyor. Bu zamana kadar sakladıklarım, yazdıkça dağılıyor... Şama şark oluyor... Ah! Ne yazık ki her şey ortaya çıktı! Açıklanmayan sırrım kalmadı artık!

Yüzünle sınıandım ben, senin yüzünle! O güzel yüzünü gördüğümde başladı imtihanım. Sen gittin, ben bittim! Geride, dayanılmaz bir acı bıraktın! Uçup gittin hafifliğinden!

Bir su kenarında ağlıyorum şimdi. Sense biteviye acıklı ayrılık türküleri söylüyorsun en yanık sesinle...

III.

Derler ki: "İmlası kırıktır kaderin. İçinden Ferhat'ın kahrı geçer." Bir kış günü bizim mutluluğumuz da kırıldı ortasından. Arasından en kötü ayrılığın acısı geçti. Benim kaderim de Ferhat'inki gibiymiş.

Ya ben sana nasıl gelirim şimdi? Bulutların içinden geçerek mi? Rüzgâr olup eserek mi? Oralara nasıl gidilir? Ey güzel yüzlü Şirin! Bana yol göster!

Ya ben sana nasıl gelirim Ferhat, kalbimdeki bu güçsüz ve bozuk ritimle? O güç hiç kalmadı bende.

Bir zamanlar bu kalp nasıl da atardı! At kalbi gibiydi... Atlet kalbi gibi... Ya şimdi?

Derler ki: "Goncası açmaz bir aşkın kapıları örtük olurmuş." He mi? Gülmedik başa gül soksan gülmezmiş. Nasibimiz kesikmiş, öyle mi? Cennette gülümüz açmış açmasına da

açar açmaz solmuş mu yani?

Ne yalanmış bu dünya! Her şey fani... Birer birer yok olup gidiyor her şey... Dağlar aşınmakta, taşlar ufalanmakta... Her şey süratle yalan olmakta... İnsandan geriye, iki tarih arasına sıkışıp kalmış bir tire kalıyor. O bile zamanla silinip gidiyor...

İşte böyle omuzları düşürmüş eşini kaybeden adamın. Kolları çaresiz iki yanında... Yağmur olurmuş gözyaşları... Böyle sızım sızım sızlanırmış benim gibi...

İşte! İşte ben böyle bekliyorum bu kahrolası hayat yolunda seni! Böyle perperişan yollarına bakıyorum, gülüm!

Şu ayarı bozuk kalbimle bekliyorum seni. Ölüme ayarlı vaziyette...

Ne olur... Ne olur, daha fazla bekletme!

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLERİ - 0027

Onur Bilge

ZZ 0028 – SIFIRA GİDERKEN - HIÇLIK

89 - Sıfıra Giderken

"ne limitte epsilonum ne cim karnında nokta
türeviyim ünlü sabitenin
kırılma indisim uçuk bulanık şavkım
devinim yok kahroluyor lamda
tüm bilmelerim bir elif gördüklerim rüya.."

Cem Mehmet EREN

HIÇLIK

Şu dünyada hiçbir şey değilim. Nokta bile... Ancak, Var Olan ile var gibi görünen bir gölgeden ibaretim. Dayanıksızım, kırılğanım. Monotonlaşmış bir hayatı sürükleyip gitmekteyim. Her sabah aynı işlere uyanmakta, her gece aynı uykulara yatmaktayım. Kahreden bir tekdüzelik içinde ne biliyorsam Allah, O'nun dışında ne varsa hayal, yalan, düş...

Eskiden ne kadar güçlü bir manevi hava içindeydim. Mükemmel bir Müslüman olmak isterdim ama kuru bir hurma dalı bile olamadım. Ne Musa'nın eline âsa ne Nemrut'un beynine musallat olan sivrisinek... Nefsime hâkim olamıyorum. Yokluğa sabredemiyor, varlığa şükredemiyorum. Erenlerin bastıkları kutsal topraklarda dolaşan bir köpek bile değilim.

Daha İslamiyet kabul edilmemişti. Çin'i arkamıza alıp, yola çıkmıştık. Ne güçlü bir millettik! Ne yüce bir ırk... Uygarlıkta dünyanın en yüksek noktasındaydık. Bilimde zirvede... Himalayaların kuzeyinden geçerek göçüp geldik bu topraklara...

Doğudan batıya, kuzeyden güneye fethetmeye başlamıştık dünyayı... Şimdi zevk ve safa içinde yaşayan bir halk haline geldik. Oysa seferlerle yeryüzünü tir tir titretirdik, tarih yazardık zaferlerle... Biz yazardık yer kürenin romanını, insanlığın şiirini... Biz konuştuk mu dünya susardı.

Şimdi, hayatımın sonuna doğru ilerlerken görüyorum ki varlık diye bir şey kalmamış. Var gibi görülen ne varsa yok olmaya mahkûm... Var, o kadar var ki O'ndan gayrisi hiç... Evren denilen hiçlik...

Kâinatta tek levha... Boşluğa asılmış... Üstünde üç harfli tek sözcük... Çerçevenlenmiş üstelik... HIÇ...

Ne evren ne galaksiler, yıldızlar... Uçsuz bucaksız hiçlik...

Hiçten hiçlere içten sevgiler...

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0028

Onur Bilge

ZZ 0029 - KARŞILAMA - SEN GİDİNCE

KARŞILAMA

"anılarından yontulmuş yüze değil
bir felakete adadım kendimi
deneyerek sesimi yeni bir ölüde, her gün
sabahla, baharın geldiğini
resimlerde yaşayan ikindileri
akşamın yalnızlığa düşürdüğü kafiyeyi..."

Refik DURBAŞ

SEN GİDİNCE

Benim için hayat çoktan bitmiş, zaman durmuş. Yaşam monotonlaşmış. Her gün aynı terane... Sabah kalk, doğru banyoya... Arkasından mutfağa... Kahvaltı, giyinme, evden çıkış... Çekilesi dert olmayan ulaşım çilesi... Çalış babam çalış... Biter tükenir mi elin işi! Yine de kendini işe vermek en iyisi!

Kuşluk olur, öğle olur... Biraz nefes al, dur! Sonra tekrar koştur da koştur! Ne çabuk akşam olur, yatsı olur! İkindinin farkına bile varamam! Bazen bir sabah görürüm güneşi, bir de akşama doğru... Çoğu zaman onu bile göremem.

Gökyüzü hep yukarıdadır ve hep açık uçuk mavidir, gündüzleri... Bembeyaz pamuk yığınları gibi ya da ipek süğümleri gibi bulutları da vardır ki onlar ruh hallerine göre pembeleşir, sararır, kızarır bozarır, kararır... Bir araya gelirler bizim gibi, dağılır yok olurlar ya da karanlıklara karışırlar...

Kuşları da vardır göklerin, çeşit çeşit, rengârenk... Rengârenk uçurtmaları süzülür yüzünde zaman zaman... Çoğu zaman benim hiçbirini görmediğim bile olur, yokluğunun açısından, kalan hayatın telaşından...

Kazanamadım, getiremedim, yetiremedim derken, avuçlarımın arasından, senin gibi kayar gider zaman ve seninle yaşanması gerekenler... Heyecanlar, sevinçler, mutluluklar... Sessizce kayar gider de işte böyle gençliğim, sevdiğim, gidişinle bitti sandığım ama artık iyice usandığım, o zamanlar bitmez sandığım ömrüm, devrilip gidiyor de farkına bile olamıyorum!

Oysa yaşanacak ne günlerimiz, gecelerimiz vardı seninle! Ne mevsimlerimiz, senelerimiz... Mutlu olmak vardı, seninle... Eskisi gibi... Hani bilirsin ya... Doyasıya kıyasıya yaşamak vardı hayatı, o zamanlardaki gibi... Her anını fark ede fark ede...

Bir yaz gecesinde, denize nazır bir gazinoda, huzur içinde yaslanıp sandalyelerimizin arkalığına, bir nihavent, bir hicaz şarkı dinlercesine, Müzeyyen Senar'dan yahut da Zeki Müren'den... Ya da yine kıyıda salaş bir çay bahçesinde, taş plaklardan bir ut, bir kanun taksimi, hiç değilse ikindilerde veya akşamlarda... Dans edercesine yaşamak vardı hayatı, tadını ala ala... Yudum yudum içmek vardı her anı... Günleri dakika dakika, saniye saniye yudumlamak, huzurla... Şiirler okumak, şarkılar söylemek, birlikte... Sesini dinlemek isterdim, bıkıp usanmadan saatlerce... Sesimi sana kullanmak isterdim, en içten en duygusal en ahenkli haliyle... Neler anlatmak isterdim sana! Neler söylemek... Hepsi içimde kaldı. Bir kısmı da şiirlerimde... Fakat ne yazık ki içimdekileri de şiirlere döktüklerimi de bilemezsin! Söyleyemem gizlediklerimi, okuyamam

dizelerimi sana. Sen de okuyamazsın, duyamazsın! Seni ne kadar sevdiğimi, ne kadar özlediğimi bilemezsin! Anlayamazsın! Bilmem uzaklardan, dağların ardından hissedebilir misin? Belki de seni unuttuğumu zannedersin, kederlenirsin!

Mecburen konuşması gereken bir ölüyüm ben, o zamandan beri. Radyo gibi, teyp gibi, robot gibi... O ayrıldığıımız, o beni kendi halime, kaderimle baş başa bırakıp gittiğinden beri... Ses tonumu huzura, mutluluğa ayarlayarak değil de her gün bir ölünün yeraltından gelen sesi gibi kullanarak, kendimi biyonik adam gibi işe verip, o şekilde avunmaya, her anımı öyle değerlendirmeye çalışarak, günleri yaşarak değil de aksine takvimlerden doğar doğmaz koparıp atarak, yani yaşatmadan öldürüp gömerek yok ediyorum. Yok olan takvim yapraklarıyla ömrümü de, yolup yolup yakıyorum. Koparıp koparıp atıyorum bir taraflara kendimi de parça parça... Gittiğinden beri tek parça değilim. Öyleyim sanma! Hayatım darmadağın, ben paramparça... Ruhum mu? O seninle gitmişti ta o zamanlar... O zamandan beri senden de ondan da bir haber gelmedi. Nasıl olduğunu ben bilmem, bilemem. Bilsen bilsen sen bilirsin! Sen, onunla beraber değil misin!

Oysa yanımda olmanı isterdim. Hem de nasıl! Ruhum da bende, sen de... Kendimi ölünceye kadar sana adamak isterdim! Seninle yaşamak isteyip de yaşayamadıklarımızı, yaşanması gerektiği gibi yaşayarak, o dingin ya da hareketli, huzurlu ve mutlu zamanları en değerli anılarımız haline getire getire hafızamın arşivine yerleştirmek, orada sonsuza kadar saklamak...

İsterdim ki yüz hatlarımız huzur, mutluluk, sevinç ve neşeyle şekillensin! Fakat ne yazık ki olmadı, olmadı. Başıma yalnızlık gibi püsküllü bir bela aldım! Bir musibet... Bir afet... Bu zamana kadar onunla yaşadım diyemiyorum, sürüklemeye çalıştım hayatı kör topal... Bitimsiz bir felakettir, yaşıyorum o acıklı ayrılıktan beri... Bir uçtan bir uca işkence oldu hayatım, kısaca!

Nasıl geçti geceler, sabahlar nasıl oldu! Güzler bitmiş, kışlar geçmiş, baharlar gelmiş, farkına varamadım! İkinci sefaları varmış, akşamlar, geceler varmış... Birlikte yaşanmış günün o en değerli saatleri, ben hiç bilemedim!

Akşamüstleri parklara bahçelere gidilir, sokaklarda el ele kol kola gezilirmiş... Birer çay içilirmiş, ufka doğru, bir yerlerde... Dakikalarca guruplar seyredilirmiş... Bakılır da bir haz alınirmiş, güneşler doğarken veya batarken... Ben bunları hiç yaşamadım senden sonra... Farkına varamadım, ne zaman doğduğunun, nasıl battığının... Resimlerde görebildim ancak onları... Şafaklar atarken nasıl olur, gökyüzü, güneşler batarken nasıl? Ben bunları resimlerden seyrettim bir başıma, ancak. O güzelim zamanlarda ne sen oldun yanımda, ne de ona ayıracak zamanım... Kendimi mekanik bir araç gibi lüzumlu lüzumsuz işler için koşturmaya adadım.

Tan atarken renkten renge girermiş gökyüzü... Onunla birlikte şekilden şekle bulutlar... Gurup vakti daha bir başka seyredermiş olay... Bir günden bir güne içimden gelip, başımı kaldırıp da bakamadım bile o taraflara! Baksaydım da haz almazdım zaten sen yanımda olmayınca...

Yalnızlıktan başka bir şey olmadı, sensiz zamanlar bende. İkindiler de yavandı, tatsız tuzsuz zamandı... Akşamlar da geceler de öyle... Kederler üstlerine ve üstüme çöreklenip kaldığında... Zamanlar yoğun yalnızlık halini aldığıında, o kesif hüznün dumanı altında, dumanaltı olmuş durumda, kalemlle kâğıtla dağıtmaya çalıştım acımı... Dağıldı dağılmasına birazcık da olsa ama... Gözyaşlarıyla dağıldı... Dağıldıkça yayıldı...

Bulanıklaştı... Azalacağına çoğaldı... Islak kâğıtta mürekkebin dağıldığı gibi... Beni de yüreğimden geçerken düşürdüğüm dizeleri de ağılattı.

Ben öyle iple çekemiyorum artık, yatsıları. Başladıkları gibi bitiveriyorlar, anlayamıyorum! Ayak uyduracak kimse yok ki bana, bir slow dansa... Partnerim yok. Kılıçla kesilircesine kesildi, paylaşmamız gereken o değerli, o sadece bize ait olması beklenen zaman... İyi geceler diledik o gece birbirimize... İyi geceler sevgilim! İyi geceler! Geceler sensiz ve bensiz ne kadar iyi geçebilirse... Bu iyi dileklerimi de kabul et, Antalya ikindilerinde nisan yağmurları gibi iri inci taneleri halinde gözlerimden hızla göğsüme inenleri de...

Sanki mavi bir kuşum ve bir kafese konmuşum, bir başıma... Ev ev değil de zifiri zindan gecelerde... Suçsuz günahsız zindanlara tıkılan biriyim işte! Mutlu geceler müjdeleyemez kimse bana! Ne yazık ki sen de öyle! Sıkıntı, sinir stres geceler geçiriyorum, kaderim sayesinde... Gözleriniz aydın olsun, ikinizin de! .. Ettiniz edeceğinizi bana, nihayetinde...

Öyle demeyeyim ama... Aslında sen de bırakmak istemezdin ki beni! İsteyerek gitmedin ya oralara! Acılar içinde kıvrana kıvrana gittin! Ruhsal ve bedensel acılar içinde... Ağlaya ağlaya gittin. Yüreğini dağlaya dağlaya... Yalvar yakardı gözlerin! O canlı o capcanlı gözlerin gitmişti de yerine üzgün ve süzgün bakışlar, ölgün gözler gelmişti. Fakat onlar o halleriyle de güzeldi, sen de onlarla bile...

Sen, beni sevmediğin için terk etmemiştin ki! Sen de beni benim seni sevdiğim kadar seviyordun, biliyordum! O sönme üzere olan bakışlarından anlıyordum. Zaten yeryüzünde bir senin sevgine inanmıştım, o zaman da kendim gibi inanıyordum! Belki benden de fazla seviyordun ve ayrılmak istemiyordun ama mecbur oldun bırakmaya...

Çünkü artmıştı acılar, üzerindeki baskı çoğalmıştı. Daha fazla bir şey yapamazdık, ikimiz de! Elimizden bir şey gelmezdi, gelemezdi ki! Kader, grayderleyip geçti, beraberliğimizin üzerinden, silindirleyip geçti bizi... Bizi fena ezdi!

Ne dağlar sezdi o gidişi, ne sarp kayalar, ne deniz... Hiçbir şey yapamadık, öylece bekledik biz!

Ne yemyeşil dağlar bir şey yapabildi, ne gümrah ormanlar, ne de asi kayalıklar... Ne denizler, ne balıklar ne de suskun kalabalıklar... Bir yol kucak açmıştı sana, bir de toprak, bir de taş... Koca şehir ve içindeki herkes elini kolunu bağlamış bakmıştı da bir şey yapamamıştı bizim ayrılmamamız için!

Mecburdun! Gitmeliydin ve gittin!

Sen uyudun... Sen dondun... Sen, heykel gibi, manken gibi oldun... Ne ses, ne nefes... Bir çarşaf örtüldü üstüne... Bir bıçak kondu. "Alın da kesin, doğrayın artık! .." dercesine, karnının üstüne... Sonra taş, sonra kürek kürek toprak...

Ben, geriye döndüm, ağlayarak... Ayaklarım birbirine dolanarak... Saçımı başımı yolarak... Acımı yaşayarak...

Artık yaşamıyordum. Ben de seninle birlikte uyudum, dondum! Kendimi yollara, kendimi dağlara, başımı taşlara vurdum!

Dağlar da uyumuştı seninle birlikte o gece... Kayalar da ormanlar da... Bu sevdiğimiz şehir de, içindeki nehir de... Ne varsa uyumuştı, donmuştu...

O beni yalnızlıklara, o beni hayırsızlara, uğursuzlara bırakıp gittiğin zifiri zindan gece... Bahtım gibi karardıkça kararan karanlığın kollarında koca şehir içindekilerle beraber uyumuş kalmıştı seninle birlikte... Denizin enginlerinde sökmesi gereken şafak bile uyumuştı. Güneş de uyumuş kalmıştı. Donup kalmış... Donuktan nice sonra doğduğunda...

Yüzünle birlikte sararmıştı yüzüm... Sararmıştı kalan hayatımın bütün yemyeşil yaprakları... Renk renk çiçekleri, henüz açmadan... Şiirler yazdığım kâğıtlar, defter yaprakları... Albümlerdeki siyah beyaz resimlerimiz sararmıştı. Hani o senin, hani o benim, hani bizim birlikte, mutlu mesut günlerde gülümseyerek çektiğimiz resimler...

Yüzün donup kalmıştı... Balmumu gibi sararıp... Acı yerine yerleşen dalgın bir ifadeyle kasılıp kalmıştı... O dalgın ifade de uyumuştı, donmuştu seninle birlikte... Resimlerdekilerde de öyle... Gülümsemelerimiz donup kalmıştı aynı şekilde... Dalıp kalmış, uyumuş bir vaziyette...

Alçak sesle, nazik bir şekilde belli belirsiz sözcükler de uyuşmuştu, dilinle birlikte... Ağzından çıkan anlaşılmaz haldeki son harfler de uyumuştı. Donup kalmıştı, her şey seninle birlikte.

Hangi Roman'ın falına inanırım artık! Hangi romanın mutlu sonuna? Ne söylenen sözcüklere kanarım, ne tesellilerle yatıştırım! Öyle bir kaybediş kaybettim ki dengemi, beni su terazileri dahi düzeltemez!

O ölü soyucu tacirler yok mu o ölü sahibi soyucular! Allah onları da kahretsin! İnsanların o acılarının üstüne tuz biber ekiliyorlar! Yok ıskatıymış, yok salatıymış... Yok domatesiymiş, yok salatalığıymış! .. Hepsinin canı cehenneme! ..

Neye inanayım ben artık? Kime inanayım! ? Hacısına mı hocasına mı? Hayatına mı mematına mı? Gece olur mu gündüz olur mu benim için bir daha? Günler olur mu! Ben sensiz yaşayabilir miyim! ..

Sen gittin ya! Bir aşk yasa bulandı! Harika bir evlilik, eşsiz beraberlik... Yasladı kendini ne vardysa bize ait... Yasladı kendini bana bu kahrolası yalnızlık! Gölgem gibi peşimde tingil tingil...

Yapayalnız karşıladım taziyeye gelenleri... Yapayalnız karşıladım ölümü ve ayrılığı.. Yapayalnız, kalan kalamayasınca hayatımı...

Her şeyi, yapayalnız...

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0029

Onur Bilge

ZZ 0030 – YİTİK BAHAR – YAVRU VATAN

YİTİK BAHAR

"Hayat kar altında kalan bahar
Çiçekleri üzerinde ölüyor en bereketli ağaçlar
Üretkenlik dört duvar arasında
Kar yağıyor bahar dallarına
Bahar dallarına..."

Turgay Fişekçi

YAVRU VATAN

Kıbrıs, hiçbir zaman Yunanistan'a ait olmadı... Şair Rigos'un Megalo İdeası hiçbir zaman gerçekleşmeyecek! O büyük ülkeleriyle Yunanistan asla büyümeyecek. Gölgemizde cılız bir bitki gibi kalacak, hiçbir zaman eselemeyecek, kuruyup gidecek. Göz koydukları yerler gözlerinde kalacak!

Yavru Vatan, yıllardır kanayan yaramızdı. İşkence, dayanılmaz boyuta varınca müdahale gerekti. Çıkartmadan başka çözüm kalmadığına karar verilince: "Ayşe tatile gıksın! " parolasıyla çıkartma başladı.

Dört mevsim bahar yaşayan Kıbrıslı Türkler kan ağlıyordu. Onların huzur ve güvenliği, azapla kaplanmış ülke toprağının müdafaası için askerlerimiz, hayatlarının baharında, gözlerini kırpmadan can vermeye hazır vaziyette adaya çıktılar.

En değerli insanlar, en verimli çağlarında, eşleri ve küçücük yavrularıyla birlikte katlediliyor, üzerleri sadizmle örtülüyordu. Ekonomik yönden de sarsıntıdaydılar. Üretim durma noktasına varmış, azap gören insanımız evlerinden çıkamaz hale gelmiş, duvarlar arasına sıkışıp kalmışlardı. Gelişme çabaları içinde güllük gülistanlık yurt, baharı yaşamaktayken kışa dönmüştü. Özellikle genç nesil zarar görüyor, kıyıma uğruyordu.

Binlerce yıllık geçmişe sahip, medeniyetler beşiği ülkemiz bu durumdan acı çekerek zarar görüyordu. Yavrusu darda olan ana, ıstırap içindeydi. Onların derdi bizim derdimizdi. Kıbrıs, elimiz kolumuz gibiydi. Yarasının sızısını yüreğimizde duyuyorduk. Onlar orada o haldeyken biz rahat yataklarımızda uyuyamıyorduk.

Radyolarda cenk havaları çalınıyor, Hasan Mutlucan, üstünde efe kıyafetiyle ekranlarda boy gösteriyor, kahramanlık türküleri okuyordu. Serap Akın yanık şarkılar söylüyordu. Gazetelerde bir telaş! .. Halkta bir ateş! .. Ana, yavrusunu müdafaaya hazırlanıyordu.

Güneşi kaybeden insanlar yapay ışıklar altında yavaş yavaş canlılıklarını kaybediyor, gündün güne soluyorlardı. Gün ışığı yerine yağ doluyordu gözlerine. Kirpiklerine azap yağıyordu. Güneş rahattı, huzurdu, özgürlüktü.

Bağrı yanık Türk halkı ne istiyordu? Sevmeye sevmeye aç yüreği, aşka susuyordu. Sevdasıyla mutlu oluyor, yaşlanmasıyla hüzünleniyordu. O kadar... Böyle bir parçamızdı o bizim! O bizim bir uzvumuzdu. Hastalığı bizi de hasta ediyordu!

Türk gençleriydik! Onun uğruna canlarımızı feda edebilirdik! Kıbrıs için toprağından

uzakta şehit düşen ilk biz olmayacaktık. Denizlerimizde kim bilir kaç adsız kahraman vardır! Magosa Kalesi için can veren kaç kişi vardır, kim bilir! Hangi mücadeleyi, hangi müdafaayı sayayım? Baştan sona bütün tarihini mi anlatayım şimdi!

Kıbrıs, hiçbir zaman Yunanistan'a ait bir ada olmadı, olmayacak! Rigos'un Megalo'su hiçbir zaman gerçekleşmeyecek! Büyük ülkü kim, Yunanistan kim! .. O ancak gölgemizde cılız bir çalı gibi kalacak, hiçbir zaman eselemeyecek, zamanla kuruyup gidecek. Göz koydukları yerler gözlerinde kalacak!

Bayrağımız, sadece Ana ve Yavru Vatanda değil, tüm Türki Cumhuriyetlerde sonsuza kadar dalgalanacak! Sonsuza kadar! .. O kadar! ..

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTILARI - 0030

Onur Bilge

ZZ 0031 - KAR TINILARI - KAR SESİ YÂR NEFESİ

KAR TINILARI

Tane

"Patiskadan bir neşe alçacık penceremde
Yavaşça kapanıyor yasakların üzeri
Parmak hesabında daha acılar
Takvimlerle işi yok beyaz günlerin..."

Özlem Tezcan Dertsiz

KAR SESİ YÂR NEFESİ

Şiirden güzel olmalı, yorum dediğin! Maç doksan dakika, kritiği saatlerce... Şöyle tane tane yazmalıyım, elim değmişken. Tipi, Çığ, Nisan... Sıraya dizilmeli. Bembeyaz karla her kötülüğün ve yanlışın üstü çizilmeli. Ezmeli o zalim nefsi! Gerekirse çıldırmalı bir kara sevdadan! Dağlara vurmali! Yıllarca o dağ senin bu dağ benim, meczup olup gezmeli! ..

Tane tane başlamalıyım anlatmaya... Anlayamayanlar anlamalı, bir vakitler alçacık pencereleli, basık damlı çamurla taşla yapılmış toprak damlı köy evlerinde pencerelele, patiskadan bol büzgülü perdeler dikildiğini.

Yerden çok yüksekte olan veya olmayan, küçücük ya da büyük... O pencereler neler gizler! Perdeler sütresidir gizlenmesi gerekenlerin. Oda duvarları ne sırlar bilir! Dilsizdir, söyleyivermez. Perdeler, sır örtüsüdür. Nelere tanık olur, ne ayıplar gizlerler! Perdeler, camların kocaman açılan, her şeyi gören ve herkese anında olanı biteni diyiveren, odayı olduğu gibi dışa yansıtan gözlerinin kapaklarıdır. Camlar, ağzıkaradır. Kara ağızlıdırlar yani... Ne varsa dışa verirler. Söylememesi için perdeler araya girer, camların önüne gerilir. Camlara perdeler gerilir.

Perdeler... Beyaz perdeler... Perdeler bembeyaz... Kar beyaz...

Perdeler... İçerdeki neşeyle neşelenen kıpır kıpır perdeler... İçerde yaşananlar, neler neler... Hele sevgili içerdeyse... Onlar sadece şahittirler.

Perdeler ve kıskanç kocalar... Onlar hep pencereleri kollarlar. İki kanatsa, birbirine iğnelenirler, kendilerince işaretler koyarlar, akşam olup da eve geldiklerinde iğneledikleri şekilde mi değil mi kontrol ederler. Değilse, açılmış da sonra tekrar kapatılmışsa hemen bilirler ve bu yüzden kavga ederler. Bu olaylar, evliliğin ilk yıllarında olur. Daha o zamanlar çok sorun yoktur. Belki iki elin parmakları kadar bile değil... Çok önemli de değil... Etraf karbeyaz, dünya tozpembedir.

Bu kış, kar yeryüzüne çılgın bir çocuk gibi sevinçle yağarken, ben kan ağlıyordum. Sen bu ilde, yanımda değildin. Neşeyle keder at başı gidiyordu. O kadar çok sorunum yoktu aslında. Üçü beşi geçmezdi sıkıntılarım. Bilemedin, beş on... İki elin parmaklarını geçmezdi sayısı. Fakat büyük ve ciddi sorunlardı.

Kar, tipi nasıldı, anlatamam ama yeryüzünde senin tipin kimsede yoktu! Uzaktan göründün mü aklımı aldırıyordum! ..

Yalnızlığın karanlığında ruhum karardıkça kararırken geldin bu şehre. Gelişinle kara kışıma güneşi getirdin. Sonra bir gece karla beraber el ele gittin buralardan. Yine yalnız kaldım, karanlığımla baş başa... Kış çoktan bitmişti. Bahar gelmişti ama sensiz bir bahar... Karakıştan farksızdı.

Gül gibi memleketimi bırakıp, buralara geldim. Bu dağ başına... Sarp kayalıklara... Bizim oralar ovalıktı. İklimi ılıktı. Her tarafı bahçelik bağlık... Burada ayaz, kar... Kışlar çok çetin ve sensiz geçse de yine de çok güzel bir yer... Tipi, o güzelliklerin üstünü örtünce de güzel... Bu gizem ona çok yakışıyor. Odamızın içindeki güzel anılarımızın üstünü perdelerimizin örttüğü gibi doğal güzelliklerin sırrını da kar gizliyor ve yöreye esrarlı bir görünüm veriyor.

Kar, sessiz yağar... Sessizce... Sessizce gelir ve öylece gider. Onunla beraber gittiniz ama senin gidişin, onun gidişi gibi sessizce olmadı, olamadı. Ruhumda kıyametler kopardı! .. O ne sestti! O ne gürültü, patırtı! ..

Çiğ... Bir çiğın düşmesi sese bağlıdır. Koptum! Davet eden sese vurgunum! Döndüm döndüm... Çılgın gönlüm dağlıdır. Sana kavuştuğum için durgunum. Vurgunum ben sana, hâlâ vurgunum!

O günü... O ilk karşılaşmamızı hatırlıyor musun? Şöyle bir baktın bana. Öyle değişik bir bakış da değildi. Sessiz, sakin, sıradan... Ancak yüreğimde fırtınalar kopardın! Dedim ya, sıradan, olağan bir bakıştı, her bakış gibi basit, önemsiz belki de... Sonra büyüdü büyüdü, kocaman bir çiğ halini aldı dünyamda. Sen de bulunmaz Hint kumaşı değildin yani. Seni de ben yerleştirmiştim kalbime, gönlümde büyütmüş büyütmişim... Bir topak karın çığa dönüştüğü gibi... Sonra zapt edilemez oldu varlığın! Aşkın çiğ gibi düştü seni çıkardığım doruklardan! İşte ben o çiğın altında kaldım! Ne kadar da naçardım!

Gözlerinden düşen bir anlık, kısacık bakış, bana yepyeni ufuklar açtı, ufuklara gemiler çizdi. Uzaklar yarattı bende, uzaklara gitme isteği... Seninle, senin olduğun yerlere... Oysa artık kalbimi kapatmıştım herkese, gönlümün kapısını kilitlemişim, kimseler açamıyordu. Fakat sen, bir kış günü ansızın çıkıp geldin. Karla kaplı kalbimin önüne kürekler getirdin. Sonra küredin onları. Buzları erittin. Yüreciğim bir sana ılıdı, yıllardan sonra bir sana açıldı kalbim böylece. O gece... Sen gidince... Öylece kaldım, kalakaldım işte!

Sevgi kalbimde donmuştu. Aşk buz tutmuştu. Bu aşkı ilk hissettiğimde: 'Seni seviyorum!' demek isterdim sana ama ağızımdan çıkaramadım bir türlü. Gönlümde yanmaya başlayan ateşle çözülmeye başladı, o on üç harfin buzları... İyi ki bir işim, bir meşguliyetim var bu dağ yamacında. Meşguliyet tedavisi... Aksi halde bu aşk mahvederdi beni!

Nisan... Çılgın ilkbaharın baştan çıkarıcı ayı...

Nerden çıktın böyle birden? O kadar sevindirdin ki beni! Türk filmlerinden kopup gelen mutlu sonlar gibi oldu gelişin! Romantizm yüklü yağın nisan yağmurlarıyla geldin. Baharlar getirdin kara kışıma! Çiçekler açtırdın, yeşeren yapraklar arasında...

Kendi şarabıma kendim uyku hapı kattım. Gönüllü teslim oldum sana... Bundan sonrası, o filmlerdeki sona benzer bir şekilde devam eder artık. Öyle bir yola saptık, biz de.

Orada hile vardı, zor vardı. Zora beylerin borcu vardı. Burada gönüllü bir teslimiyet ve burcu burcu aşk... Artık tren raydan çıktı! Beni kimse kurtaramaz!

Ne yazık ki yine gideceksin. Bir tren alıp götüreceğ seni ve tüm mutluluğumu. Buralarda yine yalnız, yapayalnız kalacağım. Bir başıma ne yapacağım ben? Seninle öylesine bütünleşmişken... Sana o kadar alışmışken... Senli bir hayatın mutluluğunu doyasıya, kıyasıya yaşamışken...

Gün boyu çalıştıktan sonra akşamları eve geleceğim. Tüm yaşadıklarımızı birer birer anımsamayarak teselli olacağım. Hatıralarımızla avutacağım kendimi geceler boyu.

Benim trenim de akşamlar olacak... Akşamlara binip gideceğim, hayal dünyasına... Hüzün yüklü, hasret yüklü akşamlara...

Geceler... Geceler... Ah! Geceler..

Kaçamaklardan aile boyu mutluluklara... Yakıcı gecelerin karanlıklarından, buydurucu kışların bembeyaz aydınlıklarına...

Yavaş yavaş fakat emin olarak...
Sıcacık mutluluklara...

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLERİ - 0031

Onur Bilge

ZZ 0032 - KÜSKÜN HİLAL - BAKIR KADIN

KÜSKÜN HİLAL

"Ay da küstü geceye
ve gecenin karanlığına inat
topladı bütün ışıkları gövdesinde..."

Ufuk BAYRAKTAR

BAKIR KADIN

Amerikan bayrağında elli yıldız vardır. Her biri bir eyaleti simgeler. New York'taki Liberty, yani Özgürlük Adasının üstündeki heykel Özgürlük Anıtıdır ve Amerikanın sembolüdür. Bakırdan yapılmıştır. Heykelin başındaki tacın yedi ışını vardır. Onlar yedi kıta ve yedi denizi sembolize eder.

Singer dikiş makinelerinin kurucusu Isaac Singer'ın dul eşi Isabelle Eugenie Boyer'in modellik ettiği bakır kadın, dünyaya özgürlük getireceğini vadeder gibidir. Aksine yedi kıtaya göz dikmiş, tacının oklarını yedi kıtaya fırlatarak dünyayı karartmış, sürekli ölüm saçmaktadır!

Değil ay, gökyüzündeki cümle yıldızlar lanet etti onun özgürlük anlayışına! Yeryüzü lanet etti! .. Bayrağımızdaki hilal de zulmettiği İslam Ülkelerini ve Türkleri temsil eden hilaller de öyle... Kısacası, mazlumların hepsi...

Efendimizin sembolü de aydır. Güneşten aldığı yansıtır. O Şefkat Peygamberi, ümmetinden birinin ayağına batan dikenin acısını yüreğinde hisseder. Onun da iki eli on tırnağı zalimlerin yakasında olacaktır!

Önce petrol, şimdi bor... Tedbir alınmazsa felaketimizdir! Dünyadaki bor rezervinin yüzde yetmişine sahibiz. Başta Uludağ... Muazzam bir kaynak... Şimdilerde borla çalışan otomobiller tasarlanmakta... Yakında üretime geçilir.

Bakır kadın Türkiye'den gözlerini ayırmıyor. Elindeki meş'aleyle ateş saçıyor. Başını, dişini, tırnağını yesin! .. Boyu devrilsin! .. Sembolize ettiğiyle birlikte yerin dibine batsın! ..

Allah, zulmedenleri sevmez! Helak eder! İnşallah sıra ondadır! ..

Özgür Mutluluklara...

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0032

Onur Bilge

ZZ 0033 - AFERİN VİRGÜL - GİRİŞ

AFERİN VİRGÜL

"Aferin virgül sana, sansara dikkat!
Bekçi gibi düdüğünü uzaktan çalıyor,
Uzaktan çiftliğe bir ölüm çiziyor,
Çiziyor bir mezar, kazıcısı ibikten,
Taşları tavuk tüyü, orduları ibikten,
Bir manga sansar almış, kümesi kaçır;
Çünkü aydede sansarı sevmiyor..."

Ülkü TAMER

GİRİŞ

Şiire şöyle bir bakalım...

Şiirde, 'pençere' sözcüğü dkkât çekmekte... Şair, pencerenin nasıl yazılması gerektiğini bilmiyor olamayacağına göre, burada kasten bir araya getirilen iki sözcükten biri pençe, diğeri de penceredir. Şayet yazım hatası falan değil de kullanılan sözcüğün aslı pençere ise şair, Ece Ayhan'ın cennet ile cehennem kelimelerini birleştirerek cehennem haline getirdiği gibi pençe ve pencere sözcüklerini birleştirmek suretiyle yeni bir sözcük türetmek istemiş demektir ki her iki anlamı da taşısın ve ona göre anlaşılsın!

Burada en önemli sözcük, 'virgül'... Virgül, kilit kelime... Onun ne anlama geldiği bilinince, şiir kolayca anlaşılır.

Bu şiirde ne var? Ne yok ki! .. Sosyoloji, mantık, felsefe... Tasavvuf, ekonomi, hayvan hakları... Acımasızlık, canavarlık, açgözlülük, katliam, cinsellik... Ticaret, ziraat, hayvancılık... Üretim, tüketim... Para, banka...

Yapı, Pablo Picasso'nun uçuk kaçık rengârenk gerçek dışı tablosu... İlk okunuşta anlaşılabilen... Saçmalama gibi gelen... Deli saçması... Masal saçması... Çocuk şiiri... Dadaizm örneği... Oysa nesnelere öyle bilinçli seçilmiş ve öyle mantıklı sıralanmış ve kısa sayılacak bir şiire o kadar çok şey sığdırılmış ki hayran kalmamak imkânsız! Üstelik hiç yığılma yok, sıkışıklık yok... Her şey yerli yerinde... Olması gerektiği gibi...

Şiir, sadece bilgi işi değildir. En çok akıl işidir. Ancak kıvrak bir zekâyâ sahip olanlar onu yakalayabilir ve ödüllendirilir. Fakat maalesef, şiir ayağa düştü. Kapı önlerine... İşportaya... Onun için herkes onu yerde aramakta... Oysa en büyük, en geniş vitrinde yani gökyüzünde bir gök kuşağıdır ve bir uçtan bir uca boylu boyunca uzanmaktadır. O göz alıcı güzelliği görebilmek ve tüm renkleriyle seyredebilmek için, uzağı çok iyi gören keskin gözlere sahip olmak gerekir. O gözler ferli olacak ve onlarda, başkalarına bulaştırmaya hazır mikrop dolu çapak olmayacak. Trahomlu ya da kataraktli gözler onu seçemez. Renk körüyse, sergilenen yedi ana rengi ve ara renkleri asla seçemez.

Gözünde astigmat olan, doğruları eğri görür ve eğri olduğuna bahse girer. Oysa iyi sağlıklı gözlere sahip olan bilgili ve iyi niyetli, özellikle kışkırtıcı olmayan kişiler, olanı olduğu gibi görür ve haklının hakkını teslim eder.

Şairimiz, şiiri ve şiirinin özgünlüğüyle fark edilmiş, ödülünü almıştır.

En güzel ödül, Allah'ın verdiği ve vereceğidir. İlahi adalet, hayata nokta değil, virgül koyar. Cümlelerin ilk yarısı burada yaşanır ve bitmez. İkinci yarısı mutlaka öyle veya böyle yaşanacaktır. Üstelik sonsuza kadar...

Defter değil de defterler... Neden çoğul? Suç ve suçlu bir değil de ondan... Defterler, cümlelerin virgülünün hemen sonrasında ellere verilecek. Sağdan mı soldan mı? Artık orasını sadece Allah bilir!

Nokta var mı? Hayır! Yok! İnsanı, sonsuz yaşama arzusuyla yaratan, ölümsüzlüğe programlayan, self kontrolü elden hiç bırakmamayı öğütlemekte... Ödül veya ceza... İşte her şey buna göre düzenlenmekte...

Herkes çıkar peşinde koştuktayken, gafletteyken, mor kalem geldiğinde, dünya duvarına ölüm denizini çizdiğinde günah yüklü defterler ve onları sollarından alanlar üzülecek. İşte o zaman, burada kurallara uyup iyi işler işleyenler ve hayatın ölümle sadece virgül aldığını bilenler, o anda, ölümü nokta sananlar tarafından şiddetle kiskanılacak, cümlelerin noktayla nihayetlenmesi imkânsız olan, Sonsuz'la sonsuza uzanan devamını, huzur içinde yaşamak üzere vaat edilen yere sevinçle sevk edilecekler.

Nokta nedir? Nokta bitıştır. Sondur! Söyleyecek hiçbir sözü ve savunma hakkı kalmamak, teslim olmaktan başka çare bulamamaktır! Düşüştür! Mahvoluştur! Helak oluşturun! ..

Şiir nedir? Şiir, hayattır. Mümin, ölümle hayatına nokta değil, virgül konduğuna inanır! Ne güzeldir, virgül! Devamın müjdecisidir. Ne kötüdür, nokta! Felakettir! Bir bitişe, yok oluşa inanarak sorumsuzca, rezil bir hayat yaşamak! Fakat körler için güneş, sağırılar için ses yoktur. Keşke nokta koysalar, keşke nokta olsalar! Sorumsuzca harcayıp tükettikleri yegâne sermayeleri olan hayatları gibi tükenip gitseler de azaptan kurtulsalar! Acımasızca davranılan, katledilen hayvanlar gibi hesaplaşmadan sonra türap olup gitseler de ateşe girmeseler!

Mümin, nişan istemez. Çünkü hayatı bu kadarcık değildir! Onun için en büyük paye kulluktur! Hayal bile edilemeyecek kadar muhteşem ödülleri kullarına verecek olan Allah'tır!

Bu kabataslak girişe virgül koyuyorum. Şiirin bana fısıldadıklarını ve seyrettirdiği tabloları bir kurguyla aksettirmeye çalışacağım.

Bir dağ vardır Mekke'de. Nur Dağı! .. Kâbe sola alınarak bakılınca üst tarafı, secdeye varmış bir adam görünümündedir. Kâbe tarafından bakıldığında, o dağın tepesi, cami kubbesi gibi görülür. Farklı açılardan çok daha bambaşka görünüm sergilemektedir. Gerçek şiir de öyle olmalıdır. Tablo gibi tek cepheden seyredilerek tek görünüm vermemeli, heykel gibi her yönden seyredilerek muhteşem görünüm sergilemelidir.

Onur BİLGE
ŞİİR FİSİLTİLERİ - 0033

Onur Bilge

zz 0034 – AFERİN VİRGÜL - ÜLKE TEHLİKEDE MİLLET GAFLETTE

AFERİN VİRGÜL

"Aferin virgöl sana, sansara dikkat!
Bekçi gibi düdüğünü uzaktan çalıyor,
Uzaktan çiftliğe bir ölüm çiziyor,
Çiziyor bir mezar, kazıcısı ibikten,
Taşları tavuk tüyü, orduları ibikten,
Bir manga sansar almış, kümesi kaçır;
Çünkü aydede sansarı sevmiyor..."

Ülkü TAMER

ÜLKE TEHLİKEDE MİLLET GAFLETTE

Soğuk bir sonbahar akşamı... Dede torun, çıtır çıtır yanan sobanın yanındaki masada oturmuş, hem konuşuyor hem bir şeyler yapıyorlar. Dede, arada yan dönerek elindeki uzun saplı maşayla hisirdayarak pişmekte olan kestaneleri çeviriyor, torun ödev yapıyor. Fırsat doğdukça, okulda verilen derslere hayat dersleri katılıyor.

Önce matematik ödevi yapılıyor. Dede, gözlüklerini tepesinden indirerek gidiş yolunu ve sonuçları kontrol ediyor. Sonra Türkçe ödevi yapılıyor. Ana fikir ve yardımcı fikirler bulunarak sorular cevaplanıyor. Yardım, cevap şeklinde ve dikte ettirilerek değil, düşünmeye sevk edilerek oluyor. Bu arada önemli konulara dikkât çekiliyor.

Torun, cılız bir çocuk... Her çocuk gibi vücuduna oranla iri bir başı var. Minyon tipli olmasa da bedeni henüz çok gelişemediğinden onun başı iri değil, kocaman görünüyor. Vav harfine benziyor. Onun için dedesi ona Virgöl diyor. Hayatına nokta koymasın, uzun ömürlü olsun istiyor. Hayatında hiçbir şeyi düşünmeden noktalamasını istemiyor. Ona ölümün bile nokta olmadığını, onun anlayabileceği şekilde izah etmeye gayret ediyor. Bu güzel yavruyu; iyi, güzel ve doğru olan şeylere yönlendirirken öğrenme için dikkatini toplamasına, kavramak için akıl yürütüp sorular yöneltmesine seviniyor, onu sık sık taltif ediyor, övüyor. Bol aferinli bir dede torun ilişkisi...

Yarı oyun olan ve dinlenme sağlayan resim ödevi, her zamanki gibi uykunun bastırmakta olduğu zamana, yani en sona konuyor.

"Bir çiftlik resmi yapmam lazım dedeciğim... Bir çiftlik evi, ahır, kümesi... Tavuğu turacı, kedisi, köpeği... Nasıl yapsam? "

"Yemyeşil bir yer olmalı! Ağaçlar içinde... Her taraf çiğdem çiçek... Kırmızı kiremitli bir ev, yanında bir arık, gökyüzünde sapsarı güneş..."

Kurşunkalemle tasarlanan, pastelle hızla renklenmeye başlayan resim yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır. Dede, bazen radyodaki şarkıya eşlik etmekte, arada sırada göz ucuyla resmi takip etmektedir.

"Gamzedeyim, deva bulmam... Garibim bir yuva kurmam... Kaderimdir hep çektiğim... Aferin virgöl sana! Hah! Öyle işte! Kümesi sağlam yap! Sansara dikkat! "

"Ama şimdi gece değil ki! Sansarlar tilkiler gece çıkar."

"Ben o sansarlardan bahsetmiyorum ki Virgülcüğüm. Bekçi gibi uzaktan düdük çalan sansarlardan bahsediyorum."

"Nasıl yani? "

"Kurt, karanlık havayı sever... Onlar da genellikle gece gelirler. Her taraf karanlıkken, herkes uykudayken..."

"Hep gece mi gelirler? "

"Hep gece gelmeseler de karanlıklara boğdukları ortamda çalışırlar. İşleri güçleri para kazanmaktır. Hani o kümeslerde yetiştirilen tavuklar var ya... Piliçler, yumurtalar... Bunlar, onların gelir kaynağıdır. Üretir ve katlederler. Binlercesini, milyonlarcasını... Daha iki aylıkken... Nefisleri için... Hiç acımazlar. Gece gündüz ışık yakarlar başlarında... Onlar da hep gündüz zannederler... Uyumazlar, durup dinlenmezler... Hep yerler içerler, hızla gelişirler... Bir de aşılırlar. Hormonlanırlar... Süratle palazlanırlar. Senin gibi yemeyip içmeyip, mızızlanıp cılız kalmazlar. Çünkü kesime girecekler."

"Sansarlar mı kesecek onları? "

"Sansarlar değilse de simsarlar..."

"Zavallılar..."

"Tavuk çiftliklerine ölüm çizerler onlar."

"Ölüm mü? Ölüm nasıl çizilir dedeciğim? "

"Koca bir yığın... Tüy yığını... Kesilmiş ayaklar, koparılmış başlar... Tüy, bacak ve ibik... Mezar da mezarıcı da, gömen de gömülen de onlar... Bir süre sonra bacaklar da kalmaz, kafalar da... Geride sadece tüyler kalır. Bizden geriye kalan mezar taşları gibi... Çünkü onları başka canlılar yiyemez."

"Kimse dokunmasın kümesine! Tavuklarımı kimse almasın! Bak! Tel örgü yaptım. Kapısını da kapattım. Kilit asıyorum üstüne bir de..."

"Onlar kapı kilit dinlemezler. Çıkar içindekileri! Kaçır! "

"Sansarlar geceyi sever. Gece çıkarlar. Şimdi gündüz..."

"Fakat ay dede sansarları sevmez. Ben de sevmem."

"Bak kocaman güneş yaptım. Boyadım, büyüttüm. Şimdi gelemezler."

"Virgül, sana aferin! Bence çok önemlisin! İyi koru canlıları. Çıkarın için katletme! Büyümelerine, yaşamalarına fırsat ver! Güneşi hiç söndürme! Hep koru aydınlığı! Belki nokta değilsin, virgülsün. Küçüksün, küçücüksün ama çok işe yarıyorsun. Biliyor musun? En azından beni anlıyorsun."

"Sen hiç ödev yapmıyorsun. Ne güzel! Benim ödevim hiç bitmiyor. Biri bitiyor, diğeri... Bu akşam bitti, yarın yine verecekler..."

"Benim ödevim de var. Hem de hiç bitmeyen bir ödev o! Hayatım boyunca ödev yaptım. Ödevim hiç bitmiyor. Bitse, sonuna nokta koyarım."

"Senin ödevin ne dede? "

"Ödevim mi? Görevim yani... Sansarların boynuna silgi asmak... Hatalarını o silgiyle silsinler diye... O kan içinde kalmış pençelerini pis burnuyla silip temizlesin diye... Silsin diye burnuyla pencerelerini... Görsün artık diye insanlığı... Her şeyin para olmadığını... Onların da can taşıdıklarını..."

"Onlar saklanıyorlar. Korkuyorlar. Gece çıkıyorlar."

"Sen çok cesursun virgül, saklanmıyorsun. Saklanacak suç işlemiyorsun. Onun için silgilerden hiç korkmuyorsun."

"Sansar çizdim. Taşın arkasındaki çalılıklara gizlenmeye çalışıyordu. Fakat oradan çıkar da kümese saldırır diye sildim! "

"Sana aferin virgül! Silgi sansarı sildi. Bütün düşmanlar öldü, silgi de silginin işi de bitti. O da öldü. Silgi, Azrail. Her canı alır, en son kendi canını alır."

"Piliçleri çiftçinin yatağına koydum. Yorganın altına sakladım."

"Artık tehlike kalmadı. Sen çıkar onları o adamın yatağından! yorganının altından! Piliçler (genç kızlar evlerine) dönsünler artık. (Pis eller uzanamasın onlara!) "

"Tamam! Kümesin önüne yem serptim. Şimdi birer birer geliyorlar."

"Tirenle geri dönsün piliçler (kızlar) ! Ördek şeftiren olsun. Tavuklar bando çalsın, horoz da teftiş etsin! Kazlar madalya versin! Virgül, sana aferin! Çünkü (ölüm) sansara bile meydan (okur!) okudun! "

"Ne güzel! Çiftlikte bayram var! Resmigeçit yapacaklar! Fakat ben onu çizemem ki! Öğretmen kızar! O bize 'bayram kutlaması' demedi..."

"Zaten canlı (tertemiz) dönmeyecekler ki! Sıkış tepiş kamyonetlerle gidip, et yığını halinde (kızları et olarak görerek kullandılar) dönecekler! (Ne yazık ki ruhsal sağlıkları artık eskisi gibi olamayacak!) Sofralarımızda mis gibi kokular saçarak yer alacaklar. (Onlarla sofralarını süslerler. Birbirlerine gösteriş yaparlar.) Çiftçi de piliçleri (genç kızları) (Önce yemeğe) afiyetle (sonra da afiyetle götürecek) yiyecek! Oh! Allaha korkmadıktan sonra dilediğini yap! Kuldan utanmadıktan sonra istediğini yap! .."

"Anlayamadım, dedeciğim! Aralarda alçak sesle bir şeyler söyledin, duyamadım. Ne dedin? Biraz yüksek sesle söyle! "

"Yok bir şey, canım! Romatizmalarım! .. Oturup kalkarken beni çok zorluyor da..."

Dede, bundan sonra diyeceklerini torununun idrak edemeyeceğini bildiği için yavaş yavaş yerinden kalkar, kestaneleri tahta bir tabağa almaya başlar. Kendi kendisine mırıldanmaktadır:

"Siz, ülkenin bu durumuna aldırış etmeyenler! Düşmanlar öldü diye kuştüyü yataklarınızda mışıl mışıl uyurken, felaket sizi aniden yakalayacak! Kendi gafletinizde boğulup gideceksiniz! Allah, herkesin alınına ölümü kazımış! Ölüm, mor renkli deniz... Azrail mor kalemle gelip, ölümü evlere gözyaşı denizi halinde resmedecek. Her nefis, ölümü tadacak! Ölüm her eve girecek! Gelin çıkmadık ev olur, ölü çıkmadık ev olmaz! Ben de öleceğim. İnşallah defterim sağ tarafımdan verilir de üzülmem! Fakat siz, vurdumduymazlar, caniler! Pervasızca günaha batmaya devam edenler! Kümeslerini (evlerine bakmayan, ailelerine, özellikle kızlarına sahip çıkmayan, çocuklarına kol kanat germeyen) korumaktan aciz (erkekler) horozlar! Kutlamalarla meşgul olun! Törenler yapın! Caka satın! Bu dünyada da, o tarafta da çok üzüleceksiniz! Öyle ki iliğiniz kemiğiniz, defterleriniz bile üzülecek! .. Ben ölünce de defterlerim üzülecek. Çünkü artık onlara bir şeyler yazamaz olacağım. Bir daha elime almamak üzere bırakıp gideceğim onları. Kim üzülür ardımdan? Kimsem yok ki! Olsa olsa onlar tutar yasımı! Onlar yakarlar ağıdımı! Kimsesiz kalırlar! Ağlarlar. Okumalı herkes. Özellikle kızlar okumalı! Kendilerini kurtarmayı başarmalı! Okur yazar oranı artmalı. Eğitim seviyesi yükselmeli! Bütün bu kötülüklerin, haksızlıkların, savaşların nedeni cehalet! Öğretmenlere ve din adamlarına çok iş düşüyor. En başta, eğitim laçka! Sisteme çok kızıyorum! "

"Dedeciğim! Bak, nasıl olmuş? "

"Çok güzel olmuş, Virgül! Aferin sana! Sen hep virgül kal, bir tanem! Kıskansın seni nokta! Sana bir ödül veremem ama güvenme! Kestane soyacağım şimdi. Onları yiyeceğiz. Yemek buldun, ye; dayak buldun, kaç! "

"Sen de kaç, dede! Azrail'i görünce kaç! Seni yakalayamasın! Hiç ölme, e mi! .."

"İşte bir ondan kaçış yok, evlat! Fakat merak etme! Mümin için korku yok! Bizler, iman etmiş kişileriz. Her an öteye hazırız. Nokta koymayacağım ki ben hayatıma! Benim dünya hayatım virgülle sonlanacak. Biz ahrete, öldükten sonra tekrar diriltileceğimize inanan kimseleriz. Bundan eminiz. Müminleriz. Hem, kim demiş öleceğiz diye? Ne demiş Koca Yunus? "

"Ölürse, hayvan ölür! İnsan, ölesi değil! "

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTI LARI - 0034

Onur Bilge

ZZ 0035 Şairin Gözyaşları Tatlı Sert

ŞAİRİN GÖZYAŞLARI

I-

"Bir şair ağladı, yıkıldı gökler,
Düştü güneş yere, yandı yeryüzü.
Bir şair ağladı, yufka yürekler
Gömüldü toprağa hep dizi dizi..."

Ali Şeyh ÖZDEMİR

TATLI SERT

"Bir şair ağladı, yıkıldı gökler,
Düştü güneş yere, yandı yeryüzü.
Bir şair ağladı, yufka yürekler
Gömüldü toprağa hep dizi dizi."

Bir şair, pardon şairimsi ağlamış, kıyamet kopmuş! Milletin anası ağlıyor, hiçbir şey olmuyor! Güneş yere düştü. Güneş, binde birine düştü! Nasıl sığırsa... Güneş dünyaya sığıdı, yaprak gibi düştü, kuş gibi kondu. Dünya öylece durdu, hiç istifini bozmadı. Fakat yeryüzü yandı. Bu arada şair ağladı ya, yufka yürekler toprağa gömüldü. Diğerleri yangın yerinde... Onlara bir şey olmadı. Onlar sarsılmadılar da yanmadılar da... Güneş, yumuşak iniş yapmıştı. Bunlar da amyantlı giysilere bürünmüşlerdi. Belki de itfaiyeci kıyafetlerine... Hiç etkilenmediler, güle oynaya hayatlarına devam etmekte...

Kıyamet kopmuş, yer yanmış, kimin umurunda! Olan, yufka yüreklilere olmuş. Hem de onlar askeri nizam, dizi dizi dizilmişler, toprağa... Şöyle muntazam... Boy sırası, soy sırası, oy sırası... Ne oyu yahu? Beni de uydurdu kendisine. Tövbe tövbe, Ya Rabbim! ..

"Bir şair ağladı, yüreği çocuk,
Analar günlerce onu salladı.
Şeftali bakışlı, gözleri boncuk,
Yanağına kırağılar damladı."

İşte o şair ağladı ya o şair... Kendisi sırık kadar, yüreği çocuk... Olabilir, hepimizin öyle... Fakat nedense bizim bir anamız var, onu da yoktan say... Yaşlanmış, kendine hayrı yok. Bu ağlayan şairin anasının sayısı belli değil! Ağladı ya, damardan girdi, bütün kadınların analık damarları kabardı. Bahsedilen kişi bebek, çocuk falan değil, kazık kadar adam; işte o sayısı belli olmayan bir sürü ana almışlar onu, günlerce sallamışlar. Nasıl olmuş bu iş? Ayaklarında mı sallamışlar? Beşikte mi? Salıncakta mı? Şair bir, ana bin beş yüz... O ne gözler öyle? Bakışlar şeftali, kafa karpuz, surat kavun, yanaklar elma, dudaklar kiraz, gözler gök erik, burun olgun armut, kulaklar ayva... Kulaklar ayva olur mu yahu? İşte beni de şaşırttı yine! Meyve sepeti... Yok, meyve sepeti değildi o, çocuk çocuk... Bu çocuk, başka çocuk... Gözler gök boncuk... Elmaları kırağı çalmış. Ayvaları çocuklar yağmalamış. Bize kala kala burun kalmış. Armudun iyisini... Biz yemeyiz, kalsın, kalakalsın, olduğu yerde! Zaten kırağılar da damlamış. Güneş vurmuş. Yok yahu! Güneş dünyaya vurmuştu. Ona başka bir şey vurmuş. Erimeye başlamış.

"Bir şair ağladı, çiçekler soldu,
Baharın yerini kışlar alacak.
İfadeler bitti, anlam kayboldu,

Kelimeler kifayetsiz kalacak."

Bu şair ağladı. Susası yok zaten. Zır zır da zır zır! Baharın yerini kışlar alacak. Ne baharı ne kışı yahu? Kışa dünden razıyız da, bahar mı kaldı! Güneş yere vasıl oldu. Gökler bomboş... Yer, yerlikten çıkmış, yangın yeri! Ormanlar yanmış, tek ağaç değil, tek çiçek kalmamış! Her yer kor ateş; kömür, kül.. Her yer is, pis, pas, duman! Göz gözü görmüyor! Ne çiçeği? Ne solması? Ne dolması? Dolma da nerden çıktı? Dolduruşa geldim! İfadeler bitti. Anlam kayboldu. Dolma tencerem... O nerde? Kelimeler çıplak, kıyafetsiz... Yok yahu... Öyle değildi. Kifayetsiz... Yetersiz. Yeter! Yeter, kız! Ne cehenneme gittin yine! Gel buraya, hayatta kaldıysan! Şair! Şair! Her şey senin yüzünden! ..

"Şöfer Şöfer! .. Yedin kızımı! .."

"Bir şair ağladı, dizeler ıslak,
Kalem feryat edip yığıldı yere.
Kırık kanatları kim onaracak?
Gayrı karanlıklar dönmez sehere..."

Şair, şair değil, sünger mübarek! Şıpır şıpır... Bacaklar, dizler, çoraplar, ayakkabılar ıslak... Yok yahu! Olur mu? Öyle değil. Dizeler ıslak... Her şey yandı, gitti, kül oldu; kaleme bir şey olmadı. Çünkü o kalem, başka kalem! Kime ne? Şair kalemi o! Yanmaz! Yanmaz ama feryat eder. Kimin kalemi o? Ağlayanın kalemi... Feryat da eder, kavga da... Hırsını alamazsa, yere yığılır! Sahibine çekmiş zahir! Bir şeylerin de kanatları kırılmış. Kalemin desem, kanadı olmaz. Şairin desem, melek değil. Hayaller başladı. Halüsinasyonlar... Kollar bacaklar yerlerinde, sapasağlam; kanatlar kırılmış. Ucuz kurtulmuşlar, kime aitlerse! Taş taş üstünde kalmadı! Her taraf yerle bir! Koca güneş uçtu geldi, kondu... Yok yahu, piste indi! Gayrı karanlıklar dönmez sehere. Dönmez tabii! Karanlıklar sehere neden dönsün ki? Karanlıklar, arkalarına bakmadan giderler, seher gelir, başköşeye kurulur. Güneş gelir efendim, güneş! Yani şair de haklı! Güneş yok ya artık. Yani dünyada misafir de göklerde yok. Doğal olarak sabah olamayacak. O zaman karanlıklar sehere dönemeyecek. Yani açılmayacak, kopkoyu kalacak. Gayet mantıklı fıstıklı burası! Mantık, fıstık; cebir, edebiyat, astronomi, felsefe...

Haydi Bakırköy! Kalkıyor! Bir iki, bir iki! .. Bakırköy! ..

"Bir şair ağlarsa karanlık çöker,
Kimler yakar ışığını dünyanın?
Ağaçlar kuruyup yaprağın döker,
Tadı kaçır hayâllerin, hülyanın."

Bir şair ağlarsa ne olur bilmem artık! Amatör şair bile ağlasa, her şey olur! Her şey olur, arkadaşım! Her şey olur! Güneş düşer! Yer pişer. Beşer şaşar. Yemek taşar. Herkes ölür, şairin kalemi yaşar. Herkes şaşar. Şair de şaşar. Kararır kâinat! Dünya kararır! Hem öyle bir kararır ki! Bir önceki kıtada sehere çıkamayan karanlıklar döner, tekrar karanlık olarak dizüstü çöker! Kimler yakar ışığını dünyanın? Bilmem... Ben nerden bilem, şair bey? Bilse bilse böylelikle bilü... Sen düşürdün ya güneşi! Dün, ya! Dünya güneşsiz kaldı. Işıksızım. Işık, sızım sızım sızılıyor artık. Yani ışık kaynağı... Yani güneş... Bizim davetsiz misafir... Ansızın gelir. Geldi ya! Kondu ya! İndi ya! Sen ara bul artık başka bir ışık! As gökyüzüne! Ağlayan şair! Ağlayan âşık! Sadri Alışık! Sadri... Şey... Şair! Al, ışık... El feneri... Benden sana armağan... Az veren candan, çok veren maldan... Aldan, aldan... Aldan yeşilden geçtim... Kimler kaldı acaba? Yaralılar, ölümler

arasında aklımı yiyeceğim! Birileri canlı kalmış olsa da şu feneri yaksa! Şey! Birer mum yaksa! Birer mum yaksalar da dertlerine yansalar! Hey! Ölmeyenler! Ölemeyenler! .. Kalkın, birer mum yakın! Dünyamız karanlıklarda kaldı! Herkes bir mum yaksın! Dünyamız aydınlansın! Şair de benim verdiğim feneri yaksın, seyrine baksın!

“Çakmağı çak! Çıramı yandırmamışem! ”

“Bir mumdur, iki mumdur, üç mumdur...”

Ağaçlar kuruyup yapraklarını döker, eğer kaldılarsa... Ben de diyordum, hangi Allah'ın cezası ateşe veriyor o güzelim ormanlarımızı! .. Meğer bu şairmiş! Sen güneşi düşür! Dünyayı yak! Seyrine bak! Geç karşısına! Yak bir sigara! Al eline kalemi! Yaz başına geleni! Ağla, ağla! .. Beter ol! .. Daha çok pişman olursun sen! Varoşların şairi! Yaktın yürekleri! Herkes salya sümük ağlıyor! Herkes sarıldı kaleme kâğıda, şiir döktürüyor! Sen... Sen... Sen var ya sen! .. Sen hayal kur! Tadı kaçmasın hayallerinin! Keyfin şak, ellerin trampet çalıyor! Atmışsın ayak ayaküstüne! Yaz babam yaz! Sen yaz! Okuruz biz! Anlamayız. Yutturursun, yutarız!

Alkış! .. Şak şak şak! ..

Ten point! Ten point! .. On puan! On puan! ..

Hayallerinin tadı kaçmış. Vay be! Dünya yerle yeksan olmuş! Kıyamet kopmuş! .. Hayalmiş, hülyaymış...

“Bir şair ağlarsa kıyamet kopar,
Görmez güzelliği kör olur gözler.
Sürüye kurt girer, kuzuyu kapar,
Yetim kalır lügatteki tüm sözler.”

Şair ağlarmış... Ağlasın, arkadaşım! Kıyamet koparmış! Koptu ya! Korkacak ne kaldı? En son olacak olan, baştan oldu! .. Güneş, rayından çıktı! Dünyaya kapaştı! Bu zincir, öyle saat zinciri değil ki! Göklerin zinciri... Dizmiş Allah-ü Teâlâ üst üste küpleri, sen geldin, en altından bir tanesini, hem de kocamanını, güneşi çekiverdin! Seyreyle gümbürtüyü!

..

Hangi güzellik bıraktın ki göreceksin? Göreceksin göz mü kaldı! Yüzümüz gözümüz is içinde! Göz gözü görmüyor! .. En son edeceğini ilk baştan ettin! Kendine de ettin, bize de ettin! Neden ettin arkadaşım, neden ettin? Kör kör, parmağım gözüne! Kör olur gözler ya! Olur tabii!

Ne sürüsü? Ne kurdu? Kıl kurdu... Akıl kurdu... Âkil kurdu. Şair kurdu... Şair kurdu, bu kurguyu! Uyu bebeğim uyu... Nerde beş duyu? Nerde sağ duyu? Suyu çıktı, bu şiirin! Sözlük yandı, lügat kaldı. Sürüye kurt daldı! Aklım Yeter'de kaldı. Yeter! Yeter! .. Yeter şair, yeter! Sen şiir yazma da bilimkurgu yaz! Samimi söylüyorum. Hem yarışma var. Ona katılalım beraber. Kazanmazsak, gökten güneş gelsin! Tepemize güneş düşsün! ..

Bu bir bilimkurgu şiir! Dünyada ilk! Tebrikler şair! Tebrikler!

Yaşasın ilkler! ..

Yaşasın tüm delilikler!

Yaşasın deliler!

Önce ben yaşayayım! ..

Yaşasın delilik! ..

"Bir şair ağlarsa, bitmiştir bilin
Zaman denen çarkın kalp atışları.
Gurup vakti sanki, sesidir zilin
Hüzünlüdür her dem gün batışları..."

Bittin sen! Artık bittin! .. Ağladın ve bittin! Her şey bitti! Yer bitti, gök bitti, insanlar, ormanlar, çiçekler, koyunlar kuzular bitti! Kurtlar bile bitti! Şiir bitti, her şey yerine gitti. Zaman kaldı. Onun da çarkına... Onun da çarkına ot sıkışmış. Dönmez olmuş. Güneş düştü ya, zaman kavramı kalmadı. Çark da can çekişmekte! İşte bak, nabızı durdu duracak! Çarkın kalp atışları yavaşladı. Taşikardi... Eyvah! .. Durdu! Olacağı buydu! ..

Gurup vakti! Ne gurubu? Güneş yok, ne gurubu? O gurup, grup olmasın? O da olamaz! Kiminle olacak? Kimse kalmadı ki! .. Şair de kafayı yedi; şiir de, ben de... Sanki gurup vakti diyor yahu, manzaraya bakıp bakıp! Gaipten sesler duymaya başladı. "Zil sesi" diyor. Kıyameti kopardı. Zamanı durdurdu! Çarkına... Pardon, çarkı da kalpten gönderdi! Şimdi de zil sesi diyor. Telefon mu bekliyorsun şair? Birini mi? Kapı zili mi beklemektesin? Gelse gelse artık Azrail gelir! Olsa olsa İsrail sûra üfler! O sesi bekle artık!

Dam düşenin tozpembesi! Al sana dize! Bunca olup bitenden sonra:

"Hüzünlüdür her dem gün batışları..."

Ne günü kardeşim? Ne batması, yere batasınca! .. Ne batması? Bu taraftan böyle görünüyor, o taraftan öyle mi görünüyor? Sen günbatımını mı seyretmektesin? Ya yazdıkların? Ya bunlar ne? Ha? Bunlar ne?

Ne yazarsan yaz yahu! Aman! Bana ne!

Şiir yazarken dikkat edilmesi gereken hususlar vardır. Şiir sadece hece saymak, uyak ve durak yapmak değildir.

Abartı, bir sanattır ama fazlası ağır gelir. Mantık hatası yapmamaya çalışılmalı, sıralama akılcı bir biçimde olmalıdır.

Adamı önce gömüp, sonra öldürüp, hastaneye götürüp, hasta edemezsiniz. Tamamen tersi mantıktır.

Önce kıyameti koparıp, sonra günbatımını seyredemezsiniz. Ortam müsait değildir. Yazdığınız şiir bir felaketi anlatmaktaysa, bitiminde romantizm yaşamaya başlayamazsınız.

Dramatize ederek açıklamaya alıştığım Őirde yapılan hataları malzeme olarak kullandım.

Şair, kafasına göre yazmakta özgürdür. Fakat Şir bitince, en azından bir veya birkaç defa da okuyucuların gözüyle okumalı, hatalarını saptamalı ve düzeltme yoluna gitmelidir.

ŞİR FISİLTİLARI - 0035

Onur Bilge

ZZ 0036 – DOLUNAY GÜNDEMİ – AYSİMAM

DOLUNAY GÜNDEMİ

"1. ellerin niye
niye böyle yumuşacık

gözlerin bana dağları hatırlatır
gözyaşların kandamarları sanki halkın..."

Halim YAZICI

AY/SİMA/M

Aysima'm! Dolunay yüzlü Ülkem benim! Ay yıldızlı, ay simalı yârim! Mehtap bakışlım!

Toprağın yumuşacık, feyizli, cömert, halkın canayakın, misafirperver, mert mi mert!
Gözlerini seyredirim, yemyeşil dağlarıdır. Yeşilin her tonu omuzlarına şal olan
ormanlarındadır.

Nehirlerin kan damarların sanki... Dağlarından çıkar, vadilerinden akar, ovalarını besler.
Bereket taşır, her bir yerine... Gözlerin, kaynağıdır gözyaşlarının. Gözlerin yemyeşil
dağların, gözyaşların onlardan fışkırıp taşan, koyaklarından coşkuyla akan
akarsularındır.

Atardamarların olan nehirler, nabız nabızdır vatan sathında... Bildim bileli özgürce
akmaktadır, akmaya devam edecektir, coşkuyla.

Aşırlardır Ana/dolu topraklarındaki anaların yüreklerinin sesi olan yanık türkülerin,
ağıtların, bozlakların, kısacası dayanılmaz acıların yoğunlaşmış halidir, akarsular.
Gözyaşı gözyaşı akar dururlar...

Ege'ye uzanır narin parmak uçların olan sıra sıra dağlar... Aralarından nehirler akar...
Nehirler atardamarların... Ovalarını besler...

Nehirler gözyaşlarındır ki ıstırap taşır, alüvyon yerine... Parmak aralarından kayarak
ulaşır girintili çıkıntılı Ege kıyılarına, denizin engin maviliğine dökülür. Mavi bir
yolculuktur anaç dağlarından çağlayan yaşların akışı... Yeşil bir cennettir, dağlarının
gözlerime gözlerime bakışı...

Ay/sima/m! Yunt dağından bakarsın gözlerime... Yunt dağındaki tapınak gibisin
gönlümde... Sen, o tapınaktaki sultan... Koynunda kekik kokusu, dudaklarında nergis...
Sen o dağlardaki en değerli çiçek... Sen benim orkidem... Her şey yalansa sensin tek
gerçek!

Bir Yunt Dağı kadar toprak kalmış elimizde, Yunt Dağı kadar yüce... Koca
İmparatorluktan bir avuç kutsal toprak parçası... Bir avuç ana kara... Onun da yüreğinde
acılar, onun da başında yoksulluk, gözlerinde yaş...

Ne yapşan derin uykudadır. Baharda uyanır bütün âlem... Baharda her yer çiğdem
çiçek... Ülkem bağ bahçe... Nedense uyanmaz, uyanamaz masum ve mazlum halkın!
Neredeyse talkin verecek dış güçler, o hâlâ uykuda... Kuytuda uyulamakta... Bahar
yorgunluğu çökmüş üstüne... Gaflet uykusu belki de... Baharda dolunay uykusu,
baharda halkının uykusu...

Dış güçler, kendileri tilki uykusu uyurlar ama gelişmekte olan ülkeleri derin uyuturlar!
Öyle kuş uykusu değil! Türk'ün kimseden olmaz asla korkusu ama anlayamıyorum
doğrusu, bu ne uykusu?

Kurt, puslu havayı sever. Kurt, pusuda bekler.

Uyan artık Türkiye'm! Bahar geldi, açtı çiçekler, uçtu kelebekler... Nice askerler
sınırlarda nöbet bekler!

Kurt gecede sinlenmektedir. Asırlardır ağıtlar yakılmakta, dinlenmektedir. Kurtlar
kinlendikçe kinlenmektedir... Bağrın, gâvurun pis kanıyla kirlenmekte kirlenmektedir.

Gece güzeldir. Güzeldir geceler... Gecelerde heceler... Şiirler de güzeldir.

Niceler şiir yazar, niceler şiir sever. Ben şiiri severim, şiir de beni sever.

Karanlığı kurtlar sever. Şiiri ve özgürlüğü, dolunay yüzlü Türkiye'm...

Ben Ay/sima/mı severim, Ay/sima/m beni sever.

Sana canım feda olsun, Dolunay'ım!

Anam babam feda olsun sana güzeller güzeli Sevgili!

Canımın cananı Yurdum! Canın canı Vatanım! ..

Sen benim ay yüzlü, yıldız bakışlı, mavi nakışlı, toprak kokuşlu yârimsin! Namusunsun,
arımsın! Aysima/msın! ..

O/Nur yüzün kıyamete kadar ışısın!

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0036

Onur Bilge

ZZ 0037 – MÂRA - KADIN MI ŞEYTAN MI

MÂRA

"bilmemek bilmekten iyidir
düşünmeden yaşayalım
mâra
günü ve saatleri ne yapacaksın
senelerin bile ehemmiyeti yoktur..."

Asaf Halet ÇELEBİ

Mara Hint Mitolojisinde aşk ve ölüm tanrısının adıdır. Budistlere göre ise, insanların baş düşmanı olan şeytanın simgesidir ve kötü şeyler yapan değildir de onların yapılması için kışkırtan, yani olumsuzluk düşündürendir. Buda, kurtuluşa erişebilmek için Mara'yla iç savaş yapmak ve onu yenmek zorundaydı.

Ölüm tanrısı olarak kabul edilen Mara'nın, hayvan kılığında, insan hayatını kötü yönde etkileyen, öfkeli ve şeytani bir mizaca sahip olduğu kabul edilmektedir. Mara, Buda'nın kılığına bürünerek bile insanları kandırmaya çalışabilir. Üç kızı vardır ve kötülük için onun yardımcısıdır. Bunlardan "Rati" arzuları, "Arati" memnuniyetsizliği, "Tanha" da hırsı ve açgözlülüğü temsil eder. Bu açıdan Mara, Hıristiyanlıktaki şeytana benzer.

Mara'lar, mabedlerin önünde, çarkın dışında, yukarıda Buda Gautama'nın sağında, Bodhisattva Avalokiteshvara'nın solunda yer almaktadırlar. Buddha Gautama, dini lider vasfındadır. Buda'nın sağ eli, öğretileri aktaracağı bir kadına dönük olup onu göstermektedir. O inanca göre hayatın çarkının dört halkası vardır.

SEN ÖNEMLİSİN

Hiçbir şeyi düşünmeyelim! Sadece hayatımızı yaşamaya bakalım! hakkında bana yetecek kadar bilgim var. Bana mazini uzun uzun anlatmaya kalkma! Detaylara inme! Daha fazlasını bilmek istemiyorum. Öğrendikçe üzülüyorum. Sen de tekrarladıkça tekrar tekrar kahroluyorsun! Bunun ne sana ne de bana faydası var! Bilmemek, bilmekten daha iyidir. Keşke anlattığın kadarını da bilmeseydim! Üzülmekten âni yaşayamaz olduk! Öğrenip de ne yapacağım! Sana her bakışında, seni her düşünüşümde o menhus hadiseleri ve müsebbiplerini hatırlayıp kahrolacağım! Zamanı geriye alıp olanlara mani olmam imkânsız... O halde mutlu olabilmemiz için mâziye dair konuları bir daha açmamak üzere kapatmaktan başka yapacak bir şey yok!

Saatler, günler geçiyor... Geçsin! İsterse yıllar geçsin! Ne önemi var! Önemli olan, huzur ve mutluluğu yakalamışken muhafaza edebilmek... Yaşanmışlıklarla kahırlanmak yerine zamanın geçmekte olduğunu bilmek ve elden geldiğince değerlendirmeye çalışmak... Onun için çoğalmayalım! Tenha kalalım!

Benim için insan olman önemli. Ne olursan ol, sen önemlisin! Nasıl olursan ol, önemli değil! İnsansın ya... O yeter! Benden bir farkın yok! Seni kendim gibi görüyorum. Kim olursan ol, dışlamıyorum! Başkaları ne dermiş, ne düşünürmüş, hiç umurumda değil! Mevlana: "Kim olursan ol..." demiyor mu!

Ne zaman tanıştığımız, aradan kaç yıl geçtiği, hatta neler yaşadığımız da önemli değil.

Sadece sen önemlisin! Keşke tanımamış olsaydım! Tanımamak, tanımaktan daha iyidir aslında. Çünkü çektiklerini bildikçe acını yüreğimin ta derinlerinde hissediyor, tarif edemeyeceğim, tahmin edemeyeceğin kadar üzülyorum! Hayat ne kadar acı! Seni tanıdıktan sonra bunu daha iyi anladım. Neler çektiğini biliyorum. Bundan sonra yalnız değilsin. Tüm güçlere birlikte göğüs gereceğiz.

Başımı omzuna dayadığımda söylediklerime aldırma! O zaman eskiye dair anlattıklarından hazmedemediğim olayların tesiri altındaydım. Geçti artık! Şimdi senin için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım! Olan olmuş, biten bitmiş. Geriye dönüp durmayalım! Tatlı bir sarhoşluk içindeyiz. Bu huzuru bozmayalım.

KADIN MI ŞEYTAN MI?

Başlık kadın mıdır, şeytan mı? Ne fark eder? Aralarında pek bir fark yok ki! Şeytanla işbirliği yapmışçasına Âdem'i kandıran o değil mi! O zaman ha şeytan ha kadın... Neticede yoldan çıkaran...

Erkek, her şeye: "Hayır! " diyebilir, kadına asla! .. Kadın, şeytanın en güçlü silahıdır! İhtiyacına göre yaratılan, her türlü seçkin özellik ve güzellikle donatılan o varlık, Âdem'in eksikliğini gidermekte, onu bütünlemektedir.

Bir erkek ne ister? Mevki, servet, eğlence... Ev, araba, eşya... Şeytan günahları süslü gösterir. İçki, kumar, hırsızlık, dolandırıcılık... Neye zaafı varsa ona yönelir. Fakat hiçbir şey onu tam anlamıyla tatmin edemez. Çünkü müptelası da olsa, onlara aşkla da bağlansa, bir şeyler hep eksiktir.

Nedir o eksik olan? Sevgiyse sevginin, aşksa aşkın bir yanı... Tek taraflı bir tutkudur onunki... Hoşlandıkları da ondan hoşlanmalıdır. Oysa onlar ona sadece para, heyecan, sarhoşluk hali gibi şeyler verebilmekte, dolayısıyla tam anlamda tatmin edememektedir.

Bir insan kendisini ne zaman tam anlamıyla mutlu hisseder? Sevip sevildiğini hissettiği zaman... Ana, baba, kardeş, evlat, arkadaş da sevilir ama o aranan gibi değil... "Aralarına ünsiyet veririm! " diyor, Yaratan. Düzen böyle kurulmuş. "At, avrat, silah! " demiş, Türkler. Diğer ikisi olmasa da olur. Yaya gider adam. Bilek gücüyle yetinir. Ya avrat? Er, avratsız olur mu!

Kadın ya da şeytan... Neticede baştan çıkaran... Doğrudan olmasa da dolaylı yoldan her istediğini yaptıran... Şeytan ya da onun en son, en güçlü silahı... İşte ona dayanamaz adam!

Kadın... Şeytana pabucu ters giydirir! Hele bir istesin! Kepçe de olur mikser de... Şeytan da melek de... Kavun da kelek de... Sonunda son duvara dayanır adam!

Şeytanın işi yok ya... Günün birinde bir madam çıkarır karşısına. Afallar adam:

"Sen kimsin? İn misin Cin misin? "

"Ne in ne de cin... Senin gibi Ben-i Âdem'im..."

"Ya sen kimsin? Nerden gelir nereye gidersin? Ne iş yaparsın? "

"Ne yapacaksın bilip de? Bilme daha iyi... Bak ben soruyor muyum senin mazini! Öğrenip de ne yapacağım? Bilmeyeyim daha iyi... Şu anda doğdun sen, bir benim için... Bu âna kadar kimseyi tanımadın, bilmedin! "

Nasıl da süslenmiş püslenmiştir! Yirmi sene sonraki haliyle görünecek değildir ya! Nasıl da kanar adam! Yarı uykudadır. Ayakta uyuturlar işte öyle adamı!

Bir süre sonra madam adama sorar:

"Ne olacak bizim hâlimiz? Hep böyle mi süreceksin? Evlenmeyecek miyiz? Ya bizimkiler razı olmazlarsa? "

"Ne olur, sus şimdi! Düşünme bunları! Ânı yaşayalım! " "Başlama yine! Kafa ütüleme! .." nin kibarcasıdır bu!

Şeytan takmıştır kancayı bir kere... Bir süre daha geçer aradan... Nasip eder Yaratan, evlenirler. Evlenirler ya da evlenmezler. Çocukları vardır veya yoktur. Aradan yıllar geçer.

Madam adama sorar:

"Bugün günlerden ne sevgilim? "

"Çarşamba... Ne olmuş? "

"Yıllar önce bugün ne olmuştu? "

"Canım ben ne bileyim yıllar önce ne olmuştu? Aklım defter mi benim! "

"Ya! Demek öyle! Tanıştığımız günü bile unuttun ha? "

"Nisa! Yapma Allah aşkına! Saatleri, günleri sayıp da ne yapacaksın? Ne önemi var yılların! Bak! Ben hiç tarih marifet hatırlamam! Seni tanıdığım o ânı hatırlarım. Aklımda tutmam yılları... Bir seni tutarım. Bana sen lazımsın! Seneler değil. Çünkü sen canlısın, insansın benim gibi... Beni tamamlayan yarım... Kadınım, kısırağım, karım... Karadutum, çatal karam... Daha nem olacaksın bir tanem! .. Gülen elmam, ağlayan narımsın! "

"Hiç tanıyamamışsın beni... Böyle şeylere ne kadar önem verdiğimi..."

"Tanımamak, tanımaktan iyidir çoğu zaman." İçinden şunlar geçer:" Tanısaydım bir de tarihleri dolduracaktım kafama! Elektrik, su, telefon, ev kirası... Hangisinin son ödeme günü bugün? Evin yolunu şaşırılmışım! Bir de tanışma günü, yavaşma günü... Darılma günü barışma günü... En iyisi karışma, günü..." Hiç bozmadan devam eder:

"Seni tanıdıktan sonra başladı yürek sancım! Aşk acısını ilk kez o anda tattım. Bunu sana kaç kere anlattım! Haydi gel! O acıyı beraber çekelim, ölünceye kadar, Nisa! "

"Ama İsa..."

"Aması maması yok, Nisa! Başını omzuma daya... Sözlerime aldırma! Bana öyle

saldırma! .. Bak, kravatımın ucu elinde... Beni dilediğin yere götür ama benden bir şey isteme! "

İsa, başını dayayacak yer aramaktadır. Sabahın köründen gece yarısına kadar çalışmıştır. Yorgunluktan uyurgezer haldedir. Gözkapaklarını güçlkle aralayarak mırıldanır:

"Ne uykudayız ne uyanık..." İçinden devam eder: "Seni gidi uyanık! "

Nisa kurnaz! Bir işve bir naz... Şeytanı kandırıp şişeye sokmuş, kapağını kapatmayı unutmuş. İşte o yüzden o mel'undan kurtulamadık gitti! ..

Onlarla da olmaz, onlarsız da...

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0037

Onur Bilge

ZZ 0038 - TELAŞLI PENGUEN - SEVGİLİ BALERİNİM

TELAŞLI PENGUEN

"Aşkımız bitti
yüreğim burkularak söylüyorum bunu
çünkü bir yangın kovanının
içindeki durgun suda
beyaz bir kelebeğin boğulması
gibi garip oldu sonu
Aşk ki ay değil
güneş tutulması diyordum..."

Sunay AKIN

SEVGİLİ BALERİNİM

Ne yazık ki bir aşk daha bitti. Bittiğini görmek de demek de kolay değil! İçim parçalanıyor! Kalbim yanıyor! Sana hayat vermek isterken sende boğuldum ben! Sana hayat getirecekken... Ortalık sakinken... Ayrılmamız için hiçbir sorun yokken... Durgun bir denizde boğulmak gibi anlaşılmaz bir son oldu benim için. Su olup içimizdeki yangını söndürecekken aşımız, kelebek olup düştü o suya ve boğuldu.

Öyle bir tutulmuştum ki sana! Ayın tutulması gibi değil, güneşin felce uğraması gibi... Bende de aşka tutulmak değil, akıl tutulmasıydı! Umursamıyordun beni. Halimden hiç anlamıyordun.

Sen güneştin. Güneşimdin! Göz kamaştırın, ulaşılamayan... Çıplak gözle bakılamayan... Aksi halde, birkaç saniyede gözleri kör edecek kadar parlaktın. Muhteşem bir parlaklık... Acayip bir alım... Felaket güzellik... Seni görse görse, isli cam parçalarının ardından görebilir insanlar. Aslını değil, gölgelere bürünmüş halini... O güzelliğin uzun uzun seyrine dayanmak mümkün değil!

Aşk, soyar soğana çevirir insanı! Üstünde başında bir şey bırakmaz. Neler çalar götürür, sezdirmeden... İnanamazsın! Çırilçıplak bırakır adamı! İşte bir gece, o kadar sessizce geldi ve soydu ki bizi, yanımızda yatan kedi bile duymadı, uyanmadı! Ne sende bir şey kaldı ne de bende... Ayrıldık nihayetinde...

Güneş olarak doğmuştun hayatıma... Nasıl da ısıtmıştın dünyamı! İçimi nasıl da ısıtmıştın! Oysa her şey bittiğinde... Giderken ne kadar soğuktun! Buzdağı kesilmiştin adeta. Üşümüş bir buzdağı, sıcaklığa hasret... Kutupları, soğuk ortamı hızla terk etme çabasında... Ilık denizlere doğru hızla yola çıkmış... Öylesine soğumuştun benden, nedense... Buz tutmuştu ilişkimiz. Bense şaşkın şakin bakakaldım ardından... Ben, şaşkın penguen... Kuzey kutbunda, elleri koynunda, yapayalnız kalakalan...

Sen buzdağı kesilmiştin. Yanlış bir karar alarak harekete geçmiştin ama bu senin sonun demekti aslında. Koşarcasına gittiğin, mutluluğa kavuşturacak sandığın sıcak denizlerde yok olacaktın ama bunu sen bilmiyordun. Sıcak sulara doğru gittin... Erimeye... Tükenmeye... Bitmeye... Bunu ben değil, sen istemiştin.

Ne kadar telaşlanmıştım gitmeye kalktığımda! Telaşlı bir penguen gibiydim, sende yaşayan... Siyah takım elbise, beyaz gömlek... Sense beyazlar içindeydin. Bir peri kızı gibiydin. Bir balerin gibi... Öylesine zarif, öylesine alımlı... Beyaz bir kelebeğe

benziyordun. Kelebeklere dokunulmaz. Özgürlüğe sevdalıdır. Biliyordum. Kanatlarındaki tozlar dökülmemeliydi. Yoksa uçamaz hale gelirdin.

Ah, benim sevgili balerinim! Söz dinlemedin! İlk gelen taksiyi durdurup, bindin ve gittin! Gidiş o gidiş...

Neydi o telaşın! Tam ortasında en şahane aşkın! Kaçarcasına uzaklaştın! Ardından bakakaldım, şaşkın şaşkın...

Sarı bir taksiydi seni benden alan... Kurumuş sarı bir yaprak gibi sonbaharda...

O taksiler, beni terk ettiğin kentin sokaklarında rüzgârın önünde sürüklenip dururlar oradan oraya... Kim bilir kimleri nerelerden alır nerelere götürürler... Seni benden alıp gittikleri gibi... Beni benden alıp gittikleri gibi...

Mutluluk balesinde sonsuza kadar partnerin olmak isterdim. Aşkın müziğiyle sarhoş olmak birlikte, biteviye... Ne yazık ki sen bana eşlik edemedin!

Ulu bir buzdağıydın o zaman. Bense eteklerinde, oradan oraya koşuşan, sana laf anlatmaya, söz dinletmeye çalışan, akıbetinden endişeli, telaşlar içinde şaşkın bir penguendim. Bir çift bale pabucun asılıydı, doruklarında... Aklında sadece balerin olmak ve öylece yaşamak vardı. O yaptığın, veda balesiydi. Muhteşem bir gösteri... Bir o kadar da acıklı... Sonu bence gayet iyi bilinen, sonu sonun olacak olan bir yola gidiyordun. O yolun yol olmadığını bilmiyordun. Kendine zulmediyordun!

Ne yazık ki o sonbahar yaprakları gibi şehrin sokaklarında, oradan oraya savrulan ticari taksiler gibi bir sonbahar yaprağısın artık, bu koca şehrin sokaklarında sürüklenecek sürükleneceksin!

İşte böyle, sevgili balerinim! Ben eteklerine sarılmıştım. Seni engelleyemedim. O donduğun ortamda, buzullar ülkesinde kaldım. Sen kaderinin sürüklediği yere doğru yol aldın. Oysa beğenmediğin için terk ettiğin bu ortamda yaşamaya devam etmeyi seçmiş olsaydın, yavaş yavaş yok olmayacak, olduğun gibi kalacaktın. Hayat, senin hayatındı! Tercih senindii! Ben çok üzüldüm. İstanbul sokakları sevindi. Yazık ettin!

Kendini de beni de mahvettin!

Sen de mutlu değilsindir...

Eminim!

Not: Bir ayette, yaklaşık anlamıyla: "Erkek kadının giysisidir, kadın da erkeğin giysisidir. Onlar şehvetlerini birbirleriyle giderirler. Birbirleriyle örtünürler." şeklinde ifade edilir eşler arasındaki ilişki. Ayrılık veya ölüm halinde o giysiler onlardan çıkar. Çıplak kalırlar. Tasavvufa göre rüyada eşini çıplak gören ondan ayrılacak demektir. Ya ölümler ya da giderek...

Mecazi, aşklar insanı soyar, nihayetinde... Ya ayrılıkla ya da ölümler...

Onur BİLGE
ŞİİR FİSİLTİLARI - 0038

Onur Bilge

ZZ 0039 – DERİN - AL BENİ DE YANINA

DERİN

"Güneşin her batışında yaşama hevesime çöker gece
Santim santim can sökölür vücudumdan
Bir ayağım hep çukurda, bir ayağım teheccüde koşar
Duaya uzanır ellerim seherlerce
Bir ışık yakar topal yakarışlarım
Kabirden fecre varırım böylece
Sonra tan tutar beni, zaman yutar beni,
Allahım bırakma şeytan tutar beni..."

Nesli Erkam Farandağlı

(Nesli Erkam Farandağlı... Asıl adı Zekeriya BİLGİN... Mutlaka ihlasla yazdığı bu şiirdeki dileği kabul olmuş, 27 Ocak 2016'da Diyarbakır'ın Sur ilçesinde şehitlik makamına yükselerek muradına ermiştir. Allah bana da nasip etsin İnşallah! Şehidimize Allah'tan rahmet, yakınlarına başsağlığı dilerim. Sabr-ı Cemil... Şefaati hazır olsun!)

AL BENİ DE YANINA

Gün bitip, güneş dağlara yaklaşırken hüzzam şarkılar söylenmeye başlar ruhumda...
Torosların koynuna girdiğinde, üstüme ölümün gölgesi düşer.

"Kıyamet, ikinci vakti kopacakmış! .." derdi çocukluğumda bir cahil kadıncağız. Sanki burada ikindiye başka yerlerde de vakit hep ikindi olurmuş gibi...

Akdeniz akşamları neşeli geçer aslında ama hava kararırken yavaş yavaş çekilmeye başlar kanım, erim erim eririm... Sanki her defasında ağır çekim can veririm...

Doğarken kabullenmişiz ölümü, çaresiz... Ona hazırlanmaktan başka yapacak bir şey yok!

"Kulum nafilerle yaklaşır bana! " diyor Yaratan. Nafile namazlar, oruçlar, dualar, Kur'an kıraati... Geceleri nurlandıran her türlü güzel amel... En çok da tefekkür... Boş gözlerle bakmamak eşyaya...

Bilmem kabul olur mu ağır aksak yakarışlarım... Geceler boyu boynu bükük, gözü yaşlı... İlahiler, zikirler... Sabah da olur ben de olurum! Gün ağarırken sür üfrülmüş de kabrimden çıkıyormuşum gibi uyanırım sabaha! Pencereden seyredirim ufkun ağarışını... Renkten renge girdikçe kıpırdamaya başlar yüreğimde sevinç... Lacivertten sarıya kadar döner, bildiği gibi... Önce mavinin tonlarında gezinir, koyusundan açığına doğru... Soğuk renkleri sergiler, değme ressamın fırçasından çıkamayan hoşlukta... Özgürce yayar da yayar boşlukta... Öylesine güzel, o kadar özgün... Sonra kızarmaya başlar... Isınmaya yönelir o güzelim renkler... Şafak atar. Kızırır ufkun yanakları, utancından. Duvağı açılan gelin gibidir. Giderek pembeleşir benzi, ağır ağır sararır heyecanından...

Gözlerimi o renk oynaşmasından alamam! Oysa zaman aldırılmaz hiçbir şeye... Akar da akar su gibi... Her yerden geçer de geçirir de hayatı... Ah, o melun! .. Her adımına gelmesini takar, seccademde tam secdeye varacağım yere başını koyar. Secde mahalline... Nasıl da sırtır, arsız arsız! .. Sapsarı upuzun eğri büğrü dişlerinin biri var biri yok... Yüzü pis, pörsümüştü, sarkmış... Gözleri kırışık, suratı buruşuk... O melun var ya

o melun! .. Alein lane...

Gönlüm, boylu boyuunca Akdeniz... Ruhum parlak, kar beyazı... Köpük köpük kıyıları... Ben Toroslarım! Gecenin isi pisi kalmamış yüzümde... Yüzümde Antalya güneşinin ışıltısı... Alnımda secdelerimin nuru... O/Nur/la kalkarım yerimden. Vücudum dipdiri, dimdik! Omuzlarım kalkık, geriye doğru gergin... Gerilmiş bir yay gibi enerji doluyum! Hamdolsun ki ben Allah'ın mütedeyyin bir kuluyum!

Gönüm giymiş, gelinliğini... Ruhum sultan olmuş. Kar beyazı tüller içindeyim. Dantellerle tüllerle süslenmişim, çiçeklerle tellerle bezenmişim. Ruhumda bayram sevinci... Yüzüm apaydınlık... Tebessümün dalga dalga yanaklarımda... Dişlerim iki dizi inci... Dudaklarımda Allah zikri...

Altın Çağın geliniyim... Torosların doruklarından bakıyorum... Kar dantelalar ardından, on dört asır öncesine... Yüreklerine Allah aşkı nakşedilen, oya oya iman işlenen kişileri görüyorum. Her türlü olumsuzluğa rağmen ne kadar da huzurlu ve mutlular! Ben de onlar gibi kurtulanlardan olmak istiyorum! Medet Ya Rabbi! ..

Nedir benim onlardan farkım! Sadece şu et kemik beden değil mi! Feda olsun tek önderim olan Efendim'e! Feda olsun İslam'a, Vatanıma! ..

Her şeyin bir vakti zamanı var. Vuslat, zannedildiği kadar yakın değil maalesef! Aramızdaki sütte, kolayca açılıverecek sıradan bir perde değil! Onu açabilmek herkese nasip değil! Sadece Müminlere... Öyle dağlar aşmaya, yollar arşınlamaya, nice menziller kat etmeye de benzemez! Bu menzile ulaşmak öyle kolay değil! Her babayiğidin harcı değil, nefisine hâkim olabilmek! Onunla boylaşmak ve sonunda yenmek! Nefis, koca bir dağ! Aşılması zor mu zor! .. Toroslar kadar değil! Ağrı kadar, Himalayalar kadar da değil!

Nefis, yedi başlı ejderha... Bir başını kesince diğer başını çıkarın... Başları kesmekle bitmeyen tükenmeyen korkunç bir canavar!

Nefis, bin bir kollu ahtapot! Kolları çelikten sağlam, çevik mi çevik! Atik mi atik! Sımsıkı gerilen yaylardan gergin... Bilekte kelepçe, ayakta pranga... Kurtul kurtulabilirsen! .. Hani öyle kolaysa...

Sadece benim arzulamam yeterli değil ki Rabbimi! Bakalım O da dileyecek mi aynı iştiyakla beni! Kulluğuna kabul edecek mi? Adımı söyleyecek mi ansızın, zamanın bir yerinde? Ötelerden, ta ötelerden seslenecek mi acaba? Ne zaman duyacağım o en kutsal, en muhteşem çağırışı?

"Haydi gel artık, kulum! .." diyerek davet ettiği, uğruna can veren İslam erleri gibi tetikte beklemekteyim! Ne zaman... Acaba ne zaman çağıracak beni? Nihayetinde aramızdaki bir iskelet, biraz et ve yek pare bir deri değil mi! .. Ah o iniş çıkışlar! .. Ah o düzler yokuşlar! .. O kuyular, kuyular... Kör kuyular... Yusuf'ların atıldığı...

Ah! Bir işitsem o sedayı! .. Kim tutar acaba! Kim tutar beni! ..

Yalnız o gelgitler ayağıma dolanır. O inişler çıkışlar... Şeytan, zaman zaman aşağıların aşağısına çeker ya insanı... Göktaşları gibi yerin dibine saplar ya... Sonra ruh, o canavarın pençesinden kurtarmayı başarır da yakasını, yukarıların yukarisına çıkar ya füzeler gibi... Bana da nasip et o aşamayı, Ya Rabbi! ..

Düşmez kalkmaz bir Allah! Düştüğü gibi kalkmasını da bilirse insan, mesela yok! Güller gibi açacağım nasıl olsa, yakındır! Al güller gibi... İslam'a, Vatan'a kurban olarak kınalanmadım mı! Şehadetten üstün makam var mı benim için! Şehadetten güzel armağan var mı! Tek dileğim! ..

İçimde ateş saçarak çatlamış inanç tohumu... Hızla eselmekte, boy atmakta... Yol almaktayım... Çökerse çöksün akşamın hüznü! Kararırsa kararsın geceler, kararabildiği kadar! .. Sabahtan itibaren çalışır, güller açtırırım ya ufuklarda! .. Yükselirim ya zikrimle yedi kat göklere! Her secdeye miraç ederim ya! O yeter bana!

Ben de güllere gebeyim, gecelerin zifirinden... Yapraklanacak, çiçekleneceğim, erenler gibi, yakındır! Doğum sancıları yoklamakta arada sırada... Patladı patlayacak tomurcuklarım! Al al güller açacağım bir seherde! Biraz daha fazla kendisini zorlayabilse çelikten sert boyunlu nefsim! Biraz yardım etse bana! Azıcık o mağrur başını eğse! Ah, o çetin ceviz! Ne zorlu bir mücadele içindeyiz, ters yönlerde ikimiz! ..

Ah, o düşman! Baş düşmanım! .. O kahrolası, yerin yedi kat dibine batması olmasa! Fakat kulda nefis olmazsa nasıl olur o kıyasıya savaş! .. Kök söktüren imtihan... O da olacak, onun fıskırdığı kaynak da... Sonrasında mükâfat ya da ceza...

Ben acizim. Gücüm kuvvetim bir yere kadar... İşte elim işte ayağım! .. Nasıl zikrederim Rabbimi bu halsiz dille! Aslım su... Bir nebze kan pıhtısı... Alak... Alaka...

Alakasız bırakma beni, Rabbim! Sen kurtar, nefsimin pençelerinden! Sen tut çıkar beni o kuyulardan! .. Uykulardan uyandır, ibadete boyandır! Cennetini, Cemalini ve rızanı kazandır!

Ne nefsimden yakınmak yakışır bana ne de diğer belalardan... Onca nimetin sağanak sağanak inerken, başıma birkaç dolu tanesi değmiş de ne olmuş yani! Her şey kabulüm! Hepsisi de aslında birer nimet... Senden gelen ödüllere de Eyvallah, bela ve musibetlere de... Yeter ki elini üstümden, sevgini gönlümden alma! Yardımını esirgeme benden!

"Yardımlarımız ulaşmasaydı, Yusuf günaha batmıştı! .." diyorsun. Peygamberken peygamber... Nefsin en zapt olunmaz olduğu çağda, aşk tüm ateşiyle yüklendiğinde, cehennemi yalınları yanaklarımı yalamaya başladığında, sen yardım etmezsen ben ne olurum! .. Helak olurum! Külliyyen helak olurum! .. Medet Ya Rabbi! ..

Ya Rabbi! Ne Yusuf olmak isterim ne Ferhat ne de Kays... Ne Züleyha isterim ne Şirin ne de Leyla... Sadece rızanı isterim, sadece rızanı! Bir, rızana sevdalıyım ben! Cemaline talibim! ..

Neyim var ki aşkımdan, sevgimden başka, Sana sunacağım! Birkaç damla gözyaşımı sunuyorum, kabul et! Yüreğimin kökünden... Ola ki cehennemi söndürür o birkaç damla... Her an emrine âmâdeyim! .. Yeter ki bir ses ver! Bir ses, bir seda...

Kim tutar beni, Sen çağırdığında! ..

Rabbim, kurtar beni! Kurtuluşa erenlerden et! .. Eren/lerden et beni! ..Sana layık kullarından et! .. Medet! ..

Hazırım yola çıkmaya... Yeteri kadar azığım yok ama fazlına güvenmekteyim. Bir de Sana ve Resulüne olan aşkıma...

Öldür beni aşkınla!

Al yanına!

Yanına...

Aşkınla...

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLARI - 0039

Onur Bilge

ZZ 0040 - KARLI BİR KIŞ GECESİ BİR DOSTU UYANDIRMAK – ÖLÜMÜ ANLAMAK

KARLI BİR KIŞ GECESİ BİR DOSTU UYANDIRMAK

"Benim adım insanların hizasına yazılmıştır.
Her gün yepyeni rüyalarla ödenebilen bir ceza bu.

Keşke yağmuru çağıracak kadar güzel olmasaydım
Ölüm ve acılar çatsaydı beni
Düşüncem yapma çiçekler kadar gösterişli ve parlak
Sözlerim ihanete varacak doğrulukta olsaydı.
Anmaya gücüm yetseydi de konuşsaydım..."

İsmet ÖZEL

ÖLÜMÜ ANLAMAK

Ben, insan olarak yaratılmışım. Mahlukatin en şerefli olarak... Allah'ın yeryüzündeki halifesi... Buna layık olabilmek, bunun hakkını tam anlamıyla verebilmek için her gün çeşitli şekillerde imtihan edilmekte ve her dünyalıkla, her rüyalıkla bir biçimde sınanarak bedelini ödemekteyim.

İnsan, Ahsen-i takvimdir. Güzel olarak yaratılmıştır. O kadar güzel bir yaratılışla yaratılmıştır ki! Akıllı ve sorumludur. Dağlar taşlar kabul etmemiş, cesaret edememiş bu sorumluluğu taşımaya! Keşke bu kadar güzel, bu kadar mükemmel yaratılmış olmasaydım da, bu şekilde yaratılmanın hakkını verememe endişesiyle kendimi yargılayıp yargılayıp böyle sağanak gözyaşları dökmeseydim!

Keşke daha sorumlu olamadan ölseydim, acılar içinde kalsaydım, her türlü bela ve musibet gelip çatsaydı da bu yükümlülükten kurtulandan olsaydım! Ya da en mükemmel şekilde düşünen, ve Kur'an'ın dediklerini her zaman ama her zaman, ne pahasına olursa olsun yerine getirmeye ve dilimin döndüğünce anlatmaya güç yetirebilseydim! Doğru olanı konuşsaydım, konuşabilseydim! Duyurabilseydim herkese sesimi! Diyebilseydim ki:

"Kardeşlerim! Yaklaşıyor, yaklaşmakta olan! .. Bakın, yaklaşıyor! .. Yaklaşıyor hesap günü! .. Ayağınızı denk alın! .."

Fakat ne yazık ki şairler kadar cesaret sahibi değilim. Öyle şeyler yaşadım ki, anlattığımda milletin kanı donuyor! Öyle bir durumdayım ki tarifi imkânsız! Sanki içimde, geceler boyunca, kudurmuş gibi kendilerini oradan oraya atan, yüreğimdeki odacıklarda duvardan duvara çarpan kör yarasalar uçuşmakta... Onlar da olmasa yatışmam büsbütün olanaksız. Ruhum ve aklım ancak aynı zikir ve fikirle, gönlüm aşkla sarhoş, sabahlara kadar sema ederek huzur buluyor.

Zaten yıllarca mecâzi aşklarla yıpranacağım kadar yıprandım. Gönlüm sevmekten yorgun düştü. Öyle ele avuca sığmazdım ki! Gündüzler yetmezdi bana, gecelerden çaldım. Ne kadar güvenirdim gençliğime, güzelliğime! Öyle bir havam vardı ki, tarif edemem!

Engel tanımaz, asi bir ruha sahiptim. Sanki Antalya'nın temmuz güneşiydim! Akdeniz,

boylu boyunca ayaklarımın altında... Andızlık Mezarlığında yıllardır üst üste yatan Antalyalılar, o ormana dönen mekânlarından yükselirken çam kokularıyla ağırlaşan ruhlarının gün gelip kitaplaşacağını ve her bir mezar taşından aıt olduğu kişinin hayat hikâyesini okuyarak; ölüm, kıyamet ve ahretin ne demek olduğunu idrak etmeye başlayacağımı o zamanlar nereden bilebilirdim ki!

Günbatımlarında sahillerde, parklarda bahçelerde gezerken, romantizmin müziğiyle dans ederdi ruhum. Akşam alacasında kararmaya başlardı çarşıdaki dükkânların içleri. Şehir, birer birer ışıklarını yakmaya başladı mı benim de içim aydınlanırdı. Işıl ışıl ışımaya başlardım. Güler eğlenirdim. Saz caz, gülüş cümbüş... Nerde Şam, orda akşam! .. Henüz dünyadan haberim yoktu! Hüzün aysa, ben daha halesini dahi yeni yeni görebilir haldeydim. Hüzne teğet geçmekteydim...

Bütün soruların cevapları Kur'an'dadır. Ben, o cevaplardan başka cevap kabul etmem! Kal-u Bela'da bir söz vermişim Allah'a, adım salihler listesine yazılıp, İslam mührüyle mühürlenmiş. Ellerim tütsü kokar benim. Ağzımsa reyhan reyhan dua...

O zamanlar, bir de hayatın gerçekleri vardı. Yaşanması gerekenler, yapılması gerekenler... İş güç sahibiydim. Sıcak yaz günlerinde evlerin önlerindeki betonlar cayır cayır yanarken çalışmak zorundaydım herkes gibi ben de... Akşamüstleri taşlıklar yıkanarak serinletilirdi. Akşama doğru kimimiz dirgenlerle, kimimiz bakraçlarla, kimimiz alet edevatımızla yorgun argın evlerimize dönerdik. Bu dazıra dazır çalışma temposu bende hal bırakmadı ki dilediğim gibi kendimi dinime verebileyim! Bende kol kanat, güç kuvvet bırakmadı geçim derdi! Ne realizm ne romantizm... Ne sevgi ne aşk ne sır ne efsun...

Dert edinemedim yolunda gitmemekte olan şeyleri... Gidişatın bozukluğu beni rahatsız etmiyordu o kadar. Sorumluluklarımı unutmuşum iyiden iyiye sanki. Oysa iki yol vardı bizim için... Biri sırat-el müstakim... Yani doğru yol... Diğeryse bela ve musibet yolu...

Rotamı doğrultuncaya kadar başıma gelmedik bela kalmadı! İnsanın gençlik çağına delikanlılık demek, rayından çıkmanın delikanlılığa yakıştığını söylemek hiç de doğru değil. İnsan hayatı, hiç bitmeyen ateşli gençlik çağından ibaret olarak düşünülemez ki! Bir gençlik, ya da koca bir hayat ateşe verilemez ki! İşte onun için farkı fark edemediğim yıllarıma yanıyorum!

"Gençliğimi bozuk para gibi harcadığım Maçka'da Nasıl kalleştir nisan akşamları, bilemezsin!" demiş, şair.

Şimdi, her saniyenin kıymetini iyi biliyor, her an zikir halinde yaşıyorum. Allah'ın isimleriyle sıfatlarıyla ürpermekteyim.

Niceleri gelip geçti bu yollardan... Niceleri konup göçtü... Bir taraftan kundaklar dolusu geliyorlar bir taraftan kefenler dolusu çıkıyorlar... Kervanlar hiç durmadan ilerliyor, mezarlıklara doğru... Çamlar arasından ne tabutlar geçiyor... Kimleri yuttu kabristanlar, daha kimlere açlar... Nasıl da açmış ağızlarını çukurlar! İnsanları birer birer yutacaklar!

..

Öyle yaşamanın boş, malayaninin yaş olduğunu anladım. Sünger çekiyorum tüm hatalarıma... Gaflet içinde geçen zamanın defterini dürüyorum. Çünkü artık fani olduğumu gayet iyi biliyorum. Ölümün ne demek olduğunu... Ölüm ötesini... Tüm ürkütücülüğüyle...

Kapatıyorum dünya sayfasını... Tövbeyle, hem de en sağlam biçimde... Nasuh tövbesiyle... Yepyeni, tertemiz bir sayfa açıyorum hayatıma...

Unutacağım artık deli deli akan bir ırmak gibi çağıl çağıl çağlayan delikanlılık dönemimi, içindekilerle birlikte... Tamamen unutacağım ki tövbem yerini bulsun!

Bir gece tam anlamıyla dönüş yaptım Rabbime. Karlı bir kış günüydü, gecenin bir yarısı... Beni anlayacak tek arkadaşım olduğuna inandığım dostumun numarası çevirmekten alıkoyamadım kendimi, o heyecanla! Uykusundan uyandırıp, anlattım içimden geçenleri. Almış olduğum kararı bildirdim. Şahit tuttum onu tövbeme.

Ben o defteri, karlı bir kış gecesi, bir daha açmamak üzere kapattım! ..

Onur BİLGE
ŞİİR FİSDİLTİLARI - 0040

Onur Bilge

ZZ 0041 – SÖZLER - CENNET BAHÇESİ

SÖZLER

"Burada kal.
Öğlen avlusunda.
Zamanın yalın diline yerleş.
Ufka bakmanın meraklısı ol.
Maviye, beyaza, güdüze çalış..."

Sina AKYOL

(AVLUDA isimli, 1996 yılında çıkan kitapta yer alan bu şiir, Melih Ergen'e ithaf edilmiş.)

(SÖZLER, aynı zamanda Said-iNursi Hazretlerinin bir kitabıdır. Hamur haline gelinceye kadar okunur. Tefsirdir.)

CENNET BAHÇESİ

Onur BİLGE

Burada, bu güzel zaman diliminde, bizimle ol, gitme! Bu cennet bahçesinde ilim sohbetini dinle! Zaman, bu zaman... Bu yaşama hakkı sana bir kereye mahsus olmak üzere verildi. Kulağını aç da dinle! Tekrarı yok bunun!

Bir gün bir gemi gelecek, seni de alıp gidecek. Uzaklarda görünmez olacak. Geleceğini düşün! Anı yaşamaktan vazgeç! Uzaklara bakmaya alış. Uzaklara... Ufka... Ufkun ötesini görmeye çalış! Dünya ufukla, kâinat maddeyle sınırlı değil! Mânâ denizine dalmayı öğren. Derinlere... Orada, ne istirdiyeler var, içlerinde inciler saklı... Ara bul onları!

Buraya kalmak için gelmedik. Gitmeye geldik. Gökyüzüne doğru kaldır başını! Maviliğe tut yüzünü... Bulutlara bak! Deniz köpük köpük, gökyüzü bulut bulut çıkarıyor içindekini... Maviye bak! Beyaza... İlim sohbeti dinle! Düşün, tefekkür et, zikret! Masmavi imanından bembeyaz zikirler çıksın!

Çık artık karanlıklardan! Bırak artık şu süslü kocakarıyı! Boyalı bardağın peşine düşme! İlme ver kendini! Bırak Yeşiller'i... Mavilere bak! Beyazlara... Siyaset gecelerini değil, aydınlık gündüzleri yaşa bizimle birlikte... Siyaset, seninle beraber kabre girmeyecek. İyi amelin girecek. Yeryüzünde her şey kabrin kapısına kadar... Sakın unutma!

Bilir misin cehennem nedir? Zakkum nedir? Bilir misin, orada ne olacağını, ne yiyeceğini? Zakkumun ne olduğu hakkında bilgi edinmeye bak! Azabı öğren! Cehennemi iyi anla! "Ben onun zehrini orada, cehennemde yanık kremi olarak kullanırım!" diye espri yapmaya kalkma! Bu işin şakası yok! Dalga geçmeye kalkarsan, şaşarım! Çünkü sen akıllı, mantıklı bir insansın. Nerden geldiğini, nasıl yaşamın, neler yapman gerektiğini, nereye gideceğini iyi bilirsin. Aklını başına devşir!

Ağustos böceğini hatırla! Ne kadar telaşlıdır! Yaklaşık on sekiz yıl yeraltında kaldıktan sonra gün ışığına çıkar ve başlar dışısını çağırmaya... Oysa o, onun Azrail'idir. Vuslattan sonra çatlayıp ölecektir ama bilmez. Bütün derdi, kadın kızdır. Onun şarkısını anlamaya, anlatmaya çalış. Neler anlatıyor, dinle ve ders al!

Politika yapmak, havanda su dövmek demektir. Ağustos böceğinin zırlıtısı gibi zır zır konuşursun, eline bir şey geçmez! Siyaset, çocuklarının başını yedi. Hemen hemen bütün ünlü politikacıların yolu hapishaneden geçti. Bazıları da muratlarına erdiler ama sonları feci oldu! İdam edilenleri, kurşuna dizilenleri düşün! Ağustos böceği olmaya özenme! Kul olmaya uğraş! En büyük mevki, en büyük makam o!

Hiç karınca gibi çalışanla ağustos böceği gibi yan gelip yatan bir olur mu? Dünya, ahiretin tarlasıdır. Burada kazanıp, orada yiyeceksin. Uzun yola çıkacaksın. Yollarda acıkacaksın. Orada ne yapacaksın? Hazırlıklı ol. İkmalini yap, sonra uçuşa geç!

Her kul kendisini kurtarmaya bakarsa, herkes kurtulanlardan olur. Herkes kendisini düzeltirse, toplum düzelir. Herkes evinin önünü süpürürse, şehir tertemiz olur. Gönül bahçeni iyi süpür. Kalp avlusundaki betonu yıka, temizle! Tevhit, tertemiz bir sudur. Zemzem gibi... Kalbini onunla yıka, pak et! Kötü alışkanlıklarını ve huylarını kes at, buda! Buda ki iri taneli, bal gibi salkımlar sarkmaya başlasın ruhundan.

Öyle bir zaman gelecek ki, bir çift pabuca değil, bir çift çoraba sözün geçmeyecek. Biz çıplak geldik bu gezegene, çıplak gideceğiz. Diğer dinlere mensup olanlar gibi siyah çorap ve rügan ayakkabılarla değil... Çıplak ayakla yürümeye alış! Boş ver siyasete miyasete... Para, mevki, şan şöhret peşinde koşmayı amaç edinme! "Fakrım iftiharımdır!" diyen bir Peygamberin ümmetiyiz. Dünyevi şeyler onlar. Boş ver bunlara! Gerçek zenginlik, zühttür. Onunla zenginleş! Gerçek varlık, iman varlığıdır. Ganilik, ibadet ganiliğidir.

Burada, bu kısıtlı zaman dilimini tüketmekteyken, zamanı israf etmekten sakın! Madde boyutundan çık! Ruhsal boyuta geç ve kalıcı olan zamanı yaşamaya gayret et! Bu zaman boyutu apaydınlık, sıcacık... Bu güneşli cennet bahçesinde, bizimle ol, bizimle kal!

Yemyeşil bir dünya yaratma hülyasından vazgeç! Yeşil de neymiş? Yeşillik de ne? Bunu bir dene! Bırak şu Yeşiller'i meşilleri... Dünya işleri bunlar... Çok da gerekli değil... Sadece o değil, dünya hayatı tamamıyla önemli değil... Bir oyun, bir eğlenceden ibaret...

"Mal sahibi, mülk sahibi
Hani bunu ilk sahibi?
Mal da yalan mülk de yalan
Var biraz da sen oyalan!"

Nefsini bilen, Rabbini bilir. Kendini bilmeye çalış. Nefsini bilene kadar çıkar üstündeki kirli elbiseleri... Safiye Makamına kadar yedi kat bedeni at üstünden. Kendin kalıncaya kadar soyun! Arın bedeninden. Arınmış bir ruhla Allah'a yönelmeye çalış!

Ne kadar safra varsa at ki yükselebil! Öyle bir hale gel ki ruhun tüy gibi hafiflesin! Rahata ve huzura kavuşmuş ol, böylece! Aşk okyanusunun ılık sularına bırak kendini! Olabildiğince mutlu yaşa bu dünya uykusunu. Olabildiğine derin uyu!

"İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar!"

Şimdiden uyan! Ya da yan!

Sonsuza kadar yan! ..

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLARI - 0041

Onur Bilge

ZZ 0042 - ÜÇ KEZ SENİ SEVİYORUM DİYE UYANDIM - ÜÇ SÜRGÜN

ÜÇ KEZ SENİ SEVİYORUM DİYE UYANDIM

"Üç kez seni seviyorum diye uyandım
Tuttum sonra çiçeklerin suyunu değiştirdim
Bir bulut almış başını gidiyordu görüyordum..."

İlhan BERK

ÜÇ SÜRGÜN

Belki böyle bir pazar günü uyanmış. Bu üçüncü uyanışıymış, "Seni seviyorum! .." diye... Kalkar kalkmaz, öncelikle yapılacak başka doğal işler yokmuş gibi doğru çiçeklerin suyunu değiştirmeye koşmuş. Çiçek sulamaya falan da değil...

O sırada perdeyi aralamış ve gökyüzüne bakmış. Bir buluta gözü ilişmiş. O bulut da diğer bulutlar gibi yavaş yavaş bir yere doğru gidiyormuş. Onu görmesi önem kazanmış, o anda... Oysa sıradan bir bakış ve sıradan bir olaymış ama şair gözüyle bakılınca başka oluyormuş. Sanki diğerleri duruyormuş da sadece bir tanesi burnunun gösterdiği yere doğru yol alıyormuş. Büyük olay olmuş!

Çünkü şair, o gözünün ilişiverdiği bulutta sevgilinin yüzünü görüvermiş. Sabahın bir yerinden yere değil de gökyüzüne düşmüş gibiymiş o yüz... O yüz, başka yüz... O yüz, yerden göğe yükselen değil de aksine düşen yüz... Çünkü o yüz, şair sevgilisi yüzü... Oyle sıradan yüz, iki yüz değil... Biricik yüz...

O yüz yere falan düşeydi incinirdi, kırılırdı... Yere düşemez! Göğe düşer! Hem de sabahın bir yerinden düşer. Sadrazamın sol tarafından falan düşecek değil ya... Oldu mu sana bulut bir ayna!

Zaten sevgili yüzü bu! Başka bir yüz değil ki! Yastık yorgan yüzü falan... Her yere düşer, her yere! .. Sadece suya mı aynaya mı?

Şiirlerine bakmış şair, çay falan koyacağına... Kahvaltıdan falan evvel... Belki böyle bir pazar sabahı... Hemen eski defterleri deşmeye başlamış, iflas eden esnaf gibi... Başlamış şiirlerini karıştırmaya... Her şiir bir mahalle... Şiir defteri, şehir... Metropol... Onlara bir mimar edesiyle bakmış. Sokağı yarım kalan birine sokak yapılması gerektiğini görmüş... Her yarım şiir, sokağı yarım kalmakla tam anlamda yarım olmuyormuş. Sokağa iki sıra da ev dizmek gerekiyormuş. Evleri kontrol etmiş... Hepsinin kapısı penceresi yerindeymiş, fena görünmüyorlarmış da sokağı yarım yapan balkonları tamamlanamamış olan bir evmiş. Uğraşmış uğraşmış, balkonun balkona benzeyeceği yok! Sıkılmış! Usanmış! Tepmiş yarım balkonlusunu! Öyle ya! Adam olacaksa olsun, olmayacaksa... Cehenneme zümera! ..

Önce şiirlerin hesabını görmüş. Hayır, ondan önce bulutu, bulutta umudu... Umudu değil, sevgiliyi... Belki onun onu çoktan unuttuğu, onunsa şuur altına işleyerekten kendisini unutturmadığı kişiyi... O her şeyden önce gelen... Suyu değiştirilmesi gereken çiçekler gibi olan sevgiliyi... Zaten yemek ekmek, su sayıklanarak uyanılmadı ya tam üç kere...

Önce ona acıkılır, gayet doğal... Sonra yemek falan akla gelir.

Sonra hep yemekler yapılır... Yapacak başka bir şey yok... Yani günler geçer... Günler haftalar... Hatta otlar kurutulur, can sıkıntısından... Otların kuruması için geçen zaman kadar zaman geçer... "Taflanım! .." diyen bir ses gelir durur kulağına bu arada sık sık... "Taflanım! .." Sevgili, şaire: "Taflanım! .." diyormuş, demek ki! "Gürcü kirazım! ", "Laz kirazım! ", "Laz üzümüm! ", "Laz yemişim! ", "Tanalım! ", "Tçkoom! .."

Aklına hangi zaman diliminde olduğumuz gelir. Cumhuriyetin bebeklik ve gençlik günleri epey geride kalmıştır. Cumhuriyet çocuğu olmadığını anımsar. Doğum gününü... 18 Kasım 1918 tarihini... Osmanlı İmparatorluğu bebesi olarak Manisa'da dünyaya geldiğini... Bir de sevgiliyi düşünür. O daha bebedir, ona göre... O kadar genç ve güzel... Cumhuriyetin ilk günlerinin ışığı, aydınlığı... Özgür bir güzellik... Gökyüzünde uçurtma gibi... O kadar özgür... Yüzü onun gibi değirmi... Rüzgârlarla daha da gergin... İki yanda zülüfleri sallanmakta... O süzöldükçe süzülmekte göklerde... Göklerde... Ulaşılmaz yerlerde...

Kalk artık! Uyuşuk uyuşuk oturma! Miskin miskin, sen de! Kalk dolaş evin içinde belini tuta tuta yavaş yavaş... Dikkat et, halıya falan takılma! Ah şu romatizmalar da olmasa! Şu boyun tutulmaları falan... "Ay! Of! .. Aman! .. Allah! .. Yallah! .."

Dolaşmanın da bir haddi var! Dolaşa dolaşa Arap saçına döner sonra kördüğüm olur insan! Zaten saç baş darmadağın, ruh darmadağın! .. En iyisi, otur masanın başına! Dön dön bildiğini oku! Hayır! Dön dolaş gel, otur sandalyene, Elif oku! ... Ne Elif'i? Düşüncelerim arapsaçına döndü! Aklıma: "Bizim oğlan Elif okur, döner döner yine bildiğini okur..." geldi de... Dön dolan gel, şiir oku! Başka ne yapacaksın! Ruhuna Fatiha mı okuyacaksın! Şairin ruhuna Fatiha! .. Sevgili halen yaşıyordur. O zamanlar da yaşıyordu. Hem de nasıl! Acıyan şairlere acısın! Onlar yaşasın bunlar şaşsın kalsın! Alsınlar ellerine defterlerini kalemlerini, yazsınlar ha yazsınlar! Al eline kalem, yaz başına geleni! He mi? Ya da eski defterleri karıştırırsınlar... Eski sevgililer için yazılmış eski şiirleri... Zaten yeni ne kalmış, Osmanlı İmparatorluğundan?

En iyisi zamanda seyahat... O yaştan sonra gençleşecek değil ya insan! Eski defterlerdeki eski sevgililere ait eski şiirleri okuyarak eskiye dönebilir pekâla! Zaten eskiye dönmüş. Bu yaştan sonra yenilenecek değil ya!

Neyse... O zamanlardaki yazmış olduğu şiirleri okurken zamanda yolculuk yapar... Ne kadar eskiye giderse o kadar gençleşmiş hisseder kendisini... Hayale sınır yok! Yaz çiz karala! Gençleşemezsin artık! Nafile! İstersen kendini parala! .. Sadece öyle hissedebilirsin bir süreliğine... Ayağa kalkmaya çalışıncaya kadar mesela... "Ay! Of! Aman! Allah! .. Belim! .. Haydi bacak! .. Of! .. Nerde benim ilaçlarım? Ağrıkesicilerim? "

Şiirlerin yazıldığı çağa gelindiğinde, öyle genç ve dinç hissedildiğinde hissedilmedik hiçbir şey kalmaz! Ayak kokusuna... Pardon... Ağız kokusuna... Afedersiniz... Ağızdaki sakız nedeniyle bastırılmış olan soluk kokusuna kadar ki karanfilli sakız çiğneniyorduysa karanfilli, naneli sakız çiğneniyorduysa naneli...

"Hop karanfilli karanfilli... Karanfilli yar, allı yar! " "Karanfilim budama! Safa geldin odama! " "Karanfil oylum oylum! Geliyor servi boylum! " "Karanfilin moruna, ölüyorum yoluna! " "Karanfil deste gider, kokusu dosta gider. Benim kalbimde sensin, senin kalbinde kimler? "

O zaman şair: "Karanfil kokan soluğunu duydum! " dese, yalan söylemiş olmaz! Bu aşık

romantik aşık! Realist olsaydı açlıktan falan bahsederdi... Açlıktan ağzı kokan zavallı bir sevgiliden... Çıkamayan yirmilik dişinin cep yapmış yerinin cerahat kokusunu kokulu sakız çiğneyerek bastırmayı başaran bir sevgilinin hoş kokulu nefesinden değil...

Ne yazık ki ne yaşından eksiltebilir insan, ne güzelin gençliğinden güzelliğinden... Sevgili taze... Körpe... Güzel... şair gazel... Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, uğraşı boşa gider, geriye yine gençlik ve güzellik kalır. Ne o o olabilir, ne o o... Geriye dönülse de bir şey değişmez, ileriye gidilse de... Kim ne ve nasıl idiye o!

İnsanlar, belli bir yere gelinceye kadar efor harcarlar. Başarıyı yakaladılar mı halk ne verseler yer. Ünlü ressamın bir eğri çizseler hüner sergilemiş, sanat yapmış olurlar.

Bu şiirde de tek dize halinde yazılanlar gayet güzel buluşlar, harika dizeler... Gerisi sonradan monte edilmiş sıradan dizeler...

Bu restore edilmiş şiirde, bir şairin yarım kalan bir şiirini bitirmek, artık altına imzasını atmak gayesiyle sokağını ve balkonunu nasıl tamamlanmaya çalıştığını, BBG evi seyrederek gibi seyrediyoruz. Yaptığı yamaları görüyoruz. Eklentileri...Uzantıları... Çıkıntıları... Yani bu şiirde, şairin gün içinde veya günlerce neler yaptığını... 'Sildim, süpürdüm, döşedim, yazdım, ortasına oturdum...' derdi çocuklar, oyun oynarken.

'Sabahın bir yerinden düşmüş gibiydi yüzün
Cumhuriyetin ilk günleri gibiydi yüzün
Eskitiyorum eskitiyorum kalıyor ne kadar güzel olduğun'

Bu üç dizeyi al, gerisini, at çöpe! Bu taze üç sürgün giderek gümrahlardı belki. Kuru dallar boğmuş, eselememişler.

Çöplükte pırlanta gibi duruyorlar.

Özgün söylemler...

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0042

Onur Bilge

ZZ 0043 – ŞAFAKLARA ASTILAR – ZALİM YÂR

ŞAFAKLARA ASTILAR

"Tuttular bir gece yarısı
Sabahlara kadar sorguladılar,
Kulaklarımda yankılanan türkülerle
Bir ayrılığa mahkûm edip sevdamı
Şafaklara astılar..."

Turgut UZDU

ZALİM YÂR

Benim sevmekten başka hiçbir suçum olmadı. Suçladı beni zalim, hem de sorguya çekti. Ne kadar anlatmaya çalıştıysam duymadı. Dinlemek istemedi, biriktirdiklerimi. Öyle bir kara sevda ki asla anlatamam! Dert yapıştı yakama, bir türlü bırakmadı. Ta sabahlara kadar yakamdan hiç düşmedi. Bir lahza durdurtmadı, bir lahza uyutmadı. Gözümü kırptırtmadı, bir saniyeliğine! Bu ne azap, Ya Rabbi! Bu nasıl bir işkence! .. Rahat huzur kalmadı, bana gündüz ve gece...

Yalnız bıraktı beni, baş başa türkülerle... Onlar dedi, dinledim, o duymak istemedi. Ben dedim, dinlemedi, dinlemek istemedi. Dedi benim yerime, diyemediklerimi. "Sevda..." dedi türölüler, "Aşk aşk..." dedi şarkılar. "Sevgi muhabbet..." dedi, "Yakınlık, ilgi..." dedi. "Vuslat..." demediler hiç, hiçbiri hiç nedense. "Vuslat..." hiç demediler. "Bekleyişler..." dediler, "Ağlayışlar... Yalvarışlar... Aldanışlar..."

Az dedi tüm diyenler, çok dedi, pek çok dedi. Yağmur dedi yaş dedi, dur biraz yavaş dedi. Yârin gözleri ela, derdi başıma bela... Kara kaş kıvrık kirpik, gül yanak, kiraz dudak... Servi boylu sunadır, güzel huylu değildir. Hem huyludur, hem huysuz! Hem nurludur, hem narsuz. Yar ne kadar huzursuz! Hiç kavuşmak demedi ve hiç vuslat demedi. Ah lime lime etti, kevgirlerden geçirdi! Değirmende öğüttü, eleklerdeneledi... Gelmedi yâr bir türlü, bana da gel demedi. Bir sabit ayrılığa zincirledi o beni. Şafakları bekletti, seheri ezberletti.

Heceleri bekletti, geceleri belletti... Gecelerde atacak şafakları bekletti. Ah neler etti o zalim neler etti! Hiçbir şeycik etmemiş gibi çekip de gitti! Çekip de gitti! ..

Kime desem sevdamı? Aşkımı kime desem? Kim dinler ki garibi! Derdi kime söylesem?

Günlerce durmadı yaş, geceler boyu aktı. Denizleri doldurdu, deryalara doluştu. "Biraz mutluluk..." dedim, gözyaşları boşandı! Biraz mutluluk için ağlamak mı lazımdı?

Zindana koydu beni, kattı karanlıklara. Zifiri gecelere, dil dönmez hecelere... Gömdü bilmecelelere... Ah ki ah, nerelere! Vah ki vah, nerelere! Tarayıp karanlığı, hiçbir ışık yakmadan, el yordamıyla tutup çıkardı sabahlara. Kurulan hayalleri, beslenen ümitleri, çıkarıp gecelerin ta en sonuna koydu. Ta gün doğumlarına... Doğmayacak güneşin doğmaz umutlarına... Kararan gecelerin en son boğumlarına... Batmayacak güneşe koydu zalim yâr beni. Atmayan şafaklara... Beni o şafaklara astı hiç acımadan.

İtirazsız temyizsiz idam karar verdi! Sadece sevmiştim ben, başka ne suçum vardı? Masumdu dilim, sustu. Susmak bana mahsustu. Sustu hazin yüreğim, gönlümse susmuyordu. Aşkı ve heyecanı, arzularımı attı. Attı ta uzaklara, ta şafaklara zalim!

Gecelerin sonuna... Gecenin en sonuna... Hiçbir şey diyemedim, boyun büktüm ben ona..

Nasıl düştü gönlüme! Kapladı benliğimi! Ben nerden bilecektim, bunca seveceğimi! Nasıl ümitlendirdi beni mahzun bakışlar! Zaman zaman utangaç, zaman zaman aşk dolu... Anlatıyordu aşkı, utangaç bakışlarım. Anlatıyordu aşkı hem de açıkçasına. Hüzünlü kirpiklerim yaşlarla doluyordu. Sabahlar oluyordu, aşkıyla perperişan... Kirpiklerimden tutup çekti ta sabahlara. Ta sabahlara kadar kırpmadım gözlerimi.

Zaman zaman tebessüm ettirdi, yalan değil. Zaman dururdu sanki, vakitse hep ilkbahar... Kalmazdı umutsuzluk, kalmazdı yalnızlıklar. Nasıl sükûn bulurdum, nasıl derin bir huzur... Ne sükûnet bıraktı, ne bir parça huzur... Sabah da oldu ben de... Zerre uyku tutmadı. Şafaklara uzattı kararar geceleri. Yüreğimde bıraktı aşk dolu heceleri... Beni şafağa astı. Beni şafakta astı.

Güneş doğmuş doğmamış, umurumda değil artık. Ya da batmış batmamış hiç umurumda değil. İsterse akşam olsun, isterse şafak söksün. Doğan güneşle aydın olmazsa ruhun içi... Bir türlü doğmuyorsa o vuslatın güneşi... Beklenen hiçbir sabah bana onu vermiyor.

Bu yılan hikâyesi böyle uzadı gitti. Ne küçük bir mutluluk ne de ümit getirdi. Çok şey istememiştim. Beklememiştim ondan. Her yeni gün bir ümit olmadı ki hiç bana! Yalnızlığımın çözümü olmadı hiçbir günüm. Çarpmadı yüreğimin üstünde başka yürek. Bir ömür geçip gitti, hep böyle bekleyerek...

Mezar oldu şafaklar, seherler mezar bana... Yâr yüreğimden vurdu! Umutları da vurdu. Cümle ümitlerimle gömdü beni içine.

Şafağa astı beni. Beni şafakta astı.

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTILARI - 0043

Onur Bilge

ZZ 0044 - SUYUN YONGASI - SU PARÇASI

SUYUN YONGASI

"ey gecenin ışıklı sergisi
apışıp kaldığım karanlıktan çöz beni, ilmik ilmik sağıt
şiiirler kanlı elleriyle dokunur belli bir saatten sonra gözlerime
içimde iflah olmaz bir kadın, ağız dünyaların ilenç cadısı
ve sokaklar kuşatılır kentte uçurtmalar vurulunca
tren garları, bütün açık hava sevişme alanları kuşatılır..."

16 Haziran 2011 İstanbul Ünal YİĞİT

Dünya: dünya (Tek olsa da edebiyatta küçük harfle yazılır.)
Tanrı: tanrı (Cins isimdir. Tanrı adında ve tanrılaştırılan çok şey vardır.)

Şovalye: Şövalye

ah...: İki nokta yan yana olmaz. Burası ünlem ister. (Başka yerlerde noktalama işareti olmadığı için hiçbir şey istemez. EY den sonra da yok zaten. Noktalama varsa, sonraki harf büyük olmak zorunda. O zaman KEŞKE, büyük harfle başlar.)

yinede: Yine de... (Dahi anlamındaki DE ayrı, aitlik eki olan bitişik yazılır.)

SU PARÇASI

Şimdi bir arkadaşımız (Hangisi olabilir, ona siz karar verin.) uyanır ve şiire bakar. İlk tepkisi başlığa olur. Neler diyebileceğini tahmin etmek çok kolay. İşte, aramızdaki henüz yapılmamış olan diyalog:

"Selamün Aleyküm, Onur Hanım! Sabah şerifleriniz hayırlı olsun! "

"Hayırlı sabahlar olsun, efendim! Miraç Kandiliniz Mübarek, dualarınız kabul olsun! Nasılsınız? "

"Hamd olsun, Allah'a şükür, yuvarlanıp gidiyoruz."

"Allah sıhhat afiyet versin! "

"Sizlere de efendim, sizlere de... Allah bu günümüzü aratmasın! Nedir o? Orada ne yapıyorsunuz?"

"Günün şiirine bakıyorum. Bir iki yazım hatası falan vardı. Onları belirttim."

"Günün şiiri bu mu? "

"Evet, bu! Ne o? Yine yüzünüzün şekli değişti. Allak bullak oldu. Yoksa beğenemediniz mi? "

"Şu başlığa bakın, şu başlığa! Böyle başlık olur mu? "

"Oldurmuşlar, olmuş. Allah buldurmuş, bulmuş."

"Olmaz efendim! Böyle saçmalık olmaz! Allah kahretsin! .. Bu günümü de yediler! Şöyle ağız tadıyla bir şiir göremez olduk yahu! "

"Neler olur bu dünyada! O da bir şey mi? Şimdi sıralamaya kalksam..."

"Aman, Allah aşkına! Şimdi bir de olandan bitenden bahsetmeye, onları sayıp dökmeye başlamayın! Her dediğimin aksini söyleyerek ne yapmaya çalışıyorsunuz? Başlığından belli, bu şiir beş para etmez! Saçma sapan yazılmış bir düzyazı... Anlamsız cümleleri alt alta sıralamış, bize yutturmaya kalkmış. Bir de şiir diye seçip önümüze getirmişler! Bunlar ne yaptıklarının farkındalar mı acaba? "

"Daha doğru dürüst okumadınız bile! Hemen teşhisi koyuverdiniz! Size de şiir beğendiremiyorlar! Hele okuyun şöyle bir iki defa sindire sindire, ondan sonra fikir yürütün! "

"Bir kere, şu şiir denen nesnenin adına baksanıza, kardeşim! Böyle ad mı olur? İlk etapta adı faul! Akıl var mantık var, bu kadar da olmaz! Bizi iyice aptal yerine koydu bunlar! Yonga ne demek, efendim? Açın sözlüğü, bakın! Tahtanın mahtanın yongası olur. Suyun yongası olur mu? "

"Olur olur, bal gibi olur! "

"Çattık belaya! .. Olmaz öyle bir şey! Hangi rendeden çıkmış? "

"Olmaz olur mu? "

"Aklımı oynatacağım şimdi yahu! Nasıl olur? "

"Canın yongası nasıl oluyorsa, suyun yongası da öyle olur."

"Canın yongası olur mu? "

"Olur! Neden olmasın? Mal! .."

"Ağzınızdan çıkana dikkat edin! Durduk yerden bana hakaret ettiğinizin farkında mısınız? "

"Aman efendim! Ne hakareti? "

"Az önce bana "Mal! .." diyen siz değil misiniz? "

"Efendim, ne haddime? Ben öyle bir şey yapar mıyım hiç? Canın yongasını sordunuz, ben de: "Mal! .." dedim. Mal, canın yongası değil midir? Hem o sözcük, sadece mecazi anlamda kullanılmaz ve hakaret sayılmaz. Bir kere mal mülk zenginliktir. Mal, bir kimsenin, bir tüzel kişinin mülkiyeti altında bulunan, taşınır veya taşınmaz varlıkların bütününe denir ki bunları saymak gerekirse..."

"Yeter! .. Allah'ınızı severseniz, susun! Konuyu dağıtmayın! Önce şu ölüyü kaldıralım, sonra... Ne diyorduk? Aman Allah'ım! Neden bu kadar unutkan oldum ben? Alzheimer başlangıcı mı nedir? Siz de akıl bırakmıyorsunuz ki! .. Maşallah, bir başlıyorsunuz, yedi

ceddini sayıyorsunuz! .. Durdurmasam, lügati hatmedeceksiniz! "

"Efendim, Allah korusun! İnşallah olmaz öyle bir şey! Şey diyorduk... Mal, canın..."

"Evet, mal canın yongasıdır ama o bir atasözüdür."

"Bu da şair sözüdür! Orada olursa, burada da olur."

"Nasıl olur, Allah aşkına? Bana bir su yongası gösterebilir misiniz? "

"Yonga, burada 'parça' anlamındadır. Yani su parçası..."

"Suyun parçası mı olur? Kumaş mı bu? İyice şaşırdınız! Hatta sapıttınız! Allah akıl fikir versin! "

"Bana bir can yongası gösterebilir misiniz? "

"Canın parçası marçası, cüzü, mütemmim cüzü olmaz! Can bölünemez! "

"Hani eskiler: "Adamcağız ölememiş, canı bölünmüş." demezler mi? "

"Derler..."

"Derler tabi! Öyle derler."

"Sen gördün mü onun parçasını? "

"Gördüm ya! Benim oğlum var ya, evlat değil, can parçası! "

"Şimdi kelime oyunlarına başlamayın! Allah, anasına babasına bağışlasın! Maşallah, ne kadar da büyümüş! Geçen gün tanıyamadım. Koşup geldi, elimi öptü! Neyse... Konuyu değiştirmeyelim! Bana bir su yongası gösterin! "

"Buyurun! İşte! Ben..."

"Hangi planyadan çıktınız? "

"Babamızdan, anamızdan... Her birimiz birer su yongası değil miyiz? "

"Nasıl yani? "

"Sudan gelmedik mi? Birer parça sudan..."

"Fakat yonga katı bir maddedir. Sıvı değil..."

"Efendim, her sözcük her zaman gerçek anlamında kullanılmaz ki! Mecazi anlamlarda da kullanılır. Kaldı ki su oranımız çok yüksek olmasına rağmen oluşumumuz ve biz de öyle sayılırız. Sıvılara dahil değiliz."

"Yahu, gidin başımdan! .. Allah Allah! .. Sabah sabah çattık belaya! .. Delirtecek misiniz siz beni? Zaten siz her zaman böyle yapıyorsunuz! Sanki yazılırken yanındaydınız! Beraber karar verdiniz! Allah'ım, sen benim aklıma mukayyet ol! Allah'ım aklımı koru! ..

Bunu da bana musallat ettin, lütfen geri al! "

"Sakin olun efendim, sakın olun! Bunda sinirlenecek bir şey yok! Şurada iki arkadaş bir araya gelmiş, güzel güzel konuşuyoruz. Şiir okuyup eğleniyoruz."

"Ne? Eğleniyor muyuz? Eğleniyoruz, öyle mi? Siz buna eğlenmek mi diyorsunuz? Doğru, doğru... Eğlenmek ya! Siz benimle bir güzel eğleniyorsunuz! Ya ben? Ya ben? Ben burada halden hale geçiyor, kahroluyorum! Ölüyorum! .. Yetişin arkadaşlar! Allah aşkına kurtarın bu adamın, yani şey... Belanın elinden beni! .."

"Tamam, arkadaşım! Sakın olun! Maazallah, şekeriniz çıkar, tansiyonunuz falan fırlar! Bağırıp çağırmayın! Daha yeni yatmış olanlar vardır. Bazıları sabaha kadar Face'te oyun oynuyor ya da yazışıyor, bir kısmı da âşık, onun için uyuyamıyor, sabaha kadar şiir yazıyor. Onlar yeni yatmışlardır, uyuyorlardır. Yazıktır, uyandırmayalım."

"Yahu sen beni çıldırttın! Bir parça aklım vardı, o da başımdan çıktı gitti! "

"Efendim, akıl bir bütündür. Parçası marçası; cüzü, mütemmim cüzü yoktur! "

"Allah'ım, al canımı! Al da kurtar bu Engizisyon işkencesinden! Ya Rabbi! Beni koru, bu kuluna da bir parça akıl fikir ver! "

"Bir parça akıl fikir... Bir parça fikir... Bir parça akıl..."

"Ne mırıldanıp duruyorsunuz orda? Yine mi hakaret? "

"Estağfurullah! Ne münasebet? Akıl... Âkil... Âkim... Akis..."

"Sağiltmak ne demek? Şu lügate bakıverin de öğrenelim! "

"Sağiltmak: Yara ya da hastalığı emle iyileştirmek..."

"Onu da mutlaka bulmaca çözerken öğrenmiştir. Zıyan olmasın diye buraya yazıvermiş. Siz bakın, uğraşın, ben gideyim, biraz uzanayım. Olan oldu! Tansiyonum oynadı! Şekerim de yükselmiştir. Gidip bir ölçeyim. Haydi bana Eyvallah! .."

"Allah'a emanet olun! Allah şifa versin! Kendinize iyi bakın! Yengeye selamlar, saygılar..."

Arkadaşımız, iyi ki çürük bir elma gibi topRağın altında yok olup gitmemiş. İnşallah, öyle eserler veren sağlam bir şair olarak asırlarca anılır.

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTI LARI - 0044

Onur Bilge

ZZ 0045 - GECEDİR - GECE ve UMUT

GECEDİR

"gecedir
durdum ortasında hüznün

yağmur mermi gibi iniyor sabrım
bu dar havadan bıktım artık..."

Türkan İLDENİZ

GECE ve UMUT

Önce imgelere bakalım. Onları açıklayalım. Sonra şiirsel bir metinle, bir öykü bütünlüğü içinde olayı ve duyguları ortaya serelim.

Gece yazılan bir şiir değil bu. Bunun ispatı da mümkün değil. Gündüz de yazılmış olabilir. Fakat martta yazıldığı kesin...

Gecenin ortasında değildir şair. Gece, mutsuz günlerdir. Hüzün dolu günler... Üç ay öncesi kahredici bir ayrılık sonrasında ruha çöreklenen, kalbi sıkıan... Havanın dar olması mümkün değil. Daraltan bir atmosferde ruhu daralan bir insanın sıkıntısını anlatış tarzı o.

Hava yağmurlu falan da olmayabilir üstelik. Çünkü yağmurdan kasıt gözyaşlarıdır. Çünkü mermi inmekte, sabrı zorlamaktadır.

Aralık, yola mayın ekerek gitmiş ve pusuda beklemekte... Aralık düşman... Aralık, ayrılığın başladığı zaman dilimi... Pusuda beklemekte... Öldürmeye kastetmiş. Belki bir yıl sonra yine karşısına çıkacak. Giden sevgili, en az bir yıl, belki de hiç gelmeyecek.

"Yumruğum, kendi avucuma..." "Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben halime..." Ne kadar kızarsa kızsın, karşısındakine olmazmış zararı. Suçu kabullenir, kendisini suçlar, kendi derdine yanarmış. Onun için yumruklamaktaymış avuçlarını.

"Öylesine sürüldü ki yüreğim buzullara! " Öylesine sevgisiz kalmış ki! Yüreği buz tutmuş.

"Öğrendim ateş yakmasını suda..." Su, gözyaşı... Ateş, ıstırap... Derdini, kederini, acısını ancak sessizce ağlayarak dışarıya çıkarmayı öğrenmiş. Ağlamasa, bu ıstırap ateşi, içinde kalacak ve onu yakacak!

"O hırçın nehir köprüleri yıkmış..." Bir öfke anında olmuş, ne olduysa. Ayrılık, aradaki bağlantıyı, iletişimi kesmiş. Hırçınlaşarak terk edip giden, sevgili...

"Bahar karşı kıyıda..." Yer İstanbul'sa, sevilen karşı yakadaysa, mutluluk onunla mümkün ve gönül oradadır. Orası güllük gülistanlıktır. Bahar oradadır. Yani karşı kıyıda... Sevgilinin olduğu yerde... Aradaki köprüyü yıkarak giden hırçın nehrin elinde birden havanın ısınmaması, ağaçların yapraklanması, çiçeklerin açması... Fakat köprüsüz kalmış. Ne gidebilir, ne gelmesini umabilir. Kesin dönmeme kararıyla gitmiş giden.

"Gün olur bir şiir açar..." Yine de Allah'tan umut kesilmez. Belki tekrar barışabilirler, kavuşabilirler.

"Gökyüzü büyür..." İşte o zaman içi açılır. Daralan ruhuna bir ferahlık gelir. Dünyası cennet olur.

"Tat gelir acıya..." İstirabı biter. Hayatı tatlanır. Eskisi gibi... Aralık öncesi...

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTİLERİ - 0045

Onur Bilge

ZZ 0046 - BANA BİR GURBET ADI GÖNDER – BANA BİR MEKTUP GÖNDER

BANA BİR GURBET ADI GÖNDER

"Bana bir gurbet adı gönder
Her yolda bir yürüme isteği
Bir de anımsamak için sevdiklerimi
Sarışın kızların gözleri gibi açılan
Bir harnup çiçeği..."

Abdülkadir BULUT

ACINASI ŞİİRLER

Bakalım bu şiiri kim açıklayacak! Ne demiş şair?

Şair nerede olabilir?

Sevgili nerde?

'Bana bir gurbet adı gönder' ne demek?

Neden harnup çiçeği?

'Kuşların ağzını açarak ölmesi' ne demek?

'Ve dünyadaki çiçekler içinde fesleğenin örselenerek koklanması...' Ne demek istemiş burada?

Neden sulara hasretmiş?

'Çoktandır kimsenin yüzüne bakmıyorum...' Neden?

'Uyuyup kalıyorum oturduğum her yerde...' Acaba neden?

Haydi bakalım! Sayfa sayfa döktürüp duruyordunuz ya her fırsatta... Şimdi yazın!
Bakalım dersinize iyi çalıştınız mı! Merakla bekliyorum.

Yanlış cevap verenler kavga etme haklarını kaybedecekler. Tamam mı?

GÜNÜN ŞİİRLERİ

Onca kişinin onca emekle seçip buraya getirdiği şiirleri üstün körü okuyorsunuz. Şiire gereken önemi vermiyorsunuz. Çamur atıp gitmek kolayınıza geliyor. Oysa bu şiir burada yirmi dört saat kalıyor. Arz-ı endam ediyor. Kendisiyle ilgilenilmesini istiyor.

Önce şiir ne diyor? Ne demeye çalışıyor? Doğrudan söylerse, mektup gibi oluyor. Dolaylı söylerse anlaşılamiyor. Ne yapacağını, okura nasıl yaranacağını bilemez halde...

Bir bulmaca için bile dakikalarca kafa yoranlar, şiirin sadece silüetine bakıp yorum yazıyorlar. Nasıl bir giysiyle önlerine çıktığına bile dikkat etmiyorlar. Kaldı ki onun, bedensel ve ruhsal iki varlığı var. Okur bunu önemsemiyor. O zaman kusuru şiirde değil, okurda aramak gerekiyor.

Hem imgeli simgeli şiir istiyorlar hem de imge simge çözmekle uğraşmaya gerek görmüyorlar. "İnsanoğlu nankördür." diyor, Yaratan. O bilmeyecek de yarattığını kim bilecek!

Bir şair bir şiiri yazmak için ne kadar düşünüyor, emek harcıyor! Okunması üç beş saniye... Üstünde kafa yormaya gerek yok. O zaman neden yazılıyor? Bu bir çeşit tatmin yolu mu? Sanat nerde kalıyor?

Günün ilk yarısı bitti. İkinci yarısı da böyle geçeceğe benzer. Şaire politik açıdan bakılır. Şiire hiç bakılmaz. Bir taraf göklere çıkarır, bir taraf yerin dibine batırır, perde kapanır. Şair de şiir de araya gider.

Lütfen tekrar okuyalım, anlamaya çalışalım. Ya işe yarar bir şey söyleyelim, ilim alsınlar, ya da susalım da âlim sansınlar.

"Bir de anımsamak için sevdiklerimi
Sarışın kızların gözleri gibi açılan
Bir harnup çiçeği"

Siz bu dizelerden onu mu anlıyorsunuz? Aşk mı içeriyor? Cinsellik mi? Yeğenleri sarı sarı kızlar olamaz mı? Çocukları... Mutlaka esmerlerden oluşan bir aileye mi mensup olması gerekiyor? O çiçekte sarışın kızların bakışlarını, kahverengimsi kirpiklerini kırıştırmalarını anımsıyor olabilir.

Belki de doğrudan söyleyemiyordur ama yavuklusu öyle bakıyordur. Aralarında daha önceden dile getirilmiştir. Onu hatırlatarak özlem duyduğu gözlere gönderme yapıyordur.

Şair yüreği bu! Sıradan yürekler gibi atmaz ve onun atışlarına herkes anlam veremez. Sevdiğine başka kızların gözlerini ve bakışlarını anlatacak kadar düşüncesiz değildir herhalde. Şiiri süslemek amacıyla yazmıştır veya yöredeki parlak güneşe bakamayan sarışın kızların kısık gözlerini, anımsıyor, anımsatıyordur. Üstelik harnup çiçekleri açık yeşilimsi ve küçüktür. Bilindiği gibi açık yeşil gözler de genellikle sarışınlarda bulunur. Belki de şair, sevgilinin açık yeşil, gözlerini kastetmiştir. Harnup çiçekleri kırmızıya çalan açık yeşildir. Ağıt yakanların, ağlayanların gözleri de kan çanağına döner, bilirsiniz. Nihayet konu ve kasıt aşağı yukarı anlaşıldı sanırım.

Zihniyeti ne olursa olsun kimseye ırz düşmanı gözüyle bakmak doğru değildir. Nice solcular vardır ki arkalarında namaz kılınır! Nice sağcılar vardır ki adama feleğini şaşırtır! .. Tanımadan bilmeden çamur atmayalım. Hapishanelerde ne mazlumlar yattı, yatıyor! Parası olan düdüğü çalıyor, elini kolunu sallayarak aramızda dolaşiyor. Garibanın her bela ayağına dolaşiyor. Ön yargılı olmamak lazım! Öyleyse dedikodu, değilse iftira olur. Kendi günahını çekemeyecek kimseleriz. Bir de o günahları yüklenmeyelim, okuyanlara da yüklemeyelim. Doğrusunu Allah bilir.

"Mümin, suizan etmez, hüsnü zan eder." Hatırlatırım. Bu da hadistir.

BANA BİR MEKTUP GÖNDER

Anamur, Akdeniz'in kıyısında... Anamur ovası, Sultansuyu ve Anamur'la sulanan bereketli bir ova... Şair köy çocuğu... Denize, suya, yâre hasret... Sevgili sılada. Anamur'da... Tek iletişim yolu mektuplaşma...

Şair gurbette. Gurbetin neresi olduğu zarfın üstündeki adreste... Muhtemelen cezaevi

adresi...

"Bana bir mektup gönder. Kaderin her yolunda ve tercih ettiğim yolda azimle yürüye bilmem için bana güç verecek bir şeyler yaz. Bir harnup çiçeği gönder. O, sarışın kızlar gibi bakar." demek istiyor.

Bir çiçekten, bir yapraktan medet umuyor. Doğduğu yerlere ait en küçük, en aciz maddeden yardım alarak özledikleriyle berabermiş gibi olacağına inanıyor. Kendisini o denli yalnız ve naçar hissetmekte... Ailesinden, yakınlarından, sıldan, en çok da sevdiğinden uzakta, hayat yolunda dayanaksız yaşayamayacağını şiddetle duyduğu bir dönem yaşamakta... Kalabalığın içinde yalnızlaşmış. Çevresindekiler ona hitap edememekte. Anlaşabileceği, konuşup tartışabileceği düzeyde kişiler yok. Onun için kimseyle kaynaşamamakta... Konuşmamayı tercih etmekte... Saatlerce suskun oturuyor, içinin gurbetinde uyuyup kalıyor. Kendisini dış dünyadan soyutlamak istiyor. Uykuya kaçıyor. Yoğun yalnızlık duygusu içinde... Depresyonda...

Berberlikleri esnasında, aşkın en güzel ve en yoğun yaşanmakta olduğu zamanlarda, yârin ıstırapla ilk kez ağladığı yeri anımsıyor. O ikisine ait olan en duygusal ânı... Kendisine olan aşkını ve yokluğunun acısını ölüm gibi iliklerinde hissederken, duygularını yüreğinin en derinlerinden çıkararak kâğıda aktarmasını, gözyaşlarıyla ıslanan bir mektup yazmasını diliyor. Çekilen acının, o şiddetli azabın bir ağıt halinde dile gelmesini, sözcüklere dökülüp gönderilmesini, işte öyle bir iletiyi okumayı şiddetle arzu ediyor.

"Bir de söğüt yaprağı koy yanıma..." Sevgili, sıldan gurbete mektubu gönderecek, yaprağı şairin yanına koyacak. Nasıl olacak bu? Yanına koymak için yakınında, yanında olması gerek. Oysa uzakta... Yani mektubun arasına konacak. Zarfı açınca alıp, saklayacak. Yanında tutacak. Yaprak, dolaylı olarak yanına koyulmuş olacak. Yanında olacak, yalnızlığında ona eşlik edecek. Zaman zaman bakarak, dokunarak, koklayarak kendisini sıldan, yani köyünde, o sulak toprağında hissedecek. Şair onun yanına koyulmasını istediği için öyle söylemeyi yeğlemiştir. Zarfa değil, dolaylı bir anlatımla yanına koyulmasını istemiştir. Bundan kasıt, arkadaşlık, yoldaşlık... Çünkü oraya sıldan bir kişinin bu amaçla gelmesi imkânsız. Yanına kimse giremez, koyulamaz. Hastane değil. Refakatçi olamaz. Yoldaşlık etmesi için yanına ancak bir nesne koyulabilir. Bu açıdan düşünülünce, refakat etmesi açısından, onu onun yanına koymak, yerli yerinde bir anlatım...

O yaprak, sıradan bir yaprak değil... Değil akarsuların, ağaçların bile olmadığı, çiçeklerin dahi yaşayamadıkları, bir tek yeşil yaprağa bile hasret duyulan bir yer orası. Mahpushane... Soğuk demirlerin, taş duvarların dahi hayattan kopmakta olduğu, ağır çekim ölümün herkeşi ve her şeyi teslim aldığı bir mekân ki orada herkes kapana kısılmış fare gibidir! İşte öyle bir yerde, öyle bir zamanda, oraların toprağından gelmiş, deniz havasını teneffüs etmiş, dağ kokusu taşıyan, üstelik yârin elinin değmesiyle kat be kat değerlenmiş bir sıla parçası...

"Kuşların ağızını açarak ölmesi
Ve dünyadaki çiçekler içinde
Fesleğenin örselenerek koklanması"

Şiirin en güzel yeri... Özgürlük arzularının söz haklarına el koyulması... Fikirlerini özgürce beyan edememeleri... Haklarını arayamamaları, konuşturulmamaları, nefessiz bırakılmaları, hayatta kalabilmek için son bir gayretle ağızlarını açmaları ve laflarının

boğazlarına tıklması... Ölüm anında öyle kalakalmaları... Bir şey söyleyeceklermiş gibi ağızları açık, sözleri kursaklarında, öylece kalakalmaları...

Yaprakları ve çiçekleri çok güzel bir kokuya sahip olan reyhan, örselenmeden kokusunu dışarıya çıkarmaz. Güzel insanlar da okuyan, düşünen, kendilerince iyi olan fikir ve duygulara sahip kişilerdir. Ne yazık ki onlar da fesleğenler gibi örselenmekte, hapishane köşelerinde sürünmektedir. Örselendikçe güzel eserler meydana getirmekte, insanlığa yarar sağlamaktalar. Mum gibi eriyerek ışık yaymakta, ne yazık ki tüm aydınlatmaya çalışanlar gibi ezilmekteler. Örselendikçe çevrelerine güzel kokular saçmakta ama yavaş yavaş yok olmaktadır...

Şiiri beğendim. Yazılması gerektiği gibi yazılmış. Sanatlı, duygu yoğun...

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTILARI - 0046

Onur Bilge

ZZ 0047 – RUHUMUN OĞLU - EN DEĞERLİ VARLIĞIM

RUHUMUN OĞLU

"Ey ruhumun oğlu!
Her yerde dalgalanıyorsun,
Gece fırtınalarının dalgalarını
Şafakla yatıştırıyorsun.
Fakat acı günlerin köpüğü
Bulanık ve ağır
Fırlatıyor seni yeniden
Gecelerimin diplerine..."

Jose MARTI

Çeviren: Ataol BEHRAMOĞLU
Jose Marti

Bu şiirin Hz. İsa için yazıldığını iddia edenler olunca, açıklama yapma gereği hasıl oldu:

Benim Şövalyem

Sabahları oğlum
Minicik oğulcuğum
Kocaman bir öpücükle
Uyandırırdı beni.
Sonra bir atlı gibi
Otururdu göğsüme
Dizgin yerine
Tutup saçlarımı

O, sarhoş olurdu mutluluktan
Ben mutluluktan sarhoş olurdum.
Şövalye, beni
Mahmuzlardı bağırışlarla
Ah, o şirin mahmuzlar
İki tazecik ayaktı.
Ah, nasıl da gülerdi
Mutlu şövalyem benim!
Nasıl da öperdim ben
Tek bir öpücüğe sığan
O iki ayakçığı!

Jose MARTI

Çeviren: Ataol BEHRAMOĞLU
Jose Marti

Buradaki oğul da mı Hazreti İsa? Yani şairi sabahları öpücükle uyandıran, onu at yapıp göğsüne binen, saçlarını dizgin gibi kullanan, küçücük ayaklarıyla mahmuzlayan... O şövalye de mi Hazreti İsa'ydı? Şairin tek öpücük sığdırdığı minicik ayakların sahibi... O taze ayakçıklar da mı Hazreti İsa'nın ayaklarıydı?

Yani bu şair bir vatan şairi falan değil dindar bir adam mıydı? Din savaşı mı verdiydi hayatı boyunca? Hani hanımından ayrılıp oğulcuğunu yanına alarak gitmedi miydi Küba'ya?

Kafasına göre takılır Onur BİLGE... Aklına eseni yazar ya...

Arada sırada bazı şeyleri kasten değiştirir. İşine gelmez de ondan. O başka...

Mesela Efendi'si tektir. Başka efendi tanımaz. Şair, kendisine bir Zarif Efendi edinmiştir de bu Onur BİLGE'nin işine gelmez, o da kendi efendisine mektup yazar.

Güzel Kokulu Eller

Bilirim zarif elleri
Ve güzel kokularını onların;
Bilirim nasıl
Sarılırlar boyna
Ve beden onlara doğru
Açılarak bir gül gibi
Bitkin düşer
O güzel kokuları solumaktan.
Ve kan çarpar şakaklarda,
Sanki al damarlarda
Bilinmez kuşlar
Kızıl kanatlarını çırpılmaktadır;
O hafif ellerin dokunuşu
Alazlanmış tende
Yaşamın rüzgarlarıyla
Uçuşur kelebek gibi,
Ve cansız bedeni
Yeniden diriltirler.
Fakat zarifliğini bu ellerin
Onların güzelliğini
Ben değişirim duraksamadan
Başka ellerle,
O minik ellerle,
Boynunda bir babanın
Büyülü bir gerdanlık gibi
Sımsıkı birleşen.
Eksik olsun zarif ellerin güzelliği
Ve güzel kokuları onların!

Çeviren: Ataol BEHRAMOĞLU

Ya bu şiirindeki ölüyü diriltten hoş kokulu kadın ellerine Hazreti İsa'nın ellerini mi tercih etmiş şair? Yoksa babasının boynunda bükülü bir gerdanlık gibi sımsıkı birleşen o sevgili ve tek oğulcuğunun ellerini mi?

Önce şairin hayatını bir okuyun! Ondan sonra karar verin! At üstünde ekin biçmeye

çalıyorsunuz. Aldanıyorsunuz!

EN DEĞERLİ VARLIĞIM

Sen, özgürlüğümün simgesi olan bayrağım gibi baktığım her yerde biteviye dalgalanıyorsun. Ruhumun en karanlık gecelerinde, içimin kayalıklarıyla boylaşan fırtınalarının kudurttuğu dalgaları, gün doğumuyla sakinleştiriyorsun ama ne yazık ki içinde bulunduğumuz acı ve sıkıntılı günler o kadar kasvetli ki zifir gecelerin güneşi dağların ardına gönderdiği gibi seni yine karardıkça kararan ruhumun en ücra yerlerine atıyor.

Sana karşı kilitli tek kapım, kapalı tek pencerem yok. Sevgin, ruhumun en gizli yerlerinde dilediğince koşuyor, oynuyor ve ruh sağlığımı tüm zararlı dış etkenlerden koruyor. Sen olmasan, varlığıyla teselli bulmasam, bunca ıstıraba asla katlanamam!

Benden uzak kalman gerektiğinde içim sıkılıyor ama yine de o tertemiz, masum, meleksi varlığını yanımda hissettiğimde ferahlıyorum. Gecenin karanlığını aydınlığa boyayan güneş gibi ufku da belirip, içimi ferahlatıyorsun. Ruhumun karamsarlığını ışığa boğuyorsun!

Yanımda olsan da olmasan da her sabah kıyıları döven dalgalarla karşımda beliriyorsun. Güne seninle başlıyorum. Varlığının görünmez elleri yastığıma kadar uzanıyor, saçlarımı ve yanaklarımı okşamaya başlıyor. Güneşin parlaklığı değil beni ağır uykumdan uyandıran, hayalinin çocuksu aydınlığı...

Kim ne derse desin, özgürlüğümün sembolü olan bayrağım gibi her zaman yanımdasın, hep benimlesin. Nerede olursan ol, nerede olursam olayım, ruhen varsın ve her ihtiyaç duyduğumda yanı başımdasın. Başkaları için pek bir anlam ifade etmiyor olabilirsin. Bazıları için bayraklar birer bez parçasından ibarettir ama sen benim için öyle değilsin. Onlar özgürlüklerin de farkında değildirler. Ancak kaybettiklerinde idrak edebilirler. Oysa sen benim için canımdan daha değerlisin. Varlığımın sebebi, özgürlüğümün sembolü gibisin! Vatansın, Milletsin, her şeyisin, her şeyimsin! ..

Seni düşündüğümde, ıslıl ıslıl gözlerinle pırıl pırıl yüzünle beliriveriyorsun. Sert rüzgârlar, güçlü kollarında taşıyarak getiriyor hayalini bana. Gözlerine her baktığımda gözlerim kamaşıyor. Bakışların gözlerimi yakıyor. Varlığının sıcaklığıyla ısınıyorum. Yüreğim sevinç doluyor. Kıvançla donanıyorum.

O emsalsiz bakışlarını gecelerimin sessizliğine, yalnızlığımın ıssızlığına serpiştirmişsin. Yıldızları toplar gibi topluyorum. Birer ateş parçası gözlerin... Kor bakışlarıyla aydınlanıyorum. Bakışların engin bir deniz... Okyanus... Bakışlarında altın sarısı ekin tarlalarının bereketi... Yalnız ben hasat ediyorum.

Sen benim ülkemin bayrağı gibisin, bir tanem! Baktığım her yerde sevinçle el çırpmakta, kıvançla dalgalanmaktasın.

Sen benim hasretim, tek tesellim, en güçlü dayanağımsın!

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTI LARI - 0047

Onur Bilge

ZZ 0048 - BEN KARNINDA ANNEMİN - ATEŞE BAK ANNE

BEN KARNINDA ANNEMİN

"Ateşe bak demek geçiyor nedense şimdi sana içimden erik ağaçları gene aldandı ve kar düştü üstlerine ben bu bahar da yetişemedim soğuk tutmalıydı diplerini ateşe bakarak delirebiliriz dalıp renklerine kuru odunların ateşe bak bu yeter sen orda bakarken beni burada oğul etmeye..."

Celal FEDAİ

ATEŞE BAK ANNE

Bir bahar sabahı... Hava, beklenmedik derecede soğumuş... Şaşılacak bir şey, bu mevsimde... Adamakıllı kar yağmakta... Soba geçmek üzere... Bir odun daha atmalı... Dipte kıpkırmızı korlar... Nasıl da harlanıyor kapağı açılınca!

Ateşe bakın! Isıtan, pişiren, yakan... Kendine çeken, mesafe koyduran... Daha fazla yaklaşınca yakan... Ateş... Güneş... Enerji... Tohumu çatlatan, tomurcuğu açtıran, yemişi olgunlaştıran... Nedense sana Ateş demek geçiyor içimden şimdi anne. Ateş!

Seninle çatladı tohumum, seninle çimlendim, eseldim. Sen yetiştirdin, olgunlaştırdın... Erik ağaçları yine aldandı güneşe... Erkenden açtı narın çiçeklerini. Ne yazık ki kar düştü üstlerine.

Ben bu bahar da koruyamadım çiçeklerimi. Meyve tutamadım. Soğuk vurmalıydı biraz belki ama böyle olmamalıydı. Bu yaz da yeteri kadar meyve veremeyeceğim.

Ateşe bakarken delirebilirim! .. Kuru odunlardan çıkan renkler ne kadar sıcak! Kırmızıyla sarının sarılığı, kıvrılıp bükülüğü... Bu ne harika uyum, bu ne mükemmel dans!

Ateşe bak anne! Sen orada ben burada... Arada kat edemediğimiz mesafeler... Ateşe bakalım, yeter! Ateş yeter, beni oğul etmeye, adam etmeye, kul etmeye!

Bana sen demiştin ki: "Sakın kardeşine vurma! Yarın ahrette elini ateş yakar! Sakın hırsızlık yapma! Haram yeme! Sorgu var sual var! Cehennem var! Ateş var! .."

Ben karnındayım sanki hâlâ... Sen bir mermerle birsin... Nicedir mermer altında, mermerler arasındasın. Bu bahar da gelemedim ziyaretine.

Ben nasıl senin karnındaydıysam ve zamanı gelince beni nasıl doğurduysan, sen de mermerin karnındasın. Toprağın karnında... Zamanı gelince doğacaksın, yeniden.

Mermer nasıl bilmezse içinde gizlemekte olduğunu, nasıl ondan habersizse, sen de bilemezdin benim nasıl olduğumu, nasıl olacağımı... Nereden bilecektin! Sadece Allah bilirdi. O, dengi olmayan... Sen de O dengi olmayan Rabbim gibi teksin. Bir Allah var benim için, bir de sen... O yaratan, sen doğuran...

Ölümünle dağıldı yuvamız. Her birimiz bir yere gittik, gitmek zorunda kaldık. Arı beyi erkek değil, kadındır. Ana arıdır ki kovanda birliği beraberliği sağlar. Çadırın orta direğidir. Çatıyı ayakta tutar. O öldü mü hane, matemhaneye döner. Senin zamansız

vedanla soğuk vurdu yuvamızı. Çiçek döktü evimiz. Meyveye duramadı hanemiz...

Baba bilmezse babalığını, evlat babadan değil baba evlattan bilinir. "Fılanın oğlu..." demediler benim için, onun için: "Fılanın babası.." dediler, ne yazık ki!

Herkes gayet iyi bilir ki ana ciğerden yana, baba karşıki obadır! Çoğu baba, iskele babasıdır! Erkektir güya... Soğan erkeği! Kahretsin! ..

Anneler hep ezilir, o hainler yüzünden. Ne kadar güçlüdür analar! Fakat ne yazık ki adi bir kara taş parçası kadar bile değerleri yoktur, o adamların gözünde.

Bir kara mermer bile değildin, o soğuk ak mermerler arasında yatan anacığım! Onun için çocuklar, analarında aramamalı kendilerini. Allah'ta aramalı! O'nu buluncaya kadar... Nasip bu ya... Belki bir erenin yüzünde, belki bir ezan sesinde... Arayan mutlaka bulur, günün birinde, bir yerlerde... Belki bir minikte, belki bir mimikte... Belki de bir mermerde anam, bir beyaz mermerin içinde...

Anne! Sen de benim gördüklerimi görüyor musun? Görüyorsun biliyorum ama soruyorum işte yine de. Ben bu denizin içinde, sen orada, o bembeyaz mermerin içinde... Rengimiz mavi ve beyaz... Onlar da ateşin renklerindedir... Ateş, kırmızıyla sarının, maviyle beyazın muhteşem ahengi içinde, acayip bir güzellikte... Ateş her zaman kuru odunların yalımları gibi hep turuncu olmak zorunda değil ki! Havagazı mavi beyaz alevler verir mesela.

Herkes iyi bilsin ki bir gün mutlaka ama mutlaka ölecek ve su kabağından yapılan tasla yıkanacaktır, teneşirin üzerinde. Ölüm kaçınılmaz! Sen nasıl öldüysen, ölüysen şimdi, biz de öleceğiz. Babam da, ben de... O su kabağından çanta mutlaka asılacak omuzlarımıza.

Ne kadar severdim yürüyüşünü! Fakat artık seni hiç ayakta göremeyeceğim. Salına salına dolaşamayacaksın odalarda, sofalarda... Allah sabır versin sana da bana da... Orada kavuşacağız artık, İnşallah cennette...

Ateşe bak, anne! Beni delirtecek bu gidişle! .. Seni büyütecek... Çok üşüyorum anne. Üşüyen bakar ateşe. Pervane bakar, döner de döner etrafında... Ben de senin etrafında öyleydim anne. Eteklerine yapışır, çevrende dolanır dururdum, hatırlar mısın? Böcekler, kuşlar, hayvanlar da ateşe yönelir, üşüyünce... Muazzam bir çekim kuvveti vardır ateşin. Muhteşem bir cazibesi... Gergedanlar, haddinden fazla yük taşıyan, onun için sahiplerine tüküren lamalar bile bakar ateşe.

Ateşe bak! Gözleri yüzlerinde olduğu için yüzleriyle bakar çoğu insanlar ama senin artık yüzün, ellerin, bedenin yok... Sen ancak gözünle bakıyorsun. Ruh gözlerinle... Utanıp kızaran tenin var gözümün önümde... O beyaz, bembeyaz mermerin içinde... O yanaklarının pembeliğinden bilmıştım seni. Yüzündeki kızarıklıklardan... Alnındaki, gözündeki, yanağındaki, çenendeki kızarıklıklardan, morluklardan... Ya sabır bana! Sabr-ı Cemil... Ya sabır sana!

Ateşe bakarak büyümeyi beklemek ne kadar zordur, ateşe bakarak delirmeyi beklemekten! Sen de öyleydin anne! Ateşe bakardın hep... Ocaklıktaki ateşe... Üşümeyelim diye... Ocaktaki ateşe... Aç kalmayalım diye... Sonra güneşe, anne... Sonra güneşe... Ekinlerimiz yeşersin, sararsın diye... Ağaçlarımız çiçeklensin, meyveye dursun diye...

Sen ateşe bakardın anne. Ateşi gösterirdin bizlere... Günah işlemeyelim, cehenneme girmeyelim diye...
Böyle demiş ya da dememiş şair ama ben böyle dedim işte! Dünyada güneşsiz, ateşsiz, ahrette ateşler içinde kalmayalım diye...

Onur BİLGE
ŞİİR FISİLTILARI - 0048

Onur Bilge

zz 0049 - SALGI - ANKEBUT

SALGI

"Her yıl, ağustosta. Bu büyü işte,
kısaca allegro diyorum ona ben:
Hem zarif, hemde kaba oluyor ağı.
Hem zarif, hem de kaba nasıl olur
derseniz, bakın: ince dokuduğu için
zarif, uzun uzadıya çalışmadığı için
kaba. Köşeleri sever çoğunlukla
aşağıda dokur ve ağın dışına çekilir.
Nereden mi biliyorum bunları?
Eskiden örümcektim ben..."

Enis BATUR

ANKEBUT

Bir ağustos böceği vardır, masallarda fabllarda yaşantıları tembelliğe örnek gösterilen,
bir de örümceğin yaptığı iş vardır, alelusul, baştan savma...

Örümcek, fırsatçı bir mahlûktur. Hakkı olan olmayan her müsait bulduğu yere hemen
yerleşivermek ister. Bir gecekondü yapıverecek, avlanmaya ve yavrulamaya
başlayıverecektir.

Av peşinde koşmasına o konuda efor sarf etmesine gerek yoktur. Gıdası, nasıl olsa
ayağına gelecektir. Hem de ölmeyecek, ölemeyecek, ağır bir baygınlık içinde, koma
halinde sonunu bekleyecektir. Bunun bilinciyle hiçbir endişesi, en ufak bir telaşı yoktur.
Tuzağının işlevini harfiyen yapacağından emindir, salyasındaki uyuşturucunun tesirine
güvenmektedir, onun için de son derece rahattır. Onu hemen tüketmek için acelesi
yoktur, ev yapmakta olduğu gibi... Sakin sakin işine devam etmekte, ziyafete başlamak
için iştahının kabarmasını beklemektedir.

Hele yaz günleri, herkesin mayıştığı zamanlarda ne kadar da gayretlidir, bir yerleri istila
edivermek konusunda! Artıkça artan sıcaklık nedeniyle herkesin uyuşuklaştığı,
hanımların temizlik yapma arzularının dibe vurduğu sıralar onlara gün doğar! Çünkü ya
tatildedirler ya da her kıpırdadıklarında ter içinde kaldıklarından ev işi yapmak
istememektedirler. Hele ağustosta... Ağustos böceklerin asap bozucu fon müziği
eşliğinde bir elde süpürge bir elde temizlik bezi... Koşuşup durmak hiç de çekilir gibi
değildir.

Nasıl bir büyüdür bu! Hangi üniversiteden almış bu bilgileri? Desen çizmeyi kimden
öğrenmiş? Nasıl bir dokumacıdır ki elleri, parmakları, tırnakları olmadığı halde ustaca,
hem de yalnız dudaklarıyla, kendisini dahi asabilecek kadar sağlam ipler
eğirebilmektedir? Nasıl bir desinatördür ki en eşsiz şekilleri tasarlayabilmekte ve
sergileyebilmekte, hem de bunu ne kadar çabuk ne kadar da kolayca yapıvermektedir!
Nasıl bir dokumacıdır ki çok kısa bir zaman dilimi içinde, akıl almayacak güzellikte,
kusursuz kilimler dokuyabilmektedir? Nasıl bir mimar, nasıl bir duvar ustasıdır! Nasıl bir
kimyagerdir ki avını baygın düşürecek kadar güçlü bir zehir salgılayabilmekte,
bünyesine zarar verdirmeden bedeninde stoklayıp muhafaza edebilmektedir! Nasıl bir
üreticidir ki imalat için gereken hammaddenin tamamını kendi içinde üretebilmekte,

dışarıdan hiçbir şey talep etmemekte, bunun için en küçük bir gereksinim dahi duymamaktadır! Bu nasıl bir ekonomik yapıdır! Bir örneği daha görülmemiş bir kapalı ekonomi ki tıkır tıkır işlemektedir.

Hayalperesttir. Tasarlar ve uygular. Avını nasıl yiyeceğinin hülyasıyla arı gibi çalışır. Bunu yaparken değme balerine taş çıkartacak kadar zarif hareketler yapmakta, en ünlü cambazları kıskandıracak kadar güzel ve süper cesaret gerektiren gösterileri dalga geçercesine sergilemektedir.

Güvenli ve başarılıdır. Yaşama sevinci içinde büyük bir azme sahiptir. Evi defalarca başına göçürülse de yine kalkar işe koyulur, bir tane daha bir tane daha yapar.

Açgözlüdür. Tek yuvayla da yetinmez. Bölgeyi tamamen istila etmek için durmadan çalışır. Tasarlar, üretir, eserini ortaya çıkarır.

Çalışma zevkine sahiptir. Ağız sulanarak koşuşturur durur! İşini bitirdiğinde avının ayağına nasıl da tıptış tıptış geleceğini, onu nasıl sarhoş edeceğini, tadını çıkara çıkara nasıl yiyeceğini düşleyerek hızına hız katar. Buzdolabına, derin dondurucuya falan da gereksinim duymaz. Çünkü avı ölü değil, koma halindedir.

Jeoloji mühendisidir. Zemin tespiti yapar. Kadastrocudur. Parsel parsel ölçer biçer, inşaat alanının sınırlarını belirler. Mimar da kendisidir, inşaat mühendisi de, usta da... Planı da kendisi çizer, tüm raporları da kendisi yazar ve imzalar. Neticede dünyanın yedi harikasından üstün eseri tüm ihtişamıyla ortaya çıkar. Bir doğa harikası olarak resimleri çekilir, teşhir edilir ama insan eliyle değil bir eşi, bir benzeri bile yapılamaz!

Sihirbaz gibidir. Duruyor gibidir ama koşuyordur o. O kadar da aculdür. Çabuk ve hareketlidir. Çalışma temposu allegrodur. Eli çabuktur. Hızlı, canlı, net, keyifli ve neşeli bir çalışma ritmi içindedir.

Duvarın bir yerine bir ilmek atmaya görsün! Hızla ve neşeyle oradan oraya koşturmaya başlar. Bu arada kaç takla atar! Ağzında bir salya bir salya... Mekik gibi bir o tarafa bir bu tarafa... Acele acele, biteviye ama üstün körü, alelade...

Derken çekici tuzak tamamlanır, avlar birer birer takılmaya başlar. Öyle bir faktör ki anında sersemletir, tutar, asla bırakmaz! Dünya meşgalesi de öyledir. İnsan bir defa çarka takılmaya görsün! Artık kendisini kurtarması çok ama çok zordur! Büyük bir nefis mücadelesi gerektirir ki bu da oldukça zordur ve tek başına süreklilik kazanması imkânsız gibidir. O nedenle uzmanlarının yardımına ihtiyaç vardır. Ancak o zaman kolaylaşır ve kalıcı olur. Aksi halde insanı helak eder. Dünyasını da ukbasını da başına göçürür!

En ince ve en dayanıklı, kimyasal yüklü iplikler kullanır, mostrası yalnız kendisinde olan en etkileyici dantelleri örer ama o kadar dayanıksız bir çadır kurar ki hafif bir rüzgârda dahi yıkılabilir, en ufak temasla darmadağın olabilir! Oysa kendisi için fazlasıyla sağlam, yeterli ve rahatça kullanabileceği bir barınaktır.

Dünya hayatı da öyle aldatıcıdır. Kimse burada sonsuza kadar kalacak değildir. Evlerin en dayanıksız örümceğin evi ve dünya hayatıdır. Sonunda mutlaka ama mutlaka başımıza yıkılacaktır! Ahiret hayatı ise evlerin en sağlamıdır! Sonsuza kadar dayanacak, asla yıkılmayacaktır! O nedenle dünyaya aldanmamak, güvenmemek lazımdır.

İşte böyle ince ve zarif görünümlü ama itinayla, yavaş yavaş yapılmadığı için işçiliği kaba ve ekonomik ömrü çok az bir iş ortaya çıkar. O aklar daha çok köşelere kurulur. Ankebut aşağıda çalışır, ağın dışına çekilir. Bunu herkes bilir.

Birer örümceğe benzeriz biz de... Daha çok hiç ölmeyecekmişiz gibi dünya için çalışırız da ukbayı pek aklımıza getirmeyiz. Oysa akıllı, nerede daha çok kalacaksa, oraya daha çok yatırım yapandır. İnsan ömrü olsa olsa ne kadardır ki! .. Ya sonsuz ukba hayatı?

Yaz günleri dünyalar onun olur! Hele ağustosta, o civciv sıcaklarda... Hanım gider bey gider, ev ona kalır. Rahat rahat yapar gecekondusunu, uzun resmi tatillere denk getirilip üç beş günde tamamlanan kaçak yapılar gibi... Hani hemen birer perde takılıverir pencerelerine, içeriye birkaç eşya atılarak girilir ki yıkamasınlar!

İpin ucu kaçmıştır bir kere. Sahipleniverirler devlet arazilerini... Bir nevi gasptır. Kul hakkına tecavüzdür, aslında ama kimin umurunda! Örümceklerin arsız hırslarına sahiptirler. Hani mutfakların en ücra köşelerine, çekmece içlerine, lavabo altlarına falan yerleşirler ya... Ya da loş yerlere... Apartman boşluklarına, bodrumlarına... Abajurlara bayılırlar! Çünkü onlar kasnak görevi görmekte, bizimkiler de oyalarını daha kolay örebilmektedirler. Değme trapezciler cesaret edemezler o hareketleri yapmaya! Böyle bir tutkudur bu! Şairin dediği gibi "Andante grazioso" denebilir, çalışma tempolarına.

İşlerinin inceliğini iyi bilirler. Avlanmanın püf noktalarını... Ona göre kurarlar tuzaklarını. Biz de öyleyiz. Neyin nereden geleceğini gayet iyi bilir, oralara kurarız tezgâhlarımızı. Bu tezgâhlar, maddi de olabilir manevi de... Kimin nerden ne beklentisi varsa o tarafa... Elde edilecek çıkarın büyüklüğüne veya getirisinin önemine göre... Tezgâhın her çeşidini iyi biliriz! Tezgâhlamanın da öyle... Etrafta bunca tezgahtar varken ne mutlu tezgahlanmayana! ..

Bu iklimde, bu coğrafyada ölümcül değillerdir. Karadullar hiç bitmez ama dünyalarımızda. Erkeğini ağına düşürme çabası... Sonra da başının etinden başlayarak yeme bitirme... Vahşice... Acımasızca... Allah, kadın ve şeytan şerrinden muhafaza buyursun zavallı, kadın kız konusunda acayip aciz erkekcikleri! .. Onların ağlarına düşmeyen, kurnaz olan yok gibidir.

Akla hayale gelmeyecek yerlere yerleşiverirler. Bir süre kullanılmayan her eşya tapulu mülkleridir sanki... Ah o salgıları! O salgıları! ..

Bir şairin uzun süre kullanmadığı piyanosunun kapağının altında da rastlanabilir mesela. Fırtına'nın ilk notalarını çalmak için tuşlara dokunduğunda görür de siyah, diyez, attaca der o yüzden onlara, tuhaf bir tebessümle.

Aslında belki de zehirsizdi zavallı ama o çok korkmuştu, öldürücü olabilir de ölümüne sebebiyet verir falan diye. TAK diye kapatıvermişti piyanosunun kapağını o panikle! .. Azrail'i sanmıştı onu. Sanki canını alacak ve onun gözlerinden görmeye başlayacak! .. Aman Allah'ım! Şehir çocuğu... İstanbul kibarlığı... Bizim gibi taşralı değil ya! Özceğizi patlamış! .. Korku mu, taşkı mı, yoksa ikisinin arasındaki bölünmüş bir yangın mı, anlayamamış! Ağına rastlamamış olması mümkün değil ama belki de kurnazdı vaktiyle! Meçhul...

O yaratıklar için mevsimler, aylar, zaman falan önemli değil. Mekân önemli. Loş yerler, rahatça çalışabilecekleri süreler...

Ben de öyleyim. Ankebut gibi loş ve boş mekânları severim. En sakın akşamları, boylu boyunca geceleri... Kuytulara çöreklenirim. Fakat işimi itinayla yaparım. Örümcek olsaydım, ağımı ipekböceğinininki gibi örerdim. Öyle örerdim de belki bir işe yarardı, hayatıma mal oluşuna bari değerdi!

Hep ince ince yaptım işlerimi. Ağır ağır işledim nakşımı. Sarma değil, çiniğnesiydi, dantel değil iğne oyasıydı işlediklerim. Salgım hep ipekti... O çalışma hayatının içinden, işimi yavaş yavaş fakat emin olarak yapa yapa geçerek geldim bugünlere.

Öyle bir çaldım ki akordeonumu, öyle bir kullandım ki daktilomu, klavyemi! Parmaklarımın uçları nasır bağladı! .. Ellerim yapayalnız... Yapayalnız parmaklarım... Sadece elimin emeği... Kimseden yardım istemedim, istemeye tenezzül etmedim!

Bir ben bilirim yaşadığım hayatı! Yalnız ben... Ne kadar yalnız... Ne kadar ıssız... Siz nereden bileceksiniz!

Akordeonun tuşları pek ses çıkarmaz, çıkarsa da kimsenin duyacağı yükseklikte değildir ama daktilomun ve klavyemin tuşlarının sesi her yere ulaşmakta... Onların sesleri duyulmakta, sayfalardan veya ekranlardan dudakları okunmakta... Okunmakta ve gönüllere dokunmakta... Bir taraftan da zaman ilerlemekte, ömrüm yavaş yavaş azalmakta... Bir süre sonra ben de çekip gideceğim buralardan. Eğer ipekböceği gibi değil de örümcek gibi ördüysem ağımı, dünya için kendimi ve ahretimi feda ettiysem, Ankebut gibiydiyse ağımdan çıkanlar, yani salgım, yani yazdıklarım; boynuma dolanacak yılan gibi. Kurduğum yuva darağacım, ağımdan çıkanlar yağlı urgan olup boğazıma geçecek. Eninde sonunda ecel vuracak iskemleme tekme ve ben kuru bir örümcek gibi sallanıp kalacağım!

Herkes kendi hayatının mimarıdır. Kendi ağını kendisi örer ve o ağ, onun sonu olur. Ankebut'unki gibi değildi, ipekböceğinininki gibiydi ördüğüm hayatın ağı... Onca emek, onca itina... Ağımdan dökülenler, klavyemden çıkanlar Bursa ipeği ama ne yazık ki ördüğüm ağın içinde esir kaldım.

İki seçenek var benim için... Ya kızgın buhar içinde can vereceğim ya da karar vereceğim, azmedeceğim ve ne olursa olsun kozamı kendi ellerimle delip, feraha çıkacağım!

Koza dünya... Dünyaya kıyamazsam dünya bana kıyacak!

Dünya hayatını elinin tersiyle itmek, kozayı delmek... Kurtuluş... Sonsuza uçuş... Ana karnından, plesentadan çıkar gibi... Ödülümü almaya gideceğim! İnşallah kelebek gibi özgür, mutlu ve umutlu... Rabbime gideceğim!

Kanat kanat özgürlüğe... Sonsuz'a, sonsuzluğa... Sonsuz bir var oluşla...

Biteviye mutluluğa...

Onur BİLGE
ŞİİR FISILTI LARI - 0049

Onur Bilge

ZZ 0050 Aşkın Putperest Kalbim Ateş

A...

"Geceler kurşun gibi iner üstüme birden
Hayalin çıkıp gelir uzaklardan karşıma
Sonra yüreğimi bir kara sevda tutar
Ama sen duymazsın duyduğumu A..."

Yavuz Bülent BAKİLER

AŞKIN ATEŞPEREST KALBİM ATEŞ

Gün boyu koşuşturma... Farkına varamam nasıl eriyip gittiğini zamanın. Bir de bakarım ki dağlara kavuşmak üzere güneş! Eski telaşı kalmamış, sevinç içinde, heyecandan beti benzi atmış vaziyette... Benimse ruhumu kaplayan, serapa hüznün... Hiç beti bereketi yok bu mevsimde gündüzün... Günler bir avuç, gecelerse uzun mu uzun...

Geceler uzun, geceler ıssız, geceler sessiz, desensiz, sensiz... Geceler zifir zindan sen de doğmasan Ay/Sima! Yalnızlıkla kol kola çıkıp gelmesen kara bulutların arasından... Karanlıklardan kara ışıklar saçarak bakmasan karşıdan... Utangaç utangaç aralanan katran kirpiklerinin arasından... Çekingen çekingen kıvrılan kara kaşlarının altından... O zaman altından bir zaman dilimi başlar, içimin gurbetinde... Kendimsi mutluluğum dediğim sensizliğe esaretimde aydınlık bir perde... Nasıl da derde devadır varlığını hissetmek, hayalini seyretmek o yerde! Soğuk, soluk ve donuk bir ışık olsa da yansıyan, güneşle yarışmasa da yetmekte... Yine de oldukça şık durmakta ve füsunla vurmakta dünyama gecede... Sayısız yıldız varmış, dört bir yanı sarmış bana ne! Hiçbiri umurumda değil! Gözlerimin gözlere görünmeyen yanı yalnız ve biteviye simsiyah gözlerinde...

Geceler geceler... Gecelerde heceler... Hepsi hep bir ağızdan seni heceler...

Yeni değil ki bu yara bende! Ben yarama bendeyim, yaram bana bende! Sen de biliyorsun ki müzminleşti hem de... Ta o zamanlar tek kurşunla sen de berelendin ben de! Sende biter mi bilmem ama bu bere galiba ömrümce bende! Sende diner mi bilmem aşkın sızısı, diner mi o sıcak kanama bilmem ama bende bitmedi, bitmiyor, biteceği de yok hem de!

Gündüzler öyle de böyle de geçiyor geçmesine de... İlle de geceler... Sensiz geçip gitmek bilmezler. Ah bu gaddar geceler! Bu yalnız, bu tınsız, bu arsız geceler! .. Hele bu mevsimde... Uyumaz da yatar uyur boylu boyunca... Uzar da uzar kahır boyunca... Sıkar da sıkar aşkı duyunca... Yakar da yakar, kendi huyunca...

Karanlık çökünce, ince ince iner gönlüme hüznün... Belirir belirir gizlenir gölgelerde yüzün... Delirir bende bir ben, sen belirip belirip silinirken... Düşürür peşine, alır götürür sürükleye sürükleye sabahların olduğu yerlere ağır çekim... İçim paramparça... İçim lime lime.. Dile gelmez bir biçim... İçim ahraz bin bir kelime... Sensiz hiçim! Derdim tarifsiz, bambaşka... Ben de şaşıyorum böyle bir aşka! Bir aşk ki anlatılmaz, hiçbir lisana sığmaz, dilsiz! Yaratılana yönelen putperest! Yangınlardan haz alan ateşperest! Kaide kural tanımaz, imansız, dinsiz!

Duyar mısın bilmem ki ta oralardan, buralarda neler olup hiç bitmediğini! Bir beden yanından gittiğini ama ruhun hiç mi hiç gitmediğini! Bilir misin, gün boyu belirip belirip kaybolarak işkence etmekten bıkip usanmayan hayalinin her gece kendimle kaldığım zamanlarda heyula gibi karşıma dikildiğini ve inadına sabahlara kadar hiç gitmeyerek zulmettiğini! Yalnız elimi uzattığımda, kalkıp sarılmak istediğimde silinip gittiğini...

Benimki aynı terane... Tek düze... Yani hep dediğim gibi... Yani eskisi gibi... Bildiğin gibi... Anlatılır gibi bir his olsa, dile gelse de desem ki sana işte böyle böyle de şöyle şöyle... Her şeyin tarifi, tanımını var ama aşk öyle değil! Duyulur, yaşanır, anılar kalır. Anılar alır yaşananların yerini... Yaşananlar, duyguların en güzeli, en değerlisi, en derini...

Sen belki şarkı türkü söylemezsin öyle benim gibi içli içli, içten içe ağlayarak... Belki tarzın farklıdır. Belki kanamaz olmuştur sendeki yara... Ne efkârlanırsın akşamları benim gibi ne de tavandaki tahtaları sayarsın sabahlara kadar.

Gölgeler uzamaya başlayınca başlar bende derinden bir ses... Ta oralardan, senin olduğun yerlerden bir nefes... Bahar sabahlarının çiçek kokulu meltemine eş... Yüzümde, ensemdede öylesine serin bir his... Bir ses ki gittikçe artar, cana can katar... O sesle patlar tomurcuklar, yüreğimdiki oyuklar göz göz çiçek açar.

Aşkın debisi sesinin çağılısında saklanır. Kimi zaman şırıl şırıl bir dere, kimi zaman şarıl şarıl bir nehir... Kudurur, köpürür hasret yüklü gecelerin en derinlerinde... Gümbür gümbürdür! Şelaleler halinde falezlerden çağıl çağıl çağlayarak dökülür. Döküldükçe yüreciğim yerinden sökülür!

Ben de eşlik ederim o sese... Irmak yanında mırıldayan küçük bir dere... Sık sık göktaşları düşer gözlerinden... Oturur sesimin aktığı yere... Şırıltım hıçkırıklara boğulur.

Hani seni ilk gördüğümde... Farkında değildim, bir çiçek bitmiş yüreğimde. Hiç mi hiç haberim yoktu benim de... Günlerden bir gün kendime gelip de kalbimin derinlerine indiğimde gördüm onu. Ruhumu dinlediğimde duydum fısıltısını... Sonra seyrettim göz göz yapraklanışı gönlümde... Gözlerimin kimsenin göremediği yerinde bakış bakış çiçekler açmaya başlayışını... İşte o gün bugündür, göz göz yapraklanmakta her akşamüstü, bakış bakış açmakta... Akşamsefası gibi, akşamın başladığı yerde... Geceler boyu arz-ı endam etmekte, bakışların en büyüleyici güzelliğiyle... Gözlerim, o çiçekler gibi, o çiçeklerle açılıp kapanan gözlerin gibi açık, güneşin ilk ışıklarına kadar öylece beklemekte...

Hani melisalar vardır... Gün boyu baskırlar da kokularını, akşamüstleri cömertçe savurmaya başlarlar ya... Saçarlar ya geceler boyunca dünyaya o eşsiz, doğal parfümlerini... Öylesine yayarlar da bayıltıcı kokularını, cezp ederler, mest ederler ya duyanları... Senin kokun da öyle işte Aysima! Aklıma geldiğinde... Varlığını hissettiğimde burcu burcu ciğerlerime işlemekte... Akşamüstleri başlamakta ve sabahlara kadar beni sarhoş etmekte... Hiç mi hiç bitmemekte, yitmemekte... O koku... O koku hiç mi hiç benden gitmemekte...

Belki sen de unutmamışsındır hâlâ beni... Belki seni de bir efkâr basmaktadır, gün dağlara doğru yürüdüğünde... Etrafı uzayan gölgeler bürüdüğünde... Hele hele güneş dağlara değdiğinde... Dağların koynuna girip, erim erim eridiğinde... Yanakları pembe pembe mahçup... Yanakları al al kesildiğinde... Hani oralara karanlıklar iyiden iyiye indiğinde... O zamanlar senin ruhunu da derin bir hüzün kaplar mı? Ağlamaklı olur musun hasedinden? Birbirlerini çılgınlar gibi severlerken ayrılanların, bir türlü

kavuşamayanların kıskandığı gibi kıskanır mısın onların her günün sonunda sergiledikleri vuslatı?

Konuşsam konuştuğuma pişman olacaktım, sussam sustuğuma... En iyisi kaçmaktı senden! En iyisi suşmak ve gömmekti kalbime seni... Üstüne koca bir sabır taşı bastırmak üstelik! Öylesine bir sır olarak saklamak, zamanla küçülmesini tesirini kaybetmesini, sonunda yol olmasını beklemek... Oysa inadına büyüdü de büyüdü gönlümün bereketli toprağında... İçime sığmaz oldu. Dışıma taşı! Yıllandıkça keskinleşti, lezzetlendi. Çünkü ruhumun serin mahzenlerde bekleyen şarap gibiydin. Sıcacık yüreğimde demlenen çay gibi... Sigara dumanlarında şekilden şekle giren, usulca salınarak beliren, sessizce dans eden hayal gibiydin. Dokunamadım, sarılamadım, öylece kaldım hep. Rüya gibiydin, uyansam yok olacak... Sırça gibiydin, sarılsam kırılacak... Hep ulaşılmaz oldun ve öylece kaldın. Öylece... El değmemiş... Tertemiz...

Kaçtım, kaçabildiğim kadar. Gittim, gidebildiğim kadar uzaklara... Senden kaçtıkça sana yakalandım! Kendinden kaçabilir miydi insan! Sen benim kendimdin. Kendi kendimdin! Boşa harap ettim kendimi... Kendimi de seni de... Ne çok meşguliyet buldum kendime... Oyalanmak için neler icat ettim! Hiçbir şeyle avunamadım! Hiçbir şeyle unutamadım seni! Unuturum sandım. Aldandım!

Anladım ki mesafelerin hiç mi hiç önemi yok! Aşk uzaklıklara aldırıyor. Kaçtıkça yaklaştırıyor seni bana. Çünkü insan kaderinden kaçamaz! Çünkü sen benim kaderimsin! Ne kadar uzaklaşsam, nafile! .. Kadere inanan insanlarız biz. Anladım ki birbirimizin kaderiyiz. Nasıl olsa unutamayacağım seni... Seni, sesini, gözlerinin can alıcı rengini... Sensiz hayat, hayat değil ki! Hayat seninle güzel! Seni mecnun gibi sevmektir yaşamak!

Sen... Sen aklıma her geldiğinde tatlı bir rüzgârsın. Çiçek kokulu serin bir meltemsin, oralardan esen... Yüreğimde yanan ateşsin. Allah biliyor, seni nasıl sevdiğimi! Sen de biliyordun! Ben seni o zamanlardaki gibi, hatta daha çok seviyorum. Şu dört duvar arasında...

İnanmazsan dağlara sor! Taşlara sor! Kör duvarlara sor!

Yüreğine sor! Allah biliyor! O'na sor!

Aşkın ateşperest!

Kalbim ateş! ..

ŞİİR FISILTILARI - 0050

Onur Bilge

ZZ 0051 SONRASI KALIR BİLANÇO

"On kalır benden geriye dokuzdan önceki on
Dokuz değil on kalır
On çiçek, on güneş, on haziran
On eylül, on haziran
On adam kalır benden, onu da
Bal gibi parlayan, kekik gibi bunalan
On adam kalır..."

Edip CANSEVER

BİLANÇO

Ne olacak ben öldükten sonra? Sonrasına soğan doğra! Bir muhasebesini yapayım, yaşadığım hayatın.

Ondan bir çıksa dokuz kalır. İşte ondan ben çıkınca o geri kalır. Onlar geri kalır. Ben giderim, onlar kalır. Ben geri sayıma göre giderim. Arkada on kalır, dokuza geldiğimde. On tane on kalır.

Bir hesap yapayım. Bir bilânço... Ne gitti ne kaldı? Elde ne var, kalan ne? On çiçek, on güneş, on haziran, on eylül, on adam, on yüz, on şiir, on çentik, on dudak izi ve on yer, toplam on şey eder ki ben ölünce benden geriye bunlar kalır.

Bal tadında pırıl pırıl on arkadaşım kalır ki bunlar adam gibi adamdır. Kekik gibi bunalırlar, ölüm haberimi alınca.

Bir düşüneyim bakayım... Ne kalır ne kalır? Belki yirmi kadardık. Dokuzu sıcakta kalan nane gibi eridi, unutuldu gitti zamanla. Geriye on kişi kadar kaldı, beni özleyecek olan. Dokuzu unutilan, topu topu on sima...

On tane de şiir kalır benden. Onu da unutulmaya mahkûm, zamanla... On çizik atabildiysem, yani on şiir yazabildiysem, on iyi iş yapabildiysem, on kişiye birer bardak çay ikram edebildiysem, hayır hasenat olarak bunlar kalır benden geri. Eşek ölür semeri kalır, insan ölür eseri kalır.

Aşklardan sevgilerden çoktan vazgeçmiştim. Onlar ki hevesle kaydığım cazip duygulardı. Heyecanla gittim yanlışa, dönmeyi de bildim. Döndüm yönümü, günahıtan Allah'a. İyi amel olarak o kalır bana. Bunlar iyi ameller... Kabre benimle beraber girerler.

Başka ne kalır, ben dünyadan çıkınca? Ne kalacak! İçinde yalnız benim olmadığım bir dünya kalır, ben öldükten sonra.

Neydim ki zaten yeryüzünde ben? Yeryüzünde ne önemim vardı ki! Say ki on iz bırakmışım. On patika, on düzlük... Onlar da işlek yollar değil. Yani kimin işine yaramışım ki ömrüm boyunca? Dağ yamacı gibi yaşadım işte! Kim çıkar, kim iner, kime fayda eder o düzlük. Düzlük olsa ne olmaşa ne! Gidilmedikten gelinmedikten sonra... Ekilmedikten dikilmedikten sonra... Bir dağ yamacı, bir düzlük... Dağcılar bile tercih etmez. Ben kendimi ancak bu kadar anlatabilirim. Benim ne olduğum ancak bu misalle anlaşılır.

Akşam olunca güneş nasıl dağların arkasına gidiyor, iniyor iniyorsa... Akşamın karanlığı nasıl çöküyorsa... Öyle bir karanlık çöker, yavaş yavaş ve ben, süspansiyondaki ağır madde olarak dibe çökerim. Dibe... Toprağa... Yere...

Bir gündüz vakti gibi geliyor bana bütün ömrüm. Akşamım olacak benim de herkes gibi ve benim de dünyam kararacak bir gün. Akarsuya düşen, bir süre yüzen sünger gibiyim. Su çeker, bir süre sonra dibe çökerim. Çürümeye mahkûmum. Yok edilmek üzere yaratılmış...

Bir hesap yapayım. Kâr zarar hesabı... Kim kârlı, kim zararda? En iyimser düşünceyle her gün, hayatımdan düşen bir yapı taşıdır. Yıllarca örülen duvarımdan birer birer düşse tuğlalar, ölümüm gecikir. Birkaç tane düşürsem günde... Bir günüm üç beş gün hükmünde olsaydı daha erken defolup giderdim, sevinirdiniz. Yavaş yavaş gitmekte oluşum sıkıntı verir size. İnsan eti ağırdır. Yatana da zordur, bakana da...

Düşüneyim bir... Kâr mı ettim şu dünyada, zarar mı? Başka ne kalır ki benden geriye?

Hani kahvelerin yanına kayısı koyarlar ya... Kalın, sert, lastik gibi kuru kayısılar... Dişi olan yer. Dişi olmayan nasıl yesin onları?

Kahvehanelere kayısılar getirilir ya kayısı zamanı. Güneş gülü her biri... Dişi olan yiyebilir onları. Dişleri olmayan yiyemez ki! Onlar kalkar gider, kahvehanelerde kayısılar kalır.

Benim de dişim kesmedi bazı şeyleri, yiyemedim, öylece kaldılar. Ben gidince onlar kalacaklar işte, oldukları gibi geriye. Dünyada, arzu ettiğim fakat nail olamadığım şeyler kalacak. İsteyip de ulaşamadığım, faydalanamadığım... Hayatım şekersiz, tatsız kahve... Dünya sanki kahvehane... Arzular, kurusu ya da yaşı, ballı kayısıların. Ölüm buruk... Ölümün sesi boğuk, yüzü soğuk...

Gezmeyi, eğlenmeyi severim. Denizi severim. Akdeniz çocuğuyum, bunları herkes bilir. Beni bu özelliklerimle hatırlarlar. Güneyliler duygusaldır, duyarlıdır. Sıcak iklimin sıcakkanlı insanlarıdır. Boğazımızda dokuz düğüm vardır bizim. On şey gelse aklımıza, dokuz kere yutkunur, dokuzunu yutarız. Ancak biri çıkar ağızlarımızdan. Gerisi söylenmeden kalır.

Ben buyum, böyleyim, arkadaşım! Sevgilim, ben buyum, böyleyim! Yüreğimdeki sevdamlı girerim toprağa! Mezara, ağızındaki kaplama dişlerle gireceğim ya... İşte öyle söküp alamazlar kalbimden aşkımı!

Hazırım ben gitmeye. Ceketimi attım bile sol omzuma. Kabadayılar gibi giderim! Öylesine çalım! Efeler gibi hem de...

Az kaldı vakit. Vakit, eriyen, incelen halat gibi inceldi. Nakış ipliği gibi oldu. Koptu kopacak!

Koptu kopacak kıyametim!

Hakkınızı helal edin!

(Er kişi niyetine! ..)

ŞİİR FISİLTİLERİ - 0051

Onur Bilge

ZZ 0052 ARA SIRA AYRILSIN AYRILIK

"Salkım salkım karalar düşer gecenin kuytularına
Ay ışığı arar gözlerim
Hani unuttum derim ya, bilsen nasıl özlerim.

Hayatın virajlarında uyarı yok
Yaşadıkça anlarsın..."

Nesrin ASENSA

AYRILSIN AYRILIK

Ara sıra düşersin aklıma. Ara sıra... Sabahın ilk ışıklarıyla bazen, bazen de güneş anasına kavuşurken... Alaca karanlıkta gelirsin aklıma daha çok. Ya ikindilerde ya seherlerde... Çok erken ya da geç vakitlerinde günlerin... Karanlıklar giderken, nesnelere belirirken... Işıklar çekilirken, kuytular gölgelenirken... O zamanlarda bir başka hislenirim, bir başka hissederim seni, sesini... İçten içe seslenirim sana. Sussana, dursana, beni duysana!

Karanlıklardan çıkar yalnızlığım, sabah ışıltılarına, ferahlarım. Karanlıklara karışırım ıssızlığım, onunla sabahlarım. Karardıkça kararır karanlıklar, karardıkça kararır ruhumdaki aydınlıklar... Aralamak isterim gecelerin zifiri bulutlarını... Aralamak, çekip çıkarmak, ayın aydınlığını semaya... Olabildiğince yaymak dünyaya... Alabildiğine... Seslenirim de seslenirim aya "Aysima! .." diye... Ola ki senin yerine kulak vere de duya...

Hayal bu ya... Sen dolunay olursun bense Afrodite... Bembeyaz gülümsersin bana, ötelerden. Bembeyaz serersin ışıklarını omuzlarıma. Bembeyaz şavkarsın bedenime... Bir anda can gelir dizlerime! Yerimde şöyle bir gerinirim... Ne kadar sevinirim varlığına, alakana! Bembeyaz gülümserim, el sallarım bir anlık sevinçle sana! Savurur saçlarımı sabah rüzgârları, akşamüstleri meltemler tarar. Sen olursun mehtaplı gecelerde... Doya doya seyredirim. Seninle ederim seherleri. Bulutlu gecelerde hasret kalırım gözlerine... Işıklı alınına... O kutsal secde yerine...

"Ara sıra düşersin aklıma..." desem de inanma! Hiçbir zaman unutmam, unutmam ki seni! Kimseyle bir tutamam! Kurtulamam, kurtulamam ki sevginden, hasretinden! Ancak aşkını bilirim, derinliğine... Ancak özlemini... Alabildiğine... Özlerim, hep özlerim... Gözlerim kapanıncaya kadar yolunu gözlerim...

"Ara sıra gelirsin aklıma..." desem de sen desen desen işlisin benliğime, gönlüme, gözkapaklarıma içine... Açsam gözlerimi, karşımda belirirsin; yumsam, beynimin ekranında... Ne kadar huzurluydum ne kadar mutluydum yanında!

Hiç aklıma gelmezdi ayrı düşeceğimiz. Hiçbir belirti yoktu, bu günlerin geleceğine dair. Hızla çıkmıştık birlikte mutluluğun yolculuğuna! Aynı hızla yol alıyorduk, virajında düzünde... Neşe de vardı yollarda, keder de hüznü de... Gecesinde, gündüzünde bir aradaydık, böyle biri bir dağda biri bir dağda değil. Bazen sarpa sarardı ilişkimiz, sonra düze çıkardı. Bazen kasis çıkardı karşıma bazen hoş bir meyil... Ne kadar mutluyduk biz her halde; böyle ayrı, böyle yalnız, böylesine sürgün, üzgün ve süzgün değil!

"Ayrılık var sabaha! " demiş bir şair. "Ayrılık var sabaha! .." demiş şarkının biri. Biri

aralamış son gecenin perdesini, sabaha karşı kanına girmiş! Gecelerden bir gece... O bir arada geçirdiğimiz son gece can çekişmiş sabaha kadar. Can çekiştirmiş huzura mutluluğa... Ne konuşma kâr etmiş ne tartışma ne de dua...

Ne kadar güzel rüyamız varsa gecenin içinden söküp çıkarmışlar! Ne kadar güzellik sakladıysak en uzak yıldızlara, birer birer bulup çalmışlar. Ne ışıltısını bırakmışlar ne mışılıltısını... Haydi indir kirpiklerini, yum gözlerini de uyu bakalım, elindeyse! Elimden gelse daralmadan nefes alıp vermek ya da geberip gitmek!

Çok şey istememiştim şu havası kirlendikçe kirlenen, ağırlaştıkça ağırlaşan, bunalttıka bunaltan kahır dünyasında... Sadece derin derin nefes almak, rahatça solumak... Bir parça huzur ve mutluluk bulmak ve itinayla korumak...

Şimdi kim verebilir bana o muhteşem beraberliği, o eşsiz güzelliği? Avuçlarım duada... Avuçlarım bomboş... Ellerim naçar... Ardı arkası gelmez yakarışlarımın sonunda kollarım çaresiz, iki yanımda... Omuzlarım düşük... Yetim bir çocuğun yüzüne dönmüş güzelim yüzüm. İşte böyle sürüp gidiyor kalan ömrüm... İşte böyle böyle gecem gündüzüm...

"Dök eteğindeki taşları! " diyor şeytan! Dök içinde ne varsa dışarıya! Söyle, söylemek isteyip de içine attıklarını bir bir... Fakat her söylenen kayda geçmektedir, her şey Âlim tarafından gayet iyi bilinir ve Hâsib'e hesabı verilir bir bir...

"Sorsana! " der içimden bir ses. "Sorsana! Hesap sorsana! " Korkarım ölümüne sebep olur cevapları! Korkarım, soramam, susarım. Susarım aşka, sevgiye, ilgiye... Susarım "Ya Sabır! " diye diye...

Dönerim kendime... Sorarım kendime, döne döne... Sorarım: "Neden böyle? Niye? " diye diye. Cevapsız kalır sorularım. Sorularım yorar beni! Sorularım boğazımı tıkar. Gırtlığımı sıkar! .. Sorularım bıkar benden! Bıkar, niceden nedenden... Sorularım... Suskun sorularım... Suskunluğuma suskunluk katar. Sükûtumda en zehirli engerekler yatar. Sükûtum heder eder beni, sükûtum kahreder! Sükûtum beni boğar! Sükûtum sorularımı... Sükûtum sorgularımı boğar!

Yine yeni bir gün doğar, yepyeni günlerin tertemiz sabahlarına... Ahlarına ferahlar serpilir içimin. Ruhuma parlak çisentiler serpilir yeniden. İş güç derken eğlenirim. Eğlenirim gün boyu o veya bu şekilde...

O geç zamanlar var ya hüzün indiren ikindiler... Akşamların kahredici ilk vakitleri... O zamanlar çekilmez bir hal alır yalnızlığım. Işıklar iyiden iyiye çekilirken, kuytular gölgelenirken... O yürek titreten, zamanlarda bir başka hislenirim, garipserim. İçten içe seslenirim sana. Sussana, dursana, beni duysana!

"Ara sıra..." derim... "Arada sırada..." Hayır, öyle değil, sık sık hem de... Hem de kıyasıya! Kıyasıya özlemle hüzün... Kıyasıya hasret kaldığım gözlerin, yüzün...

"Unuttum! " desem de sen her an aklımdasın, benimlesin. Bırak, dilim yalan dolan ne derse desin! Bir saniyeliğine bile benden gitmiş değilsin! "Git! " desem de gitme sakın! "Bit! " desem de sakın bitme! Bir an bile bitme bende!

Eğilsin gökyüzü! Bulutlara değilsin! Aralansın karalanan gökleri gecelerin! Aralansın ayrılık aramızdan! Ayrılısın ayrılık!

Bana ne ben lazımdım, ne de sürüklemekten yorulduğum bu beden... Bana senli zamanlar lazım. Sen lazımsın, sen!

Neden ayrıldık biz neden!

ŞİİR FISİLTİLERİ - 0052

Onur Bilge

ZZ 0053 DÜŞLÜYOR ÖLÜMÜ RUHI BEY ÖLÜMÜN SEYRİ

"Niye ölmemeli öyleyse
Yaşamak mutlu bir devinimse.

Ölüsünü bekliyor Ruhi Bey
Bir yanda Ruhi Bey bir yanda ölü
Ve görmemek ister gibi ölüyü
Oturmuş bir iskemleye.

Ben ki bir ölüyü beklemekle geçirdim geceyi
Bir ölüyü ve ölünün bütün inceliklerini..."

Edip CANSEVER

ÖLÜMÜN SEYRİ

Yaşamak ne kadar güzel! Hayat ne hoş! Ne gereği var şimdi başka bir boyuta geçmenin!

Ölümü düşündüğümde, ölüm geliyor önüme... Bir ruh oluveriyorum. Cansız bırakmışım bedenimi, çıkıp dışına oturmuşum. İkimiz aynı karede oluyoruz. Benim aklım başımda, gözlerim görüyor, kulaklarım duyuyor, elim ayağım tutuyor ama onda hiçbir hayat belirtisi yok. Oraya, hemen yanı başında bir yere oturuyorum. Yanındayım ama içimi donduruyor. Yıllarca birlikteydik, iç içeydik, can canaydık, fakat o, o zaman zarfında böyle değildi. Hiç böyle olmamıştı. Böyle kanı çekilmiş, sararmış, kaskatı kesilmiş... Ne kadar da itici bir hal almış! .. Şimdi yüz yüze, göz göze bile gelmek istemiyorum.

Ben onun ruhuyum şu anda. Bir harf değişikliğiyle Ruhi! O zaman o da Bedeni oluyor. Ruhi Bey ve Bedeni Bey oluyoruz anlayacağınız. O bir heykel cansızlığında, katılığında, aczinde ve ben hayat doluyum. O kadar ki ne öldüğüm ne de öleceğim var! Ne ona benzer bir aczim... Sapasağlamım, hem de sonsuza kadar sapasağlam kalacağımdan emin...

Neden uzaklaşamıyorum cesedimden? Ölümü iyice tanımak için mi? İmini cimini öğrenmek..

Mecbur muyum onunla sabahlamaya! Fakat ayrılamıyorum. Nasıl geçer zaman? Sabahı nasıl ederim! Yelkovan, akreple yer değiştirmiş sanki. Akrep yerine mihlanmış kalmış, diğer ucundan da... Geç ey zaman geç! Gel ey sabah, gel artık!

Hastaneye getirdiler beni bu sabah. Merdivenden falan çıkacak halde değilim. İyi ki asansör var! Onunla çıkardılar ve istediğim gibi tertemiz, bembeyaz çarşafli bir yatağa yatırdılar. Oda numaram kaçtı? İkinci kattaydık. O zaman iki yüz... İki yüz seksen üçü galiba.

Karyolam camın kenarındaydı. Karşiki tepeleri rahatça seyredabiliyordum. Gökyüzünde bulutlar, acelesiz bir seyir halindeydi. Kuşlar uçuşup duruyor, felçli tepelere hareket kazandırıyorlardı. Bazıları cama vuracak gibi geliyor, pencerenin pervazına konuyorlardı. Onlardan başka ziyaretçim yoktu henüz.

Odamda eşya da yoktu kayda değer. Yalnız bir saat vardı karşiki duvarda. O da yalnızdı

benim gibi yalnız ve beklemede... Her şey gibi beyazdı hem de... Sanki tek değildi, çoğalmış da çoğalmıştı! Çoğaldıkça çoğalan ama hiç eksilmeyen saatler gibi... Beynim mi çoğaltmıştı onu bu kadar, yoksa ruhum mu, bilmiyorum. Fakat duvarın her yerinde onlarca beyaz saat görüyordum. Her biri asılı olduğu yerde, her biri kendi işinde gücünde... Dönmediklerine göre başım falan da dönmüyor. Oysa kuşlar öyle değillerdi. Dönüp duruyorlardı biteviye... Tepeler yerlerine çakılı... O zaman ben çoğaltmışım onları... Çoğaltmak istemişim. Demek ki tek refakatçi yetmemişti, çok, daha çok istemişim!

Her yer beyazdı. Bembeyaz... Duvarlar, örtüler, yatağımın demirleri, duvardaki saatler... Bembeyaz geçen saatler... Öylesi bir beyazlık içindeydim ki tüm geçmişimi seyrettiriyordu bana, en ince ayrıntısına kadar... Yılları, ayları, haftaları, günleri... Hayatımın tüm köşe başlarını... En önemli olaylarını gayet net görebiliyordum. Sanki her olay bir ölüydü. Artık yoktu. Çoktandır yoktu. Fakat cesetleri heyula gibi karşımdaydı, yaşantımın virajlarında kocaman kayalar gibi durmaktaydı.

Seyretmekte olduğum kendi cesedimdi. Eklem yerlerinde, hatta her yerinde urlar vardı. Nodüllerin istilasına uğramıştı!

İlk gün rahat rahat, akşama kadar sigaramı içtim. Teşhis kondu, sigara yasağı da kondu. En yakın dostumu, sırdaşımı, dert ortağımı elimden aldılar. Sonra sarardı benzim gibi odadaki her şey, bütün hayatım...

Ateşim otuz sekizin altına hiç düşmedi. Ayağa kalkamadım. Sabah da oldu ben de oldum! Uyumak ne mümkün! Gelen giden hemşireler, koridorda yankılanan ayak sesleri, tıkırtılar, gıcirtılar... Tuhaf tuhaf sesler... Anlaşılmayan...

Yine biri öldü galiba... Bağırtilar, ağlama sesleri... Genelde gece artar ya hastalıklar, ölümler gece olur ya...

Baktılar olmadı, üçüncü gün serumun yanı sıra kan da vermek zorunda kaldılar... Demek ki olay sandığımdan da vahim! Sabah erkenden yemek servisi... Sonra temizlik elemanları... Daha sonra vizite saati... Doktorlar, hemşireler, hastabakıcılar... Serum şişeleri, kanlar, tüpler, ilaçlar... Biri girdi biri çıktı, bitmedi, bitirmediler.

Karşı tepelerden başka seyredeceğim bir manzara yok. Tek pencereden aynı tepelere bak dur! Tepeler... Tepelerden akıp gelen kuşlar... Pencereye teğet geçen, pervaza iniş yapan... Onlarla mutlu olmaya çalışırken akşam alacası yavaş yavaş silmeye başladı sert çizgileri... Hatlar yumuşadı yumuşadı, seçilmez oldu. İyiden iyiye çöktü tüm karamsarlığıyla karanlık. Gün de bitti, tüpler de kan alanlar da... Kanlar da şişe şişe serumlar da...

İşte o gün... İşte o gün ilk defa ölümle burun buruna geldim. İlk defa ölümü ve o hareketsiz, o buz kesilmiş, sertleşmiş ölümü seyrettim. Kalbimin nasıl durduğunu, gözlerimin ne kadar donuklaştığını... Bir cenaze nasıl olursa, öyleydim.

Sonra sordum kendi kendime: "Nasılım bu gün? " Yine kendim cevapladım: "İyi hissediyorum. İyi ve mutlu..." Çünkü artık terk etmişti ruhum bedenimi, kısacası ölmüştüm.

Ertesi gün gazetelerde ölüm ilanlarım çıkacaktı. "Ruhi Bey ahrete intikal etti." diyeceklerdi. "Cenazesi ikinci namazını müteakip falan camiden kalkacak, filan

mezarlığa defnedilecek..."

Ölüm törenime mutlaka ben de katılacağım. Ölümü takip edeceğim kabre kadar. Samimi olan olmayan arkadaşlarımın, akrabalarımın arasında olacağım. Gözlerinin ne durumda olduğu fark edilmesin diye kara gözlükler takacaklar, yasımı tutuyorlarmış gibi siyahlara bürünecekler göstermelik; yalandan da olsa üzgün ve de süzgün görünecekler. Adettendir, daha çok reklâm, en çok gösteriş için çelenkler gönderilecek, çiçek falan görececek hali kalmamış cenazeme...

Onlar mı ölü, benim için yoksa ben mi ölüyüm onlar için! ? Benim saymadığım, bir zamanlar hayatta, hayatımda gibi duran, aslında çoktan ölen hatta zaten ölü olan cenaze yığınının sevgiyle bakacak, parlak kâğıtlarını çırpacak, gerçek birer dost oldukları için alkış tutacak çelenkler.

Babamsa bambaşka bir ölü... O da bulunacak cenazemde gayet tabii... Elinde, bir zamanlar küçük büyük her hatamda acı acı tadına baktırdığı gümüş kırbacıyla... Anneciğim de gelecek... İki güçlü kuvvetli kişi kollarına girmiş bir vaziyette... Suratı limon gibi, matem elbisesi içinde, kara yazmalara bürünmüş... İki gözü iki çeşme... Hepsi sıralanacak önümde... Sıra sıra duracak, saf tutacak içimdeki ve dışımdaki cümle ölümler... Farklı farklı yaratıklar, önce karışımken sonra tek bir cemaat halini alacak, bir süreliğine alışım olacaklar, donuk yüzlü güz güneşi altında ve bense mutluluğumda... Güneş de yukarıda ben de... Onların hepsi, tabutun içindeki kalıntım da altımda... Öylece akıp gidecek salım... Salımla salınarak akıp gidecek tüm kötülükler... Ölümün simgeleri gibi yok olup gidecekler...

Ölmek o kadar güzel ki! Neden ölmeyeyim hal bu iken! Aslında gerçek yaşam bu, böylesine mutlu bir devinimken, sahte yüzlerle dolu o yalancı dünyada ne işim var! ..

Hayatımda var gibi olan ölümler hemen hemen aynı şeyleri söylemeye başlayacaklar... Çiçek sergicisi, meyhane garsonu, meyhane patronu, kürk tamircisi Yorgo, Hayrünnisa, genelev kadını, otel katibi, cenaze kaldıracısı Adem, akordeoncu kadın, emekli postacı falan... Hep aynı terane...

Çelenkler, çiçekler getirmişler de artık ben yokmuşum da... Artık ara sokaklarda, pasajlarda bakınmışlar, görememişler de... Meyhanelerde, otellerde aramışlar, bulamamışlar da... Nerdeymişim! ?

O kadar çok bekledim ki, sizleri bir zamanlar... Her ihtiyaç duyduğumda nasıl aradım ama her nedense hep yoktunuz! Beni mi aramaya çıktınız yollara? Geliyorum geliyorum... Ölümümü beklediğim için gelemedim. Bir ölü nasıl olur, nedir gerçekten ölü olmak? Ölüm/ü seyrettim, inceledim, anladım. Onun için bu zamana kadar bekledim. Biraz geciktim ama merak etmeyin, geliyorum.

Beni tanıyorsunuz. İyi biliyorsunuz. Ben Ruhi Bey... Mutlu olan, ölü sandığınız Ruhi... Bu da kalıntısı, Bedeni Bey! Ölümü gömdüm, ölümsüzlüğe erdim, geliyorum! Soğuk bir sonbahar günü, güz güneşinin donuk bakışları altında tüm kötülükler ölümün sembolleri gibi nasıl akıp gitti, görmeliydiniz! Geliyorum. Gelince bir bir anlatacağım.

Tüm kötülükleri gömdüm. Camideki havuzun kırık taşlarını... Fakat siz ayrıntıları göreceksiniz kadar kalmazsınız camilerde, nereden bileceksiniz! Limonluğu ve kırmızı konağı da bilmezsiniz. Limon gibi sararmayı, ateşler içinde yanmayı... Cennetle cehennemi de bilmezsiniz... Ölümün aynasında görüntüsüne uzun uzun bakan, baktıkça kendisini daha

çok seven Ruhi Beyi ise hiç bilemezsiniz. Hatta o bildiğiniz Ruhi Beyi de pek anladığınızı zannetmiyorum ama işte onu da gömdüm. Bekleyin biraz. Yenilerek değil, yenilenerek geliyorum!

"Mevtayı nasıl bilirsiniz? "

"İyi biliriz! İyi biliriz! İyi..."

"Ah Ruhi Bey, vah Ruhi bey! Nerelere gittiniz! ..Nerelerdesiniz! "

"Cenaze kaldırmaya gittim. Bütün ölüleri, bütün kötöleri, bütün kötülükleri gömmeye... Hepsini gömdüm. Geliyorum! "

"Ya sonra Ruhi Bey? Ya sonra? İyi biliriz biz sizi. Ne yaparsanız biz de yaparız. Aynı bütünün parçaları değil miyiz! "

"Sonra ne mi oldu? Sonuç mu? Sonuç gömülmez! Gömülür mü hiç! Sonuç değişmez ki! Hep aynıdır. İnsan doğar, yaşar ve ölür. Sonuç ölümdür! Ölüm değişmez yasadır! Ölmez de gömülmez de! Ben sadece ölülerimi gömdüm. Geliyorum! "

"Anlayamadık Ruhi Bey! Siz neler söylüyorsunuz? Hepimiz bir anlamda ölü sayılırız da... Bütünün parçaları olduğumuzu biliriz yani.. Biraz ölü sayılırız."

"İnsan yaşarken özgür değil midir! Ben de yaşamaya başladım işte! İyice yaklaştım, tam anlamda hayat bulmaya... Geliyorum! "

"Herkes bir anlamda ölüdür. Biz de biraz ölü sayılırız."

"Gün gelir, ölüler gömülürler. İçimizdeki ve dışımızdaki ölüler... Onlar çevremizde dost adı altında dolaşmakta olan çıkarıcı ölülerdir ya da sevgileri içimizde tükenmiş kişiler... Onlar ana baba da olabilir yerine göre eş dost akraba, arkadaş, sevgili... Adı her ne ise... Yaşar gibi görünürler, aslında ölüdürler... Mutlaka ama mutlaka öldüklerini gizleyemez hale gelecekler ve gömüleceklerdir. Ben de ölüymüşüm. Ne kadar bağıymışım, bağımlıymışım sizlere! Oysa şimdi ne kadar özgürüm! Çünkü sayenizde yaşamaya yeni başladım.

Hayat ne güzel! Yaşamak ne hoş! ..

Artık ne kadar özgürüm! ..

ŞİİR FISILTILARI – 0053

Onur Bilge

ZZ 0054 Ellerin Çocuk Konuşan Eller

"Zift karası sürmüşsün
Yüreğinin kapak uçlarına
Dünya sana karanlık,
Dünya dar! ...
Zılgıtlıyorsun yaklaşanları.
Kalp kapakçığında sorun var;
--Ama ellerin,
---Ellerin çocuk! ..."

Ali Şeyh ÖZDEMİR

KONUŞAN ELLER

Çok acı çekmişsin, belli. Gönlünü karartmış yaşadığın ıstıraplar. Kara katranla mühürlemişsin yüreğini. Ziftle sıvamışsın adeta kalbinin kapılarını. Kimse açamasın, kimse giremesin, bir daha kimse üzemesin, incitemesin diye. Hayatı kendine zehir etmişsin. Kendine yaşamayı yasak etmişsin. Aşka inancın kalmamış. Sevmekten korkar olmuşsun. Dar etmişsin dünyayı kendine! Ölmeden gömülmüşsün! Anlamadan dinlemeden azarlıyorsun sana sevgiyle yaklaşanları bile. Hiç kimseye kalbinde küçücük bir yer açmak istemiyorsun. Bütün sorun kendini sınırlamanda... Açsana gönlünün kapılarını sevgiye, aşka! Açsana! Hak edenler mahrum kalmasın girsin hiç olmazsa!

Aslında... Sen de sevmek sevilme istiyorsun. Bunu ustalıklı gizlemeye çalışıyorsun ama ellerin, masum bir çocuk gibi yalansız, berrak... Öylesine yer arar, bir türlü bulamaz, dolanır durur, sızlanarak... Gizlediğin tüm sırları bir bir anlatarak...

O kadar soğuk duruyorsun ki! Sanki kutuplardan gelmişsin! Buz tutmuş ruhun da... Ne kadar sıcak yaklaşırsa yaklaşılsın, kanını donduruyorsun onların da... Yalnızlığının buzdağında yaşıyorsun. Bir Eskimo evi örmüşsün insanlarla arana... Yalnızlığına kaçırıyorsun, sığınırıyorsun ona. Kırışıklarla sarınıyorsun, ıssızlığına sığınırıyorsun, buzdan barınaklarda barınıyorsun. Buz tutan yerin, sevgiden aşktan mahrum bıraktığın kalbin, ruhun...

Her an her türlü tehlikeye karşı tetikte gözlerin! Tehlike addettiğin, sevgi dolu bakışlar ki onlar buz pistine döndürdüğün güzelim gözlerinde sadece paten yapabiliyorlar. O hangi telden çalacağı bilinmeyen, Antalya havası gibi ne zaman bozacağı belli olmayan bakışların asla geçit verecek gibi değil! Kaşların inzibat, kirpiklerin muhafız!

Gözlerinde yıllanmış gam keder... Ta derinlerine sinmiş ıstırap... Başları karlı ulaşılmaz dağlar gibisin. Dorukların buzul, boran... Böyle değildin eskiden. Şırlı şırlı akan ılık sular, sakın dereler gibiydin. Hiç gürelemezdin o zamanlar böyle. Çağıldamazdın! O akışı arıyorum ben. Bulamıyorum. O sımsıcak bakışı, kalbindeki ılık akışı... Ne oldu yüreğine? Kalp kapakçıklarında kireçlenme mi var, yoksa damarlarında tıkanıklık mı?

Sakla saklayabildiğin kadar! Yumul yumulabildiğin kadar tespihböceği gibi! Çek kafanı içeriye, kaplumbağalar gibi! Ellerin gizleyemiyor hissettiklerini, senin gibi... Ellerin... Ellerin çocuk... Ellerin masum, saf... Tuhaf bir yer beğenmezliği oluyor, karşılaştığımız zamanlarda... Nereye gidecekleri, nerede duracakları belli değil... Yeter, umursamazlığın, gururun, inadin! Korunmak da bir yere kadar! Çık artık buzdan korunağından! Yüreğın buz tutmuş, ellerin ateş! ..

Ne kadar kastetmişsin canına! Kıyasıya yasak, ölümüne sınır... Biliyorum rahat bıraksan ılır yüreğin yüzüme baktığında. Her ne kadar çöl toprağı gibi kupkuru etsen de, yüreğim Nil olur, sular, aşkım yeşertir, eminim! Sen bana dayanamazsın!

Mecnun'unu sürgüne mi gönderdin Leyla? Ferhat'ın mı darmadağın etti düşüncelerini Şirin? Aşkın zılgıtı beynine mi indi? Neden deve dikenleri aldı gönlündeki güzelim has güllerin yerini? Neden sekeratta gibi yaşıyorsun? Sanki son nefesin çıktı çıkacak! O kadar mı bıktırdılar seni hayatından? İçin kan ağlıyor, o kan al al öfke olarak çıkıyor yanaklarından... İçinde çalkantısı dinmeyen bir deniz... Kudurmuş dalgalar, falezleri dövüyor biteviye... Dolaşım bozukluğu mu var?

Ne oldu senin heyecanla at kalbi gibi güçlü atan sevgi dolu yüreğine? O yürek ki mutlu mutlu atardı, mutluluklar saçardı! O ruh ki huzur huzur dalgalar yayardı. Ne oldu güzelim sana? Kalbinin ritmi mi bozuldu?

Ellerin hiç büyümemiş, biliyor musun? Hep çocuk kalmayı başarabilmiş. Dokunsam nabız nabız aşk, ölümüne sevdâ! Hem de en koyusundan! Vazgeç artık edindiğin kötü huyundan! Ne uzarsın ne kısalırsın, kahrolursun, mahvolursun bundan! ..

Nasıl yaşarsan yaşa ama korkularınla yaşama!

Bu şiir bana bir şeyler hatırlattı. Hani çetin cevizler vardır. Hani ne kadar ne etseniz direnirler, bir türlü kırılmazlar! Kırılırlar da sunmazlar içlerinde taşıdıkları o nefis lezzeti! Verseler de bezdirirler, candan usandırırılar! Hani bazı kişiler vardır. Taş kalpli görünürler veya sevmeyi tam anlamıyla beceremezler. Bir adım gelemeler sevgiye, aşka... İşte öyle bir genç kız canlandı hayalimde. Taş kalpli görünen. Sürekli bir şeylerden kuşkulanan... Onun için hep geride duran... Sevgiliye güvenemeyen... Kimseye pas vermeyen... Aşka inancını yitirmiş birisi...

Kaçar her gördüğünde. Konuşmaktan, yakınlaşmaktan kaçır. Tuhaf bir koruma telaşı içindedir kendisini, kalbini. Aşık olmaktan korkar gibidir. Kaçırır gözlerini. Bakışları ateş, kor! Kız zor! Zor mu zor!

Fakat masum bir yanı vardır. Gözlerini kapatırken, başını önüne eğip, yana çevirirken... Açıkta, apaçık, çirliçiplak elleri vardır ki gözleri gibi örtememektedir onları, kapatamamaktadır. Konuşmamak için ağızını kapatabildiği halde onları susturması mümkün değildir.

Elleri çekingen, ürkek... Elleri sıkılğan, mahcup... Saçlarında, yüzünde, iki yanında dolanan, birbirine dokunan, kavrayan, kıvrılan, bükülen elleri... O eller çocuk masumiyetindedir. Her şeyi söyleyiverir. Kaçamaz bakışlar gibi, susamaz dudaklar gibi... Her halini beyan ediverir, bir solukta, usulca.

Bir telaş alır elleri, her karşılaşmada... Onları ne yapacağını, nereye koyacağını bilemez. Dolandırır durur boyuna, heyecanlı bir sıkıntıyla.

Susar ağız. Susar gözler. Susar tüm beden. Eller... Eller susmak bilmez. Eller temiz, masum, berrak, saf... Bir çocuk kadar... Yastık kılıfı gibi içini dışına çevirir, ters yüz ediverir anında! Tüm gizlenen duyguları açığa vurur.

Ŗiir, böyle bir Ŗeyler fısıldadı kulağıma. Tadı damağımda kaldı. Nasıl da fark etmemiŖim!
Ne güzel duygular yaŖattı bana. Tertemiz duygular... Pırıl pırıl... Çocuk gözleri gibi...

Hani o artık kalmayan... Hani herkesin arayıp da bulamadığı... Ruhun tüm varlığıyla
arzuladığı güzellik ki böyle duygular üretmeye alıŖmaz çoğu ama bunlara taliptir,
herkes gibi...

Bu Ŗiir için zldm Ŗimdi. Bir de altındaki yazılara baktım... Aman Allah'ım! .. Bence
hemen silinmeli.

Nice tesirli Ŗiirlere...

ŖİİR FISİLTİLERİ - 0054

Onur Bilge

ZZ 0055 Porselen Kadınlar Paracı Kadınlar

"Terör yakışır gözlerine sürme değil sürgün
göğüslerine döğme ellerine samur yaraşır
tanbur değil
yağmur değil suikast yanaşır tereddüt saçlarına
hain bir harf
usulca
parmak uçlarıyla gülen kadınların..."

Rıdvan ŞENTÜRK

SORU YÖNTEMİ

Şiir başarılı... Biraz dolambaçlı bir anlatım tarzı seçilmiş, o kadar! Şiirin şifresinin çözünmesi için birkaç soru sormak gerekiyor.

Parmak uçlarıyla gülmek, terör yakışır gözlerine ve porselen kadın ne demektir? ne demektir?
O hain harf hangi harftir?

Sahte tebessüm, yapmacık gülüş değil, aksine sevinçle, çok mutlu bir şekilde gülüş ama parmak uçlarıyla... Neler yapılır parmak uçlarıyla?

Bu şiir bir küçümseyiş şiiri... Fakat kimleri?

ŞİİRİN İÇİNDEN İPUÇLARI:

'Her şeyin yarısı onlarıdır ve zamanın çoğu... Zamanlarının çoğu nesnelere çoğaltmakla geçer'

Nesneler nasıl çoğaltılır? Zamanlarının çoğunu nasıl harcarlar?

Çoğu zaman sahte gülerler ama iş parmak uçlarına geldi mi keyifle güler ve çok mutlu olurlar.

Tarihte çok ünlü bir isim var, adını desem, hemen bilinecek! Kim olabilir o ünlü? Ne demiş olabilir?

Porselen nasıldır? İçi, dışı... Düşünelim. Özellikleri?

Porselenden yapılan nesnelere düşünelim! Nasıldır onlar? Ana maddeleri, yapıları, içleri, dışları... Beyaz, pürüzsüz, parlak, boyalı cilalı, cicili bicili... Başka?

Topraktan yapılmış, güya pişmiş, aslında hiç de değil... Bilgisiz, taşkafa, boşkafa... Taş kalpli, hoş, güzel, albenili... Teni pürüzsüz, duru, parlak, dışı boyalı... Boyalı bardak... Süslü püslü, kırılğan... Porselen de olsa aslı taş...Taştan yontulmuş bir heykel... Ruhsuz bir manken... Duygusuz... Kim? O!

Porselen kadınlar... Kimdir onlar? O kadınlar... O hain harfle adlandırılanlar... Nedir o harf? Alfabede tek başına ses veren ve anlam ifade eden çok harf yok. Düşünelim!

O harf, melodik bir harf... Harflerin en güzellerinden... Söyleniş ahenkli... Şu anda onu

görüyoruz. O da bizi görüyor. Bakışıyoruz ama aşk yok aramızda... Haberleşmede, üç harfli sözcükte çok ve sık kullanıyoruz onu. O tek başına ses veriyor. Şahıs zamiri ve işaret zamiri olarak da kullanılıyor.

O hain harf, O harfidir!

Parmak uçlarıyla gülen kadınlar... Onlar, nesnelere çoğaltırlar... Zamanlarının çoğunu buna harcarlar. Yaşam gayeleri budur.

Nesneleri çoğaltmak, alışveriştir. Zamanlarının çoğu ne alacaklarını düşünmek, dükkan dükkan dolaşmak, vitrin seyretmek ve alışveriş etmekle geçer.

Napolyon: "Para para para..." "Hepsi de para para... Varlığı bir dert... Yokluğu yara..."

Para nasıl sayılır? İşaret diliyle nasıl anlatılır? Nasıl alınır verilir? Nasıl harcanır? Erkekler veya kadınlar nerde oynatılır?

Parmak uçlarında...

Parmak uçlarına para değdi mi gülerler. O kadınlar parmak uçlarıyla gülerler.

Kimlermiş (O) kadınlar? Bir arkadaşın dediği gibi bütün kadınlar değilmiş. O tür kadınlarmış, kısaca O denilen... Aksi halde şair sağ kalmazdı! Terörizm patlardı! Feministler ayaklanırdı! Yine de tehlike geçmiş değil.

PARACI KADINLAR

Can almak yakışır gözlerine, sürme değil, bir de sürgün etmek... Can alıcı bakışlarıyla çok canlar yakarlar! Sürme yerine kimyasal boyalar kullanırlar. Porselen makyaj denilen kalıcı makyajı tercih ederler. Göğüslerine dövme yaptırırlar, samur kürklere bayılırlar. Saçlarına yağmur, ellerine tambur değil, can yakma ve kararsızlık yakışır. Bilim ve sanatla falan alakaları yoktur. Erkekleri nasıl elde edeceklerini ve işleri bittikten sonra nasıl başlarından savacaklarını düşünürler ki bu konuda uzmanlaşmışlardır.

Bir kararda durmaz saçları da kendileri gibi... Şekil ve renk beğenmez. Şekilden şekle sokulur, renkleri sürekli değişir. Salınır, toplanır, kabartılır, savrulur...

O hain harf, yani O harfi usulca kondurulur, paradan başka bir şeyle mutlu olamayan, mutlu edemeyen kadınlara.

Konuşulanları doğru dürüst anlayamayan, sohbetten zevk almayan, saçları dağıtılarak, bedenleri kullanılan, savaşır gibi sevişen, akabinde pişman olan, savaş sonrasında atılan silahlardan kalan boş kovanları toplar gibi üstlerinden çıkarıp etrafa yaydıkları giysileriyle birlikte pişmanlık içinde hüznün ve mutluluk yanılsamalarını toplayan ve daha kurulmuş ne çok planları, kafalarına takılan birçok soruları olan bu kadınlar, akşamları kristal gibi ışıldayan simli makyajlı gözleri, çok yüksek topuklu ayakkabıları, minimini etekleri, güvercin kanatlarına benzeyen elleriyle çarmıha gerilircesine yerlere serilmek için piyasaya çıkar, gözlerine kestirdikleri erkeklere yanaşırlar.

Yanınızda olsalar da yanınızda değildirler, hiçbir zaman. Kalkıp gitmek istediğinizde, kahkahalarıyla putlaşmaya başlar, kendilerine tapındırmaya çalışırlar. Her şeyinizin yarısını, zamanınızın çoğunu alırlar. Zamanlarının çoğu ne alacaklarını düşünmek, dükkan dükkan dolaşmak, vitrin seyretmek ve alışveriş etmekle geçer. Bir kısmı da kuvaförde... Kurbanlarını, cinselliklerini kullanarak seçerler.

Romantizmden anlamazlar, annelerinin kızlarıdır onlar! Kız gibi kız da değildirler! Sizinle konuşsalar da onlardan uzak durun! Beraberlik süreleri sınırlıdır, belli bir süre için sizinledirler.

Aştan anlamazlar. Duygusuz, şaşkın ve taşkındırlar. Takı meraklısıdırlar, nişan yüzüğü değil... Paranız bitince elinizi bırakır, giderler. Kavuşmak istemezler. Evliliğe yanaşmazlar. Zaten evlenilecek niteliklere sahip de değildirler.

Farkında olmadan uçuruma doğru sürüklenmektedirler... Bazıları günün birinde bir yerlerde bir şekilde intihar etmiş ya da öldürülmüş olarak bulunurlar, bazıları da gençliklerini ve güzelliklerini kaybedince, yüzlerine bakılmaz hale geldiklerinden sefalet içinde ölürlər.

O güzelim saçlarına tarak yerine orak, yani ölüm tırpanı, şanslarına para yerine tura, yani Azrail yanaşır. Belki de şüpheli bir ölüm, usulca... Uçuk pembe porselenleri andıran yanaklarına uçurumlar yanaşır. Amaçları yalnız para olan, tehlikeli yerlerde dolaşan bu kadınların akıbetleri hayırlı olmaz. Elden düşen porselenlerin kırıldığı gibi gözden düşen o kadınlar da uçurumdan düşmüşe dönerler! Dünyada uçurumun, ukbada cehennemin dibini boylarlar!

Onları doyumsuzlukları mahveder.

ŞİİR FISILTI LARI - 0055

Onur Bilge

ZZ 0056 Monna Roza 1 Aşk Ve Çileler Aşk Acısı

MONNA ROZA - I - AŞK VE ÇİLELER

"Mona Rosa. Siyah güller, ak güller.
Geyve'nin gülleri ve beyaz yatak.
Kanadı kırık kuş merhamet ister.
Ah senin yüzünden kana batacak.
Mona Rosa. Siyah güller, ak güller..."

Sezai KARAKOÇ

AŞK ACISI

Her genç kız bir güldür. Bir gül goncası... Açılmamış, el değmemiş, koklanmamış. Hayatının en güzel çağındadır. Fakat ne yazık ki daha açmadan dalından koparmak isteyen hayranları vardır. İsteyerek ya da istemeden ona zarar verebilirler. En itinalı şekilde korunmaları gerekir. Bunun için de sürekli uyarılırlar. Epey nasihat dinlerler. Tertemiz oluşları nedeniyle beyaz güller olarak dile getirildikleri gibi beyaz kumaşlar olarak da ifade edilirler. Yarım asır önceki toplum baskısı oldukça fazlaydı. Genç kızların yakınları:

"Kız kısmı bir top humayın, leke kaldırmaz! " derlerdi. Gözlerinden esirgerlerdi! Onlar da yolda sokakta önlerine bakarak yürürler. Sağa sola bakmadan gider gelirler, gerekse bile arkalarına asla bakmazlardı. Çünkü çok ayıptı. İşte öyle bir devirde kızlarla erkekler arasında Utanç Duvarı gibi demir perdeler vardı.

Bir genç kızın bir erkekle birazcık samimi olması demek, adının çıkması demektir! Ak gül idiyse, anında siyaha döndürülürdü!

Gevye'nin Çülü, ak bir güldü. Siyaha doğru yol alan grimsiler, griler içinde pırl pırl bir genç kız... Üstelik güzeller güzeli... Bir kere görenlerin hafızalarından silinecek gibi değil! Tam evlenilecek nitelikte...

O zamanlarda çeyizler, beyaz patiskalardan yapılır, onlar sarmalarla, kanaviçelerle renklendirilir, dantellerle, iğne oyalarıyla süslenirdi. Yatak örtüsü, yastık ve yorgan kılıfları, yorgan ağızları ve karyola etekleri kar beyaz olurdu. Gelin yatağı bu şekilde özenle hazırlanırdı. O evliliği sembolize ederdi. Onun için yastık bile mutlu ve bitimsiz evlilik dileğine girmişti.

"Bir yastıkta kocayın! " deniyordu, yeni evlilere. Halen de denmeye devam ediliyor.

Anneler babalar, evlatları için dualarında helal süt emmiş gelinler, damatlar dilerlerdi. Demek ki o zamanlar da öyleleri az bulunuyormuş. Gerçek aşk da öyleymiş ki tutulanlar kolay kolay kurtulamazlar, yataklara düşerlermiş! Şiddetine göre sararanlar solanlar, hastalananlar, hatta ince hastalık denilen vereme yakalananlar, kan tüküre tüküre ölenler varmış. Tüberküloz, gerçekten ölümcül bir hastalıkmiş. Gizli sevdaların, karasevdaların sonu intihar da olabiliyormuş.

Genç kızlar gülle, âşıkları bülbülle özdeşleştirilmiş. Aşkalarını bir şekilde ifade edenler, karşılık göremedikleri zaman, kolları kanatları kırılmış olur, kendilerini kanatları kırılan kuşlar gibi hissederler, bu acınası hallerini, merhamet talep etmek için namelerde,

şiiirlerde kullanırlarmış. Onlara:

"Senin aşkından intihar edeceğim! Yatağım kan içinde kalacak! Bembeyaz çarşafımda al güller açacak, yapma etme! Merhamet et, n'olursun! " derlermiş.

Ölümüne aşklar varmış o zamanlar. Kara sevdalar... Ah o güller! Beyaz güller! .. Pembe güller! Sarı güller! .. Geceleri aya bakarak uluyan çakallara benzeyen kötü niyetli insanlardan korunması gereken goncalar... Onlar ki gece hayatları vardır. Nerde çalgı orda kalgı... Nerde saz, orda caz... Değişik bir fikriyat... Acayip bir Batılılaşma... Tuhaf bir akım...

Allah esirgesin, genç kızlar, ürkek tavşanlar gibi bakarlar da onlara ya kapılıp giderlerse! .. Düşünmek bile ürkütücü! Acilen önlem alınması gerekir. Onlara açılmak, sahiplenmek...

"Ben... Ben seni seviyorum, gülüm! Gel kabul et de evlenelim! " demek lazım. Aksi halde o çakallar duygularıyla oynarlar onların. Üzerler, ağlatırlar! İri yağmur taneleri gibi gözyaşları döktürürler, Maazallah! .. Çünkü devir değişmekte... Toplum bir yerlere doğru sürüklenip gitmekte... Özellikle gençler, genç kızlar tehlikede...

"Benden bile sakın kendini! Deli divane sokağında dolansam sabahlara kadar, sakın açma pencerenin perdesini! Aralama bile! Gözümden kıskanıyorum seni! O kadar çok seviyorum ki pencerenin perdesini aralasan alacakanlıkta, hayal meyal görsem yüzünü, kendimden geçeceğim! Bakışların aklımı başımdan alıyor! Gözlerin gözlerime değse ölecek gibi oluyorum! İşte böyle bir durumdayım! Deli gibi seviyorum seni! .. Başka nasıl anlatayım! ?

Bir ağacın gölgesinde otursam, birazcık dursam gölgelensem, onun verdiği ferahlık gibi bir rahatlık sağlıyor, tarifsiz huzur veriyor seni düşünmek. Sen doğuyorsun gönlüme, içim aydınlanıyor. Karanlık sevdamin aydınlık yüzlü yâri! Düşüncede sana çıkıyor bütün yollar. Bir nişan yüzüğü görmeyeyim, sen geliyorsun o anda aklıma... Narin parmakların, bembeyaz ellerin... Parmağında bir nişan yüzüğü... Dünyalar benim!

Bir kapı tıkırtısı, gıcirtısı duymayayım! Sen gelmişsin gibi irkiliyorum! Biliyorum imkânsız! Ne alaka? Fakat haya! İşte! Rüya gibi... Akli fikri yok! O anda da her zamanki gibi seni düşünüyor oluyorum. Öyle bir ses duyuyorum... Yüreğim pır pır...

Zeytinlikler vardır sizin oralarda... Sakarya kıyılarında söğüt ağaçları... Bizim oralarda da var. İyi bilirim onları... Sen, zeytin dalları gibi kırılğan, söğüt dalları kadar ince ve zarıfsin. Gölgen bile yeter bana! Hasretimi bir nebze olsun gidermeye... Nerdesin! ?

Bense, kenarlarda kuytularda açan yabancı otlar, zambaklar gibiyim. Onlar gibi kenarda kıyıda dururum. Onlar kadar gururluyum. Büyük şehirlerdeki salon erkeklerine benzemem. Aşkın şiddetli bir rüzgâr, beñse sönmeye mahlûm bir mum... Titrek ışıklar saçar dururum. Ha öldüm ha öleceğim! Öylesine sallantıda hayatım! Korkunç bir karamsarlık bürümüş ruhumu. Daha başka nasıl anlatayım sana bu içinden çukılmaz durumu! ?

Ellerin geliyor aklıma. Uzun ve ojeli tırnakların... Ellerin küçücük, parmakların geriye dönecek kadar narin... Sanki bir nar çiçeğini ezmişsin de tırnaklarında kalmış onun rengi... İşte öyle bir renkte tırnakların! O kadar güzel ki jestlerinin ahengi! Sanki denizin derinliklerine dalmışsın, ağır ağır yüzmektesin gibi... Ah o ellerin! Parmakların... Ellerine

gösterdiği özenden anlaşılır bir kadın!

Zaman nasıl geçiyor, anlamıyorum! Seni düşünmeye bir dalıyorum, gece yarısı oluveriyor! Her gece yirmi dördte söndürülüyor ışıklar. Haydi, sen de uyu artık! Rahat bırak beni ki ben de uyuyayım! Uyu ki kuşlar girsin rüyana! Sana turnalarla selamlar, sevgiler gönderdim, tonlarla! .. Haydi, yum gözlerini artık! Benim gibi tavana bakıp durma! Uyu ki bir turna konsun avucuna. O rüya kuşuna aşkıma anlatmıştım. Sana aynen aktarsın! Bakarsın, o katı yüreğin yumuşar! Bak! Çoktan yola çıktı turnalar...

Buralara akşamları kuşlar gelir. İncirlere tünerler. Bazıları sana benzer. Beyaz olanlar... Sarı olanlar... Onların da düşmanları vardır. Çocuklar ellerinde sapanlar, onları avlarlar! Keşke onların yerine beni öldürseler! Beni senin sarı saçlarının fırtınası söndürecek, beyaz gül! Beni senin aşkından çıkan taş yaraladı, ölümüm elinden olacak! .. Senin uğruna ölmek de güzel be gülüm! Varsın, senin elinden olsun benim ölümüm! .. İncir kuşları gibi...

Öyle ürkek, öyle mahzun bakarlar ki o kuşlar! Onların gözlerine baktığımda, gözlerin gelir gözlerimin önüne. Işık ışıl bakışlarında sen olursun! O bakışlar, engin denizlerin ortasında rüzgârsız kalmış yelkenleri canlandıran rüzgârlar gibi bir süreliğine yaşama sevinci kazandırır ruhuma. Her yerde, her şeyde arar dururum seni... Senden bir şeyler... Yana yakıla... Bölük pörçük uykularda, parça parça bulur, puzzle gibi tamamlamaya çalışır dururum. Yollarda sokaklarda, denizlerde sularda... Dağlarda taşlarda, kurtlarda kuşlarda... Böceklerde çiçeklerde... Aklına gelen gelmeyen her şeyde... İşte böyle bir aşk var bende! Böyle bir sevda! Karasevda...

Neden bulutlandı Ay/Sima? Neden neşen kaçtı aniden? Daha ne anlattım ki sana ben? Henüz şiir bile dinlemedin benden! Bizim buralarda saz vardır, caz yoktur. O tür müzikten anlamayız biz! Türk'üz, türkü dinleriz! Onların sevda dediklerine benzemez bizim sevdamız! Bizim aşkımız, kurşun ıslığı gibidir! Daha dinlemedin o sesi sen! Aşkından kendimi öldürecek raddedeyim ben! .. Darılma gücenme ama durumum bu!

Ne zaman inanacaksın aşkıma, bana! Daha nasıl anlatayım ki sana! Göçmen kızı! Kulak ver bana! Bu sızı sıcak! Beni yakacak! .. Artık işin şekli değişti! Ben intihara doğru gidiyorum! Kabul et artık teklifimi! Senin soğukluğun öldürecek beni! Buz haline getirdiğin mavi gözlerin... Bir çift kurşun gibi... Bu sızı tuhaf bir sızı! Alev alev yaktı beni bir göçmen kızı!

Yağmurlarla boy atan ekinler gibi gözyaşlarımla suladığım, sabırla beslediğim aşkın da boy atacak, meyveye duracak bir gün! İşte o gün gözlerime dikkatle bak! Ağır çekim bir intihar sunacak, olgunlaşmış meyveler gibi sana! Bu ölü senin için, yalnız senin için yaşıyor, anlasana! ..

Altın bilezikler yakışır kollarına. Tenine parfümler... O güzel kokulu beden benim olsun artık! Ben aciz incir kuşu... Canı teni gitmiş, salt tüy... Öyle bir tüy ki bir tebessümün için bir değil binlerce canı olsa seve seve verir! .. Ne gecesi var ne gündüzü... Düşler durur bir güler yüzü... O güzeller güzeli yüzü...

Yapma göçmen kızı! Etme eyleme! .. Bu kuş canına kıyacak! .. Bu beyaz yatak kana battı batacak! .."

ŞİİR FISILTI LARI - 0056

Onur Bilge

ZZ 0057 Monna Roza II Ölüm Ve Çerçevesel Aşk Ayrısı

MONNA ROSA - II - ÖLÜM ve ÇERÇEVELER

"Bir lamba yanıyor, hafif ve sarı;
Garip bir yolculuk, tren ve Gülce.
Bir hançer bölüyor, ah, rüyaları:
Bir rüya, bir hançer, bir el; ve, ve, ve..."

1952, Yaz
Sezai KARAKOÇ

AŞK AYRILIK ÖLÜM

Küçük bir ampulün sarı ışığında yazıyorum. Seni benden ayıran, alıp götüreren trenin altına kendimi atmak geçiyor içimden, sevgili! Garip bir yolculuk olur benim için... Ya da bir hançer saplasam kalbime! Senin sapladığın gibi... O kadar acıtmaz, eminim!

Rüyalarım dahi giriyor intihar arzusu! Kahroluyorum! .. Bu hayat adlı rüyayı bir hançer bölse orta yerinden! Bölse de kurtulsam senin derdinden! Çok basit! Elime hançeri alacağım, bağrıma saplayacağım ve her şey bitecek, her şey! Yüreğine saplı hançerle yaşamaktansa... Ölüm kurtuluş olur benim için!

Sessiz bir yaz akşamı... Cam açık... Pencereden dışarıya bakıyorum. Evlerin ışıkları yanıyor. Bir de sokak lambaları... Onlar da ölgün sarı ışıklar saçıyor...

Bu gece sabaha kadar bembeyaz olacak saçlarım, üzüntümden! Güvendiğim dağlara kar yağdı! Saçlarıma da yağacak yaz ortasında... Kahrımdan öleceğim! ..

Bir çılgınlık yapacağım, ölüp gideceğim. Olan bana olacak! Toprağın altına gireceğim. Çürümeye başlamış cesetlerin kokuları, kemik çatırtıları... Azap edilenlerin feryatları, ağlamaları, inlemeleri...

Bir korku düşecek içime! Mezarda yapayalnızım... Kendimi tamamen kaybetmemişim. Duyuyorum ama bir şey yapamıyorum. Sadece akıbetimi beklemekteyim.

Gecenin bir yarısında aniden uyandırılacağım! Kafam sertme ağacına çarpacak, irkildiğimde! Aklım o zaman başıma gelecek! .. "Ne yaptım ben! .." diyeceğim, bin kere bin pişman! .. İşte şimdi zaten öyle bir hal içindeyim... Sanki adamakıllı bir dayak yemişim! Yumruk kadar bir et parçası kalbim ama o etin de kemiklerimin de kırılma seslerini duyuyorum. Her tarafım ağrıyor, sızlıyor! Başım, kaslarım, kemiklerim! .. Kalbim! En çok da kalbim! .. İliklerimde hissediyorum ayrılığın acısını! .. Oysa yarı ölüyüm.

Ne kadar da güvenmiştim sana, Kanaya! Bunu bana yapmayacaktın! .. Çekip gitmeyecektin öyle umursamadan! Kendimden korkuyorum! Canıma kıyacağım! ..

Öleceğim ama iki elim on tırnağım yakanda kalacak! Bir de diz kapaklarımı bırakacağım sana... Önünde diz çöktüğüm zaman yamulan diz kapaklarımı...

Annem odama girip ışığı açacak... Bir de bakacak ki kanlar içindeyim! .. Ellerini yukarıya kaldırarak feryat etmeye başlayacak! Dizlerine vuracak, saçlarını yolacak! İsyana

varacak haykırışları! Sonra sabır, sükûnet... Sonra sureler, dualar, âminler...

"Er kişi niyetine..."

Sen yaşamaya devam edeceksin gönlünce, sevgili... Ölülerin saçları uzamaz, bilirsin. Benimkiler de uzamayacak. Seninse uzayacak, uzayacak, uzamaya devam edecek... Kim bilir daha kaç yıl yaşayacaksın benden sonra... Kim bilir kimlerle... Uğrunda ölen, öldüğüyle kalacak! Hani sen uğrumda öldürdün ya güzel kız! Öyle derdin ya dilinin ucuyla!

Bir de bakacaklar ki bu düşük voltlu ampulün ölüm rengi şavkıyla aydınlanan yanık tenli bir delikanlı, kanlar içinde... Bu son görüntüm hatıra kalacak onlara. Beni hep o halimle anımsayacaklar.

Sen de duyacaksın mutlaka. Birisi sana diyecek. Belki sen de geleceksin, suçlu suçlu... Gözyaşlarını göremesem de hıçkırıklarını duyacağım. Ağlayacaksın, biliyorum. O kadar acımasız olacağına inanmıyorum çünkü.

Kalbimin kapısını sona kadar açmamış olsam da iyice kapatmamış olacağım sana yine de... Kıyamayacağım iyice örtmeye... Aralık kalacak ya... İşte oradan duyacağım hıçkırıklarını...

Odam aydınlık da olsa karanlık gelecek bana... Gözlerim kapalı, çenem bağlı... Ayaklarım yan yana, ellerim üst üste... O daima ellerinde olan ellerim... Naçar ellerim...

Işıkları yanıyor evlerin. Sokak lambaları da öyle... Onlar öyle kendi halinde... Her gün bitiminde aynı şekilde... Nerden bilecekler içimin karanlığını! Günlerin değil benim inleyerek bittiğini...

Artık hayatında olmayacağım, sevgili... Başkalarına açacaksın gönlünün kapılarını... Kuş beyinli, örümcek kafalı kız! Sen sadece dilden ibarettin... Dil balığı! Benim sularımda yüzerdin ya bir zamanlar... Beni nasıl sevdiğini söyledin... Ne çabuk da terk ettin, sevdiğini! .. Çünkü senin aşkın sadece dilindeydi, gönlünde değil! Onun için kolayca gittin, gidiverdin! Benimkisi öyle değil işte! .. Ölsün, toprak olsam da ruhumdan koparıp atamam o aşkı, o tutkuyu! Sen batının havai kızı, benim yörem güneydoğu...

Sana gün göstermedim, öyle mi? Artık başka sularda yüzeceksin. Yabancı sularda... Başkaları girecek hayatına... Ben... Ben toprak olacağım...

Yine akşam oldu. Yine yandı lambalar... "Bir mum yak, derdine yan! " Öylesine yanıyorlar... Ben de yanıyorum! Benzim sapsarı, yüzüm solgun, ruhum ölgün... Yandım, küle döndüm! O dost bildiğimiz böcekler uzaktan bakıyor, nasıl yandığıma... Nasıl kül olduğuma... Tükenişimi seyrediyorlar... Yok oluşumu... O böcekler... Sana göz koyan... Çevrende dolanan... Fırsat kollayan... O köpekler parçalarlar seni Sarı Kanarya'm!

Neler yazmıştık birbirimize... Şiirler, mektuplar... O yanık uçlu, esans kokulu, gözyaşlarımızla ıslanan, en mahrem duygularımızı taşıyan mektuplar... Defalarca okunup katlanmaktan yıprandılar... Saklanmaktan sararmaya başladılar... Ne olur onlar? Benim gibi yok olur giderler... Beni aşkın yedi bitirdi, onları da boz renkli bir ağaç kurdu yer. Her ağacın bir kurdu vardır ya... İçini oyar, yer bitirir... Sen de benim içimdesin! Yedin bitirdin! ..

"Artık o solan bahçede bülbüllere yer yok Bir yer ki sevenler sevilenlerden eser yok."

Harabeye döndüm sayende. Başımda baykuşlar ötüyor! Uğursuz olduğunu söylerler. Ölüm habercisi diye ötmesini istemezler. Sesini duyduklarında birinin öleceğine yorarlar.

Yine akşam... Umurunda değil lambaların... Biteviye ışık saçıyorlar, yorgun yorgun... Sarı ışıklar... Senin gibi sarı... Titrek ve solgun...

Korkarım sen de kim vurduya gideceksin bir gün! Deli taylor gibi orada burada başıboş gezerken başına bir iş gelecek! Beni attın ya yakandan! Özgürsün ya alabildiğine artık! Hop hop hopluyor, zıp zıp zıplıyorsun ya... Bir gün görürsün gününü! .. O zaman hayatta olmayacağım zaten ben göremem de akıbetini... Belki ruhum görür gökte bir yerden... Belki evrende bir nur halindedir, göklerde gezinir de... Şu ölgün ışık kadar ışısa da... Harabeye döndürdün ya beni. Baykuşlar kondu saçaklarıma...

Geceler bitip bitip başlıyor... Evlere, odalara girip çıkıyorlar... Lambalar yanıp sönüyor. Hafif ve sarı ışıklı lambalar... Ölmüşüm... O ışığın altındayım... Saçların gibi sarı... Yıldırım gibi gelmiş Azrail! .. Yeri zangır zangır titretmiş! .. Arzuyla geceyi beklerdim, can vermek için... Şairler geceleri severler, bilirsin. Gelmek için geceyi beklemiş ecel de...

Gençler öldüğünde... Hele hele kendilerini öldürdüklerinde, olan geride kalan yakınlarına olur! Anneler, babalar, kardeşler mahvolur! .. Yüreklerinin kökünde hissederler onun acısını! Öyle bir ağıt tuttururlar ki sonu gelecek gibi değil... Onlar yanar yanarsa... Elin kızı yanacak değil ya... Beşiğine mi kalktı! Analar, babalar, kardeşler...

Ağlarsa anam ağlar, gerisi yalan ağlar!

İlk gece, evin bütün lambaları yakılır. O solgun, o ölgün ışıklı lambalar... Sonra yorgun düşer, kendilerini paralamaktan, herkes yatağına yatar. Evde misafir de olsa, ölünün yatağında yatmak istemez kimse. O yatak boş kalır, o nedenle.

Aileden bir kişi eksilir nihayetinde... Bir yatak boş kalır, sofraya bir tabak eksik konur. Ardından üç gün ağlanır, üç ay yas tutulur. Bu böyle sürüp gidecek değil ya! Hayat eskisi gibi devam etmeye başlar. Yine gülünür yine eğlenilir... Neşeli şarkılar söylenir, dinlenir. Her şey normale döner.

Birinci ikinci derken üçüncü... Bir sarhoşa, ayyaşa düşersin yarın bir gün! Ölüm tehditleri, sıkılamalar... Özgürlük neymiş, nasılmış görürsün! .. Nasıl havaya ateş edildiğinde serçeler yuvalarındayken bile tir tir titrerlerse öyle... Bağırır çağırır, gürler! Evinde de otursan hep yürek kalkması... Korkular içinde yaşarsın! Korkarım mutlu olamazsın! Sen haşin, kaba saba birine katlanamazsın! Küçücük ürkek bir kuş gibisin. Himayeye, şefkat ve sevgiye muhtaçsın.

Ne yazık ki armudun iyisini ayılar yer! Güzel kızlar, kaba adamlara gelin gider.

Her düşüncemde bir lamba yanıyor beynimde... Her biri başka bir sahne... Işıklar sönüyor, perde kapanıyor, tekrar ışıklar yanıyor, perde açılıyor... Yeni bir sahne... Farklı bir bölüm...

Ben, öyle gemi falan değilim, ağır ağır kalkacak. İncecik bir yelkenliyim. Yel alır beni...

Kuş gibi giderim... Cenazem, kayık gibi süzülür, eller üstünde...

Ölümüne üzülen çok olur, ailem kadar olmasa da... Akraba, komşu, eş dost, arkadaş... Üstümdeki örtü bile etkilenir. Salımı koyarlar bir yere, toprağımla ilgilenirler. Çukuru kontrol ederler. İçine girer biri... Birileri yukarıdan uzatır, o aşağıdan tutar, yerime yerleştirirler beni, titreyen yürekleri ve elleriyle... Aşkınla titreyen yüreğimle boş kalan ellerim, yelkenlimden çıkıp, toprağıma değer... Sana uzanan, sana ulaşamayan ellerim... Ellerim, ellerinin yerine toprağı tutar. Kalbimin titreyişi, kabrimi de titretir!

Sonra herkes beni orada öylece bırakıp, evlerine döner. Yine akşamlar olur, yine lambalar yanar... Hayat akar gider...

Ben de o akarsuyun içindeydim. Küçük bir derede, incecik bir yosundan ibarettim. Beni akıp giden zamanın içinde tutan yalnız sendin. Ben nakış ipliğı kadar ince... Bir o kadar kırılğan... Seninle tutunuyordum hayata... Köküm sendin. Koptum ya bittim!

Çok özleyeceğim seni... Gözüm arkada kalacak! Gözlerim kapanmayacak belki de... Dünyada her şey var... Her şeyden bol bol var... Bulduğun dere öyle bir dere ki içinde hazineler de var, su yılanları da... Bilesin!

Günler geçecek... Sabahlar olacak, akşamlar olacak, lambalar yanacak... Ben bembeyaz kefenim içinde özgür tayfalar gibiyim... Yelkenlimden inmişim, toprağı kavuşmuşum... Karaya ayak basmışım! Artık hiçbir kaygım yok!

"Kara kediler... Kara kediler uğursuzluk... Önümüzden geçmesin, aramıza girmesin! " derler ya... Bir batıl inanç ve bir değerim...

Aramıza kara kedi girdi, cancağızım! İsteddiğin oldu. Ölülerin arasına katıldım. Beyaz pelerininle... Artık özgürüm ben de senin gibi hatta daha da özgür... Beden derdinden de kurtulmuşum... Her türlü dünyevi korku, endişe ve sıkıntıdan... Emin bir yerdeyim. Dilediğimce dolaşabilmekteyim... Kara kediler uğursuzluk getirmiş, getireceğı kadar bana... Aramızdan geçmişler... Artık korkmuyorum onlardan hatta beni cezp ediyorlar şimdilerde.

Yanıyor kalpleri yakınlarımin. Yürekleri titriyor. İçleri kararmış vaziyette... Kara bir bayrak çekilmiş sanki evimize. Evimiz ölü evi olmuş. Kapısı açık... Gelen giden... Kara yas... Kara matem... Kara bahtım...

Neticede bir yosun koptu yerinden... Köküne hasret kaldı, o kadar...

Tabuttan toprağı uzandım... Kıyıya çıktım! Ellerim, ana maddesine değıdi... Değıdi öldüğüme! Bedenim anasına kavuştu! Bir kandil yandı kabrimde... Ölgün de olsa bir nur... O/Nur/la aydınlandı ruhum!

Işıklar yanıyor sönüyor... Sabahlar akşamlar oluyor... Ben sensiz olamıyorum! Hep o menhus tren... O gidişin, Sevgili...

"Bir garip yolcuyum hayat yolunda
Yolunu kaybetmiş perişanım ben
Mecnun misali gurbet ellerde
Ümitsiz aşkımın kurbanıyım ben"

Tuhaf bir yolculuk, benimkisi de... Farklı bir tren... Vagonları yakınlarım olan...

Hançerler giriyor rüyalarım! İntiharlar... Uykularımı bölüyorlar! Kan ter içinde uyanıyorum!

"İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar! "

Ah o rüyalar! Bu azap dolu hayat! .. Aşk denen hançer! Ah, o rüyalar... Hançerlenen uykularım, rüyalarım... Hançerlenen kalbim! .. Zavallı kalbim! ..

O el... Senin elin! O bembeyaz, narin elin... Elinde hançer! ..

Katlimin sebebisin! ..

Katilimsin! ..

ŞİİR FISILTI LARI - 0057

Onur Bilge

ZZ 0058 Monna Roza III Pişmanlık ve Çileler

MONNA ROSA – III – PİŞMANLIK ve ÇİLELER

"Rüzgar eser, yağmur yağar, tilkiler üşür;
Bir odun parçası aydınlatır ocağı.
Anne ateşin önünde perişan,
Anne ateşin içinde hür...
Rüzgar eser, yağmur yağar, tilkiler üşür..."

1952, Güz
Sezai KARAKOÇ

BİR ŞARKI BİR ÜLKÜ

Uzadıkça uzadı gündüzler, geceler uzadıkça uzadı kıaldıkça kısalacağına... Hain bir hazirana hazırlıksız yakalandım. Yaz, yaktı kavurdu içimi! Ateş, hançerin başka bir biçimi...

Yavaş yavaş kıalmaya başlayacaktı gündüzler, geceler alacaktı onun verdiklerini... Gerçekten kıaldı da ben mi farkına varmadım! Ne günleri bitirebildim ne geceleri tüketebildim! Zaman, aynı zamandır da hani... Hastalar için bir türlü geçmek bilmez, sağlar içinse birer avuçtur, yetmez!

Yaz nasıl geçti nazlı nazlı! Güneş dimdik yakarak, gece ay kavurarak! .. Savurarak seni dağların arkasına, beni beynimden vurarak... Nasıl hedeflendi hedeflendi de teğet geçti bağrımdan, o gözümün önünden gitmeyen, kalbime saplanıp çıkmayan hançer! ..

"Yandı Çukurova yandı! .." Yandı Ankara! Yandı bu kara delikanlı! .. Hem de nasıl, bu fukara...

Güz... İki âşık birbirine küs... Serin esmeye başlamış rüzgâr. Bende halen sam yeli... Ben aşkımdan sırlıklamım, yağın yağmurlar ne ki! O kurnazlar var ya pusuya yatan: "Aslan ininden çıksa da içeriye dalsak! .." diye bekleyen, o sana eklenen, bana diklenen kurnaz tilkiler var ya... Bu havalar ancak onları üşütür!

Bir rüzgâr esti ve ayırdı bizi birbirimizden. Yine bir rüzgâr eser, hiç beklenmedik bir anda, sana da gözyaşı yüklü bulutlar getiriverir! O güvendiğin gençler de soğur senden bir gün. Hevesleri geçiverir. Olan anneciğine olur. Anacığın, senden çok üzülür. Geçim derdi onun üstünde, ailenin idaresi öylesine... Bir kadın, yuvasını ayakta tutuyor, çadırın orta direği gibi... Kendisini yakarak aydınlatıyor, ısıtıyor ortamı. İşte o kurnaz zamane gençleri, bıkip da kızlarını fırlatıp attığında, esiverdiğinde deli deli o fırtına, ıstırap yüklü kara bulutlarla pişmanlığın azap dolu yaşlarını sicim gibi indirdiğinde, yalnız kızları değil, onları özgür bırakan asri analar da yaktıkları ateşlerde yanacaklar! Hem de onlardan daha fazla...

Ocakta bir tek odun kalmış, yanmayan... Fakat içini aydınlatabilmekte... Gölgeler oynaşmakta duvarlarda... Evi ocağı da anne baba aydınlatabilir, aynı onun gibi... Bir kişi bir milleti aydınlatabilir, bu gidişten kurtarabilir.

Dört bir yanı ateşler sarmış! Anne yangının önünde duruyor ve bir şey yapmıyor. Sanki eli kolu bağlanmış. Oysa o esir değil! Yalımlar boyunu aşmış olsa da kendisini ateşe atmalı ve hayatı pahasına yavrusunu o ateşin içinden çekip çıkarmalı! Ancak o zaman

özgür hissedebilir kendisini. Artık ne yandan eserse essin rüzgâr!

Rüzgâr... Karayel, keşişleme... Başımda kavak yelleri... Yağmurlar boşanır gözlerimden! O çitkırıldım kızlar var ya o hanım evladı erkekler... Kurnaz tilkiler... İşte onlar zamanla soğurlar, ben soğumam! Artık bu yangın yıllarca bende! Ben güneydoğuluyum. Yüce dağların, sert kayalıkların mert oğluyum. Çakı gibi dimdik, Yunusun odunu gibi dosdoğruyum!

Eskiden de yağardı yağmurlar ve biz hep yan yana islanırdık... Islanırdık da islandığımızın farkına bile varmazdık! Şimdi sırt sırtayız artık. Ah o hain dargınlık! .. O tezat... Uyuşmazlık...

Zıt istikametlere doğru yol almaktayız. Bir düello başlangıcında... Sonunda ikimiz birden vurulacağız! Sen benim sebebim olacaksın, sürüklendiğin sel de senin...

Oysa sırt sırta verecektik. Bir yuva kuracak, mutlu olacaktık! Yine sırt sırtayız, sevgili. Sırtlarımızın arasında bitimsiz yağmurlar... Gözyaşı yağmurları... Bardaktan boşalircasına! Aralıksız... Atmosfer oldukça gergin, hava saikali... Bende aşk, ayrılık ve ıstırap gözyaşları, senin başının üstünde pişmanlık yüklü bulutlar...

Ancak şarkılarla türkülerle, şiirlerle dile getirebiliyorum, herkesten gizlediğim aşkı. Bu sır paramparça etti beni! Her parçamı bir dağın başına attı! Kendimi toparlamam çok güç! O salon çocuklarının durumu benden de beter! Şimdilerde nerde Şam, orda akşam! Fakat derin bir uykudalar. Uyandıklarında iş işten çoktan geçmiş olacak. Sesleri geliyor kulaklarıma. Şu anda kahkahaları, çığlıkları, naraları... Diskolarda ter ter tepinmekte. Sonra da pişmanlık çığlıkları gelecek ama kayıplarının telafisi imkânsız! Baba parası yiyen, tufeyli geçinen, sorumsuz tilkiler, iş başa düştüğünde feleklerini şaşıracaklar! Şarkı değil ki söylesem! Anlamazlar ki ikaz etsem! Bu sözler, içimde...

Eskiden şarkılar söyledik birbirimize... Sen bana, ben sana... Hep yüz yüzedik... Gözlerimize bakarak mırıldanırdık... Aşk şarkıları dökülürdü dudaklarımızdan... Düetler yapardık. Ne kadar mutluyduk! Aramız soğuyunca şarkılar, saçaklardan sarkan buzlar gibi dudaklarınla dudaklarımın arasında dondu kaldı. Öylece kalakaldı... O zamandan beri şarkı söyleyemedim. Ağıt bile yakamadım şöyle adamakılı! Beni paramparça etti, yüreğimin içine sıvıdığım sır! .. Kim bilir daha kaç asır sürecektir suskunluğum... Sana deli divane, sana mecnunlar gibi susuzluğum! ..

Ses geliyor, geçmişini aşarak... Sesim geliyor, o zamanlardan... Seslerimiz... Biz iki öğrenci... İki sevda sarhoşu çocuk... Günah mı işliyorduk! Aşkımız dökülürdü dudaklarımızdan... Hevesimiz kursağımızda, ayrılık acısı boğazımızda, şarkılarımız tüm anılarımızla birlikte mazide kaldı.

Hem bir şarkısı olmalı insanın... Bir türküsü, bir ülküsü yani kısaca... Haykırmak istiyor, yutkunuyor, yutkunuyorum... Rahatça açamadıkça mahvetti o sır beni! Çocuklar günahlara batıyorlar! Bataklıklardan geliyor sesleri... El uzatamıyorum. Elim kolum bağlı! İdealim, onların yardım çağrıları yapacak olan dudaklarıyla dudaklarımın arasında... Onları ben kurtarmalıyım! Ülkümü sır edip dişlerimin arkasında saklayarak değil, aksine yayararak o kurtuluşu gerçekleştirmeliyim ama ne yazık ki elim kolum kısa, yapamıyorum!

Kalplerimizdeki sönmek bilmeyen ateşle yol alacaktık, gönüllerimiz yanacak, bizi kavuşturacaktı birbirimize! Aşk ateşi yalım yalım vurmıştu yanaklarımıza...

Şimdi yüzlerimizde yoğun bir ıstırap ifadesi... Ocağına düşmüşüz çilenin! Batıdan esen rüzgârla yurdumuza vuran yalımlar gençliği yakıyor! Senin, o ateşle yanan tenin, bir gece rüyamdaydı... Sana dokunduğumda, avuçlarımı yaktı, kavlattı! Oysa bu bedenler yana yana birbirini bulacaktı! Tenin ne kadar da sıcaktı! ..

Gözlerimde yemyeşil gözlerin... Gözlerinde kapkara gözlerim... Günah beyaz olursa, ben de bembeyazım, tövbe siyah olursa sen de kapkarasın! Yani sen kar beyazsın tövbe gibi ap ak... Bense günah kadar kara, kapkara...

Sen aka kara diyen, karaya ak diyen birisin. Hiç değişmedin. Hep burnunun dikine gittin. O zaman, benim gözlerim yeşil, senin gözlerin kara...

Annen de mahvoluyor evladiyla birlikte... Kendisi parmağındaki alyansı şerefle taşımakta... Bir de resmi var duvarda. Evlendikleri gün çekilmiş. Onlar, mutluluğu yuvalarında aramak istemişler. Geriye bırakmışlar.

Annen de çok güzelmiş vaktinde. Bir resme bir aynaya bakıp kahroluyor. Resim taklitçiliğe, cehalete, annen geçmişteki güzelliğine bakıyor bakıyor ve çok üzülüyor! O da ne yapacağını bilmez vaziyette... Almış çileli başını avuçlarının arasına, kara kara düşünmekte... Baş, ellerinin arasında... Sağlıklı bir karar alıp, dilediği yöne çevirebilirdi seni. Fakat ne yazık ki o zamana uyanlardan biri... Sen kendi başına buyruk, o da özgür düşünceli...

Makineli tüfek gibisin! Maşallah bir konuşmaya başladın mı bitirmek bilmezsin! İyi savunursun kendini kendice... Tüfeksın tüfek olmasına ama içi boş... Atar durursun öylesine kurusıkı... Burnun havada... İçlerinde mermi olmayan tüfeklerin de burunları havadadır. Boş başakların başları havadadır, bilirsin.

Zamane çok hızlı! Öyle bir silah ki sanki mermisiz ateş alacak! "Ben akli başında bir genç kıyım. Ne yaptığımı ne ettiğimi bilirim! Her şeyi ben bilirim! Sen bana karışma! Ben deliyim! Tamam! .. Sen anlayamazsın beni! Sizin gibiler ne anlar zaten! " demekteler.

Ateş alacaklar almasına da vuracaklarına vurulacak, yakacaklarına yanacaklar! Yazık! Çok yazık! .. Heba olmak üzereler!

Neydi benim suçum? İdrarın üstündeki saman çöpünden başka bir şey olmadıkları halde kendilerini bir şey zanneden baldırı bacağı açık kızların minimini eteklerinin biraz uzun olmasını istemek mi?

Adet demiştim, gelenek görenek demiştim, töre demiştim! "At sahibine göre kışner, kışnemeli! " demiştim! "Bizim yöre böyle böyledir, biz böyle böyleyiz, ona göre..." demiştim! Demiştim de hata mı işlemiştim! ..

Ne yapayım yani! Ben dağ köylüsüyüm! Muhallebi çocuğu değilim! Tertemiz dağ rüzgârlarını soluyarak yetişmişim! O rüzgârlar ki melteme falan benzemezler! Serttirler! .. Mizacımın sertliği bizim oralardan gelir. O yüce dağlardan, yalçın kayalıklardan... Dedim ya güzelim, ben buyum! Başka türlü olamam! Baba ocağında bu şekilde pişmiş, biçimlenmişim!

Ben sen olmuşum artık. Annen annem olmuştu sanki. Sadece seni değil de sanki beni

de doğurmuştu. İlk kez senin doğduğun yerde, Geyve'de emzirmişti beni de.

Annemden doğduğumdan beri ilk defa bir kız sevdim. İlk göz ağrısın benim. Ankara'da, zindan gibi bir evde karanlık dünyamda yaşarken güneş gibi doğmuştun! Aydınlığa boğmuştun beni! Az daha sevinçten, mutluluktan ölecektim!

Az kalsın kahrımdan ölecektim, idrarın üstündeki saman çöpünden başka bir şey olmadıkları halde kendilerini bir şey zanneden baldırı çıplak minimini etekli kızların akıbetleri hakkındaki endişemden!

Liseyi bitirince, aile kontrolünden çıkmış, zindandan kaçmış, prangadan kurtulmuş bir mahkûm gibi pürneşe gelmiştin Ankara'ya. Çataldağ'a yerleşmiştin. Hani sen bana emanet edilmişsin gibi, seni kendim gibi, hatta çok daha dikkâtle korumayı vazife bellemiştim. Sanki benmişsin, benimmişsin gibi... Sana, senden çok değer vermiştim, öyle ihtimamla korumuştum!

Siz, burnu havada kızlar! İdrar üstünde yüzmekte olan saman çöpü gibiydiniz. Kendinizi denizde kotrada zannediyordunuz. Dünyanız o kadarcıktı. Sizin için o kadar endişelendim, kendimi o kadar paraladım ki sizi kurtaracağım diye az kalsın uğrunuza kendimi feda edecektim! ..

Mart kedileri gibi gençlik! Halıların üstünde oynuyor, zıplıyor, dans ediyorlar! Sorumluluk duygusu diye bir şey yok! Ar namına hiçbir şey kalmamış! .. Cehennemi kızıl bir ışık sarıyor ülkemi! Komünizm tehlikesi...

Annen ne yapsın! Onun gücü yeter mi bu azgın selin önünde durmaya! .. O da ikircikli... Bir akli diyor ki: "Cemiyet bozuldu, iyi koru kızını! " Bir akli da diyor ki: "Gençlikte olur böyle şeyler... Bir kereden bi şeycik olmaz! Azıcık dünyadan hevesini alıversin! .."

Annenin bir akli da sende... Fakat elinden gelecek bir şey de yok, görünürde...

Ne yapsaydım yani? Karışmasa mıydım? Korumaya çalışmasa mıydım?

Kızıl felaket! .. Kızıl cehennem, nihayetinde... Ülkem ateş içinde! .. Yalımlar evlerimize ocaklarımıza sokmuş çatallı dillerini. İller değişmiş, diller değişmiş, haller değişmiş!

İnsanda öyle bir nefis var ki, ona hükmedilemiyor! Nefsin ateşi yakıyor ruhu! İncecik perdeler bile rüzgâra karşı direniyor. Kafa tutuyor bir biçimde... Esinti söz geçiremiyor onlara. Laf söz kâr etmiyor!

Dejenerasyon almış başını gitmiş! Gözlerini gaflet uykusu bürümüş yeni nesli uyandırmak mümkün değil! Gözleri perdeli... O incecik perde laf söz dinlemiyor! Nasihatlere kulak asmıyor. Olanca gücüyle direniyor!

Ben de söz geçiremedim. Kimse zapt edemez o azgın seli! Hepsi aynı çarktan çıkmaydı. Aşıydı! Aşılarmıştı. Evlerde partiler veriyor, ter ter tepiniyorlardı! .. Bunu marifet biliyorlardı: "Ne var bunda! Eğleniyoruz..." diyorlardı. Mart kedileri gibiydiler.

Sarışın sarışın yavrular verecek olan sevgili, ateşin ortasında! .. Kızarmış bir ekmek gibi duruyor, iştah uyandırıcı rayihalar saçıyor, aç kurtların karşısında...

Bir taraftan da kulağıma bir takım söylentiler gelmeye başladı. Acayip sesler...

Kaldıramayacağım ağırlıkta... Tahammül edemeyeceğim çirkinlikte...

O kuş beyinliler, o yavru kuşlar, o küçük insanlar, insancıklar, boylarından büyük işler yapmaya kalkmışlardı. Benim gibi Torosların deli tayına eyer vurmaya çalışıyorlardı. Eğitecek öğretecek, yarış atı yapacak, dizginleri ellerine alacak, istedikleri gibi koşturacaklardı, akılları sıra...

Ehlileştirebileceğinizi mi sanmıştınız? Çektiğiniz yere gelecektim, öyle mi? Benden salon erkeği olmayacağını eninde sonunda anladınız. Gülerim halinize! Yazıklar olsun zihniyetinize! ..

Şimdi sümsük bir at bulmuşsundur, eyerlemeye çalışıyordur. Mübarek olsun! İyi tımarla! Böyle olduğuna dair bir şeyler geldi kulağıma da... Yalansa da yakındır! Meraklanma!

Ben bir şarkı, bir türküyüm. Türk'ün türküsüyüm! Türk oğlu Türküm! .. Yetişim tarzım belli... Asım belli neslim belli! ..

Hıristiyanlığın ilk haline itirazım yok! İncil'in aslına ben de iman ediyorum. Ben de sever sayarım Hazreti Meryem'i. Ona o kadar yakın hissediyorum ki kendimi, yanağındaki tüy gibiyim ama Batılılaşmam! Azizlere saygım var ancak Hıristiyan adetlerini tatbik edemem! Benim en seçkin kul olan büyük bir önderim var! Dejenere olmuş gençlere benzemem! İslamiyet'ten bir milim uzaklaşmak niyetinde değilim! Ben bu aziz millettenim! Benim için bir eren dua edebilir. Ancak onun duasına: "Amin! " diyebilirim. Bir azizin duasına: "Âmen! " dememi bekleme benden! Aziz olabilmem için bana yalnız Aziz lazım! İzzeti de şerefi de ancak O verir. Kişiye Allah yeter! O yeter bana! ..

Allah'ın eli üstümde, sevgisi gönlümdedir. Ayaklarımdan yakalanmış, dinime prangayla bağlanmışım. Gönüllü mahkûmu, meftunuyum O'nun! O, bendedir! Beni geçmiş, benden ötededir... Bu dünyayı çoktan elimden tersiyle itmişim. Ayaklarım burada, ruhum yücelerdir. Dünyaya nakış ipliğiyle bağlıyım. Kök salmış değilim. Gitmeye geldik, kalmaya değil! Her an can vermeye hazırım!

Allah'a adresi sorulmuş. "Kırık gönüllerdeyim! " demiş. Kâinata sığmaz! Müminin kalbine sığar. Allah kalbimdedir. Onun için ben O'nun sılasıyım. Ona dönünceye kadar da içimin gurbetindeyim. O azizler bana hasret, ben onlara meraklı değilim. Keşke biri benim elimle İslam'a girebilse! Girebilse de Mümin seviyesine yükselebilse! Hazreti Meryem sağ olsaydı, Mümini saçında gül gibi taşırdı!

Ben Müminim, güzelim! Yemyeşil cennet, gözlerimdedir. Benim gözlerim onun için yeşildir! İslam'a bakar. Senin gözlerin rahibin cübbesine... Olsa olsa onun için karadır. Sen gözü kara bir kızsındır, zaten! Sen aka kara, karaya ak demeye devam et! Senin dilinle konuşmak gerekirse ben günah kadar beyazım, sen sevap kadar, tövbe kadar kara... Senden her şey beklenir. Belki bir pazar kiliseye de gider, papaza günah çikartırsın!

Çünkü kendine yabancılaşmışsın. Ne yazık ki fersah fersah uzaksın dininden, özünden, kendinden! Aslını unutmuşsun. Sen azize hasretsin. Bir tüy kadar küçük ve güçsüzsün. Ne kadar çirkin duruyorsun, güzeller güzeli Hazreti Meryem'in yüzünde! .. Yani böyle devam edersen, o da istemeyecek, koparıp atacaktır seni! Bilesin! O dinin aslına bile uygun değilsin!

Biz zıt kutuplara doğru yol almaktaydık, sevgili. O kadar farklı görüşlere sahiptik ki birlikteyken bile kat edilmesi imkânsız büyük bir mesafe vardı aramızda.

Sen Batıya özeniyordun, ecnebilere benzemek istiyordun. Onları taklit ediyordun maymunlar gibi... Öyle ya... Bir göçmen kıızıydın, unutmuşum da bir an... Aslın feslin oralıydı. Yerin yurdun onların yanı... Kendi kültürüne yabancıydın. Avrupalı gibi hissediyordun kendini. Hıristiyan dünyasına aitmişsin gibi... İsa'ya ne kadar yakınsan, İslam'a o denli uzaktın...

Gözlerin yeşil... Avrupa kökenlisin. Benim soyum sopum belli! Gözlerim kara, saçlarım kara, tenim yanıktır. Safkan Anadolu çocuğuyum. Sen, günahkâr ne kadar temiz olabilirse o kadar temizsin, ben tövbekâr ne kadar kötü olabilirse o kadar kötüyüm! İkimiz de günahkâriz ama sen günaha devam etmekteisin, bense tövbeye... Onun için beni terk ettin, çekip gittin Gevye'ye...

Kültür emperyalizmi nedeniyle daha kurulmadan yıkılan yuvam gibi nice ocaklar sönyüyor, ülkemde! Avrupa'dan esen o rezil rüzgâr, önüne katmış sürükleyip götürüyor yeni nesli! Gençlik yanıyor, kül oluyor! Anneler evlatlarını maddi veya manevi, bir şekilde kaybediyor. Gün gelecek, bembeyaz saçlarını yolacaklar, kahırlarından! Vatan evlatları mahvoluyor! Bunun azabını şimdi ben çekmekteyim, yarın onlar da benim gibi kahrolacaklar!

İnsan yana yana yaşar. Yana yana gider güneş... Dünya yana yana... Kanda oksijen yana yana gider ama can verir o ateş insana! Ben de yana yana yolumu bulacağım. Yanmadan Allah'a ulaşmak mümkün değil. Ben de yandım aşkın narına. Yarına gül olarak açacağım. Peygamber güllerinden bir gül... Bir servinin Tevhit'i haykırdığı gibi Allah'ı birleyeceğim. Vuslata ereceğim.

Her şey o ateşte pişerek büyür. Ağacı oluşturan çekirdek Celal ateşiyle çatlar. Bebek Celal ateşiyle sancılarla doğar. Akabinde Cemal vardır. Sevinç, mutluluk... Bu acının ardında da bir mutluluk gizlidir, eminim.

Ne yazık ki ocağım daha yanmadan söndü. Nice ocaklar sönyüyor bu şekilde! Ne ateşler, ne ateş gibi gençler kul olacağına kül oluyor! Annenin ruhu ruhuma saygı duyuyor, mutlaka. O da benim hissettiklerimi hissediyor ama ne yazık ki sele karşı duramıyor. O da kapılmış gidiyor...

Bizim bir edebimiz adabımız vardır. Disiplin altında yetişiriz. Anamız babamız, büyüklerimiz tahakküm eder bize! Onlara boyun eğimiz. Hatta konu komşu bile karışır. "Eyvallah!" deriz. Bir yanlışımızı görürlerse kulaklarımızı çekerler! Böyle bir ateşte pişeriz ama o ateşin içinde has güller olur, mis gibi kokular saçarak rengârenk açarız! Fidan olur, boy atar, gümrah ormanlar halini alırız.

Biz köklü bir ulusun evlatlarıyız. Çocuklarımızı da kendi eğitildiğimiz gibi eğiterek büyütürüz. Kendi örf adet, gelenek ve göreneklerimize göre... İslam'a uygun tarzda... Avrupa ahlakı, Amerikan terbiyesi uymaz bize! Çünkü biz Müslüman ve Türk'üz!

Nice ocaklar sönyüyor, dejenerasyon yüzünden! Yanıp kül oluyor o güzelim insanlar! Yurdumu dört bir yandan ateşler sarmış! .. İçinde yeni yetmeler cayır cayır yanıyor!

Anadan olur uşak, deveden olur köşek... Ana yetiştirir çocuğu! .. Beni anacığım yetiştirdi. O güzeller güzeli anacığım... Cahil bir kadıncağızdır ama iyi bir Müslüman,

özlü bir Türkmen kızıdır!

Öyle bir zaman gelecek ki bu yaralanan milletin kanadını şefkatle saracak, iyileştirecek bir yiğit çıkacak bu topraklardan ve o zaman benim çekmekte olduğum ıstırap da dınecek!

Ben de ülkem gibi yaralı bir kuşum. Sevgilisinden ayrılmış yaralı ve garip bir kuş... Bu durumda uçmam imkânsız, yaşamam çok zor!

Bu kadınlar kızlar, onun bunun kollarında safa sürdüklerini, yaşadıklarını sanıyorlar. Kullanılmakta olduklarının farkında değiller! Bir amaçları, bir idealleri olmadıkça huzur içinde olamayacaklar! Türküleri yok, ülküleri yok!

Kadınlarımızın kızlarımızın aydın hale gelmesi lazım. Onları sazlı cazlı yerler, gece hayatları değil, ülküleri ve cemiyetin bu sis çökmüş, geceye dönmüş hali aydınlatır. Gençliği dinledikleri yabancı müzik etkiliyor. Aydın geçinen Avrupa sevdalısı yazarlar şekilliyor. Kadınlarımız kızlarımız, onların tellerinden çalıyor. Onların şarkılarını söylüyorlar. Onların doğrularını doğru biliyorlar. İlaç diye zehir alarak zehirleniyorlar. Bir türkülerinin bir ülkülerinin olması lazım! İdealleri olmazsa mutlu yarınlara ulaşamayacaklar. Huzur içinde yaşamayacaklar. Onlar, yozlaşmayı ve ülkenin bu gidişatını aydınlanma zannediyorlar. Yabancıların yaydığı ilim değil, zulümdür! O akrepler topluma ilaç değil, ancak zehir enjekte ederler! ..

Ben gitmeliyim artık! Atım eyerleniyor. Hatıralarımı yakarak, geçmişini tamamen yok ederek hayatından gitmeliyim!

Sen bana yar olmadın muhacir kızı. Ben de çıldırırsam da, yakamı paçamı yırtıp dağlara vuracak olsam da Mecnun gibi yine de senden vazgeçmeliyim! Üstümü başımı yırtıp, çıkarıp atmalıyım. Paramparça etmeli, giysimi o topluma zehir saçan bitli hippilere bırakmalıyım!

Bilmem biliyor musun, erkek kadının, kadın erkeğin giysisidir. Kadın, şehvetini erkekle, erkeğe kadınla örter. Eşler ayrılınca ya da biri Hakka yürüyünce rüyasında kendisini ya da eşini çıplak görür. Sen benim giysimdin, ben senin... Şimdi ayrılacağız. Ben giysimi çıkarıp parça parça edeceğim ve o şaşkınlara dağıtacağım. Onlara bırakıp gideceğim.

Sen olmayacaksın artık. Ben, uçurum kenarındaki beyaz bir kayanın (Akkaya) üstüne çıkacağım. Sana olan aşkıyı ayaklarımın altına alarak yükseleceğim. Seni aşarak Rabbime varmaya çalışacağım. Kalbimdeki tertemiz aşkımin sembolü olan beyaz gülün yerine siyah bir gül takacağım. Sevdanla yanan, zehirli haçerle deşilen yüreğimi yerinden söküp çıkaracak, yerine o matem gülünü takacağım.

Bir zamanlar içimi aydınlatan güneşimdin. Şimdi karanlık bulutların arasına karışarak mor dağların ardına saklandın. Battın ve beni kör karanlıklarda bıraktın ya... Önce o ak kayadan, battığın yeri kurşun yağmuruna tutacağım! Seni içimde öldürdükten sonra ruhumdaki izini de yok edinceye kadar kurşunlayacağım! Sonra da kendimi aşağıya, boşluğa bırakacağım!

Şimdi denizin üstünde yürüyorsun, suya batmıyor ya henüz ayaklarım... Küçük bir kızsın ya... Çılgın bir kız... Yani biz seni anlayamayız! Anlayamayız ya... Yakında ayakların suya erecek! Çok geçmez, göreceksin! Bu sorumsuzluğunun cezasını o zaman çekeceksin!

Gitmelisin artık! Atın kişnemeye başladı. Sabırsızlanıyor, sabırsızlandırıyor seni de... Yerinde duramazsın artık! Kabına sığamazsın! Coşmalısın, taşmalısın! Eğlenceden eğlenceye, partiden partiye koşmalısın!

Oysa sen de anne olacaktın! Bebekler doğuracak ve aydın birer birey haline getirerek, topluma kazandıracaktın!

Hani sen benim karım olacaktın! Bu ölü senden şarkı istiyor! Eskisi gibi şakımanı, şarkılar söylemeni... Geleceğe dair şarkılar, marşlar... Dudaklarımızda yarım kaldı şarkılarımız, marşlarımız... Dudaktan dudağa donup kalan...

Senden kendini toparlamayı, bir ideal edinmeni istiyordum. Türkün Türküsünü söylemeni... Yapacaktın, yapamadın. Bana ayak uyduramadın! Kursağımızda kaldı hevesimiz. Davamızın boynu bükük kaldı, şarkılarımız yarım...

Bir deniz akıyor ayaklarının altından! Batının pis seline kapıldın gidiyorsun! Akıntı çok kuvvetli... Sürükleyip götürüyor seni! O deniz öyle bir kudurmuş ki karşı koyamıyorum!

Benim ayaklarımın altından da deniz geçiyor. O deniz bir iz istiyor benden... Bir kalpsiz beden... Bir deniz, bir deniz ki baktıkça başımı döndürüyor. Davet ediyor beni senden bile beklemediğim kadar içten... Ne yazık yok olacaksın, yok olacağım, hiçten...

Beni senin eşsiz güzelliğinin, beni senin o yemyeşil gözlerinin yerine onun masmavi ve derin gözleri çağırıyor! Ne kadar çok özledim onları! .. İçlerinde kaybolmayı... Fakat artık yoklar ve hiçbir zaman olmayacaklar. Beni ancak denizin derinlikleri paklar!

Buralarda duramam artık! Seninle aynı ilde olamam, olmaya dayanamam! Seni görmeden duramam! Korkarım nefsi me yenilirim! Süklüm püklüm yanına gelirim!

Senin gözlerin yeşildir, ötelerin göz rengi... Benim gözlerim kara! Benim gözüm kara, senin gözün kara! Ne kadar da cesursun! Korkmadan o selin, o korkunç canavarın kucağına, o akıntıya atılıyorsun! .. Bir lokmacıksın! Lokma olacaksın! ..

Sen günah kadar beyazsın, günah ne kadar ak olabilirse...

Ben tövbe kadar kara... Ruhü, yüreciği yara...

Burada hoş bir tezat var, sevgili.

Onu da sen ara, bul!

Sen ara!

Anla!

ŞİİR FISILTILARI - 0058

Onur Bilge

ZZ 0059 Monna Roza IV Ve Monna Roza Son Sözlür

MONNA ROSA – IV - VE MONNA ROSA

"Peygamber çiçeğinin aydınlığında ara
Sana doğru uzanan çaresiz ellerimi.
Sırrımı söylüyorum vefakar balıklara:
Yalnız onlar tutacak bu dünyada yerimi.
Koyverip telli pullu saçlarımı rüzgara,
Bir çocuğun ardına düşen heykellerimi
Peygamber çiçeğinin aydınlığında ara..."

1952, Kış (Yılbaşı Gecesi)
Sezai KARAKOÇ

SON SÖZLER

Bundan sonra beni göremeyeceksin beyaz gül. Sesimi duyamayacak, şiirlerimi ve mektuplarımı alamayacaksın. Biliyorum sen de yokluğumun boşluğunu benim kadar olmasa da hissedeceksin. Belki de beni özleyeceksin. İşte o zaman peygamber çiçeğini anımsa... Beni peygamber çiçeklerinde ara... Güneyin tahıl tarlalarında açarlar ya... Bizim oralarda mavi veya menekşe rengi olurlar. Yabanidirler... Nadiren rastlanan çiçeklerden değildirler. Gövdeleri dimdiktir. Eğilmezler bükülmezler, boyun eğmezler. Bahçelere, evlere, saksılara hapsedilemezler. Onlarda bulabilirsin özgür gururumu... Onların parlak taç yapraklarında...

Onlara neden peygamber çiçeği denmiş bilmem ama kendime peygamber çiçeği derim ben. Önderim odur, örneğim odur. Onun ahlakıyla ahlaklanmaktan ve izini izlemekten başka gayem yoktur.

Umutla sana doğru uzattığım bomboş kalan ellerimin sıcaklığını, heyecanlı nemini hissetmek istersen peygamber çiçeklerine dokun. Ben sana kendimi anlattım anlattım anlatamadım! Onlara sor beni! Onlarda gör. Onlarda seyret. Anlatırlar çaresiz ellerimin masumiyetini. İyi bilirler beni. Çünkü ben onlara söylerim sırlarımı... Dertlerimi onlara anlatırım. Tarlalarda bahçelerde deliler gibi dolanıp kimselere açmadığım aşkı, hüsrânımı, ıstırabımı... Gözyaşlarım onlara damlar. Onlar gayet iyi anlar beni. Beni onlar anlar.

Balıklara söylerim duygularımı, düşüncelerimi... Sana dair, geleceğe dair... Hayallerimi onlara anlatırım. Onlar dilsizdirler. Kimselere demezler. Senin gibi vefasız değildirler. Beni terk etmezler.

Ben gittiğimde... Bittiğimde bu gezegende... Ancak onlar doldurabilir yerimi... Beni özgür ve asi yabancı çiçeklerle suskun balıklar sembolize edebilir. Hani şu genç yaşında uçurum rüzgârlarının: "Sakin yapma! Kıyma canına! .. Sakin ha! .." diye fışıldayarak geriye ittikleri ama sadece saçlarıma hükmedebildikleri zamanda koyuverdiğimde sensiz, cansız bir heykelden ibaret kalan varlığımı yarlara, küçük bir kızın peşine düşen, o yüzden can veren âşğın, metrelerce aşağıda yıldız gibi yatan, gözleri açık kalan cesedini de göremeyeceksin. Birileri bulup götürecekler, gömecekler. Kabrimin üstünde açan peygamber çiçeğinin nurlu yüzünde ara beni... Secdelerin ilahi ışıklarıyla nurlanan alınlarda... Ben o yüce Peygamberin ümmetindenim. En büyük özelliğim budur. Unutma!

Bizim oralarda, güneyin dağ köylerinde hâlâ eski âdetler hüküm sürer. Genç kızlar sevgilerini açıkça ifade edemez, dağ çiçeklerinin desenlerini ve renklerini çevrelere aktararak dile getirmeye çalışırlar. Her çiçeğin, her şeklin, her rengin ayrı bir manası vardır. Eğer boynu bükük bir gelincik işlemişlerse, sevdikleri gence: "Neden bana ilgi duymuyorsun, ben seni bu kadar çok severken? Neden beni boynu bükük bırakıyorsun?" demek isterler. Onun can alıcı alını, acı yeşilini mendillere nakşederler ve ıssız bir yolda sokakta, tam yanlarından geçerken, farkında olmadan düşürmüş gibi yaparlar, yavaşça yere bırakırlar. O genç için yanık bir türkü, yakıcı bir aşk şiiri, ucu yanık bir aşk namesi hükmündedirler. Bir romana sığdırılamayacak duygular anlatırlar, yürekler hoplatırlar!

Sen de benim için gözyaşlarıyla oyalanmış, bir şekilde bana yollanmış o güzelim çevrelerden en değerlisi gibiydin. Kalbimin üstündeki cebimdeydin. Boynumda, koyunumda... Özledikçe dokunduğum, öpüp kokladığım... Seni kaybettim. Hem de o bulanık suya, o sosyetik, o dejenere ortamın balçık halini almış su birikintisine düşürdüm. Oysa ben seni sağ elimden sol elime bile geçirmemiştım. O kadar aziz, o kadar mukaddes bilmiştım. Bizim oralarda Kur'an-ı Kerim sol elle alınmaz! Tespih sol elle çekilmez. Sol elle yemek yenmez, su içilmez. Sen benim için onlar kadar mübarektin! Beni umursamadan terk ettin.

O parmakların... O ince uzun, narin parmakların... Dokunmaya kıyamadığım, okşamaya doyamadığım parmakların sığı boğazımı, mengene gibi, halen sıkmakta...

Şu bedenim var ya şu maddi varlığım... Onun nasibine tüm günahlarımla beraber kabrime konmasını arzuladığım, omzunda gördüğümde: "Al, senin olsun!" diyerek armağan ettiğin saçının teli düştü. Senin için bir tel saç hükmündeydim. Saçının telleri kadar arkadaşın, eşin dostun, hayranın, sevgilin vardır belki de... Ben sadece işe yaramaz hale gelen, atılan, düşen, artık sana ait olmayan ve asla bir daha olamayacak olan ölü bir saç teliydim. Oysa ben sana nasıl da divaneydim, deliydim!

Sana ne olmuş gülüm? Neden sararmış solmuşsun? Keyfin kaçmış, huzursuzsun... Epeydir, dalından koparılıp örselenmiş, vazodan başka her yere konmuş solgun bir gül gibisin. Ne olmuş böyle sana? Nasıl bir derde tutulmuşsun?

Bizim çileli hayatlarımızda bir ekmek kadar mübarek, su gibi aziz fikirler, yüreklerimizin ateşlerinde, gönüllerimiz yana yana pişti. Yılbaşları kutlamadık biz. Noel ağaçları süslemedik, kadehler kaldırmadık. Doğum günü partileri düzenlemedik. Manolyalar değildi gönül verdiğimiz. Hercai de değildi. Bir beyaz güldü. O güldü, biz gülemedik. O bembeyaz gülü içine alan, örseleyen bataklık ve buna sebep olan çevren utansın! Tamamını Allah kahretsin! .. Sen, canımdan değerli, iğne oyasıyla işli, yüreğimin üstündeki çevrem, sağ elimdeki kutsalımdın, kıyamadığım. O bulanık, o iğrenç sele düştün! Sen benim gördüğüm en güzel, en tesirli, en unutulmaz, en harika düştün!

Artık aklımdan çıkarmak istiyorum seni. Şu şapkayı başımdan çıkarıp atarcasına bir ırmağa, seni beynimden çıkarıp atmak istiyorum, bir daha ulaşıp alamamacasına, asla yakalayamamacasına, bir daha kafama takamamacasına!

Lanet olsun! .. Her şeyimi kaybettim, birer birer! En sonunda en değerlimi, canımdan öte olan kıymetlimi aldınız elimden! Lanet olsun! .. Alın neyim varsa! Her şeyimi alın! .. Akılsızlar! Manyaklar! .. Beyinsizler! Düşüncesiz guruh! .. Sadece bedenleri kalmış, yalnız vücutlarının ihtiyaçlarını gidermeye çalışan kafasızlar! Halinizi düşündükçe yürek sizler, kafa sizler! Akıl sizler! Akılsızlar! ..

Kendi ağını kendisi ören, izbelikleri mekân eden, gaflet uykusundaki güzeller güzeli örümceğim! Şu dünya hayatı denilen, gerçek sanılan rüya âleminde, başına bir felaket geldiğinde, aklın başına girdiğinde pişmanlık ve çaresizlik içinde, muhkem bir ahret evi yerine burada gününü gün etmek suretiyle örerek barındığın o seyrek sepenek, o dayanıksız, her an başına göçebilecek vaziyetteki çürük eyde, ağlarının içinde kalır da bağlanırsa elin kolun, kolun kanadın kırılır da başlarsan ağlamaya, sana vuramam, sana kurşun sıkamam, sana kıyamam! Kurşun da atamam, taş da... Gül atabilirim gülüme ancak. Gül koyarım mermi yerine tüfeğime... Gül verebilirim ancak sana gül yüreğimi sunduğum gibi... Ben seni o halde görmeye tahammül edemem! Ölürüm! .. Tüfeğim de ölür benimle birlikte... O tüfek yüreciğimdi benim. Sana hep şiirler fırlattı... Gülüme güller... En güzel, en nadide, hiç kullanılmamış sözler...

Sen benim en büyük en ağır günahımsın! Kabuğum gibiydin! Sayende vardım. Ancak hüsrana vardım. Kabuksuz bıraktın ya beni! Canın sağ olsun! Kaplumbağa haline getirdin ya beni tuttuğum kutsal yolda... Hızımı kestir, yavaşlattın ya beni... Hedef, ben yaklaştıkça uzaklaşmakta... Senin ve aşkın yüküyle ilerliyorum sona doğru... Kaplumbağa adımlarıyla... Yüküm ağır, kulaklar sağır... Ne kadar yakınsam, haykırısam nafile! .. Artık öz benliğime dönmeliyim! Çıkarıp atmaliyim seni başımdan! Beynimden, aklımdan, kalbimden...

Sen bu erkek milletini bilmezsin! Onların bütün dertleri karı kız peşinde koşmaktır. Mana kediler gibidirler. Bir dişi kedi kokusu aldılar mı başlarlar peşinden koşmaya ki o kedilerin amaçları malumdur. Geceler boyu nefislerinin peşinde koşarlar, hiç yorulmazlar. Parklarda bahçelerde, deniz kenarlarında el ele dolaşmak yetmez öylelerine. Bir yerlerde oturup, karşılıklı çay kahve içmekle yetinmezler. Çünkü onlar bedenleriyle severler, kalpleriyle sevmeyi bilmezler. Geceleri yaşarlar. Gece yatmaz, sabah kalkmazlar. Öğleye kadar uyurlar. Geceleri uzun, gündüzleri kısadır.

Hani çiçekçilerde satılmayan, elde kalan pörsümüş çiçekler vardır ya... İşte o hale getirirler gül gibi kızları! Bal iken zehir ederler! Tertemiz, bembeyaz iken kapkara ederler. Suyunu sıkar, posasını benim gibi unutulmuş eski sevgililere bırakırlar. Kendileri de aynı şekildedirler. Eşlerini, sevgililerini aldatırlar. O suları kokan, sapları çürüten, elde kalan, çöpe atılacak çiçekler gibi o kadınlara kızlara dönmek zorunda kalırlar. Unutulanların gözleri ceylanlara benzer... O gözler hep yaşlıdır. Geyikten kasıt boynuzlardır. Boynuzlayanlardır. Ne yazık ki aldatılanlardan olurlar. Yüreklere böylesi acılarla ateşler içinde yanan ceylanların gözyaşlarının sıcaklığı karları eritir, sel haline getirir. O erkekler var ya o erkekler... Dişi dokusu alan erkek kediler gibidirler.

Yalnızlık... Umarsızca silkelenen sigara külü gibiyim. Bir o kadar değersiz, bir o kadar yalnız, sersefil...

Bir gece seni gördüm düşümde... O güzel yüzünü, sarı saçlarını... Bedeninin yerinde sarı bir yılan... Sirklerdeki deniz kızları gibiydin... Yalnız başın vardı. Kalanın bir yılan...

Benden sana bir taşbebek kaldı. Hani Kızılay'da, bir oyuncakçı dükkânının vitrininde görmüştün de çok beğenmiştin... Burnunu cama değdirecek kadar yaklaşarak seyretmiş seyretmiştin... Cebimdeki parayı düşündüm o anda... "Acaba yeter mi?" diye... Cesaret edemedim içeriye girip de fiyatını sormaya... Sonraya bıraktım o işi. Bir hafta sonra harçlığımın geldiğini haber alınca postaneye koştum sevinçle! Dönüşte o dükkâna uğradım. Ne kadar sevindim satılmadığını görünce! İşte o taşbebeği hatıra bıraktım sana. Bir de o balık dişi kolyeyi... Memleketten satın almıştım ya sana hediye... İlginç

olur diye...

Sen de ruhunu sattın, güzelim! O taşbebekten bir farkın kalmadı. Aşkını da beni de sattın! Benden sana, her aynaya baktığında karşında bulacağın o taş kalpli taşbebek kaldı. Sen, taşbebekler kadar güzeldin! Ne yaptın bebeğim! Sen ne yaptın! ..

Seni sana bıraktım, taşbebek! Ona iyi bak, emi!

Yalnızlık... Yalnızlık da bana senin armağanın... Büyük bir hatıra bıraktın bana! Hayatımın sonuna kadar muhafaza edeceğim, meraklanma! Büyük bir hatıra... Senden... Yeni... Karanlık... Şeytan işi ama her şey gibi o da Allah'tan... Yalnızlık... Öyle bir yalnızlık ki sigara külü kadar...

Sigara külü kadar değerim yokmuş, öyle mi? Bugün yalnızlığımı gözyaşları içinde yaşamaya katlanmaya, boğazıma yumruk gibi tıkılan, gırtlakımı tıkayan hıçkırıklara dayanmaya çalışacağım... Ne kadar sürecek bu ağıt, bu gözyaşı yağmuru, bilmiyorum.

Kimseye güvenim kalmadı artık. Horoz, tüyüne nasıl itimat edebilirse o kadar güven kaldı bende. Hattâ ondan da az... Bilirsin, kümeslerden horozları seçip alırlar kesmek ve yemek için. Eninde sonunda yolarlar tüylerini... En güvendiği tüyleri, günün birinde mutlaka onu terk eder gider...

Yalnız şu kahrolası gözyaşlarıma itimat edeceğim. Çünkü onlar beni hiç terk etmeyecekler. Onları kimselere emanet etmeyeceğim. Ruhumun bayrağıdır onlar benim. Sadece kendime, bu idam edilen adamın avuçlarına bırakacağım. Bugün yalnızım. Yapayalnız... Bundan sonra da hep böyle kalacağım... Yalnız ve sağanak yağmurlu... Saikalı...

Alıp götürmek isterdim seni... Bir trene bindirmek ve alıp gitmek, apaydınlık bir geleceğe... Güneşli günlere... Senden bir şehir meydana getirmek isterdim. Senin ruhundan... Seninle dolu, dopdolu... Gülce koymak isterdim adını... Türküler yakılsın bize dair... Mutluluğumuza dair şarkılar... Dillerde söylensin...

Olmadı, dünya güzeli! Olmadı işte! Görüyorsun halimizi!

Mahvettiğin bu adamın ardından türküler yapılsın, ağıtlar yakılsın, asırlarca gözyaşları içinde inlercesine söylensin bundan sonra. Ben yok olmalıyım artık! Ancak o şekilde unutabilirim belki seni ve bütün bu olup bitenleri. Çünkü başka çarem yok! Ancak o zaman bir daha açılmamak üzere kapanır bu defter.

Bir gün efsane olur karasevdam... Şarkı olur, türkü olur, dilden dile dolaşır. Sessizce ölürüm... Sensizce... Sessizce söylenen bir türkü olurum.

En iyisi bir köşede öldürmek kendimi, ölmeyen aşkımla birlikte... Kimseler duymadan... Dillenmeden... O şekilde son vermek, bu bitmeyen ıstıraba... Ya da bir trenin önüne atmak kendimi... Seni benden ve beni kahreden karasevdamdan öylece, temelli kurtarmak... Dünyada koyup gitmek seni...

Sen, ak/kanat/lı bir kuş değildin benim için. Tavus kuşuydun. Bunu da bilmeni istiyorum. Sana son sözüm olarak kalmasını... Sen benim kalbime, sen benim ruhuma öyle girmiştin. O kadar güzel, o kadar zarif, öyle rengârenk... Alaimisema gibiydin göklerimde... İçime girdin girmesine ama tüm tüylerini yoldun! Hiçbir güzellik

birakmadın kendinde... Bunu bil ve hiç unutma! İçimde bir tane değildin bin taneydin!
Bir tanemdin, bin tanemdin! .. Sonra kayboldun birer birer... Birer birer yok oldun... Sen
bittin... Ben bittim! ... Sen gittin, adın kaldı yadigâr... Seni benden alan diyar ne menhus
bir diyar!

Bana bir çift ak/kanat bıraktın uçmam için... Ötelere geçmem için bir çift ak/kanat...
Kanat kanatabildiğin kadar içimi! .. Bu Çin işkencesinin başka biçimi... Bu sana son
sözüm olacak. Bilmeni istiyorum.

Beni bulamayacaksın bir daha... Göremeyecek, duyamayacaksın! Özlersen... Ararsan
gün gelip de... Peygamber çiçeklerinde ara beni... Kabrime gel! Onlar, toprağımda
bitecekler... Ömürleri bir yıldır. Aşkımız kadar... Her yıl yeniden çıkarlar. Neticede
otturlar.

Ben bir daha dünyaya gelemeyeceğim, orkidem. Toprağımı görmeye gelersen eğer...
Bana dokunmak istersen... Ellerimi ararsa ellerin... Ancak üstümde biten otlara değer...
O zaman... İşte o zaman... Ellerin ellerimi bulamadığında... Anımsa sana doğru uzanan,
tam yakalamışken avuçlarının arasından kaçırın çaresiz ellerimi.

Sırrımı kimselere diyemiyorum. Nasıl söyleyebilirim beni bırakıp gittiğini! Ancak
balıklara fısıldayabilirim, kendimi sulara bıraktığımda... Onlar kimselere demezler,
diyemezler, dilsizdiler. Senin gibi vefasız değillerdir. Beni terk etmezler. Kendimi denize
atacağım! Çözülüp yok olacağım. Balıklar yiyecek bedenimi. Beni göremeyeceksin,
bulamayacaksın. Onlar kalacak benim yerime geride...

Kendimi sulara bırakacağım. Şu seninle beraber ruhunu kaybetmiş, heykel haline
gelmiş, küçük bir kızın ardına düşmüş aciz bedenimi... Heykel halini almış... Birken bin
olmuş cansız varlıklarımı balıklarda ara... Peygamber çiçeklerinde ara... Onlarda
olacağım, onlarla çoğalacağım... Her biri bir çiçek ya da bir balık...

Her bir varlığım bir peygamber çiçeği, İslam'ın tarlasında...

Beni o çiçeklerinin aydınlık alınlarında ara...

Alınlarında O/nur... Alınlarında secde izleri...

Biz... Biz hiç anlayamadık...

Anlayamayız sizleri...

ŞİİR FISILTI LARI - 0059

Onur Bilge

ZZ 0060 Gece Bitkilerinden Gece Bitkileri

GECE BİTKİLERİNDEN

"Gece bitkilerinden korkuyorum,
Hayır, geceleri bitkilerden!
Gizlenirken vurulmuş ulaklara ağıttır
Bana açtığın her telefon..."

Cemal SÜREYA

GECE BİTKİ/LERİ

Geceler... Tamamen bana ait, sonsuzluk kadar geniş... Huzurla yudumlanan, kana kana içilen, hazzına doyulmayan zamanlar... Geceler harcanmaz! Gece yaşanır... Geceler gözlerin... O kadar sessiz, masum ve derin... Geceler sözlerin... Her sözcüğü cana can katan... Her seslenişin bir nimet... Gecelerimde hevenk hevenk sohbetin... Gülüşün ahenk ahenk... Öyle güzel ki yaşamak sesinle, gece bitki/lerinden korkar hele geldim! Gece bitkilerinden değil sevgili, gece bitimlerinden...

Geceler biterken tuhaf bir hüzün çöker ruhuma. Sanki çok önemli ve gizli mesajları iletmekle görevli bir ulakmışım da yolda belde engeleniverecekmışim gibi... Yakalaniverecekmışim de karanlıklara seriliverecekmışim gibi... Öylesi endişelerle gizlenirim gecelerin kıyıklarına... Bilirim ki ötesi sessizliktir, sensizliktir. Bilirim ki yalnızlıktır, ıssızlıktır. Ötesi dumandır, kalem kâğıttır... Bitimsiz bir ağıttır... Bitimsiz bir ağıt, hedefe varamadan vurulmuş ulaklara ait...

Sen bana telefon açtığın geceler, renklerin karanlıklarım, çiçeklenir tüm ağaçlarım, bütün çiçeklerim açar, rengârenk ve çeşit çeşit kokular saçmaya başlar... Hani akşamsefaları vardır. Akşama doğru açarlar ve albenili güzellikleriyle sabahlara kadar öylece kalırlar. Sabaha doğru onlar gibi kapanırım ben de... Kıvrılır kalırım bir yerlerde. Bazen yatağımda bazen bir kanepede...

Sen, melisalara benzersin. Sesin rayihalar saçar sabahlara kadar. İşte ben o kokuya hasret kalırım gün boyu. Sürükler dururum cismimi oraya buraya... Maksat, vakit doldurmak... Bir an önce geceyi öldürmek. Öldürmek ve sesinle doldurmak...

Nasıl özlenirmiş bir ses, bir seda ne kadar önemliymiş, bana sor! Yeter ki ara da istersen hiç konuşma, orda dur. Ahizenin diğer ucunda olduğunu bilmek bile bir devlet benim için! Nefesini dahi duyamasam da... Sanki masamdasın. Karşımdasın. Yüz yüzeyiz sanki. Gecededen geceye de olsa ara yeter ki!

Her arayışın, farklı bir bayram öncesi sevinci, mutluluğu, huzuru... Kalplerimizin arasındaki mesafenin kısalması kısalması, en aza inmesi... Nefesin nefesimi karşılamakta... Sesin kalbime ılık ılık akmakta... İmkânsızlıklar içinde en yakın ve tek çıkar yolu kavuşmanın... Vuslatın farklı bir biçimi... Sesin yudum yudum içimi...

Bir sigara içimi... Ne kadar uzun olursa olsun konuşma süresi, o kadarcıkmiş gibi gelir bana. Doyamam! O zaman, o kadar kısalır zaman... Sen aradığın zaman... Gece yarılardan sabahlara... Sabahlara kadar gülmece, eğlenmece... Şiirler, şarkılar... Yerine göre... Türül türül sevda... Kelime kelime, hece hece... Ne zaman başlar ne zaman biter gece, anlayamam! Sahi, aşkın dili nece?

Parmakların tuşlara değdiği zaman... Ahizeyi kaldırıp: "Alo! .." dediğim an... O anda sarmaş dolaşız sanki! Parmak uçlarımız ahizelere değil de birbirlerine değmiş... Kollarımız karışmış, ruhlarımız sarışmış... Ne yazık ki uzun bilinen kış geceleri bile ancak bir karışmış!

Mesafeler mesafeler... O kat edilemez uzaklık aramızdaki... O kahredici ayrılık! Ah, o hasret! .. O gurbet! ..

Telefon çaldığı an... Karanlığın yarıldığı, yalnızlığın delindiği, mutluluğa gelindiği an... O ses, sonsuzluğa fişkırان sevinç... O ses geceye gökkuşakları saçan, bir uçtan bir uca... Semaya boylu boyunca... Her rengiyle yay gibi yayılan, kendi huyunca... Şafaklar attıran, güneşler açtıran... Sesin bile yeterdi seni sevmem için... Keşke sadece bunun için olsun sevmeye devam etseydim seni...

Keşke bitmeseydi yüreğimin ılıyışı... Her gece o renklerin, o kokunun yayılışı... Ayılışı olmasaydı o baygınlığın! Kalbimde doldurulması imkânsız koca bir kovuk bırakmasaydı yokluğun. Ne güzel başladı, ne şahane sürdü ve ne acı noktalandı bu oyun!

Her gece bitiyorum ben. Ben gece bitki/lerinden korkuyordum zaten. İnadına tam ortasına düştüm gece bitkilerinin! Akşamsefası mı desem, melisa mı desem... Böcek yiyen bitkiler gibi korkunç! Sinek miyim, kapana kısılan, yakalanan böcek mi bilmem!

Öyle bir pişmanlık içindeyim ki pişmanlıkların en beteri, en telafi edilemezi! Ben, kâğıt, kalem ve elem... Bir de arka arkaya yanan, yandılarıyla bittiği bir olan sigaram... Yaktığım, bitirdiğim... Hayır, beni yakan, bitiren... Ortalık kesif sis, odam duman...

Ah, ben bu gece bitki/lerinden mustaribim! Aman! .. Ne kadar bitki/n, kimsesiz, nasıl garibim! Hele bitmeyen, bitmek bilmeyen gecelerimdeki tek mutluluk kaynağım olan sesin bitişi... Senin bitişin, beni tamamen bitiren! Senin bitki/n! ..

Şimdi geceler uzun mu uzun, upuzun... Sonsuzluğa eş... Batıyı buluyor bulmasına da, dağların arkasında dolanıyor dolanıyor da doğuyu bir türlü bulamıyor güneş... Tan yeri ağarmak bilmiyor sevgili... Şafaklar atmak bilmiyor!

Dünyam başıma göçmüş, seni kaybettiğimden beri... Ben seni değil, güneşimi kaybetmişim! Eşimi, neşemi... Artık her yer karanlık... Kapkaranlık... Zifiri zindan!

Evim terkedilmiş evler gibi... Hani metruk, karanlık, kopuk... Kabir kadar sessiz... Odam kasvetli, ıpsız, dumanlı, loş... Telefon dilsiz, ahize lal...

Ben mi? Saç baş darmadağın, ruh darmadağın... Öyle pejmürde bir hal... Yüreğimde doldurulması imkânsız, büyüdükçe büyüyen bir boşluk... Uçurumlaşan bir yer... Nicedir münhal...

Zaman sonsuz, sensiz, sesinsiz... Ben hep pişman, bin kere bin pişman ve sensiz...

Gündüzler de geceler gibi simsiyah, desensiz... Sessiz... Sensiz... Hep sensiz...

Keşke sırf sesin için sevseydim seni. Sevmeye devam etseydim!

Keşke sevebilseydim, eskisi gibi!

Deliler gibi...

ŞİİR FISİLTILARI - 0060

Onur Bilge

ZZ 0061 Yıldızlar ile Boşluktaki Adam Yıldızlar V

YILDIZLAR İLE BOŞLUKTAKİ ADAM

"Hep ondan çoğalır kâğıtlarda
Hep o Meryemsi duruşundan
Döker el kadar Avrupalı yüzünü
Paylaşır milyonla aç adam..."

Gülten AKIN

FİLM YILDIZLARI ve EV ERKEKLERİ

Güzel bir yüzü vardır kızcağızın. Birilerine fark ettirir veya fark edilir. Kazanç kapısıdır masum güzelliği... El değmemişliği, saflığı... Geçirirler objektifin karşısına.

"Şöyle dur! Böyle yap! Gülümse! Böyle bak! Şimdi profilden... Biraz da cepheden..."

Sonra basarlar kâğıtlara... Dağıtırlar, gereken yerlere... Mecmualara kapak, takvimlere malzeme... Bir anda yayılır kitlelere... İki el içi kadarlık yüz, milyonlarca aç erkeğin göz zevkine sunulur.

Resim falan kesemez bu açlığı. Arzuladıklarını yaşayamayanlar masal dinlemek ister. Masallarla bütünleşmek, masal olmak... Kimse garip bir çingene olmak istemez hiç... Aç bir dilenci, yoksul bir yaşlı falan... Asil bir zat olma hevesindedir hep. Bir padişah, bir kral, kraliçe, prenses, düşes, düğün... Asla olamayacağı bir şey... O zaman olmak ister bir biçimde... Geçer perdenin karşısına, seyretmeye başlar. Kral da odur artık, Süpermen de... Dilediği kadar toprak, mal mülk, evlat, eş, cariye, köle... Ne ilginçtir hayatları... Hiç yaşanmamış, yaşanması imkânsız... Fakat artık zamanın dilediği yerindedir, arzuladığı kişilikte... İnanmak ister bunun böyle olduğuna.

Yeni yetmeler vardır evlerde. Salonlarda kolayca ulaşmaktadırlar güzelliklere... Mutlaka gerçek olması gerekmez ki! Sanal sevgililer vardır ekranda... Sanal sevgiler, aşklar... Dört yapraklı yoncağı bulmuşlardır kolayca... Kolaylıkla... Bir o değil, binlerce göz bakmaktadır aynı yere... Binlerce, milyonlarca aç göz, aynı anda tatmin olmaktadır.

Boşluktadır çoğu erkekler. Hoş, kadınlar da pek farklı değildirler ya... Diziler, filmler, tüm düş ürünleri... Bunları seyretmekle geçmektedir günleri...

Bir nevi kaçıştır bu! Ruhsal bozukluk, tiryakilik... Gerçek hayatın acımasızlığından düş âlemine uzanış... Hayali kahramanlarla kaynaşma, onlarla yaşama, bir olma... Garip bir birliktelik... Karanlıklarını aydınlatmak için...

Haydi! Haydi! .. Ekran karşısına geçin! ..

Gerçek huzur ve mutluluklar...

ŞİİR FISILTI LARI - 0061

Onur Bilge

Zz 0062 Köprüde Sabah Boğazda Sabah

KÖPRÜDE SABAH

"Gece, yavaşça siyah mantosunu sürükler
Vapurlar, şimdi suya bırakılmış kütükler,
Ufuk, banyo edilen bir fotoğraf camıdır.."

Sabahattin ALİ

BOĞAZDA SABAH

Gece, lacivert geceliğiyle boylu boyunca uzanmış İstanbul'un üstüne, mışıl mışıl uyumakta...

Köprüden etrafı seyrediyorum. Gördüğüm her manzara negatif... Fotoğrafın arabı... Ufuk aydınlanmaya başlayınca gerçek renklerine kavuşacak tamamı. O zaman normal halleriyle seyretmeye koyulacağım ama bu geçiş, ağır çekim olacak. Birazdan tan yeri yavaş yavaş ağaracak. Ortam renkten renge boyanacak...

Yavaş yavaş uyanacak gece. Gözkapaklarını aralayıp, kirpiklerini kırıştırtarak bakacak etrafa. Kamaşan mahmur gözlerini ovuşturarak gerinecek. Lacivert ipek geceliği yavaşça sıyrılacak omuzlarından... Terli kalktığı için ürpercek. Mavi lizözünü alacak arkasına. Sonra onu da bir tarafa atacak, pembe sabahlığını giyecek.

"Tan atıyor! " diyecek. Gülümseyecek.

'Seher' olacak adı. Soyadı 'Gündüz'...'Gece' bir süreliğine unutulacak. Biraz da o şekilde gezinecek ortalıkta. Bu arada çiy altında duş yapacak ve sarı bornozuna bürünecek. Saçlarında güneş rengi bir havluyla görünecek. Ayaklarında aynı renkte ponponlu terlikleriyle... Yanakları pembe pembe...

Daha sonra upuzun sarı saçlarını tel tel tarayarak kurutmaya koyulacak. Elinde fön makinesi... Kulağında makinenin asap bozucu yeknesak sesi... Üzerinde beyaz elbisesi...

Gün boyu ıslık ıslık salınacak İstanbul semalarında. Görüntüsü sulara yer yer altın ve gümüş simler serpecek. Şehrin her yerini birer birer teftiş edecek. Her varlığı en ince ayrıntılarına kadar belirleyip, altlarına imzalar atacak. Upuzun imzalar... Önce kısalan, sonra da ters yöne doğru uzamaya başlayan, mürekkepleri solup, seçilmez oluncaya kadar uzamaya devam edecek olan imzalar...

İstanbul'un negatif resimleri, ufkun camında renklenip kurumaya bırakılacak. Netleşmesi epey bir zaman alacak. Bayan Gündüz tarafından rötuşlanacak.

Kayıklar, denizde birer yonga, sandallar tahta parçaları, gemiler başıboş kütükler gibi... Sanki akıntıya bırakılmışlar da sürüklenerek kıyıya vurmuşlar. Bazıları siyah simli bir grapon kâğıdı gibi serili denizin üstünde hareketli resimler halinde gidip gelmekte...

Bulutlar, dağlar tepeler çoktan makyaja başlamış. Onlar da yüzlerini yıkayıp kurulamışlar ve geçmişler sudan aynalarının karşısına. Dudaklarına ruj, yanaklarına fondöten... Yumuşak fırça darbeleriyle sararan yüzleri yavaş yavaş renklenmekte... Ormanların yemyeşil gözleri iyiden iyiye belirginleşmekte...

Kare kare boğaz manzaraları... Son rötüşler da bitmek üzere...

İş yolunda sepeti kolunda olanlar için uykunun ballandığı zaman... Tuzu kuru olanlar, öğleye doğru uyanırlar. Sütleriyle gazeteleri kapılarına bırakılmıştır. Aheste aheste kalkar, tadını çıkara çıkara kahvaltı ederler. Bir gözleri gazete sayfalarında ya da televizyondadır. Ne trafik endişesi, ne de işe geç kalma tehlikesi...

Kimisi de hem kel hem fodul... Boş gezenin boş kalfası... "Kadifeden kesesi... Kahveden gelir sesi. Oturmuş kumar oynar. Ah, ciğerimin köşesi! "

Oysa kimi zaman azgın dalgalarla, fırtınalarla boğuşarak, kar kış demeden denizde rızıklarını arayan emekçiler de vardır ki onlar için sabahlar, mesai bitimidir. Yani akşamüstü hükmündedir. Herkes rahat yataklarında uykudayken gece boyu çalışmış didinmiş, karaya yanaşmışlardır. O kadar yorgundurlar ki gözlerinde fer kalmamıştır! Bitkin bir halde kıyıya çıkarlar.

Kimi eli boş dönmüştür. Kiminin senedi, çeki vardır, ödenecek. Ellerine bakan aileleri... Çeşit çeşit gaileleri... Belki hastaları, acıları, belki yavukluları... Ev kira, elektrik su para... Kız üniversitede, oğlan askerde... Hepsi para beklemede... İnsanlar... O insanlar... Hepsi ekmeğini peynirine denk getirme derdinde... O sabahları neşeyle uyanıp, sevinçle yataklarından fırlayanlardan olmayan kederli emekçiler için akşam vaktidir, sabahlar. Gündüzler gece... Sadece gündüzler değil baştanbaşa hayatları gecedir, karanlıktır.

Sabah olmadan kayıkçılar, sandalcılar, hamallar işlerinin başındadır. Kürekleri iki yanda, kolları davet edercesine, sarılmak istercesine iki tarafa açılmış bir vaziyette müşteri beklemektedirler.

Günün ilk ışınları denizin yüzüne vurmaya başlayınca, kıyılarda giderek artan, usulca bir renklenme, hareketlenme olur. Uyanılacağına yakın, uyku uyanıklık arası görülen zuhuratlar gibidir deniz kenarları için bu ilk kıpırtılar. Sonra uyku tünek bırakmazlar!

Gece bitimleri, güneşin ilk ışıkları, mehtaplı gecelere benzer. O ışıklar, gemi fenerlerinin oklar halinde yayılan ışınlarını ağır ağır silerek görünmez eder. Onların aydınlatmasına ihtiyaçları kalmaz, suların.

Gemilerin direkleri, savaşmak için hazırda bekleyen mızraklara benzer. Gün gelecek onlar ekme parası için azgın dalgalarla, fırtınalarla boralarla savaşacaklar. Yatıp yatıp kalkacaklar! Gören, onları beşikte sallanırken ayakta uyuyan bebeklere benzetir. Oysa cenk hayalleri kuran birer cengâver gibidirler.

Etrafta sürü sürü kuşlar... Oradan oraya uçuşmaktalar. Sabahın köründe rızıklarını aramak için yola çıkan insanlar da onlar gibi koşuşmaktadırlar.

Gece boyunca, kararan sularıyla buruş buruş, kırış kırış parlak bir grapon kâğıdına benzemekte olan deniz de renk değiştirmekte, yüzü hafif dalgalarla titreşmektedir. Siyahtan laciverde, metalik maviden gümüşüye geçmektedir...

Nihayet ilk yolcu vapuru yanaşır iskeleye. Birer ikişer derken, etraf kalabalıklaşmaya başlar. Köprü, bir tramvayın sesiyle uyanır, derin uykusundan.

Kadınlar, adamlar... Öğrenciler... Telaşlı adımlar... Gerisi malum... Her gün aynı terane... İş güç, koşuşturma...

Karınca misali kaynaşma...

ŞİİR FISİLTİLERİ - 0062

Onur Bilge

Zz 0063 Kırpık Yün Parçaları Halı Dokuyan Genç Kız

KIRPIK YÜN PARÇALARI

"Tutkuyla sarıp, hüzünle gözerek
Günün aydınlık yumağını,
Bir sabır tezgâhında
Dolanır alışkın parmakları..."

Metin ALTIOK

HALI DOKUYAN GENÇ KIZ

Halıcılık bizde Orta Asya'dan beri var. Türkler, çadırlarda bile halı, kilim, çul, hasır gibi yaygılar kullanırlar. Avrupa'da bu yoktur. Onlar dışarıda giydikleri ayakkabılarla evlerinin içinde de dolaşırlar ve bundan rahatsız olmazlar. Bizde ev içi için sıra sıra terlikler vardır. Onlar yataklarına bile ayakkabılarıyla uzanabilirler. Onun için onlarda sadece örtü işlemeciliği vardır. Bizde her çeşit el sanatı asırlardır var olup, oldukça gelişmiştir.

Köylümüz kendisine gereken hemen hemen her şeyi adeta yoktan var etmekte ve bundan zevk almaktadır. Kozalardan ipekböcekleri çıkarmak, dut yapraklarıyla beslemek, tekrar koza haline getirmek, onları istimle açıp ipek elde etmek, boyamak ve dokumak onlar için tatlı bir uğraştır. Has ipek kumaşlardan çok çeşitli giyecek, örtü, havlu ve diğer pek çok kullanım eşyaları yaparlar. Üstelik bir de üstlerini renkli nakışlarla, uçlarını dantel veya iğne oyaları ile süslerler. Bunlar, yüzyıllardır kız çeyizlerinin de vazgeçilmezlerinden olmuştur.

Özellikle köylerimizde halen halı ve kilim dokumacılığı da yapılmakta, bunun için dışarıdan hemen hemen hiçbir şey satın alınmamaktadır. Halkımız tarlasını sürüp, pamuk tohumu ekmekte, onu çeşitli uğraşlarla yetiştirip, vakti geldiğinde kozalardan pamuğu avuçlamakta, çuvallara doldurmaktadır.

Ülkemizde hayvancılık da yaygındır. Onların etlerinden sütlerinden, yünlerinden faydalanılır. Koyunlardan kırpılan yünler önce boru gibi kabaca bükülerek sol kollara sarılır, ucundan alınan tüyler, becerikli ellerle ustalıklı döndürülen iğlerle, kirmenle veya mancınık denilen basit makinelerle inceltilerek yün ipler haline getirilir. Kirmenlerdeki yumaklar, kelep haline getirilerek çeşitli bitki yaprak, çiçek veya köklerin kaynatılmasıyla elde edilen, kök boya denilen doğal renklendiricilerle kazanlarda boyanır, daha sonra renklerin ilerde solmaması için iyice yıkanarak fazla boyaları akıtılır ve kurumaya bırakılır. Kuruyunca gülecanlara geçirilip döndürülerek yumak haline getirilip, hammadde olarak kullanılmaya başlanır.

Boyanmamış yünlerden, çok sağlam olması gerektiği için iyice bükülen elde edilen ipler, çözüğü için tezgâhlara gerilir. Yüzlerce ip çift sıra halinde dizilir. Tutkuyla sarılmış, hüzünle çözülmüşlerdir. Fakat o hüzünde de mutluluk payı vardır. Ne yazık ki aile ekonomisine fazla bir katkısı yoktur ama yine de akmasa da damlamakta, az da olsa fayda sağlamaktadır.

Genç kızlar, kadınlar günlük ev işlerini bitirdikten sonra tezgâhlarına otururlar, yukarıya astıkları mostra denilen örneklerle baka baka, tezgâha asılı renk renk gevşek bükümlü yumaklardan çektikleri ipleri çözüğülerdeki iplerden ikişer ikişer alarak onlara düğümleye düğümleye halılarını dokumaya başlarlar. Bir ellerinde bıçak vardır. Her düğüm atışta

artan ipi keserler. Bir sıra düğümlemlenip tamamlandıktan sonra kirkit denilen demir bir tarakla çözüme düğümlerin iyice işlemesi, sıraların muntazam paralelliğinin sağlanması için vura vura düzlenir. Sonra da o sıranın fazla yünleri özel bir makasla öncekilerin boyuna incek şekilde kesilir.

Onlarsadece yumak sarmakla kalmazlar. Günü aydınlatan güneşi de sabahtan akşama kadar dolayarak yumak yaparlar. Yani gün boyu çalışırlar. Günü aydınlık saatlerinden yararlanırlar. Küçük yaşlardan beri dokuya dokuya alışkanlık kazanmış olan kıvrak parmaklarıyla hızlı hızlı ilmekler atarak adeta günleri de yumak halinde dolayarak bitirirler. Hemen hemen her günleri böyle geçer, hayatları bu şekilde akar gider...

Sessiz ve durağan, alabildiğine uzanan bozkırda bir kız... Hareketsiz nakışları becerikli parmaklarında seri ve tekdüze hareketlerle biteviye işlemektedir. Bozkır sessiz, nakışlar kımıltısız, eller son derece seridir.

Kızın elleri huzursuz bir kuşa benzemektedir. Sanki çözüme gergin iplerinin arasında uyumsuz bir kuş hızlı hızlı kanat çırpar gibidir. Yaramaz, yarınde hiç duramaz olan o kuş, iplerin arasında usanmadan uçuşup durmakta, iş kesmektedir.

Köy yeri sessiz, sakin, atkı çözüme, mostra, her şey suskun ve durgun, yalnız aşağıya sarkan rengârenk yün uçları, eller, parmaklar ve bıçak hareketli... Duyulan, yalnızca kızın tutturduğu yanık türkü ve ara ara vurulan kirkitin sesi... Sergilenen, kıpır kıpır becerikli ellerin, usta parmakların mahareti...

Kızın gönlünde yavuklusu... Dudağında duygusu... O gencin, göğsünden söküp aldığı yüreğinin öyküsünü nakış nakış gözler önüne sermekte... Yapayalnız, ıssız ve yeknesak yaşantısının resmini yapmakta... Belki aklında, ruhunda sevgilisinin ona sevgiyle verdiği bir sarı çiçek... Onunla içini doldurmakta... Avunmaya çalışmakta... İşini zevkle yaparken, çiçekle birlikte gelen mutluluğu doya doya hissederek huzura ermekte... Sevildiğini hissetmekte ve bunun tadını çıkarmakta... Kırpıklan yün parçaları da etrafa savrulurken, havada uçuşarak o mutluluğa eşlik etmekte, ortama hareket ve renk katmakta...

Sanki o yaramaz kuş biteviye ilmekleri sökmekte ve kız onları bıkip usanmadan tekrar yerlerine eklemekte... Elleri öyle gidip gelmekte... Aslında halı dokumakta ama aslında kendini okumakta... İçini dışına çevirmekte, gönlünde açan sevinç ve mutluluk çiçeklerini huzur içinde çözüme nakşetmekte...

Türk folklorü oldukça zengindir. Nakışlarımızdaki her çiçeğin bir anlamı vardır. Sarı çiçek, "Aşkından sarardım soldum!" anlamına gelmektedir. Acı yeşil yapraklar, aşk acısını sembolize etmektedir. Açık yeşil murat, kırmızı ve pembe, her zamanki gibi mutluluk renkleridir. Kırmızı gül aşkı, pembe gül de sevgiyi temsil etmektedir. Mavi, her şeyin yolunda olduğunun, açık mavi de huzurun işaretidir. Beyaz, saflığı ve temizliği anlatır. Siyahsa, bilindiği gibi matem rengidir.

Kadınlarımız, kızlarımız içinde buldukları durumu kimselere diyemezler, oyalarla dışa vururlar. Sevinçlerini, huzurlarını, sıkıntıları, içinde bulunduğu her türlü ruh halini kullandığı sembollerle ifade eder. Mesela kayınvalidesinden eziyet gören bir gelin, çektiği ıstırapı, yazmasının kenarına acı yeşil yapraklı sarılı kırmızılı cin biberlerini oya olarak işler. Başına geleni, başına örttüğü örtüdeki şifreyle açığa vurur.

Köy yeri sakin, sessiz... Kızların aşkları sır... Sırları sessiz... Sadece nakışlar, renkler ve

şekiller... Bir de gönüllerinin gizlediklerini söyleyiveren muhbir, müzevir içli şarkılar,
yanık türküler ve maniler..

ŞİİR FISILTILARI - 0063

Onur Bilge

Zz 0064 Mendilimde Kan Sesleri Kısaca

MENDİLİMDE KAN SESLERİ

"Her yere yetişilir
Hiçbir şeye geç kalınmaz ama
Çocuğum beni bağışla
Ahmet Abi sen de bağışla..."

Edip CANSEVER

KISACA

1947 yılında yayımlanan "İkinci Üstü" adlı kitapla başlattığı şiir serüvenine arka arkaya yayımladığı kitaplarla devam edip, yolculuğunu on altıncı şiir kitabıyla noktalayan şair, şiirlerinde anlam, yapı, dramatik unsurlar ve dekor konularına önem vermiş; anlaşılabilir, kapalı, soyut ifadeler kullanmayı yeğlemiştir.

İlk şiirlerini 1950'lerde yayımlamaya başlayan Cemal Süreya, İlhan Berk, Turgut Uyar, Sezai Karakoç ve Ece Ayhan gibi şairlerle birlikte öncülük ettiği İkinci Yeni hareketinin, Cumhuriyet sonrası Türk şiirinin değişmesi ve gelişmesinde büyük bir rolü olan, ilk şiirlerini Garip akımının tesirinde kalarak yazan, yaratıcı ve özgün şiirleriyle o dönemin önemli temsilcilerinden olan Edip Cansever'in 'Mendilimde Kan Sesleri' adlı şiiri, 1974 yılında çıkan 'Sonrası Kalır' isimli kitabında yer alır.

Şiirleri incelendiği zaman hemen hemen hepsinde benzer tema ve düşünceler üzerinde durduğu, yeni bir şiir dili yaratmaya çalıştığı görülür ama bu şiirin dili, konusu ve imgeleri diğerlerinden farklıdır, toplumcu şiir anlayışına yakındır, ona zamanının toplumsal ve siyasal şartları göz önünde tutularak bakılmalıdır. Çocukluğu ve gençliği İnönü, sonrası Menderes dönemine rastlar. O dönemde devlet ekonomi politikalarına ağırlık vermiş ve Türkiye, modern dünyada kapitalist sistemin bir üyesi olarak yer almıştır. İkinci Yeni şairleri ilk şiirlerini o zamanlarda yayımlamaya başlamışlar. O iki dönemin şiirleri de İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki olumsuzlukları, ekonomik sorunları, politik zıtlaşmaları, toplumsal çatışmaları dile getirir, onlarla savaşır, baskıya ve otoriteye başkaldırı feryatlarıdır. 1950 sonrası Türk şiiri, Batı'daki sanat hareketlerinin tesiriyle soyut, kapalı ve bireyci hale gelmiştir.

Edip Cansever'in şiirlerindeki kişilerin hüznü, mutsuzluk, yalnızlık ve karamsarlıklarının sebebi, içinde buldukları toplumun içler acısı halidir ama belli bir ideolojiyi yansıtmaz. Bireyi ele alır. Tümevarım metoduyla fertten topluma gider. Okuyucuya, yönetimin ve toplumun aksayan yanlarını bireyden seyrettirir.

Şiirlerinin tamamında sesle anlamı kaynaştırmış, harikalar yaratmıştır.

Edip Cansever, şiirinde varoluşçu felsefeden faydalanmış ama şiirlerini felsefi bir sistem üzerine kurmamıştır. Bunalımdan bahseden, varoluşdaki amacı sorgulayan ama cevap alamayan mutsuz, umutsuz ve karamsar bireyi anlatmıştır.

Bu şiirde önceki şiirlerindeki karamsarlık pek yoktur. Hatta iyimserlik, onun yanı sıra romantizm bile vardır. Umudun dürtülerek harekete geçirilmesini, umutsuzluğun yatıştırılmasını istemektedir ama kendisi ülkenin geleceğinden endişeli ve umutsuzdur. Oysa o umudu taşımaya ne kadar isteklidir!

Monolog olarak yazdığı bu şiirde, karşısında kimse yoktur. Düşünmekte ve birine, aslında tüm Türk Halkına hitap etmekte, fırsatların kaçırılmış olduğundan yakınmakta ve şair olarak bir şey yapamadığı için hayıflanmakta, herkesten ve gelecek nesilden özür dilemektedir. Karamsardır. Tasarlananların yapılması için çok geç kalınmıştır.

Edip Cansever, farklı sözcükleri bir araya getirip, onların çağrıştırdıklarının düşünülerek anlaşılmasını okura bırakır, onlara beyin jimnastiği yaptırır. Bu teknik ona hastır. Bu şiirde de öyle yapmıştır.

Mendil ile kan... Beyazla kırmızı... Türk Bayrağının renkleri... Kanı çokça, beyazı yok denecek kadar az... Bu iki rengin bir araya getirilmesiyle görme ve dokunma duyularını, ses sözcüğüyle de işitme duyusunu harekete geçirir. Okur beyazda kırmızıyı hayaller ve kanın çılgınlığını tüm canhıraşlığıyla işitir ve ürperir! ..

Kan, kırmızıdır. Sıcaktır, ateştir, aştır, canlılıktır, şehvettir. Doğumu da ölümü de simgeler. Bu şiirdeki kan, bembeyaz mendili, bir top humayini lekeleyen, mahveden kandır!

Bu mendil, limanlarda, garlarda, garajlarda gidenlerle gelenlerin birbirlerine salladıkları, ayrılık acısının, gurbet burukluğunun sembolü olan mendildir. Birbirlerinden ayrılanların kanayan yüreklerinden gözlerine dolan ve kanlı akan gözyaşlarıyla ıslanmıştır. Yakınlar birbirlerinin ciğerlerinden sökölürcesine ayrılmakta, ciğerleri veremlilerin ciğerleri gibi kanamaktadır ve kan tükürme raddesinde, derin bir üzüntü içindedirler! Ayrılık, ciğerlerine hançer gibi saplanmış, yerini kanatmakta kanatmaktadır... Karşılıklı kan ağlamakta, hiçkirmakta, öksürüklere boğulmaktadırlar. Veda cümleleri, hiçkırık ve öksürük sesleriyle kesilmektedir. Mendillerdeki içler acısı kan, haykırmakta haykırmaktadır! ..

Ahmet Abi, Türk toplumunu simgeler. Ahmet Abi'nin sevgilisi olduğu hayal ettirilen kadın Türk kadınıdır; tertemiz, bembeyaz, ütülü, lekesiz, el değmemiş, bir top patiskadır. O kadının doğurup yetiştirecekleri çocuklar büyüyecekler ve ülkeyi bu durumdan kurtaracaklardır.

İstasyon ve pazaryerleri karmaşayı, gürültüyü ve kalabalığı sembolize eder. Nasıl pazaryerleri dağıldığında geriye döküntüler, atıklar, kâğıt parçaları yani kirlilik kalırsa, Ülkede de durum öyledir. Ne yazık ki o hale getirilmiştir. Geride karmaşa ve huzursuzluk kalmıştır.

O, ülkelerinde bir iş tutamayan, geçim sıkıntısı içinde kıvranan, o yüzden Almanya'ya çalışmaya giden insanların çoğu köylerin derme çatma evlerinden, kenar mahallelerindeki gecekondularından çıkmadır. O garibanlar, ülkenin ne halde olduğunu anlatan öykülerdir. Her biri bu ülkenin suyunu, toprağını, çiçeğini, dağlarının eğimi gibi somut kavramları bünyesinde taşır. Hasret ve yalansa soyuttur.

İşçileri taşıyan tren, bir zamanlar cepheye asker taşıyan trenlere benzetilir. Her iki tür yolcu da savaşmaya gitmektedir. İki grup da emeğiyle, kanıyla canıyla... Her ikisindeki insanlar da kendilerini feda edenlerdir. Biri bildiğimiz savaş, diğeri ekonomik savaş... İki kesimin de birbirinden pek farkı yoktur.

Umutlarımızı yitirmiş, hayalsiz kalmışız. İnsanımız yerlerini yurtlarını terk ederek gurbet ellere gitmek zorunda kalmış. Eskiden teknoloji yoktu ama o zamanlarda herkesin gelecekte bir beklentisi vardı. O zamanlar Ülkece bütün hayallerimizi kaybettik. Büyük

bir ümitsizliğin içine düştük.

Edip Cansever, alışık olduğumuz sözdizimini bozar. Bazı öğeleri atlar ya da bazı ekleri birlikte kullanmaz. Bu şiir diğerlerine nazaran çok sade ve açık bir dille yazılmıştır. Bunda sözdizimsel sapmaya, mantık dışı söyleyişe ve alışılmamış bağdaştırmalara rastlanmaz.

Yalnız 'üzünlü bir ev görüntüsü' tamlamasında hüznü ve kederi anlatırken sözcüksel sapma yapmış, 'üzünlü' sözcüğünü dilimize katmıştır.

"Ve avlularına 'bir kuyu halkasıyla sıkıştırılmıştır kalbi'

"Yani bir cep aynası alım-satımına belki' dizelerinde anlam biraz zora sokulmuş.

Avlu sözcüğü cezaevlerini anımsatır. Burada Yurt sathı olarak kullanılmış. Özgürlüklerini kaybeden yükümlülerin, yani halkımızın kalplerindeki sıkıntı, kuyu halkasıyla sıkıştırılma şeklinde dile getirilmiş. Sözler değerlerini yitirmiş, üstü horoz resimli teneke arkalıklı cep aynası kadar değeri kalmamış.

Şiirdeki işsizlik, bilinç, halk; Türkiye, Malatya, Nazilli, Edirne, İstanbul, cezaevi ve memleket kelimeleri bir araya getirilerek toplumcu duyarlık ifade edilmiş.

Şair, şiirlerinde tiyatro unsurlarından faydalanır. Diyalog ve monolog tekniklerini kullanır. Anlatımlarında, manzum öykülerdeki gibi tek olay yoktur. Bunlar uzun olup, tamamen düşüncesinin sesidir.

Şairin, hüznünü ve iç sıkıntısını yansıttığı bu şiir dram, hatta trajedidir. Bu trajedide kendisi de vardır.

Mekân olarak istasyon, otel ve meyhaneler gibi kalabalık yerleri seçer. Burada ülkemizin içinde bulunduğu durumu anlatmak için istasyon ve pazaryerini kullanmıştır. Bu şiirinde bir dramı, çelişkiler ve karşıtlıkları göz önüne sererek, insanları da hareket halinde gözler önüne sermiş.

İngiliz edebiyatçısı olan Eliot'un 'nesnel karşılık' kuramını önemsemıştır. İnsanı veya duyguları anlatmada nesnelere gayet güzel kullanır. Duygu, düşünce ve coşkularını nesnelere ifade eder.

Bu şiirinde dili daha açık ve anlaşılır... İmge kullanmamış. Değişik malzemeleri dekor olarak kullanmış, somutla soyutu ifade etmeyi gayet güzel başarmış. Nesnelere değişik bir açıdan bakmış, onları derinlemesine incelemiş ve her birine farklı duygular yüklemiş.

Şairin bakma, görme ve hissetmesi diğer insanlardan farklıdır. Bavul, file, paket, kolonya ve su şişesi bir araya getirilmiş, yolculuğun hüznü ve gurbetin burukluğu en güzel ve farklı bir biçimde okuyucuya hissettirilmiştir.

Bir tutsak ağaç gibi yanlış yerlerde büyüyen bu işçiler, trenleri tıklım tıklım doldurarak çalışmak ve ekmek parası kazanmak için memleketlerini bırakıp gurbete gitmektedirler. Şiirdeki nesnelere biri de resimdir. İki şekilde ele alınmıştır. Biri alelade bir yere çiziktirilen, diğeri gerçek haliyle insanımızdır ki çok değerlidirler. Ne yazık ki hasret çekmek zorunda bırakılmışlardır.

Şiirde geçen her nesneye farklı duygular yüklenmiş. Mendildeki kan da hazin pastanın

avaz avaz bağıran kreması olmuş.

Hüzün ifade eden sözcüklerin bir araya getirilmesiyle uyum, tekrarıyla ahenk sağlanmış.

şimdi bu şiiri inceleyelim:

şİİR FISİLTİLARI - 0064

Onur Bilge

Zz 0065 Mendilimde Kan Sesleri Trajedya

MENDİLİMDE KAN SESLERİ

"Her yere yetişilir
Hiçbir şeye geç kalınmaz ama
Çocuğum beni bağışla
Ahmet Abi sen de bağışla..."

Edip CANSEVER

TRAJEDYA

Her yere yetişilir, hiçbir şeye geç kalınmaz ama çocuklar, beni affedin! Ben çok geç kaldım! Yurdum insanı! Sen de bağışla beni!

Boynu bükük duruyorum. Hiç istemezdim böyle çaresiz olmayı! İçimden öyle geldiği için de değil ama hiç değil! Kim ister bu halde olmayı! Maalesef ben, düşmanıma bile dileyemeyeceğim bir haldeyim!

"Boynu bükük duruyorsam eğer içimden öyle geldiği için değil ama hiç değil! " derken kendi hislerimi ifade etmiş gibiyim ama öyle değil! Bu, duyarsız kesime bir göndermedir! Onlar modern kesimdir. Saz yerine caz dinlerler. Aldırış etmezler ezilen halkın acılarına! Canhıraş kan seslerine kulak vermezler. Onlar ki zevk ve safa içindedirler. Memleket meseleleriyle alakadar olmazlar. Hele hele gurbetçilerle, gurbet yolcularıyla ilgili hiçbir his yoktur içlerinde. Ülke gerçeklerini görececek gözleri de yoktur, kanayacak kalpleri de, akacak kanlı gözyaşları da... Tek damla yaş bile akıtmazlar. Onlar yoksulluk nedir bilmeyenler... Kapitalist kesim... Para babaları... İçlerinden hüzünlenmek bile gelmez! Bir an düşünüp üzülmür gibi olsalar da çok sürmez. Eski hallerine dönüverirler... Çünkü onların tuzları kurudur.

Ah, güzel milletim benim! Gariban halkım benim! Herkes doğduğu büyüdüğü toprakların özelliklerini taşır. Oranın suyunu içmiş, ekmeğini yemiş, yağmurunda ıslanmış, güneşinde kurumuştur. Ormanıya dağıyla, ağacıyla taşıyla, bağıyla bahçesiyle; yeraltındaki yılanından çıyanından, su içindeki balığına kadar yöresindeki her şeyle kaynaşmış, onlarla bütünleşmiştir.

Bu topraklarda açan çiçekleriz hepimiz. Hepimiz Anadolu Anadolu kokarız.

Vatanımızın dağları gibi dimdik dururuz! Fakat bu aralar, ülkemizin tepelerini kara duman bürüdü. O yüzden boyunlarımız eğildi, onlar gibi eksildik biz de. Baş kestik, boyun bükük elin gâvuruna.

Konya'nın beyaz düzlüğüne benzeriz biz. Antep'in kırmızı toprağına... Konya bembeyaz bir mendil gibi serilidir yurdumun ortasına! Antep kan gibi düşer, yüreklerimizden üzerine! Kanlı gözyaşları dökeriz dört bir yandan! Ciğerlerimiz deşilir, kalplerimiz sökülüp çıkarılır yerlerinden! Kan tükürürüz mendillerimize! Verem eder bu ekonomik sorunlar bizi!

Gözyaşlarımız hiç dinmez! Gökyüzü gibi yaş döker dururuz. Göğün mayisine benzer yaşlarımız... Gözlerimiz daima dolu doludur. Bakışlarımız onun için buğulu ve görüşümüz dalgalı... Denizlerimizin dalgalanışına benzer dalgalanışı... Acılı

gözyaşlarımızın tuzu da suyunun acımsı tuzuna...

Anadolu evlerine, sokaklarına, köşe başlarına benzeriz biz. O kadar benzeriz ki hem de! Hapishane halini almış vaziyette Ülkemiz şimdilerde. Bu topraklar mahpushane avlusuna benzemekte... Herkes palas pandiras kaçıp kurtulma derdine düşmüş! "Nerden geçit bulsam? Hangi duvarı delsem? Nasıl bir dehliz kazsam? Güneşe nerden yol bulabilirim? Rahata, huzura, refaha, mutluluğa..." demekte... Herkes bir çıkış yolu, bir çıkar yol aramakta...

Sanki mahkûmlarız öz Vatanımızda! Daracık bir kuyu halkasıyla sıkıştırılmış gibi daralmış kalplerimiz. Yürekllerimiz cenderede... Dediklerimize kimse kulak asmıyor. Söylediklerimizin, üstü horoz resmi baskılı teneke arkalıklı bir cep aynası kadar değeri yok!

Hani adres arayanlar vardır ya bizim gurbetçiler gibi... Ellerindeki yazılı kâğıtla bir umut yaklaşırlar ve çekingen çekingen: "Kardeş, şu adrese bi bakıver! Biliyon mu bura nere? Hele bi deyişersen..." diye sorarlar ya önlerine gelene... Sorarken ne kadar acınacak haldedirler! İşte o hale getirildik şimdilerde. Evin yolunu bulamaz olduk!

İnsanımızın ellerinde adresler... Yurt içinde resmi daireler, yurt dışında tüneyecek tünekler aramakta olan gurbet kuşları olduk ne yazık ki! Ülkemizi yetmiş sente muhtaç, bizi aç sefil, bu hale getirdiler!

Bu toprakları yönetenler, camcının cam kestiği gibi iç acıtan sesiyle sürdüler üstümüze elması! Ayırdılar anaları babaları çoluk çocuklarından, akraba ve yakınlarından! Dülger gibi rende ellerinde, sıyırdılar attılar, evlerinden barklarından, köylerinden kasabalarından, canım topraklarımızdan sürdüler çıkardılar dışarıya! .. Eti etten ayırdılar! Yonga parçası gibi... Talaş halinde... Derimizi yüzdüler! Dışarıya attılar!

O kadar çabuk, öylesine kolay yaptılar ki bunu! Bir sigara yakar gibi yaktılar hepimizi! Gazoz açarcasına açtılar sınır kapısını! Gazoz kapağı gibi fırlatıp attılar bizi dış ülkelere!

Minibüslerine, gecekondularına hasret kaldı niceler... Yalan oldular, politikacıların yalanları gibi... Hepsinin gidiş sebebi aynı... İşsizlik! .. Hepsi acılar içinde kalmış vaziyette... Bilinçsiz durumda ıstırabından! Güvenleri ellerinden alınmış! Ağlamaktan başka silahları yok. Zamanla kuruyacak belki gözyaşları yanaklarında. Avunacaklar avuçlarına sıkıştırılan Marklarla. Tekrar hayallerine kavuşacaklar belki. Emekli olup yurda tekrar dönmek, tarla tokat, ev bark sahibi olmak falan gibi...

Gülemiyoruz. Gülemeyiz tabii! Ne zaman gülebilirsin Sevgili Yurdum? Halkın gülüyorsa... Gülmüyorsa, kan ağlarsın işte böyle! Sana da bana gülmek haram, bundan sonra!

Ne kadar benziyoruz Yurdumuza! Ne güzel bir havan vardı senin ey güzel Türk halkı! Nasıl içerdin rakıyı, şöyle kasıla kasıla! Hani nerde şimdi o havan?

O göğsünü gere gere, şöyle iskemlenin arkalığına dirseğini dayayarak oturuşunu hatırlıyorum da yurdum insanının! Sanki arkalığa dayamazdılar da gökyüzüne dayarlardı! O kadar yükseklerdeydi başları! Bulutlara değerdil! Nasıl da boyun büktüler yedi kat ellere! Nasıl eğdiler eğilmez başlarını! Ellere: "Evet efendim! Peki efendim! Bir daha olmaz efendim!"

Sigara paketlerinin üstlerine yazılıveren önemsenmeyen yazılar, çiziktiriliverilen resimler gibiyiz, öyle değil mi? O kadar sıradan, önemsiz, değersiz... Eninde sonunda buruşturulup atılmaya mahkûm... Ve unutulmaya...

Resimler gibiyiz aslında... Cezaevlerindeki resimler gibi... O kadar değerli, vazgeçilmez... Cezaevlerindeki tek dayanak olan resimler gibi... Özlem taşırız öpücük öpücük... Burcu burcu hasret kokarız... O resimler gibiyiz... Hani kimsecikler yokken, herkes uyurken koyunlardan çıkarılan, sessizce seyredilen seyredilen... Gizlice öpülüp koklanan, bağra basılan... Ta yüreğin kökünde duyulan... Yüreğin üstünde eskitilen, okşanmaktan yıpranan resimler kadar değerliyiz!

Resimlere bakarken şöyle bir kaşımızı kaldırırız. Eskiden beri öyleyiz! Gururluyuz, yaratılıştan! Sıcakkanlıyız. Hemen seviveririz, anında dost oluveririz! Ne çabuk kaynaşiveririz birbirimizle! Haydi şimdi kaynaş kaynaşabilirsen, makineleşmiş memleketin robotlaşmış, duygularıyla birlikte donuklaşmış kalmış donyağı kesilmiş insanıyla! Elin Alamaniyla...

Durumuna bakıyorum da şimdi gurbetçimizin... O eski afili havasından eser kalmamış! Nerde o fiyakalı fiyakalı cigara tütürüşü! Nerde havuz başlarında tokur tokur nargile çekişi! Nerde meyhanelerde fasıl eşliğinde usul usul demlenişi... "Küçük dağları ben yarattım! .." dercesine tek kaşı havada, omuzları arkaya, göğsü öne doğru, iki yana sallana sallana kırk koyunlu Kürt ağası gibi büyüklene büyüklene yürüyüşü, elini tespahiyle beraber arkasında kavuşturarak, göbeğini çıkararak duruşu!

Yine içiyor... İçiyor da o kadeh elinde bir acayip duruyor. Hani, nasıl desem? Küfreder gibi! .. İçtikçe sövüp sayıp duruyor! Kahroluyor yaban ellerde! ..

Zaman denen nedir ki hemşerim! Eskiden biz yine böyle istasyonlara gider, vasıtalardan beklerdik ama bir ilimizden bir ilimize ziyarete, iş takibine ya da çalışmaya gitmek için... Elin memleketlerine satılan köleler gibi süklüm püklüm değil! .. Göğsümüzü gere gere...

O zamanlar memleketimiz kokardı her istasyon! Yurdumun tertemiz havası... Konya, Antep, Malatya Nazilli... Hepsi bizimdi. Bize benzerdi. Bizim gibi kokardı. Hamburg, München, Stuttgart öyle mi ya!

Edirnekapı'da gözyaşı dökerek bekleyenleri düşündüğümde, o Almanya'ya postalanacak ırgatları, o masum, o acınası Türkleri, İstanbul'da gözyaşı dökerim işte böyle sicim gibi...

Çoğu esmerdir kadınlarımızın. Ne kadar severiz onları! Ne kadar sayarız! Onlar, açılmamış bir top patiska gibidirler. El değmedik humayin bezi gibi... Karbeyazı, tertemiz, ütüsü bozulmamış, lekesiz... Kuğu boyunludurlar... Mağrur başları yukarıda... Şimdi kirpiklerinde tomur tomur yaşlar... Onlar Almanlara hizmetçilik yapacak değillerdi. Evlerinde oturacak, erkekleri kazanacak getirecek, onlar idare edecekler, gül gibi geçinip gideceklerdi. Kocalarına hizmet edeceklerdi. Elin adamlarına değil!

Evinde, tarlasında bahçesinde çalışacaktı en fazla... Yemek yapacak, sofrayı kuracak, yuvasında kraliçeler gibi salınacaktı. Yurdunda kalacaktı en azından...

O kadınlar ki ne kadar mükemmeldiler! Sevdiklerini hakkıyla sever, yerlere göklere sığdıramazlardı! Şöyle kıyasıya, öyle doyusıya sevdiğine değerlerdi! İnsanın kanayan kalbini serinletirler, ıstırabını dindirirlerdi.

Öyle fedakâr, öyle cefakârlardı ki! Cezaevlerine düşen eşlerini bile asla ihmal etmezler, çalışırlar kazanırlar, ona üç öğün yemek taşır, üst baş getirirlerdi değiştirmelik. Tütününe sigarasına kadar bütün ihtiyaçlarını düşünür, giderirlerdi.

Yediveren güller gibi evlatlar verirlerdi kocalarına ve o çocukları en iyi şekilde yetiştirirlerdi ki onlar büyüdüklerinde Vatana Millete hayırlı evlatlar olsunlar, ülkenin gidişatını, hatta dünyayı düzeltsinler! Onları oya gibi işlerlerdi, doğruluk, dürüstlük, iyilik, güzellik, çalışkanlık gibi telkinlerle, ince ince...

O çocuklar büyüyecekti... O çocuklar büyüyecekti... O çocuklar... Olmadı, Yüce Milletim! Olmadı! O çocuklar büyümeden tersine döndü her şey! Gümrüklere yığıldık kaldık! Biliyorsun ya! Bilmiyor musun olanları? Susma öyle! Kaderini kabullenenler gibi... Suçu kabullenir gibi...

Bilmezlikten gelmeyin, güzel ülkemizin güzel insanları! Umutsuzluğu yok edin! Umudu dürtüp harekete geçirin! Umutsuzluk selinin önünü kesin! O kükremiş aslanı teskin edin!

Demek istiyorum ki! Eğer ümidinizi kaybetmezseniz, bu işçi taşıyan trenler olmaz. Herkes yurdunda, yerinde yöresinde kalır. Gurbet de olmaz, hasret de...

Umutsuzluğumuzdan vızır vızır gidip geliyor işçi taşıyan trenler şimdi. Hayallerimizi neredeyse tamamen kaybettiğimiz için bu hale geldik. Trenler çocuklar, kadınlar, erkeklerle tıklım tıklım dolu! Cepheye giden trenler gibi... Gidenlerin geri dönüp dönmeyecekleri belli değil, akıbetleri meçhul... Sevkiyat vardı bir zamanlar... Asker sevkiyatı... Savaşa giderler, ya döner ya dönmezlerdi... Şimdi de sevkiyat var... Bu da başka bir savaş türü... Ekonomik savaş... Hayatta kalma savaşı...

Almanya yolcusu işçiler... Kadınlar... Kadınlarımız... Yüz akımız, namusumuz... Humayin bezleri... El değmedik, kem göz bakmadık... Analarımız, bacılarımız... Kimi yolda, kimi gurbet ellerde... Ellerinde bavullar, fileler, kolonyalar, su şişeleri, paketler... Bunlar bizim insanlarımız! En güzel ağaçlar, en olgun ve dolgun meyveleri vermemeleri için hiçbir sebep yok ama çorak topraklarda, kayalıklarda büyümüşler. Kırsalda, varoşlarda... Eğitimsiz, öğrenimsiz kalmışlar. Kökenlerinde büyümüşler, oralardan başka yer görmemiş, bilmemişler.

Ah güzel yurdumun eşsiz insanları! Görüyor musun Vatanımızın halini! .. Talan edilmiş!

Köle pazarı kurulmuş da sanki işe yarayanlar satın alınmış, geriye özürülüler bırakılmış! Baştan sona muayene ederler. Özellikle ciğerler sağlam, kalp sağlıklı, dişler tam ve bakımlı olmalıdır! At satın alırken dişlerine bakarlar ya... İşte öyle ağızlarına bakar, dişlerini bir bir sayarlar... Çünkü diş önemlidir. Tedavisi pahalıdır. Üstlenmek istemezler. Hem diş sağlıktır. Sağlıksızsa, başta kalp olmak üzere bütün organlar risk altındadır! Onlara tam anlamıyla sağlıklı, güçlü kuvvetli işgücü lazım! Sorun çıkaracak, sorunlu işçi değil.

Trenler kalktıkça, dağılmış pazaryerlerine benziyor istasyonlar. Seçilip seçilip alınıyor Yurdumun insanı. Her sevkiyat sonrası memleket ören yerine dönüyor.

"İçimden hiçbir şey gelmiyor! Hüzünlenmek bile gelmiyor içimden, inanır mısınız? Gelse de öyle çok sürmüyor. Bir caz müziği gibi esip geçiyor üzüntüm. O kadar çabuk... O

kadar kısa... İşte o kadar! " derken özeleştiriyapar gibiyim ama asıl amacım duyarsız modern insanları kınamak, blues dinleyen kesime gönderme yapmaktır.

Kimse aldırış etmez onların acılarına! Bir an akıllarına gelse, üzülseler de birazcık, o hüzün çabucak gelip geçer. Onlar caz müziği dinlerler. Öz benliklerini unutmuşlardır. Onların yürek paralayan ağıtlarına, can yakan türkülerine kulak vermezler. Gerçi blues, cazın bir türüdür ve Afrikalı Amerikalıların halk şarkılarından kaynaklanan bir müziktir, hüzünlerini onunla dile getirirler, efkârlandıklarında ama o da o müzik kadar kısa sürer. Onlar, saz yerine caz dinleyenlerdir. Koca göbekliler... Ülke sorunlarıyla alakadar olmayan kişiler... İçlerinde gurbetçilerle, gurbet yolcularıyla ilgili hiçbir his yoktur. Kalpleri de yoktur kanayacak, kanlı gözyaşı falan da akamaz, akamaz gözlerinden. Bir damla yaş bile... İçlerinden hüzünlenmek bile gelmez! Gelse de biraz üzülüp, tekrar hayatın akışına kapılıp giderler. Çünkü onların tuzları kurudur.

Ey, Yurdum insanı! Ey, canım halkım! Güzelim Yurdum neden kanar? Neden kan kaybeder? Bu insanlar, Türk Halkının hançerlenen yüreğinden akan asil kandır. Ülkemiz onların gidişiyle kan kaybetmektedir. Onların ıstırapla akıttıkları kanlı gözyaşları, bembeyaz bir ipek mendile benzeyen Yurdumuza damla damla düşmekte, hiçkırıklar halinde sesler çıkarmakta, yüreklerimizi yaralamaktadır. Gurbetçilerin çektikleri acılarla benim mendilim de aynı haldedir. Onlar benim ırkdaşım, soydaşım, kandaşım... Aynı asil kanı taşımakta olduğumuz kişilerin dertleri benim de derdim!

Diş değıller, tırnak değıller! Neden sökölüp sökölüp atılıyorlar? Milletim neden kan kaybediyor? Bu insanlar neden göç ediyor? Bir Vatan neden kanar? Bu sesler... Bu hiçkırık, bu boğulurcasına ağlama bu canı candan çıkarılıp alınırcasına yakılan ağıtlar, bu acılı türküler, hep o akan kanın sesi... Gurbetçilerimizin ve yakınlarının canhıraş feryatları...

Birer cam parçasında elmasın çıkardığı ses! Ki o cam parçası toplumun en küçük parçası olan ailedir. Nasıl ayrılırsa bir cam ikiye... İşte öyle... O elmas, bu sırça sarayları acımadan ortasından ayırdı! Birer bütün olan aileleri parçaladı! Bu zalim gurbet! Neden, işsizlik! Yoksulluk! Çaresizlik!

Tırnakları etlerden söküp aldılar! Sıyırıp aldılar etleri etlerden! İnsanımızı, yurdumuzdan rendeleyip, planya önündeki talaş parçaları gibi çıkarıp çıkarıp atıverdiler!

Bu sesler... Bu sesler kan sesleri! ..

Yurdumda kan sesleri...

ŞİİR FISILTILARI - 0065

Onur Bilge

Zz 0066 Onbir Cuma On Bir Ayetle Nefis Muhakemesi

ONBİR CUMA

Geçiyor muyuz böyle bu uğultulu sözlerin içinden
Belli belirsiz/saati işlemeyen kendi sesimizden
Bir gökyüzü altında ve yağmur nedense henüz başlamadı mı?
Dönsem
Bir ırmak gibi tersine akşam, yine de sırrını vermez
Toprağın menziline ulaşısam
Yolların su gibi kırıldığı, kan gibi aktığı
Vakitlerdeyim, geliyorum
Kırılmış bir yol gecesindeyim sana doğru
Nerede bir şehirden geçsem durup durup gençliğime
Düşüyorum

Geliyorum: Ben aşka gözlerinin yaşı kuruyan
Yakup, geceleri geçen
Benim en karanlık yerinden
Bir damla su kalbim ben, bir kum tanesinin
Kalbini ıslatan ancak
Savaşıyorum kendimi yenilmez sanarak,
Diz kapaklarım kanamış
Elimde sararmış bir bayrak

Bayrağı çürümüş bir yenilgiyle işte şuramdan
Başlayarak söze
İşte kendi içime böyle oyuluyorum.
İşte kendi kendime akarak.

Ay'ın buz gibi terleyip camlara yapıştığı kentlerden
Geçtim, sırtım ağır ve sızılı topraklar
Ardımda yaşmağı ıslanan bir anne
Oğlunun gözyaşı kapısına dayanan
Bir deniz feneri gibi ıslanarak karanlığa dönen yüzüm
Her akşam yalnız her sabah ıssız
Sonra
Gökdenizlerinin içinden geçerek geldim
Balıkları göçen suların bağırını ben kanattım
Geldim ve bir ırmak gibi toprağı kanatarak
Çiçeklerden geçtim/koşarak geçtim

Yüreğime bir deniz düşerdi evlerinizde
Belki akşam karanlığında
Belki ben hep sana gelirdim yollar kendi halinde
Yanan pamuk ipliği/yandıkça uzayan
Konuştuğunu susarak büyüyen ölümlü bir şairim
Kendime yetecek kadar bir gökyüzü altında duran
Hep ağır ve yüzümün biraz ötesinden
Gülümseyerek konuşurum

Elimde uzun ve kör bir kılıç
Burada gecenin ardında uykulu bir prensim
Aklıma göğsümün kollarını batırır

Hayatı örselenmiş köşelerinden yaşarım.

(Güldeste)

Mehmet Ali ZENGİN

KISA BİR AÇIKLAMA:

(ONBİR CUMA ne demektir? ON BİR AYETLİ CUMA SURESİ demektir. 62. Sure... Bazıları altmış ikiden tavşan çıkarmayla uğraşır, bazıları da olması gerekeni yapar. Yani hisse çıkarır! Şairimiz altmış ikiden şiir çıkarmış. Öyle bir şiir ki şiir değil, nefis muhakemesi! .. Adeta CUMU'A Suresinin tefsiri...

Ben de işi altmış altıya bağlamadım. Şiiri altmış altıncı sıraya koydum. Tesadüf değil, tevafuk... Ebcet hesabına göre ALLAH ismindeki harflerinin toplamı altmış altıdır: Elif bir, iki Lam iki otuz yani altmış, He de beş olmak üzere toplam altmış altı...

Bu gece, mübarek bir gece... Recep Aynda, Regaip Kandilinden bir hafta sonraki Cuma Gecesi... Cumamız kutlu, Muhammed Ümmeti iki cihanda da mutlu olsun, İnşallah!

Şiiri ben yazmadım. Ayetleri değil, şiiri açıklıyorum. Yanılan varsa, o ben değilim!

Elmalılı Meali... En güvenilir kaynaktır. Ayetler aynen kopyalanmıştır.)

ON BİR AYETLE NEFİS MUHAKEMESİ

(Rahman ve Rahîm Olan Allah'ın Adıyla...)

(1- Göklerde ve yerde olanların hepsi padişah, mukaddes, azîz ve hakîm olan Allah'ı tesbih etmektedir.)

Bomboş yaşayarak, boş sözlerle vakit geçirerek mi geçip gidiyoruz hayatın içinden, kendi sesimizle belli belirsiz, hafif bir ses tonuyla saat işler gibi zikretmeden bu gök kubbe altında, onun için mi Rahmet henüz başlamadı acaba?

(2- O'dur ki ümmiler içinde, kendilerinden olan ve onlara Allah'ın âyetlerini okuyan, onları temizleyen, onlara kitap ve hikmeti öğreten bir Peygamber gönderdi. Oysa onlar, önceden apaçık bir sapıklık içinde idiler.)

Geçmişe dönsem, toprağın menziline insem, bana o Peygamberlerden, irşat etmeye çalıştıkları halklarından, onların vermiş oldukları savaşlardan sır vermez ki! ..

(3- Henüz onlara katılmamış bulunan diğer insanlara da (o Peygamberi göndermiştir) . O, çok güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir.)

Sana gelmek istiyorum, Allah'ım. Fakat yolum dümdüz ve tamamen açık değil. Hangi şehirden geçsem, gelecek nesillerin hallerini düşünüyor, gençliğimizin derdine düşünüyorum. Yakup'un Yusuf'a yandığı gibi yanıyorum gençlerimiz için! Gençliğimizi

çaldılar, elimizden aldılar. Sıkıntı dolu karanlıkları, zorlukları ben geçiyorum. Ben neyim ki? Bir kum tanesini ıslayacak kadar, bir damlacık suyum. Fakat sevgi doluyum.

(4- Bu, Allah'ın lütfudur. Allah, büyük lütuf sahibidir.)

Onlar ölmek istemediler. Korktular ama ben bunu, Allah'ın lütfu kabul ederek savaşıyorum. Kendimi yenilmez bir kahraman sanıyorum. Savaşıyorum kendimce. Dizlerim paramparça, secde etmekten. Fakat ne yazık ki bayrağım soluk... Renk veremedim ona! Göndere çekemedim! Elimde, üzgün bir vaziyette beklemekte...

(5- Kendilerine Tevrat yükletilip de sonra onu taşımayanların durumu, kitaplar taşıyan eşeğin durumu gibidir. Allah'ın âyetlerini yalanlayanların durumu ne kötüdür. Allah zalim toplumu doğru yola iletmez.)

Bayrağıma sahip çıkamamanın burukluğu içinde, yenik bir halde içime akıtıyorum gözyaşlarımı. Adeta kalbim oyuluyor! Ben de Tevrat'a sahip çıkan ama onun kurallarına uymayan Yahudiler gibi miyim! Allah, onları kitap yüklü eşeğe benzetmişti. Tevrat'a sahip çıktılar, Ayetleri kabul ettiler ama onlarla amel etmedikleri için gözden düştüler. Ben de o zalim topluluğun fertleri gibi miyim! İşte buna yanıyorum!

(6- De ki: 'Ey Yahudi olanlar! Eğer insanlar arasında yalnız sizin, Allah'ın dostları olduğunuzu sanıyorsanız, o halde ölümü temenni edin, doğru iseniz?)

Onlar Allah için savaşmaktan kaçındılar. Canları kıymetliydi. Ben kaçmadım, Allah'ım. Kalemimle savaştım! Soğuk kış gecelerinde köylerde, bir kuş uçmaz kervan geçmez yerlerde görev yaptım. Yurdumun topraklarına ışık olmaya çalıştım. Acılı insanların yaralarını sarmak için uğraştım. Yüzlerini güldürmek için... Geride başı örtülü, dili dualı anacığımı gözü yaşlı bırakarak ölüme yürüdüm, Allah'ım! Şehitliğe talip oldum! ..

Anam, ardımdan yıllarca ağladı. Yaşmağıyla sile sile gözyaşlarını... O yaşmak hiç kurumadı. Benim için de kolay değildi gurbet... Hem onu üzmemi hiç istemiyordum ama vazifem vardı. Bulduğum yere ışık olmalıydım. Canım pahasına doğru bildiğim yoldan asla dönmedim!

(7- Ama onlar, ellerinin (yapıp) öne sürdüğü (işler) yüzünden ölümü asla temenni etmezler. Allah zalimleri bilir.)

O kınanan Yahudiler, ölümden kaçındılar, zalimlerden oldular. Ben ölümüm pahasına, yolunu bulamayan insanlara yol gösteren bir deniz feneri oldum. Halkımın Hakikat'i bilmesi, Nuh'un gemisine binenlerden ve kurtulanlardan olması, helak olmaması için gözyaşları içinde irşat görevimi yerine getirdim. O/Nur'la aydınlanan yüzümü karanlıklara çevirerek, yollarını aydınlattım, kıyıya sağ salım çıkmaları için onlara rehberlik ettim. Sen Sana isyan eden ve ettirtmeye çalışan, cihattan korkan, kaçan zalimleri bilirsin! Beni de, niyetimi de, verdiğim mücadeleyi de bilirsin, Allah'ım!

(8- De ki: 'Sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, muhakkak sizi bulacaktır. Sonra görünmeyeni ve görüneni bilene döndürüleceksiniz. O size (bütün) yaptıklarınızı haber verecektir.)

"Korkunun ecele faydası yok! Vade yetti mi nerede olsa ecel gelir, Azrail bizi bulur." dedim, anama. Çünkü ben, yedi katlı göklerin sırlarını açıklayan İlahi kitapları okuyarak yetiştim. Zahiri ilimlerin yanı sıra batını ilimler de tahsil ettim. Göklerin sırrından

geliyordum. Hızır A.S. ile Hz. Musa'nın buluştuğu, iki denizin birleştiği yerden... O, balıkları göçen iki denizin... Ledunî sırlara erdim. Zikrederek, gerçekleri anlatarak, gönülleri açarak, ruhlara can katarak, ölü kalpleri dirilterek, aşkla atması için kanatarak, cana can katarak tertemiz, coşkun bir nehir gibi durmadan çağlayarak aktım. Sohbetler ettim, yazılar yazdım, insanlarımızı ilimle bilinçlendirdim. Gizli ve açık ilimlerle bereketlendim ve toprağımı bereketlendirdim. Suladım yanan gönülleri... İman suyu verdim, yeniden. Yeşerdiler, yapraklandılar, çiçeklendiler. Hızla yaptım bütün bunları! İlahî heyecanla! Soluk soluğa! ..

Çiçek gibi koklamaya kıyılmayacak kızlardan vazgeçtim. Başımı kaldırıp bakmadım onlara. Öyle bir nefis savaşı verdim, içim kanayarak! Oysa denizler misali sevdalar geçerdi içimden, yüreğim yarıldıkça... Bir tarafı Avrupa, bir tarafı Afrika... İki deniz birleşirdi de benim yüreciğimin yarası kapanmazdı! Denizler geçerdi iki parçasının arasından... Gözyaşlarım geçerdi. Benim derdim dünya derdi değildi ki! Ukba derdiydi!

Çünkü vaktinde yüreğime, o bir zamanlar yasaklanan, evlerde gizli gizli okunan ve bir derya olan Kur'an Tefsiri düşüverdi! Aşık oldum ona! Süfli aşklar nedir ki! ..

Zaman, kötü bir zamandı. Bir akşam karanlığı... İlk zamanlardaki gibi değildi iyi ki! Zifiri zindan değil de alacakaranlıktı. Aydınlanmaya yüz tutmuş vaziyette ama yine de epey karanlıktı... O ilk zamanların sıkı yasakları kalkmıştı. Daha rahat bir dönemdeydik.

(9- Ey inananlar! Cuma günü namaz için çağrıldığı(nız) zaman, Allah'ı anmaya koşun, alışverişi bırakın. Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır.)

Ben, Salâ verilir verilmez, işimi gücümü bırakır namaza koşardım. Cuma günleri Senin evine, namaza,.. Sadece namaza değil, irşada koşardım. Mum gibi yana yana, yandıkça eriye eriye aydınlatırdım çevremi. Ben eridikçe ipliğim dışarıda kalır, daha çok ışık saçardı. Egoist değildim. Sadece kendimi kurtarmaya çalışmıyordum. Etrafımı aydınlatay aydınlatay geliyordum Sana. Nihayet bir gün tükenip söneceğim. Öleceğim. Senin Yolunda öleceğim! Öğretmenlerin kaderidir bu! Görevi olmalıdır!

(10- Namaz kılındıktan sonra yeryüzüne dağılın ve Allah'ın lütfundan (nasibinizi) arayın. Allah'ı çok anın ki kurtuluşa eresiniz.)

Cuma namazını kılarım. Konuştuğun ayetleri imam okur, ben susarım. Ona uyar, namazı kılarım. Kıldıkça büyürüm. Dışarıdan belli olmaz ama sürekli zikir halindeyim. Hafi zikir yapmaktayım. Onun için susmaktayım.

Ben faniyim. Bâkî olan Sensin! Haddimi bilir, Celal'in karşısında secde ederim. Öyle çok dünyalık istemem. Elimde ne varsa hayra sarf eder, kendime yetecek kadar geçimlik bir şeylerle idare eder, mütevazı bir hayat yaşarım. Azıcık bir gökyüzü yeter bana! Dünyalar, dünyalık isteyenlerin olsun! Ben, Seni isterim! Seni! Yalnız Seni!

Ağır konuşurum. Ağır sözlerdir tekrarlamakta olduğum. Onlar Senin sözlerindir. Anlamı kavranamayacak kadar büyük sıfatlarındır, Esmandır, ayetlerindir.

"Benim bildiğimi bilmiş olsaydınız, çok ağlar, az gülerdiniz." diyen bir Peygamberin ümmetindenim. Onun için öyle içten, sevinçle kahkahalar atmam, atamam. Mümin hüznüldür. Zâkir hüznüldür. Sadece O'nun gibi tebessüm eder, hafif bir sesle veya sessiz sürekli zikrederim.

(11-Bir ticaret ve eğlence gördükleri zaman hemen dağılıp ona gittiler ve seni ayakta bıraktılar. De ki: 'Allah'ın yanında bulunan, eğlenceden ve ticaretten de hayırlıdır. Allah, rızık verenlerin en hayırlısıdır.) Sadak Allah-ül Azîm...

Ben ticaret peşinde koşmadım! Işık olmaya, aydınlatmaya koştum. Para, mal mülk yığmadım. Hayra koştum, elimden geldiği kadar. Bu kutlu yolda, yapayalnız bırakmadım Peygamber Efendimizi! Elimde kılıcım... Uzun ama ne yazık ki körelmiş, çoktan beri savaşmıyoruz dinimiz için. O eski gazalar kalmadı artık. Ben de Cihad-ı Ekber, yani büyük savaş yapıyorum. Savaşların en büyüğünü... Nefsimle savaşıyorum. Bir de kalemle, kelamla savaşmaktayım cehaletle... Gaflet içinde uyuyanların arasında, bu kör karanlıkta... Benim de henüz tam anlamıyla uyanmış olduğum söylenemez ama hiç değilse ülkesine sahip, görevini bilen, severek yapan bir prens gibi ayakta, bir er gibi nöbetteyim!

Göğsümdeki iman var ya o iman! Aklımı rahat bırakmıyor hiç. Didik didik ediyor beynimi! Kafamı alt üst ediyor! Sürekli düşünüyor: "İnsanlık için daha başka neler yapabilirim? " diye kafa patlatıyorum. Hiçbir şey yapamazsam, tefekkür ediyorum. Hayatın lüks tarafında değilim. Bir lokma bir hırka... Derviş hayatı yaşamaktayım.

(Rehber şahsiyetler, âbide kişilikler... Allah, Muhammed Ümmetini, Mehmet Ali ZENGİN gibi zengin gönüllü etsin! Allah, ondan ve onun gibi olanlardan razı olsun! Onu ve cümlemizi affetsin, cennetiyle Cemaliyle şereflendirsin! Cümlemizi, rızasına layık olan kullarından eylesin! ÂMİN! ..)

ŞİİR FISILTI LARI - 0066

Onur Bilge

Zz 0067 İlkıaz Ailevi Sorunlar Ve Öneriler

İLKıAZ

"Ah, kimselerin vakti yok
Durup ince şeyleri anlamaya

Kalın fırçalarını kullanarak geçiyorlar
Evler çocuklar mezarlar çizerek dünyaya
Yitenler olduğu görülüyor bir türküyü açtılar mı
Bakıp kapatıyorlar
Geceye giriyor türküler ve ince şeyler..."

Gülten AKIN

AİLEVİ SORUNLAR ve ÖNERİLER

İnsanlar, toplum içinde, insan ilişkileri konusunda yeteri kadar duyarlı değil. Gerekli gereksiz şeylerle o kadar meşguller ki çok önemli toplumsal sorunlara ayıracak vakitleri yok.

Toplumun temelini teşkil eden aileler, ilişkilerini resmederken bir sanatkâr hassasiyeti göstermiyor, ince ince işlemek yerine, adeta badana fırçalarıyla baştan savma boyayıveriyorlar hayatlarını ve dünyayı güzelleştireceklerine aksine kirletiyorlar.

Doğayı mahvederek beton yığınları yapıyorlar. Apartmanlar yapıyorlar, ev gibi ev değil... Evleniyor, çocuk sahibi oluyor ve ölüyorlar, yaşadıklarının farkına varamadan. Bir taraftan kendilerine benzer nesiller meydana getiriyorlar, bir taraftan savaşarak, nesiller kurutmaya çalışıyorlar.

Dünyaya alelusul öyle bir resim çizip gidiyorlar ki ne çizdiklerine şöyle dönüp de bakmıyorlar bile. Bu dünyadan göçüp gittiklerinde geride o çirkin resim kalıyor onlardan. Evler, çocuklar ve mezarlar... Ne yazık ki bu anlayış yüzünden çok kişi heba oluyor. Toplumda kaybolup gidiyor.

Hevesle bir işe başlıyor, tamamlayıp güzel bir sonuç almadan vazgeçiveriyorlar. Sabretmeyi bilmiyorlar. Sebat göstermiyorlar. Mesela bir evlilik yapıyorlar ve çok geçmeden birbirlerinden bıkip aynı ev içinde yabancılar gibi yaşamaya başlıyorlar. Aralarında aşk maşk değil, sevgi, ilgi, merhamet bile kalmıyor. Sadece cinsel yönüyle sürdürülür hale geliyor, aile içi ilişkiler. Romantizm, beraberlik hazzı, aile sıcaklığı falan kalmıyor. Maddi çıkarların öne çıkarıldığı bir hengame başlıyor veya hayat monotonlaşıyor, çekilmez bir hal alıyor.

Bir Karadeniz kadını ele alalım! Yüreğinde iltihap dolu çıbanlar halini alan içsel acıları, elinde ağlar, aşktan çoktan vazgeçmiş, parasal sıkıntılar nedeniyle durmaksızın çalışır, bunılır, ağlar... Ya eşini kaptırmıştır denize veya bir Rus kadına ya da oğlunu... Öncesinde kaptırdığı şeyler saymakla bitmez! Gençliğini, güzelliğini, bekâretini... Belki parasını, malını mülkünü... Hanımının kolundaki bileziklerden, parmağındaki yüzüklerden tutun da sandıktaki çeyizine, mutfağındaki un çuvalına kadar satıp içkiye yatıran ya da kumara basan erkekler hiç az değil. Fakat yine de mangal gibi yüreklere sahip olan Türk kadınları dişini tırnağına takıp kahramanca savaşarak hem kendilerine hem de evlatlarına bakmaktadırlar. Gerektiğinde denizlere de açılıyorlar, en zor

şartlarda en büyük riskleri alarak rızıklarını alın terleriyle temin ediyorlar. Onlar ki denizler kadar büyük kadınlardır! Her biri birer Karadeniz'dir!

Her biri başı dumanlı birer yüce dağdır, özellikle Karadenizli kadınlarımızın. Öyle birer ulu dağ ki çoğunun hayatı başından isli sislidir. Daha kendilerini bilmeden hayatı öğrenmek zorunda kalmışlardır.

Çoğu eşlerinden çekmektedir. Onlar hayatlarını karartmaktadır. Öfke, sinir, takaza... Özellikle akşamları, erkekleri eve geldiği zaman, rahatları huzurları kalmaz. En çok parasal sıkıntılar nedeniyle sorunları dereler gibi taşar. Gözyaşları fındıklıkları basar.

Ülkenin ekonomik sorunlarının tesiri, başlıca gelir kaynakları olan çay ve fındık alımlarına da yansıdığı için yüzleri bir türlü gülmez. Mahsulün para etmemesi ihtimali bile üstlerine kâbus gibi çöker! Hele bir de hava şartları istenilen gibi olmamışsa, mahsul zarar görmüşse... Ne yaparlar çay filizlerini? Kaça satar, ne kazanırlar? O kararlı tomurcuklar gibi kararır hayatları! Açmadan solar umutlarıyla birlikte gül gibi yüzleri, gencecik emekçi kadınlarımızın!

Çocuklar anlamazlar ki geçim derdinden! Ekilenden dikilenden, edilen masraftan, kârdan zarardan... Onlar üç öğün yemek isterler büyümek için en azından. Acıktıklarında:

"Çocuklar, sabredin biraz. Aç durun, bekleyin" diyemezler ya! Çocuklar aç! ..

Her alım satımda üretici değil, aracı kazanır. Onlar toplar parayı. Hem de ellerini işe değdirmeden... Ürettiklerinin biraz daha çok para etmesi için tüccarlara, aracılara yalvarırlar ama nafile! Onlar merhamet damarlarını çoktan kurutmayı başarmışlardır! Yüreklarının sıcaklığı cüzdanelerine geçmiş, kalpleri buz tutmuş, güzel duyguları donmuştur.

O veya bu şekilde ellerine üç beş kuruş geçen erkekler sapıtmaya başlar. Özellikle o bölgede Nataşa'lar türemiş. İşleri güçleri paralı erkekleri kafeslemek... Bir de kumalar getirilir, fedakâr ve cefakar kadınların üstlerine! Bazı erkekler hotellerde motellerde, farklı farklı tellerde... Zavallı çilekeş eşleri bir başlarına ya da duruma göre çocuklarıyla, yaşlılarıyla, yakınlarıyla evlerde, tüm ekonomik sorunları ve her türlü dertleriyle baş başa...

Bir de muta nikâhı diye bir aldatmaca yayıldı etrafa... Birkaç günlüğüne bir nikâh... Günahın sakınanlar için... Bir pansiyon ya da bir otel odası... Dahası kısa sürede paranın suyunu çekmesi... Nataşa'nın yataşanın tekmesi! .. Sonra bir banka... Yalvarma yakarma kredi için falan... Malum, çek senet... Alacaklılar beklemez!

Belki bizden toplanan vergilerle onlara birazcık fayda sağlanır ve belki de onlardan ekonomiye... Dış ticarete belki... İhraç edilir, kan emekleri de Ülkemize bir faydası olur.

Bazılarına da fazla gelir kazancı, bakımlı hanım ister karşısında. O hanımlar kuaföründe, terzisinde ayna karşısında... Çarşısında pazarında... Koca demek para ağacı demek onların nazarında... Akılları fikirleri saçlarının, tırnaklarının ucunda... Elleri ayakları manikürde, pedikürde... Dilleri dedikoduda... O çoğu boş kafalı hoş görünümlü süs bebeklerinden iş güç bekleme!

Gerçek bu! Tokluktan sığınamayanlar ve açlıktan uyuyamayanların bir arada oluşu...

Gelir eşitsizliği... Aradaki uçurum...

Çoğu kadınlar iş yerlerde el pençe divan durmakta amirlerinin karşısında, akşama kadar:

“Evet efendim! Peki efendim! Münasiptir efendim! ” diye diye... Her biri modern birer köle! Öyle dişe dokunacak bir gelir sağlamak için de değil... Karınca kararınca... Karın tokluğuna... Sigortalı sigortasız...

Kimisi iş bulamamış. Ev kira, su para... Rezil, rüsva... Ellerine kâğıt mendiller tutuşturarak çocuklarını göndermek zorunda kalırlar, dilenmeye... Küçük bebeler vardır ellerinde... Bırakacak kimseleri yok... Kimseden ümitleri yok...

Sokaklarda, caddelerde, kavşaklarda çocuklar... Arabaların camlarına yaklaşan, ezilme pahasına yalvaran gözlerle mendil satmaya çalışan küçücük çocuklar... Küçücük bedenlerle, ailevi ve ekonomik nedenlerle vaktinden evvel geçim yükünü omuzlarına alan çocuklar... Çocuk adamlar, çocuk kadınlar... İçler acısıdır onlar!

Erkekler başka kadınlara giderler. Kadınları Allah’a emanet! Pislik toplayıcılar... Motorlu araçlarla toplumun pisliklerini toplarlar. Yanlış yollara saparlar. Pis işler yapanlar...

Ne kadar gairesiz insanlarız! İnsan ilişkileri konusunda hiç de duyarlı değiliz. Gerekli gereksiz her şeyle meşgulüz de böyle önemli toplumsal sorunlara ayıracak vaktimiz yok! Oysa bu konular hakkında konuşmalı ve yazmalıyız! Çözümler üretmeliyiz!

Erkekli veya erkeksiz yalnız kalan kadınların sorunlarına belki ara ara eve gelen kocalarının attığı dayak da eklenince onlar soluğu baba evinde alırlar! Hayata ilk gözlerini açtıkları eve geri dönerler. Başka çareleri yoktur. Cehalet ve ekonomik sorunlar yüzünden yıkılan yuvalar gün geçtikçe artmakta, mahkemelerde boşanma dosyaları yığıldıkça yığılmaktadır...

Topraktan gelmişiz, toprağa bağımlıyız, toprağa bakıyoruz. Bu ekonomik sorunları duymak istemiyoruz. Oysa çok önemli bir dert parasızlık... İlle de para para para... Paranın olmadığı yerde kavga var, niza var! Her türlü kötülük var! İnsanlar para yüzünden boylaşıyorlar! Birbirlerine saldırıyorlar! Cinayetler işleyenler bile var! ..

Her şeyi duyuyoruz da ahlaki çöküntü ve parasal sorunlar nedeniyle çıkan kavgaları duymak istemiyor, onlara kulaklarımızı tıkıyoruz. Genelde kavgalar neden çıkıyor? En çok ekonomik nedenler yüzünden... Bir de manevi değerlerimizi kaybetmeye başladığımızdan... Örf adet, gelenek görenek... Ahlak, din...

Komşu hakkı bilmiyoruz. Savaş baltalarımızı gömdüğümüz yerden çıkarmışız. Güzelliklere engel olmaya çalışıyoruz. O kadar kızıyoruz ki birbirimize, kırır kıtır kessek, kılımlarımız kıpırdamayacak! Karılarını yumrukla döven erkekler bile var! Tekme tokat girişenler... Bıçaklayanlar... Yaralayanlar, öldürenler...

Biliyoruz ama bilmezlikten geliyoruz, kavgaların sebeplerini. Sonra babalar cezaevlerine giriyor. Belki bir alacak verecek nedeniyle erkeklerin biri mezara, biri hapisaneyeye...

Ölenler öldükleriyle kalıyorlar ama özgürlüklerini yitiren bazı erkeklerin akılları başlarına geç de olsa geliyor. Yaptıkları hataları telafi etmeye çalışıyorlar. İşlerinin yoğunluğuna yetmeyen günlerin koşuşturması bitivermiş oluyor mahpushanelere düştüklerinde.

Oralarda günlerin tamamı onlara ait, hatta saatler o kadar artmış vaziyette ki giderek vakit geçiremez hale geliyorlar. O zaman karılarını düşünecek vakit bulabiliyorlar.

Karıları nihayet akıllarına geliyor. O beraberken beğenmedikleri karıları... Onlara temiz çamaşırlar, ev yemekleri, sigaralar, kitaplar getiren, koyunlarından çıkarıp avuçlarına paralar sıkıştıran vefalı ve fedakâr karıları... Başlıyorlar artık, sevgi ve ilgilerine hasret kalmış bir şekilde ömürlerini tüketen, farkında olmadan soldurdukları menekşelerini düşünmeye...

Toplumun nereye doğru gitmekte olduğunu düşünen yok! Her konu ile az çok ilgileniliyor ama en önemli sorunlardan olan toplumsal konularla alakadar olunmuyor. Bunlar, ihmal edilecek meseleler değil! Üzerlerinde titizlikle durulması, halledilmesi için gerekli tedbirlerin acilen alınması lazım!

Tatilleri haddinden fazla uzun olan bayan öğretmenler bari anlasalar da vakit varken, kadınlarımızın ve geleceğin kadınları olacak olan kızlarımızın sorunlarıyla ilgilenseler, eğitim gönüllüleri olarak ellerinden geleni yapsalar! Tüm kutsal bildiklerimizin adına! Allah aşkına! .. Olaya onlar bari bir el atsalar! ..

El tezgâhlarında dokunan ürünler için verilen emekler heba olurken o kumaşlar gözlerimize bağ olsa da parasal sorunları görmesek, görmezlikten gelsek, giderilmesi için bir çözüm üretmesek de bari bilgi birikiminiz ve ideal çizgilerinizle ülkemizin geleceği için çocuklarımıza şekil versek! Onları bilinçlendirerek geleceğe hazırlasak! Onlar ki ilk yaz çiçekleridir.

Çiçek açsın ilk yazlar! Rengârenk gülümseyen çiçekler açmaya başlasın! Önce sağlıklı fertler yetişsin, sonra da sağlam temellere sahip yuvalar kurulsun, sağlıklı ilişkilerle başlayan ve aynı şekilde süren... Öyle sağlam yuvalar kurulsun ki sağlıklı fertlerden oluşan, mutluluktan ısıkları çalsın aile fertleri! Biz de öyle karşılık verelim o ısıklara! Böyle sıkıcı şiirler yazmayalım o zaman. Mutluluk ısıkları olsun şiirlerimiz.

Ülkenin geleceğini bilinçli kesim biçimler.

Ülkemizin dirlik ve düzenliliği için, eli kalem tutan herkesin insanlık adına bu tür eserler yazması, herkesin elinden geleni yapması dileğiyle...

ŞİİR FISILTILARI - 0067

Onur Bilge

Zz 0068 Kovan Meseli Nahl

KOVAN MESELİ

"Kovan Meseli sonra kırışık bir çizgi aradık boşlukta
ve yelkenin bağrında parçalandı martı
artık dipsiz bir oylumdu göz, kanadın hallacında

arı zamandır her şeyi silen
ve ölüm tartışılmaz bir belge gibi yaşar içimizde
biz ki
dışta bırakılanız hep
elimizde birkaç birim şiyah toprak
sınıriyız değirmi oyun 'un..."

Enis BATUR

NAHL

Bir kraliçeden çoğalan arılar gibi üredik Hazreti Havva'dan. Kovan misali doluştuk bu gezegene... Vız vız, vızır vızır dolaşmaktayız. Her birimizde hem şifa hem zehir... Hem iyilik hem kötülük... Hem sevap hem günah... Fakat hep dünya için çalışmakta, ne bulursak, kovana doldurmaktayız.

En mükemmel şekilde, hiçbir yerinde buruşuk kırışık, yara bere olmadan dünyaya geldik. Sadece göbek bağımız... O da yara bere değildi. Sonra büyüdük, yetişkin olduk ve yaşlanmaya başladık. Yaşadıkça kırışıklıklar, çizgiler edindik zamandan. Hem yüzümüzü kırıştırdık, hem de dosdoğru olan istikametimizi...

Bu boşlukta duran ağır nesnenin üzerine, kırışıklar aramaya geldik. Ak saçlar, bükük beller, titrek eller...

Sadece işimize gücümüze bakmadık. Öyle olmuş olsaydı, boşluk olamayacaktı hayatlarımızda, yanlış yapma olasılığımız azalacak ya da hiç kalmayacaktı.

Önderimizin, örneğimizin hayatında boşluk yoktu. Ya dünyevi bir iş bir hareket halinde idi ya da ibadette... Onun için uykusu bile ibadetti. Bizimse çok fazla boş zamanımız var. Arı örneğindeki gibi olamadık, dünya ve ukba için durmadan çalışmamız emredildiği halde... Dinimizde tembellik yok. Atalete pirim yok!

Denizin üstünde süzülerek uçan martı gibiyken kalbimiz bedenimizde, ciğerlerimiz yelkenler gibi şişip dururken ve biz bildiğimiz yöne kıra kıra dümeni, gaflet içinde yol alırken, aniden bir kalp krizi! .. O yelkenin bağrında paramparça olur martı! .. Kanar, onu pamuk gibi atanın ellerinde... O hallaç ki eceldir! Kanadı, hallacın ellerinde...

Dünyanın eceli de pek farklı değildir. Günün birinde her yaratılında olduğu gibi onun da sonu gelecek! Hallaç, dağları pamuk gibi atacak! .. Her yeri dümdüz edecek! ..

Toprak, o doymak bilmeyen nefsi doyurur nihayetinde. İnsanın gözünü, ancak yere aktığında, boş kalan yere dolan bir avuç toprak doyurur. Dünyada doymak bilmez. Çünkü o çukurun dibi yoktur. Bir delikten ibarettir.

Sadece zaman siler her şeyi... Arı da zaman siler ancak. Herkes dünyaya sabı olarak gelir, tertemiz. Herkes burada kirlenir. Ar damarı zamanla çatlar, çatlarsa... Üretim hatası olarak çatlak gelmez. Ar damarı da çatladı mı o insan iflah olmaz! Tövbe ederse, iş değişir. Tövbesini bozmasa, o zamana kadar yapmış olduğu günahlar da sevaba çevrilerek sevap hanesine kaydedilir.

Ölüm, doğumda gizli... Doğum zarfının içinde... Doğan, ölüme imza atarak doğar. Bizimle birlikte yaşar endişesi... Bu anda değilse, hemen sonra, yakın veya uzak bir tarihte mutlaka ama mutlaka gelecektir. Bu konuda bizim hiçbir dahlimiz olamaz. Tamamen Yaratan'ın takdirine bağlıdır. Bu dünyadan edindiğimiz, hammaddemiz olan ve mezarımız olacak, bizi sarıp sarmalayacak gerçek anamız bildiğimiz bir miktar topraktır. Hepimizin sonu o kara topraktır.

Satrancın siyah çizgilerle çevrili kareleriyle sınırlı alanlara yerleşerek yaşamımızı sürdürür, hayatın akışına ve debisine göre yer değiştirir, verilen süre boyunca çatıra çatır yaşayarak ömrü tüketir, o veya bu şekilde bitirir gideriz. Dünya hayatı bir oyun, bir eğlenceden ibarettir. Oyun bitince piyonlarla, atlarla birlikte vezir de şah da aynı yere girer. Cümlemiz kundakla başlar, kefenle tamamlar, mezarlıklara park ederiz.

Hepimiz kendimize verilen zaman diliminden sorumluyuz. Onu en iyi şekilde kullanmalı, dünyevi geleceğimizi düşündüğümüzden daha çok uhrevi geleceğimizi düşünmeli ve oraya buradan daha çok yatırım yapmalıyız.

Kader için yazgı denir ya... Alın yazısı... Kötü kader için de kara yazı denir. Kötü talih, kem talih... Feleğe dil uzatan haddini bilmezler de olur ya arada... Aslında kara değildir kaderin yazısı... Görünmez mürekkeple yazılmıştır, sadece yazan bilir ne yazdığını, kimse okuyamaz! Hiçbir falcı, hiçbir müneccim, hiçbir medyum... Hatta Peygamberler bile... Gaybı kimse bilemez! Bilen ise, sadece Allah bildirdiyse öğrenmiştir.

Kader, ak kâğıda sütle yazılan yazı gibidir. O bile ısıtılınca veya ışığa tutulunca okunur hale getirilebilir ama kaderin Kudret yazısıyla yazılmış olan yazısını ancak Allah bilir. Ne kadar zamanımız yani ömrümüz olduğu da o ak yazının tortusundadır. Çökemiş, dipte toplanmıştır. Ne zaman takdir edilen ömrün dibini bulursak, o zaman öğreneceğiz bize verilen zamanın miktarını ki o zaman, arı zamandır. Onu sayan aletin ne akrebi vardır ne de yelkovanı... Kurgusu da yoktur, burgusu da... Fakat durmadan dönmektedir dünya, uğuldayarak... Zamanın uğultusunu duyan da vardır mutlaka. Fakat dünyanın arı zamanın uğultusunu duymayacak kalmayacağı kesin! Eğer cehennemın uğultusu onun uğultusunu bastırmazsa... Ya da haşrolan onca insanın uğultusu... Nasıl bir arı kovanı olacak yeryüzü o arı zamanda, kim bilir! ..

An gelir, ecel kuma yazılı varlığımızı, kıyıya vuran iri bir dalga gibi siler, yok eder. Kıyıda sadece köpüğü kalır. Tsunami misali...

Hayat buza yazılıdır, ölüm kayaya kazılı... Bu bedenler, dünya üzerindeki işlere uygun yaratılan bineklerdir. Ömür bitince sahilde kalan köpük örneği bir yere park edilerek yola devam edilir. Kalıntı, kabuk, çekirdek ya da atık da mezarlıklarda istiflenir.

Her yaratılan, Yaratan'ın şii gibidir. O'nun eseridir. O'nun sıfatlarından çoğunu az miktarda taşımaktadır. Gerçek bir varlığa sahip olmayıp, imge gibi simge gibidir. İsmi vardır, cismi yoktur aslında... Bedeni de her şeyi gibi emanettir. Gerçek olan Allah'tır ve yaratılanlar O'nun varlığıyla var gibi görünürler.

Ey insanoğlu! Ey korkusuz oda Şiiri! Behey yanık simge birikintisi... Arındır ruhunu, aile fertlerini, yakınlarını, soyunu sopunu tüm kötölüklerden! Onları ibadet konusunda uyar! Koyu gaflet uykusundan uyandır! Uyandır ki kurtuluşa erenlerden olsunlar!

Artık odaların içlerinde yaşananları yazmayı bırak! Halka açıl! Mecazi aşklardan ziyade gerçekleri yaz! Hep yanan kalbindekileri dökme ortaya yanık kokulu imgeler halinde... İmgeleŐip kalma! Bu zaman öyle de geçer böyle de... O arı zamanı, o ölüm vaktini, o kıyamet anını yaz! Kurtuluş için gerekenleri sırala! Odalara sıkışıp kalma! Genişlet muhayyileni! EvrenselleŐ! Hayal âlemini koy bir kenara! Gerçek âlemi düşle ve yaz!

İnsanlar uykudadır. Ölünce uyanırlar. Hayat, düşten ibarettir. Hepimiz günahkârız. Bu çamur deryasında gezip de temiz kalabilmek mümkün mü! Tövbe edin ve tövbeye davet edin çeyrenizi! Çünkü zaman öyle bir zaman ki Kur'an'ın emir ve yasaklarından çok âdetler öğrenildi ve öğretildi. İslamiyet'ten bihaber bir nesil ortaya çıktı. Zaman, âhırzaman... Masalın mesele dönüştüğü, Allah'ın emir ve yasaklarının önüne gelenek görenek, örf ve âdetlerin, törelerin geçtiği bir devirdemiz. Boşlukta, gaflet ve delalet içinde yaşamakta, yaşlanmakta ve Őaşmaktayız. Geleceklerimiz sallantıda! ..

Nedir Sırat-ı Müstakim? Doğru yoldur! Dümdüz bir hattır. Kendilerine nimet verilenlerin yürümekte oldukları dosdoğru çizgidir. KırıŐtırmayalım bu çizgiyi! Eğip bükmeylim! Allah'ın yolundan, Hak yoldan ayrılmayalım!

Çizgilerimizi, Hazreti Muhammet S.A.V. in çizgisini cetvel kabul ederek düzeltmemiz dileğiyle... İdolümüz, önderimiz odur. Őablonumuz onun yaşantısıdır.

ŞİİR FISİLTİLARI - 0068

Onur Bilge

Zz 0069 Bir Büyük Sır Söyleyeceğim Sana Varlığınla

BİR BÜYÜK SIR SÖYLEYECEĞİM SANA

"Bir büyük sır söyleyeceğim sana Zaman sensin
Kadındır zaman sevilme özlemi duyar
Aşıklar eteğinde otursun ister
Bozulacak bir entaridir zaman
Perçemdir sonsuz
Taranmış..."

Louis ARAGON

VARLIĞINLA YAŞIYORUM

Dantel gibi örülür şiirler. Bir yere ilmek atılarak başlanır, desenlenerek devam edilir ve bir yerde bitirilir. İlmek gizlenir. Hangi taraftan başlandığı, hangi taraftan bitirildiği ilk bakışta belli olmayabilir. İlk ilmeğin veya düğümün hangisi olduğunu anlamak her zaman kolay değildir. Nasıl örüldüğünü anlamak için son ilmeğin bulunması ve açılması gerekir. O açılınca diğerleri kolayca açılmaya, şiir örüldüğü gibi sökülmeye başlar. Artık nasıl örüldüğünü anlamak çok basittir.

Bu şiirdeki ilk ilmek zamandır. Zamandan bahsederek başlamış şiire... Ben de o ilmeği açarak başlayacağım sökmeye...

Zaman, kadın gibidir. Fark edilmek, sevilme, okşanma, ve her şeyden önce hak ettiği değer kendisine verilmesini ister.

En değerli sermayemiz, sonsuzluk içinde bize bahşedilen bir zaman dilimidir. Ömür dediğimiz süre, çağlara bölünmüştür ve sınırlıdır. Çok kıymetli olan zamanın sıradan birileriyle harcanması hiç de akıllıca değildir. Vaktin, ancak en az onun kadar değerli ve önemli olan kişi veya kişilerle geçirilmesi tercih edilir.

Zaman, elde avuçta durmaz. Sürekli hareket halindedir ve artma ihtimali yoktur. Her an eksilmekte, azalmakta, ecelse aynı tempoda yaklaşmaktadır.

Bizlere bahşedilen en değerli sermayemiz olan ömrün, dünya meşgalesi içinde kendimizi dahi unutmuş haldeyken nasıl tükenmekte olduğunun farkına bile varmayız. Hayat, yakınımızdan hafif bir rüzgâr gibi sezdirmeden, sessizce geçer gider. Maziye dönüp baktığımızda o güzelim çağlarımızın tüm yaşanmamışlıklarıyla ne kadar geride kaldığını fark eder, derin pişmanlık ve kederle bize teğet geçip giden çağlarımızın ardından bakar kalırız. Hayat iyi veya kötü, bir şekilde devam etmektedir ve özlem duyduğumuz zaman dilimleri artık ulaşamayacağımız, geriye dönüp de değerlendiremeyeceğimiz kadar uzakta kalmıştır.

Zamandan tutup çekmeye başladım bile. Şiir artık kolayca sökülüyor!

"Zaman sensin! " diyor şair. "Zaman, seni yaşama zamanı... Seninle yaşama zamanı... Zaman sensin! Zamanı güzelleştiren, değerli hale getiren..."

Âşıklar, zamandan bir şey beklerler. Sevgi gibi bir şey... Bir kadınla yaşamak isterler zamanı... Eteklerine oturmak, ellerini tutmak ve gözlerine sevgiyle bakmak...

"Seni tanımadan önce herkes gibi ben de yaşıyordum ama sıradan ve monoton, kalitesiz bir yaşamdı benimkisi... İçinde sevgi, sevinç, huzur ve mutluluk gibi eşsiz güzelliklerden eser yoktu. Hayatı çiğnemedim yutuyordum. Hiç tadını almadan... Günlük koşuşturma içinde ne kadar susamış olursam olayım, bir bardak suyu kafama diker gibi içiveriyordum zamanı. En nefis içeceklerin bile tadını almadan... Hiçbir şeyin lezzetinin farkına varmadan sadece ihtiyaç gideriyordum.

Şimdi, hayatımın azalarak iyice değerlendirildiği bu son zamanlarında suyun bile bir ısı, bir tadı olduğunu fark ettim ve yavaş yavaş, hissede hissede yudumlar oldum. Diğer içeceklerin de ne kadar lezzetli olduklarını yeni keşfettim.

Varlığınla güzelleşen ve değer kazanan hayatımı, acıkınca ayaküstü bir şeyler atıştırır gibi değil de denize nazır bir restoranda, çiçeklerle süslenen, lezziz yemeklerle donatılan, mumlarla ışıklandırılan mükellef bir sofrada canlı müzik eşliğinde en sevgiliyle sohbet ederek yenen bir akşam yemeği yercesine huzur içinde zevkle yaşamayı öğrendim.

Beni bana bırakma! Eskisi gibi yalnız kalarak kendimi adımlamaya mecbur olmayayım. Gel, birlikte yudumlayalım, zamanı! Zamanı, farkına vara vara yaşayalım ve her anını değerlendirelim, birlikte. Yakınlığımdan usanıp, birkaç saniyeliğine bile başını çevirip pencereden dışarıya bakmana bile tahammülüm yok! "

Bir şarkı geldi hatırıma:

'Gözlerini gözlerimden ayırma hiç, ne olur!
Ellerini ellerimden alma sakın ne olur! '

Zarf gibidir zamam. Açılır, içindekinin okunması için. Haliyle bozular. Dokunulmazlığı gider. Yaşanır ve mazi olur, günlük sayfaları gibi anılar taşır üzerinde. Sayfa sayfa çevrilir. Sonsuzluğa akar, muntazaman... Sürekli alna düşen perçemi düzeltip durmak yahut onu biteviye taramak gibi... Soluk soluğa yaşanmalı aşk, nefeslerle buğulanan aynalara vururcasın avurmalı nefesler yüzlere...

"Henüz yaşanmamış olan zaman, el değmemiş bir bütün... Gel, birlikte parçalayıp paylaşalım! Bir kâkülü usanmadan zevkle tarar gibi... Nefeslerle buğulanan ve tekrar eski halini alan aynalar gibi olsun, bakışan yüzlerimiz.

Zaman, seninle yaşanan zamandır. Seni uyandığında yanımda görmek kadar güzel bir olay yok! Hayali bile anlatılmaz mutluluk veriyor bana.

Ben mi zamanı öldürüyorum, zaman mı beni? Aslında sen öldürüyorsun beni! Sen kesiyorsun boynumu ansızın! Giyotin bıçağı gibi geçiyor bir lahzada boynumdan sen yanımdayken zaman! Yaşanmadan geçip giden hayatım gibi... Seni beklerken geçmek bilmeyen zamanlar işkence! Hem de nasıl bir işkence! ..

Arzudan farklı bir yerde bugün aşkım. İlahi bir aşk gibi... Tenden uzak... Bambaşka... Her zamankinden farklı... İsteklerden arınmış, beklentilerden uzak...

Vakit sensizse, renksiz ve desensiz... Bekleyişin sıkıntısını bana sor! Bana sor yalnızlığın acısını! Seni beklerken akmaz oluyor zaman. Bir ölünün toplardamarlarında donup kalan mavi kan gibi duruyor, donuyor, kahredici bir hal alıyor! Öyle bir işkence ki! Tutkunun işkencesinden daha beter bir azap! Çin işkencesi! ..

Öyle değerli ki aşkımız, büyük bir itina ile korunmalı! Değil kötü bir söz, bir bakış bile o şiirin bozulması için kâfidir. Bir baş çevirme... Başka yana dönme... O büyü asla bozulmamalı! Aşkımız hep bu şekilde devam etmeli!

Beraberken bile gözlerini gözlerimden birkaç saniyeliğine olsun ayırınca, onları bir daha hiç göremeyeceğim gibi geliyor bana. Sanki bakışların biteceği gibi... Bakışlarındaki sıcaklık... Sevgi, aşk... Sanki sihir bozulacak... Bozulacak da yavanlaşacağı gibi aramızdaki muhteşem olay... Artık bir anlam ifade etmez hale gelmeyeceği gibi gözlerin... Ayrılıktan daha beter böyle bir düşünce! Hele hele aklımdan başka birinin geçmesi ihtimali mahvediyor beni! Böyle bir şeye bir anlığına bile tahammül edemem! Bir süreliğine bile benden yüz çevirmene katlanamam! Kalbinden başka bir şey geçirmeni hazmedemem!

Nasıl anlatsam, bilmem ki! Kolayca ifade etmek mümkün değil ki hislerimi. Aşkın ötesi duygular bunlar! Arzu falan değil... Ondan çok öte, doruklarda hissedilen duygular...

Sanki sen kalbimde işleyen bir saatsin. Bende, bedenimde, bedenimin her yerinde mütemediyen atmaktasın... Damar damar yayılmışsın... Bileklerimde, şakaklarımdasın, nabız nabız...

Bugün yine zaman sensin! Zamanın tamamı senin... Seni yaşıyorum dakika dakika... An be an... Seni içiyorum yudum yudum... Her saniyemde aralıksız, kesintisiz sen... Sürekli aklımda, kalbimdesin!

Varlığınla yaşıyorum. Nefesle nefesleniyorum. Sen nefes almayı bıraksan ben soluksuz kalırım, boğulurum!

Nabzımın her atışında bir adım daha gelirsin bana, ben olursun biraz daha çok...

Ne yaparım ben sensiz kalırsam? Sensiz, nefessiz... Bir an duraksar, can veririm mutlaka! Can veririm ayaklarının altında! Sebebim olursun!

Bir sır vereceğim sana. Büyük bir sır... Fakat duygularımı ifade edebilecek kadar zengin değil sözcük hazinem. Desem desem: "Yoksulum!" derim, yokluğundan bahsederken... Ellerim ellerinden yoksunsa, yoksulum. Bu da senin nazarında pek bir şey ifade etmez, biliyorum. "O kadarcık mı?" diye dudak bükebilirsin. Onun için sana ancak: "Seni seviyorum!" diyebiliyorum. Bu sözü sık sık tekrarlayışımın nedeni bu!

Çok güzel bir sözüm olsaydı keşke! Keşke bu sözden daha güzel bir söz bulabilseydim de onu serpme bir pırlanta kolye gibi boynuna takabilseydim!

Sözlerim yetersiz... Sözcüklerim kifayetsiz... Bu nedenle aşağılama beni. Yüreğim kor ateş... Ağzımdan dökülenler, kalbimdeki ateşe serpilen ve cızırtılar yapan su damlacıkları gibidir ancak, pırlanta taneleri değil. Onları da demesem yüreğim çatlayacak! Söylediklerimle su serpiliyor yanan kalbime. Birazcık ferahlıyorum.

Önemli bir sır vermek istiyorum sana ama zamandan söz etmeyi beceremiyorum. Yani sana benzettiğim zamandan... Seni anlatmayı beceremiyorum ben. Sen zaman gibisin, aşk gibisin, anlatılmaz... Ancak yaşanabilirsin.

Hani birbirlerinden ayrılmak zorunda kalan insanlar vardır ya istasyonlarda... Hani

ellerinden bir şey gelmez, çaresizce bakışirlar... Gözlerinden yaşlar boşanır... Sonra tren yavaş yavaş hareket eder de mendiller sallanmaya başlar ya... O mendiller ki gözyaşlarıyla dolmuş, ağırlaşmışlardır. Sonra da kollar çaresizce iki yana düşer ya halsiz... O kollara benzer benim halim...

O sakladığım sırrı söylemek istiyorum sana ama korkuyorum, nasıl tepki vereceğinden!

Hani akşamüstleri pencerelere gidiyorsun ya... Bun alıyor musun? Neler düşünüyorsun da bana söylemiyorsun? Aklından geçenleri o kadar merak ediyorum ki! Davranışlarından anlamlar çıkarmaya çalışıyor, sana soramıyorum. Sensizliğin geçmek bilmeyen zamanından da seninleyken uçup giden zamandan da korkuyorum.

O sırrı şimdi söylemek istiyorum artık. Kapat kapıları! Kimse duymasın!

Aşk... Aşk o kadar güzel ve o kadar zor ki! Ölmek daha kolay, âşık olmaktan!

Onun için sancılı bir hayat yaşamaktayım.

Sancılı bir hayat...

Sevgili!

ŞİİR FISILTI LARI - 0069

Onur Bilge